Giới thiệu

Ẩn sau vẻ ngoài của một tay buôn đồ cổ có phần tinh quái và ma mãnh tại Lưu Ly Nhai, Tinh Thành, Phương Ngôn thực chất sở hữu một bí mật động trời: anh là người xuyên không, mang trong mình một hệ thống giám định cổ vật thần kỳ.

Hệ thống này không chỉ giúp anh phân biệt thật giả, kiếm bộn tiền từ những món đồ giả bán cho khách Tây "nhiều tiền ít não", mà còn là chìa khóa mở ra một thế giới hoàn toàn khác.

Cuộc sống của Phương Ngôn tưởng chừng sẽ chỉ xoay quanh cửa tiệm nhỏ và cô bạn gái xinh đẹp Hoắc Tú Tú, cho đến một ngày, Tú Tú mang đến một tin tức sét đánh: bà nội cô, Hoắc Tiên Cô, người đứng đầu Hoắc gia trong Lão Cửu Môn lừng lẫy, muốn gặp anh.

Cuộc gặp gỡ không phải là một buổi ra mắt gia đình đơn thuần.

Đối mặt với khí thế áp đảo và sự săm soi của vị trưởng bối quyền lực, Phương Ngôn hiểu rằng đây là một thử thách sinh tử.

Hoắc Tiên Cô, với mong muốn tìm một người đàn ông đủ bản lĩnh để bảo vệ cháu gái và gánh vác tương lai Hoắc gia, đã ra một điều kiện khắc nghiệt: Phương Ngôn phải tham gia vào một chuyến đạo mộ cùng với Ngô Tam Tỉnh – Ngô gia Tam thúc, một nhân vật lão làng khác của Lão Cửu Môn – và mang về một món đồ để chứng minh năng lực.

Đúng vào thời khắc then chốt này, hệ thống của Phương Ngôn bất ngờ được kích hoạt một chức năng mới: "Hạ mộ sẽ trở nên mạnh hơn".

Cùng với đó là một gói quà tân thủ vô giá – "Thiên Tinh Phong Thủy Thuật", một bí thuật định vị huyệt mộ đã thất truyền.

Mang theo bí thuật trong tay và một trái tim đầy toan tính, Phương Ngôn dấn thân vào chuyến phiêu lưu đầu tiên.

Anh nhanh chóng gặp gỡ những nhân vật huyền thoại trong giới đạo mộ: Ngô Tam Tỉnh mưu sâu kế hiểm, cháu trai ông là Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) ngây thơ nhưng thông minh, gã tùy tùng trung thành Phan Tử, và đặc biệt là Trương Khải Linh (Tiểu Ca/Muộn Du Bình) bí ẩn với thân thủ phi phàm.

Chuyến đi đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung bắt đầu bằng việc đi qua một "Tích Thi Địa" rùng rợn, và đây cũng là lúc năng lực của Phương Ngôn bùng nổ.

Mỗi hơi thở, mỗi bước chân trong cổ mộ đều biến thành điểm kinh nghiệm, giúp anh cường hóa thể chất và kỹ năng với tốc độ chóng mặt.

Anh không chỉ học được "Phát Khâu Chỉ" rồi nâng cấp thành "Huyền Ngọc Chỉ" bá đạo, mà còn khôn khéo đoạt lấy Kỳ Lân Kiệt, sở hữu huyết mạch Kỳ Lân đặc dị.

Trong cơn nguy biến, chính anh đã cứu mạng Ngô Tà, từ đó chiếm được sự tin tưởng và nể trọng của cả đội.

Cuộc hành trình trong Lỗ Vương Cung là một chuỗi đối mặt với những hiểm nguy chết người: từ bầy Thi Miết ăn xác, Huyết Thi hung tợn, cho đến Cửu Đầu Xà Bách quỷ dị.

Nhưng đỉnh điểm của biến cố là khi hầm mộ sụp đổ, Phương Ngôn bị lạc và mắc kẹt cùng A Ninh – một nữ dong binh xinh đẹp, sắc sảo nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Trong khoảnh khắc cận kề cái chết, một mối quan hệ phức tạp đã nảy sinh giữa hai người trước khi họ tìm được đường thoát.

Sau khi trở về, Phương Ngôn tiếp tục bị cuốn vào vòng xoáy của

những ngôi mộ cổ.

Theo lời rủ rê của Vương Bàn Tử, một tay mập mạp quen biết trong chuyến đi, cả nhóm tiến vào sa mạc hắc ám để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tại đây, họ không chỉ phải chiến đấu với những con kiến sa mạc biến dị do phóng xạ, mà còn đối mặt với một hiện tượng kinh hoàng và siêu thực nhất: những "Phục Chế Thể" – những bản sao hoàn hảo của chính họ, từ ngoại hình, kỹ năng cho đến ký ức.

Cuộc chiến chống lại chính bản thân mình đẩy cả đội vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Đỉnh điểm là cuộc đối đầu với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Phương Ngôn đã đoạt được Huyễn Tinh Chủy Thủ, một thần khí có khả năng tạo ra ảo giác, và vô tình khiến linh hồn của Nữ Vương bám theo mình.

Linh hồn này vừa là một mối nguy tiềm tàng, vừa trở thành một "thần hộ mệnh" bất đắc dĩ, nhiều lần xuất hiện cứu anh khỏi hiểm cảnh và ban cho anh "Bàn Sơn Thuật" – tuyệt kỹ của phái Bàn Sơn Đạo Nhân.

Trở về từ sa mạc với khối tài sản khổng lồ, Phương Ngôn dùng mưu mẹo tại buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thao túng Bàn Tử "điểm thiên đăng", thành công đoạt lấy một trong ba mảnh Xà Mi Đồng Ngư chứa đựng bí mật kinh thiên.

Đồng thời, anh cũng mua được một con dao găm Mông Cổ ẩn giấu bản đồ một ngôi mộ cổ khác.

Nhưng chuyến phiêu lưu vẫn chưa dừng lại.

Nhận được tin nhắn cầu cứu bí ẩn từ A Ninh về Ngô Tam Tỉnh, Phương Ngôn cùng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lại lên đường đến

Nam Hải, tiến vào Hải Để Mộ.

Tại đây, vòng lặp nguy hiểm lại tái diễn với những quái vật như Cấm Bà, Hải Hầu Tử, và đặc biệt là Hạn Bạt.

Một lần nữa, linh hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương lại hiện ra cứu mạng anh.

Trong ngôi mộ dưới đáy biển này, họ còn gặp một "Thiện Thi" – một tiểu cương thi thân thiện đã trao cho Phương Ngôn viên "Thi Miết Đan", viên thuốc trường sinh trong truyền thuyết.

Sử dụng viên thuốc trường sinh làm mồi nhử, Phương Ngôn và Hạo Thiên Chân đã thành công trao đổi với ông chủ của A Ninh, lấy về cuốn "Chiến Quốc Cẩm Thư" mà Ngô gia tìm kiếm bấy lâu.

Với những bí mật dần được hé lộ từ Xà Mi Đồng Ngư và Chiến Quốc Cẩm Thư, cùng với tấm bản đồ trên con dao găm Mông Cổ, một hành trình mới lại mở ra trước mắt Phương Ngôn và những người bạn đồng hành, hứa hẹn những ngôi mộ còn vĩ đại và hiểm độc hơn nữa đang chờ họ khám phá.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 1

Thành phố Tinh, phố đồ cổ Lưu Ly!

Hoắc Tú Tú lạnh mặt ngồi bên bàn trà, nhìn người đàn ông đang bàn chuyện làm ăn ở cách đó không xa.

"Đi thong thả, lần sau lại đến nhé!" Lúc này, Phương Ngôn vừa xong một vụ làm ăn, bán một món đồ giả cho một người nước ngoài.

Sau khi tiễn khách với nụ cười giả tạo đậm chất nghề nghiệp, anh mới quay người đi về phía Hoắc Tú Tú.

"Ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm.

Mấy lão Tây này đúng là lắm tiền nhiều của, thật sự nghĩ rằng tôi sẽ bán quốc bảo cho chúng chắc?

Thấy chưa, một món đồ sứ Thanh Hoa từ tuần trước mà bán được năm mươi vạn đấy!" Phương Ngôn thản nhiên đi tới bên bàn trà, không chút khách sáo cầm lấy tách trà bên cạnh Hoắc Tú Tú, tu ừng ực như trâu uống nước rồi cười nói.

"Lát nữa anh dẫn em đi ăn bữa thịnh soạn nhé!" Nhìn bộ dạng cười cợt của Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú càng tức đến nghiến răng!

"Bà nội muốn gặp anh!" Hoắc Tú Tú chu môi, hừ lạnh!

"..." Cơ thể Phương Ngôn khựng lại, hơi sững sờ, rồi khổ sở nói: "Chúng ta mới hẹn hò được nửa năm, bây giờ đã ra mắt phụ huynh, có phải hơi sớm không?" "Không đi?" Gương mặt nhỏ nhắn của Hoắc Tú Tú sa sầm lại.

"Đi chứ, bà xã đại nhân đã lên tiếng, sao anh dám không đi!" Phương Ngôn cười làm lành.

Mặc dù bộ dạng cười cợt của Phương Ngôn lúc này khiến Hoắc Tú Tú vô cùng khó chịu, nhưng nghe anh nói vậy, sắc mặt cô cũng dịu đi nhiều.

"Bà nội em..." Không, lúc này Hoắc Tú Tú đã vô cùng rối rắm, hoặc có thể nói là căng thẳng, nhưng không phải lo cho Phương Ngôn.

Mặc dù Phương Ngôn bình thường trông có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng khi gặp chuyện thật sự, anh lại rất đáng tin cậy!

Đó cũng là lý do vì sao Hoắc Tú Tú lại thích Phương Ngôn!

Điều Hoắc Tú Tú căng thẳng lúc này là về phía bà nội!

Vốn dĩ yêu đương cũng không sao, dù sao Hoắc Tú Tú năm nay cũng đã hai mươi ba tuổi, là tuổi trái tim rung động.

Mọi phương diện của Phương Ngôn cũng rất ưu tú!

Mở một cửa hàng đồ cổ, một năm cũng kiếm được vài triệu.

Đương nhiên, sự ưu tú đó là so với những gia đình bình thường!

Còn gia đình của Hoắc Tú Tú...

"Yên tâm đi, anh đây là thần tượng của phụ nữ trung niên và cao tuổi.

Một tiểu thịt tươi như anh, vừa đẹp trai rạng rỡ, dịu dàng, phóng khoáng, lại còn đáng yêu, ngây thơ trong sáng... chỉ cần là phụ nữ, không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của anh đâu!" Phương Ngôn tiếp tục cười hềnh hệch.

"Đừng có giỡn nữa, bà nội em không phải người bình thường đâu!" Mặc dù Hoắc Tú Tú là người đưa Phương Ngôn đi gặp bà nội, nhưng lúc này cô lại có cảm giác căng thẳng như nàng dâu xấu xí ra mắt nhà chồng.

Không còn cách nào khác, gia đình cô không bình thường, bà nội

lại càng không phải người bình thường.

Mặc dù bây giờ đã là năm 2005, đề cao tình yêu tự do, nhưng gia đình cô tuyệt đối không nằm trong số đó!

Chuyện giữa cô và Phương Ngôn cứ mãi giấu giếm gia đình, mãi gần đây mới bị bà nội phát hiện.

Trong tình huống này, mọi chuyện càng bất lợi cho Phương Ngôn!

"Chẳng phải chỉ là ra mắt mẹ vợ thôi sao, anh còn chưa căng thẳng, em căng thẳng cái gì chứ!" Phương Ngôn xua tay nói.

"Em..." Hoắc Tú Tú nhất thời cạn lời!

Đúng là hoàng đế không vội thái giám vội!

Nhưng vì tương lai của hai người, Hoắc Tú Tú lúc này cũng không thể giận dỗi với Phương Ngôn được, đành bất lực liếc anh một cái, rồi hừ lạnh một tiếng.

"Được rồi, em ngả bài đây.

Thực ra em là dòng chính của Hoắc gia Lão Cửu Môn đời này, là tộc trưởng tương lai của Hoắc gia, thế nào?

Giờ thì sợ rồi chứ!" Là một người xuyên không, Phương Ngôn đương nhiên đã sớm biết thân phận của Hoắc Tú Tú.

Chỉ vì trước đây Hoắc Tú Tú không nói rõ, anh cũng không vạch trần!

Bây giờ Hoắc Tú Tú đã thẳng thắn, Phương Ngôn cảm thấy mình cũng nên giả vờ kinh ngạc một chút để giữ thể diện cho vợ yêu!

Thấy Phương Ngôn lộ vẻ kinh ngạc, Hoắc Tú Tú cũng có chút đắc ý, khóe miệng bất giác cong lên!

Nhưng câu nói tiếp theo của Phương Ngôn lại khiến cô có xúc

động muốn giết người!

“Hóa ra là phú bà à, vậy chẳng phải sau này anh không cần cố gắng nữa sao?

Chỉ cần hầu hạ em cho tốt, trực tiếp ăn cơm mềm là được rồi!” Phương Ngôn giả vờ phấn khích.

“Lười nói với anh, bây giờ, lập tức, ngay lập tức đi gặp bà nội với em.

Nếu anh không dỗ được bà nội, xem em xử lý anh thế nào!” Hoắc Tú Tú tức đến nghiến răng ken két, nhưng lại chẳng làm gì được Phương Ngôn!

Cô đứng dậy, không đợi Phương Ngôn, cứ thế đi thẳng ra cửa!

“Này!

Đợi anh với chứ, lần đầu đến nhà, cũng phải mang chút quà chứ!” Phương Ngôn cười lớn gọi theo!

Trong cửa hàng này, đương nhiên không phải tất cả đều là đồ giả, cũng có không ít hàng thật.

Điều này phải nhờ vào bàn tay vàng mà Phương Ngôn có được sau khi xuyên không!

Có lẽ là một hệ thống!

Nhưng nó không có tên!

Tác dụng duy nhất là khi Phương Ngôn nhìn vào một món đồ cổ thật, trong đầu sẽ xuất hiện thông báo kinh nghiệm giám định cổ vật tăng lên!

Món đồ cổ càng quý giá, kinh nghiệm tăng càng nhiều!

Thuật giám định của Phương Ngôn bây giờ sắp đạt cấp tối đa rồi!

Lúc rảnh rỗi ngoài việc đi săn đồ lậu, anh còn thích lang thang ở các viện bảo tàng lớn!

Đi ra mắt nhà Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn tự nhiên cũng không thể keo kiệt.

Anh mang theo một chiếc bình Phượng Thủ men Tam Thái đốm lam, một món đồ gốm Đường Tam Thái, ước tính giá trị bảo thủ cũng phải hai ba triệu!

Đương nhiên, đối với một gia tộc như Hoắc gia, chút tiền này thật sự không đáng kể. *Keng! [Phát hiện một chiếc đĩa ngọc Thanh Hoa thời Tống, Giám Định Thuật +1!]* *Keng! [Phát hiện một tấm bình phong gỗ lê hoa thời Minh, Giám Định Thuật +1!]* ...

Khi bước vào ngôi nhà cổ kính của Hoắc gia, dù Phương Ngôn đã biết trước về Lão Cửu Môn, lúc này cũng không khỏi kinh ngạc.

Những gì lọt vào tầm mắt gần như đều là những món đồ cổ quý giá!

"Không hổ là thế gia đạo mộ!" Phương Ngôn không khỏi thầm cảm thán!

"Lát nữa gặp bà nội em thì cư xử cho phải phép vào, bà không thích người hay cười cợt đâu!" Hoắc Tú Tú nhắc nhở bên cạnh.

Lúc này, Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú đang đứng giữa đại sảnh, Hoắc Tú Tú vừa nhắc xong liền quỳ thẳng xuống.

Không đợi Phương Ngôn nói gì, từ trong phòng, một bà lão ngồi trên xe lăn được người hầu đẩy ra!

"Ôi!

Chịu về rồi à, bà còn tưởng cháu không biết mình có nhà, có bà nội này nữa chứ.

Ai, đúng là càng lớn càng không biết điều, chuyện lớn như kết hôn mà cũng dám giấu bà, lén lút đi đăng ký kết hôn, học theo ai thế hả!" Giọng bà lão a thé, sắc bén, mái tóc bạc trắng, gương mặt già nua, nhưng không khó để nhận ra thời trẻ chắc chắn là một mỹ nhân có một không hai!

Chỉ vì dù đã già, khí thế vẫn còn đó, ánh mắt đặc biệt sắc lẹm!

"Tiểu tử Phương Ngôn, ra mắt Hoắc tiên cô!" Phương Ngôn vội bước lên một bước, chắp tay cúi chào!

Bị Phương Ngôn gọi ra danh hiệu, Hoắc Tiên Cô cũng không hề kinh ngạc!

Danh tiếng lẫy lừng của bà, chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể biết được!

Dựa vào thân phận một người phụ nữ, thành công chen chân vào hàng Lão Cửu Môn, chống đỡ cả Hoắc gia, bà không hề thua kém đám đàn ông kia!

Hoắc Tiên Cô liếc mắt nhìn Phương Ngôn một cái!

Chương 2

“Mi là thằng heo đã ủi mất cây cải trắng nhà bà à?

Dáng vẻ cũng không tệ, nhưng muốn vào cửa Hoắc gia ta, không phải chỉ có vẻ ngoài là được đâu, phải thể hiện chút bản lĩnh thật sự!” “Muốn vào cửa Hoắc gia ta, phải thể hiện chút bản lĩnh thật sự!” Đối mặt với sự làm khó của Hoắc Tiên Cô, Phương Ngôn cũng không tức giận.

Dù sao mình cũng có lỗi trước, im hơi lặng tiếng cuỗm mất cô cháu gái mà người ta khó nhọc nuôi lớn, còn đi đăng ký kết hôn luôn rồi, đặt vào ai cũng sẽ tức giận.

Phương Ngôn đứng đó, mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, không đáp lời, nhưng Hoắc Tú Tú bên cạnh lại không chịu được, làm nũng gọi Hoắc Tiên Cô.

“Bà nội ~” “Không có phần của cháu, lát nữa bà sẽ xử lý cháu!” Hoắc Tiên Cô hừ lạnh một tiếng!

Khí thế gia chủ bộc lộ ra ngoài, ngay cả Hoắc Tú Tú lúc này cũng không dám nói nhiều, quỳ một bên hờn dỗi, thỉnh thoảng lại liếc trộm Phương Ngôn.

Hoắc Tú Tú biết tính khí của Phương Ngôn, tuy bình thường ở bên cô luôn ra vẻ cười cợt, nhưng không phải là người không có tính khí.

Nếu thật sự chọc giận Phương Ngôn, anh sẽ không quan tâm đối phương là ai trong Lão Cửu Môn đâu.

Nhưng điều khiến Hoắc Tú Tú yên tâm là, Phương Ngôn rõ ràng sẽ không dùng sự nóng nảy của mình với một bà lão tàn tật.

“Tiên cô có điều kiện gì cứ nói thẳng, lên núi đao xuống chảo dầu cháu Phương Ngôn này cũng nhận.

Chuyện này đúng là cháu làm không phải, xin bà đừng làm khó Tú Tú!” Phương Ngôn ôn hòa nói!

“Miệng lưỡi cũng lanh lẹ đấy, không biết có phải loại thùng rỗng kêu to không!” Hoắc Tiên Cô cười khẩy, nhưng thái độ của Phương Ngôn cũng khiến bà hài lòng!

Nhưng đúng như Hoắc Tiên Cô đã nói, mọi chuyện không thể giải quyết chỉ bằng lời nói!

“Nếu đã nói vậy, thì ta cũng phải đưa ra thử thách.

Nếu đã biết ta là Hoắc Tiên Cô, tự nhiên cũng biết Hoắc gia ta làm nghề gì.

Muốn cưới Tú Tú, phải thể hiện năng lực của mình!” “Ý của bà là?” Lòng Phương Ngôn thắt lại, đã có vài phỏng đoán!

“Không sai!

Đi hạ một chuyến mộ, mang một món đồ về đây!” Hoắc Tiên Cô gật đầu nói!

Lão Cửu Môn vốn là những kẻ trộm mộ, tuy hiện nay đa số đã rửa tay gác kiếm, nhưng người trong giới đều biết rõ.

Hoắc gia, dĩ nhiên cũng chưa thật sự sạch sẽ, tuy đối ngoại không làm những việc đó nữa, nhưng đó chỉ là lời nói với người ngoài.

“Tiên cô có phần làm khó cháu rồi, mộ cổ đâu phải quán ăn ven đường mà đâu đâu cũng có.

Đừng nói hạ mộ, chỉ tìm một ngôi mộ cổ cũng không dễ dàng, đâu phải muốn xuống là xuống được!” Phương Ngôn cười lạnh.

“Cái này cứ yên tâm, lão Tam nhà Ngô gia gần đây phát hiện một

ngôi mộ cổ, nghe nói đang chuẩn bị đi.

Hoắc gia và Ngô gia ta tuy không ưa nhau, nhưng bà già này nói một tiếng với Ngô lão tam, dẫn theo một người không thành vấn đề!" Hoắc Tiên Cô mỉm cười, rồi nhìn Phương Ngôn: "Bây giờ xem ngươi có dám đi không!

Hạ đấu không phải mời khách ăn cơm, không có tao nhã như vậy đâu!" Hoắc Tiên Cô thực ra rất cưng chiều Hoắc Tú Tú, nhưng cũng chính vì cưng chiều nên mới phải suy tính nhiều.

Hiện nay Hoắc gia không hề yên ổn như vẻ bề ngoài, những kẻ bên dưới có không ít mưu đồ.

Chỉ vì có Hoắc Tiên Cô trấn giữ, bọn họ mới không dám hành động.

Nhưng một khi Hoắc Tiên Cô qua đời, chỉ dựa vào một mình Hoắc Tú Tú thì căn bản không thể trấn áp được đám người đó!

Đàn ông Hoắc gia tuy không có bản lĩnh gì nhiều, nhưng tài đấu đá nội bộ thì không thiếu.

Một khi Hoắc Tiên Cô qua đời, đứa trẻ ngây thơ như Hoắc Tú Tú, e là sẽ bị đám người đó ăn tươi nuốt sống!

Giải pháp duy nhất mà Hoắc Tiên Cô có thể nghĩ ra là tìm cho Hoắc Tú Tú một người đàn ông đáng tin cậy, có thể trấn giữ được tình hình.

Giải Vũ Thần của Giải gia thực ra không tệ, nhưng cùng là người của Lão Cửu Môn, Hoắc Tiên Cô sợ một khi Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần đến với nhau, sau này Lão Cửu Môn sẽ không còn Hoắc gia, mà chỉ có Giải gia.

Còn Phương Ngôn?

Vậy phải xem anh có bản lĩnh đó không!

Sở dĩ để Phương Ngôn đi hạ đấu cùng Ngô lão tam, Hoắc Tiên Cô cũng có tính toán của mình!

Ngô gia cũng là một trong Lão Cửu Môn, Ngô lão tam càng có thể được xem là một đại kiêu hùng.

Nếu có thể lọt vào mắt xanh của Ngô lão tam, vậy không những chứng minh được năng lực của Phương Ngôn, mà còn có thể nhận được sự trợ giúp!

Nếu không có năng lực đó, chết trong mộ cũng là chết!

Hoắc Tiên Cô sẽ không nhân từ mà lo lắng cho an nguy của Phương Ngôn.

Điều bà cần cân nhắc chỉ là tương lai của Hoắc gia, và tương lai của Hoắc Tú Tú!

Phương Ngôn quả thực đã do dự!

Anh cũng biết, hạ đấu không phải là chuyện đơn giản, bên trong không chỉ có các loại cơ quan, ám khí, độc trùng, cạm bẫy, mà thậm chí còn có thể gặp phải Tống Tử, gặp phải những chuyện kỳ quái ly kỳ.

Một số thứ của tổ tiên, ngay cả đặt ở hiện tại cũng khó giải thích rõ ràng!

Bây giờ anh không lo ăn không lo mặc, vì một người phụ nữ mà đi mạo hiểm tính mạng, có đáng không? *Keng! [Kiểm tra thấy vật chủ đạt điều kiện kích hoạt hệ thống, Hệ thống Mạnh Lên Nhờ Hạ Mộ đã được kích hoạt!]* *Keng! [Gói quà tân thủ đã phát, chúc mừng vật chủ nhận được «Thiên Tinh Phong Thủy Thuật»!]* “Hệ thống?” Phương Ngôn hơi sững sờ!

“Thế nào, đi hay không, cho một câu trả lời dứt khoát đi!” Thấy Phương Ngôn do dự, Hoắc Tiên Cô không khỏi lộ ra ánh mắt khinh thường.

“Đi!” Phương Ngôn trịnh trọng gật đầu!

“Bây giờ trông cũng có chút dáng vẻ đàn ông!” Hoắc Tiên Cô hài lòng gật đầu!

Trong một quán ăn ở gần miếu Qua Tử!

Phương Ngôn đang ngồi đó ăn một cách lơ đãng.

Hoắc Tú Tú cũng ngồi cùng, nhưng ánh mắt cô luôn liếc về phía người đàn ông mặc đồ đen bó sát đang đứng bên cửa sổ quán.

“Người đàn ông đó kỳ lạ thật!” Hoắc Tú Tú nói nhỏ!

Phương Ngôn lắc đầu.

Người Hoắc Tú Tú nói đương nhiên là Muộn Du Bình, Trương Khải Linh.

Chương 3

Lúc này Ngô Thiên Chân chưa đến, Phương Ngôn đến sớm, trong quán cũng không có ai khác, chỉ có Phan Tử và Muộn Du Bình ở đó.

“Em không nên đi theo!” Phương Ngôn nói với Hoắc Tú Tú!

“Yên tâm đi, em đã hứa với bà nội là không theo xuống mộ rồi.

Em chỉ đến cổ vũ cho anh thôi.

Cái ông chú Ba nhà họ Ngô đó không phải người dễ nói chuyện đâu, em không yên tâm.

Có em đích thân giới thiệu, ông ấy cũng sẽ nể mặt một chút!” Hoắc Tú Tú vừa nói vừa không ngừng phàn nàn: “Bà nội cũng thật là, lại bắt anh phải đi hạ mộ.

Cũng tại anh nữa, sao không để em cầu xin giúp, biết đâu lại qua chuyện, cứ thích thể hiện làm gì!” “Chuyện của đàn ông em không hiểu đâu.

Lát nữa gặp xong thì mau về đi, đừng ở lại gây thêm phiền phức!” Phương Ngôn lắc đầu cười khổ.

“Hừ!” Hoắc Tú Tú chu môi hừ một tiếng, nhưng không hề phản bác!

Hoắc Tú Tú không có tính cách mạnh mẽ như Hoắc Tiên Cô, cũng chính vì vậy mà Hoắc Tiên Cô mới lo lắng sau này Hoắc Tú Tú có thể gánh vác được Hoắc gia hay không!

Phan Tử ở bên cạnh thực ra đã chú ý đến đây từ lâu, nghe cuộc đối thoại của Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú, liền đi tới!

“Vị tiểu ca đây cũng đang đợi Tam thúc sao?” “Anh là người của

Tam thúc?" Phương Ngôn không trả lời, là một người xuyên không, anh đương nhiên đã sớm nhận ra Phan Tử.

Người đáp lời là Hoắc Tú Tú, cô cũng không hề tỏ ra vẻ tiểu thư đài các, thậm chí còn có phần nhiệt tình.

Hoắc Tú Tú cũng có tính toán của mình!

Hạ mộ không phải chuyện đơn giản, Phương Ngôn tuy có chút thành tựu trong việc giám định đồ cổ, nhưng chưa từng hạ mộ, sức chiến đấu cũng không mạnh.

Gặp nguy hiểm, cần có người chiếu ứng mới được!

Cũng chính vì vậy, Hoắc Tú Tú mới tỏ ra nhiệt tình như vậy, để khi gặp nguy hiểm, có người có thể giúp Phương Ngôn một tay!

"Đúng vậy, cứ gọi tôi là Phan Tử là được!" Phan Tử cũng rất tự nhiên, ha ha cười nói!

"Phương Ngôn!" Phương Ngôn cũng mỉm cười, đưa tay ra!

"Anh Phan Tử ngồi đi!" Hoắc Tú Tú bên cạnh nhiệt tình mời!

Được một mỹ nhân tuyệt sắc nhiệt tình như vậy, Phan Tử cũng có chút ngại ngùng.

"Phương tiểu ca đây là lần đầu đi hạ mộ cùng Tam thúc à?" Phan Tử hỏi.

"Tôi có một cửa hàng đồ cổ ở Tinh Thành, lần này ra ngoài chủ yếu là để mở mang kiến thức!" Phương Ngôn đáp.

"Chồng em lần đầu hạ mộ, đến lúc đó cần phiền anh Phan Tử chăm sóc rồi!" Hoắc Tú Tú nói!

"Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi, đều là bạn bè cả mà.

Phương tiểu ca làm ăn ở Tinh Thành à?

Có biết Tiểu tam gia của Ngô gia không?" Phan Tử ngại ngùng gãi đầu, rồi hỏi.

"Cậu nói Ngô Thiên Chân à, cũng gặp vài lần rồi!" Phương Ngôn gật đầu!

Anh quả thực quen biết Ngô Thiên Chân, nhưng cốt truyện ở đây không giống như trong phim truyền hình, Ngô Thiên Chân không phải loại du học sinh ngốc nghếch, bại gia tử, vật lộn sinh tử để lấy được văn vật rồi lại ngớ ngẩn nộp cho nhà nước!

Ngô Thiên Chân ở đây cũng làm nghề buôn bán đồ cổ!

Trong giới ở Tinh Thành, Phương Ngôn khá nổi tiếng, Ngô Thiên Chân tự nhiên cũng đã đến thăm hỏi!

"Biết Tiểu tam gia thì tốt rồi, nghe Tam thúc nói, lần này Tiểu tam gia cũng sẽ đi cùng đấy.

Tấm bản đồ mộ địa thời Chiến Quốc này là do Tiểu tam gia phát hiện!" Phan Tử nói!

Đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại bên ngoài, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Thiên Chân từ trên xe bước xuống!

"Kìa, không phải đến rồi sao!" Phan Tử mỉm cười, vội vàng ra đón!

Hoắc Tú Tú lúc này cũng đứng dậy.

"Tam thúc!" "Tú Tú, cháu cũng đến đây à?" Thấy Hoắc Tú Tú, Ngô Tam Tỉnh không khỏi nhíu mày!

Trước đó Hoắc Tiên Cô đã chào hỏi Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh cũng biết lần hạ đấu này sẽ có thêm một kẻ ăn không ngồi rồi, nhưng vì Hoắc Tiên Cô đã dặn dò, Ngô Tam Tỉnh cũng không tiện phản đối.

Hơn nữa Hoắc Tiên Cô đã nói rõ trong điện thoại, chỉ cần cho theo

xuống là được, còn lại không cần quan tâm, sống chết mặc bay!

Như vậy cũng bớt đi nhiều gánh nặng!

Nhưng Hoắc Tú Tú mà đi theo thì không đơn giản như vậy nữa!

Một khi Hoắc Tú Tú xảy ra chuyện gì, e là Hoắc Tiên Cô sẽ phát điên!

Năm xưa một Hoắc Linh đã khiến Ngô gia và Hoắc gia không ưa nhau, Ngô Tam Tỉnh không dám để Hoắc Tú Tú xảy ra chuyện trước mặt mình.

"Cháu đến tiễn anh ấy.

Tam thúc, sau khi vào trong đó chú phải chăm sóc tốt cho Phương Ngôn, nếu không..." Ánh mắt Hoắc Tú Tú lạnh đi, uy hiếp: "Đừng quên, sau này cháu mới là gia chủ của Hoắc gia!" Đối mặt với lời uy hiếp của Hoắc Tú Tú, Ngô Tam Tỉnh chỉ có thể cười khổ!

Là một trưởng bối, tự nhiên không thể so đo với một vãn bối!

Hơn nữa, những gì Hoắc Tú Tú nói cũng không sai!

"Được rồi Tú Tú, đừng quậy nữa!" Phương Ngôn cũng có chút lúng túng!

Cứ làm thế này, trông anh thật sự giống một kẻ vô dụng ăn cơm mềm!

"Chào Tam thúc, cháu tên là Phương Ngôn!" Phương Ngôn vội ngắt lời Hoắc Tú Tú, bước lên trước cười nói!

"Ừm!" Ngô Tam Tỉnh cũng mỉm cười gật đầu, đối với Phương Ngôn ít nhiều cũng có chút hảo cảm.

Dù sao cũng giúp ông thoát khỏi tình thế khó xử!

"Lão bản Phương, không ngờ lại là anh!" Ngô Thiên Chân ở bên

cạnh kinh ngạc nhìn Phương Ngôn!

“Hai người quen nhau à?” Lần này, Ngô Tam Tỉnh có chút ngạc nhiên!

Ông cũng không ngờ Ngô Thiên Chân và Phương Ngôn lại quen nhau!

“Lão bản Phương là tay to trong giới đồ cổ Tinh Thành, mắt nhìn đồ vật chưa bao giờ sai sót.

Chương 4

Trước đây cháu cũng đến thăm hỏi vài lần, là người quen cũ rồi!" Mấy người chào hỏi nhau một phen, thái độ của mọi người đối với Phương Ngôn cũng có chút thay đổi.

Dù sao, một người có tài năng đặc biệt luôn tốt hơn những kẻ thùng rỗng kêu to!

Phương Ngôn có thể có thành tựu như vậy trong giới đồ cổ, trong mộ chắc chắn cũng có thể giúp ích được!

"Tam gia!" Không lâu sau, người dẫn đường mà Ngô Tam Tỉnh tìm đã đến!

Nhìn lão già dẫn đường đó, ánh mắt Phương Ngôn không khỏi ngưng lại!

Đây không phải là người tốt!

Nhưng Phương Ngôn lại không lên tiếng nhắc nhở!

Theo như thông báo của hệ thống, Phương Ngôn chỉ cần xuống huyệt mộ là sẽ trở nên mạnh hơn!

Về việc mạnh lên như thế nào, Phương Ngôn hiện tại cũng không rõ!

Theo cách hiểu của Phương Ngôn, con đường thủy mà họ sắp đi thực ra là một đạo động, một Tích Thi Địa!

Nơi đó hẳn cũng được tính là huyệt mộ!

Phương Ngôn muốn thử xem ở đó có thể khiến mình mạnh hơn không!

Phương Ngôn cũng biết, có Tiểu Ca ở đây, những người này sẽ

không gặp nguy hiểm ở đó!

Tống Tử trong Tích Thi Địa còn phải khấu đầu trước vị Tiểu Ca này!

Dưới sự dẫn dắt của người dẫn đường, mấy người đến một bờ sông!

Bờ sông không có ai, chỉ có một người lái đò và một con chó mực lớn đang đợi ở đó!

Khi nhìn thấy người lái đò, mọi người không khỏi kinh hãi!

Sắc mặt người lái đò trắng bệch, đâu có giống người!

May mà là ban ngày, nếu là ban đêm, e là người nhát gan cũng bị dọa chết!

"Chào ông anh!" Ngô Tam thúc bước lên định chào hỏi, nhưng người lái đò kia như không nhìn thấy, hoàn toàn lờ đi Ngô Tam thúc!

"Đừng để ý, ông ta như vậy đấy, ở đây chỉ có một người chèo thuyền, tính tình hơi kỳ quặc!" Lão già dẫn đường vội vàng giải thích!

"Con sông này không nhỏ, sao chỉ có một người chèo thuyền?" Tam thúc hỏi!

"Ông ta được thần sông phù hộ, nể mặt.

Những người khác chỉ cần vào cái hang núi kia là không ai ra được!" Người dẫn đường giải thích!

"Sao?

Hang núi đó ăn thịt người à?" Ngô Thiên Chân cười nói!

"Đúng vậy đấy, trong hang có xà tinh, người vào đó không một ai ra được.

Không sao, mọi người đều bị xà tinh biến thành rồi!" Người dẫn

đường đáp!

"Thế con chó của ông ta thì sao?

Vào đó cũng không sao à?" Thiên Chân hỏi!

"Con chó đó cũng do ông ta nuôi, nếu là người khác, đừng nói là chó, ngay cả trâu cũng không ra được!" người dẫn đường nói!

Tam thúc như có điều suy nghĩ, rồi nhìn con chó mực lớn đang ngồi dưới chân người lái đò: "Lư Đản Đản, lại đây!" Con chó đó cũng rất lanh lợi, Tam thúc vừa gọi, nó liền chạy tới!

Tam thúc vừa đùa với con chó mực, vừa suy đoán xem con chó này rốt cuộc có gì khác biệt!

Sau đó liền ngửi thấy một mùi hôi thối từ trên người con chó!

Sắc mặt Tam thúc không khỏi thay đổi!

"Không lẽ nào, chẳng lẽ trong hang đó có thứ kia!" "Gì vậy chú?" Thiên Chân hỏi!

"Nếu chú không đoán sai, hang núi phía trước hẳn là một thi động!" Sắc mặt Tam thúc khó coi, và kể lại một số chuyện ông từng trải qua cùng Phan Tử!

Có thi động tức là có tàn sát!

Tàn sát quy mô lớn chắc chắn sẽ gây ra những biến hóa kỳ dị!

Đối với người sống, nơi như vậy chính là cấm địa!

Muốn đi qua thi động, thường là phải có cả người sống và người chết cùng vào.

Dùng tử khí của người chết để che đậy sinh khí của người sống, tránh chọc phải những thứ bẩn thỉu kia!

Tam thúc ngẩng đầu, nhìn về phía người lái đò bên cạnh!

“Người lái đò này hẳn cũng không đơn giản, e là từ nhỏ đã ăn thịt người chết lớn lên.

Chỉ có người như vậy mới có thể ra vào thi động này mà không gặp nguy hiểm!” Lời của Tam thúc khiến mọi người không khỏi kinh hãi!

“E là không đơn giản như vậy đâu!” Phương Ngôn, người vẫn luôn im lặng, lúc này đang đứng bên bờ sông nhìn dãy núi xa xa, bỗng lên tiếng!

Dù sao cũng nên nhắc nhở những người này, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

“Lão bản Phương có cao kiến gì sao?” Thực ra ngoài Ngô Thiên Chân, những người khác đều không coi trọng Phương Ngôn!

Lúc này nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng chỉ có Ngô Thiên Chân đáp lại một tiếng!

Những người khác, phần lớn là vì nể mặt Hoắc gia mới mang theo Phương Ngôn!

“Hang phía trước không phải là thi động bình thường, mà là một Tích Thi Địa!” Phương Ngôn nói!

Nghe đến cái tên Tích Thi Địa, sắc mặt Tam thúc càng thêm khó coi!

“Lão bản Phương cũng biết Tích Thi Địa à?” Tam thúc vội hỏi!

“Trước đây nghe một số lời đồn, có nghiên cứu qua một chút!” Phương Ngôn gật đầu!

“Tam thúc, Tích Thi Địa là gì?

Có nguy hiểm không?” Ngô Thiên Chân tò mò hỏi!

Chương 5

"Còn hơn cả nguy hiểm!" Tam thúc than thở một tiếng!

Nếu thật sự là Tích Thi Địa, vậy thì thật sự phải cân nhắc xem có nên đi vào từ hang núi đó không!

Nhưng theo bản đồ mà Ngô Tam Tỉnh có, hang núi này cũng nằm trên bản đồ, nhất định phải vào xem xét!

Thấy Ngô Tam Tỉnh bộ dạng tâm sự nặng nề, Ngô Thiên Chân nhìn về phía Phương Ngôn!

Thấy Ngô Thiên Chân ném ánh mắt tò mò, Phương Ngôn liền giải thích!

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là thi thể nhiều quá, tích tụ lâu ngày, tử khí khó tránh khỏi nặng hơn một chút.

Người sống trong môi trường đó sẽ xuất hiện một số ảo giác, cộng thêm một số sinh vật sinh sôi, khao khát thịt người, nên sẽ có một số nguy hiểm!" ...

"Những nguy hiểm đó căn bản không là gì cả!" Theo Phương Ngôn, có hệ thống trong tay, mấy con Huyết Thi, Tống Tử, thậm chí cả quỷ!

Cũng chẳng có gì đáng sợ!

"Vậy chúng ta có nên đi vào đó không?" Mặc dù Phương Ngôn nói rất nhẹ nhàng, nhưng Ngô Thiên Chân lại không thật sự ngây thơ, nhìn vẻ mặt của Ngô Tam thúc là biết, Tích Thi Địa còn lâu mới đơn giản như Phương Ngôn nói!

"Vào!" Tam thúc do dự một lúc lâu, mới gật đầu!

“Có người lái đò ăn thịt người chết lớn lên ở đó, chắc sẽ không có nguy hiểm!” Đã đến đây rồi, tự nhiên không có khả năng lùi bước!

Nếu thật sự gặp chút nguy hiểm đã lùi bước, vậy Ngô Tam Tỉnh cũng sẽ không có ngày hôm nay!

“Ha ha!” Phương Ngôn cười lạnh trong lòng!

Trông cậy vào người lái đò đó?

Nhưng Phương Ngôn cũng rất tò mò về Tích Thi Địa, muốn vào xem xét!

Về phần nguyên nhân?

Chỉ đứng ở đây thôi, Phương Ngôn đã thu hoạch không nhỏ rồi! *Keng! [Ngài sử dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật quan sát huyệt mộ, kinh nghiệm Thiên Tinh Phong Thủy Thuật +1!]* *Keng! [Tiến vào Tích Thi Địa, nhận được phần thưởng Phát Khâu Chỉ!]* *Keng! [Thám hiểm Tích Thi Địa, kinh nghiệm Phong Thủy Thuật +1!]* *Keng! [Ngồi thuyền trong Tích Thi Địa, kỹ thuật bơi lội +1!]* *Keng! [Hít thở trong Tích Thi Địa, thể lực +1!]* *Keng! [Hoạt động cổ tay trong Tích Thi Địa, sức mạnh +1!]* *Keng! [Cử động bắp chân trong Tích Thi Địa, tốc độ +1!]* ...

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Tam thúc, mọi người chọn đi đường thủy, tiến vào Tích Thi Địa!

Điều khiến Phương Ngôn kinh ngạc là, vừa mới tiến vào Tích Thi Địa, trong đầu anh đã không ngừng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Và Phương Ngôn có thể cảm nhận rõ ràng, thể chất của mình đang không ngừng tăng cường! *Keng! [Hít phải một tia tử khí trong Tích Thi Địa, kháng tính cơ thể +1!]* “Hệ thống, tắt thông báo!” Có kinh nghiệm từ việc nhìn đồ cổ sẽ xuất hiện thông báo, Phương Ngôn bây

giờ đối với hệ thống cũng có chút hiểu biết, trực tiếp ra lệnh trong đầu!

Quả nhiên, tiếng thông báo của hệ thống lập tức biến mất!

Nhưng tuy không còn tiếng thông báo, Phương Ngôn vẫn có thể nhận rõ phần thưởng!

Lúc này, thuyền đã tiến vào sâu trong hang động!

Tiểu Ca vẫn luôn ngồi ở đầu thuyền đột nhiên làm một thủ thế im lặng, rồi lạnh lùng nói: "Nghe thấy không, có tiếng gì đó?" Được Tiểu Ca nhắc nhở, mọi người mới nhận ra, lúc này trong hang động phát ra một loại âm thanh như quỷ đang gào thét!

Không lớn, thậm chí còn lúc ẩn lúc hiện, nếu không lắng nghe kỹ, thậm chí sẽ bỏ qua!

"Có phải là tiếng gió không?" Ngô Thiên Chân nói!

Hang động này không phải kín hoàn toàn, có gió thổi vào tự nhiên sẽ tạo thành âm thanh này!

Nhưng Tiểu Ca lại lắc đầu: "Không phải tiếng gió!" "Có chút giống tiếng kêu của một loại sinh vật nào đó!" Phương Ngôn lên tiếng!

Nói vậy, những người khác lại càng căng thẳng hơn!

Có thể phát ra âm thanh này, nếu thật sự là một loại sinh vật nào đó, vậy thì thứ này không hề đơn giản!

Tam thúc cũng lắng nghe kỹ, dù kiến thức rộng, cũng không thể phân biệt được âm thanh này rốt cuộc phát ra từ đâu!

"Lão gia tử, đó là tiếng gì vậy?" Dù sao đối với hang động này cũng không hiểu rõ, Tam thúc chuẩn bị hỏi người dẫn đường mà mình tìm!

Nhưng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện người dẫn đường và người lái đò trên chiếc thuyền nhỏ theo sau đã sớm biến mất!

"Phan Tử, người đâu?" Tam thúc kinh hãi, vội hỏi Phan Tử vẫn luôn ở phía sau cùng!

"Không biết, không nghe thấy tiếng nước!" Phan Tử cũng vô cùng kinh ngạc, thậm chí có chút kinh hãi!

Trong hang động này, muốn rời đi, trừ phi đi dưới nước, nhưng Phan Tử có thể khẳng định, trước đó không hề có bất kỳ tiếng rơi xuống nước nào!

Lẽ nào hai người đó không phải là người, sau khi tiến vào hang động liền biến mất như vậy?

"Nếu không phải đi dưới nước, vậy nhất định là đi từ trên, ở đây gần như đứng dậy là có thể chạm tới vách đá trên đầu!" Phương Ngôn tự nhiên biết hai người đó đi đâu, nên không hề sợ hãi, bình tĩnh nói!

Được Phương Ngôn nhắc nhở, Phan Tử vội chiếu đèn pin lên vách đá trên đầu!

Quả nhiên, trên vách đá không xa, có mấy cái lỗ không lớn.

Tam thúc vội bảo Phan Tử khởi động động cơ, chuẩn bị rút lui.

Dù sao trong Tích Thi Địa này, nếu không có tử khí của người lái đò, mấy người sống sờ sờ này sẽ chọc phải những thứ không hay ho!

Nhưng rõ ràng người lái đò đã tính trước một bước, sớm đã làm hỏng động cơ!

Bây giờ, cũng chỉ có thể thuận theo dòng nước trôi xuống, muốn quay lại cũng không có cách nào!

"Dưới nước...

Chương 6

dưới nước có gì đó?", Thiên Chân bên cạnh đột nhiên kinh hãi kêu lên!

Dưới mặt nước, một đám bóng đen lớn từ dưới thuyền bơi qua!

Thể tích rất lớn, tốc độ cũng rất nhanh!

Tiểu Ca bên cạnh mắt nhanh tay lẹ, Phát Khâu Chỉ phát động, trực tiếp từ trong nước bắt lên một con, ném lên thuyền!

"Bọ hung nước!" Thấy con bọ đen mà Tiểu Ca bắt lên, Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm!

"Không đúng, là Thi Miết!" Phương Ngôn bước tới, một chân giẫm nát con Thi Miết đó, một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên! *Keng! [Giết chết một con Thi Miết, kinh nghiệm Phát Khâu Chỉ +1!]* "Thi Miết lớn như vậy?

Có ăn thịt người không?" "Cái đó thì không chắc!" Phương Ngôn lùi về mạn thuyền, nhìn xuống mặt nước phía dưới, ánh mắt ngưng lại, ngón tay duỗi ra, một con Thi Miết đã bị anh bắt lên! *Keng! [Giết chết một con Thi Miết, kinh nghiệm Phát Khâu Chỉ +1!]* "Cậu cũng biết Phát Khâu Chỉ?" Ở đầu thuyền, Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng bỗng nhiên nhìn về phía Phương Ngôn hỏi!

Có thể khiến Muộn Du Bình chủ động nói chuyện không hề đơn giản!

"Nghiên cứu vài ngày, không thành thạo lắm, vừa hay dùng mấy con Thi Miết này để luyện tập!" Phương Ngôn nhân cơ hội này tìm một cái cớ!

Nếu không phải không ngừng giết Thi Miết, sẽ luôn gây ra sự nghi

ngờ của người khác!

Bây giờ trực tiếp nói ra lại tốt hơn!

Phương Ngôn mỉm cười, ngón tay lại duỗi ra, lại bắt lên một con Thi Miết nữa!

Tiểu Ca nhíu mày, nhưng không hỏi thêm nữa!

Anh vốn không giỏi giao tiếp!

Nhưng đối với Phương Ngôn, lại nảy sinh nghi ngờ!

Phát Khâu Chỉ tuy không phải bí quyết độc môn, người biết không ít, nhưng tu luyện lại không hề đơn giản!

Ngay cả người có thiên phú dị bẩm như Tiểu Ca cũng đã tốn không biết bao nhiêu năm, ngón tay cũng vì vậy mà bị dị dạng, ngón giữa dài hơn người thường rất nhiều!

Nhưng nhìn ngón tay của Phương Ngôn, như ngọc ấm, đâu giống người luyện chỉ công, nhưng một chiêu Phát Khâu Chỉ dùng ra lại rất có bài bản!

"Thi Miết chuyên ăn thịt người chết lớn lên, nhìn số lượng và kích thước của bầy Thi Miết này, xem ra phía trên đúng là có một Tích Thi Địa, diện tích không nhỏ.

Chỉ là Thi Miết thường không hoạt động thường xuyên, bơi thành đàn như thế này thật hiếm thấy!" Phan Tử nói bên cạnh!

"Chắc là đang chạy trốn, phía trước e là đã xuất hiện thứ gì đó không tầm thường!" Phương Ngôn vừa giết Thi Miết để cày kinh nghiệm kỹ năng, vừa thản nhiên nói!

"Chạy trốn?" Nghe lời của Phương Ngôn, mọi người không khỏi kinh hãi!

Tiểu Ca bên cạnh lại nhìn Phương Ngôn một cách đầy ẩn ý, rồi im

lặng gật đầu: "Mọi người cẩn thận một chút!" Rõ ràng, anh cũng đồng ý với những gì Phương Ngôn nói!

Thuyền tiếp tục thuận dòng trôi xuống, hang động càng đi xuống càng hẹp, đến đây, thuyền muốn quay đầu cũng không thể, chỉ có thể cứng rắn đi tiếp.

"Linh linh linh..." Nhưng đúng lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến từng tràng âm thanh như tiếng chuông gió.

Ban đầu không sao, nhưng tiếng chuông càng lúc càng lớn, mọi người đột nhiên cảm thấy có chút chóng mặt, đầu óc quay cuồng!

Ngô Thiên Chân càng trực tiếp trúng chiêu, ánh mắt trở nên mơ màng, đứng thẳng người trên thuyền, ngây ra tại chỗ!

"Thiên Chân!" Tam thúc bên cạnh vừa cố gắng chịu đựng cơn đau đầu vừa hét lớn, nhưng Thiên Chân lại như không nghe thấy tiếng của Tam thúc!

"Âm thanh có vấn đề, mau bịt tai lại!" Trên đầu thuyền, Tiểu Ca vội quay đầu nhắc nhở!

"Bịt tai vô dụng, xuống nước!" Phương Ngôn tự nhiên biết âm thanh này không bình thường, không phải chỉ dựa vào việc bịt tai là được!

Lời vừa dứt, cơ thể anh đã động, đi đầu một cước đá Ngô Thiên Chân từ trên thuyền xuống!

Ngay sau đó, Tiểu Ca cũng động, đẩy cả Tam thúc xuống nước, mình cũng nhảy xuống!

Sóng âm trong nước, tuy vẫn tồn tại, nhưng vì có nước cản, đã bị suy yếu đi rất nhiều, không còn tác dụng nhiễu loạn tinh thần nữa!

Phương Ngôn không xuống, tuy lúc này cũng có chút chóng mặt,

nhưng vẫn cắn răng kiên trì trên thuyền! *Keng! [Ở Tích Thi Địa bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông, tinh thần lực +1!]* *Keng! [Ở Tích Thi Địa bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông, tinh thần lực +1!]* *Keng...* Phương Ngôn cuối cùng cũng biết thế nào là đau đớn mà vui sướng!

Âm thanh đó tuy khiến Phương Ngôn đau đầu như búa bổ, nhưng tinh thần lực của anh cũng đang không ngừng tăng lên!

Kinh nghiệm được cày, giống như bật hack!

Nhưng tiếng chuông đến nhanh, đi cũng nhanh!

Không bao lâu, âm thanh đã biến mất!

Phương Ngôn cũng hồi phục từ cơn đau đầu đó.

Có chút tiếc nuối!

Nếu kéo dài thêm vài phút nữa, cảm giác sau này có thể không bị ảnh hưởng bởi chuông đồng cũng không chừng!

Tiếng chuông biến mất, mọi người dưới nước cũng hồi phục, từ dưới nước trồi lên!

"A!

A!

Có thứ gì đó, tránh ra, tránh ra!" Lúc này, Phan Tử dưới nước đột nhiên giãy giụa.

Phương Ngôn nhìn kỹ, lại thấy trước ngực Phan Tử có một con Thi Miết to lớn đang bám vào đó.

Mọi người lúc này chỉ lo trèo lên thuyền, đâu còn để ý đến Phan Tử dưới nước!

Phương Ngôn tuy tự tin ra tay, dùng Phát Khâu Chỉ hoàn toàn có thể giết chết con Thi Miết đó, nhưng lại không động thủ!

Ân tình của Phan Tử, chung quy không lớn bằng của Ngô Thiên Chân, anh đang chờ đợi thời cơ!

Chương 7

Quả nhiên, kịch bản không vì thế mà thay đổi!

Trong lúc hoảng loạn, Phan Tử trực tiếp rút ra một con dao găm, chặt đứt càng của con Thi Miết, rồi ném con Thi Miết một cách bừa bãi!

Thật trùng hợp, con Thi Miết đó lại rơi trúng cổ của Ngô Thiên Chân, và cắn một phát!

Lúc này mọi người vẫn chưa chú ý đến tình hình của Ngô Thiên Chân!

Ngược lại Tiểu Ca đã thấy, đang chuẩn bị ra tay.

Nhưng Phương Ngôn đã sớm nhìn chằm chằm vào Ngô Thiên Chân, sao có thể cho Tiểu Ca cơ hội.

Vì Phương Ngôn không xuống nước, lúc này khoảng cách giữa Phương Ngôn và Ngô Thiên Chân gần hơn Tiểu Ca rất nhiều!

Phát Khâu Chỉ phát động!

Sau một phen cày kinh nghiệm trước đó, lúc này Phát Khâu Chỉ của Phương Ngôn không còn ở cấp độ nhập môn nữa.

Hai ngón tay trực tiếp đâm xuyên qua mai của con Thi Miết, một đòn chí mạng, rồi ném con Thi Miết lên thuyền!

Lúc này, Tam thúc mới phát hiện tình hình của Ngô Thiên Chân!

Thấy Phương Ngôn cứu Thiên Chân, Tam thúc không khỏi ném ánh mắt cảm kích!

Ngô Thiên Chân, vị tiểu tam gia này là con cháu duy nhất của đời Ngô gia, nếu xảy ra chuyện gì, Tam thúc e là không còn mặt mũi nào

gặp tổ tông!

Ân tình này, Tam thúc âm thầm ghi nhớ trong lòng!

Đối với những kẻ trộm mộ như Tam thúc, có thể nổi danh trên giang hồ, ngoài bản lĩnh ra, quan trọng nhất chính là một chữ nghĩa khí!

Ân cứu mạng như thế này, có thể dùng mạng để báo đáp!

Tiểu Ca bên cạnh thấy Thiên Chân đã thoát khỏi nguy hiểm, cũng trực tiếp lên thuyền!

"Cảm ơn anh!" Ngô Thiên Chân nói với Phương Ngôn!

Tam thúc bên cạnh cũng ném ánh mắt cảm kích!

Phương Ngôn xua tay, tỏ ý không có gì!

Lúc này Phan Tử cũng mặt mày lúng túng đi tới!

"Tiểu tam gia, xin lỗi nhé!" "Không sao là tốt rồi, sống sót được là may lắm rồi!" Tam thúc lạnh mặt mỉa mai.

Cũng vì Phan Tử là thủ hạ nhiều năm, nếu là người khác, Tam thúc e là đã trực tiếp cho một phát súng rồi!

Thấy Tam thúc nói năng lạnh lùng như vậy, Phan Tử càng thêm lúng túng!

"Anh Phương bản lĩnh thật, một phát kéo cả ruột gan con Thi Miết ra ngoài!" Phan Tử lúng túng gãi đầu, ném ánh mắt cảm kích về phía Phương Ngôn, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi!

May mà nhờ có Phương Ngôn cứu Ngô Thiên Chân, nếu Ngô Thiên Chân thật sự có mệnh hệ gì, Phan Tử biết rõ thủ đoạn của Tam thúc!

"Không phải ruột gan, đó là trung khu thần kinh, người ta trực tiếp

làm con Thi Miết bị liệt rồi!" Tam thúc lúc này cũng không tiếc lời khen ngợi!

"Hả?" Thiên Chân tò mò quan sát con Thi Miết, dưới bụng con Thi Miết, có treo một chiếc chuông đồng!

"Âm thanh vừa rồi chắc là do cái này phát ra!" Tiểu Ca giải thích bên cạnh!

Dường như để chứng thực lời của Tiểu Ca, vừa nói xong, con Thi Miết đó liền co giật, chiếc chuông dưới bụng phát ra tiếng đinh linh linh, lại khiến người ta một trận chóng mặt! *Keng! [Ở Tích Thi Địa bị ảnh hưởng bởi tiếng chuông, tinh thần lực +1!]* Phương Ngôn hai mắt sáng lên, như nhặt được báu vật, cầm con Thi Miết trong tay!

"Nhìn chất liệu và minh văn trên chuông, hẳn là văn vật thời Xuân Thu Chiến Quốc, thậm chí còn sớm hơn!" Phương Ngôn vừa nói, một tay nắm lấy chiếc chuông đồng đó giật một cái, trực tiếp giật chiếc chuông ra khỏi thân con Thi Miết.

Đồng thời, một con rết đen sì hôi thối cũng lộ ra!

"Hệ thống cộng sinh thật tinh xảo!" Tam thúc thấy con rết lộ ra sau khi chiếc chuông bị lấy xuống, cũng không khỏi cảm thán!

Chuông đồng kết nối với bụng Thi Miết, con rết bên trong lại dựa vào Thi Miết cung cấp dinh dưỡng để lớn lên.

Hệ thống cộng sinh như vậy, dựa vào chuông đồng kết nối với nhau, người xưa có thể làm được đến mức này, quả thật đáng kinh ngạc!

"Thời xưa có rất nhiều thứ, ngay cả đặt ở hiện tại cũng khó làm được, chỉ đáng tiếc vì chiến loạn, rất nhiều thứ đã biến mất trong bụi trần của lịch sử!" Phương Ngôn cảm thán!

Chuông đồng có thể ảnh hưởng đến tâm thần, khiến người ta rơi

vào ảo cảnh, điều này không phải khoa học kỹ thuật hiện tại có thể làm được!

"Chuông đồng này đúng là thần khí!" Phương Ngôn vừa nói, vừa thản nhiên cất chiếc chuông đồng đi! *Keng! [Tại Tích Thi Địa thu hoạch được chuông đồng, tinh thần lực +5!]* Những người khác nhìn thấy, nhưng không hề ngăn cản!

Mọi người vốn là đi trộm mộ, con Thi Miết là do Phương Ngôn giết, theo lý nên thuộc về anh.

Hơn nữa Phương Ngôn vừa mới cứu mọi người, Tam thúc cũng nợ Phương Ngôn một ân tình, tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản!

Hơn nữa, Tích Thi Địa không phải là mộ thất thật sự, những thứ xuất hiện ở đây giá trị cũng sẽ không quá cao, không cần thiết vì một chiếc chuông đồng mà trở mặt với Phương Ngôn!

Về phần Tiểu Ca?

Mục đích của anh căn bản không ở đây, tự nhiên cũng sẽ không nói nhiều!

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, càng thêm cảnh giác!

Phương Ngôn thì trong lòng vui sướng!

Anh biết, chuông đồng gần như xuyên suốt toàn bộ các huyệt mộ mà Ngô Thiên Chân đã hạ, có thể thông qua chuông đồng để tăng cường tinh thần lực.

Nếu có thể không bị nhiễu loạn, vậy đối với tương lai chắc chắn cực kỳ có lợi!

"Tích Thi Địa!" Tam thúc đột nhiên nói!

Trong hang động phía trước, xuất hiện lân quang màu xanh lục!

Đó là ánh sáng phát ra từ bạch lân trong xương sau khi người chết

thối rữa!

Trông có vẻ rất ma mị, nhưng mọi người đều biết tình huống này xảy ra như thế nào, cũng không sợ hãi!

Nhưng nhìn những đống xương trắng chất thành núi bên bờ, có chút rợn tóc gáy!

Chương 8

Keng! [Tại Tích Thi Địa phát hiện quan tài thủy tinh, thuật giám định đồ cổ +1!] Phương Ngôn ngẩng đầu, liền thấy trên vách núi có một cỗ quan tài thủy tinh gần như trong suốt, bên trong quan tài có một thi thể.

Thi thể không hề thối rữa, nhưng vì khoảng cách quá xa, qua quan tài thủy tinh không thể nhìn rõ hình dạng của thi thể bên trong!

"Kỳ lạ, theo lý thì Tích Thi Địa hẳn là do tàn sát gây ra, thường là chiến trường hoặc nơi tế tự, sao lại có quan tài chứ?" Ngô Thiên Chân hỏi.

"Hẳn là có người cố ý làm vậy, cẩn thận một chút thì hơn!" Tam thúc nhắc nhở!

Không cần dùng não cũng biết, dù là chiến trường hay nơi tế tự giết nô lệ, cũng không thể nào chuyên môn làm một cỗ quan tài đặt ở bên trong.

Quan tài đặt ở nơi như thế này, tuyệt đối có vấn đề!

"Phía trước có một cái nữa!" Phan Tử hét lên từ phía sau!

Ở không xa, cũng có một cỗ quan tài thủy tinh được khảm vào vách đá!

"Kỳ lạ, quan tài đó trống không!" Thiên Chân nói!

Khác với cỗ quan tài thủy tinh trước đó, bên trong cái này không có thi thể!

"A!" Đúng lúc này, Phan Tử phía sau đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi!

Trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi gần như dữ tợn!

Mọi người thuận theo ánh mắt của Phan Tử nhìn sang, liền thấy bên bờ sông, cạnh vách đá, có một bóng người mặc áo trắng đứng đó.

Mái tóc đen dài, che khuất khuôn mặt, thậm chí cả thân thể cũng có chút mờ ảo! *Keng! [Tại Tích Thi Địa nhìn thấy Lỗi, nhận được kỹ năng Âm Nhãn Thuật!]* 【Âm Nhãn Thuật: Đạo gia pháp thuật, có thể nhìn thấu hư vọng!】 Phương Ngôn vội sử dụng Âm Nhãn Thuật, lại nhìn về phía Tống Tử áo trắng đó.

Lúc này, lại có chút khác biệt so với trước!

Bóng dáng của Tống Tử trở nên càng thêm phiêu diêu, ở trán của thi thể, ẩn ẩn có thể thấy một con rết màu đen đang nằm đó!

"Hẳn là do con rết này gây ra!" Phương Ngôn thầm đoán, con rết đó, và con rết phát hiện trong chuông đồng trước đó lại giống hệt nhau!

"Đó là Tống Tử sao?" Thiên Chân hỏi!

Lần đầu hạ mộ, chưa từng thấy Tống Tử bao giờ!

Tam thúc không nói gì, chỉ khẽ gật đầu!

Phương Ngôn lúc này cũng tò mò quan sát Tống Tử đó!

Giống như Thiên Chân, Phương Ngôn cũng là lần đầu thấy cảnh này.

Tuy đã thấy trên tivi, nhưng lần đầu thấy vật thật, không sợ hãi là giả!

Mọi người không khỏi đều dừng tay, cảnh giác nhìn Tống Tử áo trắng đó!

Hạ mộ gặp Tống Tử, tuyệt đối là tình huống nguy hiểm nhất rồi!

Hơn nữa theo như anh biết, ngôi mộ ở đây ít nhất cũng là thời Chiến Quốc, Tống Tử này ít nhất cũng đã có mấy ngàn năm tu vi, không phải là thứ mà bọn họ có thể đối phó!

Ngay cả Phương Ngôn cũng thu lại vẻ bình tĩnh trước đó, kiêng dè nhìn Tống Tử áo trắng đó.

Bây giờ anh không có thủ đoạn nào để đối phó với Tống Tử!

Đúng lúc này, Tiểu Ca trên thuyền phía sau đột nhiên nhảy lên, người còn đang ở trên không trung đã rút ra thanh cổ đao sau lưng, rạch một đường trên lòng bàn tay, máu tươi chảy ra.

Tiểu Ca dường như không cảm thấy đau đớn, tay vung một cái, một giọt máu trực tiếp bay về phía Tống Tử áo trắng đó.

Tuy cách nhau mấy mét, nhưng giọt máu của Tiểu Ca lại bắn trúng trán của Tống Tử áo trắng, có thể thấy võ nghệ của Tiểu Ca cao đến mức nào!

Sau một loạt thao tác, Tiểu Ca lập tức rơi vào trạng thái suy yếu, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy.

"Mau đi, đừng quay đầu lại!" Nghe Tiểu Ca nói vậy, Phan Tử và Ngô Tà vội vàng chèo thuyền!

"Phan Tử, nhanh lên, cửa ra ở phía trước!" Tam thúc thúc giục!

Máu của Tiểu Ca dường như đã trấn áp được Tống Tử áo trắng đó, nó không đuổi theo.

Mắt thấy sắp ra ngoài, Ngô Thiên Chân lại không kìm được sự tò mò trong lòng, lén lút nhìn về phía sau!

Chỉ một cái nhìn, Thiên Chân liền trúng chiêu!

Phương Ngôn ở phía sau nhìn rất rõ!

Theo sau cái quay đầu của Thiên Chân, ánh mắt cậu ta trở nên mơ

màng, động tác chèo thuyền cũng dừng lại, rõ ràng đã rơi vào ảo cảnh!

"Dựa vào sự thay đổi của từ trường ảnh hưởng đến não bộ để tạo ra ảo giác sao?" Nhìn hành vi tự tìm chết của Thiên Chân, Phương Ngôn không ngăn cản, đứng một bên quan sát. *Keng! [Chúc mừng đã thám hiểm Tích Thi Địa, nhận được phần thưởng, Kim Thân Quyết!]* Cuối cùng cũng ra khỏi Tích Thi Địa!

Thiên Chân bị Tống Tử áo trắng mê hoặc, rơi vào ảo cảnh, đầu tiên ngây ngẩn một lúc lâu, sau đó như phát điên, múa may chân tay bắt đầu tấn công người khác!

Tam thúc thấy vậy, mắt nhanh tay lẹ, một cú chặt tay trực tiếp vào gáy Thiên Chân, đánh ngất cậu ta!

Lúc này, mọi người cũng đã rời khỏi Tích Thi Địa!

Một lúc lâu sau, Thiên Chân tỉnh lại từ cơn mê, thần trí đã hồi phục.

Cậu ta vặn vặn cổ, cảm thấy một cơn đau dữ dội, không khỏi nhíu mày hỏi: "Sao vậy?

Vừa nãy ai đánh tôi thế?" "Tao đánh đấy, thằng nhóc thối, không phải đã bảo mày đừng quay đầu lại sao, muốn hại chết chúng ta à!" Tam thúc không đầu không cuối mắng Thiên Chân một trận!

"Vừa nãy là sao vậy?" Ngô Thiên Chân cũng tự biết mình sai, có chút ngại ngùng, chuyển chủ đề hỏi!

"Tiểu Ca nói thứ đó gọi là Lỗi, là hồn phách của Tống Tử, muốn mượn dương khí của chúng ta để rời khỏi Tích Thi Địa!" Phan Tử ở phía sau vừa chèo thuyền vừa nói!

Ngô Thiên Chân nhìn về phía sau thuyền, lúc này Tiểu Ca đã hôn mê!

“Anh ấy sao vậy?” Thiên Chân hỏi!

“Mất máu quá nhiều nên ngất đi rồi!” Phan Tử nói.

Chương 9

"Tiểu Ca rốt cuộc là ai vậy, lợi hại thế, ngay cả Tống Tử cũng sợ!" Thiên Chân cảm thán!

"Không biết, là bạn bè giới thiệu!" Tam thúc lắc đầu, đối với lai lịch của Tiểu Ca ông cũng không rõ.

"Thứ Lỗi đó là gì vậy?" Thiên Chân nhìn Tam thúc hỏi!

Trong mắt Thiên Chân, Tam thúc kiến thức rộng, hẳn là biết!

Nhưng Tam thúc lại lắc đầu!

Thấy Tống Tử, gặp Huyết Thi, đấu với đủ loại yêu ma quỷ quái, nhưng thật sự bảo ông giải thích những thứ này, tại sao lại xuất hiện hiện tượng này, Tam thúc thật sự không giải thích được!

Ngược lại, Phương Ngôn ở bên cạnh chậm rãi đáp lời!

"Cái gọi là quỷ Lỗi, thực ra là một phương thức thông qua ám thị tâm lý con người để can thiệp vào con người, nên mới xuất hiện đủ loại ảo giác!" "Nhưng... cảm giác đó rất thật, tôi còn nhìn thấy nó!" Thiên Chân nói!

"Đúng vậy đó, anh Phương, những thứ trong mộ không đơn giản như anh nói đâu.

Tôi, Phan Tử, bao nhiêu năm nay hạ mộ cũng không ít, đừng nói là quỷ, Tống Tử, Huyết Thi cũng gặp không ít, căn bản không phải là ảo giác!" Phan Tử phía sau cũng lên tiếng!

"Thực ra cái gọi là Huyết Thi, Tống Tử, và quỷ không nhất định là một.

Huyết Thi, Tống Tử đều có thực thể tồn tại, quỷ hồn chỉ là vật

hóa của linh hồn và âm khí, thực lực kém xa Tống Tử, Huyết Thi!

Phương Ngôn giải thích cho Thiên Chân quỷ là gì, Tống Tử là gì!

Thực ra bản thân anh cũng không rõ, nhưng con người đối với những điều chưa biết đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nếu có thể giải thích được những thứ này, cũng sẽ không còn sợ hãi như vậy nữa!

Thay vì giải thích, thà nói Phương Ngôn đang thôi miên họ thì đúng hơn!

Dù sao những thứ như Lỗi cũng quá siêu nhiên!

Phương Ngôn biết, tiếp theo, họ sẽ gặp Huyết Thi, gặp Tống Tử, thậm chí sẽ gặp Thi Vương ngàn năm.

Phải tìm ra một số lý do để thuyết phục họ, để họ không sợ hãi những sự tồn tại chưa biết đó!

Thế là Phương Ngôn lại lên tiếng!

"Tôi trước đây khi buôn bán đồ cổ, cũng nghe một số lời đồn, nghe nói ở một số vùng nông thôn, nếu trong nhà có người chết, cần có người thức canh!" "Đó là tập tục mà!" Thiên Chân chen vào một câu.

"Thực ra thức canh, canh không phải là linh hồn, mà là để ngăn chặn một số động vật tiếp xúc với thi thể, đặc biệt là mèo.

Tương truyền người chết nếu tiếp xúc với mèo, sẽ bị cương thi, thậm chí một số còn bắt đầu tấn công người gần đó!" Phương Ngôn nói!

"Tôi cũng nghe nói, trong một số sách cổ có ghi chép, thời xưa một số dân tộc thiểu số coi mèo là đồ đằng, mèo là sứ giả của địa phủ!" Tam thúc gật đầu!

"Thực ra chỉ vì mèo có tinh thần lực mạnh, nên mới xuất hiện tình

huống này.

Trong mộ cổ những cái gọi là Tống Tử, cương thi, thực ra đều được tạo thành theo cách này, bao gồm cả việc đuổi thi ở Tương Tây trước giải phóng, đạo thuật Mao Sơn, thực ra đều chỉ là thuật che mắt cao cấp, lợi dụng thị giác của người sống để đạt được tác dụng điều khiển thi thể!" Cuối cùng, Phương Ngôn đưa ra một kết luận mà chính anh cũng suýt tin!

"Tống Tử trong Tích Thi Địa trước đó, có lẽ cũng được hình thành theo cách này.

Đừng quên con rết mà chúng ta thấy trong chuông đồng trước đó, tôi cảm thấy sở dĩ thi thể đó biến thành Tống Tử là vì con rết đó!" "Không ngờ lão bản Phương lại có nghiên cứu về phương diện này!" Tam thúc khen ngợi.

Về việc có phải là nguyên nhân này hay không, không quan trọng!

Phương Ngôn trước đó đã cứu Thiên Chân một lần, trên đường đi cũng thể hiện không tệ, nên Tam thúc không tiếc lời khen ngợi Phương Ngôn!

"Tôi cũng chỉ là suy đoán mà thôi!" Phương Ngôn khiêm tốn cười nói!

"Nhìn kìa, phía trước có thôn làng!" Đúng lúc này, Phan Tử phía sau đột nhiên hét lớn!

Lúc này đã cách Tích Thi Địa khá xa, trên sườn núi phía trước xuất hiện một thôn trang, thậm chí có thể thấy cột điện được dựng trong thôn!

"Tối nay nghỉ ngơi ở đây, ngày mai lại tìm huyệt mộ!" Tam thúc nói!

Lúc này, Phương Ngôn lại có những suy nghĩ khác!

Anh biết, nếu đi theo kịch bản gốc, sau khi hạ mộ tuy sẽ đơn giản hơn một chút, nhưng thu hoạch không nhiều.

Chiến quốc cẩm thư cuối cùng sẽ bị Tiểu Ca tráo mất!

"Có lẽ có thể có một kết cục khác!" Phương Ngôn liếc nhìn Tiểu Ca đang hôn mê phía sau, lộ ra một nụ cười lạnh!

Thôn trang tuy nhỏ, có chút cũ nát, nhưng những người như họ đều là dân hạ đấu, thường xuyên sống ở ngoài trời cũng là chuyện thường, bây giờ có một nơi để ở, có nước nóng, có cơm ăn, đã rất mãn nguyện rồi.

Tiểu Ca lúc đối phó với Lỗi đã mất máu quá nhiều, bị thương khá nặng, cần phải điều dưỡng, cũng chỉ có thể tạm thời ở lại trong thôn.

"Lão bản Phương, tôi kính anh một ly!

Tam thúc trực tiếp mở một chai rượu Nhị Oa Đầu Ngưu Lan Sơn, tự mình rót cho Phương Ngôn một ly nói!

Ông đang cảm kích Phương Ngôn vì đã cứu mạng Thiên Chân!

"Tam thúc khách sáo rồi, đây cũng là lần đầu cháu hạ đấu, cần Tam thúc chiếu cố mới được!" Phương Ngôn khách khí nói.

"Yên tâm!" Tam thúc vỗ ngực cười lớn: "Hoắc gia có được con rể như vậy là phúc khí, sau khi về tôi sẽ nói tốt cho cậu với Hoắc lão thái thái.

Cậu và Thiên Chân cũng cùng tuổi, sau này đều là người của Lão Cửu Môn rồi, nên qua lại nhiều hơn!" Rõ ràng, Tam thúc đã công nhận bản lĩnh của Phương Ngôn, nếu không, chỉ vì Phương Ngôn cứu Thiên Chân, ông sẽ không nói những lời này và tỏ ra thân thiết như vậy!

"Anh Phương, anh, em cũng kính anh một ly!" Thiên Chân bên

cạnh vội vàng rót cho mình một ly rượu, đứng dậy nói với Phương Ngôn.

"Cút đi nhóc con, mày còn có việc, ngày mai phải hạ đấu, không được uống rượu!" Tam thúc mắng một tiếng, giật lấy ly rượu trong tay Thiên Chân.

Một bữa cơm ăn uống vui vẻ, lại khiến mấy người thân thiết hơn rất nhiều!

Sau khi ăn no uống say, Thiên Chân về phòng chăm sóc Tiểu Ca, Phương Ngôn thì trực tiếp tìm Tam thúc!

"Tam thúc, đi dạo với cháu một lát nhé, cho tiêu cơm!" Phương Ngôn cười nói!

Ngô Tam Tỉnh sững sờ, không đoán ra ý đồ của Phương Ngôn, nhưng không từ chối, gật đầu nói: "Được!" Nói rồi, liền đứng dậy cùng Phương Ngôn đi ra ngoài!

Hai người không đi dạo trong thôn, mà ra ngoài thôn.

Suốt đường đi hai người không nói chuyện nhiều, Phương Ngôn phần lớn đều nhìn lên các vì sao trên trời.

Đi một quãng khá xa, Phương Ngôn mới nắm chắc trong lòng, tự tin mỉm cười, hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Tam thúc có từng nghe qua Thiên Tinh Phong Thủy Thuật chưa?" "Thiên Tinh Phong Thủy Thuật?

Chương 10

Cậu nói là Thanh Nang Thiên Khung Thuật?

Cậu biết Thanh Nang Thiên Khung Thuật?" Tam thúc kinh hãi, kích động nhìn Phương Ngôn hỏi.

Lần này, đến lượt Phương Ngôn kinh ngạc!

Anh cũng không ngờ, Tam thúc lại thật sự biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật!

Thấy vẻ mặt của Phương Ngôn, Tam thúc mỉm cười nói: "Tôi cũng chưa từng thấy ai thi triển môn tuyệt học này, chỉ nghe người đời trước kể, mấy chục năm trước, có một vị tiền bối tinh thông thuật này!" "Tiền bối cao nhân tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy?

Chẳng lẽ là..." Phương Ngôn sững sờ, rồi lại lắc đầu.

Vốn không phải người cùng một thế giới, không thể nào là người đó được!

Ngô Tam Tỉnh cũng không cho Phương Ngôn thời gian suy nghĩ lung tung, lập tức hỏi: "Lão bản Phương chẳng lẽ?" "Không sai, tôi cũng có chút am hiểu về Thiên Tinh Phong Thủy Thuật!" Phương Ngôn tự nhiên không phủ nhận, trực tiếp nói.

Tam thúc mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết!

Thiên hạ đạo mộ giả có đủ loại thủ đoạn phân kim định huyệt, nhưng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật lại được công nhận là môn học khó hiểu nhất, nhưng cũng có công dụng rộng rãi nhất.

Đặc biệt đối với những người xuất thân từ Lão Cửu Môn như họ, có một người hiểu biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, quả thực như hổ thêm cánh!

“Vậy lão bản Ngô có nhìn ra ở đây có manh mối gì không?” Tam thúc vội hỏi!

Phương Ngôn gật đầu!

“Vị trí huyệt mộ tôi đã đại khái biết được, sáng mai đi thăm dò gần đó một phen, tìm ra huyệt mộ chắc chắn không khó!

Chỉ là...” Phương Ngôn lộ ra một tia do dự!

Tam thúc dù sao cũng là cáo già rồi, thấy vẻ mặt của Phương Ngôn, không khỏi ha ha cười lớn: “Lão bản Phương có gì cứ nói thẳng!” Phương Ngôn mới thở dài một tiếng nói: “Tam thúc cũng biết, lần này tôi theo xuống mộ là ý của lão thái thái Hoắc gia, lão thái thái từng dặn, nếu tôi có thể thuận lợi từ trong mộ trở về, và mang về một món đồ trong mộ làm bằng chứng, mới cho phép tôi và Tú Tú ở bên nhau!

Bản thân tôi làm nghề buôn bán đồ cổ...” “Tôi cứ tưởng chuyện gì!” Tam thúc thấy Phương Ngôn bộ dạng muốn nói lại thôi, không khỏi cười lớn một tiếng!

“Yên tâm, theo tôi được biết, ngôi mộ ở đây nhất định là một ngôi mộ lớn, đồ tùy táng bên trong chắc chắn không ít.

Tôi ở đây đảm bảo, đến lúc đó sẽ để lão bản Phương chọn trước một món.

Nếu thu hoạch phong phú, sẽ để lão bản Phương chọn thêm vài món.

Tôi đảm bảo, những thứ lấy được bên trong, khi bán ra, cũng sẽ ưu tiên giao cho cậu, thế nào?” Tam thúc là một người khéo léo, nếu Phương Ngôn thật sự nắm giữ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, vậy dùng một số minh khí để kết giao với Phương Ngôn, tuyệt đối là một vụ mua bán chỉ có lãi không có lỗ!

Nếu ngày mai Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Phương Ngôn không đáng tin cậy, vậy lời hứa hôm nay tự nhiên cũng bỏ qua!

Lần này những người đi cùng, ngoài Tiểu Ca ra, gần như đều là người của Ngô Tam Tỉnh.

Lời hứa của ông cũng đáng tin cậy.

Đó cũng là lý do vì sao Phương Ngôn tìm Ngô Tam thúc mà không tìm Thiên Chân và Tiểu Ca!

"Vậy xin cảm ơn Tam thúc trước!" Phương Ngôn lộ ra một nụ cười ngại ngùng, gãi gãi sau gáy nói.

Nhưng lúc này trong lòng lại bắt đầu tính toán!

Nên chọn Xà Mi Đồng Ngư, hay chọn Ngọc Dũng, hay là trực tiếp cướp lấy tấm Chiến Quốc Cẩm Thư mà Tiểu Ca muốn?

Thể chất của Tiểu Ca vô cùng đặc biệt, rõ ràng đã mất nhiều máu như vậy, còn hôn mê, nhưng chỉ sau một đêm đã lại như người bình thường!

Nghỉ ngơi một đêm, cả nhóm không dám chậm trễ, lập tức lên đường.

Lần này, vì có Phương Ngôn dẫn đường nên họ không gặp được ông lão dẫn đường như trước.

Đêm qua, Phương Ngôn đã dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật để nắm được đại khái vị trí mộ huyệt, lúc này dẫn cả nhóm vào núi, đi thẳng đến mộ huyệt, cũng không gặp rắc rối gì!

Do là ban ngày, tác dụng của Thiên Tinh Phong Thủy Thuật không lớn, may mà Phương Ngôn biết rõ tình tiết truyện, tuy vì anh tham gia nên tình tiết đã thay đổi, nhưng vị trí mộ huyệt thì không thể nào thay đổi được! "Tam thúc, chính là vị trí này!" Phương Ngôn mất mấy

tiếng đồng hồ, cuối cùng chọn được một nơi, chỉ chỉ vào mặt đất dưới chân rồi nói với Ngô Tam Tỉnh. "Kiểm tra tình hình trước đã!" Ngô Tam Tỉnh tỏ vẻ nghi ngờ lời của Phương Ngôn, nhưng lại theo kiểu thà tin là có còn hơn không!

Lúc này thấy Phương Ngôn đã chỉ định vị trí, ông vội gọi Phan Tử, lấy Lạc Dương sạn ra chuẩn bị thăm dò trước một phen.

Lần này có chuẩn bị, mang theo không ít trang bị!

Tam thúc và Phan Tử hai người nối từng đoạn Lạc Dương sạn rồi đóng xuống.

Đến khi ống Lạc Dương sạn đã xuống được chín mươi lăm đốt, mặt Tam thúc cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười! "Bên dưới rỗng!" Phan Tử cũng kinh ngạc hét lên! "Rỗng?" Ngô Thiên Chân hơi ngạc nhiên!

Theo lý mà nói, phòng mộ bình thường đều được lấp kín, hoàn toàn bị đất che phủ, không thể có chuyện ở giữa lại có một khoảng trống! "Anh Phương, sao vậy?" Ngô Thiên Chân vội hỏi! "Nếu tôi đoán không lầm thì bên dưới chính là phòng mộ chính!" Phương Ngôn tự tin nói!

Vốn dĩ, họ sẽ không vào từ đây mà từ một đường hầm khác, sau khi vào sẽ trải qua vô số gian nan mới đến được phòng mộ chính.

Nhưng vì có Phương Ngôn, lần này lại bắt đầu ngay từ phòng mộ chính!

Về việc tại sao bên dưới lại rỗng?

Phương Ngôn biết rõ, bên dưới vốn là một hang núi, phòng mộ chính nằm trong hang, lớp đất đá phía trên không dày, dù dùng thuốc nổ cũng có thể phá ra! "Sớm đã nghe Thiên Khung Thanh Nang Thuật lợi hại, hôm nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!" Tam thúc

cũng không khỏi cảm thán!

Ngô Tam Tỉnh cũng chỉ nghe nói có một số tiền bối Mô Kim lợi hại, có thể dựa vào một vài vật tham chiếu bên ngoài để vẽ ra kết cấu mộ thất, sau đó đào đường hầm thẳng đến phòng mộ chính, đỡ được bao nhiêu phiền phức.

Nhưng đó cũng chỉ là lời đồn, dù sao Ngô Tam Tỉnh cũng không làm được.

Hôm nay, ông lại được thấy Phương Ngôn thi triển thủ đoạn thần kỳ như vậy!

Ngô Tam Tỉnh biết, đây là lần đầu Phương Ngôn xuống mộ, hoàn toàn không có kinh nghiệm, chuyện đổ đấu không phải là thứ mà tay mới có thể giả vờ được.

Cũng chính vì vậy, Tam thúc càng thêm sùng bái Thiên Tinh Phong Thủy Thuật mà Phương Ngôn nắm giữ! "Phan Tử, làm việc thôi, cẩn thận đừng để rơi xuống!" Tam thúc nói với Phan Tử một tiếng, đi đầu cầm xẻng bắt đầu đào đất.

Lớp đất ở đây không dày, nhưng trong đó có lẫn rất nhiều đá vụn, không dễ đào.

Chương 11

Tam thúc và Phan Tử hai người mất mấy tiếng đồng hồ mới đào ra được một đường hầm! "Gậy phát sáng!" Tam thúc hét lên, Ngô Thiên Chân vội đưa một cây gậy phát sáng qua!

Tam thúc ném cây gậy phát sáng xuống theo đường hầm, qua ánh sáng yếu ớt, cũng có thể lờ mờ thấy được tình hình bên dưới!

Bên dưới quả thực là một hang động, giữa hang có một bệ ngọc, trên bệ ngọc có hai cỗ thi thể vẫn còn nguyên vẹn như lúc còn sống.

Một người mặc áo giáp đen, đeo mặt nạ đen!

Người còn lại là một phụ nữ mặc lụa trắng! "Kỳ lạ, bên trong có một cây đại thụ, không có ánh nắng mà lại có thể mọc lớn như vậy!" Ngô Thiên Chân cũng nhìn thấy tình hình bên trong, không khỏi tấm tắc khen lạ.

Trong hang động có một cây cổ thụ cao chọc trời, ngọn cây đã chạm đến vách đá phía trên! "Không phải cây bình thường, tên của nó là Cửu Đầu Xà Bách, là một loại thực vật giống hoa ăn thịt người.

Thấy những dây leo trên cây không, không chỉ có độc mà còn có thể cử động, một khi bị quấn vào thì cửu tử nhất sinh!" Phương Ngôn giải thích bên cạnh! "Đúng vậy, Cửu Đầu Xà Bách!" Tam thúc cũng gật đầu nói, ông đã từng gặp phải tình huống này! "Vậy chúng ta xuống bằng cách nào?" Ngô Thiên Chân hỏi!

Theo lời Phương Ngôn và Tam thúc, loại thực vật kỳ dị này không thể chạm vào, nếu không chết lúc nào cũng không hay!

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Thiên Chân, Tam thúc dù biết rõ cách giải quyết nhưng lại không trả lời, mà nhìn về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn có chút bất đắc dĩ, đành mở miệng giải thích: "Đáp án nằm trên những tảng đá kia, loại đá đó gọi là Thiên Tâm Nham, chuyên khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, chỉ cần bôi bột đá Thiên Tâm Nham lên người, Cửu Đầu Xà Bách sẽ không dám tấn công!" Đây gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Ngô Thiên Chân cũng hiểu ra!

Giống như nơi rắn độc xuất hiện thường sẽ có thảo dược giải độc vậy! "Nhưng..." Ngô Thiên Chân có chút bất lực chỉ vào trong mộ huyệt: "Những tảng Thiên Tâm Nham đó đều ở dưới, cháu cũng không với tới được!" Tuy có dây thừng có thể xuống thẳng, nhưng Cửu Đầu Xà Bách bên dưới quá rậm rạp, không thể đảm bảo không bị tấn công. "Cho nên, bây giờ cần có một người xuống trước lấy Thiên Tâm Nham lên!" Tam thúc nói. "Để tôi!" Tiểu Ca vốn im lặng đột nhiên lên tiếng!

Phương Ngôn do dự một chút rồi gật đầu.

Tuy biết mục đích của Tiểu Ca ở Lỗ Vương Mộ không đơn giản, để anh ta hành động một mình có khả năng sẽ tráo mất quyển Chiến Quốc Cẩm Thư, nhưng bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn!

Cửu Đầu Xà Bách nếu không có Thiên Tâm Nham khắc chế thì vô cùng nguy hiểm, người xuống đầu tiên sẽ phải đối mặt trực tiếp với nguy hiểm đó.

Phương Ngôn không muốn mạo hiểm, trong cả đội, người thích hợp nhất tự nhiên là Tiểu Ca.

Không chỉ có huyết mạch đặc thù có thể khắc chế tà vật, mà võ nghệ cũng cao cường, để anh xuống lấy Thiên Tâm Nham lên là an toàn nhất.

Về phần Chiến Quốc Cẩm Thư?

Phương Ngôn cũng không quan tâm lắm!

Anh vốn không hứng thú với cái gọi là thuật trường sinh! "Cẩn thận một chút!" Tam thúc hiển nhiên cũng đồng ý để Tiểu Ca đi tiên phong, dặn dò một tiếng rồi gọi Phan Tử bắt đầu thả dây thừng xuống!

Nhưng Tiểu Ca nghệ cao gan lớn, đối với dây thừng của Tam thúc hoàn toàn không thèm để mắt, mặt lạnh tanh nhảy thẳng từ đường hầm xuống.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh thực hiện vài cú bật nhảy, mũi chân điểm mấy cái trên thân cây Cửu Đầu Xà Bách rồi đáp xuống đất! "Tiểu Ca này thân thủ thật tốt!" Phan Tử bên cạnh không khỏi cảm thán một tiếng!

Anh vốn là quân nhân xuất ngũ, trong đội ngũ chiến đấu lực thuộc hàng đỉnh, nhưng so với Tiểu Ca, Phan Tử cảm thấy mình kém xa vạn dặm! "Tiểu Ca, buộc Thiên Tâm Nham vào dây thừng!" Tam thúc dường như đã quen với thủ đoạn của Tiểu Ca, không hề kinh ngạc, lắc lắc sợi dây thừng rồi hét xuống dưới!

Tiểu Ca không trả lời, chỉ tự mình buộc một tảng Thiên Tâm Nham vào dây thừng, sau đó liền đi thăm dò xung quanh!

Sau khi Tam thúc và Phan Tử kéo Thiên Tâm Nham lên, Tam thúc vội vàng bôi bột đá lên người mình! "Nhanh lên!" Rõ ràng, Tam thúc cũng không yên tâm để Tiểu Ca một mình ở dưới!

Về việc lo lắng cho an nguy của Tiểu Ca hay sợ anh ta giở trò riêng, e rằng chỉ có mình Tam thúc biết!

Động tác của mọi người cũng rất nhanh, không mất nhiều thời gian đã xong, Tam thúc là người đầu tiên xuống!

Tiếp theo là Phương Ngôn! *Keng! [Tiến vào Thất Tinh Lỗ

Vương Cung, nhận được phần thưởng: Nâng cấp kỹ năng ngẫu nhiên!]* *Keng! [Phát Khâu Chỉ của ngài đã được nâng cấp thành Huyền Ngọc Chỉ!]* *Keng! [Hít thở trong Lỗ Vương Cung, Thể chất +1!]* *Keng! [Đi lại trong Lỗ Vương Cung, Tốc độ +1!]* *Keng! [Liếc nhìn Lỗ Vương Cung một cái, Thị lực +1!]* .....

Huyền Ngọc Chỉ?

Đây là kỹ năng khiến Phương Ngôn tò mò nhất!

Anh đưa tay ra nhìn, Phát Khâu Chỉ được kích hoạt, Phương Ngôn liền thấy ngón tay mình biến thành màu sắc như dương chi bạch ngọc, đâu còn giống da thịt nữa!

Huyền Ngọc Chỉ!

Cứng không thể phá!

Không gì không phá được!

Phương Ngôn hài lòng gật đầu, như vậy, cơ hội sống sót trong mộ đã lớn hơn một chút!

Sau khi Phương Ngôn xuống mộ huyệt, anh không vội đi tìm bảo vật mà tìm bóng dáng của Tiểu Ca.

Sau đó, anh thấy Tiểu Ca đang đứng bất động trước bệ ngọc nhìn chằm chằm, dường như chưa động đến việc tráo đổi Chiến Quốc Cẩm Thư.

Phương Ngôn cảm thấy, thực lực của Tiểu Ca dù mạnh đến đâu cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tráo được Chiến Quốc Cẩm Thư!

Chương 12

"Chẳng lẽ không phải?" Phương Ngôn trong lòng có suy đoán, nhưng cần phải đợi đến lúc lấy ra Chiến Quốc Cẩm Thư mới có thể nghiệm chứng.

Tam thúc lúc này thì đang đứng dưới gốc cây cầm đèn pin quan sát, tâm tư dường như không đặt trên thi thể trên bệ ngọc.

Mãi đến khi tất cả mọi người đều xuống, Tam thúc mới lại gần! "Cách hạ táng kỳ lạ thật, không chôn trong quan tài mà vẫn có thể bảo quản nguyên vẹn như vậy, quả thực giống như người sống!" Ngô Thiên Chân lúc này cũng lại gần, nhìn hai cỗ thi thể không khỏi tấm tắc khen lạ!

Hai cỗ thi thể không biết từ niên đại nào, nhưng đến bây giờ vẫn không hề thối rữa, người mặc áo giáp đen đeo mặt nạ không nhìn rõ, nhưng nữ thi thì thật sự có thể nói là nguyên vẹn như lúc sống, dù nói là đang ngủ chắc cũng có người tin.

Dù sao đây cũng là lần đầu Ngô Thiên Chân xuống mộ, gặp tình huống này tự nhiên vô cùng tò mò, đứng bên cạnh không ngừng quan sát.

Lúc này Phương Ngôn cũng lại gần!

Khác với Ngô Thiên Chân, ánh mắt của Phương Ngôn lại tập trung nhiều hơn vào hông của nam thi!

Phương Ngôn biết rõ, ở đó có một miếng Kỳ Lân Kiệt đã được bảo quản hàng nghìn năm, nếu ăn vào sẽ có lợi ích rất lớn!

Vốn dĩ đây là cơ duyên của Ngô Thiên Chân, nhưng bây giờ việc Phương Ngôn phải làm chính là đoạt lấy miếng Kỳ Lân Kiệt này!

"Anh Phương, có nhìn ra được thân phận của chủ mộ không?" Trên bệ ngọc có một vài chữ, Ngô Thiên Chân cũng chỉ nhận ra được một phần! "Hẳn là mộ của một vị vương hầu nước Lỗ thời Chiến Quốc!" Phương Ngôn liếc nhìn những chữ đó rồi nói! "Tôi cũng nghĩ vậy!" Lời của Phương Ngôn dường như đã chứng thực suy đoán của Ngô Thiên Chân, cậu không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý!

Sau đó, Ngô Thiên Chân liền nhìn về phía mặt nạ của nam thi!

Chiếc mặt nạ đó che kín cả khuôn mặt của nam thi, nhưng vị trí mắt lại để lộ ra! "Đừng nhìn!" Tiểu Ca vội lên tiếng nhắc nhở, nhưng đã muộn một bước!

Đôi mắt dưới mặt nạ của nam thi đột nhiên mở ra, lộ ra ánh sáng màu xanh!

Dù sao đây cũng là ngôi mộ đầu tiên Ngô Thiên Chân xuống, không thể có kinh nghiệm như người khác, cho nên gần như đều là cậu ta trúng chiêu.

Phương Ngôn đứng bên cạnh Ngô Thiên Chân, lúc này thấy Ngô Thiên Chân trúng chiêu, nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp đẩy Ngô Thiên Chân ra, còn mình thì đứng sững tại chỗ!

Phương Ngôn đương nhiên không trúng chiêu, đi suốt một đường, tinh thần lực đã tăng cường rất nhiều, không đến nỗi bị trúng chiêu của một con Thanh Nhãn Hồ Ly!

Nhưng Phương Ngôn không hề biểu hiện ra, mà lại tương kế tựu kế, đứng ngây ra tại chỗ! "Không ổn!" Thấy ánh mắt Phương Ngôn trở nên mơ màng, Tam thúc thầm kêu một tiếng! "Anh Phương!" Ngô Thiên Chân thì tự trách!

Đi suốt một đường, cậu toàn gây thêm phiền phức, luôn là Phương Ngôn bảo vệ!

Lúc này lại được Phương Ngôn cứu một lần nữa, nhưng Phương Ngôn lại vì thế mà trúng chiêu của Thanh Nhãn Hồ Ly, Ngô Thiên Chân sao có thể không tự trách!

Tiểu Ca bên cạnh cũng nhíu mày, trực tiếp tiến lên, sờ soạng một hồi ở hông của nam thi, lấy ra một khối đen tuyền như sắt, xé áo mình ra, một tay véo cằm Phương Ngôn, tay kia trực tiếp nhét Kỳ Lân Kiệt vào miệng anh! *Keng! [Dùng Kỳ Lân Kiệt, nhận được phần thưởng, Kỳ Lân Huyết Mạch!]* Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Phương Ngôn chỉ cảm thấy sau lưng mình nóng rát như bị lửa đốt!

Tuy không nhìn thấy, nhưng Phương Ngôn biết, đó hẳn là cơn đau do hình xăm kỳ lân hiện lên sau khi kích hoạt huyết mạch, vì vậy cũng không để trong lòng!

Phương Ngôn không hề trúng chiêu, chỉ là giả vờ, vì vậy phản ứng của mọi người anh tự nhiên nhìn thấy hết!

Lúc này thấy kế hoạch thành công, Kỳ Lân Kiệt vào miệng liền tan, tuy có vị đắng chát, nhưng tâm trí của Phương Ngôn cũng kiên định, không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm đau đớn nào!

Mãi đến khi cảm giác nóng rát sau lưng biến mất, Phương Ngôn mới đột ngột lắc lắc đầu, ánh mắt cũng trở nên có tiêu cự! "Tôi sao vậy?

Phì phì, ai cho tôi ăn cái gì vậy!" Phương Ngôn giả vờ như không biết gì, nhổ mấy bãi nước bọt xuống đất! "Cậu trúng chiêu của Thanh Nhãn Hồ Ly đó!" Tam thúc nói bên cạnh, đồng thời càng thêm cảm kích nhìn Phương Ngôn!

Đây là lần thứ hai Phương Ngôn cứu cháu trai ông!

Nhìn động tác vừa rồi của Phương Ngôn, cảm giác như anh theo phản xạ mà đẩy Ngô Thiên Chân ra, ngay lúc Tiểu Ca vừa mở miệng

đã đẩy Ngô Thiên Chân, hoàn toàn không chút do dự.

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh cho rằng, Phương Ngôn thật sự quan tâm đến Ngô Thiên Chân! "Về phần cái thứ ăn vào..." Tam thúc có chút suy đoán, nhưng lại không chắc chắn, dù sao vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, thậm chí ông còn chưa nhìn rõ động tác của Tiểu Ca! "Kỳ Lân Kiệt!" Tiểu Ca lạnh lùng nói! "Kỳ Lân Kiệt?" Ngô Thiên Chân như một đứa trẻ tò mò hỏi! "Một loại trung dược, có tác dụng trừ tà đuổi trùng, niên đại càng lâu hiệu quả càng mạnh, Kỳ Lân Kiệt trong mộ này, e rằng ít nhất cũng đã có mấy nghìn năm rồi!" Phương Ngôn luôn thể hiện sự uyên bác của mình, dù sao muốn được người khác coi trọng thì phải thể hiện ra ưu điểm của mình! "Không sai, lần này ông chủ Phương cũng là trong họa có phúc rồi!" Kỳ Lân Kiệt mấy nghìn năm tuổi như vậy bị Phương Ngôn ăn mất, nhưng mọi người không những không tiếc nuối ghen tị, mà ngược lại đều vui vẻ chấp nhận!

Dù sao Phương Ngôn không phải tham lam, mà là vì cứu người mới trúng chiêu, bị động ăn vào! "Cảm ơn!" Phương Ngôn nhìn Tiểu Ca, mỉm cười nói!

Đối mặt với lời cảm ơn của Phương Ngôn, Tiểu Ca cũng chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, dường như người này căn bản không biết cười. "Anh Phương cẩn thận!" Đúng lúc này, Phan Tử phía sau đột nhiên hét lớn một tiếng, giọng nói đầy sợ hãi!

Phương Ngôn tò mò quay đầu lại, thì phát hiện con Thanh Nhãn Hồ Ly kia không biết từ lúc nào đã chui ra từ dưới mặt nạ, ngồi xổm cách Phương Ngôn không xa, nhìn chằm chằm vào anh, một đôi mắt xanh biếc như quỷ hỏa đang nhảy múa.

Có lẽ vì Phương Ngôn đã thức tỉnh huyết mạch, lần này đối mặt với Thanh Nhãn Hồ Ly, anh không hề bị ảnh hưởng, thậm chí con

Thanh Nhãn Hồ Ly còn biểu hiện ra vẻ sợ hãi, lông trên người đều dựng đứng! "Súc sinh, dám tính kế ta!" Ánh mắt Phương Ngôn ngưng lại, sát ý dâng trào.

Chỉ thấy anh bước một bước, tốc độ cực nhanh!

Ngón tay duỗi ra trong chớp mắt đã biến thành màu ngọc ấm!

Con Thanh Nhãn Hồ Ly thậm chí còn không kịp né, ngón tay của Phương Ngôn đã điểm vào trán nó!

Huyền Ngọc Chỉ, không gì không phá được! *Keng! [Giết chết Thanh Nhãn Hồ Ly, nhận được phần thưởng Sức mạnh +10, Huyết mạch +10, Tinh thần lực được lột xác!]* Giết chết Thanh Nhãn Hồ Ly chỉ bằng một đòn, Phương Ngôn thu tay lại, trên trán con hồ ly xuất hiện một lỗ máu, mãi đến khi Phương Ngôn thu tay về, máu tươi mới từ lỗ đó chảy ra, nhưng trên ngón tay của Phương Ngôn lại không dính một giọt máu nào!

Chương 13

Mọi người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc!

Tiểu Ca thì vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ngón tay như dương chi bạch ngọc của Phương Ngôn! "Trong miệng nữ thi có thứ gì đó!" Phương Ngôn đã giết Thanh Nhãn Hồ Ly, bây giờ trong mộ huyệt trông có vẻ không còn nguy hiểm nữa.

Mọi người vây quanh bệ ngọc cẩn thận xem xét hai cỗ thi thể.

Sau đó, Ngô Thiên Chân chú ý thấy khoang miệng của nữ thi không bình thường, nhìn kỹ một hồi, cậu phát hiện trong miệng nữ thi có một miếng ngọc thạch! "Đừng động!" Tam thúc vội hét lên!

Thực ra không cần Tam thúc nhắc nhở, sau khi trải qua những chuyện kinh hồn bạt vía trước đó, Ngô Thiên Chân bây giờ cũng đã học được khôn, căn bản không dám động lung tung vào đồ trong mộ!

Tam thúc lại gần, sờ soạng một hồi ở cằm và cổ của nữ thi, sau đó giải thích cho Ngô Thiên Chân! "Bên trong có cơ quan, một khi định lấy vật trong miệng nữ thi ra sẽ kích hoạt cơ quan, lúc đó những mũi tên nỏ giấu trong cổ nữ thi sẽ bắn ra, trực tiếp bắn cháu thành con nhím!" Tam thúc vừa nói, một tay nâng cổ nữ thi lên, một tay vỗ mạnh vào sau gáy nữ thi, cơ quan trong thi thể được kích hoạt, ba mũi tên nỏ trực tiếp bắn ra, cắm vào vách đá bên cạnh, sâu đến ba tấc, chỗ bị tên bắn trúng lập tức biến thành màu đen kịt, rõ ràng là đã được tẩm độc! "Sớm từ thời nhà Tần, người xưa đã nghiên cứu ra thủ đoạn giấu cơ quan trong thi thể, chuyên dùng để đối phó với bọn trộm mộ!" Tam thúc giải thích!

Lần này đưa Ngô Thiên Chân xuống mộ, mục đích quan trọng hơn là để đứa cháu này mở mang kiến thức, dù sao cũng là hậu nhân Lão

Cửu Môn, không thể không biết gì về những thứ trong mộ được! "Đây là một chiếc Thược Thi, miếng ngọc trên đó chắc có công năng chống thối rữa!" Quả nhiên, cùng với việc chiếc Thược Thi được lấy ra, nữ thi kia trong nháy mắt đã mục nát, đâu còn vẻ nguyên vẹn như lúc sống nữa. "Thược Thi... chẳng lẽ để mở cái hộp kia?" Trong tay nam thi đang ôm một chiếc hộp ngọc màu tím, từ đầu mọi người đã thấy, chỉ là chưa động đến.

Lúc này thấy chiếc Thược Thi trong miệng nữ thi, phản ứng đầu tiên tự nhiên là dùng nó để mở cái hộp kia!

Ngô Thiên Chân nhận lấy Thược Thi định thử, nhưng lại bị Tam thúc ngăn lại! "Thược Thi, Thược Thi, chỉ cần cắm vào, mấy người chúng ta đảm bảo không ai chạy thoát, tất cả đều bỏ mạng ở đây!" Ngô Thiên Chân càng thêm không hiểu!

Phương Ngôn bên cạnh lúc này lại nói với Ngô Thiên Chân: "Loại hộp này gọi là Mê Cung Hạp Tử, cậu chắc biết Bát Trọng Bảo Hàm chứ, chính là phỏng theo loại hộp này mà làm!" Phương Ngôn vừa nói vừa nhận lấy cái hộp, tay anh vặn nắp trên đỉnh hộp một cái, bốn góc đáy hộp liền mở ra, lộ ra một bàn xoay, trên bàn xoay có tám lỗ, mỗi lỗ đều có một con số! "Đây là loại hộp mật mã cổ xưa nhất, phải biết mật mã mới mở được!" Ngô Thiên Chân ngây người nhìn Phương Ngôn thao tác một hồi, sau đó nghiêng đầu hỏi: "Không đúng, vậy Thược Thi để làm gì?" "Thược Thi là để khóa hộp, không phải để mở!" Phương Ngôn lắc đầu mỉm cười nói! "Ông chủ Phương kiến thức rộng rãi, không sai, cái hộp này quả thực là hộp mật mã, muốn mở được phải biết mật mã mới được!" Tam thúc gật đầu nói, sau đó lại vỗ vào sau gáy Ngô Thiên Chân, hận rèn sắt không thành thép mà mắng: "Học hỏi ông chủ Phương đi!" Phương Ngôn cười cười, sau đó nhìn Tam thúc nói: "Tam thúc, chú còn nhớ giao ước trước đó của chúng ta không, cái hộp này thuộc về tôi chắc không có ý kiến gì chứ,

dù sao chú cũng không biết mật mã, bên trong chắc cũng không phải vật gì lớn, tôi đánh cược một phen vậy!" "Tôi tự nhiên không có ý kiến, không biết..." Tam thúc gật đầu trước, sau đó nhìn về phía Tiểu Ca bên cạnh!

Ngô Thiên Chân và Phan Tử đều nghe lời Tam thúc, ông không có ý kiến thì hai người họ tự nhiên cũng không có.

Nhưng Tiểu Ca không phải là người của Tam thúc, cho nên Tam thúc phải trưng cầu ý kiến của Tiểu Ca! "Tùy!" Tâm tư của Tiểu Ca hiển nhiên cũng không đặt trên cái hộp, mặt không biểu cảm nói ra hai chữ, liền đi sang một bên!

Tiểu Ca đã không phản đối, cũng không còn ai phản đối nữa, Phương Ngôn cười cười, trực tiếp thu lấy hộp ngọc tím.

Thứ bên trong hộp ngọc tím, Phương Ngôn tự nhiên biết rõ, cũng biết mật mã để mở hộp, bên trong đựng chính là Xà Mi Đồng Ngư!

Phòng mộ chính này diện tích rất lớn, dường như là một hang động tự nhiên, bây giờ thi thể trên bệ ngọc không còn giá trị nữa, Tam thúc và Ngô Thiên Chân lấy hết đồ trên người thi thể xuống, liền chuyển sự chú ý sang những nơi khác!

Tam thúc là dân trộm mộ, đã xuống mộ rồi tự nhiên không thể để lại thứ gì, chắc chắn sẽ vơ vét sạch sẽ.

Phương Ngôn đã lấy cái hộp trông có vẻ quý giá nhất, tự nhiên cũng phải lấy một ít đồ về.

Đối với cái hộp ngọc tím mà Phương Ngôn lấy, Tam thúc cũng không để trong lòng.

Cái hộp đó cần mật mã, nếu không thì căn bản không thể mở trực tiếp, cưỡng ép mở có khả năng sẽ phá hủy thứ bên trong, cho nên cũng không có gì phải tiếc nuối! "Hang động bên kia dường như có

thể thông ra ngoài!" Trên vách đá bên cạnh có rất nhiều hang động, những hang đó đều có thể thông ra các phòng mộ bên ngoài, nếu không phải vì có Phương Ngôn, vốn dĩ họ sẽ phải từ đó mà đi vào! "Bên này có một cơ quan!" Lúc này, Ngô Thiên Chân phát hiện ra cơ quan ẩn dưới gốc Cửu Đầu Xà Bách!

Cơ quan được kích hoạt, dây leo của Cửu Đầu Xà Bách từ từ tách ra, một cỗ quan tài đá bị xích sắt kéo lên!

Nhìn cỗ quan quách này, biểu cảm trên mặt mọi người không giống nhau! "E rằng đây mới là chính chủ!" Tam thúc nhàn nhạt nói! "Mở ra xem là biết!" Phương Ngôn mỉm cười, đi lên! "Tôi cảm giác xích sắt trên quan quách giống như đang giam cầm thứ gì đó?" Ngô Thiên Chân ghé sát vào quan quách cẩn thận nghiên cứu rồi nói!

Quan quách toàn bộ được làm bằng đá, ở thời cổ đại không hiếm thấy, nhưng trên quan quách lại quấn mấy sợi xích sắt thô to, những sợi xích đó quấn từng vòng quanh quan quách, giống như bị người ta từ bên ngoài trói lại.

Phương Ngôn biết rõ, nơi này Uông Tàng Hải đã từng đến, đây chắc hẳn là do Uông Tàng Hải phong ấn quan quách lại, để đề phòng một số thứ bên trong chạy ra!

Phương Ngôn cũng biết, chỉ cần không tham lam thì sẽ không có nguy hiểm, chủ nhân bên trong quan quách hẳn là Thiết Diện Sinh, trên người mặc một món thần khí thời thượng cổ là Ngọc Dũng, được cho là có thể khiến người chết sống lại.

So với việc nói là thần khí khiến người chết sống lại, không bằng nói Ngọc Dũng là một món ma khí, có thể biến người thành Huyết Thi.

Nếu thật sự tham lam món Ngọc Dũng đó, một khi mở ra, thi thể bên trong sẽ biến thành Huyết Thi!

Huyết Thi mấy nghìn năm, lại là Huyết Thi mạnh mẽ được Ngọc Dũng tạo ra, ước chừng Tiểu Ca cộng với Phương Ngôn hai người một chỗ, cũng chưa chắc là đối thủ!

E rằng đây cũng là lý do tại sao năm đó Uông Tàng Hải sau khi để lại Xà Mi Đồng Ngư lại không lấy Ngọc Dũng đi!

Hẳn là lúc đó Uông Tàng Hải cũng cảm thấy khó giải quyết, không có cách nào đối phó với Huyết Thi, mới đành bỏ cuộc, và dùng xích sắt khóa nó lại!

Nhưng cách thời kỳ của Uông Tàng Hải cũng đã qua nghìn năm, xích sắt bên ngoài gần như đã mất tác dụng, bị Phan Tử giật một cái là đứt! "Vương công quý tộc thời xưa hạ táng thường là hai lớp quách một lớp quan, nếu Cửu Đầu Xà Bách bên ngoài là lớp quách thứ nhất, vậy thì quan tài đá này là lớp thứ hai, chỉ cần mở quan tài đá ra, bên trong sẽ là quan tài!" Tam thúc giải thích bên cạnh.

Ngô Thiên Chân tiến lên đẩy nắp quan tài đá, nhưng phát hiện căn bản không đẩy nổi! "Nặng vậy sao?" Thậm chí cậu và Phan Tử cùng ra tay, dùng hết sức bình sinh cũng không làm cho nắp quan quách nhúc nhích! "Để tôi!" Phương Ngôn lắc đầu đi lên nói! "Nặng lắm đó!" Phan Tử nhắc nhở!

Phương Ngôn cười cười lắc đầu!

Nặng?

Có thể nặng bao nhiêu?

Đi suốt một đường, ngay cả đi bộ cũng tăng thêm sức mạnh, bây giờ sức mạnh của Phương Ngôn không phải người thường có thể sánh được.

Chỉ thấy Phương Ngôn đi lên, một tay nắm lấy phần giữa của nắp quan tài đá, nhấc thử một chút, sau đó dùng sức, nắp quan tài mà hai

người hợp sức cũng không nhúc nhích được, đã dịch chuyển được nửa phân!

Chương 14

"Thật không nhẹ!" Phương Ngôn gật gật đầu, tự lẩm bẩm, sau đó tay kia cũng đặt lên, hai tay phát lực, đẩy về phía trước, nắp quan tài đá liền bị đẩy ra ngoài! "Anh Phương khỏe thật!" Phan Tử bên cạnh cảm thán, những người khác cũng có chút kinh ngạc!

Phương Ngôn trông văn nhã thư sinh, lại có sức mạnh lớn như vậy, quả thực là thần lực! "Xưa có Bá Vương cử đỉnh, nay có anh Phương thần lực khai quan, cũng là một giai thoại!" Phan Tử nịnh nọt!

Phương Ngôn nghe xong lời này sắc mặt không khỏi tối sầm lại.

Sao lời này nghe nó cứ kỳ kỳ!

Nhưng Phương Ngôn cũng lười để ý đến Phan Tử, trực tiếp nhìn vào bên trong quan quách!

Quả nhiên giống như Tam thúc nói, bên trong quan quách có một lớp quan tài, ngọc quan! "Lần này thật sự phát tài rồi!" Nhìn thấy chiếc quan tài làm bằng ngọc thạch, Phan Tử không khỏi cười toe toét! "Phát cái con khỉ, đây là ngọc Mã Nạp Tư của Tân Cương, cả khối này cũng chỉ mấy chục vạn, trừ phi cậu có thể vác cả cái quan tài này ra ngoài!" Tam thúc khinh bỉ nói.

Loại ngọc này không đáng tiền!

Đáng tiền là thứ bên trong!

Tam thúc đẩy Phan Tử ra, sau đó sờ soạng chiếc ngọc quan kia, dường như muốn cưỡng ép mở ra! "Cách hạ táng thế này, ở thời cổ đại, hẳn là sẽ có cơ quan mới đúng!" Phương Ngôn nói, một tay thò vào khe hở giữa ngọc quan và quách đá, sờ soạng một hồi, quả nhiên

sờ được một cơ quan lồi ra, Phương Ngôn dùng sức vặn một cái, ngọc quan kia lại trực tiếp mở ra bốn phía.

Cùng lúc ngọc quan mở ra, thi thể bên trong trực tiếp ngồi dậy! "Tống Tử!" Phan Tử sợ đến lùi lại một bước, sau đó rút súng lục chỉ vào cỗ thi thể kia, định bắn! "Đừng động!" Tiểu Ca bên cạnh vội ngăn lại: "Thi thể bị chống đỡ!" Quả nhiên, phía sau thi thể có một cơ quan nhỏ, cùng lúc ngọc quan mở ra, có một cây gậy sẽ trực tiếp chống thi thể lên, giống như cương thi vậy, người nhát gan, e rằng sẽ bị dọa chết khiếp! "Không đúng!" Nhưng Ngô Thiên Chân bên cạnh lại sắc mặt biến đổi, cả người run rẩy, giọng nói cũng thay đổi! "Thi thể này có hô hấp!" Không cần Ngô Thiên Chân nói, mọi người cũng đều đã nhìn ra!

Không chỉ có hô hấp, thậm chí lồng ngực của thi thể đó cũng phập phồng theo nhịp thở! "Không ngờ Ngô Tam Tỉnh ta cả đời xuống mộ lại có thể gặp được thần khí thế này!" Tam thúc bên cạnh hai mắt sáng rực nhìn cỗ thi thể đang ngồi đó, hoàn toàn không vì thi thể mấy nghìn năm có thể hô hấp mà cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn lại gần như đang vuốt ve làn da của một thiếu nữ, vuốt ve bộ đồ giống như áo giáp trên người cỗ thi thể kia! "Tam thúc, đây là cái gì?" Ngô Thiên Chân hỏi. "Ngọc Dũng trong truyền thuyết có thể khiến người chết sống lại, nhìn khắp cả lịch sử cũng chỉ có một món này, năm đó Tần Thủy Hoàng cũng không có được bảo bối này!" Tam thúc giải thích. "Người bên trong là người sống?" Ngô Thiên Chân kinh ngạc hét lên!

Người chết mấy nghìn năm, có thể hô hấp vốn đã khiến người ta sợ hãi rồi, bây giờ nghe Tam thúc nói vậy, thi thể bên trong có thể hô hấp hoàn toàn là vì món Ngọc Dũng có thể khiến người chết sống lại, Ngô Thiên Chân sao có thể không kinh ngạc!

Chết đi sống lại?

Quá hoang đường! "Cậu không hiểu đâu, lịch sử năm nghìn năm huy hoàng, những chuyện không thể lý giải được còn nhiều lắm!" Tam thúc nói, đồng thời ánh mắt vô tình liếc nhìn Tiểu Ca bên cạnh! "Thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?" Phan Tử tò mò hỏi.

Dân trộm mộ, xuống mộ là vì những thần khí này, là vì tiền! "Loại vô giá chi bảo này sao có thể dùng tiền để đo lường, nếu nhất định phải nói, mấy chục tỷ chắc không thành vấn đề!" Tam thúc cười nói!

Dù sao cũng là bảo bối có thể khiến người chết sống lại!

Tam thúc nói xong, dường như nhớ ra giao ước trước đó với Phương Ngôn, liền nhìn về phía anh.

Thần khí thế này, ngay cả Tam thúc cũng vô cùng thèm muốn.

Thấy Ngô Tam Tỉnh nhìn mình, Phương Ngôn mỉm cười nói: "Tam thúc không cần nhìn tôi, tôi đối với thứ này không có hứng thú, mà tôi cũng không mang đi được!" "Không mang đi được?

Tại sao?" Ngô Thiên Chân hỏi!

Đồ vật đã bày ra trước mặt rồi, sao lại có thể không mang đi được.

Tuy dân trộm mộ không có quy tắc không bao giờ về tay không, nhưng dù sao cũng là trộm, đối mặt với thần khí thế này, dù có vi phạm quy tắc của tổ tiên cũng không thể để lại được.

Huống chi phe Ngô gia căn bản không có nhiều quy tắc như vậy! "Ngọc Dũng chỉ có thể cởi ra khi thi thể bên trong lột da, nếu cưỡng ép cởi ra, thi thể bên trong sẽ biến thành Huyết Thi, thi thể này e rằng đã mấy nghìn năm, một khi biến thành Huyết Thi, chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây!" Tiểu Ca hiếm khi lên tiếng, vừa nói vừa đi đến bên cạnh thi thể.

Trong tay thi thể, cũng đang ôm một chiếc hộp ngọc tím! "Thứ này

tôi muốn!" Tiểu Ca lạnh lùng nói, trực tiếp cầm lấy hộp ngọc tím.

Cái hộp này và cái mà Phương Ngôn lấy trước đó gần như giống hệt, nhưng khác ở chỗ không có cơ quan mật mã! "Đợi đã!" Ngay lúc Tiểu Ca vừa cầm lấy hộp ngọc tím, Phương Ngôn lại đột nhiên đưa tay ra, trực tiếp nắm lấy cổ tay Tiểu Ca, sau đó trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Tiểu Ca nói!

Ánh mắt Tiểu Ca ngưng lại, sắc mặt lạnh lùng nhìn Phương Ngôn, tay thì âm thầm vận lực, muốn giãy ra.

Nhưng sức lực của Phương Ngôn lớn đến mức nào, võ nghệ của Tiểu Ca tuy không tệ, nhưng so về sức lực, lại không phải là đối thủ của Phương Ngôn, giãy giụa một hồi, vẫn không thoát ra được. "Có ý kiến?" Tiểu Ca thấy không thể giãy thoát, lạnh lùng nhìn Phương Ngôn hỏi. "Không có!" Phương Ngôn cười hì hì, lắc đầu: "Chúng ta cùng xuống mộ, ai cần gì lấy nấy là chuyện bình thường, tôi trước đó đã lấy một món rồi, tự nhiên sẽ không tranh với anh." Phương Ngôn nói với vẻ mặt cười cợt, nói xong, sắc mặt lại lập tức trở nên nghiêm túc: "Nhưng tôi rất hứng thú với thứ bên trong hộp, không biết Tiểu Ca có thể cho tôi xem một chút không, tôi có thể đảm bảo, tuyệt đối sẽ không tranh với anh!" Phương Ngôn tham gia đã thay đổi hướng đi của tình tiết ban đầu, bất kể là Tiểu Ca hay Tam thúc, đều không có khả năng tráo đổi đồ vật bên trong hộp, cho nên thứ bên trong hộp bây giờ hẳn là hàng thật, Phương Ngôn tự nhiên biết bên trong là gì, nếu không lầm thì đó là Quỷ Tỳ!

Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương trong truyền thuyết, Phương Ngôn sao có thể không tò mò, không tranh thì không tranh, nhưng xem một chút thì vẫn được chứ!

Hẳn là Tiểu Ca cũng biết bên trong là thứ gì, nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng gật đầu ngầm đồng ý!

Sau khi chứng kiến thực lực của Phương Ngôn, đặc biệt là khi thấy ngón tay anh biến thành màu ngọc ấm khi đối phó với Thanh Nhãn Hồ Ly, Tiểu Ca cũng đã coi trọng Phương Ngôn hơn, không muốn gây gổ với anh!

Lúc hai người đối đầu, Ngô Thiên Chân và mấy người bên cạnh vẫn luôn căng thẳng, lúc này thấy tình hình dịu đi, Tam thúc cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì đi tới.

Tuy thứ bên trong đã bị Tiểu Ca đặt trước, nhưng xem một chút, mở mang kiến thức cũng tốt!

Tiểu Ca đối với Phương Ngôn cũng yên tâm, trực tiếp ném hộp ngọc tím cho anh.

Anh không nói gì, nhưng ý tứ rõ ràng, đã muốn xem thì cậu mở ra đi!

Phương Ngôn cũng không phải người lề mề, nhận lấy hộp xong không chút do dự, trực tiếp mở hộp ra!

Chương 15

Nhưng, giây tiếp theo, khi nhìn rõ thứ bên trong, Phương Ngôn lại có chút ngây người!

Trong hộp căn bản không phải Quỷ Tỳ, mà là một cuốn cẩm thư! "Sao có thể?" Phương Ngôn có thể khẳng định, Tiểu Ca và Tam thúc căn bản không có khả năng tráo đổi.

Vậy thì, người tráo đổi là người khác!

Sẽ là ai chứ? "Có vấn đề gì sao?" Tam thúc phát hiện ra sự thay đổi trên mặt Phương Ngôn, liền lên tiếng hỏi! "Không có gì!" Phương Ngôn vội lắc đầu, lấy ra cuốn cẩm thư có viền vàng xem xét.

Nhưng lúc này trong lòng Phương Ngôn vẫn đầy nghi hoặc.

Nhưng khi xem đến nội dung trên cẩm thư, nghi hoặc trong lòng Phương Ngôn đã được giải đáp! "Thì ra là vậy!" Phương Ngôn không khỏi gật đầu thầm nghĩ.

Thứ bên trong hộp quả thực đã bị tráo đổi, nhưng không phải bị Tiểu Ca hay Tam thúc tráo, mà đã bị tráo từ hàng nghìn năm trước.

Cuốn cẩm thư trong tay Phương Ngôn lúc này là một món đồ cổ nghìn năm.

Nội dung ghi trên đó cũng không phải về Lỗ Thương Vương, mà là...

Uông Tàng Hải! "Đúng rồi, mấy nghìn năm trước Uông Tàng Hải đã từng đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, lấy đi Quỷ Tỳ, và để lại Xà Mi Đồng Ngư cùng cuốn cẩm thư này, sau đó khi Ngô Thiên Chân và Tiểu Ca đến, lại bị Tiểu Ca tráo đi!" Xem nội dung cẩm thư, Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Tiểu Ca rõ ràng biết những điều này, nhưng lại không muốn để người khác biết, cho nên mới tráo cuốn cẩm thư đi!

Về phần nội dung trên cẩm thư... là về Uông Tàng Hải và Xà Mi Đồng Ngư, đồng thời trong cẩm thư cũng đề cập đến mộ dưới đáy biển, thần thụ Tần Lĩnh và Vân Đỉnh Thiên Cung, cũng như thứ ở sau cánh cửa đồng ở Vân Đỉnh Thiên Cung!

Uông Tàng Hải dường như không muốn hậu nhân biết những chuyện này, nhưng lại không muốn bí mật này cứ thế biến mất trong bụi trần lịch sử, cho nên mới ghi chép lại, và đặt chúng vào một số ngôi mộ cổ. "Anh Phương, trên đó viết gì vậy?" Ngô Thiên Chân tò mò nhìn cuốn cẩm thư trong tay Phương Ngôn, nhưng văn tự trên đó không phải là văn tự cổ đại, mà là một loại văn tự của dân tộc thiểu số, ngay cả Ngô Thiên Chân cũng không đọc được, vì vậy chỉ có thể hỏi Phương Ngôn. "Không có gì, chỉ ghi chép một chút về cuộc đời của chủ mộ!" Phương Ngôn lắc đầu, không nói cho Ngô Thiên Chân biết nội dung trên cẩm thư, trực tiếp đưa cẩm thư cho Tiểu Ca.

Những nội dung này, Ngô Thiên Chân thực sự không cần thiết phải biết.

Huống hồ bây giờ không nói, cũng có thể khiến Tiểu Ca nợ một ân tình, Phương Ngôn cũng không cần thiết phải nhiều lời.

Quả nhiên, khi Phương Ngôn đưa cẩm thư cho Tiểu Ca, Tiểu Ca lặng lẽ gật đầu với Phương Ngôn một cái, xem như đã ghi nhớ ân tình này.

Giao cẩm thư cho Tiểu Ca, Phương Ngôn cũng không tiếc nuối!

Giá trị của cẩm thư thực ra không lớn, đáng tiền cũng chỉ là nội dung ghi trên đó mà thôi.

Bây giờ nội dung trên đó Phương Ngôn đã biết, giữ lại hay không

cũng không quan trọng nữa!

Tiểu Ca nhận lấy cẩm thư, cất vào trong người, sau đó liền đưa hộp ngọc tím cho Ngô Thiên Chân.

Hộp ngọc tím cũng là đồ cổ nghìn năm, thậm chí còn đáng tiền hơn cả cuốn cẩm thư đơn thuần.

Thấy Phương Ngôn không muốn nói nội dung cẩm thư, Ngô Thiên Chân cũng biết ý không hỏi nữa, cùng Tam thúc nghiên cứu cái Ngọc Dũng kia.

So ra, Ngọc Dũng mới là thứ đáng tiền nhất!

Đáng tiếc là đã định sẵn không thể mang ra ngoài! "Ở đây có côn trùng!" Bàn Tử bên cạnh vẫy vẫy tay, một con côn trùng lớn bay qua trước mặt ông!

Phương Ngôn thấy vậy, sắc mặt không khỏi hơi biến đổi!

Con côn trùng lớn đó, rõ ràng là một con Thi Miết Vương!

Thi Miết Vương nhỏ hơn Thi Miết bình thường, và khác với Thi Miết thường, Thi Miết Vương có màu đỏ, vừa nhìn đã biết có kịch độc!

Trước đó không phát hiện, bây giờ Thi Miết Vương đột nhiên xuất hiện, hẳn là ở trong ngọc quan, mở ngọc quan ra mới thả Thi Miết Vương ra ngoài!

Thứ này không dễ đối phó!

Quan trọng nhất là không thể giết!

Một khi giết rồi, lũ Thi Miết trong mộ huyệt sẽ liều mạng với họ!

Thấy Phan Tử giơ Lạc Dương sạn chuẩn bị đập Thi Miết Vương, Phương Ngôn vội ngăn lại: "Dừng tay, đó là Thi Miết Vương!" Nghe lời của Phương Ngôn, động tác của Phan Tử lập tức dừng lại, cả

người lập tức toát mồ hôi lạnh!

Anh theo Tam thúc đi nam về bắc, xuống không ít mộ, tự nhiên cũng biết Thi Miết Vương là thứ gì!

Tuy Phan Tử đã dừng tay, nhưng Thi Miết Vương lại không định tha cho những kẻ đã làm phiền giấc ngủ của nó.

Thi Miết Vương bay thẳng vòng quanh mấy người, một khi bị cắn, không chết cũng khó!

Giết thì lại không thể giết!

Nhưng Thi Miết Vương chỉ bay vòng quanh Tam thúc, Ngô Thiên Chân và Phan Tử, lại không hề lại gần Tiểu Ca và Phương Ngôn, rõ ràng là do huyết mạch trên người hai người ảnh hưởng.

Nhưng hai người tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Phương Ngôn ra tay trước, tốc độ anh cực nhanh, một bước đã đến trước mặt Thi Miết Vương, không đợi nó phản ứng, Phương Ngôn đưa tay ra, ngón tay hóa thành màu ngọc ấm, Huyền Ngọc Chỉ được kích hoạt, kẹp Thi Miết Vương giữa hai ngón tay. "Bên này!" Tiểu Ca phối hợp cũng vô cùng ăn ý, khi Phương Ngôn lao về phía Thi Miết Vương, Tiểu Ca đã đến trước quách đá, hai tay đặt lên nắp quách đá, sau đó hét về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn tự nhiên hiểu ý Tiểu Ca, ngón tay kẹp chặt Thi Miết Vương không buông, cũng chỉ có Huyền Ngọc Chỉ đao thương bất nhập, vạn độc bất xâm mới có thể kẹp Thi Miết Vương trong tay như vậy.

Phương Ngôn một bước lao đến trước quách đá, vung tay một cái, liền ném Thi Miết Vương vào trong.

Tiểu Ca cũng lập tức đậy nắp quách đá lại!

Hu!

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa hoàn hồn, Ngô Thiên Chân lại có chút tiếc nuối nói: "Cái Ngọc Dũng đó..." "Đừng nghĩ nữa, dù sao cũng không mang đi được!" Phương Ngôn nói. "Ở đây chắc không còn đồ gì có giá trị nữa, trong lối đi bên kia chắc có phòng mộ khác, chúng ta đi xem thử!" Tam thúc thì nghĩ thoáng hơn, cũng không quản Ngọc Dũng nữa, nhìn về phía những hang động trên vách núi!

Chương 16

Keng! [Thăm dò Lỗ Vương Mộ, kinh nghiệm Thiên Tinh Phong Thủy Thuật +1!] *Keng! [Đi lại trong Lỗ Vương Mộ, Tốc độ +1!]* *Keng! [Bước đi trong Lỗ Vương Mộ, Sức mạnh +1!]* *Keng! [Hắt xì một cái trong Lỗ Vương Mộ, Thể chất +1!]* .....

Phòng mộ chính đã lục soát xong, mọi người cũng thu hoạch kha khá, nguy hiểm từ Thi Miết Vương đã được giải trừ, trong Thất Tinh Lỗ Vương Mộ này cũng không còn thứ gì có thể uy hiếp được Phương Ngôn.

Về phần Thi Vương bên ngoài, Phương Ngôn biết, dù anh không ra tay, một mình Tiểu Ca cũng có thể giải quyết được, không cần phải lo lắng!

Đương nhiên, những điều này chỉ có mình Phương Ngôn biết, Tam thúc vẫn vô cùng cẩn thận đi thăm dò bên ngoài.

Lối đi trong Lỗ Vương Mộ chằng chịt phức tạp, bên trong có rất nhiều phòng mộ, mỗi nơi đều được kiểm tra một lượt, sau đó lấy đi những thứ có thể mang theo và có giá trị.

Đối với những thứ đó, Phương Ngôn không còn để tâm nhiều nữa, chỉ đi theo sau Tam thúc, cũng không nói nhiều. "Dừng lại!" Mọi người đang kiểm tra một phòng mộ, thì lúc này, Tam thúc đột nhiên nhíu mày, sau đó làm một thủ thế cảnh giác! "Tam thúc, sao vậy?" Ngô Thiên Chân hỏi. "Có đồ bẩn!" Tam thúc không hề sợ hãi, ngược lại trong ánh mắt lộ ra một tia sát khí.

Đó là ánh mắt chỉ có khi thực sự giết người mới có!

Đồ bẩn chỉ cái gì tự nhiên mọi người đều biết.

Phan Tử nắm chặt Lạc Dương sạn trong tay cảnh giác. "Ở đâu?" Ngô Thiên Chân tuy có chút căng thẳng, nhưng nhiều hơn là tò mò.

Lần đầu xuống mộ, chưa gặp ma bao giờ! "Nhìn cái bóng trên tường!" Được Tam thúc nhắc nhở, mọi người mới nhìn về phía vách đá bên cạnh.

Nếu không có người cố ý nói ra, ai lại đi nhìn chằm chằm vào cái bóng trên tường chứ!

Nhìn một cái thì không sao, nhưng lại thật sự phát hiện ra thứ không tầm thường!

Trên tường có thêm một cái bóng!

Cái bóng thừa ra đó, đầu to hơn những người khác, căn bản không phải là cái đầu mà con người nên có! "Bàn Tử!" Phương Ngôn trong nháy mắt biết cái bóng đó là ai rồi.

Anh đột ngột quay đầu, vừa lúc thấy Bàn Tử đang cầm một cái bình sứ, rón rén đi ra ngoài phòng mộ.

Thì ra khi Phương Ngôn và những người khác đến, Bàn Tử đã phát hiện ra họ.

Trong tình huống bình thường, hai nhóm trộm mộ gặp nhau, khó tránh khỏi một trận đấu súng, hắc ăn hắc mà, dù sao cũng ở trong mộ, không có ai khác biết, chuyện này thường xuyên xảy ra giữa các nhóm trộm mộ.

Thấy bên Phương Ngôn đông người, Bàn Tử không dám đối đầu, liền trốn vào một góc phòng mộ.

Trong mộ vốn đã tối, tuy có đèn mỏ và đèn pin, nhưng ánh sáng có hạn, ở góc tối quả thực không dễ phát hiện.

Bàn Tử thấy Phương Ngôn và những người khác đang vây quanh

phía trước dường như không chú ý đến động tĩnh phía sau, liền định lặng lẽ chuồn đi, ai ngờ lại bị cái bóng trên tường tố cáo! "Pằng!" Phan Tử phản ứng cũng nhanh, cũng không cần biết là người hay ma, trực tiếp nổ súng.

Cũng giống như đã nói ở trên, ở trong mộ, chỉ cần không phải là người của mình, giết thì giết, không có gì to tát, cảnh sát tìm người cũng không thể tìm trong mộ cổ được!

Phan Tử và Tam thúc lăn lộn giang hồ nhiều năm, tay cũng đã dính máu, không hề do dự.

Một phát súng vừa hay bắn trúng cái bình sứ mà Bàn Tử đang cầm, cũng may không lấy mạng Bàn Tử! "Mẹ kiếp, chúng mày đợi đấy cho ông!" Bàn Tử vứt lại một câu, liền chạy ra ngoài phòng mộ!

Tuy mập, nhưng hành động lại tương đối linh hoạt, tốc độ cũng không chậm. "Đi đâu?" Phương Ngôn cười lạnh một tiếng, một cái lướt người đã đuổi theo.

Tốc độ của Phương Ngôn nhanh đến mức nào, dù cho Bàn Tử có mọc thêm cánh cũng chưa chắc đã thoát được khỏi tay Phương Ngôn.

Bàn Tử chưa chạy được hai bước, đã cảm thấy sau lưng có một trận gió thổi qua, Bàn Tử phản ứng cũng nhanh, một cú lăn lộn tại chỗ định né.

Nhưng thứ Phương Ngôn tăng không chỉ có tốc độ, khi tốc độ tăng, sự linh hoạt cũng tăng theo.

Thấy Bàn Tử né, bàn tay Phương Ngôn vồ ra như có định vị, lập tức thay đổi phương hướng, một tay tóm lấy cổ áo Bàn Tử.

Tiếp đó, Phương Ngôn hơi dùng sức giật về sau, thân hình hai trăm mấy cân của Bàn Tử trực tiếp bay lên, lại bị Phương Ngôn dùng một tay ném ngược trở lại! "Đệt!

Mày là Tống Tử à!" Bàn Tử trực tiếp ngã sõng soài trên đất, rên hừ hừ hai tiếng mới hồi sức, chửi Phương Ngôn: "Sức khỏe trâu bò thế!" "Nắp quách đá nặng mấy tấn mà anh Phương còn đẩy bay được, huống chi là một tên béo như mày!" Phan Tử đi tới, vừa nói vừa lộ ra một nụ cười lạnh rợn người, đồng thời súng trong tay cũng chĩa vào Bàn Tử. "Người hay ma?" "Ông mày là người, hôm nay Vương Khải Toàn ta đây mới bị tóm, Bàn gia ta đây xui xẻo, muốn giết muốn xẻo thì cho một nhát dứt khoát, đừng lề mề!" Bàn Tử ra vẻ đã rách còn cố cho nát, tuy biết rõ đánh không lại, nhưng miệng lưỡi lại không chịu thua! "Vương Khải Toàn?

Tên này hình như nghe ở đâu rồi!" Tam thúc lẩm bẩm. "Bàn gia ta đây trên giang hồ cũng là nhân vật có tên có tuổi đấy nhé, mấy đứa hậu bối các người gặp được Bàn gia ta đây không biết đường ôm chặt đùi Bàn gia ta, lại còn đòi đánh đòi giết, mẹ các người không dạy phải tôn trọng người lớn à!" Bàn Tử vênh váo nói, cái miệng thối đúng là đáng ăn đòn. "Vương Bàn Tử Vương Khải Toàn?" Phương Ngôn trong lòng kinh ngạc! "Tại sao lại ở đây?" Phan Tử bên cạnh lại chất vấn! "Ha ha!

Nực cười, tao ở đây làm gì à?

Mộ tổ nhà mày à, chỉ cho mày vào không cho người khác vào à!" Bàn Tử hừ lạnh!

Miệng của Bàn Tử quả thực đáng ăn đòn, nghe những lời này, ngay cả sắc mặt của Tam thúc cũng có chút tối sầm lại.

Tam thúc lắc đầu, ra hiệu cho Phan Tử, ý tứ mọi người đều hiểu, lai lịch của Bàn Tử không rõ, giữ lại cũng là một tai họa, cứ để hắn làm bạn với chủ mộ đi! "Đây cũng là một nơi phong thủy bảo địa, có thể chết ở đây cũng là phúc của mày đấy, Bàn Tử!" Phan Tử cười lạnh một tiếng, giơ súng nhét vào miệng Bàn Tử!

Chương 17

"Đợi đã!" Nhưng đúng lúc này, Phương Ngôn lại lên tiếng ngăn lại. "Cứ giữ lại đi, không chừng có lúc cần dùng!" "Vậy cứ giữ lại đi!" Bây giờ địa vị của Phương Ngôn trong đội không hề thấp, thậm chí trong lòng mọi người, tầm quan trọng của Phương Ngôn còn hơn cả Tiểu Ca, chỉ sau người dẫn đội là Tam thúc, bây giờ Phương Ngôn đã nói vậy, Tam thúc tự nhiên cũng không nỡ làm mất mặt Phương Ngôn, gật đầu đồng ý tạm thời tha cho Bàn Tử một mạng! "Phan Tử, trông chừng hắn!" "Yên tâm đi tam gia!" Phan Tử gật đầu, đi lên thu cái túi trên người Bàn Tử, sau đó đá vào mông hắn một cái: "Đi mau!" "...." Tuy tình thế ép buộc, phải chịu nhục dưới mái hiên người khác, nhưng Bàn Tử vẫn tỏ ra ngang ngược, phủi phủi mông đứng dậy, giơ ngón giữa chỉ vào Phan Tử, vẻ mặt không phục.

Phan Tử cũng không phải dạng vừa, đó là kẻ thực sự đã giết người, vừa rồi nếu không phải Phương Ngôn ngăn lại thì đã ra tay rồi, tự nhiên cũng không phải dạng dễ bắt nạt!

Anh ta lại đá vào mông Bàn Tử một cái, súng trong tay dí thẳng vào trán Bàn Tử hừ lạnh: "Giữ lại cho mày một mạng là vì Phương gia nhân từ, mẹ kiếp mày đừng có được voi đòi tiên, thật sự nghĩ tao không dám giết mày à, ra ngoài mà hỏi thăm xem, trên giang hồ có ai không biết thủ đoạn của Phan Tử tao!" Đối mặt với sự mạnh mẽ của Phan Tử, đặc biệt là Bàn Tử bây giờ cũng cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người anh ta. "Bàn gia ta đây hảo hán không chấp kẻ trước mắt!" Bàn Tử trực tiếp nhận thua! "Đi mau!" Phan Tử hừ lạnh một tiếng, quát Bàn Tử!

Phòng mộ này đã lục soát xong, tự nhiên phải tiếp tục đi về phía sau! "Này đồng chí, Công ước Geneva biết không, sớm từ Thế chiến

thứ hai đã thực thi đối xử nhân đạo với tù binh rồi, các người làm vậy là không được đâu đấy!" Lời này Bàn Tử không nói với Phan Tử, mà nói với Phương Ngôn!

Bàn Tử không có bản lĩnh gì khác, nhưng bản lĩnh nhìn mặt đoán ý thì có thừa!

Vừa rồi Phương Ngôn ra tay cứu hắn, Bàn Tử tự nhiên cũng có thể nhìn ra địa vị của Phương Ngôn trong đội ngũ này chắc chắn không thấp.

So với Tam thúc, Phương Ngôn mày thanh mắt tú, trông có vẻ dễ nói chuyện hơn! "Phan Tử, để tôi trông hắn!" Phương Ngôn mỉm cười, sau đó vẫy vẫy tay với Phan Tử. "Phương gia cẩn thận một chút, tên Bàn Tử này vừa nhìn đã không phải loại tốt lành gì!" Phan Tử gật đầu, sau đó nhắc nhở.

Thực lực của Phương Ngôn, Phan Tử biết rõ, cũng hiểu rằng Phương Ngôn trông chừng tên Bàn Tử này, mặc cho hắn có tài năng đến đâu cũng không thể giở trò được! "Ừm!" Phương Ngôn tùy ý vẫy tay.

Sau đó Phan Tử liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Tam thúc.

Anh ta còn phải bảo vệ Ngô Thiên Chân nữa! "Anh, cảm ơn nhé, đại ân đại đức, Bàn Tử tôi ghi nhớ rồi!" Phan Tử rời đi, Bàn Tử cảm kích nhìn Phương Ngôn nói.

Phương Ngôn cười ha ha một tiếng, sau đó hỏi: "Cậu tên là Vương Khải Toàn?" "Hành bất canh danh, tọa bất cải tính!" Bàn Tử gật đầu! "Lão Hồ dạo này khỏe không?" Phương Ngôn đột nhiên hỏi!

Lần này Bàn Tử hoàn toàn chấn kinh!

Hắn cũng không ngờ Phương Ngôn lại biết Lão Hồ, nghe giọng điệu còn có vẻ rất thân quen!

Phải biết Lão Hồ đã ẩn lui mấy chục năm trước, sang Mỹ sống cùng Shirley Dương, đã lâu không về nước, ngay cả Bàn Tử cũng đã mấy năm không gặp Lão Hồ! "Cậu quen Lão Hồ?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Phương Ngôn hỏi! "Cậu có biết tại sao tôi lại đi từ hướng đó không?" Phương Ngôn quyết định chém gió với Bàn Tử!

Tên Bàn Tử này tuy bản lĩnh không lớn, nhưng quan hệ rộng, trong bộ ba trộm mộ, Bàn Tử giúp đỡ Ngô Thiên Chân rất nhiều.

Một người như vậy, dùng tốt sẽ là một trợ lực lớn!

Phương Ngôn biết, Vương Bàn Tử tuy có nhiều khuyết điểm, nhưng lại cực kỳ trọng nghĩa khí.

Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Bàn Tử, mà hỏi ngược lại một câu.

Câu hỏi của Phương Ngôn khiến Bàn Tử ngơ ngác, sau đó theo bản năng lắc đầu! "Tôi đi từ phòng mộ chính, hướng đó chính là phòng mộ chính của Lỗ Vương Mộ!" Phương Ngôn chỉ chỉ phương hướng nói. "Phòng mộ chính? ...." "Không sai, đường hầm của chúng tôi đào thẳng vào phía trên phòng mộ chính!

Sở dĩ có thể chính xác như vậy, là vì tôi nắm giữ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, chính là Thiên Khung Thanh Nang Thuật trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật!" Phương Ngôn mỉm cười nói! "Đệt!

Đệ tử của Lão Hồ?" Lần này Bàn Tử thật sự kinh ngạc!

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật mà Phương Ngôn nói, Bàn Tử không thể quen thuộc hơn được nữa!

Phương Ngôn bí ẩn cười cười, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhưng Phương Ngôn càng như vậy, Bàn Tử lại càng tin! "Đệt, cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!" Bàn Tử lắc cái mông to, tiến lên định ôm Phương Ngôn.

Từ sau khi Lão Hồ ẩn lui, cuộc sống của Vương Bàn Tử không mấy tốt đẹp.

Chút thủ đoạn trộm mộ đó đều học từ Lão Hồ, mà chỉ học được chút da lông, cũng chỉ dựa vào kiến thức nhiều, gan lớn, xông pha trong mộ, cũng có chút thu hoạch.

Nhưng Bàn Tử vừa không biết Phân Kim Định Huyệt, cũng không biết Âm Dương Bí Thuật, ngay cả tìm một ngôi mộ cũng khó, tự nhiên cũng không có thu hoạch gì.

Bây giờ gặp được Phương Ngôn, Bàn Tử đã quyết định, sau này sẽ theo Phương Ngôn lăn lộn.

Dù chỉ đi theo sau húp chút canh, cũng tốt hơn là đâm đầu lung tung như ruồi không đầu! "Đúng rồi, sao cậu lại... theo lý mà nói bây giờ ít nhất cũng phải năm sáu mươi tuổi rồi chứ, sao lại trẻ như vậy?" Phương Ngôn hỏi ra nghi vấn trong lòng! "Lão Hồ không nói với cậu à?

Cũng đúng, Lão Hồ đã rửa tay gác kiếm rồi!" Bàn Tử sững sờ một chút, sau đó tự mình bổ sung cho câu hỏi của Phương Ngôn. "Chẳng phải là vì lời nguyền của tộc Quỷ Động sao, tuy cuối cùng tìm được Mộ Trần Châu giải được lời nguyền, nhưng hình như đã biến thành tình trạng này." Bàn Tử giải thích.

Tình trạng hiện tại của Bàn Tử, lại có chút tương tự với Tiểu Ca, đều là loại tồn tại không già không chết!

Phương Ngôn gật đầu, định hỏi thêm một vài chuyện, thì đúng lúc này, Phan Tử phía trước đột nhiên hét lớn một tiếng! "Có Huyết Thi!"

Trước mộ thất, đột nhiên xuất hiện một Huyết Thi!

Sở dĩ gọi là Huyết Thi vì lớp da trên người thi thể này gần như đã biến mất, để lộ ra lớp cơ bắp đỏ au bên trong, trông vô cùng dữ tợn.

Con Huyết Thi đó vừa thấy người sống liền lao tới.

Chương 18

Phan Tử liền nổ súng, đạn bắn trúng người Huyết Thi, nhưng cũng chỉ khiến nó lùi lại vài bước rồi lại nhe nanh múa vuốt lao tới, dường như phát súng đó chẳng có tác dụng gì cả.

"Đồng bọn của ông à?" Con Huyết Thi phía trước đã có Phan Tử đối phó, Tam thúc nhíu mày đi tới, trừng mắt hỏi Bàn Tử.

"Không, Bàn gia tôi toàn đi một mình thôi!" Bàn Tử vội vàng phủ nhận: "Lúc tôi đến có thấy mấy cái lều bên ngoài nhưng không thấy người.

Nếu những cái lều đó không phải của ông, vậy thì trong hầm mộ này hẳn là còn một nhóm người khác!" Nghe Bàn Tử nói, Tam thúc càng nhíu chặt mày hơn!

Một ngôi mộ mà có tới ba nhóm người cùng xuống sao?

Thật náo nhiệt!

"Con Huyết Thi đó trông như hàng dạt vậy!" Phương Ngôn liếc nhìn Huyết Thi rồi nói.

"Nhìn trang bị trên người nó, hỏa lực của nhóm người kia hẳn là mạnh hơn chúng ta, hy vọng không gặp phải thì tốt!" Tam thúc gật đầu rồi nói.

Một con Huyết Thi, chỉ là một con Huyết Thi vừa mới biến đổi, bọn họ đều không để trong lòng.

Loại Huyết Thi này không khó đối phó, huống chi trong đội còn có cao thủ như Tiểu Ca và Phương Ngôn!

Lúc này, Tiểu Ca thấy Phan Tử đối phó với Huyết Thi có chút vất vả liền ra tay.

Anh ta nhảy vọt đến bên cạnh Phan Tử như đang bay, đẩy Phan Tử ra, sau đó rút cổ đao sau lưng chém thẳng về phía Huyết Thi.

Nhưng con Huyết Thi này tuy vừa mới biến đổi, sức lực không lớn, nhưng thể chất của nó thực sự khiến người ta đau đầu, ngay cả cổ đao của Tiểu Ca chém vào người nó cũng không mang lại hiệu quả lý tưởng.

"Để tôi giúp!" Mắt Phương Ngôn sáng lên, lao thẳng về phía trước.

Trong mắt người khác, Huyết Thi có lẽ là một phiền phức, nhưng trong mắt Phương Ngôn, đây chính là bé con kinh nghiệm tự dâng đến cửa, sao có lý nào lại không nhận!

Tuy trong tay Phương Ngôn không có vũ khí, nhưng Huyền Ngọc Chỉ không gì không phá được, còn tốt hơn bất kỳ vũ khí nào!

Dựa vào sức mạnh và tốc độ, lời của Phương Ngôn còn chưa dứt, người đã lao đến trước mặt Huyết Thi, ngón tay hóa thành màu ngọc ấm, chọc thẳng vào trán nó.

Một ngón tay đâm xuống, cả ngón tay đều cắm sâu vào trong.

Động tác của con Huyết Thi dừng lại đột ngột ngay khi ngón tay của Phương Ngôn cắm vào trán nó. *Keng! [Giết Huyết Thi tại Lỗ Vương Cung, nhận được phần thưởng: kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +5!]* Cùng với thông báo của hệ thống, Phương Ngôn có thể cảm nhận rõ ràng vùng màu ngọc ấm ở vị trí ngón tay đã mở rộng ra một chút!

Có lẽ sau này cả bàn tay, thậm chí cả cơ thể đều có thể biến thành loại Huyền Ngọc không gì không phá, không gì phá nổi này, lúc đó nên gọi là Huyền Ngọc Thể!

Phương Ngôn vừa nghĩ, vừa rút ngón tay ra khỏi trán Huyết Thi.

Huyền Ngọc Chỉ giết người không dính máu!

"Phương gia bá khí!" Phan Tử ở bên cạnh không khỏi vỗ tay khen hay!

Phương Ngôn tuy ra tay giết chóc, nhưng động tác lại như mây bay nước chảy, không hề dây dưa, khiến người xem thấy vô cùng đã mắt!

Tam thúc ở bên cạnh cũng thầm kinh ngạc, trong lòng bắt đầu lẩm bẩm: "Hoắc gia thật không biết đã tích đức mấy đời mà tìm được một người con rể như vậy." Thực lực của Phương Ngôn lúc này qua so sánh đã quá rõ ràng.

Phan Tử đối phó với Huyết Thi rất vất vả, chỉ có thể cầm chân chứ không thể giết được, thậm chí sơ sẩy một chút là có thể mất mạng.

Phan Tử từng là lính, sức chiến đấu mạnh hơn người thường rất nhiều.

Võ nghệ của Tiểu Ca cao cường, nhưng đối mặt với Huyết Thi vẫn cần tốn một chút thời gian, dù Huyết Thi chẳng làm gì được anh ta.

Ngược lại, Phương Ngôn một chiêu giết ngay!

Một vài thủ đoạn có lẽ không bằng Tiểu Ca, nhưng nếu chỉ đơn thuần so sánh thực lực, Phương Ngôn lại vượt trội hơn Tiểu Ca!

"Soạt soạt soạt…" Giết xong Huyết Thi, sự căng thẳng trong lòng mọi người cũng dịu đi một chút, nhưng đúng lúc này, trong mộ thất đột nhiên vang lên một trận tiếng sột soạt.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Tam thúc biến đổi!

"Thi Miết!" Thiên Chân kinh hãi kêu lên!

Một đàn Thi Miết lớn từ con đường phía sau túa ra, nhanh chóng bò về phía họ, con nào con nấy đều không nhỏ, con nhỏ nhất cũng to bằng nắm tay!

"Chạy!" Tam thúc hét lên một tiếng rồi chạy thẳng về phía trước!

Số lượng Thi Miết quá nhiều, căn bản không thể đối phó nổi.

Nhiều Thi Miết như vậy, dù mỗi con chỉ cắn một miếng cũng đủ để gặm người ta thành xương trắng, huống hồ bản thân Thi Miết còn mang thi độc!

Phương Ngôn cũng không ngờ, mình đã giải quyết cả Thi Miết Vương rồi mà vẫn bị nhiều Thi Miết tấn công như vậy.

Tam thúc đã bắt đầu chạy về phía trước, Bàn Tử lúc này cũng bám theo sau lưng Tam thúc la hét om sòm.

Bàn Tử tuy mập nhưng tốc độ cũng không chậm.

Phương Ngôn chỉ ngẩn người một lúc đã bị bỏ lại phía sau.

"Phương ca, mau chạy đi!" Thiên Chân vừa chạy vừa hét.

Nhiều Thi Miết như vậy, dù Phương Ngôn có ăn Kỳ Lân Kiệt, sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, e rằng cũng không thể áp chế được.

Quả nhiên!

Huyết mạch Kỳ Lân chỉ khiến lũ độc trùng không muốn đến gần, lúc này số lượng Thi Miết nhiều như vậy, thế nào cũng có vài con bò lên người Phương Ngôn.

Nhưng giây tiếp theo, động tác chạy của Phương Ngôn đột nhiên chậm lại! *Keng! [Bị Thi Miết cắn tại Lỗ Vương Cung, kháng tính thi độc +1!]* *Keng! [Bị Thi Miết cắn tại Lỗ Vương Cung, hiệu quả Kim Thân được kích hoạt, kinh nghiệm Kim Thân Thuật +1!]* Bị Thi Miết cắn có cảm giác gì?

Tê tê, ngưa ngứa, có chút giống như đang làm cá mát-xa, khá là dễ chịu! *Keng! [Bị Thi Miết cắn, kháng tính thi độc +1!]* *Keng! [Bị Thi Miết cắn, kinh nghiệm Kim Thân Thuật +1!]* ...

Phương Ngôn dứt khoát không chạy nữa, dừng lại, cứ thế đứng giữa bầy Thi Miết!

Chương 19

“Phương lão bản!” Tam thúc phát hiện tình hình của Phương Ngôn, tốc độ bỏ chạy hơi chậm lại!

“Phương ca!” Thiên Chân còn trực tiếp dừng bước, định quay lại nhưng bị Tam thúc ôm chặt lấy.

“Không cứu được nữa đâu!” Tam thúc lắc đầu nói.

“Cháu trai lớn!” Lời này lại là do Bàn Tử hét lên, gã xem Phương Ngôn là truyền nhân của Lão Hồ, tự nhiên gọi là cháu trai lớn.

Lúc này thấy Phương Ngôn rơi vào nguy hiểm, Bàn Tử sao có thể ngồi yên không lo, liền quay đầu chạy ngược lại!

Nhưng số lượng Thi Miết thực sự quá nhiều, Bàn Tử thử mấy lần cũng không thể vượt qua bầy Thi Miết, chỉ đành bất lực quay đầu bỏ chạy!

Trộm mộ là vậy, không biết lúc nào sẽ chết trong hầm mộ, có thể là do cơ quan, có thể là do côn trùng, cũng có thể là do Tống Tử.

Từ xưa đến nay, số đạo mộ tặc chết trong mộ không đếm xuể!

Lúc này, cơ thể Phương Ngôn đã hoàn toàn bị Thi Miết bao phủ, trên người bò đầy Thi Miết!

Cũng nhờ có Phương Ngôn, mối đe dọa mà Bàn Tử phải đối mặt ngược lại đã giảm đi rất nhiều. *Keng! [Bị Thi Miết cắn một miếng tại Lỗ Vương Cung, kinh nghiệm Kim Thân Thuật +1, Kim Thân Thuật của bạn đã được cường hóa!]* *Keng! [Chúc mừng bạn đã nắm giữ kỹ năng Kim Chung Tráo!]* *Keng! [Bị Thi Miết cắn một miếng tại Lỗ Vương Cung, kháng tính thi độc +1, nhận được miễn dịch thi độc sơ cấp!]* *Keng! [Tấn công của Thi Miết không thể gây

tổn thương cho bạn!]* "Ong!" Chỉ thấy nơi Phương Ngôn đang đứng đột nhiên phát ra một tiếng ong ong!

Ngay sau đó, trong mộ thất bỗng nhiên sáng lên một luồng kim quang!

Kim quang đó phát ra từ trên người Phương Ngôn, chiếu rọi qua khe hở giữa bầy Thi Miết.

Cùng với tiếng ong ong vang lên, đám Thi Miết trên người Phương Ngôn toàn bộ bị hất văng ra, có con thậm chí còn bị chấn thành một bãi thịt nát giữa không trung, hóa thành dịch độc màu xanh lục kinh tởm rơi xuống.

Chất lỏng kinh tởm rơi xuống nhưng không dính vào người Phương Ngôn.

Cách anh khoảng mười centimet có một lớp hộ tráo màu vàng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bao bọc anh ở bên trong, ngăn cản mọi thứ!

"Kim Chung Tráo sao?" Phương Ngôn khẽ nhếch mép, lộ ra vẻ đắc ý!

Lũ Thi Miết này, dù số lượng có nhiều hơn nữa cũng không thể gây tổn thương cho anh được nữa.

Phương Ngôn cất bước tiến lên, Thi Miết xung quanh đều bị năng lượng của Kim Chung Tráo đẩy ra.

Anh đi giữa bầy Thi Miết mà như đi vào chốn không người!

"Bàn Tử chắc đã chạy lên phía trước rồi!" Phương Ngôn quét mắt nhìn xung quanh, sau đó cất bước đi về một hướng khác.

Anh không định đi tìm Bàn Tử, mà chuẩn bị một mình đi dạo, nhặt nhạnh chút đồ cổ!

Nhưng vừa đi được một bước, Phương Ngôn liền sững người, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt lộ ra một tia ngượng ngùng!

Thi Miết tuy không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh, nhưng trận cắn xé trước đó đã ăn sạch sẽ quần áo trên người anh.

Lúc đầu Phương Ngôn không để ý, bây giờ vừa cất bước mới cảm nhận được gió thổi vào hạ bộ mát rượi!

"May mà đang ở trong mộ, cũng không sao!" Phương Ngôn chỉ có thể tự an ủi như vậy.

Xuống đấu chứ không phải đi du lịch, trang bị mang theo tuy không ít nhưng không có quần áo để thay.

Lắc đầu, bây giờ cũng không cần để ý những thứ này, Phương Ngôn nhận định một hướng rồi đi về phía trước!

Mộ đạo trong Thất Tinh Lỗ Vương Mộ chằng chịt phức tạp, không chỉ có một con đường, nhưng mỗi con đường đều có thể dẫn đến chủ mộ thất cuối cùng.

Phương Ngôn không đi con đường mà Tam thúc đã đi, mà chọn một hướng khác.

Hành động một mình lại tiện lợi hơn nhiều, cộng thêm lúc này Phương Ngôn đã có Kim Chung Tráo, tấn công của Thi Miết không gây ảnh hưởng gì đến anh, vì vậy tốc độ tìm kiếm của Phương Ngôn nhanh hơn Tam thúc rất nhiều.

Dù sao Tam thúc cũng rất cẩn thận, dù không gặp nguy hiểm cũng gần như bước nào cũng dè chừng.

Chỉ là Phương Ngôn đã bỏ qua một việc, trong ngôi mộ này không chỉ có hai nhóm người của anh và Bàn Tử, mà còn có nhóm thứ ba.

Cũng không phải Phương Ngôn bỏ qua, mà anh dựa vào tính cách

của Thiên Chân, trong tiềm thức đã cho rằng thế giới mình xuyên qua này hẳn là có thiết lập giống như trong tiểu thuyết.

Nếu không, nhìn thấy A Ninh đang chật vật bỏ chạy lúc này, e rằng anh sẽ không bình tĩnh như vậy!

Thế giới tiểu thuyết đó rõ ràng là một thế giới kết hợp giữa tiểu thuyết và phim truyền hình.

Dù sao theo tình tiết trong tiểu thuyết, trong Thất Tinh Lỗ Vương Mộ, A Ninh căn bản sẽ không xuất hiện!

Lúc này A Ninh đang rất chật vật.

Cô xuống mộ còn sớm hơn cả Tam thúc và Bàn Tử, người đi cùng cũng không ít.

Nhưng A Ninh không ngờ trong hầm mộ này lại nguy hiểm như vậy.

Trước đó, những thuộc hạ của cô vì uống nước từ một con sông ngầm trong mộ mà biến thành Huyết Thi.

Con Huyết Thi mà Phương Ngôn giết trước đó thực ra là thuộc hạ của A Ninh.

Huyết Thi không chỉ có một con đó.

Một con khác lúc này đang đuổi theo A Ninh không tha.

A Ninh tuy từ nhỏ đã được huấn luyện đặc biệt, cả thể chất và kỹ năng chiến đấu đều rất lợi hại, nhưng cũng chỉ ngang ngửa Phan Tử.

Đối mặt với loại gần như không thể giết chết như Huyết Thi, A Ninh cũng có chút lực bất tòng tâm.

Trên đường chạy trốn, A Ninh đã kích hoạt một vài cơ quan, đó cũng chính là nguyên nhân vì sao đột nhiên lại có nhiều Thi Miết xuất hiện như vậy!

Lúc này, con đường mà A Ninh chọn để bỏ chạy lại vừa hay cùng hướng với Phương Ngôn!

Phương Ngôn đang khỏa thân chạy trong Lỗ Vương Mộ.

Anh phát hiện ra khi chạy, phần thưởng của hệ thống còn nhiều hơn cả khi đi bộ! *Keng! [Chạy trong Lỗ Vương Cung, nhận được phần thưởng: sức mạnh +3!]* *Keng!

Chương 20

[Chạy trong Lỗ Vương Cung, nhận được phần thưởng: tốc độ +3!]* *Keng! [Chạy trong Lỗ Vương Cung, nhận được phần thưởng: thể chất +3!]* ...

Phương Ngôn cảm thấy, nếu có thể, anh chỉ ước được sống luôn trong Lỗ Vương Cung, đúng là một miếng đất phong thủy bảo địa!

Tiếc là nguyện vọng này chắc chắn sẽ không thành hiện thực!

Cùng với giá trị phần thưởng mà Phương Ngôn nhận được ngày càng nhiều, tố chất cơ thể ngày càng cao, phần thưởng của hệ thống cũng ngày càng ít đi!

"Có tiếng động?" Khi Phương Ngôn đang chạy để nhận phần thưởng, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng bước chân dồn dập.

Sau đó tiếng bước chân đột ngột dừng lại, rồi lại có tiếng đánh nhau truyền đến.

Phương Ngôn tưởng Tam thúc gặp nguy hiểm nên lén lút đi qua xem.

Nhưng anh không ngờ, người gặp nguy hiểm không phải Tam thúc, mà là A Ninh!

Phương Ngôn không nhìn rõ mặt A Ninh, vì lúc này A Ninh đang bị Huyết Thi đè dưới thân.

Con Huyết Thi đó đè A Ninh xuống rồi cắn xé.

May mà A Ninh cũng có chút bản lĩnh, tuy bị đè xuống đất nhưng vẫn có thể phản kháng, nên cũng không bị Huyết Thi cắn trúng.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, A Ninh dần dần mất sức, ngược lại

Huyết Thi có thể chất đặc thù, căn bản không biết mệt, sức mạnh luôn duy trì ở cùng một mức.

Khi nhìn thấy Huyết Thi, mắt Phương Ngôn liền sáng lên.

Phần thưởng nhận được khi giết Huyết Thi rất cao!

Về phần A Ninh đang bị Huyết Thi đè dưới thân, Phương Ngôn không nhìn rõ, cũng không để ý!

Phương Ngôn đạp chân xuống đất, bật người lên, lao đi như bay, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Huyết Thi.

Một tay tóm lấy tóc Huyết Thi, giật mạnh một cái đã kéo nó lên, ném lên không trung!

Con Huyết Thi đó dù ở trên không trung vẫn nhe nanh múa vuốt!

"Bốp!" Sức của Phương Ngôn lớn biết bao, chỉ ném bừa một cái không những ném bay Huyết Thi, thậm chí còn đập nó vào vách đá phía trên hầm mộ.

Nhưng cùng lúc Huyết Thi rơi xuống, Phương Ngôn lại nhảy lên lần nữa, cơ thể bay thẳng lên, giữa không trung, vươn ngón tay, ngón tay trong nháy mắt biến thành màu ngọc ấm, Huyền Ngọc Chỉ được kích hoạt, chọc thẳng vào đầu Huyết Thi. *Keng! [Giết Huyết Thi tại Lỗ Vương Mộ, nhận được phần thưởng: kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +3!]* Sau khi kích hoạt Huyền Ngọc Chỉ, phần màu ngọc ấm chiếm trên ngón tay lại tăng thêm một chút!

A Ninh lúc này hoàn toàn bị dọa ngây người, vừa mới thoát chết đã thấy một cơ thể trắng muốt lượn lờ trước mặt.

Lúc này Phương Ngôn từ trên không trung rơi xuống, sức mạnh quá lớn, trực tiếp giẫm lún mặt đất, tạo ra một dấu chân sâu ba centimet trên đất, đá xung quanh đều xuất hiện vết nứt.

Sau đó, con Huyết Thi kia mới từ trên không trung rơi xuống, phát ra một tiếng "bốp" trầm đục, rơi xuống đất rồi không còn động tĩnh gì nữa, rõ ràng đã chết không thể chết hơn.

Lúc này Phương Ngôn đang quay lưng về phía A Ninh, A Ninh không nhìn thấy mặt anh, chỉ có thể thấy hai phiến mông trắng muốt đang lúc lắc trước mặt mình!

"Người rừng?..." A Ninh không hề thả lỏng vì vừa thoát chết, ngược lại còn cảnh giác nhìn Phương Ngôn.

Dù sao lúc này Phương Ngôn trông quá bất thường!

Đồng thời A Ninh cũng không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, phái nào có quy củ khi xuống mộ phải không một mảnh vải che thân?

A Ninh thật sự không biết.

"Anh là người?" A Ninh nhíu mày hỏi.

Dù sao cô cũng không phải người thường, không có kiểu e thẹn của mấy cô gái nhỏ.

Đối mặt với một người khác giới xuất hiện trước mặt mình trong hình dạng như vậy, A Ninh chỉ có cảnh giác chứ không hề tỏ ra xấu hổ!

Dù sao đây là trong mộ cổ, không phải nơi nào khác.

Nghe thấy giọng của A Ninh, Phương Ngôn cũng sững sờ.

Không phải Tam thúc?

Thế lực thứ ba trong mộ?

Lại là một cô gái?

Phương Ngôn quay người nhìn về phía A Ninh, mày nhíu chặt!

Khi nhìn thấy khuôn mặt của A Ninh, anh liền nhận ra thân phận của cô, và cũng hiểu được thế giới này là loại thế giới dung hợp nào!

"Cô cũng giống tôi!" Phương Ngôn lạnh lùng nói!

Anh không hề vì A Ninh là một cô gái mà tỏ ra hòa nhã.

Phương Ngôn biết rõ, người phụ nữ trước mắt này tuy trông cực kỳ xinh đẹp nhưng lại rất giảo hoạt, không phải dạng vừa!

Khoảnh khắc Phương Ngôn quay người, A Ninh nhìn thấy thứ lủng lẳng trước người anh cũng lộ ra chút xấu hổ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, ánh mắt sắc bén nhìn Phương Ngôn, cơ thể cũng căng cứng, như một con mèo bị đe dọa, cảnh giác với con mồi nguy hiểm!

"Những người đó là đồng bọn của cô à?" Phương Ngôn hiện tại không phản ứng kịp sức sát thương mà bộ dạng trần như nhộng của mình mang lại khi lượn lờ trước mặt một người phụ nữ, hoặc có lẽ trong lòng Phương Ngôn căn bản không xem A Ninh, một người phụ nữ có năng lực hành động cực mạnh, là phụ nữ.

Anh chỉ vào Huyết Thi bên cạnh, hỏi.

"Ừm!" A Ninh nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt vẫn sắc bén và nghiêm trọng, không hề vì xấu hổ mà dời ánh mắt khỏi người Phương Ngôn.

Bộ động tác mượt mà như mây bay nước chảy của Phương Ngôn lúc nãy, trong nháy mắt giết chết Huyết Thi, A Ninh cũng đã thấy!

Đối mặt với một sự tồn tại không rõ, để anh ta biến mất khỏi tầm mắt của mình là không khôn ngoan!

"Các người xuống đây bao nhiêu người, có ai khác biến thành Huyết Thi không?" Phương Ngôn hỏi!

Anh không có hứng thú với A Ninh, nhưng lại rất hứng thú với Huyết Thi!

“Chúng tôi tổng cộng xuống tám người, chỉ có cậu ta biến thành Huyết Thi, vì sự việc xảy ra đột ngột, chúng tôi không kịp phản ứng nên đã lạc nhau!” A Ninh nói.

Phương Ngôn sững sờ, rồi lộ ra một nụ cười lạnh!

Con mẹ nó, tâm cơ thật nhiều!

Chương 21

Muốn khiến tôi ném chuột sợ vỡ bình mà không làm hại cô sao?

"Ồ?

Vậy sao?

Nhưng trước đó tôi đã giải quyết không ít Huyết Thi rồi, e rằng những người đồng bọn của cô lúc này đều đã chết cả rồi!" Phương Ngôn cười ha ha nói!

Sắc mặt A Ninh hơi biến đổi, biết lời nói dối của mình đã bị vạch trần.

"Cảm ơn anh đã cứu tôi, sau này nếu có cơ hội tôi sẽ báo đáp, bây giờ tôi phải rời khỏi đây trước để tìm đồng bọn của mình!" A Ninh đứng dậy, nói với Phương Ngôn!

Nhưng đúng lúc này, xa xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, cả mộ thất đều rung chuyển theo, lớp đá trên nóc mộ thất càng kêu loảng xoảng rơi xuống!

"Mẹ nó, đứa nào liều mạng thế, dám dùng thuốc nổ trong mộ!" Phương Ngôn nhíu mày thầm chửi!

Lăng mộ thời xưa tuy xây dựng rất kiên cố, nhưng trải qua sự ăn mòn của năm tháng và sự vận động của vỏ trái đất, sau hàng ngàn năm, những mộ thất như thế này đã không còn vững chắc nữa.

Từ xưa đến nay, có rất nhiều đạo mộ tặc bị chôn vùi trong những hầm mộ bị sập.

Đó cũng là lý do vì sao những người trộm mộ đều đào đường hầm để vào chứ ít khi dùng thuốc nổ!

Những mộ thất như thế này thường khó mà chịu được sức công phá của thuốc nổ!

Lúc này, Lỗ Vương Mộ vì thuốc nổ mà rung chuyển, mộ thất vốn đã không vững chắc cũng trở nên lung lay sắp sập.

Thuốc nổ là do Thiên Chân kích nổ!

Cậu ta mang theo một ít thuốc nổ để phòng khi cần!

Bị bầy Thi Miết bao vây, rơi vào tình thế nguy hiểm, không còn cách nào khác, cậu ta mới chọn cách cho nổ tung một con đường hầm để ngăn cách bầy Thi Miết.

Chỉ là Thiên Chân cũng không ngờ, mộ thất lại không vững chắc đến vậy, sức công phá của thuốc nổ suýt chút nữa đã làm nó sập hoàn toàn!

Tuy không sập hoàn toàn, nhưng cũng gần như vậy, vách đá trên đỉnh mộ thất bong ra, rất nhiều mộ thất bị chôn vùi hoàn toàn, không biết bao nhiêu món đồ cổ vì thế mà hư hỏng!

"Không sao chứ?" Phương Ngôn lắc lắc đầu đứng dậy, cũng có chút choáng váng, nhìn ra xung quanh, phát hiện mộ thất mình đang ở đã bị bịt kín hoàn toàn, chỉ có chỗ Phương Ngôn đứng trong phạm vi chưa đến ba mét là không có đá rơi xuống.

Trên đỉnh đầu, có ánh nắng chiếu xuống qua khe hở của những tảng đá, khiến cho không gian này không đến nỗi tối đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón.

Phương Ngôn cũng thở phào một hơi.

Ít nhất sẽ không vì thiếu oxy mà chết ngạt.

Nhưng khi Phương Ngôn nhìn rõ diện tích của tảng đá khổng lồ trên đầu, mày lại nhíu lại.

Tảng đá đó e rằng dày tới bốn năm mét, cách đỉnh đầu khoảng một mét, căn bản không có chỗ để mượn lực, dù sức Phương Ngôn có lớn đến đâu cũng không thể nào tay không đẩy nó ra được.

Sau đó, nhờ ánh nắng chiếu vào, Phương Ngôn lại nhìn xung quanh.

Bốn phía mộ thất hoàn toàn bị những tảng đá lớn nhỏ bịt kín, cũng không biết độ dày của đá, có thể đẩy ra được không.

Rồi Phương Ngôn nhìn thấy A Ninh đang ngất xỉu bên cạnh!

Trước đó đầu A Ninh bị một tảng đá đập trúng ngất đi, may mà không nghiêm trọng, lúc này đã tỉnh lại.

Vì vậy Phương Ngôn mới hỏi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" A Ninh một tay ấn đầu, cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Có người dùng thuốc nổ, làm mộ thất sập, chúng ta bị kẹt ở đây." Phương Ngôn giải thích, ánh mắt nhìn A Ninh tỏa ra ánh sáng nóng rực!

Bị kẹt ở đây, cũng không biết có ai đến cứu không, dù có người đến cứu, e rằng cũng không tìm được vị trí.

Ở đây tuy không thiếu không khí, nhưng lại không có nước và thức ăn, sớm muộn gì cũng chết đói!

Phương Ngôn lại không lo không ra được.

Huyền Ngọc Chỉ không gì không phá được, ngay cả kim loại cũng có thể chọc thủng, huống hồ là đá.

Chỉ cần cho đủ thời gian, Phương Ngôn tự tin có thể dựa vào hai tay đào ra một con đường dẫn ra thế giới bên ngoài từ trong mộ thất.

Chỉ là thời gian này bao lâu, Phương Ngôn không dám đảm bảo.

Một hai ngày thì không sao, nếu thời gian quá dài, cơn đói sẽ khiến kế hoạch đào thoát thất bại!

Sở dĩ Phương Ngôn nhìn A Ninh như vậy, không phải vì A Ninh lúc này người đầy vết thương, lộ ra bờ vai thơm, tràn đầy sự quyến rũ hoang dã, ánh mắt của Phương Ngôn hoàn toàn là ánh mắt đang nhìn thức ăn.

Đúng vậy!

Trong mắt Phương Ngôn, A Ninh lúc này chính là thực phẩm dự trữ của anh.

Dù là máu hay thịt trên người cô, đều đủ để anh có thể cầm cự thêm vài ngày.

Đối mặt với sự không chắc chắn này, có lẽ vài phút nữa là có thể xuất hiện cơ hội sống!

A Ninh sau khi nghe Phương Ngôn giải thích liền chú ý đến những vách đá sụp đổ xung quanh, không để ý đến ánh mắt của Phương Ngôn.

Cô cố nén cơn đau trên người đi kiểm tra một vòng, sau khi phát hiện căn bản không thể thoát ra được, liền co người dựa vào vách đá.

"Những người đồng bọn của cô không có phương pháp định vị sao?" Phương Ngôn hỏi!

Nhưng A Ninh lại lắc đầu!

"Vậy chúng ta chỉ có thể ăn đất qua ngày rồi, may mà ở đây đất đá không thiếu, nếu có thể kiên trì mười tháng, có lẽ có thể dựa vào việc sinh con để duy trì cuộc sống!" Phương Ngôn nói đùa.

A Ninh ngẩng đầu nhìn Phương Ngôn một cái, thấy bộ dạng cười cợt của anh, ánh mắt vốn đã chết lặng lại có thêm chút thần sắc, lộ ra

một nụ cười.

Nhưng Phương Ngôn cảm thấy, trong ánh mắt A Ninh dường như ẩn chứa một tia giải thoát.

“Vậy cũng phải xem anh có thể làm tôi sinh con được không!” A Ninh cười nói.

Đối mặt với tình thế chắc chắn phải chết, A Ninh ngược lại bớt đi vài phần sắc bén, trở nên dễ gần hơn nhiều!

“Vậy có muốn thử không!” Phương Ngôn híp mắt, lộ ra nụ cười gian xảo!

Dĩ nhiên Phương Ngôn chỉ nói đùa thôi, lúc này, đối mặt với nguy cơ sinh tử, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để ăn thịt người rồi, tự nhiên không thể nào lãng phí thể lực vào phương diện đó!

Tuy A Ninh trông không tệ, nhưng bên ngoài phụ nữ đẹp còn nhiều, trước hết giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất!

Phương Ngôn khẽ lắc đầu, đi sang một bên!

Chương 22

Anh nhớ hướng này chính là hướng mình đi vào, đào từ đây, có lẽ có thể ra ngoài nhanh hơn.

Huyền Ngọc Chỉ được thi triển, cánh tay Phương Ngôn biến thành màu ngọc ấm, chỉ cần hơi dùng sức đâm vào, đá dưới tác dụng của Huyền Ngọc Chỉ liền mềm như đậu hũ bị chọc thủng.

Liên tục chọc vài lần, một tảng đá đã bị Phương Ngôn đào ra.

Trong này tuy có ánh nắng chiếu vào, nhưng ánh sáng không mạnh, rất tối, cộng thêm lúc này Phương Ngôn quay lưng về phía A Ninh, A Ninh tự nhiên không nhận ra sự khác thường của Phương Ngôn lúc này.

Thấy Phương Ngôn ngồi xổm ở góc tường, thỉnh thoảng lại moi ra một tảng đá, A Ninh tưởng Phương Ngôn định đào ra ngoài như vậy.

Lại không có công cụ, phải đào đến bao giờ!

Người không ăn không uống có thể cầm cự được mấy ngày?

Chắc khoảng ba ngày là bắt đầu trở nên vô cùng yếu ớt rồi, lúc đó e rằng cử động cũng khó, huống hồ là đào hố.

Sau đó đến ngày thứ tư, sẽ xuất hiện suy tạng, lúc đó dù có được cứu ra ngoài cũng không sống được bao lâu!

Tối đa bảy ngày là sẽ chết đói!

Một người bị chết đói từ từ là cảm giác như thế nào?

A Ninh chưa từng trải qua, cũng không muốn trải qua!

Nhưng bây giờ lại không do cô quyết định được nữa!

“Đừng tốn sức vô ích, tiết kiệm chút sức lực có thể sống thêm vài ngày!” A Ninh nói ở bên cạnh!

Nhưng Phương Ngôn lại không hề động lòng, thậm chí trên mặt còn lộ ra một tia vui mừng. *Keng! [Khai quật tại Lỗ Vương Cung, kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +1!]* Phương Ngôn cũng không ngờ, đào đá cũng có thể nhận được kinh nghiệm.

Tuy cần phải đào mấy lần mới tăng được một lần kinh nghiệm, không nhanh bằng giết Huyết Thi, nhưng việc này đơn giản, dù sao Huyết Thi cũng không dễ gặp!

“Tổng không thể ngồi chờ chết được, vạn nhất có thể đào ra ngoài, tôi đã cứu cô hai lần rồi đấy!” Phương Ngôn không quay đầu lại, vừa đào vừa nói.

“Nếu thật sự không đào ra được, đợi đến lúc tôi sắp chết đói, tôi sẽ ăn cô, trông cô trắng trẻo sạch sẽ, chắc không hôi đâu nhỉ!” Phương Ngôn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

A Ninh nào biết Phương Ngôn từ đầu đã có kế hoạch xem cô là thức ăn, thấy Phương Ngôn nói vậy, tưởng anh đang nói đùa để làm dịu bầu không khí, liền cười nhẹ trêu chọc: “Bây giờ mà bắt đầu ăn thì đương nhiên không hôi, nhưng mấy ngày nữa thì không chắc đâu!

Tôi thấy anh nên đào một cái hố để chứa nước tiểu trước đi, không chừng lúc đó phải dựa vào uống nước tiểu để sống đấy!” Trong không gian kín và tối tăm, đối mặt với thử thách giữa sự sống và cái chết, A Ninh ngược lại đã mở lòng, biết nói đùa với Phương Ngôn!

Nhưng nhắc đến nước tiểu thì không sao, vừa nhắc đến, A Ninh liền cảm thấy có chút mắc tiểu, kết quả càng nghĩ càng không nén được, càng nén thì càng mắc!

A Ninh liếc nhìn Phương Ngôn một cái, thấy anh vẫn đang ngồi xổm ở đó, không quay đầu lại, A Ninh mặt đỏ bừng, sau đó bò đến góc xa Phương Ngôn nhất, cởi quần ngồi xổm xuống.

"Xì xì…" Dù A Ninh đã cố gắng hết sức kìm nén, nhưng tiếng nước chảy vẫn truyền ra.

Phương Ngôn không khỏi mỉm cười!

Tuy đang đào đường hầm, nhưng anh không hề mất cảnh giác với A Ninh.

Dù sao trong nhận thức của Phương Ngôn, A Ninh là một kẻ xấu âm hiểm giảo hoạt, sao có thể không phòng bị.

Lúc này nghe thấy tiếng xì xì, Phương Ngôn không khỏi cười lớn nói: "Không phải cô thật sự chuẩn bị đào hố trữ nước tiểu, đợi khát rồi uống đấy chứ, tôi đây có sữa đậu nành, cũng giải khát được đấy!" Thấy bị Phương Ngôn phát hiện, dù tâm trí A Ninh có kiên định đến đâu, cũng lập tức đỏ bừng mặt.

"Cần anh quản à, đồ lưu manh!" A Ninh mắng một tiếng, kéo quần lên rồi đi sang một bên ngồi xuống.

"Tôi lưu manh chỗ nào?

Nếu là người khác, bây giờ e rằng cô đã mất hết tiết hạnh rồi!" Phương Ngôn cười mắng.

"Anh mới mất hết tiết hạnh!" A Ninh hừ một tiếng, rồi nói: "Lưu manh mới không mặc gì mà lượn lờ khắp nơi!" "Ta trong sạch tự nhiên trong sạch, cô cứ nhìn chằm chằm vào mông tôi, ai mới là lưu manh chứ!" "Ai thèm nhìn, đồ không biết xấu hổ!" A Ninh khinh bỉ một tiếng, quay đầu đi không nhìn Phương Ngôn nữa.

Phương Ngôn cũng chỉ mỉm cười, tiếp tục dùng Huyền Ngọc Chỉ với vách đá.

Có chút tĩnh lặng, trong không gian không lớn chỉ có tiếng hít thở của hai người và tiếng Phương Ngôn không ngừng chọc vào vách đá.

Một lúc sau, A Ninh không nhịn được lại quay đầu lại, nhìn vào cặp mông của Phương Ngôn đang hơi lúc lắc vì dùng sức trong thời gian dài.

"Nói chuyện với tôi đi!" Trong tình huống này, càng yên tĩnh càng dễ suy nghĩ lung tung, càng suy nghĩ lung tung thì càng sợ hãi.

A Ninh dù có tâm cơ sâu đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ.

"Nói gì?" Phương Ngôn đáp.

"Gì cũng được!" Giọng A Ninh có chút trầm thấp.

"Vậy nói đi, nói về lai lịch của cô, về những trải nghiệm của cô!" Phương Ngôn khẽ thở dài, quay người ngồi xuống.

Đào lâu như vậy mà căn bản không thấy chút hy vọng nào, Phương Ngôn cũng có chút bất lực!

Ngồi như vậy, vừa hay đối diện với A Ninh!

Tuy A Ninh cẩn thận ngồi ở góc xa Phương Ngôn nhất, nhưng không gian ở đây chỉ có vậy, xa mấy cũng không thể xa hơn.

Ánh sáng không mạnh, nhưng A Ninh có thể nhìn thấy thứ lủng lẳng giữa hai chân Phương Ngôn.

Không biết vì sao, cả hai đều cảm thấy có chút khô miệng khó chịu!

Có lẽ trong hoàn cảnh như thế này, những cảm xúc ở một phương diện nào đó sẽ dễ bị kích phát hơn!

Hoặc có lẽ, đối mặt với cái chết, người càng có nội tâm kiên định, càng muốn điên cuồng một lần trước khi chết!

A Ninh có lẽ thuộc loại người này!

Trước thì như quỷ, sau thì như Phật!

Đàn ông dường như đều là loại sinh vật như vậy!

Có việc thì đầu óc nóng lên, cũng không nghĩ đến hậu quả nữa!

Xong việc rồi, Phương Ngôn hối hận!

Tội lỗi, tội lỗi!

Trộm mộ vốn đã là bất kính với người xưa, kết quả lại làm chuyện này trong nhà người ta, càng là đại bất kính.

Quan trọng nhất là, người làm chuyện đó lại là A Ninh!

Chương 23

Một nhân vật phản diện!

Lương khô dự trữ của mình!

Bây giờ làm xong rồi, muốn hối hận cũng không kịp nữa!

Dù sao cũng đã có duyên bèo nước gặp nhau, Phương Ngôn cũng không nỡ ra tay ăn thịt cô ấy nữa!

"Bộ dạng không tình nguyện của anh là có ý gì?" A Ninh thấy biểu cảm của Phương Ngôn, miệng chu lên, trông có chút đáng yêu!

Người phụ nữ lạnh lùng này, lính đánh thuê, sát thủ, sau khi biết mình không còn sống được bao lâu, dường như đã biến thành một người khác, chẳng lẽ có nhân cách thứ hai?

Hoàn toàn buông thả?

"Không có ý gì!" Phương Ngôn lạnh mặt nói.

Vốn định nói, lần này xem như A Ninh dùng thân thể báo đáp ân cứu mạng lúc trước!

Nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống.

Mẹ nó, ai chiếm hời của ai chứ!

Mẹ nó cô nằm đó hưởng thụ, cày cuốc vất vả là tôi mà!

"Tôi đã kết hôn rồi!" Phương Ngôn nói.

"Phụt!" Thấy vẻ mặt rối rắm của Phương Ngôn, A Ninh cười rất rạng rỡ: "Chỉ vậy thôi?" "Chúng ta đều sắp chết ở đây rồi, còn quan tâm những thứ đó làm gì?

Không nỡ bỏ vợ?

Không biết đối mặt thế nào?

Dù sao cũng không gặp lại được nữa mà?" A Ninh bây giờ đối với cái chết dường như không còn sợ hãi như vậy nữa, thản nhiên đối mặt.

"Vậy nếu không chết được thì sao?" Phương Ngôn hỏi.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phương Ngôn, A Ninh lại sững sờ: "Ý anh là sao?" "Thực ra tôi vừa định nói với cô, chỉ là cô không cho tôi cơ hội đã lao tới!" Phương Ngôn nhẹ nhàng nói.

"Thực ra tôi đã luyện thành Phát Khâu Chỉ, cô nghe qua chưa, tôi đã luyện Phát Khâu Chỉ đến đại thành, loại đá này, dưới ngón tay tôi, không khác gì đậu hũ, tôi có thể phá vỡ những tảng đá chắn ở đây, như vậy chúng ta có thể ra ngoài!" Phương Ngôn vừa nói vừa giơ ngón tay lên, Huyền Ngọc Chỉ được kích hoạt, trên ngón tay bao phủ một lớp màu ngọc ấm.

Ngay sau đó, anh vươn tay ra vẻ tùy ý chọc vào tảng đá bên cạnh, liền chọc ra một cái lỗ.

Khi Phương Ngôn thể hiện những điều này, ánh mắt anh vẫn luôn nhìn A Ninh.

Quả nhiên, A Ninh sau khi thấy Phương Ngôn thể hiện thực lực, biểu cảm trở nên vô cùng đặc sắc.

Có kinh ngạc!

Có vui mừng!

Có một chút mất mát và hối hận!

Một lúc lâu sau, biểu cảm của A Ninh mới lạnh lùng trở lại, sau đó nhìn Phương Ngôn nghiêm túc nói: "Chúng ta thật sự có thể sống sót ra ngoài sao?" "Vậy phải xem lớp đá này dày bao nhiêu, nếu quá dày

tốn thời gian quá lâu, chúng ta sẽ chết đói, nhưng hẳn là có thể sống sót ra ngoài!" Phương Ngôn gật đầu nói.

Sau đó A Ninh im lặng, một lúc sau, cô đứng dậy nhặt những bộ quần áo vương vãi xung quanh, vừa mặc quần áo vừa nói: "Yên tâm, anh không cần phải chịu trách nhiệm, đều là tôi tự nguyện, tôi cũng sẽ không bám lấy anh, xem như báo đáp ân cứu mạng của anh đi!" "Vậy ân tình này cũng quá không đáng tiền rồi, một lần đổi một mạng à!" Phương Ngôn chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, nhưng cũng không phản bác.

Vốn định làm một gã đàn ông tồi ăn xong chùi mép không chịu trách nhiệm!

"Yên tâm đi, tôi sẽ đưa cô ra ngoài!" Phương Ngôn nói.

Sau đó hai người im lặng, Phương Ngôn tiếp tục khai quật, A Ninh thì ngồi một bên ngẩn ngơ với ánh mắt vô hồn.

Không biết qua bao lâu, dưới chân Phương Ngôn đã tích tụ thành một đống đất nhỏ, A Ninh đột nhiên đứng dậy đi tới, nhìn Phương Ngôn, không hiểu hỏi.

"Anh định đào ra ngoài như vậy?" "Không thì sao?" Phương Ngôn liếc nhìn A Ninh một cái hỏi.

"Lần đầu xuống mộ à?" A Ninh cười ha ha nói!

"Sao cô biết?" Phương Ngôn hỏi!

A Ninh dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc liếc Phương Ngôn một cái: "Lần đầu xuống mộ cũng nên biết trong tình huống này đào một đường hầm chéo lên trên thì khoảng mười mét là có thể ra ngoài rồi, tại sao cứ phải đào ngang?

Chuẩn bị đào địa đạo à?" Ực… Sắc mặt Phương Ngôn tối sầm lại, rồi mặt già đỏ bừng, vỗ trán một cái!

Mẹ nó, chuyện đơn giản như vậy mà mình cũng không nghĩ ra!

Nửa ngày trời làm chuyện vô ích!

Không gian nơi anh đang ở cao khoảng bốn mét, cộng thêm lớp đá dày bốn năm mét ở trên, tổng cộng cũng chỉ tám chín mét, đào chéo lên trên, mười mét là cùng, cũng nhanh hơn cách đào ngang vô định của Phương Ngôn, mục tiêu rõ ràng!

Với tốc độ khai quật của Phương Ngôn, thậm chí chưa đến một ngày là có thể thấy lại ánh mặt trời!

"Phụ nữ quả nhiên đều là hồng nhan họa thủy!" Phương Ngôn đổ lỗi cho sự ngốc nghếch của mình lên người A Ninh.

Sau đó, anh liền làm theo cách của A Ninh, bắt đầu đào lên trên. *Keng! [Khai quật tại Lỗ Vương Mộ, kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +1!]* ...

Chỉ mất vài giờ đồng hồ, Phương Ngôn đã sắp đào thông!

Thấy sắp thoát ra được, A Ninh lại cắn răng ngăn Phương Ngôn lại.

"Sau khi ra ngoài tôi sẽ không bám lấy anh, cũng không bắt anh chịu trách nhiệm, nhưng...

ở lại, ở bên tôi thêm một lần nữa!" A Ninh khẽ cắn môi dưới nói.

Nghề nghiệp của A Ninh là lính đánh thuê, sát thủ, nghề nghiệp như vậy khiến người ta có một hình dung duy nhất là vô cảm!

A Ninh cũng tự cho là như vậy!

Thậm chí từ trước đến nay cô chưa từng có tình cảm nam nữ!

Lần này nếu không phải vì bị kẹt trong Lỗ Vương Mộ, nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết, cô cũng sẽ không mở lòng!

A Ninh cũng sẽ không vì một lần duyên bèo nước gặp nhau mà sống chết không rời Phương Ngôn!

Sau khi ra khỏi đây, cô vẫn là A Ninh, nữ sát thủ vô cảm!

Lần này, A Ninh cảm thấy, có lẽ sẽ là lần duy nhất trong đời!

Chương 24

Cô muốn tận hưởng thêm một lần nữa!

Không định rời đi nhanh như vậy!

Phương Ngôn cảm thấy, có thể an ủi trái tim cô đơn của một người phụ nữ cũng là một việc thiện, tự nhiên cũng không phản đối!

Mãi đến trưa ngày hôm sau, hai người mới từ đường hầm đã đào xong rời đi!

"Cô mặc tạm áo khoác của tôi đi!" Nhìn Phương Ngôn mông trần, A Ninh cười cười, rồi ném áo khoác của mình cho anh!

Phương Ngôn tự nhiên cũng không từ chối!

Trong mộ có thể không kiêng nể gì, nhưng sau khi ra ngoài thì không được!

Sau khi ra ngoài, hai người liền đường ai nấy đi!

Có lẽ trong lòng sẽ có chút không nỡ!

Nhưng không ai nói ra!

Hai người dù sao cũng không phải người cùng một thế giới!

Một người là sát thủ, lính đánh thuê!

Một người là con rể của Hoắc gia trong Lão Cửu Môn!

Sau khi chia tay A Ninh, Phương Ngôn liền đi về phía quán ăn ở Qua Tử Miếu!

Hoắc Tú Tú đang đợi anh ở đó!

"Không biết Thiên Chân đã về chưa, nếu để Tú Tú biết tôi gặp chuyện không may trong mộ, chắc sẽ đau lòng lắm!" Phương Ngôn

vừa đi vừa nói!

“Tiếc là cuối cùng cũng không được xem Thi Vương trông như thế nào, giết nó chắc phần thưởng sẽ rất hậu hĩnh!” Phương Ngôn cũng có chút tiếc nuối!

Phó bản lần này nên là một trải nghiệm thất bại, BOSS cuối cùng cũng không thấy!

Tuy đã thấy BOSS ẩn Thiết Diện Sinh, nhưng bây giờ cũng không có thực lực để đối phó, Ngọc Dũng cũng không mang ra được!

Thậm chí Phương Ngôn còn chưa thấy Thất Tinh Nghi Quan trong truyền thuyết!

Một lần trải nghiệm xuống mộ không hoàn hảo!

Nhưng cũng không có gì đáng tiếc, ít nhất đã lấy được thứ có giá trị nhất trong mộ là Xà Mi Đồng Ngư!

Trên đường về, Phương Ngôn đặc biệt tìm một con suối nhỏ để tắm rửa, để trông không quá thảm hại, mới quay về quán ăn trước Qua Tử Miếu!

Hoắc Tú Tú vẫn luôn đợi ở đó, thấy Phương Ngôn trở về, mắt đều cong thành hình trăng lưỡi liềm!

Một trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng đã được đặt xuống!

Đồng thời vui mừng là vì Phương Ngôn có thể sống sót trở về từ trong mộ, vậy thì thử thách của Hoắc Tiên Cô cũng đã hoàn thành, chỉ cần Hoắc Tiên Cô đồng ý, vậy thì không ai có thể ngăn cản họ ở bên nhau nữa!

“Tam thúc đâu?” Hoắc Tú Tú nép vào bên cạnh Phương Ngôn, ôm một cánh tay anh, dường như sợ Phương Ngôn sẽ biến mất, ôm thật chặt.

Mấy ngày nay Hoắc Tú Tú một mình đợi ở đây, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, bây giờ cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi!

"Họ chưa về sao?" Phương Ngôn sững sờ hỏi, anh tưởng Thiên Chân sẽ về trước mình!

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Hoắc Tú Tú hỏi, dường như tò mò về những trải nghiệm trong mộ!

Tuy xuất thân từ Lão Cửu Môn, nhưng cô chưa bao giờ xuống mộ, vẫn luôn nghe người khác kể, rất mong chờ cuộc sống trộm mộ!

Phương Ngôn tự nhiên cũng không có gì để che giấu, ngoại trừ chuyện của A Ninh, những chuyện khác đều kể cho Hoắc Tú Tú!

Hai người không vội rời đi, ở lại, định đợi Thiên Chân!

Lúc này, Thiên Chân thực ra cũng đã ra khỏi mộ!

Trải qua bầy Thi Miết, thấy được Thất Tinh Nghi Quan, chưa đến chỗ Thi Vương thì đã xảy ra chuyện không may, mộ đạo đa số đều bị bịt kín, cũng không đi được, chỉ có thể ra ngoài trước.

Nhưng sau khi ra ngoài cũng không rời đi, ở lại đợi Phương Ngôn một thời gian!

Tuy trong lòng cũng biết Phương Ngôn không thể ra được nữa, nhưng vẫn mang tâm thái kỳ tích sẽ xảy ra.

Nhưng tự nhiên không thể đợi được Phương Ngôn!

"Lão Hồ, tôi có lỗi với ông, không chăm sóc tốt cho truyền nhân của ông!" Vương Bàn Tử gào khóc thảm thiết!

Có phần giả vờ, nhưng cũng chứa đựng rất nhiều tình cảm chân thật!

Vương Bàn Tử xem Phương Ngôn là truyền nhân của Lão Hồ, là cháu trai của mình, tự nhiên sẽ thân thiết hơn.

Lúc này trong mắt Bàn Tử, Phương Ngôn đã gặp chuyện không may trong mộ, tự nhiên sẽ đau buồn!

Nhưng Bàn Tử đã lớn tuổi, nhiều chuyện cũng có thể nhìn thoáng, người trộm mộ chết trong mộ là số phận!

Sở dĩ biểu hiện khoa trương như vậy, hoàn toàn là vì lúc này Bàn Tử là tù binh của Tam thúc, phải để Tam thúc tin tưởng mình!

"Bàn Tử, đừng buồn nữa!" Thiên Chân ngây thơ như vậy, đã tin Bàn Tử, đi tới vỗ vào bờ vai dày của gã an ủi.

Về phần Tam thúc và Phan Tử có tin hay không, thực ra cũng không quan trọng lắm!

Tam thúc và Phan Tử tuy sát phạt quyết đoán, nhưng lúc này đã ra khỏi mộ, cũng sẽ không dễ dàng giết người!

"Chúng ta về thôi!" Tam thúc lắc đầu, rồi có chút thất vọng nói!

Thời gian tiếp xúc với Phương Ngôn tuy không dài, nhưng sự mạnh mẽ của Phương Ngôn đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Tam thúc.

Trong mắt Tam thúc, Phương Ngôn là một Mô Kim giáo úy bẩm sinh, thiên phú cực cao!

Nhưng một thiên tài như vậy, lần đầu xuống mộ đã mất mạng!

Cũng khiến Tam thúc có chút thổn thức!

Dù là thiên tài mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chống lại được sự cố bất ngờ!

Tam thúc nhìn Thiên Chân một cách đầy ẩn ý!

Đứa cháu độc nhất của Ngô gia này, có lẽ thật sự nên để nó tránh xa những thứ trong mộ!

"Bàn Tử, hay là ông đi cùng tôi đến Qua Tử Miếu trước nhé?"

Thiên Chân lại rất tốt với Bàn Tử!

Chương 25

Dĩ nhiên, không phải là tâm đầu ý hợp, nhất kiến chung tình!

Phương Ngôn đã cứu Thiên Chân mấy lần, Thiên Chân cũng không phải loại người vong ân bội nghĩa.

Bây giờ muốn báo đáp là không thể, vì vậy ân tình đó, Thiên Chân trực tiếp ghi lên người Bàn Tử!

Ai bảo Bàn Tử và Phương Ngôn có quan hệ chú cháu chứ!

"Ừ!" Bàn Tử lau nước mắt, rồi gật đầu: "Bàn gia tôi sắp chết đói rồi, vừa hay đi tế ngũ tạng miếu!" Khi đến quán ăn ở Qua Tử Miếu, vừa hay thấy Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú đang thể hiện tình cảm ở đó!

Mấy người như thấy ma nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn!

Mẹ nó, Tống Tử từ trong mộ chạy ra rồi?

Phương Ngôn thấy Phan Tử đã đặt tay lên súng!

Tam thúc còn lặng lẽ lấy ra cái móng lừa đen năm 82 đã cất giữ nhiều năm!

Trong mắt Tam thúc, Phương Ngôn lúc sống đã lợi hại như vậy, biến thành Tống Tử chẳng phải còn trâu bò hơn sao, móng lừa đen bình thường e rằng cũng không trấn được!

"Làm gì?" Phương Ngôn nhíu mày hỏi!

Được lắm, một bộ dạng muốn đánh nhau à!

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh cũng đầy nghi hoặc nhìn mọi người, sau đó mặt lạnh đi, đứng trước người Phương Ngôn: "Ngô gia Tam thúc, ông nhất định muốn trở mặt với Hoắc gia chúng tôi sao?" Ngô gia và

Hoắc gia vốn có chút mâu thuẫn, lần này Hoắc Tiên Cô tìm Ngô lão tam cũng là chuẩn bị hóa giải ân oán trước đây.

Bây giờ các loại biểu cảm và hành động của mọi người khiến Hoắc Tú Tú có chút hiểu lầm, tưởng rằng trong mộ đã xảy ra chuyện gì, khiến Phương Ngôn và Ngô Tam Tỉnh trở thành kẻ địch.

Hoắc Tú Tú chỉ bênh người thân không bênh lý lẽ, không hỏi rõ đã xảy ra chuyện gì liền trực tiếp đứng về phía Phương Ngôn, thậm chí còn mở miệng chất vấn Ngô Tam Tỉnh, dùng danh nghĩa Hoắc gia để trấn áp ông ta!

Tuy đều là người của Lão Cửu Môn, nhưng Ngô lão tam cũng không thể không thừa nhận, nhiều năm qua, khoảng cách giữa Ngô gia và Hoắc gia ngày càng lớn!

Ngô gia không đấu lại Hoắc gia!

"Người hay quỷ?" Tam thúc trừng mắt nhìn Phương Ngôn, lạnh lùng hỏi!

Thôi được rồi!

Đều là hiểu lầm!

Phương Ngôn có chút cạn lời, tốn một chút thời gian giải thích một phen mới xong chuyện!

"Cháu trai lớn, cậu còn sống thật tốt quá!" Bàn Tử luôn hoạt bát như vậy, sau khi biết Phương Ngôn không phải quỷ liền lao tới, cho Phương Ngôn một cái ôm hùng hổ!

Tam thúc và Thiên Chân hiển nhiên cũng thở phào một hơi, lộ ra nụ cười!

"Tiểu Ca đâu?" Phương Ngôn nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Tiểu Ca!

“Sau khi mộ thất sập chúng tôi đã lạc nhau, nhưng cũng không cần lo lắng, với thực lực của Tiểu Ca, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!” Tam thúc nói!

Phương Ngôn gật đầu!

Đúng vậy, đối với Tiểu Ca, quả thực không có gì phải lo lắng!

Mọi người hàn huyên một hồi, cùng nhau ăn một bữa cơm, trao đổi phương thức liên lạc rồi mới chuẩn bị đường ai nấy đi!

Ngô Tam Tỉnh và Thiên Chân về Hàng Tây, Bàn Tử có cửa hàng ở Phan Gia Viên, cũng phải trở về.

Nhưng lúc Bàn Tử đi rất kiên quyết, nói rằng sau khi trở về sẽ bán hết gia sản, rồi đến Tinh Thành đầu quân cho Phương Ngôn!

Dù sao từ khi Lão Hồ và Shirley Dương ra nước ngoài, ở An Lạc, Bàn Tử chỉ còn lại một người thân là Phương Ngôn!

Ai thèm là người thân của ông!

Nhưng Bàn Tử tuy về phương diện trộm mộ chỉ là một kẻ lỗ mãng, nhưng trong giới đồ cổ lại có chút tiếng tăm, Phương Ngôn cũng không từ chối.

Hơn nữa Bàn Tử còn thần thần bí bí nói sẽ cho anh một bất ngờ, Phương Ngôn có chút mong đợi!

Về phần Phương Ngôn, tự nhiên phải cùng Hoắc Tú Tú đến Hoắc gia gặp Hoắc Tiên Cô!

Có thể an toàn ra khỏi Thất Tinh Lỗ Vương Mộ, Phương Ngôn cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mà Hoắc Tiên Cô giao!

Tinh Thành, nhà cũ của Hoắc gia!

Hoắc Tiên Cô ngồi trên xe lăn, đang nghe xong báo cáo của Ngô lão tam!

Tuy trong lời nói của Ngô lão tam đầy lời khen ngợi Phương Ngôn, nhưng Hoắc Tiên Cô vẫn có chút xem thường!

Hoắc Tiên Cô tuy đi lại không tiện, không thể ra ngoài, nhưng chuyện xảy ra bên ngoài sao có thể không biết!

Hoắc Tiên Cô biết, Hoắc Tú Tú và Phương Ngôn đã đi cùng nhau, cũng đã gặp Ngô lão tam!

"Chắc chắn là Tú Tú nhờ Ngô gia lão tam cầu xin nên mới nói nhiều lời tốt đẹp như vậy!" Hoắc Tiên Cô cười lạnh nói.

"Vậy lão phu nhân thấy nên đối đãi với Phương Ngôn đó như thế nào?" Quản gia Hoắc gia ở bên cạnh hỏi!

"Ai, nói hay lắm, con gái lớn rồi không giữ được, đã Tú Tú thích, vậy thì tùy con bé đi!" Hoắc Tiên Cô thở dài nói.

Năm xưa bà nào đâu phải không như vậy!

Hoắc Tiên Cô lúc trẻ là mỹ nữ được công nhận, lúc đó người bà thích chính là ông nội của Thiên Chân, Ngô Lão Cẩu, chỉ là cuối cùng không đến được với nhau.

Cũng chính vì vậy, Hoắc gia và Ngô gia mới thành tử đối đầu!

Nhưng nhiều năm qua đi, tình cảm của Hoắc Tiên Cô đối với Ngô Lão Cẩu không hề giảm bớt.

Cũng có thể thấy, năm xưa Ngô Lão Cẩu rốt cuộc lợi hại đến mức nào!

Có thể khiến một mỹ nữ tuyệt thế nhớ nhung cả đời!

Tiếc là Ngô Lão Cẩu chết sớm!

Khi Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú trở về, Hoắc Tiên Cô biết Phương Ngôn đã thành công.

Vì vậy khi Phương Ngôn đưa Bát Trọng Bảo Hàm tìm được trong Lỗ Vương Cung cho Hoắc Tiên Cô, bà không hề cảm thấy bất ngờ!

"Nếu biết mật mã, có lẽ đây là một bảo bối, tiếc là căn bản không ai biết mật mã, cũng chỉ là một vật trang trí, không đáng bao nhiêu tiền!" Hoắc Tiên Cô tùy ý cầm Bát Trọng Bảo Hàm nói!

Không đáng bao nhiêu tiền, cũng phải đáng giá cả trăm vạn!

Cũng có thể thấy được gia thế của Hoắc gia!

Chương 26

Sở dĩ Phương Ngôn đưa Bát Trọng Bảo Hàm ra, tự nhiên là vì đã lấy đi Xà Mi Đồng Ngư bên trong, chỉ còn lại một cái hộp, cũng không có giá trị gì!

"Bà nội, bà không thể nói mà không giữ lời được đâu!" Hoắc Tú Tú ở bên cạnh chu miệng hừ nói!

"Ai, thật là khuỷu tay hướng ra ngoài rồi, giúp người ngoài đối phó với bà nội rồi à, thật là uổng công thương!" Hoắc Tiên Cô cười mắng!

Sau đó lại đánh giá Phương Ngôn một phen!

Không thể không nói, Phương Ngôn mày thanh mắt tú, khí chất toát ra một vẻ thư sinh, nhưng ánh mắt lại vô cùng trong trẻo và bá khí, ít nhất vẻ ngoài cũng được!

"Bà già này đã nói rồi, tự nhiên sẽ không ngăn cản nữa, nhưng…" Hoắc Tiên Cô chuyển đề tài: "Nhưng không báo cho gia đình mà lén lút đi đăng ký kết hôn là không đúng, cưới cháu gái của Hoắc gia ta, hôn lễ không thể qua loa được, chọn một ngày hoàng đạo tốt, bổ sung hôn lễ, phải tổ chức thật long trọng!" "Đó là tự nhiên!" Phương Ngôn gật đầu nói!

"Được rồi, ta cũng mệt rồi, các ngươi về trước đi!" Hoắc Tiên Cô phất tay!

Tuy miệng nói mệt, nhưng lại gọi Hoắc Tú Tú lại.

"Con ở lại, kết hôn rồi là người lớn rồi, cũng nên học cách kinh doanh việc nhà, phận làm dâu phải có dáng vẻ của phận làm dâu, đừng mỗi ngày như một con nhóc điên chạy lung tung ngoài đường." Cháu

gái yêu quý nhất có thể tìm được hạnh phúc của mình, Hoắc Tiên Cô hẳn cũng rất vui mừng!

Nhưng!

Hoắc Tiên Cô tuy là một nữ cường nhân, nhưng bây giờ xem ra, quan niệm đã có chút cũ kỹ.

Những ngày sau này của Hoắc Tú Tú e rằng sẽ không dễ dàng!

"Bà nội, bây giờ là thời đại nào rồi, làm gì có tiểu thư khuê các cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước chứ!" Hoắc Tú Tú mặt đen lại phản bác!

"Hoắc gia ta có, quy củ tổ tông truyền lại!" *Keng! [Bị ảnh hưởng bởi Thanh Đồng Linh Đang, sinh ra ảo giác, kinh nghiệm Âm Nhãn Thuật +1!]* *Keng! [Bị ảnh hưởng bởi Thanh Đồng Linh Đang, tinh thần lực +1!]* ... *Keng! [Tinh thần lực của bạn đã đạt đến bình cảnh!]* Phương Ngôn kinh ngạc phát hiện, dù đã rời khỏi hầm mộ, ảnh hưởng của Thanh Đồng Linh Đang đối với tinh thần vẫn có hiệu quả.

Rời khỏi Thất Tinh Lỗ Vương Mộ đã được một tháng rồi, trong một tháng này, Phương Ngôn ngoài việc mở cửa hàng bình thường, thời gian còn lại đều dùng Thanh Đồng Linh Đang để hành hạ mình.

Trải qua một tháng, Phương Ngôn không những đã nâng cấp được Âm Nhãn Thuật, mà tinh thần lực cũng cuối cùng đã đạt đến cực hạn, có thể không bị ảnh hưởng bởi Thanh Đồng Linh Đang.

Lại qua vài ngày, hôm nay Phương Ngôn vừa mới bán một món đồ đồng giả thời Chiến Quốc mà anh đã chế tạo nửa tháng trước cho một người Nhật Bản với giá hai trăm vạn, Bàn Tử liền xuất hiện trong cửa hàng của Phương Ngôn!

"Cháu trai lớn, cửa hàng không tồi nha, hơn hẳn cái của tôi ở Phan

Gia Viên nhiều!" Bàn Tử không hề khách sáo, đi thẳng vào, ngồi xuống, tự mình rót một chén trà uống ừng ực.

Giá nhà ở Tinh Thành tự nhiên không đắt đỏ như ở Kinh Đô, cửa hàng của Phương Ngôn tuy trông lớn, nhưng giá trị căn bản không bằng cái nhà rách nhỏ của Bàn Tử ở Phan Gia Viên!

"Đến rồi à?" Phương Ngôn tùy ý ném tờ séc cho nhân viên bên cạnh, rồi hỏi.

"Không phải đến đầu quân cho cậu sao, vợ nhỏ của cậu đâu!" Bàn Tử nói!

"Về nhà học quy củ rồi!" Nhắc đến Hoắc Tú Tú, khóe môi Phương Ngôn lộ ra nụ cười dịu dàng.

Một tháng nay Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú không gặp nhau mấy lần, chỉ gọi điện thoại vài lần, lần nào Hoắc Tú Tú cũng không ngừng phàn nàn cuộc sống hiện tại nhàm chán đến mức nào!

"Tôi có gì hay mà ông đầu quân, việc kinh doanh của ông ở Phan Gia Viên chưa chắc đã kém tôi đâu!" Phương Ngôn lại nói.

Việc kinh doanh của Bàn Tử dù sao cũng đã phát triển nhiều năm, mối quan hệ trong giới không phải Phương Ngôn có thể so sánh!

"Buôn bán đồ cổ kiếm được bao nhiêu tiền chứ, sở trường của tôi tự nhiên là... cậu hiểu mà!" Bàn Tử nháy mắt nhìn Phương Ngôn nói.

Hiểu cái em gái ông ấy!

Phương Ngôn tự nhiên biết ý của Bàn Tử!

Nhưng mộ lớn đâu có dễ tìm như vậy!

Những ngôi mộ lớn nhất và có giá trị nhất ở An Lạc tự nhiên là những lăng mộ hoàng đế, nhưng những nơi đó không bị phá hủy thì cũng được bảo vệ.

Những ngôi mộ khác thì lại là chuyện may rủi.

Phương Ngôn đang đợi Thiên Chân tìm đến mộ dưới biển, một tháng nay không thiếu liên lạc với Thiên Chân, nhưng dường như bây giờ Tam thúc cũng chưa có ý định đến mộ dưới biển!

"Mộ lớn đâu có dễ tìm như vậy, mộ thường còn không kiếm tiền nhanh bằng buôn bán đồ cổ đâu!" Phương Ngôn phàn nàn!

An Lạc đất rộng của nhiều, mộ lớn cũng không thiếu.

Chỉ riêng những gì Phương Ngôn biết, mộ dưới biển, Long Lĩnh Mê Quật, đều là những ngôi mộ lớn không tầm thường!

Nhưng biết là một chuyện, muốn tìm được vị trí cụ thể thì không đơn giản như vậy!

Ngay cả những đạo mộ tặc hay nhà khảo cổ học cũng đều thông qua những lời lẽ rời rạc trong một số sách cổ để suy đoán, hoặc thông qua nhiều năm nghiên cứu mới biết được vị trí đại khái!

Sau đó, tốn rất nhiều tài lực vật lực để tìm kiếm, có lẽ sau khi tìm được cũng chỉ là một ngôi mộ rách hoặc đã bị người ta dọn sạch, thậm chí có thể không có thu hoạch gì!

Phương Ngôn cũng muốn xuống mộ, chỉ có trong mộ anh mới có thể thăng cấp nhanh chóng.

Nhưng không phải muốn xuống mộ là xuống được, trước hết phải tìm được đã!

"Xem thường Bàn gia tôi rồi phải không!" Bàn Tử đắc ý vắt chân chéo nguẩy nói!

"Không phải chỉ là mộ lớn sao, Bàn gia tôi biết một cái, không biết cậu có dám đi không!" "Ông biết?" Phương Ngôn nhíu mày, có chút không tin!

Bàn Tử quá thích khoe khoang, mười câu nói có một câu tin được là tốt rồi.

Người khác có lẽ không biết lai lịch của Bàn Tử, nhưng Phương Ngôn sao có thể không biết!

Khi xuống mộ, Bàn Tử dựa vào sự lỗ mãng, có lẽ có thể làm một tay chân, nhưng đối với việc phân kim định huyệt thì một chữ bẻ đôi cũng không biết.

Có thể tìm được mộ?

Phương Ngôn ha ha!

Thật sự tưởng mộ cổ là bắp cải ngoài chợ à!

"Xem thường người ta quá!" Thấy biểu cảm của Phương Ngôn, Bàn Tử tự nhiên biết Phương Ngôn không tin, lập tức nổi nóng!

"Ngôi mộ đó năm xưa Bàn gia tôi còn là cố vấn đặc biệt của đội khảo cổ đi cùng đấy, vàng bạc châu báu ở đó quả thật là… tôi nói cho cậu biết, cũng may lúc đó có người của đội khảo cổ đi cùng, không thể lấy, nếu không Bàn gia tôi bây giờ tuyệt đối là đại gia trong giới!" Bàn Tử dường như nhớ lại trải nghiệm năm xưa, trong mắt đều toát ra vẻ hưng phấn!

Nghe Bàn Tử nói vậy, Phương Ngôn hơi sững sờ!

Chương 27

Đi cùng đội khảo cổ?

Chẳng lẽ?

Bàn Tử là cố vấn đặc biệt, Phương Ngôn tự nhiên trực tiếp bỏ qua!

"Ông nói là Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Phương Ngôn kinh ngạc hô lên!

"Lão Hồ có kể cho cậu không?

Có kể về sự uy vũ thần dũng của Bàn gia tôi lúc đó không!" Bàn Tử hỏi!

"Không thể nào, Tinh Tuyệt Cổ Thành không phải đã bị chôn vùi trong bão cát đen rồi sao?" Phương Ngôn lắc đầu nói!

Lần đó Lão Hồ và Bàn Tử đến đã kích hoạt cơ quan của Tinh Tuyệt Cổ Thành, khiến Tinh Tuyệt Cổ Thành và Quỷ Động biến mất hoàn toàn!

"Bão cát đen cái con khỉ, Bàn gia tôi sau này đã điều tra, lần đó là vì ở La Bố Bạc tiến hành thử nghiệm nổ bom hạt nhân nên mới dẫn đến tất cả những chuyện đó.

Tinh Tuyệt Cổ Thành không hề biến mất, nó vẫn ở đó.

Lần trước Bàn gia tôi đi đã để ý, ghi nhớ vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuy ở sa mạc không chính xác lắm, nhưng cộng thêm Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của cậu, chúng ta nhất định có thể tìm được!" Bàn Tử tự tin nói!

Bàn Tử cẩn thận lấy ra một tấm bản đồ từ trong lòng ngực!

Hồi đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, Bàn Tử đã nhanh trí, biết rằng đi cùng đội khảo cổ sẽ chẳng có thu hoạch gì nên đã tự vẽ lại bản đồ, chuẩn bị sau này cùng lão Hồ đi một chuyến!

Chỉ là sau đó xảy ra nhiều chuyện, lại dính phải lời nguyền của tộc Quỷ Động, kế hoạch đến Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng đành gác lại!

Mãi sau này, trong một lần tình cờ, Bàn Tử phát hiện ra trận bão cát đen năm đó, cũng như trận động đất trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, hoàn toàn là do một lần thử nghiệm bom hạt nhân gây ra!

Lúc đó, Bàn Tử lại nảy ra ý định đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một lần nữa!

Chỉ là khi đó lão Hồ đã rửa tay gác kiếm, cặp kè với phú bà, ra nước ngoài sống cuộc đời phóng túng, từ chối lời mời của Bàn Tử.

Bàn Tử cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng, một mình gã không thể nào vào được Tinh Tuyệt Cổ Thành, vì vậy ý định này lại một lần nữa bị dập tắt.

Gã vốn nghĩ cả đời này có lẽ không còn cơ hội quay lại nữa, mỗi lần nhớ đến kho báu như núi vàng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, vào núi báu mà phải về tay không, Bàn Tử lại hận không thể tự vả mình hai cái cho hả giận!

Lần này gặp được Phương Ngôn, phát hiện Phương Ngôn nắm giữ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, ý định đã nguội lạnh của Bàn Tử lại bùng cháy!

Nếu không thì gã đâu có ngốc, làm sao có thể bỏ đi sản nghiệp kinh doanh bao năm để chạy đến Kinh thành đầu quân cho Phương Ngôn!

Phương Ngôn nhìn tấm bản đồ Bàn Tử đưa, cũng có chút háo hức!

Tuy rằng ở sa mạc bản đồ không có tác dụng rõ rệt, nhưng cũng

có thể cung cấp một phương hướng đại khái, cộng thêm Thiên Tinh Phong Thủy Thuật mà mình nắm giữ, việc tìm lại Tinh Tuyệt Cổ Thành chưa chắc đã là không thể!

Chỉ là...

Phương Ngôn do dự nói: "Chỉ dựa vào hai chúng ta, e là hơi khó!" Phương Ngôn không vì đã xuống một ngôi mộ mà cảm thấy mình thiên hạ vô địch, có thể đi ngang trong mộ được!

Về mặt võ lực có lẽ không sợ, nhưng một số cơ quan ám đạo, về mặt kiến thức, anh vẫn chỉ là một lính mới.

Nơi như Tinh Tuyệt Cổ Thành, đâu đâu cũng nguy hiểm, Phương Ngôn không cho rằng thêm một Bàn Tử là có thể ra vào bình an vô sự.

Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng Phương Ngôn không muốn cược!

Chuyện này, đông người sức mạnh lớn, Phương Ngôn cũng không muốn ăn một mình!

"Đúng vậy, gọi thêm mấy người cho chắc ăn!" Bàn Tử cũng gật đầu nói.

Còn gọi ai?

Bàn Tử không có ý kiến, từ khi lão Hồ quy ẩn, gã toàn đi một mình, hiếm khi hành động cùng người khác!

"Gọi cả Tam thúc đi!" Phương Ngôn nói!

Kiến thức của Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không có vấn đề gì, Phan Tử ít nhiều cũng có thể giúp được một tay, ít nhất không đến mức kéo chân sau!

"Thằng nhóc đó có được không?" Bàn Tử dường như không có cảm tình tốt với Tam thúc, khi Phương Ngôn nhắc đến ông ta, gã

không khỏi lộ ra vẻ khinh thường!

"Người ta là gia chủ đương thời của Ngô gia, số mộ ông ta xuống còn nhiều hơn số bữa cơm ông ăn đấy, được hay không!" Phương Ngôn liếc Bàn Tử một cái nói!

Thằng nhóc?

Tam thúc đã bốn mươi mấy tuổi rồi!

Nhưng so với kẻ yêu nghiệt không già không chết như Bàn Tử, Tam thúc trông có vẻ đúng là một thằng nhóc thật!

Bàn Tử phải thuộc thế hệ của Ngô Lão Cẩu, lớn hơn Tam thúc mười mấy hai mươi tuổi!

"Được thôi, vậy thì gọi, dù sao tôi cũng không gọi đâu!" Bàn Tử tuy có ý kiến với Tam thúc, nhưng chút ý kiến đó so với kho báu của Tinh Tuyệt Cổ Thành thì chẳng đáng là gì: "Nói trước nhé, lúc lấy được bảo bối tôi phải chiếm phần lớn!" "Không thiếu của ông đâu!" Phương Ngôn bất đắc dĩ nói.

Bàn Tử quá tham tiền rồi!

Trước khi rời khỏi miếu Dưa, giữa họ đã lưu lại phương thức liên lạc, Phương Ngôn gọi điện cho Tam thúc, nhưng không gọi cho Thiên Chân.

Thiên Chân tuy có chút đầu óc, cũng ít nhiều có chút kiến thức, nhưng dù sao số lần xuống mộ quá ít, vào trong đó cũng chỉ có thể kéo chân sau, không có tác dụng lớn.

Còn về chút đầu óc đó, Phương Ngôn lại hoàn toàn không cần dùng đến!

Phương Ngôn ngược lại muốn tìm Tiểu Ca, nhưng gã đó thần long thấy đầu không thấy đuôi, Phương Ngôn căn bản không liên lạc

được!

Vì vậy chỉ có thể gọi Tam thúc!

Ngô Tam Tỉnh khi nghe Phương Ngôn biết vị trí một ngôi mộ lớn thì liền kích động.

Người của Lão Cửu Môn làm nghề này, đối với mộ lớn căn bản không thể kháng cự!

Không mất mấy ngày, Tam thúc và Phan Tử liền từ Hàng Châu đến, còn chuẩn bị một lượng lớn trang bị!

"Lần này chúng ta đi sa mạc Taklamakan đấy, nơi đó được mệnh danh là biển tử thần, có đi không có về, lần trước tôi đến đó vì có một người dẫn đường giỏi mới ra được, bây giờ lão già đó sợ đã sớm thành xác ướp rồi, phải chuẩn bị cho kỹ vào, tốt nhất là viết sẵn di chúc đi!" Bàn Tử cười khẩy nói với Tam thúc!

Rõ ràng là đang coi thường ông.

Đối với sự vô lễ của Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh cũng không để ý, căn bản không có chút hứng thú nào với gã.

"Phương lão bản có kế hoạch gì cho hành động lần này không?" Ngô Tam Tỉnh quay sang hỏi Phương Ngôn!

"Tôi nghĩ chúng ta phải đến Tân Cương tìm một người dẫn đường đáng tin cậy đã, có người dẫn đường, như vậy mới không thu hút sự chú ý của các cơ quan hữu quan!" Phương Ngôn nói!

Bây giờ, nhà nước ra tay trấn áp trộm mộ rất mạnh!

Chương 28

"Cái này hay, cho tôi chút thời gian, tôi đi xử lý!" Bản đồ là Bàn Tử đưa, Tam thúc là Phương Ngôn gọi.

Ngô Tam Tỉnh cảm thấy mình cũng phải thể hiện giá trị!

May mà bao nhiêu năm nay, Tam thúc cũng không phải lăn lộn vô ích!

Công tác chuẩn bị trước khi xuống mộ không phải một hai ngày là xong.

Vài ngày sau, Tam thúc lại đến nhà!

"Xong rồi!" Tam thúc ném ra một đống giấy tờ, rồi nói!

Phương Ngôn mở ra xem, những giấy tờ đó là chứng nhận của một đội thám hiểm được quốc tế công nhận!

Sa mạc Taklamakan được mệnh danh là biển tử thần, sau khi vào gần như không ai có thể sống sót trở về, vì vậy chính phủ địa phương đã liệt nó vào khu vực cấm, cấm bất kỳ ai tiến vào.

Nhưng càng như vậy, lại càng dễ kích thích một số kẻ rảnh rỗi sinh nông nổi, chê mình sống quá dài!

Vì vậy trong và ngoài nước, có rất nhiều nhà thám hiểm, đội khảo sát sẽ tiến vào đó!

Đối với những người này, cũng không có cách nào ngăn cản!

Tam thúc có thể làm được những giấy tờ này, cũng có thể thấy được bản lĩnh của ông!

"Người dẫn đường thì sao?" Phương Ngôn hỏi!

Vào sa mạc, không có một người dẫn đường tốt thì không được!

“Cũng tìm được rồi, sau khi chúng ta đến đó sẽ gặp mặt!” Tam thúc đáp!

Mọi công tác chuẩn bị đã xong, cũng đến lúc xuất phát!

Chỉ có bốn người, trang bị đã được Tam thúc gửi đi trước, bốn người lái xe từ Kinh thành đến huyện Hòa Điền ở khu vực Tây Vực, nơi đó gần nhất với địa điểm họ muốn đến.

Chiếc xe chạy trên đường gần hai ngày mới đến huyện Hòa Điền!

Xuống xe, Bàn Tử không ngừng phàn nàn: “Mẹ kiếp, Bàn gia tôi sắp rã rời rồi, sao không đi máy bay thẳng luôn cho rồi!” Đương nhiên đối với những lời phàn nàn như vậy, không ai thèm để ý.

Bốn người trước tiên ở lại một nhà nghỉ!

Huyện Hòa Điền tuy ở nơi hẻo lánh, nhưng vì giáp sa mạc nên du khách cũng không ít.

Bây giờ dù là nơi nguy hiểm nhất cũng trở thành điểm tham quan của con người.

Điều duy nhất bị cấm, cũng chỉ là không cho phép du khách vào sâu trong sa mạc mà thôi.

Ở khu vực rìa ngoài không có nguy hiểm gì!

Sau khi ở lại, Tam thúc và Phan Tử không biết đã đi đâu, Phương Ngôn đoán là đi tìm người dẫn đường!

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Tam thúc dẫn Phan Tử đến tìm Phương Ngôn, đồng thời phía sau còn có một người đi theo!

Người đó da mặt đen sạm, tóc dài nhưng rất rối, ánh mắt vô cùng đục ngầu vô hồn, trông tuy chỉ mới ngoài bốn mươi, nhưng lại cho người ta cảm giác như một người đã nhìn thấu sinh tử, tĩnh lặng như tro tàn!

“Vị này là người dẫn đường của chúng ta, cứ gọi là lão Trương là được!” Tam thúc giới thiệu!

“Lão Trương?” Phương Ngôn hơi sững sờ, rồi không khỏi tò mò đánh giá vị dẫn đường này một lượt!

Thôi được, quả thật không có gì đặc biệt!

“Tam thúc, người ông tìm lần này có đáng tin không đấy, đừng như lần trước là được!” Bây giờ Phương Ngôn và Ngô Tam Tỉnh cũng đã thân thiết, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút càng có thể tăng tiến tình cảm!

Phương Ngôn đương nhiên đang nói đến người dẫn đường Lý bá mà Tam thúc tìm khi ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Thấy Phương Ngôn trêu chọc, mặt già của Tam thúc cũng hơi mất tự nhiên: “Lần đó chỉ là ngoài ý muốn!” Phương Ngôn cười cười, rồi nhìn về phía lão Trương trầm mặc ít lời bên cạnh: “Họ Trương?” “Ừm!

Cha mẹ tôi ủng hộ chính sách phát triển miền Tây, nên đã định cư ở đây, tôi từ nhỏ đã lớn lên trong sa mạc, rất quen thuộc với mọi chuyện trong sa mạc!” Lão Trương nói!

Một câu nói, không những giải thích vì sao ông là người Hán lại có họ này, mà còn cho thấy sở trường của mình!

“Có vấn đề gì không?” Tam thúc hỏi.

“Không!” Phương Ngôn lắc đầu!

“Không vấn đề gì thì chúng ta xuất phát thôi, lạc đà đâu, chuẩn bị xong hết chưa?” Bàn Tử đứng bên cạnh thúc giục.

“Bây giờ vào sa mạc ai còn dùng lạc đà nữa, ông tưởng đi du lịch trải nghiệm cuộc sống à!” Phan Tử châm chọc một tiếng!

“Xe và vật tư đều chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!” Tam thúc đứng bên cạnh cười cười.

Khi Phương Ngôn nhìn thấy những thứ Tam thúc chuẩn bị, cũng không khỏi thầm kinh ngạc!

Ba chiếc Ford F-150 đã được độ lại!

Không chỉ phù hợp hơn để đi trong sa mạc, thùng xe phía sau rõ ràng đã được kéo dài, có thể mang theo nhiều vật tư hơn!

Trong đó hai chiếc xe chở hai thùng nước cực lớn, chiếc còn lại thì chở một số vật tư!

“Một thùng xăng, một thùng nước, đủ cho năm người chúng ta sống sót trong sa mạc một tháng!” Tam thúc giải thích.

Đây là những vật tư quan trọng nhất, những thứ khác dùng để xuống mộ ngược lại không nhiều!

“Đã dọn dẹp xong rồi thì đi thôi!” Bàn Tử hét lên một tiếng, rồi vung tay một cái, trực tiếp nhảy lên ghế lái của một chiếc xe!

Chỉ cần là đàn ông, nhìn thấy loại xe bán tải độ lại này, đều sẽ muốn thử cầm lái!

Phương Ngôn ngượng ngùng cười với Tam thúc, rồi nhanh chóng lên chiếc xe của Bàn Tử.

Tam thúc thì cùng lão Trương lên một chiếc xe!

Phan Tử lái một chiếc!

Ba chiếc xe năm người, mang theo lượng lớn vật tư, hướng về phía sâu trong sa mạc mà đi!

“Khoa học kỹ thuật bây giờ đúng là không chê vào đâu được, thoải mái hơn nhiều so với năm đó tôi cưỡi lạc đà vào sa mạc!” Bàn Tử không khỏi cảm thán!

“Ông nghỉ ngơi trước đi, để tôi sảng khoái một chút, đây chỉ là rìa sa mạc, không có nguy hiểm gì đâu, nguy hiểm thật sự là sau khi vào sa mạc đen!” Bàn Tử gần như mọi lúc mọi nơi đều khoe khoang quá khứ huy hoàng của mình, cũng chẳng cần biết Phương Ngôn có biết hay không!

Quả thực đúng như lời Bàn Tử nói!

Lái xe trong sa mạc ba ngày, ba ngày này, quả thật giống như đi du lịch tự lái, làm gì có nguy hiểm!

Chương 29

Nhưng đến ngày thứ tư, khi tiến vào sa mạc đen, mọi chuyện không còn dễ dàng như vậy nữa!

“Bàn Tử, chúng ta thật sự đi Tinh Tuyệt Cổ Thành à?” Đêm xuống!

Cả nhóm dừng lại dựng lều nghỉ ngơi!

Nơi này là tìm theo bản đồ của Bàn Tử!

Trên tấm bản đồ đó, vẽ một vòng tròn lớn, vô cùng bắt mắt!

Bàn Tử lắp bắp nói đây là một nguồn nước, Tam thúc cũng không hề nghi ngờ!

Đến đây, quả nhiên phát hiện một cái giếng, dưới đáy giếng có dòng sông ngầm chảy qua!

Mọi người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, quan hệ giữa Bàn Tử và Tam thúc đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Phan Tử vừa ăn vừa hỏi!

Tâm trí của Bàn Tử lại hoàn toàn không đặt vào chuyện ăn uống, gã vừa ăn vừa gật đầu, rồi đắc ý nói: “Đương nhiên rồi, năm đó Bàn gia ta cũng là một nhân vật đấy, đừng nói là Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay cả mộ của Tây Vương Mẫu ở Côn Luân Bàn gia ta cũng xuống rồi, Yêu Lâu Chín Tầng đã thấy chưa?

Bọ hung lửa có thể thiêu người thành tro có biết không!

Nhện mặt người to như vậy đã gặp chưa?” Bàn Tử vừa khoa tay múa chân vừa nói!

Đi suốt một đường, Phan Tử đã moi được không ít chuyện từ

miệng Bàn Tử!

Tam thúc cũng coi trọng Bàn Tử hơn.

Trong những chuyện Bàn Tử kể, có những thứ Tam thúc cũng đã gặp, có những thứ thì chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy, thậm chí có những thứ còn chưa từng nghe qua!

Nhưng nhìn Bàn Tử nói năng mạch lạc, Tam thúc cũng không tìm ra kẽ hở!

Một cao thủ!

Đây là cái nhìn của Ngô Tam Tỉnh về Bàn Tử bây giờ!

Nếu thật sự đã xuống nhiều ngôi mộ lớn như vậy, thì dù là một con lợn, cũng có thể trở thành cao thủ rồi!

Rõ ràng, Bàn Tử không phải con lợn đó!

"Bàn gia, kể cho tôi nghe đi!" Phan Tử cười hề hề nói với Bàn Tử!

"Kể cái gì mà kể, ăn xong nhanh chóng nghỉ ngơi đi, mai còn phải đi đường!" Bàn Tử xua tay, ra vẻ qua loa!

Nếu là bình thường, thật sự có người muốn nghe những chuyện này, Bàn Tử có thể kể ba ngày ba đêm không trùng lặp.

Nhưng bây giờ rõ ràng không có tâm trạng đó!

Lái xe cả ngày, mọi người quả thật đều đã mệt, ăn xong liền về lều nghỉ ngơi!

Mãi đến nửa đêm, Bàn Tử mới lén lút vào lều của Phương Ngôn!

Lúc này Phương Ngôn vẫn chưa ngủ, thấy Bàn Tử vào, cũng không có gì kỳ lạ, khẽ cười chào: "Đến rồi à?" "Anh biết tôi sẽ đến tìm anh à?" Bàn Tử lại là người sững sờ trước!

"Hôm nay ông biểu hiện bất thường như vậy, có quỷ mới không

phát hiện ra!" Phương Ngôn lắc đầu nói!

Bàn Tử cũng lười tính toán những chuyện này, dù sao gã cũng không dựa vào diễn kịch để kiếm cơm!

"Anh có phát hiện nơi này có gì đó khác thường không?" Bàn Tử hỏi!

"Từ góc độ Thiên Tinh Phong Thủy học mà nói, nơi này hẳn là một mảnh đất phong thủy bảo địa, dưới lòng đất nên có mộ lớn, tôi vừa quan sát, ngôi mộ đó hẳn là ở dưới cái giếng kia!" Phương Ngôn cười nói!

Nghe Phương Ngôn nói chính xác như vậy, Bàn Tử không khỏi giơ ngón tay cái lên!

"Không hổ là đồ đệ của lão Hồ!" Rồi mới nghiêm túc hơn một chút, chậm rãi nói: "Nơi này trước kia khi tôi đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, dưới cái giếng đó quả thật có một ngôi mộ, hình như là mộ của vương tử nước đó, là mộ hợp táng vợ chồng, lúc đó tôi xuống, không có nguy hiểm gì, bên trong chỉ có một cái quan quách, chưa mở ra, hay là, hai chúng ta xuống xem thử?" Bàn Tử nháy mắt ra hiệu nói!

"Hai chúng ta?" Phương Ngôn nén cười hỏi!

Bàn Tử tham tiền đến mức này rồi sao?

Ngay cả đồng đội cũng muốn bỏ lại!

Hoặc là Vương Bàn Tử căn bản chưa từng coi Tam thúc là đồng đội.

"Bên trong lại không có nguy hiểm, hai chúng ta là đủ rồi, nếu không một cái quan tài cũng không đủ chia!" Bàn Tử đáp!

"Lỡ gặp Tống Tử thì sao?" Phương Ngôn lại hỏi!

"Chuẩn bị sẵn rồi!" Bàn Tử vỗ vỗ cái túi trên người, bên trong có

mấy cái móng lừa đen, người làm nghề đổ đấu, sao có thể không mang theo đồ nghề kiếm cơm!

"Này Bàn Tử, ông không trượng nghĩa rồi đấy!" Nhưng đúng lúc này, Tam thúc và Phan Tử lại trực tiếp vén rèm cửa lều chui vào, liếc Bàn Tử một cái nói.

"...." Bàn Tử chỉ vào Tam thúc, lắp bắp nửa ngày, rõ ràng là đang tức giận!

"Đừng nhìn tôi, không phải tôi nói đâu, diễn xuất của ông quá tệ, tưởng người khác không nhìn ra à!" Phương Ngôn nhún vai, vẻ mặt không liên quan đến tôi!

"Bàn gia, hôm nay tôi, Ngô Tam Tỉnh, gọi ông một tiếng Bàn gia!" Tam thúc vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bàn Tử nói!

Đi suốt một đường, Tam thúc cũng đã công nhận thực lực của Bàn Tử!

"Chuyện trước đây là Ngô Tam Tỉnh tôi không phải, nhưng lúc đó chúng ta cũng không biết rõ ngọn ngành của nhau mà, trong mộ gặp phải kẻ địch, điểm này Bàn gia hẳn cũng hiểu, Ngô Tam Tỉnh tôi hôm nay ở đây xin lỗi ông, bây giờ chúng ta là đồng đội, là chiến hữu sắp cùng nhau vào sinh ra tử, nếu ông cảm thấy Ngô Tam Tỉnh tôi không đáng tin, cứ nói thẳng, Ngô Tam Tỉnh tôi không nói hai lời, bây giờ quay về, nhưng...." Giọng Tam thúc dừng lại một chút, rồi mới nói tiếp: "Tôi hy vọng người có thể cùng tôi xuống mộ là người có thể giao phó sau lưng cho đối phương, chứ không phải mỗi người một bụng mưu mô, nếu như vậy, tôi cũng không cần đi nữa, đi cũng là đi tìm chết!" Lời của Tam thúc rất thẳng thắn!

Tình hình trong mộ vốn đã phức tạp, căn bản không biết nguy hiểm ở đâu, có thể nói là từng bước một đều phải cẩn trọng, Ngô Tam Tỉnh không thể vừa cảnh giác những thứ trong mộ, vừa phải đề

phòng đồng đội đánh lén!

Lúc đó thật sự gặp nguy hiểm, nghi ngờ lẫn nhau rồi ai nấy tự chạy, vậy chẳng phải là đi nộp mạng vô ích sao!

"Bàn Tử, Tam thúc đã xin lỗi rồi, ông cũng đừng nhỏ mọn, đừng để người khác xem thường!" Phương Ngôn đứng bên cạnh hòa giải.

Xuống mộ vốn không phải chuyện của một người, cần phải tìm đồng đội.

Phương Ngôn tuyệt đối cho rằng Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh đều không tồi.

Tam thúc có kiến thức phong phú!

Bàn Tử thì biết vị trí cụ thể của một số mộ huyệt, thể chất cũng có chút đặc biệt!

Thực ra nếu có thể thêm Tiểu Ca nữa thì càng tốt!

Tổ hợp như vậy mới là hoàn hảo nhất!

Còn về Thiên Chân, Phương Ngôn đã trực tiếp loại trừ rồi!

Chương 30

Cũng chính vì muốn thành lập một đội đạo mộ, nên Phương Ngôn bây giờ mới phải hóa giải mâu thuẫn giữa Tam thúc và Bàn Tử!

"Bàn gia tôi nào phải người lòng dạ hẹp hòi, đi thì đi!" Bàn Tử tuy có chút không tình nguyện, nhưng bây giờ đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác!

Chỉ có thể đồng ý!

Vẻ đẹp của sa mạc chỉ dành cho những du khách, khi thật sự tiến vào sa mạc, mới phát hiện ra sự tàn khốc của nó!

Vẻ đẹp như vậy, thân là một đạo mộ tặc, Phương Ngôn lại chẳng hề có hứng thú thưởng thức!

Lúc này anh đang xếp hàng xuống giếng!

Hoặc có thể nói, nước mới là thứ đẹp nhất trong sa mạc!

Bao gồm cả ngôi mộ bên cạnh nguồn nước!

Mộ của vương tử Cô Tô, Bàn Tử đã đến đây một lần mấy chục năm trước, đường đi nước bước đã quen thuộc!

"Năm đó tấm da thú cách ẩm ở đây bị gỡ xuống, sau khi tôi rời đi lại bị mấy lão già cố chấp trong đội khảo cổ phong lại!" Bàn Tử chỉ vào tấm da thú trên cửa mộ nói!

Tam thúc đứng bên cạnh tấm tắc khen ngợi.

Cũng không ngờ rằng, dưới đáy giếng, thật sự có một ngôi mộ!

Trông có vẻ đã rất lâu đời rồi!

"Theo tôi thấy, bảo tồn hay không bảo tồn, lấy hết những thứ có giá trị bên trong mới là sự bảo vệ tốt nhất cho lịch sử!" Bàn Tử bước

lên, trực tiếp xé tấm da thú đang dán trên cửa đá vứt sang một bên!

Thô lỗ và dã man!

Dường như đang trút giận cho sự bất công mà gã từng phải chịu ở đây!

Ngô Tam Tỉnh nhìn hành động của Bàn Tử, không hề ngăn cản, thậm chí còn có chút tán thành!

Đây là điểm khác biệt giữa đạo mộ tặc và đội khảo cổ!

Là người trộm mộ, ai quan tâm đến những thứ không đáng tiền trong mộ chứ!

"Bên trong có tổng cộng hai tầng, tầng thứ nhất là một tế đàn, chủ mộ thất ở dưới tế đàn, năm đó nếu không phải Bàn gia tôi mắt tinh, mấy người trí thức đó căn bản không phát hiện ra huyền bí bên trong!" Bàn Tử vừa đẩy cửa đá, vừa khoác lác nói!

Còn về tình hình lúc đó rốt cuộc thế nào, Bàn Tử nghĩ, dù sao cũng không ai biết, cứ nói sao cũng được!

Cửa đá được đẩy ra, tiến vào mộ thất, đúng như lời Bàn Tử nói, tầng thứ nhất quả thật dùng để tế tự, xung quanh dựng một vòng cột đá, dưới mỗi cột đá đều có một đống xương trắng của người!

Nhìn thấy những thứ này, những người khác không có phản ứng gì, nhưng lông mày của Bàn Tử lại nhíu lại đầu tiên!

"Không đúng, trước đây thi thể ở đây rõ ràng đều là xác khô mà!" Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm một tiếng, nhưng cũng không để tâm!

Gã chỉ nghĩ là lúc đi cửa đá không được đóng kín, cộng thêm bên ngoài có sông ngầm, hơi nước ngấm vào làm thi thể bị mục rữa, mấy chục năm trôi qua, những thi thể này biến thành như vậy cũng là bình thường!

“Tầng một không có gì đáng xem, đi thẳng xuống tầng hai!” Bàn Tử không để tâm đến sự thay đổi của thi thể, nói với mọi người, rồi đi thẳng đến một lối đi xuống bên cạnh.

Lần trước khi đi, họ đã không mang tấm đá đó về!

“Ế?

Con kiến to quá!” Phan Tử đi phía trước, thấy một con kiến khổng lồ bò qua chân mình!

Kiến thì không hiếm thấy, nhưng con kiến to như vậy, Phan Tử là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc kêu lên!

“Kiến to thì có gì mà làm ầm lên, cũng là lính mà, tôi có một người anh em cũng là lính, mạnh hơn cậu nhiều!” Bàn Tử khinh bỉ nói, rồi nhìn theo ánh mắt của Phan Tử!

Kết quả vừa nhìn, Bàn Tử sợ đến suýt nhảy dựng lên, mồ hôi lạnh túa ra, cứng đờ tại chỗ!

“Sao vậy?” Phương Ngôn hỏi!

“Mẹ kiếp!

Kiến hành quân sa mạc, sao lại gặp phải thứ này ở đây!” Bàn Tử kinh hãi kêu lên, thứ này từng khiến gã khốn khổ!

Bàn Tử từng tận mắt chứng kiến một con linh dương trong nháy mắt bị kiến hành quân sa mạc nuốt chửng chỉ còn lại bộ xương trắng!

Phương Ngôn cũng hơi sững sờ, nhìn con kiến hành quân sa mạc bị phát hiện, lông mày nhíu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng!

Con kiến hành quân sa mạc này dài bằng ngón giữa của người trưởng thành, cặp càng của nó trông thật đáng sợ!

Phương Ngôn dời tầm mắt, nhìn những bộ xương trắng trên mặt đất, phát hiện những bộ xương đó đặc biệt sạch sẽ, không còn một

chút thịt nào, trắng sáng đặc biệt, rõ ràng sự phân hủy tự nhiên không thể có hiệu quả này!

Vậy khả năng duy nhất, chính là những thi thể đó đã bị kiến hành quân sa mạc ăn sạch!

Nhưng kỳ lạ là, kiến hành quân sa mạc thường sống trong hang kiến dưới sa mạc, hiếm khi ra ngoài đi lang thang như thế này!

"Mọi người cẩn thận một chút, kiến hành quân sa mạc là sinh vật sống bầy đàn, thường không hành động một mình!" Phương Ngôn nhắc nhở!

Thực ra cũng không cần Phương Ngôn nhắc nhở, Phan Tử đã rất cảnh giác.

Dù sao con kiến to dài hơn một ngón tay, nhìn quả thực khiến người ta nổi da gà!

"Kệ nó, xuống dưới mở quan tài trước đã rồi tính!" Bàn Tử thúc giục!

Dù có nguy hiểm, gã cũng không từ bỏ đồ tùy táng của vương tử Cô Tô!

Mọi người gật đầu, không một ai có ý định lùi bước!

Đã đến đây rồi, không thể về tay không được!

Mấy người điều chỉnh lại tâm trạng, từ tầng một trực tiếp dùng một chiếc thang gấp xuống tầng hai!

Lúc này sự thay đổi ở tầng hai càng rõ rệt hơn!

Bức bích họa trên tường đã bong tróc hoàn toàn, gần như không nhìn ra được hình dạng ban đầu!

Nhưng may là, những người này cũng không có hứng thú với những bức bích họa đó!

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chiếc quan quách ở giữa mộ thất!

Bàn Tử đang chuẩn bị mở quan tài, nhưng Tam thúc đột nhiên giơ tay ngăn lại!

“Nghe đi, trong quan tài có tiếng động!” Tam thúc nói!

Mọi người nín thở lắng nghe, quả nhiên phát hiện trong quan tài phát ra những tiếng sột soạt!

Chương 31

"Chết tiệt!

Vương tử Cô Tô biến thành Tống Tử rồi!" Bàn Tử không nhịn được hét lên một tiếng, rồi nhanh như chớp lấy ra móng lừa đen!

"Có mở không?" Phan Tử nắm chặt xẻng Lạc Dương trong tay, nhìn Tam thúc hỏi!

"Mở chứ, đã đến đây rồi, không phải chỉ là Tống Tử thôi sao, xử nó!" Chưa đợi Tam thúc nói, Bàn Tử đã ở bên cạnh la hét!

"Ừm!" Tam thúc cũng gật đầu!

Làm nghề này bao nhiêu năm, sao có thể bị một con Tống Tử dọa sợ, nếu sợ hãi, thì đừng đi trộm mộ nữa!

Phương Ngôn cũng có chút háo hức!

Mộ của vương tử Cô Tô không cho nhiều phần thưởng, dù sao cũng không phải mộ lớn, không có nguy hiểm, nếu thi thể trong quan tài thật sự biến thành Tống Tử, không chừng lại có thu hoạch bất ngờ!

Không nói nhiều lời thừa, Bàn Tử trực tiếp bước lên dùng xẻng Lạc Dương bắt đầu cạy nắp quan tài.

Dưới sự hợp sức của mấy người, nắp quan tài nhanh chóng lỏng ra, bị đẩy sang một bên!

Bàn Tử nóng lòng cầm đèn pin soi vào, hận không thể chui cả người vào trong quan tài để sờ vàng!

Trộm mộ, lúc kích động nhất chính là lúc mở quan tài sờ vàng.

Nhưng Bàn Tử vừa mới soi vào, giây tiếp theo đã sợ đến mức lùi

lại, ngã phịch xuống đất, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như suối!

"Mẹ ơi!" Bàn Tử không nhịn được hét lên một tiếng, môi run bần bật!

"Sao vậy?" Phương Ngôn đỡ Bàn Tử hỏi!

Bàn Tử thì chỉ vào quan tài, lắp bắp không nói nên lời!

Càng khiến Phương Ngôn tò mò hơn!

Bàn Tử tuy bản lĩnh khác không lớn, nhưng lá gan không nhỏ, kinh nghiệm cũng rất nhiều, những thứ bình thường khó mà dọa được gã.

Cũng có nghĩa là, thứ trong quan tài không bình thường, hẳn là một con Tống Tử lớn!

Tam thúc và Phan Tử lúc này cũng đến gần, khi nhìn rõ thứ bên trong quan tài, cũng nhanh chóng lùi lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh, tuy mạnh hơn Bàn Tử không ít, nhưng cũng chẳng khá hơn là bao!

"Mẹ kiếp, lão tử xuống bao nhiêu mộ lần đầu tiên gặp phải con quái vật này!" Tam thúc cũng lòng còn sợ hãi nói!

"Rốt cuộc là cái gì?" Phương Ngôn càng lúc càng tò mò, cầm đèn pin đi lên!

Khi nhìn rõ tình hình bên trong quan tài, anh cũng không nhịn được kinh ngạc kêu lên một tiếng "Vãi!" Bên trong quan tài là một mảng xanh lè, dù không dùng đèn pin cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, dưới ánh sáng đèn pin chiếu rọi, càng trông đáng sợ!

Dùng từ một mảng để hình dung cũng không đúng, không phải là một mảng, mà là một đống!

Một đống gần như lấp đầy cả quan tài!

Thi thể khó mà nhìn ra, trong lúc mơ hồ, khi đống đó ngọ nguậy, Phương Ngôn mới thấy được những khúc xương cũng phát ra ánh

sáng xanh lục ở đáy quan tài!

Còn về những đồ tùy táng, cũng rất cũ nát, nhưng trên đó vẫn phát ra ánh sáng xanh lục!

Ánh sáng đó, quả thực khiến người ta trong lòng hoảng sợ!

Chẳng trách Tam thúc và Bàn Tử đều lộ ra vẻ mặt đó, ngay cả Phương Ngôn nhìn thấy cũng cảm thấy rợn người!

"Thứ quái quỷ gì vậy!" Phương Ngôn cũng không khỏi buột miệng!

"Nghe giáo sư Trần nói mộ của vương tử Cô Tô là hợp táng vợ chồng, chẳng lẽ vợ của vương tử cho ông ta đội nón xanh, đến mức xanh lè thế này à!" Bàn Tử lúc này đã hoàn hồn, đi đến bên cạnh Phương Ngôn, miệng lẩm bẩm chửi bới!

Đồng thời, ánh mắt gã nhìn vào những đồ tùy táng trong quan tài, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng xanh lục!

"Những vật phát ra ánh sáng xanh lục này có khi nào càng có giá trị hơn không!" Đúng là một kẻ tham tiền không sợ chết!

Phương Ngôn không để ý đến Bàn Tử, cẩn thận quan sát đống đồ trong quan tài, vừa nhìn, Phương Ngôn thật sự đã nhìn ra một số manh mối!

"Mẹ kiếp, là kiến hành quân sa mạc!" Phương Ngôn kinh ngạc kêu lên!

Nhìn kỹ sẽ không khó nhận ra, đống đó chính là do vô số kiến hành quân sa mạc tụ tập lại tạo thành!

Con nhỏ nhất cũng dài hơn một ngón tay, con lớn nhất thậm chí to bằng nắm đấm!

Trên người chúng phát ra ánh sáng xanh lục, nhìn kỹ cũng không

khó nhận ra một số vằn đen!

Nghe Phương Ngôn nói vậy, mọi người đều vây lại, nhìn kỹ, quả thật là vậy!

"Không thể nào, kiến hành quân sa mạc tôi thấy hồi đó, căn bản không phải như thế này!" Bàn Tử đứng bên cạnh nói!

Kiến hành quân sa mạc đương nhiên không phải như thế này, loài kiến lớn nhất thế giới được công nhận là kiến bò đực cũng chỉ dài 3,7 cm, mà con nhỏ nhất ở đây đã dài hơn 5 cm rồi!

Màu sắc rõ ràng cũng không đúng, làm gì có loài kiến nào phát ra ánh sáng xanh lục chứ!

Phương Ngôn lông mày hơi nhíu lại, cũng là nghệ cao gan lớn, dựa vào Huyền Ngọc Chỉ cứng rắn không thể phá hủy, trực tiếp đưa ngón tay ra kẹp lấy một con! *Keng! [Tiếp xúc với kiến hành quân sa mạc bị biến dị do phóng xạ hạt nhân trong lăng mộ, kháng tính phóng xạ hạt nhân +1!]* Nghe thấy thông báo của hệ thống, Phương Ngôn không khỏi sửng sốt, lực trên tay tăng mạnh, trực tiếp bóp nát con kiến đang bị kẹp!

"Mau chạy!" Phương Ngôn vội lùi lại hai bước, lớn tiếng hét lên!

"Sao vậy?" Những người khác có chút không hiểu, thậm chí Bàn Tử còn chuẩn bị đi sờ minh khí bên trong!

"Mẹ nó là kiến bị biến dị do phóng xạ từ vụ nổ hạt nhân, không muốn chết thì mau chạy đi!" Nhưng Phương Ngôn nhắc nhở có chút muộn, khi anh bóp nát con kiến đó, đàn kiến hành quân sa mạc vốn đang yên tĩnh, đột nhiên bạo động!

Sa mạc Taklamakan trước đây là nơi thử nghiệm bom hạt nhân!

Quả bom hạt nhân đầu tiên của Trung Quốc được kích nổ ở đây!

Trong một khoảng thời gian sau đó, vẫn có rất nhiều cuộc thử nghiệm hạt nhân được tiến hành tại đây!

Mặc dù sa mạc Taklamakan được gọi là biển tử thần là do điều kiện khắc nghiệt và thời tiết thay đổi, nhưng ảnh hưởng của phóng xạ hạt nhân hẳn cũng là một trong số đó!

Sinh vật trong sa mạc không nhiều, người cũng không nhiều, thậm chí cây cối cũng không có bao nhiêu, kích nổ bom hạt nhân ở đây có vẻ không có ảnh hưởng gì, nhưng thực ra một số sinh vật vẫn bị ảnh hưởng bởi phóng xạ hạt nhân mà sinh ra biến dị!

Bây giờ Phương Ngôn nhìn thấy những con kiến hành quân sa mạc phát ra ánh sáng xanh lục này, hẳn là một trong những nạn nhân đó!

Những con kiến hành quân sa mạc bị ảnh hưởng bởi phóng xạ hạt nhân không chỉ biến dị thành kích thước lớn hơn, mà còn có tính công kích mạnh hơn!

Lúc này, đống xanh lè trong quan tài ngọ nguậy, từ trong quan tài rơi xuống đất rồi tản ra, hóa thành vô số con kiến khổng lồ bò về phía Phương Ngôn!

Chương 32

Kiến hành quân sa mạc vốn đã có tính công kích mạnh, nay lại bị biến dị, càng khiến người ta nhìn thấy mà tê cả da đầu!

Nếu bị cắn một miếng, sợ là sẽ trực tiếp bị ảnh hưởng bởi phóng xạ hạt nhân!

"Mau chạy!" Phương Ngôn nói xong, trực tiếp dùng hết sức, chạy về phía tầng một!

Mặc dù Phương Ngôn có thể thông qua hệ thống tăng cường để có được miễn dịch phóng xạ hạt nhân, sẽ không bị ảnh hưởng, thậm chí Kim Chung Tráo một khi mở ra, những con kiến hành quân sa mạc này cũng căn bản không thể đến gần, nhưng loại thứ này, Phương Ngôn theo bản năng rất kháng cự, nhìn đã thấy ghê tởm, càng đừng nói là để chúng đến gần!

"Mẹ ơi!" Bàn Tử cũng la hét chạy lên, rõ ràng cũng bị dọa không nhẹ!

Nếu chỉ là một đàn kiến hành quân sa mạc đơn thuần, Bàn Tử có cách đối phó, nhưng loại biến dị này, Bàn Tử cũng bó tay!

Khi Phương Ngôn đã trèo lên tầng một, mặt đất tầng hai đã bị bao phủ bởi một lớp màu xanh lục.

Thậm chí trong tường của tầng một, cũng có kiến xanh lục bò ra!

Mộ của vương tử Cô Tô sớm đã không ổn định, sớm đã bị kiến hành quân sa mạc ăn mòn không ra hình dạng gì rồi.

Chỉ là lúc vào có Bàn Tử, một người quen đường dẫn lối, nên không có kiểm tra kỹ!

"Nhanh chóng rời khỏi đây!" Tam thúc thấy trên tường bắt đầu

không ngừng có kiến xanh lục chui ra, sắc mặt cũng vô cùng khó coi nói!

May mà những người này ai cũng thân thủ nhanh nhẹn, không có loại người kéo chân sau, một mình cũng có thể đối phó với một số rắc rối, vì vậy cũng không bị thương, trước khi những con kiến ở tầng hai tràn lên, họ đã rời khỏi mộ của vương tử Cô Tô, từ lối vào trèo lên!

Bên ngoài vẫn là ban đêm!

Đêm của biển tử thần, càng tràn ngập một vẻ uy nghiêm thần bí!

Lão Trương không cùng xuống, mà ở bên ngoài chờ.

Trước đó dưới lòng đất truyền đến một tiếng chấn động, khiến lão Trương cảnh giác, ánh mắt đục ngầu cũng trong nháy mắt trở nên sáng ngời và sắc bén lạ thường!

Dường như có khả năng tiên tri, lão Trương dường như biết Phương Ngôn ở dưới gặp nguy hiểm, không đợi Phương Ngôn ra, đã thu dọn mọi thứ, khởi động xe, rồi chờ sẵn!

Phương Ngôn vừa ló đầu lên, lão Trương đã chạy đến đón!

"Đừng nói nữa, mau chạy!" Tam thúc vẫy tay hét lớn!

Nhưng đã quá muộn!

Những con kiến hành quân sa mạc không chỉ đuổi theo từ phía sau, có một số con trực tiếp chui ra từ sa mạc.

Thậm chí có một số con đã chặn đường đi của họ!

"Mẹ kiếp!

Nhiều thế này, Bàn gia ta liều mạng với chúng mày!" Bàn Tử hét lớn, trực tiếp cởi áo khoác ngoài, quật loạn xạ trên mặt đất!

"Vô ích thôi!" Phương Ngôn lùi một bước, đến bên cạnh Bàn Tử,

một tay nắm lấy cổ áo Bàn Tử!

"Này, làm gì...

A...

Ba!" Bàn Tử chưa kịp phản ứng, đã bị Phương Ngôn túm cổ áo trực tiếp ném ra ngoài!

Một người nặng hơn trăm ký, Phương Ngôn lại chỉ dùng một tay ném gã đi xa mười mấy mét!

Mặt gã trực tiếp đập xuống đất, tạo ra một cái hố nhỏ trong sa mạc!

"Phì phì phì!" Bàn Tử đứng dậy nhổ nước bọt, tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng Phương Ngôn cũng đã cứu gã, dù cách thức có hơi thô bạo!

"Tam thúc, đắc tội rồi!" Y hệt như vậy, Phương Ngôn đi đến trước mặt Tam thúc, trực tiếp ném ông đi!

Sau đó là Phan Tử!

"Cháu trai lớn!" "Phương lão bản!" "Phương gia!" Họ đã an toàn, nhưng lúc này Phương Ngôn lại bị mắc kẹt trong đống kiến, mắt thấy những con kiến đó bao vây Phương Ngôn, thậm chí bắt đầu muốn bò lên người anh, Phương Ngôn đang chuẩn bị nhảy, trong mắt anh, khoảng cách mười mấy mét, cũng chỉ cần hai lần nhảy là qua, không có gì đáng ngại!

Nhưng đúng lúc này, lão Trương bên cạnh lại có động tác!

Chỉ thấy ông ta lấy ra một con dao găm rạch một đường trên lòng bàn tay, rồi máu tươi trực tiếp chảy ra!

Ngay sau đó lão Trương vung tay, máu tươi văng ra!

Những giọt máu đó dường như có một loại ma lực nào đó, phàm là nơi có máu rơi xuống, những con kiến đó đều sợ hãi lùi lại như gặp

phải thiên địch!

“Mau đi!” Lão Trương yếu ớt hét lên!

“Kỳ Lân huyết?” Phương Ngôn hơi sững sờ, không khỏi đánh giá lão Trương một cái!

Phương Ngôn dám ở lại trong đàn kiến hành quân sa mạc, là vì có tự tin có thể thoát ra, anh có huyết mạch Kỳ Lân, những con kiến này chưa chắc đã dám cắn!

Nhưng Phương Ngôn còn chưa hành động, đã bị lão Trương ra tay trước một bước!

Nhìn thấy công hiệu của máu tươi lão Trương, Phương Ngôn đã biết thân phận của vị dẫn đường này rồi!

Phương Ngôn đồng thời cũng thầm cảm thán, huyết mạch của Trương gia quả nhiên mạnh mẽ, tuy mình có hệ thống, nhưng mới chỉ xuống một ngôi mộ, tuy vì dùng Kỳ Lân kiệt mà có được huyết mạch Kỳ Lân, nhưng hiệu quả không mấy rõ rệt, không mạnh bằng huyết mạch của Tiểu Ca!

May mà Phương Ngôn biết, các năng lực đều có thể nâng cấp, theo việc không ngừng nâng cấp, năng lực huyết mạch của anh sẽ ngày càng mạnh mẽ, thậm chí sau khi đạt đến cực hạn có thể tiến hóa, cuối cùng sẽ có một ngày, về năng lực huyết mạch có thể vượt qua Tiểu Ca!

“Nơi này không nên ở lâu, mau đi!” Lão Trương thấy Phương Ngôn một cú nhảy đã thoát khỏi bầy kiến, cũng biết hành động của mình là thừa, hét lên một tiếng, rồi kéo lê thân thể có chút mệt mỏi trực tiếp nhảy lên một chiếc xe.

Những người khác phản ứng cũng không chậm, vội vàng lên xe!

Những chiếc xe này đều đã được lão Trương khởi động, tiết kiệm

được rất nhiều thời gian!

Phương Ngôn lựa chọn lên xe của lão Trương!

Sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này!

Xe của họ vừa mới chạy đi, phía sau đã truyền đến một tiếng nổ trầm!

Phương Ngôn nhìn qua kính chiếu hậu, lại thấy nơi vốn là cổ mộ, lúc này đã hoàn toàn sụp đổ, nhưng nhanh chóng bị cát lún xung quanh chôn vùi, thậm chí không nhìn thấy một chút dấu vết sụp đổ nào!

Đây là sa mạc!

Không có thứ gì có thể lưu lại dấu chân ở đây!

Mộ của vương tử Cô Tô đã hoàn toàn bị sa mạc chôn vùi, cái giếng không biết đã cứu bao nhiêu người cũng hoàn toàn biến mất!

Nhưng kiến hành quân sa mạc lại không vì cổ mộ sụp đổ mà biến mất, vẫn đuổi theo sau xe ô tô.

Chương 33

Vô số kiến hành quân sa mạc, phủ lên sa mạc Taklamakan một lớp màu xanh lục, trong đêm khuya lấp lánh ánh sáng xanh u ám!

Nhưng đến lúc này, Phương Ngôn cũng không còn gì phải lo lắng, tốc độ của những con kiến hành quân sa mạc này không thể đuổi kịp ô tô!

Phương Ngôn cũng không còn chú ý đến chuyện phía sau, quay đầu nhìn khuôn mặt tang thương, đen sạm, mộc mạc của lão Trương!

"Tiểu Ca?" Phương Ngôn hỏi!

Lão Trương không nói gì, vẻ mặt không có chút thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, yên lặng lái xe!

Đúng là cái Bình Dầu Mù!

Muốn hỏi được vấn đề từ miệng cậu ta?

Trừ phi Tiểu Ca muốn nói, nếu không dù có hỏi mấy trăm lần, Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt như sấm đánh không động.

Phương Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu!

Cũng không có ý định hỏi đến cùng!

Nếu Tiểu Ca không muốn nói, vậy thì không tiện, Phương Ngôn cũng sẽ không vạch trần!

"Cảm ơn đã cứu tôi nhé!" Phương Ngôn nghiêm túc nói!

"Tôi không ra tay, với bản lĩnh của anh cũng sẽ không có vấn đề gì!" Tiểu Ca lạnh lùng nói!

Đối với vẻ mặt này, Phương Ngôn đã quen rồi!

“Vậy cũng phải cảm ơn anh đã cứu tôi chứ!” Phương Ngôn cười cười nói!

Có ơn phải báo!

Ân tình thứ này, nếu đối với người bình thường, có lẽ là một loại phiền phức, nhưng đối với cường giả, ân tình lại có thể trở thành cầu nối liên lạc!

“Yên tâm, tình hình của anh trừ phi tự vạch trần, nếu không tôi sẽ không nói với họ, nhưng Tam thúc là một con cáo già đấy, ông ta có nhìn ra hay không tôi không dám đảm bảo!” Phương Ngôn cười nói!

Lúc Tiểu Ca dùng Kỳ Lân huyết, Tam thúc đang chạy lên xe, cộng thêm trời tối, hẳn là không dễ bị phát hiện, nhưng chuyện gì cũng không có tuyệt đối!

Nghe Phương Ngôn nói vậy, Tiểu Ca cũng chỉ lạnh lùng gật đầu, không nói gì, không có biểu cảm dư thừa nào!

Đàn kiến hành quân sa mạc phía sau không biết đã biến mất lúc nào, nhìn về phía sau không còn thấy ánh sáng xanh lục rợn người đó nữa!

Nhưng rõ ràng họ không yên tâm, lại lái xe đi thêm một đoạn rất dài mới dừng lại nghỉ ngơi!

“Cách Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng không xa nữa, theo như đánh dấu trên bản đồ, đi thêm nửa ngày nữa, chúng ta gần như có thể tiến vào dãy núi Taklamakan!” Tam thúc cầm bản đồ của Bàn Tử nói.

Nhìn vẻ mặt của lão Trương không có gì thay đổi, rõ ràng cũng không phát hiện ra thân phận của ông!

Phương Ngôn cũng quan sát hành động của Tiểu Ca, không vạch trần thân phận thật của cậu ta!

Cũng có nghĩa là, sở dĩ Tiểu Ca che giấu thân phận, không phải vì anh, mà là vì Tam thúc!

Nhưng tại sao?

Phương Ngôn có chút không hiểu!

Theo như sự hiểu biết của Phương Ngôn về cốt truyện, Tiểu Ca và Tam thúc dường như không có nhiều tiếp xúc!

Không hiểu, thôi thì cũng không nghĩ nữa, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết!

Mọi người nghỉ ngơi một lát, đến khi trời sáng, mới lại xuất phát!

Cũng có thể thấy được lợi ích của công nghệ hiện đại!

Năm đó khi lão Hồ và Bàn Tử đến, không có dễ dàng như vậy!

Bây giờ, dù đã vào sa mạc đen, thậm chí sắp vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng vật tư của họ vẫn dồi dào, vì lái xe nên cũng không mệt mỏi như vậy!

Dãy núi Taklamakan là một dãy núi từ tính, nghe nói chỉ có vào mùa gió mới có thể tìm được vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Bây giờ cũng là mùa gió, tuy không gặp phải bão cát đen trong truyền thuyết, nhưng quả thật là mùa gió!

Cộng thêm bản đồ của Bàn Tử và sự chỉ dẫn của Bàn Tử, người đã từng đến đây, mất một ngày cuối cùng cũng nhìn thấy dãy núi Taklamakan!

"Cẩn thận một chút, lần trước tôi đến đây ở cửa núi này đã gặp một loại rắn lạ, dù chặt đầu vẫn có thể cắn người, lúc đó một giáo sư đã bị loại rắn đó cắn chết, độc tính rất mạnh!" Bàn Tử vừa nói, vừa cắm cây xẻng Lạc Dương trong tay vào cái túi sau lưng, lấy ra khẩu súng trường tấn công mà Tam thúc đã chuẩn bị!

Mọi người trên đường đã nghe Bàn Tử kể về kinh nghiệm của mình ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc này nghe Bàn Tử nhắc nhở, cũng đều cảnh giác!

Phương Ngôn không dùng súng!

Có lúc khi thực lực của một người đủ mạnh, súng ống ngược lại không tiện bằng chính bản thân mình!

Giống như Tiểu Ca vẫn luôn dùng Hắc Kim Cổ Đao!

Phương Ngôn và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, rồi đi đầu bước vào thung lũng! *Keng!

Bị ảnh hưởng bởi hương thơm của Thi Hương Ma Dụ, sinh ra ảo giác!* *Khắc phục được ảo giác, kinh nghiệm Âm Nhãn Thuật +1, tinh thần lực +1!* "Phạm vi ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ lớn như vậy!" Phương Ngôn cũng không khỏi kinh ngạc!

Anh mới vừa vào dãy núi Taklamakan, bước vào phạm vi của Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ!

Phương Ngôn quay đầu nhìn những người khác, phát hiện dường như không có gì thay đổi, không khỏi tò mò!

Chẳng lẽ ảo giác do Thi Hương Ma Dụ gây ra cũng chọn người?

Nhìn anh dễ bắt nạt?

Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên đến gần bên cạnh Phương Ngôn, với khuôn mặt vạn năm không đổi nói: "Anh có ngửi thấy mùi gì không?" "Anh cũng nhận ra à?" Phương Ngôn hỏi lại!

Tiểu Ca không lộ vẻ gì gật đầu: "Mùi này có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, nhưng hẳn là khoảng cách còn quá xa, hiệu quả không mấy rõ rệt, nếu không phải tâm trạng vui buồn thất thường, kích động, hẳn là sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng đi sâu vào trong nữa thì

không chắc!" "Anh có chịu được không?" Phương Ngôn lông mày không khỏi hơi nhíu lại!

Được Tiểu Ca nhắc nhở, Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu!

Phạm vi bao phủ của Thi Hương Ma Dụ tuy lớn, nhưng khoảng cách càng xa hiệu quả càng kém, bây giờ ở nơi này, gần như không có ảnh hưởng.

Anh vì có hệ thống, nên mới có thể nhận ra!

Bàn Tử và Tam thúc không nhận ra, nhưng bây giờ khoảng cách còn xa, cũng không có gì đáng ngại, chỉ là loại ảo giác này, sẽ khiến người ta bỏ qua một số chi tiết nhỏ, ví dụ như trong sa mạc vốn dĩ không khí khô hanh lại đột nhiên xuất hiện mùi hương khó nhận ra!

Tiểu Ca không phải người bình thường, nên có thể nhận ra Phương Ngôn cũng không cảm thấy bất ngờ!

Chương 34

"Bây giờ thì có thể, nếu đến gần thứ phát ra mùi hương đó thì không chắc!" Tiểu Ca sau khi hiểu ra liền nói!

"Hai người đang thì thầm gì đấy?" Lúc này, Bàn Tử cầm súng đến gần hỏi!

Phương Ngôn bảo mọi người vây lại, rồi nói ra phát hiện của Tiểu Ca!

"Thi Hương Ma Dụ, trên quan tài của nữ vương Tinh Tuyệt có mọc một cây Thi Hương Ma Dụ rất lớn, năm đó tôi cũng bị nó lừa!" Bàn Tử vội nói!

"Vậy làm sao bây giờ?

Nếu là Tống Tử tôi có thể đối phó, nhưng thứ không nhìn thấy, không sờ được này, làm thế nào?" Phan Tử lo lắng hỏi!

"Hay là chúng ta đeo mặt nạ phòng độc?" Bàn Tử khi đến, đã đặc biệt mang theo mặt nạ phòng độc, chính là để phòng Thi Hương Ma Dụ sau khi vào động quỷ.

Để đến đây lần nữa, Bàn Tử đã lên kế hoạch mấy năm rồi!

"Vô ích thôi!" Nhưng Tam thúc bên cạnh lại lắc đầu: "Thi Hương Ma Dụ tôi cũng đã nghe nói, nó không chỉ đơn thuần dựa vào hương khí để khiến người ta sinh ra ảo giác, theo ghi chép trong cổ tịch, hiệu quả gây ảo giác của hương khí Thi Hương Ma Dụ thực ra không lớn, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể đối phó, bây giờ chúng ta đã biết, vậy thì tạm thời an toàn!" Nói rồi, vẻ mặt Tam thúc lại nghiêm túc: "Điều đáng sợ nhất là khi đến gần Thi Hương Ma Dụ, phấn hoa của nó mới là thứ chí mạng nhất, và không thể phòng bị, chỉ cần dính lên

da, đều sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác không thể thoát ra!" Tam thúc dù sao cũng kiến thức rộng, ngay cả Thi Hương Ma Dụ cũng đã nghe nói, khiến Phương Ngôn thầm mừng, may mà lần này mang theo Tam thúc, nếu chỉ có anh và Bàn Tử, sợ là sẽ như hai con trâu non xông lên!

"Vậy thì tốt rồi, lúc đó chúng ta chỉ cần dùng áo khoác bọc kín người là được chứ gì!" Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm nói!

Thi Hương Ma Dụ không có tính công kích, chỉ dựa vào việc tạo ra ảo giác, một khi đã có phòng bị, thực ra rất dễ đối phó!

"Bây giờ chúng ta nên cân nhắc nhất là tìm lối vào mộ của nữ vương Tinh Tuyệt, theo như lời Bàn Tử trước đây, lối vào từng đi vào đã bị cát lún chôn vùi, chúng ta cần phải tìm lại!" Tam thúc gật đầu, rồi nói!

Nói rồi, ánh mắt của Tam thúc và Bàn Tử đều đồng loạt nhìn về phía Phương Ngôn!

"Cháu trai lớn, bây giờ phải xem cậu rồi!" Bàn Tử nói!

Phương Ngôn bất đắc dĩ nhún vai: "Thiên Tinh Phong Thủy Thuật cũng phải có sao mới được chứ, bây giờ ban ngày ban mặt, căn bản không nhìn thấy sao trời, tôi tìm thế nào được!" "Vậy thì đợi đến tối thôi, dù sao cũng đã đến nơi rồi, cũng không vội chút thời gian này!" Bàn Tử cười nói!

Suốt một đường đi khá thuận lợi, trừ những con kiến biến dị ở mộ vương tử Cô Tô ra thì gần như không gặp nguy hiểm gì, khiến Bàn Tử ít nhiều cũng thả lỏng cảnh giác!

"Trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã, đợi đến tối rồi hành động!" Tam thúc cũng nói vậy!

Phương Ngôn gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy!

Muốn tìm ngôi mộ Tinh Tuyệt đã bị chôn vùi, chỉ có thể dựa vào

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, mà muốn thi triển Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, lại chỉ có thể vào buổi tối, không thể như một con ruồi không đầu bay loạn tìm bừa được, đó quả thực là lãng phí thể lực!

Vì vậy mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị đợi trời tối rồi hành động!

Biết rằng buổi tối sợ sẽ tiêu hao nhiều thể lực, vì vậy mọi người bàn bạc xong việc canh gác, liền tự đi nghỉ ngơi!

Phương Ngôn được chăm sóc đặc biệt, được sắp xếp canh gác đầu tiên!

Sau đó Bàn Tử thay thế, rồi đến Tam thúc và Phan Tử.

Không biết ngủ bao lâu, Phương Ngôn bị Phan Tử gọi dậy!

"Phương gia, mau tỉnh dậy, Bàn Tử mất tích rồi!" Bàn Tử mất tích!

Theo lời của Phan Tử, trước đó anh ta đang canh gác, Bàn Tử buồn tiểu, muốn đi tiểu, kết quả là không thấy quay lại!

Đi mấy phút không thấy Bàn Tử quay lại, Phan Tử liền đi xem thử, kết quả lại không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu!

"Có phải là...." Lông mày Tam thúc nhíu lại định nói!

Nhưng lời chưa nói xong, đã bị Phương Ngôn cắt ngang: "Không thể nào!" Phương Ngôn tự nhiên biết Tam thúc định nói gì!

Suốt một đường đi, cộng thêm tiếp xúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Bàn Tử cho người ta ấn tượng là không đứng đắn, tham tiền!

Nay vừa mới vào Tinh Tuyệt Cổ Thành Bàn Tử đã biến mất, khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ gã muốn nuốt trọn kho báu Tinh Tuyệt mà bỏ rơi họ!

Phương Ngôn tương đối hiểu Bàn Tử, biết Bàn Tử tuy không

đáng tin, nhưng không làm ra chuyện như vậy!

Nhưng đó cũng chỉ là Phương Ngôn nghĩ vậy, Tam thúc đối với Bàn Tử rõ ràng không có loại tín nhiệm này!

"Tam thúc, Bàn Tử chỉ có một mình, không có tôi giúp đỡ, lấy được bảo bối trong mộ rồi sao mà về được?" Phương Ngôn chỉ có thể phân tích từ phương diện khác: "Trang bị của ông ta đều không mang theo, rõ ràng không thể là đi xuống mộ!" Lời của Phương Ngôn cũng là sự thật, không cho phép Tam thúc phản bác!

"Vậy nguyên nhân là gì?

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, không thể nào bị thú dữ nuốt chửng đến xương cũng không còn chứ!" Tam thúc hỏi!

"Lúc tôi canh gác trước đó không nghe thấy tiếng động gì!" Phan Tử bên cạnh bổ sung!

"Chúng ta đừng vội kết luận, đi tìm khắp nơi xem sao!" Phương Ngôn cũng không thể giải thích vì sao Bàn Tử đột nhiên mất tích, chỉ có thể nói vậy!

Phương Ngôn đã chọn tin tưởng Bàn Tử, Tam thúc cũng không tiện nói gì, liền đồng ý với cách nói của Phương Ngôn, tìm kiếm khắp nơi một lượt!

Nhưng đi một vòng, mắt thấy trời sắp sáng rồi, vẫn không tìm thấy tung tích Bàn Tử!

Trong sa mạc, ngay cả dấu chân cũng không có khả năng lưu lại!

Cũng có thể Bàn Tử gặp phải cát lún mà chìm vào trong đó, nhưng như vậy, cũng phải có động tĩnh chứ, dù sao cát lún cũng không thể trong nháy mắt nuốt chửng một người!

Huống hồ dưới đây là di tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành, không thể

có cát lún!

“Một người sống sờ sờ cũng không thể cứ thế biến mất không lý do được, chẳng lẽ có ma à?” Phan Tử cười ha hả nói!

Trừ phi có ma, thật sự không thể giải thích vì sao Bàn Tử lại biến mất không thấy!

“Nhìn bên kia!” Đúng lúc này, Tiểu Ca dường như phát hiện ra gì đó, ở đằng xa gọi họ!

Phương Ngôn vội chạy qua, lại thấy Tiểu Ca đang đứng đó nhìn một cái hang động đen ngòm!

Dường như là một hang động đột nhiên xuất hiện, bên trong tối đen như mực không thấy chút ánh sáng nào!

Phương Ngôn lông mày hơi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời, lại nhìn cái hang động đó! *Keng!

Phát hiện lối vào di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành, Thiên Tinh Phong Thủy Thuật đẳng cấp +1!* Lại trực tiếp tăng cấp, không phải là kinh nghiệm!

“Lối vào của cổ mộ Tinh Tuyệt!” Phương Ngôn nói!

“Bàn Tử có phải đã vào trong không?” Tam thúc nhìn Phương Ngôn, khóe mắt có chút cười khẩy mỉa mai!

Ý tứ dường như là, thấy chưa, người mà cậu tin tưởng, kết quả thì sao?

“Tôi cảm thấy Bàn Tử không phải loại người đó!” Phương Ngôn kiên trì quan điểm của mình!

“Tóm lại cứ vào xem trước đã rồi tính!” Tam thúc cũng không khuyên Phương Ngôn, lúc đó gặp nhau rồi, tự nhiên sự thật sẽ rõ ràng!

Chương 35

"Ừm!" Phương Ngôn gật đầu, bên ngoài đã tìm một vòng rồi, không tìm thấy tung tích Bàn Tử, vậy thì khả năng duy nhất là Bàn Tử thật sự đã vào trong!

Bốn người lần lượt tiến vào lối vào của cổ mộ Tinh Tuyệt, lần này lại là Tam thúc đi đầu!

"Ở đây có dấu chân!" Đi vào trong vài bước, lại xuất hiện ánh sáng yếu ớt, dựa vào ánh sáng đèn pin và ánh sáng tự thân của hang động, Tam thúc phát hiện ra một hàng dấu chân trên mặt đất!

"Nhìn dấu vết của những dấu chân này hẳn là mới đi không lâu, nhìn dấu chân này, hẳn là của Bàn Tử không sai!" Tam thúc chỉ vào một dấu chân trên mặt đất nói!

Cũng chỉ có người có thể hình như Bàn Tử giẫm lên đất mới có thể xuất hiện dấu chân sâu như vậy!

Là một cao thủ, thông qua dấu chân, thường có thể nhìn ra được nhiều thứ!

"Bàn Tử đi có vẻ rất tùy ý, rõ ràng không gặp nguy hiểm, không hề hoảng loạn, tốc độ cũng không nhanh!" Tam thúc cẩn thận xem xét một lượt rồi phân tích!

Tình hình bên trong không giống bên ngoài, ở đây không có cát lún, nên dấu chân có thể được giữ lại rõ ràng, không bị cát lún chôn vùi!

Những dấu chân này dường như càng chứng thực cho suy đoán trước đó của Tam thúc, Phương Ngôn đứng bên cạnh nghe mà mặt mày sa sầm!

Chẳng lẽ Bàn Tử thật sự chỉ lợi dụng mình, rồi bây giờ muốn

nuốt trọn một mình?

Nhưng theo sự hiểu biết của Phương Ngôn về Bàn Tử, căn bản không thể làm ra chuyện như vậy!

"Đợi đã...." Nhưng đúng lúc này, lông mày Tam thúc đột nhiên nhíu lại, lại nói!

Ông chỉ vào những dấu chân trên mặt đất: "Nhưng dấu chân ở đây rõ ràng không phải của một người, theo số lượng mà nói, cộng thêm Bàn Tử, hẳn là có tổng cộng năm người, chẳng lẽ Bàn Tử có đồng bọn?

Gặp phải bắt cóc, hay ở đây có một nhóm người khác?" Tam thúc nói, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng!

Tình hình bây giờ hơi phức tạp rồi!

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành không chỉ có một nhóm người, mà còn có một đám người khác, thậm chí có khả năng cấu kết trong ngoài với Bàn Tử!

Bất kể Bàn Tử phản bội hay trở thành con tin, đối với chúng tôi đều là tin xấu!

Những người đó đã vào mộ Nữ vương Tinh Tuyệt trước rồi!

"Vào xem tình hình trước đã!" Phương Ngôn suy nghĩ một lát rồi nói!

"Ừ!" Tam thúc gật đầu, bước chân tiến về phía trước rất chậm, vô cùng cảnh giác!

Lối đi không dài, dường như không phải do con người đào mà hình thành một cách tự nhiên. *Keng! [Tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhận được phần thưởng Quan Sơn Thuật!]* *Keng! [Tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, tất cả kỹ năng +1!]* *Keng! [Tiến vào Tinh Tuyệt

Cổ Thành, cấp bậc huyết mạch +1!]* *Keng! [Đi trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, tốc độ +1!]* *Keng! [Đi trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, sức mạnh +1!]* *Keng! [Hô hấp trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, thể chất +1!]*...

Đi vào trong, cuối cùng cũng thật sự tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Một loạt thông báo phần thưởng của hệ thống khiến Phương Ngôn kinh ngạc vui mừng, đặc biệt là cấp bậc huyết mạch tăng lên, khiến Phương Ngôn thấy được con đường phát triển tương lai!

Xem ra phải thường xuyên hạ mộ mới được!

"Trong này có dấu chân!" Phan Tử cứ nhìn chằm chằm xuống đất, tìm dấu chân của Bàn Tử để đi theo, tốc độ không nhanh, may mà cũng không gặp nguy hiểm gì!

Mãi cho đến khi đi tới một con sông ngầm, dấu chân biến mất, mọi người cũng dừng lại!

Tam thúc đi đến bên sông, sờ vào nước sông, rồi nhíu mày đứng dậy nói: "Nước ấm, môi trường thế này thích hợp cho một số sinh vật sinh tồn!" "Dấu chân biến mất ở đây, chắc là xuống sông rồi!" Phan Tử cẩn thận tìm kiếm một lượt, không thấy dấu vết của dấu chân nào khác, bèn nói!

"Trước đó tôi nghe Bàn Tử nhắc tới, trong này không có nguy hiểm gì, dưới con sông ngầm này hẳn là có một lối đi bí mật, có thể đi thẳng qua đó, Bàn Tử chắc là đã đi rồi!" Còn về việc Bàn Tử có nói với Phương Ngôn hay không, e rằng chỉ có Phương Ngôn và Bàn Tử mới biết.

Nhưng Phan Tử tìm kiếm một lúc, quả thật đã tìm thấy một lối đi bí mật được lát dưới nước!

Cuối lối đi có một cánh cửa đá, nhưng đã bị phá hỏng, chỉ mở

được một phần, đủ cho người đi qua!

Mọi người cũng không do dự, đi thẳng vào trong!

Sau cánh cửa đá lại là một lối đi dài, dấu chân lại xuất hiện ở đây, rõ ràng Bàn Tử đã vào trong!

"Cẩn thận, phía trước có động tĩnh!" Lúc này Tam thúc đi đầu tiên, đột nhiên giơ tay ngăn mấy người lại, rồi nói nhỏ.

Lúc này, mọi người cũng đã đến cuối lối đi!

Họ từ từ lần mò qua, phía trước dường như đã đến cuối, có những công trình kiến trúc, dù đã đổ nát.

Vốn dĩ ở đây phải có một cây cầu nối sang bờ đối diện, nhưng lúc này cũng đã sập rồi!

Khi lại gần, họ phát hiện bên dưới cây cầu gãy có ánh sáng yếu ớt truyền đến, đó hẳn là ánh đèn pin, thậm chí còn mơ hồ nghe thấy tiếng cười của Bàn Tử!

Phương Ngôn không dám bứt dây động rừng, tắt hết đèn pin trong tay, rồi từ từ mò tới!

Bên trong động không có ánh sáng, trong bóng tối mịt mù không thể nhìn thấy gì.

Đèn pin trong tay Bàn Tử ở dưới đã trở thành nguồn sáng duy nhất!

Như vậy, chỉ cần Bàn Tử không dùng đèn pin chiếu thẳng vào, họ sẽ khó bị phát hiện, ngược lại Bàn Tử lại khó ẩn nấp!

Khi Tam thúc nằm trên rìa cây cầu gãy lén nhìn xuống, ông cũng ngây người!

Phía dưới là một cái hố sâu, bên trong chất đầy vô số vàng bạc châu báu!

Bàn Tử lúc này đang nhảy múa vui sướng, lăn lộn trên đống vàng bạc châu báu đó!

Trông không hề giống bị người ta uy hiếp, rõ ràng là đã phản bội, đi theo đám người kia rồi!

Nhưng cũng không đúng!

Bàn Tử tuy bình thường hay lớn tiếng nhưng thực ra là người rất cẩn thận!

Hơn nữa còn biết Tam thúc đang ở đây, nếu thật sự phản bội, không thể nào thoải mái như vậy được!

Chắc chắn có vấn đề gì đó, chỉ là Phương Ngôn nhất thời không nói ra được nguyên nhân!

Chương 36

"Tôi đã sớm nói Bàn Tử không phải người tốt mà!" Phan Tử ở bên cạnh lẩm bẩm.

Lúc này, Tiểu Ca đang nằm bên cạnh Phương Ngôn đột nhiên giật giật tay áo anh, vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào vách đá đối diện.

Phương Ngôn nhìn theo hướng Tiểu Ca chỉ, nhưng ánh sáng quá tối, không nhìn thấy gì, chẳng lẽ Tiểu Ca có khả năng nhìn trong đêm.

Phương Ngôn có chút nghi hoặc, đang định hỏi, thì đúng lúc này đèn pin trong tay Bàn Tử lia qua, vừa hay quét qua vị trí mà Tiểu Ca chỉ.

Sau đó, mồ hôi lạnh của Phương Ngôn tuôn ra!

"Đó là cái gì?" Phương Ngôn vội hỏi!

Mặc dù chỉ liếc qua một cái, nhưng Phương Ngôn đã nhìn thấy rất rõ ràng!

Trên vách đá đối diện cây cầu gãy mà họ đang nằm, bám một lớp những thứ có hình thể dài hơn một mét rưỡi, giống như giun!

Loại sinh vật này, Phương Ngôn lần đầu tiên gặp!

Dù biết tình tiết của Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng chưa từng thấy loại sinh vật này!

Bàn Tử lúc này đang bị một đống sinh vật đáng sợ như vậy vây quanh mà vẫn vui vẻ nhảy nhót, thậm chí thỉnh thoảng còn phấn khích lắc mông vài cái, cười lớn mấy tiếng, trông chẳng khác gì đi tìm cái chết!

"Nếu tôi không nhìn lầm thì đó hẳn là Mông Cổ Tử Vong Nhuyễn

Trùng!" Tam thúc rõ ràng cũng đã thấy loại quái vật đó, bèn giải đáp cho Phương Ngôn!

"Tử Vong Nhuyễn Trùng?" Chỉ nghe tên thôi đã thấy rợn người!

Tam thúc gật đầu, rồi nói: "Tôi từng thấy trong một số tài liệu, loại Tử Vong Nhuyễn Trùng này chỉ có ghi chép ở sa mạc Gobi Mông Cổ, nghe nói là do tắc kè hoa bị nhiễm phóng xạ hạt nhân biến dị mà thành.

Theo hình ảnh ghi lại, loại Tử Vong Nhuyễn Trùng này trông giống ruột bò, chiều dài thường trên một mét, cá biệt có thể đạt tới hơn hai mét, đầu có bộ phận miệng đáng sợ, có độc cực mạnh, có thể phun ra dịch độc, thậm chí cơ thể chúng có thể tạo ra điện, dễ dàng đánh xuyên qua sinh vật ở cách xa hai mét!" Tam thúc thuật lại những tài liệu đã từng xem, trông giống hệt những con trùng đáng sợ đang bám trên vách đá đối diện!

"Mẹ kiếp, không những có độc mà còn là xạ thủ tấn công tầm xa à!" Phương Ngôn có chút bất đắc dĩ nói!

Suốt đường đi, mọi chuyện khá suôn sẻ, không gặp nguy hiểm, cũng không gặp loại rắn quái đầu đen kia.

Vốn mọi người còn đang mừng thầm, không ngờ nguy hiểm thật sự lại đang chờ ở đây!

Bất kể là đi tìm quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt hay vận chuyển vô số vàng bạc châu báu bên dưới, tất yếu đều sẽ tiếp xúc với đám Tử Vong Nhuyễn Trùng kia!

Quan trọng nhất là lúc này Bàn Tử kia lại đang vui vẻ nhảy múa ở dưới mà không hề hay biết, đúng là đang tìm chết!

"Xem ra cũng phải đấu một trận với đám Tử Vong Nhuyễn Trùng này rồi!" Phương Ngôn âm thầm nắm chặt nắm đấm nói!

Anh cũng không quá lo lắng!

Đám Tử Vong Nhuyễn Trùng này tuy vừa có độc vừa có điện, nhưng Phương Ngôn có Kim Chung Tráo hộ thể, sẽ không bị uy hiếp!

Nếu thật sự đánh nhau, người gặp nguy hiểm cũng chỉ có Tam thúc và Phan Tử!

Tiểu Ca thì không cần lo, máu kỳ lân hiệu quả rất mạnh, đám độc trùng bình thường đều phải tránh xa!

"Chờ đã!" Nhưng Tam thúc lại lắc đầu nói!

Ngay sau đó, Tam thúc mò mẫm dưới người một lúc, khi giơ tay lên lần nữa, trong tay đã có thêm một viên sỏi không lớn!

Lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt vốn được xây dựng trong động đá, sỏi đá cũng không thiếu.

Chỉ thấy Tam thúc cười nham hiểm với Phương Ngôn, rồi giơ tay ném thẳng viên sỏi về phía vách đá đối diện!

Sức của Tam thúc rõ ràng cũng không nhỏ, lại dùng một kỹ xảo nào đó, viên sỏi bay thẳng ra xa hơn mười mét, ném trúng vào thân một con Tử Vong Nhuyễn Trùng đang bám trên vách đá đối diện!

"Cạch!" Viên sỏi rơi xuống đất, phát ra âm thanh, tiếng không lớn nhưng trong không gian tĩnh lặng lại rất dễ nghe thấy!

"Ai đó?" Quả nhiên, Bàn Tử ở dưới lập tức cảnh giác, cầm đèn pin chiếu tới!

Nhưng Bàn Tử nhìn xuống dưới chứ không phải vách đá, nên cũng không thấy con Tử Vong Nhuyễn Trùng vừa bị Tam thúc đánh thức!

Nhìn những con Tử Vong Nhuyễn Trùng bắt đầu lặng lẽ thò đầu về phía Bàn Tử, Phương Ngôn không khỏi nhíu mày: "Tam thúc, chú

làm gì vậy?" Mượn dao giết người, chẳng lẽ tôi không nhìn ra sao, chẳng lẽ bây giờ chú vẫn không tin tên Béo đó?

Tam thúc hừ lạnh một tiếng!

Nếu Bàn Tử thật sự bị uy hiếp, tuyệt đối không thể một mình ở đây vui vẻ đếm của cải, vậy chỉ có thể là Bàn Tử đã phản bội, cấu kết với một nhóm người khác để nuốt trọn số của cải này!

Tam thúc cũng là người ra tay tàn nhẫn, tuy trong đó có nhiều chuyện không rõ ràng, nhưng ông cũng không muốn đi sâu tìm hiểu nguyên nhân.

Vừa hay bây giờ mình ở trong tối, Bàn Tử ở ngoài sáng, lại có đám quái vật Tử Vong Nhuyễn Trùng ở bên!

Theo Tam thúc, trước hết không cần quan tâm đồng bọn của Bàn Tử đã đi đâu, giải quyết Bàn Tử trước, sau này sẽ bớt đi một chút phiền phức.

Phương Ngôn lại luôn cảm thấy có gì đó không ổn, có quá nhiều thứ không thể giải thích rõ ràng, nhưng Tam thúc đã hành động, cũng không cho anh thời gian ngăn cản, Phương Ngôn nghĩ ngợi, lắc đầu rồi cũng thôi!

Có lẽ Bàn Tử thật sự muốn nuốt trọn số của cải này cũng không chừng!

Cũng có lẽ những người Bàn Tử tìm là Lão Hồ và Shirley Dương cũng có khả năng!

Dù sao so với Phương Ngôn, Bàn Tử và Lão Hồ tuyệt đối thân thiết hơn!

Cứ xem sao đã, tiện thể tìm hiểu thủ đoạn của Tử Vong Nhuyễn Trùng!

Nghĩ vậy, Phương Ngôn cũng không vội ra tay!

Lúc này những con Tử Vong Nhuyễn Trùng ở đối diện bị Tam thúc đánh thức, mục tiêu đầu tiên chúng phát hiện tự nhiên là Bàn Tử đang cầm đèn pin sáng như một cái bóng đèn!

Đám Tử Vong Nhuyễn Trùng không tấn công ngay từ trong bóng tối, mà từ từ bò về phía Bàn Tử!

"Ôi mẹ ơi!" Lúc này Bàn Tử cũng đã phát hiện ra đám Tử Vong Nhuyễn Trùng!

Số lượng không nhiều, chỉ khoảng mười con, nhưng mỗi con đều dài hơn một mét rưỡi, trông hung tợn đáng sợ!

Bàn Tử sợ đến mức ngồi phịch xuống đống vàng bạc châu báu, đạp chân lùi về sau, đồng thời miệng bắt đầu la lớn!

"Đại điệt tử, cứu mạng!" "Đại điệt tử, cứu mạng!" Khi Bàn Tử nhìn thấy Tử Vong Nhuyễn Trùng, gã sợ đến ngã ngồi trên đất, vừa dùng chân đạp đất lùi lại, vừa la lớn!

Phương Ngôn tưởng mình đã bị Bàn Tử phát hiện, đang chuẩn bị đứng dậy, nhưng cảnh tượng bên dưới lại khiến tất cả mọi người ngây người tại chỗ!

"Bàn Tử, cẩn thận!" Theo tiếng la kinh hãi của Bàn Tử, ở đầu kia của cây cầu gãy xuất hiện bốn người!

Nhờ ánh sáng từ đèn pin trong tay Bàn Tử, Phương Ngôn có thể nhìn rõ, bốn người vừa xuất hiện ở đối diện, lại giống hệt họ!

Phương Ngôn, Tam thúc, Phan Tử, và cả Tiểu Ca trong dáng vẻ của Lão Trương!

Bốn người giống hệt nhau!

Chương 37

"Gặp ma rồi!" Phan Tử kinh hãi kêu lên!

Đột nhiên xuất hiện bốn người, giống hệt mình, không phải gặp ma thì là gì!

"Có phải do ảnh hưởng ảo giác của Thi Hương Ma Dụ không?" Tam thúc tỏ ra bình tĩnh, nhưng tay cầm súng lại siết chặt hơn một chút.

Mặc dù ông cũng biết, nếu thật sự gặp ma, thì có súng cũng vô dụng!

Bốn người kia trông cũng không giống ma, rất chân thật, gần như không có gì khác biệt với họ!

"Chắc không phải ảo giác!" Sắc mặt Phương Ngôn cũng vô cùng âm trầm!

Nếu là ảo giác, Phương Ngôn có thể nhận được thông báo của hệ thống!

Nhưng lúc này hệ thống lại không đưa ra bất kỳ thông báo nào, điều đó có nghĩa là hiện tại không phải do ảo giác gây ra!

Chẳng lẽ thật sự gặp ma rồi?

Nội tâm Phương Ngôn cũng không thể bình tĩnh được!

Nếu thật sự là ma, Phương Ngôn bây giờ thật sự không có thủ đoạn nào để đối phó!

"Âm Nhãn Thuật!" Bây giờ thứ duy nhất Phương Ngôn có thể có tác dụng với ma quỷ, cũng chỉ có Âm Nhãn Thuật, có thể nhìn thấu mọi thứ! *Keng! [Sử dụng Âm Nhãn Thuật quan sát Phục Chế Thể

trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, cấp độ Âm Nhãn Thuật +1!]* Lại tăng một cấp!

Có thể thấy bốn thứ ở đối diện không hề tầm thường!

Quan trọng nhất là thông báo của hệ thống!

Phục Chế Thể?

Không phải ma?

Điều này khiến ngay cả Phương Ngôn cũng có chút không thể lý giải!

Lúc này sau khi bốn người kia xuất hiện, thấy Bàn Tử bị hơn mười con Tử Vong Nhuyễn Trùng vây quanh, cũng lộ ra vẻ hoảng loạn!

"Bàn Tử, cố gắng lên, tôi đến cứu cậu đây!" Người nói là Phương Ngôn ở đối diện, gần như không có gì khác biệt với Phương Ngôn!

Chỉ thấy người đó tung người nhảy một cái, trực tiếp từ trên vách đá nhảy xuống, nhảy đến bên cạnh Bàn Tử, ngay sau đó, một tay tóm lấy Bàn Tử, lại tung người nhảy lên, lại trực tiếp mang theo Bàn Tử nhảy lên!

"Sức mạnh này, e rằng cũng ngang ngửa với Phương lão bản rồi!" Tam thúc lại nói!

Đâu chỉ ngang ngửa, quả thật giống hệt thì có!

Phương Ngôn cũng có chút cạn lời!

Mình là người xuyên không có hệ thống, chẳng lẽ Phục Chế Thể cũng có hệ thống hay sao?

Phương Ngôn không tin!

Trên thế giới này chẳng lẽ có thứ gì có thể sao chép được thứ hư

vô mờ mịt như hệ thống sao?

Nếu Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự nắm giữ năng lực này, thì đã sớm thống trị địa cầu rồi!

"Mẹ kiếp, dọa chết Bàn gia rồi!" Ở bên kia, Bàn Tử được cứu lên, cuối cùng cũng thở phào một hơi, thở hổn hển nói!

Vì không gian ở đây khá yên tĩnh nên có thể tạo ra tiếng vang, bên kia lại không cố ý hạ thấp giọng, nên Phương Ngôn cũng nghe rất rõ!

"Không phải đi tiểu sao, sao tè trong quần rồi!" Phan Tử ở đối diện châm chọc Bàn Tử, bất kể biểu cảm, hành động, giọng điệu, đều giống hệt Phan Tử!

"Tôi... tôi không phải không yên tâm sao, ai biết lại có thứ này chứ, đây là cái quái gì vậy!" Bàn Tử đảo mắt một vòng, chuyển chủ đề!

"Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là Mông Cổ Tử Vong Nhuyễn Trùng, tôi từng thấy trong một số điển tịch!" Tam thúc ở đối diện nói!

Phương Ngôn và Tam thúc nhìn nhau, đầy kinh ngạc!

Thứ này, ngay cả ký ức tính cách cũng giống hệt bản thể, nếu không tận mắt chứng kiến, thật không dám tin!

Nếu không phải đang nhìn từ trong bóng tối, e rằng thứ đó đứng ở đối diện, họ cũng không phân biệt được!

Bây giờ Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu tại sao Bàn Tử lại bỏ họ đi rồi đột nhiên biến mất!

Hoàn toàn bị những thứ này mê hoặc!

"Tam gia, đối phó với thứ này dùng máu lừa đen có tác dụng không?" Phan Tử ở bên cạnh cũng sợ hãi.

Gã đã xuống không ít mộ, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình

huống này!

"Vô dụng!" Tam thúc bực bội trừng mắt nhìn Phan Tử một cái!

Lại không phải Tống Tử, sao có thể dùng máu lừa đen đối phó được!

Là một kẻ trộm mộ, sau khi xuống đấu sợ nhất chính là gặp ma, vì căn bản không có biện pháp đối phó hiệu quả!

"Vậy rốt cuộc đây là ma hay là thứ gì?" Phan Tử kinh hãi hỏi!

"Ai mà biết được!" Ngay cả Phương Ngôn, cả Tiểu Ca, cũng không thể giải thích được thứ đó rốt cuộc là gì.

Phương Ngôn cũng chỉ biết, thứ đó là Phục Chế Thể!

Còn về việc sao chép ai, tự nhiên là quá rõ ràng!

"Nếu là Phục Chế Thể, tại sao lại tìm Bàn Tử?

Chúng tôi đều có Phục Chế Thể, tại sao chỉ riêng Bàn Tử là không có?" Phương Ngôn không khỏi tự hỏi trong lòng!

"Được rồi, chuyện ở đây lát nữa giải quyết, chúng ta đi xem quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt trước đã!" Phương Ngôn ở đối diện mở miệng, nói với Bàn Tử!

Sau đó năm người bên đó liền đi vào trong động!

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Phan Tử hỏi, nhìn vẻ mặt, rõ ràng là đã bị dọa sợ!

"Đi theo chúng!" Tiểu Ca ở bên cạnh đột nhiên lạnh lùng nói một câu!

Phương Ngôn gật đầu phụ họa, cũng muốn đi theo để làm cho ra lẽ!

Chương 38

Nhưng...

Tam thúc và Phan Tử có chút bất đắc dĩ!

"Đám Tử Vong Nhuyễn Trùng ở dưới không dễ đối phó đâu!" "Để tôi!" Lúc này những người ở đối diện đã rời đi, cũng không sợ bị lộ nữa, Phương Ngôn trực tiếp đứng dậy nói!

Đám Tử Vong Nhuyễn Trùng ở dưới có thể tấn công tầm xa, không những có độc cực mạnh mà còn có thể phóng điện, Tam thúc và Phan Tử gần như không có tác dụng!

Trong tình huống này, cũng không thể nổ súng, một khi nổ súng, những người kia sẽ phát giác!

Tiểu Ca có lẽ có thể đối phó, nhưng lúc này Tiểu Ca rõ ràng không có cách nào tiết lộ thân phận, vì vậy cũng không hành động!

Phương Ngôn ra tay, Tam thúc tự nhiên sẽ không phản đối!

"Cẩn thận một chút!" Tam thúc vỗ vai Phương Ngôn nói!

"Yên tâm đi!" Phương Ngôn gật đầu, sau đó khởi động tay chân, trực tiếp nhảy xuống!

Đám Tử Vong Nhuyễn Trùng trước đó đã bị kinh động, vốn định tấn công Bàn Tử, nhưng sau khi Bàn Tử được cứu lên thì không còn mục tiêu, liền bò lung tung trên đống vàng bạc châu báu, tìm kiếm con mồi!

Phương Ngôn từ trên nhảy xuống, vừa hay rơi vào giữa đám Tử Vong Nhuyễn Trùng!

Phương Ngôn ngay lập tức bật Kim Chung Tráo!

“Bùm bùm...” Ngay sau đó, một loạt tiếng vang truyền đến!

Đó là âm thanh dịch độc và điện giật mà Tử Vong Nhuyễn Trùng phóng ra đánh vào Kim Chung Tráo! *Keng! [Bị Tử Vong Nhuyễn Trùng tấn công, kinh nghiệm Kim Chung Tráo +1!]* *Keng! [Bị Tử Vong Nhuyễn Trùng tấn công, kháng độc +1!]* *Keng! [Bị Tử Vong Nhuyễn Trùng tấn công, kháng điện +1!]*...

Cường độ tấn công lớn, mật độ cũng cao, Kim Chung Tráo của Phương Ngôn chỉ mới trung cấp, dưới sự tấn công như vậy, lại có chút lung lay sắp đổ, có thể thấy đòn tấn công của Tử Vong Nhuyễn Trùng lợi hại đến mức nào!

“Xem ra phải tốc chiến tốc thắng rồi!” Một khi kéo dài thời gian quá lâu, Kim Chung Tráo chưa chắc đã chống đỡ được, một khi Kim Chung Tráo biến mất, mặc dù Phương Ngôn cũng có thể dựa vào tốc độ của bản thân để né tránh đòn tấn công của Tử Vong Nhuyễn Trùng, nhưng như vậy tỷ lệ sai sót quá thấp!

Huyền Ngọc Chỉ!

Huyền Ngọc Chỉ được kích hoạt, nửa bàn tay của Phương Ngôn trực tiếp biến thành màu ngọc ấm!

Bây giờ Huyền Ngọc Chỉ của Phương Ngôn có lẽ cũng nên đổi tên rồi!

Nửa bàn tay đều được bao phủ bởi màu ngọc ấm, dùng cạnh bàn tay để tấn công rõ ràng sẽ có sát thương mạnh hơn so với dùng ngón tay!

Phương Ngôn vung một chưởng, bàn tay hóa thành dao, Huyền Ngọc Chỉ không gì không phá được, nơi nửa bàn tay của Phương Ngôn tiếp xúc, lại thật sự giống như một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp cắt đứt một miếng thịt của Tử Vong Nhuyễn Trùng, chảy ra dịch thể

màu đỏ thẫm hôi thối!

"Đối mặt với loại quái vật có thể tích lớn này, phải có vũ khí mới hiệu quả!" Một đòn không giết chết được Tử Vong Nhuyễn Trùng, Phương Ngôn không khỏi lắc đầu thở dài.

Huyền Ngọc Chỉ tuy tốt, nhưng diện tích sát thương lại khá nhỏ!

Phương Ngôn quyết định, sau khi trở về nhất định phải tìm một vũ khí thuận tay!

Đương nhiên, bây giờ phải dùng cạnh bàn tay để chiến đấu!

Đòn tấn công của Tử Vong Nhuyễn Trùng tuy rất sắc bén, nhưng đối mặt với Phương Ngôn cũng không có tác dụng lớn!

Mười mấy con Tử Vong Nhuyễn Trùng, Phương Ngôn dùng mười mấy phút liền giải quyết triệt để!

Lúc này trên người Phương Ngôn dính đầy dịch thể màu đỏ thẫm, đứng giữa những con Tử Vong Nhuyễn Trùng khổng lồ, giống như một chiến thần từ địa ngục trở về!

"Đi thôi!" Phương Ngôn vẫy tay gọi Tam thúc và những người khác ở trên!

Tam thúc và Phan Tử lúc này mới tỉnh lại từ trong kinh ngạc, vội vàng leo xuống theo thang dây!

"Phương gia, tôi luôn cảm thấy ngài cũng không giống người bình thường!" Phan Tử mặt đầy kinh ngạc!

Từ lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã cảm thấy Phương Ngôn lợi hại, không phải người thường, nhưng bây giờ xem ra, đã đánh giá thấp Phương Ngôn rồi, cảnh tượng Phương Ngôn chiến đấu vừa rồi, không phải là thứ con người có thể làm được!

"Cậu mới không phải người!" Phương Ngôn cười mắng một

tiếng, vỗ vào đầu Phan Tử!

Mặc dù Phan Tử lớn tuổi hơn Phương Ngôn, nhưng lúc này Phương Ngôn lại giống như một bậc trưởng bối, Phan Tử không những không tức giận, ngược lại còn ngại ngùng gãi đầu: "Tôi không có ý đó!" "Được rồi, mau đi thôi, xem xem những thứ đó rốt cuộc là quái vật gì!" Tam thúc từ bên cạnh đi tới, nói một tiếng!

Sau đó Phan Tử và Phương Ngôn liền vội vàng đuổi theo!

Đi lên từ đầu kia, lại là một lối đi sâu thẳm, đi đến cuối lối đi, liền thấy được Quỷ Động trong truyền thuyết của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Một khe nứt tự nhiên của lòng đất, giống như một thung lũng bị chẻ làm đôi từ giữa, sâu không thấy đáy, trên không thấy trời!

"Nhìn kia!" Tam thúc liếc nhìn xung quanh một lượt, rồi ánh mắt dừng lại ở quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt ở xa!

"Đó là quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt rồi, toàn bộ được làm bằng gỗ Côn Luân, giá trị của loại gỗ đó cũng không thấp.

Thứ màu đen tím mọc ở trên chính là Thi Hương Ma Dụ, chúng ta đi tìm Bàn Tử trước, đừng lại gần!" Phương Ngôn giải thích bên cạnh!

"Thật là xảo đoạt thiên công!" Tam thúc không khỏi cảm thán!

"Ở đây có một con đường nhỏ!" Phan Tử ở bên cạnh kêu lên!

Bên cạnh vách đá, có một con đường nhỏ không dễ thấy cứ lượn vòng lên trên, vô cùng bí mật, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện được.

"Bàn Tử ở đằng kia!" Tam thúc chỉ vào vách đá không xa!

Ở nơi cách đó chưa đầy năm mươi mét, Bàn Tử đang đứng cùng với bốn bản sao kia!

Đứng ở đó không nhúc nhích!

Bàn Tử đứng ở phía trước, những người khác theo sau!

Từ vị trí hiện tại của Phương Ngôn, có thể nhìn thấy rõ, bản sao Lão Trương phía sau Bàn Tử, không biết từ đâu rút ra một con dao găm, từ từ tiến lại gần Bàn Tử!

"Bàn Tử cẩn thận!" Phương Ngôn kinh hãi hét lên!

Con đường nhỏ bên cạnh không rộng, e rằng chỉ đủ cho hai người đi song song!

Lúc này Phương Ngôn thấy những bản sao đó rút dao găm tiến lại gần Bàn Tử, mà Bàn Tử lại không hề hay biết, không tự chủ được mà hét lên!

Tiếng hét của anh vang vọng trong Quỷ Động, tạo thành tiếng vang, tự nhiên không thể không nghe thấy!

Chương 39

Khi Bàn Tử quay đầu lại, người phía sau nhanh chóng giấu dao găm đi, không để Bàn Tử phát hiện!

"Mẹ ơi!" Nhưng Bàn Tử lại kinh hãi kêu lên!

"Mẹ kiếp, gặp ma rồi!" Bàn Tử cũng chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, bốn người giống hệt đồng đội của mình đang đứng ở xa vẫy tay với gã, vẻ mặt nghiêm trọng!

"Bàn Tử, cẩn thận một chút, tôi sợ gặp phải thứ bẩn thỉu!" Bản sao Phương Ngôn ở đối diện lạnh lùng bước lên phía trước, trong ánh mắt lộ ra sát ý, nhìn về phía Phương Ngôn.

"Mẹ kiếp, Bàn gia ta yêu ma quỷ quái gì chưa thấy qua, sợ ma chắc!" Có đồng đội ở bên, Bàn Tử cũng không còn nhát gan như vậy, gầm lên một tiếng để lấy dũng khí, rồi giơ súng trong tay lên bắn về phía Phương Ngôn!

"Thằng ngu!" Ngay cả Phương Ngôn cũng không nhịn được mà mắng một câu!

Cũng không hỏi trắng đen đúng sai đã nổ súng, mẹ kiếp, sớm biết thế đã không cứu!

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy, chúng tôi mới là người, những người bên cạnh cậu mới là ma!" Phương Ngôn không có cách nào giải thích cho Bàn Tử về bản sao, dù sao ngay cả anh cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện thứ này!

Nghe tiếng gầm của Phương Ngôn, Bàn Tử ngây người!

Lúc thì nhìn bên Phương Ngôn, lúc thì lại nhìn mấy người bên cạnh mình!

Với mắt của Bàn Tử, thật sự không nhìn ra có gì khác biệt!

"Bàn gia ta đau đầu quá, đừng có đùa với tôi nữa được không!" Bàn Tử kêu gào, cũng không biết phải làm sao!

Nhưng khẩu súng trên tay lại hạ xuống, đồng thời cũng không động thanh sắc mà lùi xa khỏi những người bên cạnh một chút.

Nếu đã không phân biệt được bên nào mới là người, vậy thì chọn không tin bên nào cả!

Bàn Tử cảm thấy bây giờ chỉ có thể làm vậy!

Nhưng thực ra trong lòng Bàn Tử khá tin tưởng bốn người bên cạnh mình, dù sao vừa rồi khi đối mặt với Tử Vong Nhuyễn Trùng, họ đã cứu gã!

"Cũng không quá ngu!" Thấy Bàn Tử chọn cách tránh xa mấy bản sao đó, Phương Ngôn không khỏi gật đầu!

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải làm cho Bàn Tử tin mình!

Nhưng làm cách nào để Bàn Tử tin tưởng đây lại là một vấn đề!

Dù sao mấy người ở đối diện không chỉ có ngoại hình giống hệt họ, mà dường như cả ký ức cũng giống hệt!

"Tiểu Ca!" Phương Ngôn nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh!

Tiểu Ca gật đầu, rồi đi lên, đưa tay gỡ mặt nạ da người trên mặt, lộ ra dung mạo thật!

"Bàn Tử!" Sau đó gọi Bàn Tử một tiếng!

"Mẹ ơi, Muộn Du Bình!!" Bàn Tử kinh hãi, ngay cả Tam thúc và Phan Tử bên cạnh cũng ngây người!

Chuyện Lão Trương là Muộn Du Bình, cũng chỉ có một mình Phương Ngôn biết, lúc này lộ ra dung mạo thật, quả thật có chút bất

ngờ!

Bàn Tử bên kia lập tức phản ứng, chĩa súng trong tay về phía bốn người bên cạnh!

"Bàn Tử, đừng bị nó mê hoặc!" Càng khiến người ta kinh hãi hơn là, Lão Trương bản sao ở đối diện cũng đứng ra, mò mẫm trên má một lúc, rồi trực tiếp xé mặt nạ da người trên mặt xuống, cũng có dáng vẻ của Tiểu Ca!

"Vãi chưởng!" Bàn Tử lại ngơ ngác!

Ngay cả ngụy trang cũng giống hệt?

"Đừng đùa với tôi nữa được không?" Bàn Tử sắp khóc rồi!

Sắc mặt Phương Ngôn cũng có chút khó coi!

Vốn tưởng rằng những bản sao này chỉ có thể sao chép dung mạo lộ ra bên ngoài, việc Tiểu Ca che giấu thân phận chính là biện pháp chứng thực, nhưng bây giờ xem ra, Phương Ngôn đã tính sai!

Nếu những bản sao này ngay cả ký ức cũng có thể sao chép, thì làm sao có thể không sao chép được dung mạo thật của Tiểu Ca!

"Bây giờ làm sao?" Tiểu Ca nhìn gã giống hệt mình ở đối diện, cũng nhíu mày, hỏi Phương Ngôn!

"Giết hết cả đi, nếu Bàn Tử không tin chúng ta... thì cũng đáng đời!" Tam thúc vô cùng quyết đoán nói!

Phương Ngôn tuy không nghĩ vậy, nhưng cũng gật đầu!

Lúc này, phải quyết đoán đưa ra lựa chọn, những bản sao đó rốt cuộc là do nguyên nhân gì tạo thành, có mục đích gì, họ không biết.

Đợi giải quyết xong những bản sao đó, nếu Bàn Tử không phản kháng thì tốt, nếu phản kháng, thì cũng không thể mang Bàn Tử theo bên mình nữa.

Tốt thì vứt Bàn Tử lại đây tự sinh tự diệt, xấu thì giải quyết luôn cả gã, để tránh phiền phức!

Phương Ngôn nhìn sang đối diện, rồi quay đầu nói với Tam thúc và Phan Tử: "Tam thúc, chú và Phan Tử lùi lại trước đi, những người đó giao cho tôi và Tiểu Ca là được, dường như chúng có tất cả năng lực của tôi, nếu đánh nhau, hai người chưa chắc là đối thủ!" Chiếm được địa hình có lợi, có thể chọn lùi lại, bốn người bên kia đi qua, chỉ có thể đối mặt với bốn người một lúc.

Lúc bản sao Phương Ngôn cứu Bàn Tử, Tam thúc cũng đã thấy, ông không ngốc, cũng biết với chút thực lực đó mà xông lên thì không khác gì nộp mạng, vì vậy Tam thúc quyết đoán gật đầu lùi vào trong lối đi.

"Tiểu Ca, anh buộc một dấu hiệu trên vai đi, kẻo lát nữa không phân biệt được, giải quyết kẻ dễ trước!" Phương Ngôn nói, rồi trực tiếp xông lên!

Mấy người ở đối diện dường như cũng biết Phương Ngôn sắp ra tay, cũng giơ súng trong tay lên, không do dự nổ súng!

"Ê, đừng đánh vội, mẹ kiếp tôi phải giúp ai đây!" Bàn Tử ở bên cạnh kêu gào!

Nhìn trái nhìn phải không biết phải làm sao!

Phương Ngôn không do dự, trực tiếp xông lên, tốc độ của Tiểu Ca chậm hơn Phương Ngôn một chút, theo sát phía sau!

Những người ở đối diện thấy Phương Ngôn xông tới, cũng không do dự, trực tiếp nổ súng!

"Pằng pằng pằng!" Tiếng súng vang lên trong động, dày đặc!

Nhưng tốc độ phản ứng của Phương Ngôn cũng rất nhanh, trực tiếp bay lên, chạy nghiêng về phía trước dọc theo vách đá, né tránh

toàn bộ đạn!

Súng ống thứ này, cũng chỉ dùng để đối phó với người thường, cao thủ giao đấu, căn bản không có tác dụng!

Khoảng cách giữa Phương Ngôn và họ tuy không gần, nhưng chỉ trong vài lần bay lượn, Phương Ngôn đã xông tới!

Huyền Ngọc Chỉ được kích hoạt, ngón tay Phương Ngôn trực tiếp điểm vào trán của Phan Tử bản sao!

Trong bốn bản sao, Phương Ngôn và Tiểu Ca kia hẳn là có sức chiến đấu mạnh nhất, Tam thúc hẳn là yếu nhất!

Phương Ngôn nhắm vào điểm này, định giải quyết kẻ yếu trước, để khỏi bị bắn lén từ bên cạnh!

Huyền Ngọc Chỉ của Phương Ngôn sắp đánh trúng Phan Tử bản sao, thì Phương Ngôn bản sao ở bên cạnh lại trực tiếp xông tới.

Chương 40

Tốc độ của hắn cũng không chậm, đồng thời Phương Ngôn phát hiện, đầu ngón tay của hắn cũng hiện lên màu ngọc ấm!

Ngay cả Huyền Ngọc Chỉ cũng có thể sao chép sao?

Trong lúc Phương Ngôn kinh ngạc, hai ngón tay của họ đã điểm vào nhau!

"Keng!" Hai ngón tay va vào nhau lại phát ra tiếng kim loại va chạm!

Phương Ngôn lùi lại một bước, Phương Ngôn bản sao thì lùi bốn năm bước mới dừng lại!

"Sức mạnh và phòng ngự đều kém ta một chút!" Tuy chỉ một chiêu, nhưng trong lòng Phương Ngôn cũng đã có cái nhìn tổng quan!

Thực lực của bản sao không mạnh hơn anh!

Nếu phải có một sự so sánh, thực lực của bản sao, hẳn là giống như lúc anh vừa mới vào Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Nhưng trong mộ, Phương Ngôn không ngừng mạnh lên.

Điều đó cũng khiến Phương Ngôn bản sao yếu đi rất nhiều!

"Không có năng lực trở nên mạnh hơn!" Phương Ngôn không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, ổn rồi!

Thực lực của anh không ngừng mạnh lên, thực lực của bản sao thì cố định, chỉ cần đấu tiếp, người thắng cuối cùng sẽ là anh!

"Tôi giữ chân nó, anh đi đối phó những người khác!" Tiểu Ca lúc này cũng đã theo kịp, mục tiêu của anh vốn là Tam thúc, nhưng lại bị Tiểu Ca bản sao chặn lại.

Hai người giao đấu mấy chiêu, không phân thắng bại!

Tiểu Ca rõ ràng không muốn kéo dài như vậy, nếu không sẽ bất lợi cho phe mình.

Vì vậy sau khi giao thủ liền lùi lại một bước, đến bên cạnh Phương Ngôn nói!

Đây là cách giải quyết trận đấu tốt nhất và nhanh nhất!

Do Tiểu Ca giữ chân Phương Ngôn bản sao, rồi để Phương Ngôn đi thu dọn những người kia!

"Cẩn thận một chút!" Phương Ngôn gật đầu, nhắc nhở một tiếng, rồi trực tiếp xông về phía Tiểu Ca bản sao!

Muốn giải quyết kẻ yếu trước rõ ràng là không thể nữa, sẽ bị người của đối phương giữ chân, vậy chỉ có thể giải quyết hai kẻ mạnh trước!

Tốc độ của Phương Ngôn tăng vọt đến cực hạn, Huyền Ngọc Chỉ và Kim Chung Tráo đồng thời kích hoạt, định cứng đối cứng một phen, đỡ đòn tấn công của Tiểu Ca đồng thời tấn công hắn!

Dựa vào việc có kỹ năng phòng ngự mạnh mẽ như Kim Chung Tráo, Phương Ngôn tự tin có thể một đòn giết chết đối phương!

Quả nhiên, Tiểu Ca bản sao không ngờ Phương Ngôn lại liều mạng như vậy, Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn không biết lấy từ đâu ra, chém về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn hơi né tránh, rồi dùng một cánh tay đỡ lấy, tay còn lại thì thi triển Huyền Ngọc Chỉ điểm vào đầu Tiểu Ca bản sao!

"Keng!" Lại một tiếng trầm đục!

Tiểu Ca bản sao mượn lực xung kích từ nhát chém của Hắc Kim Cổ Đao, lùi mạnh về sau mấy bước, cố gắng né tránh Huyền Ngọc

Chỉ của Phương Ngôn!

Cánh tay Phương Ngôn bị Hắc Kim Cổ Đao chém trúng, vì có Kim Chung Tráo hộ thể nên cũng không sao, chỉ cảm thấy cánh tay hơi đau!

Phương Ngôn cắn răng, không từ bỏ cơ hội khó có này, lao lên, Huyền Ngọc Chỉ không giảm thế, thậm chí vì đau đớn mà trở nên sắc bén hơn vài phần!

"Phụt!" Tiểu Ca bản sao đã hết lực cũ, không thể né tránh đòn tấn công của Phương Ngôn nữa, bị Phương Ngôn một ngón tay đâm xuyên tim!

Nhưng thể chất của hắn cũng rất đặc biệt, không chết, chỉ mất đi sức chiến đấu, dùng Hắc Kim Cổ Đao trong tay phải chống đỡ, quỳ một gối xuống đó, phun ra một ngụm máu tươi!

Một lần giao đấu tuy trông rất đơn giản, nhưng hai người gần như đều đã dùng hết bản lĩnh thật sự, lúc này Phương Ngôn cũng có chút thở dốc.

Nhưng anh không dừng lại, tiếp tục triển khai cuộc tàn sát!

Đối phó với Phan Tử và Tam thúc bản sao đơn giản hơn nhiều, trong chớp mắt, hai người đã mất mạng, bị Phương Ngôn mỗi người một cước đá xuống vách đá! *Keng! [Giết chết Phục Chế Thể, nhận được phần thưởng cấp bậc Huyền Ngọc Chỉ +1!]* *Keng! [Giết chết Phục Chế Thể, nhận được phần thưởng cấp bậc Kim Chung Tráo +1!]* *Keng! [Giết chết Phục Chế Thể, nhận được phần thưởng cấp bậc thể chất +1!]* *Keng! [Thể chất của bạn đã đạt đến giới hạn!]* "Ầm!" Ở bên kia, Tiểu Ca đối đầu với Phương Ngôn bản sao, lại rơi vào thế khổ chiến!

Tình hình của Tiểu Ca lúc này lại có chút giống với Tiểu Ca bản sao, cũng dùng Hắc Kim Cổ Đao chống đỡ cơ thể quỳ một gối xuống

đó!

Khác ở chỗ, Tiểu Ca không mất đi sức chiến đấu, cũng không bị đâm xuyên tim, chỉ bị thương khá nặng!

"Để tôi!" Phương Ngôn không có thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp xông lên!

Nếu không lên nữa, không chừng Tiểu Ca thật sự sẽ bị bản sao giết chết!

Sau khi giết ba bản sao, thực lực của Phương Ngôn lúc này lại tăng lên, phạm vi của Huyền Ngọc Chỉ đã hoàn toàn bao phủ bàn tay!

"Bùm bùm bùm!" Cuộc đối đầu giữa Phương Ngôn và Phương Ngôn bản sao không có nhiều kỹ xảo, trực tiếp cứng đối cứng!

Phương Ngôn bản sao tuy mạnh, nhưng bất kể ở phương diện nào, đều yếu hơn Phương Ngôn rất nhiều, vẫn luôn bị áp chế!

Nhưng Phương Ngôn muốn giết hắn cũng không dễ!

May mà cũng không cần tự tay giết chết gã giống hệt mình này!

Chỉ cần đánh hắn rơi xuống vách đá, vách đá gần như không có điểm cuối, ngã cũng có thể ngã chết!

"Giết nó trước rồi hãy ném xuống!" Tiểu Ca ở bên cạnh yếu ớt hét lên!

Rõ ràng đối với bản sao, Tiểu Ca dường như biết chút gì đó!

Muốn giết Phương Ngôn bản sao, tuy có chút khó khăn, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Phương Ngôn chỉ cần ở trong mộ, ngay cả hô hấp cũng có thể trở nên mạnh hơn, bản sao rõ ràng không có năng lực như vậy!

Hơn nữa lúc này trong tay Phương Ngôn có vũ khí!

Hắc Kim Cổ Đao!

Bảo bối thu được sau khi giết Tiểu Ca bản sao, gần như giống hệt Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca.

Phương Ngôn cũng kinh ngạc, bản sao không chỉ có thể sao chép người, ngay cả vũ khí những vật chết này cũng có thể sao chép, quả thật có chút kỳ quái!

Chương 41

Tốn một chút thời gian, Phương Ngôn cuối cùng cũng một đao đâm vào cơ thể bản sao, chém giết hắn!

"Vứt nó xuống vực sâu!" Tiểu Ca nói bên cạnh!

Phương Ngôn tuy không biết tại sao phải làm vậy, nhưng chọn tin tưởng Tiểu Ca, trực tiếp vứt bản sao xuống vực sâu!

Lúc này, thấy Phương Ngôn đã giải quyết xong những bản sao, Tam thúc và Phan Tử ở xa cũng đi tới!

Phương Ngôn lạnh lùng nhìn Bàn Tử ở bên cạnh.

Bàn Tử lúc này thì run rẩy cầm súng chĩa vào mọi người: "Đừng qua đây!" Bàn Tử bây giờ vẫn còn mơ hồ, hoàn toàn không biết nên tin ai!

Bốn người trước mắt, rốt cuộc là ma hay người?

Những người bị giết kia, là người hay ma?

Bàn Tử không hiểu!

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Tam thúc lúc này cũng đã đi tới, nhíu mày hỏi!

Phương Ngôn tự nhiên không biết, nhưng nhìn biểu cảm của Tiểu Ca vừa rồi, hẳn là biết chút gì đó, vì vậy liền nhìn sang Tiểu Ca!

Nhưng Tiểu Ca lại không trả lời trực tiếp, mặt lạnh như băng lại nhìn Bàn Tử hỏi: "Tại sao cậu lại ở cùng những thứ đó?" "Tôi đi tiểu trước, sau đó...

đột nhiên thấy Đại điệt tử tìm được lối vào mộ huyệt, nói muốn vào, tôi liền đi theo!" Bàn Tử bây giờ vẫn giữ vẻ cảnh giác, dùng súng

chĩa vào họ!

Tiểu Ca trầm tư một lát, rồi khẽ gật đầu, nói với Bàn Tử: "Suýt nữa trở thành tế phẩm!" Tế phẩm?

Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Phương Ngôn cũng có chút ngạc nhiên!

Thấy biểu cảm của mọi người, Tiểu Ca tiếp tục nói!

"Những thứ đó hẳn là Phục Chế Thể, bao gồm cả thanh Hắc Kim Cổ Đao kia, và cả khẩu súng trong tay Bàn Tử, tất cả đều là Phục Chế Thể!

Tinh Tuyệt Cổ Thành, hoặc là dãy núi Taklamakan hẳn là có một loại ma lực nào đó, có thể sao chép bất kỳ thứ gì tiến vào trong đó!" "Nhưng tại sao Bàn Tử lại không bị sao chép?" Phương Ngôn khó hiểu hỏi!

"Vì cậu ta đã từng vào đây, và đã có được một loại miễn dịch nào đó!" Tiểu Ca nói!

"Nhưng lúc tôi vào đây cũng không gặp phải loại Phục Chế Thể này!" Bàn Tử ở bên cạnh phản bác, vẻ cảnh giác cũng đã bớt đi phần nào!

"Cậu chắc chắn không gặp phải sao?

Cẩn thận nghĩ lại những chuyện đã xảy ra lúc đó, có chỗ nào kỳ lạ không!" Lời của Tiểu Ca lại nhiều hơn một chút!

Bàn Tử cẩn thận nhớ lại, ban đầu có chút lơ đãng, nhưng sau đó sắc mặt lại đại biến, thậm chí còn toát mồ hôi lạnh!

Trước kia khi cùng Lão Hồ vào đây quả thật không gặp phải Phục Chế Thể, nhưng chỗ kỳ lạ thì có!

Ví dụ như... những người chết sống lại!

Lúc đó, gã và Lão Hồ đều cho rằng đó là do ảnh hưởng ảo giác của Thi Hương Ma Dụ, thực ra những người trong đội khảo cổ lúc đó không hề đi vào cùng.

Nhưng lúc này, trải nghiệm lúc đó lại chân thực đến vậy, căn bản không giống ảo giác.

Chẳng lẽ là vì... lúc đó mấy người kia thật sự đã chết ở trong đó, những người đi ra cùng mình căn bản không phải bản thể, mà là người bị ma lực đặc biệt của dãy núi Taklamakan sao chép ra?

"Nếu tôi không đoán sai, thực ra từ lúc chúng ta tiến vào dãy núi Taklamakan, những Phục Chế Thể này đã xuất hiện, sở dĩ Bàn Tử không bị sao chép, là vì cậu ta đã từng vào đây, có một loại kháng thể nào đó, loại kháng thể này, có thể là do bản thể của Bàn Tử đã rời khỏi đây mới gây ra, mục đích của những Phục Chế Thể này có hai, một là giết chết Bàn Tử, người có kháng thể này, hai là sẽ giết chúng ta, có lẽ chỉ có như vậy, chúng mới có thể lấy hình thức bản thể để đi ra ngoài!" Tiểu Ca phân tích!

"Sao anh biết những điều này?

Anh là ai, tại sao lại ở đây?" Bàn Tử khó hiểu hỏi!

Đồng thời thực ra gã cũng đã có một số suy đoán!

Kháng thể?

Chẳng lẽ là vì lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Cái hình con mắt xuất hiện sau lưng!

Lời nguyền Quỷ Mẫu của bộ lạc Zagrama!

Tiểu Ca nhíu mày, ánh mắt xuất hiện một tia hoảng hốt: "Không nhớ rõ!" "Tôi lại nghe được một số lời đồn!" Lúc này, Tam thúc ở bên cạnh đột nhiên mở miệng!

“Mấy chục năm trước, xảy ra ở sa mạc này một số lời đồn, sự kiện Song Ngư Ngọc Bội!” Sự kiện Song Ngư Ngọc Bội lúc đó có một người tên Bành Gia Hòa dẫn đầu đội khảo sát tiến vào Lop Nur đã xảy ra một số chuyện đến nay vẫn không thể giải thích được!

Cũng có lời đồn, sở dĩ ban đầu chọn Lop Nur làm nơi thử nghiệm bom nguyên tử, là vì muốn dọn dẹp những người bị sao chép đó!

Có nhiều ý kiến khác nhau, thậm chí sự kiện Song Ngư Ngọc Bội còn trở thành một trong mười bí ẩn chưa được giải đáp của thế giới, đến nay vẫn không thể đưa ra lời giải thích!

Tam thúc cũng chỉ nghe lời đồn, nguyên nhân cụ thể tự nhiên cũng không rõ!

May mà bây giờ những người bị sao chép đã được giải quyết, cũng không cần phải lo lắng nữa!

Ngược lại Bàn Tử lại trở nên lơ đãng, rõ ràng là đang nghĩ đến những người trong đội khảo cổ ngày đó!

Lúc cuối cùng rời đi, ngoài giáo sư Hách ra, những người vốn nên chết trong Quỷ Động này lại sống lại, những người cùng mình trở về rốt cuộc có phải là người bị sao chép hay không, Bàn Tử cũng không thể xác định!

Sau khi trở về cũng không còn liên lạc nữa, nhiều năm đã trôi qua, dù muốn điều tra e rằng cũng không tra được!

“Được rồi, đừng nghĩ những chuyện đó nữa, chúng ta đến đây tìm bảo vật, không phải để điều tra!” Phương Ngôn đi lên, vỗ vai Bàn Tử nói!

“Ừ!” Bàn Tử cũng là người rộng lượng, lắc đầu xua đi cảm xúc mất mát, rồi đứng dậy: “Nói trước nhé, tôi vẫn chưa tin các người đâu, ai biết các người có phải là người bị sao chép không, Bàn gia tôi

cũng không dễ bị lừa đâu, đừng có mà tính kế tôi!" Bàn Tử bây giờ tuy không còn cảnh giác như vậy, nhưng súng trong tay vẫn chưa hạ xuống!

Nghe Bàn Tử nói vậy, mọi người không khỏi cười cười.

Tùy gã đi!

Sau đó mọi người liền nhìn về phía chiếc quan tài khổng lồ cách đó không xa!

Chiếc quan tài đó không giống như quan tài bình thường, giống như một khúc cây bị đục rỗng ở giữa, trên đó cũng không có nắp quan tài đậy kín, mà phủ một lớp thứ gì đó màu tím sẫm giống như vải!

"Đó là Thi Hương Ma Dụ, hẳn là ký sinh trên gỗ Côn Luân mà mọc!" Tam thúc nhìn quan tài ở xa nói, trong đôi mắt cũng tỏa ra ánh sáng!

Vàng bạc châu báu trong hố chôn cất kia đã nhiều như vậy, vật phẩm tùy táng của Nữ vương Tinh Tuyệt chắc chắn sẽ còn quý giá hơn!

"Cố gắng cẩn thận một chút, càng gần Thi Hương Ma Dụ, ảnh hưởng của ảo giác càng lớn, đừng bị trúng chiêu!" Phương Ngôn nhắc nhở!

Chương 42

Trước đó đã có sự chuẩn bị, trong trang bị mang theo ngoài mặt nạ phòng độc ra, còn có một số áo khoác rộng, có thể ngăn da tiếp xúc với phấn hoa.

Nghỉ ngơi tại chỗ một lát, tiện thể mặc áo khoác dày, mọi người bắt đầu cẩn thận tiến lại gần quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt!

Lần này Bàn Tử không đi đầu, mà đi cuối cùng, sợ Phương Ngôn ra tay với mình!

Đoạn đường này không dài, nhưng lại đi mất hơn một tiếng đồng hồ mới từ từ tiến lại gần!

Con đường mòn đã đi đến cuối, phía trước là một vách đá nhô ra, quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt được đặt ở cuối vách đá!

"Cẩn thận một chút, lần trước tôi đến đây, vừa đi lên vách đá này liền phát điên!" Bàn Tử ở phía sau nhắc nhở!

Nhưng bây giờ lại không xuất hiện ảo giác.

Dường như mặt nạ phòng độc và quần áo bảo hộ đã có tác dụng!

Nhưng khi bước lên vách đá, dị tượng lại đột nhiên xuất hiện! *Keng! [Bị ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, sinh ra ảo giác!

Tinh thần lực +1!]* *Keng! [Thông qua Âm Nhãn Thuật nhìn thấu ảo giác, kinh nghiệm Âm Nhãn Thuật +1!]* *Keng! [Bị ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, sinh ra ảo giác!

Tinh thần lực +2!]*...

Ngay cả tinh thần lực của Phương Ngôn mạnh như vậy, cũng sẽ rơi vào ảo giác, khi càng tiến lại gần, thời gian cần thiết để Âm Nhãn

Thuật nhìn thấu ảo giác cũng càng ngày càng dài, có lúc, Phương Ngôn thậm chí còn có thể cảm nhận được Thi Hương Ma Dụ trên quan tài phía trước đang động đậy!

Còn những người khác, thì đã dừng lại ở phía sau Phương Ngôn mấy mét!

"Nó sống rồi, Thi Hương Ma Dụ đó nở rồi!" Phan Tử kinh hãi!

Lúc này trong mắt gã, Thi Hương Ma Dụ khổng lồ từ từ dựng lên, bung nở ra!

"Đừng lại gần, tôi đi xem!" Nhưng ảo giác này bây giờ không gây chết người, chỉ thấy Thi Hương Ma Dụ sống lại, cảnh tượng xung quanh lại không có thay đổi gì khác!

Tiếng của Phương Ngôn cũng có thể nghe thấy, họ liền đứng yên tại chỗ không tiếp tục tiến lên!

"Cẩn thận một chút!" Bàn Tử ở phía sau hét lên!

Gã thật sự không dám lại gần nữa!

Bảo bối tuy quan trọng, nhưng mạng sống quan trọng hơn không phải sao!

Phương Ngôn gật đầu, rồi tiếp tục đi về phía trước! *Keng! [Bị ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, tinh thần lực +5!]* *Keng! [Nhìn thấu ảo giác của Thi Hương Ma Dụ, cấp bậc Âm Nhãn Thuật +1!]* Khoảng cách chưa đầy chín mét, Phương Ngôn gần như đi một bước lại phải dừng lại ngây người mấy phút, thậm chí sau đó, Phương Ngôn cũng có chút hoảng hốt, sinh ra ảo giác, trở nên múa may quay cuồng, nhưng rất nhanh lại thoát khỏi ảo giác!

Cho đến khi đến gần quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt, trong tầm tay! *Keng! [Bị ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, tinh thần lực +10!]* *Keng! [Tinh thần lực của bạn đã đạt đến giới hạn!]* *Keng!

[Nhìn thấu ảo giác của Thi Hương Ma Dụ, cấp bậc Âm Nhãn Thuật +1!]* *Keng! [Âm Nhãn Thuật của bạn đã đạt đến cực hạn!]* Phương Ngôn hoàn toàn thích ứng với ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, đã có miễn dịch, ảo giác do Thi Hương Ma Dụ tạo ra lúc này đối với Phương Ngôn không còn tác dụng gì!

Lúc này, anh cũng đã đi đến trước quan tài, nhìn vào bên trong!

Phương Ngôn chắc chắn mình không bị ảo giác mê hoặc, trong đầu không xuất hiện thông báo của hệ thống, cũng chính vì biết điều này, nên lúc này càng thêm chấn động!

Gỗ Côn Luân không có nắp, nên tiết kiệm được công đoạn mở quan tài.

Phương Ngôn nhìn vào trong quan tài, những thứ bên trong liền hiện ra trước mắt!

Bên trong gỗ Côn Luân, trải một lớp chăn tơ vàng, trên đó khắc một con phượng hoàng màu đỏ rực, dường như sắp dang cánh bay ra!

Con phượng hoàng được khắc đó điều khiến người ta chú ý nhất, không phải là sống động như thật, mà là đôi mắt của con phượng hoàng, tỏa ra ánh sáng như máu, làm người ta kinh hồn bạt vía!

Dưới tấm gấm phượng hoàng tơ vàng là một người phụ nữ đội vương miện, hẳn là Nữ vương Tinh Tuyệt!

Mấy nghìn năm đã trôi qua, cơ thể của Nữ vương Tinh Tuyệt không hề có một chút mục nát, làn da trắng nõn mịn màng, trông căng mọng, nếu đặt ở nơi khác, Phương Ngôn tuyệt đối sẽ cho rằng đây chỉ là một mỹ nữ đang ngủ say mà thôi!

Nhan sắc của Nữ vương Tinh Tuyệt vô cùng xinh đẹp, thuộc hàng hiếm có, ngay cả Phương Ngôn nhìn cũng có chút động lòng, có cảm giác như gặp lại mối tình đầu.

Làn da mịn màng trắng nõn đó, khó có thể tưởng tượng, là thứ mà một thi thể đã chết mấy nghìn năm có thể có được!

Nếu lúc còn sống, chẳng phải là họa quốc hại dân sao!

Phương Ngôn không khỏi cảm thán trong lòng!

Đương nhiên, Phương Ngôn không bị vẻ đẹp của Nữ vương Tinh Tuyệt mê hoặc, dù đẹp đến mấy, cuối cùng cũng đã chết mấy nghìn năm.

Ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Nữ vương Tinh Tuyệt sang bên cạnh, ngoài những trang sức vàng bạc ra, Phương Ngôn còn thấy một chiếc cốc tam thái được bảo quản hoàn hảo gần như không có chút hư hại nào!

Đường Tam Thải, tự nhiên là đồ cổ thời Đường, loại Đường Tam Thải được bảo quản hoàn hảo như vậy, Phương Ngôn cũng là lần đầu tiên thấy, không khỏi thầm kinh ngạc.

Một chiếc cốc, ước tính bảo thủ, ít nhất cũng phải trên một trăm triệu!

Phương Ngôn vẫn luôn có nghiên cứu về đồ cổ, Giám Định Thuật càng đạt đến cao cấp, hiếm có đồ cổ nào không phân biệt được.

"Cũng đúng, ghi chép cuối cùng về Tinh Tuyệt là trong Sử Ký: Tây Vực Ký, lúc Huyền Trang đi Tây Thiên thỉnh kinh cũng từng đi qua Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc đó Đại Đường lại là vạn triều bang, các nước xung quanh không nước nào không ngưỡng mộ đại quốc này, sự phồn thịnh của Con đường tơ lụa, đồ của Đại Đường, đối với tiểu quốc này, chính là bảo bối nhập khẩu, không phải vàng bạc bình thường có thể so sánh, dùng loại bảo bối này để chôn cất cũng là lẽ đương nhiên!" Phương Ngôn thầm nghĩ!

Đồ tùy táng của Nữ vương Tinh Tuyệt quả thật vô giá!

Chưa nói đến đống vàng bạc châu báu như một ngọn núi nhỏ trong hố chôn cất bên ngoài, chỉ riêng hai món đồ tùy táng trong quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt, đã là giá trên trời rồi!

Chiếc cốc dạ quang Đường Tam Thải, Phương Ngôn có thể ước tính sơ bộ một cái giá, ít nhất cũng từ một trăm triệu trở lên!

Tấm gấm phượng hoàng tơ vàng kia, ngay cả Phương Ngôn cũng không thể ước tính được giá, trên đời này chỉ có một chiếc, tuyệt đối là chí bảo trong chí bảo!

Chương 43

Những trang sức khác hẳn là do Nữ vương Tinh Tuyệt đeo lúc còn sống, cũng đều là cực phẩm, chỉ là so với hai món chí bảo kia, có chút thua kém!

Cuối cùng, Phương Ngôn liếc nhìn một vòng, ánh mắt dừng lại ở một con dao găm tinh xảo!

Con dao găm này không phải làm bằng kim loại, mặc dù đã trải qua mấy nghìn năm, nhưng vẫn trong suốt lấp lánh, lóe lên ánh sáng màu xanh da trời!

Nếu Phương Ngôn không đoán sai, hẳn là được mài từ một loại pha lê xanh đặc biệt!

Lưỡi dao của con dao găm gần như hoàn toàn trong suốt, lóe lên ánh sáng xanh, vị trí rỗng ở giữa có thể nhìn thấy rõ một hình khắc giống như con mắt!

Biểu tượng của nước Tinh Tuyệt chính là con mắt, vì vậy những thứ được chế tạo ra, gần như đều sẽ khắc lên biểu tượng này!

Cán dao được quấn bằng tơ vàng, qua sự ăn mòn của năm tháng, có chút đen đi, nhưng trông vẫn rất chắc chắn!

"Con dao găm này..." Thực ra, loại dao găm được mài từ pha lê này, không thích hợp để chiến đấu, hoặc chỉ là đồ trang sức của quý tộc, chỉ cầu sự xa hoa.

Bây giờ mang ra ngoài bán, cũng không đáng bao nhiêu tiền!

Đặt ở thời xưa, loại nghệ thuật thủ công này có lẽ khó, nhưng với công nghệ hiện đại muốn chế tạo ra loại dao găm pha lê này, quá đơn giản!

Phương Ngôn ước tính bảo thủ, giá của con dao găm này cũng vào khoảng hai triệu!

Nhưng... khi ánh mắt Phương Ngôn nhìn về phía con dao găm pha lê, lại cũng không dời đi được!

Con dao găm này dường như có một loại ma lực nào đó, đang hấp dẫn Phương Ngôn.

Phương Ngôn thậm chí còn bỏ qua những nguy hiểm có thể xảy ra, đưa tay ra nắm lấy con dao găm! *Keng! [Chúc mừng túc chủ nhận được thần khí Huyễn Tinh Chủy Thủ!

Nhận được phần thưởng: cấp bậc kỹ xảo đấu vật +1!]* *Keng! [Bị hiệu ứng gây ảo giác của Huyễn Tinh Chủy Thủ mê hoặc, tinh thần lực +1!]* *Keng! [Sử dụng Âm Nhãn Thuật nhìn thấu ảo thuật, cấp bậc Âm Nhãn Thuật +1!]* *Keng! [Đối với hiệu ứng gây ảo giác của Huyễn Tinh Chủy Thủ đã có miễn dịch!]* "Phù!" Khi Phương Ngôn nhận được thể chất miễn dịch với Huyễn Tinh Chủy Thủ, ngay lập tức thoát khỏi cảm giác muốn lấy con dao găm đó bằng mọi giá, đồng thời hít sâu một hơi, gần như sợ toát mồ hôi lạnh!

Đồng thời Phương Ngôn có chút may mắn!

Con dao găm này là một thần khí lợi hại!

Điểm lợi hại của nó không phải là sắc bén đến mức nào, ngược lại, Huyễn Tinh Chủy Thủ cực kỳ giòn, ngay cả đồ đá bình thường cũng có khả năng làm vỡ nó!

Hiệu quả của nó không nằm ở sự sắc bén, mà là có thể gây ra ảo giác!

Thậm chí không cần tiếp xúc với kẻ địch, chỉ cần lia một cái, trong phạm vi ảnh hưởng, liền có thể khiến người ta rơi vào ảo cảnh!

Người có ý chí tinh thần mạnh, cũng sẽ xuất hiện sự thất thần

ngắn ngủi!

Con Huyễn Tinh Chủy Thủ này, ngoài Phương Ngôn ra, những người khác thậm chí còn không cầm được!

May mà Phương Ngôn có hệ thống, có thể miễn dịch hiệu ứng gây ảo giác của con dao găm ảo cảnh này!

Phương Ngôn lặng lẽ cất Huyễn Tinh Chủy Thủ đi, rồi chuẩn bị lấy những thứ khác mang đi!

Nhưng khi ánh mắt anh lại nhìn vào trong quan tài, lại hoàn toàn sợ ngây người!

Lúc này, Nữ vương Tinh Tuyệt trong quan tài không biết từ lúc nào đã mở mắt ra!

Nhìn chằm chằm Phương Ngôn một cách tà mị và đầy mê hoặc, một đôi mắt, giống như một vực sâu vô tận, có thể khiến người ta sa ngã vào trong!

"Mẹ kiếp!" Khi nhìn thấy Nữ vương Tinh Tuyệt mở mắt, Phương Ngôn trước tiên kinh ngạc trước vẻ đẹp của nàng, nhưng ý chí tinh thần của Phương Ngôn rất mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi sự kinh ngạc đó, sợ hãi lùi lại hai bước, đồng thời kinh hô!

"Cháu trai lớn, sao rồi?" Bàn Tử ở phía sau lên tiếng hỏi!

Bọn họ không dám đến gần, một khi lại gần sẽ bị ảnh hưởng bởi ảo giác của Thi Hương Ma Dụ, vì vậy chuyện mò đồ chỉ có thể để một mình Phương Ngôn làm!

Phương Ngôn quay đầu lại xua xua tay, ra hiệu đừng đến gần, sau đó hít một hơi thật sâu, lại lần nữa tiến lên!

"Ảo giác, ảo giác thôi!" Phương Ngôn thầm an ủi mình.

Nhưng khi nhìn lại vào trong quan tài, Phương Ngôn cũng toát ra

một thân mồ hôi lạnh!

Không phải ảo giác!

Nữ vương Tinh Tuyệt thật sự đã mở mắt!

Nàng đang cười với hắn!

Nụ cười đó, tuy vô cùng xinh đẹp, nhưng lại ẩn chứa sự quỷ dị!

"Nữ vương Tinh Tuyệt biến thành Tống Tử rồi!" Một ý nghĩ loé lên trong đầu Phương Ngôn.

Nếu không thì một người đã chết mấy nghìn năm làm sao có thể mở mắt cười với hắn được!

"Kệ ngươi có phải Tống Tử hay không, hôm nay gặp phải Phương gia ta, chính là kiếp số của ngươi!" Phương Ngôn cũng nổi máu liều, sờ soạng trên người một hồi, vừa hay chạm phải con dao găm Huyễn Tinh mới lấy được lúc trước.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, hai tay nắm chặt chuôi dao, trực tiếp đâm vào ngực Nữ vương Tinh Tuyệt!

"Hôm nay Phương gia ta sẽ cho ngươi giải thoát, một người xinh đẹp như vậy, nếu thi biến mọc lông trắng thì không còn đẹp nữa!" Dao găm Huyễn Tinh đâm vào ngực Nữ vương Tinh Tuyệt!

Điều kỳ lạ là không hề có máu chảy ra, tại vị trí dao găm đâm vào, thi thể Nữ vương Tinh Tuyệt lại trở nên mơ hồ, giống như bị làm mờ, sau đó từ từ tan biến!

Nữ vương Tinh Tuyệt cũng không hề lộ ra vẻ đau đớn, ngược lại nụ cười quỷ dị trên mặt nàng đột nhiên trở nên dịu dàng lạ thường.

Nàng thậm chí còn từ từ giơ đôi cánh tay trắng như ngó sen lên, bàn tay nhỏ bé chậm rãi nắm về phía cánh tay của Phương Ngôn!

Tuy động tác vô cùng nhẹ nhàng, không hề có cảm giác tấn công,

nhưng Phương Ngôn cảnh giác nhanh chóng thu tay về, không để Nữ vương Tinh Tuyệt bắt được!

Khi Phương Ngôn thu tay về, tốc độ tan biến của thi thể Nữ vương Tinh Tuyệt tức thì nhanh hơn rất nhiều!

Không bắt được Phương Ngôn, trong ánh mắt Nữ vương Tinh Tuyệt dường như lộ ra một tia bi thương!

Nhưng Phương Ngôn không chú ý đến những điều đó, hắn thấy đôi môi anh đào của Nữ vương Tinh Tuyệt từ từ mở ra, hàm răng bên trong đều đặn trắng như vỏ sò, đầu lưỡi hồng phấn như thạch.

Hoàn toàn khác với Tống Tử trong ấn tượng của Phương Ngôn!

Chương 44

Mở miệng ra dường như không phải để cắn người, mà là muốn nói gì đó!

Nhưng không hề có âm thanh nào phát ra, thi thể Nữ vương Tinh Tuyệt đã hoàn toàn tan biến!

Không phải biến mất vào hư không, mà hóa thành như bụi phấn!

Xung quanh Phương Ngôn, vô số hạt bụi phấn đột nhiên bay lên, bao phủ hắn vào trong!

Phương Ngôn tuy đang đeo mặt nạ phòng độc, nhưng cũng có chút căng thẳng, vội vàng lùi lại mấy bước!

Nhưng những hạt bụi phấn đó dường như không có chút tính công kích nào, nhẹ nhàng bay lơ lửng, theo luồng gió do Phương Ngôn di chuyển tạo ra, chúng bị thổi xuống vực sâu bên dưới! *Keng! [Đã giải quyết nhục thân của Nữ vương Tinh Tuyệt, nhận được phần thưởng: Bàn Sơn Điền Hải Thuật, Phân Sơn Quật Tử Giáp!]* Hệ thống vang lên tiếng thông báo.

Bàn Sơn Điền Hải Thuật, Phân Sơn Quật Tử Giáp, cũng có thể gọi chung là Bàn Sơn Thuật, thuộc loại phương thuật dị loại, khác với đạo thuật chính thống!

Trong đó không chỉ có pháp thuật rẽ núi đào mộ, mà còn có xảo kỹ, đấu kỹ, võ kỹ, và các loại kỹ pháp khác!

Có được Bàn Sơn Chi Thuật, thực lực hiện tại của Phương Ngôn, nếu phân chia theo võ hiệp, thì từ một người trời sinh thần lực cuối cùng đã nắm giữ được kỹ xảo võ công, trở thành một cao thủ hạng nhất...

à không, hạng hai!

So với những món đồ bồi táng của Nữ vương Tinh Tuyệt, rõ ràng phần thưởng của hệ thống khiến Phương Ngôn vui mừng hơn!

"Nữ vương Tinh Tuyệt cũng không hổ là tổ tiên của tộc Tháp Khắc Lạp Mã!" Phái Bàn Sơn thực chất chính là hậu duệ của nước Tinh Tuyệt, giải quyết được Nữ vương Tinh Tuyệt mà nhận được Bàn Sơn Chi Thuật, cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả!

Bây giờ thi thể Nữ vương Tinh Tuyệt đã hoàn toàn biến mất, trong quan tài chỉ còn lại những món đồ bồi táng, Phương Ngôn đang chuẩn bị tiến lên thu dọn tất cả.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại thấy đóa Thi Hương Ma Dụ vốn mọc trên Côn Luân Mộc đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Dường như cùng với sự biến mất của Nữ vương Tinh Tuyệt, sứ mệnh của nó cũng đã kết thúc, đang đốt cháy chút năng lượng cuối cùng! *Keng! [Bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ, tinh thần lực +3!]* *Keng! [Sử dụng Âm Nhãn Thuật nhìn thấu ảo ảnh, đẳng cấp Âm Nhãn Thuật +1!]* "Khốn kiếp!

Mình đoán sai hết rồi, thứ lợi hại nhất của Thi Hương Ma Dụ không phải phấn hoa tạo ra ảo ảnh, mà là chính bản thân nó!

Chỉ cần nhìn thấy, sẽ bị ảnh hưởng!" Phương Ngôn lúc này mới phản ứng lại.

Nhưng đã muộn rồi!

"Cháu trai lớn mau quay lại, đó là hoa mạn đà la, hoa của địa ngục, dính vào là chết!" Bàn Tử ở phía sau đột nhiên lo lắng hét lớn.

Trong mắt gã, cảnh tượng nhìn thấy là vô số bông hoa mạn đà la đỏ tươi như máu đang sinh trưởng với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, và lan về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn lúc này đã bị hoa mạn đà la vây chặt!

Trên mặt Bàn Tử, Tam thúc và Phan Tử đều lộ ra vẻ kinh hoàng, và bắt đầu không ngừng lùi về sau!

Trong mắt họ xuất hiện cảnh tượng tương tự!

Trên vách đá cheo leo, trên sạn đạo dưới chân, đột nhiên nở rộ những bông hoa địa ngục màu đỏ máu!

Trong mắt họ, Phương Ngôn bị hoa mạn đà la bao vây, những bông hoa đó lan tràn lên người Phương Ngôn, nở ra những đóa hoa tươi như máu, Phương Ngôn cũng ở giữa vòng vây của những bông hoa đó, trong nháy mắt đã hóa thành một đống xương trắng!

Thứ mạnh nhất của Thi Hương Ma Dụ không phải là mùi hương, cũng không phải là phấn hoa, mà là màu sắc sặc sỡ của chính nó có thể khiến người nhìn thấy rơi vào ảo cảnh!

Tuy đã sớm chuẩn bị, để đề phòng bị phấn hoa của Thi Hương Ma Dụ ảnh hưởng, họ đã che kín gần như tất cả phần da thịt có thể lộ ra trên người, nhưng cũng không thể ngăn cản ảnh hưởng từ thị giác!

Tiểu Ca thì không động đậy, đứng đó mặt lạnh lùng nhìn về phía trước, cũng không biết có bị ảo ảnh ảnh hưởng hay không!

Chỉ là ảo giác mà thôi!

Cảnh tượng Phương Ngôn nhìn thấy rõ ràng khác với bọn họ, theo Phương Ngôn thấy, nơi này không có bất kỳ thay đổi nào!

Bàn Tử và Tam thúc bắt đầu kinh hoàng lùi về sau, họ không biết rằng, con đường bằng phẳng phía sau trong mắt họ, thực chất là vách đá, một khi bước ra, sẽ trực tiếp rơi xuống vực sâu không đáy!

"Phụt!" Vào thời khắc mấu chốt, Tam thúc đột nhiên cắn vào đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt cũng trở nên trong sáng!

“Nguy hiểm thật!” Tam thúc không khỏi kinh ngạc thốt lên!

Tam thúc không hổ là người kiến thức rộng rãi, từng xuống vô số ngôi mộ, cho dù rơi vào ảo giác, cũng có thể kịp thời tìm ra đối sách để thoát ra!

So với ông, Bàn Tử và Phan Tử lại kém hơn quá nhiều!

Tam thúc tuy không có năng lực của Phương Ngôn, cũng không bằng thiên phú và thực lực của Tiểu Ca, nhưng bản thân ông cũng có những điểm đáng nể, nếu không cũng sẽ không quản lý Ngô gia tốt như vậy!

“Bốp!” Sau khi Tam thúc tỉnh táo, liền bắt đầu hành động, trực tiếp rút xẻng Lạc Dương từ sau lưng ra, thẳng tay đập vào gáy Phan Tử!

Phan Tử loạng choạng một lúc, liền ngất đi!

Sau đó Tam thúc làm theo y hệt, lại đánh gục Bàn Tử xuống đất!

Phương Ngôn ngẩn ra, ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm Tam thúc!

“Loại ảo giác này không thể khống chế được, dù có giữ lại, ảo giác cũng có thể khiến họ giết cậu, chỉ có đánh ngất đi mới được!” Tam thúc phát hiện ánh mắt của Phương Ngôn, liền lên tiếng giải thích!

Nói xong, Tam thúc nhanh chóng cúi đầu xuống, không nhìn Phương Ngôn, chính xác là không nhìn đóa Thi Hương Ma Dụ sau lưng Phương Ngôn!

Tam thúc quả nhiên cũng đã phát hiện ra điểm lợi hại thực sự của Thi Hương Ma Dụ!

Phương Ngôn nghe Tam thúc giải thích không khỏi thầm cảm

thán!

Cảm thán sự quyết đoán của Tam thúc!

Quả nhiên gừng càng già càng cay, Phương Ngôn có thể không bị Thi Hương Ma Dụ ảnh hưởng, nhưng cũng không thể trong nháy mắt nghĩ ra cách cứu đồng đội!

"Tiểu Ca, anh không sao chứ?" Phương Ngôn nhìn về phía Tiểu Ca hỏi.

"Ừ!" Tiểu Ca lạnh lùng gật đầu, ừ một tiếng, cũng không biết là có sao hay không!

Nhưng Phương Ngôn thấy dáng vẻ của anh, có lẽ không bị ảnh hưởng!

Thấy đồng đội không sao, Phương Ngôn mới quay người lại, ánh mắt hung hãn nhìn về phía Thi Hương Ma Dụ!

"Thứ tai họa này, giữ lại cũng vô dụng!" Phương Ngôn lẩm bẩm, rồi trực tiếp xông tới, dùng dao găm Huyễn Tinh trong tay cắt đứt gốc Thi Hương Ma Dụ khỏi Côn Luân Mộc, ném xuống quỷ động không đáy bên dưới!

Chương 45

Không còn ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, Tam thúc mới thở phào nhẹ nhõm, đang định tiến lên, lại bị Tiểu Ca đưa một tay ra cản lại!

"Đừng qua đó, Thi Hương Ma Dụ tuy không còn, nhưng phấn hoa nó để lại cũng sẽ gây ra một số ảnh hưởng!" Tiểu Ca mặt lạnh nói!

Tam thúc sửng sốt, quả thực là vậy, ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ là không thể khắc phục, một khi rơi vào ảo cảnh, vậy thì không chỉ bản thân, mà cả đồng đội cũng có thể gặp nguy hiểm!

"Xem ra chuyện mò đồ chỉ có thể giao cho Phương lão bản rồi!" Tam thúc cười nói, lắc đầu lùi lại, kiểm tra tình hình của Phan Tử và Bàn Tử!

Tam thúc nói không sai, quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng như những món đồ bồi táng bên trong, vì quanh năm suốt tháng bị Thi Hương Ma Dụ ảnh hưởng, ít nhiều đều có năng lực gây ảo giác!

Trên đó dính đầy phấn hoa, người bình thường không thể chạm vào, cũng chỉ có Phương Ngôn mới có thể bỏ qua những thứ này!

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn rất nhiều!

Đợi đến khi Bàn Tử và Phan Tử tỉnh lại, Phương Ngôn đã thu dọn sạch sẽ mọi thứ trong quan tài!

Phái Bàn Sơn chỉ cầu Mộ Trần Châu, không cầu tài!

Nhưng điểm này ở chỗ Phương Ngôn lại không có tác dụng!

Tuy đã nắm giữ kỹ xảo của phái Bàn Sơn, nhưng việc hắn làm lại hận không thể dọn cả cái quỷ động đi!

Lúc này trong lòng Phương Ngôn đang ôm một bọc đồ lấy từ trong Côn Luân Mộc ra, những thứ này giá trị liên thành, nhưng hiện tại ngoài Phương Ngôn ra, những người khác căn bản không dám chạm vào!

May mà bảo vật của thành cổ Tinh Tuyệt không chỉ có bấy nhiêu!

"Lần này phát tài rồi!" Bàn Tử kích động hét lên, cũng không có thời gian để so đo chuyện Tam thúc đánh gục mình!

Quả thực là phát tài rồi, chỉ có điều việc vận chuyển có chút phiền phức!

Chuyện này Phương Ngôn không giải quyết được, chỉ có thể dựa vào Tam thúc!

May mà Tam thúc là người đáng tin cậy!

"Đúng rồi, bên kia có một ngôi mộ của Tiên Tri, có muốn vào xem không?" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một lối đi bị đá lở che khuất bên cạnh, hỏi.

Ngôi mộ Tiên Tri đã bị đá lở chặn lại, chỉ còn lại nửa lối đi!

Bàn Tử đã từng vào đó, rất hiểu tình hình bên trong, ở đó có một lối đi dẫn ra thế giới bên ngoài, lần trước Bàn Tử cũng chính vì có lối đi đó mới có thể trốn thoát ra ngoài!

Bên trong thực ra không có thứ gì đáng tiền, nhưng đã đến đây rồi, vào xem một chút cũng là điều cần thiết!

Dù sao thì lúc đó Bàn Tử cũng không tìm kiếm kỹ lưỡng, đồ vật của thời đại đó, dù chỉ là một món đồ trang sức thì bây giờ cũng có giá trị!

Lối đi bị chặn đối với người bình thường có lẽ khó mà không cần công cụ để mở ra, nhưng có Phương Ngôn ở đây thì không thành vấn

đề!

Lúc này Phương Ngôn đã gói ghém xong những món đồ bồi táng trong quan tài Nữ vương Tinh Tuyệt, nghe Bàn Tử nói cũng có hứng thú, liền đi về phía lối đi đó!

Những tảng đá chặn lối đi dưới sức mạnh khổng lồ của Phương Ngôn, dễ dàng bị dọn sang một bên!

"Bên trong không có nguy hiểm đâu!" Bàn Tử thản nhiên nói bên cạnh, cũng không có vẻ cảnh giác!

Anh ta đã vào bên trong, rất hiểu rõ những thứ ở đó!

Dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, mọi người nối đuôi nhau đi vào trong lối đi!

Lối đi thực ra không dài, đi chưa được một lúc đã đến cuối!

Cuối lối đi là một gian mộ vuông vức, nhưng khi vào trong lại phát hiện, bên trong không có quan quách, không có Tiên Tri, chỉ có một thi thể, lại mặc trang phục của người hiện đại, là một phụ nữ!

"Sao lại thế này?" Nhìn gian mộ trống rỗng, Bàn Tử đứng sững tại chỗ!

Rõ ràng anh ta đã vào đây!

Lý ra phải có hai thi thể người cổ đại mới đúng!

Một là Tiên Tri, một là tùy tùng của Tiên Tri!

Giữa gian mộ phải có một cỗ quan tài!

Anh ta đã từng lấy được một cuốn cổ tịch do Tiên Tri để lại ở đây, cũng chính nhờ cuốn cổ tịch đó mới tìm được đường ra ngoài!

Nhưng bây giờ?

Tất cả đều không có!

Chỉ có một thi thể phụ nữ hiện đại, cô độc dựa vào vách đá.

Thi thể đã khô quắt, xem ra đã chết từ rất lâu rồi!

“Có khi nào trước chúng ta đã có người vào, rồi mang thi thể và quan quách của Tiên Tri đi rồi không?” Phan Tử đưa ra suy đoán bên cạnh.

“Không thể nào, nếu thật sự có người vào, không thể nào chỉ mang đi thi thể mà bỏ lại những bảo vật bên ngoài!” Tam thúc trực tiếp phủ định suy nghĩ của Phan Tử!

“Vậy tại sao ở đây lại trống không?

Hay là nơi này vốn dĩ trống không, Bàn Tử nhớ nhầm?” Phan Tử tiếp tục nói!

Nhớ nhầm?

Sao có thể nhớ nhầm được!

Ký ức về thành cổ Tinh Tuyệt, dù đã qua hơn hai mươi năm, Bàn Tử vẫn nhớ như in!

“Thi thể này có lẽ là đồng bạn của anh lúc đó?” Tiểu Ca lúc này đang ngồi xổm bên cạnh thi thể người phụ nữ, quan sát cẩn thận, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia ngưng trọng!

Anh đã có một vài suy đoán về thân phận của Bàn Tử, bây giờ có lẽ đã được chứng thực!

Tiểu Ca vốn là loại quái vật bất lão bất tử, chỉ là cứ mười năm lại mất trí nhớ một lần!

Tiểu Ca bây giờ phát hiện, Bàn Tử dường như cũng có một số điểm tương đồng với anh!

Ví dụ như bất lão bất tử!

“Tiểu Diệp!” Bàn Tử trước đó vẫn luôn tập trung vào Tiên Tri và quan quách, không để ý đến thi thể này, lúc này được Tiểu Ca nhắc nhở, mới nhìn sang, quan sát kỹ một hồi, cuối cùng nhận ra thân phận của thi thể này.

Biểu cảm của Bàn Tử có chút phức tạp!

Có chút đau thương, nhưng nhiều hơn là sợ hãi!

Tiểu Diệp!

Chương 46

Diệp Diệc Tâm!

Thi thể của cô ấy lại ở đây!

Lúc đó khi trốn thoát, Tiểu Diệp đã chết, vì vội vàng chạy trốn nên cũng không mang theo thi thể của cô ấy!

Nhưng sau khi ra ngoài lại phát hiện Tiểu Diệp thực ra không chết, tất cả mọi người ngoại trừ giáo sư Hách đều không chết!

Anh ta tưởng rằng mình bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ nên sinh ra ảo giác, vì vậy cũng không nghĩ nhiều!

Bây giờ, anh ta lại thấy thi thể của Tiểu Diệp ở đây!

Vậy thì người cùng anh ta ra ngoài là ai?

Người nhân bản?

Hay người chết ở đây mới là người nhân bản?

Bàn Tử càng nghĩ càng thấy sợ hãi!

"Nơi này không có dấu vết đặt quan quách!" Phương Ngôn kiểm tra xung quanh rồi nói!

Câu này là nói với Tiểu Ca!

Nếu trong mộ thất từng đặt quan quách, dù bị dọn đi cũng sẽ để lại dấu vết!

Nhưng ở đây lại không hề có bất kỳ dấu vết nào liên quan đến quan quách!

Nói cách khác, từ xưa đến nay, đây đều là một gian mộ trống không!

Tiểu Ca khẽ gật đầu với Phương Ngôn, rồi tiếp tục nói!

"Nếu tôi đoán không lầm, nơi này căn bản không có Tiên Tri, lúc đó các anh quả thực đã bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ, sinh ra ảo giác, người chỉ đường cho các anh rời đi, hẳn là Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Nữ vương Tinh Tuyệt?" Bàn Tử căn bản không dám tin!

"Không sai, dựa trên những gì tôi gặp phải và những gì anh miêu tả trước đó, tôi cơ bản có thể phán đoán rằng, Nữ vương Tinh Tuyệt chỉ muốn mọi người rời đi!" Tiểu Ca gật đầu nói.

"Nhưng…" Bàn Tử muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Anh ta tự nhiên không muốn tin rằng tất cả những điều này đều do Nữ vương Tinh Tuyệt sắp đặt!

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, không thể không tin!

Căn bản không có Tiên Tri nào cả!

"Vậy những người cùng tôi rời đi lúc đó… là người nhân bản?" Bây giờ Bàn Tử quan tâm đến điều này hơn!

Anh ta phải biết, lúc đó anh ta và Lão Hồ đã mang ra ngoài những con quái vật gì!

Tiểu Ca gật đầu: "Không sai, là người nhân bản, hoặc là, cũng có thể gọi họ là tộc Tháp Khắc Lạp Mã!" Tộc Tháp Khắc Lạp Mã, phái Bàn Sơn!

Truyền thuyết kể rằng tộc Tháp Khắc Lạp Mã ban đầu chính là người Tinh Tuyệt, sau này vì bị lời nguyền của Quỷ Động, bất đắc dĩ phải rời khỏi quê hương, tiến về Trung Nguyên!

Tộc Tháp Khắc Lạp Mã bị lời nguyền của Quỷ Động, máu sẽ biến thành màu vàng kim, không một tộc nhân nào có thể sống quá năm

mươi tuổi, chỉ có tìm được Mộ Trần Châu mới có thể giải được lời nguyền này!

Thực ra ở thời cổ đại, sống không quá năm mươi tuổi là chuyện bình thường, nhưng người bị nguyền rủa, từ bốn mươi tuổi bắt đầu, sẽ bị lời nguyền giày vò, sự giày vò đó sẽ kéo dài suốt mười năm, cho đến khi chết vào năm năm mươi tuổi!

"Vợ của Lão Hồ là hậu duệ của tộc Tháp Khắc Lạp Mã, nghe nói là cháu gái của đạo nhân Bàn Sơn cuối cùng, Chá Cô Tiếu.

Tôi và Lão Hồ trước đây ở đây cũng bị dính lời nguyền, sau đó tìm được Mộ Trần Châu lời nguyền đó mới biến mất!" Bàn Tử hồi tưởng lại, có một số chuyện anh ta không nói ra.

Lời nguyền tuy đã biến mất, nhưng cơ thể anh ta đã xảy ra biến hóa, bất lão bất tử!

"Lời nguyền không hề biến mất, tác dụng của Mộ Trần Châu chỉ là khiến phương thức của lời nguyền xảy ra biến dị!" Tiểu Ca vừa nói vừa đứng dậy, đi khỏi bên cạnh thi thể Tiểu Diệp, nhìn Bàn Tử tiếp tục nói!

"Lúc đó rời khỏi đây không phải là tộc Tháp Khắc Lạp Mã, mà là người trong gương, cũng chính là loại người nhân bản đó!" "Nữ vương Tinh Tuyệt lúc đó trấn thủ dãy núi Tháp Khắc Lạp Mã, ngăn cản những người trong gương do Quỷ Động tạo ra rời khỏi đây.

Sau này có một người nhân bản chạy ra ngoài, đến vương quốc Cô Tô, tự xưng là Tiên Tri, xúi giục hoàng tử Cô Tô ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt.

Sau khi Nữ vương Tinh Tuyệt qua đời, những người nhân bản đó liền từ dãy núi Tháp Khắc Lạp Mã chạy ra ngoài!" "Mà những người đó vì hấp thụ năng lượng của Quỷ Động mới sinh ra, trên người mang

theo một loại virus nào đó, một khi đến một độ tuổi nhất định, loại virus đó sẽ bùng phát.

Họ phát hiện, chỉ có tìm được Mộ Trần Châu, dùng Mộ Trần Châu tế lễ Quỷ Động, mới có thể tiêu trừ lời nguyền này, vì vậy mới trở thành đạo nhân Bàn Sơn, bước lên con đường tìm kiếm Mộ Trần Châu!" "Vậy người Tinh Tuyệt tại sao lại đột nhiên biến mất?" Bàn Tử có chút không dám tin!

"Người Tinh Tuyệt biến mất, nghe nói là vì bão cát đen đã nhấn chìm toàn bộ Tinh Tuyệt, biến mất trong môi trường khắc nghiệt của sa mạc!" Tam thúc ở bên cạnh giải đáp thắc mắc này của Bàn Tử!

Nghe lời giải thích như vậy, rõ ràng Bàn Tử không thể chấp nhận được, đứng ngây ra đó, ánh mắt trở nên mơ màng!

Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới đột nhiên ngẩng đầu: "Không đúng, nếu theo lời các anh nói, lời nguyền chỉ xuất hiện trên người tộc Tháp Khắc Lạp Mã, vậy tại sao lúc đó tôi và Lão Hồ sau khi ra khỏi đây cũng bị nhiễm phải lời nguyền đó!" "Vì các anh không giết người nhân bản và ném vào quỷ động, hoặc là, lúc đó có lẽ các anh căn bản không gặp phải người nhân bản!" Phương Ngôn suy đoán.

"Lần này thì khác, vì tôi đã từng bị nhân bản, nên năng lượng của quỷ động không thể ảnh hưởng đến tôi.

Vì vậy chỉ có vài người chúng ta gặp phải người nhân bản giống hệt mình, còn anh thì không!

Bởi vì anh không thể bị nhân bản!" Đương nhiên, đây đều chỉ là suy đoán, sự thật như thế nào, không ai biết!

Có lẽ Tiểu Ca biết một số chuyện, nhưng ngay cả anh cũng không biết tại sao mình lại biết những điều đó, tự nhiên càng không thể tra hỏi được!

Trong cái gọi là mộ huyệt của Tiên Tri không có thứ gì có giá trị, mọi người cũng không ở lại lâu, quay trở về theo đường cũ!

Trên đường đi, Bàn Tử có chút mất hồn mất vía, không có tinh thần, ngay cả khi vận chuyển những món đồ bồi táng, rõ ràng cũng không có hứng thú!

Có thể khiến Bàn Tử phớt lờ sự cám dỗ của tiền bạc, cũng không đơn giản!

Đồ bồi táng của Nữ vương Tinh Tuyệt quá nhiều, mấy người căn bản không thể vận chuyển ra ngoài trong một lần!

Tiêu tốn rất nhiều thời gian, trời cũng dần dần tối xuống, mọi người quyết định nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai sẽ tiếp tục vận chuyển những món đồ bồi táng!

Lúc nghỉ ngơi, Phương Ngôn lấy ra những thứ mò được trong quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt!

Hắn không có ý định che giấu, bao gồm cả dao găm Huyễn Tinh cũng lấy ra đặt ở đó!

Tam thúc tự nhiên cũng trực tiếp bỏ qua con dao găm Huyễn Tinh, dù sao thì loại dao găm pha lê đó, so với gốm Đường Tam Thái và gấm phượng hoàng kim tuyến, quả thực không đáng một xu!

Nhưng điều khiến Tam thúc buồn bực là, những thứ Phương Ngôn mang ra từ trong quan tài, ông lại không thể chạm vào!

"Những thứ này quanh năm suốt tháng bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ, bản thân cũng có một số hiệu quả gây ảo giác, người bình thường căn bản không thể chạm vào!" Tam thúc lắc đầu cười khổ nói!

Bảo bối tuy động lòng người, nhưng đã định trước không thuộc về mình!

“Nhưng hiệu quả gây ảo giác kỳ lạ này, lại có thể khiến giá trị của những thứ này tăng lên vài bậc, Phương lão bản lần này phát tài rồi!” Tam thúc cũng không phải người bình thường, không hề lộ ra vẻ tham lam, ngược lại cười nói với Phương Ngôn!

“Tam thúc thấy những thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?” Phương Ngôn khẽ cười hỏi.

Chương 47

"Khó nói lắm, giá trị của gốm Đường Tam Thái bảo thủ ước tính cũng phải một hai trăm triệu, nếu gặp được người mua thực sự chỉ có thể cao hơn.

Còn về tấm gấm phượng hoàng kim tuyến này, tôi chỉ có thể nói là vô giá!" Tam thúc suy nghĩ một hồi rồi nói: "Tôi biết mấy ngày nữa ở kinh đô sẽ có một buổi đấu giá, lúc đó Phương lão bản có thể mang đi thử, buổi đấu giá đó do Hoắc gia lão thái thái tổ chức đó!" "Có phải ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không?" Phương Ngôn ngẩn ra, vội vàng hỏi.

"Ừ!" Tam thúc gật đầu: "Là tôi nhiều lời rồi, là do Hoắc gia tổ chức, Phương lão bản là con rể Hoắc gia, sao lại không biết được chứ!" Tam thúc cười ha hả.

Phương Ngôn thì trong ánh mắt lại lộ ra một tia sáng!

Nếu hắn đoán không sai!

Buổi đấu giá được tổ chức tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ bán đấu giá Xà Mi Đồng Ngư!

Phương Ngôn trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung từ bức thư gấm do Uông Tàng Hải để lại đã biết được công dụng cụ thể của Xà Mi Đồng Ngư, trong tay hắn hiện tại có một con, con bị bán đấu giá kia, có lẽ có thể tranh thủ!

"Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn có việc phải làm!" Tam thúc xua tay nói.

Đêm.

Phương Ngôn lại có một giấc mơ kỳ lạ!

Phương Ngôn có thể cảm nhận rõ ràng đây là một giấc mơ!

Trong mơ, hắn đang đi trong lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt!

Hắn đi về phía trước một cách vô định!

Qua khỏi mộ đạo, vào trong hố bồi táng, nhưng vẫn không dừng lại!

Xung quanh dâng lên sương mù nhàn nhạt, không nhìn thấy tình hình xung quanh!

Hình ảnh chuyển đổi, Phương Ngôn đã ở trên sạn đạo!

Hắn đứng bên cạnh vách đá nơi đặt Côn Luân Mộc, đóa Thi Hương Ma Dụ trên Côn Luân Mộc không biết từ lúc nào đã mọc ra, tỏa ra ánh sáng màu hồng phấn!

Một người phụ nữ đứng trước Côn Luân Mộc, trên người mặc y phục gấm phượng hoàng kim tuyến, không nhìn rõ dung mạo, nhưng Phương Ngôn có thể cảm nhận được vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đó!

Người phụ nữ vẫy vẫy tay với hắn, để lộ nửa cánh tay trắng nõn thon dài như ngó sen, trên ngón tay ngọc ngà đeo một chiếc nhẫn bản chỉ màu xanh đen, cổ tay thì đeo một chiếc vòng ngọc ấm màu đỏ!

Phương Ngôn ma xui quỷ khiến đi tới!

Sương mù xung quanh dường như càng dày đặc hơn, không nhìn thấy quỷ động bên dưới, ánh sáng của Thi Hương Ma Dụ càng lúc càng sáng, như hoa đào nở rộ trong ngày xuân!

Người phụ nữ đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt trên má Phương Ngôn, Phương Ngôn lại có thể cảm nhận được sự mềm mại, mượt mà, và một chút lạnh lẽo!

Sau đó tay của Phương Ngôn như không bị khống chế đưa ra, vòng ra sau lưng người phụ nữ, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng.

Sau đó Phương Ngôn thuận thế đè xuống, hai người nằm vào trong Côn Luân Mộc!

Mưa xuân, sấm sét, nơi hoa đào nở rộ!

Phương Ngôn trong lúc mơ hồ đã nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ!

Nữ vương Tinh Tuyệt!

Phương Ngôn lập tức tỉnh giấc, trên người toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Mang máng nhìn quanh, phát hiện mình vẫn đang nằm trong lều, bên ngoài có ánh lửa khẽ lay động, Tiểu Ca đang ngồi bên đống lửa lau chùi thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay!

Là mơ thôi!

Dù cảm giác đó chân thực đến vậy!

Nhưng cảnh tượng lại quá hư ảo!

Dường như chỉ có người trong mơ là chân thực!

Phương Ngôn không còn buồn ngủ, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài!

"Xoẹt!" Nhưng khi Phương Ngôn đang mặc quần áo, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một cơn đau rát!

Biểu cảm của Phương Ngôn thay đổi, trở nên ngưng trọng!

"Tiểu Ca, giúp tôi xem sau lưng có chuyện gì vậy?" Phương Ngôn đi đến trước mặt Tiểu Ca nói.

Tiểu Ca gật đầu, sau đó nhìn một cái, rồi thản nhiên nói: "Chắc là bị cành cây làm bị thương, có một vết xước, không nghiêm trọng!" Chỉ rách một chút da, quả thực không nghiêm trọng!

Chỉ vì Phương Ngôn toát ra một thân mồ hôi lạnh, khi mặc quần áo kích thích, mới xuất hiện cảm giác đau rát đó!

Không có mắt là tốt rồi!

Phương Ngôn thả lỏng!

"Tôi gác đêm cho, anh đi nghỉ đi!" Phương Ngôn nói.

Tiểu Ca cũng không khách khí, gật đầu rồi quay về lều!

Phương Ngôn thản nhiên ngồi đó bắt đầu hồi tưởng lại giấc mơ vừa rồi!

Một giấc mơ kỳ lạ!

Một giấc mơ chân thực!

Nhưng cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi!

Nữ vương Tinh Tuyệt đã bị mình giết chết, thi thể đều hóa thành tro bụi, không thể nào còn sống được!

Còn sống, cũng không thể nào cùng mình lăn giường được!

Lại nói, vừa rồi mình rõ ràng đang ở trong lều, Tiểu Ca đang gác đêm bên ngoài, cũng không thể nào chạy vào trong mộ cùng Nữ vương Tinh Tuyệt một lần được!

Phương Ngôn cười khổ lắc đầu, xua đi ý nghĩ đó!

Nhưng mà, thật sự có chút đáng để hồi vị!

Cảm giác đó!

Chỉ là điều Phương Ngôn không biết, người hắn hỏi lại đúng là Tiểu Ca, một thanh niên chưa từng trải qua chuyện nam nữ.

Nếu không, bất luận hỏi Tam thúc, hỏi Phan Tử, hay thậm chí là Bàn Tử, đều có thể cho Phương Ngôn một lời giải thích cụ thể hơn!

Vết thương sau lưng Phương Ngôn đâu phải là vết xước do cành

cây, người có kinh nghiệm chỉ cần nhìn là biết, đó là bị móng tay của phụ nữ cào!

Chương 48

Bây giờ, Phương Ngôn chỉ nghĩ rằng mình đã có một giấc mộng xuân, mộng tỉnh rồi, cũng qua rồi!

Một đêm không có chuyện gì xảy ra!

Sáng sớm hôm sau, mấy người lại tiếp tục hành động, vận chuyển những món đồ bồi táng ra ngoài!

Mọi người nghỉ ngơi dường như đều không tệ, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Cũng chỉ có trong mắt Phương Ngôn có chút tơ máu, nhưng chính Phương Ngôn cũng không để ý, cũng không quan tâm!

Bàn Tử sau một đêm nghỉ ngơi cũng đã hồi phục bình thường, chuyển sự chú ý từ những người nhân bản lúc trước sang những món bảo vật, khôi phục lại bản tính!

"Chúng ta phải nhanh lên, nhìn sắc trời kia, e rằng bão cát đen sắp đến rồi!" Tam thúc nhìn những đám mây đen xuất hiện ở chân trời, sắc mặt ngưng trọng nói!

"Cũng gần đủ rồi, nhiều hơn nữa tôi cũng không chở nổi!" Phương Ngôn gật đầu.

Chỉ có ba chiếc xe, còn phải chứa nước, xăng dầu và những vật tư khác, bây giờ có thể chất được gần như đã đầy, thậm chí bắt đầu có mục đích chỉ chất những thứ đáng tiền, những thứ tương đối đáng tiền, nhưng vẫn không chứa hết được!

"Vậy đi, những thứ còn lại sau này nếu có cơ hội sẽ quay lại!" Tam thúc nói.

Tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể như vậy!

Cuối cùng mọi người cũng lên đường trở về!

“Thu hoạch lần này không nhỏ, tôi bảo thủ ước tính, trừ những thứ của Phương lão bản ra, những thứ còn lại ước chừng cũng trị giá hơn mười tỷ, theo như lúc đó đã thương lượng, Bàn Tử chiếm bốn phần, Phương lão bản chiếm bốn phần, tôi và Phan Tử tổng cộng chiếm hai phần!” Anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng, trên đường đi, họ đã thương lượng xong cách phân chia!

Sau đó Tam thúc lại nhìn về phía Tiểu Ca, có chút khó xử!

Tiểu Ca nên được trả theo giá của người dẫn đường!

Nhưng bây giờ đã biết thân phận của anh, tự nhiên không thể làm vậy!

“Lấy hai phần từ chỗ tôi đưa cho Tiểu Ca đi!

Dù sao tôi cũng có gấm phượng hoàng kim tuyến nữa mà!” Phương Ngôn cười nói.

Tam thúc khi tính toán không hề tính những thứ Phương Ngôn mò được trong quan tài Nữ vương Tinh Tuyệt vào, rõ ràng đã biểu thị đó thuộc về tài sản riêng của Phương Ngôn!

Dù sao nếu không có Phương Ngôn, họ cũng không lấy được!

Phương Ngôn cũng không phải người keo kiệt, hai phần cũng là mấy trăm triệu, cứ thế mà tặng đi, khiến Tam thúc đau lòng đồng thời cũng có chút khâm phục!

“Tôi không cần!” Nhưng Tiểu Ca lại không hề nể tình, mặt lạnh nói!

Thôi được, cũng không phải không nể tình, chỉ là Tiểu Ca vẫn luôn có biểu cảm đó, Phương Ngôn cũng đã quen rồi!

“Những thứ này phải dựa vào Tam thúc mang về bán, lúc đó tôi

chỉ chờ lấy tiền thôi!" Phương Ngôn cười nói, chuyển sang chủ đề khác!

"Chuyện này giao cho tôi thì cứ yên tâm!" Tam thúc cười nói!

"Hù!" Phương Ngôn giật mình tỉnh giấc!

Đây là ngày thứ mười sau khi trở về.

Trong mười ngày, Phương Ngôn đã có ba lần giấc mơ gần như giống hệt nhau, cứ cách vài ngày lại có một lần!

Nội dung giấc mơ gần như không có gì khác biệt so với giấc mơ ở thành cổ Tinh Tuyệt, thậm chí ngày càng chân thực!

Bây giờ hắn thậm chí có thể miêu tả được dung mạo của Nữ vương Tinh Tuyệt!

"Chẳng lẽ bị ma ám rồi?" Phương Ngôn không khỏi nghĩ thầm, rồi lại lắc đầu cười khổ một tiếng: "Nếu thật là vậy, thì Nữ vương Tinh Tuyệt đó chắc cũng là một con ma háo sắc!" Bị ma háo sắc ám thì phải làm sao?

Đang online chờ, rất gấp!

Những giấc mơ lặp đi lặp lại liên tục, khiến Phương Ngôn cũng không thể không xem trọng!

Hay là tìm một ngôi chùa đi bái Bồ Tát?

Tam thúc thì thường xuyên làm những chuyện này, dù sao cũng quanh năm xuống đấu, đối với một số thứ rất kiêng kỵ, biết càng nhiều, thường thì những thứ kiêng kỵ cũng càng nhiều, ngược lại những người không biết gì cả, lại kiên quyết tin vào quan điểm vô thần.

Phương Ngôn vốn không tin những thứ này, nhưng bây giờ cũng có chút tê dại da đầu!

“Cốc cốc cốc!” Phương Ngôn đang tắm thì bên ngoài có tiếng gõ cửa!

Tiếng gõ cửa dồn dập, không cần nghĩ cũng biết là ai đến!

Phương Ngôn lắc đầu, tiếp tục tắm, cũng không để ý!

Mãi đến khi tắm xong, mới quấn khăn tắm đi ra, mở cửa!

“Này cháu trai lớn của tôi, không thể nhanh nhẹn hơn được à!” Bên ngoài chính là Vương Bàn Tử!

Bây giờ việc kinh doanh của Vương Bàn Tử đã từ Phan Gia Viên dời đi, ở đối diện cửa hàng của Phương Ngôn, ngay cả chỗ ở cũng gần Phương Ngôn!

Cửa hàng của gã trông rất lộng lẫy, so với của Phương Ngôn thì hơn hẳn!

Nhưng Bàn Tử lại không hề để ý!

Theo lời gã, Bàn gia bây giờ cũng là tỷ phú, chút tiền lẻ đó có thể bỏ ra!

Không sai, bây giờ họ đều là tỷ phú!

Tam thúc làm việc rất nhanh, những thứ lấy được từ thành cổ Tinh Tuyệt đã bán đi rồi!

Thậm chí còn nhiều hơn so với ước tính ban đầu của Tam thúc!

Trọn vẹn hơn hai tỷ!

Phương Ngôn và Bàn Tử mỗi người đều được chia hơn tám trăm triệu, bây giờ là phú hào chính hiệu!

“Thiên Chân cũng đến à!” Phương Ngôn không để ý đến Bàn Tử, chào hỏi Thiên Chân bên cạnh Bàn Tử!

“Phương ca, lần này anh không tử tế chút nào, chuyện tốt như vậy

cũng không biết gọi em!" Thiên Chân phàn nàn.

Mấy ngày nay Thiên Chân vẫn luôn bám theo Bàn Tử, mặt mày không vui!

Nguyên nhân là đi thành cổ Tinh Tuyệt không dẫn cậu ta theo!

"Lần sau, lần sau!" Phương Ngôn cười ha hả nói.

Lần sau còn lâu mới mong dẫn cậu theo!

Chương 49

Phương Ngôn thầm nghĩ!

“Nhanh lên được không, lát nữa không kịp bây giờ!” Bàn Tử thúc giục.

“Gấp cái gì!” Phương Ngôn xua tay nói.

Hôm nay là ngày đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trước đó Phương Ngôn đã đề xuất muốn đi mở mang tầm mắt, sau đó Tam thúc đã kiếm cho họ mấy tấm vé.

Bàn Tử từ trước đến nay đều làm việc một mình, tuy ở Bắc Kinh cũng có chút danh tiếng, nhưng loại đấu giá đẳng cấp này thật sự chưa từng tham gia, vì vậy mới vội vàng như vậy!

Thiên Chân lần này cũng đơn thuần là đi theo để mở mang tầm mắt!

Tất cả đều do Tam thúc giúp đỡ sắp xếp!

Nếu không, bằng năng lực hiện tại của Phương Ngôn, thật sự chưa chắc đã vào được!

Tài sản hơn tám trăm triệu, đối với những người thật sự có tiền, quả thực không là gì!

“Đúng rồi, chuyện tôi nhờ ông hỏi thăm thế nào rồi?” Phương Ngôn hỏi.

“Tôi tin cái đó làm gì, mấy lời của mấy ông sư đó rõ ràng là lừa gạt dân chúng không biết gì, dân trong nghề chúng ta không tin Phật, có tin cũng là tin tổ sư gia!” Bàn Tử vừa nói, vừa từ trong túi lấy ra một chiếc hộp được bọc vải đỏ cẩn thận, rồi đưa cho Phương Ngôn!

“Ồ?” Phương Ngôn nhận lấy, mở từng lớp ra, khi nhìn thấy thứ bên trong, không khỏi ngẩn người!

“Mạc Kim Phù!” “Không sai, Mạc Kim Phù!” Bàn Tử đắc ý nói.

“Cậu cũng xuống mộ hai lần rồi, là người trong nghề chúng ta, lúc đó Lão Hồ không đưa cho cậu chắc là không muốn cậu làm nghề này, nhưng ở chỗ sư thúc này thì không có những quy tắc đó.

Một thân bản lĩnh trời sinh để dùng cho việc trộm mộ, cái Mạc Kim Phù này là bảo bối mà Bàn gia tôi trân quý cất giữ, là thứ mà tổ sư gia đời đầu từng đeo!” Đối mặt với sự ba hoa của Bàn Tử, Phương Ngôn cũng lười đáp lại!

Cái Mạc Kim Phù này tự nhiên không phải do tổ sư gia của Mạc Kim Giáo Úy từng đeo như Bàn Tử nói, nhưng cũng không tệ, là thứ lúc đó lấy ra từ Long Lĩnh Mê Quật!

“Mạc Kim Phù được làm từ móng vuốt cứng nhất của tê tê ngâm trong bùn đen ở Tây Vực bốn mươi chín ngày, sau đó phải chôn dưới lòng đất sâu trăm mét ở Long Lâu, mượn linh khí của địa mạch tám trăm ngày, dài hơn một tấc, đen bóng, cứng vô cùng, trên thân phù khắc hai chữ cổ triện “Mạc Kim”, có tác dụng hộ thân, cực kỳ trừ tà!” Mạc Kim Phù, có thể trừ tà hay không thì không biết, nhưng nó là một vật phẩm để xác nhận thân phận giữa các Mạc Kim Giáo Úy!

Nhưng Phương Ngôn cụ thể thuộc phái nào, chính hắn cũng không biết!

Hắn nắm giữ pháp thuật Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim Giáo Úy, lại có thuật Phát Khâu Chỉ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, và nắm giữ Bàn Sơn Chi Thuật hoàn chỉnh!

Nhưng Phương Ngôn cũng sẽ không băn khoăn về những chuyện này!

“Hy vọng có tác dụng!” Phương Ngôn gật đầu rồi cất đi.

“Chuyện vũ khí tìm thế nào rồi?” Phương Ngôn lại hỏi.

“Ông nội ơi, tôi mới về được mấy ngày, làm gì có chuyện tìm nhanh như vậy, cũng phải cho tôi thời gian chứ, đừng lề mề nữa, mau dọn dẹp đi thôi!” Phương Ngôn ở thành cổ Tinh Tuyệt đối phó với tử vong nhuyễn trùng lúc đó đã muốn có một vũ khí thuận tay rồi!

Huyền Ngọc Chỉ đối phó với một số thứ có hình thể nhỏ hoặc có điểm yếu chí mạng thì tốt, nhưng đối phó với những sinh vật to lớn thì có chút yếu ớt!

Theo Phương Ngôn thấy, vũ khí tốt nhất nên là đao, tốt nhất là đao ngắn, như vậy trong mộ mới dễ thi triển và dễ mang theo!

Thực ra Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca không tệ, ở thành cổ Tinh Tuyệt lúc đó, Hắc Kim Cổ Đao cũng bị nhân bản ra, đáng tiếc khi rời khỏi thành cổ Tinh Tuyệt, thanh Hắc Kim Cổ Đao đó lại trực tiếp hóa thành tro bụi biến mất!

Phương Ngôn sau khi trở về đã nhờ Tam thúc và Bàn Tử giúp tìm một vũ khí thích hợp, nhưng thời gian quá ngắn, thần khí như Hắc Kim Cổ Đao sao có thể dễ dàng tìm thấy được!

Vừa nói chuyện, ba người đã đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Ở cửa có rất nhiều bảo vệ mặc đồ đen, trông rất có khí thế!

“Tân Nguyệt Phạn Điếm có lai lịch gì vậy, em hỏi Tam thúc, nhưng Tam thúc không nói, chỉ dặn em đừng gây sự ở đây, nếu không thì chính ông ấy cũng không bảo vệ được em!” Thiên Chân nhìn thấy thế trận này, càng tò mò hơn!

Ở thời đại này, có thể bày ra thế trận như vậy ở kinh đô, không phải là người có tiền bình thường có thể làm được!

Phương Ngôn lắc đầu!

Lai lịch của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn thật sự không biết.

Phương Ngôn chỉ biết, từ thời Dân quốc thậm chí sớm hơn, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã không phải là nơi bình thường, ngay cả người của Thượng Tam Môn trong Lão Cửu Môn cũng không dám làm càn ở đây!

"Tôi nói cho các cậu nghe, tôi đã hỏi thăm rồi, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy bề ngoài là một khách sạn, nhưng thực chất là một sàn đấu giá ngầm, chuyên bán những thứ đào từ dưới đất lên, người có thể đến đây không phú thì quý, người bình thường ngay cả vào cũng không vào được!" Bàn Tử thần bí nói bên cạnh.

"Nghe Tam thúc nói buổi đấu giá lần này là do Hoắc gia tổ chức!" Thiên Chân vừa nói, vừa nhìn về phía Phương Ngôn!

Chuyện Phương Ngôn là con rể Hoắc gia, với tư cách là người của Lão Cửu Môn, Thiên Chân dĩ nhiên biết!

"Bức gốm Đường Tam Thái đó anh cũng mang đi bán đấu giá à?

Giá khởi điểm bao nhiêu?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Giá khởi điểm một trăm năm mươi triệu!" Phương Ngôn thản nhiên gật đầu nói.

Lần này hắn không đi bằng quan hệ của Hoắc gia, thẻ hội viên để vào là do Tam thúc làm cho, lần này tham gia đấu giá, Phương Ngôn không hề thông báo cho Hoắc gia!

"Ngầu vãi!" Bàn Tử cảm thán.

Người so với người tức chết người, Bàn gia gã làm nghề này mấy chục năm, bây giờ xem ra, còn không bằng một thanh niên trẻ tuổi!

Một món đồ ít nhất cũng trị giá một trăm năm mươi triệu!

Bàn Tử nếu không phải nhờ thu hoạch từ thành cổ Tinh Tuyệt lần này, thì có đập nồi bán sắt cũng không bằng một phần lẻ của người ta!

Ngay cả Thiên Chân, người thừa kế duy nhất của Ngô gia trong Lão Cửu Môn, nghe xong cũng có chút chảy nước miếng!

"Tấm gấm phượng hoàng kim tuyến kia không mang ra à?

Thứ đó còn đáng tiền hơn!" Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

"Thứ đó giữ lại làm bảo vật trấn tiệm không tốt sao!" Phương Ngôn ý vị sâu xa nhìn Bàn Tử cười nói.

Thực ra, ngay cả bình gốm Đường Tam Thái, tuy giá bán đấu giá là 1.5 tỷ, nhưng có bán được hay không cũng khó nói, dù sao người có thể bỏ ra số tiền lớn để mua thứ này thực ra không nhiều!

Hiện tại trên các sàn đấu giá đồ cổ An Lạc, món đắt nhất cũng chỉ bán được hơn 5 tỷ!

So sánh thực sự, đồ gốm sứ có giá trị sưu tầm xa không bằng thư họa!

Nhưng tấm gấm phượng hoàng kim tuyến của Phương Ngôn lại là một ngoại lệ!

Theo lời của Tam thúc, đó là bảo vật vô giá!

Bảo vật vô giá, cũng là thứ không bán được!

Giá thấp thì rõ ràng không bằng không bán, giá cao thì người muốn mua lại không nhiều, vậy không bằng giữ lại!

Chương 50

"Lúc nào đó cũng cho tôi mượn trưng bày nhé, xem cửa hàng của tôi mới khai trương, cũng không có nhiều người ghé qua!" Bàn Tử đảo mắt, cười hắc hắc nói.

"Cũng không phải là không được!" Phương Ngôn lại suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu, khiến Bàn Tử có chút bất ngờ!

"Nhưng ông phải đồng ý với tôi một yêu cầu!" "Yêu cầu gì cứ nói, lên núi đao xuống chảo dầu, Bàn gia tôi tuyệt đối không chớp mắt!" Bàn Tử thấy Phương Ngôn đồng ý, tự nhiên vô cùng kích động!

"Cũng không đến mức đó, có thể sẽ tốn chút tiền!" Phương Ngôn cười hắc hắc nói.

"Xì!" Bàn Tử dường như thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại ưỡn ngực, tự tin nói: "Tôi tưởng chuyện gì, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết đối với Bàn gia tôi đều không gọi là vấn đề, nói đi, bao nhiêu tiền!" Thật là một Bàn Tử lắm tiền nhiều của!

Nhưng dù sao người ta bây giờ cũng là tỷ phú, cũng có chút tự tin!

"Đừng vội, lúc đó nghe tôi sắp xếp là được, yên tâm sẽ không quá nhiều, tuyệt đối ông có thể bỏ ra, lúc đó còn có thể huy hoàng một phen, không chừng lần này một lần, đại danh của Bàn Tử ông có thể vang danh thiên hạ đó!" Trong ánh mắt Phương Ngôn lộ ra một tia giảo hoạt!

Phương Ngôn cũng không tiếc tiền, chỉ là không muốn làm kẻ ngốc chịu chi mà thôi!

Bàn Tử thì khác, Bàn Tử thích nhất là thể hiện, bỏ chút tiền để thể hiện đối với Bàn Tử bây giờ cũng không cần phải tiếc!

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của Phương Ngôn mà thôi!

Khi mấy người đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm liền bị bảo vệ chặn lại!

Nơi này là chế độ hội viên, không phải ai cũng có thể vào được!

May mà khi Thiên Chân từ trong túi lấy ra ba tấm thẻ hội viên, họ đã bình an đi vào!

"Nơi này thật không tồi!" Trang trí bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể nói là lộng lẫy, chỉ riêng sảnh lớn phía trước đã trưng bày vô số đồ cổ trị giá không dưới trăm vạn, chỉ để triển lãm!

"Vị trí của chúng ta ở đâu?" Phương Ngôn hỏi.

"Để em đi hỏi!" Thiên Chân lúc này cũng nhìn đến hoa mắt, khi Phương Ngôn hỏi, vội vàng chạy đi hỏi một nhân viên phục vụ bên cạnh.

"Này, Thiên Chân cũng đáng yêu phết, làm chân sai vặt chắc là không tồi!" Bàn Tử nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn của Thiên Chân nói.

"Cậu ta là người thừa kế tương lai của Ngô gia, Bình Tam Môn trong Lão Cửu Môn đó!" Phương Ngôn khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái hừ nói.

"Lão Cửu Môn thì có gì ghê gớm, Ngô Lão Cẩu thấy tôi cũng phải tôn xưng một tiếng Bàn gia!" Bàn Tử khinh thường nói.

Câu này thực ra có chút quá lời!

Bàn Tử ra mắt cũng sớm hơn mấy năm so với thế hệ của Tam thúc, nhưng so với những người già của Lão Cửu Môn như Ngô Lão Cẩu, thì vẫn thấp hơn một bậc!

"Ối!

Khẩu khí lớn thật, dám nói những lời này ở đây, không sợ bị ném

xuống biển Bột Hải cho cá ăn sao!" Phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc õng ẹo.

Phương Ngôn vội vàng quay đầu lại, liền thấy Hoắc Tú Tú đang khoanh tay đứng đó, cười như không cười nhìn Phương Ngôn và Bàn Tử!

"Mẹ ơi!

Cháu dâu, dọa chết chú rồi!" Bàn Tử vỗ vỗ bộ ngực dày của mình, lòng còn sợ hãi nói.

Lời của Hoắc Tú Tú không phải là hù dọa, nếu thật sự bị những người khác của Lão Cửu Môn nghe được những lời này, không chừng hai trăm cân thịt của Bàn Tử thật sự phải đi cho cá ăn!

"Tú Tú!" Phương Ngôn dịu dàng gọi.

Hai người đã xa nhau một thời gian, trước đó Phương Ngôn vì đi thành cổ Tinh Tuyệt, vẫn luôn mạo hiểm, cũng không có thời gian để nhớ nhung, bây giờ gặp lại, giống như vợ chồng son xa cách!

"Đồ vô lương tâm, cũng không biết đến thăm em, mấy ngày nay chết ở đâu vậy!" Hoắc Tú Tú chu môi đi tới, tuy miệng thì phàn nàn, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười ấm áp!

"Gần đây không phải bận sao!" Phương Ngôn vội vàng an ủi.

Một thời gian không gặp, lúc này Hoắc Tú Tú đã thay đổi không ít!

Trên người mặc một bộ sườn xám vừa vặn, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ, một mái tóc dài đen bóng xõa trên vai, trông đoan trang hơn rất nhiều!

Nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra vẻ lém lỉnh, tinh quái!

Hoắc Tú Tú tuy đôi khi có chút đỏng đảnh công chúa, nhưng cũng không phải là người không biết điều, cô cũng biết, đàn ông nên chú

trọng sự nghiệp hơn, nên cũng không hỏi nhiều.

"Bà nội đang ở trên lầu hai, anh có muốn cùng em đi không?" Hoắc Tú Tú khoác tay Phương Ngôn hỏi.

Phương Ngôn nhìn Bàn Tử, lại liếc nhìn Thiên Chân ở xa, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Thôi đi!" Thấy vẻ mặt có chút khó xử của Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú cũng không dây dưa.

Không thể nào thật sự để chồng mình mất mặt trước mặt bạn bè được.

Có sắc quên bạn không phải là từ tốt đẹp gì!

Phương Ngôn đã đi cùng bạn bè, vậy thì không thể nào nửa đường chặn lại được!

"Vậy em lên lầu nói với bà một tiếng, lát nữa sẽ tìm anh!" Hoắc Tú Tú đáp.

"Ừ!" Phương Ngôn vỗ vỗ đầu Hoắc Tú Tú cười nói.

Hoắc lão thái thái dạy dỗ dường như thật sự không tồi, ít nhất bây giờ Hoắc Tú Tú trước mặt người ngoài biểu hiện rất tốt!

Sau đó Hoắc Tú Tú lại cùng Phương Ngôn tình tứ một lúc lâu, mới không nỡ lên lầu!

Lúc này, Thiên Chân cũng đã hỏi đường xong quay lại!

"Nhờ phúc của Phương ca, vị trí của chúng ta cũng ở lầu hai, nếu không phải vì món đồ gốm Đường Tam Thái kia, em đoán chúng ta chỉ có thể ở lầu một thôi!" Thiên Chân quay lại nói.

Sau đó liền có nhân viên phục vụ đi tới, dẫn họ đến phòng riêng trên lầu hai!

Trang trí trong phòng riêng cũng không khác nhiều so với trong trí nhớ của Phương Ngôn, có một cái bàn, hai cái ghế, trên bàn đặt một

cái chuông, có một cái búa gỗ nhỏ, muốn đấu giá thì trực tiếp gõ chuông là được!

Phương Ngôn đi vào trước tiên, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên phải, sau đó cầm cuốn sách giới thiệu vật phẩm đấu giá trên bàn lên xem một cái!

Bên trong quả nhiên có Xà Mi Đồng Ngư!

Lúc này Bàn Tử cũng đi vào theo, không hiểu quy tắc gì, trực tiếp ngồi phịch xuống chiếc ghế bên trái!

Phương Ngôn đặt sách xuống, liếc Bàn Tử một cái, giảo hoạt nói: "Bàn Tử, chỉ cần ông ngồi ở đây cho đến khi buổi đấu giá kết thúc, quay về tôi sẽ cho ông mượn tấm gấm phượng hoàng kim tuyến trưng bày ba ngày, thế nào?" Nghe Phương Ngôn nói vậy, Bàn Tử cũng không ngốc, tự nhiên phát hiện ra có điều gì đó không bình thường!

Gã nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong các phòng riêng khác tuy cũng có nhiều người, nhưng chiếc ghế bên trái lại không có ai ngồi!

"Chỗ ngồi có quy tắc gì à?" Bàn Tử đứng dậy trước, nhìn chằm chằm Phương Ngôn hỏi.

"Cũng không có gì, người ngồi ở vị trí đó, mua đồ đấu giá phải trả nhiều tiền hơn người khác một chút thôi!" Phương Ngôn cười nói.

"Thế à?" Bàn gia ta bây giờ là người lắm tiền nhiều của!

Chương 51

Nghe Phương Ngôn nói chỉ phải trả nhiều tiền hơn một chút, Bàn Tử sao có thể để ý, trực tiếp ngồi phịch xuống!

"Bàn gia ta là loại người không nỡ tiêu tiền sao!" Bàn Tử bá khí nói.

Sau đó lại nhìn Phương Ngôn: "Được rồi, cho tôi mượn ba ngày!" Phương Ngôn buồn cười gật đầu!

Ông nói không sai, chỉ là trả nhiều tiền hơn người khác một chút thôi!

Chỉ là Phương Ngôn không nói, là trả nhiều tiền hơn người trả giá cao nhất!

Bàn Tử ngồi vững vàng ở đó, thậm chí còn đắc ý vắt chéo chân, rõ ràng sau chuyến đi thành cổ Tinh Tuyệt, kiếm được mấy trăm triệu, Bàn Tử thật sự có chút bay bổng rồi!

Phương Ngôn cũng lười nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của gã, lắc đầu hỏi Thiên Chân bên cạnh: "Tam thúc không đến à?" "Tam thúc trước đó định đến, nhưng sau lại có chút việc không đến được!" Thiên Chân trả lời, cuối cùng không quên bổ sung một câu: "Lúc đó Tam thúc hình như xem danh sách đấu giá xong, đột nhiên vội vàng đi, nhưng lúc đi Tam thúc có nói, nếu Phương ca có cần, Ngô gia chúng em tuyệt đối sẽ dốc túi tương trợ!" Nghe lời của Thiên Chân, Phương Ngôn cũng có chút cảm động!

Bất luận Tam thúc có ý đồ gì, nhưng không thể không nói, ông rất biết cách làm người!

Buổi đấu giá này tổng cộng bán ba món đồ, trong đó giá trị cao

nhất là bình gốm Đường Tam Thái của Phương Ngôn, nếu Phương Ngôn thật sự cao hứng đốt đèn trời, chuẩn bị lấy hết hai món còn lại, thì cũng tốn bao nhiêu tiền?

Số tiền đó Phương Ngôn cũng không phải không bỏ ra được, căn bản không cần đến sự trợ giúp của Ngô gia!

Nhưng lời của Ngô Tam Tỉnh đã nói ra, dù có giúp được hay không, Phương Ngôn cũng sẽ ghi nhớ ân tình này!

Ngô Tam Tỉnh con người này, không chỉ quyết đoán tàn nhẫn, mà còn vô cùng khôn khéo!

Phương Ngôn gật đầu, cũng không nói nhiều!

Ân tình này, ghi nhớ trong lòng là được rồi!

Có chút quan hệ với Ngô gia, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu!

Buổi đấu giá chưa bắt đầu, bên ngoài thỉnh thoảng có người vào, nhưng phần lớn là ở tầng một, tầng hai không phải người bình thường có thể lên được!

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Phương Ngôn bắt đầu quan sát xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra vị trí của Hoắc gia!

Thật trùng hợp, vị trí của Hoắc gia ở đối diện phòng riêng của Phương Ngôn, Phương Ngôn vừa ngẩng đầu, liền thấy Hoắc lão thái thái đang ngồi ngay ngắn ở đối diện, Hoắc Tú Tú thì mặt mày bất đắc dĩ đứng hầu bên cạnh.

“Bà nội, cho cháu qua đó đi!” Hoắc Tú Tú kéo cánh tay Hoắc Tiên Cô cầu xin.

“Một đứa con gái qua đó tham gia làm gì, đàn ông có chuyện của đàn ông, bớt tham gia vào.” Hoắc Tiên Cô quở trách.

Hoắc Tú Tú vừa lên lầu đã muốn nói với Hoắc Tiên Cô một tiếng

rồi đi tìm Phương Ngôn, lại bị Hoắc Tiên Cô cản lại!

Hoắc Tiên Cô rõ ràng mang tư tưởng truyền thống của thời đại cũ, chuyện giữa Phương Ngôn và bạn bè, bà không cho Hoắc Tú Tú tham gia vào!

Hoắc Tú Tú mặt mày không vui, nhưng lại có chút bất đắc dĩ!

Lời của lão thái thái, cô cũng không dám không nghe!

"Cậu thanh niên trắng trẻo bên cạnh là người của Ngô gia phải không?" Hoắc Tiên Cô trước tiên nhìn về phía Thiên Chân, trong ánh mắt dường như vô tình lộ ra một tia cảm thương!

"Vâng!

Tên là Ngô Thiên Chân!" Hoắc Tú Tú lơ đãng gật đầu nói.

"Cũng khá giống ông nội nó, một bộ dạng tiểu bạch kiểm đáng ghét!" Hoắc Tiên Cô hỏi thân phận của Thiên Chân, dường như là để trút giận một tiếng!

Sau đó bà liền nhìn về phía Bàn Tử đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bên trái, lộ ra nụ cười lạnh: "Thanh niên bây giờ à, thật là cuồng vọng, cái vị trí đó mà cũng dám ngồi!

Từ sau thời Phật Gia, bao nhiêu năm nay không có ai dám ngồi ở vị trí đó cả!" Hoắc Tú Tú chắc cũng biết quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thấy Bàn Tử dám ngồi ở ghế bên trái, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc!

"Chắc là anh ấy không hiểu quy tắc ở đây, cháu đi nhắc nhở!" Hoắc Tú Tú vội vàng nói.

"Liên quan gì đến cháu, tên béo đó lại không phải chồng cháu!" Hoắc Tiên Cô liếc Hoắc Tú Tú một cái nói.

"Nhưng anh ấy đi cùng Phương Ngôn mà!" Hoắc Tú Tú có chút lo lắng!

“Quy tắc là quy tắc, đã ngồi ở đó, thì phải trả giá cho sự lỗ mãng, thanh niên chịu chút khổ cũng tốt, dễ nhớ lâu hơn!” Hoắc Tiên Cô cười ha hả nói.

“Hừ!” Hoắc Tú Tú từ xa trừng mắt nhìn Bàn Tử, một bộ dạng nghiến răng nghiến lợi!

Năng lượng của Tân Nguyệt Phạn Điếm Hoắc Tú Tú biết rất rõ, ngay cả Hoắc gia cũng không dám làm càn ở đây, Bàn Tử không biết gì ngồi bậy Hoắc Tú Tú tự nhiên không quan tâm, nhưng nếu liên lụy đến Phương Ngôn, vậy thì Hoắc Tú Tú không thể đứng nhìn được!

“Con gái con đứa, đừng có lúc nào cũng ra vẻ muốn ăn thịt người, lễ nghi mấy ngày nay đều học không công à!” Hoắc Tiên Cô trừng mắt nhìn Tú Tú một cái: “Lúc còn trẻ kết giao thêm vài người bạn không có gì xấu, biết đâu sau này lại có thêm người giúp đỡ!” Hoắc Tiên Cô ngay cả khi quở trách, cũng không quên giáo dục Hoắc Tú Tú một phen!

“Tên béo đó vừa nhìn đã không phải thứ tốt lành gì!” Hoắc Tú Tú hừ nói.

“Không thể trông mặt mà bắt hình dong, năm đó Ngô Lão Cẩu kia trắng trẻo, một bộ dạng thư sinh, nhưng tàn nhẫn thì không ai bằng!” Hoắc Tiên Cô nói, sau đó dường như cảm thấy luôn lấy Ngô Lão Cẩu ra làm ví dụ có chút không ổn, lại vội vàng thêm một câu: “Trần Bì A Tứ độc ác như vậy, đối với Nhị gia không phải cũng trung thành một lòng sao!” Hoắc Tú Tú dường như muốn phản bác mấy câu, lại bị Hoắc Tiên Cô xua tay ngăn lại: “Được rồi, chuyện của đàn ông để đàn ông tự giải quyết, đàn ông Hoắc gia chúng ta không được, sau này phải xem người cháu tìm, nếu không được nữa, thật sự gây ra chuyện trời sập, bà vá lại cho cháu không được sao!

Kìa, buổi đấu giá bắt đầu rồi, xem kịch trước đi, bên kia sắp đốt

đèn trời rồi, đồ vật không phải thường thấy đâu!

Lần này cũng là mở mang tầm mắt rồi!" Buổi đấu giá bắt đầu rồi!

Có nhân viên phục vụ cầm một chiếc búa gỗ nhỏ đi tới, giới thiệu quy tắc ở đây cho một vài người mới.

Nhưng khi nhân viên phục vụ đó thấy Bàn Tử ngồi ở vị trí bên phải, anh ta cũng sững sờ, lộ vẻ kinh ngạc! "Thưa quý khách, vị trí này..." Nhân viên phục vụ dường như muốn tốt bụng nhắc nhở một tiếng!

Nhưng Bàn Tử lại chẳng hề cảm kích: "Quy tắc tôi hiểu, hôm nay tôi muốn ngồi ở vị trí này!" Chẳng phải chỉ tốn thêm chút tiền thôi sao, Bàn gia ta lại không phải không trả nổi!

Nhân viên phục vụ đành bất lực nhìn sang Phương Ngôn ở bên cạnh!

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, ai cũng có thể nhận ra anh ta căn bản không biết quy tắc ở đây, người ngồi ở vị trí bên trái mới thường là người thực sự hiểu chuyện! "Cứ để cậu ta đi!" Phương Ngôn nhún vai đáp lại!

Vì khách đã yêu cầu, một người làm công như anh ta tự nhiên cũng không tiện nói thêm gì, gật đầu rồi lui xuống!

Chưa được bao lâu, anh ta lại quay lại, nhưng lần này trong tay cầm một chiếc đèn lồng, đi đến trước mặt Bàn Tử, treo lên trên bàn!

Sau đó, bất kể là những người đã chú ý đến Bàn Tử từ trước, hay những người vừa thấy có người Điểm Thiên Đăng, tất cả đều đứng dậy, bắt đầu vỗ tay về phía Bàn Tử!

Bàn Tử trong lòng có chút hoảng!

Bị nhiều người nhìn như vậy, Bàn Tử ít nhiều có chút không tự

nhiên! "Chuyện quái gì thế, vỗ tay với tôi làm gì, cái đèn lồng này là sao?" Bàn Tử hỏi!

Thiên Chân bên cạnh cũng lộ vẻ tò mò, tuy là người của Lão Cửu Môn, nhưng cũng không hiểu rõ quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu không với tính cách của Thiên Chân, cậu ta cũng sẽ nhắc nhở Bàn Tử! "Đang tỏ lòng kính trọng với thổ hào đấy, chẳng phải ông đã nói ngồi ở vị trí đó phải tốn nhiều tiền hơn người khác sao." Phương Ngôn cười khà khà, sau đó bưng tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm, vô cùng thong thả nhàn nhã: "Còn về chiếc đèn lồng, nó gọi là Điểm Thiên Đăng, ý nghĩa của Điểm Thiên Đăng là, hôm nay ông bao trọn sàn đấu giá này rồi!" "Bao sàn?

Chương 52

Ý gì?" Bàn Tử càng nghĩ càng thấy không ổn.

Đặc biệt là khi thấy vẻ mặt gian xảo của Phương Ngôn, anh ta luôn cảm thấy mình bị lừa! "Món đồ được bán đấu giá tiếp theo, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, ông đều phải mua với giá cao hơn một bậc!" Phương Ngôn nói thật, sau đó đặt tách trà xuống: "Ngồi yên đi, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi!" Người khác ra giá bao nhiêu cũng phải mua với giá cao hơn?

Coi Bàn gia ta là kẻ ngốc lắm tiền à!

Bàn Tử đâu có ngốc như vậy, lập tức ngồi không yên, định đứng dậy!

Phương Ngôn chỉ mỉm cười liếc nhìn một cái: "Thiên Đăng đã treo lên rồi, khách người ta cũng đã tỏ lòng kính trọng rồi, bây giờ mà rời đi thì mất mặt lắm đấy, thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải dạng vừa đâu, thả bồ câu người ta, cẩn thận sau này không lăn lộn trong giới được nữa!" Lời của Phương Ngôn tuy có chút khoa trương, nhưng đúng là sự thật!

Bàn Tử ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, giống như con kiến trên chảo nóng quay mòng mòng: "Mẹ kiếp, gài bẫy tôi à!" Phương Ngôn không thèm để ý đến lời phàn nàn của Bàn Tử, yên tâm theo dõi buổi đấu giá bên dưới!

Ở một phía khác, Hoắc Tiên Cô lúc này lại che miệng cười khúc khích: "Thấy chưa, người đàn ông đó đang tính kế người ta đấy, bây giờ không cần lo lắng nữa rồi chứ!" "Đáng đời hắn!" Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại hiện lên nụ cười!

Bàn Tử: Tôi đã chọc ai ghẹo ai đâu mà đáng đời! .....

Buổi đấu giá bắt đầu, món đầu tiên chính là Xà Mi Đồng Ngư, lúc này trên đài đấu giá, đấu giá viên đang giới thiệu một số thông tin về Xà Mi Đồng Ngư! "Chắc là cái mà Tam thúc mang về từ mộ dưới đáy biển lần trước!" Phương Ngôn thầm nghĩ. "Mẹ kiếp!

Lỗ rồi lỗ rồi, cái thứ của nợ này trông cũng không đáng tiền!" Bàn Tử cũng đang nhìn từ bên cạnh!

Nếu thực sự là thần khí giá trị liên thành, mua thì cũng mua rồi, tệ nhất thì đặt ở tiệm của mình làm vật trấn tiệm cũng có thể thu hút không ít mối làm ăn.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ của Xà Mi Đồng Ngư, rõ ràng là thứ không đáng tiền, Bàn Tử sao có thể không sốt ruột được! "Giá trị của món đồ này không nhỏ đâu!" Phương Ngôn cười khà khà!

Quả thực, bản thân Xà Mi Đồng Ngư giá trị không cao, cái cao là những thứ được ghi chép trên đó!

Cuộc đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm của Xà Mi Đồng Ngư trực tiếp được định ở mức mười triệu!

Mỗi lần rung chuông, giá cạnh tranh sẽ tăng thêm một triệu! "Keng keng keng!" Cuộc đấu giá vừa bắt đầu, tiếng chuông đã vang lên không ngớt!

Mỗi lần chuông vang lên, đám mỡ trên người Bàn Tử lại không khỏi run lên!

Đau lòng quá!

Dù sao thì người khác ra giá bao nhiêu, cuối cùng cũng đều do anh ta thanh toán! "Liệu có phải họ cố tình gài tôi không, cứ ra sức đấu giá để đẩy giá lên!" Bàn Tử run rẩy lo lắng hỏi! "Yên tâm đi, Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy tắc của nó, mỗi người đều có hạn mức tín dụng, không thể vượt quá con số đó, còn những ông lớn ở lầu hai, họ chẳng

thèm để ý đến những nhân vật nhỏ như chúng ta đâu!" Phương Ngôn thản nhiên nói!

Đương nhiên, dù vậy, một khi có người Điểm Thiên Đăng, giá cạnh tranh cũng sẽ cao hơn bình thường không ít.

Đúng như Phương Ngôn nói, những người có thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không phải là kẻ quê mùa, hơn nữa, không thù không oán, cũng không ai cố ý nhằm vào Bàn Tử!

Có lẽ lúc đầu cảm thấy vui, sẽ ra giá thêm vài lần, nhưng đến sau, khi giá của Xà Mi Đồng Ngư vượt xa giá trị của bản thân nó, nhiều người đã thiện ý lựa chọn rút lui!

Dù sao những người ở đây đều không phải người tầm thường, cũng không ai muốn đắc tội với người khác!

Nhưng dù vậy, cuối cùng Xà Mi Đồng Ngư cũng được bán với giá cao ngất ngưởng 260 triệu tệ! "Tiền ơi là tiền của Bàn gia ta!" Khi giá cuối cùng được chốt ở mức 260 triệu, Bàn Tử đau lòng đến mức sắp lên cơn đau tim, ngã phịch xuống ghế, mắt trợn trắng! "Được rồi, chẳng phải chỉ là chút tiền thôi sao, không lỗ được đâu!" Phương Ngôn bất lực nhìn Bàn Tử nói!

Nghe Phương Ngôn nói không lỗ, Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại! "Cậu biết giá trị của món đồ này à?" Bàn Tử hỏi!

Phương Ngôn im lặng gật đầu, không nói gì!

Bàn Tử cũng rất biết điều không hỏi thêm nữa, nhưng cảm giác đau lòng trong mắt đã biến mất, thay vào đó là một tia sáng lóe lên!

Anh ta tin tưởng Phương Ngôn, biết Phương Ngôn sẽ không dùng chuyện này để đùa giỡn!

Xà Mi Đồng Ngư được bán với giá 260 triệu tệ, Thiên Đăng của Bàn Tử cũng được gỡ xuống!

Mỗi lần treo Thiên Đăng, chỉ bao trọn một lần đấu giá mà thôi!

Mọi người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lại một lần nữa đứng dậy, vỗ tay về phía Bàn Tử!

Bàn Tử bây giờ trong lòng cũng đã có cơ sở, đắc ý cười lớn đứng dậy, giống như một vị lãnh đạo già vẫy tay chào mọi người bên dưới, gây ra một trận cười vang!

Tiếp theo là nghỉ ngơi một lát!

Bàn Tử đi theo nhân viên phục vụ để thanh toán, còn Phương Ngôn thì ngồi đó xem giới thiệu về món đồ đấu giá tiếp theo!

Nhìn vào hình ảnh giới thiệu món đồ, Phương Ngôn không khỏi nhíu mày!

Đó chỉ là một món minh khí trông bình thường, nếu chỉ nhìn ảnh thì cũng không nhìn ra được gì, Phương Ngôn chỉ hứng thú với những hoa văn điêu khắc tinh xảo trên ảnh!

Không lâu sau, Bàn Tử quay lại, lần này đã học khôn, đứng bên cạnh Phương Ngôn, không ngồi vào vị trí kia nữa!

Cuộc đấu giá lại tiếp tục, món đồ thứ hai được mang lên!

Mặc dù cách khá xa, nhưng khi Phương Ngôn nhìn thấy món đồ thứ hai, anh lộ ra vẻ kinh ngạc!

Đó là một thanh đao!

Một thanh mã tấu Mông Cổ!

Nó ngắn hơn nhiều so với đao thông thường, nhưng lại dài hơn dao găm một chút, thân đao đã bị rỉ sét, bảo quản không được tốt.

Lưỡi đao có chút mục nát, phần vàng quấn trên sống đao cũng đã biến thành màu nâu đỏ!

Rõ ràng là một món minh khí vừa được khai quật không lâu, Phương Ngôn thậm chí có thể cảm nhận được âm khí lạnh lẽo tỏa ra từ nó! "Một thanh đao Mông Cổ thời nhà Nguyên!" Thị lực của Phương Ngôn tốt đến mức nào, Giám Định Thuật sắp đạt cấp tối đa, chưa cần đấu giá viên giới thiệu, anh đã biết niên đại của thanh đao Mông Cổ này! "Tiếc là hình thức quá tệ, nếu không cũng đáng giá một chút tiền, Tân Nguyệt Phạn Điếm mà lại mang thứ này ra, thật quá mất mặt!" Bàn Tử cũng có chút hiểu biết về giám định đồ cổ, lúc này cũng lên tiếng!

Chương 53

Ở đây không chỉ Bàn Tử nghĩ vậy, nhiều người cũng có biểu cảm tương tự!

Nhưng Phương Ngôn lại không nghĩ thế!

Anh cẩn thận quan sát thanh đao, chính xác hơn là cẩn thận xem xét những hoa văn trên thân đao!

Lúc này, đấu giá viên bên dưới cũng bắt đầu giới thiệu!

Đấu giá viên mỉm cười nói: "Chắc hẳn mọi người cũng đang rất tò mò về hình thức của món đồ thứ hai này phải không!" Nói xong, ông ta nhìn những người có mặt, rồi mới tiếp tục: "Đúng vậy, hình thức của thanh đao Mông Cổ thời Nguyên này không tốt, giá trị cũng không cao, nhưng tôi đã định một mức giá tương đối công bằng, giá khởi điểm là năm triệu!" Lời của đấu giá viên vừa dứt, cả hội trường liền xôn xao!

Đã nói là không đáng tiền rồi, kết quả lại định giá năm triệu?

Coi mọi người là đồ ngốc, coi mọi người ngớ ngẩn như tên béo vừa rồi à! "Mọi người đừng vội, hãy nghe tôi giải thích từ từ, đương nhiên, giá trị của thanh đao này có thể không cao, nhưng người gửi bán thanh đao này đồng thời cũng gửi kèm một tấm bản đồ, trên tấm bản đồ đó đã ghi rõ vị trí của một ngôi mộ nhà Nguyên!" Khi lời của đấu giá viên lại vang lên, cả hội trường chìm vào im lặng! "Như mọi người đã biết, hình thức mai táng của tộc Mông Cổ khác với người Hán, cho đến nay, số lượng mộ nhà Nguyên được phát hiện ở nước ta không nhiều, cực kỳ hiếm hoi, nơi thanh đao này được khai quật, tôi có thể xác nhận, đúng là một ngôi mộ thời nhà Nguyên, mộ của một quý tộc đầu thời nhà Nguyên!" Lăng mộ thời Nguyên quả thực rất

hiếm, có giá trị khai quật!

Nhưng... "Đều đã bị hạ xuống rồi, ai mà biết bên trong có đồ hay không, có lẽ đã bị dọn sạch từ lâu rồi!" Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh! "Theo người bán thanh mã tấu Mông Cổ này, lúc đó họ đã vào ngôi mộ, nhưng lại gặp phải một số rắc rối, cuối cùng tổn thất không ít người mà chỉ mang được thanh mã tấu này lên, cụ thể thế nào, chắc hẳn các vị ở đây cũng đều hiểu!" Đúng là hiểu!

Ở đây có rất nhiều người của Lão Cửu Môn, dù không phải người của Lão Cửu Môn, cũng không phải là những kẻ chân lấm tay bùn trong sạch gì! "Chắc là gặp phải Tống Tử lớn rồi!" Bàn Tử lại lẩm bẩm một câu!

Nhưng đó cũng chỉ là người ta nói vậy, không thể tin hoàn toàn.

Lỡ như người ta đã dọn sạch nơi đó rồi tung ra tin đồn như vậy thì sao!

Dù sao thì Bàn Tử cũng không có hứng thú với thanh mã tấu này!

Nhưng Phương Ngôn lại vô cùng hứng thú, đã nhìn chằm chằm vào thanh mã tấu đó rất lâu rồi! "Cháu trai lớn, đừng nói là cậu định mua nhé?

Thứ này yếu tố cờ bạc quá lớn, có khi lại công cốc!" Bàn Tử vội vàng khuyên nhủ! "Tôi không hứng thú với ngôi mộ nhà Nguyên đó lắm!" Phương Ngôn thu lại ánh mắt, cười nói: "Nhưng lại có hứng thú với thanh đao này!" Nói rồi, Phương Ngôn đứng dậy, đi đến chỗ ngồi bên phải rồi lại ngồi xuống, giơ tay lên gọi: "Điểm Đăng!" Lại một chiếc Thiên Đăng nữa được treo lên!

Vẫn là vị trí đó!

Chỉ là người ngồi ở đó đã thay đổi mà thôi!

Mọi người bất giác đều nhìn về phía Phương Ngôn! "Thật sự có

người sẵn lòng trả tiền cho thứ này à!" Ngôi mộ nhà Nguyên kia hoặc là đã bị người ta dọn sạch, hoặc nếu chưa thì bên trong chắc chắn cũng đầy rẫy nguy hiểm, bỏ ra một số tiền lớn để mua căn bản không đáng! "Chắc là công tử nhà nào không hiểu chuyện, dựa vào nhà có chút tiền mà ra ngoài làm bậy!" Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng đánh giá về Phương Ngôn, đều không mấy lạc quan!

Chuyện Điểm Thiên Đăng này, thực ra ngay từ đầu đã thử thách nhãn lực của một người.

Trong giới gọi là nhặt được món hời!

Xem có thể từ trong đó tìm ra được bảo bối mà người khác không thấy được hay không!

Nhưng vì cơ chế này không hoàn thiện, rất ít người dùng cách này! "Thằng nhóc thối đó đúng là ngốc!" Ngay cả Hoắc Tiên Cô ngồi đối diện cũng hừ một tiếng!

Ai cũng có thể thấy thanh mã tấu Mông Cổ hoặc tấm bản đồ ghi rõ mộ nhà Nguyên kia thực ra giá trị không cao, nếu đấu giá bình thường, có lẽ chỉ vài vòng tăng giá là xong.

Nhưng bị Phương Ngôn làm một màn như vậy, e là giá của món đồ này lại tăng lên không ít! "Bà ơi, con đi!" Hoắc Tú Tú lo lắng gọi! "Vội gì, Thiên Đăng đã treo lên rồi, bây giờ con qua đó chẳng phải làm mất mặt người đàn ông của con sao, có gì to tát đâu, chẳng phải chỉ tốn thêm chút tiền thôi à, chút tiền này Hoắc gia ta lại không trả nổi, muốn dạy dỗ thì về nhà mà dạy dỗ, đừng làm mất mặt trước người ngoài!" Hoắc Tiên Cô mắng Tú Tú vài câu, rồi lại lắc đầu: "Yên tâm đi, thằng nhóc đó chắc cũng giải quyết được, mấy hôm trước không phải nghe lão tam nhà họ Ngô bán ra một lô hàng lớn sao, nghe nói kiếm được không ít, hình như là mang về từ sa mạc, e là thằng nhóc đó cũng đi theo!" Hoắc Tiên Cô tuy không ra ngoài, nhưng tuyệt đối

không phải không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài!

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của Phương Ngôn, cũng không giống như là hành động bốc đồng nhất thời! "Nhưng..." "Không nhưng gì cả, con bé này, đúng là quan tâm sẽ bị loạn, nhìn dáng vẻ của thằng nhóc đó kìa, người ta còn chưa căng thẳng đâu!

Yên tâm ở lại đây với bà già này đi!" Hoắc Tiên Cô nói!

Ở phía bên kia, Bàn Tử lúc này cũng kinh ngạc kêu lên! "Cháu trai lớn, cậu điên rồi à, thứ này có gì hay đâu mà lại Điểm Đăng!" "Dù sao cũng không đắt, chơi một chút thôi mà!" Phương Ngôn cười nói, cũng không giải thích!

Chủ yếu là hiện tại anh cũng không chắc chắn, Giám Định Thuật của hệ thống chỉ có thể giám định thật giả và niên đại của đồ cổ, những thứ khác phải dựa vào kinh nghiệm tích lũy và nhãn lực của Phương Ngôn.

Hiện tại chỉ là trông giống thôi, không chắc chắn!

Nhưng giá của món đồ này cũng đã rõ ràng, không thể đắt đi đâu được, nếu nhìn nhầm, coi như bỏ tiền mua một bài học, dù sao cũng không phải không trả nổi! "Có tiền, tùy hứng!" Thấy Phương Ngôn đã nói vậy, Bàn Tử cũng không tiện ngăn cản nữa, lẩm bẩm một tiếng rồi ngồi lại!

Cuộc đấu giá bắt đầu!

Có lẽ vì đã trải qua một lần Điểm Thiên Đăng, lần này mọi người cũng không còn hứng thú lớn như vậy nữa!

Hơn nữa, những người ở đây dường như đều không hứng thú với ngôi mộ nhà Nguyên này, vì vậy số người rung chuông cũng không nhiều.

Cuối cùng, giá cao nhất cũng chỉ là ba mươi bảy triệu, Phương

Ngôn Điểm Thiên Đăng, lấy được nó với giá ba mươi tám triệu!

Món đồ đấu giá thứ ba là một pho tượng Đường Tam Thải có hiệu ứng gây ảo giác, đây mới là bảo bối át chủ bài của buổi đấu giá này, nhưng không phải là thứ Phương Ngôn muốn, tự nhiên không có hứng thú.

Phương Ngôn đứng dậy, nói với Bàn Tử và Thiên Chân: "Tôi đi thanh toán trước, sau đó qua đó chào hỏi Hoắc lão thái thái một tiếng, xong việc thì về thôi!" Bàn Tử và Thiên Chân gật đầu, rõ ràng không quan tâm đến việc Phương Ngôn rời đi, ngược lại có vẻ hứng thú với pho tượng Đường Tam Thải đang được đấu giá bên dưới.

Thấy Bàn Tử đang nín một bụng ý đồ xấu, Phương Ngôn lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Thanh toán xong, lấy được thanh đao Mông Cổ và bản đồ, Phương Ngôn đi thẳng đến phòng riêng của Hoắc gia.

Đã gặp rồi, nếu không đến chào hỏi, vậy là không biết lễ số!

Đặc biệt là những thế gia truyền thừa như Hoắc gia, họ coi trọng lễ số nhất!

Mặc dù Phương Ngôn căn bản không muốn đối mặt với bà lão cay nghiệt Hoắc Tiên Cô! "Tiên cô!" Tại phòng riêng của Hoắc gia, Phương Ngôn chào hỏi Hoắc lão thái thái!

Chương 54

"Ồ, còn biết đến đây à, tôi còn tưởng cậu không nhận ra bà già này nữa chứ!" Hoắc Tiên Cô cười lạnh hừ một tiếng! "Bà ơi!" Hoắc Tú Tú bên cạnh kéo tay Hoắc Tiên Cô lắc qua lắc lại, kéo dài giọng làm nũng! "Được rồi, được rồi, đúng là con gái lớn gả đi như bát nước hắt đi!" Hoắc Tiên Cô liếc Hoắc Tú Tú một cái, rồi nhìn về phía Phương Ngôn. "Nào, đưa thanh đao đó cho bà già này xem một chút!" Phương Ngôn vội vàng đưa thanh đao Mông Cổ và bản đồ qua!

Tấm bản đồ Hoắc Tiên Cô không xem, trực tiếp ném lên bàn!

Giá trị của tấm bản đồ này nằm ở chỗ người khác không biết vị trí của nó, nếu xem rồi, có chút không hay!

Hoắc Tiên Cô tuy bình thường tỏ ra cay nghiệt với Phương Ngôn, nhưng rất chú trọng những chi tiết nhỏ!

Bà chỉ cầm thanh đao Mông Cổ lên xem! "Đúng là đồ thời đầu nhà Nguyên, tay nghề cũng giống như đồ tùy thân của quý tộc, nhưng..." Hoắc Tiên Cô chỉ tùy ý liếc một cái, đang định ném thanh đao lại cho Phương Ngôn, nhưng động tác đột nhiên dừng lại, biểu cảm cũng trở nên nghiêm trọng!

Bà lại cẩn thận xem xét những hoa văn trên thân đao một lần nữa. "Không giống hoa văn trang trí..." "Tiên cô mắt tinh thật, đúng là không phải hoa văn trang trí, nếu tôi không đoán sai, đây chắc là bản đồ của một ngôi mộ khác!" Phương Ngôn nói thật, không hề giấu diếm! "Hình thức mai táng của tộc Mông Cổ có sự khác biệt về bản chất so với người Hán, sau khi hạ táng thường không để lại bất kỳ ghi chép nào, ngôi mộ này có thể được ghi lại trên thanh đao này, chắc chắn không phải là một ngôi mộ bình thường!" Trước đó, ánh mắt

của mọi người gần như đều bị đấu giá viên dẫn dắt, tất cả đều tập trung vào tấm bản đồ kia, mà không mấy chú ý đến thanh mã tấu Mông Cổ này! "Xem ra cậu nhặt được món hời rồi, được rồi, bà già này cũng không xem nữa, chuyện của người trẻ tuổi, các cậu tự đi mà làm!" Hoắc lão thái thái lộ ra vẻ mặt hài lòng, ném thanh đao Mông Cổ lại cho Phương Ngôn.

Đã nửa tháng trôi qua kể từ buổi đấu giá!

Cuối cùng, giá của pho tượng Đường Tam Thải không quá cao, dù sao giá khởi điểm đã ở đó, cuối cùng được bán với giá gần ba trăm triệu tệ!

Sau khi trở về, những ngày này Phương Ngôn đều chuyên tâm nghiên cứu bản đồ trên thanh mã tấu Mông Cổ, lúc này đã có chút thu hoạch!

Khi Thiên Chân và Bàn Tử tìm đến Phương Ngôn, anh vẫn đang nghiên cứu thanh mã tấu Mông Cổ! "Nghiên cứu thế nào rồi?" Bàn Tử vừa vào cửa đã hỏi! "Vị trí cụ thể gần như đã nắm được, nhưng rốt cuộc là mộ của ai thì không biết!" Phương Ngôn nói! "Quan tâm nó là của ai làm gì, xuống đó rồi tự khắc biết!" Bàn Tử thản nhiên nói!

Chẳng lẽ xuống mộ còn phải tìm hiểu rõ là mộ của ai sao?

Sợ đào phải tổ tiên nhà mình à! "Khi nào đi?" Bàn Tử sốt ruột hỏi! "E là tạm thời chưa đi được!" Phương Ngôn lắc đầu! "Tại sao?" Bàn Tử hỏi! "Vị trí ngôi mộ này không ở trong nước, phải nhờ Tam thúc giúp đỡ mới được!" Phương Ngôn nhún vai!

Tuy bây giờ có chút tiền, nhưng cũng chỉ có tiền mà thôi!

Ở trong nước làm việc, có những lúc không phải có tiền là giải quyết được!

Về điểm này, Phương Ngôn tự nhận không có năng lực lớn bằng

Tam thúc!

Dù sao Tam thúc có thể dễ dàng lo xong thân phận cho cả đội thám hiểm!

Sự tích lũy mấy chục năm, thậm chí cả trăm năm của người Lão Cửu Môn không nằm ở tiền bạc, mà là ở mối quan hệ và mạng lưới! "Thiên Chân, chú ba cậu đâu rồi?

Vẫn chưa về à?" Phương Ngôn hỏi Thiên Chân!

Thiên Chân từ lúc bước vào sắc mặt đã có chút không tốt, lúc này được Phương Ngôn hỏi, cậu ta khổ sở nói: "Anh Phương, Tam thúc gặp chuyện rồi!" "Gặp chuyện rồi?" Phương Ngôn nghe vậy, lập tức tỉnh táo lại, thậm chí có chút kích động, nhưng đương nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài, mặt đầy lo lắng hỏi! "Tôi không biết, tôi chỉ nhận được một email!" Thiên Chân nói rồi lấy điện thoại ra, mở hộp thư, sau đó đưa điện thoại cho Phương Ngôn!

Phương Ngôn nhận lấy điện thoại xem qua, nội dung email rất đơn giản, chỉ có vài chữ ngắn gọn! 【Cứu Tam thúc, lên Nam Hải!】 "Tin được không?

Tam thúc là dân giang hồ lão luyện, sao có thể gặp chuyện được?" Bàn Tử nói bên cạnh! "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tôi đã gọi cho nhân viên trong tiệm của Tam thúc, cũng hỏi cả Phan Tử, đều không biết Tam thúc bây giờ ở đâu?" Thiên Chân lo lắng nói! "Đi xem là biết ngay thôi!" Phương Ngôn đứng dậy nói!

Anh ta biết toàn bộ diễn biến sự việc, cũng biết người gửi email là ai! "Vậy ngôi mộ nhà Nguyên kia?" So với an nguy của Tam thúc, Bàn Tử rõ ràng vẫn còn nhớ đến bảo bối trong mộ! "Để đó cũng không có ai đi cướp, vội gì, hơn nữa, không tìm được Tam thúc, tôi cũng không có cách nào đi được, hay là ông thử lo được thân phận có thể đi lại tự do ở Ngoại Mông xem?" Phương Ngôn liếc Bàn Tử một cái, hừ nói!

"Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi mà, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của tôi là xác định sự an toàn của Tam thúc, chứ không phải đi tìm bảo bối!" Bàn Tử lúng túng đáp lại! "Tam thúc sẽ không thật sự gặp chuyện bất trắc chứ?

Tôi nhớ trước khi Tam thúc đi có nói với tôi, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì bảo tôi tìm anh Phương, lẽ nào lúc đó Tam thúc đã phát giác ra điều gì rồi?" Thiên Chân mặt đầy lo lắng! "Yên tâm đi, đã nói rồi, Tam thúc là dân giang hồ lão luyện, làm gì có chuyện dễ dàng gặp tai nạn như vậy!" Phương Ngôn vỗ vai Thiên Chân nói!

Tiếp đó, Phương Ngôn cất thanh mã tấu Mông Cổ vào trong két sắt, cũng không trì hoãn, trực tiếp đặt vé máy bay sớm nhất đi Nam Hải, ba người cùng nhau lên đường!

Nam Hải, vừa ra khỏi sân bay, liền có một chiếc xe dừng ngay trước mặt họ!

Người lái xe bước xuống, đến trước mặt họ, nhìn Thiên Chân một cái: "Ngài là ngài Ngô phải không?" "Ừm!" Thiên Chân ngơ ngác gật đầu. "Cái này cho ngài!" Sau đó người đó đưa chìa khóa xe cho Thiên Chân, rồi không nói một lời trực tiếp rời đi! "Ý gì đây?" Thiên Chân có chút ngơ ngác! "Tặng xe cho chúng ta rồi!" Phương Ngôn cười nói, đi trước về phía chiếc xe đó! "Sắp xếp rõ ràng quá nhỉ!" Bàn Tử cũng cười ha hả, giật lấy chìa khóa xe trong tay Thiên Chân: "Về sau Bàn gia ta cũng phải sắm một chiếc xe tổng tài lái cho oai, mẹ kiếp, Bàn gia ta bây giờ cũng là triệu phú rồi!" Ngoài chìa khóa xe, người đó còn đưa cho Thiên Chân một danh thiếp, trên đó viết một địa chỉ!

Bến tàu Thanh Thủy Loan! "Đi thôi!" Bàn Tử lái xe, vô cùng mạnh bạo, từ lúc ở sa mạc Taklamakan Phương Ngôn đã biết rồi!

Chương 55

Bến tàu Thanh Thủy Loan!

Phương Ngôn vừa đến, xa xa liền có một chiếc du thuyền chạy tới!

Du thuyền cập bến, từ trên đó bước xuống một mỹ nữ chân dài!

Phương Ngôn mỉm cười đi tới!

Bàn Tử và Thiên Chân cũng theo sát phía sau!

Khi nhìn thấy Phương Ngôn, A Ninh rõ ràng sững sờ, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường, giống như Tiểu Ca, mặt lạnh như băng! "Lâu rồi không gặp!" Phương Ngôn chủ động tiến lên chào hỏi!

Nhưng A Ninh lại không thèm liếc Phương Ngôn một cái, đi về phía Thiên Chân. "Chào ngài Ngô, có thể gọi tôi là A Ninh!" A Ninh nói! "Cô là người gửi email cho tôi?

Tam thúc của tôi đâu?" Trước đó ở mộ Thất Tinh Lỗ Vương, vì sự cố sập mộ, Thiên Chân và A Ninh không gặp nhau, đây là lần đầu tiên họ gặp mặt! "Đi theo tôi!" A Ninh gật đầu trước, sau đó nói một câu rồi xoay người đi vào trong!

Thiên Chân trong lòng có quá nhiều câu hỏi, nhưng thấy A Ninh không để ý, cũng chỉ đành bất lực đi theo! "Con nhóc này đúng là trở mặt không nhận người quen à!" Phương Ngôn cũng đi phía sau, mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm A Ninh!

Phương Ngôn sớm đã biết A Ninh không phải người tốt, nhưng không ngờ lại tuyệt tình như vậy, dù sao cũng đã có quan hệ da thịt, tuy chỉ là tình một đêm, nhưng cũng không đến mức không chào hỏi

một tiếng chứ!

A Ninh dường như cảm nhận được ánh mắt của Phương Ngôn, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười đắc ý! "À, lâu rồi không gặp, mặc quần áo vào tôi còn suýt không nhận ra!" "Ây, lời của cô nhóc này có ý gì đây?

Hai người quen nhau à?

Thành thật với nhau rồi?" Nghe A Ninh nói vậy, Bàn Tử lập tức hứng thú, đi đến bên cạnh Phương Ngôn, dùng vai hích Phương Ngôn, nháy mắt hỏi! "Cút!" Phương Ngôn hừ lạnh một tiếng, lười đáp lại Bàn Tử! "Nghiêm túc đấy, sao cậu lại quen loại người này, tôi nói cho cậu biết, nhìn cái vẻ lạnh lùng của cô ta kìa, giả làm mỹ nữ băng giá, vừa nhìn đã biết không phải loại tốt lành gì, giống hệt cái tên Muộn Du Bình kia!" Bàn Tử nghiêm túc nói. "Trước đó ở mộ Lỗ Vương có gặp, lúc đó vì bầy thi miết nên bị lạc khỏi họ, sau đó lại xảy ra sập mộ, tôi gặp cô ấy trong lúc tìm đường!" Phương Ngôn giải thích! "Ồ, một cô gái mà cũng xuống mộ, xem ra không đơn giản nhỉ!" Bàn Tử cười ha ha nói!

Phương Ngôn cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ, đâu chỉ không đơn giản, Bàn Tử đem cả thân hình hơn hai trăm cân mỡ biến thành tâm cơ, cũng chưa chắc là đối thủ của con nhóc này!

A Ninh dẫn họ lên một chiếc du thuyền sang trọng, sau khi ra biển lại đổi sang một chiếc thuyền đánh cá cũ nát!

Suốt quãng đường, Thiên Chân đã hỏi hết những câu hỏi của mình, A Ninh dùng một bộ lời đã chuẩn bị sẵn để đối phó với Thiên Chân! "Nếu cậu nghi ngờ, hoàn toàn có thể không đi, tôi không ép buộc!" A Ninh nói!

Tuy có nhiều điểm đáng nghi, nhưng Thiên Chân cũng không thể thật sự bỏ mặc Tam thúc, đành phải đi theo! "Anh Phương, anh thấy

lời của A Ninh này có mấy phần là thật?" A Ninh tạm thời sắp xếp chỗ ở cho Phương Ngôn xong liền rời đi một mình, sau đó Thiên Chân liền ghé qua hỏi!

Ngô Tam Tỉnh trước đó đã dặn, nếu gặp rắc rối thì tìm Phương Ngôn giúp đỡ!

Thiên Chân cũng rất công nhận thực lực của Phương Ngôn!

Lúc này những lời A Ninh nói với cậu ta, nửa thật nửa giả, Thiên Chân cũng không thể phán đoán, đành phải nghe theo ý kiến của Phương Ngôn!

Phương Ngôn trầm tư một lát!

Anh thực sự biết rõ nội tình của ngôi mộ dưới đáy biển, nói thật, bên trong thực ra không có bảo bối gì, sớm đã bị người ta không biết vơ vét bao nhiêu lần rồi!

Viên Xà Mi Đồng Ngư được bán đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đó chính là được mang về từ mộ dưới đáy biển, bây giờ đang nằm trong két sắt của Phương Ngôn!

Nhưng Phương Ngôn không định nói thật với Thiên Chân!

Phương Ngôn xuống mộ không chỉ đơn thuần vì bảo bối, mà là để tăng cường thực lực!

Mộ dưới đáy biển tuy không còn lại mấy món bảo bối, nhưng quái vật bên trong thì không ít, cực kỳ quan trọng đối với việc tăng cường thực lực!

Chỉ có thực lực tăng lên, đối mặt với ngôi mộ nhà Nguyên mà ngay cả Phương Ngôn cũng chưa biết rõ, Phương Ngôn mới có thêm chút tự tin! "Không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin, dù sao cũng liên quan đến an nguy của Tam thúc, phải đi xem mới được!" Phương Ngôn đành nói vậy!

Thiên Chân gật đầu, không tỏ ý kiến!

Đúng vậy, bất kể lời A Ninh là thật hay giả, cuối cùng vẫn phải đi xem! "Cậu không hiểu rồi, tôi nói cho cậu nghe, có nghe câu 'một thuyền mười mộ' chưa?

Giá trị của một chiếc thuyền đắm có thể bằng mười ngôi mộ lớn đấy, à, phương thức mai táng của chúng ta đều là thổ táng, người có thể hải táng sao có thể là người bình thường được!

Đồ bồi táng bên trong tuyệt đối không ít!" Bàn Tử nói bên cạnh! "Tôi đi tìm Tam thúc!" Thấy Bàn Tử đến lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ đến đồ bồi táng, Thiên Chân lập tức sốt ruột! "Được được, tìm Tam thúc, tôi gọi đây là mài dao không phí công đốn củi, đều không ảnh hưởng gì!" Bàn Tử cười ha ha!

Nhưng mong muốn của Bàn Tử e là phải tan thành mây khói rồi, trong mộ dưới đáy biển căn bản không có đồ bồi táng! "Lên boong tàu!" Lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến giọng của A Ninh! "Thấy chưa, có gắn máy nghe trộm!" Bàn Tử nhìn theo hướng phát ra âm thanh, cười ha ha nói!

Trên boong tàu bày đầy các loại thiết bị lặn, lúc này A Ninh đang đứng trước một cái bàn xem bản đồ, thấy họ lên, liền gọi họ qua, bố trí một phen! "Trước đó tôi không dọa cậu đâu, thời gian của tôi thực sự không còn nhiều, sắp đến mùa gió bão rồi, lúc đó việc tìm kiếm trên biển sẽ khó khăn hơn, lúc Tam thúc xuống đó không mang theo quá nhiều thiết bị, dưỡng khí bên trong cũng chưa chắc đã đủ!" Lời của A Ninh là nói với Thiên Chân!

Từ lúc gặp mặt đến giờ, A Ninh gần như không nói chuyện với Phương Ngôn mấy lần, dường như hai người họ chưa từng quen biết nhau!

So với lúc hai người bị mắc kẹt trong mộ Lỗ Vương, cô ta không

ngừng kêu "em muốn, em muốn, em muốn" quả thực như hai người khác nhau! "Hành động lần này chỉ có mấy người chúng ta thôi à?

Không tìm một chuyên gia dẫn đường sao?" Phương Ngôn hỏi!

Chương 56

A Ninh ngẩng đầu nhìn Phương Ngôn một cái, rồi đáp: "Tự nhiên có chuyên gia dẫn chúng ta xuống!" Tào Tháo Tào Tháo đến, vừa nói xong, liền có một người đàn ông trung niên đầu óc gần như ngớ ngẩn, bóng nhẫy theo thuyền trưởng đi tới! "Tôi xin giới thiệu, đây là người dẫn đường của chúng ta lần này, chuyên gia về di tích dưới đáy biển, cố vấn Trương Hạo!" A Ninh giới thiệu! "Ấy da, chuyên gia không dám nhận, không dám nhận!" Cố vấn Trương mặt mày tươi cười, trực tiếp nắm lấy tay Phương Ngôn! "Vị này chắc là ngài Ngô nhỉ!" Nhiệt tình nói!

Diễn kỹ cũng không tồi!

Phương Ngôn cười ha ha, ý vị sâu xa nhìn vị cố vấn Trương đầu ngốc này một cái: "Nhận nhầm người rồi, tôi không họ Ngô!" Nhìn Tiểu Ca không ngừng biểu diễn kỹ năng, Phương Ngôn đều cảm thấy buồn cười!

Tổng cộng đi xuống ba ngôi mộ, dường như mỗi lần gặp phải người dẫn đường đều không đáng tin cậy!

Lần đầu tiên ở mộ Thất Tinh Lỗ Vương là Lý Bá, một kẻ mưu tài hại mệnh.

Khi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, lão Trương kia lại là Tiểu Ca dịch dung giả mạo!

Bây giờ vị Trương Hạo, cố vấn Trương này, cũng là Tiểu Ca dịch dung giả mạo!

Nhưng phải nói, trình độ dịch dung của Tiểu Ca tương đối cao!

Nếu không phải Phương Ngôn sớm đã biết ông chú trung niên đầu

ngốc bóng nhẫy trước mắt này là Tiểu Ca, thật sự không nhìn ra được!

Có cơ hội phải học hỏi Tiểu Ca mới được!

Phương Ngôn lại giả vờ hàn huyên với vị cố vấn Trương này một phen! "Đừng nói chuyện nữa, trời sắp thay đổi rồi, mau thu dọn đi!" Lúc này, thuyền trưởng vội vã chạy tới kêu lên! "Trời quang mây tạnh, sao lại thay đổi được!" Bàn Tử bên cạnh tiến lên, vỗ vai thuyền trưởng cười nói! "Cậu thì biết gì, mùa gió bão, biển cả như mặt phụ nữ, nói đổi là đổi, cậu không thấy gió nổi lên rồi sao!" Thuyền trưởng đẩy Bàn Tử ra một cái hét lên.

Nói rồi thuyền trưởng chỉ về phía chân trời!

Quả nhiên, ở đó xuất hiện một đường đen vô cùng quỷ dị, chia đôi trời đất vốn liền một khối thành hai nửa! "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tiếp tục đi tới?" Phương Ngôn hỏi!

Trên biển không giống như trên đất liền, nếu thật sự gặp phải tai nạn, trốn cũng không có chỗ mà trốn! "Không thể đi tiếp được, bão quá lớn, phải tìm một rạn san hô để tránh bão!" Thuyền trưởng nói.

Đúng như thuyền trưởng nói, thời tiết trên biển thật sự nói đổi là đổi, vừa rồi còn là trời quang mây tạnh, chỉ trong nháy mắt, trời đã hoàn toàn tối sầm lại, giống như màn đêm buông xuống!

Đồng thời sóng biển cũng dâng lên, bão đã đến!

Con thuyền của họ chỉ là một chiếc thuyền nhỏ hai động cơ, trong cơn bão như vậy, chỉ cần có một chút sơ suất là sẽ bị bão cuốn vào!

Khi bão đến, sóng biển gào thét, con thuyền nhỏ trong sóng biển như một chiếc lá, chỉ có thể bị động trôi theo gió!

Sóng biển thổi con thuyền lắc lư không ngừng, ngay cả những thủy thủ già kinh nghiệm phong phú cũng có chút đứng không vững! "Ai không biết bơi mau vào khoang thuyền, những người khác mau chuyển vật tư vào trong!" Thuyền trưởng vừa nắm chặt dây cáp, vừa hét lên, chỉ huy những thuyền viên kia!

Phương Ngôn lại nghênh gió đứng trên boong tàu, tuy sóng gió lớn, nhưng anh vẫn đứng vững không lay chuyển!

Thổi làn gió biển như vậy, nhìn dòng nước biển cuồn cuộn dưới chân, Phương Ngôn không những không có chút căng thẳng nào, ngược lại còn có chút hưởng thụ!

Đúng là sảng khoái!

Người hưởng thụ không chỉ có Phương Ngôn, Bàn Tử cũng thích thú với cảnh tượng kích thích này!

Có lẽ vì đã sống quá lâu rồi!

Nhìn biểu cảm của Bàn Tử, anh ta sắp không nhịn được mà ngâm thơ ca hát rồi!

Nhưng những người khác thì không bình tĩnh như vậy!

Kể cả Thiên Chân, đều vô cùng căng thẳng!

Dù sao chỉ cần một chút sơ suất, cả thuyền người sẽ bị chôn vùi ở đây!

Đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Một âm thanh kỳ quái đột nhiên truyền đến, tuy ở trong cơn bão, nhưng cũng đặc biệt chói tai!

Những thuyền viên kia tò mò nhìn theo âm thanh, sau đó đều lộ ra vẻ kinh hãi! "Cái gì kia?" Xa xa, theo sóng gió, một bóng đen đang trôi về phía bên này!

Khoảng cách có chút xa, trời lại tối, không nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì!

Mãi đến khi đến gần mới nhìn rõ, không khỏi phát ra tiếng kinh hô sợ hãi! "Quỷ thuyền!" "Quỷ thuyền!" Những người thường xuyên làm việc trên biển, thỉnh thoảng sẽ gặp phải một số con thuyền cũ nát, những con thuyền này đáng lẽ đã chìm, nhưng sau đó bị sóng gió cuốn lên.

Họ gọi đó là quỷ thuyền, chỉ vì những người chết trên biển, linh hồn không thể yên nghỉ, chỉ có thể bị mắc kẹt trên thuyền, cho đến vĩnh viễn!

Thấy quỷ thuyền, vô cùng không may mắn, thậm chí có khả năng cả thuyền người sẽ bị quỷ giết chết!

Càng là thủy thủ già, kiến thức càng nhiều, càng để ý những điều này, lại càng sợ hãi!

Nghe thấy quỷ thuyền, A Ninh cũng hoảng sợ.

Chỉ vài bước chân, cô đã lao đến bên cạnh Phương Ngôn, một tay nắm lấy tay Phương Ngôn, hét lên: "Đừng quay đầu, đừng nhìn!

Bất kể xảy ra chuyện gì, có thứ gì chạm vào cũng không được nhìn!" "Đang quan tâm tôi đấy à!" Phương Ngôn cười khà khà nói! "Đến lúc nào rồi, mau quay đầu lại, đừng nhìn!" A Ninh rõ ràng rất căng thẳng!

Phương Ngôn bất lực, cũng chỉ có thể học theo dáng vẻ của A Ninh cúi đầu đứng đó!

Nhưng quỷ thuyền rõ ràng không có ý định buông tha.

Theo sóng gió trôi nổi, lại trùng hợp đến mức va vào mạn thuyền của họ!

Âm thanh kim loại ma sát vô cùng chói tai, ngay cả ý chí tinh thần mạnh mẽ như Phương Ngôn cũng cảm thấy khó chịu!

Chương 57

Có chút tò mò, Phương Ngôn không nhịn được liếc mắt nhìn qua!

Đúng là một con thuyền gặp nạn, sợ rằng đã chìm không biết bao lâu rồi, bị cơn bão này cuốn lên!

Thân thuyền sớm đã rỉ sét, thậm chí Phương Ngôn còn thấy trên đó bám đầy các sinh vật biển, trông có chút ghê tởm!

Phương Ngôn tự nhiên biết lai lịch của con quỷ thuyền này, nhưng tò mò dùng Âm Nhãn Thuật xem thử!

Trên quỷ thuyền căn bản không có quỷ!

Hoặc là, những người đó căn bản không chết trên quỷ thuyền!

Phương Ngôn lắc đầu, tiếp theo nếu anh nhớ không lầm, chính là A Ninh gặp tai nạn!

Phương Ngôn quay đầu nhìn A Ninh, quả nhiên thấy trên vai A Ninh đang bám một đôi tay giống như của Huyết Thi! "Đừng động!" Phương Ngôn nhắc nhở!

Trong khoảnh khắc đó, ngón tay của Phương Ngôn biến thành màu ngọc ấm, Huyền Ngọc Chỉ được kích hoạt, đang chuẩn bị giơ tay lên để gỡ con liêm mặt người trên lưng A Ninh xuống, nhưng dường như tiếng của Phương Ngôn đã kinh động con liêm mặt người, sức mạnh của thứ này lớn đến kinh ngạc, trực tiếp kéo A Ninh bay sang con quỷ thuyền đối diện! "A Ninh!" Thấy A Ninh bị kéo lên quỷ thuyền, Thiên Chân bên cạnh lo lắng!

Không phải Thiên Chân thấy A Ninh xinh đẹp mà có ý đồ gì, mà vì A Ninh là mấu chốt để tìm Tam thúc, không thể xảy ra vấn đề được! "Không được lên đó, lên quỷ thuyền là không về được đâu!" Thuyền

trưởng bên cạnh vội vàng kéo Thiên Chân lại hét lên!

Tiểu Ca Trương cố vấn, lúc này lại trực tiếp lấy sợi dây thừng trên thuyền, quăng hai vòng trong tay rồi ném ra, trực tiếp tròng vào con quỷ thuyền! "Bàn Tử, trông chừng thuyền, tôi đi cứu A Ninh về!" Thiên Chân hất tay thuyền trưởng ra, hét với Bàn Tử! "Được!" Bàn Tử gật đầu, cầm một khẩu súng đi tới!

Bị súng chĩa vào, thuyền trưởng cũng không dám động đậy.

Mấy người này muốn tìm cái chết thì cứ đi chết đi, không thể vì cứu người mà lại đáp cả tính mạng của mình vào được!

Thuyền trưởng sớm đã nhìn ra mấy người này không phải là loại lương thiện, chỉ vì A Ninh cho nhiều tiền nên mới đồng ý ra khơi! "Để tôi đi!" Phương Ngôn bình tĩnh nói!

Nói xong, cũng không cần dùng dây thừng của Tiểu Ca, anh bay lên không, cách mấy mét trực tiếp nhảy sang con quỷ thuyền đối diện! "Khinh công giỏi thật!" Bàn Tử ở bên kia hoan hô!

Ngay cả Tiểu Ca cũng hơi sững sờ!

Nếu là bình thường, Tiểu Ca tự nhận cũng có thể nhảy qua như Phương Ngôn.

Nhưng bây giờ sóng gió lớn như vậy, nếu nhảy một cái e là sẽ bị gió thổi bay đi!

Có thể trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy mà vẫn giữ được sự ổn định của cơ thể, nhảy ra một khoảng cách xa như vậy, Tiểu Ca cũng tự nhận không bằng!

Tiểu Ca lại nhớ đến lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành đối mặt với người nhân bản, lúc đó đối đầu với bản sao của Phương Ngôn, anh đã có chút khó đối phó! "Xem ra thực lực của Phương lão bản đã vượt xa tôi rất nhiều rồi!" Tiểu Ca nghĩ vậy, sắc mặt ngụy trang ban đầu cũng

trở nên có chút lạnh lùng.

Thực lực của Phương Ngôn mạnh, đối với họ, không nhất định là chuyện tốt!

Thiên Chân thấy Phương Ngôn lên quỷ thuyền, cũng thở phào nhẹ nhõm!

Nếu ngay cả Phương Ngôn cũng không thể cứu A Ninh từ quỷ thuyền về, vậy thì e là cũng không ai có thể cứu được!

Thiên Chân tuy chỉ cùng Phương Ngôn xuống một lần mộ, nhưng rất công nhận thực lực của Phương Ngôn!

Lúc này, Phương Ngôn đã nhảy lên quỷ thuyền, đi về phía A Ninh!

Khi Phương Ngôn đến gần, con liêm mặt người đó dường như kháng cự Phương Ngôn, kéo A Ninh chạy đi!

Thuyền đã bị ăn mòn trong biển mấy chục năm, tự nhiên không còn chắc chắn như vậy, A Ninh tuy không nặng, nhưng cũng làm sập ván sàn, trực tiếp rơi xuống dưới!

Phương Ngôn bất lực lắc đầu, cũng có chút hiểu ra rồi!

Vừa rồi anh và A Ninh đứng cùng nhau, tại sao con liêm mặt người không chọn anh mà lại chọn bám vào người A Ninh?

Tại sao Phương Ngôn chỉ hơi có động tác một chút là con liêm mặt người liền bỏ chạy?

Nếu Phương Ngôn không đoán sai, chắc là do ảnh hưởng của huyết mạch Kỳ Lân!

Kỳ Lân Kiệt có thể ức chế một số độc trùng, tác dụng của huyết mạch Kỳ Lân còn mạnh hơn!

Sau khi ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, huyết mạch Kỳ Lân của Phương Ngôn đã được thăng cấp một lần, hiện tại đã là huyết mạch

trung cấp, tuy không bằng loại thuần thiên nhiên như của Tiểu Ca, nhưng rõ ràng cũng có chút áp chế đối với sinh vật như liêm mặt người!

Phương Ngôn nghệ cao gan lớn, không nói hai lời, trực tiếp từ trên boong tàu nhảy xuống!

Phía dưới, con liêm mặt người đã rời khỏi người A Ninh, không biết tung tích, A Ninh thì ngã ở đó thở hổn hển!

Cô không bị ngất, chỉ là ngã không nhẹ!

Khi Phương Ngôn đến, A Ninh liền ngồi dậy! "Anh làm gì vậy, đây là quỷ thuyền, người lên quỷ thuyền không về được đâu!" Phương Ngôn vốn định đỡ A Ninh, ai ngờ con mụ điên này lại đẩy anh ra hét lớn! "Cứu em chứ sao!" Phương Ngôn cười hì hì nói! "Tại sao lại cứu tôi!" Động tác của A Ninh cứng lại, biểu cảm lạnh lùng cũng có chút thay đổi! "Em biết mà!" Phương Ngôn cười cười, ý vị sâu xa nói, ra vẻ hiểu biết! "Chẳng phải chúng ta đã nói là không quấn quýt nhau nữa sao!" A Ninh thở dài nói! "Anh đâu có vô tình như vậy!" Phương Ngôn lắc đầu: "Giả vờ không quen biết nhau!" A Ninh có chút bất lực!

Thân phận của cô, đã định trước là không thể có được tình yêu!

Vì vậy mới đối xử với Phương Ngôn bằng thái độ của người xa lạ!

Nhưng bây giờ chỉ có hai người, A Ninh cũng không cần phải ngụy trang nữa! "Bây giờ phải làm sao?" A Ninh hỏi! "Đã đến rồi thì tham quan một chút thôi, hay là chúng ta diễn lại một màn xuân cung ở đây, cho quỷ trên thuyền xem, biết đâu chúng xem vui lại thả chúng ta đi, nhưng khả năng lớn là sẽ giữ em lại làm áp thuyền phu nhân, không biết trên thuyền có nữ quỷ không, nếu có, e là anh cũng sẽ gặp nguy hiểm!" Phương Ngôn cười cợt nói đùa!

Chương 58

"Cút đi!" A Ninh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi vào trong!

Muốn ra ngoài, phải quay lại boong tàu trước đã!

Phương Ngôn có thể đưa A Ninh trực tiếp nhảy lên, nhưng lại không làm vậy!

Thấy A Ninh đi về phía trước, Phương Ngôn có mục đích đi thẳng đến trước một cái tủ trong khoang thuyền!

Mở tủ ra, bên trong quả nhiên có một túi da bò!

Loại túi da bò này chống nước, để mấy chục năm, đồ bên trong cũng sẽ không có vấn đề gì!

Phương Ngôn thậm chí còn không xem nội dung trong cuốn sổ tay, trực tiếp thu lại, chuẩn bị sau khi về sẽ giao cho Thiên Chân, để kích hoạt tình tiết sau này!

Tiếp đó Phương Ngôn ngẩng đầu, liền thấy A Ninh đứng trước cửa lớn của khoang thuyền.

Trên người cô lại xuất hiện đôi tay kia, đang khống chế A Ninh chuẩn bị mở cửa lớn khoang thuyền! "Xem mày chạy đi đâu!" Ánh mắt Phương Ngôn ngưng lại, cơ thể trực tiếp bắn ra, lao thẳng về phía đôi tay đó!

Lúc này, cửa khoang thuyền cũng đã bị mở ra!

Một dòng nước biển ập vào, cuốn A Ninh trở lại!

Phương Ngôn thuận thế tóm lấy con liêm mặt người, tay bóp một cái, trực tiếp bóp nát nó trong tay! *Keng! [Giết chết liêm mặt người, cấp độ kỹ năng Huyền Ngọc Chỉ +1!]* "Gào!" Nhưng Phương Ngôn

vừa giết xong con liêm mặt người, bên trong cánh cửa lớn kia đột nhiên truyền ra một tiếng gầm của quái thú!

Ngay sau đó, một đôi tay màu xanh đen nắm lấy khung cửa!

Làn da màu xanh đen phủ một lớp vảy cá li ti, trông vô cùng dữ tợn đáng sợ!

Sau khi đôi tay đó xuất hiện, tiếp theo một cái đầu to như quả dưa hấu thò vào từ ngoài cửa!

Nếu A Ninh không ngất đi, nhìn thấy con quái vật này chắc cũng phải sợ đến ngất đi! "Hải Hầu Tử!" Phương Ngôn nhìn con quái vật xuất hiện cười lạnh một tiếng, sau đó lại đứng tại chỗ, không những không chạy trốn, ngược lại còn bắt đầu hoạt động cổ tay khởi động!

Con Hải Hầu Tử đó cao gần ba mét, đứng đó thờ ơ nhìn chằm chằm vào kẻ nhỏ bé Phương Ngôn!

Thân hình nó vô cùng vạm vỡ, trên người hiện ra những cơ bắp hình dạng thon dài, vừa nhìn đã biết tràn đầy sức mạnh! "Xoẹt!" Phương Ngôn lúc này cũng dừng động tác khởi động!

Sau khi giết chết con liêm mặt người, cấp độ Huyền Ngọc Chỉ lại tăng thêm một cấp, bây giờ cả hai lòng bàn tay đều được bao phủ bởi màu ngọc ấm, bắt đầu lan ra đến cổ tay!

Hải Hầu Tử dường như không bị ảnh hưởng bởi huyết mạch Kỳ Lân, gào thét lao về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn lại không né không tránh, trực tiếp nghênh đón!

Trong khoảnh khắc tiếp xúc, trên người Phương Ngôn lóe lên ánh sáng vàng, Kim Chung Tráo được thi triển, trên người Phương Ngôn như được bao phủ bởi một lớp phật quang!

Binh!

Tay của Phương Ngôn và móng vuốt của Hải Hầu Tử va chạm vào nhau, sau đó Hải Hầu Tử kinh hãi lùi lại!

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, vừa rồi khi Phương Ngôn và Hải Hầu Tử tiếp xúc, tay của anh thực ra không chạm vào Hải Hầu Tử, ở giữa có một lớp ánh sáng vàng của Kim Chung Tráo ngăn cách!

Nhưng dù vậy, sức mạnh của Phương Ngôn cũng đã áp chế Hải Hầu Tử!

Ngoài thuyền sóng gió vẫn còn, ngay cả trong khoang thuyền cũng có thể nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài!

Thân thuyền lắc lư dữ dội, nhưng Phương Ngôn vẫn đứng vững ở đó, trọng tâm không hề bị ảnh hưởng!

Hải Hầu Tử dường như chưa phản ứng kịp, rõ ràng là đấm vào một kẻ nhỏ bé, lại giống như đâm vào một tảng đá khổng lồ!

Nó lắc lắc đầu, lại lao về phía Phương Ngôn! "Thằng ngốc to xác, không so sức với mày!" Phương Ngôn cười lớn nói, sau đó thấy Hải Hầu Tử tấn công, bắt đầu dựa vào tốc độ để né tránh!

Khoang thuyền không lớn, thân hình Hải Hầu Tử lại khổng lồ vô cùng, không gian để Phương Ngôn xoay xở không nhiều!

Nhưng Phương Ngôn sử dụng kỹ xảo trong Bàn Sơn Thuật, cộng thêm tốc độ vốn đã kinh người, né tránh không hề tốn sức!

Hải Hầu Tử dù sao cũng không phải là người, trí tuệ không bằng con người.

Nó tấn công loạn xạ một hồi lâu, nhưng đến góc áo của Phương Ngôn cũng không chạm tới, Hải Hầu Tử đâu biết Phương Ngôn đang dùng nó làm công cụ luyện tập kỹ năng, một khi đã khóa chặt mục tiêu, liền không chết không thôi.

Mãi đến rất lâu sau, Hải Hầu Tử đã hết sức, dừng lại ở đó thở hổn hển, Phương Ngôn mới ánh mắt ngưng lại, tự nhủ: "Bây giờ đến lượt tôi tấn công rồi nhỉ!" Nói rồi, liền chủ động lao về phía Hải Hầu Tử!

Vẫn là kỹ xảo tấn công trong Bàn Sơn Thuật, trực tiếp một cú đá ngang đá bay cơ thể còn nặng hơn Bàn Tử của Hải Hầu Tử!

Trên thuyền!

Thấy Phương Ngôn và A Ninh mãi chưa về, Thiên Chân cũng có chút lo lắng!

Tuy công nhận thực lực của Phương Ngôn, nhưng dù sao đó cũng là quỷ thuyền, đối với quỷ, con người tràn đầy nỗi sợ hãi không xác định!

Thiên Chân vốn định men theo sợi dây thừng qua xem, nhưng lại bị Trương ngốc tử cản lại! "Trông coi thuyền cho tốt, đừng để nó chạy mất, tôi đi xem!" Nói xong, cũng không đợi Thiên Chân đồng ý, liền trực tiếp bay lên, đạp lên sợi dây thừng nhảy lên quỷ thuyền! "Ôi mẹ ơi, tên ngốc này cũng không phải người thường à!" Bàn Tử thấy thân thủ của Trương ngốc tử, không khỏi kinh hô một tiếng!

Vốn chỉ nghĩ tên ngốc này chỉ là một người văn hóa tay chân không làm lụng gì, không ngờ thân thủ lại không hề kém!

Lúc này, cái nhìn của Bàn Tử đối với Trương ngốc tử đã có chút thay đổi!

Tiểu Ca Trương cố vấn sau khi lên quỷ thuyền, cũng không chút do dự, trực tiếp từ vị trí A Ninh rơi xuống nhảy xuống, sau đó liền thấy một cảnh tượng kinh người!

Phương Ngôn đang đối chiến với một con quái vật!

Không đúng!

Không nên là đối chiến!

Chính xác hơn nên là Phương Ngôn đang ngược đãi động vật!

Hải Hầu Tử lúc này đầu óc quay cuồng không phân biệt được phương hướng!

Chương 59

Từ khi Phương Ngôn bắt đầu phản công, hai chân của nó không hề chạm đất, dưới một loạt liên kích, Hải Hầu Tử lại không có chút dư địa nào để chống trả!

Sự xuất hiện của Tiểu Ca khiến Phương Ngôn có chút mất tập trung, thao tác xảy ra sai sót, Hải Hầu Tử cuối cùng cũng rơi xuống! "Đến rồi à?" Phương Ngôn cũng không nhìn con Hải Hầu Tử rơi ở một bên đến đứng cũng không vững, hỏi Tiểu Ca! "Thấy lâu như vậy chưa về, có chút lo lắng, qua xem thử!" Tiểu Ca nói, rồi lại hỏi: "A Ninh thế nào rồi?" "Không sao rồi, ngất đi rồi!" Phương Ngôn chỉ vào A Ninh đang ngất ở một bên!

May mà cuộc chiến trước đó không làm tổn thương người vô tội! "Vậy mau về đi, để họ khỏi lo lắng!" Tiểu Ca lại nói!

Đeo mặt nạ da người, cũng không nhìn ra được biểu cảm hiện tại của Tiểu Ca, nhưng chắc hẳn sẽ chấn động lắm! "Ừm!" Phương Ngôn gật đầu, đi đến trước mặt Hải Hầu Tử!

Lúc này Hải Hầu Tử đến đứng cũng không vững, thấy Phương Ngôn đi tới, bản năng lùi về phía sau!

Trên khuôn mặt dữ tợn cũng lộ ra vẻ sợ hãi!

Dường như con người nhỏ bé yếu ớt Phương Ngôn, lại giống như thiên địch của nó!

Đối mặt với một con quái vật, Phương Ngôn cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp thi triển Huyền Ngọc Chỉ, một ngón tay đâm xuyên qua đầu Hải Hầu Tử! *Keng! [Giết chết Hải Hầu Tử, nhận được phần thưởng, kỹ năng Huyền Ngọc Chỉ +1!

Kinh nghiệm Bàn Sơn Thuật +1!]* Xem ra vì lúc chiến đấu có thi triển Bàn Sơn Thuật, nên mới nhận được kinh nghiệm, nhưng là dùng Huyền Ngọc Chỉ giết chết, nên cấp độ Huyền Ngọc Chỉ tăng lên, Bàn Sơn Thuật chỉ tăng kinh nghiệm!

Phương Ngôn có chút cảm ngộ!

Vừa nghĩ, vừa đi đến bên cạnh A Ninh, bế A Ninh lên, đi ra ngoài!

Nhưng Phương Ngôn lại bỏ qua một điểm!

Sinh vật như Hải Hầu Tử rất thù dai!

Nếu chỉ chọc giận một con Hải Hầu Tử, vậy thì chỉ con Hải Hầu Tử đó sẽ không chết không thôi quấy nhiễu người đó!

Phương Ngôn giết một con Hải Hầu Tử, vậy thì kết quả sẽ là bị cả tộc Hải Hầu Tử điên cuồng báo thù!

Nếu Phương Ngôn biết điều này, chắc hẳn sẽ rất vui!

Phương Ngôn bế A Ninh từ trong khoang thuyền đi ra, Tiểu Ca theo sau, tay kéo theo con Hải Hầu Tử bị Phương Ngôn giết chết! "Ra rồi!" Thiên Chân thấy họ ra, vội vàng vui mừng hét lên!

Con thuyền của họ không hề chạy đi, Bàn Tử dùng súng chĩa vào đầu thuyền trưởng, thuyền trưởng căn bản không dám động đậy, nói gì đến trốn chạy!

Phương Ngôn một cú nhảy, liền trực tiếp nhảy trở về.

Ngay cả khi đang bế A Ninh, cũng không ảnh hưởng đến động tác của anh!

Tiểu Ca thì ném con Hải Hầu Tử qua trước, rồi mới đạp lên sợi dây thừng nhảy về! "Mẹ kiếp!

Con quái gì thế này, hai người đã thịt luôn con quỷ trên quỷ thuyền rồi à, ngầu vãi!" Con Hải Hầu Tử đó vừa hay rơi xuống chân Bàn Tử,

bộ mặt dữ tợn dọa Bàn Tử nhảy dựng lên, khẩu súng trong tay cũng cướp cò, viên đạn sượt qua tai thuyền trưởng bay ra ngoài, thuyền trưởng trực tiếp ngã phịch xuống sàn! "Không phải quỷ, là Hải Hầu Tử!" Thiên Chân cũng có chút kiến thức, thấy một con Hải Hầu Tử bị giết chết, không khỏi nhíu mày! "Anh Phương, Hải Hầu Tử rất thù dai, giết nó rồi, tôi sợ sẽ có rắc rối đấy!" "Không sao, Hải Hầu Tử tuy thù dai, nhưng cũng rất cẩn thận, treo cái xác này ở đầu thuyền, thấy xác đồng loại thường sẽ không dám đến gần!" Tiểu Ca khi ngụy trang, rõ ràng nói nhiều hơn bình thường không ít!

Phương Ngôn khẽ gật đầu, sau đó nói: "Đến rồi cũng không cần sợ, Hải Hầu Tử thực ra không khó đối phó, rất dễ giết!" Lời của Phương Ngôn có chút tổn thương người khác!

Dễ giết?

Đó là đối với loại quái vật như anh thôi!

Họ đều là người bình thường!

Hải Hầu Tử không chỉ sức mạnh vô cùng, quen thuộc với nước, ở trong biển càng khó đối phó!

Nhưng có một con quái vật như Phương Ngôn ở đây, dù sao cũng có thể yên tâm không ít!

Thuyền trưởng cũng vội vàng hành động, một mặt lái thuyền đi, tránh xa con quỷ thuyền đáng sợ kia, mặt khác mấy người hợp sức, treo xác con Hải Hầu Tử lên đầu thuyền, thậm chí còn đâm mấy nhát vào người nó, trông càng thêm dữ tợn khủng bố!

Phương Ngôn tự nhiên sẽ không quản những chuyện này, bế A Ninh trở về khoang thuyền!

A Ninh là nữ giới duy nhất trên thuyền, có một phòng riêng, sắp xếp cho A Ninh xong, giúp cô thay bộ quần áo ướt sũng trên người,

Phương Ngôn mới lui ra, tìm Thiên Chân! "Thứ này tôi phát hiện trên con quỷ thuyền lúc nãy, có lẽ cậu sẽ hứng thú!" Phương Ngôn lấy ra túi da bò, đưa cuốn sổ tay cho Thiên Chân!

Thiên Chân lúc đầu rất tò mò, nhưng khi mở cuốn sổ tay ra thấy trên đó viết tên Ngô Tam Tỉnh, biểu cảm lại trở nên nghiêm trọng! "Con quỷ thuyền đó là thuyền của Tam thúc?

Tam thúc ở đó sao?" Tiểu Thiên Chân, có nhiều dấu hỏi chấm nhỉ?

Phương Ngôn không trả lời, chuyện này rõ như ban ngày, cũng không cần phải trả lời Thiên Chân!

Thiên Chân tiếp tục lật xem nhật ký, sau đó liền thấy Xà Mi Đồng Ngư! "Thứ này?" Thiên Chân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương Ngôn! "Không sai, chính là món Xà Mi Đồng Ngư mà tôi đã đấu giá được ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Phương Ngôn gật đầu nói! "Chẳng trách sau khi Tam thúc xem xong danh sách đấu giá lại lộ ra vẻ mặt đó!" Thiên Chân nhớ lại tình hình lúc đó!

Vốn dĩ buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tam thúc thề thốt đòi đi, nhưng khi xem xong danh sách được gửi đến, lại sắc mặt đại biến, sau đó trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mới để Thiên Chân đi thay! "Không đúng!

Tôi nhớ ra rồi, Xà Mi Đồng Ngư tôi đã từng thấy trong nhật ký của ông nội tôi, hình dáng gần như y hệt!" Thiên Chân đột nhiên nói!

Sở dĩ cậu ta hứng thú với việc xuống mộ, chủ yếu là vì đã đọc quá nhiều nhật ký của ông nội Ngô Lão Cẩu, tràn đầy khao khát đối với những cuộc phiêu lưu kỳ lạ trên đó! "Xem ra thứ này thật sự không bình thường, cháu trai lớn, chúng ta nhặt được món hời rồi!" Bàn Tử ở bên cạnh hét lên!

Vốn tưởng thứ mua được với giá 260 triệu chỉ là một món đồ rác

rưởi trị giá vài trăm ngàn, nếu không phải vì Phương Ngôn hứng thú, thậm chí lúc đó anh ta đã chuẩn bị chạy trốn rồi!

Chương 60

Sau đó Phương Ngôn nói Xà Mi Đồng Ngư có giá trị, Bàn Tử thậm chí không thèm suy nghĩ đã đưa cho Phương Ngôn!

Họ không biết nội dung trên tấm gấm mà Phương Ngôn đã xem trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cũng không ai biết hiện tại trong tay Phương Ngôn đã có hai viên Xà Mi Đồng Ngư!

Thấy Bàn Tử kích động, Phương Ngôn mỉm cười gật đầu!

Bàn Tử nói không sai, bỏ ra 260 triệu mua Xà Mi Đồng Ngư, đúng là nhặt được món hời!

Xà Mi Đồng Ngư tuy không đáng tiền, nhưng những thứ được ghi chép trên đó giá trị không thể đo đếm!

Trên thế giới này, bây giờ e là không có mấy người biết bí mật của Xà Mi Đồng Ngư, thật trùng hợp, Phương Ngôn lại biết!

Giá trị của Xà Mi Đồng Ngư, không hề thua kém Ngọc Dũng kia!

Nó liên quan đến bí mật của sự trường sinh! "Tôi cũng chỉ nhìn ra Xà Mi Đồng Ngư có chút bất phàm, nhưng công dụng cụ thể tôi cũng không rõ, Thiên Chân, vì Tam thúc và ông nội cậu đều có liên quan đến Xà Mi Đồng Ngư, vậy thì chỉ có thể dựa vào cậu để giải khai bí mật này, viên Xà Mi Đồng Ngư ở chỗ tôi, nếu cần, có thể tùy lúc đưa cho cậu nghiên cứu!" Phương Ngôn cười cười, sau đó nói!

Chỉ có để Thiên Chân hứng thú với chuyện của Xà Mi Đồng Ngư, sau này cậu ta mới đi tìm những manh mối đó, mới khai quật ra nhiều ngôi mộ hơn! "Đến nơi rồi, nhưng trước tiên đi gọi A Ninh dậy đã!" Lúc này, Trương ngốc tử đột nhiên đi tới, nói một cách tùy ý, nhưng ánh mắt lại bất giác liếc về phía cuốn sổ tay trong tay Thiên Chân.

Thiên Chân không chú ý, ở phía trên cùng của cuốn sổ tay đó, phía trên hình vẽ Xà Mi Đồng Ngư, có tên của tất cả các đội viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó, trong đó có một người, tên là Trương Khải Linh!

Vào ban ngày, Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Phương Ngôn không có tác dụng lớn lắm!

Nhưng không thể không biết rằng người tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, bất kể là Quan Sơn Thuật hay Bàn Sơn Thuật, bên trong đều có thủ đoạn phân kim định huyệt, chỉ là hiệu quả không bằng Thiên Khung Thanh Nang Thuật của Mạc Kim Giáo Úy mà thôi!

Phương Ngôn nhìn quanh một lượt, tuy đang ở trên biển cả mênh mông, nhưng cách đó không xa lại xuất hiện một hòn đảo nhỏ! *Keng! [Phân tích hình thế phong thủy hiện tại, đẳng cấp Quan Sơn Thuật +1, đẳng cấp Bàn Sơn Thuật +1!]* Thông qua sự hiểu biết về tình tiết, cộng thêm thuật phân kim định huyệt đã nắm vững, lại có hệ thống nhắc nhở, Phương Ngôn gần như có thể xác định, ngôi mộ dưới biển nằm ngay bên dưới vùng biển này! "Đúng là một nơi phong thủy bảo địa, hẳn là có đại mộ ở bên dưới!" Phương Ngôn lẩm bẩm.

Đã xác định được địa điểm, tiếp theo không phải là lúc Phương Ngôn ra tay!

Phương Ngôn gọi A Ninh dậy, lúc A Ninh đến có mang theo mấy tay chân, đều là cao thủ lặn biển!

Sau khi mặc xong trang bị, họ liền lặn xuống nước, tìm kiếm vị trí ngôi mộ dưới biển, cũng như tìm kiếm đạo động!

Thợ lặn chưa nổi lên, A Ninh bắt đầu phân phát trang bị!

Vào mộ dưới biển không giống như mộ trên cạn, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ! "Bình dưỡng khí quá nặng, không thể mang nhiều, một bình đủ cho tôi ở dưới nước bốn tiếng, mỗi người một bình, cho

nên lúc chúng ta quay về chỉ có bốn tiếng đồng hồ, hết thời gian là phải lên, nếu không thì không cần lên nữa!" "Có bảng viết, là sản phẩm công nghệ cao do Đức sản xuất, có thể viết dưới nước mà không bị nhòe, lúc lặn không thể nói chuyện, chúng ta chỉ có thể thông qua cái này để giao tiếp!" "Có cả súng chuyên dụng dưới nước, nhưng tầm bắn hiệu quả chỉ có bốn mét, bắn từng phát, lúc dùng phải chú ý!" A Ninh chuẩn bị đồ đạc khá đầy đủ, từ đồ lặn đến vũ khí đều có!

Nhưng Bàn Tử hiển nhiên chẳng có hứng thú gì với những thứ này, chỉ khi nhìn thấy khẩu súng săn khổng lồ kia thì mắt mới sáng lên.

Lật xem một hồi, rồi phàn nàn: "Không có móng lừa đen à?" Mạc Kim hạ đấu, trang bị khác có thể không có, nhưng móng lừa đen thì không thể không mang!

Nhưng Bàn Tử lại có thêm một công đoạn so với người khác, đó là thắp nến!

Người thắp nến, quỷ thổi đèn!

Học được từ Lão Hồ, người của Lão Cửu Môn ít ai có kiểu cách này! "Móng lừa đen chẳng lẽ còn tốt hơn súng sao?" A Ninh hừ lạnh một tiếng!

Vũ khí cô ta chuẩn bị không chỉ có súng dùng dưới nước, ngay cả súng tiểu liên cũng chuẩn bị không ít! "Biết cái quái gì!" Bàn Tử khinh thường nói, rồi lục lọi ba lô của mình: "May mà Bàn gia đây có hàng dự trữ!" Nói rồi, anh ta lấy ra một cặp móng lừa đen từ trong túi, một cái nhét vào lòng mình, cái còn lại đưa cho Phương Ngôn! "Tôi không dùng thứ này!" Phương Ngôn lắc đầu nói!

So với móng lừa đen, Phương Ngôn càng tin vào thực lực của mình hơn! "Bàn Tử, cho tôi một cái phòng thân đi!" Thiên Chân đứng bên cạnh, mặt mày hớn hở nói!

Là người của Lão Cửu Môn, Thiên Chân tự nhiên biết tầm quan trọng của móng lừa đen!

Cậu ta lại không có võ nghệ cao cường như Phương Ngôn, nếu thật sự gặp phải Tống Tử, chỉ có thể trông cậy vào móng lừa đen! "Cầm lấy!" Bàn Tử cũng không phải người keo kiệt, đưa một cái móng lừa đen cho Thiên Chân!

Lúc này, thợ lặn cũng đã nổi lên! "Đã phát hiện vị trí mộ đạo, nhưng mộ đạo đó hơi dài, có vài chỗ bị sập, cần phải gia cố!" Phát hiện ra đạo động, cũng đã chứng minh có người từng vào, chỉ là mấy thợ lặn này không chuyên về đạo mộ, mộ đạo lại ở dưới biển, càng không thể phân biệt được mộ đạo đó được đào vào lúc nào! "Không cần gia cố, cứ thế xuống là được!" Phương Ngôn nói!

Dù sao sau khi vào trong cũng không thể quay lại bằng đường cũ, mộ đạo có gia cố hay không ý nghĩa cũng không lớn!

Hai người thợ lặn nghe Phương Ngôn nói vậy, không khỏi nhíu mày!

Không gia cố mộ đạo, một khi xảy ra sập lở, thì không ra được! "Cứ nghe theo anh ấy đi!" A Ninh tuy không biết tại sao Phương Ngôn lại yêu cầu như vậy, nhưng lúc này lại ủng hộ anh!

Cả nhóm thay đồ lặn chuẩn bị xuống mộ.

Đồ lặn A Ninh chuẩn bị mặc vào người rất vừa vặn, chỉ có bộ của Bàn Tử là phải cố gắng lắm mới chui vào được, nhưng lại để lộ ra cả một vòng phao bơi và cái rốn ra ngoài! "Bàn Tử, ông nên giảm béo đi, xem ông béo thế kia, chắc xuống nước cũng có thể tự nổi lên được!" Thiên Chân trêu chọc. "Bàn gia đây gọi là gợi cảm!" Bàn Tử lại chẳng thèm để ý!

Cái bụng béo, là phúc khí đấy nhé!

Bàn Tử và Thiên Chân đấu võ mồm vài câu, cũng làm dịu đi không khí căng thẳng!

Cả nhóm theo sau hai thợ lặn, lặn xuống nước! "Tất cả cẩn thận một chút, đấu dưới biển không giống như đấu trên cạn đâu, không biết bên trong có thứ quái quỷ gì đâu!" Trước khi xuống, Phương Ngôn tốt bụng nhắc nhở một câu!

Phải biết rằng, trong ngôi mộ dưới biển này bảo bối không có bao nhiêu, nhưng quái vật thì không ít! "Bàn gia đây sợ ai!" Bàn Tử giơ khẩu súng săn trong tay lên đáp lại, rồi nhảy ùm một tiếng xuống nước, bắn lên một mảng sóng lớn!

Phương Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, đang định nhảy xuống theo sau Bàn Tử thì bị A Ninh kéo lại!

Chương 61

"Lát nữa đi theo sau tôi, nếu có nguy hiểm, tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ anh!" A Ninh nhíu mày nói!

Cô ta không muốn Phương Ngôn tham gia, nhưng cũng biết một khi không cho Phương Ngôn vào, tất sẽ khiến Thiên Chân nghi ngờ, cho nên cũng chỉ có thể tìm cách bảo vệ Phương Ngôn an toàn trong mộ! "Ha ha!" Nghe A Ninh nói vậy, Phương Ngôn tuy có chút cảm động, nhưng cũng có chút khinh thường!

Phương gia ta từ lúc nào cần một người phụ nữ bảo vệ chứ! "Cô đừng gây thêm phiền phức là được, gặp nguy hiểm thì đứng sát vào tôi, có lẽ tôi cứu được cô!" Mộ dưới biển nguy cơ trùng trùng, ngay cả Phương Ngôn cũng không tự tin có thể bình an vô sự!

Nếu gặp rắc rối thông thường, Phương Ngôn có thể chăm sóc A Ninh, nhưng nếu ngay cả Phương Ngôn cũng không lo nổi cho mình, tự nhiên cũng sẽ không đi giúp A Ninh!

Anh không hề giấu giếm hay nói khoác, mà nói thẳng từ trước! "Hừ!" A Ninh không biết vì sao, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh như băng, đẩy Phương Ngôn ra rồi nhảy xuống nước! "Ha ha, phụ nữ!" Phương Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, cũng theo sau!

Trong biển khác với trên cạn, con người không thích hợp sinh tồn dưới biển, dù người mạnh mẽ đến đâu, ở dưới biển cũng sẽ bị bó tay bó chân!

Phương Ngôn lúc này liền có cảm giác đó!

Nếu không có bình dưỡng khí, anh cảm thấy trạng thái cực hạn của mình cũng không thể ở dưới biển được một giờ!

Theo hai người thợ lặn bơi về phía vị trí mộ đạo!

Bơi được không bao lâu, liền có thể nhìn thấy lối vào của mộ đạo!

Ở đây, có thể lờ mờ nhìn thấy kết cấu bên ngoài của con tàu đắm!

Phía trên điêu khắc đủ loại phù điêu!

Có dã thú hung mãnh, cũng có hình dạng mặt người, thậm chí Phương Ngôn còn chú ý thấy có một loại tượng đá sinh vật giống như Xà Mi Đồng Ngư!

Đến đây, nhiệm vụ của hai thợ lặn đã hoàn thành, họ liền quay trở về, sau đó phải xem Phương Ngôn! "Dừng lại, mấy bức tượng đá ở đây hình như có chút vấn đề!" Thiên Chân bơi ở phía trước đột nhiên dừng lại, ra hiệu bằng tay! "Sao vậy?" Bàn Tử bơi tới, trong tay cầm một loại giấy và bút chuyên dụng có thể viết dưới nước, viết lên trên đó! "Nhìn mắt của bức tượng đá kia, hình như đang từ từ mở ra!" Thiên Chân đáp lại!

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, bắt đầu quan sát bức tượng đá hình mặt người kia!

Mắt của bức tượng đá được điêu khắc sống động như thật, Bàn Tử quan sát một lúc, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường! "Mau đi thôi, đừng ở đây nữa!" Bàn Tử cho rằng chỉ là Thiên Chân hoa mắt!

Dù sao cũng đang ở dưới biển, dòng nước chảy sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác là điều khó tránh khỏi!

Thiên Chân dường như muốn nói gì đó, nhưng thấy Bàn Tử hoàn toàn không để ý, không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể bơi theo Bàn Tử về phía trước!

A Ninh và Phương Ngôn đi ở cuối cùng, lúc này cũng đã đuổi kịp!

A Ninh cũng dừng lại trước bức tượng đá kia, quan sát kỹ lưỡng, rồi ra hiệu với Phương Ngôn! "Mắt của tượng đá tại sao lại nhắm?" Vừa rồi lúc Bàn Tử nhìn, mắt của tượng đá rõ ràng là mở, nhưng lúc A Ninh nhìn lần nữa, mắt đã hoàn toàn nhắm lại! "An Miên, ý là mau đi đi!" Phương Ngôn ở phía sau thúc giục!

Còn về việc mắt rốt cuộc là mở hay nhắm, Phương Ngôn lại chẳng có hứng thú!

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước, tiến vào trong mộ đạo, mộ đạo không hẹp, dù năm người đi song song cũng có thể chứa được.

Bốn phía mộ đạo đều được xây bằng đá xanh, có vài kẽ hở!

Rồi Thiên Chân ở phía trước nhất đột nhiên lại dừng lại, từ trong bộ đồ lặn lấy ra một con dao găm, bắt đầu rạch dọc theo những kẽ hở của gạch xanh! "Dừng lại!" Ngay sau đó, Thiên Chân ra hiệu nói! "Lại sao nữa?" Bàn Tử có chút không kiên nhẫn!

Vốn dĩ giao tiếp dưới nước đã khó khăn, thời gian bình dưỡng khí có thể chống đỡ không nhiều, Thiên Chân không vội vào mộ, lại cứ lần lữa trong mộ đạo! "Trong đá có tóc, cậu thấy không?" Thiên Chân lại ra hiệu nói! "Sao có thể có tóc được?" Bàn Tử hiển nhiên không tin, dùng đèn trên đầu chiếu vào bức tường đá bên cạnh, bắt đầu quan sát!

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái suýt nữa dọa Bàn Tử chết khiếp!

Trên tường đá, giữa những viên gạch, thật sự có tóc đen nhánh thò ra!

Cảm giác đó, giống như có người giết người, rồi xây xác vào sau gạch xanh, nhưng lại để lộ ra dấu vết!

Bàn Tử không tin vào tà ma, giơ tay lên, định nắm lấy những sợi tóc lộ ra đó, muốn xem rốt cuộc là cái gì!

Nhưng một chuyện khiến tất cả mọi người đều không ngờ đã xảy ra!

Ngay khi ngón tay Bàn Tử vừa chạm vào những sợi tóc đó, những sợi tóc ấy lại như có sinh mệnh, nhanh chóng rụt lại! "Chết tiệt, thứ quái quỷ gì vậy!" Bàn Tử sợ đến mức suýt nữa mở miệng hét lên!

Mà cùng lúc những sợi tóc đó rụt lại, một bức tường đá phía trước lại trực tiếp nâng lên, để lộ ra một lối đi! "Có cơ quan à?" Bàn Tử cũng là kẻ to gan, trực tiếp bơi vào trong lối đi!

Thiên Chân ở phía sau vốn định ngăn cản, nhưng không kịp chặn Bàn Tử lại, chỉ có thể bơi theo!

Nhưng tiếp theo, Thiên Chân lại đi vào vết xe đổ của Bàn Tử, sợ đến mức phun cả không khí ra khỏi mặt nạ dưỡng khí!

Nguyên là khi Thiên Chân vừa tiến vào lối đi, một bóng người trôi lơ lửng qua!

Thiên Chân lúc đầu còn tưởng là Bàn Tử, kết quả lại là một bộ xương khô không đầu!

Đó là một người không biết đã chết bao lâu, bộ đồ lặn trên người còn nguyên vẹn, nhưng thi thể đã hoàn toàn biến thành xương trắng!

Nhìn thấy bộ xương trắng này, sắc mặt mọi người đều không tốt!

Phải biết rằng, bị nước biển ngâm, lại ở trong mộ đạo bốn bề đóng kín thế này, thi thể dù có thối rữa, cũng không thể thối rữa sạch sẽ như vậy, phần lớn sẽ là thi thể thối bị ngâm cho trương phình lên, sáp xác trên thi thể hình thành váng mỡ, rồi bọc thêm một lớp muối biển!

Đó mới là dáng vẻ nên có của một thi thể dưới biển!

Chương 62

Nhưng bây giờ lại là một bộ xương trắng?

Người có mắt nhìn qua là biết, thịt trên thi thể không biết đã bị thứ gì gặm sạch rồi! "Là ai?" Không để mọi người suy nghĩ kỹ, một bóng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh, nhanh chóng bơi đi, trong biển như một con cá, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Phương Ngôn cũng tự thấy không bằng, ít nhất là ở dưới biển không thể so được với tốc độ của nó! "Có ma!" Một bàn tay từ từ đặt lên vai Thiên Chân, Bàn Tử ở bên cạnh vội vàng ra hiệu, giơ khẩu súng trong tay lên!

Nhưng ở khoảng cách gần như vậy, nếu nổ súng rất dễ làm bị thương người vô tội!

Bàn Tử ra hiệu một hồi lâu, cũng không dám bóp cò.

Nhưng đúng lúc này, trên người thứ ở sau lưng Thiên Chân đột nhiên mọc ra một lượng lớn tóc đen, dày đặc một búi, như những xúc tu, cuốn về phía năm người!

Đúng là một kẻ tham lam, muốn đối phó cả năm người cùng một lúc!

Trong đó, ngoại trừ Thiên Chân, bốn người còn lại đều có chút bản lĩnh, chỉ là ở dưới biển, căn bản không thể thi triển!

Phương Ngôn mắt thấy mái tóc đen đó đang chộp về phía mình, đang định phản kích, nhưng đúng lúc này, mắt của Phương Ngôn đột nhiên đau nhói!

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt Phương Ngôn.

Bóng người đó quay lưng về phía Phương Ngôn, không thể nhìn rõ dung mạo!

Nhưng bộ cẩm bào phượng hoàng bằng sợi vàng trên người bóng người đó, lại vô cùng quen thuộc!

Bộ cẩm bào phượng hoàng bằng sợi vàng không chỉ Phương Ngôn quen mắt, ngay cả Bàn Tử cũng nhận ra!

Càng khiến Phương Ngôn quen thuộc hơn, là bóng lưng uyển chuyển đó, trong vô số giấc mộng nửa đêm, đã sớm triền miên vô số lần quen thuộc! "Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Phương Ngôn không nhịn được kinh hô!

Đúng là gặp ma rồi!

Thật sự là gặp ma!

Bóng hình đó dường như chui ra từ trong mắt của Phương Ngôn!

Quả nhiên bị nữ quỷ nhập thân rồi sao?

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi theo mình có ý gì?

Tại sao bây giờ lại xuất hiện?

Lúc này, Phương Ngôn cũng đầy dấu chấm hỏi!

Bóng hình Tinh Tuyệt Nữ Vương không rắn chắc, có chút hư ảo!

Nàng đứng đó, không có bất kỳ hành động nào, chỉ riêng khí thế trên người, đã áp bức khiến người ta có chút kinh sợ!

Vị vua trong sa mạc, giờ lại xuất hiện giữa biển cả!

Ngay khoảnh khắc Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện, Cấm Bà dường như cũng bị kinh hãi, mái tóc đen như móng vuốt đó nhanh chóng rụt lại, thậm chí còn rời khỏi lưng Thiên Chân, cảnh giác nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, phảng phất đó thật sự chỉ là một ảo ảnh!

Nhưng, không ai sẽ đơn thuần cho rằng ảo ảnh không có tính công kích, ngay cả Cấm Bà cũng không nghĩ vậy!

Đối đầu một hồi lâu, Cấm Bà cuối cùng cũng không nhịn được hành động!

Tóc đen trên đầu điên cuồng mọc dài ra, gần như bao phủ cả một vùng biển rộng lớn.

Mục tiêu của nó không phải là Phương Ngôn, mà trực tiếp đối đầu với Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Vô số sợi tóc đen như những móng vuốt của ác quỷ vươn ra từ địa ngục, chộp về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Đối mặt với đòn tấn công như vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn không có bất kỳ động tác nào, đứng ngây ra đó!

Tinh Tuyệt Nữ Vương quay lưng về phía Phương Ngôn, vì vậy Phương Ngôn không thể nhìn thấy phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng Bàn Tử lại nhìn thấy toàn bộ!

Chỉ thấy tóc đen của Cấm Bà khi tiếp cận Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn đang nhắm mắt như đang ngủ say, đột nhiên mở mắt ra!

Cũng chính vào khoảnh khắc mở mắt đó, dường như cả ngôi mộ dưới biển đều run rẩy!

Tóc đen của Cấm Bà tiếp cận Tinh Tuyệt Nữ Vương, đầu ngọn tóc đen như một cây thương dài đâm về phía trán Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nhưng khi tóc đen đến gần vị trí Tinh Tuyệt Nữ Vương khoảng một mét, những sợi tóc đen đó lại như xuyên vào một không gian

khác, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mọi người!

Đồng thời Cấm Bà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cố hết sức muốn thu hồi tóc đen lại!

Nhưng lại phảng phất có một lực kéo vô hình tồn tại, Cấm Bà không những không thể thu hồi tóc đen, ngay cả thân thể của nó, cũng bị lực lượng vô hình đó kéo về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương! "A oà!" Cấm Bà phát ra một tiếng gầm rú như quái thú, tiếng gầm vẫn truyền đi trong nước biển, Phương Ngôn thậm chí có thể nghe thấy sự sợ hãi vô tận từ trong tiếng gầm đó!

Âm thanh đó giống như gặp phải một con quái vật đáng sợ, phát ra tiếng gào thét kinh hoàng!

Cấm Bà không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra, nhưng vô ích!

Thân thể của nó vẫn bị lực lượng vô hình kéo đi, từ từ tiến lại gần Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tóc đen trên đầu không ngừng biến mất, khi thân thể Cấm Bà cũng đến gần Tinh Tuyệt Nữ Vương, thân thể của nó cũng hoàn toàn biến mất!

Như thể chưa từng xuất hiện!

Sau khi Cấm Bà biến mất, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên động!

Nàng từ từ quay người, nhìn về phía Phương Ngôn!

Khoảnh khắc đó, trong mắt Phương Ngôn, dường như cả thế giới đều biến mất, trong tầm mắt chỉ còn lại một mình Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Đẹp đến như vậy, thân hình uyển chuyển đến như vậy!

Khiến ánh mắt Phương Ngôn căn bản không thể rời khỏi người Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Rồi sau đó...

Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mỉm cười với Phương Ngôn!

Nhan sắc tựa hoa đào!

Chương 63

Rồi từ từ đi về phía Phương Ngôn, dang rộng vòng tay, như muốn để Phương Ngôn ôm nàng vào lòng! *Keng! [Tiến vào mộ dưới biển, nhận được kỹ năng thưởng: Quy Tức Thuật!]* *Keng! [Tiến vào mộ dưới biển, nhận được phần thưởng, tất cả kỹ năng đẳng cấp +1!]* "Đại điệt tử, đại điệt tử!" Ngay sau đó, Phương Ngôn cảm thấy như có người đang lay động cơ thể mình, đột nhiên tỉnh lại, thì phát hiện mình đang ở trong một mật thất tối tăm! "Tỉnh rồi, tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi, dọa chết tôi rồi!" Bàn Tử ngồi bệt xuống đất kinh hô! "Xảy ra chuyện gì vậy?

Chúng ta vào đây bằng cách nào?" Phương Ngôn nhìn quanh bốn phía, nhíu mày hỏi! "Hỏi tôi xảy ra chuyện gì á?

Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?

Không phải thật sự bị ma ám đấy chứ, người phụ nữ vừa rồi là ai vậy?" Bàn Tử thở hổn hển hỏi lại!

Bàn Tử hiển nhiên cũng đầy dấu chấm hỏi, không trả lời câu hỏi của Phương Ngôn, mà lại hỏi thêm nhiều câu hỏi hơn!

Ngược lại, A Ninh ở bên cạnh lại mở miệng nói: "Trước đó xuất hiện thứ tóc đen kia, anh còn nhớ không?" "Ừm!" Phương Ngôn gật đầu! "Cố vấn Trương nói thứ đó gọi là Cấm Bà, là một loại thủy quỷ, chúng ta bị nó tấn công, rồi từ trong mắt anh đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, người phụ nữ đó như có ma lực, chỉ trừng mắt nhìn Cấm Bà một cái, Cấm Bà liền biến mất!" A Ninh nói!

Những điều này Phương Ngôn đều biết, rồi tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao!" "Sau đó con ma nữ đó quay người, hình như chui vào trong mắt cậu, rồi cậu ngây người ra đó, gọi thế nào cũng không tỉnh, rồi

sau đó Thiên Chân men theo bức tường gạch xanh đó mò mẫm, tìm được một cơ quan, chúng ta bị hút vào đây!" Bàn Tử tiếp lời, làu bàu nói! "Thứ đó không phải là..." Rồi Bàn Tử căng thẳng nhìn Phương Ngôn hỏi! "Ừm!" Phương Ngôn gật đầu: "Tinh Tuyệt Nữ Vương!" "Thật sự là mụ đó à, không phải chúng ta đã xử lý thi thể của mụ rồi sao?..." "Ông xem thứ đó có giống có xác thịt không?" Phương Ngôn bất đắc dĩ đáp lại! "Cậu không phải bị ma ám đấy chứ, trước đó cậu nói với tôi là thật à?

Chẳng trách cậu lại tìm đồ vật trừ tà!" Bàn Tử cuối cùng cũng tin chuyện con ma háo sắc mà Phương Ngôn kể trước đó! "Bây giờ làm sao?

Hay là lúc về tôi đưa cậu lên chùa Linh Ẩn bái lạy?

Xem có cách nào đuổi thứ đó ra khỏi người cậu không, đáng sợ quá đi mất, ông không thấy ánh mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương đó à, giống hệt như trong truyền thuyết, thật sự có thể nhìn người một cái là khiến người ta biến mất, đó tuyệt đối là một con yêu nữ!" Bàn Tử nói! "Bây giờ xem ra cô ấy không có ác ý với tôi, lần này không phải cũng cứu tôi một lần sao!" Phương Ngôn lắc đầu: "Vả lại, không phải mấy hòa thượng đó đều là lừa đảo sao!" "Lỡ gặp phải người không lừa đảo thì sao, chúng ta cũng không thể vơ đũa cả nắm được, dù sao tôi thấy thứ đó cũng ghê người lắm, nên xem xét đi thì hơn!" Bàn Tử đáp! "Tình huống này hẳn là thuật dưỡng quỷ, bây giờ cũng khá thịnh hành, nhưng của anh không nên là bị động tiếp nhận!" Lúc này, Tiểu Ca chen vào nói!

Dưỡng quỷ thuật?

Người ta đều nuôi tiểu quỷ, mình nuôi cái gì?

Nữ quỷ sao? "Tạm thời đừng nói chuyện này nữa, tình hình ở đây thế nào?" Phương Ngôn lắc đầu đứng dậy, rồi hỏi! "Đây hẳn là một

gian nhĩ thất, nhưng không thấy quan tài, bên kia có mấy cái bình, tôi kiểm tra rồi, là đồ vật thời nhà Minh, chỉ có một lối đi thông ra ngoài, chưa đi xem!" Bàn Tử đáp!

Nói rồi, chỉ vào mấy cái hũ gốm chất đống ở bên cạnh.

Nhưng khi Bàn Tử chỉ tay đi, lại đột nhiên sững người! "Dấu chân của ai vậy, vừa rồi ở đó rõ ràng không có mà!" "Đúng vậy, bên trong thực ra chỉ có một người!" Tiểu Ca vốn đã có một vài phát hiện, chỉ là không dám chắc chắn, giờ được Phương Ngôn nhắc nhở, đã chứng thực suy đoán của mình, Tiểu Ca khẳng định nói! "Không thể nào, nhiều tay chân như vậy sao có thể là một người được!" Thiên Chân rõ ràng không tin! "Nhìn đầu của người đó, và các khớp nối đi!" Phương Ngôn nói!

Thiên Chân nhìn theo hướng Phương Ngôn chỉ!

Bên trong tuy trông như người đều bị vặn xoắn lại thành một mớ, nhưng nhìn kỹ, quả thật không khó để nhận ra, chỉ có một người có ngũ quan trên đầu, những cái đầu khác đều không có, giống như người không mặt trong truyền thuyết.

Những tay chân đó đều nối liền trên một khớp, chứ không phải tách rời! "Thật sự là một người, quả thật không thể tin được!" Thiên Chân kinh hô! "Mặc kệ có phải một người hay không, cứ múc hết nước bên trong ra là không phải rõ ràng rồi sao!" Bàn Tử ở bên cạnh hét lên! "Ông muốn lấy đồ minh khí bên trong chứ gì!" Thiên Chân mỉa mai! "Chẳng lẽ cậu không muốn à!" Bàn Tử phản bác! "Tôi tìm Tam thúc!" Thiên Chân nghiêm nghị nói! "Tôi tìm đồ tiêu vặt!" Bàn Tử cũng không hề lùi bước! "Hai người đừng cãi nhau nữa, cứ múc ra xem đã!" Phương Ngôn vội vàng ngăn cản hai người.

Phương Ngôn nói vậy, đúng ý của Bàn Tử! "Tôi qua kia lấy mấy cái hũ sành, chúng ta múc nước ra!" Bàn Tử nói xong, liền lao về phía

gian nhĩ thất đối diện!

Thiên Chân cũng đi theo sau!

Chưa được bao lâu, Bàn Tử cầm hai cái hũ sành quay lại, nhưng Thiên Chân lại không đi cùng! "Thiên Chân đâu?" Tiểu Ca hỏi! "Thằng nhóc đó cung Xử Nữ, chọn cái hũ múc nước cũng phải đắn đo nửa ngày, mặc kệ nó!" Bàn Tử nói!

Bây giờ anh ta đâu có tâm trạng quản Thiên Chân, bảo bối trong quan tài đang chờ kia kìa!

Đối mặt với những đồ tùy táng này, Bàn Tử cũng không còn chê bẩn thỉu nữa, trực tiếp ra tay bắt đầu múc nước bên trong ra! "Hai người cũng giúp một tay đi chứ, một mình tôi làm đến bao giờ mới xong!" Bàn Tử làm một hồi lâu, lại phát hiện Phương Ngôn và Tiểu Ca đứng đó nhìn, căn bản không có ý định ra tay, liền không chịu nổi: "Bảo bối lấy lên được cũng đâu phải một mình tôi nuốt trọn!" Nghe Bàn Tử phàn nàn, Tiểu Ca cầm một cái hũ sành khác cũng bắt đầu múc nước!

Anh ấy không ham hố đồ tùy táng bên trong!

Trước đó ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, những thứ thu được Phương Ngôn muốn chia cho Tiểu Ca một nửa, anh ấy đều không nhận!

Tiểu Ca chỉ muốn nhanh chóng đưa cái thi thể kỳ quái này ra xem! "Tôi bị bệnh sạch sẽ!" Phương Ngôn lại mỉm cười, lắc đầu nói!

Chương 64

"Lúc cậu làm chuyện ma quỷ cũng không thấy bị bệnh sạch sẽ, thôi được rồi, dù sao hũ cũng không nhiều, cậu cứ xem đi!" Bàn Tử hừ hừ một tiếng, cũng không ép buộc.

Tuy cùng là hạ đấu, nhưng Phương Ngôn quả thật văn nhã hơn nhiều, nước đã thối như vậy, trên mặt nổi đầy váng mỡ xác chết, đều đã ngả màu đen, Phương Ngôn thật sự không ra tay nổi! "Thiên Chân vẫn chưa về à?" Nước bên trong sắp múc cạn, vẫn chưa thấy Thiên Chân, Tiểu Ca không khỏi có chút lo lắng! "Sợ là không về được!" Phương Ngôn giơ đèn pin trong tay lên chiếu.

Lối vào lúc vào, lúc này đã bị bịt kín hoàn toàn, mọc ra thêm một bức tường!

Thực ra Phương Ngôn có thể nhắc nhở Thiên Chân từ trước, không để cậu ta tụt lại phía sau, nhưng Phương Ngôn lại không làm vậy!

Thiên Chân chung quy cũng phải trải qua một vài chuyện mới có thể trưởng thành! "Mật thất lại di chuyển à?" Bàn Tử đi qua xem, đưa tay sờ sờ bức tường đó nói! "Không sao, lát nữa nó lại biến về thôi, chúng ta cứ đưa thi thể ra xem đã!" Thấy không ra được, Bàn Tử cũng không lo lắng, lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía trong quan tài!

Nước đã múc xong, việc khiêng thi thể ra ngoài tự nhiên càng không cần đến người tự xưng có bệnh sạch sẽ như Phương Ngôn!

Bàn Tử và Tiểu Ca khiêng thi thể ra, Bàn Tử liền bắt đầu dọn dẹp đồ tùy táng trong quan tài! "Chà!

Chủ nhân ngôi mộ này cũng thông minh phết, biết đặt một tảng đá trấn quan tài, như vậy dù nước biển thật sự có tràn vào, quan tài cũng

không nổi lên được!" Dưới đáy quan tài, có một tảng đá trấn quan tài khổng lồ, trên đó điêu khắc một vài văn tự cổ đại! "Đại điệt tử, xem trên tảng đá viết cái gì vậy!" Bàn Tử tự nhiên không nhận ra loại chữ cổ này, bèn hỏi Phương Ngôn!

Phương Ngôn bước tới, sau khi nhìn thấy những chữ khắc trên tảng đá trấn quan tài bên trong, sắc mặt cũng hơi thay đổi, không khỏi hướng ánh mắt về phía thi thể bị vứt trên đất!

Thi thể đó có đến sáu cái đầu, mười hai cánh tay, là một người phụ nữ, nhưng lại chỉ có năm cái vú, không những không đối xứng, mà còn dị thường gớm ghiếc khủng bố, lại thêm bị nước biển ngâm cho phù thũng, trên mình còn bọc một lớp váng mỡ xác, không chỉ gớm ghiếc, mà còn buồn nôn! "Đừng nhìn nữa, rốt cuộc viết cái gì vậy?" Bàn Tử vội vàng truy hỏi! "Vạn Nô Vương!" Phương Ngôn mặt lạnh như tiền nói!

Cơ thể Tiểu Ca ở bên cạnh đột nhiên chấn động!

Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác! "Vạn Nô Vương là thứ quái quỷ gì vậy?" Thật sự chưa từng nghe qua cái tên này!

Lật lại lịch sử An Lạc, Bàn Tử tự nhận mình đã làm nghề đổ đấu bao nhiêu năm, lại học được bao nhiêu kiến thức đồ cổ từ Đại Kim Nha, những vị hoàng đế hay vương hầu trong lịch sử An Lạc, dù không biết hết, cũng biết được bảy tám phần!

Vạn Nô Vương lại là cái quỷ gì? "Tiểu Ca, anh biết không?" Phương Ngôn không trả lời, mà lại nhìn Tiểu Ca đầy ẩn ý hỏi!

Tiểu Ca trầm mặc một lúc lâu, rồi gật đầu nói: "Vạn Nô Vương, tương truyền là một đại tướng của tộc Nữ Chân, quốc chủ của nước Đông Hạ!" "Một quốc chủ dị hình?" Bàn Tử hiển nhiên không tin!

Phương Ngôn cũng cười lạnh một tiếng, nheo mắt nhìn Tiểu Ca

một cái!

Theo Phương Ngôn thấy, trong số ít ký ức của Tiểu Ca hẳn là có ký ức liên quan đến Vạn Nô Vương, nếu không cũng sẽ không lộ ra biểu cảm như vậy!

Rõ ràng, đây không phải là thi thể của Vạn Nô Vương!

Lý do nó ở đây, hẳn là do Uông Tàng Hải làm!

An táng trong mộ dưới biển, lại tạo ra thế cục phong thủy như vậy!

Dưỡng khí tàng thi vốn để thu tụ linh khí của hải mạch, nhưng trong mộ dưới biển lại đâu đâu cũng làm ngược lại!

Thậm chí còn ngâm thi thể trong nước!

Đối với việc chôn cất, đây đều là đại kỵ! ...

Phương Ngôn đoán bên dưới tảng đá trấn quan tài hẳn là có một đạo động!

Vốn Bàn Tử đoán là do Tam thúc đào!

Nhưng bây giờ, có lẽ không phải!

Dù là Mạc Kim Giáo Úy lợi hại nhất, cũng không thể đào thẳng một đạo động từ dưới biển thông đến dưới quan tài!

Vậy thì đáp án chỉ có một!

Đạo động này thực ra là do Uông Tàng Hải đào, mục đích là để phá vỡ thế cục dưỡng khí tàng thi! "Meo!" Khi Phương Ngôn đang mô phỏng lại cảnh tượng năm đó trong đầu, bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu! "Chết tiệt!

Lại có thứ gì nữa!" Tiếng mèo kêu hiển nhiên không chỉ có một mình Phương Ngôn nghe thấy.

Bàn Tử sợ đến rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Đây là dưới đáy biển, lại ở trong một mật thất đóng kín, lấy đâu ra mèo!

Con mèo duy nhất, là một cái xác mèo đã khô quắt, đặt ở trong góc!

Bàn Tử lấy hết can đảm nhìn về phía ngọn nến đang cháy!

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái suýt nữa sợ tè ra quần! "Đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, mèo cũng trá thi rồi!" Cái xác mèo trong góc đã biến mất!

Điều đó mọi người đều nhìn thấy rõ ràng!

Thậm chí vừa rồi còn dọa Bàn Tử một phen!

Kết quả lại biến mất không dấu vết như vậy!

Lại thêm tiếng mèo kêu vừa rồi, tất cả đều đang chứng minh, không chỉ người chết mới có thể trá thi, mà mèo chết cũng có thể! "Mẹ nó, con Miêu Tống Tử kia ở đâu?

Xem Bàn gia đây có một phát súng tiễn mày về chầu trời không!" Bàn Tử cũng nổi máu liều, giơ súng lên nhìn quanh, tìm kiếm tung tích của Miêu Tống Tử! "Đừng tìm nữa, cứ khiêng tảng đá trấn quan tài này lên trước đi, bên dưới có thể có thứ gì đó!" Phương Ngôn tuy nói vậy, nhưng cũng không ra tay, mà tìm kiếm tung tích của Miêu Tống Tử!

Chương 65

Gian nhĩ thất này chỉ có lớn như vậy, cũng không có chỗ nào để trốn cả!

Bàn Tử nghe vậy cũng đúng, ít nhất phải tìm một đường lui trước, lỡ như thật sự đánh không lại cũng có đường mà chạy, khỏi phải bị nhốt chết trong này, kêu trời trời không thấu!

Bàn Tử và Tiểu Ca đi khiêng tảng đá trấn quan tài, Phương Ngôn lúc này cũng đã tìm thấy xác của con Miêu Tống Tử kia!

Khi đèn pin trong tay Phương Ngôn quét qua một cây cột đá bên tường, đã nhìn thấy ánh sáng xanh lục lóe lên trên đó! "Mèo sau khi thi biến ngoài cái miệng có chút gớm ghiếc ra, những thứ khác cũng không thay đổi gì mấy!" Thi biến ở người thường chia làm mấy loại!

Mọc lông xanh, mọc lông trắng, mọc lông đen, có cả mọc lông đỏ!

Nhưng bất kể là loại nào, đều là trên da người mọc ra một lớp lông tơ dày đặc!

Đương nhiên, Huyết Thi thì ngoại lệ!

Huyết Thi trực tiếp không còn da nữa!

Lúc này con Miêu Tống Tử này hiển nhiên chỉ là thi biến thông thường, trên người mọc ra lông đen, trông giống như một con mèo đen!

Trong miệng há ra cũng chảy ra váng mỡ xác, nếu không nhìn cái đầu của nó, chỉ bị coi là một con mèo hoang gầy gò!

Con Miêu Tống Tử đó đang bám vào giữa cột đá, trừng đôi mắt xanh biếc nhìn họ! "Sớm biết mộ dưới biển hung hiểm, không ngờ lại gặp phải nhiều quái vật như vậy!" Phương Ngôn hoạt động tay chân,

chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

Con Miêu Tống Tử đó thấy ánh mắt Phương Ngôn nhìn tới, dường như cũng ngửi thấy mùi người sống, trở nên hung hăng, gầm lên một tiếng, trực tiếp lao về phía Phương Ngôn! "Trời ơi, tốc độ nhanh vậy?" Phương Ngôn cũng không ngờ, mèo biến thành Tống Tử lại có tốc độ nhanh như vậy, quả thực như một tia sáng đen!

May mà phản ứng của Phương Ngôn cũng không chậm, vội vàng khởi động Kim Chung Tráo, móng vuốt của Miêu Tống Tử đập vào Kim Chung Tráo, móng mèo và Kim Chung Tráo ma sát, lại tạo ra một âm thanh chói tai! "Sức mạnh cũng không nhỏ!" Kim Chung Tráo cuối cùng không bị phá vỡ, Phương Ngôn cũng yên tâm, bắt đầu phản kích!

Chỉ là con Miêu Tống Tử đó phản ứng cực kỳ linh hoạt, mấy lần tấn công bằng Huyền Ngọc Chỉ của Phương Ngôn, lại đều bị nó né được! "Nhanh lên!" Phương Ngôn một bên đối phó Miêu Tống Tử, một bên hét về phía Bàn Tử! "Khiêng không nổi!" Bàn Tử kêu la!

Anh ta cũng muốn nhanh lắm chứ!

Nhưng đã dùng hết sức bú sữa mẹ, tảng đá trấn quan tài vẫn không nhúc nhích!

Rõ ràng chỉ lớn như vậy, sao có thể nặng thế được!

Bàn Tử buông tay ra thở hổn hển, mặc kệ mùi hôi thối của xác chết trong nhĩ thất!

Tiểu Ca thì mặt không biểu cảm, đưa tay trực tiếp vào khe hở giữa tảng đá trấn quan tài và quan tài, cũng không quan tâm chỗ đó đang ngâm trong váng mỡ xác! "Đã bị đổ nhựa thông, dính chặt vào ván quan tài bên dưới!" Tiểu Ca nói! "Mẹ nó không phải đang chơi khăm người ta đấy chứ, mày cứ chờ đấy, đợi tao tìm được chủ mộ thất, nhất định sẽ lật mày lên trời!" Bàn Tử chửi ầm lên!

Tiểu Ca bắt đầu dùng Hắc Kim Cổ Đao lách vào giữa khe hở của tảng đá trấn quan tài, cố gắng cắt rời phần bị dính! "Bốp!" Lúc này, Huyền Ngọc Thủ của Phương Ngôn cũng đã vung xuống đập vào thân thể Miêu Tống Tử, Huyền Ngọc Chỉ giờ đây đã lan đến cổ tay, trực tiếp biến thành Huyền Ngọc Thủ, một nhát chém của Phương Ngôn, ngay cả hợp kim cũng có thể chém thành hai nửa, huống chi là một con Miêu Tống Tử!

Chỉ một nhát, con Miêu Tống Tử liền đầu lìa khỏi cổ! *Keng! [Tại mộ dưới biển tiêu diệt Miêu Tống Tử, nhận được phần thưởng, tốc độ đột phá cực hạn, tự động lĩnh ngộ kỹ năng, Quỷ Ảnh Mê Tung!]* Lại một lần nữa nhận được kỹ năng, nhưng Phương Ngôn bây giờ lại không có thời gian để vui mừng!

Xác của con Miêu Tống Tử rơi xuống, một nửa trong số đó lại rơi trúng vào xác của Vạn Nô Vương!

Như đã nói trước đó, thi thể sau khi bị mèo giẫm lên, thường sẽ xảy ra thi biến!

Nhưng xác của Vạn Nô Vương đã sáp hóa, muốn thi biến hiển nhiên là không thể rồi!

Nhưng!

Ngay khoảnh khắc xác mèo rơi xuống, trong bụng của xác Vạn Nô Vương, đột nhiên thò ra một cái móng vuốt mọc đầy lông trắng, một phát tóm lấy cái xác mèo, rồi nhanh chóng rụt lại! "Mẹ nó lại có thứ gì nữa?

Đẻ con à?" Bàn Tử đầu đầy mồ hôi lạnh cầm súng chĩa vào bụng Vạn Nô Vương, run rẩy nói!

Sắc mặt Phương Ngôn cũng có chút khó coi!

Miêu Tống Tử tốc độ tuy nhanh, nhưng có thể đối phó, tốn chút

thời gian, cũng có thể tìm đúng cơ hội giết chết!

Nhưng thứ trong bụng Vạn Nô Vương, Phương Ngôn thật sự hết cách rồi!

Không phải không giết được, mà là không thể giết! "Tiểu Ca, nhanh lên, có Hạn Bạt!" Vừa nghe đến Hạn Bạt, ngay cả trán Tiểu Ca cũng đổ mồ hôi lạnh! "Cái gì?

Con quái nhỏ đó là Hạn Bạt à?" Bàn Tử kinh hô!

Phương Ngôn nghiêm túc gật đầu! "Nghe nói Hạn Bạt là quái thú có thể gây ra đại hạn cho thiên hạ, cũng có người nói thi thể ở trong nơi dưỡng thi lâu ngày mới có thể thoái biến thành Bạt, hôm nay Bàn gia có thể thấy được thứ này, cũng không uổng chuyến đi này ha!" Bàn Tử miệng thì cứng rắn, nhưng cơ thể lại phản bội anh ta, đã bắt đầu run lẩy bẩy! "Đại điệt tử, cậu cũng không đối phó được thứ đó à?" Bàn Tử gần như cầu cứu hỏi! "Đối phó không khó, chặt đầu là được, nhưng một khi giết nó, sẽ có một lượng lớn thi độc tỏa ra, mộ dưới biển vốn đã kín, lúc đó chúng ta đều sẽ bị độc chết!" Phương Ngôn lắc đầu nói!

Cho nên thứ này mới không thể giết! "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Bàn Tử hỏi! "Chỉ có thể chạy!" Phương Ngôn đáp! "Mẹ nó cửa còn không có, chạy đi đâu, chi bằng cho nó một phát súng rồi cùng chết cho xong!" Bàn Tử đã có chút cảm giác liều mạng! "Bên dưới tảng đá trấn quan tài là rỗng, có lẽ có đường!" Tiểu Ca đang cạy tảng đá trấn quan tài ở bên cạnh nói!

Nhưng hiển nhiên con Bạch Mao Hạn Bạt đó không cho họ thời gian để chạy trốn!

Chương 66

Dường như đã ăn xong xác Miêu Tống Tử, cảm thấy con mèo gầy gò đó không đủ nhét kẽ răng, bèn dùng hai tay thò ra ngoài, trực tiếp chui ra từ trong bụng Vạn Nô Vương!

Bây giờ, Phương Ngôn cũng có thể nhìn rõ hình dạng của con Bạch Mao Hạn Bạt đó rồi!

Giống như một con khỉ lông trắng, nhưng mắt thì đỏ, miệng thì đen!

Sau khi ra ngoài, nó nhanh chóng hướng ánh mắt về phía Bàn Tử, gầm lên một tiếng, không nhanh không chậm đi về phía Bàn Tử!

Mỗi một bước, đều để lại một dấu chân đen kịt, như thể bị lửa đốt! "Mẹ nó nhận định Bàn gia đây rồi à!" Nhìn đôi mắt đỏ như máu của con Bạch Mao Hạn Bạt, Bàn Tử có chút sợ hãi!

Phương Ngôn lại biết, trong cơ thể anh và Tiểu Ca đều có huyết mạch kỳ lân, tuy đối với Bạch Mao Hạn Bạt ảnh hưởng không lớn, nhưng ít nhiều cũng có chút chán ghét.

Ngược lại là Bàn Tử, một thân thịt mỡ, đủ ăn một bữa! "Bàn gia đây về giảm béo không được à, mày không đi tìm ít thịt nạc mà ăn, cứ phải nhắm vào một thân mỡ của tao làm gì!" "Không đúng!" Nhưng lúc này, Phương Ngôn lại nhíu mày, nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt đó, hét lên!

Phương Ngôn phát hiện, trên trán của con Bạch Mao Hạn Bạt đó, có một chút ánh sáng màu bạc, đang có xu hướng lớn dần! "Bạch Mao Hạn Bạt ăn Miêu Tống Tử xong, sắp tiến hóa!" "Mẹ nó thứ này còn tiến hóa được à?" Bàn Tử sững sờ, nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt khủng bố đó, quay đầu hỏi Phương Ngôn!

Phương Ngôn gật đầu: "Thi thể ban đầu biến thành Bạt, sau đó biến thành Hống, nếu Bạch Mao Hạn Bạt tiến hóa thành Ngân Mao Thi Hống, vậy thì chúng ta đều sẽ chết ở đây, không ai ra được!" Phương Ngôn không phải đang dọa Bàn Tử!

Nếu chỉ là Hạn Bạt, vậy anh có tự tin có thể giết chết nó, chỉ là không biết nên xử lý thi độc lan ra sau khi giết Bạch Mao Hạn Bạt như thế nào!

Nhưng nếu con Bạch Mao Hạn Bạt này thật sự thoái biến thành Ngân Mao Thi Hống, vậy thì ngay cả Phương Ngôn cũng không tự tin có thể giải quyết được! "Cái quái gì mà Ngân Mao Thi Hống, tiến hóa nữa không phải là Kim Mao Thi Vương à, mẹ nó mình là Tôn Ngộ Không thật chắc!" Bàn Tử chửi ầm lên, cầm súng chĩa vào Bạch Mao Hạn Bạt, nhưng mãi không dám nổ súng.

Phương Ngôn đã nói, một khi giết Bạch Mao Hạn Bạt, thi độc sẽ lan ra, tất cả đều sẽ chết!

Nhưng cũng may là Bạch Mao Hạn Bạt đang trong giai đoạn tiến hóa, tốc độ dường như chậm đi rất nhiều, chỉ từ từ đi về phía Bàn Tử, tốc độ không nhanh!

Phương Ngôn mặt đen lại!

Đúng là bị Bàn Tử nói trúng rồi!

Ngân Mao Thi Hống sau khi tiến hóa, đúng là Kim Mao Thi Vương! "Không thể để nó tiến hóa thành công, nếu không chúng ta không ai thoát được, phải giết nó!" Phương Ngôn mặt lạnh như tiền nói! "Nhưng không phải không thể giết sao?" Bàn Tử trong lòng run lên!

Bây giờ họ đang đứng trước một lựa chọn, hoặc là giết Bạch Mao Hạn Bạt, rồi tập thể trúng độc chết!

Hoặc là không quan tâm, đợi nó tiến hóa thành công xong, rồi bị nó ăn thịt! "Không lo được nhiều như vậy nữa, tôi sẽ có cách!" Phương Ngôn lúc này thật sự không lo được nhiều như vậy nữa!

Nếu giết Bạch Mao Hạn Bạt, mình có Quy Tức Thuật, có thể không cần thở, không chết được, nhưng Bàn Tử tuyệt đối không thể thoát nạn!

Nhưng nếu không giết, đợi Bạch Mao Hạn Bạt thật sự tiến hóa, vậy thì Phương Ngôn cũng có thể toi mạng ở đây!

Nếu là tình huống bình thường, Phương Ngôn tự nhiên sẽ không lựa chọn bỏ rơi Bàn Tử!

Nhưng bây giờ dù sao cũng đang uy hiếp đến an nguy của chính mình, Phương Ngôn cũng không lo được nhiều như vậy nữa! "Mẹ nó, chết vì độc còn hơn bị ăn thịt biến thành phân, Bàn gia đây cũng sống đủ lâu rồi, sợ cái gì, không phải chỉ là cái chết thôi sao!" Bàn Tử la hét om sòm để lấy dũng khí, đồng thời súng cũng đã giơ lên, đang chuẩn bị nổ súng thì, Tiểu Ca ở bên cạnh lúc này cuối cùng cũng xong việc! "Bên dưới có một đạo động!" Tiểu Ca cạy tảng đá trấn quan tài ra rồi hét lên! "Nhanh nhảy xuống đi!" Phương Ngôn thúc giục!

Nếu Phương Ngôn nhớ không lầm, sau khi xuống dưới, bên trong là một vùng nước biển, rồi sẽ tiến vào một gian nhĩ thất khác!

Thi độc dựa vào không khí để truyền bá, nếu bị nước biển cản trở, chưa chắc có thể xuyên qua, có lẽ còn một tia hy vọng! "Vậy còn cậu thì sao?

Bàn gia đây không phải là người bỏ rơi đồng đội!" Giờ phút quan trọng, Bàn Tử lại rất trọng nghĩa khí! "Không cần lo cho tôi, chỉ cần nó chưa tiến hóa xong, tôi có cách đối phó!" Phương Ngôn nói!

Bàn Tử cũng biết, thân thủ của mình không thể so với Phương

Ngôn!

Cùng Lão Hồ bao nhiêu năm, Bàn Tử có thể chưa học được gì khác, nhưng lại học được cách không trở thành kẻ vướng chân!

Vì vậy lúc này cũng không kiên trì, quả quyết gật đầu: "Vậy cậu cẩn thận!" Nói xong, liền cùng Tiểu Ca nhảy xuống từ đạo động đó!

Giờ đây, trong gian nhĩ thất này chỉ còn lại một mình Phương Ngôn và Bạch Mao Hạn Bạt! "Tôi cũng muốn xem thử uy lực của Hạn Bạt!" Không có Bàn Tử cản trở, lúc này Phương Ngôn trực tiếp tung hết hỏa lực!

Kim Chung Tráo bao phủ toàn thân, Huyền Ngọc Thủ trực tiếp phát động, kỹ xảo, cùng với Quỷ Ảnh Mê Tung bộ pháp triển khai!

Tốc độ của Phương Ngôn nhanh như quỷ mị, thậm chí có thể để lại một đạo tàn ảnh!

Trực tiếp lao về phía Bạch Mao Hạn Bạt, khác với lúc đối phó những quái vật khác, lần này, Huyền Ngọc Chỉ của Phương Ngôn trực tiếp điểm về phía mắt của Bạch Mao Hạn Bạt!

Trán của Bạch Mao Hạn Bạt đã biến thành màu bạc, Phương Ngôn cũng không chắc có thể phá được phòng ngự của nó hay không!

Những chỗ khác lại không phải là chỗ chí mạng!

Chỉ có mắt, chọc thủng cũng có thể gây chết người, không chết, cũng có thể làm nó bị mù!

Chỉ là con Bạch Mao Hạn Bạt này cũng không đơn giản, lại có thể vào thời khắc quan trọng nghiêng đầu né được, đồng thời giơ móng vuốt trực tiếp đập về phía tay Phương Ngôn!

May mà Phương Ngôn đã sớm có chuẩn bị, một đòn không trúng không những không lùi lại, mà còn áp sát vào, biến chỉ thành đao,

chém về phía cổ của Bạch Mao Hạn Bạt!

Huyền Ngọc Chỉ vốn không gì không phá được, nhưng ở chỗ Bạch Mao Hạn Bạt này lại gặp phải bất ngờ!

Phương Ngôn tuy một đòn trúng đích, nhưng cũng không chặt đứt được đầu của Bạch Mao Hạn Bạt, chỉ chém rách một lớp da, chảy ra máu đen!

Tốt!

Có thể phá phòng ngự là có hy vọng!

Một đòn tấn công của Phương Ngôn, lại là cách làm thương địch tám trăm tự tổn một ngàn!

Đánh trúng Bạch Mao Hạn Bạt, móng vuốt của Bạch Mao Hạn Bạt cũng đập trúng Phương Ngôn!

Chương 67

Kim Chung Tráo vỡ tan!

Móng vuốt của Bạch Mao Hạn Bạt đập vào cổ tay của Phương Ngôn!

Một trận cảm giác nóng rát truyền đến!

Con quái nhỏ này không chỉ sức mạnh lớn, mà còn tự mang hiệu quả đốt cháy!

May mà đập trúng cổ tay của Phương Ngôn, chỗ đó được màu ngọc ấm bao bọc, không bị tổn thương thực chất! *Keng! [Tại mộ dưới biển bị Bạch Mao Hạn Bạt tấn công, kháng tính thiêu đốt +1!]* *Keng! [Tại mộ dưới biển tấn công Bạch Mao Hạn Bạt, sức mạnh +1!]* *Keng! [Tại mộ dưới biển bị Bạch Mao Hạn Bạt tấn công, thể chất +1!]* Phương Ngôn càng chiến càng dũng mãnh, mỗi một lần tấn công hoặc bị tấn công, đều sẽ tăng thêm thực lực!

Bạch Mao Hạn Bạt cũng đâu khác gì, tuy đối chiến với Phương Ngôn khiến tốc độ tiến hóa của nó chậm đi không ít, nhưng màu bạc trên trán vẫn đang lan rộng, sức mạnh đang không ngừng tăng lên!

Không thể trì hoãn thời gian!

Phương Ngôn lại một lần nữa áp sát!

Lần này, anh gần như đã sử dụng tất cả năng lực của mình!

Quỷ Ảnh Mê Tung bộ, thân hình như quỷ mị!

Bàn Sơn Thuật, dưới sự hỗ trợ của các loại kỹ xảo, đã tiến hành một đòn tấn công áp chế đối với Bạch Mao Hạn Bạt!

Vết thương trên cổ Bạch Mao Hạn Bạt càng ngày càng sâu, thậm

chí có thể nhìn thấy xương màu tím bên trong!

Nhưng loại quái vật này, trừ khi chặt đứt hoàn toàn đầu, nếu không thì căn bản không thể giết chết! "Gào!" Bạch Mao Hạn Bạt gầm lên một tiếng, mở miệng trực tiếp phun ra một ngụm thi độc! *Keng! [Tại mộ dưới biển bị Bạch Mao Hạn Bạt tấn công, kháng tính thi độc +1!]* May mà, Phương Ngôn có Quy Tức Thuật, lại có hệ thống hỗ trợ, chút thi độc này, cũng không đáng kể, ngược lại còn có thể giúp tăng kháng tính! "Mẹ nó chẳng trách Tiểu Ca nhìn thấy Bạch Mao Hạn Bạt xong cũng không chạy, giết thì có thể giết, nhưng mày thử giết cho tao xem!" Phương Ngôn nhổ một ngụm nước bọt, không nhịn được phàn nàn!

Thực ra, nếu chỉ đơn thuần là Bạch Mao Hạn Bạt, thì không khó giết!

Chỉ là bây giờ Bạch Mao Hạn Bạt bắt đầu tiến hóa, tuy chưa hoàn toàn, nhưng cũng đã có một phần thể chất của Ngân Mao Thi Hống, cho nên mới khó đối phó như vậy!

Nếu là Bạch Mao Hạn Bạt bình thường, Phương Ngôn e là một chiêu có thể giải quyết được!

Lúc này thấy phạm vi màu bạc trên trán Bạch Mao Hạn Bạt càng lúc càng lớn, trong mắt Phương Ngôn cũng lộ ra một tia hung ác, đao tay trực tiếp nắm thành quyền, cũng không quan tâm đến an nguy của mình, căn bản không né đòn tấn công của Bạch Mao Hạn Bạt, trực tiếp một quyền đấm về phía đầu Bạch Mao Hạn Bạt! "Bốp!" Phương Ngôn bay ra ngoài, lồng ngực xuất hiện một mảng cháy đen! *Keng! [Tại mộ dưới biển tiêu diệt Bạch Mao Hạn Bạt, nhận được phần thưởng, Bôn Lôi Quyền!]* *Bôn Lôi Quyền, lấy thế sấm sét, dồn sức một đòn, phát nổ sinh ra sấm sét, đối với vật âm tà sát thương tăng gấp bội!* *Keng! [Tại mộ dưới biển giết Bạch Mao Hạn Bạt, nhận

được phần thưởng, tất cả kỹ năng đẳng cấp +1!]* *Keng! [Tại mộ dưới biển tiêu diệt Bạch Mao Hạn Bạt, nhận được phần thưởng, thể chất đột phá cực hạn!]* *Keng! [Thể chất của bạn đột phá cực hạn, nhận được kỹ năng, Hồi Xuân Thuật!]* *Hồi Xuân Thuật, tốc độ hồi phục của bản thân tăng gấp đôi!* "Mẹ nó, cuối cùng cũng giải quyết xong!" Phương Ngôn ngồi bệt xuống đất, lồng ngực lõm xuống, nhưng nhờ có hiệu quả của Hồi Xuân Thuật, vết thương đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Xa xa, xác của Bạch Mao Hạn Bạt ngã trên đất, đầu thì bay đi một nơi khác!

Cái đầu của Bạch Mao Hạn Bạt, đã hoàn toàn biến thành màu bạc!

Chỉ cần chậm một chút nữa, e là Phương Ngôn cũng không thể giải quyết được nó!

Phương Ngôn ngồi một lúc, đợi vết thương hồi phục kha khá, mới đứng dậy, nhảy xuống từ đạo động trong quan tài!

Sau khi Phương Ngôn rời đi không lâu, trên nóc của gian nhĩ thất, đột nhiên nhảy xuống một bóng đen.

Bóng đen đó đứng tại chỗ nhìn quanh một lát, rồi nhảy từng bước một về phía cái đầu màu bạc của Bạch Mao Hạn Bạt!

Mỗi một bước đi, trên mặt đất đều sẽ để lại một dấu chân nhỏ màu trắng do sáp xác ngưng tụ thành!

Sau khi nhảy xuống từ đạo động, Phương Ngôn liền rơi vào một vùng nước biển!

Biết được vị trí đạo động thông đến, anh cũng không căng thẳng, Quy Tức Thuật phát động, trong nước biển như một con cá, nhanh chóng bơi về phía lối đi!

Bơi một lúc, mộ đạo phía trước đã đến cuối, Phương Ngôn lại đổi

hướng, bơi lên trên!

Vừa ra khỏi mặt nước, Phương Ngôn liền cảnh giác nhìn quanh!

Khi nhìn thấy cái quan tài treo lơ lửng được chống đỡ bằng xích sắt ở giữa hồ nước, Phương Ngôn cuối cùng cũng thở phào một hơi!

Ít nhất là không đi sai chỗ!

Phương Ngôn từ trong nước đi ra, nhìn môi trường xung quanh, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc: "Bàn Tử đâu?" Theo lẽ thường, Tiểu Ca và Bàn Tử sau khi ra khỏi đạo động, hẳn là sẽ gặp Thiên Chân ở đây mới đúng!

Nhưng bây giờ, Phương Ngôn lại không thấy một bóng người nào! "Đi nhầm chỗ hay là xảy ra chuyện bất ngờ?" Phương Ngôn trong lòng nảy sinh nghi ngờ! "Xác suất xảy ra chuyện bất ngờ hẳn là không cao, có Tiểu Ca ở đây, thường sẽ không có thứ gì có thể uy hiếp được họ, vậy thì chỉ có thể là đi nhầm chỗ rồi, nhưng đạo động đó chỉ thông đến một nơi thôi mà?" Phương Ngôn càng lúc càng không hiểu!

Nhưng đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một trận kinh hô!

Nghe âm thanh hẳn là của Bàn Tử!

Trong mật thất quá tối, chỉ cần đứng xa một chút là không nhìn thấy gì nữa!

Không đi nhầm là tốt rồi!

Nhưng nghe giọng điệu gấp gáp của Bàn Tử, hẳn là đã gặp phải rắc rối!

Phương Ngôn từ trong nước đi ra, đi về phía hướng phát ra âm thanh!

Rất nhanh, đã có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng của Bàn Tử!

Tiểu Ca và Thiên Chân cũng ở đó!

Chương 68

Đứng ở cửa, quay lưng về phía Phương Ngôn, Bàn Tử dùng sức đẩy cửa, Thiên Chân thì ở bên cạnh dìu Tiểu Ca! "Tiểu Ca bị thương rồi à?

Xảy ra chuyện gì vậy?" Phương Ngôn vội vàng đi tới hỏi!

Đến gần, Phương Ngôn lại ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc!

Bàn Tử đang đẩy cửa, cánh cửa cũng đang kêu loảng xoảng, rõ ràng không chống đỡ được bao lâu!

Nếu không phải bên dưới cửa có một cây cột đá sẽ thò ra chặn cửa lại khi cửa đóng, e là Bàn Tử căn bản không chặn được! "Phương ca!" "Đại điệt tử!" Thấy Phương Ngôn đi tới, Thiên Chân và Bàn Tử đều kinh hô một tiếng, rõ ràng đã thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó sắc mặt lại trở nên âm trầm! "Rốt cuộc sao vậy?" Phương Ngôn lại hỏi! "Hải hầu tử!" Thiên Chân nói! "Chắc là Trương Thất Huyết bị mất máu nhiều quá ngất đi rồi, không sao, hiện tượng bình thường!" Bàn Tử lại trả lời câu hỏi trước đó của Phương Ngôn! "Hải hầu tử?

Tiểu Ca hẳn là có thể đối phó được chứ!" Phương Ngôn nói!

Anh biết Thiên Chân sau khi thất lạc đã gặp phải Hải hầu tử, nhưng con Hải hầu tử trên thuyền ma không phải đã bị Phương Ngôn giết rồi sao?

Đều bị treo ở đầu thuyền phơi khô rồi.

Chẳng lẽ ở đây còn một con Hải hầu tử nữa?

Nghe Phương Ngôn nói vậy, sắc mặt Bàn Tử và Thiên Chân dường như đều có chút không tự nhiên!

Bàn Tử đang định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, tần suất rung

động của cánh cửa càng lúc càng lớn, hiển nhiên lực đẩy bên ngoài đã lớn hơn không ít!

Cũng không có thời gian để hỏi Phương Ngôn tình hình trong mật thất rồi! "Toi rồi, máu của Tiểu Ca sắp mất tác dụng rồi!" Bàn Tử kinh hô, cả người đều dán vào cánh cửa, cố hết sức đẩy!

Nhưng cánh cửa vẫn bị tông ra, ngay cả hai cánh cửa đá lớn cũng bị tông đổ, Bàn Tử càng trực tiếp bị tông bay ra ngoài, ngã ở một bên!

Rồi Phương Ngôn liền nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, cũng hiểu được tại sao Bàn Tử và Thiên Chân lại không tự nhiên như vậy, tại sao Tiểu Ca mạnh mẽ như vậy lại không đối phó được với một con Hải hầu tử! "Mẹ nó, đâm trúng ổ khỉ rồi à!" Phương Ngôn cũng không nhịn được muốn chửi ầm lên!

Bên ngoài không phải chỉ có một con Hải hầu tử, mà có đến hơn chục con!

Cũng không biết năm đó Uông Tàng Hải đã chế tạo ra bao nhiêu Hải hầu tử ở đây, thậm chí Phương Ngôn còn bắt đầu nghi ngờ, Cấm Bà trong mộ dưới biển không phải cũng là một trong số đó! "Đừng hỏi tôi, hỏi Thiên Chân đi!" Bàn Tử ngã đến mức suýt nữa tắt thở, bây giờ đang nín một hơi đứng dậy, tư thế chạy cũng có chút khó khăn, sắc mặt cũng tái nhợt hẳn.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nằm đó, đám Hải hầu tử này xông vào, hai trăm mấy cân thịt mỡ của anh ta cũng không đủ cho chúng nó nhét kẽ răng! "Tôi cũng không biết, sau khi tôi lạc mọi người thì ở trong mật thất bên cạnh nghiên cứu những bức tranh sứ trên mấy cái bình đó, rồi đám Hải hầu tử này từ trong lối đi dưới đáy biển đó chui ra!" Thiên Chân cũng có chút muốn khóc không ra nước mắt!

Thật oan uổng!

Thiên Chân bây giờ vẫn còn sợ hãi, nếu không phải đột nhiên rơi vào trong mật thất này đóng cửa lại kéo dài thời gian cho Tiểu Ca và Bàn Tử, e là sớm đã thành Thiên Chân chết rồi!

Bây giờ cũng không phải là lúc tính toán những chuyện này!

Thiên Chân dìu Tiểu Ca bắt đầu lùi vào trong mật thất!

Còn về việc bên trong có thể tìm được lối ra hay không, bây giờ cũng không kịp nghĩ nữa!

Dù sao cánh cửa bên này cũng không ra được nữa rồi!

Hơn chục con Hải hầu tử, ngay cả Tiểu Ca ở trạng thái toàn thịnh cũng đủ mệt! "Hình như chúng nó đang sợ hãi, không dám vào?" Phương Ngôn lại không lùi lại, mà quan sát đám Hải hầu tử đó! "Là máu của Tiểu Ca, nhưng không chống đỡ được bao lâu đâu, mau chạy đi!" Lúc này Bàn Tử đã chạy đến dưới cái quan tài treo, không có đường, bên dưới quan tài là một vũng nước biển!

Bên trong có một mộ đạo, nhưng Bàn Tử bây giờ cũng không phát hiện ra nó ở vị trí nào.

Tiểu Ca đã hôn mê, nếu xuống nước, chưa chết trong tay Hải hầu tử đã chết đuối thì thật không đáng!

Phương Ngôn nhìn qua, quả nhiên ở bên cạnh cửa phát hiện một vũng máu lớn!

Chẳng trách Tiểu Ca lại hôn mê, chảy nhiều máu như vậy, không chết đã là may rồi!

Nhưng máu kỳ lân sau khi rời khỏi cơ thể Tiểu Ca, hiệu quả của nó hẳn cũng đang từ từ suy yếu!

Đám Hải hầu tử đó tuy bây giờ không dám vượt qua giới hạn nửa bước, nhưng lại đang thử dò xét, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ

không nhịn được mà xông vào!

Phương Ngôn cũng có máu kỳ lân do hệ thống thưởng, nhưng bây giờ chỉ là cấp trung, hiệu quả yếu hơn máu của Tiểu Ca không ít, nhưng hẳn cũng có thể kéo dài thêm một chút thời gian!

Chỉ cần Tiểu Ca có thể tỉnh lại, là có thể lặn xuống nước tạm thời quay về gian nhĩ thất trước đó!

Nhưng... chảy máu??

Phương Ngôn không muốn làm vậy!

Không phải chỉ là hơn chục con Hải hầu tử thôi sao!

Phương Ngôn lộ ra một nụ cười lạnh!

Bạch Mao Hạn Bạt đang tiến hóa còn giải quyết được, huống chi là đám Hải hầu tử này ngoài sức lực lớn ra thì chẳng có gì đặc biệt!

Phương Ngôn có vũ khí bí mật!

Đám Hải hầu tử này, nếu Phương Ngôn đoán không sai, hẳn là quái vật do Uông Tàng Hải năm đó dùng thi miết đan chế tạo ra!

Lúc còn sống là con người!

Bây giờ cũng có một chút trí tuệ!

Khi Thiên Chân và Bàn Tử lùi lại phía sau, Phương Ngôn lại bước một bước về phía trước.

Đồng thời cổ tay khẽ búng, một con dao găm trong suốt lấp lánh xuất hiện trong tay!

Chương 69

Con dao găm toàn thân tỏa ra ánh sáng thần thánh màu lam, thân đao hoàn toàn được làm bằng thủy tinh, ở giữa có một hoa văn hình con mắt màu đỏ!

Rõ ràng chính là con dao Huyễn Tinh Chủy Thủ mà Phương Ngôn năm đó lấy được trong quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Do bị ảnh hưởng bởi Thi Hương Ma Dụ, Huyễn Tinh Chủy Thủ tuy độ cứng và độ sắc bén đều không tốt, nhưng lại hiếm thấy có hiệu quả gây ảo giác!

Phương Ngôn một tay cầm Huyễn Tinh Chủy Thủ, một tay thi triển Huyền Ngọc Chỉ, chân phải mạnh mẽ dậm đất, cơ thể trực tiếp lao về phía đám Hải hầu tử!

"Hoa Tử à!" Thấy Phương Ngôn không lùi mà tiến, lao về phía bầy khỉ biển, Bàn Tử không khỏi sững sờ, rồi gào lên thảm thiết!

Hành động của Phương Ngôn lúc này chẳng khác gì Hoa Tử năm xưa!

Tại sao ư?

Lối đi đó vốn không rộng, đám khỉ biển gần như chen chúc cả vào một chỗ, Phương Ngôn cứ thế lao vào, gần như đến chỗ đặt chân cũng không có, e rằng vừa xông vào sẽ bị xé xác ngay lập tức!

"Mọi người đi trước đi!" Phương Ngôn không quay đầu lại, cũng không dừng động tác, chỉ hét lớn một tiếng!

Có chút cảm động!

Trong mắt Bàn Tử và Thiên Chân, Phương Ngôn hoàn toàn là đang xả thân vì nghĩa, vì để cho họ rút lui mà xông lên kéo dài thời gian!

“Tình đồng chí cách mạng này, Bàn gia ta sẽ không quên!” Bàn Tử lau nước mắt hét lớn, quả thật đã tạo ra được một bầu không khí có phần bi tráng!

Mặt Phương Ngôn sa sầm lại!

Miệng Bàn Tử đúng là không thốt ra được lời nào hay ho!

Phương Ngôn cũng không có thời gian để ý đến Bàn Tử, lúc này đã xông đến bên cạnh bầy khỉ biển, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ trực tiếp né được cú vung tay của con khỉ biển đi đầu, dao găm Huyễn Tinh trong tay vung ra từ xa!

Dao găm Huyễn Tinh vẽ ra một vệt sáng tuyệt đẹp trong không trung, ánh sáng xanh lam xen lẫn những tia máu đỏ!

Nhưng con dao lại không hề chém trúng con khỉ biển nào, Phương Ngôn dường như chỉ làm vậy để ra vẻ đẹp trai mà thôi!

“Giờ này còn ra vẻ, cẩn thận một chút đi!” Bàn Tử hét lên từ phía sau!

Tiểu Ca vẫn chưa tỉnh, không thể lặn xuống nước để quay lại mộ thất trước đó.

Bàn Tử rót một cốc nước, đang chuẩn bị phun vào mặt Tiểu Ca, nếu không được nữa thì phải thử tát mấy cái!

Phương Ngôn đương nhiên không phải làm màu.

Cùng lúc ánh sáng xanh loé lên, Phương Ngôn có thể thấy rõ ràng biểu cảm của đám khỉ biển bên dưới trở nên ngây dại, động tác cũng lập tức đứng hình!

Chính là lúc này!

Tay còn lại của Phương Ngôn, Huyền Ngọc Chỉ đã sớm chuẩn bị xong!

Khỉ biển dù sao cũng là do con người biến thành, nhược điểm vô cùng rõ ràng!

Phương Ngôn điểm Huyền Ngọc Chỉ ra, trực tiếp xuyên thủng đầu con khỉ biển gần nhất!

Con khỉ biển đó e rằng đến giờ vẫn còn đang chìm trong ảo cảnh, chết mà không biết mình chết! *Keng!

Tiêu diệt khỉ biển trong mộ dưới đáy biển, nhận được phần thưởng, kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +1...* Tiếng thông báo của hệ thống vang lên đúng như dự đoán ngay khi con khỉ biển ngã xuống!

Không chỉ Huyền Ngọc Chỉ tăng kinh nghiệm, mà chỉ cần Phương Ngôn sử dụng kỹ năng khi tiêu diệt khỉ biển, kinh nghiệm của tất cả các kỹ năng đó đều tăng lên!

Phương Ngôn khẽ mỉm cười, tiếp theo chính là thời gian thu hoạch kinh nghiệm vui vẻ!

Phương Ngôn nhìn mười mấy con khỉ biển đang chen chúc trong đường hầm, không khỏi đưa lưỡi liếm đôi môi có phần khô nứt của mình!

Tất cả!

Đều là con mồi của tôi!

Phương Ngôn cầm dao găm Huyễn Tinh lao vào!

"Má ơi, khỉ biển hiền như cừu non vậy!" Bàn Tử và Thiên Chân đứng bên cạnh xem mà mắt chữ A mồm chữ O!

Trong mắt họ, khỉ biển là loài quái vật sức mạnh vô biên, nếu chỉ có một con thì họ còn có dũng khí đối mặt, nhưng nhiều như vậy thì ngay cả Tiểu Ca cũng bất lực, những người bình thường như họ chỉ có thể chạy càng xa càng tốt!

Nhưng họ cũng không ngờ rằng trong đời lại có thể chứng kiến một cảnh tượng như thế này!

Phương Ngôn lúc này, quả thực là sói vào bầy cừu!

Chiến thần hạ phàm!

Một búa N mạng!

“Tôi thấy cháu trai lớn của tôi sắp vượt mặt Trương câm điếc đến hai bậc rồi!” Bàn Tử có phần tự hào nói!

Dù sao cũng là sư điệt của mình!

“Ừm!” Thiên Chân cũng ngơ ngác gật đầu, không biết nói gì hơn!

Cậu đã sớm biết thực lực của Phương Ngôn không tầm thường, rất mạnh, vô cùng mạnh!

Hồi ở Lỗ Vương Cung, Thiên Chân đã biết điều đó!

Nhưng cậu cũng không ngờ, Phương Ngôn lại mạnh đến mức này!

Trong mắt cậu, Tiểu Ca đã có phần phi nhân loại!

Lúc này, những gì Phương Ngôn thể hiện ra còn phi nhân loại hơn cả Tiểu Ca!

Đồng thời, Thiên Chân cũng thầm giơ ngón tay cái cho người chú ba nhìn xa trông rộng của mình!

Chả trách chú ba cứ luôn bảo cậu phải thân thiết với Phương Ngôn!

Chả trách thái độ của chú ba đối với Phương Ngôn lại tốt đến vậy!

Đúng là có tầm nhìn xa trông rộng!

Người ta đều nói dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm

trong ngày tuyết rơi!

Thái độ của chú ba đối với Phương Ngôn bây giờ, tuy không phải là đưa than sưởi ấm, nhưng việc chiếu cố Phương Ngôn ngay từ khi anh mới ra mắt cũng đủ để xây dựng một nền tảng hữu nghị vững chắc!

Đương nhiên, những gì Phương Ngôn thể hiện ra bây giờ có vẻ vô cùng mạnh mẽ, nhưng bản thân anh lại không cảm thấy vậy!

Chương 70

Đám khỉ biển này yếu hơn con Hạn bạt lông trắng kia nhiều lắm!

Đối phó với Hạn bạt lông trắng, Phương Ngôn có chút khó khăn, nhưng đối phó với loại khỉ biển này thì lại đơn giản như thái rau chặt dưa!

Sở dĩ Thiên Chân và Bàn Tử có ảo giác rằng Phương Ngôn vô địch thiên hạ, hoàn toàn là do ấn tượng ban đầu!

Nhìn từ bên ngoài, nhiều con khỉ biển to lớn, mặt mày hung tợn lại có sức mạnh vô biên, quả thực trông đáng sợ hơn Hạn bạt lông trắng nhiều!

"Bốp!" Đòn cuối cùng, giải quyết xong con khỉ biển cuối cùng, Phương Ngôn thu tay lại, dao găm Huyễn Tinh cũng biến mất trong tay áo!

Anh cúi đầu nhìn cánh tay mình!

Lúc này, màu ngọc ấm của Huyền Ngọc Chỉ đã gần lan đến khuỷu tay!

Phương Ngôn hài lòng gật đầu!

Đám khỉ biển này cho không ít kinh nghiệm, nhất là với số lượng nhiều như vậy!

Một mẻ thu hoạch này còn nhiều hơn cả giết Hạn bạt lông trắng!

Hơn nữa, Phương Ngôn bây giờ ngay cả thở dốc cũng không cần, trên người thậm chí không đổ một giọt mồ hôi!

Hiệu quả của Hồi Xuân Thuật không chỉ giúp anh hồi phục vết thương nhanh hơn khi bị thương, mà cả việc hồi phục thể lực cũng

tăng lên rất nhiều!

Sau khi giải quyết xong đám khỉ biển, Phương Ngôn cảm thấy tạm thời sẽ không có thêm con khỉ biển nào đến gây phiền phức nữa!

Anh cũng có vài phỏng đoán về lý do tại sao đám khỉ biển này lại xuất hiện ở đây!

Khỉ biển là loài thù dai nhất, một khi đã chọc vào thì gần như không thể thoát khỏi!

Trước đó Phương Ngôn đã trực tiếp giết một con, tự nhiên sẽ dẫn đến sự báo thù của bầy khỉ biển!

Có lẽ chúng không nhắm vào Thiên Chân, mà là nhắm vào Phương Ngôn, chỉ là trùng hợp bị Thiên Chân đụng phải thôi!

Khỉ biển thực chất là quái vật được tạo ra khi Uông Tàng Hải thử nghiệm hiệu quả của thuốc trường sinh ở biển Tây Sa, mộ dưới đáy biển này chính là hang ổ của chúng!

"Xong rồi, giải quyết hết rồi, không sao rồi!" Phương Ngôn phủi tay, đi về phía Bàn Tử!

"Phương ca uy vũ quá!

Khi nào đó cũng dạy em vài chiêu nhé!" Thiên Chân sáp lại gần, mắt gần như sáng rực lên!

"Trò hơn thầy là nhà có phúc, cháu trai lớn à, cậu mạnh hơn tôi và lão Hồ năm xưa nhiều rồi!

Năm đó lão Hồ mà có thân thủ này, tôi cũng không đến nỗi nghèo kiết xác như bây giờ!" Bàn Tử cũng vô cùng phấn khích!

Nhìn thấy thân thủ của Phương Ngôn, dường như anh ta có thể nhìn thấy những đồng tiền đang cuồn cuộn chảy về phía mình!

Mặt Phương Ngôn sa sầm lại, lườm Bàn Tử một cái.

Rồi lại nhìn về phía Tiểu Ca bên cạnh: “Tiểu Ca sao rồi?” “Chẳng phải đang hôn mê sao, nếu là tôi, tát cho hai cái là tỉnh ngay!

Trăm lần trăm trúng!” Bàn Tử nói!

“Bàn Tử đừng quậy!” Thiên Chân ở bên cạnh nhíu mày nói.

“Chắc không sao đâu, nghỉ ngơi là được, vừa hay ở đây cũng không còn nguy hiểm nữa, chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây trước đi!” “Ừm!” Phương Ngôn gật đầu!

Mặc dù anh không hề cảm thấy mệt!

“Phương ca, nghe nói anh gặp Ngân mao thi hống ở bên trong à?” Thiên Chân tò mò hỏi!

“Một con Hạn bạt lông trắng đang lột xác, đã giải quyết rồi!” Phương Ngôn gật đầu nói!

Thiên Chân và Bàn Tử lúc này mới để ý đến một vệt cháy xém trên ngực áo của Phương Ngôn, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Có thể thấy trước khi Phương Ngôn ra ngoài, anh đã trải qua một trận chiến hung hiểm đến mức nào!

Vừa mới trải qua trận chiến như vậy, giải quyết xong một con Hạn bạt lông trắng, sau khi ra ngoài, Phương Ngôn lại như thiên thần giáng thế, giết chết nhiều khỉ biển đến thế!

Thiên Chân cảm thán một tiếng, đang định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, trong vũng nước dưới chân họ lại sủi lên từng chuỗi bọt khí, dường như cả khu mộ dưới đáy biển cũng rung chuyển theo!

“Mẹ nó lại có thứ quỷ quái gì nữa vậy?” Bàn Tử kinh hãi kêu lên!

Mộ dưới đáy biển này nơi nào cũng đầy rẫy sự quỷ dị, Bàn Tử tuy bản lĩnh đổ đấu không ra gì, nhưng kiến thức lại không tầm thường, nhưng dù vậy, anh ta vẫn bị cái mộ này dọa cho sợ như chim sợ cành

cong.

“Không lẽ lại có thứ gì đó lên rồi!” Thiên Chân cũng cảnh giác nói!

Nếu thật sự là quái vật, thì con quái vật đó hẳn có kích thước không nhỏ, mới có thể khiến cả khu mộ rung chuyển.

Nhưng dù sao cũng ở dưới biển, nếu có sinh vật khổng lồ cũng không có gì lạ!

Sự rung chuyển của mộ dưới đáy biển lại khiến Tiểu Ca từ từ mở mắt, anh rất yếu, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt, việc đầu tiên khi mở mắt là lập tức nắm chặt cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay một cách cảnh giác, khi nhìn thấy Thiên Chân đang ngồi bên cạnh, anh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

“Đám khỉ biển đâu rồi?” Tiểu Ca hỏi, giọng nói tuy yếu ớt nhưng vẫn lạnh lùng!

“Yên tâm, không sao rồi, đám khỉ biển bị Phương ca giết hết rồi!” Thiên Chân đáp!

Tiểu Ca lúc này mới nhìn sang những nơi khác, phát hiện Phương Ngôn đang đứng bên cạnh, thấy bộ dạng của Phương Ngôn thảm hại hơn trước rất nhiều, nhưng dù sao người cũng không sao, Tiểu Ca cũng chỉ gật đầu với Phương Ngôn, không hỏi gì thêm!

Sau đó lại nhìn về phía vũng nước bên cạnh!

Sau một lát, nước trong vũng bắt đầu rút đi nhanh chóng, để lộ ra một cái hố sâu hoắm!

Quan tài được treo lơ lửng giữa không trung bằng xích sắt, nằm ngay giữa cái hố, bên dưới tựa như một vực thẳm vô tận, không thấy đáy, cùng với sự rút đi của nước biển, trong hố sâu tràn ngập sương mù!

Tiểu Ca ngẩn người một lúc, rồi mới gắng gượng đứng dậy, nói: "Nơi này tôi chắc đã từng đến, có chút ký ức, tôi muốn đi xuống!" Anh đứng còn không vững, chỉ có thể để Thiên Chân dìu, nhưng lại cực kỳ cố chấp, nói xong liền không quan tâm đến ánh mắt của người khác, đi về phía hố sâu!

Bên cạnh, có một cầu thang dẫn xuống dưới!

"Tiểu Ca, nước biển rút đi rất quỷ dị, nếu chúng ta xuống dưới rồi nước lại đột ngột dâng lên, sẽ rất nguy hiểm!" Thiên Chân vừa dìu Tiểu Ca vừa kéo anh lại, ngăn cản!

"Không sao, nước biển chắc là đến giờ triều xuống nên mới rút đi, muốn triều lên lại phải cần mấy tiếng nữa, đủ để chúng ta thăm dò rõ ràng rồi!" Phương Ngôn nói bên cạnh, rồi đi xuống dưới!

Bàn Tử thì bám sát sau lưng Phương Ngôn!

Nơi này quả thực quỷ dị, nhưng nơi càng quỷ dị, đồ bồi táng càng không ít, Bàn Tử rất mong chờ!

Bốn người men theo cầu thang đi xuống, hố sâu có độ sâu tới hơn mười mét, bình thường vẫn luôn bị nước biển nhấn chìm, chỉ khi triều xuống mới lộ ra!

Dưới đáy không có nguy hiểm gì, chỉ là đường hơi khó đi, Bàn Tử suýt nữa dẫm phải một cái hố trộm mà lọt xuống!

Chương 71

"Mẹ nó thằng nào thất đức thế, đào nhiều hố trộm ở đây vậy!" Bàn Tử chửi bới!

"Đó không phải hố trộm, là những rãnh dẫn nước, khi nước biển dâng lên, sẽ chảy qua những cái hố này vào các vũng nước mà chúng ta thấy trong nhĩ thất lúc trước!" Phương Ngôn giải thích, rồi tiếp tục đi!

"Cẩn thận, phía trước có thứ gì đó, nhìn kìa, khỉ biển?" Bàn Tử bây giờ đã cẩn thận hơn nhiều, hơi có động tĩnh là giật nảy mình!

"Đó không phải khỉ biển, rõ ràng là một tượng khỉ đá trấn biển, mắt cậu có vấn đề à!" Phương Ngôn trêu chọc!

Coi vật chết thành vật sống, mắt của Bàn Tử cũng chịu thua!

"Tượng khỉ đá trấn biển là thứ mà người dân vùng ven biển thời cổ đại tín ngưỡng, sao lại ở trong mộ này?" Thiên Chân hỏi!

Kiến thức chuyên môn của cậu tốt hơn Bàn Tử một chút, sau khi đi lạc lúc trước, khi Thiên Chân xem những bức tranh sứ trong nhĩ thất, cậu cũng đã có vài phỏng đoán về thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

"Mộ dưới đáy biển mà, tự nhiên phải có thứ gì đó trấn biển rồi, tiếc là con khỉ đá này không có tác dụng, nhìn xem trong mộ này, vừa có Cấm Bà, vừa có khỉ biển, lại có Hạn bạt lông trắng, vừa rồi tôi còn chưa kịp nói với cậu, trong nhĩ thất kia tôi còn thấy cả tống tử dị hình và tống tử mèo nữa, đây mà là mộ dưới đáy biển à, quả thực là đại hội yêu quái hỗn chiến!" Bàn Tử ở bên cạnh than thở!

Vốn dĩ hạ mộ đã nguy cơ trùng trùng, sinh tử trong gang tấc,

nhưng Bàn Tử hạ bao nhiêu ngôi mộ, thật sự chưa bao giờ gặp ngôi mộ nào nguy hiểm như cái này!

Phương Ngôn nghe Bàn Tử nói xong cũng chỉ cười cười lắc đầu!

Ngôi mộ này căn bản không dùng để chôn người!

Nếu không thì cũng không thể làm thành bộ dạng này, tất cả mọi thứ bên trong gần như đều đi ngược lại với một ngôi mộ bình thường, đâu phải là để phúc ấm cho con cháu, quả thực là muốn nguyền rủa con cháu đời sau không được yên ổn!

Phương Ngôn tuy không biết công dụng thực sự của ngôi mộ này, nhưng cũng đã có vài phỏng đoán!

Anh càng tin rằng, đây thực chất là nơi Uông Tàng Hải dùng để phong ấn Vạn Nô Vương!

Tuy đây là một huyệt tốt, nhưng càng là loại bảo địa phong thủy cực tốt, một khi bị phá phong thủy, ảnh hưởng phải chịu sẽ càng lớn, mộ dưới đáy biển bị Uông Tàng Hải giày vò như vậy, đã hoàn toàn biến thành một hung huyệt.

Về phần tượng khỉ đá trấn biển, ước chừng cũng là do Uông Tàng Hải dùng để trấn áp thi thể Vạn Nô Vương!

Uông Tàng Hải đó cũng là một cao thủ, bị ông ta làm như vậy, thi thể Vạn Nô Vương quả thực đã hoàn toàn vô dụng, nhưng trong hung huyệt, chủ nhân ngôi mộ không thi biến, cũng sẽ chiêu dụ những thứ không tầm thường.

Thêm vào đó, Uông Tàng Hải gần như đã vứt hết những thứ thí nghiệm thất bại vào đây, mộ dưới đáy biển trở nên hung hiểm cũng là chuyện bình thường!

"Tôi nhớ ra nơi này rồi!" Lúc này Tiểu Ca lại trở nên kích động, thoát khỏi tay Thiên Chân, đi về phía trước!

Nơi đó dựng một tấm gương bốn mặt!

Lấy tấm gương làm trung tâm, bốn phía xung quanh có tám lối đi!

"Lại là đường hầm?" Bàn Tử hỏi!

"Trên đó có chữ, hình như là người có duyên có thể tìm thấy đường sống từ trong gương!" Thiên Chân để ý thấy bên dưới tấm gương có khắc chữ cổ, đại khái dịch ra!

"Nơi này được xây dựng theo bát quái, tổng cộng có tám lối đi, trong tám lối đi chỉ có một sinh môn, sau khi vào chắc sẽ tìm được chủ mộ thất thật sự, có một tử môn, một khi bước vào, có chết không có sống, sáu lối còn lại chắc là loại nhĩ thất tôi vào lúc trước, sau khi vào, sẽ lại quay về đây!" Phương Ngôn giải thích!

"Vậy chúng ta chọn thế nào đây, tám chọn một à!" Bàn Tử cạn lời nói, đồng thời trong lòng lại chửi thầm một tiếng, người xây mộ này đúng là quá thất đức!

"Nếu chỉ là bát quái bình thường, tôi còn có thể tìm được sinh môn, chỉ là bát quái ở đây rõ ràng không tầm thường!" Thiên Chân cũng có học qua Kỳ Môn Bát Quái, chỉ là không thể nhìn thấu bố cục ở đây!

"Tôi biết, chỉ cần đứng trước tấm gương đó, làm động tác dùng tay vuốt tóc mai, là có thể thấy vị trí của sinh môn!" Tiểu Ca nói bên cạnh!

"Ặc ặc ặc, nếu bắt tôi giả gái, Bàn gia tôi đây cũng phải thử!" Nói rồi, Bàn Tử liền ưỡn mông, kẹp ngón tay hoa lan đi đến trước gương, làm theo lời Tiểu Ca, thực hiện động tác buồn nôn đó.

Cũng không biết tại sao, nếu đột nhiên nhìn thấy một ông già to con thô kệch đứng trong một ngôi mộ cổ làm động tác quyến rũ như vậy, ước chừng có thể dọa chết khiếp, tưởng là gặp quỷ nhập tràng!

“Êu, thật sự thấy rồi, ở kia!” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, đột nhiên quay người, chỉ vào một lối đi nói!

“Mẹ nó, bà đây đoán trúng rồi!” Bàn Tử vặn vẹo hoan hô, y hệt một bà béo, kêu xong, chính mình cũng thấy buồn nôn!

Anh ta chỉ vào một cánh cửa mộ phía sau!

Tiểu Ca thì trực tiếp đi qua, đưa đôi ngón tay thon dài của mình ra, sờ soạng trên hoa văn của cửa mộ!

Phát Khâu Chỉ không chỉ có sức mạnh lớn, quan trọng nhất là có thể cảm nhận được những chỗ tinh vi của cơ quan!

Có những cơ quan mắt thường không thể nhìn ra, lại hoàn toàn không thể thoát khỏi hai ngón tay của Tiểu Ca!

Tiểu Ca men theo hoa văn điêu khắc trên cửa mộ sờ soạng một hồi, rồi đột nhiên ấn mạnh vào một điểm, cánh cửa mộ đó lại trực tiếp mở ra!

“Đồ bồi táng, Bàn gia đến đây!” Bàn Tử đắc ý hét lớn rồi xông vào!

Phương Ngôn đi cuối cùng, ánh mắt sáng tối bất định!

Anh biết, con đường này căn bản không phải sinh môn, mà là tử môn!

Nhưng bên trong cũng có một số thứ đáng để khám phá, nên Phương Ngôn mới không chỉ ra!

Đường hầm sau cửa mộ vô cùng chật hẹp, e rằng hai người nếu đi song song cũng không chứa nổi!

“Nếu phía trước có cơ quan, tôi chạy cũng không có chỗ mà chạy!” Bàn Tử đi phía trước nói!

“Phi, cái mồm quạ đen, nói ít đi hai câu đi!” Thiên Chân khẽ nhổ

một tiếng nói!

Trong tiếng cãi vã lại đi về phía trước một đoạn, đường hầm trở nên càng lúc càng hẹp!

"Không đúng, nơi này tôi không có ấn tượng, chúng ta chắc đã đi nhầm rồi!" Tiểu Ca đột nhiên dừng lại nói!

"Má ơi Trương câm điếc, ông có được không vậy, lúc quan trọng toàn làm hỏng chuyện, đây chẳng phải là sinh môn tôi tìm thấy từ trong gương sao?

Sao lại không đúng rồi!" Bàn Tử dừng lại, bất mãn nhìn Tiểu Ca gắt lên!

Anh ta đã sớm cảm thấy đường hầm này không ổn rồi, làm gì có ai xây đường hầm hẹp như vậy, một người đi còn khó, chẳng phải là bắt nạt người béo như anh ta sao!

"Tấm gương bên ngoài chắc đã bị người ta động tay động chân!" Phương Ngôn nói!

"Động tay động chân?

Ai lại làm thế?

Chú ba?

Người của đội khảo cổ?" Thiên Chân hỏi!

"Ây da, đừng hỏi những chuyện vô dụng này nữa, bây giờ làm sao đây, tiếp tục đi về phía trước hay quay lại, cho một lời chắc chắn đi, nói trước nhé, đi tiếp nữa là Bàn gia tôi không đi nổi đâu, mẹ nó sắp bị kẹt rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa nghiêng người!

Đường hầm dường như càng đi về phía trước càng hẹp, Bàn Tử đi bình thường đã không lọt, ngay cả đi nghiêng, bụng cũng bắt đầu cọ vào vách tường bên cạnh!

“Không đúng, đường hầm đang hẹp lại!” Tiểu Ca đột nhiên kinh hãi kêu lên!

Chương 72

Tiếng của Tiểu Ca vừa dứt, liền thấy một bức tường bên trong đã hoàn toàn khép lại, bức tường gần hơn một chút cũng đang ép vào giữa với tốc độ mắt thường có thể thấy!

“Má ơi, muốn biến tôi thành bánh kẹp thịt à!” Bàn Tử kinh hãi thất sắc!

Anh ta là người béo nhất, cũng chắc chắn là cái bánh kẹp thịt lớn nhất!

“Mau quay lại!” Tiểu Ca hét lên một tiếng, rồi chạy ngược lại!

Nhưng bây giờ quay lại đã muộn, khi họ đến vị trí của cánh cửa lúc vào, phát hiện cánh cửa đó không biết từ lúc nào đã đóng lại, rõ ràng từ bên trong căn bản không mở ra được!

“Bây giờ làm sao?

Hay là trực tiếp xông qua?” Thiên Chân cũng lo lắng hỏi!

“Không kịp đâu, lên trên!” Phương Ngôn chỉ lên phía trên nói!

“Ừm!” Tiểu Ca gật đầu, mặc dù bây giờ anh đang yếu, nhưng cũng không có trở ngại gì lớn!

Tiểu Ca vài ba lần, lợi dụng khoảng cách giữa hai bức tường hẹp, đã leo lên trên!

Thiên Chân tuy thân thủ yếu nhất, nhưng cũng đang trèo lên!

Khổ nhất là Bàn Tử!

Thân thể anh ta tuy béo nhưng lại nhanh nhẹn!

Tiếc là bây giờ Bàn Tử bị kẹt cứng, tuy có thể nhích lên trên như con sâu, nhưng tốc độ thật sự quá chậm.

Cứ theo tốc độ này, căn bản không thể trèo lên trên, sẽ bị ép thành tương thịt!

Ngay lúc Bàn Tử đang kinh hãi kêu la rằng mạng nhỏ của mình sắp toi, lại đột nhiên phát hiện hai bức tường dường như không còn co lại vào giữa nữa, thậm chí còn đang giãn ra!

Bàn Tử có chút ngơ ngác!

Người xây mộ này không phải đặc biệt thích dọa người chứ!

Mũi tên hoa sen trước đó đã vậy, bây giờ lại thế này!

"Cậu mau trèo lên đi!" Phương Ngôn thấy Bàn Tử thế mà còn ở đó uốn éo mông, tức giận mắng một tiếng!

Bàn Tử nghe thấy tiếng của Phương Ngôn, cúi đầu nhìn xuống, lại thấy Phương Ngôn đang đứng bên dưới, hai tay chống vào hai bên tường, gân xanh trên cổ cũng nổi lên!

Đâu phải là cơ quan đột nhiên dừng lại, rõ ràng là Phương Ngôn dựa vào sức mạnh cơ bắp, đã trực tiếp đẩy hai bức tường ra!

"Má ơi!" Bàn Tử sợ đến mức run rẩy, suýt nữa rơi xuống, khó khăn lắm mới ổn định được cơ thể, cũng không dám chậm trễ, vừa trèo lên vừa hét lớn: "Cháu trai lớn, cố lên nhé, Bàn gia ta có biến thành bánh kẹp thịt hay không là nhờ cả vào cậu đấy!" Tốc độ của Bàn Tử nhanh hơn, cộng thêm có Tiểu Ca và Thiên Chân ở trên giúp đỡ, vài lần đã trèo lên được!

Thấy Bàn Tử đã lên, Phương Ngôn mới thở phào một hơi, chân dùng sức đạp một cái, cơ thể như mũi tên bắn ra, trực tiếp vọt lên trời, rồi một tay vịn vào mép tường phía trên, ấn một cái, liền lật người lên!

"Sức mạnh, sức bùng nổ, đi tham gia Thế vận hội cũng không vấn đề!" Bàn Tử cảm thán!

“Đừng nói nhảm nữa, mau nghỉ một lát đi!” Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử nói!

“Tôi nói với cậu nhé Tiểu đồng chí, nếu tôi thật sự biến thành bánh kẹp thịt thì thôi kệ, tôi thà rằng mũi tên lúc trước không phải là đầu tên hoa sen, bị mũi tên bắn chết còn hơn là biến thành bánh kẹp thịt!” Bắt Bàn Tử không nói nhảm, rõ ràng là không thể!

Chết không đáng sợ, không cho nói nhảm mới là đáng sợ nhất!

“Tôi thấy ông cũng đừng đổ đấu nữa, đến Đức Vân Xã nói tấu hài đi!” Phương Ngôn than thở!

“Nói tấu hài làm sao kiếm tiền nhanh bằng chúng ta hạ đấu chứ!” Bàn Tử ha ha cười.

“Nhìn kìa!” Tiểu Ca sau khi lên trên cũng không rảnh rỗi, mà đang kiểm tra trong lối đi phía trên!

Bây giờ rõ ràng đã nhìn thấy thứ gì đó có giá trị, mới mở miệng gọi!

“Không phải đã phát hiện ra đồ bồi táng rồi chứ!” Bàn Tử bây giờ cũng không cảm thấy mệt nữa, trực tiếp từ dưới đất bật dậy chạy qua!

Thiên Chân và Phương Ngôn cũng đi theo!

Thứ Tiểu Ca phát hiện đương nhiên không phải đồ bồi táng, chỉ là mấy chữ viết trên đá!

Chỉ là những chữ này, lại có liên quan đến chú ba!

“Ngô Tam Tỉnh hại ta, đi vào đường cùng, chết oan, trời đất chứng giám!” Ký tên là Giải Liên Hoàn!

“Giải Liên Hoàn là ai vậy, Tam gia sao lại hại ông ta?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Về việc trên đó viết chú ba hại người, Bàn Tử lại không cho là đúng!

Chuyện họ làm vốn dĩ là phạm pháp, trong mộ giết một hai người như chơi, hạ đấu nhiều, tay ai mà không dính máu chứ, ngay cả Bàn Tử, lúc đầu ở mộ Lỗ Vương cũng suýt bị chú ba giết, căn bản không có gì đáng ngạc nhiên!

"Giải Liên Hoàn từng là người của đội khảo cổ, xuất thân Lão Cửu Môn!" Tiểu Ca nói!

"Ồ, nội đấu à, chú ba không nên làm vậy chứ!" Bàn Tử nói!

Mặc dù tay dính đầy máu tanh, nhưng tuyệt đối sẽ không ra tay với người trong nghề, đây là vấn đề nguyên tắc!

"Không thể nào, chú ba tuyệt đối sẽ không làm như vậy!" Thiên Chân không thể chấp nhận!

"Thôi được rồi, đừng nói nữa, đợi tìm được chú ba rồi tự mình hỏi không phải là biết sao, chúng ta mau tìm đường ra đi!" Phương Ngôn ở bên cạnh vỗ vỗ vai Thiên Chân, an ủi!

"Ừm!" Thiên Chân gật đầu, nhưng sau đó vẫn luôn có chút lơ đãng.

Đi thẳng....

"Đô đô đát Da1!" Không biết đã đi về phía trước bao lâu, trong đường hầm đột nhiên truyền đến từng đợt âm thanh!

Dường như giống một người phụ nữ đang hát!

Đồng thời, Phương Ngôn đột nhiên cảm giác, trên vai mình dường như có một bàn tay đặt lên!

Mùi hương thoang thoảng truyền đến đầu mũi!

Khóe miệng Phương Ngôn nhếch lên, không những không căng

thẳng, ngược lại còn kích động!

Đến rồi, đến rồi, mặc một bộ đồ trắng đến rồi!

Nhưng điều khiến Phương Ngôn cạn lời là, Cấm Bà lần này lại chọn anh!

Mày thèm thân thể của tao đến thế à!

"Không phải là con mụ A Ninh đó đang hát đấy chứ, nghe cũng hay phết!" Tiếng hát đó Bàn Tử cũng nghe thấy, lúc này dừng lại, cảnh giác tắt đèn pin trong tay.

Chương 73

Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm!

"Có ngửi thấy mùi hương gì không?" Thiên Chân thì khịt khịt mũi nói!

"Đừng nói nữa, thật sự có mùi hương!" Bàn Tử gật đầu.

"Nhỏ tiếng thôi, đừng nói chuyện!" Tiểu Ca đi phía trước nhắc nhở, rồi tập trung cảnh giác phía trước!

Chỉ là không ai nhìn về phía sau, dù sao họ mới từ phía sau đi tới, con đường hầm phía sau chỉ có một hướng, lúc đi họ đã rất cẩn thận, không phát hiện có nguy hiểm gì!

Lúc này, Phương Ngôn lại bị Cấm Bà quấn lấy!

"Cấm Bà trong mộ dưới đáy biển không chỉ có một!" Phương Ngôn không hề sợ hãi, ngược lại còn lẩm bẩm trong lòng!

Anh không bị Cấm Bà mê hoặc, nhưng cũng đứng yên không nhúc nhích, mặc cho Cấm Bà giày vò!

Cấm Bà đó lặng lẽ đến gần, một đôi tay trắng bệch vốn đặt trên cánh tay Phương Ngôn, lúc này lại di chuyển đến eo anh.

Mái tóc dài của nó, cũng từng lớp từng lớp quấn lấy Phương Ngôn.

Đồng thời, cơ thể Phương Ngôn từ từ bay lên, dưới thân anh, Cấm Bà mặc đồ trắng từ dưới từ từ nhích lên.

Động tác, tư thế!

Lại mập mờ đến thế!

Phương Ngôn thậm chí còn cảm thấy, Cấm Bà năm xưa không

phải là do Uông Tàng Hải tìm từ thanh lâu về chứ!

Phương Ngôn vẫn không động, nén lại cảm giác buồn nôn tiếp tục mặc cho Cấm Bà bày trò!

Thực ra thân hình của Cấm Bà không tệ, có chút thanh tú, sở dĩ buồn nôn, hoàn toàn là do nguyên nhân tâm lý.

Cuối cùng, Cấm Bà từ từ áp sát vào mặt Phương Ngôn, cách nhau chỉ một ngón tay, tuy không cảm nhận được hơi thở, nhưng mùi hương đó lại càng rõ ràng hơn.

Rất thơm, cũng rất dễ chịu!

"Ôm tôi!" Giọng Cấm Bà vang lên bên tai Phương Ngôn, dường như chỉ có một mình anh nghe thấy!

Phương Ngôn thầm thở dài trong lòng, không thể không giả vờ bị mê hoặc, đưa tay ra sau lưng Cấm Bà, ôm lấy nó!

Chạm vào lạnh buốt, ẩm ướt, nhưng eo lại rất thon, cũng không có cảm giác nhầy nhụa đó!

"Hôn tôi!" Giọng Cấm Bà lại vang lên!

Mẹ nó, mày được đằng chân lân đằng đầu rồi!

Nhìn khuôn mặt tuy thanh tú, nhưng lại luôn có cảm giác hung tợn của Cấm Bà, Phương Ngôn quả thực không thể hạ miệng được!

Thấy Phương Ngôn chần chừ không động tác, Cấm Bà không biết xấu hổ lại tự mình áp sát!

Nhưng, ngay khi nó chuẩn bị hôn Phương Ngôn, mắt của Phương Ngôn lại đột nhiên nóng lên!

Nếu có người lúc này đang nhìn vào mắt Phương Ngôn, nhất định có thể thấy, trong đồng tử của anh, đồng tử vốn màu đen, lúc này đã biến thành màu đỏ, với những đường vân xoay tròn!

“Hừ!” Đồng thời, một tiếng hừ lạnh vang lên trong đường hầm!

Âm thanh này không chỉ có một mình Phương Ngôn nghe thấy, ngay cả Bàn Tử cũng nghe được!

“Giọng của ai?

Nữ nhân nào?” Bàn Tử kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại.

Nhưng một cái nhìn, lại khiến Bàn Tử và Thiên Chân ngã ngồi xuống đất, Tiểu Ca cũng lập tức căng cứng cơ thể, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao!

Chỉ thấy, Phương Ngôn lúc này, như thoát khỏi lực hút của trái đất, hai chân lơ lửng trên không!

Thôi được rồi!

Dù sao đây là An Lạc, cũng không phải nơi của Newton, nếu chỉ như vậy, cũng không đến nỗi hoảng sợ như thế!

Nhưng trên người Phương Ngôn, lại quấn lấy một người phụ nữ mặc đồ trắng!

Thân hình cực tốt, thanh tú, một bộ đồ trắng bay bay, nếu không phải vì mái tóc đen dày đặc, và làn da trắng bệch, Bàn Tử e rằng đã động lòng xuân rồi!

“Mẹ nó Cấm Bà, con mụ này lại quấn lấy cháu trai lớn của ta!” Bàn Tử miệng chửi rủa định xông lên, lại bị Tiểu Ca cản lại!

“Nhìn vào mắt của Phương Ngôn!” Tiểu Ca nhắc nhở!

Bàn Tử nhìn sang, mới để ý, đồng tử của Phương Ngôn đã biến đổi khác với người thường!

“Mẹ nó, không phải là cái đồ đằng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành sao!” Bàn Tử kinh hãi nói!

Anh ta đối với hình ảnh này không thể quen thuộc hơn được nữa!

Trước đây không chỉ đập vỡ một con mắt ngọc vô giá, sau lưng còn mọc ra thứ quái quỷ đó!

"Mẹ nó lời nguyền của tộc Tháp Khắc Lạp Mã, mọc ra thứ đó là sống không quá năm mươi tuổi, chỉ có Hạt Trần Châu mới có thể giải trừ lời nguyền, Hạt Trần Châu đã sớm bị tôi và lão Hồ hiến tế rồi!" Bàn Tử nói!

"Không giống!" Tiểu Ca lại lắc đầu, không vội ra tay, tiếp tục nhìn Phương Ngôn, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào!

"Ầm!" Đúng lúc này, trong đường hầm đột nhiên lóe lên một tia sáng đỏ!

Đây chỉ là ảo giác, vốn không có ánh sáng, chỉ là khi Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện, phảng phất như cảm nhận được ánh sáng vậy!

"Cô nàng này không phải là chui ra từ mắt của cháu trai lớn của ta đấy chứ?" Bàn Tử tuy tận mắt chứng kiến, nhưng vẫn không dám tin!

Đối với cách xưng hô của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Bàn Tử cũng không nỡ gọi một tiếng con mụ!

Quả thực là một tiên nữ!

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn mặc một bộ cẩm y phượng hoàng bằng tơ vàng, uy nghiêm lại bá khí!

Lần này khác với lần ở đáy biển, Bàn Tử đứng gần, nhìn rất kỹ!

Tinh Tuyệt Nữ Vương không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ!

Quan trọng nhất, là đôi mắt của cô ấy!

"Nhìn xem đồng tử giống hệt Phương ca!" Thiên Chân nói bên cạnh!

“Thật à!

Chương 74

Cô nàng này lại ra làm gì đây, lần trước hình như cũng là cháu trai lớn gặp nguy hiểm mới chạy ra, lẽ nào cô nàng này đã trở thành linh hồn bảo hộ?

Loại có hộ chủ ấy!" Bàn Tử nói!

Sở dĩ anh ta nghĩ vậy, là vì cùng lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện, Cấm Bà kia liền bị đánh bật ra khỏi người Phương Ngôn, dính vào vách đá bên cạnh, cảnh giác nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Mục tiêu của Tinh Tuyệt Nữ Vương rõ ràng cũng là Cấm Bà, cô đứng giữa Cấm Bà và Phương Ngôn, như đang bảo vệ anh!

Tiếng hừ lạnh đó, là do Tinh Tuyệt Nữ Vương phát ra!

Phương Ngôn đứng sau lưng Tinh Tuyệt Nữ Vương, không biết có phải ảo giác không, anh luôn cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này so với lần xuất hiện ở đáy biển đã ngưng thực hơn một chút!

Tinh Tuyệt Nữ Vương và Cấm Bà đối đầu một lát, trong lúc đó, Bàn Tử ngay cả thở mạnh cũng không dám, tất cả đều nín thở!

Cuối cùng, lần này Tinh Tuyệt Nữ Vương ra tay trước!

Cũng không thấy có động tác gì!

Vẫn đứng yên một chỗ!

Rồi Cấm Bà đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, dường như gặp phải nỗi sợ hãi tột độ!

Dường như muốn chạy trốn, nhưng lại giãy giụa tại chỗ, không di chuyển được nửa phân!

Mái tóc đen dày đặc sau lưng, lại như bị cuồng phong cuốn lấy,

bay múa, phiêu về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Không giống như chủ động tấn công, ngược lại giống như bị động bị kéo đi!

Rồi Bàn Tử liền thấy, những sợi tóc đen đó khi cách mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương khoảng mười centimet, liền tự nhiên biến mất!

Tiếp theo, cơ thể Cấm Bà dường như cũng không chịu nổi lực kéo đó, trực tiếp lao về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nhưng càng đến gần Tinh Tuyệt Nữ Vương, cơ thể Cấm Bà lại càng nhỏ đi!

Vốn cao hơn một mét bảy, khi đến gần Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại nhỏ như ngón út, cuối cùng cũng giống như những sợi tóc đen kia, biến mất ở vị trí cách trước người Tinh Tuyệt Nữ Vương khoảng mười centimet!

Quả thực quá quỷ dị!

Ngay cả Tiểu Ca cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Ngay cả khi trận chiến đã kết thúc, Cấm Bà đã biến mất, anh vẫn ngây người ra đó chưa hoàn hồn!

Tiếp theo, thân ảnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương từ từ trở nên hư ảo, thậm chí vị trí dưới chân cũng bắt đầu hóa thành những hạt sáng!

Những hạt sáng đó, giống hệt như khi Phương Ngôn đâm Tinh Tuyệt Nữ Vương một nhát dao, lúc tan biến!

Sau khi cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương biến thành những hạt sáng, những hạt sáng đó bay về phía mắt Phương Ngôn, rồi biến mất không xa trước mắt anh!

"Đợi đã!" Phương Ngôn vội vàng gọi, đồng thời bước lên một bước, cố gắng níu lấy Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nhưng tay lại xuyên qua cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, cơ thể đó căn bản không có thực, như ảo ảnh!

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như nghe thấy tiếng gọi của Phương Ngôn, từ từ quay đầu, mỉm cười với anh!

"Cháu trai lớn, cậu đã triệu hồi được linh hồn bảo hộ rồi à?

Có học được mấy trò như kỹ năng nhân linh không?" Mãi đến khi Tinh Tuyệt Nữ Vương biến mất một lúc lâu, Bàn Tử mới nuốt một ngụm nước bọt hoàn hồn.

Bàn Tử mặt đầy sợ hãi, nhưng lại có chút mong đợi hỏi!

Miệng chó không mọc được ngà voi!

Linh hồn bảo hộ cái em gái mày, kỹ năng nhân linh cái em gái mày!

"Phương ca, chú ba của tôi trước đây có quen một vị đạo sĩ Mao Sơn, đợi sau khi về, tôi sẽ giới thiệu cho anh xem!" Thiên Chân cũng có chút sợ hãi nói!

Thiên Chân không thể nói nhảm như Bàn Tử được, đây là quỷ nhập tràng, không cẩn thận là mất mạng!

Phương Ngôn không nói gì, chỉ gật đầu, đồng ý!

Tinh Tuyệt Nữ Vương liên tục hiện thân hai lần, tuy đều không biểu hiện ác ý, thậm chí còn hiện thân để cứu Phương Ngôn, nhưng có một con quỷ như vậy trong cơ thể, Phương Ngôn thật sự có chút rợn tóc gáy!

"Chú ba thật không đơn giản, ngay cả đạo sĩ Mao Sơn cũng quen biết?

Năm đó người của Mao Sơn cũng cạnh tranh làm ăn với chúng tôi sao, đối phó với tống tử thì họ có nghề đấy!" Bàn Tử ở bên cạnh nói nhảm!

“Người ta không làm mấy chuyện thất đức đó đâu, ông nội tôi và sư phụ của người đó có chút giao tình, sư phụ của người đó hình như ở Hồng Kông rất có danh tiếng, giỏi nhất là khu quỷ trừ cương thi, năm xưa người của Lão Cửu Môn có nhờ giúp đỡ, nên có chút giao tình, nhưng nghe chú ba nói, vị Cửu thúc đó đã qua đời rồi, sau này chú ba có hợp tác với đệ tử của ông ấy vài lần!

Nhưng đều là gặp phải tống tử khó giải quyết, chú ba mới mời ra tay!” Thiên Chân giải thích!

“Vậy chắc là có chút bản lĩnh, đợi sau khi về cho xem thử đi, mang theo một nữ quỷ bên người, thật sự rất đáng sợ!” Bàn Tử gật đầu nói, vừa nói vừa rùng mình một cái!

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, mau đi đi!” Phương Ngôn xua tay nói!

Lúc này, tiếng hát đó cũng đã biến mất, mọi người tiếp tục đi về phía trước, lại đi một đoạn đường rất xa, cuối cùng cũng đến cuối đường hầm!

“Kỳ lạ, ở đây không có đường nữa, nếu không có đường, cái ông Giải gì đó, à đúng rồi, Liên Hoàn, ra ngoài bằng cách nào?” Bàn Tử đứng ở cuối đường hầm, nhìn xung quanh một vòng rồi nói!

“Ở đây chắc phải có lối ra, tìm kỹ đi!” Phương Ngôn nói, rồi liền đi về hai bên thăm dò!

“Tìm thấy rồi, lối ra ở đây!” Thiên Chân đi đến một chỗ, phía trên đó lộ ra những viên gạch xanh, Thiên Chân quan sát rất kỹ, phát hiện giữa những viên gạch xanh có một khe hở, dùng sức đẩy lên, viên gạch xanh đó lại bị đẩy ra một chút, Thiên Chân lập tức hưng phấn hét lên!

Nhưng ngay khi Phương Ngôn quay đầu nhìn về phía Thiên Chân,

phía trên lại đột nhiên xuất hiện một cánh tay màu xanh phủ đầy vảy, một tay tóm lấy cổ áo Thiên Chân, trực tiếp lôi cậu lên!

"Chết tiệt, lại là khỉ biển, tôi thật sự đã vào hang khỉ biển rồi à, đâu đâu cũng là khỉ biển!" Bàn Tử không khỏi than phiền một tiếng!

Lúc này, Tiểu Ca lại đột nhiên động, một bước lao ra ngoài!

"Đừng ngây ra đó nữa, mau ra ngoài đi!" Phương Ngôn bất đắc dĩ liếc Bàn Tử một cái nói, rồi bám sát theo lật người ra ngoài!

Khi Phương Ngôn và Bàn Tử ra ngoài, Thiên Chân đã bị ném sang một bên, may mà không có nguy hiểm, Tiểu Ca thì đang đánh nhau với con khỉ biển đó!

"Con khỉ biển này hình như không tầm thường, trên người còn mọc vảy nữa!" Bàn Tử nhìn trận đấu giữa Tiểu Ca và khỉ biển nói!

"Chắc là Vua khỉ biển!" Phương Ngôn nói!

Con khỉ biển này quả thực không tầm thường, không chỉ thân hình lớn hơn, dường như tốc độ và sức mạnh cũng mạnh hơn một chút, ngay cả Tiểu Ca đối đầu cũng không chiếm được thế thượng phong!

Đương nhiên, cũng là vì cơ thể Tiểu Ca bây giờ đang yếu!

"Vua khỉ biển, còn Mỹ Hầu Vương, Tề Thiên Đại Thánh nữa chứ!" Bàn Tử than thở!

Chương 75

"Đi xem Thiên Chân đi, tôi đi giúp Tiểu Ca!" Phương Ngôn vừa nói, vừa lao về phía con khỉ biển đó!

Có Phương Ngôn tham gia, đừng nói là Vua khỉ biển, cho dù là Mỹ Hầu Vương đến cũng vô dụng!

Ba năm hai bảy, Phương Ngôn liền giải quyết xong con khỉ biển đó!

"Má ơi, mau nhìn lên trên!" Bàn Tử căn bản không có hứng thú xem Phương Ngôn đại chiến Vua khỉ biển, bây giờ sự chú ý của anh ta hoàn toàn bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn!

"Đẹp quá, mẹ nó trên đó khảm toàn là dạ minh châu phải không, nếu lấy hết ra ngoài, thì phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" Bàn Tử nói, lau nước miếng!

Phương Ngôn ngẩng đầu nhìn lên, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc!

Phía trên đầu, vị trí cao khoảng năm mét, là đỉnh của mộ thất!

Cụ thể được làm bằng gì tạm thời không nói, chỉ riêng những viên dạ minh châu được khảm trên đó, trong môi trường tối tăm này nhìn một cái, như đang ngắm nhìn bầu trời sao, đẹp đến mức không thể tả!

"Trước đây trong nhĩ thất tôi mới vào, tôi có xem những bức tranh trên bình sứ, trên đó có ghi chép về việc xây dựng Thiên Cung, không lẽ đây chính là Thiên Cung đó!" Thiên Chân cũng kinh ngạc thán phục tác phẩm của quỷ phủ thần công!

Đương nhiên, Phương Ngôn biết Thiên Cung thật sự không phải ở đây!

Uông Tàng Hải là người chủ trì xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, đây chỉ là một mô hình đại khái mà ông ta làm ra thôi!

Vân Đỉnh Thiên Cung thật sự ở trên núi Trường Bạch!

Bàn Tử và Thiên Chân nhìn một lúc lâu, mới rời sự chú ý khỏi đỉnh bảo tháp đó, rồi lại nhìn xung quanh!

"Nhìn những bức bích họa ở đây, chắc là ghi lại cảnh tượng xây dựng Thiên Cung, ngọn núi trên đó là núi Trường Bạch!" Thiên Chân cuối cùng cũng phát hiện ra những bức bích họa trên tường, kinh ngạc hét lên!

Người có thể xây dựng loại Thiên Cung này, thân phận địa vị nhất định không đơn giản, cũng có nghĩa là, đồ bồi táng bên trong tuyệt đối không ít!

Có lẽ có thể sánh ngang với Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng không chừng!

Bàn Tử và Phương Ngôn ở Tinh Tuyệt Cổ Thành đã ăn no nê!

Thiên Chân không đi theo, bây giờ vẫn còn oán trách!

"Má ơi, quả thực là một bản đồ thu nhỏ của Thiên Cung, nhìn xem, đẹp quá thật, còn có một cái xác khô, kỳ lạ thật, người chết không phải đều nhập thổ vi an sao, ông già này tọa hóa à, lẽ nào là hòa thượng?" Bàn Tử thì ở bên cạnh nhìn vào mô hình Thiên Cung bên dưới xác khô!

"Hòa thượng gì, không thấy có tóc sao, nhiều nhất cũng là một đạo sĩ!" Thiên Chân cười nói!

Cảm giác như đã tìm thấy kho báu!

Mặc dù ở đây không phát hiện ra thứ gì đáng tiền, nhưng ý nghĩa của tấm bản đồ đó tuyệt phi tầm thường!

“Tiểu Ca, anh đang nhìn gì vậy?” Nhìn xung quanh một vòng, mới để ý đến sự bất thường của Tiểu Ca lúc này!

Trong lúc đánh nhau với khỉ biển, một tấm gương đồng dựa vào tường bị va đổ, để lộ ra một lối đi phía sau!

Tiểu Ca đã đứng ở đó rất lâu, mắt không chớp nhìn vào bên trong lối đi!

“Tôi luôn cảm thấy có người đang nhìn tôi!” Tiểu Ca lạnh lùng nói!

Trong ký ức của anh, dường như có ký ức mơ hồ về lối đi này!

“Tôi muốn vào xem!” Tiểu Ca nói như thể quyết định!

“Bên trong?

Sẽ có nguy hiểm không?” Thiên Chân sáp lại gần, thuận theo ánh mắt của Tiểu Ca nhìn vào trong lối đi đó!

Đúng lúc này, tiếng hát nghe thấy trong đường hầm lúc trước lại vang lên!

Đồng thời, ý thức của Thiên Chân đột nhiên trở nên mơ hồ, rồi dường như bị quỷ nhập, đột nhiên lao vào trong lối đi!

Thiên Chân bị mê hoặc chạy rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người!

Tiểu Ca vốn định vào, bây giờ thấy Thiên Chân phát điên chạy vào, cũng không nói hai lời đuổi theo!

“Má ơi, có chút tinh thần đồng đội được không!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, định đuổi theo, nhưng vừa bước chân ra lại dừng lại, quay đầu nhìn Phương Ngôn một cái!

“Nhìn tôi làm gì, đuổi theo đi!” Phương Ngôn lườm Bàn Tử một cái, cũng đi theo!

Tốc độ của Tiểu Ca tự nhiên là nhanh nhất, khi Phương Ngôn rẽ một cái đuổi kịp, Tiểu Ca đã kéo Thiên Chân quay lại!

"Này Tiểu đồng chí, cậu cũng bị quỷ nhập à, lên cơn điên à!" Bàn Tử lên trước trách mắng!

"Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra!" Thiên Chân lắc đầu, bây giờ còn đang ngơ ngác!

"Ảo giác!" Lời của Tiểu Ca tuy ngắn gọn, nhưng lại trúng vào điểm chính!

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Bàn Tử vội vàng khịt khịt mũi hít mạnh hai cái: "Cũng không có mùi hương đó!" Mùi hương biến mất rồi?

Tiểu Ca cũng không hiểu tại sao.

Năm xưa khi cùng đội khảo cổ Tây Sa vào đây, rõ ràng đã ngửi thấy một mùi hương, Tiểu Ca cảm thấy, cũng chính vì mùi hương đó, mới dẫn đến việc anh mất trí nhớ, và có được năng lực trường sinh bất lão!

Nhưng bây giờ quay lại đây, lại không ngửi thấy mùi hương đó!

"Hoặc là mùi hương đó là do chú ba bỏ độc, hoặc là nhiều năm trôi qua rồi, thứ đó đã bay hơi!" Bàn Tử nói!

Nhưng thấy Thiên Chân lườm một cái, Bàn Tử tự nhiên biết Thiên Chân ghét nhất là người khác nói xấu chú ba, vội vàng đổi lời: "Chú ba không có bản lĩnh đó đâu, nhìn cậu xem, không chỉ mất trí nhớ, còn trường sinh nữa, chú ba chưa chắc đã có bản lĩnh đó, nếu không thì sao lại trông khổ sở như bây giờ!" Nói xong, thấy Thiên Chân vẫn đang lườm, Bàn Tử vội vàng chuyển chủ đề: "Đến rồi, vào xem đi!" Đương nhiên sẽ không quay lại nữa!

Nhưng khi mọi người định đi vào xem xét, Phương Ngôn lại mở miệng nói: "Đợi đã!" Ánh mắt Phương Ngôn nhìn về phía một cái bàn

đặt đồ bồi táng trong góc, phía sau cái bàn đó, có một người phụ nữ đang co ro run rẩy!

Được Phương Ngôn nhắc nhở, Tiểu Ca cũng nhìn thấy A Ninh!

"Ây da má ơi, sao không chạy tiếp đi, để Bàn gia ta bắt được rồi nhé!" Bàn Tử cười lạnh một tiếng đi qua, nghiến răng nghiến lợi nhìn A Ninh nói!

Nếu không phải Bàn gia chỉ chơi phụ nữ không đánh phụ nữ, bây giờ ước chừng hận không thể một phát tát chết con mụ lòng dạ đen tối này!

"Bàn Tử đừng quậy, hình như có chút không bình thường!" Thiên Chân vội vàng nói!

Rồi liền sáp lại gần, cẩn thận quan sát A Ninh!

A Ninh rõ ràng đã bị thứ gì đó dọa, thần trí cũng không tỉnh táo, co ro ở đó run rẩy!

Thiên Chân thấy trên cổ A Ninh có mấy vết máu, không khỏi nhíu mày: "Phương ca, anh xem!" Phương Ngôn nhíu mày đi qua!

Nhưng không đợi Phương Ngôn nói, A Ninh dường như tìm thấy một bến đỗ an toàn, trực tiếp lao vào lòng Phương Ngôn, ôm chặt lấy anh, không chịu buông tay!

"Con mụ này giả vờ phải không, nhân cơ hội ăn đậu hũ của cháu trai lớn của ta, cẩn thận Tinh Tuyệt Nữ Vương ra thu phục cô!" Bàn Tử ở bên cạnh hừ nói!

Chương 76

Đương nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương không xuất hiện, A Ninh cũng không giả vờ!

Phương Ngôn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của A Ninh, cô run rẩy trong lòng anh!

Phương Ngôn dùng tay nhẹ nhàng vỗ lưng A Ninh.

"Vết thương trên cổ chắc là do tự cào, trong lúc sợ hãi tột độ, đã vô thức làm mình bị thương!" Phương Ngôn xem vết thương của A Ninh, rồi nói.

"Ánh mắt ngây dại, hành động chậm chạp, không thể là giả vờ!" Tiểu Ca cũng đưa ra kết luận!

"Vậy bên trong có thứ gì đó đáng sợ rồi, có thể dọa con mụ này điên, thứ bên trong không tầm thường đâu!" Bàn Tử nói!

Nói rồi, anh ta ghé vào khe cửa đang mở hé tò mò nhìn vào trong!

Một cái nhìn, quả nhiên thấy được một số thứ!

"Bên trong có ánh sáng đỏ à?" "Vào xem là biết!" Tiểu Ca lạnh mặt nói, rồi liền trực tiếp đi vào trong!

Đó cũng là một nhĩ thất, không lớn, chỉ là khác với nhĩ thất trước đó, trong nhĩ thất này không có vũng nước, ở vị trí trung tâm đặt một cây san hô khổng lồ!

Bàn Tử nhìn cây san hô mà chảy nước miếng: "Thứ này chắc đáng tiền lắm!" "Này Bàn Tử, cậu cũng làm nghề này rồi, cũng nên biết giá cả chứ, san hô, bên ngoài mười sáu một cân!" Thiên Chân trêu chọc!

"Rẻ thế?" Bàn Tử lập tức mất hứng thú!

“Vậy mấy cái chuông đó chắc đáng tiền nhỉ!” Bàn Tử chỉ vào những cái chuông treo trên cây san hô hỏi.

Nói xong, còn định đưa tay ra hái một cái nhỏ!

“Đừng động!” Tiểu Ca bên cạnh vội vàng lên tiếng ngăn cản!

“Hả?” Bàn Tử ngơ ngác nhìn Tiểu Ca!

“Nhìn những cái chuông này!” Lời của Tiểu Ca lại là nói với Phương Ngôn!

Phương Ngôn không đi lên trước, mà đang ôm A Ninh ở phía sau, tuy bây giờ A Ninh đã yên tĩnh lại, nhưng vẫn không buông Phương Ngôn ra!

“Giống với những cái chuông phát hiện trên người Thi miết vương ở mộ Lỗ Vương lúc trước!” Phương Ngôn nói!

“Loại chuông đồng xanh một khi vang lên có thể khiến người ta đau đầu chóng mặt, rơi vào ảo cảnh đó à?” Thiên Chân lúc đầu không nhìn ra, lúc này nghe Phương Ngôn nói vậy, lại nhìn kỹ: “Thật!” “Má ơi, nếu một cái chuông uy lực đã lớn như vậy, trên một cây có đến mấy chục cái, nếu vang lên hết, chẳng phải là điên hết à!

Chả trách con mụ A Ninh lại biến thành như vậy, ước chừng là không cẩn thận chạm vào chuông rồi!” Bàn Tử tắc lưỡi nói!

A Ninh sẽ đi chạm vào chuông ở đây?

Phương Ngôn không nghĩ vậy!

A Ninh là người của Cừu Đức Khảo, đối với những thứ trong mộ dưới đáy biển có thể nói là rất quen thuộc!

Nếu không thì cũng không thể dựa vào sức một mình mà đi đến đây!

Đã quen thuộc với mộ dưới đáy biển như vậy, thì không có lý do

gì không biết tác dụng của linh đang đồng xanh!

Vậy thì, điều gì lại khiến A Ninh phát điên?

Phương Ngôn nhíu mày, cũng không hiểu!

Lúc này, Bàn Tử và Thiên Chân đã rời khỏi cây san hô đó bắt đầu kiểm tra xung quanh nhĩ thất!

Phương Ngôn biết, trong nhĩ thất này ngoài cây san hô và linh đang đồng xanh ra, thực ra không có thứ gì khác, sau khi tìm kiếm xong, họ sẽ rút lui về chủ mộ thất có đỉnh trời kia!

Phương Ngôn lúc này ôm A Ninh bắt đầu đi ngược lại!

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử ở một bên đột nhiên kinh hô một tiếng!

"Cháu trai lớn, mau xem!" Bàn Tử gọi!

Phương Ngôn có chút tò mò, không biết Bàn Tử lại phát hiện ra thứ gì, liền đi qua hỏi: "Sao vậy?" Bàn Tử không trả lời, chỉ chỉ xuống đất!

Phương Ngôn cúi đầu nhìn, cũng sững sờ!

Trong góc nhĩ thất, đặt một cái đầu mọc đầy lông trắng!

Giữa đám lông trắng đó, ẩn hiện một vài sợi lông màu bạc!

Thứ này, Phương Ngôn không thể quen thuộc hơn được nữa!

Không phải là đầu của Hạn bạt lông trắng sao!

Nhưng!

Sao lại ở đây?

"Không phải thật sự gặp quỷ rồi chứ, nơi này cách nhĩ thất tôi gặp Hạn bạt lông trắng lúc trước xa vạn dặm!" Bàn Tử và Phương Ngôn nhìn nhau, nói!

“Phương ca, anh xem ở đây!” Lúc này, Thiên Chân ở bên kia cũng có phát hiện!

Phương Ngôn vội vàng đi qua!

Bên đó không phát hiện ra thi thể của Hạn bạt lông trắng, mà là một loạt dấu chân màu trắng dính đầy thi du!

Dấu chân rất mới, rõ ràng vừa mới xuất hiện không lâu, trên thi du của dấu chân còn có chút bọt trắng!

“Là con tống tử nhỏ lúc trước, nó cũng theo vào đây rồi!” Thiên Chân âm trầm nói!

“Cái đầu của Hạn bạt lông trắng đó, không nên xuất hiện ở đây mới đúng!” Bàn Tử cũng cảnh giác nhìn xung quanh nói!

Dấu chân rõ ràng không phải do Hạn bạt lông trắng để lại!

Nơi Hạn bạt lông trắng đi qua, nếu có dấu chân, cũng nên là loại cháy đen, chứ không phải loại dấu chân ẩm ướt này!

Phương Ngôn lúc đầu tưởng con tống tử nhỏ gặp trong nhĩ thất là Hạn bạt lông trắng trong quan tài, bây giờ xem ra, lại không phải như vậy!

Ngoài Hạn bạt lông trắng, trong mộ thất, chắc còn có thứ khác!

“Nhìn xem, dấu chân này giống với dấu chân tôi thấy trong nhĩ thất lúc trước, cũng chỉ có đi vào, không có đi ra, biến mất ở cạnh tường!” Phương Ngôn dùng đèn pin chiếu vào hai hàng dấu chân đó nói!

Dấu chân đi vào trong, rồi khi đến cạnh tường lại đột nhiên biến mất!

“Xuyên tường rồi?” Bàn Tử hỏi!

Nói rồi, anh ta giơ đèn pin lên chiếu lên trên, cũng không phát hiện

ra thứ gì, vừa không có dấu chân, cũng không có con tống tử nhỏ!

Chương 77

"Kết cấu của mộ thất này gần giống với đỉnh bảo tháp tôi xem lúc trước, đều là đỉnh phẳng, cũng không có cột đá, khả năng ở trên đó căn bản không có!" Thiên Chân liếc nhìn phía trên mộ thất nói!

Trừ phi con tống tử nhỏ đó có thể dính trên đỉnh mộ, nếu không thì, ngay cả chỗ bám cũng không có!

"Nếu không xuyên tường, con tống tử nhỏ đó chắc chắn là quỷ rồi, dù sao thi biến bình thường không có kỹ năng này!" Bàn Tử chắc nịch nói!

"Nếu là quỷ, thì không dễ đối phó!" Sắc mặt Thiên Chân cũng không tốt!

Nếu thật sự gặp đại tống tử, thì còn đỡ, ít nhất còn có máu lừa đen!

Nhưng hạ mộ, sợ nhất là gặp phải thứ vô hình như quỷ, tùy tiện một cái quỷ đả tường, cũng đủ mệt rồi!

Thiên Chân và Bàn Tử mặt đầy lo lắng thảo luận ở đó!

Phương Ngôn và Tiểu Ca thì đang kiểm tra xung quanh, cố gắng tìm vị trí của con tống tử nhỏ đó!

Phương Ngôn thậm chí còn thi triển cả Âm Nhãn Thuật! *Keng!

Sử dụng Âm Nhãn Thuật trong mộ dưới đáy biển phát hiện ra Mị, nhận được phần thưởng cấp độ Âm Nhãn Thuật +1!* Tiếng của hệ thống vang lên trong đầu Phương Ngôn, Phương Ngôn dựa vào năng lực của Âm Nhãn Thuật cũng đã nhìn thấy con quái vật nhỏ đang nhìn họ trong góc!

"Ở kia!" Phương Ngôn gần như hét lên cùng lúc với Tiểu Ca!

“Hi hi!” Dường như cảm giác được bị phát hiện, thứ trốn trong góc đó phát ra một loạt tiếng cười vui vẻ, trực tiếp nhảy chân sáo đi ra.

“Thứ quỷ gì đây?

Người hay quỷ?” Bàn Tử kinh hô một tiếng!

Khi thứ đó từ trong góc đi ra, họ cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dạng của nó!

Đó là một bé gái cao chưa đến một mét, trông rất dễ thương!

Trên đầu buộc hai bím tóc nhỏ, lúc đi nhảy nhót, hai bím tóc cũng lắc lư sau lưng!

Dễ thương, dáng vẻ bụ bẫm đáng yêu, nếu để mấy bà cô lớn tuổi nhìn thấy, nhất định sẽ bùng phát tình mẫu tử!

Da của cô bé hồng hào, hoàn toàn khác với thi thể, cũng không mọc lông, khiến người ta nhìn thấy không nhịn được muốn véo một cái vào khuôn mặt béo tròn đó!

Dáng vẻ dường như vô hại!

Sau khi cô bé đó ra ngoài, cũng không tấn công họ, ngược lại còn cười hi hi đi đến bên cạnh cái đầu của Hạn bạt lông trắng, đưa hai bàn tay nhỏ béo tròn ra, trực tiếp ôm cái đầu đó vào lòng, như đang ôm một món đồ chơi yêu thích!

“Hít!” Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến họ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy cô bé đó ôm lấy cái đầu của Hạn bạt lông trắng, rồi cúi đầu cắn một miếng vào vị trí cổ!

Khi ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ xinh xắn vốn dĩ, đã dính đầy máu đen, trong miệng còn ngậm một miếng thịt nhai nuốt từ từ.

Vô cùng quỷ dị và đáng sợ!

Dường như cảm giác được ánh mắt của Phương Ngôn đang nhìn mình, cô bé đó lại nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt ngây thơ, rồi lại như bừng tỉnh đại ngộ, ôm cái đầu Hạn bạt lông trắng nhảy chân sáo đến.

Bàn Tử không khỏi sợ hãi lùi lại một bước!

Cô bé đó trông vô hại, ai ngờ lại đáng sợ như vậy, ăn thi thể sao?

Dáng vẻ còn rất ngon miệng!

Thấy vậy, không sợ hãi lùi lại mới là lạ!

Người duy nhất không động là Tiểu Ca và Phương Ngôn!

Tiểu Ca dường như biết gì đó!

Phương Ngôn thì hoàn toàn là nghệ cao gan lớn!

Cô bé đó dường như đã nhắm trúng Phương Ngôn, nhảy chân sáo đến bên cạnh anh.

Tay của Phương Ngôn trong khoảnh khắc đó cũng biến thành màu ngọc ấm!

Mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì, lão tử đều một ngón tay chọc chết!

Nhưng ngay khi Phương Ngôn chuẩn bị ra tay, lại bị Tiểu Ca cản lại!

"Đừng ra tay, nó sẽ không làm hại cậu!" Tiểu Ca nói!

Phương Ngôn do dự, cuối cùng không ra tay, nhưng vẫn rất cảnh giác!

Quả nhiên đúng như lời Tiểu Ca nói, cô bé đó dường như thật sự không có ý định tấn công!

Nó đi đến trước mặt Phương Ngôn rồi dừng lại, sau đó lại lộ ra vẻ mặt rối rắm, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, đưa đôi tay

ngắn của mình ra, dâng cái đầu Hạn bạt lông trắng trong lòng mình lên!

"Má ơi, cháu trai lớn, cô bé này mời cậu ăn cơm à?" Bàn Tử tuy cũng có vẻ cảnh giác, nhưng không quên nói nhảm một câu!

"Ăn cơm em gái mày, muốn ăn thì mày ăn đi!" Phương Ngôn hừ lạnh một tiếng nói!

Mẹ nó ai mà nuốt nổi!

"Người ta cũng không mời tôi, em gái nhỏ ngoan, cho chú ăn được không?" Bàn Tử nói rồi, liều mạng sáp lại gần, đưa tay ra vẫy vẫy với cô bé!

Nhưng hành động tiếp theo của cô bé đó, lại trực tiếp dọa Bàn Tử ngã ngồi xuống đất!

Thấy Bàn Tử đưa tay ra, nó lại lập tức thu tay lại, ôm chặt cái đầu Hạn bạt lông trắng vào lòng, thậm chí còn xoay người, dùng lưng che đi cái đầu đó, rồi quay đầu lại, nhe răng nanh với Bàn Tử gầm lên một tiếng!

"Má ơi!" Bàn Tử vội vàng lùi lại hai bước!

Thấy Bàn Tử bị dọa một phen, cô bé lại phát ra một trận cười vui vẻ, rồi lại đưa cái đầu Hạn bạt lông trắng trong lòng mình ra, dâng về phía Phương Ngôn!

"Thấy chưa, người ta bảo cậu ăn đấy!" Bàn Tử nói: "Mau lên đi, đừng phụ lòng tốt của cô bé tống tử này!" Phương Ngôn lười để ý đến Bàn Tử, hỏi Tiểu Ca: "Thứ gì đây?" Phương Ngôn dù sao cũng không thật sự toàn tri toàn năng, anh chỉ biết thứ này gọi là Mị!

Mị là quỷ có ngoại hình đẹp!

Điều này không thể nghi ngờ, cô bé này quả thực trông rất dễ

thương!

Nhưng Mị cũng không thể ngoan ngoãn như vậy được, cũng sẽ tấn công con người!

Phương Ngôn chỉ có thể hỏi Tiểu Ca!

Mộ dưới đáy biển phát triển đến bây giờ, có rất nhiều thứ đã vượt ra ngoài sự hiểu biết của Phương Ngôn về cốt truyện!

Chương 78

"Thứ này gọi là Mị, chắc là Thiện thi!" Tiểu Ca lạnh mặt nói!

"Thiện thi?

Mày nói tống tử còn phân thiện ác à?" Bàn Tử ở bên cạnh than thở!

Phương Ngôn cũng vô cùng tò mò!

Vốn dĩ Tiểu Ca không nói nhiều, dường như cũng có chút thành kiến với Bàn Tử, thấy Bàn Tử hỏi thì không trả lời, chỉ đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng!

Mãi đến khi Phương Ngôn cũng nhìn sang với ánh mắt tò mò, Tiểu Ca mới khẽ gật đầu.

Ngược lại, Ngô Thiên Chân đứng bên cạnh lại đóng vai một phiên dịch viên đủ tiêu chuẩn cho Tiểu Ca!

"Tôi nhớ đã đọc nội dung liên quan trong bút ký của ông nội, Tống Tử trong mộ thực ra cũng không khác người là mấy, cũng chẳng có gì xấu xa, sở dĩ chúng tấn công con người là vì bị làm phiền lúc nghỉ ngơi, và vì người ta muốn lấy đi đồ bồi táng trong mộ!" "Thế nên tổ tiên mới có quy tắc, người thắp nến quỷ thổi đèn, đèn tắt gà gáy không trộm vàng, đây là quy tắc đã giao ước với người trong mộ!" Bàn Tử chen vào: "Kết quả là cái quy tắc này trong Lão Cửu Môn đều quên sạch cả rồi, chỉ còn phái Mô Kim Giáo Úy của tôi là còn giữ truyền thống này!" "Đây có lẽ là một Thiện Thi!" Phương Ngôn nói với Ngô Thiên Chân!

"Nếu như tôi đoán không lầm, trước đó tôi đã nhận ra, mọi thứ trong ngôi mộ dưới biển này dường như đều trái ngược.

Cộng thêm con quái vật dị dạng được chôn trong nhĩ thất trước đó, một nơi bảo địa thường sẽ có hai chỗ tụ linh mạch, những ngôi mộ như vậy thường đặt hai quan tài, một bên là chủ mộ, một bên là người thân chôn cùng." "Con quái vật dị dạng trong quan tài kia rõ ràng dùng để dưỡng khí tàng thi, không biết vì lý do gì mà thế cục dưỡng khí tàng thi bị phá vỡ, khiến bên đó sinh ra ác thi như Bạch Mao Hạn Bạt.

Còn sinh vật nhỏ này hẳn được chôn ở linh mạch còn lại, thế cục phong thủy ở đó chắc là chưa bị phá, nên tương đối mà nói, sinh vật nhỏ này đã biến thành Thiện Thi!" Ngô Thiên Chân giải thích xong.

Tiểu Ca đứng bên cạnh cũng gật đầu, rõ ràng đồng tình với cách nói của Ngô Thiên Chân!

"Thứ này, chỉ cần không chọc vào nó thì thường sẽ không có nguy hiểm, nó còn chỉ đường sống cho người trong mộ!" Tiểu Ca nói!

"Loại Thiện Thi này thường do đồng tử bồi táng biến thành, thứ nó muốn là sự giải thoát, chứ không phải bảo vệ những thứ trong này!" Ngô Thiên Chân bổ sung!

"Không đúng nha, sao con nhóc này lại hung dữ với tôi thế!" Bàn Tử nói.

Chỉ cần gã hơi đến gần sinh vật nhỏ một chút, Thiện Thi liền nhe răng gầm gừ, nhưng cũng không tấn công Bàn Tử!

"Ông định làm gì chẳng lẽ người ta không biết sao, không phải ông đang thèm thuồng bảo bối trong bụng người ta à!" Phương Ngôn khinh bỉ vỗ đầu Bàn Tử, hừ một tiếng!

"Bàn gia ta chỉ đùa chút thôi mà!" Bàn Tử oán giận.

Sau đó lại trêu chọc sinh vật nhỏ.

"Nhóc con, lại đây, chú Bàn cho kẹo!" "Xì!" Nhưng sinh vật nhỏ

này rõ ràng có thành kiến với Bàn Tử!

"Thôi được rồi, Bàn gia ta cũng không thèm lấy mặt nóng áp mông lạnh!" Bàn Tử bỏ cuộc, nhưng Phương Ngôn lại có chút rối rắm, nhìn bộ dạng vừa quái dị vừa đáng yêu của sinh vật nhỏ đang ôm cái đầu của Bạch Mao Hạn Bạt, Phương Ngôn nhất thời không biết phải làm sao!

"Nó chắc nghĩ là anh đã giết Bạch Mao Hạn Bạt, nên mới đưa cái đầu cho anh!" Ngô Thiên Chân đoán.

"Cũng biết điều phết!" Bàn Tử cười nói.

Phương Ngôn chẳng có hứng thú gì với cái đầu, chẳng lẽ lại gặm vài miếng, ghê chết đi được!

Nhưng thấy sinh vật nhỏ này có tâm tính trẻ con, Phương Ngôn có thể thử dỗ dành nó như dỗ trẻ con.

Thế là Phương Ngôn bạo dạn vỗ vỗ đầu sinh vật nhỏ, nói: "Ngoan, tặng cho anh đó!" Sinh vật nhỏ dường như nghe hiểu được lời anh nói, sau khi Phương Ngôn nói xong, nó liền lộ vẻ vui mừng, lại khúc khích cười, vội vàng cất cái đầu Bạch Mao Hạn Bạt đi, cứ như thể đó là một món bảo bối vậy!

"Chuyện lạ năm nào cũng có, dưới biển lại đặc biệt nhiều, con nhóc này thành tinh rồi à!" Bàn Tử tò mò nhìn sinh vật nhỏ, không dám lại gần.

Chỉ cần Bàn Tử không lại gần, sinh vật nhỏ kia vẫn giữ vẻ vô hại!

Sau khi cất cái đầu Bạch Mao Hạn Bạt, sinh vật nhỏ lại có vẻ bối rối, đôi đồng tử đen láy lộ vẻ ngây ngô, rồi đột nhiên há miệng, cổ họng trắng như tuyết khẽ cuộn lên, sau đó một chiếc hộp ngọc nhỏ được nó nôn ra.

"Ối mẹ ơi, ghê quá đi mất!" Bàn Tử nhíu mày, tỏ vẻ ghê tởm.

“Chắc là nó muốn dùng thứ này để trao đổi với anh!” Ngô Thiên Chân suy nghĩ một lúc rồi nói.

Chiếc hộp làm bằng ngọc trắng, trông rất tinh xảo, chỉ là trên đó dính đầy nước bọt nhớp nháp, trông hơi ghê!

“Tôi nghĩ anh nên nhận lấy đi, đừng làm nó không vui!” Ngô Thiên Chân lại nói.

Phương Ngôn tuy có chút kháng cự, nhưng vẫn gật đầu, sau đó lấy ra một miếng vải lót tay, nhận lấy hộp ngọc từ tay sinh vật nhỏ.

Thấy Phương Ngôn nhận lấy món quà của mình, sinh vật nhỏ có vẻ vui lắm, nó lại khúc khích cười, thậm chí còn vui vẻ ôm cái đầu Bạch Mao Hạn Bạt gặm hai miếng!

“Mau mở ra xem bên trong có bảo bối gì!” Bàn Tử vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện không tìm được kẹo mừng tuổi.

Bây giờ thấy chiếc hộp ngọc tinh xảo, gã liền phấn chấn hẳn lên!

“Ừm!” Phương Ngôn cũng rất tò mò không biết sinh vật nhỏ tặng gì, không cần Bàn Tử giục, anh cũng sẽ mở ra xem.

Khoảnh khắc hộp ngọc được mở ra, một mùi hương ngọt ngào lan tỏa.

Tiểu Ca đứng bên cạnh bỗng sững người, rồi nói: “Mùi hương này, chính là mùi hương năm đó tôi ngửi thấy!” Tiểu Ca có vẻ kích động, giọng nói cũng lớn hơn bình thường!

Phương Ngôn nghe vậy, vội nín thở!

Năm xưa Tiểu Ca chính vì ngửi phải mùi hương này mới mất trí nhớ và trường sinh!

“Hả?” Bàn Tử thì thầm hỏi, không dám thở, giọng cũng trở nên kỳ quái!

Phương Ngôn nhìn vào trong hộp ngọc, bên trong có hai thứ, một là mặt dây chuyền màu đen, trông như sắt, lại như ngọc, Phương Ngôn nhất thời không phân biệt được chất liệu.

Thứ còn lại là một viên đan dược toàn thân vàng óng.

Mùi hương hẳn là tỏa ra từ viên đan dược này.

Phương Ngôn chưa từng thấy thứ này, thậm chí trong sử sách cũng không có ghi chép nào.

Ngay cả mặt dây chuyền trông như sắt như ngọc kia, anh cũng không thể phân biệt được nó thuộc niên đại nào.

"Ngô Thiên Chân, cậu xem có nhận ra thứ này không?" Phương Ngôn hỏi Ngô Thiên Chân.

Nhưng Ngô Thiên Chân cũng lắc đầu, rõ ràng là không biết.

Đúng lúc này, Tiểu Ca đứng bên cạnh đột nhiên ôm đầu, trông có vẻ đau đớn, cơ mặt co giật, khuôn mặt điển trai trở nên có chút dữ tợn.

"Tiểu Ca, anh sao vậy?" Ngô Thiên Chân vội hỏi.

"Thứ này, là Thi Miết Đan!" Giọng Tiểu Ca dường như chứa đựng nỗi đau vô tận, nói xong liền ngất đi.

"Thôi xong, lại thêm một bình dầu lề mề!" Bàn Tử nhìn Tiểu Ca đang ngã vào lòng Ngô Thiên Chân, rồi lại nhìn A Ninh đang được Phương Ngôn dìu, cảm thấy đau đầu.

"Mà Thi Miết Đan là thứ gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Ngô Thiên Chân lắc đầu, rõ ràng cũng không biết lai lịch của thứ này.

Chương 79

Nhưng Phương Ngôn lại nhíu chặt mày, trông có vẻ kích động, lại có chút nghi ngờ.

"Thi Miết Đan, trong truyền thuyết là đan dược có thể trường sinh!" "Tần Thủy Hoàng vẫn luôn tìm thuốc trường sinh?" Nghe Phương Ngôn nói Thi Miết Đan chính là thuốc trường sinh, Bàn Tử không khỏi kinh ngạc kêu lên!

"Ừm!" Phương Ngôn gật đầu, tuy anh cũng không chắc Tần Thủy Hoàng năm xưa tìm có phải là loại Thi Miết Đan này không, dù sao trên thế giới này vật chất có thể trường sinh dường như không chỉ có một loại Thi Miết Đan, Bàn Tử rõ ràng không dùng Thi Miết Đan.

Nhưng Phương Ngôn vẫn mặc nhận, không có ý định giải thích.

"Thật sự có thứ có thể khiến người ta trường sinh sao?" Ngô Thiên Chân có chút không dám tin.

"Trước mắt anh chẳng phải có hai người rồi sao?" Phương Ngôn cười nói.

Đúng vậy, bất kể là Tiểu Ca hay Bàn Tử, tuổi tác của hai người đều không nhỏ, nhưng trông không có chút gì già đi cả.

Nhưng cụ thể có thật sự trường sinh hay không, thì không ai biết được!

Có lẽ vào một khoảnh khắc nào đó trong tương lai, Bàn Tử sẽ già đi trong nháy mắt rồi chết đi cũng không chừng!

"Vậy thì đây là bảo bối rồi, chắc chắn bán được không ít tiền!" Bàn Tử chảy nước miếng nói.

"Đừng mơ tiền, thứ này căn bản không bán được!" Ngô Thiên

Chân nói.

“Tại sao chứ?

Không phải thuốc trường sinh sao, ăn vào là có thể trường sinh mà!” Bàn Tử không hiểu hỏi.

“Làm sao chứng minh viên thuốc này là thuốc trường sinh?” Phương Ngôn đứng bên cạnh cười nói.

“Đương nhiên là ăn vào…” Bàn Tử nói không nổi nữa!

Ăn vào rồi, thứ như thuốc trường sinh cũng không thể có hiệu quả ngay lập tức được!

Ai ăn cũng là một vấn đề!

Phải có người thử thuốc chứ!

Chưa nói đến chỉ có một viên đan dược, dù có nhiều hơn, đợi đến khi người thử thuốc biểu hiện ra thể chất trường sinh, e là cũng đến năm sau tháng nào rồi!

Thấy Bàn Tử rối rắm, Phương Ngôn lại bồi thêm một đòn: “Với lại, nếu thứ này thật sự có tác dụng, chủ mộ sao lại để nó ở đây, sớm đã ăn rồi!” “Vậy là thứ này không đáng tiền sao?

Con nhóc kia lừa mình à!” Bàn Tử có chút đau lòng, trừng mắt nhìn sinh vật nhỏ bên cạnh!

“Xì!” Sinh vật nhỏ kia cũng không phải dạng dễ chọc, thấy Bàn Tử trừng mắt, nó liền gầm gừ với Bàn Tử, sau đó lại rụt rè nấp sau lưng Phương Ngôn, thò cái đầu nhỏ ra cảnh giác nhìn Bàn Tử!

“Được rồi, ông đừng có bắt nạt người ta nhỏ con, sinh vật nhỏ này cũng tội nghiệp, còn nhỏ vậy đã bị đem đi bồi táng!” Ngô Thiên Chân bước tới nói với Bàn Tử.

“Chúng ta về lại chủ mộ thất trước đi!” Phương Ngôn nói.

Trong nhĩ thất này đúng là không có bảo bối gì đáng tiền, thế là cả nhóm quay lại mộ thất trước đó.

Kỳ lạ là, sinh vật nhỏ kia thấy Phương Ngôn rời đi, nó nghiêng đầu nhìn một lúc lâu, cũng không ngăn cản, mãi đến khi Phương Ngôn bước vào cánh cửa hé mở và biến mất khỏi tầm mắt nó, nó mới… đi theo!

"Yo, cháu trai lớn của ta, không phải nó để ý cậu rồi chứ, định về làm con dâu nuôi từ bé cho cậu à!" Thấy sinh vật nhỏ ôm cái đầu dữ tợn lon ton chạy theo, Bàn Tử không khỏi trêu chọc.

Dù sao bây giờ cũng biết nó là Thiện Thi, không gây nguy hiểm, Bàn Tử cũng không còn cảnh giác như trước!

"Đừng quan tâm nó, ra ngoài trước đã, nếu không mấy người chúng ta đều phải ở lại đây bồi táng cùng đấy!" Phương Ngôn lắc đầu nói.

"Cũng phải!" Bàn Tử gật đầu, đúng là bây giờ quan trọng nhất là tìm đường ra ngoài.

Ngôi mộ dưới biển này ở dưới đáy biển, bên trong có không khí, nhưng nếu mấy ngày mà không tìm được lối ra, chẳng lẽ phải chết đói ở đây sao.

"Ngô Thiên Chân, cậu có ý kiến gì không?" Phương Ngôn nhìn Ngô Thiên Chân hỏi!

Dù sao Ngô Thiên Chân cũng không phải bình dầu lề mề, là người của Lão Cửu Môn, tuy võ lực không đáng tin, nhưng đôi khi cũng có thể đưa ra những ý kiến có giá trị.

Phương Ngôn đương nhiên biết có thể phá hủy bảo đỉnh trên đầu để ra ngoài!

Nhưng lúc nào triều rút, lúc nào phá, anh không biết, phải xem Ngô

Thiên Chân.

Thấy Phương Ngôn hỏi, Ngô Thiên Chân thực ra đã sớm muốn thể hiện giá trị của mình trước mặt Phương Ngôn, suy nghĩ một chút rồi vội nói!

"Bây giờ chúng ta có hai con đường để ra ngoài, thứ nhất là quay lại đường cũ, xem có tìm được bình dưỡng khí không, sau đó lại theo đường cũ trở về." "Nhưng như vậy quá tốn thời gian, tình hình trong mộ quá phức tạp, không biết sẽ gặp phải phiền phức gì!" "Còn con đường thứ hai, là ở đây!" "Bảo đỉnh thiên cung này hẳn là nơi gần mặt biển nhất, chỉ cần chúng ta tính toán thời gian, khoét một lỗ trên bảo đỉnh là có thể rời khỏi đây!" Ngô Thiên Chân nói xong, liền nhìn Phương Ngôn như một đứa trẻ khoe khoang!

Sở dĩ cậu muốn thể hiện trước mặt Phương Ngôn, để Phương Ngôn công nhận, chủ yếu là muốn Phương Ngôn biết giá trị của mình, để sau này đi đạo mộ còn dẫn cậu theo!

"Quay lại thì biến số quá nhiều, tôi cũng không chắc bình dưỡng khí ở mộ thất nào, nếu tốn quá nhiều thời gian, dưỡng khí ở đây chưa chắc đã đủ!" Phương Ngôn gật đầu nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy, tuy hơi mạo hiểm, nhưng ra ngoài từ đây là cách tốt nhất!" Ngô Thiên Chân gật đầu.

"Nhưng muốn ra ngoài từ đây, phải đợi lúc triều rút, nếu không áp lực nước biển quá lớn, nước ập vào thì chúng ta cũng lành ít dữ nhiều!" Phương Ngôn tiếp tục nói.

"Cái này thì dễ, tôi vừa xem đồng hồ, còn khoảng nửa tiếng nữa là đến đỉnh điểm triều rút, lúc đó là an toàn nhất!" Ngô Thiên Chân nói.

"Không ngờ đồng chí nhỏ cũng giỏi phết nhỉ, ngay cả thời gian triều rút cũng xem ra được!" Bàn Tử không khỏi giơ ngón cái khen

ngợi.

“Dù sao tôi cũng là người của Lão Cửu Môn, không thể kém hơn ông Bàn được!” Ngô Thiên Chân đắc ý nói.

Tuy kinh nghiệm còn non, nhưng kiến thức lý thuyết thì phong phú!

“Được rồi, đừng có thở nữa, ông còn béo hơn cả Bàn gia tôi rồi!” Phương Ngôn lười nghe hai người đấu võ mồm, trực tiếp nhảy lên nóc phòng, dùng tay gõ một cái, sau đó vận Huyền Ngọc Chỉ, mạnh mẽ chọc vào tường, khoét ra một miếng rồi nhảy xuống.

“Xem đi, bên trong toàn là vữa sắt, tôi muốn khoét ra cũng phải tốn chút sức lực!” Phương Ngôn ném khối sắt khoét từ trên đỉnh xuống cho Ngô Thiên Chân.

Ngô Thiên Chân xem xong, lộ vẻ áy náy, có chút xấu hổ!

“Tôi đáng lẽ phải nghĩ ra sớm, bảo đỉnh đã được xây thành dạng nóc bằng, thì tường bốn phía nhất định được gia cố, bên trong đổ đầy vữa sắt, chúng ta không có công cụ cũng không khoét ra được!” “Trừ khi dùng thuốc nổ!” Bàn Tử bổ sung.

“Nhưng trang bị của tôi đều không tìm thấy, lấy đâu ra thuốc nổ bây giờ!” Ngô Thiên Chân nản lòng nói.

Không mở được bảo đỉnh, chỉ có thể quay lại tìm bình dưỡng khí!

Nhưng nhĩ thất đặt bình dưỡng khí lại không đứng yên, trong đó ẩn chứa kỳ môn bát quái chi thuật, muốn tìm không hề đơn giản!

“Trong bụng cái xác khô kia có thuốc nổ!” Đúng lúc này, Tiểu Ca cuối cùng cũng tỉnh lại, mở miệng nói.

Trí nhớ của Tiểu Ca đứt quãng, cần có điểm kích hoạt mới có thể nhớ lại một vài chuyện đã trải qua.

Rõ ràng, anh đã nhớ lại một vài chuyện cũ khi cùng đội khảo cổ Tây Sa xuống mộ biển, biết được cơ quan bên trong cơ thể xác khô đó.

Ngô Thiên Chân nghe Tiểu Ca nói vậy, vội chạy đến trước xác khô xem xét, sau đó quay đầu gọi mọi người!

Chương 80

"Bên trong thi thể có cơ quan, chứa thuốc nổ, chỉ cần kích hoạt bát bảo chuyển tử bên trong thi thể là có thể kích nổ!" Ngô Thiên Chân vui mừng reo lên!

"Vậy là có cứu rồi!" Bàn Tử rõ ràng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phương Ngôn thì gật đầu.

Tường bốn phía bảo đỉnh tuy được đổ bằng vữa sắt, nhưng bản thân bảo đỉnh thì không, chỉ cần phá hủy các cột trụ xung quanh, cả cái đỉnh sẽ sập xuống, tự nhiên có thể ra ngoài được!

"Tiếc là tam thúc không có trong mộ biển, cũng không biết chú ấy đi đâu rồi!" Có thể ra ngoài đương nhiên là tốt, nhưng không tìm được tam thúc, Ngô Thiên Chân có chút thất vọng.

"Yên tâm đi, tam thúc cậu cũng là dân giang hồ lão luyện, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!" Phương Ngôn bước tới an ủi.

Sau đó anh đi đến bên cạnh xác khô.

Phương Ngôn biết rõ, xác khô này cũng là do Uông Tàng Hải đặt ở đây, một khi động vào, xác khô sẽ thi biến!

Tuy Tống Tử thi biến không đáng sợ, nhưng trong bụng thứ này có thuốc nổ, lỡ nó chạy đến gần rồi phát nổ thì phiền phức to!

Nhưng Phương Ngôn đã biết, tự nhiên sẽ không cho nó cơ hội thi biến, cố gắng tránh mọi khả năng bất trắc có thể xảy ra.

Phương Ngôn bước tới, Huyền Ngọc Chỉ trực tiếp chọc thủng trán xác khô!

Lần này, dù muốn thi biến cũng không thể nữa!

Sau đó Phương Ngôn cẩn thận đưa xác khô lên nóc phòng, buộc vào một cây cột.

"Còn khoảng mười phút nữa là đến giờ triều rút, lúc đó trực tiếp kích hoạt bát bảo chuyển tử trong cơ thể xác khô, kích nổ phá hủy cột trụ là có thể ra ngoài!" Ngô Thiên Chân xem đồng hồ rồi nói.

"Chỉ là A Ninh bây giờ đang hôn mê, e là hơi khó!" Một khi bảo đỉnh sập xuống, nước biển ùa vào, ai cũng có thể gặp bất trắc, bị đá trên bảo đỉnh đập trúng, hoặc bị chôn vùi ngay tại đây!

A Ninh hiện đang hôn mê, càng không thể xuống nước được!

"Giao cho tôi!" Phương Ngôn nói.

"Theo tôi thì cứ vứt con mụ lòng dạ đen tối này lại đây là xong!

Sống chết mặc bay!" Bàn Tử lẩm bẩm.

"A Ninh này vẫn còn hữu dụng đấy!" Phương Ngôn cười nói.

"Có ích gì chứ?" Bàn Tử hỏi.

"Bản thân cô ta thì không, nhưng công ty đứng sau cô ta, ông không hứng thú sao?" Phương Ngôn thản nhiên nói.

"Công ty khai thác tài nguyên hải dương đó?" Ngô Thiên Chân hỏi.

Trước đó A Ninh đã dùng cái tên này để lừa Ngô Thiên Chân!

"Nếu thật sự là một công ty hợp pháp, cậu nghĩ họ sẽ hiểu rõ tình hình trong mộ biển đến vậy sao?" Phương Ngôn lắc đầu.

Phải thừa nhận, Phương Ngôn đúng là vì có quan hệ da thịt với A Ninh nên mới có chút chiếu cố cô ta!

Nhưng cũng không thể phủ nhận, A Ninh này đối với anh có giá trị lợi dụng!

Tuy A Ninh chỉ là một phụ nữ có thân thủ khá, có chút tâm cơ!

Nhưng ông chủ đứng sau cô ta, người cha nuôi Cừu Đức Khảo kia không phải là người thường!

“Không sai!” Được Phương Ngôn nhắc nhở.

“Người hiểu rõ mộ biển như vậy nhất định là do tam thúc nói cho họ biết, đã biết tôi hiện tại không liên lạc được với tam thúc, vậy thì chắc chắn biết tung tích của chú ấy!” “Cho nên mang cô ta theo, chúng ta có thể dùng để uy hiếp người đứng sau!” Phương Ngôn nói.

Ngô Thiên Chân gật đầu, rồi nhìn đồng hồ, sắp đến giờ triều rút!

“Phương ca, trông cả vào anh!” Ngô Thiên Chân nói.

“Ừm!” Phương Ngôn gật đầu, nhặt cục đá lúc nãy khoét từ trên nóc xuống, trực tiếp ném về phía bụng xác khô!

Phương Ngôn sở hữu toàn bộ Bàn Sơn Thuật, ném phi tiêu sỏi đá không hề khó khăn, tuy không thể so với tuyệt kỹ của Môn phái Mặt Trăng, nhưng cũng rất lợi hại, chỉ đâu trúng đó!

“Ầm!” Viên đá đập vào bụng xác khô, tức thì kích hoạt bát bảo chuyển tử bên trong, xác khô nổ tung, uy lực vụ nổ rất lớn, cột chịu lực sập ngay lập tức, bảo đỉnh phía trên cũng xuất hiện vết nứt!

Phía trên bảo đỉnh là nước biển!

Bảo đỉnh nứt ra, hiển nhiên không thể chịu nổi sức nặng của nước biển, trực tiếp sụp xuống!

Phương Ngôn không quan tâm đến người khác, họ đều có thể tự lo liệu, anh chỉ ôm lấy A Ninh, vận Quy Tức Thuật, bơi lên trên!

A Ninh lúc này đang hôn mê, sẽ vô thức hít thở, may mà Phương Ngôn bịt mũi cô ta, thỉnh thoảng dùng miệng truyền một ngụm dưỡng khí, mới khiến A Ninh không bị chết đuối, nhưng uống vài ngụm nước biển là không thể tránh khỏi.

Khi Phương Ngôn đang ôm A Ninh bơi lên, anh cảm thấy chân mình chùng xuống, dường như có thứ gì đó kéo lại!

Phương Ngôn cúi đầu nhìn, thì thấy sinh vật nhỏ Thiện Thi kia đang nắm lấy mắt cá chân mình.

Trong ánh mắt của nó lộ ra vẻ cảm kích!

Dường như nó đang cảm ơn Phương Ngôn đã giúp nó thoát khỏi ngôi mộ đã giam cầm nó hàng ngàn năm!

Nhưng khi nước biển ùa vào, sinh vật nhỏ có vẻ hoảng sợ, không biết phải làm sao!

Nó cảm thấy thân thiết nhất với Phương Ngôn, nên đã nắm lấy anh ngay lập tức!

"Ngươi nên đi đầu thai đi!" Phương Ngôn thầm nghĩ, dùng sức ở chân, định đá sinh vật nhỏ xuống!

Nhưng sinh vật nhỏ kia dù ở trong nước biển cũng rất linh hoạt, một tay ôm cái đầu Bạch Mao Hạn Bạt không nỡ buông, tay kia thì bám vào quần Phương Ngôn rồi leo lên lưng anh, mặc cho Phương Ngôn giãy giụa cũng không thể hất ra được!

Nếu không phải đang ôm A Ninh, Phương Ngôn có thể quay lại cho nó một cước, không chết cũng có thể hất nó ra.

Nhưng lúc này Phương Ngôn đang ôm A Ninh, lại ở dưới biển, tuy Phương Ngôn có thể ở dưới nước lâu, nhưng A Ninh thì không!

Bất đắc dĩ, Phương Ngôn đành tạm thời không để ý đến sinh vật nhỏ, bơi về phía mặt nước!

Đoạn đường đi lên không gặp nguy hiểm, cũng không gặp lại cấm bà, khiến Phương Ngôn có chút thất vọng!

"Keng!

Đã khám phá mộ biển, nhận được phần thưởng: tất cả kỹ năng cấp +1!" "Keng!

Đã khám phá mộ biển, nhận được kỹ năng Truy Hồn Lệnh!" Sau khi ra khỏi mộ biển thành công, hệ thống đã trao phần thưởng, hành trình mộ biển cũng đến đây là kết thúc!

Lúc Phương Ngôn ngoi lên khỏi mặt nước, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đã lên bờ, đang lo lắng tìm kiếm tung tích của anh!

Chương 81

Thấy Phương Ngôn lộ diện trên mặt biển, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm, chạy tới đón!

Nhưng vừa đến gần, Bàn Tử lại vội lùi lại một bước!

"Cậu mang cả tiểu tổ tông này lên đây à!" Bàn Tử chỉ vào Phương Ngôn hỏi!

Lúc này, Thiện Thi kia đang bám trên lưng Phương Ngôn, tò mò nhìn xung quanh, dường như chưa từng thấy hoàn cảnh như vậy, đôi mắt to long lanh đầy vẻ hiếu kỳ, lại có chút căng thẳng.

Nó bám trên lưng Phương Ngôn, một tay nắm vai anh, tay kia ôm cái đầu Bạch Mao Hạn Bạt.

Khi Bàn Tử lại gần, sinh vật nhỏ lập tức cảnh giác, nhe răng gầm gừ với gã!

"Bị nó bám theo rồi, không có thời gian hất ra, đành mang theo thôi!" Phương Ngôn lên bờ rồi mới nói.

"Tiểu Ca đâu!" Ngô Thiên Chân hỏi.

Đối với Thiện Thi này, cậu cũng không quá lo lắng!

Dù sao sinh vật nhỏ trông vô hại, cũng không làm hại ai, dù không thích Bàn Tử, cũng chỉ dọa nạt chứ không tấn công!

"Không cần tìm Tiểu Ca đâu, anh ta sẽ không sao đâu, chỉ là không đi cùng đường với chúng ta thôi!" Phương Ngôn nói, đặt A Ninh xuống bãi cát, rồi nhìn xung quanh.

"A Ninh chắc sẽ để lại đường lui, tìm xem gần đây có thuyền để rời đi không!" Phương Ngôn vừa nói vừa xé một mảnh vải từ quần

áo, trói tay chân A Ninh lại!

Tại một biệt thự ven biển ở Nam Hải.

Đây là nơi Phương Ngôn vừa mua, tốn hết hơn hai trăm triệu.

Anh không về Tinh Thành mà ở lại đây.

Không phải không muốn về, mà về phiền phức quá!

Phương Ngôn giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Anh lại mơ thấy giấc mơ kỳ lạ đó!

Trong mơ, Tinh Tuyệt Nữ Vương ngày càng ngưng thực, giấc mơ ngày càng chân thật, thậm chí có thể nhìn rõ đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đôi đồng tử có hoa văn mắt màu đỏ.

Những chi tiết mây mưa trong mơ cũng ngày càng tinh tế, khiến Phương Ngôn không muốn tỉnh lại!

Nhưng anh đã tỉnh rồi!

Bị đánh thức!

Trên người có vật nặng đè xuống, lúc Phương Ngôn mở mắt ra, anh không phát hiện, trong khoảnh khắc mở mắt, đồng tử của anh cũng có hoa văn mắt màu đỏ, nhưng đã tan đi ngay lập tức!

"Có thể yên tĩnh một chút không!" Nhìn thấy Thiện Thi đang ngồi trên bụng mình, Phương Ngôn không hề kinh hãi.

Đúng vậy, sinh vật nhỏ Thiện Thi đã theo anh ra khỏi mộ biển!

Dường như nó cảm thấy ở thế giới mới này lạ nước lạ cái, không dễ sống, nên đã bám lấy Phương Ngôn, gần như đi đâu cũng theo đó, không bao giờ để Phương Ngôn rời khỏi tầm mắt!

Đây cũng là một lý do anh không về Tinh Thành!

Mang theo thứ này về, không chừng sẽ gây ra phiền phức!

Thế nên Phương Ngôn mới phải cắn răng chi một số tiền lớn mua một căn biệt thự ở một nơi hẻo lánh không người ở ngoại ô Nam Hải.

Thấy Phương Ngôn tỉnh lại, còn nói chuyện với mình, sinh vật nhỏ liền vui mừng, nhảy nhót trên bụng Phương Ngôn, phát ra tiếng cười khúc khích!

"Haiz!" Phương Ngôn thở dài, anh cũng bó tay với thứ này, không biết phải làm sao.

Giết nó ư, thật không nỡ!

Không thể không thừa nhận, nó trông rất xinh đẹp đáng yêu, lại chưa bao giờ tấn công ai, đối với Bàn Tử, nhiều nhất cũng chỉ nhe răng gầm gừ, sau mấy ngày quen thuộc, cũng không còn tỏ ra địch ý nữa!

Lại còn bám người như vậy, lại vô hại, Phương Ngôn thật không nỡ ra tay!

Nhưng giữ lại, chắc chắn sẽ có phiền phức!

Sinh vật nhỏ này tuy trông giống một cô bé mười tuổi!

Đúng vậy!

Ban đầu chỉ cao chưa đến một mét, trông như đứa trẻ sáu, bảy tuổi, sau khi ăn hết cái đầu Bạch Mao Hạn Bạt, nó đã cao lên khoảng một mét hai chỉ trong một đêm, tóc cũng dài ra, trông hệt như một tiểu mỹ nữ!

Chỉ là trí thông minh của nó, lại khiến người ta đau đầu!

Nó không biết nói, tuy có vẻ nghe hiểu lời Phương Ngôn, nhưng dường như không hiểu rõ, tóm lại là dù anh có dạy thế nào, nó vẫn làm theo ý mình.

Ví dụ như làm phiền Phương Ngôn ngủ!

Ví dụ như lúc nào cũng bám lấy Phương Ngôn!

Hay ví dụ như… hoàn toàn không biết kiểm soát sức mạnh!

Chuyện này phải kể từ lúc mới dọn vào đây!

Ban đầu mang theo sinh vật nhỏ này, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đều không phản đối!

Ngô Thiên Chân vì thiện tâm, quá thánh mẫu.

Còn Bàn Tử thì thèm thuồng bảo bối trong bụng sinh vật nhỏ!

Hôm đó Bàn Tử vừa mới làm quen với sinh vật nhỏ, không đến mức bị nó nhe răng gầm gừ.

Bàn Tử ngồi bên cạnh sinh vật nhỏ, xoa đầu nó rồi đùa với Phương Ngôn: "Hay là chúng ta mổ bụng nó ra xem bên trong có gì, dù sao loại Tống Tử này mổ bụng cũng không chết được!" Bàn Tử còn chưa nói xong, sinh vật nhỏ đã nổi giận, cánh tay trông nhỏ bé vung lên, sức lực lại không thua gì Phương Ngôn!

Thân hình hơn hai trăm cân của Bàn Tử bị đánh bay xa hơn mười mét, còn hộc máu!

Sau đó Phương Ngôn nghiên cứu mới phát hiện, sinh vật nhỏ này quả thực là một lực sĩ, ngay cả sức mạnh hiện tại của anh cũng chưa chắc bằng nó, lại còn không biết mệt là gì!

Lần này Bàn Tử lại càng mừng rỡ, không còn thèm thuồng bảo bối trong bụng sinh vật nhỏ nữa, mà có ý định khác.

"Sinh vật nhỏ này tốt đấy, sau này xuống mộ mang theo, gặp quái thú hay Tống Tử thì thả nó ra, chắc chắn trấn áp tất cả!" Từ đó về sau, Bàn Tử đối với sinh vật nhỏ còn thân hơn cả mẹ ruột!

Theo lời Bàn Tử, đây gọi là phát triển bền vững, sau này phát tài đều trông cậy vào nó!

Phương Ngôn xuống giường, ngồi trước bàn làm việc, lơ đãng nhìn cuốn sổ tay trên bàn.

Đó là cuốn sổ ghi chép của đội khảo cổ Tây Sa mà Phương Ngôn mang về từ con tàu ma, sau đó đưa cho Ngô Thiên Chân, sau khi về Ngô Thiên Chân lại đưa cho Phương Ngôn!

Chương 82

Lúc này, một trang của cuốn sổ đang mở, chính là trang vẽ Xà Mi Đồng Ngư!

Phương Ngôn có chút lơ đãng nhìn, ánh mắt ngưng tụ trên bức vẽ Xà Mi Đồng Ngư.

Nhưng đúng lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Mắt anh đột nhiên có cảm giác hơi nóng!

Cảm giác này không đau đớn, chỉ hơi khó chịu!

Sau đó Phương Ngôn liền thấy, cuốn sổ trên bàn đang dần mờ đi, dường như sắp biến mất!

Phương Ngôn sững người, vội dụi mắt nhìn lại, kết quả lại như chưa có gì xảy ra!

"Chuyện gì vậy?" Phương Ngôn trong lòng có chút căng thẳng!

"Chẳng lẽ là vì đôi mắt của mình?" Anh nhớ lại cảnh tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương đối phó với cấm bà trong mộ biển, Tinh Tuyệt Nữ Vương thậm chí không làm gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cấm bà, sau đó cấm bà liền bị kéo giãn rồi biến mất!

Chẳng lẽ?

Phương Ngôn vội ngồi thẳng người, bắt đầu tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào cuốn sổ trên bàn!

Thậm chí không dám chớp mắt!

Quả nhiên, cuốn sổ đó lại mờ đi trong tầm mắt của Phương Ngôn.

Lần này Phương Ngôn kìm nén sự kinh ngạc trong lòng, không dời tầm mắt!

Sau đó anh phát hiện, cuốn sổ đó đã hoàn toàn biến mất!

Mãi đến lúc này, Phương Ngôn mới vội dụi mắt, nhìn lại bàn làm việc.

"Thật sự biến mất rồi!" Lần này, cuốn sổ không xuất hiện lại!

"…Năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Theo ghi chép trên bích họa trong mộ hoàng tử Cô Tô, hoàng tử Cô Tô năm xưa đi ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã thấy một cảnh tượng như vậy!

Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn một nô lệ, sau đó nô lệ đó biến mất không dấu vết!

Giống hệt tình huống của Phương Ngôn bây giờ!

Phương Ngôn hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại, rồi lại bắt đầu suy nghĩ.

"Nhưng thứ biến mất đã đi đâu?" Đây là một vấn đề!

Không thể nào cứ thế biến mất được!

Nếu chỉ nhìn chằm chằm vào một vật phẩm là có thể khiến nó hoàn toàn biến mất, dường như cũng không có tác dụng gì!

Phương Ngôn không cử động, vẫn ngồi bên bàn làm việc, nhưng trong đầu đã bắt đầu nghĩ đến cuốn sổ đó.

Sau đó, một điều mà Phương Ngôn không nhìn thấy đã xảy ra, khi anh tập trung tinh thần nghĩ đến cuốn sổ đó, đột nhiên có những tia sáng mờ nhạt từ mắt anh tỏa ra, rồi trên bàn làm việc, tại vị trí mà tầm mắt Phương Ngôn ngưng tụ, hiện ra một cuốn sổ tay!

Chính là cuốn sổ ghi chép tư liệu của đội khảo cổ Tây Sa!

"Ra là vậy!

Chỉ cần dựa vào ý niệm để suy nghĩ, sau đó thông qua tầm mắt, là

có thể!" Phương Ngôn cuối cùng cũng mỉm cười!

Đây là năng lực độc lập ngoài hệ thống!

Tuy không thể tiến hóa thông qua hệ thống, nhưng lại khiến Phương Ngôn cảm thấy thỏa mãn hơn cả những kỹ năng mà hệ thống thưởng!

Trong lúc Phương Ngôn đang không ngừng thử nghiệm năng lực mới, Bàn Tử lại hấp tấp chạy vào phòng anh!

"Cháu trai lớn, ông chủ của A Ninh đến rồi!" Ông chủ của A Ninh đến rồi!

Nghe Bàn Tử nói, Phương Ngôn đứng dậy đi ra ngoài.

"A Ninh đâu?" "Đang nghỉ ở phòng bên cạnh, không biết là ông chủ cô ta đến!" Bàn Tử nói.

Sau khi ra khỏi mộ biển, Phương Ngôn đã trói A Ninh lại.

Sau đó tìm được con thuyền A Ninh để lại trên đảo để rời khỏi đó.

Sau khi về A Ninh vẫn chưa tỉnh, Phương Ngôn tìm được căn biệt thự này rồi tiện thể nhốt A Ninh vào đây!

Ngoài việc hạn chế đi lại, thực ra cũng không ngược đãi gì cô ta!

A Ninh biết không trốn được, cũng thông minh không phản kháng, ở lại đây, rồi theo yêu cầu của Phương Ngôn liên lạc với Cừu Đức Khảo.

"Tôi đi gặp ông chủ của cô ta, ông đi đưa A Ninh đến đây!" Phương Ngôn nói.

Bàn Tử gật đầu, bảo gã đánh Tống Tử thì được, chứ chuyện đàm phán tống tiền, Bàn Tử thật sự không làm được!

"Lúc đưa cô ta đến nhớ trói lại!" Phương Ngôn nhắc nhở.

Cũng phải để Cừu Đức Khảo thấy A Ninh đang bị bắt làm con tin!

"Yên tâm!" Bàn Tử gật đầu.

Lúc Phương Ngôn xuống lầu, liền thấy một người đàn ông ngoại quốc tóc vàng đang ngồi trong phòng khách, vắt chéo chân nói chuyện với Ngô Thiên Chân!

Nhìn thấy dung mạo của Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn cũng có chút kinh ngạc!

Cừu Đức Khảo là người cùng thời với Ngô Lão Cẩu, Phật Gia, bây giờ ít nhất cũng phải một trăm tuổi rồi, nhưng trông đâu có già, hoàn toàn giống một người đàn ông ngoài năm mươi!

Dường như ông ta đang giải thích gì đó với Ngô Thiên Chân, nghe tiếng bước chân trên lầu, Cừu Đức Khảo dừng lại, quay đầu, đối mặt với Phương Ngôn.

"Phương ca!" Ngô Thiên Chân thấy Phương Ngôn xuống, liền đi tới, lúc đến bên cạnh Phương Ngôn mới nhỏ giọng nói: "Cẩn thận một chút, lão già này không đơn giản đâu!" "Ừm!" Phương Ngôn khẽ gật đầu, rồi đi tới.

"Hẳn là ngài Phương đây, tôi có nghe A Ninh nhắc đến ngài!" Cừu Đức Khảo với nụ cười hiền hậu nhìn Phương Ngôn, như chào hỏi một người bạn cũ, hoàn toàn không có vẻ gì là đang đối mặt với kẻ bắt cóc!

"Ông là ông chủ của A Ninh?" Phương Ngôn nghênh ngang đi tới, rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, bộ dạng trông như một tên côn đồ!

"Không sai!" Cừu Đức Khảo gật đầu, rồi nhìn Phương Ngôn nói: "Trước đây tôi nghe A Ninh nói muốn ở chỗ ngài Phương chơi vài ngày, bây giờ công ty có chút việc cần A Ninh làm, nên tôi đặc biệt đến đón cô ấy về, làm phiền mấy ngày, mong ngài Phương thông

cảm!" Nói thì hay lắm, Cừu Đức Khảo chỉ không nhắc đến chuyện Phương Ngôn bắt cóc!

"Ông cũng đừng giở trò với tôi nữa, A Ninh trước đây trong mộ biển gài bẫy tôi chắc là do ông sai khiến nhỉ, tôi vì thế mà mất mấy người anh em vào sinh ra tử đấy!" Phương Ngôn cười lạnh một tiếng, nhìn Cừu Đức Khảo, giả bộ vô tri hung hãn gầm lên!

"Ngài Phương hiểu lầm rồi!" Cừu Đức Khảo cũng lộ vẻ kinh ngạc, rồi nói: "Tôi và Ngô Tam Tỉnh là bạn cũ, lần này đến mộ biển cứu Ngô Tam Tỉnh, tôi bảo A Ninh đi tìm cháu trai của Ngô Tam Tỉnh, dường như không có mời ngài Phương, tôi đi cứu người, sao có thể hại người!" "Bạn của tam thúc?

Nếu tôi đoán không lầm, tam thúc không hề hợp tác với ông, cũng không đến mộ biển, sở dĩ ông bảo A Ninh đi tìm Ngô Thiên Chân, nguyên nhân thật sự là muốn Ngô Thiên Chân xuống mộ, nếu Ngô Thiên Chân gặp chuyện trong mộ biển, tam thúc hết cách mới phải đi, đúng không!" Phương Ngôn cười nói!

Chương 83

“Ngài Phương tuyệt đối hiểu lầm, Ngô Tam Tỉnh thật sự đã đến mộ biển, sau đó vì một vài tai nạn mà tôi mất liên lạc, tôi vốn tưởng ông ấy bị kẹt trong mộ biển, bây giờ xem ra, Ngô Tam Tỉnh dường như đã dùng kế ve sầu thoát xác, lừa tôi, đi nơi khác rồi!” Cừu Đức Khảo với vẻ mặt vô tội nói.

Đúng là một diễn viên tài ba!

Dù sao cũng là lão yêu quái sống hơn trăm tuổi, thành phủ không phải đám trẻ như Phương Ngôn có thể so bì!

Phương Ngôn cũng không muốn đôi co với ông ta, thẳng thắn nói: “Đừng nói những lời vô ích đó nữa, thuộc hạ A Ninh của ông đã hãm hại tôi, dù có phải ý của ông hay không, cũng phải trả một cái giá, hoặc là để A Ninh lại, tùy tôi xử trí, hoặc là ông phải thể hiện chút thành ý!” Phương Ngôn thể hiện ra bộ dạng của một kẻ bắt cóc chính hiệu!

“Đương nhiên, hành động lần này quả thật đã gây ra một số tổn thất cho ngài, tuy là hiểu lầm, nhưng tôi cũng sẵn lòng bồi thường một chút, coi như kết bạn với ngài Phương!” Cừu Đức Khảo gật đầu nói.

Chỉ là cách Phương Ngôn mở miệng đòi tiền, khiến Cừu Đức Khảo lộ ra một tia khinh bỉ!

“Ngài Phương cứ ra giá đi!” Cừu Đức Khảo nói xong, liền nhìn Phương Ngôn, thấy Phương Ngôn chỉ cười nhếch mép nhìn mình, cũng không nói gì, Cừu Đức Khảo bất đắc dĩ đành tiếp tục hỏi!

“Mười tỷ!” Phương Ngôn thẳng thắn nói!

“Ngài Phương đùa rồi!” Vốn dĩ Cừu Đức Khảo đang ra vẻ quý ông, lúc này sắc mặt cũng có chút khó coi!

“Trông tôi giống đang đùa sao?” Phương Ngôn cười lạnh nói!

“Tống tiền!” Cừu Đức Khảo gầm lên!

“Tôi không phủ nhận!” Phương Ngôn nhún vai nói!

“…” Cừu Đức Khảo tức đến không nói nên lời!

Lời nói và hành động của Phương Ngôn đều toát ra vẻ vô lại!

“Hoặc là để lại mười tỷ, người mang đi, hoặc là để người lại, cút đi, ông chọn đi!” Phương Ngôn hung hãn nhìn Cừu Đức Khảo nói!

“Được rồi, Phương Ngôn nói ít vài câu, để tôi nói chuyện với vị tiên sinh này!” Lúc này, Ngô Thiên Chân bước tới, vỗ vai Phương Ngôn nói!

“Ai nói cũng vậy, dù sao không có mười tỷ, tôi sẽ không thả người!” Phương Ngôn tuy nói vậy, nhưng lại trực tiếp đứng dậy đi ra chỗ khác.

Trông như thể đã nghe lời Ngô Thiên Chân!

Cừu Đức Khảo vì để tính kế tam thúc nên vẫn luôn âm thầm điều tra mọi thứ về nhà họ Ngô, tự nhiên cũng biết Ngô Thiên Chân là Tiểu Tam Gia.

Nhưng đối với Phương Ngôn, ông ta lại không biết nhiều!

Thấy Phương Ngôn nghe lời Ngô Thiên Chân như vậy, liền tưởng Ngô Thiên Chân mới là thủ lĩnh của nhóm này!

“Ông đừng nhìn tôi như vậy, anh em của tôi tính tình thế đấy, hôm nay nếu không giao ra mười tỷ, ông thật sự không mang thuộc hạ của mình đi được đâu, tôi cũng vô dụng thôi!” Ngô Thiên Chân nhún vai, bất lực nói với Cừu Đức Khảo!

“Ngô tiên sinh, ngài phải tin tôi, tôi và tam thúc thật sự là bạn tốt, lần này hoàn toàn là tai nạn, bất kể A Ninh đã làm gì trong mộ, đều không liên quan đến tôi!” Cừu Đức Khảo bất lực nói!

“Chúng ta tạm không bàn chuyện A Ninh, tôi có một thứ, muốn làm một giao dịch với ông, ông có muốn xem trước không!” Ngô Thiên Chân lắc đầu, vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một chiếc hộp ngọc tinh xảo, đặt lên bàn, rồi đẩy về phía Cừu Đức Khảo!

“Thứ này là tôi phải tốn chín trâu hai hổ mới lấy được từ trong mộ biển đấy, tôi tin ông sẽ hứng thú!” Cừu Đức Khảo nghe Ngô Thiên Chân nói vậy, trong lòng cũng dấy lên một tia nghi ngờ!

Nhưng vẫn mở hộp ngọc ra!

“…” Khi mở hộp ngọc ra nhìn thấy thứ bên trong, Cừu Đức Khảo hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa!

“Không sai!” Ngô Thiên Chân khẽ cười gật đầu!

Trong hộp ngọc đựng chính là Thi Miết Đan!

Nhưng mặt dây chuyền ngọc kia đã bị Phương Ngôn lấy đi!

Không có Vẫn Ngọc bảo vệ, nếu thật sự ăn Thi Miết Đan, e là Cừu Đức Khảo cũng sẽ biến thành hải hầu tử!

Nhưng Cừu Đức Khảo dường như rất hứng thú với Thi Miết Đan, vẻ mặt cấp bách muốn có được, căn bản không che giấu được.

“Được, mười tỷ, tôi đồng ý!” Cừu Đức Khảo không hề do dự!

“Không, ông hiểu lầm rồi, mười tỷ chỉ là tiền chuộc A Ninh, còn thứ này, ông phải dùng thứ khác để đổi!” Ngô Thiên Chân lắc đầu nói!

“Cậu muốn gì?” Cừu Đức Khảo vội vàng hỏi!

“Bản Chiến Quốc Cẩm Thư mà ông đã lừa lấy từ ông nội tôi!” Thứ Phương Ngôn muốn tự nhiên không phải là mười tỷ tiền tài,

quan trọng nhất là bản Chiến Quốc Cẩm Thư trong tay Cừu Đức Khảo!

Thế nên mới cùng Ngô Thiên Chân diễn một vở kịch như vậy!

Còn tại sao Phương Ngôn không trực tiếp đề cập, mà lại thể hiện ra bộ dạng vô tri tham tài, hoàn toàn là vì không muốn Cừu Đức Khảo để ý đến mình!

Phương Ngôn biết, Cừu Đức Khảo căn bản không thể kháng cự lại sự cám dỗ trường sinh của Thi Miết Đan!

Tuy Chiến Quốc Cẩm Thư đối với ông ta rất quan trọng!

Nhưng Cừu Đức Khảo nghiên cứu Chiến Quốc Cẩm Thư, chẳng phải cũng vì Thi Miết Đan sao!

Ông ta không thiếu tiền, không thiếu danh, thậm chí không thiếu quyền thế!

Thứ ông ta muốn bây giờ, là trường sinh.

Quả nhiên, khi Ngô Thiên Chân đề xuất muốn lấy lại Chiến Quốc Cẩm Thư, Cừu Đức Khảo tuy lộ vẻ rối rắm, nhưng ánh mắt vẫn không thể rời khỏi Thi Miết Đan.

"Cậu phải chứng minh cho tôi viên đan dược cậu đưa là thuốc trường sinh thật!" Cừu Đức Khảo do dự một lúc rồi hỏi!

"Không có cách nào chứng minh, dù sao tôi cũng chỉ mang về được một viên từ mộ biển, hay là tôi ăn cho ông xem hiệu quả nhé?

Nếu ông có thể đợi được đến lúc đó!" Ngô Thiên Chân cười lạnh, rồi lắc đầu: "Thực ra nếu không phải ông nội tôi trước khi mất vẫn canh cánh trong lòng về Chiến Quốc Cẩm Thư, tôi cũng không dùng thuốc trường sinh này để đổi với ông!" Cừu Đức Khảo nghe lời Ngô Thiên Chân nói, âm thầm gật đầu, đúng vậy, người An Lạc có truyền

thống này, đi hoàn thành di nguyện của người đã khuất!

"Đương nhiên, nếu Cừu Đức Khảo tiên sinh không muốn trao đổi, tôi cũng không ép!" Ngô Thiên Chân thấy vẻ mặt của Cừu Đức Khảo, liền biết chuyện này đã ổn, ông ta chỉ đang rối rắm, muốn tranh thủ lợi ích lớn hơn.

Ngô Thiên Chân nói xong, liền đưa tay ra chuẩn bị lấy lại hộp ngọc đựng Thi Miết Đan!

Nhưng khi tay Ngô Thiên Chân vừa đặt lên hộp ngọc, Cừu Đức Khảo lại trực tiếp đè tay Ngô Thiên Chân lại!

"Được!

Tôi đồng ý!" Cừu Đức Khảo nghiến răng nói!

Nếu đổi lại là thứ khác, dù là bảo vật vô giá như Kim Ti Phượng Hoàng Cẩm trong tay Phương Ngôn, Cừu Đức Khảo cũng chưa chắc có thái độ như vậy!

Nhưng Thi Miết Đan đối với ông ta quá quan trọng!

Cừu Đức Khảo đã tốn nửa đời tâm tư nghiên cứu Chiến Quốc Cẩm Thư, cũng vì viên Thi Miết Đan này!

Bây giờ Thi Miết Đan ở ngay trước mắt, sao có thể bình tĩnh được!

Chương 84

"Thấy chưa, trong mắt ông chủ của cô, cô dường như không quan trọng lắm!" Trên lầu, Phương Ngôn đang đứng bên cạnh A Ninh nhìn cảnh tượng bên dưới, lúc này cười nói!

Từ lúc Ngô Thiên Chân lấy ra Thi Miết Đan, Cừu Đức Khảo không còn quan tâm đến an nguy của A Ninh nữa!

A Ninh đứng bên cạnh lúc này lại bị trói tay chân, ánh mắt âm u, nhìn Cừu Đức Khảo bên dưới, đối mặt với lời chế nhạo của Phương Ngôn, cô không nói gì!

"Đi thôi, xuống dưới đi, tôi còn trông cậy vào cô giúp tôi lấy lại chút vốn liếng đấy!" Phương Ngôn cười, kéo A Ninh đi xuống lầu!

"Giao dịch hoàn thành, đừng quên tiền của tôi!" Dưới lầu, Phương Ngôn đẩy A Ninh sang ghế sofa bên cạnh, rồi cười lạnh nhìn Cừu Đức Khảo, lại biến thành bộ dạng côn đồ kia.

"Đương nhiên, tiền đối với tôi không quan trọng, tôi quan tâm hơn đến sự an toàn của A Ninh!" Cừu Đức Khảo giả nhân giả nghĩa nói!

"Nếu tiền không quan trọng với ông, hay là cho thêm chút đi, ví dụ như 20 tỷ chẳng hạn!" Phương Ngôn cười lớn nói!

Sắc mặt Cừu Đức Khảo lạnh đi, cười như không cười nhìn Phương Ngôn: "Ngài Phương đùa rồi!" Cuối cùng, A Ninh được giao dịch với giá 10 tỷ, bị Cừu Đức Khảo mang đi, còn Thi Miết Đan thì đổi lấy Chiến Quốc Cẩm Thư!

"Ninh, cô quá làm tôi thất vọng!" Trong biệt thự của Cừu Đức Khảo, lúc này Cừu Đức Khảo đang mắng A Ninh!

"Xin lỗi cha!" A Ninh cúi đầu nói, ánh mắt âm u bất định, cũng

không biết đang nghĩ gì.

Cừu Đức Khảo dường như phát hiện tâm trạng A Ninh không ổn, lắc đầu nói: "Ta tức giận không phải vì tốn nhiều tiền như vậy, nhiều tiền hơn nữa cũng không bằng con, ta tức giận là con lại bị bắt, quá không cẩn thận rồi, may mà Hạo Thiên Chân không có ác ý với con, nếu đổi lại là những tên trộm mộ khác, ta muốn chuộc con về cũng không có cơ hội, lần sau nhất định phải cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì, dù sao con mới là bảo bối quý giá nhất của ta!" "Cha, không phải Ngô Thiên Chân bắt con, là Phương Ngôn!" A Ninh do dự rồi nói!

"Phương Ngôn đó?

Không cần cảnh giác, chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu thôi, một tay đấm dù mạnh đến đâu cũng không đáng sợ, người thật sự cần cảnh giác, vĩnh viễn là những kẻ đứng sau bày mưu tính kế, ngay cả Hạo Thiên Chân, bây giờ cũng có chút non nớt, mục tiêu của ta là Ngô Tam Tỉnh, chỉ có kéo Hạo Thiên Chân xuống nước, Ngô Tam Tỉnh mới có thể lộ ra sơ hở!" Cừu Đức Khảo lắc đầu nói!

Ấn tượng đầu tiên của Cừu Đức Khảo về Phương Ngôn là vô tri, tham tài!

Người như vậy, căn bản không đáng lo!

A Ninh do dự, cuối cùng cũng không giải thích với Cừu Đức Khảo, hoặc có lẽ lúc này trong lòng A Ninh thực sự đã có khoảng cách với người cha nuôi Cừu Đức Khảo này!

"Cha, không phải đã có thuốc trường sinh rồi sao, kế hoạch của chúng ta có cần tiếp tục không?" A Ninh hỏi!

"Con không hiểu, theo tư liệu ta có được, Thi Miết Đan thực ra là một loại độc dược, năm xưa Ngô Tam Tỉnh trong mộ biển đã lấy

được không ít, kết quả dùng người của đội khảo cổ Tây Sa thử thuốc, những người đó đều gặp chuyện, thuốc này dùng Thi Miết làm ra, độc tính rất mạnh, chỉ có phối hợp với Vẫn Ngọc mới có thể thật sự trường sinh, ta bây giờ tuy có Thi Miết Đan, nhưng cần tìm Vẫn Ngọc!" Rõ ràng, Cừu Đức Khảo biết chuyện này, nhưng lại không biết bí mật của tam thúc!

"Vậy ngài giao Chiến Quốc Cẩm Thư cho Hạo Thiên Chân…" "Không sao, những chỗ ta có thể hiểu được trên Chiến Quốc Cẩm Thư ta đều đã biết, những chỗ không biết, nghiên cứu tiếp cũng vô dụng, giao cho Ngô Thiên Chân cũng tốt, có thể lợi dụng lòng hiếu kỳ của nó, để nó phục vụ cho ta!" Cừu Đức Khảo cười nói!

Lúc này, trong biệt thự ở Hải Nam, Phương Ngôn lại bắt đầu thu dọn hành lý!

Nhưng vì có sinh vật nhỏ ở đây, đi máy bay về là không thể, nên chỉ có thể lái xe về!

Sở dĩ bây giờ vội vàng về, là vì trước đó Phan Tử gọi điện thoại nói tam thúc đã về!

Lúc này trong lòng Ngô Thiên Chân có quá nhiều điều cần tìm tam thúc hỏi!

Phương Ngôn cũng cần tìm tam thúc giúp đỡ tìm ngôi mộ Nguyên kia, nên mọi người mới vội vã quay về!

Trên đường, Bàn Tử lái xe, Phương Ngôn và sinh vật nhỏ ngồi phía sau.

Ngô Thiên Chân từ ghế phụ quay đầu hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, Chiến Quốc Cẩm Thư đó tôi xem không hiểu gì cả, anh có nhìn ra được gì không?" "Thực ra đó là một bản đồ long mạch!" Phương Ngôn gật đầu nói!

“Bản đồ long mạch là cái gì?” Bàn Tử vừa lái xe vừa hỏi!

“Nó ghi lại bản đồ của mấy ngôi mộ lớn, nhìn này, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mộ biển ở đây, những nơi này trên bản đồ đều có ghi lại, A Ninh sở dĩ xuất hiện ở Lỗ Vương Cung và mộ biển, lại còn hiểu rõ mộ biển như vậy, hẳn là không phải do tam thúc, mà là biết được thông qua tấm Chiến Quốc Cẩm Thư này!” Phương Ngôn nói!

“Vậy chúng ta chẳng phải phát tài rồi sao, có nhiều mộ lớn như vậy!” Bàn Tử vui mừng reo lên!

“Lái xe cho đàng hoàng đi!” Ngô Thiên Chân quát Bàn Tử một tiếng, rồi cũng nhìn Phương Ngôn với ánh mắt sáng rực.

Đúng như Cừu Đức Khảo nói, chỉ cần tung mồi, đứa trẻ tò mò như Ngô Thiên Chân sẽ không thể không cắn câu!

“Đừng vội, những ngôi mộ đó ở đó, không thể mọc chân chạy được, chúng ta đến ngôi mộ Nguyên kia trước, tôi luôn cảm thấy đó mới là một ngôi mộ lớn thực sự!” Phương Ngôn nói, mân mê thanh loan đao Mông Cổ trong tay.

So với những ngôi mộ đã biết trước, Phương Ngôn hứng thú hơn với ngôi mộ mới phát hiện này!

Dù sao, Phương Ngôn biết, ngôi mộ có thể được ghi lại trên một thanh đao như vậy, tuyệt đối không tầm thường!

Cả nhóm đi thẳng đến Ngô Sơn Cư tìm tam thúc!

Tam thúc tiếp đón họ như chưa có chuyện gì xảy ra!

Theo lời tam thúc, ông chỉ ra nước ngoài bàn một vụ làm ăn, tiện thể thư giãn!

Ngô Thiên Chân tuy trong lòng có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi ra!

Cậu không biết rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì mới nhận ra tam thúc đang lừa dối mình, cậu muốn đi tìm câu trả lời!

Phương Ngôn nói với tam thúc chuyện bản đồ trên thanh loan đao Mông Cổ, nhờ tam thúc giúp đỡ, và mời tam thúc cùng đi.

Nhưng tam thúc lại lấy lý do gần đây có việc chưa xử lý xong để từ chối, nhưng ông đã giúp Phương Ngôn chuẩn bị tất cả trang bị, và sắp xếp một thân phận hợp lý!

"Tôi luôn cảm thấy tam thúc có vấn đề!" Trên đường đến thảo nguyên, Ngô Thiên Chân cứ bồn chồn, câu nói này không biết đã lặp lại bao nhiêu lần rồi!

Tất nhiên là có vấn đề, ngay cả Phương Ngôn cũng có thể nhận ra, vị tam thúc ở Ngô Sơn Cư và vị tam thúc cùng đi Lỗ Vương Mộ trước đây căn bản không phải cùng một người!

Nhưng Phương Ngôn tự nhiên sẽ không nói ra!

"Đừng nghĩ nhiều nữa, có thể tam thúc thật sự có việc gấp cần làm!" Phương Ngôn an ủi.

Những dấu chấm hỏi của Ngô Thiên Chân, nhất thời cũng không thể giải đáp, chỉ cảm thấy trong lòng uất ức!

Nhưng thấy Phương Ngôn không muốn thảo luận vấn đề này, Ngô Thiên Chân cũng biết ý không nói nữa.

"Lần này chỉ có ba chúng ta đi sao?

Không tìm Tiểu Ca?" Ngô Thiên Chân hỏi!

"Tôi cũng muốn tìm, tôi còn nợ tiền anh ta nữa, chỉ là tên đó thần long thấy đầu không thấy đuôi, cũng phải tìm được mới được chứ!" Phương Ngôn bất lực giang tay nói!

Số tiền mười tỷ tống tiền từ Cừu Đức Khảo đã được chia đều.

Ngô Thiên Chân và Bàn Tử mỗi người 2.5 tỷ, Phương Ngôn lấy 5 tỷ!

Vốn định để lại một phần cho Tiểu Ca, cộng thêm tiền từ hồi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Phương Ngôn còn nợ Tiểu Ca mấy tỷ!

Nhưng Tiểu Ca rõ ràng không có chút hứng thú nào với tiền bạc!

Ngoài việc có thể gặp trong mộ, sau khi ra ngoài, căn bản không liên lạc được!

Đi mộ Nguyên, Phương Ngôn muốn mời Tiểu Ca, dù sao võ lực của anh ta ở đó, có ích hơn Ngô Thiên Chân và Bàn Tử nhiều, nhưng không tìm được thì cũng đành chịu!

Chương 85

Phương Ngôn thậm chí đã nhờ tam thúc giúp tìm, cũng không thể liên lạc được!

"Đừng nghĩ nữa, không chừng lúc chúng ta vào mộ lại thấy Tiểu Ca ở đó rồi, tôi bây giờ còn nghi ngờ Trương câm không phải là một Tống Tử lớn, nhà ở trong mộ!" Bàn Tử chen vào!

"Cũng phải, nếu tìm người dẫn đường thì phải xem cho kỹ, đừng để lại là Trương câm ngụy trang!" Bàn Tử nhắc nhở.

"Với lại, lần này chúng ta không phải có sinh vật nhỏ sao, đáng tin hơn Trương câm nhiều!" Đúng vậy, lần này đồng hành cùng Phương Ngôn, còn có Thiện Thi mang về từ mộ biển!

Thiện Thi quá bám Phương Ngôn, hất cũng không ra, không còn cách nào khác!

Nhưng sau khi được Phương Ngôn ăn mặc cẩn thận, mặc một bộ đồ thường ngày, sinh vật nhỏ cũng ra dáng người, căn bản không nhìn ra chút nào là thi thể!

"Lần này tôi không tìm người dẫn đường, dù sao người Mông Cổ cũng không thân thiện với người An Lạc chúng ta, với lại dân số Mông Cổ không nhiều, ngoài thủ đô ra, những nơi khác căn bản không gặp được mấy người, tôi đi một mình khám phá là được rồi!" Phương Ngôn nói.

"Vậy thì tốt quá, coi như đi du lịch!" Bàn Tử cười nói.

Gã thật sự bị Tiểu Ca dọa sợ rồi, bây giờ cứ nhắc đến người dẫn đường, Bàn Tử lại có chút lo lắng, sợ lại là Tiểu Ca giả dạng!

"Vị trí cụ thể chúng ta cần đến là ở đâu vậy?" Ngô Thiên Chân

hỏi.

Phương Ngôn vẫn chưa nói cho họ vị trí cụ thể, chỉ nói vị trí đại khái!

Bây giờ đã xuất phát, sắp đến biên giới, Ngô Thiên Chân mới hỏi!

"Theo nghiên cứu của tôi về tấm bản đồ này, vị trí đó hẳn là gần dãy núi Khentii, chúng ta cần đến thủ đô bổ sung vật tư trước, sau đó xuất phát từ đó!" Phương Ngôn nói.

Tuy không thể biết vị trí cụ thể của ngôi mộ, nhưng Phương Ngôn cũng đã có một số hiểu biết đại khái, và đã điều tra môi trường xung quanh trên mạng!

"Khentii là thánh sơn, nhưng cũng không gần thủ đô, không có nhiều người, dù sao cả đất nước này chỉ có ba triệu dân, hơn một nửa sống ở thủ đô, chắc sẽ không gặp phiền phức do con người gây ra, chúng ta đến đó rồi tìm vị trí mộ cũng được!" Phương Ngôn nói.

"Khentii?

Không phải là quê hương của Thành Cát Tư Hãn sao?" Ngô Thiên Chân cũng có chút hiểu biết về lịch sử, kinh ngạc hỏi.

"Ừm!" Phương Ngôn gật đầu!

"Ối dời, không phải là mộ của Thiết Mộc Chân chứ!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên!

"Nếu thật sự là mộ của Thiết Mộc Chân, tôi e là chúng ta không về được đâu!" Phương Ngôn cười lạnh nói.

Từ xưa đến nay, lăng mộ của hoàng đế là xa hoa nhất, cũng là nguy hiểm nhất!

Thành Cát Tư Hãn Thiết Mộc Chân, là một thiên kiêu một thời, gần như thống trị nửa thế giới, thiết kỵ tung hoành khắp lục địa Á-

Âu, tài sản cướp bóc vô số, đồ bồi táng chắc chắn còn nhiều đến đáng sợ!

Lăng mộ của một thiên kiêu như vậy, mức độ xa hoa và nguy hiểm tự nhiên có thể tưởng tượng được!

"Đừng mơ mộng nữa, nghe nói sau khi Thiết Mộc Chân chết, đã được bí mật chôn cất ở một nơi nào đó trên thảo nguyên, sau đó những người tham gia hạ táng đều bị giết sạch, không sót một ai, không có ghi chép về vị trí hạ táng, nghe nói ngay cả con cháu của ông ta cũng không biết, sao có thể để chúng ta tìm thấy!" Lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn Thiết Mộc Chân, gần như có thể sánh ngang với lăng Long Quân, đến nay vẫn chưa ai phát hiện được!

Chỉ là truyền thuyết!

Người đi tìm cũng nhiều, nhưng không ai tìm được!

Đầu tiên là cách hạ táng của người Mông Cổ khác với người Hán, thường không làm dấu hiệu gần lăng mộ!

Hơn nữa không có ghi chép lịch sử, tất cả các cổ tịch đã biết đều không có bất kỳ ghi chép nào về lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn, cũng không thể khảo chứng!

Tuy có người nói đã phát hiện lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn, nhưng cuối cùng đều chứng thực là tin đồn!

Nếu không phải Bàn Tử nhắc, Phương Ngôn cũng không nghĩ đến phương diện đó!

"Khentii từ xưa đã là thánh sơn, quý tộc được chôn ở đó không ít, còn về lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn, thôi đi, loại hoàng lăng đó không phải chúng ta có thể tìm được đâu!" Phương Ngôn nói.

"Tôi cũng chỉ nói vậy thôi!" Bàn Tử ngáp một cái rồi nói: "Dù sao cũng là mộ Nguyên, không phải mộ Thành Cát Tư Hãn, bên trong chắc

chắn cũng có kẹo mừng tuổi cho Bàn gia tôi, không thể lại gặp phải một ngôi mộ biển khiến Bàn gia tôi tay trắng trở về chứ!" Đi mộ biển, nếu không phải cuối cùng Phương Ngôn tống tiền được mười tỷ từ Cừu Đức Khảo, thì thật sự lỗ nặng!

Chẳng được gì cả, chỉ có Bàn Tử mò được vài món đồ bồi táng trong quan tài của thi thể dị dạng kia, cũng không đáng bao nhiêu tiền.

"Có kẹo mừng tuổi hay không tôi không biết, nhưng nguy hiểm chắc chắn không nhỏ, dù sao mộ ở đây khác với mộ Hán, tình hình bên trong tôi cũng không thể hiểu rõ, lúc đó đừng có liều lĩnh, cẩn thận một chút!" Phương Ngôn nhắc nhở.

Những ngôi mộ trước đây, dù là Lỗ Vương Cung, mộ biển, hay Tinh Tuyệt Cổ Thành, ít nhất Phương Ngôn cũng hiểu biết một chút!

Nhưng ngôi mộ Nguyên sắp tới, Phương Ngôn lại hoàn toàn không biết gì!

Cách thức mai táng của dân tộc thiểu số này, cấu tạo cơ quan bên trong, khác xa người Hán, ngay cả khi Phương Ngôn nắm vững Quan Sơn Thuật, cũng chưa chắc đã dùng được!

"Biết đâu người ta không có tục đặt cơ quan trong mộ thì sao!" Bàn Tử cười nói.

"Biết đâu người ta không có tục lệ đặt đồ bồi táng thì sao!" Phương Ngôn cạn lời nói!

"Vậy thì Bàn gia tôi coi như đi du lịch bảy ngày!

Lễ hội Lao động bảy ngày vui vẻ, Bàn gia tôi xuống mộ vui hơn!" Nhờ chú Ba lo liệu các loại giấy tờ hợp pháp, Phương Ngôn đã thuận lợi vượt qua biên giới.

Vốn dĩ Bàn Tử định bụng sẽ chơi ở thủ đô mấy ngày, nhưng kết quả là chỉ sau một ngày, gã đã có chút không kiên nhẫn.

Nơi này khá lạc hậu, thái độ của người dân đối với người trong nước cũng không mấy thân thiện.

Vì vậy, họ chỉ mua một ít vật tư rồi tiến thẳng về phía dãy núi Khentii!

Dãy Khentii tuy được coi là núi thánh, nhưng dường như cũng không được khai thác thành điểm du lịch.

Suốt dọc đường đi chẳng gặp một ai, dưới chân núi thì có gặp vài du khách, nhưng cũng không nhiều.

Sau khi lên núi, bóng người càng hiếm hoi, điều này cũng bớt đi không ít phiền phức!

Dù sao đi nữa, mang theo cả Tiểu Đông Tây, bị người khác bắt gặp cũng không hay!

Phong cảnh dãy Khentii quả thật tú mỹ, vừa nhìn đã biết là một nơi có phong thủy bảo địa, chỉ có điều đường núi quá khó đi.

Phải mất hơn nửa ngày, họ mới leo lên được một đỉnh núi cao!

"Nhìn thế núi Khentii hùng vĩ thế này, dưới chân lại có sông Onon chảy qua, tựa sơn hướng thủy, đúng là một nơi phong thủy cực tốt!" Thiên Chân cũng có chút hiểu biết về phong thủy, mà dù không hiểu như Bàn Tử, cũng có thể nhìn ra được nơi này không tầm thường!

"Hôm nay cứ nghỉ ngơi ở đây đã, đợi trời tối, tôi sẽ dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật xem xét một lượt!" Phương Ngôn nói!

Muốn tìm vị trí cụ thể của ngôi mộ thời Nguyên, cần phải có Phương Ngôn.

Vì vậy, họ cắm trại tại đây, tạm thời nghỉ ngơi.

Nơi họ đang đứng là một đỉnh núi, cũng là nơi cao nhất gần đây, và gần giống nhất với hình vẽ trên cây loan đao trong tay Phương

Ngôn, nên anh mới quyết định cắm trại ở đây!

Trời nhanh chóng tối sầm lại.

Chương 86

Vận may tốt, đêm nay trăng sáng sao thưa, thích hợp để quan sát thiên tượng!

Phương Ngôn đứng đó nhìn những vì sao trên trời, tay cầm một cái la bàn.

Nhìn hồi lâu, Phương Ngôn lại cau mày!

"Sao vậy?

Có phát hiện gì không?" Bàn Tử vội vàng ghé lại hỏi!

"Phong thủy ở đây thật kỳ quái, hai vị thế phong thủy dường như bao hàm lẫn nhau!" Phương Ngôn cau mày nói.

Hiện tượng như vậy anh chưa từng gặp bao giờ!

Thế núi trong thiên hạ, những nơi phong thủy bảo địa đa phần đều có long mạch, long mạch uốn lượn, nhưng tuyệt đối không có chuyện chồng chéo lên nhau!

Nhưng lúc này Phương Ngôn dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật quan sát, không chỉ phát hiện ra thế cục "Ẩn Nguyệt Tang Tinh", mà thậm chí còn ngầm chiếu ứng với vị thế của Bắc Đẩu Thất Tinh!

Hai vị thế phong thủy hợp làm một, hoặc là điềm đại cát, hoặc chính là nơi đại hung chính chính phụ phụ!

"Có ý gì?" Thiên Chân hỏi.

Bàn Tử thì hỏi: "Này, có thể nói tiếng người không!" Phương Ngôn liếc Bàn Tử một cái, trầm giọng nói: "Cái gọi là Ẩn Nguyệt Tang Tinh, mấu chốt nằm ở chữ 'tàng'!

Trong phong thủy học có một cái tên, gọi là Tàng Sơn Huyệt!"

“Xây mộ trong núi chứ gì, chẳng phải mộ nào cũng thế sao!” Bàn Tử cười khẩy nói!

“Bảo cậu đọc thêm sách đi mà không nghe, cái gọi là Tàng Sơn Huyệt, là chỉ phía trên mộ không có nấm mồ, mà phía dưới xây dựng thành hình thái ngọn núi!” Thiên Chân lại có chút hiểu biết về Tàng Sơn Huyệt!

Phương Ngôn gật đầu nói: “Không sai, những ngôi mộ thông thường, phía dưới đều có hình tứ phương, phía trên là gò đất hình tròn, ngụ ý trời tròn đất vuông, lại biểu trưng cho hình dáng ngọn núi.

Từ xưa bất luận là đế vương tướng tướng hay bình dân bá tánh, đều tín ngưỡng tiên nhân, cái gọi là tiên, là một người một núi, vì vậy mới hình thành nên loại mộ táng như ngày nay!” Bàn Tử nghĩ lại, hình như đúng là chưa từng gặp ngôi mộ nào có đỉnh mộ xây thành hình vuông cả!

Phương Ngôn tiếp tục nói: “Cái gọi là Tàng Sơn Huyệt là xây dựng thành hình dáng của một dãy núi, thông thường, huyệt mộ cũng sẽ được xây dựng theo kiểu các lầu gác lộn ngược!” Thông thường nếu xây huyệt mộ như vậy sẽ không tốt về mặt phong thủy, nhưng xây loại huyệt mộ này trên Tàng Sơn Huyệt thì lại là đại cát!

Điều này cũng rất phù hợp với hình thức mộ táng của tộc Mông Cổ!

Bàn Tử dường như cuối cùng cũng nghe hiểu, rồi lại tiếp tục hỏi: “Vậy còn hai vị thế phong thủy hợp nhất thì sao?” “Cái quái lạ chính là ở đây, cục diện Ẩn Nguyệt Tang Tinh vốn là một nơi phong thủy bảo địa cực tốt, nhưng nơi này lại có thêm một vị thế Bắc Đẩu Tinh, vị thế Bắc Đẩu Tinh thì dễ hiểu hơn, chính là xây lăng mộ phía dưới theo hình thái vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh, chôn chủ mộ vào vị trí chủ tinh, sáu vị trí sao còn lại thì mỗi nơi đặt một người tuẫn táng!”

Điều này khá giống với Thất Tinh Nghi Quan trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Khác ở chỗ, Thất Tinh Nghi Quan là để mê hoặc người khác, còn vị thế Bắc Đẩu Tinh thì chính chính kinh kinh đều có thi thể!

Hai thế cục này nếu tách riêng ra đều cực tốt, nhưng lại cứ chồng lên nhau!

"Tôi chẳng hiểu mấy thứ này, cũng chẳng muốn hiểu, vậy mộ có ở đây không?" Bàn Tử hỏi!

"Ừm!" Phương Ngôn gật đầu!

Tuy có một số biến cố khiến Phương Ngôn không hiểu rõ, nhưng có thể khẳng định, bên dưới ngọn núi này, chắc chắn có đại mộ!

"Vậy vị trí ở đâu?" Bàn Tử hưng phấn, tiếp tục hỏi!

Theo Bàn Tử thấy, chỉ cần có mộ là được, lằng nhằng nhiều làm gì, chẳng bằng trực tiếp vào xem cho rồi!

Phương Ngôn cầm la bàn trong tay xem xét, xác định vị trí, rồi chỉ vào một đỉnh núi cách đó không xa nói: "Hắn là ở bên đó!" Đỉnh núi đó thấp hơn một chút so với nơi họ đang đứng, trên đó trơ trụi không có cây, chỉ có cỏ mọc khá nhiều!

"Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!" Bàn Tử đi đầu, cũng không kêu mệt nữa, trực tiếp đi về phía đó!

Đỉnh núi đó cách nơi Phương Ngôn đang đứng không xa, khoảng cách đường chim bay ước chừng cũng chỉ ba dặm!

Phân kim định huyệt, Thiên Tinh Phong Thủy tuy có thể tìm được huyệt mộ, nhưng cũng không phải không có sai sót, hơn nữa, khoảng cách này căn bản không tính là sai sót!

Dù sao người có thể trực tiếp định vị ngay trên huyệt mộ, thậm chí

định vị được cả chủ mộ thất, những cao thủ thực sự đó, kỳ thực cũng có yếu tố may mắn trong đó!

Thấy Bàn Tử đã đeo ba lô chạy đi, Phương Ngôn và Thiên Chân cũng vội vàng đi theo!

Tuy từ trên đỉnh núi nhìn theo đường thẳng không xa, nhưng đi bộ thì không gần chút nào!

Phải xuống núi rồi lại leo lên ngọn núi bên kia!

Nhất là bây giờ là buổi tối, đi lại trong dãy núi hiểm trở thế này, càng cần phải cẩn thận hơn, vì vậy thời gian lãng phí không ít!

Khi họ leo xuống khỏi ngọn núi đang đứng, đã là nửa đêm!

Bàn Tử đi đầu, khi leo lên đỉnh núi đối diện, lại đột nhiên dừng lại!

"Sao thế?

Hết sức rồi à, ai bảo cậu chạy nhanh thế!" Thiên Chân ở phía sau đuổi kịp, vỗ vai Bàn Tử trêu chọc!

Thiên Chân cũng có chút thở hổn hển, nhưng may là vẫn kiên trì được, thể lực của cậu ta và Bàn Tử kỳ thực cũng ngang ngửa!

"Đừng nói nữa!" Nhưng Bàn Tử lại làm một động tác ra hiệu im lặng, rồi nhỏ giọng nói!

"Sao vậy?" Thiên Chân lập tức cảnh giác, hạ giọng hỏi!

"Nhìn kia!" Bàn Tử chỉ tay về phía sườn núi phía trước!

Thiên Chân nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, không khỏi giật mình!

Nơi đó, vô số ánh sáng xanh lục lấp lóe, nhảy múa như ma trơi!

"Sói!" Thiên Chân kinh hãi kêu lên!

Gặp phải bầy sói!

Ở nơi hoang dã, gặp phải bầy sói là nguy hiểm nhất!

Tuy trong tay có súng, nhưng cũng có chút run sợ!

"Không đúng, nhìn kỹ đi!" Bàn Tử lắc đầu, mồ hôi lạnh trên trán đã chảy xuống!

Thiên Chân vội vàng nhìn lại lần nữa.

Dưới ánh trăng, cuối cùng cậu cũng nhìn rõ hơn một chút, và toàn thân cũng toát mồ hôi lạnh!

"Toàn là bộ xương!" Trên đỉnh núi không có một cái cây nào, nhưng cỏ lại rất rậm.

Phương Ngôn vừa bước lên sườn núi, liền thấy phía trước những luồng sáng xanh lục lập lòe như ma trơi.

Thiên Chân nương theo ánh trăng nhìn thấy bầy sói ẩn mình trong bụi cỏ, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Nếu là một bầy sói bình thường, họ đã không căng thẳng đến thế.

Chương 87

Nhưng những con sói kia, rõ ràng chỉ là một đống bộ xương trắng hếu!

"Lần này đúng là gặp quỷ thật rồi!" Đối mặt với nhiều sói xương như vậy, Bàn Tử cũng có chút chùn bước.

Gã định lùi lại, nhưng phát hiện đã quá muộn!

Phía sau, không biết từ lúc nào cũng xuất hiện những đôi mắt xanh lục, lập lòe, nhìn chằm chằm vào họ.

Rõ ràng lúc nãy đi lên không hề gặp!

Lúc này, những con sói xương kia dường như cũng đã phát hiện ra bốn vị khách không mời mà đến, chúng từ từ bao vây lại.

"Thứ này...

đòn tấn công vật lý của tôi có đánh chết được không?" Bàn Tử căng cứng người, tay cầm khẩu súng cảnh giác chĩa về phía con sói xương trước mặt, nhưng miệng vẫn không ngừng lải nhải!

"Hay là thử tấn công phép thuật xem sao!" Phương Ngôn cạn lời nói.

"Bàn gia tôi cũng muốn tung một quả cầu lửa ra lắm, nhưng tiếc là không biết!" Bàn Tử mếu máo nói.

"Được rồi, đừng lải nhải nữa, theo tôi, rút lui trước đã!" Phương Ngôn đứng cuối cùng, gọi một tiếng, rồi lao xuống dưới!

Mấy con sói xương này không biết thuộc loại gì!

Vong linh?

U linh?

Tống tử?

Quỷ?

Chắc là quỷ rồi, dù sao vong linh với u linh cũng đâu có thuộc phạm vi quản lý của nước ta!

Cũng không đúng, đây là Ngoại Mông, không thuộc trong nước!

Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa theo sau Phương Ngôn lao xuống.

Thỉnh thoảng gã lại kéo Tiểu Đông Tây đi bên cạnh: "Cô nương của tôi ơi, mấy thứ quỷ quái này có phải đồng loại của cô không, nói với chúng một tiếng đi, Bàn Tử tôi không ngon đâu.

Hôm nay thân xác béo mập của Bàn Tử tôi có khi phải bỏ lại ở đây rồi.

Này, cô phải bảo vệ tôi đấy nhé, nếu có thể sống sót trở về, ngày nào tôi cũng mua đầu heo cho cô gặm!" Cũng không biết Tiểu Đông Tây có hiểu ý của Bàn Tử không, cô bé chỉ phát ra tiếng cười "hi hi hi", hoàn toàn không để ý đến Bàn Tử, cứ theo sau Phương Ngôn, nhảy chân sáo chạy xuống, trông rất vui vẻ.

Xem ra không trông cậy được rồi!

Bàn Tử chỉ muốn khóc mà không có nước mắt!

Sớm biết sẽ gặp phiền phức thế này, lẽ ra nên nịnh nọt vị cô nương này sớm hơn mới phải!

Lúc này, tính ngang bướng của Bàn Tử cũng trỗi dậy, gã gầm lên một tiếng, chẳng thèm quan tâm ba bảy hai mốt, trực tiếp giơ súng bắn một phát vào con sói xương phía trước!

Tài bắn súng của gã khá chuẩn, một phát trúng ngay trán con sói xương đó.

Nhưng điều khiến Bàn Tử đau lòng là, viên đạn xuyên thẳng qua

con sói xương rồi bay đi mất!

Cơ thể con sói xương đó trở nên hư ảo, rồi biến mất, sau đó lại từ từ ngưng tụ lại, nhe nanh gầm gừ về phía Bàn Tử, nhưng lại không có âm thanh nào phát ra.

Nhưng vì tiếng súng, những con sói xương khác bắt đầu điên cuồng lao về phía này!

"Mẹ nó, tôi biết ngay mà, đối phó với thứ này thì tấn công vật lý không ăn thua!" Bàn Tử kêu gào thảm thiết!

Lúc này, Phương Ngôn lao lên đầu tiên đã đối mặt với bầy sói xương!

Anh cũng không hiểu rõ chúng là gì, vừa lên đã thử tung ra một cú đấm!

Một cú đấm của Phương Ngôn hiện tại có lẽ phải có lực đạo năm nghìn cân, một cái cây trước mặt, có lẽ cũng bị đấm gãy!

Nhưng một cú đấm tung ra, lại chỉ mang theo cuồng phong, Phương Ngôn suýt nữa trẹo cả eo!

"Hử?" Phương Ngôn vội vàng ổn định thân hình, không khỏi cau mày!

Nhìn bóng dáng con sói xương trước mắt biến mất rồi lại từ từ ngưng tụ, trong lòng Phương Ngôn càng thêm nghi hoặc.

Vừa rồi cú đấm đó, giống như đấm vào không khí, hoàn toàn không có điểm tựa!

Chẳng lẽ... trong lòng Phương Ngôn có chút phỏng đoán, lại giơ nắm đấm lên đấm một cú nữa!

Kết quả vẫn như cũ!

Hoàn toàn không có cảm giác đấm trúng vật gì!

Chẳng lẽ là ảo giác?

Phương Ngôn đoán thầm!

Nhưng nếu là ảo giác, vậy thì hệ thống phải có thông báo mới đúng chứ!

Để chứng thực phỏng đoán của mình, Phương Ngôn sử dụng Âm Nhãn Thuật, nhưng bầy sói xương trước mắt vẫn còn đó, hoàn toàn không biến mất!

"Không phải ảo giác!" Nếu là ảo giác, Âm Nhãn Thuật có thể nhìn thấu!

"Chẳng lẽ thật sự là quỷ?" Phương Ngôn lách mình né một con sói xương tấn công, ngón tay kết ấn, Thất Sát Truy Hồn Lệnh thi triển, một ngón tay điểm vào trán con sói xương đó!

Thất Sát Truy Hồn Lệnh là kỹ năng chuyên khắc chế các loại quỷ hồn!

Nhưng trên người con sói xương, lại cũng không có chút hiệu quả nào!

Những con sói xương đó như được hóa thành từ một làn khói, chỉ cần tấn công nhẹ là sẽ tan biến, rồi lại ngưng tụ lần nữa!

"..." Ánh mắt Phương Ngôn ngưng lại, cuối cùng cũng hiểu ra thứ này là gì!

Anh nhìn về phía Tiểu Đông Tây theo sau, quả nhiên, đối mặt với sự tấn công của những con sói xương đó, Tiểu Đông Tây lại như không nhìn thấy, vẫn tung tăng theo sau Phương Ngôn!

Một số con sói xương khi tấn công Tiểu Đông Tây, bất luận là cào hay cắn, đều xuyên thẳng qua người cô bé!

Lúc này, Bàn Tử đã sắp mệt lử!

Các đòn tấn công của những con sói xương đó cũng không quá mạnh, nhưng nhiều con cùng lao lên một lúc, cũng khó mà chống đỡ.

Chương 88

Gã gần như đã dùng hết sức bình sinh, mới may mắn không bị thương, nhưng thể lực tiêu hao cực lớn!

"Đừng chống cự nữa!" Phương Ngôn thản nhiên nói, trong giọng nói không có một chút căng thẳng nào!

"Cháu trai lớn, đừng bỏ cuộc, chúng ta nhất định có thể xông ra ngoài!" Bàn Tử tưởng Phương Ngôn từ bỏ chống cự, vội vàng hét lên!

Dù sao nếu Phương Ngôn cũng bỏ cuộc, thì càng không còn hy vọng!

Bàn Tử không muốn chưa vào mộ đã bỏ mạng ở bên ngoài, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thật quá mất mặt!

"Mấy con sói này chỉ là hình chiếu thôi, không có thực thể, không làm người ta bị thương được đâu!" Phương Ngôn nói!

Phương Ngôn vừa nói, Bàn Tử mới phản ứng lại!

Hình như đúng là vậy!

Vừa rồi rõ ràng có mấy lần không né kịp, nhưng cũng không bị thương mà!

Bàn Tử ngẩn người, một con sói xương lao về phía ngực gã!

Sau đó đâm vào ngực Bàn Tử, nhưng lại trực tiếp tan biến!

Bàn Tử sờ sờ ngực mình, đến một chút cảm giác đau cũng không có!

"Thì ra là thế, cũng quá lừa người rồi!" Bàn Tử không khỏi oán giận!

Gã và Thiên Chân bây giờ trông rất thảm hại!

Bị mấy cái hình chiếu này làm cho thảm hại như vậy!

"Thứ này xuất hiện ở đây, chứng tỏ tôi đã tìm đúng chỗ rồi!" Phương Ngôn nói: "Đi nhanh lên, lên đỉnh núi xem sao!" Tuy những con sói này chỉ là ảo ảnh, không làm người ta bị thương, nhưng cứ lao vào người mãi, cũng đủ rợn người.

Bàn Tử và Thiên Chân thật sự có chút không quen, thỉnh thoảng lại bị dọa phải né tránh.

Cứ thế loạng choạng, họ leo lên đỉnh núi.

"Phương ca, tại sao ở đây lại xuất hiện hiện tượng này vậy?" Thiên Chân như một đứa trẻ tò mò hỏi!

Cậu ta hoàn toàn không thể hiểu được nguyên nhân xuất hiện hiện tượng này!

Tuy trong lịch sử cũng có những nơi xuất hiện hình chiếu dọa người!

Ví dụ như trên tường Tử Cấm Thành có cung nữ đi qua, ví dụ như ở một số di tích chiến trường cổ có thể thấy kỵ binh, nhưng tình huống ở đây lại hoàn toàn khác!

Chẳng lẽ thời cổ đại có tồn tại sinh vật sói xương này?

Tuy những con sói xương này đều là hình chiếu, không có thực thể, không thể gây thương tích, nhưng chúng lại cứ đuổi theo họ, giống như có thể nhìn thấy họ vậy, đó là sự thật rành rành trước mắt!

Phương Ngôn tự nhiên cũng không hiểu rõ nguyên nhân, chỉ có thể bất lực lắc đầu!

Trên thế giới này có quá nhiều thứ không thể lý giải, không thể nào cái gì cũng biết được!

“Nhìn kìa, những con sói xương đó đều rút lui rồi!” Khi họ sắp lên đến đỉnh núi cao nhất, những con sói xương đó không đuổi theo nữa, toàn bộ đều chạy về, rồi biến mất trước mắt họ!

Sự xuất hiện của bầy sói xương cuối cùng chỉ là hữu kinh vô hiểm, Phương Ngôn đã thành công lên đến đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, Phương Ngôn lại một lần nữa sử dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật để quan sát!

Quả nhiên, từ vị trí này nhìn lên trời, không thể thấy được mặt trăng và các vì sao!

Chỉ duy nhất có Bắc Đẩu Thất Tinh đang lấp lánh trên không trung!

“Chính là ở đây!” Phương Ngôn vô cùng chắc chắn nói!

Đúng lúc này, thông báo của hệ thống cũng vang lên: *Keng! [Sử dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật phát hiện cổ mộ chưa biết, cấp độ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật +1!]* “Vậy còn chờ gì nữa, đào thôi!” Bàn Tử kích động hét lên!

“Đừng vội, xem tình hình bên trong trước đã!” Thiên Chân lại ngăn Bàn Tử đang hấp tấp lại, rồi lấy ra một cây xẻng Lạc Dương từ trong ba lô mang theo!

Từng đoạn ống thép được đóng xuống đất, phải đóng đến hơn ba mươi đoạn mới chạm đến lớp đá!

“Sâu thật đấy!” Đất mang lên không có gì khác lạ, thế là mọi người bắt đầu xắn tay áo lên đào.

Mỗi đoạn ống thép của xẻng Lạc Dương dài một mét, đóng hơn ba mươi đoạn, tức là sâu hơn ba mươi mét!

Phải đào suốt nửa ngày, cuối cùng mới dọn ra được một cái hầm!

“Đây chính là lối vào của ngôi mộ này!” Phương Ngôn quả quyết!

Nhìn cánh cửa mộ!

Phương Ngôn quan sát kỹ một lượt, cánh cửa mộ này dường như cũng không có cơ quan!

“Tôi bắt đầu nghi ngờ đây có phải là một ngôi mộ lớn không nữa, đến một cái cơ quan cũng không có!” Bàn Tử nói!

Tuy không có cơ quan, nhưng cánh cửa này thực ra cũng có chút mánh khóe, gọi là Tự Lai Thạch, giống hệt loại cửa mà Thiên Chân đã dùng để chặn Hải Hầu Tử trong mộ dưới đáy biển, một khi đóng lại, trên mặt đất sẽ xuất hiện hai cột đá kẹt chặt cửa mộ, rất khó mở từ bên ngoài!

Nhưng thổ phu tử tự nhiên có cách giải quyết tình huống này!

Một cây cưa đá mỏng dài luồn vào khe cửa, cưa đứt hai cột đá bên trong là có thể mở cửa!

Sau khi vào trong, Thiên Chân lại lấy ra một thiết bị kiểm tra chất lượng không khí từ trong túi!

“Có thể vào được!” Thiên Chân sau khi kiểm tra xong liền nói!

“Khoa học kỹ thuật bây giờ thật hữu dụng, ngày xưa chúng tôi toàn phải thả gà vịt vào mộ, rồi đợi một lát, nếu gà vịt không chết, người mới dám vào!” Bàn Tử cảm thán!

“Lão gia ngài sắp không theo kịp thời đại rồi!” Thiên Chân cười nói, rồi đi vào trong mộ!

Để cùng Phương Ngôn xuống mộ, Thiên Chân đã chuẩn bị rất đầy đủ! *Keng! [Tiến vào cổ mộ chưa biết, nhận được phần thưởng: Tất cả kỹ năng cấp +1!]* *Keng! [Tiến vào cổ mộ chưa biết, nhận được phần thưởng: Kỹ năng Cảm Tri!]* *Cảm Tri: Kỹ năng bị động, không

thể thăng cấp, có thể xu cát tị hung!* Thông báo của hệ thống đã chứng minh lúc này họ đã tiến vào trong mộ.

Lối đi trong mộ rất dài, Phương Ngôn cảm giác, sợ rằng phải đi xuống cả trăm mét, nói đúng hơn, có lẽ đã đi đến nửa sườn núi!

May mà trong lối đi dường như cũng không có cơ quan, tuy tối tăm, nhưng không có nguy hiểm!

Chương 89

"Mẹ ơi, tình huống gì thế này, tôi đang đi xuống mà!" Khi đi đến cuối lối đi, nhìn thấy tình hình bên trong, Bàn Tử không nhịn được kinh hãi kêu lên!

Ngay cả Phương Ngôn và Thiên Chân cũng lộ vẻ kinh ngạc!

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta hoảng hốt!

Vị trí họ đang đứng, lại là trên đỉnh núi!

Xung quanh tối tăm vô cùng, chỉ có chút ánh sáng le lói không biết từ đâu phát ra!

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, họ phát hiện, vị trí mình đang đứng, gần như giống hệt với đỉnh núi họ đã đứng trước đó!

"Mẹ nó, gặp quỷ đả tường à!" Bàn Tử buột miệng chửi!

Đương nhiên không phải quỷ đả tường, tuy trông giống nhau, thậm chí cỏ dưới chân cũng tương tự, nhưng có sự khác biệt, ví dụ như lối đi phía sau lưng!

"Đúng là chịu chơi thật, làm ra cả một ngọn núi dưới lòng đất, ở thời cổ đại phải tốn bao nhiêu nhân lực và tài lực chứ!" Thiên Chân cảm thán!

"Điều đó cũng chứng minh thực lực của chủ mộ, bảo bối bên trong chắc chắn không tầm thường.

Thôi được rồi, đừng đứng ngây ra đó nữa, tiền tiêu vặt của Bàn gia đang chờ kìa!" Bàn Tử hoan hô một tiếng, trực tiếp đi về phía trước!

Phương Ngôn đi theo sau, mày nhíu chặt!

Nơi này quả thực là một kỳ quan, cảnh tượng gần như giống hệt bên trên, thậm chí cỏ dưới chân cũng thật đến vậy!

Phương Ngôn dùng Âm Nhãn Thuật xem xét, cũng không phải ảo giác, mà là tồn tại thật sự!

Nhưng sâu dưới lòng đất, loại cỏ này lại có thể sinh trưởng, không thể không nói là một kỳ tích!

Bàn Tử hấp tấp, Thiên Chân ngây ngô, nhưng Phương Ngôn lại cảnh giác!

Anh đi cuối cùng, đi về phía trước một đoạn, càng đi càng cảm thấy kinh ngạc!

Cấu trúc nơi này, và con đường họ đã đi qua bên trên gần như giống hệt, chỉ có một số khác biệt cực kỳ nhỏ!

"Thiên Chân, cậu có từng nghe nói về loại cổ mộ có kết cấu gương soi này chưa?" Phương Ngôn hỏi!

"Tôi có đọc trong bút ký của ông nội về một loại hình mộ táng gọi là Âm Dương Toa, cũng không hiếm gặp, nhưng Âm Dương Toa là kiểu gương soi đối lập trên dưới, tình huống này thì thật sự chưa từng nghe nói!" Thiên Chân trả lời!

Phương Ngôn biết, Âm Dương Toa mà Thiên Chân nói, chắc là Kính Nhi Cung!

Loại hình mộ táng đó giống như một tấm gương, lăng mộ dưới lòng đất và kiến trúc bên trên đối xứng nhau.

Nếu thật sự là Âm Dương Toa, Phương Ngôn sẽ không kinh ngạc đến vậy!

Nhưng tình huống ở đây lại hoàn toàn khác với Âm Dương Toa, nó hoàn toàn giống hệt!

Cứ như đi xuống một đoạn từ đỉnh núi, lại quay trở về đỉnh núi!

"Quan tâm kết cấu gì chứ, có bảo bối là được rồi, Bàn gia tôi gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, dẫn mọi người xông thẳng vào!" Bàn Tử không kiên nhẫn nói!

Đi đến đây, họ vẫn chưa gặp nguy hiểm gì, lần duy nhất gặp sói xương, cũng chỉ là hữu kinh vô hiểm, khiến Bàn Tử có chút lơ là!

"Theo tôi thấy, mộ của người Nguyên sơ chắc không có nhiều mánh khóe như người Hán chúng ta, không thấy đi cả đoạn đường mà đến một cái cơ quan cũng không gặp sao!" Bàn Tử nói!

"Hy vọng là vậy!" Phương Ngôn gật đầu, cũng không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước!

Lại đi thêm một đoạn nữa vẫn không gặp nguy hiểm, lúc này, ngay cả Phương Ngôn cũng có chút thả lỏng cảnh giác!

Nhưng đúng lúc này, trong lòng Phương Ngôn lại đột nhiên dấy lên một cảm giác nguy cơ!

Năng lực của kỹ năng Cảm Tri!

Phương Ngôn vội vàng dừng bước, hét về phía Bàn Tử: "Cẩn thận!" Tiếng Phương Ngôn vừa dứt, Bàn Tử liền thấy tình hình phía trước!

Trong bụi cỏ phía trước, đột nhiên hiện ra rất nhiều luồng sáng xanh lục như ma trơi!

Sau đó, từng con sói toàn thân là xương cốt từ trong bụi cỏ bước ra, nhe nanh múa vuốt, gầm gừ về phía họ!

Nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào phát ra!

"Y hệt như trên kia, mẹ nó, Bàn gia tôi sao có thể bị dọa đến hai lần được!" Bàn Tử ban đầu cũng giật mình!

Nhưng khi nhìn rõ những con sói xương xuất hiện, gã lại chống nạnh lớn tiếng chửi rủa!

Loại sói xương này gần như giống hệt những con gã đã thấy ở trên!

Bàn Tử đã ăn quả lừa một lần, không thể nào ăn lần thứ hai!

Thế là gã không chút do dự giơ súng lên, bắn về phía một con sói xương trong số đó!

Viên đạn vẫn xuyên qua trán con sói xương!

Con sói xương vẫn tan biến!

Sau khi tan biến vẫn ngưng tụ lại!

Rồi những con sói xương đó vẫn như trước, lao về phía họ!

Bàn Tử lại đứng đó cười lớn, không hề có ý định né tránh!

"Hahaha, có bản lĩnh thì ăn Bàn gia tôi đi!" Bàn Tử kiêu ngạo nói, cũng vô cùng bình tĩnh!

Dù sao đây cũng chỉ là cảnh tượng, lại không tấn công được người!

Nhưng giây tiếp theo, khi con sói xương lao lên đầu tiên đâm vào ngực Bàn Tử!

Con sói xương không hề tan biến, Bàn Tử lại trực tiếp bay ngang ra ngoài!

"Mẹ kiếp, mấy con này là thực thể!" May mà Bàn Tử da dày thịt béo, phòng ngự cao, cũng may con sói xương dùng chiêu húc chứ không phải cắn, nếu không với sự sơ suất của Bàn Tử, sợ rằng đã mất mạng tại chỗ.

Nhưng dù vậy, Bàn Tử bây giờ cũng không dễ chịu gì, ngã trên đất

co giật, thở ra nhiều hơn hít vào, xem ra một lúc nữa cũng chưa gượng dậy nổi!

"Thiên Chân, bảo vệ Bàn Tử!" Phương Ngôn trước đó đã cảm nhận được nguy hiểm nên đã cảnh giác, lúc này thấy Bàn Tử bị húc bay, liền trực tiếp lao về phía bầy sói!

Thất Sát Truy Hồn Lệnh!

Sói xương tan biến, rồi lại ngưng tụ!

Vô dụng!

Chương 90

Xem ra thứ này không phải là quỷ!

Bôn Lôi Quyền!

Tốc độ quyền như sấm, quyền phong như chớp!

Dưới sức mạnh khổng lồ của Phương Ngôn, nắm đấm như sao băng rơi xuống, một con sói xương trực tiếp hóa thành tro bụi, rồi lại ngưng tụ!

Thứ này chẳng lẽ giết không chết?

"Phương ca, nghĩ cách đi, nhiều quá!" Phương Ngôn rơi vào thế khổ chiến, bên Thiên Chân cũng gặp rắc rối!

Vừa phải bảo vệ Bàn Tử, vừa phải đối phó với những con sói xương đó, càng khó ứng phó hơn!

"Tiểu Đông Tây, đi giúp họ đi!" Phương Ngôn hét lên!

Anh tạm thời sẽ không bị thương, chỉ là chưa tìm ra cách giết chết những con sói xương đó, nhưng bên Thiên Chân thật sự không cầm cự được nữa!

Phương Ngôn lúc này cũng không thể chi viện, chỉ có thể hét về phía thiện thi bên cạnh!

Còn nó có nghe lời hay không, Phương Ngôn cũng không biết được!

"Hử?

Tiểu Đông Tây đâu rồi?" Sau đó khi Phương Ngôn quay đầu lại, lại phát hiện Tiểu Đông Tây không ở bên cạnh mình, không biết đã chạy đi đâu rồi!

“Không lẽ đi lạc rồi chứ!” Trong lòng Phương Ngôn căng thẳng, vừa tấn công những con sói xương, vừa lùi về phía Thiên Chân và Bàn Tử, vừa phải tìm kiếm vị trí của Tiểu Đông Tây khắp nơi!

Xung quanh quá tối, Phương Ngôn tìm hồi lâu, mới cuối cùng thấy được bóng dáng của cô bé!

Lúc này Tiểu Đông Tây vẫn như trước, mặt mày vui vẻ, nhảy chân sáo len lỏi trong bầy sói xương!

Khác ở chỗ, trong sự vui vẻ đó, dường như còn có chút kích động!

Thậm chí tiếng cười “hi hi hi” cũng lớn hơn rất nhiều!

Nhưng điều khiến Phương Ngôn kinh ngạc là, Tiểu Đông Tây ở trong bầy sói tuy cũng sẽ bị tấn công, nhưng những con sói xương tiếp cận cô bé, sau khi bị đánh tan, lại không hề ngưng tụ lại!

“Tiểu Đông Tây!” Phương Ngôn vội vàng hét về phía đó!

Nghe thấy tiếng gọi của Phương Ngôn, động tác của Tiểu Đông Tây đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Phương Ngôn, lại có chút không nỡ nhìn bầy sói xương, rồi một bước ba lần ngoảnh lại mà đi tới!

“Cô làm thế nào vậy?” Phương Ngôn không nhịn được hỏi, hỏi xong lại tự giễu trong lòng.

Tiểu Đông Tây chưa chắc đã hiểu được anh đang nói gì!

Về phần Tiểu Đông Tây có hiểu ý của Phương Ngôn hay không, Phương Ngôn không biết, nhưng khi Phương Ngôn hỏi xong, Tiểu Đông Tây lại như khoe khoang mà đưa bàn tay nhỏ trắng nõn, mềm mại ra, xòe lòng bàn tay, lúc này trong lòng bàn tay cô bé, đang có một đôi đốm lửa màu xanh lục nhảy múa!

Phương Ngôn ngẩn người, nhìn kỹ một chút!

“Côn trùng!” Thiên Chân ở bên cạnh kêu lên!

“Thứ trong mắt con sói xương!” Phương Ngôn kinh ngạc!

Lúc này trong tay Tiểu Đông Tây đang cầm một loại côn trùng, giống hệt ánh sáng xanh lục lập lòe trong mắt con sói xương!

Dường như là một loại bọ rùa, có cánh, nhưng lại giống như đom đóm, phát ra ánh sáng màu xanh lục!

Ban đầu anh đã bị mê hoặc, tưởng rằng ánh sáng xanh lục đó chỉ là ma trơi phát ra từ trong mắt con sói xương!

“Chẳng lẽ bí mật bất tử của con sói xương có liên quan đến con bọ rùa này?” Phương Ngôn đoán!

Sau đó anh lao về phía một con sói xương, lần này không dùng sức mạnh vũ phu để đánh, mà sử dụng Huyền Ngọc Chỉ, trực tiếp kẹp lấy ánh sáng xanh trong mắt con sói xương!

“Xì!” Ngay sau đó, Phương Ngôn lại đau đớn kêu lên một tiếng, vội vàng vung tay ra! *Keng! [Trong mộ huyệt chưa biết bị ảnh hưởng bởi độc tố của Song Sinh Thi Trùng, nhận được phần thưởng kháng độc +1!]* Song Sinh Thi Trùng?

“Thứ này có độc!” Phương Ngôn vội vàng nhắc nhở!

Kháng độc của anh vốn không thấp, Huyền Ngọc Chỉ lại cứng rắn không gì phá nổi, nhưng dù vậy, vẫn cảm nhận được cơn đau ăn mòn đó, có thể thấy độc tính của thứ này mạnh đến mức nào!

Nếu là người thường, sợ rằng chạm vào là chết!

Thiên Chân càng thêm cảnh giác, thậm chí không dám chạm vào những con sói xương đó nữa!

Lúc này Bàn Tử cũng đã tỉnh lại, vặn vẹo thân hình béo mập bắt đầu né tránh, cũng không dám chạm vào nữa!

“Mẹ kiếp, nơi quỷ quái gì thế này, sao lại có nhiều thứ kỳ lạ vậy!”

Bàn Tử hét lớn!

Tiểu Đông Tây bên cạnh thấy Phương Ngôn không để ý đến mình, cũng không biết là buồn hay vui, trực tiếp ném con Song Sinh Thi Trùng trong tay vào miệng, như ăn kẹo đậu, nhai rôm rốp hai cái rồi nuốt xuống, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn!

"Tiểu Đông Tây không sợ con trùng độc đó!" Bàn Tử thấy cảnh này, vội vàng hét lên, rồi lại không biết xấu hổ trực tiếp trốn sau lưng Tiểu Đông Tây!

Phương Ngôn thì cũng đang tìm cách đối phó với Song Sinh Thi Trùng!

Anh cũng có thể miễn cưỡng đối phó, chịu đựng đau đớn, giết chết Song Sinh Thi Trùng, nhưng không thể kéo dài, nếu không độc tố sợ rằng có thể ăn mòn cả Huyền Ngọc Chỉ!

Nhưng sau đó Phương Ngôn lại cải tiến một chút, dùng Kim Chung Tráo bao bọc bên ngoài tay, cũng có thể giảm bớt không ít thương tổn! *Keng! [Giết chết Song Sinh Thi Trùng, kháng độc +1!]* *Keng! [Giết chết Song Sinh Thi Trùng, kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +1!]* *Keng! [Giết chết Song Sinh Thi Trùng, cấp độ Kim Chung Tráo +1!]* ...

Cuối cùng không phải là bó tay chịu trói, tốc độ giết quái của Phương Ngôn cũng ngày càng nhanh!

Nhưng số lượng sói xương cũng ngày càng nhiều!

Bàn Tử và Thiên Chân không có cách nào đối phó, chỉ có thể né tránh khắp nơi!

"Rời khỏi đây!" Phương Ngôn nói, rồi trực tiếp mở một con đường máu, cho hai người rời đi!

Còn Tiểu Đông Tây, lại không hề sợ hãi Song Sinh Thi Trùng,

thậm chí còn coi chúng là thức ăn, không ngừng bắt giữ!

Song Sinh Thi Trùng dường như cũng có chút trí tuệ, bị giết nhiều, ngược lại bắt đầu sợ hãi Tiểu Đông Tây, phàm là nơi Tiểu Đông Tây đến, những con sói xương đó đều lủi đi tránh né!

Chương 91

"Cô nương này đúng là có bản lĩnh thật!" Bàn Tử la hét om sòm, một mạch theo sau mông Tiểu Đông Tây!

Chỉ là Tiểu Đông Tây căn bản đi lung tung không có mục đích, chỗ nào sói xương nhiều, lại càng chui vào đó, cuối cùng làm cho Bàn Tử lại bị thương đầy mình chạy về!

"Này, đây rốt cuộc có phải là mộ không, đến một cái quan tài cũng không thấy!" Bàn Tử lại trốn sau lưng Phương Ngôn, bắt đầu lải nhải không ngừng!

Phương Ngôn cũng có chút bực bội!

Họ cũng đã đi một đoạn đường không ngắn, nhưng đến bây giờ, lại chưa thấy một cái quan tài nào, dù là một món đồ tùy táng cũng không!

Đây căn bản không phải là mộ?

Không thể nào!

Nơi có phong thủy bảo địa cực tốt như thế này, lại có cửa mộ và lối đi bên ngoài, đều cho thấy đây là một ngôi mộ cổ!

"Tìm kỹ lại xem, chắc chắn sẽ có!" Phương Ngôn nói, tiếp tục bắt đầu giết Song Sinh Thi Trùng! *Keng! [Giết chết Song Sinh Thi Trùng, kháng độc +1!]* *Keng! [Đã miễn dịch với độc tố của Song Sinh Thi Trùng!]* Tiếng của hệ thống vang lên, trên mặt Phương Ngôn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười!

Chỉ là nụ cười đó trông có vẻ tàn nhẫn!

Sở dĩ Song Sinh Thi Trùng khó đối phó, ngoài việc có thể khống chế sói xương ra, điều khiến người ta đau đầu nhất là độc tố trên

người chúng, người thường gần như chạm vào là chết, ngay cả Phương Ngôn cũng phải cẩn thận mới có thể ứng phó!

Nhưng bây giờ!

Lão tử miễn dịch rồi!

Phương Ngôn hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, Quỷ Ảnh Mê Tung thi triển, thân hình như quỷ mị, lao vào giữa bầy sói xương!

Phương Ngôn chỉ biết tên Song Sinh Thi Trùng qua thông báo của hệ thống, còn cụ thể thì không rõ.

Nhưng từ tình hình hiện tại, thứ này ngoài việc có độc và có thể khống chế thi thể ra, dường như còn có ý thức, biết sợ hãi!

Những con sói xương vốn nhe nanh múa vuốt đuổi đánh họ, lúc này lại cụp đuôi chạy toán loạn!

Khi độc tố của chúng không còn tác dụng với Phương Ngôn, sức mạnh và tốc độ lại càng không thể so sánh với con quái vật như Phương Ngôn, nên chỉ có thể bị động chịu đòn!

Tiểu Đông Tây theo sau mông Phương Ngôn, í a í a la hét, dường như không vui vì Phương Ngôn đã giết chết thức ăn của mình.

Nhưng đuổi theo một hồi, thấy Phương Ngôn không dừng tay, Tiểu Đông Tây đảo mắt một vòng, lại í a í a chạy về một hướng khác.

Nếu Phương Ngôn không dừng tay, vậy thì chỉ có thể bắt những con Song Sinh Thi Trùng đó nhanh hơn Phương Ngôn, nếu chậm, sẽ không còn gì!

"Bàn Tử, tôi không phải đang mơ chứ!" Thiên Chân trợn mắt há mồm nhìn Phương Ngôn và Tiểu Đông Tây đuổi theo những con sói xương khủng bố, hung tợn!

Lúc này những con sói xương đó đâu còn dáng vẻ của sói, sợ rằng

còn không bằng con chó!

"Quen là được, cháu trai lớn của tôi không phải là người!" Bàn Tử vỗ vai Thiên Chân, giả vờ bình tĩnh nói, nhưng sự chấn động trong mắt cũng không thể che giấu!

Ai mà ngờ được chứ!

Tiểu Đông Tây đuổi theo những con sói xương đó thì thôi, dù sao cũng là thiện thi, không thể so sánh với cơ thể con người!

Nhưng Phương Ngôn lại cũng có thể đuổi theo những con sói xương đó!

Thật có chút kinh người!

Nhưng dù sao đây cũng là một chuyện tốt, Phương Ngôn thần dũng như vậy, họ cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lúc này Bàn Tử và Thiên Chân nằm vật ra bãi cỏ, thở hổn hển nghỉ ngơi, không còn bị sói xương quấy rầy nữa!

"Hử?

Cỏ này có chút vấn đề à?" Thiên Chân sờ sờ đám cỏ hoang dưới thân, lộ ra một tia nghi hoặc!

Bàn Tử nghe xong cũng sờ soạng: "Hình như không thật lắm, giống như nhựa!" "Đừng đùa nữa, đây là mộ thời Nguyên, lúc đó làm gì có cỏ nhựa!" Thiên Chân ngồi dậy, nghiên cứu kỹ lưỡng!

Nhìn hồi lâu, trên mặt lộ ra một trận vui mừng.

"Tôi biết rồi!" "Cậu cứ giật mình thon thót làm gì, biết cái gì?" Bàn Tử hỏi!

"Thứ này gọi là Cỏ Gương, tôi đã thấy trên một tạp chí địa lý, thảo nào!" Thiên Chân kích động nói!

“Thảo nào cái gì, nói cho rõ ràng được không!” Vẻ mặt nói được nửa vời của Thiên Chân khiến Bàn Tử có chút bứt rứt!

“Thứ này gọi là Cỏ Gương, là một loại thực vật sinh trưởng trong rừng nguyên sinh ở châu Âu, nghe nói có thể phản chiếu không gian, tạo ra hiệu ứng hình chiếu!” Thiên Chân vội vàng giải thích!

Nhưng Bàn Tử vẫn không hiểu!

“Aiya, nói thế này cho cậu hiểu nhé, cậu có biết tại sao lúc trước ở trên kia, những con sói xương tôi gặp lại không thể tấn công tôi không?

Là vì Cỏ Gương, hình ảnh ở đây bị nó chiếu lên trên, thế là chúng ta nhìn thấy hình ảnh chiếu đó, là ảo ảnh, đồng thời, hình ảnh của chúng ta ở trên cũng bị cỏ chiếu xuống dưới, cho nên những con sói xương đó mới có vẻ như có thể nhìn thấy chúng ta mà đuổi theo!” “Nói sớm có phải tôi biết rồi không.

Hóa ra thứ này là cái máy chiếu à!” Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra!

“Không sai, Cỏ Gương mọc thành từng cặp, sau khi cả hai cây đều lớn, liền tiến hành di thực, vậy thì hình ảnh trên một cây sẽ được chiếu lên cây còn lại, lãnh tụ của đế quốc Hung Nô Attila đã vận dụng chức năng của Cỏ Gương vào chiến trường, chưa bao giờ thất bại, đã lật đổ sự thống trị của đế quốc La Mã!” Thiên Chân kích động nói!

“Sau đó đến thời nhà Nguyên, thiết kỵ của Thành Cát Tư Hãn tiến vào châu Âu, phát hiện ra loại cỏ này, sau khi biết được tác dụng của nó liền đem về di thực, kết quả bị chủ mộ này dùng để xây lăng mộ!” Bàn Tử nói tiếp!

Thiên Chân gật đầu: “Đúng, nhất định là như vậy!” “Này, chúng ta đang trộm mộ, trộm mộ hiểu không, Bàn gia tôi chỉ biết tiền tiêu vặt ở

đâu, mới không quan tâm đến mấy thứ cỏ rách này, cậu đừng có suốt ngày như mấy tay khảo cổ, Bàn gia tôi ghét nhất là mấy người đó!" Bàn Tử buột miệng chửi.

Sau đó gã phủi mông đứng dậy, thấy bên Phương Ngôn đã kết thúc chiến đấu, tuy có vài con sói xương trốn thoát, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn, Bàn Tử liền trực tiếp đi về phía Phương Ngôn!

"Cháu trai lớn, sao rồi, tìm thấy quan tài chưa?" Bàn Tử hỏi!

Phương Ngôn lắc đầu, vừa rồi anh toàn đang thu hoạch kinh nghiệm, làm gì có thời gian tìm quan tài!

Nhưng Bàn Tử hỏi vậy, Phương Ngôn lại cau mày!

"Nơi này thực ra không lớn, căn cứ vào tinh tượng quan sát trước đó, quan tài ở đây nên được đặt theo quy tắc Thất Tinh, phải có bảy cái quan tài mới đúng, nhưng tại sao một cái cũng không phát hiện ra nhỉ!" Phương Ngôn cũng có chút không hiểu!

Nếu đây đã xác định là mộ, tự nhiên sẽ có quan tài!

Nếu chủ mộ được chôn ở nơi phong thủy bảo địa này, không thể nào không làm theo bố cục phong thủy!

Nhưng mà, đến bây giờ đến một cái quan tài cũng chưa thấy!

Chương 92

"Có khi nào bị chôn dưới đất không?" Bàn Tử suy đoán!

"Không biết, tìm thử xem đã, nếu thật sự được chôn theo phương vị Thất Tinh, vậy thì không khó tìm, cùng lắm thì, dù sao nơi này cũng chỉ lớn thế này, chúng ta tìm một lượt là ra!" Phương Ngôn nói xong, liền lấy la bàn ra bắt đầu định vị!

Vị trí này không bị từ trường nhiễu loạn, la bàn có thể sử dụng được!

Ba người đi về phía vị trí của sao đầu tiên trong Thất Tinh, Tham Lang Tinh!

"Ở đây cũng không có quan tài, chẳng lẽ thật sự bị chôn ở dưới?

Mộ trong mộ, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy đấy!" Vị trí Tham Lang Tinh, lại phát hiện đây là một sườn núi, tìm kiếm xung quanh một hồi, ngoài loại Cỏ Gương đó ra, căn bản không có quan tài!

Bây giờ, Phương Ngôn cũng cảm thấy quan tài chắc là bị chôn dưới đất!

"Hay là đào thử xem sao!" Phương Ngôn bất lực nói!

Cũng chỉ có thể như vậy!

Bàn Tử gật đầu, lấy xẻng Lạc Dương ra, phì phì nhổ hai bãi nước bọt vào tay, xoa xoa tay chuẩn bị bắt đầu!

Nhưng chưa đợi Bàn Tử bắt đầu đào, Thiên Chân ở bên cạnh đột nhiên nói: "Đợi đã!" "Aiya, đồng chí nhỏ của tôi ơi, lại làm sao vậy, Bàn gia tôi đã sẵn sàng ra tay rồi, suýt nữa trẹo cả eo!" Bàn Tử uất ức nói!

Nhưng Thiên Chân lại không để ý đến Bàn Tử, nói với Phương Ngôn: "Phương ca, anh xem vách đá này, hình như có chút không bình thường!" Thiên Chân chỉ vào sườn núi đó.

Sườn núi đó giống như một vách đá dốc cao hơn một mét, dường như cũng không hiếm gặp, trước đó Phương Ngôn cũng không để ý!

Dù sao ở trên sườn núi này, vách đá dốc như vậy có thể thấy ở khắp nơi!

Nhưng lúc này được Thiên Chân nhắc nhở, Phương Ngôn liền xem xét kỹ lưỡng.

Vừa nhìn, quả nhiên nhìn ra chút mánh khóe!

Vách đá rõ ràng là do con người tạo ra!

Xung quanh đều là đất bùn, chỉ có một mặt ở giữa là làm bằng đá!

Phía trên mọc đầy Cỏ Gương, sau khi Phương Ngôn dùng sức giật xuống một mảng, vách đá bên trong lộ ra, trên đó lờ mờ khắc một số hoa văn!

"Mẹ kiếp, giấu quan tài cũng độc thật!" Bàn Tử buột miệng chửi!

Ai mà ngờ được quan tài lại được đặt theo hình thức này, quả thực ngoài dự đoán!

"Tọa Quan, hình thức mộ táng điển hình của quý tộc Mông Cổ cổ đại!" Phương Ngôn nghiên cứu kỹ lưỡng rồi nói!

"Đừng quan tâm là quan gì, có tiền tiêu vặt mới là quan tốt đối với Bàn gia tôi, này, phụ một tay, trước tiên mở nó ra đã!" Bàn Tử lúc nào cũng trực tiếp như vậy!

Trộm mộ chứ không phải làm nghiên cứu, lịch sử chó má, tập tục chó má, có quan trọng bằng tiền tiêu vặt không?

Những thứ đó nên giao cho các chuyên gia giáo sư nghiên cứu mới

đúng!

Việc của những kẻ trộm mộ như chúng ta là mang bảo bối bên trong ra ngoài, sau đó đổi lấy tiền tài từ tay bọn tư bản chủ nghĩa độc ác, thúc đẩy lưu thông thị trường!

"Mở quan tài đi!" Phương Ngôn cũng có chút bất lực với Bàn Tử, chỉ có thể gật đầu nói!

Họ đào quan tài ra!

Quan tài không lớn, cao chỉ khoảng một mét rưỡi, rộng cũng tương tự, nói là quan tài, không bằng nói là một cái thùng tròn!

Sau khi đào quan tài ra, Bàn Tử liền bắt đầu hăm hở, cầm xẻng Lạc Dương đến gần, tìm một khe hở rồi trực tiếp cạy!

Đây là một quan tài đá, chắc chắn không nhẹ, niêm phong cũng rất chặt chẽ!

Nhưng dù chặt đến mấy, cũng không ngăn được cách mở quan tài mang tính phá hoại của Bàn Tử!

Gã cũng không quan tâm có làm hỏng chất liệu của quan tài hay không, ba chân bốn cẳng liền cưỡng ép cạy mở!

Sau khi cạy mở quan tài, thứ đầu tiên nhìn thấy là một thi thể đen sì!

Bảo quản không được tốt lắm, có chút thối rữa!

Nhưng là mộ thời Nguyên, cũng không có gì ngạc nhiên!

Dù sao Tị Thủy Châu ngay cả ở thời cổ đại, cũng là thứ vô giá, có giá mà không có thị trường!

Thi thể thối rữa đó ngồi xếp bằng trong quan tài, quần áo trên người cũng dính vào thịt thối, căn bản không nhìn ra chất liệu!

Nhưng trang sức trên người lại không ít, đeo vàng đeo bạc, chỉ là cũng bị dầu xác ăn mòn, mất đi vẻ ngoài ban đầu!

Sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi!

Đồ trong quan tài đều không đáng tiền, không có tiền tiêu vặt!

"Là một thi thể nữ, cũng hợp với thuộc tính của Tham Lang Tinh, Tham Lang Tinh thuộc Mộc, là Dương Mộc, ở đây lại chôn một thi thể nữ, chỉ vì Tham Lang Tinh cũng có thuộc tính Quỳ Thủy, nếu Cỏ Gương xung quanh là Mộc, vậy thì thi thể nữ là Thủy, hợp với lý Âm Dương!" Thiên Chân ở bên cạnh nói!

Cậu ta rất rành về những lý luận này, thậm chí sự hiểu biết về một số việc còn không thua kém Phương Ngôn!

Nhưng Bàn Tử bây giờ không có tâm trạng nghe những thứ này, cũng không ngại bẩn, trực tiếp bê thi thể nữ trong quan tài ra vứt sang một bên, rồi sờ soạng một hồi trong quan tài!

Lần này lại không hề thắp nến!

Tuy Bàn Tử cũng tuân thủ truyền thống của tổ tiên, nhưng ngôi mộ này lại có chút không thích hợp.

Mộ thất lớn như một ngọn núi nhỏ, ai mà biết được góc đông nam ở đâu, thật sự phải đi thắp nến, quay lại sợ rằng mất nửa ngày, mà thắp lên, cũng không thấy được gì!

"Đây không phải là chủ mộ chứ, cũng nghèo quá rồi!" Bàn Tử vừa mò những món đồ tùy táng ra ngoài, vừa oán giận!

"Chắc là không phải, chắc chỉ là một trong những người tuẫn táng, quan tài như thế này, ở đây đáng lẽ phải có bảy cái mới đúng!" Phương Ngôn nói!

Như vậy mới phù hợp với bố cục Bắc Đẩu Tinh Vị!

Nếu đã tìm thấy một cái quan tài ở vị trí Tham Lang Tinh, vậy chứng tỏ Phương Ngôn đoán đúng, sáu vị trí sao còn lại, cũng nên có quan tài, còn chủ mộ, chắc là một trong bảy người đó.

Bắc Đẩu Tinh Vị, không phải chôn chủ mộ ở vị trí đầu tiên hay cuối cùng, mà căn cứ vào sinh thần bát tự của chủ mộ, chọn vị trí chủ tinh!

"Vậy thì tốt, nếu không Bàn gia tôi lần này thật sự toi công!" Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào một hơi!

Nếu thật sự chỉ có một cái quan tài nghèo nàn như vậy, vậy thì lần này sợ rằng đến vốn cũng không lấy lại được!

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Phương Ngôn cười cười nói: "Ngoài bảy cái quan tài trên bảy vị trí sao, nên có hố chôn đồ tùy táng, tế đàn nữa, trước đó tôi thấy những con sói xương, chắc là động vật bị giết để tuẫn táng lúc tế tự!" "Vậy còn chờ gì nữa, mau đi tìm đi!" Bàn Tử lúc này hoàn toàn phấn chấn, thúc giục.

"Đừng vội, Bàn Tử, cậu đặt người ta vào trước đã không được sao, như vậy cũng quá bất kính rồi!" Thiên Chân ở bên cạnh cau mày nói!

Chương 93

Tuy là trộm mộ, nhưng cũng không có ai làm phá hoại như Bàn Tử, vứt thi thể như vậy mà không thèm quan tâm!

"Được rồi, Bàn gia tôi hôm nay cũng làm một lần nhân viên khảo cổ hoang dã, bảo vệ hiện trường vụ án!" Bàn Tử đang trong trạng thái hưng phấn cũng lười so đo với Thiên Chân những chuyện vặt vãnh này, trực tiếp bê thi thể nữ lên chuẩn bị đặt lại vào trong quan tài!

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu Bàn Tử, đột nhiên bay qua một con côn trùng phát ra ánh sáng xanh lục!

Phía sau, Tiểu Đông Tây thì nhảy chân sáo đuổi theo!

"Chết rồi!" Trước đó họ không giải quyết hết đám Song Sinh Thi Trùng, sau đó Phương Ngôn dừng lại, Tiểu Đông Tây thì vẫn cứ đuổi theo những thứ đó.

Họ cũng không quan tâm, liền đi tìm quan tài!

Kết quả bây giờ phiền phức lại đến!

Con Song Sinh Thi Trùng vừa bay qua, vừa nhìn đã biết lớn hơn những con trước đó!

Có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Tiểu Đông Tây, chắc chắn cũng không tầm thường!

Phương Ngôn không khỏi thầm mắng một tiếng, đang chuẩn bị nhắc nhở Bàn Tử, nhưng đã muộn!

Con Song Sinh Thi Trùng đó trực tiếp đậu lên trán thi thể nữ, cũng không thấy có động tác gì, trong nháy mắt đã biến mất trên trán thi thể nữ, ngay sau đó, hai mắt thi thể nữ liền biến thành màu xanh lục, thậm chí trên người còn bắt đầu mọc ra lông xanh!

“Mẹ kiếp, mốc rồi à!” Bàn Tử kinh hãi kêu lên một tiếng, ghê tởm đến mức trực tiếp vứt thi thể nữ ra ngoài!

“Thi Trùng, mau lui!” Phương Ngôn vội vàng nhắc nhở!

Thực ra không cần Phương Ngôn nhắc, Bàn Tử đã bắt đầu lui, chỉ có Thiên Chân sau khi nghe Phương Ngôn nói mới lùi lại, rõ ràng chậm hơn Bàn Tử một bước!

Lúc này, thi thể nữ đó cũng loạng choạng đứng dậy!

Dường như ngồi trong quan tài quá lâu, hai chân đều không thể duỗi thẳng, đứng đó với một tư thế kỳ quái, so với lúc bình thường, chiều cao sợ rằng thấp hơn nửa thân người!

Nhưng sau khi thi thể nữ đứng vững, thậm chí không có chút dừng lại nào, liền trực tiếp lao về phía Thiên Chân đang lùi sau cùng!

“Thiên Chân, cẩn thận!” Phương Ngôn hét lên một tiếng rồi lao về phía thi thể nữ!

Thiên Chân phản ứng cũng không chậm, trực tiếp ngã sấp mặt xuống đất, rồi lăn sang một bên, né được cú lao của thi thể nữ!

Lúc này Phương Ngôn cũng đã đến!

Thi thể nữ đó, hoặc là con Song Sinh Thi Trùng bên trong, chắc chắn kiêng dè Phương Ngôn, thấy Phương Ngôn đuổi theo, không chút do dự, quay người bỏ chạy!

“Đuổi theo!” Phương Ngôn hét lên một tiếng, vừa hét xong, liền thấy Tiểu Đông Tây đã đi trước một bước lao tới!

Nếu Phương Ngôn dùng hết sức lực, tự nhiên có thể đuổi kịp, nhưng cần phải chăm sóc Bàn Tử và Thiên Chân, dù sao ở đây vẫn còn một số sói xương chưa giải quyết, Bàn Tử và Thiên Chân lại không có khả năng đối phó với sói xương, vì vậy Phương Ngôn cũng

chỉ có thể kiềm chế tốc độ của mình đi theo sau Tiểu Đông Tây!

Chạy về phía trước không bao xa, Phương Ngôn lại dừng lại!

"Sao vậy?" Bàn Tử và Thiên Chân đuổi kịp, thở hổn hển hỏi, không biết tại sao Phương Ngôn lại đột nhiên dừng lại!

"Tiểu Đông Tây và thi thể nữ đó biến mất rồi!" Phương Ngôn cau mày nói, nhìn quanh bốn phía!

Địa thế nơi này bằng phẳng, lại không có cây cối, cũng có thể nhìn bao quát!

Nhưng nhìn khắp nơi, lại không thấy bóng dáng của thi thể nữ và Tiểu Đông Tây đâu!

"Phương ca!

Ở đây có một lối đi mộ!" Tìm kiếm khắp nơi một hồi, sau đó Thiên Chân đột nhiên hét lên!

Nhìn lối đi mộ hướng xuống dưới, họ cũng hiểu vì sao thi thể nữ và Tiểu Đông Tây lại đột nhiên biến mất.

Không cần nghĩ cũng biết, họ đã chui xuống lối đi mộ này!

"Xuống xem sao!" Phương Ngôn nói!

Trộm mộ thì không ai sợ nguy hiểm, không thể nào bỏ qua một lối đi mà không quan tâm, hơn nữa Tiểu Đông Tây cũng đã đi vào.

"Ừ, bên dưới chắc là một gian mộ thất, làm bí mật như vậy, bên trong chắc sẽ có bảo bối!" Bàn Tử nói!

"Kỳ lạ, gian mộ thất này hoàn toàn không nằm trên vị trí Bắc Đẩu Tinh, đào một gian mộ thất ở đây, chẳng phải sẽ phá vỡ bố cục phong thủy ở đây sao?" Thiên Chân thì lại thắc mắc.

"Dù sao cũng là người Mông Cổ, sợ rằng hoàn toàn không hiểu bộ

quy tắc của tổ tiên chúng ta, giống như người Nhật Bản, học được chút ít đã tưởng mình giỏi lắm, nơi này sợ rằng cũng vậy, một nơi phong thủy bảo địa tốt như vậy, bị làm thành thứ chẳng ra gì!" Bàn Tử buột miệng chửi!

Lời giải thích của Bàn Tử cũng khá hợp lý!

Chỉ là Thiên Chân vẫn còn chút nghi vấn!

Dựa theo Tọa Quan ở vị trí Tham Lang Tinh trước đó, và thi thể nữ bên trong, người xây dựng huyệt mộ này, đáng lẽ không phải là người không hiểu gì cả!

"Xuống xem chẳng phải sẽ biết sao!" Phương Ngôn nói, rồi liền đi xuống theo lối đi mộ!

Lối đi mộ rất dài, rất sâu, Phương Ngôn ước tính sợ rằng lại phải đi xuống mấy chục mét!

Trong lòng cũng không khỏi thầm kinh ngạc!

Vị trí mộ thất này, tính theo đường đi, sợ rằng đã ở sâu dưới lòng đất mấy trăm mét, có thể đào ra một lăng mộ sâu như vậy, ở thời cổ đại không hề đơn giản!

Đi được mấy chục mét, cuối cùng không còn đi xuống nữa, lối đi mộ trở nên bằng phẳng!

Xung quanh là những bức tường đá màu đen, không cao, chỉ khoảng bốn mét, lối đi cũng không rộng, ba người có lẽ có thể đi song song, chỉ cần không phải ai cũng như Bàn Tử!

"Tôi cảm thấy bên dưới cũng là một khu mộ!" Thiên Chân quan sát kỹ lưỡng, sau đó nói: "Nhìn xem, tường đều được đổ bằng gang, thời cổ đại gang không nhiều, xây một lăng mộ mà xa hoa như vậy, tôi thật không biết thời nhà Nguyên có ai có thể có được bút lực lớn như vậy!" Những bức tường xung quanh rất dày, được đổ bằng gang,

Phương Ngôn đã thử, những bức tường ở đây còn có thể sánh ngang với những bức tường chống đỡ bảo đỉnh trong mộ dưới đáy biển, vô cùng chắc chắn!

"Chắc là tầng thứ hai của lăng mộ!" Phương Ngôn sờ sờ tường đá, rồi nói!

"Nhìn kìa, ở đây có dấu chân!" Lúc này, Bàn Tử phát hiện một chuỗi dấu chân chạy về phía trước trên lớp bụi đất!

Lăng mộ đã có từ lâu, tuy ở dưới lòng đất, nhưng cũng có bụi đất rơi xuống, phủ một lớp trên mặt đất.

Dấu chân in trên lớp bụi đất, trông đặc biệt rõ ràng!

"Chắc là của Tiểu Đông Tây và thi thể nữ đó, đuổi theo!" Phương Ngôn nhìn xem, rồi nói!

Họ đi theo dấu chân về phía trước!

Kết cấu mộ thất dường như rất kỳ lạ!

Hai bên đều là tường, độ rộng của lối đi gần như không thay đổi!

"Ở đây có cơ quan!" Đi được một đoạn, không biết đã rẽ bao nhiêu lần, trên một đoạn đường thẳng.

Chương 94

Phía trước có một số mũi tên rơi vãi trên đất, vừa nhìn đã biết cơ quan đã bị kích hoạt, nhưng lại không có thi thể!

"Chắc là do Tiểu Đông Tây kích hoạt, cẩn thận một chút!" Phương Ngôn nói, rồi nhìn xung quanh, liền phát hiện vị trí cơ quan!

Loại cơ quan này không phải là loại dùng một lần, trên mặt đất có một phiến đá kích hoạt, một khi giẫm lên, sẽ kích hoạt cơ quan, bộ máy phía sau sẽ trực tiếp lên nòng, bắn ra mưa tên!

"Đi theo tôi!" Phương Ngôn nói một tiếng, rồi trực tiếp đi về phía trước!

Anh đi rất tùy ý, mỗi bước đều khéo léo né qua cơ quan!

"Nhìn xem, trên những mũi tên này không có đầu nhọn, chắc là không bắn chết người được!" Thiên Chân vừa đi vừa nhìn những mũi tên trên đất!

"Chủ mộ chắc là loại ngốc nghếch nhiều tiền, thật sự nghĩ rằng dựa vào hù dọa có thể dọa được bọn trộm mộ à, thật ngây thơ!" Bàn Tử trêu chọc nói: "Tôi không phải Thiên Chân đâu nhé!" "Được rồi, đừng lải nhải nữa, đi nhanh lên, tôi cứ có cảm giác nơi này không ổn!" Phương Ngôn cau mày nói!

Tiếp tục đi về phía trước, họ càng cảm thấy kỳ quái!

Phía sau càng ngày càng nhiều ngã rẽ, ban đầu còn đi theo dấu chân, nhưng sau đó phát hiện dấu chân cũng biến mất, đi thêm một đoạn nữa, lại phát hiện phía trước là một con đường cụt!

Lần này, ngay cả Bàn Tử cũng không còn cười được nữa!

"Mẹ kiếp, tôi cảm thấy nơi này giống như một mê cung vậy!" Bàn

Tử nói!

"Không phải giống, mẹ nó rõ ràng là một cái mê cung!" Lúc này, ngay cả Thiên Chân cũng bắt đầu chửi bậy!

Lối đi mộ ở đây ngoằn ngoèo, khắp nơi đều là ngã rẽ, khắp nơi đều là đường cụt, bốn phía đều là tường đá, đi lâu như vậy đến một gian mộ thất cũng không thấy, không phải mê cung thì là gì!

"Vậy thì toi rồi, chẳng phải chúng ta sẽ bị nhốt chết ở đây sao?

Hay là theo dấu chân quay lại đường cũ?" Bàn Tử lần này thật sự sợ rồi.

Nếu phải đối mặt với thi thể nữ, đối mặt với sói xương, thậm chí đối mặt với những con thi trùng đó, Bàn Tử cũng không đến mức này!

Nhưng là mê cung!

Trông có vẻ không nguy hiểm, nhưng nếu cứ đi mãi không ra được, vậy thì sớm muộn cũng chết đói ở đây!

Tường xung quanh đều là đá, lại được đổ bằng gang, cũng căn bản không thể đập xuyên!

Họ đã thử đào từ dưới lên!

Nhưng sàn nhà dưới chân vừa nhìn đã biết cùng chất liệu với tường bên cạnh, cũng được đổ bằng gang, con đường làm chuột chũi này cũng căn bản không đi được!

Phương Ngôn thì có thể dựa vào Huyền Ngọc Chỉ đào ra một con đường, nhưng tường không biết dày bao nhiêu, cũng không biết có bao nhiêu lớp, sợ rằng chưa đào xong đã chết đói chết mệt rồi!

May mà trên đường đi cũng để lại dấu chân, có thể theo dấu chân quay lại đường cũ rồi tìm cách khác!

Tầng trên kia không phải còn sáu cái quan tài chưa mở sao, bên

trong có lẽ có tiền tiêu vặt cũng không chừng!

Dù sao Bàn Tử thà đối phó với thi thể, cũng không muốn bị nhốt chết ở đây!

"Cậu không phát hiện ra sao?

Đoạn đường này căn bản không có bụi đất, làm gì có dấu chân!" Thiên Chân liếc Bàn Tử một cái rồi nói!

Đúng vậy, sau khi đi qua cơ quan đó không xa, bụi đất trên mặt đất đã biến mất!

Bụi đất trên đoạn đường phía trước, lại giống như được cố tình rải lên!

"Mẹ kiếp!

Đùa tôi à, trên dưới trái phải đều là tường sắt, đất ở đâu ra!" Bàn Tử kêu gào!

"Tôi lại thấy người xây mộ này cố tình làm vậy, có cơ quan kia, dường như chỉ không muốn người ta vào đây, chứ không có ý hãm hại!" Phương Ngôn bình tĩnh phân tích!

Ngoài cơ quan không bắn chết người lúc đầu ra, sau khi vào đây liền không gặp lại bất kỳ cơ quan nào nữa!

"Đừng quan tâm, dù sao chúng ta cũng không ra được rồi, nói thật, thân xác béo mập của Bàn gia tôi cũng chịu được lâu đấy, ước tính sẽ chết muộn hơn hai cậu vài ngày, bây giờ biết được lợi ích của việc béo rồi chứ!" Đã đến lúc này rồi, Bàn Tử vẫn không quên lải nhải hai câu!

Phương Ngôn không để ý đến Bàn Tử, cau mày tiếp tục nói!

"Nếu ngôi mộ này thật sự được xây dựng theo Bắc Đẩu Tinh Vị, vậy thì nơi này nên là vị trí Cự Môn Tinh, Cự Môn Tinh chủ về ẩn

tàng, mê cung lại vô cùng phù hợp." Phương Ngôn phân tích: "Người xây dựng lăng mộ này nên là một vị đại sư phong thủy!" "Nếu thật sự được xây dựng theo Bắc Đẩu Tinh Vị, vậy không phải là..." Trong mắt Thiên Chân lộ ra một tia vui mừng!

"Không sai!" Phương Ngôn mỉm cười, gật đầu!

"Hai người các cậu lại úp úp mở mở, có gì thì nói thẳng ra không được à!" Bàn Tử thấy hai người liếc mắt đưa tình, vội đến mức vò đầu bứt tai!

Phương Ngôn không nói gì, mà là Thiên Chân giải thích cho Bàn Tử!

"Mê cung của Âu Lạc cổ và phương Tây không giống nhau, trong lịch sử của chúng ta thực ra không có loại mê cung phức tạp như vậy, nguồn gốc của mê cung thực ra là Kỳ Môn Bát Quái của Đạo giáo, nếu mê cung này thật sự được xây dựng theo Bắc Đẩu Tinh Vị, vậy thì người xây dựng mê cung này, chắc chắn cũng sẽ xây dựng theo phương vị Bát Quái, nói cách khác, chúng ta chỉ cần tìm được vị trí Sinh Môn, là có thể đi ra ngoài!" Mê cung có nguồn gốc sớm nhất từ Hy Lạp cổ đại, dùng để giam cầm người!

Nhưng từ trước đó rất lâu, ở An Lạc đã có Kỳ Môn Độn Giáp, trận pháp Ngũ Hành Bát Quái rồi!

Loại mê cung bát quái này không hề hiếm thấy ở An Lạc, ở đâu cũng có thể bắt gặp, thậm chí một số thôn trang, thành trấn, đạo quan còn được xây dựng theo phương vị Ngũ Hành Bát Quái, nếu không hiểu thuật Kỳ Môn thì đi vào rất dễ bị lạc!

Ngôi mộ này là mộ của triều Nguyên, lại được xây dựng theo vị trí của sao Bắc Đẩu, vậy thì Phương Ngôn có thể khẳng định, mê cung bên trong chắc chắn cũng là mê cung bát quái!

Nếu vậy thì chưa chắc anh ta sẽ bị lạc trong này!

Phương Ngôn hiểu về Bát Quái, ngoài kiến thức đã học, cả Thiên Tinh Phong Thủy Thuật và Bàn Sơn Điền Hải Thuật mà hệ thống thưởng cho đều liên quan đến Kỳ Môn Bát Quái!

Vì vậy, việc tìm ra sinh môn trong loại mê cung này không hề khó khăn!

"Phải chi có chú Ba ở đây thì tốt rồi, chú ấy am hiểu nhất về Kỳ Môn Bát Quái, thậm chí còn suy diễn ra được hai mươi bốn cửa, còn tôi chỉ học được một ít kiến thức bề ngoài mà thôi!" Ngô Thiên Chân thở dài nói!

Đúng là sách đến lúc dùng mới hận ít!

Tiếc là chú Ba không có ở đây, mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phương Ngôn cầm la bàn, bắt đầu tìm sinh môn dựa vào phương vị Kỳ Môn Bát Quái!

Sau khi biết đây là Kỳ Môn Bát Quái thì thực ra cũng không khó đến thế!

Dù sao thì bố cục gần như rõ ràng trong nháy mắt, cửa ra cuối cùng hẳn là nằm ở vị trí sao Cự Môn!

Nhưng họ đã đi rất nhiều đường vòng, một số nơi cũng không thể xác nhận một trăm phần trăm, đi sai thì chỉ có thể quay lại đi tiếp!

Thậm chí có nơi còn dùng bố cục phản bát quái để gây nhiễu, khiến Phương Ngôn mất không ít thời gian!

Tuy nói thì đơn giản, nhưng đi lại cực kỳ tốn thời gian!

Ngô Thiên Chân đứng bên cạnh xem giờ, họ đã đi tròn một ngày mà vẫn chưa tìm thấy lối ra.

Chương 95

Nếu đổi lại là người thiếu tự tin một chút, ví dụ như Bàn Tử, chắc đã bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình không chính xác!

Sau khi đi được nửa ngày, Bàn Tử bắt đầu lẩm bẩm nghi ngờ Phương Ngôn đoán sai!

Đến bây giờ, ngay cả Ngô Thiên Chân cũng không dám chắc nữa!

Nhưng Phương Ngôn lại vô cùng bình tĩnh, mặc cho họ nghi ngờ, anh vẫn kiên trì với quan điểm của mình!

Mãi cho đến khi đi được tròn 27 tiếng đồng hồ, lúc Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đều lộ vẻ mệt mỏi rã rời, họ rẽ qua một khúc quanh và cuối cùng đã nhìn thấy một nơi khác lạ!

Một gian mộ thất!

Một căn phòng vuông vức!

Điều này khiến Bàn Tử gần như bật khóc nức nở!

Mẹ nó, cuối cùng cũng ra được rồi!

Tuy trong mê cung không có nguy hiểm, nhưng cái cảm giác dày vò đó, người chưa từng trải qua thật sự không thể hiểu nổi!

Thấy căn mộ thất, Phương Ngôn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất quyết định của anh là đúng!

Nếu không, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân thật sự sẽ chết đói trong này!

"Mẹ kiếp, xem lão tử có băm thằng cháu rùa này ra thành tám mảnh không!" Bàn Tử gầm lên, chuẩn bị đi đào mộ!

Mê cung đã khiến gã chịu không ít khổ sở, trong bụng đang nén một cục lửa đây!

"Đừng manh động, nhìn kia kìa, có thứ gì đó!" Ngô Thiên Chân vội vàng kéo gã lại, thì thầm.

Bàn Tử nhìn sang, quả nhiên, nhờ ánh sáng yếu ớt, gã thấy bên dưới quan tài trong mộ thất có một thứ trông giống xác người đang ngồi, cách đó không xa còn vứt một nửa thân thể!

"Từ từ tiến lại gần!" Phương Ngôn nói!

Họ thận trọng từng bước một, cẩn thận tiến lại gần.

Khi khoảng cách gần hơn, họ cũng nhìn rõ hơn!

"...Tiểu Đông Tây?" Bàn Tử không chắc chắn hỏi.

"Nhìn cách ăn mặc thì chắc là vậy!" Ngô Thiên Chân cũng không dám chắc!

"Một ngày không gặp, con nhóc đã biến thành đại cô nương rồi!" Bàn Tử thậm chí còn dụi dụi mắt nhìn lại!

Lúc này, người đang ngồi dựa vào quan tài, nhìn cách ăn mặc đúng là Tiểu Đông Tây không sai!

Chỉ là ngoại hình đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Thay đổi lớn nhất là chiều cao!

Từ một cây nấm lùn một mét rưỡi, bây giờ đã cao khoảng một mét sáu!

Mái tóc dài buông xõa theo cái đầu đang cúi xuống, chất tóc đen, dài và thẳng, có thể so sánh với Cấm Bà.

Cô bé nhắm mắt ngồi đó, dường như đang ngủ, lông mi thỉnh thoảng giật giật, cánh mũi cũng thỉnh thoảng phập phồng.

Bây giờ đến cả tống tử cũng xinh đẹp họa quốc hại dân thế này sao?

Bàn Tử cảm thán!

Gã đã gặp không ít tống tử, con nào con nấy mặt mũi chẳng hung tợn!

Nhưng riêng Tiểu Đông Tây, bây giờ dáng người nuột nà, sắp đuổi kịp Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi!

"Đang ngủ sao?" Ngô Thiên Chân cũng tỏ vẻ kinh ngạc!

Từ lúc Tiểu Đông Tây theo họ về, cậu chưa từng thấy cô bé ngủ bao giờ, kể cả ban đêm cũng rất hoạt bát!

Nhưng bây giờ lại ngủ say trong này!

Thật quá kỳ lạ!

Sự chú ý của Phương Ngôn lại tập trung nhiều hơn vào cái xác nữ bên cạnh!

Cái xác nữ đó trông giống như cái xác nữ bị song sinh thi trùng khống chế rồi bỏ chạy ở tầng trên.

Nhưng bây giờ đầu đã không biết đi đâu, chỉ còn lại một đoạn thân thể!

Phương Ngôn lại nhìn sang Tiểu Đông Tây đang ngủ bên cạnh, quả nhiên, ở khóe miệng cô bé có một vệt màu đen!

Chắc là bị ăn rồi!

Phương Ngôn đoán, có lẽ vì ăn đủ nhiều song sinh thi trùng nên đã khiến Tiểu Đông Tây tiến hóa!

Giống như hồi ở lăng mộ đáy biển, lúc đó Tiểu Đông Tây rõ ràng chỉ cao hơn một mét, hoàn toàn là dáng vẻ của một đứa trẻ bảy, tám

tuổi, nhưng sau khi ăn não của Bạch Mao Hạn Bạt, lại biến thành một cô bé khoảng một mét rưỡi, mười ba mười bốn tuổi.

Bây giờ, lại biến thành một cô gái cao hơn một mét sáu, khoảng mười bảy, mười tám tuổi!

Có lẽ cô bé có thể tiến hóa bằng cách ăn một số vật chất nào đó!

Đây không nghi ngờ gì chính là Tiểu Đông Tây!

Nếu không trong mộ cũng không thể xuất hiện một tống tử ăn mặc như vậy!

Phương Ngôn thả lỏng, bước tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Đông Tây, vỗ vỗ đầu cô bé.

Tiểu Đông Tây dường như ngủ hơi mơ màng, lơ mơ mở mắt ra, thấy Phương Ngôn liền ôm chặt lấy cánh tay anh, rồi lại ngủ khò khò.

Trong cổ họng phát ra tiếng gừ gừ như mèo con!

"Ối dồi ôi, tống tử thành tinh thật rồi, sau này tìm cho tôi một con nuôi với, còn sướng hơn nuôi thú cưng nhiều!" Bàn Tử đứng bên cạnh hâm mộ nói!

Nuôi một mỹ nữ nhỏ làm thú cưng, vừa có thể theo xuống mộ, vừa có thể giúp đánh yêu quái, vừa có thể... hắc hắc!

Bàn Tử nhìn hành động thân mật của Tiểu Đông Tây và Phương Ngôn, không khỏi nở một nụ cười dâm đãng!

"Cút!" Phương Ngôn mắng thầm một tiếng, ôm Tiểu Đông Tây tạm thời đặt sang một bên.

Chương 96

Phương Ngôn đoán, có lẽ việc tiến hóa đã tiêu hao không ít thể lực, nên cô bé mới mệt mỏi như vậy, chìm vào giấc ngủ sâu.

“Xem thử mộ thất này trước đã!” Phương Ngôn liếc Bàn Tử một cái rồi nói!

“Ừ!” Bàn Tử đã chờ câu này lâu rồi, Phương Ngôn vừa dứt lời, gã liền lao thẳng đến cỗ quan tài!

Đối với Bàn Tử, những thứ khác đều là thứ yếu, bảo bối trong quan tài mới là quan trọng nhất!

Ngô Thiên Chân thì không giống Bàn Tử, cậu giống một nhà khảo cổ hơn, lại có hứng thú với những bức bích họa trên tường mộ thất!

Ngô Thiên Chân đứng trước những bức bích họa xem một lúc, rồi đột nhiên kinh hô!

“Phương ca, mau nhìn này!

Chủ nhân ngôi mộ là...

Trường Xuân Tử!” Người xưa có thói quen vẽ bích họa trên tường mộ!

Những gì được miêu tả trên các bức bích họa này chính là cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ!

Tất cả vinh quang, tất cả thành tựu, cùng với một số sự kiện trọng đại, để cho hậu nhân tưởng nhớ!

Ngô Thiên Chân đứng trước bích họa nhìn nội dung được miêu tả trên đó, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc!

Phương Ngôn cũng bị lời của Ngô Thiên Chân thu hút, bước tới,

nhìn về phía bích họa!

Bức bích họa đó miêu tả hình ảnh một đạo sĩ cổ đại, trong đó nổi bật nhất là hai bức tranh!

Một bức là cảnh truyền đạo trong một đạo quan, đạo nhân ngồi ở vị trí cao, bên dưới có vài đạo đồng đang lắng nghe!

Tên trên đạo quan đó là Toàn Chân!

"Ý của bức tranh này là vị đạo sĩ này là chưởng giáo của Toàn Chân giáo, đang truyền thụ đạo ý!" Ngô Thiên Chân giải thích bên cạnh!

Một bức tranh khác còn thú vị hơn, trên đó miêu tả cảnh sinh linh đồ thán, đạo sĩ đứng trước một người mặc quân phục, có vẻ là một vị tướng quân, dường như đang ngăn cản vị tướng quân đó gây ra tàn sát, ở phía bên kia, đao phủ giơ đao cũng đã dừng lại!

"Một lời ngăn sát sinh, cứu vớt chúng sinh!" Ngô Thiên Chân kinh hô!

"Người có dáng vẻ tướng quân trên tranh hẳn là Thành Cát Tư Hãn, còn vị đạo sĩ chính là Trường Xuân Tử Khâu Xứ Cơ!" Ngô Thiên Chân có thể chắc chắn đoán!

Câu chuyện Khâu Xứ Cơ một lời ngăn sát sinh cứu vớt chúng sinh được lưu truyền rất rộng rãi, nghe nói người mà Thành Cát Tư Hãn tín phục nhất năm đó chính là Trường Xuân Tử Khâu Xứ Cơ!

Sau đó là bức tranh tiễn biệt, vị tướng quân kia phái quân đội hộ tống đạo nhân trở về!

"Nhưng không đúng, Khâu Xứ Cơ nghe nói nhờ am hiểu thuật dưỡng sinh nên sống đến hơn 80 tuổi, cuối cùng vũ hóa phi thăng, nhục thân được chôn cất ở núi Tê Hà!" Ngô Thiên Chân nghi hoặc nói.

Phương Ngôn cũng gật đầu, trước đây anh làm kinh doanh đồ cổ, nên cũng rất am hiểu lịch sử!

"Người trên tranh chắc chắn là Khâu Xứ Cơ rồi, còn đây có phải là mộ của Khâu Xứ Cơ không, mở quan tài ra xem là biết!" Phương Ngôn cũng không thể giải thích tại sao Khâu Xứ Cơ lại được chôn ở đây!

Theo phong tục của người xưa, lá rụng về cội, Khâu Xứ Cơ cũng không thể nào lại được mai táng ở trong thánh sơn của Mông Cổ được!

"Bàn Tử, mở quan!" Phương Ngôn quay người, nói với Bàn Tử, có chút nóng lòng!

Đạo mộ thực ra cũng có một số điểm tương đồng với khảo cổ, đối với việc giải đáp một số nghi vấn trong lịch sử, Phương Ngôn rất có hứng thú!

"Tới đây!" Bàn Tử chẳng quan tâm là quan tài của ai, thấy Phương Ngôn muốn mở quan, liền lập tức hưng phấn, vung xẻng Lạc Dương lên cạy nắp!

Quan tài này khác với cái ở tầng trên, là quan tài của người Hán thông thường!

Được làm từ gỗ kim ti nam mộc, nhưng so với cỗ quan tài kim ti nam mộc trong lăng mộ đáy biển, về kích thước và quy cách, lại có vẻ kém sang hơn nhiều!

Nhưng dù sao cũng là kim ti nam mộc, độ kín của quan tài rất tốt, có thể ngăn chặn hiệu quả thi thể bên trong bị thối rữa!

"Có khi nào lão mũi trâu này trên thảo nguyên xiêu lòng một cô nương, rồi hoàn tục lấy vợ, sống ở thảo nguyên, sau khi chết thì được chôn ở đây, còn cái xác nữ ở trên thực ra là... chuyện được truyền lại

sau này, thực ra là đám đạo sĩ Toàn Chân vì muốn che giấu chuyện xấu hổ này nên cố ý lan truyền ra ngoài, dù sao thì một chưởng giáo lại hoàn tục lấy vợ, thật mất mặt, lại còn lấy người Mông Cổ!" Bàn Tử vừa cạy quan tài, miệng vừa lải nhải không ngừng!

"Không thể nào, nếu thật sự như cậu nói, vậy thì vợ chồng phải hợp táng mới đúng, không thể chôn riêng được!" Ngô Thiên Chân lắc đầu nói!

Mặc dù lời của Bàn Tử hoàn toàn là nói bừa, nhưng Ngô Thiên Chân vẫn lựa chọn đưa ra một giả thiết, sau đó đi lật đổ nó!

"Vậy biết đâu người ta lấy không chỉ một bà vợ, biết đâu cái xác ở trên là tiểu thiếp, còn chính thê được hợp táng trong này!

Ha, ở thời cổ đại đàn ông có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện quá bình thường, lão mũi trâu lại được Thành Cát Tư Hãn trọng dụng, địa vị ở Mông Cổ chắc chắn cũng không thấp!" Bàn Tử nói!

"Tuy có hơi không đáng tin, nhưng cũng không phải là không có khả năng này!" Ngô Thiên Chân nói!

"Đừng có đoán bừa nữa, mau mở quan tài ra là biết thôi!" Phương Ngôn hừ một tiếng rồi cũng bước tới!

Lúc này Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đã cạy nắp quan tài ra, Phương Ngôn đưa tay giúp một cái, trực tiếp hất bay nắp quan tài sang một bên!

Sau đó Phương Ngôn liền nhìn vào bên trong quan tài!

"Trong miệng lão mũi trâu chắc chắn có châu chống thối rữa, nếu không sao bảo quản được hoàn hảo thế này!" Bàn Tử sau khi thấy thi thể mặc đạo bào đang nằm trong quan tài, trong mắt không khỏi ánh lên vẻ hưng phấn!

Thi thể mặc một bộ đạo phục, da dẻ trên người trắng hồng, đâu có

chút dáng vẻ nào của một thi thể!

Không những không đáng sợ, mà giữa hai hàng lông mày còn toát lên một vẻ từ bi!

"Có khi nào cũng là một thiện thi không?" Bàn Tử liếc nhìn Tiểu Đông Tây đang ngủ ở bên cạnh, rồi lại nhìn thi thể trong quan tài, cuối cùng lại nhìn Phương Ngôn!

"Cậu muốn nuôi à?" Phương Ngôn cười nói trong bất lực!

Bàn Tử lưỡng lự, rồi lắc đầu: "Thôi bỏ đi, thay vì nuôi một lão già, Bàn gia tôi thà nuôi một cô vợ nhỏ xinh như hoa như ngọc còn hơn, để sau này Bàn gia tôi cũng đi tìm một cô bé xinh đẹp hơn thế!" Đối với Bàn Tử, Phương Ngôn cũng có chút bất lực, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi!

"Phong thủy ở đây không thể xuất hiện thiện thi, cậu tưởng đâu cũng giống như lăng mộ đáy biển à!" Phương Ngôn nói.

Điều kiện để xuất hiện thiện thi vô cùng hà khắc, cần có dưỡng thi địa, cần có song linh mạch, cần phải phá hủy hoàn toàn một linh mạch, đảo ngược nó mới được.

Trong lúc giải thích cho Bàn Tử, ánh mắt Phương Ngôn vẫn dừng lại bên trong quan tài.

Đồ tùy táng trong quan tài không nhiều, thậm chí có thể nói là không có.

Chỉ có trong tay vị đạo sĩ kia, đang cầm một cuộn trục trông cổ kính, được bọc bằng một mảnh da dê.

Cuộn trục đó cũng không biết làm bằng chất liệu gì, đã qua mấy nghìn năm mà không hề có một chút hư hỏng, cũng không vì cách mở quan tài không khoa học này mà hóa thành tro bụi!

Bàn Tử đưa tay ra định lấy, nhưng bị Phương Ngôn ngăn lại.

"Cẩn thận một chút, loại thư họa cuộn trục này là dễ hỏng nhất, lỡ tay làm rách một cái là có mà khóc!" Phương Ngôn nói!

Chương 97

“Đây là bảo bối đấy!

Loại cổ tịch thư họa này là thứ đáng tiền nhất!” Bàn Tử gãi đầu gãi tai nói!

Gã muốn cầm cuộn trục đó lên, nhưng lại đúng như lời Phương Ngôn nói, sợ làm hỏng mất!

Phương Ngôn sau khi ngăn cản Bàn Tử lỗ mãng, liền cẩn thận lấy cuộn trục đó ra!

“Chất liệu của cuộn trục hẳn là không tầm thường, không bị phong hóa ăn mòn!” Phương Ngôn nói, rồi gỡ mảnh da dê bên ngoài ra, đưa cho Ngô Thiên Chân, sau đó mở cuộn trục!

Bàn Tử thì đi mò viên châu chống thối rữa trong miệng thi thể đạo sĩ!

Khi viên châu chống thối rữa được lấy ra, thi thể đạo sĩ bắt đầu thối rữa với tốc độ mắt thường có thể thấy, cuối cùng hóa thành một đống xương trắng!

Mọi người đối với hiện tượng này đã sớm quen, cũng trực tiếp lờ đi, mỗi người tự nghiên cứu đồ vật trong tay mình!

Bàn Tử cũng không chê viên châu chống thối rữa bẩn, lau lau vào quần áo, như thể vừa nhặt được báu vật!

Ngô Thiên Chân thì nghiên cứu mảnh da dê trong tay!

Trên đó cũng có viết chữ, là chữ tiểu triện cổ đại, Ngô Thiên Chân cũng có thể nhận ra đại khái!

Nhưng khi càng đọc nhiều nội dung, sắc mặt Ngô Thiên Chân

cũng càng trở nên đặc sắc!

“Phương ca, xem cái này đi, tôi hình như tìm được thứ gì đó ghê gớm lắm!” Biểu cảm của Ngô Thiên Chân có chút kỳ quái, trong sự ngưng trọng lại xen lẫn chút hưng phấn.

Phương Ngôn tò mò nhận lấy mảnh da dê trong tay Ngô Thiên Chân xem thử.

Vừa xem qua, ngay cả Phương Ngôn cũng không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh!

“Sao thế?

Trên đó viết gì vậy?” Bàn Tử không học hành gì, căn bản không hiểu loại văn tự cổ đại này, nhưng tài quan sát sắc mặt lại rất giỏi, vừa thấy biểu cảm của Ngô Thiên Chân và Phương Ngôn, biết là sắp có chuyện, liền vội vàng hỏi!

“Tôi cũng chỉ có thể xem hiểu đại khái, Phương ca...” Ngô Thiên Chân nói, nhìn về phía Phương Ngôn, cố gắng nghe được lời xác thực cho những gì mình đoán từ miệng anh.

Phương Ngôn hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình, rồi mở miệng nói!

“Mảnh da dê này là do người trong quan tài để lại, không sai, cũng có thể chứng minh đây là Khâu Xứ Cơ đạo trưởng của Toàn Chân giáo.” Phương Ngôn nói, ánh mắt nhìn về phía bộ xương trắng trong quan tài do bị Bàn Tử lấy đi viên châu chống thối rữa, rồi kính cẩn cúi đầu một cái.

Có lẽ là sự tôn kính dành cho vị vĩ nhân này!

Sau đó Phương Ngôn mới tiếp tục nói: “Thứ được ghi lại trên mảnh da dê này, nói đơn giản là Khâu Xứ Cơ đạo trưởng năm đó vì không nỡ nhìn thiên hạ đại loạn, bá tánh lưu lạc khắp nơi, nên đã xuất sơn tìm kiếm phương pháp giải quyết, nhưng lúc đó quân Kim tàn

bạo, hoàng đế Tống vô năng, chỉ có Thành Cát Tư Hãn hùng tài đại lược có tài đế vương, bèn đi xa đến Mông Cổ cầu kiến Thành Cát Tư Hãn!" "Tuy Thành Cát Tư Hãn quả thực hùng tài vĩ lược, nhưng dù sao cũng là một con người, không phải người có tấm lòng rộng lớn, ông ta tán thưởng tài năng của Khâu Xứ Cơ, nhưng cũng cực kỳ kiêng kỵ.

Sau khi mời Khâu Xứ Cơ phò tá không thành, liền lo lắng Khâu Xứ Cơ sẽ đi phò tá người khác, nếu như vậy, đối với quân Mông Cổ sẽ là một tai họa!" "Khâu Xứ Cơ vốn là người Hán, sao có thể đi phò tá người Mông Cổ xâm lược người Hán, sau khi từ chối Thành Cát Tư Hãn, tự nhiên cũng phát hiện ra sát ý của Thành Cát Tư Hãn, bèn cùng Thành Cát Tư Hãn ước pháp tam chương, đời này không đối địch với người Mông Cổ, Thành Cát Tư Hãn cũng nhân cơ hội này yêu cầu Khâu Xứ Cơ xây dựng lăng mộ cho mình, tiện thể trói buộc Khâu Xứ Cơ ở bên cạnh!" "Cuối cùng hai người đạt thành thỏa thuận, Khâu Xứ Cơ đồng ý ở lại Mông Cổ xây lăng mộ cho Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn cũng đồng ý với Khâu Xứ Cơ sẽ không tạo ra tàn sát bừa bãi nữa!" "Sau này trước khi Thành Cát Tư Hãn chết, đã dùng tính mạng của bá tánh thiên hạ để uy hiếp, yêu cầu Khâu Xứ Cơ ở lại chôn cùng, Khâu Xứ Cơ biết rõ uy lực của thiết kỵ Mông Cổ lúc bấy giờ, vì chúng sinh thiên hạ, bèn chỉ có thể đồng ý, bị chôn sống tại đây!" Khi Phương Ngôn nói đến đây, ngay cả Bàn Tử cũng nảy sinh lòng kính phục đối với vị Khâu đạo nhân này, ánh mắt nhìn bộ xương trắng trong quan tài cũng trở nên tôn kính!

"Đây mới thực sự là đại nhân đại nghĩa, so với mấy lão hòa thượng, đạo sĩ chỉ biết lừa tiền bây giờ thì mạnh hơn nhiều!" Bàn Tử thở dài nói!

Nhưng người tốt thường không có kết cục tốt!

Vị Khâu thánh nhân này cuối cùng lại bị chôn sống ở đây, thật quá

đáng tiếc!

Phương Ngôn gật đầu, rồi tiếp tục nói: "Trên đây còn nói, lăng mộ này có tổng cộng bảy tầng, trong đó bao hàm tất cả những hiểu biết về thuật Kỳ Môn của Đạo giáo, cực kỳ hung hiểm, chỉ có hai tầng đầu tiên là không có sát cơ, nếu hậu thế có người đến đây, thấy được lời nhắn trên mảnh da dê, thì khuyên họ hãy rời đi, đừng uổng phí mạng sống!" Phương Ngôn nói xong, gập mảnh da dê lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn Bàn Tử và Ngô Thiên Chân!

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân lúc này cũng có vẻ bối rối!

Đối mặt với lời khuyên ngăn của vị Khâu thánh nhân, tự nhiên cực kỳ cảm kích!

Một vị thánh nhân lòng mang thiên hạ, kể cả khi chết vẫn nghĩ cho chúng sinh, nhìn xa trông rộng lo cho những tên trộm mộ đời sau như họ, thực sự khiến người ta kính phục!

Nhưng... nếu thật sự cứ thế quay về, lại có chút không cam lòng!

"Nói vậy, phỏng đoán trước đây của tôi không sai, đây thật sự là lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn?" Bàn Tử nhíu mày hỏi!

Thử phỏng đoán ư, lúc đó chẳng phải là nói bừa một câu thôi sao!

Nhưng Phương Ngôn gật đầu nói: "Mười phần thì đúng tám chín phần rồi!" "Vậy đồ tùy táng bên trong chắc chắn rất đáng tiền nhỉ?" Bàn Tử lại hỏi.

Sắc mặt Phương Ngôn có chút khó coi!

Mẹ nó, lúc này rồi mà còn nghĩ đến tiền?

Cậu không biết lăng mộ Thành Cát Tư Hãn đại diện cho ý nghĩa gì sao?

Nhưng Phương Ngôn vẫn gật đầu nói: "Năm đó thiết kỵ Mông Cổ

của Thành Cát Tư Hãn quét ngang Âu Á, bảo bối thu gom được vô số, sau khi chết chắc đều được chôn ở đây!" Phương Ngôn thực ra muốn vào xem thử, nghệ cao gan lớn, anh không lo sẽ có chuyện bất trắc!

Nhưng Bàn Tử và Ngô Thiên Chân thì khác!

Nếu bên trong thật sự nguy hiểm như lời Khâu Xứ Cơ viết trên mảnh da dê, vậy thì hai người họ e rằng có xác suất lớn không ra được!

Nhưng Phương Ngôn đã xem nhẹ khát vọng tiền bạc của Bàn Tử: "Người chết như đèn tắt, làm tới bến đi chứ!

Mô Kim Giáo Úy chúng ta mà lại sợ xuống mộ sao!" Thái độ của Bàn Tử cực kỳ kiên quyết!

Sau đó Phương Ngôn lại nhìn về phía Ngô Thiên Chân, lúc này Ngô Thiên Chân có chút do dự.

"Phương ca, nếu lăng mộ hoàng đế như thế này ở nước ngoài, tôi báo cáo lên trên, liệu nước ta có khả năng khai quật ở đây không?" Ngô Thiên Chân hỏi.

Phương Ngôn lắc đầu: "Căn bản là không thể, nhiều nhất cũng là hợp tác với Mông Cổ, cuối cùng đồ vật vẫn phải thuộc về Mông Cổ, dù sao cũng là trên lãnh thổ của người ta!" Phương Ngôn tự nhiên hiểu ý của Ngô Thiên Chân!

Đồng chí nhỏ này tuy là một Mô Kim Giáo Úy, nhưng giác ngộ rất cao!

Nếu là đồ cổ minh khí thông thường, trộm thì cũng trộm rồi!

Nhưng lăng mộ hoàng đế có ý nghĩa phi thường, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn lại càng có ý nghĩa lớn hơn!

Bao nhiêu người cả đời tìm kiếm nơi này mà không ra!

Bao nhiêu chuyên gia giáo sư muốn nghiên cứu lịch sử triều Nguyên nhưng khổ vì tư liệu quá ít!

Nhưng đáng tiếc, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn lại nằm trong lãnh thổ Mông Cổ, báo cáo lên trên để khai quật, cũng không phải là chuyện của An Lạc.

"Phương ca, tôi có một yêu cầu quá đáng, tuy có chút không ổn, nhưng phần của tôi, có thể đổi thành một số tư liệu văn vật có giá trị nghiên cứu được không?" Ngô Thiên Chân cắn môi dưới, mặt hơi đỏ lên, ngại ngùng nói!

Thu hoạch sau khi xuống mộ, đến lúc sẽ phải phân chia!

Lần này Ngô Thiên Chân thực ra chỉ đi theo để mở mang tầm mắt, vốn không có khả năng được chia nhiều đồ!

Nhưng bây giờ thì khác rồi, cậu không thể yêu cầu Phương Ngôn có giác ngộ cao, dù sao nghề của anh là trộm mộ, vì tiền tài mà phải vào sinh ra tử liều mạng, bảo anh đem những thứ liều mạng có được giao nộp, Ngô Thiên Chân cũng không mở miệng được!

Chương 98

Chỉ có thể mặt dày xin phần của mình!

Phương Ngôn bật cười một tiếng, rồi vỗ vai Ngô Thiên Chân nói: "Yên tâm đi, nếu thật sự có thứ gì có giá trị nghiên cứu cao, tôi sẽ giao nộp, dù sao bảo bối trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cũng không ít, đủ để tôi kiếm đầy bồn đầy bát!" Nói xong, Phương Ngôn lại nói: "Nhưng cậu phải nghĩ cho kỹ, bên trong rất nguy hiểm, có khả năng cái thân nhỏ bé của cậu sẽ bỏ lại trong đó đấy!" "Dù sao tôi cũng là người của Lão Cửu Môn, chẳng lẽ lại sợ xuống mộ sao!" Ngô Thiên Chân cảm kích nhìn Phương Ngôn một cái rồi nói!

Cậu hiểu rằng Phương Ngôn đưa ra quyết định như vậy đều là vì yêu cầu của cậu, nếu không thì đồ lấy ra được tại sao phải giao nộp!

"Đúng rồi, cháu trai lớn, xem thử cuộn trục kia đi, có phải là bản đồ kết cấu lăng mộ không, nếu Khâu thánh nhân để lại bản đồ kết cấu lăng mộ, vậy chúng ta có thể nhẹ nhàng hơn một chút!" Bàn Tử ở bên cạnh nói!

Phương Ngôn lúc này mới nhớ ra cuộn trục trong tay mình vẫn chưa xem, vội vàng mở ra!

Nhưng dòng chữ đầu tiên đập vào mắt liền khiến Phương Ngôn sững sờ! 《Toàn Chân Tiên Thiên Công》 Mẹ nó, lão tử xuyên không đến thế giới võ hiệp rồi sao?

Phương Ngôn sở dĩ đồng ý với Ngô Thiên Chân sẽ giao nộp những thứ có giá trị nghiên cứu cũng có nguyên nhân của nó!

Một là vì thân phận của Ngô Thiên Chân, đã đi cùng nhau, vậy thì là đồng đội, Phương Ngôn không muốn giữa họ có khoảng cách!

Đương nhiên, quan trọng nhất là vì lợi ích bị tổn thất thực ra không lớn!

Thứ có giá trị nghiên cứu không có nghĩa là đáng tiền!

Mà thứ đáng tiền cũng chưa chắc có giá trị nghiên cứu!

Ví dụ như một số đồ gốm sứ thời Nguyên, hay viên châu chống thối rữa mà Bàn Tử vừa có được, ở bên ngoài có giá trị liên thành, nhưng giá trị nghiên cứu lại không nhiều!

Ngược lại, thứ có giá trị nghiên cứu nhất có được trong mộ thất này, hẳn là mảnh da dê do Khâu Xứ Cơ ghi lại, đối với việc nghiên cứu lịch sử có giá trị rất lớn, nhưng mang ra ngoài thì thật sự không đáng bao nhiêu tiền!

Hơn nữa, người ta Ngô Thiên Chân đã nói là trừ vào phần của mình, Phương Ngôn còn có gì mà không đồng ý!

Lúc này, Phương Ngôn đang nhìn cuộn trục trong tay!

"Toàn Chân Tiên Thiên Công!" "Mẹ nó, không phải là bí kíp võ công chứ, lần này thật sự ngon rồi, Bàn gia tôi không phải cũng có thể luyện thành thân thủ như Tiểu Ca sao!" Bàn Tử kích động nói, gã không hy vọng có thể biến thái như Phương Ngôn, chỉ cần sánh ngang với Tiểu Ca đã mãn nguyện lắm rồi, đến lúc đó xem thằng câm họ Trương kia còn làm màu trước mặt Bàn gia tôi nữa không!

"Đâu ra, là một bản bí kíp dưỡng sinh, tu luyện mấy chục năm, có lẽ có thể sống lâu hơn một chút!" Phương Ngôn ban đầu cũng rất kích động, còn tưởng mình đã xuyên không đến thế giới võ hiệp, nhưng sau khi lật xem, liền có chút thất vọng!

Đây quả thực là một bản đạo thuật dưỡng khí của Đạo gia, nhưng lại chú trọng dưỡng sinh nhiều hơn, chứ không phải bí kíp võ công!

"Vậy thì Bàn gia tôi không cần nữa, Bàn gia tôi căn bản không cần

dưỡng sinh, ăn quả trường sinh bất lão, tức không!" Bàn Tử ha ha cười nói!

Nghe nói là phương pháp dưỡng sinh của Đạo gia, Ngô Thiên Chân cũng mất hứng thú.

Thứ này chú Ba cũng có, mỗi ngày đều kiên trì tu luyện, tu thân dưỡng tính, có thể kéo dài tuổi thọ, phiên bản bên ngoài có rất nhiều, không có giá trị nghiên cứu, cậu quan tâm hơn đến mảnh da dê kia, cẩn thận cất vào người!

Theo quan điểm của Ngô Thiên Chân, đây cũng là phân phối ngang giá, mỗi người lấy thứ mình cần!

Bàn Tử lấy châu chống thối rữa, Phương Ngôn lấy Tiên Thiên Công, còn cậu thì lấy mảnh da dê!

"Hay là chúng ta chôn cất lại Khâu đạo trưởng cho tử tế, dù sao ngài ấy cũng là một thánh nhân vì nước vì dân!" Ngô Thiên Chân nhìn thi thể trong quan tài nói!

Đồng chí nhỏ này quá ngây thơ, chỉ một câu chuyện đơn giản đã cảm động rồi!

Ai biết những gì viết trên mảnh da dê có phải là thật không!

Biết đâu Khâu Xứ Cơ vì bị Thành Cát Tư Hãn uy hiếp, sợ chết nên mới để lại di thư!

Cuối cùng bị chôn sống, cũng chưa chắc là tự nguyện!

Nhưng có thể trước khi chết để lại di ngôn như vậy, nhắc nhở hậu nhân về sự nguy hiểm trong mộ, cũng đáng để kính phục.

Phương Ngôn gật đầu!

"Đậy nắp lại cho vị lão tổ tông này đi!" Phương Ngôn nói!

Sau đó ba người hợp lực, đặt nắp quan tài lại lên trên!

“Đợi đã!” Lúc đang đặt nắp xuống, Bàn Tử lại hét lên một tiếng!

Sau đó gã quỳ xuống đất, cúi đầu xuống!

“Này Bàn Tử, không đến mức đó chứ, quỳ lạy, có cần ở lại chịu tang ba năm không!” Phương Ngôn vừa tức vừa buồn cười nói!

“Không phải, nhìn đi, bên dưới có một cái hố đen!” Bàn Tử vội vàng xua tay nói.

Phương Ngôn cúi người nhìn kỹ, đúng thật, bên dưới có một cái hố đen ngòm!

“E là lối đi xuống tầng dưới, Khâu đạo trưởng chắc là không muốn người khác tiến vào, nên mới đặt quan tài lên trên, nếu chỉ mở quan tài mà không tìm kiếm kỹ lưỡng, thật sự chưa chắc đã thấy được!” Ngô Thiên Chân nói!

Phương Ngôn cũng rất đồng tình!

Ngay cả anh trước đó cũng tưởng rằng lối vào tầng thứ ba hẳn là ở một vị trí nào đó trong mê cung bát quái!

“Tôi dời quan tài ra xem tình hình bên trong trước đã!” Phương Ngôn bước lên, hai tay nắm lấy mép quan tài, vậy mà chỉ bằng sức một người đã nhấc một đầu quan tài kim ti nam mộc sang một bên!

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử và Ngô Thiên Chân tấm tắc khen ngợi!

Sức mạnh khủng khiếp này, e rằng so với Bá Vương Hạng Vũ trong truyền thuyết cũng không kém!

Sau khi dời quan tài ra, tình hình bên dưới liền nhìn rõ hơn!

Đúng là lối vào tầng thứ ba!

Một lối đi nghiêng xuống dưới, có bậc thang!

Bàn Tử có chút nóng lòng muốn thử!

Hai tầng đầu tiên thu hoạch không nhiều!

Đương nhiên, cũng là vì đây đều là của người bị chôn cùng, không phải của chủ nhân ngôi mộ thật sự!

Nhưng bây giờ biết đây là lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, vậy thì bên dưới chắc chắn sẽ có bảo bối!

Đối mặt với sự cám dỗ của bảo bối, Bàn Tử không thể bình tĩnh được nữa!

Gã đã sớm quên mất những gì ghi trên mảnh da dê rằng bên dưới nguy hiểm đến mức nào!

"Đừng vội, nghỉ ngơi trước đã!" Phương Ngôn ngăn Bàn Tử lại nói!

Họ đã ở trong này hơn một ngày, chỉ đi trong mê cung bát quái đã mất một ngày, sớm đã có chút mệt mỏi, nếu không phải vì quá căng thẳng và kích thích, bây giờ e rằng đã không trụ nổi nữa rồi!

Phương Ngôn có Hồi Xuân Thuật thì không sao, nhưng Bàn Tử và Ngô Thiên Chân cứ tiếp tục như vậy sẽ không chịu nổi, ít nhất phản ứng của cơ thể sẽ không theo kịp, nếu bên dưới thật sự rất nguy hiểm, vậy thì trạng thái này càng dễ xảy ra sự cố!

Chương 99

Bàn Tử tuy muốn xuống xem ngay bây giờ, nhưng cũng biết trạng thái hiện tại không tốt, nên cũng chỉ có thể nghe theo đề nghị của Phương Ngôn, nghỉ ngơi trước đã!

Huống chi Tiểu Đông Tây còn đang ngủ bên cạnh, không thể bỏ cô bé lại được, bà cô này ở trong đây còn mạnh hơn cả hai người họ, cái đùi lớn này phải ôm cho chặt!

Đúng như lời Phương Ngôn nói, Bàn Tử và Ngô Thiên Chân thực ra đã rất mệt, sau khi thả lỏng, ăn chút gì đó liền nhanh chóng ngủ thiếp đi!

Ngược lại, Phương Ngôn lại không hề buồn ngủ, cũng cần có một người tỉnh táo để canh gác, bèn ngồi bên cạnh Tiểu Đông Tây, rảnh rỗi không có việc gì làm liền lấy cuộn Tiên Thiên Công ra xem!

"Thứ này không biết có thể luyện ra nội lực kim đan không nhỉ!" Phương Ngôn xem một lúc, thầm nghĩ trong lòng!

Tuy chỉ là thuật dưỡng sinh, nhưng lại là thuật dưỡng sinh chính thống của Đạo gia do chính Khâu Xứ Cơ ghi lại!

Có chút khác biệt so với những bản sao chép bên ngoài!

Dù sao luyện cũng không có tổn thất gì, Phương Ngôn liền bắt đầu luyện theo phương pháp hít thở được ghi lại trên đó!

Ban đầu có chút khó chịu, cách thở ra hít vào hoàn toàn khác với bình thường, nhưng sau một thời gian ngắn, cũng đã quen!

Theo khẩu quyết và phương pháp hít thở, Phương Ngôn cảm thấy tư tưởng của mình đã bớt đi rất nhiều, trở nên bình tâm tĩnh khí!

Mãi cho đến khi một cảm giác vừa lạnh vừa mềm mại truyền đến

từ cánh tay, Phương Ngôn mới đột nhiên mở mắt ra, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, không khỏi cảm thán Tiên Thiên Công thật là một thứ tốt!

Tiểu Đông Tây đã tỉnh, lúc này đang ôm cánh tay Phương Ngôn làm nũng, cọ qua cọ lại trên cánh tay anh, miệng còn phát ra tiếng cười "i i i"!

Trạng thái của cô bé dường như cũng rất tốt, Phương Ngôn để ý thấy, đôi mắt của Tiểu Đông Tây dường như trở nên linh động hơn!

Thấy Phương Ngôn mở mắt nhìn mình, nụ cười trên mặt Tiểu Đông Tây càng rạng rỡ hơn, như một chú mèo con, dụi đầu vào mặt Phương Ngôn!

Phương Ngôn nhìn Tiểu Đông Tây, nhất thời cũng có chút thất thần!

Mẹ nó, lại tiến hóa thêm một lần nữa, thứ mà Tiểu Đông Tây tăng trưởng dường như không chỉ có chiều cao, mà một số chỗ cũng theo đó mà hùng vĩ hơn!

"Chậc chậc!" Âm thanh này dường như đã đánh thức Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, sau đó khi mở mắt ra liền thấy cảnh tượng này!

Bàn Tử phát ra một tiếng cười quái dị!

Thấy ánh mắt phẫn nộ của Phương Ngôn trừng mình, liền vội vàng nói: "Tôi chưa tỉnh, tôi đang mộng du, tôi không thấy gì hết!" Chỉ là cái biểu cảm dâm đãng đó, nhìn mà thật tức chết người!

Phương Ngôn tức đến bật cười, đứng dậy!

"Được rồi, đã ngủ dậy rồi thì xuống dưới thôi!" Họ nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, Tiểu Đông Tây cũng đã tỉnh, thế là họ bắt đầu tiến về tầng ba!

Lối đi xuống tầng ba vừa hẹp vừa sâu!

"Lão mũi trâu kia không phải nói nơi này có bảy tầng sao, nếu cứ đi xuống thế này, chúng ta có đi đến đầu kia của trái đất không vậy!" Bàn Tử vừa đi vừa nói!

Tầng thứ ba lại đi xuống thêm mấy trăm mét, bây giờ đã ở độ sâu khoảng hai, ba trăm mét dưới lòng đất rồi.

Nếu cứ đi từng tầng một xuống, chẳng phải là cả nghìn mét sao, e rằng lúc đó nước ngầm cũng thấm ra mất!

"Lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn quả thực có chút hiếm thấy, tôi chưa từng nghe nói có lăng mộ nào sâu như vậy!" Ngô Thiên Chân cũng gật đầu nói!

Nhưng với thành tựu của Thành Cát Tư Hãn năm đó, đừng nói là nghìn mét dưới lòng đất, e rằng sâu cả vạn mét cũng có thể đào được!

Dù sao thì năm đó thiết kỵ Mông Cổ gần như chinh phạt nửa thế giới, số lượng tù binh nô lệ có được là không thể biết được.

Những tù binh nô lệ đó tự nhiên sẽ không được nuôi không, e rằng đều được dùng để xây dựng lăng mộ này!

"Thực ra tôi lại thấy chắc là không sâu đến thế, e rằng Khâu Xứ Cơ đã dùng một số thủ đoạn che mắt, khiến cho lối đi trông có vẻ dài ra, dù sao nếu thật sự ở dưới lòng đất mấy nghìn mét, chỉ cần có một chút chuyển động của địa chất, e rằng nơi này đã sụp đổ rồi!" Phương Ngôn nói.

Nhưng cụ thể có phải như vậy không, anh cũng không dám chắc, chỉ có thể phỏng đoán mà thôi!

Lối đi trong mộ dù dài đến đâu cũng có điểm cuối, khi đi được khoảng mấy trăm mét, họ đã đến cuối lối đi!

Khi bước ra khỏi lối đi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Phương Ngôn cũng không nhịn được mà sững sờ tại chỗ!

"...Thật không vậy, tôi không phải đang mơ chứ?" Bàn Tử không nhịn được mà tự tát mình hai cái, dấu tay hằn trên mặt, trông có vẻ đau, nhưng không những không thấy đau, mà mắt còn cười tít lại.

"Sao thứ ba của Bắc Đẩu là Lộc Tồn Tinh, chủ về tài lộc, thuộc Kim, lẽ ra tôi phải nghĩ đến sớm hơn, tầng thứ ba nên như thế này!" Phương Ngôn cũng kinh ngạc thốt lên!

"Có một không hai, tuyệt đối là kỳ tích có một không hai, quả thực còn hùng vĩ hơn cả Cố Cung!" Ngô Thiên Chân không ngừng lẩm bẩm.

Cảnh tượng trước mắt, sự chấn động mà nó mang lại thực sự quá lớn!

"Nếu có thể mang hết ra ngoài, tôi không phải là thật sự phát tài rồi sao!" Bàn Tử kinh ngạc nói!

"Không chỉ phát tài, tôi cảm thấy bây giờ ngoài kho bạc quốc gia, e rằng không ai có thể sở hữu nhiều vàng như vậy!" Ngô Thiên Chân gật đầu nói!

Phương Ngôn cũng không phủ nhận!

Nói thật, trong ba người, ngoài Ngô Thiên Chân ra, Phương Ngôn và Bàn Tử cũng có chút kiến thức!

Dù sao thì trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, họ cũng đã thấy vô số vàng bạc châu báu, chất đầy ba xe ngựa mang về bán được hơn hai tỷ, mà đó còn chưa phải là mang về hết!

Nhưng cho dù là những đồ tùy táng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, so với nơi này, cũng chỉ là muỗi so với voi!

Một cung điện được làm hoàn toàn bằng vàng, e rằng trên TV cũng chưa từng thấy qua!

Đúng vậy!

Sau khi bước ra khỏi lối đi, thứ họ thấy là một cung điện được làm hoàn toàn bằng vàng!

Khắp nơi vàng son rực rỡ, trên vàng còn được khảm đầy dạ minh châu, khiến cho cung điện này được tô điểm như tiên cung!

Ngay cả sàn nhà và trần nhà phía trên cũng được khảm một lớp vàng!

Đáng sợ nhất là không gian ở đây gần như không khác gì hai tầng trên!

Một không gian rộng lớn như vậy, lại được xây dựng thành một cung điện!

Từ nhà cửa, thiên điện, từ cửa lớn, cửa sổ, thậm chí cả cây cối, hoa cỏ bên ngoài cung điện, tất cả đều được làm bằng vàng!

Rồi con đường được lát bằng vàng, trải dài đến góc của không gian, rồi những nơi nối lên trên, cũng được lát bằng gạch vàng!

Tóm lại, trong toàn bộ không gian, ngoài vàng và dạ minh châu ra, không thể thấy được thứ gì khác, quả thực làm lóa mắt người!

"Thành Cát Tư Hãn năm đó rốt cuộc đã cướp đoạt bao nhiêu vàng, mới xa xỉ dùng vàng để tạo ra một lăng mộ như vậy!" Ngô Thiên Chân không khỏi cảm thán!

"Đáng tiếc, vàng ở đây căn bản không mang đi được, nhưng có thể hái mấy đóa hoa vàng mang về!" Phương Ngôn lắc đầu, cuối cùng cũng không bị số vàng nhiều như vậy mê hoặc.

Nếu thật sự có thể mang đi, e rằng sẽ gây chấn động cho thị

trường vàng toàn thế giới, ba người họ e rằng có thể một bước trở thành...

Chương 100

được rồi, cho dù thật sự mang hết vàng ở đây đi, e rằng cũng không trở thành người giàu nhất được!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn không khỏi mỉm cười, cũng đã nghĩ thông rồi!

"Không mang đi được thì Bàn gia tôi nhìn thôi cũng thấy thoải mái rồi, nhiều vàng thế này, Bàn gia tôi chết cũng cam lòng!" Bàn Tử nói, mắt bây giờ vẫn còn đang tít lại!

"Cậu muốn chết ở đây thì không ai cản!" Phương Ngôn ha ha cười, rồi đi về phía trước: "Theo vị trí của Lộc Tồn Tinh, lối đi xuống dưới hẳn là ở trong cung điện kia!" "Bàn gia tôi đâu có muốn chết, ý tôi là đợi sau này lúc sắp chết, Bàn gia tôi quyết định rồi, sẽ chôn mình ở đây!" Bàn gia cũng không hề kiêng kỵ, nói.

"Không phải cậu trường sinh bất lão sao, hay là tự tử đi!" Ngô Thiên Chân trêu chọc!

"Cũng đúng ha!

Xem ra Bàn gia tôi cả đời này vô duyên hưởng thụ rồi, đành lưu luyến trong hồng trần vậy!" Bàn Tử cười lớn nói!

Cung điện vàng, cái nhìn đầu tiên quả thực khiến người ta kinh ngạc, nhưng nhìn nhiều rồi, thực ra cũng chỉ vậy thôi.

Huống chi đồ ở đây cũng không mang đi được!

Bàn Tử cũng không có ý định mang theo bây giờ!

Dù sao thì vàng cùng cấp bậc và đồ cổ cùng cấp bậc so sánh, quá không đáng tiền!

Một cung điện được đúc bằng vàng, thật sự mang ra ngoài, cũng chưa chắc bằng được một bức tranh thật của Đường Bá Hổ!

Họ đi về phía cửa lớn của cung điện, cũng không phát hiện ra cơ quan nào.

Bên cạnh cửa lớn, có hơn mười hộ vệ được làm hoàn toàn bằng vàng ròng, trông cũng có vẻ sát khí đằng đằng.

Bàn Tử thậm chí còn ghé sát vào sờ sờ bộ giáp vàng đó, thầm nuốt nước bọt!

"Đừng có sờ lung tung, cẩn thận có cơ quan!" Phương Ngôn vội vàng hét lên!

"Không sao, tôi xem thử thôi!" Bàn Tử ngượng ngùng bước về!

"Kỳ lạ, lão mũi trâu kia không phải nói bên dưới nguy hiểm sao, sao chúng ta không gặp gì cả, chẳng lẽ lão mũi trâu đó dọa chúng ta, không cho chúng ta xem cung điện vàng này?" Bàn Tử vừa nhìn vàng nuốt nước bọt, vừa nói!

"Lộc Tồn Tinh vốn chủ về tài lộc, có lẽ đây chỉ là nơi đặt đồ tùy táng, căn bản không có cơ quan, giống như cái hố tùy táng tôi thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, không phải cũng không có nguy hiểm sao!" Phương Ngôn đoán!

Nếu đi theo Ngô Thiên Chân đến những ngôi mộ khác, Phương Ngôn có lẽ có thể biết trước một số việc, nhưng lăng mộ Thành Cát Tư Hãn này, anh cũng mù tịt, chẳng khác gì một người mới!

"Cũng đúng!

Vậy là ở đây không có nguy hiểm rồi!" Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi mắt lại sáng lên: "Nếu đây là nơi để đồ tùy táng, vậy thì trong cung điện đó chắc chắn có rất nhiều thứ đáng tiền, chúng ta hoàn toàn không cần phải xuống dưới mạo hiểm nữa, trực tiếp lấy

đồ ở đây rồi đi không phải tốt hơn sao!" Nói rồi, Bàn Tử liền chạy mấy bước, trực tiếp chạy đến trước cửa lớn cung điện, cũng không đợi Phương Ngôn, một tay đẩy cánh cửa vàng đó ra!

"Ầm!" Nhưng ngay lúc Bàn Tử đẩy cửa ra, bên trong những vệ sĩ vàng vốn đang đứng yên trên quảng trường, đột nhiên truyền ra tiếng "cạch cạch"!

Những hộ vệ giáp vàng đó di chuyển có chút đột ngột, khiến người ta không kịp đề phòng.

Phản ứng của Phương Ngôn rất nhanh, một cái lướt người liền tránh được một đòn tấn công, thuận tiện quay lại phản công!

Một cú đấm bình thường tung ra, cũng có lực đạo năm, sáu nghìn cân, nhưng đánh vào người hộ vệ giáp vàng đó, cũng chỉ khiến hộ vệ giáp vàng đó lùi lại mấy bước, giáp vàng trên ngực lõm xuống, nhưng ngay sau đó, hộ vệ giáp vàng đó lại tấn công lần nữa!

"Nặng đến thế sao?" Phương Ngôn không khỏi sững sờ!

Vừa rồi cú đấm đó tung ra, anh có thể cảm nhận được, nắm đấm của mình như thể đấm vào một ngọn núi nhỏ!

Một hộ vệ giáp vàng, e rằng nặng đến mấy tấn, nếu toàn bộ được làm bằng vàng ròng, vậy thì thật sự đã tốn một cái giá rất lớn!

"Bàn Tử mau lùi lại!" Ngô Thiên Chân bên cạnh cũng bị hộ vệ giáp vàng tấn công, cây đao vàng trong tay như một cây gậy nặng ngàn cân chém xuống, mang theo tiếng gió rít.

Mặc dù Ngô Thiên Chân né tránh rất kịp thời, nhưng vẫn bị cây đao vàng đó quét trúng!

Chỉ một cái, Ngô Thiên Chân liền phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất hồi lâu không dậy nổi.

Tình hình của Bàn Tử còn nguy hiểm hơn!

Gã đứng gần cửa nhất, nên chịu nhiều đòn tấn công nhất!

May mà Bàn Tử cũng linh hoạt, la oai oái rồi lùi lại.

"Thiên Chân, cậu không sao chứ!" Bàn Tử chạy đến bên cạnh Ngô Thiên Chân, đỡ cậu dậy, chạy ngược lại!

Lực tấn công của những hộ vệ giáp vàng này quả thực rất lớn, nhưng tốc độ lại không nhanh, Bàn Tử dìu Ngô Thiên Chân né trái tránh phải, cũng bình an chạy về!

"Mẹ nó, cái quái gì vậy?" Sau khi chạy ra một khoảng cách, những hộ vệ giáp vàng đó không truy đuổi nữa, Bàn Tử cuối cùng cũng ngồi phịch xuống đất thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu hỏi!

"Chắc là khôi lỗi!" Phương Ngôn lúc này cũng đã lùi lại, nói!

Vừa rồi anh tấn công một hộ vệ giáp vàng, hiệu quả không mấy rõ rệt, tuy đã đánh cho hộ vệ giáp vàng đó toàn thân lõm vào, nhưng lại không đánh nát được, những hộ vệ giáp vàng đó dường như được làm từ một khối vàng nguyên khối, ngay cả một điểm nối cũng không thấy, nhưng tứ chi lại có thể uốn cong tùy ý!

"Áo giáp trên người những khôi lỗi đó rất dày, cơ quan chắc là ở bên trong, nếu không đánh xuyên được thì khó mà phá hủy, tuy tốc độ không nhanh, nhưng trọng lượng của chúng ở đó, chỉ cần bị va nhẹ cũng không chịu nổi!" Phương Ngôn tiếp tục nói!

Trước đó anh dùng Huyền Ngọc Chỉ thử, căn bản không thể xuyên thủng những khôi lỗi giáp vàng đó, nguyên nhân chủ yếu là lớp giáp vàng bên ngoài quá dày!

Phương Ngôn có thể giải quyết được, chỉ là tốc độ sẽ rất chậm, bây giờ anh cũng chưa phát hiện ra cơ quan của những hộ vệ giáp vàng đó rốt cuộc ở vị trí nào, chỉ có tìm được vị trí cơ quan, mới có

thể khiến chúng dừng lại.

Loại khôi lỗi này, một khi phá hủy cơ quan, vậy thì sẽ trở nên vô dụng!

"Vậy phải làm sao?" Bàn Tử có chút lo lắng hỏi!

Sau đó lại nói: "Vừa rồi lúc tôi mở cửa có nhìn vào bên trong, bên trong căn bản không có minh khí, toàn là loại khôi lỗi này!" Nghe Bàn Tử miêu tả tình hình bên trong, Phương Ngôn cũng không khỏi nhíu mày!

Nếu chỉ có mình anh, thì không sao, chỉ cần dựa vào tốc độ xông vào là được!

Nhưng mang theo Bàn Tử và Ngô Thiên Chân thì có chút phiền phức!

Dựa vào tốc độ, anh cũng chỉ đủ để xông qua cửa, còn tình hình bên trong, bây giờ Phương Ngôn cũng không nắm chắc!

Lỡ như không giải quyết được đám bên ngoài, mà bên trong lại có nguy hiểm, vậy thì thật sự tiến thoái lưỡng nan!

"Hai người cứ ở đây, tôi đi tìm cách phế mấy món đồ chơi này đi!" Phương Ngôn nói, rồi nhanh chóng bước lên!

"Cẩn thận đấy!" Bàn Tử ở phía sau nhắc nhở!

Dường như vì Bàn Tử đã kích hoạt cơ quan, nên dù đã rời khỏi phạm vi tấn công của các hộ vệ giáp vàng, chúng vẫn không dừng lại, vẫn di chuyển và chém lung tung không mục đích!

Khi Phương Ngôn đến gần, cuối cùng cũng phát hiện ra một số điểm khác thường!

Sự di chuyển của các hộ vệ giáp vàng có quy luật!

Chúng không tấn công theo mục tiêu, mà tấn công theo tần suất!

Chương 101

Những thứ này dù sao cũng không phải vật sống, giống như robot, chỉ là đã được cài đặt sẵn lộ trình hoạt động mà thôi!

Phương Ngôn đứng bên cạnh một hộ vệ giáp vàng mà không hề bị tấn công!

Nhưng một khi bước vào trong đó, mật độ tấn công lại rất lớn, muốn né tránh hoàn toàn không dễ dàng!

"Trận pháp sao?" Phương Ngôn không có nghiên cứu về trận pháp của Đạo gia, nhưng cũng đã nghe nói qua, bây giờ xem ra, hoạt động của những khôi lỗi giáp vàng này hẳn là bao hàm một loại trận pháp nào đó!

"Thiên Chân, cậu xem quỹ đạo hoạt động của mấy hộ vệ giáp vàng này đi!" Phương Ngôn đứng đó xem hồi lâu, cũng không nhìn ra manh mối gì, bèn vẫy tay gọi Ngô Thiên Chân lại!

Ngô Thiên Chân vừa rồi phun ra một ngụm máu, tuy có chút suy yếu, nhưng sau khi phun ra ngụm máu đó cũng đã thoải mái hơn nhiều, thấy Phương Ngôn gọi, liền được Bàn Tử dìu đến!

"Xem thử có phải là trận pháp gì không, tôi ngoài việc hiểu một chút về Kỳ Môn Độn Giáp ra, những thứ khác đều không giỏi!" Phương Ngôn nói!

Dù sao thì nhân vô thập toàn mà!

Đồng thời Phương Ngôn cũng thầm thở dài, những năng lực của anh, ngoài việc có thể thu vật thể vào không gian dị thứ nguyên của con mắt, những thứ khác đều là do hệ thống thưởng, lúc này Phương Ngôn lại cảm thấy một cảm giác bất lực.

“Xem ra cũng không thể hoàn toàn dựa vào hệ thống, phải làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn mới được!” Khoảnh khắc này, trong lòng Phương Ngôn nảy sinh ra ý nghĩ như vậy!

Phải bổ sung kiến thức cho bản thân, từ từ khiến mình có thể không còn quá phụ thuộc vào năng lực của hệ thống!

Ngô Thiên Chân đứng đó xem hồi lâu, rồi mới không chắc chắn gật đầu: “Nếu tôi đoán không sai, đây hẳn là Thiên Cương Bắc Đẩu Trận của Đạo giáo, được tạo thành từ hai Thiên Cương Bắc Đẩu Trận chính và phản, hai mươi tám hộ vệ giáp vàng này, thực ra có thể chia thành bốn trận pháp, sau đó dung hợp lại với nhau!” Thiên Cương Bắc Đẩu Trận?

Nghe sao quen tai thế nhỉ!

Phương Ngôn sững sờ, rồi hỏi: “Cậu có biết cách phá giải không?” Nhưng Ngô Thiên Chân lại đỏ mặt, cúi đầu lắc lắc!

Bảo cậu nhìn thì có thể nhận ra, nhưng phá giải?

Vậy thì quá coi trọng cậu rồi!

“Thôi được rồi, để tôi nghĩ cách!” Phương Ngôn cũng có chút bất lực!

Nhưng Ngô Thiên Chân có thể nhìn ra là Thiên Cương Bắc Đẩu Trận, đã là rất hiếm có rồi!

Phương Ngôn tự nhiên cũng sẽ không trách cậu!

Phương Ngôn đứng ở rìa, nhìn hai mươi tám hộ vệ giáp vàng di chuyển qua lại, lâu dần, cũng nhìn ra được một chút manh mối!

Nhưng muốn phá giải, lại không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều!

“Phiền phức thế làm gì, theo tôi thấy, cái trận pháp chết tiệt này lại

không biết rẽ, tôi cứ đứng ở rìa đẩy từng cái một là xong!" Bàn Tử ở bên cạnh chửi bới!

Gã không biết trọng lượng của các hộ vệ giáp vàng, tưởng rằng cứ đẩy là được!

Sau khi nghe lời của Bàn Tử, Phương Ngôn cũng vỗ trán một cái!

Mẹ nó, đúng là thông minh lại bị thông minh hại!

Anh chỉ mải nghĩ cách phá giải bốn cái Thiên Cương Bắc Đẩu Trận chính phản hỗn hợp này, lại bỏ qua một điều là khi Khâu Xứ Cơ xây dựng trận pháp này, căn bản sẽ không có ai có sức mạnh biến thái như Phương Ngôn!

Khâu Xứ Cơ năm đó xây dựng nơi này thực ra vốn không có ý định giết người, chỉ là muốn khiến người đến đây biết khó mà lui, nếu không thì đao trong tay các hộ vệ giáp vàng đã không phải là loại vũ khí cùn này!

Nhưng năm đó khi Khâu Xứ Cơ xây dựng nơi này, cũng đã cân nhắc đến điểm yếu của Thiên Cương Bắc Đẩu Trận, vì vậy mới chế tạo các hộ vệ giáp vàng nặng nề như vậy, để phòng có người từ phía ngoài cùng đẩy chúng.

Một hộ vệ giáp vàng đã nặng ba, bốn tấn, phần đáy nối với mặt đất cực kỳ chắc chắn, lại thêm việc lúc nào cũng đang chuyển động, cho dù mười mấy người hợp sức, cũng chưa chắc đã đẩy được.

Nhưng ông ta không ngờ rằng trên thế giới này lại có người sức mạnh vô song như Phương Ngôn!

Phương Ngôn đi đến bên cạnh hộ vệ giáp vàng đó, dùng tay sờ thử!

Chỉ cần hơi dùng sức, tay anh đã trượt đi!

Vàng trên người hộ vệ giáp vàng rõ ràng đã được xử lý đặc biệt, rất trơn láng, căn bản không có điểm tựa, lại còn đang chuyển động không ngừng, nếu đổi là người khác muốn đẩy thì gần như không thể!

"Huyền Ngọc Chỉ!" Phương Ngôn lại cười lạnh một tiếng, Huyền Ngọc Chỉ phát động, hai tay trực tiếp cắm vào thân thể của hộ vệ giáp vàng!

"Két, két!" Tiếng ma sát chói tai vang lên!

Phương Ngôn vậy mà dùng sức mạnh thô bạo, ép cho hộ vệ giáp vàng đó dừng lại!

Dưới chân còn tóe ra một chuỗi tia lửa!

Rõ ràng, cơ quan di chuyển thực sự, được nối ở bên dưới!

Tiếp theo, căn bản không cần Phương Ngôn dùng sức đẩy nữa!

Hộ vệ giáp vàng phía trước dừng lại, nhưng hộ vệ giáp vàng phía sau lại không dừng, trực tiếp đâm vào hộ vệ giáp vàng này!

"Ầm!" Một tiếng động trầm đục, hộ vệ giáp vàng bị Phương Ngôn giữ lấy trực tiếp ngã nghiêng xuống!

Thiên Cương Bắc Đẩu Trận thực ra có một nhược điểm!

Đó là muốn trận pháp phát huy hiệu quả, thì phải do bảy người tạo thành!

Chỉ cần có một người biến mất, vậy thì Thiên Cương Bắc Đẩu Trận cũng không còn uy lực.

Lại thêm những khôi lỗi cơ quan này căn bản không có trí tuệ, chỉ vận hành theo lộ trình đã được thiết lập, một khi có một cái ngã, những cái khác cũng sẽ đâm vào!

Thế là Phương Ngôn liền thấy một cảnh tượng chấn động!

Sau khi hộ vệ giáp vàng đầu tiên ngã xuống, những cái phía sau liền nối đuôi nhau đâm vào!

Ban đầu, chúng còn có thể đẩy cái đã ngã phía trước đi, nhưng sau đó, lại từ từ dừng lại hết!

Tiếng động chói tai biến mất, bên dưới những hộ vệ giáp vàng đó, lại bốc lên một làn khói khét!

Đó là khói do ma sát kịch liệt làm hỏng cơ quan bên dưới! *Keng! [Phá hủy Thiên Cương Bắc Đẩu Trận, nhận được phần thưởng: Trận Pháp Thông Giải!]* "Giải quyết xong rồi?" Bàn Tử đứng ngây người, lẩm bẩm tự nói!

Thiên Cương Bắc Đẩu Trận mà trước đó gã thấy căn bản không thể đối phó, chỉ vì Phương Ngôn đẩy một hộ vệ giáp vàng, mà toàn bộ đều tê liệt!

"Phải cảm ơn Thiên Chân đã nhìn ra trận pháp, nếu không, tôi thật sự chưa chắc đã vào được!" Phương Ngôn nói!

"Đây là công của Phương ca, nếu không có anh đẩy được hộ vệ giáp vàng, tôi có biết là trận pháp gì cũng không phá được!" Ngô Thiên Chân ngại ngùng nói!

"Được rồi, đừng có đùn đẩy nữa, nếu không phải Bàn gia tôi nhắc nhở, hai người còn không biết đến lúc nào nữa, mau vào trong đi, đồ bên trong e rằng còn khó đối phó hơn!" Bàn Tử nói!

Chương 102

Gã là người duy nhất nhìn rõ tình hình bên trong cửa!

Phương Ngôn gật đầu, cũng rất tò mò bên trong trông như thế nào!

Thiên Cương Bắc Đẩu Trận là trận pháp trấn phái của Toàn Chân giáo, lại bị đặt ở bên ngoài, vậy thì bên trong rốt cuộc là cái gì?

Cửa lớn thực ra đã bị Bàn Tử mở ra một chút, ngoài việc kích hoạt cơ quan bên ngoài, dường như cũng không có gì khác!

Nhưng Phương Ngôn rất cẩn thận, khi đến trước cửa cũng không vội vàng đẩy ra, mà nhìn vào trong qua khe hở mà Bàn Tử đã mở trước đó!

Không thể nhìn thấy toàn bộ bên trong, nhưng nơi mắt nhìn thấy, đều là loại hộ vệ giáp vàng đó! *Keng! [Phát hiện Trân Lung Kỳ Cục, kinh nghiệm Trận Pháp Thông Giải +1, nhận thức về Trân Lung Kỳ Cục +1!]* "Trận pháp bên trong hình như không phải là Thiên Cương Bắc Đẩu Trận!" Ngô Thiên Chân cẩn thận quan sát vị trí của những hộ vệ giáp vàng bên trong, mặt mày u ám nói!

"Ừm!

Là Trân Lung Kỳ Cục!" Phương Ngôn gật đầu rồi nói!

"Trân Lung Kỳ Cục!" Ngô Thiên Chân kinh hô!

"Cậu có hiểu biết về Trân Lung Kỳ Cục sao?" Phương Ngôn nghi hoặc hỏi!

Dù sao Ngô Thiên Chân cũng xuất thân từ thế gia như Lão Cửu Môn, hiểu biết một số chuyện nhiều hơn anh cũng là điều hợp lý!

"Ừm!" Ngô Thiên Chân mặt mày u ám gật đầu!

“Vậy cậu có biết cách phá giải không?” Phương Ngôn hỏi!

Nếu Ngô Thiên Chân biết cách phá giải Trân Lung Kỳ Cục, vậy thì có thể tránh được không ít phiền phức!

“Biết!” Ngô Thiên Chân do dự một chút, gật đầu nói, chỉ là sắc mặt lại càng trở nên khó coi!

“Chú Ba tôi thích chơi cờ, cũng nghiên cứu một số kỳ phổ cổ, có chút thu hoạch, tôi từng học theo chú Ba, nên biết cách phá giải!” Ngô Thiên Chân nói!

“Vậy còn chờ gì nữa!” Bàn Tử vui mừng, cười lớn một tiếng, trực tiếp đẩy cửa lớn ra!

Trong khoảnh khắc đẩy cửa ra, những hộ vệ giáp vàng bên trong cũng bắt đầu di chuyển!

Trong cung điện là một bàn cờ khổng lồ, những hộ vệ giáp vàng đó chính là quân cờ!

“Việc chúng ta cần làm, là đóng vai ba quân cờ, đi đến vị trí tương ứng đứng vững, chỉ cần vị trí đúng, vậy thì Trân Lung Kỳ Cục này hẳn là có thể phá được!” Ngô Thiên Chân nói!

“Nên đứng ở đâu, cậu nói đi, Bàn gia tôi lên đầu tiên!” Bàn Tử vỗ ngực, ra vẻ không hề sợ hãi!

Ngô Thiên Chân lại do dự một lần nữa, trước tiên nhìn Bàn Tử, rồi lại liếc qua Phương Ngôn, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên ngẩng đầu nói: “Người đầu tiên là tôi, khi tôi đi đến vị trí biên tinh, hai người liền đi từ vị trí thiên nguyên qua, hẳn là sẽ không bị tấn công!” “Đơn giản vậy sao?” Phương Ngôn nhíu mày, nghi hoặc hỏi!

“Đương nhiên là không, Trân Lung Kỳ Cục vốn là tử cục, một bước của tôi, cũng chỉ có thể cho hai người qua mà thôi, lúc đó Phương ca và Bàn Tử qua trước, để Tiểu Đông Tây lại bên này!” Ngô

Thiên Chân cười khổ nói!

"Còn có cách này nữa à?

Lần này Bàn gia tôi đúng là mở mang tầm mắt rồi!" Bàn Tử cảm thán!

Loại cơ quan này, thật sự là lần đầu tiên gã gặp!

Chỉ là Bàn Tử bây giờ có chút lơ đễnh, không hề phát hiện ra sự thay đổi trong biểu cảm của Ngô Thiên Chân.

Nhưng Phương Ngôn lại để ý thấy!

"Thật sự đơn giản như vậy sao?" Phương Ngôn lạnh mặt hỏi!

Ngô Thiên Chân vừa định gật đầu, Phương Ngôn lại hừ lạnh một tiếng: "Nói thật đi!" Ngô Thiên Chân cắn răng, mới mở miệng nói: "Trân Lung Kỳ Cục vốn là tử cục, ngay cả chú Ba tôi cũng chưa nghiên cứu ra được đường sống ở đâu, nhưng lại có một cách chơi thương địch tám trăm, tự tổn một nghìn, đó là bỏ một cứu hai!" Thấy biểu cảm nghi hoặc của Phương Ngôn, Ngô Thiên Chân thở dài mới giải thích!

"Cái gọi là bỏ một cứu hai, chính là hy sinh một người, bảo toàn hai người, người đứng ở vị trí biên tinh, sẽ thu hút mọi đòn tấn công, sau đó hai người có thể đi qua, cứ lặp lại như vậy, lúc về cũng thế, vào trong đó, có lẽ có thể gặp được cơ hội khác để ra ngoài!" Ngô Thiên Chân muốn hy sinh bản thân, để Phương Ngôn và Bàn Tử đi qua!

Ngô Thiên Chân đã lừa Phương Ngôn!

Cách giải Trân Lung Kỳ Cục thực ra không phải do Tam Thúc nghiên cứu ra, mà giống như Ngô Tam Tỉnh, đều là xem được trong bút ký của Ngô Lão Cẩu!

Năm đó, Ngô Lão Cẩu cũng gặp phải một mật thất có bố cục Trân Lung Kỳ Cục như vậy, tổn thất vô cùng nặng nề!

Dù cuối cùng đã tìm ra cách, nhưng cũng phải "bỏ một giữ hai", hy sinh một người để hai người được toàn mạng!

Thậm chí nếu lúc ra ngoài cuối cùng chỉ còn lại một người, thì cũng đừng ra nữa!

Tầng thứ ba mới là khởi đầu cho sự đáng sợ thật sự của lăng mộ Thành Cát Tư Hãn!

Năm đó khi Khâu Xứ Cơ xây dựng nơi này, cũng đã lưu lại một phần nhân từ!

Thiên Cương Bắc Đẩu Trận bên ngoài không giết người, chỉ cần không bước vào trong đó thì sẽ không bị tấn công!

Trân Lung Kỳ Cục phía sau thì cho người ta thấy được cái chết, nhưng chỉ cần không đi vào trong bàn cờ thì cũng chẳng sao!

Đến đây, người biết khó sẽ trực tiếp bỏ cuộc!

Hoặc đào một ít vàng ở đây mang về, dù sao cũng không đến nỗi tay trắng ra về.

Phải nói, mưu kế của Khâu Xứ Cơ đúng là có tấm lòng của thánh nhân!

"Mẹ nó, tôi không ngốc, cùng lắm thì tôi không vào nữa, dọn hết vàng bên ngoài về cũng đủ phát tài rồi, cần gì phải tìm đến cái chết chứ!" Quả nhiên, Bàn Tử có cách nghĩ của mình.

Lại không phải là không chết không được, hà tất phải tự làm khó mình!

Mặc dù có chút không nỡ với bảo vật bên trong, nhưng ngay cả Bàn Tử cũng biết, mạng mất rồi thì bảo vật có tốt đến đâu cũng vô

dụng.

Phương Ngôn cũng có chút tức giận nhìn Ngô Thiên Chân, nhưng lại không hề trách mắng.

Ngô Thiên Chân làm vậy chắc hẳn có suy nghĩ của riêng mình, anh đang đợi cậu ta giải thích.

“Đây có thể là hoàng lăng của Thành Cát Tư Hãn, đã không nằm trong lãnh thổ An Lạc, vậy thì tôi có nghĩa vụ phải mang hết đồ vật ở đây về!

Dù là để bán, cổ vật ở đây cũng nên từ An Lạc mà lưu lạc ra ngoài, chứ không phải nơi khác!” Ngô Thiên Chân kích động nói!

“Dân trộm mộ chúng tôi tuy là trộm, nhưng cũng có nguyên tắc.

Năm đó thế hệ ông nội tôi cũng từng đánh quỷ tử, cho dù bán cổ vật trộm được cho người nước ngoài thì cũng phải thu tiền về.

Tôi có thể dùng những thứ này để lừa lấy vật tư của người nước ngoài, nhưng tuyệt đối không thể để chúng rơi vào tay họ một cách vô ích!” Ngô Thiên Chân nói năng đầy chính nghĩa.

“Cậu mà đi làm trộm mộ thì thật đáng tiếc, nên đi làm khảo cổ mới phải!” Bàn Tử lại không cho là vậy.

Chương 103

"Tôi lại đồng ý với quan điểm của Thiên Chân, đúng là không thể để những bảo vật này rơi vào tay đám ngoại quốc đó một cách vô ích được, muốn lấy thì cũng phải trả giá!" Phương Ngôn lại gật đầu nói.

Phương Ngôn đối với mấy món đồ cổ minh khí này cũng không có sở thích gì, sở dĩ mang đồ trong này ra ngoài chẳng phải là để đổi lấy tiền sao?

Ngay cả trước đây khi mở cửa hàng đồ cổ, Phương Ngôn cũng thường dùng hàng giả để lừa tiền của người nước ngoài, còn hàng thật thì bán cho người An Lạc, đó là sự kiên định cuối cùng của anh.

Còn về việc người An Lạc mua được hàng thật đó có bán lại cho ai khác không, anh không quan tâm.

"Nhưng cũng không cần phải đùa giỡn với tính mạng như vậy, Trân Lung Kỳ Cục cũng chưa chắc không giải được!" Phương Ngôn quay sang trách mắng.

Nhưng Ngô Thiên Chân lại bất lực lắc đầu: "Vô ích thôi, năm đó ông nội tôi, tam thúc tôi, thậm chí cả tôi đều đã nghiên cứu bàn cờ này, ba thế hệ mà vẫn không có thu hoạch gì!" Trân Lung Kỳ Cục nghe nói đã có từ thời xa xưa, từ thời Nghiêu Thuấn, vô số người đã từng cố gắng giải nó nhưng vẫn công cốc.

Về việc có thật hay không thì không thể khảo chứng, nhưng từ xưa đến nay, chưa bao giờ xuất hiện cách giải Trân Lung Kỳ Cục!

"Cũng chưa chắc, đã tồn tại thì ắt có cách phá giải, trên đời không tồn tại thế cục tất sát!" Phương Ngôn mỉm cười, vỗ vỗ vai Ngô Thiên Chân, an ủi: "Hai người nghỉ ngơi đi, tôi nghiên cứu cái gọi là Trân Lung Kỳ Cục này xem sao!" Phương Ngôn đã nói vậy, Ngô Thiên

Chân cũng chỉ đành bất lực lắc đầu.

Còn về việc Phương Ngôn có thể phá giải Trân Lung hay không, Ngô Thiên Chân không ôm bất kỳ hy vọng nào!

Ba thế hệ ông cháu nhà cậu đều không nghiên cứu ra được!

An Lạc từ xưa đến nay có vô số kỳ nhân dị sĩ, nhưng không có một cách giải nào được lưu truyền!

Ngô Thiên Chân tuy kính phục Phương Ngôn, cũng hiểu rõ thực lực của anh, nhưng võ lực là võ lực, phong thủy thuật là phong thủy thuật, chẳng liên quan gì đến kỳ đạo cả.

Cho dù Phương Ngôn thật sự có thể phá giải, cũng không thể nào giải ra trong một chốc một lát được!

Không có hy vọng!

Ngô Thiên Chân lại ôm suy nghĩ dù phải hy sinh cũng nên đưa những thứ trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn ra ngoài để chúng thấy lại ánh mặt trời.

Phương Ngôn thì tiến đến trước Trân Lung Kỳ Cục, bắt đầu tập trung tinh thần quan sát.

Những hộ vệ áo giáp vàng trên bàn cờ cũng có chút khác biệt so với bên ngoài, chúng không di chuyển liên tục mà đứng yên tại chỗ!

Phương Ngôn hỏi Ngô Thiên Chân một hồi mới biết, những quân cờ trên đó nếu không có người bước vào bàn cờ thì sẽ không động đậy.

Nhưng một khi có người bước lên bàn cờ, nó sẽ được kích hoạt, chỉ có đấu cờ với nó, đứng ở vị trí tương ứng thì mới không bị tấn công!

Cơ quan xảo diệu, ngay cả Phương Ngôn cũng không khỏi thán

phục trí tuệ của người xưa!

Còn về cách phá giải?

Phương Ngôn cũng không phải khoác lác!

Anh quả thực có thể phá giải Trân Lung Kỳ Cục, chỉ là thời gian tiêu tốn có lẽ sẽ hơi lâu một chút!

Bởi vì khi Phương Ngôn bắt đầu tập trung tinh thần quan sát Trân Lung Kỳ Cục, trong đầu anh liền vang lên thông báo của hệ thống! *Keng! [Quan sát Trân Lung Kỳ Cục, nhận được phần thưởng, kinh nghiệm Trận Pháp Thông Giải +1!

Nhận thức về Trân Lung Kỳ Cục +1!]* *Keng! [Quan sát Trân Lung Kỳ Cục, nhận được phần thưởng, kinh nghiệm Trận Pháp Thông Giải +1!

Nhận thức về Trân Lung Kỳ Cục +1!]* *Keng! [Quan sát Trân Lung Kỳ Cục, cấp độ trận pháp tăng lên!]* *Keng! [Quan sát Trân Lung Kỳ Cục, nhận thức về Trân Lung Kỳ Cục tăng lên đến mức không còn nghi hoặc!]* Ngay khoảnh khắc nhận thức tăng lên đến mức không còn nghi hoặc, Trân Lung Kỳ Cục trước mắt trong mắt Phương Ngôn đã không còn chút phức tạp nào nữa!

Thậm chí có thể liếc mắt một cái là nhìn ra sinh môn ở đâu!

Chỉ một ánh mắt, mỗi bước đi nên như thế nào đều đã rõ như lòng bàn tay!

Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp bước một chân vào trong bàn cờ!

“Anh Phương…” “Đại điệt tử!” Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đều có chút sốt ruột, vốn định bảo Phương Ngôn đừng lãng phí công sức với phương pháp vô ích đó!

Nhưng giây tiếp theo lại thấy Phương Ngôn như trúng tà, bước một chân lên đó!

Vị trí mà Phương Ngôn bước lên cũng hoàn toàn không phải là vị trí sao bên rìa mà Ngô Thiên Chân đã đi trước đó.

Hai người vội vàng kinh hô!

Nhưng Phương Ngôn lại quay đầu mỉm cười nói: "Đừng vội, tôi chắc là đã tìm ra cách phá giải rồi, thử trước một phen!" Phương Ngôn mở miệng ngăn hai người lại, nhưng động tác dưới chân lại không hề dừng lại, từng bước từng bước tiến lên, tốc độ cũng ngày càng nhanh!

Mỗi khi Phương Ngôn đặt chân xuống một bước, đều có hộ vệ áo giáp vàng di chuyển theo, nhưng lại không có một ai tấn công Phương Ngôn!

"...." Ngô Thiên Chân có chút chết lặng~ Sao có thể?

Phương Ngôn lúc này đã đi được hơn nửa bàn cờ mà vẫn bình an vô sự, tốc độ cũng ngày càng nhanh, thậm chí không cần suy nghĩ mà trực tiếp đi về phía ô cờ tiếp theo!

Ngô Thiên Chân có chút khó chấp nhận!

Ba thế hệ ông cháu nghiên cứu gần trăm năm, chẳng lẽ còn không bằng Phương Ngôn ngồi đây xem một tiếng đồng hồ sao? *Keng! [Giải khai Trân Lung Kỳ Cục, nhận được phần thưởng: Phương pháp bố cục Trân Lung Kỳ Cục!]* Cùng lúc đó, Phương Ngôn cũng thuận lợi đi qua Trân Lung Kỳ Cục trên quảng trường trước cung điện.

Đối diện là một vương tọa đúc bằng vàng, phía sau vương tọa là một lối đi sâu hun hút!

Trên vương tọa, đặt một chiếc hộp báu làm bằng vàng, khảm dạ minh châu màu đỏ!

Bên trong, e là có bảo vật!

“Áo vàng làm quan tài!” Phương Ngôn vốn có chút kinh ngạc.

Trong các vị trí sao Bắc Đẩu, mỗi vị trí sao đều nên có một cỗ quan tài, trong quan tài đặt người bồi táng, như vậy mới đúng!

Nhưng ở vị trí này, ngoài một chiếc ghế bằng vàng ra thì chỉ có một chiếc hộp vàng tinh xảo, căn bản không thể nào có thực thể được!

Nhưng sau khi nghiên cứu một chút, Phương Ngôn lại kinh ngạc thốt lên!

“Thật quá kỳ diệu, lấy ghế làm quan tài, hộp vàng chính là hộp tro cốt!” Phương Ngôn kinh thán!

Hình thức mai táng này, trước nay chưa từng thấy!

Chiếc hộp vàng tinh xảo kia chính là hộp tro cốt!

Chương 104

Hỏa táng không phải chỉ có ở thời hiện đại!

Hỏa táng sớm nhất xuất hiện trong Phật giáo, Thích Ca Mâu Ni là người đầu tiên tiến hành hỏa táng, đó là vào thời Xuân Thu!

Từ đó về sau, Phật giáo vẫn luôn dùng hình thức hỏa táng để mai táng!

Việc này thực sự phổ biến trong dân gian là vào thời Ngũ Đại Thập Quốc, khi đó chiến loạn khắp nơi, dân chúng lầm than, thây chất đầy đồng, để phòng ngừa ôn dịch, chỉ có thể hỏa táng!

Đến thời Nguyên Minh, hỏa táng bắt đầu bị thế tục bài trừ!

Nhưng ở Mông Cổ, từ xưa cũng đã có hình thức hỏa táng!

Hình thức hỏa táng này xuất hiện trong lăng mộ nhà Nguyên, cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Điều khiến Phương Ngôn ngạc nhiên là hình thức "áo vàng làm quan tài".

Áo vàng làm quan tài, tro cốt làm thi thể!

"Trong hộp tro cốt hẳn là một vị phi tử của Thành Cát Tư Hãn!" Phương Ngôn chú ý, trên chiếc áo vàng kia điêu khắc không phải hình rồng mà là hình phượng!

Phượng, từ xưa đã là biểu tượng của phụ nữ!

Trong hoàng gia, càng lấy hoàng hậu làm phượng!

Hoàng hậu của Thành Cát Tư Hãn?

Rõ ràng là không thể!

Phương Ngôn đối với lịch sử nhà Nguyên cũng có chút hiểu biết!

Ở nhà Nguyên, đặc biệt là thời Nguyên sơ, thực ra không có khái niệm hoàng hậu.

Thành Cát Tư Hãn có hơn bốn mươi phi tử, chia làm bốn trướng, cũng chính là hậu cung.

Trong mỗi trướng đều có một thủ lĩnh, thủ lĩnh đó tương đương với hoàng hậu, thống trị tất cả các phi tử dưới trướng mình.

Hình thức hậu cung này cũng là đặc hữu của tộc Mông Cổ!

Thành Cát Tư Hãn thực ra có bốn vị hoàng hậu!

Có lẽ đây là một trong số họ, cũng không chắc, chỉ là thân phận thật sự thì không thể tra ra được.

Hoàng hậu của Thành Cát Tư Hãn, có lẽ cũng không phải là người được sủng ái!

"Quả là một Phượng Y Kim Quan!" Phương Ngôn cảm thán một phen, rồi dời ánh mắt lên chiếc hộp vàng trên áo vàng!

Chiếc hộp này tuy vô cùng tinh xảo, nhưng lại không có cơ quan!

Về điểm này, Phương Ngôn tinh thông Quan Sơn Thuật có thể nhìn ra được!

Cầm chiếc hộp trong tay, nhẹ nhàng mở ra!

Bên trong đựng một hộp bột vàng… "Chẳng lẽ là trộn tro cốt với bột vàng sao?" Phương Ngôn lật xem bên trong tro cốt, không phát hiện có vật bồi táng nào có giá trị, không khỏi nhíu mày!

Có chút không đúng!

An Lạc cũng từng khai quật một số mộ quý tộc hỏa táng.

Một số người mắc bệnh tật, sau khi chết sẽ được hỏa táng.

Nhưng trong những hộp tro cốt hỏa táng đó, thường sẽ đặt một số vật bồi táng, ngay cả dân thường hỏa táng cũng sẽ đặt vào đó vài đồng tiền, nén bạc và những thứ tương tự!

Người có thể được đặt trên áo vàng trong điện vàng, thân phận địa vị tuyệt đối không tầm thường, không có lý do gì bên trong không có một món đồ bồi táng nào cả!

Phương Ngôn lại tò mò quan sát chiếc hộp vàng một phen, cũng không có cơ quan hay ngăn tối nào!

Nhưng cũng không thực sự kiểm tra kỹ, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử ở đằng kia đã không kìm được muốn xông qua, không ngừng vẫy tay với Phương Ngôn!

Bất đắc dĩ, Phương Ngôn cũng chỉ đành tạm thời không nghiên cứu những thứ này nữa!

Nhưng anh không đặt chiếc hộp vàng xuống mà mang theo, rồi đi ngược trở về!

Đường về, Phương Ngôn đi nhanh hơn, gần như là chạy như bay!

Khiến Ngô Thiên Chân nhìn mà ngẩn cả người!

"Lúc anh Phương về và lúc đi, lộ tuyến không giống nhau, chẳng lẽ trong thời gian ngắn như vậy đã tìm ra hai cách giải Trân Lung Kỳ Cục!" Ngô Thiên Chân hoàn toàn không dám tin vào những gì mình thấy!

"Cậu quan tâm Trân Lung Kỳ Cục làm gì, quay lại nhờ anh Phương dạy cho không được sao, mau đi qua đi, Bàn gia tôi đã nóng lòng muốn xem quan tài phía sau rồi, có phải là một cỗ quan tài bằng vàng không!" Không qua được Trân Lung Kỳ Cục thì không thể thấy được đồ vật phía sau!

Tâm trạng của Bàn Tử bây giờ giống như có một vạn con kiến bò

trên người, đứng ngồi không yên!

Nếu Phương Ngôn không qua được thì thôi, đằng này Phương Ngôn lại giải được Trân Lung Kỳ Cục, nhưng Bàn Tử lại không qua được.

Tức không chứ!

Thấy Phương Ngôn đã đi về, Bàn Tử vội vàng chạy lên đón, nhìn Phương Ngôn một cách nịnh nọt hỏi: "Đại điệt tử, phía sau có bảo bối không, có quan tài vàng không!" "Có quan tài vàng, ông cũng không mang ra ngoài được!" Phương Ngôn bất lực hừ nói!

"Bàn gia tôi mở mang tầm mắt không được sao!" Bàn Tử nói!

"Lần này thật sự phải mở mang tầm mắt đấy!" Phương Ngôn chân thành gật đầu!

Phượng Y Kim Quan kia, ngay cả Phương Ngôn nhìn thấy cũng phải kinh ngạc!

"Vậy còn chờ gì nữa, mau đi thôi!" Bàn Tử càng thêm nóng lòng!

Phương Ngôn lại không vội, anh đi đến trước mặt tiểu đông tây, trực tiếp bế nó lên!

Tiểu đông tây thích chạy lung tung, nếu ở nơi khác thì được, nhưng trong Trân Lung Kỳ Cục, đi sai một bước cũng sẽ dẫn đến sát cơ vô tận, không thể tùy tiện được!

Cho nên Phương Ngôn chỉ có thể chọn cách bế tiểu đông tây!

Tiểu đông tây khi đối mặt với Phương Ngôn cũng đặc biệt ngoan ngoãn, thấy Phương Ngôn bế, không những không giãy giụa mà còn chủ động đưa tay ôm lấy cổ Phương Ngôn!

Trên người nó không có mùi hôi của thi thể, ngược lại có một mùi hương cốt bà cấm, vô cùng dễ ngửi!

“Đi sát theo tôi, nhìn kỹ vị trí dưới chân tôi, tuyệt đối đừng giẫm sai, nếu không tôi cũng không cứu được đâu!” Phương Ngôn đi đầu, bế tiểu đông tây đi phía trước, nói!

“Ừ ừ!” Bàn Tử bây giờ cũng rất nghe lời!

Ngô Thiên Chân tuy có nhiều câu hỏi, nhưng cũng không nói ra, cũng đi sát theo Phương Ngôn!

Chương 105

Lần này dẫn theo Ngô Thiên Chân và Bàn Tử, Phương Ngôn đi không nhanh như vậy, ngược lại có vẻ thong dong!

Ngô Thiên Chân và Bàn Tử lại vô cùng cẩn thận, gần như toát cả mồ hôi lạnh!

Họ biết sự lợi hại của Trân Lung Kỳ Cục, cũng biết Phương Ngôn không phải nói đùa dọa người, nên tập trung tinh thần, sợ đi sai một bước!

May mà, có Phương Ngôn dẫn đường, cuối cùng cũng đã qua được!

Khi nhìn thấy chiếc ghế vàng phía sau, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử cũng kinh ngạc không ngớt!

"Cứ như xây một tòa Kim Loan Điện vậy!" Bàn Tử cảm thán nói, không ngừng sờ vào chiếc ghế vàng, chảy cả nước miếng!

"Điều kỳ lạ là ở đây không có vật bồi táng, chỉ có một chiếc hộp tro cốt làm bằng vàng, bên trong chỉ đựng bột vàng, cũng không có vật bồi táng!" Phương Ngôn đặt chiếc hộp vàng về vị trí cũ, rồi nói!

"Thiết Mộc Chân năm đó chẳng lẽ bảo Khâu Xứ Cơ làm một cô bạn gái bằng vàng, rồi dùng xong thì nghiền thành bột đặt ở đây bồi táng à?" Bàn Tử lại bắt đầu nói nhảm!

"Không phải là không có vật bồi táng, anh Phương xem, dạ minh châu trên hộp kìa!" Ngô Thiên Chân mắt tinh hơn, không giống Bàn Tử trong mắt chỉ có vàng.

Cậu nhìn chằm chằm vào viên dạ minh châu đó một lúc lâu, rồi đột nhiên nói!

Phương Ngôn nghe vậy, vội vàng cầm hộp vàng lên xem, nhìn một cái, quả thật có phát hiện!

Viên dạ minh châu màu đỏ khảm trên hộp vàng, nếu nhìn kỹ, bên trong còn có một viên châu khác lồng vào!

"Thứ gì vậy, châu lồng châu à?" Bàn Tử cũng tò mò nhìn, rồi mất hứng thú.

So với nó, gã hứng thú với cái hộp vàng kia hơn!

"Không biết, chắc là bảo bối gì đó, nếu không cũng sẽ không giấu kín như vậy!" Ngô Thiên Chân lắc đầu nói!

Đâu chỉ là bảo bối!

Trong lòng Phương Ngôn lúc này vô cùng chấn động! *Keng! [Tại lăng mộ Thành Cát Tư Hãn phát hiện Xích Đan, cấp độ Giám Định Thuật +1!]* "Bên trong là thứ gì vậy?" Thấy biểu cảm của Phương Ngôn trở nên phấn khích như vậy, Bàn Tử tự nhiên cũng biết bên trong tuyệt đối là bảo bối!

"Đồ tốt!" Phương Ngôn cười hắc hắc!

"Đồ tốt là đồ gì, cậu đừng úp mở nữa được không!" Bàn Tử gầm lên!

"Thứ này, gọi là Xích Đan!" Phương Ngôn vận Huyền Ngọc Chỉ, trực tiếp cạy viên dạ minh châu trên hộp vàng xuống, rồi ném cái hộp tro cốt cho Bàn Tử nói!

"Xích Đan!" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc!

Ngô Thiên Chân thì có chút ngơ ngác!

Cậu không hiểu về Xích Đan!

Nhưng Bàn Tử rõ ràng là biết!

“Thứ này không phải đã mất từ thời Bắc Tống mạt sao, vậy mà lại xuất hiện ở đây!” Trong ánh mắt gã tỏa ra ánh sáng hưng phấn!

“Xích Đan là gì?” Thấy Bàn Tử có biểu cảm như vậy, Ngô Thiên Chân tự nhiên cũng biết đây là một món đồ tốt, vội vàng hỏi!

“Một trong tam đại thần châu của An Lạc, cùng nổi danh với Mộc Trần Châu và Tị Trần Châu, nghe nói có công hiệu thoát thai hoán cốt!” Bàn Tử giới thiệu!

Nếu không phải năm đó cùng Lão Hồ vì để giải trừ lời nguyền con mắt của Tinh Tuyệt Cổ Thành mà đi khắp nơi tìm kiếm Mộc Trần Châu, có chút hiểu biết về tam đại thần châu của An Lạc, Bàn Tử tự nhiên không biết Xích Đan Thần Châu!

“Chỉ là lời đồn thôi, trên đời này chẳng lẽ thật sự có thứ có thể thoát thai hoán cốt sao?

Nhìn viên châu này to như vậy, căn bản không thể nuốt được!” Ngô Thiên Chân lắc đầu, lại không tin!

Truyền thuyết ở An Lạc, phần lớn đều là tam sao thất bản, căn bản không có bằng chứng thực tế!

“Cứ cho là vậy đi, thứ này cũng đáng tiền mà!” Bàn Tử hai mắt sáng rực.

Gã chẳng quan tâm thứ này có thật sự có thể thoát thai hoán cốt hay không, gã cũng không định xuất gia tu tiên.

Điều Bàn Tử quan tâm chỉ là nó có đáng tiền hay không!

Nhưng khi Bàn Tử đưa tay ra định chộp lấy, Phương Ngôn lại vung tay, trực tiếp thu Xích Đan lại!

“Ông cầm thứ này cũng vô dụng!” Phương Ngôn nói!

“Sao lại vô dụng?” Bàn Tử hừ nói!

“Kết hôn chưa?” Phương Ngôn nghiêm túc nhìn Bàn Tử hỏi!

Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, không biết tại sao Phương Ngôn lại hỏi một chuyện biết rõ câu trả lời như vậy, nhưng vẫn bản năng lắc đầu!

“Có bạn gái chưa?” Phương Ngôn lại hỏi!

Bàn Tử vẫn lắc đầu!

“Vậy thì được rồi!” Phương Ngôn cười lớn, giấu Xích Đan kỹ hơn một chút!

“Được cái gì, chuyện này có liên quan gì đến việc tôi có bạn gái hay kết hôn không!” Bàn Tử hỏi!

“Cậu có biết tại sao hoàng đế thời xưa tam cung lục viện đêm đêm ca hát, mà vẫn thân thể cường tráng, không chút suy yếu không?” Phương Ngôn hỏi!

Bàn Tử lắc đầu, rồi nhìn Phương Ngôn hỏi: “Chẳng lẽ có liên quan đến Xích Đan Thần Châu?” Phương Ngôn gật đầu!

“Bởi vì Xích Đan Thần Châu, thực ra cái gọi là thoát thai không chính xác lắm, nó có thể tăng cường thể phách con người, khiến đàn ông càng thêm mạnh mẽ và bền bỉ!” Phương Ngôn nheo mắt cười nói!

Món đồ tốt như vậy, anh không thể giao ra được!

Mặc dù Phương Ngôn cũng rất mạnh… nhưng ở phương diện đó, ai mà không muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn chứ!

“Nghe nói Xích Đan Thần Châu có công hiệu cố bản cường nguyên, dưỡng tinh luyện khí!” Phương Ngôn nói!

“Trời ạ, vậy đây là thần vật rồi!” Bàn Tử kinh ngạc!

“Dù sao hai người cũng không dùng đến, món này tôi thu!” Phương Ngôn cười nói!

Anh vẫn luôn phiền não vì Tinh Tuyệt nữ vương trong mơ!

Bây giờ có thứ này, đợi lần sau Tinh Tuyệt nữ vương xuất hiện, nhất định phải khiến ả giơ tay đầu hàng, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Phương Ngôn vốn đã rất mạnh, cộng thêm sự trợ giúp của Xích Đan Thần Châu, quả thực có thể trở thành mạnh trong những kẻ mạnh, vua trong các vị vua, như hổ thêm cánh, cho dù là nữ quỷ cũng có thể làm cho khóc!

Chương 106

“Để Bàn gia tôi về tìm một cô nương!” Bàn Tử không cam tâm gầm lên!

Ngay cả Ngô Thiên Chân bên cạnh cũng vô cùng ao ước Xích Đan Thần Châu!

Nhưng dù sao cậu cũng không có bạn gái!

Hay là nhờ Tiểu Ca giúp đóng giả?

“Được rồi, đừng tranh giành nữa, đây mới là tầng thứ ba đã xuất hiện bảo vật như vậy, phía dưới còn có bốn tầng nữa, bảo vật bên trong tuyệt đối không thiếu đâu!” Phương Ngôn vội vàng nói!

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân bị công hiệu của Xích Đan Thần Châu làm cho mê muội, bây giờ được Phương Ngôn nhắc nhở mới phản ứng lại!

“Đúng vậy, phía dưới còn có đồ tốt, hà tất phải tranh giành cái này!” Bàn Tử vỗ đùi: “Vậy còn chờ gì nữa, mau đi thôi, đi nào!” Tầng thứ ba cũng không có thứ gì có thể mang đi được, tự nhiên là phải tiếp tục đi xuống dưới xem xét!

“Đợi sau này về tìm Tam Thúc âm thầm cho người đến, dỡ cái Kim Loan Điện này về, nhiều vàng như vậy, để ở đây thật lãng phí!” Ngô Thiên Chân nói!

Cậu không thể để nhiều thứ quý giá như vậy ở nước ngoài mà không quan tâm!

“Ừm, đợi sau khi về tôi sẽ nói cho cậu cách phá giải Trân Lung Kỳ Cục, đến lúc đó cậu và Tam Thúc tự lo liệu!” Phương Ngôn cũng gật đầu nói!

Nếu có thể mang về được thì tự nhiên là tốt nhất!

Chỉ là Phương Ngôn hiện tại không có thực lực đó!

Vận chuyển nhiều vàng như vậy từ nước ngoài về cần một lực lượng nhân lực và mối quan hệ khổng lồ!

Hoắc gia cũng có năng lực đó, nhưng Phương Ngôn tạm thời không muốn hợp tác với Hoắc gia, ít nhất cũng phải đợi Hoắc Tú Tú tiếp quản Hoắc gia rồi mới nói!

Mộ đạo thông xuống tầng thứ tư nằm ngay trên bức tường phía sau Phượng Y Kim Quan, không hề che đậy.

Ba người dọn dẹp một phen rồi bắt đầu xuất phát, đi vào bên trong!

Sau khi vào mộ đạo được ba bốn mét, màu vàng cuối cùng cũng biến mất, nhưng không gian lại không hề tối tăm, ngược lại còn có từng luồng ánh sáng truyền đến!

"Tầng thứ tư, nếu theo vị trí sao Bắc Đẩu, hẳn là Văn Khúc Tinh rồi nhỉ!" Ngô Thiên Chân hỏi.

"Không sai!" Phương Ngôn gật đầu!

Ngô Thiên Chân lại tiếp tục hỏi: "Văn Khúc Tinh chủ về quan vận nhỉ, không biết bố cục tầng thứ tư sẽ bị Khâu đạo nhân làm thành thế nào?" "Văn Khúc Tinh không phải là trạng nguyên lang sao, không chừng tầng này chôn phò mã của Thành Cát Tư Hãn đấy!" Bàn Tử cười nói!

"Không hiểu thì đừng nói bừa!" Phương Ngôn liếc Bàn Tử một cái nói.

"Văn Khúc Tinh còn có tên là Thiên Quyền Tinh, chủ quyền chủ văn.

Thiên Chân nói không sai, Văn Khúc đại biểu thực ra là quan!

Hẳn là văn quan.

Thiết kỵ Mông Cổ do Thành Cát Tư Hãn thống lĩnh tuy ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến, nhưng người có thể bày mưu tính kế lại không nhiều, cũng chỉ có vài người đó thôi.

Về phần bố cục ở đây, e là không ai biết được!" Trải qua không gian gương ở tầng một, mê cung dưới lòng đất ở tầng hai, và cung điện hoàng kim ở tầng ba, đối với những ý tưởng kỳ lạ của Khâu Xứ Cơ, Phương Ngôn đã không thể nào đoán được nữa!

Tầng thứ tư chủ về quan, nhưng quan trong mộ táng nên thể hiện như thế nào, Phương Ngôn thật sự không biết!

"Vào xem là biết, dù sao tôi đến Trân Lung Kỳ Cục còn qua được, cũng không có gì đáng sợ!" Bàn Tử nói!

"Cẩn thận vẫn hơn, nơi này đã xây bảy tầng, vậy thì hẳn là càng xuống dưới càng nguy hiểm!" Phương Ngôn nhắc nhở!

Trong mộ, dù không gặp nguy hiểm cũng phải cẩn thận, huống chi trên đường đi đã gặp không ít phiền phức!

"Tích tắc tắc...." Phương Ngôn vừa nói xong, bên tai liền nghe thấy một tràng tiếng nhạc!

Âm thanh này Phương Ngôn quen thuộc, hẳn là tiếng gõ phát ra từ loại chuông nhạc phủ đó! *Keng! [Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn bị ảnh hưởng bởi Thất Hồn Nhạc, tinh thần lực +1!]* "Chỉ là âm thanh thôi mà?" Bàn Tử lắc lắc cái đầu có chút ù tai, đau khổ nói!

Âm thanh này không chỉ Phương Ngôn nghe thấy, tự nhiên họ cũng đều nghe thấy!

"Ở đây sẽ không có chuông đồng xanh nữa chứ…" Ngô Thiên

Chân lo lắng nói!

Bất luận là ở Lỗ Vương Cung hay mộ dưới biển, đều trúng chiêu của chuông đồng xanh, đối với loại âm thanh mê hoặc thần trí này, Ngô Thiên Chân bây giờ vô cùng nhạy cảm.

Chuông đồng xanh rốt cuộc tại sao có thể ảnh hưởng đến tâm trí, họ không biết.

Kỹ nghệ của người xưa, có rất nhiều thứ cho dù đặt ở thời hiện đại cũng căn bản không thể giải thích!

"Cẩn thận một chút, trong dũng đạo mà âm thanh đã có ảnh hưởng như vậy, sau khi vào tầng thứ tư chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn!" Phương Ngôn hiện tại cũng không thể giải thích rốt cuộc là do nguyên nhân gì, chỉ có thể bảo họ cẩn thận một chút!

"May mà tôi đã sớm có chuẩn bị!" Ngô Thiên Chân đắc ý cười một tiếng, rồi lại lấy ra một cặp tai nghe!

"Vì trước đây bị chuông đồng xanh mê hoặc, cho nên tôi luôn chuẩn bị sẵn những thứ này.

Đeo tai nghe bật nhạc lên, chắc sẽ không bị ảnh hưởng nữa đâu nhỉ!" Ngô Thiên Chân cười nói!

"Được đấy, đồng chí nhỏ làm tốt lắm!" Bàn Tử giơ ngón cái khen một phen, rồi vội vàng lấy tai nghe đeo vào!

Quả nhiên, sau khi đeo tai nghe, không nghe thấy âm thanh bên ngoài nữa, cảm giác đau đầu ù tai đó cũng biến mất!

Phương Ngôn cũng nhận một cái tai nghe, nhưng không đeo vào.

Hiện tại anh còn chống đỡ được, tinh thần lực lại đang không ngừng tăng lên, cho nên anh không định phá vỡ trạng thái này, đợi một lát nếu không chịu nổi nữa, đeo vào cũng không muộn!

Nhưng Phương Ngôn cũng đeo cho tiểu đông tây một cái.

Sau khi đeo tai nghe, tiểu đông tây dường như không thoải mái, lắc lắc đầu, nhưng khi nhạc bật lên, nó lại phát ra tiếng cười "anh anh anh", có vẻ rất vui!

"Tiểu đông tây thật sự thành tinh rồi, nhìn bộ dạng bây giờ của nó, cho dù đi ra ngoài, e là cũng không ai nhìn ra đây là một thi thể, giống như một học sinh cấp ba vậy!" Quả thật, theo sự tiến hóa của tiểu đông tây, bây giờ nó ngày càng giống người, căn bản không nhìn ra bộ dạng của một thi thể!

Phương Ngôn cũng kinh ngạc không thôi, không biết năm đó Uông Tàng Hải đã chế tạo ra thứ này như thế nào!

Chẳng lẽ đây là bí ẩn của trường sinh?

Bộ dạng bây giờ của tiểu đông tây, chẳng phải giống như được hồi sinh sau ngàn năm sao!

Phương Ngôn vừa suy đoán trong lòng, vừa men theo dũng đạo đi xuống dưới!

Dũng đạo vẫn rất dài, đi một đoạn không ngắn mới xuống đến mật thất dưới đáy!

Âm thanh đó theo họ đến gần cũng ngày càng rõ ràng!

Chương 107

Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đã vặn âm lượng nhạc lớn nhất, bây giờ giao tiếp giữa họ đều đổi thành ra hiệu và viết chữ, nếu không thì cho dù đứng đối diện cũng không nghe được đối phương đang nói gì!

"Trời ạ, lại là thứ quỷ quái gì thế này!" Khi tiến vào mật thất, Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người!

Trong mật thất không có trường minh đăng, cũng không thấy khảm dạ minh châu, nhưng lại không hề tối tăm, ngược lại còn tỏa ra ánh sáng màu đỏ sẫm, nhuốm lên toàn bộ mật thất một bầu không khí quỷ dị!

Đúng như Phương Ngôn đã đoán trước đó!

Ở đây không có chuông đồng xanh, nhưng lại đặt rất nhiều chuông nhạc phủ!

Chính xác hơn thì phải là biên chung!

Thứ này Phương Ngôn biết, nổi tiếng nhất tự nhiên là báu vật trấn quán của bảo tàng tỉnh Hồ Bắc hiện nay, biên chung Tằng Hầu Ất thời Chiến Quốc!

"Mẹ kiếp, thứ này đáng giá tiền lắm đây!" Bàn Tử hiển nhiên cũng biết thứ này, lập tức hai mắt sáng rực nhìn những chiếc biên chung kia!

Biên chung ở đây được bảo quản vô cùng tốt, kiểu dáng cũng đặc biệt tinh xảo!

Nhưng theo lời nói của Bàn Tử vừa dứt, tần suất rung động của những chiếc biên chung dường như lại lớn hơn một chút!

Phương Ngôn lúc này cũng cảm thấy có chút chóng mặt!

Thứ này quả thực là bảo bối, kích thước đủ lớn, lớn hơn chuông đồng xanh mấy lần, âm thanh truyền ra không những càng thêm tròn trịa mà còn lớn hơn!

"Đừng nói nữa!" Phương Ngôn vội vàng bịt miệng Bàn Tử lại, nói khẽ vào tai gã!

Thấy Bàn Tử đã ngoan ngoãn, Phương Ngôn gõ chữ trên điện thoại: "Kết cấu của mật thất này rất phức tạp, dường như có thể khuếch đại sóng âm vô hạn.

Âm thanh chúng ta nói chuyện sẽ khiến những chiếc biên chung này rung động, sau đó phát ra âm thanh mê hoặc lòng người giống như chuông đồng xanh!" Bàn Tử và Ngô Thiên Chân thấy chữ Phương Ngôn gõ trên điện thoại thì vội vàng im bặt, Bàn Tử thậm chí còn bịt miệng mình lại, ngay cả đi đường cũng rón rén!

Phương Ngôn thầm nghĩ, mật thất này xây dựng quả nhiên kỳ lạ!

Nếu đặt ở thời cổ đại, làm gì có ai sở hữu sản phẩm công nghệ cao như tai nghe, thật sự đi vào đây rồi, e là khó mà không bị biên chung mê hoặc!

Cấu trúc xây dựng của mật thất dường như đúng như Phương Ngôn nói, có thể khuếch đại sóng âm vô hạn.

Không chỉ âm thanh của họ có thể khiến biên chung rung động, mà ngay cả âm thanh do biên chung phát ra, qua sự phản xạ của tường, cũng có thể khiến chúng rung động gần như không ngừng nghỉ, phát ra âm thanh.

Âm thanh sẽ bị không gian ảnh hưởng khuếch đại, quả thực không có hồi kết!

Trừ phi kiếm được một đám người điếc vào, nếu không thì mật thất này thật sự không dễ qua!

Ngay cả Phương Ngôn, bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được sự va đập âm thanh từ bốn phương tám hướng này, đầu óc có chút mông lung!

Tình hình của Bàn Tử và Ngô Thiên Chân lại tốt, đeo tai nghe, và vặn âm lượng lớn nhất, gần như không khác gì người điếc!

Cẩn thận tránh xa những chiếc biên chung đó, men theo tường đi về phía trước vài bước, Ngô Thiên Chân lại dừng lại, chỉ vào bức tường bên cạnh!

Sau khi Phương Ngôn vào tầng thứ tư, sự chú ý gần như đều bị những chiếc biên chung kia thu hút, không quan sát xung quanh.

Lúc này được Ngô Thiên Chân nhắc nhở, mới phát hiện ra, hóa ra ánh sáng đỏ trong mật thất chính là từ trên tường phát ra!

Ánh sáng đỏ thực ra không mạnh, nhưng lại có ở khắp nơi, nên mới nhuốm đỏ cả mật thất!

"Hình như là một loại văn tự!" Ngô Thiên Chân nhìn kỹ một cái nói!

Nhưng tiếp theo, lại không có tiếng động!

Phương Ngôn quay đầu lại, lại phát hiện Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đều đứng ngây ra đó, ánh mắt dường như có chút đờ đẫn!

"Trúng chiêu rồi?

Tai nghe không có tác dụng?" Phương Ngôn đầu tiên nảy ra ý nghĩ như vậy, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu!

Quả thực là trúng chiêu rồi, nhưng không phải bị biên chung ảnh hưởng, mà là những văn tự phát ra ánh sáng đỏ khắc trên tường kia! *Keng! [Bị Ma văn ảnh hưởng, tinh thần lực +1!

Hiểu biết về Ma văn +1!]* Thông báo của hệ thống vang lên trong

đầu Phương Ngôn!

Chỉ nhìn chằm chằm vào văn tự trên tường một cái, liền cảm thấy có chút chóng mặt!

“Mau nhắm mắt lại, đừng nhìn!” Phương Ngôn vội vàng vỗ một phát vào người hai người, rồi gầm lớn!

Âm thanh bị không gian khuếch đại, biên chung ở xa rung động càng thêm kịch liệt!

Theo tần suất rung động của biên chung trở nên kịch liệt, trên biên chung dường như có một lớp sương mù màu tím nhạt sinh ra, rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể nhận ra!

“Mau lui ra ngoài!” Ngô Thiên Chân và Bàn Tử bị Phương Ngôn gọi tỉnh, không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền bị Phương Ngôn kéo chạy như điên về phía dũng đạo lúc nãy!

“Chuyện gì xảy ra vậy?

Sao chúng ta lại quay lại rồi?” Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

Bàn Tử phát ra một loạt câu hỏi chất vấn!

Đến khi lui về tầng thứ ba, Phương Ngôn ném Bàn Tử và Ngô Thiên Chân xuống đất họ mới tỉnh táo lại, đối với chuyện xảy ra trước đó, lại không có một chút ký ức nào!

“Trúng chiêu rồi!” Phương Ngôn lúc này cũng mới thở phào một hơi, nói!

“Sao có thể?

Tôi đâu có nghe thấy âm thanh đó?” Bàn Tử càng thêm khó hiểu!

“Không phải âm thanh, là văn tự trên tường!” Phương Ngôn giải thích!

“Những văn tự đó có vấn đề?” Ngô Thiên Chân tò mò hỏi!

Phương Ngôn gật đầu, rồi nói: “Ma văn Tây Vực!” “Tôi chỉ biết văn tự Quỷ Động Tinh Tuyệt, Ma văn Tây Vực là gì?” Bàn Tử hỏi!

“Ma văn Lâu Lan?” Ngô Thiên Chân kinh hãi kêu lên!

Rồi thấy Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, mới giải thích: “Lâu Lan là một trong ba mươi sáu nước Tây Vực còn mạnh hơn cả Tinh Tuyệt.

Năm 1998, một đội khảo cổ đã phát hiện một loại văn tự Lâu Lan trong mộ địa Tiểu Hà.

Chương 108

Chỉ có vài chữ ngắn gọn khắc trên bia đá, nhưng khi một số giáo sư muốn nghiên cứu những văn tự đó, những người nhìn vào văn tự Lâu Lan không ai là không phát điên.

Người đời sau đặt tên cho loại văn tự này là Ma văn Lâu Lan, nghe nói cấu tạo của loại văn tự đó khi nhìn vào một cái, sẽ khiến ý thức con người trở nên hỗn loạn!" Ngô Thiên Chân giải thích: "Loại văn tự đó sau này bị cấm nghiên cứu, nhưng Tam thúc từng có may mắn tham gia vào chuyện đó, cho nên tôi mới biết!" "Nhưng trong mật thất đó, loại văn tự này chi chít cả một lớp mà!" Bàn Tử kinh hãi nói!

Bia đá chỉ có vài chữ đã có thể khiến người ta phát điên, cả một căn phòng đầy văn tự, chẳng phải có thể khiến đầu óc người ta nổ tung sao!

"Mật thất này cũng quá nguy hiểm rồi, không thể nghe, không thể nói, không thể nhìn, ai mà qua được chứ!" Ngô Thiên Chân cũng nhíu mày nói!

"Hình như không giống lắm với mộ quan Văn Khúc trước đây nhỉ!" Bàn Tử nghi ngờ nhìn Phương Ngôn!

"Đây không phải là mộ quan, chỉ là cách hiểu của Khâu Xứ Cơ về 'quan', hẳn là 'khống chế'!" Phương Ngôn lại lắc đầu nói!

Bất luận là biên chung hay ma văn, đều lấy khống chế làm chủ!

Biên chung mê hoặc tâm thần, ma văn quấy nhiễu tâm trí, quỷ âm mê hoặc chúng sinh, chẳng phải là khống chế sao!

"Vậy làm sao để phá giải?" Bàn Tử lại hỏi!

Phương Ngôn nghe xong, lại lắc đầu!

Anh cũng không biết tầng thứ tư nên qua như thế nào!

Không có nguy hiểm, không có tống tử, không có sinh vật kỳ quái, chỉ phải đối mặt với chính mình!

Chỉ cần không bị khống chế, vậy thì muốn qua tầng thứ tư dễ như trở bàn tay!

Nhưng lại có ai có thể không bị những ma văn quỷ âm đó khống chế?

Ngay cả Phương Ngôn ở trong môi trường đó lâu e là cũng không được!

Hiện tại anh còn không biết tầng thứ tư đó lớn đến đâu, bên trong rốt cuộc có thứ gì cũng hoàn toàn không biết!

"Hay là tôi đập hết mấy cái biên chung đó đi, rồi cạo hết văn tự trên tường đi!" Bàn Tử nói!

Nếu không tìm được đối sách, vậy thì dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết!

"Những thứ đó đều là bảo bối, có giá trị nghiên cứu!" Ngô Thiên Chân lại không đồng ý với hành vi bạo lực của Bàn Tử!

"Giá trị nghiên cứu cái quái gì, Bàn gia tôi đây gọi là nhất lực hàng thập hội.

Mấy thứ quỷ quái đó, ông nghĩ ai có thể nghiên cứu ở đó!" Bàn Tử hừ nói.

Loại ma văn đó, nhìn một cái cũng sẽ sa vào, nhìn lâu sẽ phát điên, ai mà nghiên cứu được chứ?

Còn những chiếc biên chung kia?

Dù sao cũng không mang đi được, nhiều nhất là lúc đi để lại một cái hoàn chỉnh mang ra ngoài là được rồi!

“Loại biên chung có thể mê hoặc tâm thần người khác, mang ra ngoài cũng là một tai họa, không bằng trực tiếp đập nát ở đây đi!” Lời của Bàn Tử thực ra cũng có lý, thứ này nếu bị kẻ xấu nắm giữ, quả thực là một phiền phức!

Muốn đi qua đây, dường như đây là cách duy nhất!

Ngô Thiên Chân tuy sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng trầm mặc xuống!

“Không thể được!” Nhưng sau đó Phương Ngôn lại lắc đầu nói!

“Lúc nãy các cậu không thấy, khi những chiếc biên chung đó rung động kịch liệt, từ bên trong bay ra một ít bột màu tím.

Tuy tôi không tiếp xúc, nhưng rõ ràng là thứ có kịch độc.

Có thể xuất hiện trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, độc tính có thể tưởng tượng được.

Thật sự mà đập nát những chiếc biên chung đó, e là cả tầng thứ tư sẽ bị loại sương độc đó bao phủ, đến lúc đó tôi muốn vào e là cũng khó!” Phương Ngôn lúc rời đi chỉ liếc qua một cái, liền thấy những bột màu tím đó từ trong biên chung tỏa ra!

Phạm vi không lớn, nhưng cũng đang từ từ lan rộng!

Phương Ngôn đoán, khi biên chung rung động lâu, hoặc biên độ lớn, những chiếc biên chung đó sẽ tỏa ra loại sương độc đó.

Nếu đập nát chúng, sương độc bên trong e là sẽ trực tiếp bùng phát ra!

Lăng mộ này Khâu Xứ Cơ đã hao tổn nửa đời tâm huyết để xây dựng nên, tự nhiên không thể tầm thường được!

“Trời ạ, lão mũi trâu đó đúng là đang chơi chúng ta mà, vừa ma văn vừa quỷ âm, bây giờ lại còn có sương độc, mẹ nó căn bản không ai

qua được!" Bàn Tử chửi rủa!

Ngô Thiên Chân cũng mày nhíu chặt: "Ma văn có hiệu quả cấm chỉ thị giác, biên chung thì ngăn cản thính giác và lời nói, vậy thì sương khí mà anh Phương nói, nếu tôi đoán không sai, hẳn là nhằm vào hô hấp và xúc giác!" Sắc mặt Ngô Thiên Chân âm trầm, mày nhíu chặt!

Kiến thức đổ đấu của cậu phần lớn đều học được từ bút ký của ông nội, số lần hạ mộ không nhiều.

Nhưng ngay cả những chuyện ly kỳ quỷ dị được ghi lại trong bút ký của ông nội, cũng căn bản không tồn tại loại bố cục mộ táng này!

Bàn Tử thì đã xuống không ít mộ, trong đó không thiếu những cái vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng chưa bao giờ bất lực như thế này!

Gặp yêu ma quỷ quái, tống tử quỷ thiếc, còn có thể đấu một trận, nhưng chơi kiểu này?

"Phong bế ngũ giác, bịt kín thị giác và thính giác sao?" Phương Ngôn cũng có chút bất lực!

Thứ này, trừ phi là một khúc gỗ, nếu không thật sự không dễ qua!

"Thôi xong, lần này thật sự hết cách chơi rồi, thu dọn đồ đạc về phủ thôi.

Đợi về tầng hai, Bàn gia tôi nhất định phải lôi xác lão mũi trâu đó ra quất cho một trận!" Bàn Tử tức giận nói!

Trên mặt cũng lộ ra vẻ âm hiểm, Phương Ngôn tuyệt đối tin, với tính cách nóng nảy của Bàn Tử, thật sự làm ra được chuyện như vậy!

"Đợi đã, có lẽ sẽ có cách cũng không chừng!" Phương Ngôn vỗ vỗ vai Bàn Tử, trước tiên an ủi gã, rồi nói!

Nghe Phương Ngôn nói vậy, Bàn Tử lập tức kích động!

Sở dĩ gã nóng nảy, không phải vì đang giữ một ngọn núi báu mà

không vào được sao!

"Cách gì?" Bàn Tử vội vàng hỏi!

Ngô Thiên Chân cũng tò mò nhìn Phương Ngôn!

Trân Lung Kỳ Cục, có lẽ còn có đường sống, chỉ là không tìm ra được mà thôi!

Nhưng mật thất tầng thứ tư, phong bế ngũ giác, ngăn cản thị giác và thính giác, căn bản là thế cục tất sát!

Dù Ngô Thiên Chân có vắt óc suy nghĩ, cũng không biết nên qua như thế nào!

Nhưng Ngô Thiên Chân đối với Phương Ngôn lại vô cùng tin phục!

Chương 109

Phương Ngôn đã nói vậy, tất nhiên là có cách!

Phương Ngôn đã dùng thực lực để chứng minh uy vọng của mình!

“Tôi vào xem tình hình cụ thể bên trong trước, hai người đợi một lát!” Phương Ngôn đối với thực lực của mình có chút tự tin, tầng thứ tư tuy chặn đứt ngũ giác, nhưng cũng không dùng những thứ quỷ dị để mê hoặc người ta, Phương Ngôn cảm thấy, chưa chắc không thể vào trong đó thăm dò một phen!

“....Cẩn thận một chút!” Bàn Tử và Ngô Thiên Chân vốn định ngăn cản!

Tầng thứ tư quá nguy hiểm, người bình thường căn bản không thể qua được!

Nhưng lời đến miệng, lại đổi ý!

Từ khi quen biết Phương Ngôn đến nay, biết bao nhiêu chuyện tưởng chừng như tuyệt lộ đều bị Phương Ngôn tìm ra đường sống.

Tầng thứ tư tuy quỷ dị, nhưng cũng chưa chắc có thể giữ chân được Phương Ngôn!

“Đừng cố quá, gặp nguy hiểm thì mau rút lui!” Ngô Thiên Chân căng mặt vỗ vỗ vai Phương Ngôn nói!

“Yên tâm đi, tôi không giống cậu, không đùa giỡn với tính mạng đâu!” Phương Ngôn cười nói!

Nói xong, liền đi xuống dưới!

Lần nữa quay lại tầng thứ tư, cũng thật kỳ lạ, lúc này biên độ rung động của những chiếc biên chung không biết vì sao lại nhỏ đi rất

nhiều.

Mãi đến khi Phương Ngôn bước vào, biên độ rung động mới hơi lớn hơn một chút!

Nhưng dù vậy, lớp sương mù màu tím nhạt đó cũng từ từ lan ra, tuy không tràn ngập cả không gian, phạm vi chỉ ở gần biên chung, nhưng so với lúc nãy nhìn thấy, quả thực đã lớn hơn rất nhiều!

Phương Ngôn không dám nhìn ma văn điêu khắc trên tường, nhưng tầm mắt đến đâu cũng là loại ma văn đó, không nhìn cũng không được!

May mà anh có thể chịu đựng được!

Không dám dừng lại, Phương Ngôn trực tiếp bước đi vào trong thăm dò!

Biên chung ở đây được đặt lộn xộn.

Có lúc đường đi của Phương Ngôn đều bị loại biên chung đó cản lại, Phương Ngôn không dám mạo hiểm đi chạm vào những chiếc biên chung đó, thà đi đường vòng một đoạn cũng sẽ chọn cách tránh đi! *Keng! [Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn tiếp xúc với phấn hoa Thi Hương Ma Dụ, sản sinh miễn dịch với Thi Hương Ma Dụ, không bị ảnh hưởng!]* Biên chung phía trước đều đã bị kích hoạt, có một lớp ánh sáng màu tím nhạt bay lơ lửng trong không trung.

Phương Ngôn không còn cách nào khác, chỉ có thể thử đi tiếp xúc với làn sương mù màu tím đó!

Thậm chí để cẩn thận, ban đầu anh chỉ dùng bộ phận được Huyền Ngọc bao bọc để đưa vào trong làn sương mù màu tím đó!

Nhưng thông báo tiếp theo của hệ thống lại khiến Phương Ngôn ngây người!

“Mẹ nó, thứ bay ra từ trong này lại là phấn hoa Thi Hương Ma Dụ!” Sớm từ lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Phương Ngôn đã miễn dịch với Thi Hương Ma Dụ!

Vốn đối với làn sương mù màu tím không rõ lai lịch có chút e dè, Phương Ngôn lập tức thả lỏng!

Thứ này đối phó với người khác có lẽ rất hiệu quả, nhưng đối phó với Phương Ngôn, lại hoàn toàn không có tác dụng!

“Nhưng Ngô Thiên Chân và Bàn Tử xem ra định sẵn là không qua được rồi, khả năng gây ảo giác của phấn hoa Thi Hương Ma Dụ không hề thua kém biên chung và ma văn, cho dù dính phải một chút cũng đủ biến thành bệnh thần kinh!” Phương Ngôn thầm nghĩ!

Anh có thể miễn dịch với ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ nhưng Ngô Thiên Chân và Bàn Tử thì không được!

Thi Hương Ma Dụ cũng giống như Ngô Thiên Chân đã phân tích trước đó, quả thực là dùng để cách tuyệt hô hấp và xúc giác!

Không cần nhìn, không cần nghe, cho dù dính phải một chút cũng đủ mệt!

Cộng thêm tầng thứ tư gần như tất cả mọi thứ đều có khả năng gây ảo giác!

Thật sự mà không cẩn thận trúng chiêu, vậy thì e là đầu óc có thể trực tiếp nổ tung!

Thực ra nếu có khả năng mang theo Bàn Tử và Ngô Thiên Chân, Phương Ngôn cũng sẽ mang theo!

Mạc Kim Giáo Úy hợp thì sống, chia thì chết!

Tuy lời đồn như vậy Phương Ngôn không tin, nhưng cũng sẽ không vì một chút bảo vật trong mộ mà bỏ rơi anh em!

Dù sao thật sự gặp bảo vật, thường cũng đều chia!

Nhưng bây giờ xem ra, muốn mang họ vào là không có cách nào rồi!

Phương Ngôn lắc đầu, thầm thấy có chút đáng tiếc!

Đáng tiếc cho Ngô Thiên Chân và Bàn Tử, không thể thấy được bên trong rốt cuộc ra sao!

Nhưng Phương Ngôn cũng chỉ than thở một tiếng, liền tiếp tục đi về phía trước!

Phạm vi của tầng thứ tư dường như cũng không nhỏ, Phương Ngôn đi một lúc lâu mới thấy được vị trí của quan tài!

Nhưng khi đi đến đây, Phương Ngôn lại dừng lại, trên mặt cũng có chút bất lực!

Quan tài phía trước đã thấy được, là quan tài làm bằng gỗ kim tơ nam mộc, không có gì đặc biệt!

Điều đặc biệt là vị trí của quan tài đó!

Phía trước xuất hiện một cái đài giống như tế đàn, quan tài đó nằm ở chính giữa tế đàn!

Xung quanh lại dựng ba cây cột đá, có chút không đối xứng, khiến Phương Ngôn nhìn thấy có chút khó chịu!

Đương nhiên những thứ này thực ra đều có thể không bàn tới!

Điều khiến Phương Ngôn bất lực nhất, là ở dưới tế đàn đó, vây quanh từng vòng biên chung dày đặc.

Lúc này đi đến đây, âm thanh do biên chung phát ra rõ ràng lớn hơn trước rất nhiều, khiến Phương Ngôn cũng có chút khó chịu!

Làn sương mù tím lượn lờ Phương Ngôn không lo lắng!

Lo lắng là chỉ cần đi qua, tất nhiên sẽ chạm vào những chiếc biên chung đó, một khi chạm vào, tiếng biên chung chỉ càng lớn hơn, đến lúc đó e là anh cũng chưa chắc có thể may mắn thoát khỏi!

"Xây dựng ở đây thật tuyệt diệu, nhiều thứ có thể ảnh hưởng đến tâm thần con người kết hợp lại với nhau, có người có thể đi đến đây, cũng tất nhiên sẽ bị những chiếc biên chung dày đặc cản trở, cộng thêm những phấn hoa Thi Hương Ma Dụ đó, quả thực đã nhuốm tế đàn thành tiên cảnh!" Có thể đi qua những chiếc biên chung này, lúc mở quan tài cũng tất nhiên sẽ phát ra âm thanh.

Trong mật thất này, âm thanh càng lớn, biên chung rung động sẽ càng mạnh, biên độ rung động của biên chung càng lớn, phấn hoa Thi Hương Ma Dụ tỏa ra sẽ càng nhiều!

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, thật sự không ai có thể qua được!

Phương Ngôn cũng không vội đi qua, bèn ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lắng nghe tiếng biên chung!

Chương 110

Keng! [Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn bị ảnh hưởng bởi Thất Hồn Nhạc, tinh thần lực +1!] *Keng! [Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn bị ảnh hưởng bởi Thất Hồn Nhạc, tinh thần lực +1!]*. .....

Theo thời gian Phương Ngôn ở đây càng lâu, tinh thần lực tăng lên càng nhiều, đối với âm thanh do biên chung phát ra cũng càng có sức đề kháng!

Mãi đến khi âm thanh do biên độ rung động như vậy không thể gây ảnh hưởng đến anh, Phương Ngôn mới từ từ tiến lại gần!

Quả nhiên, cuối cùng vẫn sẽ chạm vào những chiếc biên chung đó, âm thanh cũng ngày càng lớn, nhưng may mắn là vẫn trong phạm vi khống chế của Phương Ngôn!

Vượt qua những chiếc biên chung đó, đi lên tế đàn bị phấn hoa màu tím của Thi Hương Ma Dụ bao phủ.

Anh không nhìn vào quan tài ngay lập tức, mà tìm kiếm lối vào mộ đạo của tầng tiếp theo!

Chỉ là Phương Ngôn đã tìm trên tế đàn nửa ngày, cũng không thấy có lối đi nào tồn tại, thậm chí ngay cả dưới quan tài cũng đã xem qua, cũng không có!

"Chẳng lẽ mộ đạo không ở vị trí này?" Phương Ngôn nhíu mày, tự nói!

Nhưng đúng lúc này, anh lại phát hiện ba cây cột đá bên cạnh có chút kỳ lạ, không khỏi tiến lại gần, xem xét kỹ một phen!

"Trên cột có cơ quan!" Phương Ngôn tinh thông Quan Sơn Thuật, đối với những cơ quan xảo thuật này tự nhiên vô cùng hiểu rõ!

Sau khi quan sát kỹ một phen, Phương Ngôn liền có thể khẳng định, cột đá thực ra là một công tắc để mở cơ quan!

Mà cơ quan đó, chính là tế đàn dưới chân anh!

"Lần này thú vị rồi đây!" Phương Ngôn nghiên cứu một phen, lộ ra một nụ cười khổ!

Cơ quan thiết kế xảo diệu, do ba cây cột đá và tế đàn bên dưới tạo thành.

Đồng thời xoay ba cây cột đá đó, liền có thể mở ra tế đàn này!

Phương Ngôn đoán, lối đi xuống tầng tiếp theo hẳn là được giấu ở dưới tế đàn!

Tuy không biết tại sao những lối đi trước đó đều không giấu giếm, đến đây lại phải dùng cơ quan để che đi!

Nhưng....

"Mẹ nó, ba cây cột này phải có ba người đồng thời xoay mới được!" Khi Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đang chờ đợi đến mức đứng ngồi không yên, chuẩn bị mạo hiểm xuống xem tình hình, thì Phương Ngôn ôm một đống đồ quay về!

Thấy Phương Ngôn quay về, Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào một hơi, vội vàng chạy lên đón, lại thấy đống đồ trong lòng Phương Ngôn, mắt lập tức sáng lên!

"Đại điệt tử, đây là?" Bàn Tử cười hắc hắc, nước miếng sắp chảy ra rồi!

"Moi ra từ trong quan tài, cũng có chút thu hoạch!" Phương Ngôn cười nói, đặt những món đồ bồi táng đó xuống đất!

Quan tài ở tầng thứ tư đã bị anh mở ra, về phần bên trong chôn ai, Phương Ngôn cũng không nghiên cứu kỹ, những bức bích họa văn tự

trên quan tài thậm chí còn không thèm liếc mắt một cái.

Đổ đấu chứ có phải khảo cổ đâu!

Nhưng thu hoạch không tồi, tuy không có bảo bối như Xích Đan Thần Châu, cũng không có bí tịch như Tiên Thiên Công, nhưng mấy món đồ này mang ra ngoài đều đáng giá.

"Mấy món này, bảo thủ ước tính cũng có thể trị giá vài trăm triệu rồi!" Bàn Tử nheo mắt không ngừng sờ mó mấy món minh khí bị Phương Ngôn ném xuống đất!

Đều là những thứ mang đặc sắc của thảo nguyên Mông Cổ, giá trị không nhỏ, số lượng cũng không ít!

Chỉ riêng mấy món này, mang ra ngoài bán đi, đủ kiếm lại tiền công vất vả lần này rồi!

"Anh Phương, tình hình bên dưới thế nào?" Ngô Thiên Chân không bị mấy món minh khí kia mê hoặc, nhìn Phương Ngôn hỏi!

Phương Ngôn lại bất lực lắc đầu: "Không qua được, lối vào tầng thứ năm có cơ quan, cần ba người đồng thời khởi động cơ quan mới có thể mở ra lối đi!" "Chúng ta chẳng phải vừa hay có ba người sao!" Bàn Tử vội vàng nói!

Mắt gã đã dán vào vị trí sao Văn Khúc rồi!

Vàng ở tầng thứ ba là vô giá, chỉ là không mang đi được thôi.

Những thứ xuất hiện ở tầng thứ tư đều là minh khí chính hiệu, giá trị không nhỏ.

Đây còn chưa phải là mộ thất chính mà đã xuất hiện nhiều hàng cao cấp như vậy, nếu là mộ thất chính thì còn đến mức nào!

Bàn Tử không tin những thứ Thành Cát Tư Hãn để lại sẽ kém hơn những thứ ở trên!

“Ba người thì đúng, nhưng các cậu cũng không qua được.

Bên trong những chiếc biên chung đó có phấn hoa Thi Hương Ma Dụ, một khi rung động, phấn hoa sẽ từ bên trong tỏa ra.

Vị trí lối đi hoàn toàn bị phấn hoa bao vây, biên chung ở đó cũng được bố trí dày đặc, không va chạm mà đi qua là điều không thể!” Phương Ngôn bất lực nói!

“Thi Hương Ma Dụ?

Người thảo nguyên cũng chơi trò của Tinh Tuyệt nữ vương à?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi!

Đối với Thi Hương Ma Dụ, gã vô cùng quen thuộc!

Sự lợi hại của thứ đó Bàn Tử là người cảm nhận sâu sắc nhất!

“Thi Hương Ma Dụ?

Tôi nhớ Bàn Tử lần trước nói Thi Hương Ma Dụ chỉ cần không dính phải phấn hoa của nó là không sao mà?” Ngô Thiên Chân ở bên cạnh hỏi!

Hiểu biết của cậu về Thi Hương Ma Dụ là vì nghe Bàn Tử khoe khoang về chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành!

“Không sai!

Nhưng ở nơi đó toàn là phấn Thi Hương, căn bản không thể tránh được.

Toàn thân có bọc kín mít, cũng phải hít thở chứ.

Tình hình bên trong vô cùng tồi tệ, ma văn, quỷ âm, Thi Hương Ma Dụ, đều là những thứ gây ảo giác, chỉ cần một chút không chú ý bị mê hoặc, có khả năng biến thành bệnh thần kinh!” Phương Ngôn nói!

“Chuyện này dễ giải quyết mà, chúng ta mặc đồ bảo hộ, mang

theo bình dưỡng khí không phải được sao, rồi đeo tai nghe, nhắm mắt lại, anh Phương dẫn chúng tôi qua đó, rồi trực tiếp khởi động cơ quan đi xuống là không sao rồi, dù sao đồ ở đó cũng không mang về được, tôi chỉ qua đó mở cơ quan thôi." Ngô Thiên Chân nói!

"Nói thì đơn giản, đồ bảo hộ, bình dưỡng khí, sao không làm luôn một bộ đồ du hành vũ trụ đi, cậu đi kiếm đi!" Bàn Tử ha ha cười nói!

"Bộ đồ lặn mà tôi mặc khi xuống mộ dưới biển thực ra cũng được mà!" Ngô Thiên Chân có chút khó hiểu nhìn Bàn Tử, đạo lý đơn giản như vậy, sao gã lại không hiểu nhỉ!

"Bàn gia tôi hỏi cái đó à?

Chương 111

Xin lỗi, chúng ta đang ở trong mộ mà, đi đâu mà kiếm mấy thứ đó, chuyển phát nhanh Kinh Đông à, hay Thuận Phong tốc đạt?" Bàn Tử hừ một tiếng nói!

"Trực tiếp về thủ đô Mông Cổ mua không được sao, đi đi về về dù sao cũng không mất bao lâu!" Ngô Thiên Chân nói!

"Tôi...." Bàn Tử sững sờ, rồi vỗ trán: "Ôi trời ạ, Bàn gia tôi đúng là ngốc thật!" Không chỉ Bàn Tử ngốc, ngay cả Phương Ngôn cũng có chút cạn lời!

Đạo lý đơn giản như vậy mà lại không nghĩ ra!

Không có trang bị thì về mua trang bị không được sao!

Mộ lại không chạy được, ai cũng không quy định chỉ được xuống một lần!

Thực ra cũng là bị khái niệm tiên nhập vi chủ làm cho bối rối!

Những ngôi mộ trước đây, hoặc là cơ quan trùng trùng, hoặc là cách xa thành phố quá, không tiện.

Vào một lần, hoặc là đào sạch mộ, hoặc là cơ quan trong mộ khởi động tự hủy.

Thật sự chưa có ai xuống mộ được nửa đường, lại về ăn cơm ngủ một giấc, rồi quay lại tiếp tục!

Dù sao Bàn Tử cũng chưa có kinh nghiệm như vậy!

Phương Ngôn lại bị tiên tri tiên giác, bị những bộ phim truyền hình kia mê hoặc!

Ngược lại là Ngô Thiên Chân, cậu xuống mộ ít, loại quan niệm

tiên nhập vi chủ đó cũng ít hơn, càng dễ nghĩ ra những chỗ mà người khác không nghĩ đến!

Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn cũng khác với những ngôi mộ khác!

Tuy vô cùng quỷ dị, khắp nơi đều là nguy hiểm, nhưng lại không có chức năng tự hủy.

Đi một mạch, cái cần phá hoại cũng phá hoại rồi, nguy hiểm cần giải quyết cũng giải quyết rồi, cho dù đi đường cũ trở về, cũng không có trở ngại!

"Cũng được, vậy chúng ta về nghỉ ngơi trước, đến lúc đó trang bị đầy đủ rồi quay lại!" Phương Ngôn mỉm cười, gật đầu nói!

"Đợi Bàn gia tôi thu dọn hết mấy thứ này đã!" Dù sao cũng phải về rồi, Bàn Tử trực tiếp đổ hết đồ trong ba lô ra, có dùng được hay không đều vứt ở đây, rồi cẩn thận đặt từng món bảo bối tìm được trong mộ vào ba lô, cảm giác đó, giống như đang vuốt ve làn da của một người phụ nữ.

Mấy món minh khí thể tích đều không lớn, ba lô của Bàn Tử thậm chí còn chưa đầy, gã lại liếc mắt sang những thỏi vàng ở tầng thứ ba, nhét đầy ba lô mới luyến tiếc nói: "Được rồi, đi thôi!" Về không tốn bao nhiêu thời gian, từ trong mộ đi đường cũ trở về, rồi xuống núi lái xe về thủ đô Mông Cổ, cũng chỉ mất hơn nửa ngày!

Sau khi về, họ không vội quay lại, mà nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đi mua vật tư, tiểu đông tây không thích hợp ra ngoài, Phương Ngôn liền ở lại khách sạn!

Đương nhiên, Phương Ngôn cũng không rảnh rỗi!

Anh bắt đầu nghiên cứu Xích Đan Thần Châu lấy được từ trong mộ!

Xích Đan Thần Châu được bao bọc trong một lớp dường như là hổ phách màu đỏ, nhìn thoáng qua lại giống như dạ minh châu!

Nhìn Xích Đan Thần Châu, Phương Ngôn biết nó không phải để uống, mà là cần đeo bên mình mới có hiệu quả!

Dù sao cũng rảnh rỗi, Phương Ngôn quyết định lấy Xích Đan Thần Châu ra, xem hiệu quả thế nào!

"Hổ phách màu đỏ, cũng hiếm thấy!" Phương Ngôn vừa lẩm bẩm, vừa dùng dao nhỏ gọt từng chút một lớp hổ phách bên ngoài!

Ngay khoảnh khắc lớp ngoài bị gọt ra, một làn sương mù màu đỏ từ bên trong trực tiếp bay ra.

Phương Ngôn không kịp đề phòng, hít phải một hơi đầy!

"Mẹ kiếp!

Xích Đan Thần Châu là thuốc kích dục!" Phương Ngôn cảm thấy mình vừa có một giấc mơ, trong mơ lại một lần nữa mơ thấy Tinh Tuyệt nữ vương!

Lần này, cuối cùng nhờ sự trợ giúp của Xích Đan Thần Châu, anh đã lấy lại được uy nghiêm của đàn ông!

Huấn luyện Tinh Tuyệt nữ vương đến mức ngoan ngoãn phục tùng!

Nhưng trong mơ, dường như có tiếng của hệ thống vang lên, kháng tính thi độc đã tăng lên, miễn dịch rồi!

Phương Ngôn cũng không để ý những điều đó!

Không biết qua bao lâu, lúc Phương Ngôn mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu óc sảng khoái, toàn thân thoải mái như thể đã đả thông Nhâm Đốc nhị mạch!

"Chuyện gì thế này?" Phương Ngôn nhíu mày, hồi tưởng lại.

Ký ức của anh dừng lại ở lúc trước khi đập vỡ hổ phách, lấy ra Xích Đan Thần Châu.

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Hình như có một làn khói màu đỏ bốc lên, sau đó anh mất đi tri giác.

Làn khói đỏ đó...

Phương Ngôn cuối cùng cũng hoàn hồn, đột ngột ngồi bật dậy!

Nhưng lại cảm thấy cánh tay nặng trĩu, đồng thời truyền đến một cảm giác trơn láng mềm mại, dường như trượt qua thứ gì đó nhô lên!

Lòng Phương Ngôn thắt lại, quay đầu nhìn sang!

Lúc này, Tiểu Đông Tây cũng vừa hay đang dùng vẻ mặt tủi thân nhìn anh!

Mình đã làm chuyện cầm thú không bằng rồi sao?

Phương Ngôn vội vàng lật chăn nhìn vào bên trong!

Sau đó đau đớn nhắm mắt lại!

Anh nhìn thấy một vũng thi thủy màu đen gần như dính đầy ga giường trắng!

Nhưng lại không hề có mùi hôi thối, ngược lại còn tỏa ra một mùi hương thanh nhã, giống như hương cấm bà cốt!

Phương Ngôn đau đớn nắm chặt ga giường, nhắm mắt lại!

Sau đó dường như nghĩ ra điều gì, lại vội vàng lật lên nhìn vào trong!

"Tốt, chưa bị thối rữa!" Khi phát hiện tiểu huynh đệ không gặp sự cố bất ngờ, Phương Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm!

Tiểu Đông Tây lúc này dường như càng thêm linh hoạt, đôi mắt

long lanh nhìn Phương Ngôn, cũng ngày càng ỷ lại vào anh hơn, hai tay ôm chặt eo Phương Ngôn, sống chết không buông!

Nó khúc khích cười.

Xích Đan Thần Châu bị hổ phách phong ấn hàng ngàn năm, một số thần hiệu linh tính bên trong không thể tỏa ra ngoài, nên mới ngưng tụ thành làn khói đỏ đó.

Chương 112

Lúc đó trong phòng chỉ có Phương Ngôn và Tiểu Đông Tây, cả hai đều hít phải làn khói đỏ đó, nên mới xảy ra chuyện sau này.

Dù sao đó cũng là tinh hoa mà Xích Đan Thần Châu đã ủ dưỡng ngàn năm, được hai người hấp thu, lúc này Phương Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc sảng khoái, chứ chưa phát hiện ra hiệu quả thực sự!

Phương Ngôn nhìn Tiểu Đông Tây!

Sau một giấc ngủ, Tiểu Đông Tây dường như lại lớn lên một chút, trong vẻ ngây thơ non nớt lại có thêm vài phần quyến rũ!

Phương Ngôn không nhịn được nuốt nước bọt, vội vàng lắc đầu xua đi suy nghĩ đó.

Anh phát huy tốc độ đến cực hạn, vội vàng bò khỏi giường, mặc quần áo, rồi lại mặc quần áo cho Tiểu Đông Tây, mở cửa sổ, thu dọn ga giường vứt vào nhà vệ sinh, sau đó mới thở ra một hơi khí đục một cách chột dạ!

"May mà không có ai phát hiện!" Phương Ngôn chột dạ như một người đàn ông ngoại tình!

Đương nhiên, cũng đúng là vậy!

Chỉ là đối phương lại càng không thể để người khác thấy mặt!

Một cái xác!

"Đều tại mày hại!" Phương Ngôn nhìn về phía Xích Đan Thần Châu trên bàn!

Lúc này, hổ phách bên ngoài Xích Đan Thần Châu đã xuất hiện một lỗ hổng, màu sắc cũng không còn đỏ nữa, mà biến thành màu nâu

bình thường!

Hình dáng của Xích Đan Thần Châu bên trong càng hiện rõ hơn!

Phương Ngôn tuy oán trách, nhưng cũng biết đây là đồ tốt, liền ra tay cạy Xích Đan Thần Châu ra, cất vào người, rồi mới đến bên cạnh Tiểu Đông Tây, kéo tay nó ngồi xuống, nhìn nó, Phương Ngôn nghiêm túc nói!

"Dù sao em cũng đã chọn theo tôi, chuyện đã xảy ra thì cứ để nó xảy ra, tôi sẽ không bỏ rơi em, em cũng đã định sẵn sẽ không rời xa tôi, sau này chỉ cần tôi có một miếng cơm ăn… hình như em cũng không cần ăn cơm!" Phương Ngôn nói rồi lại cười!

Anh quả thật có chút nói năng lộn xộn, Tiểu Đông Tây có hiểu được ý anh không, Phương Ngôn cũng không biết!

"Thôi, dù sao đi theo tôi là đúng rồi!" Phương Ngôn lắc đầu nói!

Đến lúc Thiên Chân và Bàn Tử quay về, Phương Ngôn đã tỉnh được mấy tiếng, cũng không để lộ ra sơ hở nào!

Ném bốn bộ trang bị xuống đất, Bàn Tử liền ngã phịch xuống giường: "Mẹ kiếp, mệt chết Bàn gia ta rồi, cậu không biết đâu, người ở đây kỳ thị người An Lạc chúng ta lắm, đám người An Lạc đó nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như băng!" Việc mua sắm không thuận lợi, người Mông Cổ cực kỳ thù ghét người An Lạc!

May mà có tiền mở đường, nhưng dù vậy, Bàn Tử vẫn phải nuốt một bụng ấm ức!

"Mộ Thành Cát Tư Hãn đó, Bàn gia ta vào, một cọng lông cũng không chừa lại cho chúng nó, đợi tôi dọn sạch bên trong, sẽ tìm cách cho nổ tung nó." Bàn Tử tức giận nói, xem ra bên ngoài đúng là đã chịu không ít ấm ức!

Thiên Chân bên cạnh không những không phản bác, mà còn gật

đầu đồng tình.

Nhưng Phương Ngôn cũng không hỏi cụ thể, chỉ cúi xuống kiểm tra những thứ họ mang về!

Đồ đạc khá đầy đủ, ngoài bộ đồ lặn và bình dưỡng khí, còn có kính bảo hộ, tai nghe, loại che kín toàn bộ mặt, xem ra cũng đã dụng tâm!

Có những thứ này, muốn vào tầng thứ tư sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Khâu Xử Cơ chắc cũng không ngờ, hơn một ngàn năm sau khi ông ta chết, sẽ có người dùng những sản phẩm hiện đại này để phá giải bố cục của ông ta!

"Về nghỉ sớm đi, sáng mai chúng ta xuất phát!" Phương Ngôn ném hai cái túi sang một bên, là trang bị của anh và Tiểu Đông Tây, tuy Phương Ngôn thực ra không cần những thứ này, nhưng mang theo cũng không có hại gì!

"Đúng đúng đúng, nghỉ sớm đi!

Cậu cũng nghỉ sớm đi nhé, đừng có mà làm… Ây da, đi đây đi đây!" Bàn Tử nháy mắt ra hiệu, lúc thì nhìn Phương Ngôn, lúc lại nhìn Tiểu Đông Tây, miệng bắt đầu nói nhăng nói cuội.

Bị Phương Ngôn đá một cước, Bàn gia cũng không tức giận, một tay xách túi, rồi kéo Thiên Chân đang ngơ ngác chạy ra ngoài!

Làm cái quái gì!

Có làm thì cũng làm sớm rồi, cần mày nhắc à!

Phương Ngôn thầm chửi trong lòng!

Nhưng khi tất cả đều đi, mọi thứ lại yên tĩnh, Phương Ngôn nhìn Tiểu Đông Tây đang đứng đó, quả thật có chút bốc hỏa!

"Thôi, ngủ thôi ngủ thôi!" Phương Ngôn vội vàng lắc đầu tự nhủ!

Ngày mai phải xuống mộ rồi, phải giữ chút thể lực mới được!

Phương Ngôn để dẫn xuống cơn bốc hỏa này, đã đi tắm nước lạnh!

Chỉ là khi vừa tắm nước lạnh xong ra nằm trên giường, Tiểu Đông Tây lại nhảy tưng tưng đến gần!

Không thể dẫn xuống được nữa rồi!

Có lần thứ nhất, lần thứ hai cũng là nước chảy thành sông!

Phương Ngôn không chú ý, khi anh lại một lần nữa lao vào Tiểu Đông Tây, viên Xích Đan Thần Châu treo trên cổ anh tỏa ra một tia hồng quang không dễ thấy, lóe lên rồi biến mất!

Tia hồng quang đó từ trong Xích Đan Thần Châu tỏa ra, ẩn vào trong cơ thể Phương Ngôn!

Không biết qua bao lâu, Phương Ngôn chìm vào giấc ngủ say, trong mơ, Tinh Tuyệt nữ vương lại đột nhiên xuất hiện!

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn đã tỉnh dậy, càng cảm thấy đầu óc sảng khoái, không hề có chút mệt mỏi nào!

Sáng sớm, không trì hoãn, họ liền trực tiếp đi đến dãy núi Khentii!

Lần này đường đi quen thuộc, tự nhiên cũng không lãng phí thời gian!

Mất nửa ngày, họ đã đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, đi vào hẻm núi tượng, xuyên qua mê cung dưới lòng đất, đến hoàng kim cung điện!

Lần này chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, ngay cả tai nghe cũng đổi thành loại có hiệu quả cách âm mạnh, có thể liên lạc nội bộ!

Bàn Tử và Thiên Chân bịt mắt để Phương Ngôn dẫn đi xuyên qua mê cảnh của tầng thứ tư!

Quan tài ở tầng đó đã bị Phương Ngôn lấy sạch, cũng không cần lãng phí thời gian ở đó, chỉ cần kích hoạt cơ quan, mở lối đi xuống tầng tiếp theo là được rồi!

Xuyên qua nơi đó, không kinh không hiểm!

Khi ba người đồng thời kích hoạt cơ quan cột đá trên tế đàn, lối đi tầng thứ năm xuất hiện!

Sau khi vào lối đi, lại đi một đoạn đường rất dài, mãi đến khi Phương Ngôn cảm thấy an toàn, mới để Bàn Tử và Thiên Chân tháo trang bị xuống!

"Mệt chết Bàn gia ta rồi!" Bàn Tử oán trách, sau đó bắt đầu quan sát xung quanh!

Nhưng ở đây chỉ có một đường hầm, cũng không có gì đẹp để xem!

"Bình dưỡng khí cất cho kỹ vào, lúc ra ngoài còn phải dùng đấy!" Phương Ngôn nhắc nhở!

Chương 113

Thực ra không cần Phương Ngôn nhắc, Thiên Chân cẩn thận đã thu dọn xong xuôi trang bị rồi!

"Tầng thứ năm lại có cái quái gì đây?" Bàn Tử tò mò hỏi!

"Tầng thứ năm hẳn là vị trí Liêm Trinh tinh rồi nhỉ!" Thiên Chân vừa thu dọn trang bị vừa nói!

"Ừm!" Phương Ngôn gật đầu, sau đó nói: "Liêm Trinh tinh vị, thuộc âm hỏa, chủ tù, vi sát, tầng này e là sẽ càng hung hiểm hơn!" "Không phải lại là mê cung chứ?" Bàn Tử nghe thấy chữ "tù", phản ứng đầu tiên chính là loại mê cung ở tầng thứ hai!

"Chắc là không đâu, dù sao cũng đã xuất hiện một lần mê cung rồi!" Thiên Chân lắc đầu nói!

"Xuống xem là biết ngay thôi mà!" Phương Ngôn khẽ cười, sau đó đi xuống dưới!

Đi một lúc, cuối cùng cũng đến cuối đường hầm, nhưng chưa ra khỏi đường hầm, Phương Ngôn đã đưa tay ra chặn cả hai lại!

Thực ra Phương Ngôn không chặn, Bàn Tử và Thiên Chân cũng không dám đi tiếp!

Tình hình trong mộ thất tầng thứ năm không biết thế nào, nhưng khi đi đến đây, đã có thể nhìn thấy ánh sáng xanh lục tỏa ra từ cửa đường hầm!

Càng làm Phương Ngôn căng thẳng hơn, là lúc này cảm xúc của Tiểu Đông Tây dường như trở nên cáu kỉnh!

Từ lúc mang Tiểu Đông Tây từ mộ dưới biển lên, chưa từng xảy ra chuyện này!

“Mọi người đợi ở đây một lát, tôi đi xem sao!” Phương Ngôn chặn Thiên Chân và Bàn Tử lại nói!

“Ừm!

Cẩn thận đấy, không biết sao tôi cứ cảm thấy trong lòng bất an!” Bàn Tử gật đầu nói!

Sau đó Phương Ngôn liền cẩn thận đi về phía cửa đường hầm!

Khi ra khỏi cửa đường hầm nhìn vào bên trong mộ thất, Phương Ngôn cũng sững sờ ngay tại chỗ, sau đó thậm chí còn chưa đi về phía trước, đã lùi lại!

Bàn Tử và Thiên Chân tự nhiên thấy được hành động của anh, thấy Phương Ngôn lùi lại, vội vàng hỏi: “Tình hình thế nào?” Sắc mặt Phương Ngôn có chút khó coi, khẽ lắc đầu rồi trầm giọng nói: “Tích Thi Địa!” Nghe Phương Ngôn nói ra ba chữ Tích Thi Địa, sắc mặt Thiên Chân cũng trở nên cực kỳ khó coi!

Ngược lại là Bàn Tử, hình như lúc đi Lỗ Vương Cung không đi con đường Tích Thi Địa, bây giờ có chút mơ hồ: “Tích Thi Địa là cái quái gì?” “Hố tuẫn táng!” Thiên Chân mặt mày âm trầm nói!

“Hố tuẫn táng thì có gì đáng sợ.” Bàn Tử ha ha cười!

“Đây không phải hố tuẫn táng bình thường, khi số lượng thi thể tích tụ đủ nhiều, nơi tuẫn táng mới trở thành Tích Thi Địa, bên trong tống tử chắc chắn không ít!

Nhiều thi thể như vậy chất đống ở đó bao nhiêu năm, ai biết bên trong sẽ có quái vật gì!” Thiên Chân đáp lời!

Ban đầu Tam thúc đã phổ cập cho cậu sự đáng sợ của Tích Thi Địa!

Thậm chí Thiên Chân còn đích thân trải qua con nữ quỷ trong Tích

Thi Địa!

Nhưng Bàn Tử lại không cho là vậy!

Cũng không phải chưa từng gặp tống tử, cũng không phải chưa từng thấy quái vật!

So với những thứ đó, Bàn Tử cảm thấy nơi như tầng thứ tư mới gọi là chí mạng!

"Ánh sáng xanh lục đó chắc là lân quang xuất hiện sau khi thi thể thối rữa nhỉ!" Bàn Tử rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi một cách thờ ơ!

Phương Ngôn gật đầu, rồi lại lắc đầu!

"Không chỉ có lân quang, còn có Hỏa Biều Trùng!" "Hỏa Biều Trùng!" Âm lượng của Bàn Tử đột nhiên cao hơn một chút, sau đó lại vội vàng bịt miệng lại, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, ngay cả trên trán cũng đổ mồ hôi lạnh!

Lần này đến lượt Thiên Chân có chút không hiểu!

Cậu không biết Hỏa Biều Trùng rốt cuộc là thứ gì, mà có thể khiến Bàn Tử trời không sợ đất không sợ lại kinh hãi đến vậy!

Nhưng nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, Thiên Chân cũng có thể đoán được sự đáng sợ của Hỏa Biều Trùng rồi!

"Hỏa Biều Trùng là thứ gì?" Thiên Chân tò mò hỏi!

Bàn Tử không thể giải thích Hỏa Biều Trùng rốt cuộc là thứ gì, chỉ biết loại này rất đáng sợ!

Từng ở trong núi Côn Luân, vì Hỏa Biều Trùng mà tổn binh hao tướng, Bàn Tử cũng suýt chút nữa mất mạng!

Nhưng Phương Ngôn có nghiên cứu những thứ này, nên cũng có thể giải thích cho Thiên Chân!

“Hỏa Biều Trùng còn gọi là hủ huỳnh, một loại đom đóm, nhưng khác với đom đóm là, những con Hỏa Biều Trùng này hẳn là ăn lân trên thi thể để sinh trưởng, trong cơ thể chứa đầy lân hỏa, chạm vào là cháy, cháy là chết!

Một đàn Hỏa Biều Trùng bay qua, có thể khiến một người trong nháy mắt không còn lại cả xương, chỉ còn lại một đống tro cốt!” Phương Ngôn nói!

Nghe Phương Ngôn giải thích, Thiên Chân cũng kinh hãi!

Không ngờ trên đời lại có sinh vật như vậy!

“Hỏa Biều Trùng thường đang ngủ, chúng ta chỉ cần không phát ra tiếng động, sẽ không kinh động chúng!” Bàn Tử dù sao cũng đã từng trải qua Hỏa Biều Trùng, nên nói ra một vài điểm yếu của chúng!

“Nơi đó là Tích Thi Địa, ngoài Hỏa Biều Trùng ra, e là còn có thứ khác!” Phương Ngôn lại lắc đầu nói!

Hỏa Biều Trùng đơn độc không đáng sợ, Tích Thi Địa đơn độc thực ra cũng không có gì đáng lo!

Nhưng hai thứ kết hợp lại, ngay cả Phương Ngôn cũng cảm thấy đau đầu!

“Liêm Trinh tinh vị thuộc âm hỏa, chủ tù, Khâu Xử Cơ có thể nghĩ ra cách kết hợp hai thứ này lại với nhau, thật không đơn giản!” Phương Ngôn cảm thán!

Lân quang của Hỏa Biều Trùng tự nhiên chính là âm hỏa!

Còn về “tù”, e là chỉ những nô lệ bị tuẫn táng!

“Không chỉ có những thứ này!” Lúc này, Thiên Chân lại bổ sung!

“Nhìn biểu cảm của Tiểu Đông Tây, bên trong hẳn là còn có thứ khác!” Dù sao tình huống Tiểu Đông Tây bất an như vậy thật sự chưa

từng gặp!

“Dù sao cũng đến rồi, cứ vào xem sao đã, biết đâu tống tử bên trong đều bị Hỏa Biều Trùng thiêu chết rồi cũng không chừng!” Bàn Tử hít sâu mấy hơi, để bản thân bình tĩnh lại, rồi mới lên tiếng!

Dù sao cũng đã đi đến đây rồi, không thể lùi lại được!

“Hy vọng là vậy!” Phương Ngôn gật đầu, tuy anh không tin bên trong sẽ chỉ còn lại Hỏa Biều Trùng!

Nói rồi, Phương Ngôn kéo Tiểu Đông Tây đang có chút bất an, trực tiếp đi vào trong mộ thất!

Thiên Chân cho rằng Tích Thi Địa mà Phương Ngôn nói chỉ là loại Tích Thi Địa bình thường!

Không gian ở đây dù sao cũng có hạn, có xác chết thì cũng có bao nhiêu chứ!

Nhưng Thiên Chân rõ ràng đã coi thường Thành Cát Tư Hãn, cũng coi thường bố cục của Khâu Xử Cơ!

Chương 114

Khi ra khỏi đường hầm, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người!

Toàn bộ không gian chỉ có ba màu sắc!

Xương trắng, xác chết đen, và Hỏa Biểu Trùng xanh lục!

"Phải giết bao nhiêu người đây!" Thiên Chân không khỏi kinh thán!

Mặt đất căn bản không nhìn thấy gạch đá, toàn bộ đều được phủ kín bởi xương trắng, lớp này chồng lớp khác!

Giữa những lớp xương trắng đó, có những khối thịt thối đen kịt khô quắt chặn lại, chỉ có thể thông qua một vài khe hở, mới có thể nhìn thấy bên dưới!

"Những người này hẳn đều là nô lệ, bị giết chết ở đây, năm đó thiết kỵ của Thành Cát Tư Hãn tung hoành khắp lục địa Á-Âu, vơ vét vô số tài sản, nô lệ hiển nhiên cũng là một phần tài sản, những người này hẳn là những người phụ trách xây dựng lăng mộ này, sau khi lăng mộ xây xong, liền bị giết rồi vứt vào đây!" Phương Ngôn nói!

"Thật tàn nhẫn!

Chắc cũng phải mấy chục vạn người rồi nhỉ!" Bàn Tử cũng không khỏi thầm tắc lưỡi!

Cụ thể bao nhiêu người thì dù sao cũng không biết được, thứ có thể thấy được, chỉ là một không gian gần như bị nhét đầy thi thể, trở thành một ngọn núi xương!

Trong núi xương, đâu đâu cũng có thể thấy loại ánh sáng xanh u uất đó!

Có cái là lân hỏa, có cái là Hỏa Biều Trùng!

Nếu không nhìn kỹ, thậm chí không thể phân biệt được.

"Cẩn thận dưới chân, đừng để bị lọt xuống!" Phương Ngôn nhắc nhở, sau đó bắt đầu cẩn thận đi về phía trước!

Anh đi vô cùng cẩn thận, vừa phải đề phòng dưới chân, vừa phải chú ý những con Hỏa Biều Trùng, thậm chí phải cảnh giác một số nguy hiểm chưa biết!

Tiểu Đông Tây dường như vô cùng bất an, ôm chặt cánh tay Phương Ngôn!

Dáng vẻ của nó, khiến Phương Ngôn càng thêm căng thẳng!

"Rắc rắc!" Đi trên ngọn núi xương như vậy, muốn không phát ra tiếng động gần như là không thể!

Đặc biệt là Bàn Tử, gần như mỗi bước đi, những khúc xương trắng dưới chân lại vỡ vụn một ít!

Những khúc xương trắng này dù sao cũng đã mấy ngàn năm, sớm đã mục nát!

Cùng với tiếng "rắc rắc" vang lên, Hỏa Biều Trùng xung quanh dường như sắp tỉnh giấc, từ từ vỗ cánh!

Bàn Tử sợ đến mức vội vàng nín thở đứng im tại chỗ, không dám động đậy.

Một lúc sau, thấy dường như không có động tĩnh gì, những con Hỏa Biều Trùng đó lại từ từ hạ xuống, bám vào xương trắng, cũng không biết là đang ngủ, hay đang gặm lân trắng trên xương!

"Chỉ cần không phát ra tiếng động quá lớn, những con Hỏa Biều Trùng này sẽ không tấn công!" Bàn Tử nhỏ giọng nói!

Ban đầu ở Cửu Tầng Yêu Lâu, họ đều đã đi đến bên cạnh Hỏa

Biều Trùng, chúng cũng không tấn công, chỉ là sau đó tiếng động phát ra quá lớn, mới chọc giận chúng!

"Ừm!" Phương Ngôn gật đầu, tiếp tục đi về phía trước!

Nhưng những con Hỏa Biều Trùng ở đây cũng không phải đều yên tĩnh ở đó, cũng có một số con bay lượn, không thể hoàn toàn tránh được!

Lúc này, có một con Hỏa Biều Trùng bay về phía anh, nhưng khi còn cách Phương Ngôn không xa, liền đột nhiên quay người bay về hướng khác!

Cảnh này có chút kỳ quái!

Sau đó, lại có mấy con Hỏa Biều Trùng cũng làm như vậy!

Dường như chúng không muốn tiếp cận Phương Ngôn!

"Chuyện gì thế này?" Có chút ngây người!

Hỏa Biều Trùng từ khi nào lại bắt đầu sợ người?

"Chắc là có liên quan đến Kỳ Lân huyết mạch!" Phương Ngôn trong lòng có suy đoán!

Sau mấy lần hạ mộ rèn luyện, Kỳ Lân huyết mạch của Phương Ngôn hiện tại đã đạt đến cao cấp, tuy không bằng loại huyết mạch trời sinh của Tiểu Ca, nhưng cũng có thể phát huy ra một số uy năng!

Kỳ Lân huyết, dùng để đối phó độc trùng tống tử, lại cực kỳ tốt!

"Chắc là do tôi đã dùng Kỳ Lân Kiệt, khiến cho những con trùng này không muốn đến gần!" Đối với chuyện sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, Phương Ngôn không nói cho bất kỳ ai, kể cả Hoắc Tú Tú!

Bình thường cũng không thể hiện công hiệu của Kỳ Lân huyết mạch, Phương Ngôn cũng không muốn cho người khác máu của mình!

Nhưng nếu gặp phải tình huống bắt buộc phải giải thích, Phương Ngôn hoàn toàn có thể đổ cho nguyên nhân đã dùng Kỳ Lân Kiệt, cũng sẽ không có ai nghi ngờ!

"Vậy chẳng phải tôi không sao rồi sao?" Bàn Tử vui mừng nói!

"Đừng đại ý, công hiệu của Kỳ Lân Kiệt chỉ khiến chúng chán ghét, nên mới tránh xa, nhưng nếu thật sự chọc giận chúng, chưa chắc chúng sẽ không tấn công." Phương Ngôn lắc đầu nói.

"Tôi cứ cảm thấy ở đây hẳn là có thứ còn đáng sợ hơn Hỏa Biều Trùng, Tiểu Đông Tây từ lúc vào đây đã vô cùng bất an, ngay cả con Bạch Mao Hạn Bạt nó cũng cầm gặm mà!" Ý của Phương Ngôn rất đơn giản, ngay cả Bạch Mao Hạn Bạt cũng không khiến Tiểu Đông Tây bất an như vậy, vậy thì thứ ở đây, e là còn đáng sợ hơn Bạch Mao Hạn Bạt rất nhiều!

"Có phải vì những con Hỏa Biều Trùng này không?" Thiên Chân hỏi!

"Không thể nào, loại độc trùng này không có uy lực lớn như vậy, tầng trước những con song sinh thi trùng không phải đều là đồ ăn vặt của Tiểu Đông Tây sao, là loại bị đuổi theo để ăn ấy!" Phương Ngôn tiếp tục lắc đầu!

"Vậy thì là đại tống tử!" Bàn Tử khẳng định!

Thôi kệ, dù sao bây giờ cũng chưa gặp, tóm lại cẩn thận một chút vẫn hơn!

Tiếp tục đi về phía trước, vì có nguyên nhân Kỳ Lân Kiệt của Phương Ngôn, cũng bớt đi không ít phiền phức!

Ngoài Hỏa Biều Trùng ra, đi một lúc lâu cũng không thấy thứ gì khác, ngay cả một con bọ cũng không có!

Theo lẽ thường, ở Tích Thi Địa như thế này, thi miết hẳn là không

ít!

Nhưng lại không thấy một con nào!

“Quan tài ở đây sẽ ở đâu?” Đi một lúc, Bàn Tử lại hỏi!

“Tự nhiên là ở vị trí Liêm Trinh tinh, không xa nữa đâu, sắp đến rồi!” Phương Ngôn nói!

Anh cầm la bàn trong tay để quan sát!

Lúc này khoảng cách đến vị trí Liêm Trinh tinh không còn xa nữa!

Quan tài hẳn là được đặt ở đó!

Còn lối đi, nên ở bên cạnh quan tài!

Chương 115

Đến đây vẫn chưa gặp nguy hiểm, ngay cả Phương Ngôn cũng không còn căng thẳng như vậy nữa!

Tầng thứ năm, dường như chỉ trông đáng sợ, bên trong thực ra không có thứ gì đáng sợ!

Phương Ngôn nghĩ vậy!

"Nhìn kìa, hẳn là không có tống tử, tống tử đều bị Hỏa Biều Trùng giết hết rồi!" Bàn Tử chỉ vào một đống tro cốt hình người ở xa nói!

"Khâu Xử Cơ cũng thông minh lại bị thông minh hại, đặt Hỏa Biều Trùng ở đây, đúng là đã tạo ra cục diện âm hỏa, nhưng đồng thời cũng phá đi sự hiểm ác của Tích Thi Địa!" Phương Ngôn khẽ cười nói!

"Vậy chúng ta cũng không có nguy hiểm nữa rồi!" Bàn Tử cười toe toét nói!

"Cũng chưa chắc, lát nữa mở quan tài, e là sẽ kinh động những con Hỏa Biều Trùng đó, theo tôi, hay là chúng ta trực tiếp tìm lối đi xuống tầng thứ sáu đi, quan tài tầng thứ năm đừng mở nữa!" Phương Ngôn nói!

Đây là cách làm cẩn thận nhất!

Nếu không, nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, thật sự chưa chắc có thể đối phó!

Kỳ Lân huyết mạch của Phương Ngôn có thể thật sự ngăn cản Hỏa Biều Trùng hay không, Phương Ngôn cũng không biết!

"Cũng chỉ có thể như vậy!" Bàn Tử gật đầu nói!

Rõ ràng là không cam tâm, nhưng cũng có thể thấy Bàn Tử rất e dè Hỏa Biều Trùng!

Phía trước là vị trí Liêm Trinh tinh, nhưng lúc này, Tiểu Đông Tây lại đột nhiên dừng lại, không đi về phía trước nữa!

Quan tài ở xa có thể nhìn thấy, bên cạnh quan tài không có đầy xương trắng như những nơi khác, rất sạch sẽ!

Phía sau quan tài, chính là lối đi, rất dễ thấy!

"Quan tài đó không có nắp!" Bàn Tử kinh ngạc nói!

Quan tài đó và quan tài Côn Luân thần mộc của Tinh Tuyệt nữ vương cũng không khác mấy, thuộc dạng mui trần!

Thậm chí đứng ở đây, có thể nhìn thấy một phần thi thể lộ ra bên ngoài!

Trên đó mọc đầy lông vàng!

"Kim Mao Thi Vương!" "Quan tài không có nắp, Bàn gia ta không khách sáo đâu nhé!" Bàn Tử xắn tay áo, vẻ mặt vội vã muốn lao lên mò vàng!

"Không muốn sống nữa à!" Phương Ngôn lạnh lùng hừ một tiếng, vội vàng kéo Bàn Tử lại!

"Sao vậy?" Bàn Tử quay đầu hỏi: "Quan tài không có nắp không phải tốt sao, không gây ra tiếng động!" "Mày không thấy à?" Phương Ngôn bây giờ chỉ muốn một cước đá Bàn Tử vào trong quan tài đó cho đi luôn!

Được Phương Ngôn nhắc nhở, Bàn Tử mới chú ý đến đám lông vàng trên quan tài, chỉ là đứng ở vị trí của gã, chỉ có thể thấy trên quan tài có một túm lông vàng, chứ không thể thấy thi thể.

"Hửm?

Quan tài mọc lông à?

Không phải là có bảo bối chứ!" Bàn Tử mắt sáng lên hỏi!

Gã tưởng bên trong có thần dược như Kỳ Lân Kiệt!

"Bảo bối cái con khỉ, đó là Kim Mao Thi Vương!" Phương Ngôn hừ nói!

"Tạ Tốn?" Bàn Tử càng thêm không hiểu!

"...." Lần này Phương Ngôn hoàn toàn cạn lời!

May mà Bàn Tử cũng kịp thời phản ứng, sắc mặt trắng bệch, kinh hãi nhìn Phương Ngôn: "Cậu nói không phải là…" "Chứ còn gì nữa!" Phương Ngôn lườm Bàn Tử một cái!

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao?" Bàn Tử sợ đến mức vội vàng lùi lại mấy bước, rồi mới hỏi!

"Làm sao được nữa, mau đi thôi!" Phương Ngôn đáp.

Ban đầu một con Ngân Mao Thi Hống chưa biến dị hoàn toàn mà Phương Ngôn đối phó đã có chút vất vả rồi, tuy bây giờ anh đã mạnh hơn, nhưng Phương Ngôn không có tự tin đối phó với con Kim Mao Thi Vương này.

Trải qua ba lần lột xác, loại thi vương này không dễ đối phó như vậy!

Phương Ngôn quyết đoán ngay lập tức, cũng không quan tâm trong mộ có bảo bối gì nữa, giữ được mạng trước đã rồi tính!

Sự lợi hại của Kim Mao Thi Vương, Bàn Tử và Thiên Chân tuy chưa thấy, nhưng cũng đã nghe nói!

Cho đến nay, chưa từng nghe có ai gặp phải Kim Mao Thi Vương mà có thể sống sót trở về!

Lại thấy dáng vẻ căng thẳng của Phương Ngôn, tự nhiên cũng biết thứ này không dễ đối phó, vội vàng lùi lại!

Nhưng khi đang lùi lại, Bàn Tử lại quá hoảng loạn, một chân giẫm hụt, nửa cái chân lún vào trong núi xương!

Mồ hôi lạnh của Phương Ngôn trong nháy mắt chảy xuống, vội vàng cảnh giác nhìn Kim Mao Thi Vương trong quan tài.

Thấy Kim Mao Thi Vương không có động tĩnh gì, Phương Ngôn mới thở phào một hơi.

Thiên Chân ở bên cạnh cũng vội vàng kéo Bàn Tử ra!

"Chẳng trách Tiểu Đông Tây lại bất an như vậy, hóa ra bên trong có thứ như Kim Mao Thi Vương tồn tại, lão mũi trâu này rốt cuộc đã lấy cái thứ này từ đâu ra vậy!" Bàn Tử rút chân ra khỏi núi xương, lau một vệt mồ hôi lạnh, rồi lẩm bẩm!

"E là không phải do Khâu Xử Cơ tạo ra, mà là do lột xác trong Tích Thi Địa này hàng trăm ngàn năm mà thành!" Phương Ngôn nói!

Mấy chục vạn xác chết trong Tích Thi Địa, toàn bộ đều chất đống ở một nơi như vậy, cuối cùng sẽ xuất hiện vài con tống tử lợi hại!

Kim Mao Thi Vương e là đã giết chóc từ trong đám tống tử đó mà ra, đến bây giờ, ngay cả Hỏa Biêu Trùng cũng không thể làm nó bị thương, nên mới có thể yên tâm nằm ở đó như vậy!

Phương Ngôn bây giờ cũng cuối cùng hiểu ra vì sao các đường hầm trước đây đều đặt ở nơi rõ ràng, duy chỉ có lối đi từ tầng bốn xuống đây lại bị chặn lại!

Chắc là sợ thi thể bên trong thành tống tử rồi bò ra ngoài!

Mấy người tiếp tục cẩn thận đi theo con đường lúc đến để lùi lại.

Nhưng con đường trở về lại không đơn giản như lúc đến!

Vừa lùi ra chưa được bao xa, núi xương dưới chân liền rung động!

Rung động kịch liệt, thậm chí có vài nơi bắt đầu sụp lở!

Hỏa Biều Trùng bị kinh động bay lên, màu xanh trong không gian càng thêm rõ rệt!

"Động đất à?" Bàn Tử đứng không vững, suýt chút nữa lại ngã xuống, may mà Phương Ngôn nhanh tay lẹ mắt, một tay túm lấy gã!

"Chắc không phải động đất, khi xây dựng mộ thất chắc đã phòng chống động đất, bao nhiêu năm rồi không có vấn đề gì, không thể nào chúng ta vừa đến đã có vấn đề!" Thiên Chân cũng có chút hoảng loạn, nhưng cũng không hoảng loạn đến mức mất đi khả năng phán đoán!

Chương 116

"Vậy mẹ kiếp là chuyện gì vậy?" Bàn Tử không nhịn được chửi bới!

"Nhìn những con Hỏa Biều Trùng kia kìa!" Phương Ngôn mặt lạnh chỉ vào những con Hỏa Biều Trùng trên không trung nói!

Do núi xương rung động, Hỏa Biều Trùng toàn bộ đều bị kinh động, nhưng lại không tấn công về phía họ, mà bay về phía trên cùng của mộ thất!

Cảm giác đó giống như… "Giống như đang trốn tránh thiên địch vậy!" Thiên Chân nhìn ra được một vài manh mối!

"Không sai, chúng đang trốn tránh!" Phương Ngôn gật đầu!

Sau đó lại phát hiện cánh tay mình bị siết chặt!

Quay đầu nhìn lại, lại thấy Tiểu Đông Tây đang ôm chặt cánh tay Phương Ngôn, trên mặt lại lộ ra vẻ hoảng sợ, ngay cả cơ thể cũng không ngừng run rẩy!

"Rốt cuộc là thứ gì?

Khiến Tiểu Đông Tây sợ đến mức này!" Phương Ngôn một tay ôm Tiểu Đông Tây vào lòng, an ủi nó, rồi mới nhíu mày nói!

"Gầm!" Đúng lúc này, phía sau họ đột nhiên truyền đến một tiếng gầm như quái thú gầm giận!

"Không hay rồi, con Kim Mao Thi Vương tỉnh rồi!" Bàn Tử vội vàng kinh hô!

Kim Mao Thi Vương vốn đang nằm yên trong quan tài, vì rung động mà bị kinh tỉnh, bò ra khỏi quan tài, đứng đó phát ra tiếng gầm

giận!

Phương Ngôn thậm chí còn thấy, có vài con Hỏa Biều Trùng bay ngang qua Kim Mao Thi Vương, đâm vào người nó, bùng lên một ngọn lân hỏa, nhưng Kim Mao Thi Vương lại không hề bị thương.

Ngọn lửa của Hỏa Biều Trùng có thể dễ dàng thiêu một người thành tro, nhưng trên người Kim Mao Thi Vương lại không để lại dù chỉ một vết tích!

Ngay cả lớp lông dày đặc trên người nó, cũng không có bất kỳ dấu vết cháy nào!

"Mau chạy!" Phương Ngôn lúc này không kịp suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp ôm Tiểu Đông Tây chạy về phía lối đi của tầng bốn!

Chỉ có vào tầng bốn, đóng cửa mộ ở đó lại, có lẽ mới có cơ hội sống sót!

Giây phút này, Phương Ngôn thậm chí không kịp quan tâm đến Bàn Tử và Thiên Chân!

Tuy là bạn đồng hành, nhưng vào thời khắc này, mạng sống lúc nào cũng có thể mất, ai còn có thời gian quan tâm đến sống chết của người khác.

Chỉ có thể tự lực cánh sinh!

Nhưng khi Phương Ngôn vừa bước ra một bước, núi xương dưới chân lại ầm ầm sụp xuống!

Không chỉ Thiên Chân và Bàn Tử, ngay cả Phương Ngôn cũng rơi theo!

Dù sao anh cũng không biết bay!

"Gào!" Cùng lúc đó, trong mộ thất lại truyền đến một tiếng như rồng ngâm hổ gầm.

Âm thanh cực kỳ vang dội, thậm chí làm khí huyết trong cơ thể người ta sôi trào!

"Lại có thứ gì nữa?" Phương Ngôn trong lòng lại một lần nữa kinh ngạc!

Nương theo ánh sáng xanh lục tỏa ra từ Hỏa Biều Trùng phía trên, Phương Ngôn liếc nhìn một cái!

Nhưng chỉ một cái nhìn đó, Phương Ngôn trong lòng không khỏi cười khổ!

"Lần này e là thật sự phải chôn chân ở đây rồi!" Phương Ngôn thầm nghĩ!

Tuy chỉ là thoáng qua, chỉ thấy một khuôn mặt người khổng lồ cao gần hai mét, và thân thể không hoàn chỉnh như thân rồng bên dưới khuôn mặt đó!

Nhưng thông báo của hệ thống đã cho Phương Ngôn biết, đó rốt cuộc là con quái vật gì! *Keng! [Trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn chịu ảnh hưởng bởi tiếng gầm của Chúc Cửu Âm, thể chất +10!

Tinh thần lực +10!]* Rầm!

Phương Ngôn từ trên rơi xuống, ngã vào một đống xương trắng!

May mà đã có chuẩn bị từ trước, anh cưỡng ép xoay người trên không, để Tiểu Đông Tây ở trên người mình, sau đó khởi động Kim Chung Tráo, nên mới không bị thương.

Nhưng sau khi tiếp đất, đầu Phương Ngôn có chút ong ong!

Đó là bị tiếng gầm của Chúc Cửu Âm làm chấn động!

"Mẹ kiếp đây mới là âm hỏa thực sự, âm hỏa của Liêm Trinh tinh vị căn bản không phải là những con Hỏa Biều Trùng đó!" Phương Ngôn không nhịn được chửi một tiếng.

So với Chúc Cửu Âm, những con Hỏa Biểu Trùng đó chẳng là cái thá gì!

Rầm!

Rầm!

Ngay sau đó Bàn Tử và Thiên Chân cũng từ trên rơi xuống!

Ngã ngay bên cạnh Phương Ngôn!

Hai người còn thảm hại hơn, Phương Ngôn thậm chí còn thấy sau khi Thiên Chân tiếp đất, một khúc xương trắng trực tiếp xuyên qua vai cậu, Bàn Tử thì phun ra một ngụm máu tươi!

"Thứ quái gì vậy!" Bàn Tử mất một lúc lâu mới hoàn hồn, cũng không bò dậy, nằm đó thở hổn hển như một con lợn chết, quay đầu nhìn một cái, khi thấy Phương Ngôn ở bên cạnh, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm!

"Chúc Cửu Âm!" Phương Ngôn ôm Tiểu Đông Tây bò dậy, anh không bị thương, Tiểu Đông Tây trên người anh cũng không bị thương, chỉ là lúc này cơ thể Tiểu Đông Tây run rẩy càng dữ dội hơn, dường như cực kỳ sợ hãi!

"Chúc Cửu Âm?

Mẹ kiếp không phải là thứ trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử kinh ngạc, sau đó không nhịn được chửi bới!

"Có những thứ trong truyền thuyết thật sự tồn tại, chỉ là bị khoa trương hóa mà thôi!" Phương Ngôn tiến lên, đỡ Bàn Tử dậy, sau đó nói!

"Không thể nào!" Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu nói: "Chẳng lẽ thứ đó sống được mấy ngàn năm à!" Lăng mộ Thành Cát Tư Hãn hoàn toàn bị phong bế, họ là những người đầu tiên tìm đến và xuống đây,

trước đó không hề có dấu vết của người khác!

Tầng thứ năm lại ở vị trí sâu hàng trăm mét dưới lòng đất, huống hồ phía trên lại có gạch đá, gạch vàng, thi hương ma dụ, căn bản không thể từ trên xuống được!

Vậy thì chỉ có khả năng năm đó Khâu Xử Cơ đã đặt nó ở đây!

Nhưng nếu vậy, thứ này ít nhất cũng có tuổi thọ ngàn năm, Bàn Tử căn bản không dám tin!

"Những thứ không biết còn nhiều lắm, mau đi xem Thiên Chân thế nào rồi!" Phương Ngôn nói một tiếng, liền trực tiếp đến gần Thiên Chân!

Vết thương của Thiên Chân nặng hơn Bàn Tử rất nhiều!

Chương 117

Vai bị xương trắng đâm xuyên, may mà không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lúc này đã ngất đi!

"Phải tìm cách rời khỏi đây mới được!" Phương Ngôn nói!

"Vấn đề là làm sao rời đi được, phía trên có hai vị kia đang nhìn chằm chằm, tùy tiện một vị cũng có thể giết chúng ta cả ngàn tám trăm lần rồi!" Bàn Tử khóc không ra nước mắt nói!

Một con Kim Mao Thi Vương, một con thần thú trong truyền thuyết thượng cổ!

Sắc mặt Phương Ngôn cũng có chút khó coi!

Đúng vậy, có hai thứ đó ở đây, muốn trốn thoát thật sự có chút phiền phức!

Ngay cả khi Phương Ngôn tăng tốc độ đến cực hạn, cũng chưa chắc có thể trốn thoát dưới mắt hai thứ đó!

"Kỳ lạ, hình như chúng không chú ý đến chúng ta!" Anh ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy sau khi Chúc Cửu Âm xuất hiện, căn bản không thèm liếc nhìn bọn họ một cái, mà vẫn luôn nhìn chằm chằm Kim Mao Thi Vương!

Kim Mao Thi Vương cũng nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm!

Không phải là không phát hiện ra Phương Ngôn, mà đối với sinh vật nhỏ bé như Phương Ngôn, chúng căn bản không thèm đề phòng!

"Có lẽ có hy vọng, hai tên này hình như là kẻ thù không đội trời chung!" Phương Ngôn nhỏ giọng nói, cố gắng không thu hút sự chú ý của hai vị kia!

Bất luận là Kim Mao Thi Vương hay Chúc Cửu Âm, anh đều không hiểu rõ về chúng!

Loại sinh vật này, có trí tuệ hay không cũng không biết!

Nhưng hai con cùng sống ở đây mấy ngàn năm, rõ ràng không hòa thuận!

Lúc này hai vị gặp nhau, trực tiếp nhe răng trợn mắt, một bộ dạng muốn động thủ!

Điều này lại khiến Phương Ngôn nhìn thấy hy vọng!

"Đợi một chút, nếu hai con này đánh nhau, chúng ta nhân cơ hội lùi lại!" Phương Ngôn nói với Bàn Tử!

Phải chuẩn bị trước, để đến lúc đó không bị hai vị kia phát hiện, lúc đó mà chúng quay đầu lại đối phó, thì không vui chút nào!

Bàn Tử dìu Thiên Chân, sau đó trịnh trọng gật đầu với Thiên Chân, làm ra bộ dạng chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào!

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Hai vị kia dường như thật sự có mâu thuẫn lớn!

Cùng với tiếng gầm giận của Kim Mao Thi Vương, nó trực tiếp lao về phía Chúc Cửu Âm!

Tốc độ của nó cực nhanh, phòng ngự hiển nhiên cũng không thấp!

Nhưng giây tiếp theo khiến Phương Ngôn hoàn toàn không ngờ tới, trên cái đầu giống như mặt người của Chúc Cửu Âm, trong miệng lại đột nhiên phun ra một ngọn lửa màu xanh lục!

"Chết tiệt!

Cũng quá huyền huyễn rồi đi!" Bàn Tử nhìn mà kinh hồn bạt vía, run rẩy nói!

Chúc Cửu Âm có thể phun lửa từ miệng!

Ai cũng không ngờ tới!

"Đó hẳn là lân hỏa!" Phương Ngôn nhìn ngọn lửa xanh lục nói!

Kim Mao Thi Vương đối mặt với đòn tấn công lân hỏa của Chúc Cửu Âm, lại không hề sợ hãi, không né không tránh, trực tiếp nghênh đón.

Nó lao tới đâm tan lân hỏa, sau đó trực tiếp nhảy lên cổ Chúc Cửu Âm, mở miệng lớn cắn một miếng!

Bị Kim Mao Thi Vương cắn một miếng, Chúc Cửu Âm đau đớn, điên cuồng giãy giụa!

Thân thể của nó khổng lồ vô cùng, một khi giãy giụa, quả thật là đất rung núi chuyển!

Những kẻ nhỏ bé như Phương Ngôn, dưới uy năng như vậy, trông nhỏ bé biết bao!

Bàn Tử thậm chí đứng cũng không vững, lại ngã phịch xuống đất!

Vô số xương trắng từ trên đầu rơi xuống, may mà được Kim Chung Tráo của Phương Ngôn chặn lại!

Đối mặt với sự giãy giụa của Chúc Cửu Âm, Kim Mao Thi Vương lại như giòi trong xương, cắn chặt Chúc Cửu Âm không buông!

Vị trí bị Kim Mao Thi Vương cắn trúng, có thể thấy bằng mắt thường một mảng đen kịt lan ra!

Rõ ràng đã trúng thi độc!

Thi độc của Kim Mao Thi Vương, không hề đơn giản!

"Bây giờ, chạy!" Phương Ngôn vội vàng hét lên, ôm Tiểu Đông

Tây liền chạy!

Nhưng vừa chạy được hai bước, trước mắt Phương Ngôn lại đột nhiên tối sầm!

Phương Ngôn hét lớn một tiếng không ổn, chân dùng sức đạp một cái, ngược lại nhảy về phía sau!

Chưa kịp tiếp đất, phía trước phát ra một tiếng sụp đổ đinh tai nhức óc!

Chúc Cửu Âm không thể thoát khỏi Kim Mao Thi Vương, lại đập đầu xuống đất!

Suýt chút nữa đã đập trúng Phương Ngôn!

"Quá mẹ nó nguy hiểm rồi, tôi có thể về nhà tìm mẹ không!" Bàn Tử sắp khóc rồi!

Thân thể Chúc Cửu Âm chắn ngang ở đó, Phương Ngôn muốn đi qua bắt buộc phải trèo qua người nó, có chút phiền phức rồi!

Phương Ngôn mắt tinh, thậm chí còn thấy khi Kim Mao Thi Vương chui ra từ dưới thân Chúc Cửu Âm, đầu nó cũng có chút nứt ra, bốc lên khói đen nhàn nhạt!

"Không hay rồi!" Sắc mặt Phương Ngôn biến đổi, hét lớn một tiếng!

"Mau lùi lại, thi độc lan ra rồi!" Nói rồi, liền ôm Tiểu Đông Tây lùi về phía sau!

Kim Mao Thi Vương rõ ràng đã thấy Phương Ngôn, nhưng lại không để ý, tiếp tục gầm thét lao về phía Chúc Cửu Âm!

"Bàn gia ta kính mày là một hảo hán!" Bàn Tử vừa lẩm bẩm, vừa dìu Thiên Chân tránh xa Kim Mao Thi Vương!

Phương Ngôn nhìn hai con quái vật sinh tử quyết đấu, không

những không sợ hãi, ngược lại còn nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ!

“Hai con này đều mạnh như vậy, nếu giết được chúng, sẽ có phần thưởng lớn lắm nhỉ!” Trong mắt Phương Ngôn tỏa ra ánh sáng kỳ dị!

Anh muốn làm ngư ông đắc lợi một lần!

Chương 118

Hãy tin rằng, những câu chuyện thần thoại đều là lừa người!

Chúc Cửu Âm được coi là thần thượng cổ, truyền thuyết nói bản lĩnh của nó rất lớn, miệng ngậm hỏa tinh, chỉ cần mắt nó mở ra, đêm tối sẽ trở thành ban ngày; mắt nó nhắm lại, ban ngày sẽ biến thành đêm đen.

Nhưng thực ra, nó cũng chỉ có mấy chiêu đó, ngoài thể hình lớn một chút, biết phun lửa ra, thì không có gì đáng sợ!

Trận chiến giữa Kim Mao Thi Vương và Chúc Cửu Âm sẽ không miêu tả thêm!

Cuối cùng khi Kim Mao Thi Vương thương tích đầy mình đứng đó gầm rú hưng phấn, thi độc màu đen trên người Chúc Cửu Âm gần như đã lan ra toàn thân, cứng đờ ở đó không thể động đậy, thậm chí không biết sống chết thế nào!

"Kim Mao Thi Vương lợi hại như vậy sao?" Bàn Tử trợn mắt há mồm nhìn Kim Mao Thi Vương đang gầm rú hưng phấn lẩm bẩm!

"Mạnh hay không không phải do kích thước cơ thể quyết định!" Phương Ngôn gật đầu nói!

Kim Mao Thi Vương và Chúc Cửu Âm thực ra cũng ngang tài ngang sức, chỉ là người chiến thắng cuối cùng rõ ràng là Kim Mao Thi Vương!

Đây không phải là chuyện đáng mừng!

Một khi trận chiến kết thúc, vậy thì Kim Mao Thi Vương có khả năng sẽ chú ý đến những con sâu nhỏ mà trước đó nó không thèm để mắt đến!

Phương Ngôn vốn muốn làm ngư ông đắc lợi, chỉ là sau khi xem trận chiến giữa Kim Mao Thi Vương và Chúc Cửu Âm, anh đã dẹp bỏ ý định đó!

Cũng vào lúc này Phương Ngôn mới phát hiện, trước đó mình quả thật có chút tự đại, trên thế giới này có rất nhiều thứ tồn tại mà anh không thể tưởng tượng được!

Ví dụ như hai con trước mắt, Phương Ngôn không có tự tin đối phó, dù cho lúc này Kim Mao Thi Vương vô cùng thảm hại, trên người đâu đâu cũng là vết thương, nhưng uy năng vẫn còn đó!

Nhưng Phương Ngôn tuy không chọc giận, nhưng rõ ràng Kim Mao Thi Vương không có ý định tha cho Phương Ngôn!

Hoặc là trong mắt Kim Mao Thi Vương, loại sâu nhỏ này, dù nó có bị thương nặng, cũng có thể dễ dàng đối phó!

Thấy ánh mắt Kim Mao Thi Vương nhìn sang, và đi về phía này, sắc mặt Phương Ngôn lạnh đi: "Cậu đưa Thiên Chân đến lối vào trước, nếu tôi không cầm cự được, ra được người nào hay người đó." Biểu cảm của Phương Ngôn bây giờ cũng trở nên hung hãn, giận dữ nhìn Kim Mao Thi Vương, giao Tiểu Đông Tây đang run lẩy bẩy cho Bàn Tử!

"Giúp tôi chăm sóc nó!" Nói xong, Phương Ngôn liền lao lên!

Anh không có tự tin có thể chiến thắng Kim Mao Thi Vương, nhưng lại không thể không đối mặt, nếu trốn, vậy thì không ai sống nổi, nếu nghênh chiến, có khả năng tạo cơ hội cho Bàn Tử trốn thoát!

"Cháu trai lớn!" Bàn Tử gào lên một tiếng!

Nhưng Bàn Tử có một ưu điểm, đó là dù ở thời điểm nào, tuyệt đối không làm gánh nặng!

Lúc này cũng không có ý định chết cùng, vì Bàn Tử biết, với chút

thực lực của mình, ở lại chỉ trở thành gánh nặng!

Vì vậy Bàn Tử nuốt nước mắt, một tay dắt Tiểu Đông Tây, một tay dìu Thiên Chân đi về phía lối vào!

"Hống!" Nhưng, Tiểu Đông Tây vào lúc này dường như trở nên thông minh hơn rất nhiều, nhìn ra được vẻ "gió hiu hiu chừ Dịch Thủy hàn, tráng sĩ một đi chừ chưa chắc về" của Phương Ngôn, gầm lớn một tiếng, lại trực tiếp thoát khỏi tay Bàn Tử, chạy về phía Phương Ngôn!

"Tiểu Đông Tây…" Bàn Tử nghẹn ngào không biết nên nói gì!

Ngay cả một con tống tử cũng có tình có nghĩa như vậy, Bàn Tử chỉ có thể nhẫn nhục sống tạm!

Nhưng Bàn Tử vẫn không dừng bước, đưa Thiên Chân rời đi!

Có tình có nghĩa thì sao chứ?

Xung quanh thân thể Kim Mao Thi Vương đều tỏa ra khói đen, đó là thi độc khuếch tán, Bàn Tử thậm chí không thể tiếp cận Kim Mao Thi Vương, sẽ bị thi độc giết chết.

Thay vì chết vô ích, không bằng đưa Thiên Chân ra ngoài trước!

Thấy Tiểu Đông Tây thoát khỏi sự trói buộc của Bàn Tử quay lại, Phương Ngôn cũng vô cùng cảm động!

Anh biết vừa rồi Tiểu Đông Tây trong vòng tay anh bất an đến mức nào!

Đối mặt với sự áp chế đẳng cấp rõ ràng, Tiểu Đông Tây có thể không bỏ rơi, Phương Ngôn lại có thể sao!

"Cũng tốt, hôm nay chúng ta hãy cùng nhau thử sức với Kim Mao Thi Vương!" Phương Ngôn cười lớn hét lên!

Sau đó Huyền Ngọc Chỉ phát động!

Kim Chung Tráo phát động!

Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ nhanh chóng tiếp cận Kim Mao Thi Vương, Bôn Lôi Quyền trực tiếp đấm về phía cái đầu nứt ra của Kim Mao Thi Vương!

"Binh!" "Hống!" "Binh!" Phương Ngôn quả thật đấm trúng Kim Mao Thi Vương, nhưng lại gần như không gây ra bất kỳ thương tổn nào, xương cốt da thịt thậm chí cả lông tóc của Kim Mao Thi Vương, đều bị thi độc thấm nhiễm mấy ngàn năm, sớm đã cứng rắn không thể phá hủy!

Tiếp đó, Kim Mao Thi Vương chỉ tùy tay vung một cái, Phương Ngôn liền bị hất bay ra ngoài!

Sức lực lớn đến kinh người!

Cùng lúc Phương Ngôn bị hất bay, Tiểu Đông Tây cũng lao lên!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đầy vẻ hung hãn, đôi mắt đen trong giây phút này lại biến thành màu đỏ như máu, mái tóc dài đen nhánh, lại tỏa ra ánh sáng bạc!

"Ngân Mao Thi Hống!" Phương Ngôn kinh ngạc!

Tiểu Đông Tây không biết từ khi nào đã tiến hóa thành Ngân Mao Thi Hống, thậm chí Phương Ngôn còn nhìn thấy một chút ánh vàng trong mái tóc bạc đó!

Bắt đầu tiến hóa theo hướng thi vương rồi sao!

Kim Mao Thi Vương khi đối phó với Chúc Cửu Âm đã bị thương nặng, tiêu hao cũng cực lớn!

Lúc này đối mặt với Tiểu Đông Tây hóa thân thành Ngân Mao Thi Hống, tuy cũng có thể chống cự, nhưng lại có chút vất vả!

Lúc này, Phương Ngôn cũng lao lên!

Sức lực của anh so với Kim Mao Thi Vương cũng không kém, tốc độ còn nhanh hơn một chút, chỉ là phòng ngự có chút không đủ, lực tấn công không thể phá vỡ phòng ngự của Kim Mao Thi Vương!

Nhưng kỹ xảo có thể bù đắp những điều đó!

Khi mỗi cú đấm đều đấm vào cùng một vị trí bị thương, ngay cả Kim Mao Thi Vương cũng không chịu nổi!

Cuối cùng, vết thương của nó ngày càng nặng, dưới sự hợp sức của Phương Ngôn và Tiểu Đông Tây bắt đầu lùi lại!

"Hống!" Kim Mao Thi Vương gầm giận một tiếng, miệng đột nhiên mở ra, một ngụm thi độc liền phun ra!

Loại đại tống tử này, thứ khó đối phó nhất thực ra chính là thi độc trên người!

Lúc ở mộ dưới biển, Tiểu Ca đối mặt với một con Bạch Mao Hạn Bạt cũng không dám chém giết, vì sợ thi độc khuếch tán!

Nhưng! *Keng!

Chương 119

[Tại lăng mộ Thành Cát Tư Hãn bị tấn công bởi thi độc của Kim Mao Thi Vương, miễn dịch với thi độc!]*. .....

Cảm ơn Xích Đan Thần Châu!

Cảm ơn sự hiến thân của Tiểu Đông Tây!

Nếu không miễn dịch với thi độc, đối mặt với đại tống tử mạnh mẽ như Kim Mao Thi Vương, chỉ cần sơ sẩy một chút, đều có khả năng mất mạng!

Bây giờ, Phương Ngôn không còn lo lắng nữa!

Đòn tấn công của anh càng thêm sắc bén, dưới sự trợ giúp của hệ thống, càng đánh càng hăng!

Ngược lại là Kim Mao Thi Vương, lại ngày càng yếu đi, cuối cùng dù phòng ngự có mạnh đến đâu, cũng không chịu nổi một loạt tấn công dữ dội của Phương Ngôn!

Cùng với cú Bôn Lôi Quyền cuối cùng đấm xuống, đầu Kim Mao Thi Vương trong nháy mắt nứt thành hai mảnh, ầm ầm ngã xuống! *Keng! [Giết chết Kim Mao Thi Vương, nhận được phần thưởng: tất cả kỹ năng cấp +1!]* *Keng! [Kỳ Lân huyết mạch của ngài đã đạt đến giới hạn, tiến hóa thành Tướng Thần huyết mạch!]* *[Tướng Thần huyết mạch: Huyết mạch của thủy tổ cương thi, ngoài việc sở hữu toàn bộ uy năng của Kỳ Lân huyết mạch, còn có năng lực áp chế đối với cương thi, đồng thời sở hữu ba giọt Sơ Ủng Chi Huyết!]* (Huyết mạch sơ cấp!) “Lão tử biến thành bá tước ma cà rồng rồi sao?” Phương Ngôn nghe thông báo của hệ thống xong, không nhịn được chửi bới, sau đó ngã phịch xuống đất!

Nếu có thể nhìn thấy làn da bên trong quần áo của Phương Ngôn, sẽ phát hiện, lúc này hình xăm kỳ lân trên người anh từ từ nhạt đi, thay vào đó, là một chiếc răng nanh màu đỏ như máu, trông có chút dữ tợn!

Hình xăm Tướng Thần huyết mạch!

Đầu nhọn của chiếc răng nanh đó đỏ như máu, như thể đang dính máu, vô cùng quỷ dị!

Đồng thời, Phương Ngôn cũng tự nhiên biết được cái gọi là Sơ Ủng Chi Huyết rốt cuộc là thứ gì!

Đúng như tên gọi!

Năng lực của ma cà rồng!

Thông qua việc ban cho máu, khiến người nhận có thể sở hữu sức mạnh, tốc độ, thể chất cường đại, và tuổi thọ dài, thậm chí có thể trong thời gian ngắn mượn toàn bộ thực lực của Phương Ngôn!

Cái giá phải trả!

Chính là sự trung thành!

Tuyệt đối không có bất kỳ sự phản bội nào!

Đối với người được Sơ Ủng, Phương Ngôn có thể khống chế sinh tử của họ, chỉ trong một ý niệm!

Sau khi hiểu rõ công năng của Sơ Ủng Chi Huyết, người đầu tiên hiện lên trong đầu Phương Ngôn chính là A Ninh!

"Anh anh anh!" Khi Phương Ngôn đang chìm vào suy tư, Tiểu Đông Tây bên cạnh đột nhiên kích động hét lớn, phát ra tiếng kêu dễ nghe!

Phương Ngôn hoàn hồn nhìn lại, lại thấy Tiểu Đông Tây đang nhìn thi thể Kim Mao Thi Vương mà chảy nước miếng!

Dường như vô cùng hưng phấn, có chút không thể chờ đợi, thậm chí chạy lên trước kéo đầu Kim Mao Thi Vương xuống, móng tay không biết đã mọc ra rất dài, ra sức cào vào cổ Kim Mao Thi Vương, nhưng căn bản không thể tạo ra dù chỉ một vết cắt!

Điều này khiến Tiểu Đông Tây lo lắng gãi đầu bứt tai, cầu cứu nhìn về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu!

Một cô bé thanh thuần đáng yêu như vậy, thật sự không nỡ nhìn nó ôm một cái đầu mà gặm!

Nhưng cũng không có cách nào!

Cái đầu của Kim Mao Thi Vương dường như có sức hấp dẫn lớn đối với Tiểu Đông Tây!

Phương Ngôn đi qua, thử một chút, lại phát hiện dù sức lực của mình lớn vô cùng, cũng căn bản không thể phá vỡ lớp phòng ngự da lông của Kim Mao Thi Vương!

Thứ này quả thực quá cứng!

Phương Ngôn không khỏi có chút may mắn, nếu không phải Kim Mao Thi Vương trước đó đã bị thương trong trận chiến với Chúc Cửu Âm, e là hai người họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của tên này!

Phương Ngôn có chút bất đắc dĩ nhìn Tiểu Đông Tây, thứ này thật sự không mở ra được!

Nhưng khi Phương Ngôn đang chuẩn bị từ bỏ, ánh mắt lại đột nhiên liếc thấy móng vuốt trên thi thể Kim Mao Thi Vương!

Móng tay sắc nhọn sau ngàn năm sinh trưởng dài ra như mười con dao găm sắc bén!

Phương Ngôn trước đó đã thấy, Kim Mao Thi Vương dùng móng

vuốt dễ dàng xé toạc lớp vảy của Chúc Cửu Âm!

Thứ này hẳn là có thể!

Phương Ngôn chỉ là thử một chút, không ngờ lại được thật!

Chỉ cần kéo tay Kim Mao Thi Vương mạnh mẽ cào một phát vào cổ nó, dùng một chút sức lực, móng tay đã cắm vào cổ Kim Mao Thi Vương!

Có vẻ như, móng vuốt của Kim Mao Thi Vương còn lợi hại hơn da của nó!

Mất một chút sức lực, Phương Ngôn cuối cùng cũng cắt được cái đầu của nó xuống, do dự một chút, rồi ném cho Tiểu Đông Tây!

Tiểu Đông Tây ôm đầu Kim Mao Thi Vương hưng phấn, còn về việc răng của nó có gặm được cái đầu đó không, Phương Ngôn không quan tâm nữa!

Dù sao anh cũng không nỡ nhìn đôi môi mỏng manh, hàm răng như vỏ sò của nó gặm vào thứ thi thể thối rữa này!

Sau khi cắt đầu Kim Mao Thi Vương, Phương Ngôn không dừng lại, đứng đó bắt đầu dùng tay trái của Kim Mao Thi Vương để cắt cổ tay phải, sau khi cắt xong tay phải, lại bắt đầu lấy móng tay của tay phải để cắt cổ tay trái!

Đôi móng vuốt sắc bén này là đồ tốt, quả thật sắc bén hơn bất kỳ vũ khí nào, ngay cả phòng ngự của Kim Mao Thi Vương cũng có thể phá vỡ, tuyệt đối là đại sát khí!

"Phương ca, sao rồi!" Bàn Tử và Thiên Chân thực ra không đi xa!

Chủ yếu là vì Phương Ngôn và Tiểu Đông Tây liên thủ đối phó Kim Mao Thi Vương, tuy trông có vẻ nguy hiểm, nhưng thực ra không mất quá nhiều thời gian!

Lúc này Bàn Tử dìu Thiên Chân, không dám đến gần!

Nơi này đâu đâu cũng là thi độc màu đen, Bàn Tử một khi đến gần e là sẽ bị xâm thực ngay lập tức!

"Không sao, chăm sóc tốt cho Thiên Chân trước, đừng đến gần, thi độc các cậu không chịu nổi đâu, đợi nó tan đi rồi hẵng qua." Phương Ngôn hét lên!

Sau khi cắt xong móng vuốt của Kim Mao Thi Vương, Phương Ngôn mới đứng dậy, đi đến trước thi thể khổng lồ của Chúc Cửu Âm!

"Thật đáng tiếc, nếu có thể để lại một hơi thở thì tốt biết mấy!" Phương Ngôn dùng móng vuốt của Kim Mao Thi Vương đâm xuyên qua trán Chúc Cửu Âm!

Nhưng lại không có tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Chương 120

Rõ ràng, trước đó, Chúc Cửu Âm đã bị Kim Mao Thi Vương giết chết!

Lúc này lớp da màu xanh trên người nó đều đã biến thành màu đen kịt!

Rõ ràng là chết do thi độc công tâm!

Cái chết như vậy, đặt trong môi trường như thế này, Phương Ngôn cảm thấy, nếu qua vài năm, mười mấy năm, Chúc Cửu Âm e là sẽ biến thành một con thi vương không gì sánh bằng!

Nhưng điều đó không liên quan đến Phương Ngôn!

Dù sao lúc đó ở đây cũng không còn bảo bối gì nữa!

Tiểu Đông Tây rõ ràng không có chút hứng thú nào với thi thể của Chúc Cửu Âm, thậm chí không thèm nhìn, chuyên tâm ôm đầu Kim Mao Thi Vương mà gặm!

Mất công gặm nửa ngày, mới có thể gặm được một chút thịt từ đầu Kim Mao Thi Vương, nhưng nó vẫn vui vẻ, kiên trì không bỏ cuộc!

Dường như cái đầu đó đối với nó là một món mỹ vị tuyệt vời!

Phương Ngôn lại đi đến bên cạnh quan tài mà Kim Mao Thi Vương nằm trước đó xem một chút!

Bên trong không có đồ bồi táng, nhưng cũng đúng!

Nơi này chôn cất đều là nô lệ, là hố tế tự bồi táng, ai lại đặt đồ bồi táng cho những nô lệ này chứ!

Sau đó Phương Ngôn liền ngồi phịch xuống!

Tuy có hiệu quả của Hồi Xuân Thuật, có thể hồi phục thể lực mọi lúc mọi nơi, nhưng trận chiến trước đó thực sự quá kịch liệt!

Phương Ngôn bây giờ không chỉ cơ thể, mà ngay cả tinh thần, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi!

Anh ngồi đó nghỉ ngơi!

Sau khi Chúc Cửu Âm và Kim Mao Thi Vương đều chết, những con Hỏa Biểu Trùng trên đỉnh mộ lại hoạt động trở lại!

Không còn thiên địch, nơi này trong một thời gian dài sắp tới, sẽ trở thành lãnh địa của chúng!

Nhưng những con Hỏa Biểu Trùng đó không đến gần Phương Ngôn, dường như e dè sự tồn tại của anh, nhưng có một số, lại bắt đầu mon men đến gần Bàn Tử và Thiên Chân!

Đúng là điển hình của bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!

"Cháu trai lớn, cứu mạng a!" Bàn Tử ở bên kia gào thét!

Thi độc bên này chưa tan hết, phía trên tầng thứ tư lại là không gian đầy ảo ảnh, đối mặt với sự truy đuổi của những con Hỏa Biểu Trùng này, Bàn Tử không biết nên trốn đi đâu!

Phương Ngôn một cái nháy mắt đã đến bên cạnh Bàn Tử!

Khi anh đến gần, những con Hỏa Biểu Trùng đó như thấy quỷ, tan tác bỏ chạy!

Phương Ngôn nhìn những con Hỏa Biểu Trùng đó, lại nhìn đám sương độc đang lan tỏa, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đi lấy bình dưỡng khí đi, chúng ta xuống tầng thứ sáu!" Thi độc chủ yếu lây nhiễm qua tiếp xúc da và hít thở, bộ đồ lặn và bình dưỡng khí lại vừa hay có thể khắc chế!

Lúc này, Thiên Chân cũng đã tỉnh lại, tuy có chút yếu ớt, nhưng

cũng không có gì đáng ngại!

Nghe Phương Ngôn nói vậy, Bàn Tử cũng không trì hoãn, dưới sự hộ tống của Phương Ngôn, trực tiếp đi về phía lối vào tầng thứ năm.

Trang bị đều để ở đó!

Sau khi mặc xong, họ bắt đầu tiến về tầng thứ sáu!

Lối vào tầng thứ sáu, không giống như tầng thứ năm bị chặn bởi đá lớn!

Nhưng Phương Ngôn vẫn không dám lơ là cảnh giác!

Tầng thứ sáu, vị trí của sao Vũ Khúc, thuộc Âm Kim, là vị trí chủ của sao Tài Bạch, sao tài lộc!

Sau khi đến tầng này, Phương Ngôn mới hiểu tại sao lại gọi là "tài"!

Bàn Tử hai chân mềm nhũn đứng không vững!

Vẻ mặt đó, giống hệt như Vương Đa Ngư trong phim "Thủ phủ Tây Hồng Thị" khi nhìn thấy một tỷ tiền mặt vậy!

Đương nhiên, thực ra Phương Ngôn và Thiên Chân cũng chẳng khá hơn là bao, nhưng không đến nỗi như Bàn Tử!

"Đúng là tiên cảnh mà!" Bàn Tử cảm thán, cảm giác đầu lưỡi cũng đang run rẩy!

Có lẽ nơi này, đối với Bàn Tử đúng là tiên cảnh thật!

Tầng thứ sáu không có ánh sáng chiếu rọi, nhưng lại không hề tối tăm, tất cả ánh sáng đều phát ra từ một cái cây!

Một cái cây tỏa ra ánh sáng màu xanh lục!

Không phải màu xanh u ám của bọ que lửa, cũng không phải ngọn lửa độc của song sinh thi trùng, càng không phải lân tinh!

Đó là màu xanh của châu quang bảo ngọc!

Cái cây cao hơn hai mét, vậy mà hoàn toàn được chế tác từ ngọc thạch, trông vô cùng tự nhiên!

"Trước đây chỉ nghe nói mụ già Từ Hi có một cây bắp cải ngọc, giá trị không nhỏ, nếu mang được cả cái cây này ra ngoài, e là đổi được cả một tiểu quốc ấy chứ!" Bàn Tử kinh ngạc thốt lên!

Quả thực, một cái cây hoàn toàn được điêu khắc từ ngọc thạch cực phẩm, nếu thật sự xuất hiện trên đời, đủ để gây chấn động!

Tiếc là nó quá lớn, không mang đi được!

Nhưng chỉ ngắm thôi cũng đủ sướng rồi!

Bàn Tử loạng choạng bước tới, nhẹ nhàng vuốt ve cây ngọc!

"Cây tuy không dời đi được, nhưng bảo bối trên cây thì có thể mang đi, nhìn những cành lá trên cây kia kìa, đều là dạ minh châu cực phẩm chế tạo và điêu khắc ra, còn những thứ treo trên đó, giá trị cũng không hề rẻ!" Thiên Chân cố nén sự yếu ớt bước lên, cẩn thận quan sát một lượt rồi kinh ngạc nói!

Thứ đáng tiền không chỉ có cây ngọc, mà còn cả những thứ trên cây!

Đủ các loại bảo bối, mỗi món đều có giá trị không nhỏ!

"Đừng nhìn nữa, tìm những thứ đáng tiền bỏ vào túi trước đi, lát nữa còn phải mang ra ngoài, thứ mang không đi được thì dù có giá trị đến mấy cũng vô dụng!" Phương Ngôn lắc đầu, đi đến bên cạnh Bàn Tử vỗ vai gã nói!

"Đúng, cứ cho vào túi những gì có thể đã!" Bàn Tử vội gật đầu, trực tiếp trèo lên cây, sau đó bắt đầu tìm kiếm khắp nơi!

Cả ba người đều là dân trong nghề, rất am hiểu về đồ cổ, thứ nào

đáng tiền hay không, tự nhiên đều biết!

Tầng thứ sáu là nơi đặt đồ tùy táng, không có cơ quan, cũng không có nguy hiểm!

Điều này cũng đúng!

Chương 121

Tầng thứ năm đã xuất hiện Kim Mao Thi Vương và Chúc Cửu Âm, lẽ nào còn có thứ gì nguy hiểm và đáng sợ hơn chúng sao?

Phương Ngôn không nghĩ ra được thứ gì đáng sợ hơn Kim Mao Thi Vương cả!

"Cháu... cháu... cháu trai lớn, nhìn này!" Bàn Tử không biết đã đi đâu, Phương Ngôn chỉ nghe thấy giọng nói lắp bắp của gã, nhưng không thấy người!

Tưởng rằng gã gặp nguy hiểm, Phương Ngôn lập tức cảnh giác, lần theo tiếng gọi mà chạy tới!

Khi nhìn thấy Bàn Tử, anh cũng nhìn thấy thứ mà gã đang nhìn!

Kể cả là Phương Ngôn, cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh!

Trong tầm mắt của anh, xuất hiện một con rồng vàng!

Con rồng khổng lồ không dài, chỉ khoảng một mét, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng to lớn!

Màu vàng thực chất là một màu vàng đất, ẩn hiện tỏa ra ánh sáng, nhưng vầng sáng bên ngoài lại có chút ánh vàng kim!

Đôi mắt của con rồng vàng đó lại là màu đỏ như máu thực sự!

"Được điêu khắc từ kim ti ngọc, thứ quý giá nhất chắc là đôi mắt kia, hẳn là vạn năm huyết ngọc!" Phương Ngôn kinh ngạc nói!

Nếu tầng thứ ba là cung điện hoàng kim, thì tầng thứ sáu chính là một bảo tàng hoàn toàn được tạo nên từ các loại mỹ ngọc cực phẩm!

"Thứ này chắc mang ra ngoài được chứ, trông không lớn lắm!"

Bàn Tử vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Phương Ngôn hỏi!

Phương Ngôn gật đầu!

Con rồng vàng không lớn lắm, nếu hai người cẩn thận một chút, miễn cưỡng có thể mang ra ngoài!

Chỉ là ngọc rốt cuộc vẫn quá giòn, sơ suất một chút là có thể vỡ nát!

Nhưng đã gặp được rồi, tuyệt đối không có lý do gì lại bỏ qua!

Không chỉ con rồng vàng, ngay cả cây ngọc kia, nếu cẩn thận một chút, cũng chưa chắc không mang ra ngoài được, chỉ là việc vận chuyển về mà không bị phát hiện có hơi khó khăn mà thôi!

"Giá trị của con rồng vàng này chắc không dưới cây ngọc kia đâu nhỉ?" Bàn Tử nhìn Phương Ngôn hỏi!

Mấy thứ này, đều khó mà định giá được!

Phương Ngôn gật đầu: "Đều là bảo vật vô giá!" Con rồng vàng tuy về chất liệu không bằng cây ngọc hoàn toàn làm từ đế vương lục, nhưng hình rồng lại có địa vị đặc biệt trong lòng người dân An Lạc, giá trị tự nhiên cũng tăng lên không ít!

Giá trị của hai món này, thậm chí không hề thua kém chiếc áo gấm phượng hoàng bằng kim ti của Phương Ngôn!

"Phát tài rồi, lần này thật sự phát tài rồi, Bàn gia tôi liều cái mạng nhỏ này cũng đáng!

Thứ này nhất định phải mang ra ngoài, tôi cũng không bán, để ở nhà ngắm thôi, mỗi ngày nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh!" Bàn Tử kích động nói!

"Nhìn cái vẻ không có tiền đồ của ông kìa!" Phương Ngôn khinh bỉ nói!

Cây ngọc và rồng vàng đều là bảo vật vô giá, Phương Ngôn cũng thích, nhưng dù sao cũng là ba người cùng đi, đồ lấy được phải phân chia, Phương Ngôn không thể độc chiếm tất cả được!

Con rồng vàng này Bàn Tử vừa nhìn đã vô cùng yêu thích, Phương Ngôn cảm thấy nếu mình giành với gã, chắc Bàn Tử sẽ liều mạng với mình!

Quả nhiên, Phương Ngôn vừa nảy ra ý nghĩ đó, Bàn Tử liền mở miệng: "Những thứ khác Bàn gia tôi không tranh, chỉ cần cái này thôi, nếu không đủ, Bàn gia tôi sẽ bù thêm tiền, về tôi sẽ đặt nó trong cửa hàng mới của tôi, làm vật trấn tiệm!" "Không ai tranh với ông đâu, đặt ở cửa hàng, không sợ bị người ta trộm mất à!" Phương Ngôn cười ha ha, cũng dẹp luôn hứng thú với con rồng vàng này!

Anh tiếp tục đi xem xét xung quanh!

Ngoài rồng vàng và cây ngọc ra, những thứ khác cũng không có gì đặc biệt giá trị!

Nhưng ở một góc, Thiên Chân lại phát hiện ra một đống thẻ ngọc, trên đó dường như có khắc thứ gì đó đã thu hút sự chú ý của cậu, đến nỗi cậu cũng chẳng đi tìm bảo vật nữa!

Khi Phương Ngôn đi tới, Thiên Chân mới ngẩng đầu, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn!

"Anh Phương, mấy thẻ ngọc này, trên đó ghi lại rất nhiều thứ mà trong sử sách không hề có!" Thiên Chân lúc này đang ôm chặt một cuộn thẻ ngọc, khoa tay múa chân như một đứa trẻ!

"Đều là của cậu cả!" Phương Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu!

Trước đó anh đã hứa với Thiên Chân, từ bỏ tất cả những thứ khác, trong mộ sẽ không phân chia bất kỳ bảo vật nào, chỉ cần những thứ có giá trị nghiên cứu bên trong!

Rõ ràng, giá trị của những thẻ ngọc này cũng không thấp, những thứ ghi lại trên đó đều có giá trị nghiên cứu, Phương Ngôn cũng không nuốt lời, trực tiếp nói!

"Cảm ơn anh Phương!" Thiên Chân vội vàng cảm ơn!

Mẹ kiếp!

Phương Ngôn không nhịn được mà chửi thầm!

Cả hai người đều có thu hoạch, chỉ có mình là không!

Cây ngọc kia tuy có giá trị liên thành, nhưng muốn khiêng ra ngoài, quả thực có chút khó khăn!

Lẽ nào lại phải đập vỡ một bảo vật vô giá như vậy để mang ra ngoài sao?

Như thế thì quá phung phí của trời rồi, nếu thật sự đập vỡ, nó cũng chẳng còn đáng tiền nữa!

"Thôi kệ!

Coi như mình trượng nghĩa vậy, hơn nữa, biết đâu tầng thứ bảy lại có bảo bối tốt hơn thì sao!" Phương Ngôn thầm nghĩ!

Mặc dù anh cảm thấy có chút không khả thi!

Anh thật sự không nghĩ ra, còn có thứ gì có thể quý giá hơn cây ngọc và rồng vàng!

Nhưng dù sao mình cũng đã lấy được Xích Đan Thần Châu và Toàn Chân Tiên Thiên Công, cũng không lỗ! --- Tầng thứ sáu là nơi đặt đồ tùy táng, không có nguy hiểm, thậm chí một cái cơ quan cũng không có!

Sau khi lục soát một lượt, phân chia những gì mỗi người nhận được, cả ba liền tiến đến tầng tiếp theo!

Phương Ngôn đưa hết thẻ ngọc cho Thiên Chân, rồng vàng cho Bàn Tử, những món đồ có giá trị riêng lẻ mà anh nhận được thực sự không nhiều, nhưng khi những thứ đó tích lũy đến một số lượng nhất định, thực ra cũng không chênh lệch bao nhiêu!

Hơn nữa, Bàn Tử còn muốn bù thêm tiền chênh lệch cho Phương Ngôn!

Dù sao tuy có lỗ một chút, nhưng cũng không lỗ bao nhiêu, còn tùy người nhìn, nếu nói về tiền bạc, tự nhiên là không lỗ, nếu nói về bảo bối, thì không có cách nào so sánh được!

"Tầng cuối cùng chắc là phòng mộ chính rồi nhỉ!" Bàn Tử nói!

Chương 122

Có được con rồng vàng, lúc này gã tỏ ra vô cùng mãn nguyện!

“Nếu ngôi mộ này thật sự được xây dựng theo vị trí các sao Bắc Đẩu, vậy thì tầng tiếp theo chính là phòng mộ chính của Thành Cát Tư Hãn!” Phương Ngôn gật đầu nói!

“Tầng cuối cùng theo vị trí Bắc Đẩu, hẳn là vị trí của sao Phá Quân, thuộc Thủy, chủ về chiến tranh, anh Phương...” Thiên Chân lo lắng nói!

“Yên tâm đi, tôi ngay cả Kim Mao Thi Vương và Chúc Cửu Âm đều đối phó được, lẽ nào tầng cuối cùng còn có kẻ lợi hại hơn Kim Mao Thi Vương hay sao?” Phương Ngôn lại tỏ ra thản nhiên an ủi!

Thiên Chân thấy Phương Ngôn không hề có chút căng thẳng nào, cũng thở phào nhẹ nhõm gật đầu.

Đúng vậy, ngay cả Kim Mao Thi Vương cũng bị giết rồi, còn có gì phải sợ nữa chứ!

Lối đi xuống tầng thứ bảy rất dễ tìm, nằm ở vị trí đối diện với đầu con rồng vàng mà Bàn Tử tìm thấy, không có tấm đá nào chặn lại, gần như giống hệt mấy tầng trước!

Dường như trong ngôi mộ này, chỉ vì tầng thứ năm quá đáng sợ, nên mới dùng tấm đá chặn lại!

Cả ba đi xuống theo lối mộ đạo!

Không bao lâu, một luồng hơi ẩm ập đến!

“Tầng cuối cùng không phải bị nước ngập rồi chứ, thế thì Thành Cát Tư Hãn cũng quá xui xẻo, vất vả xây dựng một lăng mộ trước nay chưa từng có, cuối cùng lại vì đào quá sâu mà bị nước ngập!” Cảm

nhận được hơi ẩm, Bàn Tử không nhịn được cười nói!

Nếu thật sự như gã nói, thì Thành Cát Tư Hãn quả thực đủ xui xẻo!

Nhưng Phương Ngôn lại không nghĩ như vậy!

Mấy tầng trước đều không xảy ra vấn đề gì, không thể nào đến tầng cuối cùng lại có vấn đề được!

Hơn nữa, Phá Quân thuộc Thủy!

Hơi ẩm này, có lẽ là do cố ý làm vậy!

Phương Ngôn vừa nghĩ, vừa đi đến cuối con đường!

Đến đây, hơi ẩm dường như càng nặng hơn, mơ hồ, Phương Ngôn nhận ra có điều gì đó không bình thường!

"Cẩn thận một chút, trong hơi ẩm dường như có chứa một ít âm khí!" Phương Ngôn nghiêm mặt nhắc nhở!

Hơi nước ẩm và âm khí thực ra khá giống nhau, đều khiến người ta khó chịu, nhưng cao thủ thực sự có thể phân biệt được sự khác biệt giữa chúng!

"Trong mộ thì chỗ nào mà chẳng có âm khí!" Bàn Tử lại không cho là vậy!

Nhưng Phương Ngôn biết, âm khí này, và âm khí trong các ngôi mộ bình thường, không hề giống nhau!

"Tôi đã nói rồi mà, Thành Cát Tư Hãn xui xẻo, thật sự bị ngập rồi!" Đi xuống khỏi hành lang, liền thấy nước đã dâng lên đến mép!

Nước đục ngầu, thậm chí có chút ngả màu đen!

"E là một vũng nước tù, đã ở đây không ngàn năm thì cũng vài trăm năm rồi, xem màu sắc kìa!" Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào vũng

nước đen kịt!

“Không đúng, nước này hẳn là cố ý làm ra, nhìn xem, lối đi cũng vừa vặn dừng lại ở đây, lại nhìn độ cao của phòng mộ, dường như phía dưới được cố ý đào sâu xuống, sau đó mới đổ nước vào!” Phương Ngôn cẩn thận quan sát rồi nói!

Khác với các phòng mộ trước đó, phòng mộ chính cuối cùng này không hề có ánh sáng, thậm chí một viên dạ minh châu cũng không có, hoàn toàn tối đen như mực, nước ở dưới nhìn cũng màu đen, không biết là do môi trường hay vốn dĩ nó đã màu đen!

Không thể nhìn rõ tình hình bên trong, dù có dùng đèn pin chiếu vào, cũng chỉ thấy một đầm nước đen kịt!

Mơ hồ, Phương Ngôn dường như thấy có thứ gì đó khác lạ ở phía xa, nhưng thực sự không nhìn rõ!

“Bàn Tử, que huỳnh quang!” Phương Ngôn chìa tay ra!

Trong phòng mộ, thực ra nên hạn chế dùng pháo sáng, thứ đó nếu ở nơi khô ráo rất dễ gây hỏa hoạn, nếu phòng mộ bốc cháy thì vô cùng nguy hiểm!

Loại que huỳnh quang này để chiếu sáng lại cực kỳ tốt!

Không chỉ mang theo nhẹ nhàng, sử dụng lại vô cùng đơn giản, chỉ cần cầm hai đầu nhẹ nhàng bẻ cong là có thể phát sáng!

Loại que huỳnh quang này giống như sản phẩm từ cao su, không nặng, có thể nổi trên mặt nước, không chìm xuống, bây giờ dùng là vừa đẹp!

Bàn Tử đưa que huỳnh quang đầu tiên, Phương Ngôn bẻ cong nó, que huỳnh quang vốn màu trắng liền phát ra ánh sáng tím!

Sau đó Phương Ngôn liền ném que huỳnh quang về phía nơi anh

vừa nhìn thấy!

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, khi que huỳnh quang rơi xuống mặt nước, nó thậm chí không dừng lại chút nào, mà chìm thẳng xuống dưới!

Chỉ có thể thấy ánh sáng yếu ớt từ từ biến mất dưới đáy nước!

"Mẹ kiếp, lại có chuyện gì thế này?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên!

Gã chưa bao giờ gặp loại nước nào có thể làm que huỳnh quang chìm xuống cả!

"Cho tôi một que nữa!" Phương Ngôn nghiêm mặt nói!

Lần này, Phương Ngôn không ném xa, mà thả ngay dưới chân!

Sau đó liền thấy que huỳnh quang đó từ từ chìm xuống!

Nhưng nhờ vào ánh sáng yếu ớt đó, Phương Ngôn đã có một vài phát hiện!

Nước không nông!

Phương Ngôn nhíu mày nhìn mặt nước!

Sau đó đột nhiên xé một miếng trên quần áo của mình!

Một mảnh vải bị xé xuống!

Anh ngồi xổm xuống, trải phẳng miếng vải rách lên mặt nước!

Sau đó Bàn Tử liền thấy, mảnh vải đó, cũng từ từ chìm xuống!

"Hít!" Bàn Tử và Thiên Chân cùng hít một hơi khí lạnh!

Nước này, lẽ nào không có một chút lực nổi nào sao?

"Nhược Thủy!" Phương Ngôn khẳng định!

"Nhược Thủy?" Thiên Chân kinh ngạc kêu lên!

"Tám trăm Lưu Sa Giới, ba ngàn Nhược Thủy sâu.

Lông ngỗng không nổi, lau sậy chìm đáy!" Phương Ngôn đọc lại câu thơ trong Tây Du Ký, lại vừa hay giải thích được khả năng của Nhược Thủy!

Chương 123

Ngay cả lông ngỗng cũng không nổi được trên đó!

Càng đừng nói đến thuyền!

Người mà rơi xuống, chỉ có thể chìm thẳng xuống đáy!

"Vậy chúng ta không xuống được rồi?

Nơi này không biết sâu bao nhiêu nữa!" Bàn Tử nói!

"Pháo sáng!" Phương Ngôn lại chìa tay về phía Bàn Tử!

Không vào được, cũng phải xem xem bên trong rốt cuộc là tình hình gì!

Nếu xung quanh đều là loại Nhược Thủy này, vậy cũng không cần lo pháo sáng sẽ đốt cháy thứ gì!

Phương Ngôn nhận lấy pháo sáng rồi bắn lên trên!

Độ sáng của pháo sáng không phải thứ que huỳnh quang có thể so sánh, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả phòng mộ!

Phương Ngôn cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên trong!

"Sao có thể?" Nhưng ngay giây tiếp theo, Thiên Chân liền kinh hãi kêu lên!

Chỉ thấy, giữa phòng mộ, có một cái bệ, trên đó đặt một cỗ quan tài!

Chỉ thấy, trong Nhược Thủy, lại có một dòng nước màu vàng cát chảy giữa dòng Nhược Thủy, nối liền với tế đàn ở giữa, tuy cũng là nước, nhưng lại phân tầng rõ ràng!

Chỉ thấy, trong không gian, trên Nhược Thủy, mặt nước mà lẽ ra

ngay cả lông ngỗng cũng không nổi được, lại có từng hàng thị vệ như binh mã dũng đứng trên đó!

"Không phải ngay cả lông ngỗng cũng không nổi sao?" Bàn Tử ngơ ngác hỏi: "Lẽ nào đám thị vệ đó còn nhẹ hơn cả lông ngỗng à?" Cậu ta không dám tin!

Thứ gì nhẹ hơn lông ngỗng?

Linh hồn sao! --- Nhờ ánh sáng của pháo sáng, Phương Ngôn cũng có thể thấy được, phòng mộ cuối cùng này nhỏ hơn sáu phòng mộ kia rất nhiều, thậm chí có thể nhìn rõ trong nháy mắt!

Vị trí của cỗ quan tài ở giữa không xa, ước chừng khoảng ba mươi mét!

Khoảng cách này, nếu ở nơi khác, Phương Ngôn có thể lao tới trong chốc lát!

Nhưng ở đây!

Nhược Thủy bên dưới hoàn toàn không biết nông sâu!

Có khả năng chỉ cần đặt một chân lên, cả người sẽ chìm vào trong Nhược Thủy!

Phương Ngôn tuy mạnh, nhưng dù sao cũng không biết bay, không có cánh!

"Tôi cứ có cảm giác dòng nước màu vàng kia mới là lối đi!" Thiên Chân cẩn thận nhìn hồi lâu mới nói!

Trong toàn bộ không gian, ngoài tế đàn đặt quan tài ở giữa ra, chỉ có dòng nước màu vàng kia, nơi ranh giới rõ ràng với Nhược Thủy màu đen, là có sự khác biệt rõ rệt!

Bất luận thế nào cũng không thể đi qua trên Nhược Thủy được!

Thiên Chân biết, những người khác chắc chắn cũng không thể đi

qua trên Nhược Thủy!

Vậy thì cỗ quan tài của Thành Cát Tư Hãn ban đầu là do ai đặt lên đó?

Hoặc là sau khi đặt quan tài lên mới đổ nước vào!

Hoặc là ở đây có một lối đi!

Nếu có lối đi!

Vậy thì chỉ có thể là dòng nước màu vàng kia!

Mặc dù nhìn vào cách xây dựng, khả năng là thêm Nhược Thủy vào sau lớn hơn một chút, nhưng Thiên Chân tin chắc, ở đây nhất định có đường dẫn đến tế đàn!

Còn về nguyên nhân?

Thiên Chân tuy xuống mộ không nhiều, nhưng nghe và thấy thì lại không ít!

Cậu chưa bao giờ nghe nói có ngôi mộ nào, là đường cụt tuyệt đối, hoàn toàn không thể tiếp cận quan tài cả!

Nhất là mộ của hoàng đế!

Các vị vua thường bắt đầu xây dựng lăng mộ từ rất sớm, và trước khi chết đều phải liên tục kiểm tra xem lăng mộ xây dựng có đạt yêu cầu không!

"Anh Phương, giữ chặt tôi, tôi đi thử xem, tôi nghi ngờ dòng nước màu vàng kia chính là lối đi!" Thiên Chân đưa ra phỏng đoán, và định tự mình thử một phen!

"Cẩn thận!" Phương Ngôn gật đầu, sau đó lấy ra một sợi dây thừng buộc vào eo Thiên Chân.

Lý do Phương Ngôn không ngăn cản, là vì để Thiên Chân xuống

thử là lựa chọn tốt nhất!

Bàn Tử quá béo, không linh hoạt!

Phương Ngôn ở trên bờ kéo dây, mới là an toàn nhất!

Thiên Chân gật đầu, vì niềm tin vào mối thù ngoại tộc trong lòng, thậm chí không màng đến tính mạng!

Thử độ bền của dây thừng, có Phương Ngôn giữ, Thiên Chân cũng rất yên tâm!

Sức của Phương Ngôn, Thiên Chân biết rõ, với vóc dáng nhỏ bé của cậu, Phương Ngôn chỉ cần dùng một chút sức là có thể dễ dàng kéo cậu trở lại!

Bàn Tử một tay giữ lấy cánh tay Thiên Chân, Thiên Chân thì từ từ đặt chân xuống!

Khi nước ngập đến eo Thiên Chân, cậu đột nhiên dừng lại!

"Bên dưới có bậc thang!" Thiên Chân hưng phấn nói!

Quả nhiên có đường!

Sắc mặt Phương Ngôn và Bàn Tử cũng lộ ra nụ cười!

Thiên Chân dừng lại một chút, sau đó cả người đều xuống trong Nhược Thủy, mực nước ở đây, vừa vặn đến eo cậu.

Sau đó Thiên Chân từ từ, từng chút một đi về phía dòng nước màu vàng cách đó không xa!

Cậu đi vô cùng cẩn thận, mũi chân dò dẫm từng chút trong nước.

Chương 124

Mặc dù không nhìn thấy tình hình bên trong, Thiên Chân có thể cảm nhận được cảm giác trống rỗng đó!

Diện tích của bậc thang không lớn, được xây dựa vào vách đá, đi vào trong nữa, cũng không biết sâu đến mức nào!

Thiên Chân ngược lại không lo lắng trong Nhược Thủy có quái vật!

Bởi vì hoàn toàn không cần phải sợ!

Lực nổi của nước này nhỏ như vậy, bất kể là quái vật gì, ở trong loại nước này, cũng chỉ có thể chìm xuống tầng đáy nhất, căn bản không thể nổi lên được!

Khoảng cách ngắn ngủi chưa đến năm mét, Thiên Chân đi mất gần một giờ đồng hồ, mới đi đến được dòng nước màu vàng!

Đến đây rồi, Thiên Chân lại càng kinh ngạc hơn!

Sau đó liền thấy Thiên Chân vậy mà một chân đạp lên dòng nước màu vàng đó, rồi lật người lên!

Đó vẫn là nước!

Nhưng khác với Nhược Thủy, lực nổi của dòng nước màu vàng lại lớn đến kỳ lạ, hai chân Thiên Chân đứng trên đó, cũng không thấy chìm xuống!

"Mẹ kiếp, không phải là lấy nước từ Biển Chết về đây chứ!" Nguyên lý của loại nước có lực nổi lớn này, cả hai đều biết!

"Phỉ phui phui, nắm chắc dây thừng, Bàn gia tôi sắp qua rồi!" Bàn Tử nhổ nước bọt mấy tiếng nói!

Đồng chí nhỏ này quá lỗ mãng, nói năng không có chừng mực, lúc này, phải nói mấy lời may mắn chứ!

"Yên tâm đi Bàn Tử, đi men theo tường, nước ở đó có bậc thang, không nguy hiểm đâu!" Thiên Chân cười nói!

Bàn Tử là người thứ hai qua!

Có Thiên Chân dò đường, Bàn Tử đi nhanh hơn nhiều!

Sau khi Bàn Tử qua, Phương Ngôn mới mang theo Tiểu Đông Tây theo sau!

Lực nổi của dòng nước màu vàng quả thực lớn đến kinh ngạc, mấy người đứng trên đó, rõ ràng cảm nhận được mặt nước bên dưới, nhưng không hề có ý định chìm xuống!...

"Nước đang chảy à?" Bàn Tử kinh ngạc nói!

"Chắc là nhờ một loại thiết bị tuần hoàn nước nào đó làm ra!" Thiên Chân nói!

"Cẩn thận một chút, tôi cứ cảm thấy nước này có gì đó không bình thường!" Phương Ngôn lại nhíu mày nói!

Kỹ năng bị động Cảm Tri, có thể cảm nhận được nguy hiểm sắp xảy ra, thứ càng nguy hiểm, cảm giác bất an trong lòng càng mạnh!

"Chắc là có cơ quan, lúc nãy cũng thấy những bóng người lơ lửng trên mặt nước, chắc là một loại cơ quan nào đó!" Thiên Chân nói!

Lúc này hiệu quả của pháo sáng đã qua, không gian lại một lần nữa trở nên tối đen như mực!

"Bắn thêm một quả pháo sáng nữa!" Phương Ngôn có chút không yên tâm, liền nói!

"Ừm!" Thiên Chân gật đầu, một quả pháo sáng nữa lại được bắn lên trên!

“Hử?” Nhưng khi không gian một lần nữa sáng lên, Bàn Tử lại khẽ “hử” một tiếng!

“Những bóng người đó biến mất rồi?” Bàn Tử vừa nói, Phương Ngôn vội vàng nhìn lên mặt Nhược Thủy!

Quả nhiên, lúc nãy còn thấy mấy bóng người lơ lửng trên mặt nước, nhưng bây giờ nhìn lại, đâu có bóng người nào, trên mặt nước ngay cả một cọng lông cũng không có!

“Có thể nào chìm xuống rồi không?” Thiên Chân phỏng đoán!

“Lẽ nào gặp ma rồi?” Bàn Tử toàn thân nổi da gà!

Nếu không phải ma, sao có thể nổi trên mặt nước mà ngay cả lông ngỗng cũng không nổi được chứ!

Phương Ngôn cũng ánh mắt ngưng lại!

Người khác có thể không tin trên đời này thật sự có ma, nhưng anh thì không thể!

Nữ vương Tinh Tuyệt là một ví dụ sống động!

“Tìm xem có thể tìm được vị trí của những thứ đó không đã!” Phương Ngôn vội nói, sau đó liền nhìn xung quanh!

Bàn Tử và Thiên Chân cũng không rảnh rỗi, nhân lúc ánh sáng của pháo sáng chưa tắt, tìm kiếm khắp nơi!

Trong lúc tìm kiếm, Thiên Chân lại từ từ đi vào trong vài bước!

Vài bước này hoàn toàn là di chuyển vô thức mà thôi!

Nhưng giây tiếp theo, Thiên Chân lại lộ ra vẻ kinh ngạc!

“Dưới nước hình như có một cái xoáy nước đang phun nước ra ngoài!” Thiên Chân nói.

Cậu cảm nhận được lực nước phun lên!

“Thiên Chân cẩn thận!” Bàn Tử vốn định nhìn xem cái xoáy nước mà Thiên Chân nói, nhưng khi ánh mắt nhìn qua, lại phát hiện sau lưng Thiên Chân không biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người, đang tiến lại gần Thiên Chân, thế là vội vàng nhắc nhở!

Phản ứng của Thiên Chân cũng không chậm, trong nháy mắt xoay người, vừa di chuyển vị trí vừa quay đầu lại!

Sau đó kinh hãi phát hiện, đại đao trong tay bóng người đó đã giơ lên trên đầu, chém về phía cậu!

Bóng người hư ảo, dường như giống ảo ảnh, không có thực thể!

Thiên Chân theo phản xạ giơ tay lên làm động tác đỡ!

Sau đó...

“Phụt!” một tiếng!

Một cánh tay rơi xuống!

Máu tươi trong nháy mắt phun ra!

Cái hư ảnh đó, thì tiếp tục xuyên qua cơ thể Thiên Chân, lao về phía Bàn Tử! --- “Cẩn thận!” Không kịp hoảng sợ, Phương Ngôn thấy hư ảnh kia lao về phía Bàn Tử, vội vàng từ phía sau kéo Bàn Tử một cái, sau đó tung một quyền về phía hư ảnh!

Cú đấm như đấm vào không khí, tay Phương Ngôn xuyên qua cơ thể hư ảnh, cơ thể nó gợn lên một trận sóng, nhưng không hề tan biến, cũng không có vẻ gì là bị thương!

Đồng thời, hư ảnh giơ vũ khí trong tay lên, chém xuống Phương Ngôn!

“Thất Sát Truy Hồn Lệnh!” Phương Ngôn vội đổi chiêu, Thất Sát Truy Hồn Lệnh phát động, lại một chưởng nữa đánh vào đầu hư ảnh!

Chương 125

Keng! [Tại mộ Thành Cát Tư Hãn đánh giết Âm Binh, nhận được phần thưởng: Thất Sát Truy Hồn Lệnh đẳng cấp +1!] Âm Binh?

Phương Ngôn nhíu mày!

Thứ này vô hình vô chất, nếu không có thủ đoạn tương ứng, căn bản không thể gây sát thương cho nó, nhưng đòn tấn công của nó lại có thể làm hại người khác, người bình thường nếu gặp Kim Mao Thi Vương, ít ra còn có thể đánh một trận, nhưng đối mặt với loại Âm Binh này, thì hoàn toàn không có khả năng phản kháng!

May mà, Âm Binh dường như chỉ có một!

Mà Phương Ngôn lại vừa hay từ sớm đã sở hữu năng lực đối phó với ma quỷ!

Thất Sát Truy Hồn Lệnh!

Từ khi có được nó, Phương Ngôn sử dụng không nhiều, đối với những yêu vật có hình thể, nó căn bản không có tác dụng, nhưng lại khắc chế được loại ma quỷ này!

Âm Binh bị đánh giết, nơi này dường như đã an toàn, nhưng Phương Ngôn lại không vì thế mà lơi lỏng cảnh giác!

Vừa rồi anh còn thấy, trên Nhược Thủy kia, đứng không ít loại Âm Binh này!

"Thiên Chân sao rồi?" Dù sao bây giờ cũng không còn nguy hiểm nữa!

Bàn Tử vội chạy đến trước mặt Thiên Chân, vừa giúp cậu cầm máu, vừa lo lắng hỏi!

“Không sao!” Thiên Chân nghiến răng, sắc mặt trắng bệch lạ thường, nhưng lại cố chấp lắc đầu nói!

Xuống mộ làm sao không có bất ngờ xảy ra, không chết đã là may mắn!

Thiên Chân biết rõ, lúc nãy khi hư ảnh kia chém xuống, mục tiêu của nó là đầu cậu!

“Cậu... cậu bảo tôi ăn nói thế nào với Tam thúc đây!” Bàn Tử khóc không ra nước mắt nói!

Thiên Chân tàn phế rồi!

Tuy không chết, may mắn giữ được một mạng, nhưng tay phải mất rồi, sau này muốn xuống mộ e là có chút khó khăn!

Quan trọng nhất là Thiên Chân lại là độc đinh của Ngô gia trong Lão Cửu Môn, theo mình xuống mộ lại biến thành thế này, sau khi trở về Ngô Tam Tỉnh e là sẽ không bỏ qua cho mình!

“Yên tâm, Tam thúc sẽ hiểu thôi, đã chọn con đường xuống mộ, thì chuyện này là không thể tránh khỏi!” Thiên Chân bây giờ lại đi an ủi người khác!

Máu đã cầm được rồi!

Thiên Chân sẽ không nguy hiểm đến tính mạng!

“Tiếp tục đi về phía trước đi!” Trên khuôn mặt trắng bệch của Thiên Chân lộ ra một nụ cười, dùng tay còn lại vỗ vai Bàn Tử, rồi nói!

“Ừm!” Bàn Tử lau nước mắt, rồi gật đầu!

“Cẩn thận một chút, nơi này e là không dễ đi đâu!” Phương Ngôn bước lên, đi ra trước mặt Thiên Chân: “Tôi đi trước, mọi người cẩn thận!” Vừa rồi nếu Phương Ngôn đi đầu, tuyệt đối sẽ không xảy ra

chuyện ngoài ý muốn như vậy!

Nhưng anh cũng không tự trách!

Đúng như lời Thiên Chân nói, đã chọn con đường này, thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc mất mạng!

Nếu hạ đấu không chết người, thì ai sẽ e dè những ngôi mộ dưới lòng đất như vậy!

Huống hồ đây còn là lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn!

Nguy hiểm hơn mộ của hoàng đế bình thường rất nhiều!

Nếu không phải vì có Phương Ngôn ở đây, e là cả ba đã bỏ mạng giữa đường!

Tiếp tục tiến lên, lần này Phương Ngôn đi ở phía trước, cẩn thận chú ý dưới chân, nhưng không hề phát hiện có cơ quan!

Điểm khác biệt duy nhất, chính là trong dòng nước màu vàng dưới chân có những xoáy nước phun lên!

Nhưng Phương Ngôn đã cảm nhận, cũng không phát hiện có cơ quan tồn tại!

Tuy nhiên, khi Phương Ngôn một chân đạp lên xoáy nước thứ hai, Âm Binh lại xuất hiện!

Lần này!

Chín tên!

"Cẩn thận!" Phương Ngôn nhắc nhở!

Bàn Tử cũng dũng cảm, trực tiếp bước một bước, chắn trước mặt Thiên Chân!

Dường như đang thể hiện, lần này dù liều cái mạng già, cũng sẽ không để Thiên Chân bị thương nữa!

Nhưng rõ ràng sau khi những Âm Binh đó xuất hiện, mục tiêu của chúng không đặt trên người Bàn Tử!

Chín Âm Binh, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Phương Ngôn, sau đó giơ vũ khí trong tay lên!

Rõ ràng, chúng sẽ đặt mục tiêu vào người đi đầu tiên, sau khi tấn công xong, mới chuyển hướng sang người khác!

"Thất Sát Truy Hồn Lệnh!" "Quỷ Ảnh Mê Tung!" Tốc độ của Phương Ngôn tăng vọt, bàn tay liên tiếp tung ra! *Keng! [Tại mộ Thành Cát Tư Hãn đánh giết Âm Binh, nhận được phần thưởng: Thất Sát Truy Hồn Lệnh kinh nghiệm +9, Quỷ Ảnh Mê Tung kinh nghiệm +9!]* Mặc dù một đòn đã tiêu diệt chín Âm Binh, nhưng sau khi Phương Ngôn dừng lại, hơi thở cũng nặng nề hơn nhiều!

Đòn tấn công cực hạn như vậy, tiêu hao quá lớn!

May mà có hiệu quả của Hồi Xuân Thuật hồi phục, Phương Ngôn chỉ cần hít sâu vài hơi là thể lực đã khôi phục!

"Cái thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử nhíu mày hỏi!

"Âm Binh!" Phương Ngôn đáp!

"Ma?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên!

"Còn khó đối phó hơn ma nhiều!" Phương Ngôn nhíu mày nói!

Nhưng lời của Bàn Tử cũng nhắc nhở Phương Ngôn!

Âm Binh tuy đáng sợ, nhưng chung quy cũng là ma quỷ!

Nếu là ma quỷ!

Chương 126

Phương Ngôn nhìn lòng bàn tay mình, có chút do dự, không biết có nên học theo Tiểu Ca tự làm mình bị thương hay không, lỡ như cái trò này mà nghiện thì phải làm sao!

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác!

Muốn đi tiếp, e là chỉ có thể dùng cách này thử xem!

Hy vọng là có tác dụng!

Dù sao máu Kỳ Lân của Tiểu Ca lúc ở Tích Thi Địa trong Lỗ Vương Cung cũng đã trấn áp được một con nữ quỷ!

Huyết mạch Tướng Thần của mình bây giờ, mạnh hơn máu Kỳ Lân rất nhiều!

"Mọi người cứ ở phía sau đừng động đậy, dòng nước xoáy dưới chân chắc chắn có vấn đề, sau khi đến miệng xoáy đó sẽ có loại Âm Binh này xuất hiện, nhưng lúc đầu chúng chỉ tấn công người ở trong dòng nước xoáy thôi!" Phương Ngôn nói với Bàn Tử!

"Hoàng Tuyền Cửu Sát!" Thiên Chân đột nhiên kinh hô một tiếng!

"Hoàng Tuyền Cửu Sát?" Bàn Tử tò mò hỏi, ngay cả Phương Ngôn cũng quay đầu nhìn về phía Thiên Chân!

"Tôi nghe Tam thúc nhắc đến, Tam thúc lại nghe từ người bạn ở Hồng Kông kia, có một loại trận pháp chiêu âm gọi hồn, tên là Hoàng Tuyền Cửu Sát, dùng Hoàng Tuyền Thủy làm mồi dẫn, gọi hồn nạp âm, Hoàng Tuyền Cửu Sát tổng cộng có chín miệng xoáy, tương ứng với chín suối, mỗi một miệng xoáy, số lượng Âm Binh sẽ nhiều hơn chín tên!" Thiên Chân giải thích!

Người bạn của Tam thúc đến từ Hồng Kông kia, không làm nghề

trộm mộ, mà làm việc trừ tà, xem tướng, bố trí âm trạch!

Nhưng thực ra giữa hai nghề cũng có điểm tương đồng, cho nên ban đầu khi Ngô Lão Cẩu gặp khó khăn mới tìm Cửu thúc giúp đỡ, rồi vì thế mà Ngô gia và vị ở Hồng Kông kia có chút giao tình!

Thiên Chân tuy không hiểu đạo thuật Mao Sơn trừ tà, nhưng mưa dầm thấm lâu, cũng nghe được không ít chuyện!

"Hoàng Tuyền Cửu Sát?

Cũng có nghĩa là đi đến cuối cùng, loại Âm Binh này sẽ có tám mươi mốt tên?" Phương Ngôn nghe Thiên Chân giải thích xong, sắc mặt càng thêm âm trầm! --- Nếu thật sự là Hoàng Tuyền Cửu Sát, vậy thì ngay cả Phương Ngôn cũng cảm thấy khó giải quyết!

Loại Âm Binh này căn bản không có thực thể, kể cả là Phương Ngôn, ngoài Thất Sát Truy Hồn Lệnh ra, cũng không có thủ đoạn nào tốt hơn để đối phó!

Nhưng Phương Ngôn định thử một lần!

Bởi vì Thiên Chân tiếp theo đã nói một câu!

"Tôi cũng không thể đảm bảo đó là Hoàng Tuyền Cửu Sát, nhưng nhìn tình cảnh này thì khá giống với những gì Tam thúc miêu tả cho tôi!" Cho nên Phương Ngôn mới muốn thử, xem rốt cuộc có phải thật sự là Hoàng Tuyền Cửu Sát hay không!

Đồng thời, cũng xem xem, huyết mạch Tướng Thần, có thể áp chế được những Âm Binh này không!

Thế là Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp đi về phía trước!

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Mười tám Âm Binh đột ngột xuất hiện!

"Ba bước sao?

Khoảng cách ngắn hơn trước một chút!" Phương Ngôn thầm tính toán, nhưng động tác trên tay lại không chút do dự!

Trực tiếp bay người, Thất Sát Truy Hồn Lệnh tung ra, liên tiếp mười tám chưởng hạ xuống, mười tám Âm Binh hoàn toàn tan biến!

"Cũng chưa chắc không đối phó được!" Thất Sát Truy Hồn Lệnh tuy đối với những quái vật kia hiệu quả không lý tưởng, nhưng đối với loại quỷ hồn Âm Binh lại có hiệu quả kỳ diệu!

Giải quyết mười tám Âm Binh, Phương Ngôn tiếp tục tiến lên!

Một bước, hai bước!

Hai mươi bảy Âm Binh xuất hiện!

Sau đó bị Phương Ngôn tốn chút thời gian giải quyết!

Một bước, hai bước!

Ba mươi sáu Âm Binh xuất hiện, giơ vũ khí nhắm vào Phương Ngôn!

Phương Ngôn né tránh di chuyển, lần này thời gian giải quyết dài hơn rất nhiều!

Một bước, hai bước!

Bốn mươi lăm Âm Binh xuất hiện!

Cuộc chiến của Phương Ngôn trở nên khó khăn!

Tốn không ít sức lực, thậm chí quần áo trên người cũng bị hư hại, mất bảy tám phút mới giải quyết xong!

Phương Ngôn không tiếp tục tiến lên, dừng tại chỗ nghỉ ngơi, ánh mắt cũng càng thêm ngưng trọng!

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Phương Ngôn lại tiến lên!

Lần này lại là hai bước!

Năm mươi bốn Âm Binh xuất hiện, bao vây Phương Ngôn!

Lần này có chút bất lực rồi!

Phương Ngôn dùng con dao găm trong tay rạch một đường trên lòng bàn tay trái, máu tươi trong nháy mắt tuôn ra, Phương Ngôn nắm bắt thời cơ, vẩy máu trong tay ra!

Những Âm Binh đó như gặp phải khắc tinh, liên tiếp lùi lại, xa xa trừng mắt nhìn Phương Ngôn, nhưng không dám lại gần nữa!

"Có tác dụng!" Phương Ngôn trong lòng vui mừng!

Huyết mạch Tướng Thần có hiệu quả áp chế cực mạnh đối với Âm Binh!

Trong phạm vi máu của Phương Ngôn, không một Âm Binh nào dám vượt qua nửa bước!...

"Mẹ kiếp, hồi phục nhanh cũng chưa chắc là chuyện tốt!" Phương Ngôn vốn định nhân lúc máu trong tay còn, trực tiếp xông qua!

Nhưng khi vẩy tay mà không có máu bay ra, mới để ý, vết thương trên tay trong thời gian ngắn ngủi đã tự động lành lại, ngay cả một vết sẹo cũng không để lại!

Sắc mặt Phương Ngôn có chút đen lại!

Chẳng lẽ phải tiếp tục tự làm mình bị thương sao!

Nhưng tiếc là không còn cách nào khác!

Chương 127

Số lượng Âm Binh quá nhiều, một mình Phương Ngôn căn bản không đối phó nổi, bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào huyết mạch Tướng Thần mới có thể đi qua đây!

Máu phải tiếp tục chảy!

Cổ tay phải tiếp tục rạch!

Phải rạch không ngừng mới được!

Phương Ngôn nghiến răng, vừa rạch cổ tay, vừa đi về phía trước!

Những Âm Binh kia ở xung quanh lăm le, nhưng không dám lại gần!

Bàn Tử và Thiên Chân ở xa nhìn thấy cảnh này!

Mẹ kiếp, đúng là một kẻ tàn nhẫn!

Lúc này, số Âm Binh bị Phương Ngôn dụ ra đã có hơn một trăm!

Dày đặc vây quanh Phương Ngôn, nhưng không dám lại gần, cũng không rời đi, cứ thế lo lắng nhìn Phương Ngôn, chực chờ hành động!

Phương Ngôn lại không hề động lòng, tiếp tục tiến lên!

Một bước bước ra!

Phương Ngôn sững sờ!

Mẹ kiếp, vậy mà lại có cơ quan ẩn!

Trước đó đều là đi hai bước, mới kích hoạt một lần xoáy nước Cửu Sát, hiện ra một đám Âm Binh!

Nhưng Khâu Xử Cơ, lão già âm hiểm đó, rõ ràng đã giở trò ở đoạn cuối này!

Khi Phương Ngôn một bước bước ra, vậy mà đồng thời kích hoạt cả hai cơ quan xoáy nước!

Sáu mươi tư Âm Binh xuất hiện trong nháy mắt, tám mươi mốt Âm Binh cũng theo đó mà hiện ra!

Nếu là người khác, e là thật sự sẽ trúng chiêu, đối mặt với nhiều Âm Binh như vậy, trong nháy mắt bị bao vây, không chết cũng khó!

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị!

Những Âm Binh đó sau khi xuất hiện, liền đồng loạt lùi về phía sau, thậm chí có phần chật vật!

Nhưng...

Thiên Chân ở xa đã nhìn ra manh mối!

"Anh Phương, những Âm Binh đó dường như không dám lại gần tế đàn!" Thiên Chân hét về phía Phương Ngôn!

Quả thực, số lượng Âm Binh, có đến hai ba trăm, tất cả đều chen chúc ở đây, nhưng dù cho có chật vật lùi lại, cũng sẽ tránh tế đàn phía sau, không dám lại gần!

Thậm chí vẻ sợ hãi của chúng, còn mạnh hơn khi đối mặt với Phương Ngôn một chút!

"Trên tế đàn đó e là có thứ khắc chế chúng!" Được Thiên Chân nhắc nhở, Phương Ngôn tự nhiên cũng phát hiện ra điểm này, và có phỏng đoán!

Phương Ngôn không do dự, trực tiếp bước lên!

Những Âm Binh kia, lại giống như thị vệ, mỗi khi Phương Ngôn tiến lên một bước, liền lùi về hai bên!

Khi Phương Ngôn bước lên tế đàn, những Âm Binh đó chỉ có thể đứng nhìn Phương Ngôn, càng không dám lại gần!

“Thứ gì có thể khiến những Âm Binh này e dè như vậy?” Phương Ngôn cũng càng thêm tò mò!

Anh thậm chí còn ngừng hành vi rạch tay lấy máu, nhưng những Âm Binh kia vẫn không dám lại gần!

Ở trên tế đàn, tuy không cần cảnh giác những Âm Binh kia, nhưng Phương Ngôn vẫn không lơi lỏng cảnh giác!

Anh từng bước cẩn trọng đi về phía cỗ quan tài!

Nhưng không hề gặp cơ quan nào!

Đi thẳng đến vị trí quan tài, Phương Ngôn mới dừng lại, nhìn về phía cỗ quan tài đó!

Quan tài làm bằng gỗ, nhưng Phương Ngôn lại không nhận ra là gỗ gì!

Rõ ràng không phải kim ti nam mộc!

Cũng không phải côn luân mộc!

Phương Ngôn đang quan sát quan tài, nhưng lúc này thời gian của pháo sáng lại hết, Bàn Tử ở xa lại lấy một quả pháo sáng bắn lên không trung phòng mộ!

Ánh sáng lại xuất hiện!

Vào khoảnh khắc này, Phương Ngôn cuối cùng cũng nhìn thấy điểm phi thường của cỗ quan tài!

Khi ánh sáng rực rỡ nhất, bóng của Phương Ngôn chiếu lên quan tài, nhưng Phương Ngôn lại chú ý, quan tài lại không có bóng!

“Quỷ quan?” Phương Ngôn kinh ngạc kêu lên, không khỏi lùi lại vài bước!

“Cháu trai lớn, sao rồi, trên đó có thứ gì không?” Bàn Tử ở xa lo

lắng hỏi, nếu không phải vì Âm Binh quá nhiều, e là bây giờ gã đã xông qua rồi!

"Quỷ quan!

Quan tài không có bóng!" Phương Ngôn lớn tiếng đáp lại!

Quỷ quan?

Bàn Tử sợ đến nỗi không khỏi lẩm bẩm: "Thành Cát Tư Hãn điên rồi sao, làm cho phòng mộ giống như địa phủ vậy, vừa Hoàng Tuyền vừa Cửu U, bây giờ lại có cả quỷ quan!" "Sợ là sau khi chết muốn xuống dưới đất làm hoàng đế!" Thiên Chân mỉa mai một câu!

Vào thời cổ đại, các đế vương đều có suy nghĩ như vậy, và đã thực hiện nó!

"Không đúng!" Nhưng giây tiếp theo, Phương Ngôn lại đột nhiên hét lớn: "Dưới ánh mặt trời không có bóng, mẹ kiếp lẽ nào là Kiến Mộc?" Phương Ngôn kinh ngạc kêu lên!

"Mặc kệ là gỗ gì, mau mở ra xem bên trong có bảo bối gì không!" Bàn Tử ở xa hét lên!

"Có bảo bối cũng không có phần của ông, có biết không, nếu thật sự là Kiến Mộc, đó mới là thứ quý giá nhất!" Thiên Chân khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái nói!

Nghe thấy cái tên Kiến Mộc, ngay cả Thiên Chân cũng háo hức, hận không thể bay qua đó!

Nhưng lời của Bàn Tử cũng không sai, chung quy vẫn phải mở quan tài ra xem bên trong!

Sức của Phương Ngôn lớn như vậy, một tay cũng có thể mở được cỗ quan tài này!

Chương 128

Quá trình mở quan tài cũng thuận lợi, dù Phương Ngôn vô cùng cẩn thận, nhưng không có bất kỳ sự cố nào xảy ra!

Sau khi mở quan tài, Phương Ngôn cuối cùng cũng nhìn thấy chủ nhân thực sự của phòng mộ này!

Một người đàn ông có tướng mạo vô cùng thô kệch!

Nhưng Phương Ngôn không có hứng thú với tướng mạo của Thành Cát Tư Hãn!

Thứ anh quan tâm là đồ tùy táng của Thành Cát Tư Hãn!

Đồ vật bên trong quan tài không nhiều!

Chỉ có một thanh loan đao Mông Cổ, và một khối ngọc thạch!

Ánh mắt của Phương Ngôn đầu tiên đã bị khối ngọc thạch trong suốt lấp lánh kia thu hút!

Khối ngọc thạch đó được Thành Cát Tư Hãn ôm trong lòng, hình vuông vức, chỉ có ở trên cùng điêu khắc một cái đầu rồng sống động như thật!

Chỉ nhìn vào điêu khắc đầu rồng này, đã không thua kém con rồng vàng của Bàn Tử!

Chỉ là kích thước quá nhỏ một chút!

Phương Ngôn nắm lấy đầu rồng, trực tiếp nhấc khối ngọc đó lên!

Ngọc thạch tỏa ra ánh sáng màu tím vàng quỷ dị!

Trông uy nghiêm mà trang trọng!

“Ngọc tốt!” Phương Ngôn không nhịn được kinh ngạc!

“Đó chẳng lẽ là soái ấn của Thành Cát Tư Hãn?” Bàn Tử và Thiên Chân ở xa khi Phương Ngôn lấy ngọc cũng đã nhìn thấy, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc!

Nếu thật sự là soái ấn của Thành Cát Tư Hãn, giá trị đó không thể lường được!

“Anh Phương, xem xem dưới ngọc có khắc chữ gì không?

Rất có thể là soái ấn của Thành Cát Tư Hãn!” Thiên Chân ở bên kia hét lên!

Phương Ngôn gật đầu, lật khối ngọc thạch lại!

Sau đó...

Miệng của Phương Ngôn không tự chủ được mà há ra!

Thậm chí cả cơ thể cũng đang run rẩy!

Không vì gì khác!

Chỉ vì trên ngọc thạch khắc tám chữ!

“Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!” --- Truyền thuyết Tần Thủy Hoàng năm đó có được một khối bảo ngọc, tên là Hòa Thị Bích, sau đó liền lệnh cho Lý Tư điêu khắc thành Truyền Quốc Ngọc Tỷ, mặt chính khắc chính là tám chữ triện “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”!

Truyền thuyết Truyền Quốc Ngọc Tỷ là tượng trưng của Nhân Hoàng, sau Tần Thủy Hoàng, cuối cùng do nhà Kim sở hữu, sau khi Nguyên diệt Kim, liền không rõ tung tích, sau đó hai triều Minh Thanh tìm kiếm khắp thiên hạ, cũng không thể tìm được tung tích của Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Phương Ngôn cũng không ngờ, bảo vật của Nhân Hoàng mà người đời sau ngày đêm mong nhớ, vậy mà lại bị Thành Cát Tư Hãn

mang theo vào mộ, một mực ôm trong lòng!

Về thật giả của Truyền Quốc Ngọc Tỷ, Phương Ngôn căn bản không cần phải nghi ngờ!

Loại mỹ ngọc ẩn chứa khí tím vàng này, anh chưa từng nghe nói, dù là giả, cũng có giá trị liên thành!

Huống hồ, căn bản không thể là giả!

"Thật sự phát tài rồi!" Tay Phương Ngôn cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng đang run rẩy!

Khối ngọc tỷ này tuy không lớn, nhưng giá trị của nó không thể lường được, dù sao nó cũng là tượng trưng của Nhân Hoàng các triều đại!

Kể cả ở thời kỳ ban đầu, nó cũng là thứ thật sự có giá trị liên thành, chứ không phải là ví von!

Phương Ngôn cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay mân mê hồi lâu, mới lưu luyến không rời mà cất nó đi!

Đồng thời Phương Ngôn không khỏi cảm thán, e là sau này không thể tìm được bảo bối nào có giá trị hơn nó nữa!

Cất kỹ Truyền Quốc Ngọc Tỷ, Phương Ngôn hít sâu vài hơi, mới bình ổn lại tâm trạng kích động, sau đó bắt đầu xem những thứ khác!

Đồ tùy táng trong quan tài của Thành Cát Tư Hãn không nhiều, ngoài Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra, chỉ còn lại một thanh đao!

Một thanh loan đao Mông Cổ điển hình!

Một thanh kim đao!

Khác với thanh loan đao Mông Cổ mà Phương Ngôn mua ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đó, thanh đao này rõ ràng dài hơn một chút, nhưng lại ngắn hơn đại đao thông thường không ít!

Khi Phương Ngôn cầm thanh kim đao trong tay, lại cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương!

Cảm giác đó, giống như trên chuôi đao có vô số cây gai, đâm vào cốt tủy!

Nhưng thực ra trên chuôi đao không hề có gai, cảm giác đó...

"Sát khí!" Phương Ngôn thầm nghĩ, sau đó vội vàng thi triển Huyền Ngọc Thủ, mới chặn được luồng sát khí đó ở bên ngoài!

Thân đao có vỏ, giấu mình trong đó, không nhìn rõ toàn bộ, nhưng chỉ từ vẻ ngoài, Phương Ngôn đã có thể cảm nhận được sự phi thường của thanh kim đao này!

Nắm chặt kim đao trong tay, tay kia thì nắm chặt vỏ đao, từ từ rút ra!

Một luồng đao mang màu vàng kim lóe lên!

Bên tai Phương Ngôn lại vang lên âm thanh chém giết của thiên quân vạn mã trên chiến trường!

"Đao tốt!" Phương Ngôn không khỏi kinh ngạc thốt lên!

Chỉ từ âm thanh và đao mang mà xem, đây là một thanh đao tốt!

Lúc này, thân đao thậm chí còn chưa hoàn toàn ra khỏi vỏ!

Khi Phương Ngôn rút hoàn toàn thanh kim đao ra trong nháy mắt, lại phảng phất như thấy một con rồng khổng lồ bay vút lên trời!

Những Âm Binh ở dưới tế đàn, lúc này đều lộ ra vẻ kinh hoảng, không ngừng lùi về phía sau!

"Sát khí nặng quá!" Phương Ngôn lại một lần nữa kinh ngạc!

Đối với tình hình của những Âm Binh kia, Phương Ngôn cũng có chút phỏng đoán!

Chương 129

Tương truyền, ma quỷ các loại, thứ sợ nhất thực ra chính là sát khí!

Có lời đồn rằng những thanh đao mà đao phủ dùng để chém đầu, thậm chí những con dao mổ gia súc trong lò mổ, đều là khắc tinh của ma quỷ!

Dính càng nhiều máu, sự khắc chế đối với ma quỷ các loại càng lớn!

Thanh kim đao này rõ ràng là Thành Cát Tư Hãn đã dùng, trong suốt cuộc đời Thành Cát Tư Hãn không biết đã dùng thanh đao này giết bao nhiêu người, máu tươi dính trên đó, có thể tưởng tượng được!

Phương Ngôn đoán thanh đao này đã giết không ít người, nhưng không ngờ, khi hạ táng năm đó, những nô lệ ở tầng thứ năm, thực ra đều bị giết bằng thanh đao này!

Tổng cộng mấy chục vạn người!

Điều khiến Phương Ngôn kinh ngạc là, thanh đao này đặt trong phòng mộ đầy nước này cả ngàn năm, lại không có một chút rỉ sét, thân đao vẫn sáng loáng, trông vô cùng sắc bén!

Phương Ngôn cầm đao trong tay múa vài đường, vậy mà không có một chút âm thanh nào phát ra!

"Hử?" Phương Ngôn chú ý, trên thân đao, vậy mà có khắc chữ!

Anh nghiên cứu rất kỹ về văn tự cổ đại, liếc mắt là có thể nhận ra chữ đó viết gì!

Thân đao hai mặt, một mặt khắc chữ Lục, một mặt khắc chữ

Long, đều là chữ Mông Cổ cổ, chữ khắc trên thân đao, chiếm phần lớn vị trí, hình thành rãnh máu!

"Lục Long Đao!" Phương Ngôn lẩm bẩm!

Khoảnh khắc đó, Phương Ngôn dường như cảm nhận được, trong đao phát ra một tiếng rồng ngâm, dường như đang đáp lại tiếng gọi của anh!

Đương nhiên, đó chỉ là ảo giác, đao không hề phát ra âm thanh!

Nhưng vào khoảnh khắc đó, Phương Ngôn lại nhận ra, luồng hàn ý thấu xương trên chuôi đao vốn có, đã thu liễm đi rất nhiều!

"Cháu trai lớn, bên trong có bảo bối gì không!" Bàn Tử đứng ở phía bên kia, sớm đã sốt ruột không chịu nổi, lúc này thấy Phương Ngôn cầm một thanh đao đứng ngây ra đó, vội vàng hét lên!

"Tuyệt thế trân bảo!" Phương Ngôn ngửa mặt lên trời cười lớn, khó có thể che giấu tâm trạng kích động lúc này!

Nghe Phương Ngôn nói là tuyệt thế trân bảo, Bàn Tử càng không chịu nổi nữa, nhưng lại không thể qua được, chỉ có thể đứng đó gãi đầu gãi tai, giống như một con khỉ béo!

"Giơ lên cho tôi xem với!" Bàn Tử hét lên!

"Qua mà xem này!" Phương Ngôn nói!

"Mẹ kiếp tôi có qua được đâu!" Bàn Tử không nhịn được chửi thầm!

Nếu không phải vì có đám Âm Binh kia cản đường, gã sớm đã chạy qua rồi, đâu cần ở đây nói nhảm!

"Dễ thôi mà?" Phương Ngôn cười lớn, một tay cầm loan đao, sau đó thong thả đi xuống dưới tế đàn!

Những Âm Binh vốn vây quanh dưới tế đàn, thấy Phương Ngôn đi

xuống, vậy mà kinh hoảng chạy tứ tán!

Phương Ngôn nhân cơ hội chém mấy tên!

Thân đao lướt qua, những Âm Binh kia trong nháy mắt liền tan biến, giết sảng khoái vô cùng, sảng khoái hơn nhiều so với dùng Thất Sát Truy Hồn Lệnh!

"Ha ha ha!

Lại đây!" Phương Ngôn đứng trên con đường Hoàng Tuyền, chỉ vào những Âm Binh kia cười lớn!

Thái độ cực kỳ kiêu ngạo, nhưng những Âm Binh kia lại càng thêm e dè, căn bản không dám lại gần!

Chỉ có thể dựa vào việc Phương Ngôn không thể bước vào Nhược Thủy, mới có thể bảo toàn tính mạng!

"Được rồi, giờ thì qua được rồi!" Phương Ngôn cười nói với Bàn Tử!

Lúc này Bàn Tử và Thiên Chân hoàn toàn chết lặng!

"Chuyện gì vậy?" Đi theo Phương Ngôn lên con đường Hoàng Tuyền, Bàn Tử vội vàng hỏi!

Phương Ngôn không nói gì, chỉ giơ thanh kim đao trong tay lên!

"Lấy từ trong quan tài của Thành Cát Tư Hãn ra à?" Bàn Tử tò mò hỏi!

Phương Ngôn gật đầu!

"Cho tôi xem thử đi." Bàn Tử lập tức kích động, xoa xoa tay, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Phương Ngôn cầu xin!

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Phương Ngôn trong lòng cười thầm, sau đó đưa Lục Long Đao cho Bàn Tử!

Bàn Tử vội vàng chùi tay vào quần áo, mới chìa tay ra đón.

"A!" Nhưng tay Bàn Tử vừa chạm vào Lục Long Đao, liền phát ra một tiếng kêu đau đớn, tay Bàn Tử lại như tia chớp rụt lại!

"Quỷ quái gì vậy?" Bàn Tử vừa vẩy tay vừa hỏi, lòng bàn tay gã, như bị vạn cây kim châm, đau đớn không chịu nổi!

"Sát khí!" Phương Ngôn đáp!

Kể cả Phương Ngôn cầm Lục Long Đao, nếu không thi triển Huyền Ngọc Thủ, cũng sẽ có cảm giác đau nhói mơ hồ, đừng nói là Bàn Tử!

Thanh kim đao này, e là cũng chỉ có một mình Phương Ngôn mới có thể sử dụng!

Thấy vẻ mặt đắc ý của Phương Ngôn, Bàn Tử không khỏi hừ một tiếng, không còn để ý đến thanh kim đao nữa, mà nhìn vào trong quan tài của Thành Cát Tư Hãn!

Vừa rồi gã vẫn luôn chú ý đến Phương Ngôn, tuy không nhìn rõ Phương Ngôn lấy ra cái gì, nhưng có thể thấy Phương Ngôn chỉ lấy ra hai món đồ trong quan tài!

"Hử?

Bên trong chỉ có thanh kim đao này thôi à?" Khi thấy trong quan tài ngoài thi thể của Thành Cát Tư Hãn ra không còn gì nữa, Bàn Tử không khỏi lộ ra vẻ thất vọng!

"Còn một thứ nữa!" Phương Ngôn cười hắc hắc, lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra! --- "Ngọc đẹp quá!" Phản ứng đầu tiên của Bàn Tử lại giống hệt Phương Ngôn!

"Đây không phải ngọc bình thường đâu!" Thiên Chân tuy đã cụt một tay, nhưng khi nhìn thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ, tinh thần lại

phấn chấn hẳn lên!

Thân hình gầy gò thậm chí còn chen Bàn Tử sang một bên, sau đó trợn to mắt không dám tin nhìn Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay Phương Ngôn, chìa tay còn lại ra, nhưng lại do dự không dám chạm vào!

“Anh Phương, đây là...” Thiên Chân kinh ngạc kêu lên, cậu đã nhìn thấy tám chữ khắc trên đó!

Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!

“Không sai, chính là nó!” Phương Ngôn đắc ý gật đầu!

Kể cả lúc ở trong quan tài của nữ vương Tinh Tuyệt moi ra được chiếc áo gấm phượng hoàng kim ti, anh cũng không đắc ý như vậy!

Chương 130

Dù sao hai thứ này căn bản không cùng đẳng cấp!

Áo gấm phượng hoàng kim ti tuy cũng vô cùng quý giá, nhưng chẳng qua chỉ là một chiếc áo mà vua của một tiểu quốc ở Tây Vực mặc mà thôi!

Nhưng Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì khác!

Đó là tượng trưng của Nhân Hoàng!

"Nói bóng nói gió gì thế, rốt cuộc là thứ gì, đáng để hai người hưng phấn như vậy!" Bàn Tử không nhận ra chữ tiểu triện thời Đại Việt, vì vậy không nhận ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ, nhưng nhìn biểu cảm của Phương Ngôn và Thiên Chân, gã biết thứ này e là có giá trị không nhỏ!

"Ông có biết mấy chữ khắc trên đó không?" Thiên Chân cười hắc hắc, hỏi!

Bàn Tử ngẩn người, cẩn thận nhìn hồi lâu, sau đó lắc đầu: "Gì vậy?" "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!" Phương Ngôn đọc lên!

"Chẳng qua chỉ là mấy chữ...

Ặc..." Bàn Tử vốn định tỏ vẻ khinh thường, chế giễu bọn họ không có kiến thức, một khối ngọc chín tấc vuông thôi mà, có quý giá đến mấy lẽ nào còn quý hơn rồng vàng sao?

Nhưng lời còn chưa nói xong, Bàn Tử đã phản ứng lại!

Tuy gã không hiểu chữ tiểu triện, nhưng không có nghĩa là gã không hiểu lịch sử, ý nghĩa của tám chữ này, e là người dân An Lạc không mấy ai không biết!

Bàn Tử một hơi không lên được, suýt nữa thì nghẹt thở chết!

Một khuôn mặt béo ú đỏ bừng, thở hổn hển, dường như vừa rồi thở không đều làm phổi đau, nhưng Bàn Tử bây giờ đâu còn quan tâm đến những chuyện đó!

Vẻ mặt đầy kinh ngạc, một ngón tay chỉ vào Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay Phương Ngôn: "Thật... thật sao..." Bàn Tử bắt đầu nói năng lộn xộn!

"Này, đừng có nghẹt thở chết đấy, không sai, Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Tần Thủy Hoàng!" Phương Ngôn cười lớn nói!

"Cho... cho... cho tôi sờ!" Bàn Tử nói cũng bắt đầu cà lăm!

"Cút đi, sờ con rồng vàng của ông đi!" Phương Ngôn hừ một tiếng, trực tiếp cất Truyền Quốc Ngọc Tỷ đi!

Thứ quý giá như vậy mà cái móng vuốt đầy dầu mỡ của ông cũng đòi sờ sao?

Đây là bảo bối trấn áp khí vận của An Lạc đó!

Kể cả Phương Ngôn khi cầm cũng phải hết sức cẩn thận!

"Không, cháu trai lớn, xem này, bình thường anh đối với em không tệ đúng không, hay là thế này, em dùng con rồng vàng của em đổi với anh được không?" Bàn Tử ghé sát vào người Phương Ngôn, làm bộ nũng nịu!

"Tin tôi ném ông xuống Nhược Thủy không, con rồng rách của ông, cũng dám mở miệng!" Phương Ngôn hừ nói!

"Cùng lắm thì thêm cả toàn bộ gia sản của Bàn gia tôi, cũng mấy trăm triệu đấy, tôi không cần nữa, tán gia bại sản đổi lấy khối ngọc này được không?" Bàn Tử cầu xin!

Ha ha!

Phương Ngôn cười lạnh!

Chút gia sản rách của Bàn Tử, cộng thêm con rồng vàng, e là cũng không đủ để sờ Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

"Được rồi Bàn Tử, đừng quậy nữa, mau xem xem còn có thứ gì đáng tiền không, chúng ta mau về đi, cẩn thận đêm dài lắm mộng!" Thiên Chân ngăn Bàn Tử lại nhắc nhở!

Dù sao đây cũng là ở nước ngoài!

Không an toàn như trong nước!

Thân mang trọng bảo!

Không nói đâu xa, chỉ riêng Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Phương Ngôn, tất cả đồ vật trong lăng mộ này không cần nữa, cũng phải mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ về!

"Đúng đúng đúng, mau về thôi, cần gì bảo bối nữa, bảo bối có quý bằng tổ tông không, về cất giấu lão nhân gia trước, sau đó chúng ta lại quay lại lấy mấy món rẻ tiền!" Được Thiên Chân nhắc nhở, Bàn Tử cũng phản ứng lại, vội vàng nói!

Không có việc gì quan trọng hơn việc mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ về nước!

Phương Ngôn tuy muốn nghiên cứu cỗ quan tài làm bằng Kiến Mộc của Thành Cát Tư Hãn, nhưng cũng biết Thiên Chân nói đúng!

Không thể không đề phòng!

Thế là cũng đồng ý về trước, đợi sau khi mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ về, sẽ dành thời gian quay lại lấy đồ ở đây!

Dù sao lần này cũng lái một chiếc xe, thật sự muốn mang hết về cũng không thể!

Nơi này cũng sẽ không có ai đến, có thể yên tâm! *Keng! [Thăm dò

mộ Thành Cát Tư Hãn, nhận được phần thưởng: Tất cả kỹ năng đẳng cấp +1!]* *Keng! [Thăm dò mộ Thành Cát Tư Hãn, nhận được phần thưởng: Thê Vân Tung!]* 【Thê Vân Tung: Chân trái đạp chân phải, chỉ cần tốc độ của bạn đủ nhanh, lực hấp dẫn của Trái Đất cũng không đuổi kịp!】 Khi Phương Ngôn đưa Bàn Tử và Thiên Chân ra khỏi mộ Thành Cát Tư Hãn, hệ thống thông báo vang lên!

Thê Vân Tung!

Bí pháp khinh công của Võ Đang đạo gia, khác với loại công pháp di chuyển trong phạm vi nhỏ như Quỷ Ảnh Mê Tung, Thê Vân Tung tu luyện đến cực hạn, thật sự có thể chân trái đạp chân phải bay lên trời!

Có công dụng lớn!

Đương nhiên, bây giờ Phương Ngôn căn bản không quan tâm đến những thứ này!

Điều cần làm nhất bây giờ, là nhanh chóng rời khỏi Mông Cổ, về An Lạc, về Địa Phái, cất kỹ Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Thậm chí không hề nghỉ ngơi, ngay cả thành phố cũng không vào, dù cho vết thương của Thiên Chân còn chưa lành, Bàn Tử và Phương Ngôn thay nhau lái xe, không ngừng nghỉ đến biên giới!

Sau khi về đến An Lạc, cả ba mới thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng vì cẩn thận, thậm chí không nghỉ ngơi ở nơi nào khác, vẫn không dừng lại, trực tiếp lái về Tinh Thành!

Thậm chí mấy người đã mấy ngày liền không chợp mắt, cuối cùng cũng về đến Tinh Thành!

Nhưng tiếp theo, giấu Truyền Quốc Ngọc Tỷ ở đâu, lại trở thành vấn đề!

Bàn Tử luôn cảm thấy, dù có đặt trong két sắt của Phương Ngôn

cũng không an toàn, dù cho bên trong đó vẫn luôn đặt một món đồ có giá trị liên thành là áo gấm phượng hoàng kim ti!

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Phương Ngôn cũng có cảm giác này!

Chương 131

Giống như một hộ nghèo đột nhiên có thêm mấy chục ngàn, sau đó cảm thấy cả thế giới đều đang nhòm ngó chút tiền đó của mình!

"Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, tôi có cách!" Phương Ngôn nói!

Sau đó không nghỉ ngơi!

Anh lấy một ít đất sét làm gốm, dùng giấy thiếc bọc kỹ Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại, trát đất sét lên, sau đó ngụy trang thành một cục đất, cuối cùng giấu vào trong cùng của tủ quần áo trong phòng ngủ!

"Đúng là lạy ông tôi ở bụi này!" Bàn Tử hừ nói: "Tôi cảm thấy đặt ở chỗ tôi an toàn hơn!" "Cút đi!" Phương Ngôn hừ nói!

Đúng lúc hai người chuẩn bị tranh luận một hồi xem rốt cuộc nên đặt thứ này ở đâu mới hợp lý!

Bên ngoài cửa hàng của Phương Ngôn lại vang lên một trận gõ cửa mạnh mẽ!

"Cô gia, lão thái thái gọi cậu qua!" Người đến, là quản gia của Hoắc gia!

Nghe lời quản gia, Phương Ngôn ngẩn ra, không hiểu Hoắc lão thái thái tìm mình có chuyện gì?

Nhưng anh cũng không chút do dự, quay người đi theo quản gia rời khỏi tiệm đồ cổ.

Hoắc lão thái thái đột nhiên tìm đến, chắc chắn có chuyện khẩn cấp muốn thương lượng!

Khi bước vào căn nhà cổ kính của Hoắc gia, Phương Ngôn thấy

Hoắc lão thái thái ngồi trên xe lăn với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Phương Ngôn, cháu về rồi, Tú Tú xảy ra chuyện rồi!” Nghe lời lão thái thái, tim Phương Ngôn như rớt xuống, món quà trên tay rơi xuống đất lúc nào không hay.

“Bà nội, bà đừng vội!” “Cứ từ từ nói, rốt cuộc Tú Tú đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này, nước mắt của Hoắc lão thái thái không kìm được nữa mà tuôn rơi!

“Đều tại bà già này không trông chừng Tú Tú cẩn thận!” “Tú Tú nghe tin đồn cháu gặp chuyện ở Long Lĩnh Mê Quật, một mình chạy đến đó tìm cháu rồi!” Nghe vậy, sắc mặt Phương Ngôn đại biến!

“Cái gì?

Tú Tú đến Long Lĩnh Mê Quật?” “Con bé đi khi nào?” Hoắc lão thái thái vẻ mặt buồn bã nói: “Đi được ba ngày rồi, con bé để lại một lá thư rồi lén lút bỏ đi!

Đều tại bà già này không tốt, cứ bắt nó học làm tiểu thư khuê các, nếu để hai đứa ở cùng nhau thì đã không xảy ra chuyện này!” “Bà đừng lo, để cháu xem lá thư Tú Tú để lại đã!” Phương Ngôn nhận lá thư của Hoắc Tú Tú từ tay quản gia, sắc mặt âm trầm đọc xong rồi chậm rãi nói: “Bà yên tâm đi!” “Cháu nhất định sẽ đưa Tú Tú bình an trở về.

Cháu muốn xem xem trên giang hồ này, kẻ nào dám động đến vợ của Phương Ngôn tôi!” Nói xong, Phương Ngôn quay người rời đi!

Bây giờ phải nhanh chóng tập hợp người đến Long Lĩnh Mê Quật!

Long Lĩnh Mê Quật không phải là nơi mà một kẻ tay mơ như Hoắc Tú Tú có thể đến!

Nơi đó tồn tại nguy hiểm cực lớn! .....

Trở lại phố đồ cổ, Phương Ngôn thấy Bàn Tử đang cò kè mặc cả với một người nước ngoài!

"Đôi giày thêu này năm xưa Từ Hi Lão Phật Gia từng đi đấy, là quốc bảo đó!" "Từ Hi Lão Phật Gia ông không biết sao?" "Marilyn Monroe bên kia, cái này ông chắc hiểu chứ?" "Món đồ này bây giờ chỉ cần ông bỏ ra 88 vạn là có thể sở hữu một món quốc bảo, mau mau sưu tầm đi!" Phương Ngôn lúc này với vẻ mặt âm trầm, chậm rãi nói: "Bàn Tử, đừng bán nữa, đóng cửa lại!

Tôi có chuyện!" Bàn Tử với tính cách vui vẻ của mình dường như không nhận ra sắc mặt của Phương Ngôn lúc này có chút không ổn.

"Cháu trai lớn, tôi nói cậu nghe, hai lão ngoại này vừa nhìn là biết có tiền mà không có kiến thức, xem tôi bán đôi giày mua ở Thái Thị Khẩu cho họ đây!" Phương Ngôn đột nhiên đập mạnh bàn, gầm lên: "Tôi bảo đóng cửa!

Hôm nay không bán!

Cậu không hiểu à?" Hành động bất ngờ này khiến Bàn Tử giật nảy mình!

"Làm gì vậy?

Có khách tới cửa mà không làm ăn, đầu óc hỏng rồi à?" Miệng Bàn Tử tuy làu bàu bất mãn, nhưng vẫn đuổi hai người nước ngoài ra ngoài, sau đó đóng cửa lại!

"Cháu trai lớn, hôm nay cậu sao thế?

Đến chỗ Hoắc Tiên Cô một chuyến, về sao lại thành ra bộ dạng này?" "Vợ nhỏ của cậu đâu?" Phương Ngôn chậm rãi đi đến bên cạnh Bàn Tử nói: "Bàn Tử, tôi nhờ ông giúp một việc, cùng tôi đến Long Lĩnh Mê Quật một chuyến!" "Tú Tú bị người ta lừa đến đó tìm tôi rồi!" Bàn Tử nghe Phương Ngôn nói, sắc mặt ngưng trọng gật đầu!

Bàn Tử bình thường tính cách vui vẻ, nhưng gặp chuyện chính sự thì tuyệt đối không hề qua loa!

Đúng lúc đang cùng Bàn Tử bàn bạc làm sao để vào Long Lĩnh Mê Quật, Phương Ngôn cảm giác được tiểu đông tây trong phòng dường như sắp tỉnh lại.

Tiểu đông tây đã ăn não của Mao Thi Vương trong mộ Thành Cát Tư Hãn, lúc này cuối cùng cũng đã tiến hóa xong.

Điều này khiến Phương Ngôn vô cùng vui mừng!

Chuyến đi Long Lĩnh Mê Quật lần này lại thêm vài phần chắc chắn!

Phương Ngôn biết lần này Tú Tú đến Long Lĩnh Mê Quật thực chất chỉ là mồi nhử!

Kẻ đứng sau tung tin đồn, mục đích thực sự là muốn dẫn dụ anh vào ngôi mộ đó! .....

Lúc này tiểu đông tây đã tỉnh lại, chậm rãi bước ra khỏi cửa phòng, khoảnh khắc Phương Ngôn nhìn thấy, lập tức kinh ngạc.

Tiểu đông tây vốn có chút non nớt, lúc này đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng đứng ở cửa phòng mỉm cười với Phương Ngôn. *Mẹ nó, nếu không phải là tống tử thì tốt biết mấy!* Bàn Tử lúc này cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ: "Cháu trai lớn, tiểu đông tây này mới mấy ngày lại xinh đẹp hơn rồi, cậu phải giữ mình đấy!" "Tú Tú còn đang chờ cậu đến cứu đấy!" Sắc mặt Phương Ngôn lập tức biến đổi, mắng lớn: "Cút đi!" "Bây giờ chúng ta đến bệnh viện thăm Thiên Chân, tiện thể tôi muốn tìm Tam thúc có chút chuyện!" "Long Lĩnh Mê Quật chỉ có hai chúng ta đi thì không ổn!" "Lần này tôi muốn nhờ Tam thúc giúp tìm Tiểu Ca, ba chúng ta cùng đến Long Lĩnh Mê Quật tìm Tú Tú!" ....

Thiên Chân bị gãy tay phải nhập viện, con độc đinh nhà họ Ngô từ

nay trở thành người tàn tật, may mà gia đình có của ăn của để.

Nếu không Ngô Tam thúc cũng không biết nửa đời sau của Thiên Chân sẽ ra sao!

Nằm trên giường bệnh, Thiên Chân nhìn Tam thúc đang đau buồn bên cạnh, chậm rãi nói: "Tam thúc, làm nghề của chúng ta, lần nào mà không treo cái đầu trên thắt lưng." "Nhặt về được một mạng đã là may mắn rồi, ai dám đảm bảo lần nào xuống mộ cũng bình an vô sự chứ!" "Chú yên tâm đi, sau này khi xuống mộ, cháu sẽ cẩn thận!" Nghe lời Thiên Chân, Tam thúc sắc mặt âm trầm nói: "Xuống mộ?" "Cậu muốn để nhà họ Ngô ta tuyệt tự tuyệt tôn à?

Từ hôm nay trở đi, không cho phép cậu xuống mộ nữa!" "Việc kinh doanh bề nổi của nhà họ Ngô sẽ do cậu quản lý, còn chuyện xuống mộ thì đừng nghĩ tới nữa!" Ngay khi Thiên Chân và Tam thúc đang tranh cãi không dứt về chuyện xuống mộ, ngoài cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc.

Tam thúc tức giận mở cửa phòng, thấy Phương Ngôn và Bàn Tử.

Lão lạnh lùng hừ một tiếng: "Phương lão bản, làm gì đây?

Cậu thấy Thiên Chân chưa đủ thảm sao?" Phương Ngôn bị lời lẽ của Tam thúc làm cho nghẹn họng, không nói nên lời.

Những lời đã chuẩn bị sẵn, lúc này không thể nào nói ra được nữa.

"Xin lỗi, Tam thúc, là cháu đã không bảo vệ tốt cho Thiên Chân!" Thấy thái độ của Phương Ngôn như vậy, cơn giận trong lòng Tam thúc cũng dần nguôi ngoai.

Thực ra Thiên Chân bị gãy tay thì có liên quan gì đến Phương Ngôn chứ?

Nếu không có Phương Ngôn bảo vệ, không chừng bây giờ Thiên Chân đã không thể nằm trong bệnh viện.

Nếu có trách, chỉ có thể trách Thiên Chân học nghệ không tinh!

Chương 132

"Phương lão bản, tôi, Ngô Tam thúc, cầu xin cậu, Thiên Chân là độc đinh duy nhất của nhà họ Ngô chúng tôi, tôi còn trông cậy vào nó để nối dõi tông đường!" "Sau này đừng dẫn Thiên Chân xuống mộ nữa, nó không phải người ăn được bát cơm này đâu!" Phương Ngôn gật đầu, tỏ ý đồng ý.

Lần này anh vốn cũng định khuyên Thiên Chân sau này đừng theo mình xuống mộ nữa.

Ở trong mộ, cậu ta căn bản không có năng lực tự vệ!

Lần trước ở mộ Thành Cát Tư Hãn có thể sống sót hoàn toàn là do may mắn!

Nhưng may mắn không phải lúc nào cũng đến!

"Chú yên tâm đi Tam thúc, lần này cháu cũng sẽ khuyên Thiên Chân sau này đừng xuống mộ nữa!" "Cậu ấy chuyển sang làm kinh doanh bề nổi đi.

Bọn cháu cũng cần một người lo hậu cần, cháu mời Thiên Chân làm nhân viên hậu cần cho cháu!" "Cung cấp cho cháu một số thông tin và tài nguyên!" Ngô Tam thúc hiểu, Phương Ngôn đang đền bù cho Thiên Chân, thân là người của Hoắc gia trong Lão Cửu Môn, sao có thể thiếu hậu cần được.

"Phương lão bản, tôi, Ngô Tam thúc, nhận tấm lòng này của cậu!"

.....

"Tam thúc, không biết có thể mượn chú một bước nói chuyện được không?" Phương Ngôn sau khi bàn bạc xong chuyện hậu cần với Thiên Chân, chậm rãi nói.

Ngô Tam thúc lập tức hiểu ra, Phương Ngôn lần này đến đây còn có chuyện khác.

Lão đặt quả táo đang gọt dở xuống, đi ra ngoài cửa.

Thiên Chân thấy lạ, liền hỏi Bàn Tử: "Bàn Tử, anh Phương rốt cuộc có chuyện gì muốn nói với Tam thúc của tôi vậy, cảm giác cứ thần thần bí bí!" Bàn Tử qua loa đáp: "Có thể có chuyện gì chứ, phần lớn là chuyện làm ăn thôi!" "Cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh, sau này những món đồ Bàn gia tôi mang ra từ mộ, còn trông cậy Tiểu Tam gia bán giúp giá cao đấy!" .....

Ra khỏi phòng bệnh, Phương Ngôn và Tam thúc đi thẳng đến vườn hoa của bệnh viện.

Phương Ngôn chậm rãi mở lời: "Lần này, cháu muốn nhờ Tam thúc giúp một việc, giúp cháu đi mời Tiểu Ca cùng cháu xuống một ngôi mộ!" "Tú Tú bị kẻ có ý đồ lừa đến Long Lĩnh Mê Quật, cháu phải đi cứu con bé!" Nghe lời Phương Ngôn, sắc mặt Tam thúc biến đổi dữ dội!

"Cậu nói là Long Lĩnh Mê Quật ở Thiểm Bắc sao?" "Nơi đó không phải là chỗ tốt lành gì đâu!" "Bên Tiểu Ca tôi sẽ đi mời giúp cậu, cậu nói cho tôi biết tập trung ở đâu là được!" Phương Ngôn trịnh trọng cúi đầu: "Cảm ơn Tam thúc!" "Cháu và Bàn Tử sẽ đến bến đò Cổ Lan Huyện chờ Tiểu Ca trước!" Phương Ngôn, Bàn Tử và tiểu đông tây sau khi thu dọn hành lý, lập tức lái một chiếc Ford F-150 Raptor hướng về cao nguyên Hoàng Thổ!

Trên đường, khuôn mặt béo của Bàn Tử dọa đến trắng bệch: "Cháu trai lớn, chúng ta tuy là đi cứu vợ nhỏ của cậu, nhưng cũng phải chú ý đến tính mạng chứ?" "Bàn gia tôi còn chưa lấy vợ đâu!" Phương Ngôn không nói gì, Hoắc Tú Tú bị người khác lừa đến Long Lĩnh Mê Quật, hiện tại sống chết không rõ.

Nếu không phải có một số trang bị không thể lộ ra ngoài ánh sáng, Phương Ngôn đã định trực tiếp đi tàu cao tốc đến Thiểm Bắc.

Xe chạy như bay, từ Kinh Thành đến Thiểm Bắc, nhóm người Phương Ngôn chưa đầy 5 tiếng đã đến Cổ Lan Huyện.

Lúc này trời đã tối, Phương Ngôn đậu xe trước cửa một quán ăn.

Bàn Tử lập tức nhảy xuống xe, chạy đến bên thùng rác ven đường, nôn thốc nôn tháo!

"Cháu trai lớn, Bàn gia lần sau mà tôi còn ngồi xe của cậu nữa, tôi đánh cậu đấy!" Phương Ngôn lúc này nhìn khuôn mặt không còn chút máu của Bàn Tử, cũng áy náy nói: "Bàn gia, chuyện gấp gáp mà?

Đi, tối nay tôi dẫn ông đi vui vẻ, tôi đã hẹn với Tam thúc địa điểm ở đây rồi!" "Tôi sẽ ở đây đợi Tiểu Ca!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên, như thể vừa uống linh đan diệu dược, Bàn Tử bật dậy khỏi mặt đất.

"Sớm đã nghe nói dân phong ở Thiểm Bắc này thuần phác, Bàn gia tôi không tin, hôm nay tôi để xem có thuần phác bằng tiền mặt không!" "Cháu trai lớn, ăn cơm trước đã, Bàn gia tôi tiêu hao nhiều thể lực, lát nữa còn phải ra sức, để cậu biết Bàn gia tôi ở Tứ Cửu Thành là ai!" Phương Ngôn nhìn Bàn Tử lúc này đang hùng hồn lẫm liệt, không khỏi dở khóc dở cười nói: "Đừng có chết trên bụng đàn bà đấy!" "Đi, ăn cơm trước đã!" Đúng lúc này, một giọng nói truyền vào tai Phương Ngôn và mọi người!

"Chúc Chiếu Quy Bặc, Hào Ly Bất Sảng, Trần Đoàn Chuyển Thế, Văn Vương Trọng Sinh!" Phương Ngôn vốn đang chuẩn bị bước vào cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn một lão già tay cầm gậy tre đang chậm rãi đi về phía mình.

Bàn Tử nghe vậy thì vui vẻ: "Ây da, bốn câu định trường thi của

ngài cũng chói mắt quá nhỉ!" "Bàn Tử, im miệng!

Đây là cao nhân!" Sau đó Phương Ngôn chậm rãi chắp tay nói: "Không biết Trần Khôi Thủ đang ở trước mặt, Phương Ngôn tại hạ thất lễ rồi!" Lời này của Phương Ngôn vừa thốt ra, lão mù vốn đang đi chậm rãi đột nhiên dừng phắt lại!

"Tôi chỉ là một thầy bói giang hồ thôi, tiểu hữu nhận nhầm người rồi!" Nói xong định quay người rời đi, Phương Ngôn liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử liền chặn lão mù lại, cười hì hì nói: "Đừng vội đi chứ!" "Gặp nhau là duyên phận, xem cho ba chúng tôi một quẻ, xem chuyến đi này đường sá cát hung thế nào!" Bị Bàn Tử chặn lại, lão mù bất đắc dĩ cười khổ nói: "Thôi được, thôi được!

Giang hồ tương kiến tức là duyên!" "Hôm nay lão mù tôi, phá lệ xem cốt cho ba vị" .....

Trong phòng riêng của quán ăn, sau khi mọi người ăn no, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Xin Trần Khôi Thủ xem giúp tại hạ chuyến đi này cát hung thế nào!" Nói xong liền đưa tay ra, Phương Ngôn tuy cũng biết bói toán, nhưng làm nghề này có một điều cấm kỵ, đó là không thể tự xem cho mình!

Lão mù đặt tay lên bàn tay huyền ngọc của Phương Ngôn, chỉ nhẹ nhàng chạm một cái, sắc mặt lập tức đại biến!

"Tiểu hữu, công phu thật tốt!

Huyền ngọc thủ này e rằng giang hồ khó ai bì kịp, không nhìn thấu, không nhìn thấu!" Phương Ngôn trong lòng thực ra đã sớm hiểu, đối phương chắc chắn không thể đoán ra được cát hung của mình.

Anh cũng không miễn cưỡng, dù sao một thân công pháp của anh đều đến từ hệ thống, nếu lão mù có thể xem ra cả hệ thống!

Vậy thì không nên gọi là lão mù nữa, nên đổi tên thành lão thần

tiên!

Bàn Tử thấy lão mù thật sự có bản lĩnh, lập tức xắn tay áo đặt trước mặt lão mù, kích động nói: "Mau xem cho tôi, xem Bàn gia tôi đời này có mệnh đại phú đại quý không, có thể nuôi được bảy tám trăm tiểu yêu tinh không!" Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, Phương Ngôn lập tức cảm thấy mặt mình đen lại, *Ở cùng với Bàn Tử thật mất mặt!* Lão mù chỉ cười cười không nói gì, nhẹ nhàng đặt tay lên lòng bàn tay của Bàn Tử, sắc mặt lộ vẻ khó hiểu!

"Lạ thật, lạ thật, lão mù tôi hành tẩu giang hồ mấy chục năm, lần đầu tiên gặp được cao nhân như thế này!" "Xin thứ cho lão mù học nghệ không tinh, cốt của vị tiểu hữu này tại hạ cũng không xem chuẩn được!" Bàn Tử nghe đối phương không chịu nói, lập tức không vui: "Đừng mà lão mù, nói đi!

Bàn gia tôi là người cái gì cũng không quan tâm, chỉ cần ông nói ra là được!" "Nếu không nói nửa chừng, Bàn gia hôm nay sợ là không ngủ được!" Nghe lời Bàn Tử, lão mù bất đắc dĩ đành nói ra những thông tin mình xem được: "Sinh mệnh bất tức, thọ dữ thiên tề!" "Như ngộ quý nhân, thử sinh bất hối!" "Lão hủ lần đầu tiên gặp người có sinh mệnh lực dồi dào như vậy, cho nên lão hủ cho rằng mình đã xem sai!" Phương Ngôn và Bàn Tử đều biết, lão mù nói không sai!

Không xem ra được Phương Ngôn, là vì Phương Ngôn có hệ thống, thứ đó không phải là mệnh lý chi đạo có thể chạm tới.

Xem ra Bàn Tử có thể vĩnh sinh, là vì Bàn Tử từng vì nguyên nhân của Mộ Trần Châu mà có được trường sinh bất lão!

Cho nên lão mù, nói không có gì sai, sai là do tầm nhìn của lão quá thấp! .....

Tại đình nghỉ mát của tửu điếm, Phương Ngôn và lão mù ngồi đối diện nhau, sau khi chậm rãi rót cho lão mù một chén nước.

Anh từ từ nói: “Chuyến đi này tôi tìm một người, không biết Trần Khôi Thủ có thể giải đáp giúp tôi không?” Lão mù từ lần đầu gặp mặt, khi Phương Ngôn gọi ra danh hiệu của mình, đã biết lần này gặp được cao nhân!

Chỉ là cái tên Phương Ngôn, trong ấn tượng của lão, lại không có chút ấn tượng nào!

Trong Lão Cửu Môn, cũng không có nhà nào họ Phương cả!

Lão mù trước đó cảm thấy hai người bên cạnh Bàn Tử âm khí cực nặng, mới mạo muội xuất hiện!

Không ngờ lần này lại đập bể biển hiệu của mình!

Số mệnh của cả hai người đều không thể đoán ra được.

Ngược lại, cô gái nhỏ đi theo bên cạnh Phương Ngôn, lão cảm thấy lai lịch không tầm thường!

Cô gái này e rằng là một cỗ thiện thi!

Người có thể mang theo một cỗ thiện thi bên mình, thực lực tự nhiên không cần phải nói!

Nghe đối phương thỉnh cầu, lão mù cũng không ra vẻ, lấy ra một ống thẻ tre, đẩy đến trước mặt Phương Ngôn mở miệng nói: “Xin mời rút thẻ!” Phương Ngôn không do dự, bản thân có Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, đối với việc bói mệnh cũng khá am hiểu!

Anh nhẹ nhàng lắc ống thẻ, không lâu sau một thẻ tre rơi ra từ ống.

Phương Ngôn nhẹ nhàng nhặt thẻ tre này lên, chậm rãi đưa vào tay lão mù.

“Con đường của chuyến đi này có nhiều khó khăn, nhưng cuối cùng sẽ chuyển nguy thành an, việc cầu xin chuyến này rất có thể sẽ

đạt được!

Nhưng tính mạng không lo!" Nghe lời lão mù, tim Phương Ngôn như chùng xuống!

Chương 133

Theo quẻ của lão mù nói, chuyến đi này có khả năng không cứu được Hoắc Tú Tú, nhưng tính mạng của Hoắc Tú Tú sẽ không sao.

"Đa tạ Trần Khôi Thủ đã giải đáp cho tiểu tử, thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, chúng ta giang hồ có duyên sẽ gặp lại!" Phương Ngôn sau khi biết được từ lão mù rằng chuyến đi này của Hoắc Tú Tú không có nguy hiểm, tảng đá lớn trong lòng cũng đã được đặt xuống!

Lúc này không cần phải vội vàng đi tìm Hoắc Tú Tú như vậy, để tránh bị kẻ có ý đồ lợi dụng!

Khi lão mù đi rồi, Bàn Tử lén lút thò đầu ra khỏi phòng hỏi: "Này, cháu trai lớn, ông gọi lão mù kia là Trần Khôi Thủ, là khôi thủ của môn phái nào vậy?" "Bàn gia tôi sao chưa nghe nói nhỉ?" Phương Ngôn nhìn bóng lưng xa dần của lão mù, chậm rãi thở dài nói: "Tên thật của ông ấy là Trần Ngọc Lâu, tự Kim Đường.

Xuất thân từ gia tộc đạo mộ, ba đời đạo khôi, thủ lĩnh của nhóm trộm mộ Xả Lĩnh, tính tình cơ trí vô song, trước khi bị mù thị lực hơn người, có thể "quan nê ngân, nhận thảo sắc, tầm tàng thức bảo", trong địa cung lăng mộ cổ có thể không cần đốt đuốc mà vẫn nhìn rõ mọi vật xung quanh!

"Tiếc cho một vị anh hùng hào kiệt, về già lại sa sút như vậy!" Bàn Tử bị lời nói của Phương Ngôn dọa cho giật mình, nhìn về phía lão mù vừa đi, chột dạ nói: "Trời đất ơi, ghê gớm vậy sao?

Không biết những lời Bàn gia vừa nói có đắc tội với lão mù không!" .....

Khi Phương Ngôn tỉnh giấc, phát hiện tiểu đông tây bên giường đã biến mất.

Anh vội vàng đứng dậy đi tìm, phát hiện tiểu đông tây lúc này đang cùng Muộn Du Bình mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau!

Phương Ngôn trong lòng vui mừng nói: "Tiểu Ca, anh đến lúc nào vậy, đến đúng lúc lắm!" Tiểu Ca không để ý đến câu nói của Phương Ngôn, ngược lại chỉ tay vào tiểu đông tây, chậm rãi nói: "Cái con ở trong mộ dưới đáy biển?" Phương Ngôn gật đầu, ý bảo anh nhìn không sai, chính là con thiện thi đó.

Chỉ là tiến hóa nhanh hơn một chút thôi!

Lúc này, Phương Ngôn nghe thấy Bàn Tử ở bên ngoài hớt hải gọi: "Cháu trai lớn, cháu trai lớn, đoán xem tôi thấy ai này?" "Ủa, Tiểu Ca cũng đến rồi à!" "Nếu Tiểu Ca đã đến, vậy tôi không nói nữa, chúng ta chuẩn bị lên đường thôi!" Phương Ngôn nghe Bàn Tử nói chuyện nửa vời, lập tức nổi cáu: "Mẹ nó Bàn Tử, tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, nói chuyện đừng có nói nửa vời, như vậy khiến người ta khó chịu chết đi được!" "Sau này nói chuyện nửa vời thì đừng có nói nữa!" Bàn Tử thấy Phương Ngôn nổi giận, lập tức nói tiếp: "Tôi thấy Cừu Đức Khảo và A Ninh!" Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Phương Ngôn biến đổi, không ngờ lại gặp A Ninh ở đây!

Cảnh tượng đau mỏi, toàn thân vô lực trong Lỗ Vương Cung và mộ dưới đáy biển năm xưa lại hiện về trước mắt anh.

"A Ninh bây giờ ở đâu?" Lời Phương Ngôn vừa dứt, đã thấy Cừu Đức Khảo dẫn theo A Ninh và một đám vệ sĩ đông đảo chậm rãi bước vào cửa quán ăn.

Sau đó đi thẳng về phía nhóm người Phương Ngôn!

Cừu Đức Khảo mặt mày tươi cười chìa tay ra nói: "Phương lão bản, thật lâu không gặp!" "Hôm nay có thể gặp lại ở đây, thật là duyên phận!" "Không biết, Phương lão bản có phải cũng vì Long Lĩnh Mê Quật mà đến không?" Lời của Cừu Đức Khảo khiến nhóm người

Phương Ngôn nhíu mày!

Không hiểu tại sao hành tung của mình lại bị lão già âm hiểm Cừu Đức Khảo này biết được.

Nhưng binh đến thì tướng chặn, nước lên thì đất ngăn, lão già âm hiểm này đã chọn xuất hiện, vậy chắc chắn có việc cầu xin mình.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng mọi vấn đề, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Phải thì sao, không phải thì sao?" "Cừu lão bản, không lẽ ông dẫn nhiều vệ sĩ như vậy đến cao nguyên Hoàng Thổ du lịch à?" "Có chuyện gì thì nói thẳng đi, chúng ta cũng không phải lần đầu giao tiếp với nhau, phải không?" Nghe trong lời nói của Phương Ngôn có gai, Cừu Đức Khảo không hề tỏ ra khó chịu, ngược lại còn hòa nhã nói: "Người khôn không nói vòng vo, lần này tôi thực ra muốn hợp tác với Phương lão bản, ông biết tôi là người làm ăn, cho nên lần này tôi muốn nhờ Phương lão bản dẫn A Ninh cùng đến Long Lĩnh Mê Quật, ở đó có một món đồ tôi rất cần!" "Đương nhiên, tôi cũng sẽ không lấy không đồ của Phương lão bản, lần này tôi sẵn sàng trả 200 vạn đô la, làm thù lao cho nhiệm vụ lần này, Phương lão bản thấy thế nào?" Phương Ngôn chưa kịp nói, Bàn Tử đã nóng lòng hô lên: "Không vấn đề, thương vụ này tôi nhận!" "Nhưng chúng ta phải nói rõ trước nhé, tiền phải trả trước, và chỉ được lấy một món đồ thôi!" Phương Ngôn vốn định từ chối, nhưng Bàn Tử đã thay anh nhận nhiệm vụ này.

Đã lỡ thì đành làm tới, vậy thì lợi dụng huyết mạch Tướng Thần, lấy ra một trong ba giọt Sơ Ủng Chi Huyết để khống chế A Ninh!

Để A Ninh làm gián điệp cho phe mình, cài vào nội bộ của Cừu Đức Khảo!

Phương Ngôn biết lão già Cừu Đức Khảo này không có ý tốt, vẫn luôn tìm kiếm Mộ Trần Châu để trường sinh bất lão!

Lời nói của Bàn Tử không nhận được sự đồng ý của Cừu Đức

Khảo, gã vẫn nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn, ý hỏi quyết định của anh thế nào?

Phương Ngôn sau khi cân nhắc lợi hại của việc này, chậm rãi nói: "Được, nhiệm vụ này tôi nhận!" "Nhưng phải làm theo những gì Bàn Tử nói, tiền trả trước, chuyển vào tài khoản của tôi, và tôi chỉ đồng ý dẫn theo một mình A Ninh!" "Những vệ sĩ, lính đánh thuê của ông, tôi sẽ không dẫn theo!" Nghe Phương Ngôn đồng ý, Cừu Đức Khảo vô cùng vui mừng!

"OK.OK!" "Cứ làm theo lời ông, tiền tôi sẽ chuyển cho ông ngay lập tức, nhưng tôi hy vọng có thể xuất phát càng sớm càng tốt!" Nói xong Cừu Đức Khảo vui vẻ rời đi, tất cả mọi người đều không chú ý đến ánh mắt âm hiểm lóe lên trong mắt gã khi rời đi! .....

Khi Cừu Đức Khảo rời đi, Phương Ngôn nhìn A Ninh đầy tình tứ, chậm rãi nói: "A Ninh, vào phòng tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô!" A Ninh không do dự, dưới ánh mắt kỳ quặc của Bàn Tử, chậm rãi đi theo bước chân của Phương Ngôn vào phòng!

"Này Tiểu Ca, anh có phát hiện ra, cháu trai lớn hình như có nội tình gì đó với A Ninh không?" Tiểu Ca nhìn Bàn Tử tay trái tay phải không ngừng thay đổi tư thế!

Sắc mặt đen lại, ghét bỏ nhìn Bàn Tử nói: "Vô vị!" Nhìn Muộn Du Bình chuẩn bị rời khỏi quán ăn, Bàn Tử hưng phấn hô lên: "Tiểu Ca, không lẽ anh là trai tân?" "Nói cho Bàn gia tôi nghe đi, ở Tứ Cửu Thành này Bàn gia tôi quen lắm....." Tiểu đông tây dùng đôi mắt to tròn ngây thơ, không ngừng đảo qua lại giữa phòng của Phương Ngôn và nơi Bàn Tử vừa rời đi.

Trong lòng rối bời không biết nên đi đâu?

Khi Phương Ngôn và A Ninh vào phòng, Phương Ngôn đột nhiên lao tới đè A Ninh xuống!

“Từ biệt ở mộ dưới đáy biển, nhớ cô chết đi được!” A Ninh biết Phương Ngôn sắp làm gì, chỉ là không hề chống cự!

Sát thủ trong lòng đã nảy sinh tình cảm, vậy thì không còn là một sát thủ hoàn hảo nữa.

Khi môi lưỡi giao nhau, một giọt Sơ Ủng Chi Huyết từ miệng Phương Ngôn chậm rãi truyền ra, khi rơi vào miệng A Ninh.

Lúc này Phương Ngôn thấy cả người A Ninh đột nhiên co giật.

Phương Ngôn dùng sức giữ chặt gò má của cô, đề phòng A Ninh cắn phải lưỡi!

Không lâu sau, Phương Ngôn thấy trong miệng A Ninh từ từ mọc ra bốn chiếc răng nanh, đây là đặc trưng của cương thi!

Dùng để hút máu!

Trong đầu anh cũng có một mối liên hệ mờ nhạt với A Ninh, dường như lúc này chỉ cần một ý niệm là có thể nắm giữ sinh tử của A Ninh! *Sơ Ủng Chi Huyết quả nhiên bá đạo vô cùng!

Chỉ tiếc là chỉ có ba giọt!* Khi A Ninh không còn co giật nữa, Phương Ngôn chậm rãi buông tay hỏi: “A Ninh, bây giờ cô cảm thấy thế nào?” Chỉ là phản ứng của A Ninh thực sự khiến Phương Ngôn kinh ngạc!

Anh lại một lần nữa cảm khái hiệu quả bá đạo vô cùng của Sơ Ủng Chi Huyết!

Nghe giọng nói nũng nịu của A Ninh, khiến Phương Ngôn nổi hết da gà.

“Chủ nhân, A Ninh lúc này cảm thấy toàn thân rất tốt!

Dường như sức mạnh đã tăng lên!” Phương Ngôn tuy nghe A Ninh gọi mình là chủ nhân rất kích thích, nhưng để che mắt thiên hạ,

anh ra lệnh: “Sau này trước mặt người khác không được gọi ta là chủ nhân, phải giữ thái độ như trước đây với ta!” “Gọi ta là Phương lão bản, Phương Ngôn đều được!” A Ninh gật đầu, tỏ ý đã hiểu!

Trước đây cô đã có tình cảm với Phương Ngôn, bây giờ cả trái tim đều đặt ở Phương Ngôn!

Đối với lời nói của Phương Ngôn, cô đều coi như thánh chỉ, tự nhiên sẽ không có bất kỳ sự vi phạm nào!

“Cô có biết Hoắc Tú Tú không?” Nghe lời Phương Ngôn, A Ninh gật đầu, tỏ ý biết!

Sau đó mở miệng nói: “Hoắc Tú Tú thực ra bị Cừu Đức Khảo lừa đến Long Lĩnh Mê Quật, mục đích là để dẫn dụ ngài ra mặt!” “Giúp gã có được Mộ Trần Châu, sau đó lợi dụng Mộ Trần Châu để trường sinh bất lão!” “Bây giờ trên giang hồ có thể thám hiểm những lăng mộ cao cấp như vậy, chỉ có ngài và Ngô Tam Tỉnh!” “Nhưng Ngô Thiên Chân bị gãy tay, khiến Ngô Tam Tỉnh lúc này không còn ham muốn xuống mộ nữa!” “Cho nên Cừu Đức Khảo đã nhắm vào ngài!” Phương Ngôn lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao Hoắc Tú Tú lại vô duyên vô cớ bị người ta lừa vào Long Lĩnh Mê Quật.

Thực ra là do lão già Cừu Đức Khảo kia không đợi được nữa, muốn nhanh chóng có được Mộ Trần Châu, đạt được mục đích trường sinh bất lão!

Sau khi biết được mọi đáp án, Phương Ngôn nhìn A Ninh lúc này ngoan ngoãn như một chú mèo con, trên mặt lộ ra nụ cười tà mị, chậm rãi nói: “Chủ nhân gần đây cảm thấy tinh lực vô cùng dồi dào, A Ninh có nguyện ý giúp chủ nhân xả đi phần tinh lực dư thừa đó không!” .....

Chiều hôm đó, Phương Ngôn chậm rãi bước ra khỏi phòng, thấy tiểu đông tây đang một mình ngẩn ngơ.

Bàn Tử và Muộn Du Bình không biết đã đi đâu!

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Bàn Tử!

“Alô, cháu trai lớn xong việc rồi à?

Tôi và Tiểu Ca đang ở quán ăn đối diện nghe kể chuyện này!” “Cậu có muốn nghe không?” Phương Ngôn nghe vậy, sắc mặt đen lại nói: “Đừng nghe nữa, chuẩn bị xuất phát đi!” “Tôi biết rồi, Hoắc Tú Tú bị lão già âm hiểm Cừu Đức Khảo kia lừa đến Long Lĩnh Mê Quật, cho nên chúng ta phải nhanh chóng đến Long Lĩnh Mê Quật tìm Tú Tú!” “Mẹ nó, tôi biết ngay lão già âm hiểm Cừu Đức Khảo kia không phải loại tốt lành gì, 20 vạn đô la đưa ra mà mắt không thèm chớp!” “Tôi và Tiểu Ca đến ngay!” Không lâu sau, Phương Ngôn đang đứng trước cửa thấy Bàn Tử vừa đi vừa chửi bới từ phía xa tới!

Chương 134

Khi Bàn Tử thấy A Ninh đứng bên cạnh Phương Ngôn thì lập tức sửng sốt: "Cháu trai lớn, con mụ này, cậu chưa xử lý à?

Nếu đã biết Cừu Đức Khảo là lão quỷ già rồi, tại sao không giải quyết luôn đối phương?" Phương Ngôn nhìn Bàn Tử đang tức giận, mỉm cười.

"Bàn Tử, A Ninh là người của tôi, tôi chuẩn bị để cô ấy cài vào nội bộ của Cừu Đức Khảo, tiện cho tôi nắm được kế hoạch của đối phương!" "Như vậy, sau này tôi hành sự sẽ không bị bó tay bó chân!" Bàn Tử nghe vậy lập tức vui vẻ!

"Cháu trai lớn cừ thật, Bàn gia tôi phục!" ....

Nhóm người Phương Ngôn sau khi thu dọn xong hành lý trang bị, lái chiếc Ford F-150 Raptor hướng về ngôi làng nhỏ dưới chân núi Long Lĩnh.

Khi cả nhóm đến chân núi Long Lĩnh, Phương Ngôn nhìn ngọn núi lớn uốn lượn như một con rắn khổng lồ, không khỏi cảm khái nói: "'Bàn Xà Pha' cái tên này quả nhiên hợp hơn Long Lĩnh nhiều!" Lúc này, dù gọi là Long Lĩnh hay Bàn Xà Pha, nhóm người Phương Ngôn cũng không có tâm tư để ý!

Họ phát hiện một mảnh vải lụa tơ tằm ở lối vào núi!

Phương Ngôn vừa nhìn đã nhận ra, đó là quần áo của Hoắc Tú Tú!

Cô nàng đó đặc biệt thích mặc quần áo làm từ lụa tơ tằm, cho nên mỗi bộ quần áo đều là chất liệu này!

"Bàn Tử, Tiểu Ca!

Tú Tú đã vào núi từ đây, chúng ta cũng mau lên thôi!" Mọi người

nghe vậy, không nói gì, chỉ tăng nhanh bước chân!

Khi nhóm người Phương Ngôn đi được gần 2 tiếng đồng hồ, cuối cùng họ đã tìm thấy "Ngư Cốt Miếu" trong một khe núi!

Ngư Cốt Miếu còn hoang tàn hơn Phương Ngôn tưởng tượng, trước đó anh nghe nói Ngư Cốt Miếu đã mất hương khói mấy chục năm, đã có chuẩn bị tâm lý, không ngờ đến nơi nhìn thấy, ngôi miếu này đã nát đến mức sắp sập.

Lúc này tiểu đông tây kéo kéo tay áo Phương Ngôn!

Sau đó chỉ về phía một bụi cỏ phía trước!

Phương Ngôn vạch bụi cỏ phía trước ra, phát hiện chiếc nhẫn cầu hôn anh tặng cho Hoắc Tú Tú!

Phương Ngôn biết, phương hướng truy tìm lần này không sai, Hoắc Tú Tú đã đi xuống từ Ngư Cốt Miếu này!

Có thể cô ấy đã bị người ta áp giải, nếu không sẽ không tìm cách khác mà lại vứt đi chiếc nhẫn cầu hôn!

Lúc này, cái đầu của Bàn Tử cũng thò vào nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn trong tay Phương Ngôn!

"Chà, được đấy chứ, chưa xuống mộ đã nhặt được nhẫn kim cương lớn, báo hiệu hôm nay chúng ta sắp phát tài rồi!" Lúc này, giọng điệu của Phương Ngôn lạnh như băng: "Đây là chiếc nhẫn cầu hôn tôi tặng cho Hoắc Tú Tú!" Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử vốn đang hưng phấn vô cùng, lập tức như quả bóng xì hơi, Bàn Tử là tay giang hồ lão luyện, biết ý nghĩa của việc vứt đi nhẫn cầu hôn!

"Mẹ nó, dám động đến cháu dâu của Bàn gia!" "Đi, cháu trai lớn, chúng ta xuống dưới, xem xem là thằng nào không có mắt dám làm như vậy!" Phương Ngôn không do dự, trực tiếp xông vào Ngư Cốt Miếu, xoay bức tượng thần một vòng, bức tường phía sau vốn là

tường gạch lập tức mở ra!

Một lối đi xuất hiện!

"Cháu trai lớn, được đấy, lối đi bí mật như vậy mà cậu cũng tìm ra được?" Phương Ngôn không nói gì, trực tiếp nằm thẳng người trượt xuống theo đường hầm!

Những người còn lại cũng học theo dáng vẻ của Phương Ngôn, trượt xuống.

Chỉ có Bàn Tử là mặt mày khổ sở!

"Mẹ nó, đào cái đường hầm hẹp thế này, thuần túy là bắt nạt Bàn gia thân hình cường tráng mà!" Bàn Tử cuối cùng với vẻ mặt tuyệt vọng trượt xuống!

Lúc này, Phương Ngôn cảm thấy trong đầu âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên: *Keng, ngài đã tiến vào U Linh Trủng, nhận được Sức mạnh +1!* *Keng, ngài đã tiến vào U Linh Trủng, nhận được Thể chất +1!* *Keng, ngài đã tiến vào U Linh Trủng, nhận được Tốc độ +1!* *Keng, ngài lần đầu tiên tiến vào U Linh Trủng, nhận được tất cả cấp độ Kim Chung Tráo +1!* "Tắt, nhắc nhở hệ thống!" Lúc này Phương Ngôn không còn niềm vui sướng khi xuống mộ như mọi khi, ngược lại càng thêm lo lắng!

Bởi vì lúc này anh thấy phía trước có không ít thi thể nằm la liệt!

Nhìn những thi thể này hiện tại chưa xuất hiện dấu hiệu thối rữa!

Rõ ràng những người này cũng vừa chết không lâu!

Tú Tú, em nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu nhé!* Lúc này Bàn Tử cuối cùng cũng chui ra được khỏi đường hầm chật hẹp, quần áo trên người đã bị mài rách tả tơi!

"Mẹ nó, hai thằng ranh con nào đào cái đường hầm này, thật làm

khó Bàn gia!" "Cháu trai lớn, nếu không phải vì cứu cháu dâu, tôi sẽ không bao giờ xuống đây!" Phương Ngôn cũng biết Bàn Tử lần này xuống mộ thật sự vất vả!

Bèn mở lời: "Bàn gia, không sao đâu, đợi về Kinh Thành, tôi sẽ để ông tha hồ thi triển thập bát ban võ nghệ!" "Tiền tôi trả!" Nghe lời này của Phương Ngôn, Bàn Tử đang chửi bới lập tức đứng thẳng người dậy: "Cháu trai lớn hào phóng!

Hôm nay Bàn gia liều cái mạng già này cũng phải cứu cháu dâu về!" Nói xong, gã lấy ra hai khẩu tiểu liên từ ba lô đeo sau lưng, treo trước ngực.

Trông như thể lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh!

"Tôi mở đường, mọi người theo sau tôi!" Nói xong, Phương Ngôn cầm Lục Long Kim Đao, một mình đi trước men theo đám thi thể tiến về phía trước!

Bàn Tử theo sau Phương Ngôn, thấy trong ba lô của Phương Ngôn dường như có vật sống đang động đậy.

"Cháu trai lớn, trong túi cậu đựng cái gì vậy, sao cứ động đậy lung tung thế!" Phương Ngôn không quay đầu lại, chỉ một từ thoát ra từ miệng: "Ngỗng!" Phương Ngôn đã quen thuộc với cốt truyện, biết rằng cần phải dùng ngỗng để kinh động toàn bộ U Linh Trủng.

Để cho những hồn ma trong U Linh Trủng này trì hoãn đội trộm mộ phía trước!

Như vậy mới có cơ hội cứu được Hoắc Tú Tú!

Dù sao cũng đã ba ngày kể từ khi Hoắc Tú Tú bị lừa đi, Phương Ngôn không biết Hoắc Tú Tú có còn ở trong ngôi mộ này không!

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức, nghe theo mệnh trời!

Lúc này, A Ninh khó hiểu hỏi: "Tại sao lại phải mang ngỗng xuống mộ?" Tốc độ của Phương Ngôn không dừng lại, anh chậm rãi nói: "Thời xưa khi xây dựng lăng mộ, sau khi kết cấu địa cung hoàn thành, đều cần phải giết mổ lợn, bò, dê ba loại súc vật trong mộ, trói ba loại gia cầm dưới đất, để tiễn đi những sinh linh gần lăng mộ, khiến cho trời cao ban cho nơi này sự bình an!" "Cách làm này gọi là, tam sinh thông thiên, tam cầm đạt địa." "Đầu lợn, đầu bò, đầu dê đồng thời cúng tế là nghi lễ vô cùng long trọng, có thể truyền đạt thông tin lên trời cao!" "Ba loại gia cầm thì hiến tế cho các vị thần linh cư ngụ dưới lòng đất!" "Gia súc có thể khiến cho chân khí và dư khí kết hợp, cho nên trong hố bồi táng tất phải chôn gia súc để thuận theo tinh cung và lý địa mạch!" "Trong ba loại gia cầm, ngỗng là loài có linh tính nhất, tương truyền ngỗng có thể nhìn thấy ma quỷ, cho nên tôi mang theo con ngỗng này mới có thể đến được U Linh Trủng của Tây Chu thực sự!" Khi nhóm người Phương Ngôn, men theo hướng của các thi thể truy đuổi, phát hiện phía trước xuất hiện một cầu thang đá trên không tới đỉnh, dưới không thấy đáy, Phương Ngôn biết, đây chính là Huyền Hồn Thê trong U Linh Trủng!

Nguyên lý thiết kế của Huyền Hồn Thê đã thất truyền hàng ngàn năm, có không ít nhà toán học và khoa học gia đều say mê nghiên cứu nó.

Một số quan điểm cho rằng đây là một loại thôi miên số học, cố ý để lại một loại ký hiệu hoặc thông tin số học để mê hoặc người đi.

Các nhà toán học thì cho rằng, đây là một mô hình số học có kết cấu phức tạp, người ở trong đó nhìn thì chỉ có một cầu thang, thực tế lại thông ra bốn phương tám hướng, ký hiệu hình lưỡi liềm là một cái bẫy, ký hiệu thực tế trên các bậc thang dần dần lệch đi, cộng thêm một số bậc thang và vách đá, có thể đã được sơn một loại sơn hấp thụ ánh sáng được pha chế theo công thức cổ xưa, càng khiến người ta

khó phân biệt phương hướng, một khi tin vào thông tin đó, sẽ khiến người ta phán đoán logic sai lầm, tưởng rằng mình đang đi thẳng, thực tế lại vô tình đi vào đường rẽ, ở trên đường rẽ đi vòng vo một hồi lớn, cuối cùng hoàn toàn mất phương hướng, độ chênh lệch của các bậc thang nhỏ, có thể là để tạo ra ảo giác về độ cao thấp cho người đi!

Phương Ngôn quen thuộc cốt truyện biết rằng, ở dưới chỉ cần dùng máu ngỗng để dẫn dụ ra khuôn mặt quỷ trong quan tài phía dưới, tiêu diệt nó là có thể qua ải này!

Không chút do dự, Phương Ngôn trực tiếp xách một con ngỗng trong ba lô ra, nhảy lên một bậc thang đá, rút ra một con dao găm từ thắt lưng, từ từ cắt cổ con ngỗng.

Máu ngỗng theo bậc thang đá tí tách nhỏ giọt!

Lúc này, toàn bộ lăng mộ trở nên yên tĩnh lạ thường.

Đúng lúc đó, Phương Ngôn nghe thấy phía trên Huyền Hồn Thê có một giọng nói quen thuộc hét lớn: "Phương Ngôn, mau đi đi, đây là một âm mưu!" Phương Ngôn đột ngột ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trên Huyền Hồn Thê có một người phụ nữ bị trói, chính là người vợ mà anh ngày đêm mong nhớ, Hoắc Tú Tú!

"Thằng khốn nào trói vợ tao ở đây?" "Tú Tú đừng sợ, anh đến rồi!" Phương Ngôn thi triển tuyệt học Thê Vân Tung của Võ Đang, chỉ trong vài khoảnh khắc đã nhảy đến trước mặt Hoắc Tú Tú!

Lục Long Kim Đao trong tay vung mạnh một cái, dây thừng lập tức bị chặt đứt, Hoắc Tú Tú rơi xuống từ trên không!

Phương Ngôn lập tức ôm Hoắc Tú Tú vào lòng, từ từ hạ xuống Huyền Hồn Thê!

Phương Ngôn chưa kịp nói với Hoắc Tú Tú một câu nào, đã nghe thấy!

“Két, két, két, két!” Tiếng đẩy nắp quan tài, mọi người đều là cao thủ đạo mộ, tự nhiên sẽ không nghe nhầm.

Chương 135

Phương Ngôn đột ngột ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên đầu Hoắc Tú Tú lúc nãy có một chiếc quan tài bằng ngọc lơ lửng!

Trong lòng anh lập tức chùng xuống, nơi này đã khác với Long Lĩnh Mê Quật trong ký ức rồi.

Lúc này, một con cương thi toàn thân tỏa ra huyết khí từ từ đứng dậy khỏi quan tài ngọc!

Máu ngỗng không hề triệu hồi ra khuôn mặt quỷ quen thuộc, ngược lại lại làm sống lại con huyết thi không biết đã bị chôn vùi bao nhiêu năm này.

Sau khi nhìn thấy thi thể này, Muộn Du Bình vốn luôn không đổi sắc mặt đột nhiên hét lớn: "Mau đi, là Thiết Diện Sinh trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung!" "Có người đã lột bỏ Ngọc Dũng trên người Thiết Diện Sinh, bây giờ gã này là một con huyết thi hàng nghìn năm tuổi thật sự!" "Nếu bây giờ không đi sẽ không kịp nữa!" Mọi người nghe lời Muộn Du Bình, đều kinh ngạc, vừa chuẩn bị bỏ chạy!

Thì phát hiện huyết thi Thiết Diện Sinh, đã chặn mất đường lui của họ!

"Ực, ực!" Tiếng nuốt nước bọt không ngừng phát ra từ miệng Bàn Tử!

Bọn họ đều đã xuống mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, lúc đó nếu không phải vì lo lắng con Thiết Diện Sinh mặc Ngọc Dũng này sau khi biến thành thi thể sẽ khó đối phó, có lẽ họ đã không từ bỏ Ngọc Dũng trị giá mấy chục tỷ kia.

Phương Ngôn lúc này thấy huyết thi do Thiết Diện Sinh biến thành

đang chặn lối vào, vì vậy lập tức ném một sợi dây móc câu găm chắc vào vách tường mộ thất.

"Mọi người lên trên Huyền Hồn Thê trước, để tôi thử sức với gã này!" Mấy người không do dự, họ đều biết thực lực của Phương Ngôn!

Bây giờ trong mấy người họ trừ Muộn Du Bình và tiểu đông tây ra, e rằng những người khác đều là gánh nặng!

Cho nên chỉ có thể tạm thời né tránh!

Khi Phương Ngôn buộc xong dây thừng, anh nhảy một phát, một cước đá mạnh vào người con huyết thi đang định tấn công Bàn Tử!

"Keng, đá huyết thi Thiết Diện Sinh một cước, nhận được Sức mạnh +3" "Keng, đá huyết thi Thiết Diện Sinh một cước, nhận được Thể lực +3" "Keng, đá huyết thi Thiết Diện Sinh một cước, nhận được Tốc độ +1" "Keng, đá huyết thi Thiết Diện Sinh một cước, nhận được Kháng Thi Độc +0 (đã miễn dịch)" Phương Ngôn ngay khoảnh khắc lao ra đã bảo hệ thống bật âm báo!

Anh muốn biết con huyết thi này hiện tại ở cấp độ nào!

Muốn biết cấp độ, cách tốt nhất là đánh nó!

Chỉ cần thuộc tính cộng vào không đủ nhiều, vậy thì chứng tỏ con huyết thi này cũng bình thường, nếu thuộc tính cộng vào cao, vậy thì hôm nay nhất định phải cày nó!

Dù sao Hoắc Tú Tú cũng đã tìm thấy, bây giờ không còn gì phải sợ!

Sau khi nghe âm báo cộng thuộc tính của hệ thống, Phương Ngôn biết thực lực của con huyết thi này, e rằng còn mạnh hơn cả Kim Mao Thi Hống rất nhiều!

Chỉ là càng mạnh càng có thể kích phát ý chí chiến đấu của Phương Ngôn! *Giết quái vật như thế này, phần thưởng chắc sẽ rất phong phú đây!* Phương Ngôn thi triển Quỷ Dị Mê Tung Bộ, không ngừng di chuyển xung quanh huyết thi!

Thỉnh thoảng lại tung một quyền hoặc một cước vào đối phương, sung sướng cày các loại thuộc tính!

Cày một hồi, Phương Ngôn cảm thấy không ổn!

Lúc này trong mộ thất tràn ngập một lượng lớn thi độc, anh có thể miễn dịch thi độc, nhưng Hoắc Tú Tú và mấy người kia thì không được!

Trong thời gian ngắn họ có thể cầm cự, nhưng nếu thời gian kéo dài sẽ xảy ra vấn đề lớn!

"Bàn Tử, ông dẫn mọi người tiếp tục đi xuống dưới, tôi ở lại đây đối phó với con huyết thi này!" Bàn Tử lúc này không chút do dự, từ sau lưng lấy ra một cây lân quang đồng, từ từ đi xuống dưới.

Gã cần dẫn mọi người đi theo quỹ đạo của mình để thoát ra ngoài!

Lần này tuy không có Lão Hồ bên cạnh, nhưng lại có một Tiểu Ca mạnh hơn Lão Hồ ở bên.

Bàn Tử đối với chuyến đi U Linh Trủng lần này tràn đầy tự tin!

Chuyện bên Bàn Tử tạm thời không nhắc đến!

Bây giờ trước Huyền Hồn Kiều chỉ còn lại một người và hai tống tử!

Chính xác hơn nên là ba tống tử!

Bởi vì trong cơ thể Phương Ngôn bây giờ đang chảy dòng máu của Tướng Thần, là lão tổ tông của đám tống tử này!

"Mẹ nó, hôm nay lão tổ tông sẽ dạy cho cái thằng phản bội này

cách làm thi!" Huyết thi Thiết Diện Sinh, nếu là lần đầu tiên xuống mộ trước đây, Phương Ngôn gặp phải gã này, chắc chắn sẽ quay đầu bỏ đi!

Chỉ là bây giờ, trước mặt Phương Ngôn đã mạnh hơn vô số lần so với trước đây, huyết thi do Thiết Diện Sinh biến thành chỉ có thể hơi khó nhằn một chút mà thôi!

Bây giờ còn có tiểu đông tây giúp đỡ!

Tiểu đông tây từ sau khi ăn sọ của Kim Mao Thi Hống, lại một lần nữa tiến hóa!

Từ bề ngoài mà nói, những chỗ cần lớn đã lớn hơn một chút, ước chừng thực lực cũng đã tăng lên không ít!

Phương Ngôn tay phải cầm móng vuốt của Thi Vương, đâm về phía Thiết Diện Sinh.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Thiết Diện Sinh biến mất khỏi vị trí ban đầu, cơ thể đột ngột xuất hiện trên đầu Phương Ngôn.

Trong ánh mắt lộ ra một tia khó hiểu! *Chết tiệt, thằng này có thần trí!* "Tiểu đông tây, nhân lúc này đánh nó xuống!" Nghe lời Phương Ngôn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu đông tây đầy vẻ hung ác, con ngươi màu đen trong khoảnh khắc biến thành màu đỏ như máu, mái tóc dài đen nhánh, lúc này cũng biến thành màu bạc xen lẫn vàng, tỏa ra ánh sáng khác nhau!

"Xem ra đợi đến khi tóc của tiểu đông tây hoàn toàn biến thành màu vàng, thì tiểu đông tây có thể tiến hóa thành Kim Mao Thi Hống rồi!" "Không biết sau khi tiến hóa, tình trạng cơ thể có thay đổi không nhỉ?

Thật đáng mong đợi!" Trong lúc Phương Ngôn lơ đãng một chút, phát hiện tiểu đông tây đã bị Thiết Diện Sinh đánh bay!

Khoảnh khắc đó Phương Ngôn nổi giận đùng đùng, mẹ nó, dám động đến người của lão tử, giết chết mày!

"Huyền Ngọc Chỉ!" Khi sắp tiếp cận Thiết Diện Sinh, đột nhiên một đôi ngón tay tỏa ra huyết quang duỗi ra đối chọi với Phương Ngôn!

Phương Ngôn thấy chiêu này, sắc mặt biến đổi, không thể tin được nói: "Phát Khâu Chỉ!" Hai chiêu thức giống nhau va vào nhau, lập tức hai bên đều đồng thời lùi lại vài bước!

Nếu như vừa rồi Phương Ngôn không dám chắc chắn con Thiết Diện Sinh này còn giữ lại thần trí, thì bây giờ hoàn toàn có thể khẳng định!

Thiết Diện Sinh thật sự còn giữ lại thần trí!

Chỉ không biết thần trí này được giữ lại ở mức độ nào!

"Ta biết, ngươi còn giữ lại thần trí, ta muốn biết rốt cuộc là ai đã mang ngươi đến đây?" "Ngọc dũng trên người ngươi đâu?" Nghe lời Phương Ngôn, Thiết Diện Sinh rõ ràng ngẩn ra!

Phương Ngôn từ hành động của đối phương, có thể thấy được nó đang suy nghĩ!

Suy nghĩ về vấn đề anh vừa hỏi.

"Keng, vấn đề của ngài đã làm khó Thiết Diện Sinh, nhận được Trí lực +1!" Thông báo này khiến Phương Ngôn vui mừng, một thuộc tính hoàn toàn mới!

Tăng trí lực!

Nếu hỏi trong xã hội ngày nay thuộc tính nào mạnh nhất, thì chỉ có trí lực là đứng đầu!

Chương 136

Sức mạnh, thể chất, tốc độ đều có thể thông qua rèn luyện để tăng lên!

Nhưng trí lực thì là do trời sinh!

Đọc nhiều sách chỉ có thể tăng cường kiến thức dự trữ!

Nhưng muốn tăng trí lực thì rõ ràng là không thể!

Tuy cộng thêm một điểm trí lực không có thay đổi gì!

Nhưng nếu cộng thêm mười điểm, thậm chí mấy chục điểm, thì Phương Ngôn sẽ trở thành người thông minh nhất thế giới này! .....

Phương Ngôn nếm được vị ngọt, chuẩn bị dùng phương thức tấn công bằng lời nói để tăng cường trí lực!

"Ngươi có nhớ ai đã đỡ đẻ cho ngươi không?" "Ngươi có nhớ mặt nạ của ngươi năm xưa dùng bao nhiêu búa để rèn không?" "Ngươi có nhớ Lỗ Thương Vương có bao nhiêu phi tử không?" "Ngươi có nhớ trên Ngọc dũng có bao nhiêu mảnh ngọc không?" Những câu hỏi dồn dập như mưa của Phương Ngôn, khiến Thiết Diện Sinh ôm đầu gào thét!

"Keng, vấn đề của ngài đã làm khó Thiết Diện Sinh, nhận được Trí lực +1!" "Keng, vấn đề của ngài đã làm khó Thiết Diện Sinh, nhận được Trí lực +1!" "Keng, vấn đề của ngài đã làm khó Thiết Diện Sinh, nhận được Trí lực +1!" "Keng. ....." Thấy Thiết Diện Sinh lúc này đã rơi vào thế tấn công bằng câu hỏi!

Phương Ngôn không chút do dự, lấy ra móng vuốt của Kim Mao Thi Hống, hung hăng đâm về phía đầu của Thiết Diện Sinh!

Trí tuệ tuy quan trọng, nhưng giết chết loại quái vật cấp cao này

phần thưởng càng hấp dẫn hơn!

Chỉ là điều khiến Phương Ngôn không ngờ tới, móng vuốt của Thi Vương chỉ đâm vào trán của Thiết Diện Sinh một chút rồi dừng lại!

Lực phòng ngự của Thiết Diện Sinh, đã đạt đến một mức độ kinh người!

Phương Ngôn lần này, không những không gây ra tổn thương lớn cho Thiết Diện Sinh!

Ngược lại còn khiến Thiết Diện Sinh tỉnh lại từ thế tấn công bằng câu hỏi!

Lúc này Phương Ngôn thấy cả khuôn mặt của Thiết Diện Sinh đều trở nên méo mó!

Sát khí và thi khí kinh khủng lan tràn trong không gian hiện tại!

Những thi thể trên mặt đất trước đó đều bị tử khí này lây nhiễm thành những con huyết thi mới!

Sắc mặt Phương Ngôn đại biến, trộm gà không thành lại mất nắm thóc chính là hành vi hiện tại của anh!

"Tại, tại, tại sao?" "Cùng là một tộc, tại sao lại ra tay với ta?" Giọng nói u oán vang vọng truyền vào tai Phương Ngôn.

Lúc này Phương Ngôn, ý thức được chuyện lớn không ổn rồi!

Thần trí của gã này đang dần dần tăng lên!

Nếu cuối cùng tăng lên đến trí tuệ ban đầu, thì Phương Ngôn thậm chí còn nghi ngờ, trên thế giới này liệu có người nào có thể chế ngự được gã này hay không!

Bây giờ Phương Ngôn hiếm khi nghiêm túc, quyết định lần này nhất định phải giết chết hoàn toàn Thiết Diện Sinh ở đây!

Nếu không, dựa vào năng lực của gã này, thì tương lai có thể sẽ có một trận đại nạn!

"Huyền Ngọc Tí, Bôn Lôi Quyền!" Ánh sáng xanh bạc lấp lánh như mưa điểm rơi vào vị trí tim của Thiết Diện Sinh!

Nếu Thiết Diện Sinh là dùng thân thể người sống mặc Ngọc Dũng để hạ táng, thì lúc này nên vẫn còn giữ lại trái tim của con người!

Cũng chỉ cần đánh nát trái tim của nó, không chừng có thể giết chết hoàn toàn Thiết Diện Sinh!

Thiết Diện Sinh là một cao nhân phong thủy thời Chiến Quốc, đối với chiến đấu tự nhiên không hề xa lạ!

Nắm đấm mấy vạn cân của Phương Ngôn chỉ có lúc đầu mới đánh trúng vị trí tim của Thiết Diện Sinh!

Những đòn tấn công còn lại đều bị Thiết Diện Sinh gặp chiêu nào phá chiêu đó, chặn đứng toàn bộ.

Chỉ có vài đòn tấn công, đánh trúng xung quanh tim của Thiết Diện Sinh, không gây ra quá nhiều phiền phức cho nó!

Nhưng Phương Ngôn có lòng tin sẽ giành được thắng lợi cuối cùng, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về anh!

Dù sao bây giờ anh đang ở trong mộ!

Trong mộ anh sẽ không ngừng trở nên mạnh hơn!

Theo diễn biến của trận chiến, Phương Ngôn càng đánh càng kinh hãi!

Áp lực mà huyết thi Thiết Diện Sinh mang lại mạnh hơn nhiều so với anh tưởng tượng!

Nếu không phải khi xuống U Linh Trủng, hệ thống đã cộng cho Kim Chung Tráo của anh một cấp.

Lúc này không chừng anh cũng đã bị thương!

Những thi thể nằm trên mặt đất trước đó, bây giờ đang từ từ tiến lại gần Phương Ngôn!

Tiểu đông tây đã bị thương trong trận chiến với Thiết Diện Sinh trước đó, dẫn đến việc Phương Ngôn phải phân tâm đối phó với những con huyết thi nhỏ này!

"Keng, giết chết một con huyết thi, kinh nghiệm Huyền Ngọc Tí +5!" "Keng, giết chết một con huyết thi, kinh nghiệm Huyền Ngọc Tí +5!" "Keng, bị Huyết Thi Vương tấn công, thể chất +3!" "Keng, bị thi độc của Huyết Thi Vương tấn công, kháng độc +0!(đối với thi độc đã miễn dịch!)" Phương Ngôn đột ngột lùi lại một bước, đè nén ngực chuẩn bị phun ra một ngụm máu.

Anh vẻ mặt ngưng trọng nhìn Thiết Diện Sinh, sắc mặt âm lãnh nói: "Mẹ nó, cả lão tổ tông cũng dám đánh!" "Hôm nay nếu không cho thằng con cháu bất hiếu này thấy sự lợi hại của lão tổ tông, e rằng mày không biết tao là tổ tông của mày!" Phương Ngôn vận chuyển nội lực, chuẩn bị dùng cách "cách sơn đả ngưu" để đối phó với Thiết Diện Sinh!

Những đòn tấn công thông thường không thể gây ra tổn thương cho Thiết Diện Sinh được nữa.

Phòng ngự cao, máu dày, phải tìm ra điểm yếu của Thiết Diện Sinh!

Phương Ngôn trong lúc không ngừng giằng co với Thiết Diện Sinh, đồng thời trong đầu cũng đang suy nghĩ xem điểm yếu của Thiết Diện Sinh ở đâu.

Còn việc rút lui?

Phương Ngôn chưa từng nghĩ đến, tác chiến trong mộ, đây không

chỉ là sân nhà của tống tử, quỷ hồn!

Đây đồng thời cũng là sân nhà của Phương Ngôn!

Nếu không lo lắng cho Bàn Tử, Phương Ngôn thậm chí còn định ở đây đại chiến với Thiết Diện Sinh ba ngày ba đêm!

Để cho gã này biết trong mộ rốt cuộc ai mới là bố! .....

Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, không ngừng di chuyển trong mộ đạo!

Trận chiến giữa Phương Ngôn và Thiết Diện Sinh ngày càng nhanh!

Chương 137

Lúc này trong mộ chỉ có thể nghe thấy tiếng va chạm ầm ầm!

Mắt thường căn bản không thể nhìn rõ hành tung của hai người!

Đây là trận chiến khó khăn nhất mà Phương Ngôn từng đánh!

Cũng là đối thủ mạnh nhất mà Phương Ngôn gặp phải trong mộ!

Những bức tường mộ xung quanh đều bị cơ thể hai người không ngừng va chạm, xuất hiện những vết nứt!

Lúc này, Bàn Tử và những người khác đã qua Huyền Hồn Kiều, cũng bị động tĩnh phía trên dọa cho không nhẹ!

Bàn Tử lúc này kinh hồn chưa định nói: "Trời đất ơi, võ công của cháu trai lớn lại lợi hại như vậy, Tiểu Ca có đánh lại được cháu trai lớn của tôi không?" Muộn Du Bình mặt không đổi sắc nói: "Tỷ thí thì năm năm, sinh tử tương bác, tôi chắc chắn chết!" Hoắc Tú Tú đối với lời khen dành cho người đàn ông của mình, cũng không có tâm tư vui mừng.

Tuy là người của Lão Cửu Môn, nhưng đối với việc xuống mộ vẫn còn ở trong trạng thái mơ màng.

Từ nhỏ tai nghe mắt thấy, tuy nghe các trưởng bối nói trong mộ có tử thi, âm hồn các loại!

Nhưng chưa bao giờ nghe nói, lại có tống tử lợi hại như vậy!

Lúc này cô khá lo lắng cho Phương Ngôn, đối mặt với tống tử lợi hại như vậy liệu có thể chiến thắng hay toàn thân trở ra không.

Hoắc Tú Tú mặt mày lo lắng hỏi: "Phương Ngôn có đuổi kịp chúng ta không, chúng ta có nên đợi không?" Bàn Tử cũng không biết

trả lời câu hỏi của Hoắc Tú Tú như thế nào, đối với con huyết thi trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung đó, Bàn Tử cũng không thể biết được thực lực thực sự của nó!

Trước đó chỉ là tự an ủi bản thân, cho rằng Phương Ngôn có thể đánh bại đối phương!

Nhưng bây giờ nghe động tĩnh phía trên ngày càng lớn, Bàn Tử cũng có chút không chắc chắn!

Sau khi tâm tư không chắc chắn ngày càng nặng, Bàn Tử không nhịn được nữa nói: "Hay là, tôi và Hoắc Tú Tú ở đây đợi, Tiểu Ca lên trên xem Phương Ngôn thế nào rồi?" "Ước chừng, hai người cùng đối phó gã đó, chắc là có thể tiêu diệt được nó!" Nghe lời Bàn Tử, Muộn Du Bình nhìn hai người một cái, rồi quay người lao về phía Huyền Hồn Thê!

Sau đó trong tai Bàn Tử truyền đến giọng nói của Muộn Du Bình: "Chăm sóc tốt cho Hoắc Tú Tú, nếu phía trên không có động tĩnh nữa, lập tức rời khỏi ngôi mộ này!" .....

Bàn Tử nhìn Muộn Du Bình đang không ngừng leo lên Huyền Hồn Thê, lớn tiếng hét: "Phải nhớ, còn núi xanh thì không lo không có củi đốt!" Bàn Tử cũng không chắc Muộn Du Bình có nghe được lời mình không, quay người nói với Hoắc Tú Tú: "Cháu dâu, đừng sợ, cháu trai lớn lợi hại lắm, là người giỏi nhất mà tôi từng gặp trong mấy chục năm giang hồ của mình." "Ngoài việc không đẹp trai bằng tôi ra, điểm nào cũng mạnh hơn tôi!" Hoắc Tú Tú bị lời nói không biết xấu hổ của Bàn Tử chọc cười!

"Hừ, người đàn ông của tôi chỗ nào cũng mạnh hơn ông, về mặt đẹp trai thì ông và người đàn ông của tôi căn bản không cùng một đẳng cấp!" Có Bàn Tử chọc cười, tâm trạng căng thẳng của Hoắc Tú Tú lúc này cũng từ từ dịu đi. .....

Khi Muộn Du Bình đến lối vào Huyền Hồn Thê, anh bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trước đó anh cho rằng mình có thể ngang tài ngang sức với Phương Ngôn, nhưng khi thấy Phương Ngôn giao chiến với Thiết Diện Sinh.

Lúc này anh không thể không thừa nhận trong lòng, mình căn bản không mạnh bằng Phương Ngôn.

Tỷ thí, nếu Phương Ngôn nghiêm túc, có lẽ cũng sẽ bị áp đảo!

Muộn Du Bình đột nhiên xuất hiện, cả Phương Ngôn và Thiết Diện Sinh đều phát hiện ra.

Lúc này Phương Ngôn giận dữ nói: "Mẹ nó anh lên đây làm gì?

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử ai bảo vệ!" Lời nói gần như chế giễu của Phương Ngôn, lập tức kích động lòng kiêu ngạo trong lòng Muộn Du Bình.

Trương Khải Linh từ nhỏ đã là thiên tài được vạn người chú ý, từ khi nào lại bị người ta xem thường như hôm nay!

Khuôn mặt vốn không có biểu cảm, lúc này đỏ bừng lên hét: "Tôi giúp anh!" "Ai cần anh giúp, cút xuống bảo vệ họ đi!" "Nếu họ xảy ra chuyện, lão tử lột da anh!" Cũng không trách Phương Ngôn lại sốt ruột, trong U Linh Trủng không đơn giản như vậy, chỉ có Bàn Tử và Hoắc Tú Tú hai kẻ tay mơ ở cùng nhau!

Căn bản không thể đối phó với những chuyện trong mộ! .....

Dư chấn kinh khủng của trận chiến, khiến cho ngôi mộ cổ ngàn năm cuối cùng cũng không chịu nổi sự va chạm như vậy.

Nó phát ra tiếng cảnh cáo đối với những kẻ xâm phạm!

"Rắc, rắc!" *Tường mộ nứt rồi!

Nơi này sắp sập!* Phương Ngôn lúc này trong lòng vô cùng lo lắng, chuyện anh sợ nhất đã xảy ra!

“Tiểu Ca, mau đi dẫn Bàn Tử và Hoắc Tú Tú rời khỏi đây!” “Ngôi mộ này sắp sập rồi!” Muộn Du Bình tuy đối với lời nói vừa rồi của Phương Ngôn cảm thấy không hài lòng, nhưng bây giờ anh phân biệt được nặng nhẹ.

Việc cấp bách nhất hiện tại, là nhanh chóng rời khỏi đây, chứ không phải ở đây đấu võ mồm với Phương Ngôn!

“Tôi dẫn họ ra ngoài trước, anh cẩn thận!” Nói xong, không chút do dự, tốc độ của cơ thể phát huy đến cực hạn, chỉ trong vài hơi thở, đã xuống đến đáy của Huyền Hồn Thê!

Tiếng tường vỡ, Bàn Tử cũng nghe thấy.

Lúc này Bàn Tử cũng lo lắng vô cùng, nhưng tính cách được rèn luyện nhiều năm cho gã biết, người sống mới có hy vọng!

Sau khi nghe tiếng tường vỡ, Bàn Tử trực tiếp kéo Hoắc Tú Tú chạy về phía lối ra trong ký ức!

Hoắc Tú Tú không hiểu hỏi: “Bàn Tử, sao vậy?

Chúng ta không ở đây đợi Phương Ngôn sao?” “Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?” Bàn Tử sắc mặt căng thẳng mở miệng nói: “Phương Ngôn, gã đó chắc chắn sẽ không sao, nhưng nếu chúng ta bây giờ không đi, thì có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ ra ngoài được nữa!” “Ngôi mộ này sắp sập rồi!” Nghe Bàn Tử nói thế, Hoắc Tú Tú vốn đang bị hắn kéo đi bỗng đột ngột dừng lại!

Cú dừng đột ngột khiến Bàn Tử suýt ngã sấp mặt!

Hắn quay đầu nhìn ánh mắt phẫn nộ của Hoắc Tú Tú, lập tức van nài: “Tiểu cô nãi nãi của tôi ơi, bây giờ không phải lúc hờn dỗi đâu.

Chúng ta chỉ có thể ra ngoài trước để đợi đại điệt tử thôi, nếu ở lại trong mộ thì chỉ có một con đường chết!" Hoắc Tú Tú không hề lay động, đứng yên tại chỗ rồi quay đầu nhìn lại!

"Tôi không đi, nếu tôi đi rồi, lát nữa Phương Ngôn không tìm thấy tôi thì phải làm sao?" Bàn Tử lúc này lập tức hết cách.

Gã tự cho mình là hoàng tử chốn tình trường, nhưng đối mặt với một cô gái si tình như vậy cũng chẳng có biện pháp nào!

Trong lúc Bàn Tử đang bó tay, trong mộ đạo bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập!

Nghe âm thanh thì không giống như chỉ có một người!

Cả Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều vui mừng ra mặt!

Nhưng khi thấy người đến đúng là Muộn Du Bình, trái tim đang hưng phấn của họ lập tức nguội lạnh!

Muộn Du Bình quay về một mình, vậy chẳng lẽ Phương Ngôn đã gặp nguy hiểm rồi sao?

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Tú Tú sợ đến trắng bệch, nếu không có một niềm tin mãnh liệt chống đỡ, có lẽ giờ này cô đã ngã quỵ xuống đất rồi.

Muộn Du Bình nhìn thấy Hoắc Tú Tú và Bàn Tử, tảng đá lớn treo trong lòng mới hạ xuống được!

Trước đó sau khi xuống dưới, Muộn Du Bình phát hiện Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đã biến mất khỏi địa điểm hẹn trước.

Điều này khiến y vô cùng lo lắng, nếu Bàn Tử và Hoắc Tú Tú xảy ra chuyện gì, y không hề nghi ngờ rằng Phương Ngôn sẽ làm ra những chuyện cực kỳ quá khích!

Chương 138

Nếu không phải Phương Ngôn dặn dò, chỉ một Hoắc Tú Tú, với thân phận là đại gia chủ Trương gia của Thượng Tam Môn, y nào có để Hoắc gia của Hạ Tam Môn vào mắt!

Chẳng phải vì Hoắc gia tìm được một người con rể tốt, mới khiến những người trong Lão Cửu Môn phải nhìn Hoắc gia hiện tại bằng con mắt khác sao!

Trước khi nhìn thấy thực lực thật sự của Phương Ngôn, Muộn Du Bình từng cho rằng gã này nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa mình!

Nhưng khi chứng kiến Phương Ngôn đối chiến với Thiết Diện Sinh, y mới thực sự hiểu rõ, thực lực của Phương Ngôn mạnh đến đáng sợ, mạnh đến kinh người!

Vì vậy, đối với chuyện Phương Ngôn dặn dò, Muộn Du Bình rất để tâm!

Bàn Tử vừa mở miệng định hỏi Muộn Du Bình về tình hình của Phương Ngôn.

Thì nghe thấy Muộn Du Bình hét lớn: "Mau đi, sau lưng tôi có Huyết Thi đuổi theo!" Bàn Tử vừa nghe, toàn thân sợ đến run rẩy, vội vàng kéo Hoắc Tú Tú chạy ra ngoài!

Chỉ khẽ kéo một cái, ngược lại không kéo được, Bàn Tử lập tức lo lắng nói: "Ôi tiểu cô nãi nãi của tôi ơi, chúng ta đừng quậy nữa được không?" "Cô không nghe Tiểu Ca nói à, phía sau có Huyết Thi đấy!" "Không đi nữa là chúng ta phải ở lại đây làm phân bón cho Huyết Thi đấy!" Sắc mặt Hoắc Tú Tú vô cùng giằng co, nhưng cô cắn răng, chậm rãi nói: "Tôi không đi, tôi muốn ở đây đợi Phương Ngôn!" Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, A Ninh dùng tay đánh mạnh vào gáy cô, rồi

nói với Bàn Tử: "Tôi dìu cô ấy đi!" Bàn Tử nhìn thao tác của A Ninh mà ngây người, lập tức giơ ngón cái lên nói: "Đỉnh thật!" Có Muộn Du Bình hộ tống suốt đường, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và A Ninh đã thành công thoát khỏi lăng mộ!

Sau khi đưa họ lên, Muộn Du Bình lập tức xoay người nhảy trở lại vào trong mộ!

Y không phục!

Y muốn chứng minh thực lực với Phương Ngôn, y tuyệt đối không phải là kẻ vướng chân!

Nếu y cứ thế đi theo Bàn Tử hai người lên trên, vậy cả đời này Muộn Du Bình sẽ không thể vượt qua được rào cản trong lòng! .....

Trong lăng mộ, những tảng đá sụp đổ không ngừng rơi xuống!

Muộn Du Bình vừa né trái tránh phải, vừa lao nhanh về phía Huyền Hồn Thê!

Khi Muộn Du Bình đến được lối vào của Huyền Hồn Thê, Phương Ngôn đang giao chiến với Thiết Diện Sinh cũng phải sững sờ!

"Cậu lại quay lại?" "Không phải tôi bảo cậu bảo vệ Bàn Tử sao?" Muộn Du Bình chậm rãi rút thanh Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, mặt không biểu cảm nói: "Người đã đưa lên trên rồi!" "Tôi muốn chứng minh với anh, tôi không yếu hơn anh!" Vừa dứt lời, một vệt đao tuyết trắng xé toạc mộ đạo tối đen, chém về phía Thiết Diện Sinh!

Phương Ngôn khẽ mỉm cười, không nói gì!

Anh biết Muộn Du Bình là một người có tính cách cực kỳ cao ngạo, có lẽ những lời nói trước đó đã đả kích trái tim kiêu hãnh của y!

Vì vậy sau khi đưa Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ra ngoài an toàn, y liền

lập tức quay trở lại để chứng minh bản thân!

Phương Ngôn tự nhiên không phản đối, một mình anh và Tiểu Đông Tây muốn giải quyết Thiết Diện Sinh trong thời gian ngắn rõ ràng là không thể!

Thực lực của gã này hoàn toàn giống như một con đại BOSS trong game, máu trâu giáp dày đủ cả!

Quan trọng nhất là gã này sở hữu ký ức của tất cả người sống!

Khi một đòn của Muộn Du Bình chém hụt, Phương Ngôn vội nói: "Gã này có trí tuệ!" "Cậu phải cẩn thận!" Vừa dứt lời, một ngón tay Phát Khâu Chỉ đỏ như máu hung hăng chọc về phía mặt của Muộn Du Bình!

Phương Ngôn thấy vậy, dùng chân hung hăng đá văng Muộn Du Bình ra!

Phát Khâu Chỉ của Thiết Diện Sinh trực tiếp chọc vào bắp chân của Phương Ngôn, phát ra một tiếng nổ vang!

Kim Chung Tráo bảo vệ, khiến Phương Ngôn chỉ cảm thấy bắp chân tê rần, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hồi phục! *Keng, bị Huyết Thi Vương tấn công, kinh nghiệm Kim Chung Tráo +5!* *Keng, bị Huyết Thi Vương tấn công, thể chất +3!* Muộn Du Bình lúc này chậm rãi đứng dậy từ bên tường mộ, kinh ngạc nói: "Nó cũng biết Phát Khâu Chỉ?" Phương Ngôn vừa dây dưa với Huyết Thi Vương, vừa bất đắc dĩ nói: "Người ta là một thầy phong thủy thời Chiến Quốc đấy!" "Biết đâu thời Chiến Quốc ông ta chính là một Phát Khâu Trung Lang Tướng!" "Biết một chiêu Phát Khâu Chỉ thì có gì lạ?" "Biết đâu Phát Khâu Chỉ còn là học từ ông ta đấy!" "Tiểu Ca, đừng nói nhảm nữa, chúng ta phải nghĩ cách giết chết gã này!" "Nếu không cả hai chúng ta đều không ra ngoài được!" Tuy rằng Phương Ngôn ở đây được cộng các loại thuộc tính rất sướng, tác chiến cường độ cao

trong thời gian ngắn không thành vấn đề!

Nhưng thời gian kéo dài, Phương Ngôn cảm thấy mệt mỏi!

Không phải mệt mỏi về thể xác, mà là mệt mỏi về tinh thần!

Đối mặt với một gã đánh mãi không chết như thế này, người sắt cũng có ngày gỉ sét!

Huống chi anh là một người bình thường khỏe mạnh, tính cách lạc quan!

"Tiểu Ca, cậu và Tiểu Đông Tây cầm chân nó, để tôi dùng một chiêu cách sơn đả ngưu, xem có hiệu quả không!" Trước đó là Phương Ngôn đánh cầm chân, Tiểu Đông Tây tấn công từ xa!

Uy hiếp đối với Thiết Diện Sinh không lớn lắm!

Những đòn tấn công hiệu quả đều đến từ tay Phương Ngôn!

Nhưng Thiết Diện Sinh mỗi lần đều có thể né được đòn tấn công quan trọng của Phương Ngôn!

Nhưng bây giờ có Tiểu Ca và Tiểu Đông Tây đánh cầm chân, anh đánh chủ công, biết đâu sẽ có hiệu quả bất ngờ!

Nghe Phương Ngôn sắp xếp, Muộn Du Bình cũng không nói nhiều lời, lập tức đảm nhận vai trò chủ công!

Ngay khoảnh khắc giao thủ vừa rồi, Muộn Du Bình đã biết, một mình y căn bản không thể đối phó nổi Thiết Diện Sinh!

Tiểu Đông Tây trực tiếp hóa thân thành Ngân Mao Thi Hống, giơ vuốt sắc lạnh lùng lao thẳng về phía ngực của Thiết Diện Sinh!

Muộn Du Bình thì dùng đao chém về phía đầu lâu của nó!

Nếu Thiết Diện Sinh muốn né đòn tấn công của Tiểu Đông Tây, vậy chắc chắn sẽ bị Muộn Du Bình chém trúng!

Nhưng nếu né đòn của Muộn Du Bình, thì Tiểu Đông Tây cũng có thể đánh trúng đối phương!

Nhưng Phương Ngôn biết, thực ra đòn tấn công của cả hai đều không thể gây tổn thương cho Thiết Diện Sinh!

Trước đó vuốt của Kim Mao Thi Hống còn không thể phá được phòng ngự của nó!

Vuốt của Tiểu Đông Tây và đao của Muộn Du Bình tự nhiên cũng không thể đạt được hiệu quả tương tự!

Kết quả không có gì bất ngờ, đối mặt với đòn tấn công, Thiết Diện Sinh theo bản năng né tránh.

Nó chọn tránh nặng tìm nhẹ, chính diện đón đỡ móng vuốt của Tiểu Đông Tây!

Né tránh Hắc Kim Cổ Đao của Muộn Du Bình!

Phương Ngôn chờ đợi chính là cơ hội này!

"Tiểu Đông Tây, né ra!" Nghe lệnh của Phương Ngôn, thân thể đang lao tới của Tiểu Đông Tây bỗng nhiên nhảy vọt lên!

Phương Ngôn tập trung toàn bộ nội lực lên Huyền Ngọc Chỉ.

Hung hăng chọc vào vị trí tim của Thiết Diện Sinh!

Đòn tấn công này, khiến Thiết Diện Sinh đang lao tới lập tức dừng lại động tác!

Nó cứ thế sững sờ đứng đó!

Ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn!

Chương 139

Sau đó, nó ầm ầm ngã xuống đất! *Keng, tung ra một đòn chí mạng với Huyết Thi Vương, nhận được kinh nghiệm Huyền Ngọc Chỉ +50!* *Keng, đánh bại Huyết Thi Vương, nhận được cấp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ +1!* *Keng, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ của bạn đã tiến hóa thành Lăng Ba Vi Bộ!* *Lăng Ba Vi Bộ, khi gặp phải cường địch, dùng để bảo toàn tính mạng, tích lũy thêm nội lực, rồi hẵng lấy mạng kẻ địch.* Hệ thống đưa ra phần thưởng, Phương Ngôn biết trận chiến này đã thắng.

Trong mộ, những tảng đá không ngừng rơi xuống từ phía trên!

Phương Ngôn sau khi né được mấy tảng đá, mở miệng nói: "Đi, rời khỏi đây!" Khi Phương Ngôn trèo ra từ lối vào, nhìn xuống lăng mộ phía dưới đã bị nham thạch hoàn toàn lấp kín!

Đột nhiên, anh nhớ lại âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa rồi là đánh bại Huyết Thi Vương, chứ không phải đánh giết! [Thiết Diện Sinh có thể chưa chết!] Bên ngoài miếu Xương Cá, Phương Ngôn khẽ nhíu mày, trước đây sau mỗi lần hạ mộ đều nhận được kỹ năng!

Nhưng lần này lại mãi không thấy thông báo kỹ năng của hệ thống!

Suy nghĩ một lúc, anh mới hiểu ra, mình căn bản chưa hề khám phá hết toàn bộ U Linh Trủng!

Chỉ là ở chỗ cây cầu Huyền Hồn kia đại chiến với Thiết Diện Sinh, rồi bị buộc phải rời khỏi U Linh Trủng!

Cho nên mới không có bất kỳ phần thưởng nào!

Khi Phương Ngôn gặp Bàn Tử, A Ninh và Hoắc Tú Tú, anh thấy

Hoắc Tú Tú đang ngất trên bãi cỏ.

Anh lập tức nổi giận nói: "Bàn Tử, chuyện gì vậy?" Nghe Phương Ngôn hỏi vậy, Bàn Tử lập tức phấn chấn, cười gian xảo nói: "He he, chính cung nương nương không nghe lời, phi tần không vui nên thưởng cho một chưởng!" Phương Ngôn lập tức hiểu ra!

Nhưng sau đó lại cảm thấy khó xử, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, bên nào cũng không ổn!

Nếu là người khác đánh ngất Hoắc Tú Tú, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua như vậy!

Nhưng đều là những người khiến anh phải bận tâm, lúc này cũng đành bất lực!

"Cái tảng đá chết tiệt, sao lại có thể đập ngất bà xã đáng yêu của tôi chứ!" "Không được, tôi phải xuống dưới, đập nát cái tảng đá đó!" Phương Ngôn đột nhiên nói một câu, khiến Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, nhưng theo sau đó là tiếng gọi lo lắng của Hoắc Tú Tú: "Phương Ngôn, đừng đi, chẳng phải chỉ là một tảng đá thôi sao, đều là do em không cẩn thận, không sao đâu!" Bàn Tử lập tức giơ ngón cái lên với Phương Ngôn, khâm phục nói: "Bàn gia tôi hôm nay mới thực sự phục, đại điệt tử cậu mới là người đỉnh nhất!" "Tôi phục rồi!" Lời của Bàn Tử, khiến Phương Ngôn lập tức đỏ mặt, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, anh quay sang nói với Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, chúng ta nên về rồi, không biết bà lo lắng đến mức nào đâu!" "Lần này may mà anh đến kịp, lỡ như Huyết Thi xuất hiện sớm hơn, vậy chẳng phải chết chắc rồi sao!

Sau này tuyệt đối không được một mình đi hạ mộ!

Cũng đừng tin lời người khác, nghe chưa?" Nghe Phương Ngôn mắng một trận, Hoắc Tú Tú cúi đầu, dùng tay bẻ từng đoạn cọng cỏ vừa nhổ được!

“Người ta… chẳng phải cũng là lo cho anh sao!” Bàn Tử không chịu nổi kiểu tấn công “cẩu lương” này, lập tức la lối: “Muốn tình tứ thì về nhà mà tình tứ, ở đây còn có người đấy!” “Mệt cả ngày rồi, đại điệt tử không định đưa tôi đi tế điện ngũ tạng miếu trước sao?” Bây giờ công thành viên mãn, Phương Ngôn tự nhiên cũng thoải mái hơn nhiều, nhìn Bàn Tử cười tà mị nói: “Đi, hôm nay chúng ta đi ăn một bữa thịnh soạn, buổi tối tôi sẽ tìm cho Bàn gia mấy người để ông thi triển thập bát ban võ nghệ!” “Ngày mai chúng ta hãy về Tinh Thành!” Nghe lời của Phương Ngôn, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên!

“Đại điệt tử, thế thì tốt quá rồi, Bàn gia tôi ngày càng thích đi theo cậu đấy!

Thật hào phóng!” Nhưng Hoắc Tú Tú bên cạnh lại nhìn Bàn Tử với vẻ khinh bỉ: “Bàn Tử, sau này cách xa Phương Ngôn nhà tôi ra một chút, anh ấy đều bị ông làm hư rồi!” Bàn Tử ngơ ngác nhìn Hoắc Tú Tú đang khoác tay Phương Ngôn rời đi!

“Tôi… tôi… Mẹ nó chứ, rốt cuộc là ai làm hư ai hả!” .....

Nhóm người Phương Ngôn lái xe đến nhà hàng lớn nhất ở Cổ Lan Huyện, gọi một bàn đầy thức ăn!

Sau khi no say, Hoắc Tú Tú cau mày nói: “Bà nội bảo em phải về ngay trong đêm, có chuyện lớn xảy ra!” Mọi người nghe vậy, Bàn Tử là người đầu tiên không vui: “Làm gì vậy, bà lão đó đến một đêm nghỉ ngơi cũng không cho sao?

Có thể có chuyện gì quan trọng chứ!

Quan trọng hơn chuyện của Bàn gia tôi sao?

Tôi không đồng ý, tối nay tôi còn muốn chiêm ngưỡng nhân tài mà đại điệt tử tìm cho tôi để luyện võ mới đi!” Phương Ngôn vẻ mặt bất lực, cuối cùng dùng cái giá 20 vạn để Bàn Tử hoàn toàn từ bỏ ý định

luyện võ!

Trước khi chuẩn bị rời đi, Phương Ngôn dặn dò riêng A Ninh một vài chuyện, sau đó để cô quay về chỗ Cừu Đức Khảo làm nội gián!

Lão già Cừu Đức Khảo xảo quyệt đó vẫn luôn là một cái gai trong mắt Phương Ngôn!

Phải tìm thời gian để loại bỏ hoàn toàn đối phương!

Một pháo đài dù kiên cố đến đâu, chỉ cần bên trong xuất hiện lỗ hổng, thì sẽ không còn kiên cố nữa!

Bây giờ hạt giống đã gieo xuống, chờ đến khi nó đơm hoa kết trái, chính là lúc thế lực của Cừu Đức Khảo hoàn toàn tiêu vong! .....

Khi về đến Tinh Thành, trời đã sáng rõ!

Muộn Du Bình sau khi về Tinh Thành cũng chọn cách rời đi, còn đi đâu thì không ai biết!

Chuyện đầu tiên sau khi về Tinh Thành, đương nhiên là về nhà.

Giải tỏa nỗi khổ tương tư nhiều ngày!

Còn Bàn Tử thì bị điều đến cửa hàng đồ cổ trông coi!

Khi Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú đi đến nhà cũ của Hoắc gia, đã là giữa trưa!

Phương Ngôn dắt Hoắc Tú Tú với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, bước vào nhà cũ, phát hiện quản gia đã đợi ở đây từ lâu!

“Cậu chủ, tiểu thư!

Lão thái thái đã đợi lâu rồi!” “Mời đi theo tôi!” Nghe quản gia nói lão thái thái đã đợi lâu, mặt Hoắc Tú Tú càng đỏ hơn!

Bàn tay nhỏ bé hung hăng véo vào eo Phương Ngôn!

Nũng nịu nói: “Đều tại anh!” Phương Ngôn vẻ mặt bất lực!

“Ha ha, phụ nữ a!” Khi Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú đến đại sảnh, phát hiện Hoắc lão thái thái đang ngồi trên đó nhắm mắt dưỡng thần!

“Người đâu, mang ghế cho cậu chủ!” Quản gia lập tức mang một chiếc ghế thái sư, mời Phương Ngôn ngồi!

Phương Ngôn không do dự, ngồi thẳng xuống.

Anh phát hiện không khí hôm nay có chút không đúng, khôn ngoan giữ mình mới là thật!

Hoắc Tú Tú cũng biết chuyện sắp xảy ra, vội vàng mỉm cười nói: “Bà nội, lâu rồi không gặp, Tú Tú nhớ bà lắm!” Hoắc lão thái thái mắt cũng không mở, giọng điệu uy nghiêm nói: “Quỳ xuống!

Mời gia pháp!” Phương Ngôn nghe thấy không ổn, định đánh vợ mình ngay trước mặt anh sao!

Anh vội vàng lên tiếng: “Ấy, ấy, ấy đợi đã!” “Thứ nhất, Hoắc Tú Tú là người đã đăng ký kết hôn với tôi, về mặt pháp luật, cô ấy là người của Phương gia tôi!” “Bà nội, tuy bà là người nhà mẹ đẻ, nhưng cũng không thể đánh vợ tôi trước mặt tôi được!” Hoắc lão thái thái đột nhiên mở mắt ra nói: “Đã là vợ người ta, không thể không tuân thủ quy củ, tự ý rời khỏi nhà, gây phiền phức cho nhà chồng, ta biết cậu chủ thương, không nỡ ra tay, để bà già này thay cậu quản giáo con bé không biết quy củ này!” “Quản gia, lời của ta, ông không nghe thấy sao?

Chẳng lẽ ông cũng chuẩn bị không tuân thủ quy củ?” Quản gia sợ đến giật mình, ném cho Phương Ngôn một ánh mắt ái ngại!

Hoắc Tú Tú lúc này dường như thực sự bị dọa sợ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô thấy bà nội nổi giận như vậy!

Sợ đến mức nước mắt lã chã rơi xuống!

Phương Ngôn nhìn mà đau lòng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, bà nội thắng, chắc lại có chuyện cần tôi xử lý chứ gì!” “Chúng ta đừng dọa Tú Tú nữa được không?” Hoắc lão thái thái lúc này ánh mắt khẽ nheo lại, nhìn Phương Ngôn chậm rãi nói: “Cậu định nhúng tay vào chuyện nhà của Hoắc gia tôi sao?” “Cậu không phải là người đứng đầu Hoắc gia, đúng không?

Bà già này quản giáo đại gia chủ tương lai, cậu nhúng tay vào làm gì?” “Hay là, cậu chuẩn bị thay con bé này làm gia chủ của tôi?” Nghe đến đây, trong lòng Phương Ngôn chùng xuống, đây là ý muốn anh tiếp quản toàn bộ Hoắc gia sao?

Chương 140

Rốt cuộc có phiền phức gì đang chờ đợi mình đây?

Nhưng nhìn dáng vẻ lê hoa đái vũ của Hoắc Tú Tú!

Anh đau lòng nói: "Được rồi, được rồi, chỉ cần bà không dùng gia pháp nữa, chuyện gì tôi cũng nhận!" Nghe Phương Ngôn đồng ý, khuôn mặt vốn uy nghiêm của Hoắc lão thái thái lập tức thay đổi!

Bà cười rạng rỡ nói: "Lũ người không có mắt nhìn, cậu chủ và tiểu thư về nhà mẹ đẻ, sao không bày tiệc rượu!" "Mau đi chuẩn bị tiệc rượu, bà già này muốn cùng cậu chủ giao nhận vị trí gia chủ!" Lúc này Phương Ngôn nhìn Hoắc Tú Tú đang đứng dậy từ dưới đất, với vẻ mặt âm mưu đã thành công.

Anh lập tức hiểu ra, tất cả đều là một cái bẫy đã sắp đặt sẵn cho anh!

Mục đích là để anh tiếp quản cái đống lộn xộn Hoắc gia này!

"Hay lắm, Tú Tú và bà nội hợp sức lừa tôi!" "Cẩn thận tối nay về nhà tôi cũng thực hành gia pháp với em!" Hoắc Tú Tú che miệng nhỏ, cười khúc khích: "Hừ, ai sợ ai chứ!" Hoắc lão thái thái không theo kịp nhịp điệu của giới trẻ bây giờ, lập tức ho khan hai tiếng nói: "Tú Tú, đã chọn đi cùng Phương Ngôn rồi, thì phải có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các!" "Xem con bây giờ có ra thể thống gì không!" Hoắc Tú Tú lè lưỡi với Phương Ngôn, đỏ mặt đứng bên cạnh Hoắc lão thái thái.

Tiệc rượu được bày ra, Hoắc Tú Tú đẩy lão thái thái ngồi vào vị trí chính, sau đó ngồi xuống bên cạnh Phương Ngôn!

"Phương Ngôn à, cũng đừng trách bà già này liên hợp với Tú Tú

lừa cậu!" "Chủ yếu là lần này Trương gia mời tất cả các tộc trưởng của Lão Cửu Môn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, để thương thảo một chuyện lớn!" "Chuyện này đối với thứ hạng của Lão Cửu Môn cũng sẽ có thay đổi!" "Cậu cũng biết Hoắc gia hiện tại chỉ dựa vào chút thể diện trước đây của bà già này để chống đỡ!" "Tú Tú bây giờ căn bản không thể đối phó được với những chuyện như vậy!" "Vì vậy, bà già này muốn mời cậu thay Hoắc gia chúng tôi tham dự!" Phương Ngôn trước đó còn tưởng là chuyện gì to tát, mới bày ra trò này!

Vừa nghe là đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bàn chuyện, anh lập tức yên tâm nói: "Chuyện này à, bà cứ nói thẳng với cháu là được mà!" "Bày ra cả một màn kịch, cháu còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm!" "Được rồi, chuyện này cháu đi, ngày nào bắt đầu ạ?" Hoắc lão thái thái chậm rãi nói: "Tối mai, 8 giờ!" "Không, muộn nhất là sáng mai lúc mặt trời mọc chúng ta phải xuất phát, dù sao từ Tinh Thành đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không gần!" Phương Ngôn không nói gì, chỉ gật đầu!

Sau khi ăn uống no say, Phương Ngôn định đưa Tú Tú về để "chấp hành gia pháp", nhưng bị Hoắc lão thái thái lấy lý do quy củ không thể loạn mà giữ lại!

Bất lực, Phương Ngôn chỉ có thể về nhà cùng Tiểu Đông Tây nghiên cứu xem "gia pháp" rốt cuộc là cái gì! .....

Sáng sớm ngày hôm sau, quản gia Hoắc phủ gõ cửa cộc cộc!

"Cậu chủ, lão thái thái hỏi ngài, chuẩn bị mấy giờ xuất phát ạ?" Phương Ngôn ngáp dài, nhìn thời gian rồi bất mãn nói: "Mới sáu giờ thôi à, mười giờ hãy xuất phát!

Tôi phải ngủ thêm một lát!" Lúc này, giọng nói oán trách của Bàn Tử vang lên từ sau lưng Phương Ngôn.

"Thế còn thập bát ban võ nghệ thỏa sức thi triển đâu?" "Thế còn

20 vạn tệ đâu?" Nghe Bàn Tử nói, Phương Ngôn lập tức lúng túng, tối qua về nhà dường như chỉ mải cùng Tiểu Đông Tây thi triển "gia pháp", mà quên mất gã này!

"Bàn Tử, hôm nay đưa ông đến Tứ Cửu Thành chơi, ông rành chỗ đó, lúc đó chỗ nào ông chọn tôi trả tiền!" Bàn Tử vừa nghe hôm nay Phương Ngôn đi Tứ Cửu Thành, lập tức phấn chấn!

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi!" "Đừng để bà lão Hoắc gia đợi sốt ruột!" Vừa nói vừa đẩy Phương Ngôn vào chiếc xe thương vụ mà quản gia lái tới!

Khi xe đến nhà cũ của Hoắc gia, Hoắc lão thái thái hai người đã đợi ở cửa!

Sau khi hai người lên xe, chiếc xe chậm rãi hướng về Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Khi xe đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã là 7 giờ tối!

Khi nhóm người Phương Ngôn xuống xe, thấy Trần Bì A Tứ của Bình Tam Môn đang nhìn Hoắc lão thái thái với vẻ mặt chế giễu: "Ồ, không phải Hoắc Tiên Cô sao?" "Vẫn chưa chết à?" Hoắc lão thái thái không chịu yếu thế, cũng chế giễu lại: "Con chó già nhà ngươi còn chưa chết, ta dựa vào đâu mà chết?" Thấy sắp có xung đột, lúc này một người đàn ông mặc vest chậm rãi đi tới nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm, không được gây sự!" Phương Ngôn và Bàn Tử nhìn thấy người này, đồng thanh hô lên: "Tiểu Ca, sao anh lại ở đây?" Muộn Du Bình mỉm cười với Phương Ngôn và Bàn Tử, không nói gì!

Cuộc tranh cãi này cứ thế được Muộn Du Bình hòa giải, nhưng hai bên đều biết, mối thù đã kết hạ rồi!

Khi Phương Ngôn bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã có không ít người ở đó!

“Phương ca, không ngờ hôm nay anh cũng đến!” Nhìn theo tiếng gọi, phát hiện Ngô Thiên Chân đang đứng ngoài phòng bao chào hỏi mình!

Phương Ngôn khẽ mỉm cười: “Cậu đến sớm nhỉ!” “Phương lão bản, lát nữa sau khi hội nghị kết thúc, tôi có một chuyện muốn nhờ anh giúp, không biết anh có thời gian chúng ta nói chuyện riêng không!” Phương Ngôn thấy kỳ lạ sao Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lại có chuyện nhờ mình giúp?

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, đồng ý ngay!

Dù sao trước đây khi đến Long Lĩnh Mê Quật cứu Tú Tú, Phương Ngôn cũng từng nhờ ông ta giúp tìm Tiểu Ca!

Lúc đó ông ta cũng không chút do dự mà đồng ý!

Lần này đối phương có chuyện cần tìm, mình cũng không thể giả vờ không biết!

Sau khi Phương Ngôn cùng Hoắc lão thái thái bước vào phòng bao trên lầu hai.

Anh vừa tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thì nghe Hoắc lão thái thái nói: “Phương Ngôn, hôm nay cậu ngồi ghế chủ vị!” Phương Ngôn nghe vậy sững sờ!

Ý của Hoắc lão thái thái là gì?

Chẳng lẽ bà thật sự định để anh quản lý Hoắc gia?

Vậy Hoắc gia từ nay không phải sẽ đổi thành họ Phương sao?

Thấy Phương Ngôn nhìn mình, Hoắc lão thái thái trong khoảnh khắc đó dường như già đi mười tuổi, chỉ nghe bà chậm rãi nói: “Cậu không nghe nhầm đâu!” “Bà bảo cậu ngồi ghế chủ vị!

Hoắc gia của ta đã suy tàn, muốn tồn tại trong cái vòng tròn này,

sớm muộn gì cũng bị người ta thôn tính!" "Thà sớm nhường vị, dù sao cậu cũng là con rể của Hoắc gia ta!" "Mỡ béo không chảy ruộng người ngoài, với địa vị giang hồ của cậu hiện nay, ngồi ở đây sẽ không có ai nói gì đâu!" Phương Ngôn nhìn khuôn mặt già nua của Hoắc lão thái thái, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống ghế chủ vị! *Nếu bà không thể bảo vệ được nữa, vậy hãy để cháu, Phương Ngôn, thay bà bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng!* .....

Khi rèm che của tất cả các phòng bao được kéo lên, tất cả mọi người trong Lão Cửu Môn đều kinh ngạc nhìn về phía vị trí của Hoắc gia!

Bởi vì người ngồi ở đó không phải là gia chủ Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô!

Mà là Phương Ngôn, người đang nổi như cồn trên giang hồ gần đây!

Lúc này, mọi người phát hiện Phương Ngôn giống như một thanh kiếm báu vừa ra khỏi vỏ, toàn thân tỏa ra khí tức khát máu!

Ngồi ở đó không giận mà uy!

Trong khoảnh khắc, Tân Nguyệt Phạn Điếm vang lên những tiếng xì xào bàn tán!

Trần Bì A Tứ lập tức chế giễu: "Sao thế?

Hoắc gia từ nay không còn tồn tại nữa sao?

Từ khi nào lại đến lượt một người ngoại tộc làm gia chủ?" "Theo tôi thấy, Hoắc gia chi bằng rút khỏi Lão Cửu Môn đi, một đống lộn xộn, một con bé con, sao mà tồn tại trong nghề này được!" Lời của Trần Bì A Tứ, lập tức khiến không ít người cười phá lên!

Chỉ là chuyện xảy ra tiếp theo, khiến tim mọi người như ngừng đập!

Chỉ thấy Phương Ngôn, từ chỗ ngồi trực tiếp nhún một bước, thân hình trong nháy mắt lao đến phòng bao của Trần Bì A Tứ!

Một tay bóp cổ Trần Bì A Tứ, giọng điệu lạnh lùng nói: "Hoắc gia làm gì, cần phải báo cáo với một kẻ sắp chết như ngươi sao?" "Ta làm gia chủ, ngươi không phục sao?" "Ực, ực!" Tiếng nuốt nước bọt, lúc này tràn ngập khắp Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Trước đây chỉ nghe nói trên giang hồ xuất hiện một người mới lợi hại, là con rể của Hoắc gia!

Vốn đã coi thường Hoắc gia hiện nay, tự nhiên càng coi thường một kẻ ở rể!

Nhưng hôm nay Phương Ngôn ra tay, khiến họ biết, trời của Lão Cửu Môn, lúc này e là sắp thay đổi rồi!

Nhìn lại hai chiêu vừa rồi của Phương Ngôn, không phải thổi phồng anh, Lão Cửu Môn hiện nay có lẽ khó mà tìm ra được người thứ hai có thân thủ như vậy!

Tân Nguyệt Phạn Điếm đột nhiên xảy ra xung đột, với tư cách là người quản lý, Trương Đại Phật Gia đã ẩn thế rất lâu rồi.

Chương 141

Nếu không phải hôm nay có chuyện lớn, ông cũng sẽ không xuất hiện!

Nhưng thấy Phương Ngôn và Trần Bì A Tứ xảy ra xung đột, ông cảm thấy mất mặt!

Vừa định đứng ra ngăn cản, thì phát hiện Muộn Du Bình đứng bên cạnh đã đặt tay lên vai ông, rồi chậm rãi lắc đầu!

Người khác không biết thân phận của Muộn Du Bình, nhưng Trương Khải Sơn thì biết rất rõ!

Vị này là đại tộc trưởng của bản tộc Trương gia, luận về thân phận địa vị, còn cao hơn ông không ít!

Ngay cả y cũng ra mặt ngăn cản, vậy chứng tỏ Phương Ngôn này phi thường không đơn giản!

Lúc này, Trần Bì A Tứ bị bóp cổ mặt dần tím tái, trong lúc hấp hối, ánh mắt nhìn về phía phòng của Nhị Nguyệt Hồng!

"Sư phụ, cứu con!" Người trên giang hồ đều biết, Trần Bì A Tứ là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, tuy Trần Bì A Tứ đối với người khác độc ác vô cùng, nhưng duy nhất đối với Nhị Nguyệt Hồng lại trung thành tuyệt đối!

Tuy vì chuyện của Nha Đầu mà hai người từng xảy ra tranh cãi, nhưng Trần Bì A Tứ vẫn chưa bao giờ có ý định phản bội Nhị Nguyệt Hồng!

Ngay cả bây giờ là thủ lĩnh của Bình Tam Môn, cũng không dám làm càn trước mặt Nhị Nguyệt Hồng!

Khi một người gặp nguy hiểm nhất, người mà họ theo bản năng

cầu cứu thường là người thân cận nhất!

"Ai!

Thôi vậy!

Phương Ngôn tiểu hữu, có thể nể mặt lão phu tha cho A Tứ một lần không!" "Ta đảm bảo sau này nó sẽ không bao giờ quấy rầy Hoắc gia nữa!" Nghe cả Nhị Nguyệt Hồng cũng ra mặt giải vây, Phương Ngôn biết mục đích lập uy hôm nay đã đạt được!

Đã có người đưa bậc thang xuống, Phương Ngôn tự nhiên sẽ không không biết điều!

"Nếu ngay cả Nhị gia cũng đã lên tiếng, vậy vãn bối tự nhiên phải nể mặt ngài!" "Nhưng nếu sau này có ai dám nhắm vào Hoắc gia, vậy là gây sự với Phương Ngôn tôi!" "Lúc đó, xin các vị tiền bối đừng trách tiểu tử lỗ mãng!" Sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể, lúc này tất cả mọi người có mặt đều không khỏi nhíu mày! [Sát khí của tiểu tử này thật nặng!] Phương Ngôn giống như ném rác, quăng Trần Bì A Tứ xuống đất!

Trần Bì A Tứ là lão giang hồ bao nhiêu năm, nay bị Phương Ngôn sỉ nhục như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua!

Vừa định đứng dậy từ dưới đất nói vài lời cay độc, thì nghe giọng nói của Nhị Nguyệt Hồng từ trong phòng bao truyền ra: "Trần Bì, làm người phải biết tiến biết lùi, hiểu quy củ!" "Phương lão bản đã cho ngươi mặt mũi rồi, đừng tự tìm đường chết nữa!!!" Nghe những lời gần như lạnh băng của Nhị Nguyệt Hồng, bàn tay vừa nhấc lên của Trần Bì A Tứ lại từ từ hạ xuống.

Hắn cúi đầu thật sâu về phía phòng bao của Nhị Nguyệt Hồng: "Con hiểu rồi, sư phụ!" Phương Ngôn nhìn Trần Bì A Tứ cười tà mị, sau đó một cú nhảy người quay trở lại phòng bao của Hoắc gia, ngồi

vững vàng trên ghế chủ vị!

Lúc này không còn ai dám bàn tán gì nữa!

Phương Ngôn đã chứng minh với mọi người, anh có năng lực, cũng có tư cách ngồi vào vị trí gia chủ của Hoắc gia!

Bàn Tử sau khi Phương Ngôn quay về, giơ ngón cái lên khen ngợi: "Đại điệt tử, đỉnh!" Hoắc lão thái thái và Hoắc Tú Tú lúc này cũng lộ ra nụ cười, Hoắc gia từ hôm nay bắt đầu ngẩng cao đầu trong Lão Cửu Môn!

Trương Khải Sơn thấy mọi chuyện đã kết thúc, mới từ trong phòng bao đứng dậy, chậm rãi nói: "Cảm ơn các vị huynh đệ đã bớt chút thời gian bận rộn để nể mặt Trương Khải Sơn tôi, tham gia buổi tụ họp này!" Thấy chính chủ lên tiếng, quy củ cần có vẫn phải có!

Mọi người đều đứng dậy chắp tay về phía Trương Khải Sơn: "Chào Phật gia!" Dù sao, danh hiệu Trương Đại Phật Gia trên giang hồ cũng vang dội, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là địa bàn của ông ta!

Chỉ riêng điểm này cũng đáng để mọi người tôn trọng!

Trương Khải Sơn xua tay, ra hiệu mọi người ngồi xuống!

"Hôm nay, ta triệu tập các vị huynh đệ Lão Cửu Môn đến đây, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng!" "Trương gia ta gần đây nhận được một đơn hàng, triệu tập các vị huynh đệ thực ra là vì chuyện này!" Lời của Trương Khải Sơn, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Ai cũng hiểu Trương Khải Sơn luôn phục vụ cho quan gia, đơn hàng này chắc chắn là do quan gia giao phó!

Triệu tập người của Lão Cửu Môn, vậy nội dung đơn hàng chắc chắn có liên quan đến đạo mộ!

Vì vậy mỗi người đều lắng nghe cực kỳ cẩn thận!

"Các vị huynh đệ, Võ An Quân mọi người đều biết chứ?" Phật gia vừa dứt lời.

Trong lòng Phương Ngôn chùng xuống!

Anh kinh ngạc nhìn Trương Khải Sơn, phát hiện sắc mặt ông ta vô cùng nghiêm trọng! [Đơn hàng này chẳng lẽ là mộ của Sát Thần Bạch Khởi sao?] Trương Khải Sơn nhìn thấy vẻ kinh ngạc của mọi người, mỉm cười bí ẩn nói: "Không sai, đơn hàng này chính là mộ của Sát Thần Bạch Khởi!" "Lịch sử ghi chép, Bạch Khởi công cao chấn chủ, đắc tội với Ứng Hầu, liên tiếp bị giáng chức, Tần Chiêu Tương Vương vào năm 257 trước Công nguyên, đã ban cho Bạch Khởi cái chết ở Đỗ Bưu!" "Nhưng bao nhiêu năm qua chưa từng có ai tìm thấy mộ của Bạch Khởi, hôm nay quan gia ở ngoại ô phía đông thành phố Hàm Dương, trong lúc xây dựng tàu điện ngầm, đã vô tình chạm phải một ngôi mộ, qua các chuyên gia khảo cổ chứng thực chủ nhân của ngôi mộ này rất có khả năng chính là mộ thật của Bạch Khởi!" "Nhưng các chuyên gia khảo cổ xuống mộ thăm dò không một ai sống sót!" "Ngôi mộ này đại hung!" "Không biết nhà huynh đệ nào nguyện vì Lão Cửu Môn ra mặt một lần, giải quyết thứ trong mộ!" "Sau khi thành công, Trương gia ta nguyện ý lấy ra một phần trăm gia sản, coi như tạ lễ!" "Chuyện này vô cùng hung hiểm, các vị đệ đệ hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời!" Lời của Trương Khải Sơn vừa dứt, mọi người có mặt lại một lần nữa bùng nổ những cuộc bàn tán lớn hơn!

Không phải bàn về rủi ro khi hạ mộ!

Mà đều kinh ngạc trước phần thưởng mà Trương Đại Phật Gia đưa ra lần này quá cao!

Một phần trăm tài sản của Trương gia, tuy chỉ là một phần trăm, nhưng e rằng cũng phải có đến vài chục tỷ!

Một vụ làm ăn vài chục tỷ, sao có thể không khiến người ta động lòng!

Còn về hung hiểm trong mộ, họ chọn cách tự động bỏ qua!

Làm nghề hạ mộ thì ở đâu mà an toàn!

Không có quyết tâm đem đầu treo trên thắt lưng, thì làm đạo mộ làm quái gì!

Lần này hợp tác với quan gia, có thể quang minh chính đại hạ mộ, không có bất kỳ ai có thể can thiệp!

Bàn Tử nghe mọi người bàn tán xôn xao, chọc vào cánh tay Phương Ngôn hỏi: "Đại điệt tử của tôi ơi, Trương gia cũng quá keo kiệt rồi nhỉ?" "Hạ một cái mộ mà chỉ cho một phần trăm, thế thì được bao nhiêu tiền chứ!" "Thà cho mười bảy mười tám triệu còn thực tế hơn!" Phương Ngôn đang suy nghĩ có nên tham gia náo nhiệt không, đột nhiên bị những lời vô tri của Bàn Tử cắt ngang.

Anh mặt mày đen kịt, khinh bỉ nói: "Đồ ngốc này, lăn lộn trong nghề lâu như vậy, không biết gia sản của Trương gia giàu có đến mức nào à!" "Mười bảy mười tám triệu của ông, một phần trăm người ta cho ước chừng ít nhất cũng phải vài chục tỷ, thậm chí trăm tỷ cũng không chừng!" Bàn Tử vừa nghe lời Phương Ngôn, mắt lập tức sáng lên.

"Đại điệt tử, không nói nhiều, Bàn gia tôi nhất định phải đi, kiếm được trăm tám chục tỷ, cả đời Bàn Tử không lo nữa!" Phương Ngôn nhìn Bàn Tử như vừa tiêm máu gà, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ông muốn đi thì đi, tôi không đi!" "Ông không nghe Trương Khải Sơn nói à?

Mộ này có đại hung hiểm, dễ xuống rồi xảy ra chuyện!" "Tôi bây giờ lại không thiếu tiền, việc gì phải đi mạo hiểm tìm chết chứ?" Bàn Tử vừa nghe Phương Ngôn không đi, lập tức sốt ruột!

“Đừng mà đại điệt tử, nếu cậu không đi, tôi xuống dưới chẳng phải là nộp mạng sao?” “Vài chục tỷ đấy, cậu không động lòng chút nào à?” Hoắc Tú Tú cũng không cho Phương Ngôn đi, dù sao hạ mộ đều có rủi ro, số tiền này tuy hậu hĩnh, nhưng người mất rồi thì cần tiền để làm gì.

“Bàn Tử, ông đừng có rủ rê Phương Ngôn nhà tôi đi hạ mộ, Hoắc gia chúng tôi tuy không giàu bằng Trương gia, nhưng vài chục tỷ vẫn có thể lấy ra được!” “Chuyện này quá nguy hiểm rồi, ngay cả quan gia cũng tổn thất người ở trong đó, chắc chắn không dễ đối phó như vậy đâu!” Bàn Tử không nói gì, chỉ im lặng ngồi đó hút thuốc, không biết trong lòng đang tính toán gì.

Đơn hàng này cuối cùng được Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục của Bình Tam Môn nhận lấy!

Họ vốn là những gia tộc dựa vào đạo mộ làm ngành nghề chính!

Đối mặt với đơn hàng lớn như vậy, là nghề chính, sao có thể bỏ qua!

Cứ như vậy, đại hội gặp mặt của Lão Cửu Môn kết thúc!

Nhưng, cuộc chiến không khói súng, sẽ không bao giờ dừng lại!

Chờ đợi Phương Ngôn sẽ là vô số phiền phức!

Ngoài hội trường, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Thiên Chân đang đợi Phương Ngôn bên cạnh xe của Hoắc gia.

Chương 142

Phương Ngôn bảo Hoắc Tú Tú đưa Hoắc lão thái về khách sạn nghỉ ngơi trước, anh có vài chuyện muốn nói với Ngô Tam Tỉnh.

Khi Hoắc Tú Tú rời đi, Ngô Tam Tỉnh chậm rãi nói: "Phương lão bản, không biết anh có cách nhìn gì về mộ Bạch Khởi lần này?" Phương Ngôn không ngờ, Ngô Tam Tỉnh lại hỏi về vấn đề mộ Bạch Khởi này!

Trong lòng lập tức cảnh giác: "Lẽ nào Tam thúc định mời tôi hạ mộ?" Vừa dứt lời, Phương Ngôn nghe thấy giọng của Muộn Du Bình truyền đến: "Không phải ông ấy mời, là tôi mời!" "Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục, không có bản lĩnh đó để thăm dò ngôi mộ này!" "Vì vậy, tôi mời anh, cùng nhau thăm dò mộ!" "Sau khi thành công, đồ vật trong mộ anh có thể chọn một món mang đi!

Thù lao do quan gia trả!" Nghe đến đây, Phương Ngôn rơi vào trầm tư!

Bàn Tử không thể nhịn được sự cám dỗ to lớn này nữa, tính cách tham tài, khiến gã hoàn toàn mê muội trước thù lao của nhiệm vụ lần này!

"Không nói nhiều, Tiểu Ca lần này mời chúng ta đi thăm dò cái mộ Sát Thần này!" "Đại điệt tử, đừng do dự nữa, Tiểu Ca đều đã ra mặt mời rồi, cậu cũng phải nể mặt Tiểu Ca chứ?" Phương Ngôn chậm rãi gật đầu, nếu là Ngô Tam Tỉnh tìm anh hạ cái mộ này, anh nhất định sẽ từ chối!

Nhưng là Muộn Du Bình tìm, Phương Ngôn thật sự không tìm ra lý do để từ chối!

Dù sao từ xưa đến nay, nợ ân tình là khó trả nhất!

Phương Ngôn hẹn Muộn Du Bình ba ngày sau tập hợp ở Tinh Thành, sau đó mới đi Hàm Dương!

Đồ nghề của Phương Ngôn đều ở Tinh Thành, Tiểu Đông Tây phụ trợ chiến đấu cũng đang ở nhà!

Lần này cũng phải mang Tiểu Đông Tây vào mộ chiến đấu chứ!

Ba ngày sau.

Phố đồ cổ Tinh Thành.

Phương Ngôn đang thưởng trà thì đợi được Muộn Du Bình và một vị lão giả!

Phương Ngôn tò mò nhìn Muộn Du Bình, ra hiệu hỏi không giới thiệu một chút sao?

"Lão Lý, do quan gia sắp xếp, phụ trách giới thiệu tình hình mộ địa lần này!" "Cũng phụ trách công tác chuẩn bị hậu cần cho chúng ta lần này!" Nghe Muộn Du Bình giới thiệu, Phương Ngôn thân thiện bắt tay với vị lão giả mặt mày tươi cười.

Sau vài câu hàn huyên, Lão Lý chậm rãi mở miệng: "Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục, hôm qua hạ mộ đã toàn bộ bỏ mạng trong mộ rồi!" "Hít!" Lời của Lão Lý, khiến Phương Ngôn hít một hơi khí lạnh!

Tuy thực lực của hai gã đó không bằng mình!

Nhưng dù sao cũng đã hạ mộ nửa đời người, không ngờ lại bỏ mạng trong ngôi mộ này!

Tuy tuổi đã cao, nhưng dù sao kinh nghiệm cũng phong phú!

Cộng thêm trong gia tộc cao thủ đông đảo!

Tệ nhất cũng phải toàn thân trở ra chứ?

Vốn dĩ Phương Ngôn cho rằng hai nhà đó nhiều nhất có thể cầm

cự trong mộ vài ngày rồi mới công cốc trở về!

Nhưng chỉ trong một ngày, đã toàn quân bị diệt!

Có thể biết mộ Sát Thần này hung hiểm đến mức nào!!!

Phương Ngôn im lặng hồi lâu, rồi chậm rãi mở miệng: "Ngôi mộ này, tôi có thể xuống.

Nhưng tôi có điều kiện!!" "Đồ vật trong mộ, tôi muốn tự tay lấy ba món!" "Không phải tôi lâm thời tăng giá đâu, hung hiểm trong mộ so với tưởng tượng của tôi còn nguy hiểm hơn nhiều!" "Giá cả trước đó không đáng để tôi đi bán mạng, nếu không phải Tiểu Ca mời, tôi cũng sẽ không đi!" Vị lão giả họ Lý kia suy nghĩ một lúc, rồi chậm rãi nói: "Có thể để anh chọn ba món, nhưng nếu đồ vật trong mộ muốn bán, quan gia nguyện ý ra giá mua, chúng tôi hưởng quyền ưu tiên mua!" Phương Ngôn gật đầu, cách làm của quan gia hợp tình hợp lý, dù sao đồ có thể mang ra từ mộ Bạch Khởi, đều là quốc bảo!

Quốc bảo sao có thể lưu lạc vào tay người ngoài!

"Nếu đã thỏa thuận xong, vậy chúng ta xuất phát ngay đi!" "Mộ Bạch Khởi một ngày chưa giải quyết, một ngày không được yên ổn, đối với sự phát triển của thành phố Hàm Dương không có lợi!" .....

Khi Phương Ngôn thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát, Hoắc Tú Tú nắm lấy tay Phương Ngôn, vẻ mặt lo lắng nói: "Khi hạ mộ, anh phải cẩn thận!

Nhất định phải bình an trở về đấy!" Phương Ngôn trước đó đã nói với Hoắc Tú Tú chuyện đi mộ Bạch Khởi.

Tuy Hoắc Tú Tú không muốn Phương Ngôn hạ mộ, nhưng cô cũng hiểu đạo lý nợ ân tình khó trả!

Phương Ngôn khẽ mỉm cười, xoa đầu Hoắc Tú Tú!

“Ở nhà ngoan ngoãn chờ anh về ‘chấp hành gia pháp’, tuyệt đối đừng tin lời bậy bạ của người khác nữa!” “Sau khi anh đi, em đến bầu bạn với lão thái thái nhé!” Hoắc Tú Tú khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, gật đầu.

Khi Phương Ngôn, Bàn Tử, Muộn Du Bình, Tiểu Đông Tây cùng Lão Lý đến sân bay, lần đầu tiên họ trải nghiệm được đãi ngộ của tầng lớp đặc quyền!

Kiểm tra an ninh, xếp hàng làm thủ tục, những chuyện đó hoàn toàn không tồn tại!

Trực tiếp vào sân bay đi thẳng đến lối đi VIP!

Sau đó lên một chiếc xe buýt trung chuyển, đi thẳng đến một chiếc máy bay có biểu tượng ngôi sao đỏ!

Bàn Tử nhìn chiếc máy bay vận tải khổng lồ trước mắt, hưng phấn nói: “Chà chà, quan gia đỉnh thật, máy bay này đủ khí phách!” “Bàn gia tôi lần đầu tiên ngồi máy bay loại này đấy!” “So với thời của tôi tốt hơn nhiều nhỉ!” Mọi người nhìn Bàn Tử như một đứa trẻ tò mò, lập tức một vạch đen trên trán!

Phương Ngôn kiềm chế ham muốn đá bay Bàn Tử, nghiến răng nói: “Bàn Tử, nếu ông còn làm mất mặt tiểu gia nữa, chiến lợi phẩm không có phần đâu!” Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử sợ đến giật mình!

“Tôi chỉ tò mò thôi, sinh khí làm gì, đại điệt tử, chúng ta lên máy bay trước đi!” “Đừng để người ta đợi sốt ruột!” .....

Lên máy bay vận tải, mọi người trên máy bay đều đang kiểm tra trang bị của mình, không ai nói gì!

Khoảng một giờ sau, Phương Ngôn cảm thấy máy bay chuẩn bị hạ cánh!

Nhìn qua cửa sổ là một căn cứ bí mật!

Sau khi máy bay dừng hẳn, từng hàng người cầm súng đạn thật, xếp thành hai hàng!

"Chào!" Bàn Tử định mở miệng hỏi, tại sao lại phải chào mình.

Nhưng nhìn khẩu súng trường tự động tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo trong tay họ!

Bàn Tử quyết định không nói nhiều!

Khi nhóm người Phương Ngôn lên một chiếc xe buýt thương mại Coaster, phát hiện những người cầm súng đạn thật lúc nãy, cũng lên một chiếc xe tải quân dụng, đi theo sau họ!

Lão Lý sợ Phương Ngôn hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Cấp trên đã liệt nơi đó thành khu quân sự cấm, vì vậy những người đó là để bảo vệ lối vào, không cho dân thường đi lạc vào!" "Dù sao trong mộ đã chết nhiều cao thủ như vậy, nếu dân thường đi vào thì không hay!" Phương Ngôn gật đầu, không nói gì!

Anh hiểu, ý thực sự của quan gia là sợ đồ vật trong mộ sẽ chạy ra ngoài!

Lúc đó sẽ gây ra bất ổn cực lớn cho xã hội!

Bàn Tử lúc này cuối cùng không nhịn được nữa: "Vũ khí đó, là loại mới nhất sao?" "Có thể cho Bàn gia tôi mấy khẩu không, có lựu đạn thì cho Bàn gia tôi thêm ít!" "Hạ một cái mộ, có thể kiếm được một khẩu súng phun lửa đã là ghê gớm lắm rồi!" "Hôm nay Bàn gia cuối cùng cũng bám được một địa chủ lớn, phải tranh thủ kiếm chác một phen chứ!" Lão Lý mỉm cười nhìn Bàn Tử, ra hiệu cứ tiếp tục!

Lập tức Bàn Tử phản ứng lại, mẹ nó chứ Lão Lý là người của quan gia, chuyện đạo mộ sao có thể nói ra ngoài được!

“Cái đó, Lão Lý à, tôi Bàn Tử đây thích chém gió, ông đừng để ý nhé!” “Vừa rồi nghe thấy đều là tôi chém bừa thôi!” Phương Ngôn bây giờ thật sự hận không thể moi não của gã Bàn Tử này ra, xem bên trong có phải có một con thi miết đang điều khiển không!

Đơn giản là không có não!

Chương 143

Chuyện đạo mộ, chém gió với đồng nghiệp, không sao cả!

Mẹ nó chứ lại đi tìm chết chém gió với quan gia, sợ không biết cục xà phòng trong nhà tù dùng nhanh thế nào à!

"Chuyện trước đây, tôi không quan tâm, tôi chỉ phụ trách mộ Bạch Khởi lần này!" "Các anh cần vũ khí trang bị gì, tôi đều có thể cung cấp!" "Nhưng tôi cần các anh nhớ kỹ, hành động lần này của chúng ta là bí mật, chuyện này, tất cả thông tin về ngôi mộ này, đều không được tiết lộ ra ngoài!

Nếu không sẽ bị xử lý theo tội phản quốc!" "Hít!" Phương Ngôn mày nhíu chặt, trong mộ rốt cuộc có cái gì, có cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy không!

Sau khi nhận lời cảnh cáo của Lão Lý, Bàn Tử cũng không nói gì nữa!

Hợp tác với quan gia có lợi, đương nhiên cũng có hại!

Ít nhất sau này tuyệt đối không thể tiết lộ thông tin về ngôi mộ này ra ngoài!

Nếu không ngồi tù mọt gông là còn nhẹ!

Bị một đám thanh niên tinh thần to cao vạm vỡ, thi triển thập bát ban võ nghệ luyện tập một phen, mới là nghiêm trọng!

Khi chiếc xe đi vào một công trình lớn được đổ bằng bê tông!

Phương Ngôn phát hiện mặt đất bên trong đã được đào sâu khoảng 3-4 mét!

Lúc này một đường nét của ngôi mộ khổng lồ xuất hiện trong đầu

Phương Ngôn! [Mộ Sát Thần Bạch Khởi hẳn là ở đây rồi!] Nhóm người Phương Ngôn chậm rãi xuống xe, quan sát môi trường xung quanh!

Cảm nhận âm khí ở đây vô cùng đặc, có một cảm giác mưa gió sắp đến!

Sắc mặt Bàn Tử khó coi vô cùng: "Mẹ ơi, nơi này từng chết bao nhiêu người vậy?" "Âm khí sao lại nặng đến mức này?" "Đại điệt tử, tôi cảm thấy chiến lợi phẩm lần này thực sự không dễ dàng đâu!" Phương Ngôn không nói gì, đối với ngôi mộ này anh không có nhiều lo lắng!

Với thực lực hiện nay của anh đi hạ mộ, chỉ cần không gặp phải loại lão yêu quái căn bản không thể giết chết, anh hoàn toàn không lo lắng!

Mộ càng nguy hiểm càng mạnh, đối với anh giống như thiên đường vậy!

Hạ mộ để mạnh lên, đó là điều không thể thiếu!

Khi Bàn Tử mặc xong trang bị mà Lão Lý đưa, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu với Phương Ngôn: "Đại điệt tử, ngôi mộ này, tôi và Lão Hồ chưa từng đến, mạng nhỏ của Bàn gia lần này giao cho cậu đấy!" Phương Ngôn không nói gì, dùng tay vỗ vỗ ngực mình, ra hiệu yên tâm đi!

"Hạ mộ!" Từ lúc ở Tinh Thành đến giờ, Muộn Du Bình chỉ nói hai chữ này.

Cũng là tiếng kèn hiệu bắt đầu cuộc thăm dò mộ Sát Thần Bạch Khởi! .....

Khi Phương Ngôn đi đầu tiên vào mộ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên kịp thời!

Xác định!

Nơi này đúng là mộ của Bạch Khởi! *Keng, lần đầu tiên tiến vào mộ Bạch tướng quân, nhận được cấp Bôn Lôi Quyền +1!* *Keng, đi lại trong mộ Bạch tướng quân, nhận được tốc độ +1!* *Keng, hít thở trong mộ Bạch tướng quân, nhận được thể lực +1!* *Keng, vung tay trong mộ Bạch tướng quân, nhận được sức mạnh +1!* *...* Mắt đầu tiên khi bước vào mộ Bạch tướng quân, nhờ ánh sáng từ cửa mộ, Phương Ngôn nhìn thấy phía trước không xa có bảy tám cỗ thi thể!

Từ trang phục trên người không khó để nhận ra, những người này hẳn là nhóm nhân viên khảo cổ đầu tiên vào mộ!

Lúc này trên thi thể cắm đầy mũi tên!

Phương Ngôn biết mộ Bạch tướng quân chắc chắn sẽ bố trí cơ quan!

Nhưng không ngờ vừa vào mộ đạo đã gặp cơ quan.

Từ quy mô mà quan gia dùng bê tông phong tỏa để ước tính.

Phương Ngôn đại khái có thể thấy ngôi lăng mộ này lớn đến mức nào!

Một lăng mộ lớn như vậy lại đặt cơ quan ngay trên con đường trước khi vào lăng mộ thật sự!

Vậy chứng tỏ cơ quan bên dưới sẽ nhiều đến đáng sợ, phải tập trung mười hai vạn phần tinh thần để thăm dò!

"Mở âm thanh nhắc nhở của hệ thống!" Phương Ngôn bật lại âm thanh nhắc nhở của hệ thống mà trước đó đã tắt, nếu gặp cơ quan cạm bẫy, hệ thống sẽ nhắc nhở nhận được phần thưởng, như vậy có thể có thời gian phản ứng ưu tiên!

"Tôi đi trước thăm dò, Muộn Du Bình đợi ở cửa, cơ quan ở đây

quá nhiều, cùng lúc tiến lên quá nguy hiểm!" Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử gật đầu nói: "Đại điệt tử, cẩn thận nhé!

Mộ này quá tà môn!" Phương Ngôn không nói gì, vẻ mặt nghiêm trọng lấy ra đèn lân quang, chậm rãi đi về phía trước!

Khi đi đến bước thứ năm, Phương Ngôn cảm thấy chân mình chùng xuống!

Trong lòng chùng xuống! *Keng, đạp phải cơ quan trong mộ Bạch tướng quân, nhận được kinh nghiệm Quan Sơn Thuật +1* *Keng, đạp phải cơ quan trong mộ Bạch tướng quân, nhận được kinh nghiệm Quan Sơn Thuật +1* *...* Vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn ra!

Mũi tên va vào người Phương Ngôn phát ra tiếng lanh canh!

Muộn Du Bình nhìn hành động này của Phương Ngôn mà không khỏi ngưỡng mộ, "Một thân ngạnh khí công đã tu luyện đến cảnh giới đao thương bất nhập rồi sao?" Ngạnh khí công đối với những người lăn lộn giang hồ này, ít nhiều đều biết một chút.

Nhưng có thể tu luyện đến trình độ của Phương Ngôn, e là ít càng thêm ít!

Có thân thể như vậy, một số cơ quan cạm bẫy thông thường trong mộ đối với Phương Ngôn, không còn tác dụng nữa.

Phương Ngôn dùng chân đạp lên tảng đá kích hoạt cơ quan!

Anh cần phải phá hủy toàn bộ cơ quan ở đây!

Để đảm bảo những người đi vào sau không có nguy hiểm!

Khi mũi tên từ trong tường bắn ra bảy đợt, liền hoàn toàn không còn động tĩnh!

Lúc này trên mặt đất và tường của mộ đạo treo đầy mũi tên,

những mũi tên thời Chiến Quốc này, nếu mang ra ngoài bán.

Ít nhất cũng có thể trị giá vài trăm vạn!

Nhưng loại đồ này Phương Ngôn không thèm để mắt, đã hẹn chỉ có thể lấy ba món vật phẩm!

Vậy thì phải thăm dò hoàn chỉnh cả ngôi mộ, mở được quan tài của Bạch Khởi, cuối cùng mới có thể chọn ra ba món đồ có giá trị nhất!

Phương Ngôn sau khi đạp lên từng phiến đá trên con đường dẫn vào mộ thất này, mới chậm rãi mở miệng: "Bây giờ mộ đạo này an toàn rồi!

Có thể vào được rồi!" Muộn Du Bình không nói gì, mấy cú nhảy người đã đến bên cạnh Phương Ngôn, Bàn Tử lúc này uyển chuyển như một vị vua trở về.

Ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi về phía Phương Ngôn, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Nhãi con, người thiết kế cơ quan này cũng muốn làm khó Bàn gia ta sao, cũng không xem Bàn gia ta là ai!" Nghe những lời không biết xấu hổ của Bàn Tử, trên trán Phương Ngôn không ngừng xuất hiện mấy vạch đen! [Mang theo Bàn Tử, chắc là để tấu hài chứ gì?] "Bàn Tử hay là đoạn tiếp theo ông thăm dò nhé?

Chương 144

Để tôi cũng xem xem rốt cuộc ông là ai?" Nghe lời của Phương Ngôn, sắc mặt Bàn Tử thay đổi, lập tức biến thành vẻ nịnh nọt: "Ấy da, đại điệt tử, sao lại khách sáo thế, tôi chém gió tí thôi mà, ngài mời, ngài mời!" .....

Cuối mộ đạo bị một cánh cửa đá khổng lồ phong bế!

Phương Ngôn nhìn chữ đại triện, tiểu triện trên cửa mộ, cẩn thận đọc: "Phía trước là mộ Đại Tần Võ An Quân, người vào cần tam quỵ cửu khấu!" "Kẻ bất kính, giết không tha!" Phương Ngôn tra xét xung quanh cửa đá rất lâu, cũng không phát hiện cơ quan!

Cảm thấy vô cùng kỳ lạ, mình có cả Quan Sơn Thuật!

Mà cũng không nhìn ra được cơ quan!

"Bàn Tử, không phải ông kính trọng Võ An Quân Bạch Khởi nhất sao?" "Bây giờ là lúc ông thể hiện rồi, chúng ta lần này đi mở quan tài của Võ An Quân, cũng phải quỳ lạy một phen chứ?" "Tôi quyết định giao nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này cho ông!" Bàn Tử lập tức mặt mày đen kịt, lẩm bẩm: "Lúc dập đầu nhận lỗi thì nhớ đến tôi, lúc ăn chơi hưởng lạc sao không nhớ đến Bàn gia tôi nhỉ?" Bàn Tử tuy càu nhàu, nhưng vẫn làm theo lời Phương Ngôn.

Trong đội này, Bàn Tử biết thực lực mình yếu nhất, chuyện khổ sai dập đầu này đương nhiên để lại cho mình làm!

"Võ An Quân tại thượng, con dân An Lạc Vương Khải Toàn hôm nay đặc biệt đến chiêm ngưỡng công lao vĩ đại của ngài!" "Cảm tạ những cống hiến của ngài cho An Lạc!" "Con Vương Khải Toàn ở đây dập đầu lạy ngài!" Khi Bàn Tử tam quỵ cửu khấu xong, cánh cửa đá vốn đóng chặt, chậm rãi nâng lên!

Phương Ngôn thấy vậy, cũng không khỏi cảm thấy mới lạ!

Ngôi mộ này cho anh cảm giác như nó đang sống, dường như có người đang điều khiển vậy!

Khi cửa đá hoàn toàn nâng lên, mọi người mới nhìn thấy diện mạo thực sự của lăng mộ!

Một thành trì theo kiểu dáng đại việt!

Nơi ngang tầm mắt, là thành lầu của thành trì, trên đó có lượng lớn áo giáp đứng sừng sững trên thành lầu!

Bên cạnh chúng là từng hàng binh khí trường qua!

Cho Phương Ngôn cảm giác, những bộ áo giáp này giống như từng binh sĩ vậy!

Đang bảo vệ nơi này!

Một lăng mộ hùng vĩ như vậy, Phương Ngôn cũng là lần đầu tiên thấy!

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Lịch sử ghi chép Võ An Quân bị ban cho cái chết!" "Vậy rốt cuộc là ai đã xây dựng cho ông ta một lăng mộ huy hoàng như vậy?" "Quy cách như vậy, hoàng đế chết đi cũng chỉ có thể như thế này thôi nhỉ?" "Lẽ nào gã Bạch Khởi đó tạo phản nên mới chết?" Khi Bàn Tử vừa dứt lời, Phương Ngôn thấy những bộ áo giáp trên thành lầu lúc này chậm rãi cử động!

"Bàn Tử, câm miệng!

Mỗi một bộ áo giáp ở đây đều có một âm hồn trú ngụ!" "Là âm binh bảo vệ mộ Bạch tướng quân!" "Ở đây không thể nói xấu Bạch Khởi!" Bàn Tử hiển nhiên cũng đã phát hiện những âm binh mặc giáp sắt kia đang từ từ tỉnh lại!

Gã bất mãn lẩm bẩm: "Lại là âm binh chết tiệt!" "Nếu là Tống

Tử, Bàn gia đây còn xiên cho một phát, thứ này làm sao mà đánh!" Phương Ngôn biết bây giờ không phải lúc so đo lễ tiết với Bàn Tử!

Anh ta nhanh chóng rút Lục Long Kim Đao từ trong ba lô, nắm chặt trong tay chờ đám âm binh sống lại!

Lục Long Kim Đao nhuốm đầy sát khí, có hiệu quả đặc biệt với quỷ vật!

Vì vậy, dùng nó để đối phó với đám âm binh này là vũ khí tốt nhất!

Muộn Du Bình cũng rút thanh Hắc Kim Bảo Đao ra, đặt ngang trước ngực.

Nếu tòa thành này được Bạch Khởi xây dựng, vậy thì với tư cách là đại tướng nước Tần, dưới trướng ông ta sao chỉ có vài tên âm binh được!

Bàn Tử đã kích hoạt điều kiện thức tỉnh của âm binh!

Vậy thì có khả năng cả tòa thành lúc này gần như đã sống lại!

Chỉ là những thứ sống trong thành không phải người, mà là âm hồn!

Sau khi hiểu ra mọi chuyện, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Ngôi mộ này đáng sợ hơn tôi tưởng, mọi người cẩn thận!" Phương Ngôn vừa dứt lời, cánh cửa đá vốn đang được nâng cao ở phía sau đột nhiên đóng sầm lại một tiếng!

Nhìn những âm binh trên lầu thành, chúng cầm trường qua, tạo thành một tiểu hình trường thương trận trên không!

Chúng từ từ bay về phía mấy người Phương Ngôn!

Phương Ngôn sa sầm mặt, nhanh chóng nói: "Tôi đột phá ở giữa, Tiểu Ca đột phá bên trái, Tiểu Đông Tây bên phải!" "Bàn Tử, bật nhạc chiến lên!

Trận đấu bắt đầu rồi!" Phương Ngôn tay cầm Lục Long Kim Đao, một mình đi đầu, tức thời xông vào phía trước trường thương trận do âm binh tạo thành!

Kim đao vung lên, tiếng áo giáp vỡ vụn vang lên không ngớt!

Muộn Du Bình tay cầm Hắc Kim Bảo Đao, khi thì chém, khi thì đâm, khi thì hất, cũng đang tung hoành ở phía bên trái.

Tiểu Đông Tây ở bên phải có cách đối phó với âm binh khác hẳn, nó trực tiếp mở miệng ăn, cứ như thể đám âm binh là bữa tối hôm nay của nó vậy!

Còn Bàn Tử, lúc này gã mở điện thoại mang theo người, bật nhạc: "EGM, EG, EG, M.857.857!" rồi đứng đó múa may quay cuồng, nhảy không ngừng, chỉ sợ người khác không biết gã biết nhảy!

Bài hát như vậy suýt nữa làm Phương Ngôn tụt hết cả hứng!

"Bàn Tử, ông mà chết ở đây, tiểu gia đây tuyệt đối không tiếc tiền chôn đâu!" Bàn Tử tỏ vẻ vô tội nói: "Nhạc chất thế còn gì, thật đấy!" nhưng vẫn ngoan ngoãn đổi một bài hát khác, bài đã bàn bạc với Phương Ngôn trên đường từ Tân Nguyệt Phạn Điếm về.

Sau này có chiến đấu, Phương Ngôn sẽ đánh, còn gã bật nhạc chiến!

"Vô địch thật là, thật là tịch mịch!" "Vô địch thật là, thật là trống rỗng!" Một bài hát kết thúc, trường thương trận cũng bị phá tan!

Dưới chân Phương Ngôn lúc này toàn là áo giáp thanh đồng vỡ nát!

Còn về phần thưởng tiêu diệt, sau lần đầu tiên hệ thống thông báo, Phương Ngôn đã tắt nó đi!

Lý do là kẻ địch quá nhiều, hệ thống ồn ào quá!

Bàn Tử nhìn trận chiến bên cạnh Phương Ngôn, cười hề hề nói: "Đại điệt tử, cậu lợi hại thật đấy!" "Nếu ở thời cổ đại, cậu tuyệt đối cũng là một vị đại tướng quân uy vũ!" "Dù Bạch Khởi có dẫn vạn quân ở phía trước, cậu vẫn có thể lấy được đầu của đối phương!" Bàn Tử vốn định tâng bốc thêm vài câu, để Phương Ngôn khen trình độ văn học của mình sâu sắc!

Nhưng một giọng nói âm hồn đã cắt đứt hoàn toàn những lời tâng bốc tiếp theo của gã!

"Sỉ nhục chúa công của ta, các ngươi phải chết!" Lúc này, nhóm Phương Ngôn thấy một âm tướng cưỡi con ngựa u linh, đầu đội mũ tướng quân, thân mặc áo giáp xích, bên hông đeo một thanh kiếm thanh đồng, đang từ từ bay tới.

Nhìn âm tướng này, Bàn Tử tự vả vào miệng mình một cái!

"Phì, đúng là cái miệng tiện không có kết cục tốt đẹp mà!" Sau đó, gã ngoan ngoãn lùi lại, nhường chiến trường cho Phương Ngôn và Muộn Du Bình!

Phương Ngôn nhìn âm khí trên người âm binh này, có thể thấy đối phương mạnh hơn rất nhiều so với đám âm binh trước đó!

Âm binh này còn có cả trí tuệ!

Rõ ràng, đây chính là thủ lĩnh của đám âm binh vừa rồi!

Nhưng thực lực cỡ này, đối với người khác có thể là một cuộc khủng hoảng sinh tử, còn đối với Phương Ngôn, hoàn toàn là một cục kinh nghiệm di động!

"Tiểu Ca, con này để tôi?" Phương Ngôn quay đầu hỏi, Muộn Du Bình thu Hắc Kim Bảo Đao lại, xoay người đi về phía sau, nhường chiến trường cho Phương Ngôn!

Anh không phải là loại cường giả có thể lực vô tận trong mộ như

Phương Ngôn!

Chương 145

Trận chiến vừa rồi, việc chém vỡ áo giáp thanh đồng của đám âm binh đã tiêu hao không ít thể lực!

Bây giờ phải nghỉ ngơi một chút!

Để đối phó với trận chiến tiếp theo!

Chỉ mới là một cái lầu cổng thành mà đã gặp phải trận chiến cường độ cao như vậy!

Muốn đến được nơi đặt quách của Bạch Khởi, không biết còn phải gặp bao nhiêu trận chiến như thế này nữa!

Thấy Muộn Du Bình nhường đường, Phương Ngôn cũng không nhiều lời, nắm chặt Lục Long Kim Đao trong tay, đột ngột tăng tốc chém về phía âm binh có dáng vẻ tướng quân kia!

Một tướng quân có thể canh giữ lầu cổng thành ở đây, thực lực chắc chắn không mạnh đến mức nào!

Phương Ngôn đã định nghĩa như vậy cho vị tướng quân này!

Đối mặt với kim đao chém xuống, âm tướng giữ cổng rút thanh kiếm thanh đồng bên hông ra nghênh đón.

"Keng" một tiếng, âm tướng và kim đao của Phương Ngôn va chạm vào nhau!

Sức mạnh của Phương Ngôn sau khi được hệ thống gia trì đã đạt tới mấy vạn cân!

Nếu đối mặt với người thường, một đao chắc chắn có thể chém cả người lẫn đao thành hai nửa!

Nhưng tướng quân đối diện không phải người, mà là âm hồn!

Sức mạnh và năng lực của hắn không thể dùng logic thông thường để suy đoán!

Vì vậy, trong lần đối đầu đầu tiên với âm tướng này, Phương Ngôn không chiếm được lợi thế!

Nhưng Phương Ngôn thấy thanh kiếm thanh đồng trong tay âm tướng đã xuất hiện một vết nứt!

Anh ta biết trận chiến này phải giải quyết nhanh chóng, cách duy nhất là chém vỡ thanh kiếm thanh đồng của đối phương!

Lấy sức mạnh áp đảo, cộng thêm Lăng Ba Vi Bộ, khiến cho cục diện trận đấu nghiêng về một phía!

Chỉ trong vòng chưa đầy ba mươi giây, cùng với tiếng vỡ của thanh đồng vang lên!

Âm tướng cả người lẫn ngựa bị Phương Ngôn chém thành hai đoạn!

Lục Long Kim Đao sát khí bức người, có tác dụng áp chế bẩm sinh đối với âm hồn!

Chỉ cần bị thanh đao này chém trúng, âm hồn chắc chắn sẽ chết!

Âm tướng này tự nhiên cũng như vậy!

Sau khi Phương Ngôn giải quyết xong âm tướng, Tiểu Đông Tây lập tức nhảy lên, cái miệng nhỏ hút một hơi, hút linh hồn chưa hoàn toàn tan biến của âm tướng vào bụng.

Sau đó, nó vỗ vỗ cái bụng nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn!

Phương Ngôn hiểu ý nó, cười nói: “Lát nữa nếu lại giết âm hồn, đều là của mày hết!” “Trong ngôi mộ này, tôi đoán số lượng âm hồn không ít đâu, nên Tiểu Đông Tây có phúc rồi!” Tiểu Đông Tây dụi dụi vào cánh tay Phương Ngôn một cách thân mật!

Dường như đang nói: "Anh đối với em thật tốt!" Sau khi tiêu diệt âm tướng, Phương Ngôn dùng phi trảo bắn lên lầu cổng thành, rồi buộc đầu còn lại vào một tấm bia đá!

"Hôm nay chúng ta sẽ khám phá kỹ càng, ngôi lăng mộ không biết do ai xây cho Bạch Khởi này!" "Anh em kề vai sát cánh, đi thôi!" Khi nhóm Phương Ngôn leo lên lầu cổng thành, nhờ ánh sáng của đèn lân quang, họ mới nhìn rõ được cấu trúc bên dưới lầu thành của ngôi mộ này!

Từ địa hình mà xem, nơi này chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, đứng trên lầu thành, Phương Ngôn ném đèn lân quang trong tay xuống, sau đó nhìn thấy những ngôi nhà mang phong cách triều Tần và các con đường trong thành!

Chỉ là so với một thành trì thực sự, nơi này thiếu đi một chút hơi người!

Trên đường phố vắng tanh, không có một người hay một âm hồn nào cả!

Khoảng cách xa hơn thì Phương Ngôn không nhìn thấy được!

Bàn Tử nhìn nơi được đèn lân quang chiếu sáng, kinh ngạc nói: "Hùng vĩ thật, nếu ngôi mộ này được chúng ta dọn sạch hết những thứ bẩn thỉu bên trong, chắc chắn sẽ là một kỳ quan thế giới!" Phương Ngôn cũng gật đầu, anh ta cũng bị kiến trúc hùng vĩ như vậy làm cho kinh ngạc.

Chỉ không hiểu rốt cuộc là ai đã xây dựng lăng mộ tướng quân này!

Chẳng lẽ chủ nhân thực sự của tòa thành này không phải là Bạch Khởi?

Phương Ngôn không nghĩ ra, nên dứt khoát không nghĩ nữa!

Chỉ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng!

"Chúng ta xuống dưới đi, đi dạo một vòng kiến trúc đã bị chôn vùi dưới lòng đất hơn hai nghìn năm này xem sao!" Khi mọi người theo dây thừng xuống mặt đất, họ phát hiện trong động của lầu cổng thành chất đống một lượng lớn thi thể!

Sau khi Phương Ngôn lên xem xét một lượt, anh ta phát hiện đó là người của Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục!

Trước đó Phương Ngôn còn thắc mắc, tại sao trong lời kể của Lão Lý, Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục toàn quân bị diệt!

Mà lại không thấy thi thể của họ!

Hóa ra đều bị chất đống ở đây, nhưng là ai đã chất đống chúng?

"Đại điệt tử, mau nhìn xem, cơ thể Trần Bì A Tứ có phải sắp biến thành Tống Tử không?" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn lập tức kéo thi thể Trần Bì A Tứ ra.

Anh ta phát hiện trên người đối phương bắt đầu xuất hiện những vết ban thi thể màu đỏ máu, đây là dấu hiệu sắp biến thành Huyết Thi!

"Ở đây không chỉ có âm hồn, mà còn có cả Huyết Thi!" "Bàn Tử, đốt hết thi thể của họ ngay lập tức, tuyệt đối không thể để chúng biến thành xác!" Bàn Tử không do dự, từ trong ngực lấy ra một bình nước cường toan, đổ lên đống thi thể!

Nước cường toan này cũng là do gã xin của Lão Lý, mục đích là để xử lý thi thể của những người chết trong mộ!

Sự bá đạo của nước cường toan trong khoảnh khắc đã cho mọi người thấy thế nào là khả năng ăn mòn mạnh nhất.

Chỉ trong nháy mắt, những thi thể vốn có đã hóa thành một vũng nước, hoàn toàn tan biến khỏi thế gian!

Nhìn những thi thể biến mất, Phương Ngôn vẻ mặt kỳ quái nói: "Đi tiếp thôi!" "Xem xem, tòa thành dưới lòng đất này rốt cuộc ẩn giấu điều gì?" Sau khi đi theo Phương Ngôn một lúc, Bàn Tử không kìm được lòng ham muốn tìm bảo vật.

Gã nói: "Này, Đại điệt tử, chúng ta không vào mấy ngôi nhà kia xem thử à?" "Biết đâu bên trong có bảo bối thì sao?" "Dù sao bây giờ chúng ta cũng không vội, vào xem một cái đi!" "Bàn gia đây thực sự tò mò, mỗi ngôi nhà đều trông giống hệt nhau!

Rốt cuộc là ai xây dựng, cứ như được đúc ra từ một khuôn vậy!" "Kỳ lạ không chứ!" Phương Ngôn vừa nghe Bàn Tử nói những ngôi nhà này đều giống hệt nhau, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nói: "Tôi cảm thấy có gì đó không đúng, chúng ta dường như đang ở trong một ảo cảnh!" "Làm sao có thể chỉ trong một đêm mà xây dựng được một tòa thành lớn như vậy?" "Bạch Khởi cũng không phải hoàng đế, lấy đâu ra nhiều nhân lực vật lực như thế?" "Âm Dương Nhãn, mở!" Khi Phương Ngôn mở Âm Dương Nhãn, anh ta bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng!

Nơi họ đang đứng đâu phải là thành trì, đây hoàn toàn là một cái hố chôn xác khổng lồ!

Con đường họ đang đi, toàn bộ đều được lát bằng xương cốt!

Lầu thành cao lớn trước đó đúng là có ở đó, chỉ là nó giống như một ngọn hải đăng trên biển, sừng sững ở chính giữa cái hố chôn xác khổng lồ!

Lúc vừa từ trên lầu thành xuống, thực ra họ đã ở trong cái hố chôn xác khổng lồ này rồi!

Trên lầu thành có một vật phẩm phát sáng đang không ngừng tỏa ra ánh sáng năm màu!

Chương 146

Phương Ngôn liếc mắt một cái đã nhận ra vật phẩm phát sáng đó là gì!

Đó là Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết có thể kết nối hai cõi âm dương!

Bỉ Ngạn Hoa có thể đánh thức ký ức lúc còn sống của người đã chết, vì vậy họ mới gặp phải những âm binh, âm tướng kia!

Bỉ Ngạn Hoa còn có một hiệu quả nữa, đó là sẽ làm cho người nhìn thấy nó sinh ra ảo giác!

Bây giờ Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu, tất cả những gì anh ta thấy trước đó đều là giả!

Nếu không phải vì có Âm Dương Nhãn, có lẽ họ đã hoàn toàn lạc lối ở đây!

Nghe lời Phương Ngôn, Tiểu Ca lập tức cắn nát ngón giữa, chấm máu lên trán mình!

Sau đó, anh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng!

Hai người họ thấy được, nhưng Bàn Tử tự nhiên không thấy, gã vẫn đang chìm đắm trong ảo cảnh chuẩn bị đi vào nhà tìm bảo vật!

"Này, Đại điệt tử, sao không đi nữa, không phải cậu đã đồng ý vào phòng tìm bảo vật rồi sao?" "Tôi nói cho cậu biết, tôi có dự cảm, trong phòng chắc chắn có không ít thông tin đang chờ tôi khám phá đấy!" Lúc này, Phương Ngôn và Muộn Du Bình nhìn nhau một cái, mỗi người xốc một bên tay Bàn Tử, đi về phía mộ thất trên lầu thành!

Anh ta đã phát hiện ra một trong những bảo vật cần thu hoạch trong chuyến đi này!

Đó chính là Bỉ Ngạn Hoa!

"Này, Đại điệt tử, Tiểu Ca, làm gì vậy, phía trước là vách núi mà, chúng ta không thể đi được đâu!" Phương Ngôn biết Bàn Tử bây giờ đang ở trong ảo cảnh không thể tự thoát ra được!

Để không làm Bàn Tử tổn thương tâm thần, anh ta dùng một chiêu chặt tay vào gáy Bàn Tử! .....

"Tiểu Ca, đóa Bỉ Ngạn Hoa này tôi lấy, những thứ còn lại tôi không chọn, anh đồng ý không?" Muộn Du Bình gật đầu, anh đến đây không phải vì Bỉ Ngạn Hoa.

Anh đến vì Chiến Quốc Bạch Thư!

Một trong những bí mật mà Trương gia đã bảo vệ qua nhiều thế hệ!

Khi Phương Ngôn lấy được Bỉ Ngạn Hoa, anh ta cũng ngay lập tức phát hiện ra lối vào thực sự của mộ huyệt!

Lối vào nằm dưới đàn tế nơi vốn đặt Bỉ Ngạn Hoa!

Đúng lúc Phương Ngôn chuẩn bị đi xuống, Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Phương Ngôn, cậu vừa mới lấy được Bỉ Ngạn Hoa phải không?" Nhìn vẻ mặt gần như sắp phát điên của Bàn Tử!

Phương Ngôn đột nhiên nhớ ra, dường như Bàn Tử và Lão Hồ đã từng cùng thích một cô gái tên là Tiểu Điền.

Tiểu Điền chết vì Bỉ Ngạn Hoa!

Chuyện này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Bàn Tử!

"Đúng vậy, nếu ông cần, đóa Bỉ Ngạn Hoa này coi như phần thưởng hạ mộ lần này của ông!" Phương Ngôn biết Bàn Tử lúc này đang nói chuyện với mình một cách cực kỳ nghiêm túc!

Ngay cả "Đại điệt tử" cũng không gọi nữa, mà gọi thẳng tên anh

ta, có thể thấy Bàn Tử coi trọng chuyện này đến mức nào!

Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử gật đầu, vẻ mặt ưu thương nói: "Cảm ơn!" Nhìn bộ dạng ưu thương của Bàn Tử, Phương Ngôn không đành lòng khuyên nhủ.

"Chuyện đã qua nhiều năm rồi, cũng nên buông tay thôi!" "Không thể cứ mãi chìm đắm trong chuyện đó được!" "Tôi tin Tiểu Điền cũng không muốn thấy ông như bây giờ đâu!" "Bàn gia, vực dậy tinh thần đi, lần này trở về tôi nhất định tìm người để ông thỏa sức thi triển thập bát ban võ nghệ!" Bàn Tử nghe Phương Ngôn nhắc đến cái tên Tiểu Điền, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ!

"Xem ra Lão Hồ thật sự đã kể hết với cậu rồi!" "Đúng vậy, Tiểu Điền vẫn luôn là cái gai trong lòng tôi!" "Đáng tiếc Vương Bàn Tử tôi không có năng lực giúp đỡ Tiểu Điền!" "Đại điệt tử, có phải tôi rất vô dụng không!" Nói rồi, người đàn ông béo ú gần nửa đời người này, lại khóc như một đứa trẻ.

Tuy nói nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng đó là vì chưa đến lúc đau lòng mà thôi!

Một người luôn có tính cách cởi mở như Bàn Tử, cũng có lúc đau buồn như vậy!

Có lẽ đã khóc mệt, Bàn Tử từ từ đứng dậy nói: "Đại điệt tử, cậu nói đúng, nếu đã âm dương cách biệt, vậy thì bây giờ là lúc buông tay để bắt đầu một cuộc đời mới!" "Chuyện lúc nãy, tôi nghe hết rồi đấy nhé!" "Cái vụ thập bát ban võ nghệ lần sau không được lừa Bàn gia đây nữa đâu!" Phương Ngôn đầy vạch đen trên trán, 【Tư duy của Bàn Tử quả nhiên không giống người thường!】 "Xuống mộ thôi!

Để tôi xem lăng mộ thực sự của Bạch Khởi trông như thế nào!" Nói xong, Phương Ngôn trực tiếp móc một cái phi trảo vào miệng đàn tế, rồi theo dây thừng trượt xuống!

Muộn Du Bình và Bàn Tử theo sát phía sau!

Khi vừa đáp đất, mộ thất vốn tối đen như mực đột nhiên sáng rực lên!

Lăng mộ của Bạch Khởi đã bị phong bế hơn hai nghìn năm lần đầu tiên hiện ra trước mắt nhóm Phương Ngôn!

Khi ánh sáng xuất hiện, thứ đầu tiên đập vào mắt nhóm Phương Ngôn là sáu bức tranh trên tường mộ thất!

Trong tranh ghi lại quá trình chiến đấu của Bạch Khởi lúc sinh thời!

Bức tranh thứ nhất kể về câu chuyện Bạch Khởi làm thế nào để nổi bật!

Bức tranh thứ hai kể về câu chuyện Bạch Khởi được phong làm Võ An Quân!

Bức tranh thứ ba kể về câu chuyện Bạch Khởi tham gia cuộc chiến Thượng Đảng!

Bức tranh thứ tư kể về trận Trường Bình chấn động thế giới của Bạch Khởi, chôn sống 40 vạn quân Triệu!

Bức tranh thứ năm kể về câu chuyện bất hòa giữa tướng lĩnh của Bạch Khởi!

Bức tranh thứ sáu kể về câu chuyện Bạch Khởi bị ban chết ở Đỗ Bưu!

Chỉ là ở cuối bức bích họa thứ sáu, Phương Ngôn đã nhìn thấy một điều khác biệt so với năm bức bích họa trước!

Trong năm bức bích họa đầu tiên, bên cạnh Bạch Khởi luôn có năm người, từ trong tranh có thể thấy quan hệ của năm người này với Bạch Khởi rất tốt, họ đã quen biết từ khi Bạch Khởi còn là một

thường dân!

Ở cuối bức bích họa thứ sáu, tuy cũng có sự tồn tại của năm người đó, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Khởi tự sát, trên mặt họ không hề lộ ra vẻ đau buồn!

Điều này khiến Phương Ngôn cảm thấy rất kỳ lạ, theo lý mà nói, năm người anh em đã ở bên Bạch Khởi nhiều năm như vậy, lại theo Bạch Khởi nam chinh bắc chiến, tình huynh đệ trên chiến trường không thể nào lại vô cảm khi anh em mình chết đi!

Vì vậy, lúc này trong lòng Phương Ngôn đã có đáp án!

Ngôi mộ này có thể là do năm người anh em đó xây dựng!

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ, Bàn Tử dường như đã phát hiện ra một vùng đất mới, không ngừng tìm kiếm đồ vật trong mộ!

"Bàn Tử, đừng động vào đồ trong mộ vội!" "Bây giờ chúng ta chưa hiểu rõ tình hình ở đây, hành động liều lĩnh sẽ gây ra vấn đề!" Phương Ngôn vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng bánh răng chuyển động "cạch cạch" vang lên!

Tiếng động này khiến mấy người Phương Ngôn kinh ngạc!

"Bàn Tử, ông lại động vào cơ quan gì rồi?" Bàn Tử tỏ vẻ vô tội xòe tay ra, ý nói mình chẳng động vào cái gì cả!

Chỉ thấy những bức bích họa trên tường từ từ mở ra, phía sau mỗi bức bích họa đều lộ ra một cỗ quan tài thanh đồng!

Khi sáu cỗ quan tài thanh đồng hiện ra trước mắt mọi người, lòng mỗi người đều thắt lại!

Chương 147

Nếu sáu cỗ quan tài này đều chứa thi thể thì tốt!

Nhưng nếu thi thể trong sáu cỗ quan tài này đều là vật sống, hoặc là Tống Tử!

Vậy thì tiếp theo họ có thể phải đối mặt với sáu siêu cấp đại Tống Tử từ hơn hai nghìn năm trước!

"Ực, ực!" Tiếng nuốt nước bọt của Bàn Tử, vang vọng trong mộ thất cùng với ánh đuốc!

"Đại điệt tử, sáu cỗ quan tài này, không phải toàn là Tống Tử chứ?" Phương Ngôn không nói gì, từ từ đi về phía cỗ quan tài của bức tranh thứ tư về trận Trường Bình!

Anh ta chuẩn bị kiểm chứng suy đoán trong lòng mình!

Thi thể nằm trong cỗ quan tài đó, có thể chính là Sát Thần Bạch Khởi!

Nếu hỏi chuyện gì trong đời khiến Bạch Khởi tự hào nhất và hối hận nhất!

Thì không gì khác ngoài chiến tích chôn sống 40 vạn người ở nước Triệu!

Từ những lớp xương cốt dày đặc bên ngoài mộ thất, có thể thấy số người chết trong những cái hố khổng lồ đó rất nhiều!

Phương Ngôn nghi ngờ Lão Lý căn bản không nói thật!

Nơi này căn bản không phải ngoại thành Hàm Dương, mà là Tấn Thành!

Đây là nơi Bạch Khởi chôn sống 40 vạn người!

Khi Phương Ngôn đi đến trước bức bích họa thứ tư, đột nhiên những ngọn đuốc màu đỏ lửa trong mộ đồng loạt đổi màu!

Toàn bộ chuyển thành ánh lửa xanh leo lét!

Lúc này, Bàn Tử kinh hãi hét lên: "Thi biến!" Phương Ngôn không chọn lùi lại, mà tiếp tục tiến lên, anh ta phải làm rõ xem BOSS lớn nhất trong ngôi mộ này, Bạch Khởi, có biến thành Tống Tử hay không!

Khi Phương Ngôn dùng tay nắm lấy một góc quan tài thanh đồng, một cây trường qua tức thì thò ra từ bức họa thứ tư!

Nếu không phải Phương Ngôn phản ứng kịp thời, nhanh chóng lùi lại, thì cảm giác đó có thể đâm xuyên tim anh ta!

Theo sau khi Phương Ngôn lùi lại, những binh lính trên bức bích họa cũng từ từ bước ra khỏi tranh!

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy sát ý phẫn nộ!

Phương Ngôn biết, những âm binh canh giữ lăng mộ Bạch Khởi này, có thể là những tướng sĩ đã tuẫn táng cùng Bạch Khởi năm xưa!

Sinh thời cùng Bạch Khởi chinh chiến sa trường, sau khi chết cũng nguyện vì ông ta mà chiến đấu cả đời!

Những người này vừa đáng kính vừa đáng thương!

Đáng kính là tinh thần tận trung với chủ!

Đáng thương là từ nay không còn cơ hội luân hồi chuyển thế!

Rốt cuộc có đáng hay không, chỉ có những người này mới rõ!

"Tiểu Ca, không phải anh vẫn luôn muốn phân cao thấp với tôi sao?" "Hôm nay hãy để những chiến sĩ từ hơn hai nghìn năm trước này kiểm nghiệm xem, rốt cuộc ai trong chúng ta mạnh hơn!" Đối mặt với những chiến sĩ không ngừng bước ra từ bức bích họa, Muộn Du

Bình không hề lùi bước!

Anh từ từ rút thanh Hắc Kim Bảo Đao sau lưng ra, nói: "Được!" Trận chiến nổ ra ngay tức khắc!

Phương Ngôn tay cầm Lục Long Kim Đao mạnh mẽ xông lên, trong mộ, Phương Ngôn không sợ bất kỳ ai, bất kỳ việc gì!

Trong mộ, anh ta dám tự hào nói: "Không có sinh vật nào có thể sánh với tôi!" Những điểm thuộc tính không ngừng tăng lên, khiến Phương Ngôn căn bản không biết mệt mỏi là gì!

Càng chiến càng hăng, càng chiến càng mạnh chính là Phương Ngôn hiện tại!

Muộn Du Bình tuy thực lực cũng rất mạnh, nhưng đối mặt với đám âm binh không ngừng bước ra từ bức bích họa, sức chiến đấu bền bỉ của anh tỏ ra vô cùng yếu ớt!

Sau một lần kiệt sức, Muộn Du Bình bất đắc dĩ chọn lùi lại bên cạnh Bàn Tử, thở hổn hển!

Sức chiến đấu của âm binh tuy không quá mạnh, nhưng chúng thắng ở số lượng đông, thắng ở việc mỗi người đều có vũ khí!

Lúc đầu là binh lính cầm trường qua, sau đó xuất hiện kỵ binh, Muộn Du Bình chỉ có thể bại lui!

Tại thời khắc này, anh thừa nhận mình đã thua thật rồi!

Bất kể là đối phó với chiến lực cao cấp như Huyết Thi Thiết Diện Sinh!

Hay đối mặt với những âm binh có chiến lực cơ bản này, anh đều không thể thắng được Phương Ngôn!

Là tộc trưởng của Trương gia, trong lòng anh quyết định phải nhờ Phương Ngôn giúp đỡ việc đó!

Bí mật mà gia tộc đã bảo vệ qua nhiều thế hệ, cũng đến lúc phải giải quyết triệt để!

Số lượng âm binh không ngừng bước ra từ bức bích họa ngày càng nhiều!

Khiến Phương Ngôn giết đến vô cùng sảng khoái!

Có cảm giác một người giữ ải, vạn người không qua được!

Ta là Phương Ngôn, hoành đao lập mã, dù thiên quân vạn mã cũng đừng hòng qua đây!

Khi kỵ binh không còn bước ra từ bức bích họa nữa!

Phương Ngôn trong lòng chấn động, anh ta nhìn thấy quân bài chiến thắng thiên hạ của Đại Tần đang từ từ bước ra khỏi bức bích họa!

Đại Tần Thiết Kỵ!

Phương Ngôn lúc này cũng không thể không khâm phục năng lực cầm quân của Bạch Khởi!

Có thể khiến nhiều tướng sĩ như vậy tự nguyện tuẫn táng vì mình, thật không hổ là quân thần của Đại Tần!

Âm binh ở địa phủ dễ hình thành, đó là đội quân do âm ti chuyên môn thành lập!

Nhưng để hình thành một đội quân âm binh quy mô lớn như vậy ở dương gian, điều kiện cực kỳ hà khắc!

Sinh thời phải là tướng sĩ sa trường!

Phải tự nguyện tuẫn táng vì chủ tướng của mình!

Nếu trong lòng có một chút hối hận, thì hồn phách của họ sẽ trở về địa phủ!

Chỉ có những người trung thành tuyệt đối, mới có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ để chống lại sự triệu hồi của âm ti!

"Những anh linh yên nghỉ, sống làm người kiệt xuất, chết làm ma anh hùng!" "Hôm nay, Phương Ngôn ta xin lĩnh giáo!" "Nhưng, ông thật sự nỡ để những người anh em sinh tử đã đồng hành cùng ông hai nghìn năm này hồn bay phách tán sao?" "Bạch Khởi, tôi kính trọng anh hùng hào kiệt, hãy ra đây để hai chúng ta quyết một trận thư hùng!" Phương Ngôn vừa dứt lời!

Chương 148

Sáu cỗ quan tài thanh đồng trong bức bích họa từ từ rung động!

Ánh lửa trong mộ thất xanh rờn đến đáng sợ!

Bàn Tử lúc này run rẩy lùi lại, lẩm bẩm: "Đại điệt tử, không có chuyện gì thì đừng kích động ông ta, lúc sinh thời ông ta đều là những kẻ giết người không chớp mắt đấy!" Phương Ngôn lúc này sắc mặt bình tĩnh, từ từ nhìn Bàn Tử nói: "Những trung hồn yên nghỉ này, không nên phải sống một cuộc sống tăm tối như vậy!" "Doanh Chính sở dĩ có thể thống nhất lục quốc, trở thành thiên cổ nhất đế, công lao lớn nhất phải thuộc về Bạch tướng quân!" "Bạch tướng quân và các tướng sĩ không nên bị chôn vùi sâu dưới đây, mà nên được hưởng sự ngưỡng mộ của đời đời!" Bàn Tử vừa định khuyên Phương Ngôn nói ít đi vài câu, không thấy ánh đuốc trong mộ huyệt xanh đến mức làm người ta hoảng sợ rồi sao?

Lời còn chưa kịp nói ra!

Năm cái nắp quan tài thanh đồng đột nhiên nổ tung!

Năm thi thể mặc áo giáp, đột ngột đứng dậy!

Ánh mắt đồng thời nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn!

Phương Ngôn nhận ra năm người này, chính là năm người đã theo Bạch Khởi từ những ngày đầu!

Phương Ngôn cảm nhận được sát khí xông ra từ núi thây biển máu trên người họ!

Cảm nhận được sự uất ức và không cam lòng trong lòng họ!

Cảm nhận được cảm xúc phẫn nộ lúc này!

Một giọng nói truyền vào tai, Phương Ngôn từ từ nhắm mắt lại, nắm chặt Lục Long Kim Đao trong tay!

"Chúa công của ta, anh dũng biết bao, nhưng lại ngu xuẩn đến mức nào!" "Vốn dĩ có thể xưng đế, nhưng lại vì lòng trung thành đáng cười đó, bọn ta không cam tâm, bọn ta đã cùng ngài tung hoành bốn bể, không gì cản nổi!" "Tại sao đến bước cuối cùng, ngài lại hối hận, phụ lòng huynh đệ chúng ta!" "Ngài không xứng được vạn dân ngưỡng mộ, hãy cùng 40 vạn oan hồn nước Triệu, chịu đựng sự giày vò vĩnh viễn đó đi!" Phương Ngôn lúc này đã hiểu ra tất cả!

Lăng mộ của Bạch Khởi này là do năm người trước mắt xây dựng!

Từ lời nói của năm người, anh ta biết rằng có lẽ giữa họ và Bạch Khởi đã có một giao ước!

Họ muốn Bạch Khởi xưng đế, nhưng một lòng trung thành của Bạch Khởi có thể thấu trời đất!

Có lẽ tin tức Bạch Khởi muốn tạo phản đã bị Tần Chiêu Vương biết được, nên mới hạ lệnh ban chết cho Bạch Khởi!

Bạch Khởi vì để tỏ lòng trung thành, đã tự sát trong quân trướng!

Nhưng năm người đã đồng hành cùng Bạch Khởi mấy chục năm này, phát hiện hy vọng đã tan vỡ!

Vì vậy, họ phẫn nộ mang thi cốt của Bạch Khởi chôn ở nơi đã chôn sống 40 vạn quân Triệu năm xưa!

Và xây dựng một ngôi mộ ở đây, một ngôi mộ để cho chủ nhân của nó phải chịu đựng sự giày vò!

Những âm binh đó có lẽ đã biết được đãi ngộ mà Bạch Khởi phải chịu sau khi chết!

Vì vậy họ tự nguyện từ bỏ sinh mệnh, để canh giữ lăng mộ cho Bạch Khởi!

Sinh thời Bạch Khởi là một quân thần vĩ đại, sau khi chết Bạch Khởi cũng không thể chịu sự sỉ nhục của quân địch! .....

Phương Ngôn biết những âm binh, âm tướng mà mình đã giết trước đó đều là những trung nghĩa chi sĩ thật sự!

Họ đã nhầm mấy người Phương Ngôn thành oan hồn của nước Triệu!

Nên mới liều mạng xông lên như vậy!

Lần duy nhất Phương Ngôn cảm thấy việc cày kinh nghiệm lại đau lòng đến thế!

Những trung nghĩa chi sĩ này, chỉ để bảo vệ tín ngưỡng trong lòng không bị ô uế mà thôi!

Tất cả tội lỗi đều do năm người này!

Năm người này đã đẩy một anh hùng cái thế vào đường cùng!

Năm người này đã để cho một anh linh vốn nên được vạn dân kính ngưỡng phải chịu sự giày vò trong lòng đất tăm tối hơn hai nghìn năm!

Lúc này, trong lòng Phương Ngôn tràn ngập sự phẫn nộ chưa từng có!

Chưa bao giờ anh ta chủ động muốn giết chóc như hôm nay!

Khi nước mắt chảy dài trên khóe mắt Phương Ngôn, anh ta đột nhiên mở mắt ra!

Lục Long Kim Đao trong tay chỉ thẳng vào mặt năm người!

“Hôm nay các ngươi phải chết, Phương Ngôn ta xin thề ở đây,

nhất định sẽ băm vằm năm người các ngươi thành vạn mảnh!" Sát khí lạnh lẽo bùng phát từ người Phương Ngôn!

Nhuộm đen cả không gian xung quanh!

Muộn Du Bình và Bàn Tử lần đầu tiên thấy Phương Ngôn như vậy!

Bàn Tử lo lắng Phương Ngôn có phải bị âm hồn nhập không, vội hỏi: "Đại điệt tử, cậu sao vậy?" "Bộ dạng của cậu bây giờ, tôi sắp coi cậu là đại Tống Tử rồi đấy!" "Âm khí trên người cậu lớn quá!" Bàn Tử không nhận ra đó là sát khí, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tưởng là âm khí!

Phương Ngôn nghe lời Bàn Tử, quay đầu mỉm cười nói: "Bàn Tử, yên tâm đi, tôi sao có thể biến thành Tống Tử được!" "Tôi chỉ phẫn nộ, vì anh linh yên nghỉ bị tiểu nhân sỉ nhục!" Bàn Tử thấy Phương Ngôn không phải bị âm hồn nhập, cũng thở phào nhẹ nhõm!

Còn về việc anh linh bị tiểu nhân sỉ nhục, gã không hiểu lắm!

Nhưng với tính cách vô tư của Bàn Tử, có lẽ gã căn bản sẽ không quan tâm đến đầu đuôi câu chuyện này! .....

Sau khi trả lời Bàn Tử, Phương Ngôn vung kim đao trong tay, chém về phía người đang đứng dưới bức bích họa thứ ba!

Nhưng không ngờ, thứ đón anh ta lại là trường qua của Đại Tần Thiết Kỵ!

Những trung nghĩa chi sĩ này không nhìn thấy bộ mặt xấu xa của năm người kia!

Họ cho rằng năm người này là người thân của Bạch tướng quân, cùng họ canh giữ cho Bạch tướng quân!

Phương Ngôn sau khi đối chiêu với thiết kỵ binh, lập tức lộn

người ra sau vài vòng rồi nhảy trở lại!

Lúc này nội tâm anh ta vô cùng giằng xé, muốn tiêu diệt năm người kia, thì phải giết hết những trung nghĩa chi sĩ này trước!

Nhưng anh ta lại không nỡ giết những trung nghĩa chi sĩ này!

Muộn Du Bình dường như đã nhìn ra sự giằng xé của Phương Ngôn lúc này!

"Phương Ngôn, chúng ta là người, chúng là hồn!" "Âm hồn vốn không thuộc về thế giới này!" "Bất kể là trung hồn hay âm hồn, âm ti mới là nơi cuối cùng của chúng!" "Những linh hồn cố chấp ở lại dương gian, đều được gọi chung là tà túy!" "Đừng quên, mục đích của chúng ta đến đây, là để thanh trừ tà túy ở đây!" "Không thể để đám tà túy này thoát ra ngoài giết người!" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, từ từ nói: "Tôi biết rồi!" "Nếu đều là trung hồn, vậy thì càng không nên vĩnh viễn chìm đắm trong lòng đất tăm tối này!" Phương Ngôn hạ quyết tâm phải giải thoát hoàn toàn cho những âm hồn này!

Tay cầm Lục Long Kim Đao, lúc này gân xanh nổi lên!

Đối mặt với lớp áo giáp thanh đồng từ trong ra ngoài của Đại Tần Thiết Kỵ, anh ta phải tăng cường sức mạnh của mình!

Chương 149

Phương Ngôn quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình, từ từ nói: "Tiểu Ca, chăm sóc Bàn Tử, trận chiến này tôi và Tiểu Đông Tây sẽ đánh!" "Đừng quên bộ dạng của Trần Bì A Tứ sau khi chết!" "Ở đây chắc chắn có một cỗ Huyết Thi không biết đang trốn ở đâu!" Nghe lời Phương Ngôn, sắc mặt Muộn Du Bình thay đổi, nếu không nhờ Phương Ngôn nhắc nhở, anh suýt nữa đã quên mất cái chết của Trần Bì A Tứ!

Bàn Tử không hiểu ý của Phương Ngôn, nên hỏi: "Đại điệt tử, thi thể của Trần Bì A Tứ, không phải đều là ảo ảnh do Bỉ Ngạn Hoa tạo ra sao?" Phương Ngôn không trả lời Bàn Tử, Muộn Du Bình lại nói: "Nơi của Trần Bì A Tứ, là nơi Bỉ Ngạn Hoa không thể chiếu tới, đó mới là thế giới thật!" "Lúc đầu tôi và Phương Ngôn quay lại, đã đặc biệt nhìn qua chỗ đó một lần!" "Phát hiện ở đó có dấu vết ăn mòn của nước cường toan, và cả một cái hố đạo chích!" "Trần Bì A Tứ chắc đã xuống dưới lầu cổng thành, có khả năng lúc đó chưa kích hoạt điều kiện mở Bỉ Ngạn Hoa!" "Vì vậy không gặp âm binh giữ cổng và Bỉ Ngạn Hoa cũng chưa nở.

Cũng không phát hiện ra cách tiến vào từ dưới Bỉ Ngạn Hoa!

Nên đã chọn đào hố đạo chích!" "Nhưng chắc chắn đã gặp phải Huyết Thi, sau một trận đại chiến cuối cùng bị giết, từ sự biến đổi trên thi thể của hắn, nhất định đã gặp phải một Huyết Thi rất mạnh!

Mới biến thành bộ dạng đó!" "Chỉ không biết Huyết Thi đó bây giờ đang trốn ở đâu!" Bàn Tử không hiểu, tuy thi thể của Trần Bì A Tứ đã được xử lý, nhưng sao gã không phát hiện ra cái hố đạo chích nhỉ?

Nhưng vì Phương Ngôn và Muộn Du Bình đều nói có, Bàn Tử cũng không so đo nữa!

Dù sao về mặt hạ mộ, gã cũng chỉ là tay mơ! .....

Bàn Tử lặng lẽ lấy ra một khẩu súng trường tự động mà Lão Lý đã đưa cho từ trong ba lô, sau đó mở chốt an toàn, cảnh giác quan sát xung quanh!

Đối với năm cỗ thi thể trong quan tài thanh đồng, Bàn Tử không có cách nào cả!

Gã biết năm cỗ thi thể đó không phải là thứ mà vũ khí hiện đại trong tay gã có thể đối phó được!

Ánh mắt Muộn Du Bình vẫn luôn đặt trên người Phương Ngôn, anh thực sự không hiểu tại sao Phương Ngôn lại mạnh đến như vậy!

Phương Ngôn bây giờ dường như còn mạnh hơn cả lúc đối phó với Thiết Diện Sinh trong U Linh Trủng!

Sau khi thấy Phương Ngôn một đao chém đôi một kỵ binh hạng nặng, anh biết cả đời này có lẽ cũng không thể đuổi kịp bước chân của Phương Ngôn!

Việc muốn tìm Phương Ngôn giải quyết rắc rối của gia tộc, trong đầu anh càng thêm kiên định!

Muốn giải quyết chuyện ở đó, nhất định phải cần một siêu cấp cường giả như Phương Ngôn mới làm được!

Bí mật mà Trương gia đã bảo vệ qua nhiều thế hệ, có lẽ sẽ được giải quyết ở đây! .....

Phương Ngôn và Tiểu Đông Tây phối hợp nhịp nhàng, chỉ trong vài phút, âm hồn trong bích họa không còn xuất hiện nữa!

Phương Ngôn nhìn thấy mái tóc vốn màu bạc trên đầu Tiểu Đông

Tây, bây giờ đã biến thành màu vàng!

Anh ta biết Tiểu Đông Tây sắp tiến hóa, đối với việc Tiểu Đông Tây sau khi tiến hóa sẽ biến thành hình dạng gì!

Phương Ngôn cảm thấy nước miếng của mình sắp chảy ra rồi!

Đợi giải quyết xong chuyện ở đây, nhất định phải cùng Tiểu Đông Tây thương lượng về cách ăn mới!

Đúng lúc Phương Ngôn đang vui vẻ, anh ta thấy cỗ quan tài thanh đồng dưới bức bích họa thứ nhất đột nhiên nổ tung!

Một người đàn ông toàn thân tỏa ra âm khí nhảy ra khỏi quan tài!

Người đàn ông này mặc một bộ quần áo rất giản dị, loại quần áo này Phương Ngôn biết, là loại mà dân thường thời Chiến Quốc hay mặc!

Nhưng Phương Ngôn tuyệt đối sẽ không coi hắn là dân thường!

Bởi vì khi người đàn ông đó nhảy xuống, Phương Ngôn phát hiện hắn đã biến từ tử cương thành phi cương với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Sau đó, hắn từ từ bay lơ lửng trên không, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn!

Phi cương, đúng như tên gọi, là cương thi biết bay, thường phải tu luyện cả nghìn năm, loại cương thi này cực kỳ lợi hại, không chỉ không sợ ánh sáng mặt trời và đao kiếm, mà còn biết sử dụng pháp thuật, người thường hoặc đạo sĩ bình thường đều không thể hàng phục được nó!

Bàn Tử nhìn người đàn ông biến từ tử cương thành phi cương này, mặt mày sợ đến trắng bệch!

“Mẹ ơi, Phi cương!” “Ở đây có Phi cương, Đại điệt tử, tên này

tuyệt đối không thể để nó thoát ra ngoài được, nếu không sẽ gây hại rất lớn!" Phương Ngôn gật đầu, tự nhiên anh ta biết đạo lý này!

Phi cương không thể coi là cương thi nữa!

Nên gọi là yêu!

Đối mặt với đại Tống Tử cấp bậc này, trong lòng Phương Ngôn có chút kích động!

Giết Tống Tử cấp bậc này, phần thưởng hệ thống chắc chắn sẽ rất hậu hĩnh!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị dùng Lục Long Kim Đao để thử thực lực của con Phi cương này, anh ta nghe thấy đối phương đột nhiên lên tiếng: "Ngàn năm chờ đợi, đến lúc ra ngoài đoạt lấy giang sơn rồi!" "Những gì Tần Chiêu Vương nợ ta, đã đến lúc phải đòi lại!" Nghe lời của Phi cương, Phương Ngôn không nhịn được mà đả kích: "Đại Tần đã diệt vong hơn hai nghìn năm rồi, Tần Chiêu Vương của ngươi sớm đã không biết chết ở đâu rồi!

Hay là để ta tiễn ngươi đi tìm hắn nhé?" Câu nói xoáy vào tim gan của Phương Ngôn, đã hoàn toàn khiến Phi cương phát điên!

"Ngươi lừa ta, giống như tên Bạch Khởi kia lừa huynh đệ ta, ta muốn ngươi chết!" "Ta phải giết ngươi!" Khi Phi cương vừa dứt lời, một luồng hàn khí phun ra từ miệng đối phương!

Phương Ngôn tức khắc né đi!

Lúc này, nơi bị luồng hàn khí đó chạm vào, đã hóa thành băng với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Phương Ngôn biết hàn khí này là pháp thuật.

Cương thi biết pháp thuật, đây là lần đầu tiên anh ta gặp!

Những âm hồn gặp trước đó tuy cũng có thể thi triển một số

huyễn thuật!

Nhưng so với Phi cương trước mắt, đẳng cấp chênh lệch quá xa!

Phương Ngôn biết đây là một cơ hội tốt hiếm có để cày kháng tính!

Vì vậy, anh ta không ngừng né tránh các đòn tấn công hàn khí của Phi cương!

Lúc này, Phi cương giống như một chiếc máy bay ném bom, không ngừng thả bom vào một con khỉ linh hoạt! *Keng, né được đòn tấn công hàn khí của Phi cương, nhận được kháng hàn +1!* *Keng, né được đòn tấn công hàn khí của Phi cương, nhận được kháng hàn +1!* *Keng, né được đòn tấn công hàn khí của Phi cương, nhận được kháng hàn +1!* *.....* *Keng, né được đòn tấn công hàn khí của Phi cương, nhận được kháng hàn +0, miễn dịch hàn lãnh!* Nghe thấy tin tức này, Phương Ngôn chưa kịp vui mừng, đã nghe thấy giọng nói oán trách của Bàn Tử vang lên: "Đại điệt tử, tôi biết cậu lợi hại, có thể đùa giỡn với nó, nhưng cũng phải nghĩ đến cảm nhận của tôi chứ!" "Nếu cậu không giết nó nhanh lên, Bàn gia đây sắp chết cóng rồi!

Ở đây lạnh chết tiệt đi được!" Phương Ngôn chỉ lo cày kháng tính, lúc này mới phát hiện trên đầu và trên người Bàn Tử đã phủ đầy sương giá!

Khuôn mặt béo ú của gã càng bị lạnh đến trắng bệch!

Dưới lỗ mũi treo hai chuỗi băng!

Gã đang không ngừng run rẩy, oán trách nhìn anh ta!

Phương Ngôn cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên, ngại ngùng nói: "Xin lỗi, xin lỗi.

Tôi sẽ xử lý tên ngốc muốn làm hoàng đế này ngay!" "Đại Tần đã mất hơn 2000 năm rồi, còn mơ mộng làm hoàng đế!" Đúng là một Phi

cương không muốn làm hoàng đế thì không phải là Phi cương tốt!

Nếu đã cày đủ thuộc tính kháng hàn!

Chương 150

Vậy thì Phương Ngôn tự nhiên không có lý do gì để giữ lại cái đầu heo muốn làm hoàng đế này nữa!

Lục Long Kim Đao có hiệu quả đặc biệt với quỷ, nhưng để đối phó với Tống Tử, thì phải dựa vào võ lực để chiến thắng!

Phương Ngôn ném kim đao ra, cắm thẳng vào phiến đá trước mặt Bàn Tử!

"Bàn Tử, cầm lấy kim đao của tôi, tôi sẽ xử lý tên này!" Đối mặt với cương thi biết bay, nếu ở bên ngoài thì thật sự không dễ đối phó!

Nhưng trong mộ thất chật hẹp, nó chỉ có thể bay cao nhất là ba, bốn mét!

Với độ cao ba, bốn mét, Phương Ngôn chỉ cần dùng sức nhảy một cái là có thể đạt tới!

Vì vậy, việc đối phương biết bay không hề ảnh hưởng đến việc Phương Ngôn chiến đấu với nó!

"Huyền Ngọc Chỉ!" Lăng Ba Vi Bộ kết hợp với Huyền Ngọc Chỉ, hung hăng chọc vào người Phi cương, khiến cho cơ thể đao thương bất nhập của nó!

Tức thì xuất hiện một cái lỗ!

Phi cương đau đớn, ánh mắt nhìn Phương Ngôn càng thêm lạnh lẽo!

Hàn khí trong miệng liên tục phun về phía Phương Ngôn với tốc độ cực nhanh!

Nhưng lần này Phương Ngôn ngay cả né cũng không thèm né!

Trực tiếp chọn đối đầu!

Thuộc tính kháng hàn đã đầy, hàn lãnh đối với Phương Ngôn hiện tại không có chút tác dụng nào!

Cơ thể Phương Ngôn trực tiếp lướt qua hàn khí, tay Huyền Ngọc nắm thành quyền, hung hăng đấm vào miệng Phi cương!

Bị cú đấm mạnh của Phương Ngôn trúng, cơ thể Phi cương như một viên đạn bay ra, trực tiếp từ trên không rơi xuống đất!

Sức mạnh mấy vạn cân, đối phó với âm hồn có thể không chiếm được lợi thế!

Nhưng đối với loại Tống Tử có thực thể này, hiệu quả lại cực kỳ tốt!

Lúc này, nơi Phi cương rơi xuống, bị đập lõm xuống một đoạn!

Những mảnh băng vỡ do hàn khí đóng băng xung quanh, cũng bị chấn động rơi lả tả!

Phương Ngôn không bỏ lỡ cơ hội này!

Từ trên không tung ra một cú đá bổ!

Hung hăng đập vào đầu Phi cương!

"Rắc!" Tiếng răng gãy, truyền vào tai Phương Ngôn!

Phương Ngôn một đòn đã đánh gãy cả răng của Phi cương!

Răng của cương thi, đó là nơi cứng nhất trên toàn thân, ngay cả răng cũng không chịu nổi đòn tấn công của Phương Ngôn!

Có thể thấy đòn tấn công lần này của Phương Ngôn hung mãnh đến mức nào!

Bàn Tử nhìn thấy tình trạng thảm hại của Phi cương, lập tức nhảy cẫng lên reo hò: "Đại điệt tử, lợi hại, cứ đánh như vậy đi!" "Không

chịu học tập chủ nghĩa, lại mơ mộng làm hoàng đế!" "Mơ mộng nô dịch nhân dân, loại này phải đánh mạnh vào mặt nó!" "Bàn gia đây cũng phải đến tát nó hai cái, để nó biết sự vĩ đại của nhân dân lao động!" Lời nói của Bàn Tử dường như đã chọc giận Phi cương, nó bật người dậy, duỗi ra móng vuốt đen sì, hung hăng đâm về phía Bàn Tử!

Sắc mặt Bàn Tử đại kinh, khẩu súng trường tự động trong tay, không chút do dự "đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng" toàn bộ đạn đều bắn vào người Phi cương!

Nhưng tiếng "keng keng keng" đó, khiến sắc mặt Bàn Tử vô cùng khó coi!

Nếu không có Muộn Du Bình dùng Hắc Kim Bảo Đao đỡ giúp Bàn Tử đòn tấn công này, không chừng Bàn Tử lúc này đã bị con Phi cương này đâm xuyên tim rồi!

"Bàn Tử đừng có nói bậy bạ nữa, cái miệng của ông quá giỏi kéo thù hận rồi đấy!" "Tôi đánh nó còn không sao, ông nói một câu người ta đã muốn liều mạng với ông, có bao nhiêu bản lĩnh, trong lòng không có số à?" "Ngoan ngoãn canh giữ hướng đó đi, cái hố đạo chích mà Trần Bì A Tứ đào, tuy chưa đào thông!" "Nhưng cũng phải cẩn thận Huyết Thi sẽ đột nhiên xông vào từ đó!" Phương Ngôn sau khi đá bay Phi cương đi, bất đắc dĩ nói với Bàn Tử.

Bây giờ phải tìm việc cho Bàn Tử làm, nếu không lát nữa không biết cái miệng quạ đen của gã có thể gọi ra thứ gì nữa!

Bàn Tử nhìn con Tống Tử bị Phương Ngôn đá bay kia, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó, gã cũng biết bây giờ mình đã kéo thù hận quá sâu, cần phải ẩn đi một lúc!

"Được rồi, được rồi, Đại điệt tử, tôi đi canh chừng một lúc, nếu không lát nữa mấy thứ trong mấy cỗ quan tài còn lại đều ra hết, Bàn

gia chắc chắn sẽ bị con đại Tống Tử này giết chết!" Khi Bàn Tử vừa nói xong, Phương Ngôn và Muộn Du Bình đồng thanh hét lên: "Cái miệng chết tiệt của ông, câm ngay!" Cái miệng quạ đen của Bàn Tử, một lần nữa chứng minh cho Phương Ngôn và Muộn Du Bình thấy sự mạnh mẽ của miệng độn!

Trừ cỗ quan tài dưới bức bích họa thứ tư không có động tĩnh gì, bốn cỗ quan tài còn lại đồng thời nổ tung!

Bốn người ăn mặc tương tự người đàn ông trong bức bích họa thứ nhất, từ từ bước ra!

"Bàn Tử, tổ sư nhà cậu!" Nhìn bốn cỗ thi thể dần dần biến từ tử cương thành phi cương, Muộn Du Bình không nhịn được nữa mà mắng Bàn Tử một câu!

Ngay cả người có tính cách như Muộn Du Bình, lúc này cũng đã nổi nóng, có thể thấy cục diện hiện tại thật sự không dễ giải quyết!

Sắc mặt Phương Ngôn tái mét, năm con Phi cương, trong đó có bốn con không biết có biết pháp thuật hay không!

Muộn Du Bình chắc có thể đối phó một con, Tiểu Đông Tây cũng có thể đối phó một con!

Vậy thì tiếp theo anh ta phải đối mặt ít nhất ba con!

Lại còn phải phân tâm bảo vệ Bàn Tử!

Vì vậy, sau khi phân tích xong cục diện, Phương Ngôn lập tức nói: "Bàn Tử, không phải tôi nói đâu, cái miệng của ông, tôi phục!" "Ông lên trên trốn trước đi, ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì!" Lời nói của Phương Ngôn tuy có hơi khó nghe, nhưng Bàn Tử biết Phương Ngôn đang bảo vệ mình, nên lặng lẽ gật đầu không nói gì!

Gã dùng tay nắm lấy dây thừng chuẩn bị trèo lên, thì thấy con Phi cương dưới bức bích họa thứ sáu, đột nhiên phun ra một bãi dịch thể

từ miệng, bay về phía Bàn Tử!

Muộn Du Bình một cước đá Bàn Tử ra, nhưng bãi dịch thể đó đã trúng vào chân của Tiểu Ca!

Trong phút chốc, trên chân Muộn Du Bình bốc lên từng làn khói trắng!

Pháp thuật của Phi cương dưới bức bích họa thứ sáu có hiệu quả ăn mòn!

Xem ra năng lực ăn mòn rất mạnh, ngay cả người có huyết mạch Kỳ Lân như Muộn Du Bình, cũng bị ăn mòn mất một mảng thịt lớn!

Lúc này Bàn Tử từ dưới đất bò dậy, nhìn vào chân Muộn Du Bình, mắt tức thì đỏ lên, hét lớn về phía Phi cương dưới bức bích họa thứ sáu: "Tổ cha nhà mày, Bàn gia hôm nay liều mạng với mày!" Nói xong, gã định lấy vũ khí từ trong ba lô!

Muộn Du Bình nhìn hành động của Bàn Tử, biết gã định làm gì, nên nén cơn đau dữ dội ở chân, hung hăng đánh vào gáy Bàn Tử một cái!

Sau đó, anh bất đắc dĩ nói với Phương Ngôn: "Xem ra trận chiến tiếp theo, tôi không thể tham gia được rồi, tiếp theo dựa vào cậu!" Phương Ngôn gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn năm con Phi cương trước mặt!

Phương Ngôn tuy chưa bao giờ nói ra tình cảm giữa mình với Bàn Tử và Muộn Du Bình!

Nhưng trong lòng họ đều hiểu, đối phương đều coi nhau là huynh đệ sinh tử!

Muộn Du Bình có thể vì Bàn Tử mà chịu đựng đòn tấn công nguy hiểm đó!

Phương Ngôn cũng có thể vì họ mà che mưa chắn gió!

Chương 151

Phương Ngôn nhìn năm con Phi cương lúc này đang bày thành trận Ngũ Hành, âm trầm nói: “Huynh đệ của tôi, tôi có thể đánh, tôi có thể mắng!

Nhưng tuyệt đối không cho phép ai động đến một sợi lông của huynh đệ tôi!” “Dám động đến huynh đệ của tôi, ta giết các ngươi!” Lời nói lạnh lẽo, trong mộ huyệt còn lạnh hơn cả hàn khí!

Chỉ là lúc này trong lòng Muộn Du Bình lại ấm áp!

Mười năm canh giữ bí cảnh, hoàn toàn tách biệt với xã hội!

Anh là người không thích nói chuyện, nhưng cũng hy vọng tìm được những người bạn đồng hành sống chết có nhau!

Trong lần đầu tiên hạ mộ cùng Phương Ngôn, Muộn Du Bình đã cảm thấy Phương Ngôn hợp với mình.

Vì vậy, chỉ cần mỗi lần Phương Ngôn tìm anh cùng đi hạ mộ, anh đều vui vẻ đồng ý!

Đó là một phần tình huynh đệ không cần nói ra!

Đó là một sự tin tưởng, cũng là một trách nhiệm!

Mấy ngày trước, người chấp pháp ngoại tộc của Trương gia, Trương Khải Sơn, tìm đến anh, nhờ anh giúp hạ mộ, đi thăm dò lăng mộ của Bạch tướng quân!

Người đầu tiên anh nghĩ đến là Phương Ngôn!

Nhưng vì ở trong núi sâu canh giữ bí cảnh quá lâu, anh không giỏi giao tiếp!

Không thể biểu đạt được điều mình muốn nói!

Mới tìm đến Ngô Tam Tỉnh giúp làm cầu nối!

Nhưng sau đó Muộn Du Bình cho rằng mình phải thể hiện thành ý!

Vì vậy cuối cùng anh đã tự mình nói ra chuyện này!

May mắn là Phương Ngôn không làm anh thất vọng, không hề hỏi trong mộ có nguy hiểm gì không!

Mà vui vẻ chấp nhận lời mời!

Đó chính là sự tin tưởng giữa huynh đệ!

Đó chính là người huynh đệ sinh tử mà Trương Linh vẫn luôn tìm kiếm! 【Phương Ngôn, cảm ơn cậu!

Có một người huynh đệ như cậu thật tốt!】 Bây giờ Muộn Du Bình đã bị thương, Tiểu Đông Tây lại sắp tiến hóa!

Tất cả mọi thứ đều cần Phương Ngôn gánh vác!

Năm con Phi cương, đạo sĩ nhìn thấy cũng phải tê cả da đầu!

Nhưng Phương Ngôn không hề sợ hãi!

Kích hoạt huyết mạch Tướng Thần, tức thì hai mắt chuyển sang màu đỏ!

Lạnh lùng nhìn năm con Phi cương kia!

Ngũ quan của cương thi mạnh hơn con người rất nhiều, sau khi Phương Ngôn kích hoạt huyết mạch Tướng Thần, mấy con Phi cương đều kinh ngạc nhìn Phương Ngôn!

"Mùi vị của đồng loại!" "Cương thi cấp bậc cao hơn chúng ta!" "Là áp chế huyết mạch trong truyền thuyết sao?" "Cảnh giới mà chúng ta mơ ước!" Chỉ đáng tiếc, cảnh giới tối cao mà họ theo đuổi, lại xuất hiện trên người kẻ địch!

Một kẻ địch không chết không thôi!

Năm huynh đệ họ là sư huynh đệ cùng một sư môn!

Học phong thủy thuật!

Sau khi học thành, họ xuống núi để phò tá minh chủ thống nhất thiên hạ!

Sau khi tình cờ gặp Bạch Khởi, họ cho rằng người này có tư chất vấn đỉnh cửu ngũ chi tôn!

Vì vậy liền dốc lòng phò tá!

Bạch Khởi cũng không làm họ thất vọng, từ khi mới nổi bật đến khi thăng tiến nhanh chóng chỉ mất vỏn vẹn mười mấy năm!

Để Bạch Khởi có thể lập được công lao thiên hạ!

Họ đã mạo danh Bạch Khởi hạ lệnh chôn sống 40 vạn quân Triệu!

Sau khi sự việc bại lộ, họ liền trực tiếp nói rõ muốn Bạch Khởi xưng đế!

Bạch Khởi không theo, họ liền muốn mượn tay Tần Chiêu Vương để ép Bạch Khởi tạo phản!

Chỉ không ngờ, Bạch Khởi lại trung thành tuyệt đối với Tần Chiêu Vương, chọn tự sát cũng không chịu tạo phản!

Sau đó, năm người mang thi thể của Bạch Khởi đến nơi đã chôn sống quân Triệu!

Xây dựng lăng mộ ở đây!

Mục đích là để 40 vạn oan hồn quân Triệu, ngày ngày nhìn lăng mộ của Bạch Khởi để tăng thêm oán khí!

Để tiện cho 5 người tu luyện!

Không có sự giúp đỡ của Bạch Khởi, 5 người phải chuyển hóa thành yêu ma mới có thể họa loạn cả thiên hạ!

Cứ như vậy, hai nghìn năm đã trôi qua, lăng mộ của Bạch Khởi hôm nay lại xuất hiện trước nhân gian! 5 con cương thi đã luyện hai nghìn năm cũng đã được tái sinh!

Chỉ là vừa tái sinh đã gặp phải nhóm Phương Ngôn!

Áp lực mà Phương Ngôn mang lại cho họ thực sự quá lớn!

Họ biết muốn được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại, hôm nay phải giết chết nhóm Phương Ngôn!

"Ngũ Hành Đại Trận" Năm con Phi cương theo vị trí Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ từ từ tiến về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn từ vị trí đứng và khả năng của hai con Phi cương đã biết, có thể đoán được năm người này cũng tu luyện theo ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Phi cương ở bức họa thứ nhất là Thủy!

Phi cương ở bức họa thứ sáu là Thổ!

Con Phi cương đứng đầu chắc chắn là Kim!

Chương 152

Theo như hàn khí của Thủy, ăn mòn của Thổ!

Vậy thì Kim có khả năng là phòng ngự!

Mộc chắc chắn là tái sinh!

Năng lực của Hỏa, Phương Ngôn tạm thời chưa đoán ra!

Nhưng năm con Phi cương thông minh lại bị sự thông minh của mình hại!

Sau khi đứng theo vị trí Ngũ Hành, Phương Ngôn có thể phân biệt rõ hơn năng lực của mỗi con!

Phương Ngôn hiểu rằng hiện tại tốt nhất là giết Hỏa, Thổ và hai con Phi cương kia!

Khó giết nhất chính là con Phi cương hệ Mộc!

Bởi vì Phương Ngôn không biết năng lực tái sinh của nó rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Nếu tấn công liều lĩnh Phi cương hệ Mộc, sẽ khiến cục diện trận chiến xuất hiện kết quả khác!

Lý luận "làm bị thương mười ngón tay không bằng chặt đứt một ngón", Phương Ngôn hiểu rõ!

Sau khi xác nhận xong thứ tự tấn công, Phương Ngôn dùng Lăng Ba Vi Bộ không ngừng di chuyển trong mộ, đồng thời không ngừng tích tụ nội lực!

Điểm bá đạo nhất của Lăng Ba Vi Bộ, chính là sau khi thi triển công pháp này, có thể không ngừng nhận được nội lực!

Khi nội lực đạt đến đỉnh điểm, đó chính là cơ hội để Phương

Ngôn một đòn tất sát!

Có thể trở thành Phi cương, tức là đã tu luyện ra thi đan, chỉ cần đánh nát thi đan là có thể giết chết hoàn toàn!

Thi đan thường được giấu ở chính giữa đầu, vì vậy Phương Ngôn phải tích tụ nội lực dùng Huyền Ngọc Chỉ để tạo ra một đòn tất sát cho đối phương!

Khi nội lực tích tụ đến đỉnh điểm, Phương Ngôn hiểu rằng bây giờ là thời khắc tấn công tốt nhất! 【Vậy thì bắt đầu từ Thổ đi!】 【Động đến huynh đệ của ta, ta lấy mạng của ngươi!】 "Chết đi cho ta!" Trong một khoảnh khắc, tốc độ của Phương Ngôn đã vượt qua tốc độ âm thanh!

Một tiếng nổ âm thanh cực lớn vang lên!

Phi cương hệ Thổ trong khoảnh khắc Phương Ngôn bùng nổ đã không kịp phản ứng, đến khi phản ứng lại, phát hiện trên trán mình đang cắm hai ngón tay!

Một tiếng hét thảm thiết vang lên từ miệng nó!

Sau đó, miệng nó không ngừng tuôn ra khí đen!

Phương Ngôn biết, đó là oán khí đã tu hành nhiều năm!

Nếu để cổ oán khí này tiêu hao hết, thì con Phi cương này sẽ chết hoàn toàn!

Bốn con Phi cương còn lại, thấy cảnh này phẫn nộ tấn công về phía Phương Ngôn!

Chiêu thức của chúng giống như Phương Ngôn đã dự đoán!

Chỉ có tên ở vị trí Hỏa là có năng lực bùng nổ!

Điểm này Phương Ngôn không đoán ra!

Sau đó, Phương Ngôn vận dụng Lăng Ba Vi Bộ, tức thì rút ngón tay ra!

Tiếp tục tích tụ nội lực trong mộ thất, tìm kiếm cơ hội một đòn tất sát tiếp theo! *Keng, giết chết một con Phi cương, nhận được Huyền Ngọc Chỉ cấp +1* *Huyền Ngọc Chỉ đã thỏa mãn điều kiện tiến hóa, hiện tiến hóa thành U Minh Chỉ!* *U Minh Chỉ có thể trực thông hai cõi âm dương, đối với các sinh vật loại quỷ hồn, có thể tạo ra hiệu quả chạm vào là chết!* Phương Ngôn nhìn cánh tay vốn trắng như ngọc của mình, lúc này trên đó đang bao quanh một lượng lớn khí đen!

Bốn con Phi cương kia thấy người bạn đã sống hai nghìn năm của mình chết đi, liền đồng loạt nổi giận!

Sát khí, oán khí trong mộ thất cực kỳ nồng đậm!

Sắc mặt Phương Ngôn thay đổi, lo lắng Bàn Tử sẽ không chịu nổi sát khí và oán khí như vậy, anh ta nhìn về phía Muộn Du Bình nói: "Tiểu Ca, bây giờ anh có di chuyển được không?" "Oán khí ở đây khá nồng đậm rồi, tôi sợ Bàn Tử không chịu nổi, anh đưa cậu ta ra ngoài trước đi!" "Trở về mặt đất đợi tôi, ở đây giao cho tôi đối phó là được!" Muộn Du Bình cũng không nhiều lời, gật đầu!

Sau đó, anh xốc Bàn Tử lên, nén cơn đau ở chân, nhảy về phía lối vào!

Bốn con Phi cương kia tự nhiên không chịu để Muộn Du Bình và Bàn Tử rời đi!

Huynh đệ của chúng đã chết, sao có thể để huynh đệ của Phương Ngôn yên ổn!

Chỉ là chúng đã xem thường thực lực của Phương Ngôn!

Khi chúng định đánh rơi Muộn Du Bình và Bàn Tử từ trên không xuống.

Nội lực mà Phương Ngôn tích tụ, lại một lần nữa đủ rồi!

Lần này mục tiêu anh ta chọn là con Phi cương hệ Hỏa kia!

Năng lực bùng nổ của Phi cương hệ Hỏa, trong mộ thất chật hẹp này sẽ rất phiền phức!

Nếu nó thi triển năng lực thêm vài lần, mộ huyệt này gần như sẽ sập!

Phương Ngôn đã vất vả lâu như vậy, không thể không mang theo chút đồ gì rời đi chứ!

Nếu mộ huyệt sập, anh ta phải đi dời từng tảng đá, công việc khổ sai như vậy anh ta sẽ không làm!

Khoảnh khắc nội lực tích tụ đạt đến đỉnh điểm, trong mộ thất của Phương Ngôn lại một lần nữa bùng nổ tiếng nổ âm thanh!

Khi tiếng nổ âm thanh dừng lại, trên trán của Phi cương hệ Hỏa đang cắm hai ngón tay bốc lên khí đen!

Chính là U Minh Chỉ vừa mới tiến hóa của Phương Ngôn! *Keng, giết chết một con Phi cương, nhận được phần thưởng U Minh Chỉ kinh nghiệm +20* Phương Ngôn nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, cảm thấy sững sờ!

Trước đó giết con Phi cương hệ Thổ, hệ thống trực tiếp cho phần thưởng kỹ năng +1!

Khi giết thêm một con, hệ thống lại chỉ cho kinh nghiệm!

Xem ra hệ thống cũng không để anh ta cày cấp kỹ năng ở đây!

Chỉ có phần thưởng giết lần đầu là tốt nhất!

Lúc này, ba con Phi cương còn lại cũng ý thức được, đại sự không ổn!

Thực lực của Phương Ngôn rõ ràng mạnh hơn, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ chết!

Phi cương hệ Kim và Phi cương hệ Thủy đồng thời nhìn về phía Phi cương hệ Mộc, sau đó Phi cương hệ Mộc nhanh chóng nhảy đến dưới bức bích họa thứ tư!

Chương 153

Phương Ngôn thấy vậy, ánh mắt co lại, thầm kêu lên: "Không ổn!" Khi anh ta định đi ngăn cản, Phi cương hệ Kim đã liều chết lao về phía Phương Ngôn!

Bây giờ nội lực của Phương Ngôn chưa tích tụ, không thể tạo ra hiệu quả một đòn tất sát cho đối phương!

Vì vậy không kịp ngăn cản!

Chỉ thấy Phi cương hệ Mộc mở nắp quan tài thứ tư ra, ánh mắt sững sờ!

Sau đó, toàn bộ cơ thể nó đều bị kéo vào trong!

Phương Ngôn đối với sự thay đổi đột ngột này, kinh ngạc đến ngây người!

Trong cỗ quan tài dưới bức bích họa thứ tư đó, rốt cuộc đang ở một tên nào vậy?

Có thể khiến Phi cương hệ Mộc không có khả năng phản kháng, trực tiếp bị kéo vào trong!

Chuyện xảy ra với Mộc Phi Cương cũng khiến hai Phi Cương còn lại không khỏi kinh ngạc!

Chúng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, liền cùng nhau lao về phía chiếc quan tài bên dưới bức bích họa thứ tư!

Chúng muốn xem rốt cuộc đã có chuyện gì!

Mọi thứ không giống như chúng tưởng tượng!

Theo kế hoạch, chúng chuẩn bị đánh thức Bạch Khởi từ trong mộ, sau đó cùng nhau tiêu diệt Phương Ngôn!

Nhưng tại sao Mộc Phi Cương không những không dùng năng lực hồi sinh thành công Bạch Khởi, mà còn bị Bạch Khởi trong quan tài kéo vào trong?

Khi chúng đến gần quan tài, cả hai đều sững sờ!

Bởi vì chúng thấy Mộc Phi Cương lúc này đã bị ăn sạch sành sanh!

Bộ xương của Bạch Khởi lúc này đang mở to hai mắt nhìn chúng!

Trên người bộ xương còn có một người đang ngồi!

Đó là sư phụ của chúng!

Thiết Diện Sinh!

Khi chúng còn chưa kịp phản ứng, Thiết Diện Sinh đã trực tiếp kéo cả hai vào trong quan tài!

Ngay sau đó, cả chiếc quan tài nổ tung!

Phương Ngôn thấy một bộ xương khô đen kịt và Thiết Diện Sinh, mỗi người đang kẹp một con Phi Cương mà gặm!

"Mẹ kiếp!" "Tại sao Thiết Diện Sinh lại ở đây?" Ban đầu hệ thống không thông báo Phương Ngôn đã giết chết Thiết Diện Sinh, nên anh đã có dự cảm sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại hắn!

Giữa hai người sẽ có một trận đại chiến!

Nhưng điều Phương Ngôn không ngờ là trận chiến này lại đến nhanh như vậy!

Tên này rốt cuộc làm thế nào mà từ U Linh Trủng chạy đến mộ của Bạch Khởi được?

Nhìn thấy Huyết Thi mà Trần Bì A Tứ gặp phải chính là Thiết Diện Sinh!

Chẳng trách Trần Bì A Tứ lại toàn quân bị diệt, đây là một Huyết

Thi đã tu luyện nghiêm túc hơn hai nghìn năm!

Mạnh hơn Tống Tử bình thường rất nhiều, Thiết Diện Sinh là kẻ đã tu luyện bằng thân thể người sống hơn hai nghìn năm!

Thiết Diện Sinh bước ra từ chiếc quan tài đồng, nhìn Phương Ngôn và chậm rãi nói: "Lại gặp nhau rồi, đồng loại!" Từ câu nói của Thiết Diện Sinh, Phương Ngôn hiểu ra rằng gã này đã hồi phục lại toàn bộ thần trí!

Phương Ngôn sắc mặt tái mét hỏi: "Tại sao ông lại ở trong lăng mộ này, rốt cuộc ông có mục đích gì!" Phương Ngôn lúc này có thể nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Thiết Diện Sinh, ngay sau đó liền nghe hắn nói: "Bảo vật của ta bị người ta lấy trộm, chẳng lẽ ta không thể đi tìm lại sao?" "Ta không có ý định gây hại cho ngươi, ta chỉ muốn trường sinh!" "Cho nên chuyện ở đây không liên quan gì đến ta, ta phải đi tìm bảo vật của mình!" Nghe lời của Thiết Diện Sinh, Phương Ngôn hiểu được bảo vật mà đối phương nói đến!

Đó chính là bộ Ngọc Dũng mà hắn vẫn luôn mặc trên người!

Thiết Diện Sinh đã dựa vào bộ Ngọc Dũng đó để tồn tại lâu như vậy!

"Tìm bảo vật?

Vậy tại sao ông lại ngủ chung một quan tài với Bạch Khởi?" Thiết Diện Sinh nhìn Phương Ngôn, cười lạnh nói: "Chuyện này, ta không thể nói cho ngươi biết được?" Nói xong, Thiết Diện Sinh đột nhiên tấn công về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn cũng không chút do dự, đối với đối thủ cũ như Thiết Diện Sinh, anh rất hiểu rõ!

Điểm yếu của hắn là ở vị trí trái tim, vì vậy sau khi dùng Lăng Ba Vi Bộ tích tụ đủ nội lực, anh dùng U Minh Chỉ đâm thẳng vào tim của

Thiết Diện Sinh!

Chỉ là lần này Phương Ngôn cảm thấy rõ ràng Thiết Diện Sinh dường như đã mạnh hơn trước!

Một tiếng kim loại va vào nhau vang lên!

Đòn tấn công lần này của Phương Ngôn không có hiệu quả!

Thiết Diện Sinh cười một cách âm hiểm: "Đám đồ đệ ngu ngốc của ta cũng có chút tác dụng, ít nhất đã giúp ta bồi dưỡng ra một Bất Hóa Cốt!" "Vậy nên tiếp theo, ngươi hãy chơi đùa cho vui vẻ với Bất Hóa Cốt này đi!" Nói xong, Thiết Diện Sinh lao về phía lối đi mà Trần Bì A Tứ đã đào!

Phương Ngôn tự nhiên không thể để Thiết Diện Sinh ung dung rời đi!

Mối nguy hiểm của Thiết Diện Sinh, theo anh thấy, còn lớn hơn cả Bất Hóa Cốt trước mắt!

Một Huyết Thi đã tu luyện hơn hai nghìn năm, lại có đầy đủ trí tuệ đi lang thang khắp nơi!

Sự tồn tại như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào cho toàn xã hội, Phương Ngôn nghĩ thôi cũng thấy rùng mình!

Thiết Diện Sinh dường như cũng đang tăng cường thực lực, nếu lần này không giết được hắn, lần sau gặp lại, không biết gã này sẽ mạnh đến mức nào.

Sau khi U Minh Chỉ của Phương Ngôn đâm mạnh vào lưng Thiết Diện Sinh, anh phát hiện hắn thà chịu một đòn này cũng phải rời khỏi đây!

Điều này khiến Phương Ngôn cũng đành bất lực, đối phương một lòng muốn chạy, anh cũng không giữ được!

Nhìn bức tường mộ bị hư hại, và Thiết Diện Sinh đang nhanh chóng biến mất trong bóng tối!

Phương Ngôn cuối cùng quyết định từ bỏ việc truy đuổi!

Dù sao ở đây vẫn còn một Bất Hóa Cốt!

Bất Hóa Cốt là một sinh vật, nếu tu luyện lên cấp tiếp theo, sẽ trở thành Hạn Bạt!

Hạn Bạt nhất xuất, xích địa thiên lý!

Mối nguy hại của thứ này cũng lớn đến đáng sợ!

Muốn giết chết Bất Hóa Cốt cũng vô cùng khó khăn!

Chương 154

Cái khó của việc giết Bất Hóa Cốt nằm ở chỗ đối phương chỉ là một bộ xương khô, hoàn toàn không có nội tạng, một thân xương cốt e rằng còn cứng hơn cả thép!

Một đại anh hùng, Sát Thần Bạch Khởi!

Hơn hai nghìn năm sau phá quan tài mà ra, lại trở thành một Bất Hóa Cốt sắp thành ma!

Sự thay đổi như vậy khiến Phương Ngôn không khỏi thổn thức!

Phương Ngôn nhìn hắc khí không ngừng tỏa ra từ bộ xương khô của Bạch Khởi!

Anh biết trận chiến này e rằng sẽ vô cùng khó khăn!

Cùng lúc đó, Muộn Du Bình và Bàn Tử hai người đã đến được lối vào mộ huyệt!

Khi họ lếch thếch đi ra, đã khiến đám người Lão Lý kinh ngạc!

Sau khi nhóm Phương Ngôn xuống mộ, Ngô Tam Tỉnh và Trương Đại Phật Gia cũng đã đến đây!

Đây là đội chi viện thứ hai!

Mục đích của họ là lo lắng nhóm Phương Ngôn không có cách nào giải quyết những rắc rối trong mộ!

Hoặc khi cần người giúp đỡ, họ có thể đến chi viện!

Nhưng khi Trương Đại Phật Gia nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Muộn Du Bình lúc này!

Lập tức kinh hãi, vội hỏi: "Đại gia chủ, bên trong rốt cuộc tình hình thế nào, ngay cả ngài cũng bị thương sao?" "Phương lão bản bây

giờ ra sao rồi?" Muộn Du Bình đặt Bàn Tử xuống, cả người ngồi bệt xuống đất, chậm rãi nói: "Nguy hiểm bên trong lớn hơn tôi dự liệu!" "Bên trong không chỉ có âm binh canh giữ!" "Còn có năm con Phi Cương!" "Có một quan tài chính chưa mở, cấp bậc cụ thể của thứ nằm trong đó tôi không rõ!" "Phương Ngôn, hiện đang chiến đấu với năm con Phi Cương!" "Tôi khuyên các người, đừng xuống dưới tìm chết, ngôi mộ này chính là hố chôn 40 vạn quân Triệu năm xưa!" Lời này của Muộn Du Bình vừa thốt ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến không nói nên lời!

Gặp phải âm binh thì còn có thể chấp nhận được!

Gặp Phi Cương thì đã không xong rồi, huống hồ là năm con Phi Cương!

Chẳng trách Trần Bì A Tứ xuống dưới lại toàn quân bị diệt!

Một ngôi mộ đáng sợ như vậy, nếu không có siêu cấp đại năng xuống trấn áp, thì người thường xuống bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Trương Đại Phật Gia lúc này nhìn Muộn Du Bình, trong lòng lo lắng hỏi: "Đại gia chủ, vậy bên dưới phải làm sao?" Muộn Du Bình suy nghĩ một lúc, rồi chậm rãi thốt ra một chữ!

"Đợi!" Anh tin rằng Phương Ngôn có thể giải quyết được rắc rối trong mộ!

Đây là sự tin tưởng giữa anh em!

Bỗng nhiên, anh nhớ lại một câu nói trước đó của Phương Ngôn, nơi này không phải là Hàm Dương Thành hay Tấn Thành!

Lập tức, anh túm lấy cổ áo Lão Lý, lạnh lùng nói: "Ông rốt cuộc có mục đích gì, lừa tôi đến đây!" "Rõ ràng biết nơi này căn bản không phải Hàm Dương Thành, cũng không phải Tấn Thành!" "Tại sao không nói rõ với tôi, đây là hố chôn 40 vạn quân Triệu?" Hành động

đột ngột của Muộn Du Bình khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ!

Nhưng sau đó, họ cũng đều sa sầm mặt mày nhìn Lão Lý, hy vọng ông ta cho một câu trả lời!

Thám hiểm lăng mộ bình thường khác với việc xuống hố chôn vạn người!

Lăng mộ bình thường có Tống Tử, thực lực phần lớn cũng không quá mạnh!

Nhưng hố chôn vạn người thì khác, nơi đó tích tụ lượng lớn oán khí, Tống Tử trong mộ có khả năng sẽ vô cùng mạnh mẽ!

Che giấu thông tin quan trọng như vậy, rõ ràng là đang gài bẫy người khác!

Mặc dù họ đều là những kẻ trộm mộ lang bạt giang hồ, nhưng họ cũng căm ghét loại người lừa gạt!

Đặc biệt là trong chuyện lớn liên quan đến sinh tử!

Lão Lý thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của mọi người, liền thở dài một tiếng nói: "Tôi cũng có kỷ luật của mình, lý do không nói cho các vị là vì gần đây phát hiện một nhóm tổ chức nước ngoài đang thăm dò huyệt mộ khắp nơi ở An Lạc, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó!" "Vài ngày trước, lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã bị xâm nhập!" "Những khu vực chúng tôi chưa thăm dò, phát hiện đã bị bọn trộm mộ mở ra!" "Ở đó, tôi phát hiện ra một cuốn cổ thư!" "Trên đó ghi lại ngôi mộ cổ này, lúc đó các chuyên gia dự đoán trong ngôi mộ cổ này có thể tồn tại yêu vật mạnh mẽ!" "Gần đây nó sẽ phá đất mà ra, cấp trên mới bảo tôi tìm cao thủ để xử lý chuyện này!" "Thật sự không phải cố ý che giấu các vị, chuyện này liên quan đến bí mật lớn, tôi không thể nói!" Nghe lời của Lão Lý, tất cả mọi người đều im

lặng không nói gì!

Mức độ kiểm soát bí mật của nhà nước, điều đó không cần phải nói cũng biết!

Chỉ là khi Muộn Du Bình nghe Lão Lý nhắc đến một cuốn cổ thư, lập tức hỏi: "Thứ ông phát hiện có phải là một cuộn bạch thư thời Chiến Quốc không?" Lão Lý tuy không biết Muộn Du Bình hỏi câu này có ý gì, nhưng vì thái độ áy náy với anh, liền gật đầu!

Muộn Du Bình sau khi biết lại có một cuộn bạch thư thời Chiến Quốc xuất hiện, sắc mặt dần dần sa sầm xuống!

Sự việc ghi lại trong bạch thư thời Chiến Quốc có liên quan đến bí mật mà Trương gia đã bảo vệ qua nhiều thế hệ!

Bạch thư thời Chiến Quốc phải được thu hồi, nếu bí mật của Trương gia bị tiết lộ, vậy thì thế giới này sẽ hoàn toàn loạn lạc!

Nếu cuộn bạch thư đó đã được nhà nước cất giữ, Muộn Du Bình cũng yên tâm, bạch thư thời Chiến Quốc phải được thu thập đầy đủ mới có thể mở ra bí mật mà Trương gia đã bảo vệ qua nhiều thế hệ!

Nếu nhà nước đã bảo quản thay, vậy thì không sợ bị tiết lộ ra ngoài nữa!

Lúc này trong mộ Bạch Khởi, Phương Ngôn và Bất Hóa Cốt đang giao chiến!

Bất Hóa Cốt của Bạch Khởi đã mang lại cho Phương Ngôn rắc rối cực lớn!

Mặc dù bây giờ Bạch Khởi chỉ còn lại một bộ xương khô!

Nhưng biết làm sao được, Bạch Khởi khi còn sống là một vị đại tướng quân lừng lẫy!

Võ lực của ông ta gần như có thể đột phá cả bầu trời!

Mỗi một chiêu đều là chiêu giết người trong quân đội!

Tốc độ phản ứng cực nhanh!

Đối mặt với các đòn tấn công của Phương Ngôn, ông ta luôn có thể né tránh được!

Phương Ngôn bây giờ đối với Bạch Khởi vừa kính vừa hận!

Kính là một thân cốt khí cương trực, dù thân đã chết nhưng anh hồn bất diệt!

Hận cũng là thân cốt khí cương trực đó, đánh mãi không vỡ!

Lực lượng hàng vạn cân đánh vào người Bạch Khởi, giống như đá chìm đáy biển!

Không thể gây ra một chút thương tổn nào cho ông ta!

Điều này khiến Phương Ngôn nhất thời không có cách nào giải quyết được đối phương!

May mắn là thân thể của Phương Ngôn cũng mạnh mẽ, nên không bị thương trong trận chiến!

Nhưng khi trận chiến tiếp tục diễn ra, Phương Ngôn phát hiện ở cổ của Bạch Khởi dường như có chút kỳ lạ!

Bạch Khởi đối với các đòn tấn công luôn dùng thân thể để né tránh!

Rõ ràng có mấy lần chỉ cần nghiêng đầu là có thể né được!

Chương 155

Nhưng Bạch Khởi lại chọn cách thừa thãi, dùng thân thể để né tránh!

Phương Ngôn đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

Đó là lúc Bạch Khởi chết là do tự vẫn!

Vậy thì chỗ cổ của ông ta hẳn là được nối lại sau này!

Cho nên chỗ đó không biến thành xương đen kịt!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn không do dự, chiêu nào chiêu nấy đều công kích vào cổ!

Cục diện chiến đấu vốn ngang tài ngang sức trong nháy mắt bị Phương Ngôn phá vỡ!

Bây giờ Bạch Khởi càng đánh càng lúng túng!

Từ tấn công ban đầu, dần dần chuyển sang phòng thủ!

Để bảo vệ vị trí cổ, các khu vực khác không biết đã bị Phương Ngôn tấn công bao nhiêu lần!

Lần này Phương Ngôn biết mình đã cược đúng rồi!

Cổ của Bạch Khởi chính là điểm yếu!

Chỉ là một chuyện mà Phương Ngôn không ngờ đã xảy ra!

Bất Hóa Cốt, với tư cách là một sự tồn tại sắp thành ma!

Tự nhiên cũng biết pháp thuật!

Hắc khí ngập trời từ người Bạch Khởi phun ra!

Những bộ xương cốt tích tụ hơn hai nghìn năm bên ngoài mộ thất dần dần tỉnh lại!

Có cái chỉ còn lại một cái đầu lâu, có cái chỉ còn lại một cánh tay!

Nhưng dưới tác dụng của pháp thuật của Bạch Khởi!

Những thân thể vốn đã tàn phá, dần dần kết hợp lại!

Hình thành nên những bộ xương khô mới!

Những bộ xương mới không biết từ đâu tìm được binh khí, mỗi bộ xương trong tay đều cầm một món vũ khí, từ lối đi mà Thiết Diện Sinh đã ra ngoài, chậm rãi tiến vào!

Tình huống này nếu người khác nhìn thấy nhất định sẽ tê cả da đầu!

Nhưng Phương Ngôn rõ ràng không phải người bình thường!

Anh không đập vỡ được xương cốt của Bạch Khởi!

Nhưng đập vỡ những bộ xương bình thường này thì không thể dễ dàng hơn được nữa! *Keng, tiêu diệt một bộ xương, nhận được Sức mạnh +1!* *Keng, tiêu diệt một bộ xương, nhận được Tốc độ +1!* *Keng, tiêu diệt một bộ xương, nhận được Thể chất +1!* *Keng, bị Bất Hóa Cốt tấn công, kinh nghiệm Kim Chung Tráo +10!* Chỉ trong vài phút, xung quanh Phương Ngôn đã đầy rẫy xương khô!

Bạch Khởi lúc này đang đứng trước bức bích họa, nhìn vào chúng!

Trong hốc mắt trống rỗng, tỏa ra một ngọn quỷ hỏa xanh biếc!

Khi Phương Ngôn không ngừng chiến đấu với những bộ xương, Bất Hóa Cốt của Bạch Khởi đã xem xong toàn bộ nội dung của các bức bích họa!

Một giọng nói uy nghiêm truyền vào tai Phương Ngôn!

“Đại Tần của ta hiện nay thế nào rồi?” Khi giọng nói của Bạch Khởi vang lên, những bộ xương trong mộ thất đều dừng lại!

Chúng đồng loạt nhìn về phía Bạch Khởi đang đứng!

Lúc này chúng không có bất kỳ suy nghĩ nào, chỉ coi Bạch Khởi là vị vua tối cao!

Phương Ngôn nhìn những bộ xương đã ngừng tấn công xung quanh, mới thở phào một hơi nói: "Đại Tần đã mất, mất hơn hai nghìn năm rồi!" "Sau Tần Chiêu Vương, Đại Tần xuất hiện một người tên là Doanh Chính, thống nhất lục quốc, chỉ tiếc là con trai ông ta không giữ được giang sơn!" "Dưới sự tấn công của Đại Thạch và Trung Ngọc, lại bị Lưu Bang đoạt đi!" Lý do Phương Ngôn trả lời Bạch Khởi, cũng là vì kính trọng con người ông ta, vừa mới hồi phục tư duy, điều đầu tiên ông ta quan tâm là tổ quốc Đại Tần!

Chứ không phải hỏi những câu vớ vẩn ở đâu!

Một người bị chôn sâu dưới lòng đất hơn hai nghìn năm, sau khi tỉnh lại, điều đầu tiên quan tâm là đất nước hiện nay ra sao.

Một người như vậy sao không khiến Phương Ngôn kính trọng!

Thật ra lúc này Phương Ngôn cũng không muốn giết Bạch Khởi nữa!

Anh hùng như vậy nên được vạn dân hưởng hương hỏa!

Vĩnh viễn được người đời ca tụng!

Chỉ là Bạch Khởi bây giờ đã hóa thành yêu!

Không thể để Bạch Khởi tùy ý đi lại trên thế giới này!

Bạch Khởi bảo vệ Đại Tần!

Còn Phương Ngôn thì bảo vệ An Lạc!

Năng lực càng cao, trách nhiệm càng lớn!

Đây là điều mà Phương Ngôn gần đây ngộ ra!

Từ khi thay Hoắc Tú Tú lên làm gia chủ Hoắc gia!

Phương Ngôn đã hoàn toàn giác ngộ!

Bây giờ thực lực mạnh mẽ như vậy!

Nếu không thể dùng thực lực để giúp đỡ xã hội này một chút!

Vậy thì Phương Ngôn cần một thân tuyệt thế võ công để làm gì?

Tiền bây giờ đối với Phương Ngôn, chỉ có thể coi là một chuỗi số!

Chuyện khác anh cũng không biết làm, chỉ có thể xuống mộ không ngừng trở nên mạnh mẽ, ngăn chặn đám yêu ma quỷ quái đó làm hại nhân gian!

Từ giây phút này, Phương Ngôn muốn làm người bảo vệ của cả An Lạc!

Bảo vệ những bí mật không ai biết!

Chương 156

Để những kẻ hóa thành yêu, hóa thành ma tà túy, hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian!

Nghe lời của Phương Ngôn, thân thể Bạch Khởi đột nhiên run lên!

Mặc dù Bạch Khởi không còn trái tim, nhưng Phương Ngôn có thể cảm nhận được tiếng lòng tan vỡ của đối phương!

"Đại Tần của ta đã mất rồi sao?" "Bệ hạ của ta bây giờ còn sống không?" Đối với câu hỏi của Bạch Khởi, Phương Ngôn nhất thời không biết trả lời thế nào!

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng đầy rẫy nghi vấn, hiện nay những gì được khai quật chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm!

Anh cũng không thể chắc chắn Tần Thủy Hoàng có còn sống hay không!

Dù sao ngay cả Bàn Tử cũng có thể thông qua Mộ Trần Châu để có được sự bất tử!

Hoàng đế của An Lạc, Tần Thủy Hoàng, có thể bất tử hay không, anh cũng không biết!

"Tôi không biết, ngài ấy có còn sống hay không!" "Trạng thái hiện tại của ông, chỉ cách hóa ma một bước chân!" "Tôi không thể bỏ mặc được!" "Cho nên hôm nay, giữa chúng ta chỉ có một người có thể sống sót rời đi!" Bạch Khởi không nói gì, quỷ hỏa trong hốc mắt trống rỗng bùng lên dữ dội!

Sau khi đối mặt với Phương Ngôn như vậy một phút!

Bạch Khởi chậm rãi mở miệng nói: "Ta vốn là Võ An Quân của Đại Tần!" "Bị kẻ gian hãm hại, cùng 40 vạn trung hồn nước Triệu

bầu bạn hơn hai nghìn năm!" "Nay đã chuộc tội xong!" "Bây giờ chỉ muốn nhìn lại Đại Tần của ta lần cuối!" "Chỉ muốn bái kiến ngô vương lần cuối!" "Xin tiểu hữu hãy tạo điều kiện!" "Khi đó, ta tự nguyện hóa đi một thân bất tử cốt, hoàn toàn tan biến trước mặt ngươi!" Phương Ngôn nhìn Bạch Khởi cúi người hành lễ, sợi dây trong lòng đột nhiên bị lay động!

Bạch Khởi tuy thân đã hóa yêu, nhưng lòng vẫn trung thành với Đại Tần!

Hơn hai nghìn năm chờ đợi, hôm nay sống lại!

Chỉ để nhìn lại Đại Tần lần cuối!

Phương Ngôn quyết định đánh cược một lần, giọng điệu trịnh trọng nói: "Quân tử nhất ngôn!" Bạch Khởi đột nhiên thẳng lưng nhìn Phương Ngôn, từng chữ một chậm rãi nói: "Khoái mã nhất tiên!" Sau khi Bạch Khởi nói xong, những bộ xương quân Triệu vốn ở trong mộ thất lúc này đều hóa thành tro bụi!

Ngay cả những mảnh xương vụn bên ngoài cũng trong nháy mắt hoàn toàn hóa thành bột!

Bốn mươi vạn quân Triệu lúc này mới thực sự được giải thoát!

Phương Ngôn thậm chí có thể nhìn thấy linh hồn của họ trong hư không đang cúi đầu bái lạy Bạch Khởi!

Mối hiểu lầm hơn hai nghìn năm hôm nay đã hoàn toàn được giải quyết!

Người ra lệnh chôn sống năm đó, không phải là Bạch Khởi!

Hung thủ thực sự đã bị Bạch Khởi giết chết!

Khi Phương Ngôn mang theo Bất Tử Cốt của Bạch Khởi ra khỏi mộ thất!

Cả tòa mộ thất liền hoàn toàn chìm vào bóng tối!

Mọi người thấy Phương Ngôn lên, cả trái tim đều thả lỏng!

Phương Ngôn có thể bình an vô sự đi lên, vậy thì chứng tỏ tất cả những thứ âm tà dưới đất đều đã bị tiêu diệt!

Lão Lý tỏ ra sốt sắng nhất, chạy đến bên cạnh Phương Ngôn hỏi: "Phương lão bản, xin hỏi tình hình trong mộ thế nào, bây giờ các nhà khảo cổ có thể vào được không?" Phương Ngôn nhìn khuôn mặt sốt sắng của Lão Lý, chậm rãi nói: "Mộ thất sụp rồi, bên trong là hố chôn người năm xưa, tôi đề nghị nên phong tỏa hoàn toàn nơi này!" "Mặc dù âm hồn đã tiêu tán, nhưng nơi này dù sao cũng tích tụ oán khí nhiều năm, con người nếu đến đây dễ sinh bệnh!" "Bên trong ngoài một số trang bị bằng đồng thời Chiến Quốc ra, cũng không có thứ gì có giá trị!" "Còn về Tống Tử mạnh nhất bên trong, đã bị tôi tiêu diệt hết rồi, ông cứ yên tâm!" Nói xong, Phương Ngôn chủ động mở ba lô của mình ra cho Lão Lý xem!

Ngoài một đóa hoa, một bộ xương khô ra!

Những thứ bên trong khiến mọi người có mặt không mấy hứng thú!

Trừ những người am hiểu về thực vật hoa cỏ, căn bản không nhận ra hình dáng của Bỉ Ngạn Hoa!

Còn về Bất Hóa Cốt của Bạch Khởi, họ càng không biết!

Phương Ngôn thực lực cao cường, hành sự kỳ lạ!

Đối với việc trong ba lô để một bộ xương khô cũng không cảm thấy có gì không ổn!

Người bên Tương Tây còn có thể mang theo Tống Tử chiến đấu nữa là!

Chỉ có Muộn Du Bình và Bàn Tử đã tỉnh lại mới biết Phương Ngôn lần này đã mang ra khỏi mộ những thứ phi thường!

Chỉ riêng đóa Bỉ Ngạn Hoa đó, bao nhiêu tiền cũng không mua được!

Còn bộ xương đó, Muộn Du Bình có một suy đoán, đó có thể là Sát Thần Bạch Khởi!

Chỉ là anh sẽ không nói đáp án thực sự cho đám người này!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị rời đi, Bàn Tử nhảy ra nói: "Này, tiền công xuống mộ của tôi còn chưa lấy đâu nhé, lúc xuống khảo cổ, chọn ba thứ đắt nhất quy ra tiền rồi chuyển cho tôi nhé!" "Không thì những vết thương này của tôi, chẳng phải là chịu oan sao!" Lão Lý tự nhiên đồng ý, nhiệm vụ cấp trên giao đã hoàn thành!

Đây là công lao của ông ta!

Còn về việc tốn bao nhiêu tiền, đó không phải là chuyện ông ta cân nhắc!

Dù sao tiền cũng là do nhà nước chi!

Sau khi nhóm Phương Ngôn rời đi, họ không chọn để quân đội đưa đi!

Mà chọn mua một chiếc xe việt dã đi về phía Đồng Lăng!

Trên đường, Bàn Tử thực sự không nhịn được nữa, mở miệng hỏi: "Cháu trai lớn của tôi ơi, đống xương trong ba lô của cậu là của ai vậy?" "Đừng nói với tôi, cậu trộm mộ còn mang cả xương cốt của người ta ra nhé?" Phương Ngôn không nói gì, Bạch Khởi vốn đang trốn trong ba lô của Phương Ngôn, chậm rãi thò người ra khỏi ba lô nói: "Lão phu Võ An Quân Bạch Khởi, ra mắt các vị tiểu hữu!" Nghe thấy giọng nói này, Bàn Tử sợ đến mức cả người nhảy dựng lên!

Nếu không phải nóc xe hạn chế, có lẽ Bàn Tử đã nhảy cao đến hai mét!

"Bạch, Bạch, Bạch Khởi?" "Đại điệt tử, cậu mang cả Bạch Khởi sống ra ngoài à?

Chuyện quái gì vậy?" "Tống Tử thì tôi thấy rồi, nhưng đây là quỷ xương khô mà!" Phương Ngôn cười với Bàn Tử, không nói gì!

Muộn Du Bình lại mở miệng giải thích: "Bạch tướng quân hẳn là đã đạt đến cảnh giới Bất Hóa Cốt rồi!" "Nếu thăng cấp thêm một bậc nữa sẽ hóa thân thành ma!" "Trở thành Hạn Bạt gây họa cho nhân gian!" Muộn Du Bình không nói thì thôi, vừa nói, Bàn Tử gần như sợ đến mềm nhũn cả người!

Một khuôn mặt béo, lúc này toàn mồ hôi, không ngừng chảy xuống!

"Đại điệt tử, không có việc gì cậu mang Bạch tướng quân ra làm gì?" "Đó là Bất Hóa Cốt đấy, sắp biến thành Hạn Bạt rồi, mang ra ngoài sẽ gây tai họa cho thế giới này!" Phương Ngôn nghe lời của Bàn Tử, vẻ mặt không đổi, tiếp tục lái xe, chậm rãi nói: "Tôi và Bạch tướng quân đã có giao hẹn!" "Tôi tin rằng ngài ấy sẽ tuân thủ lời hứa!" Bạch Khởi nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, vẻ mặt u ám nói: "Yên tâm đi, tiểu hữu!" "Thế giới hiện tại tốt hơn thời của ta rất nhiều!" "Bách tính an cư lạc nghiệp, trên mặt mỗi người đều có thể nở nụ cười!" "Một thế giới như vậy, ta không nỡ phá hoại!" Chiếc xe đến gần khu kỷ niệm binh mã dũng Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn bảo Muộn Du Bình và Bàn Tử đợi bên ngoài!

Lần này anh mang theo Bất Hóa Cốt, muốn mua vé vào như du khách bình thường.

Rõ ràng là không thể, sau đó Phương Ngôn cả người trực tiếp ẩn thân!

Kỹ năng này là Ẩn Thân Thuật mà hệ thống thưởng cho sau khi ra khỏi mộ Bạch Khởi! 【Ẩn Thân Thuật, bí pháp của Đạo gia, mỗi ba ngày có thể thi triển một lần, mỗi lần ẩn thân 3 phút, có thể thăng cấp!】 Ba phút, đủ để Phương Ngôn từ cổng đến lăng Tần Thủy Hoàng!

Khi Phương Ngôn đến sâu trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, Bạch Khởi chậm rãi nhảy xuống từ trên người Phương Ngôn!

Trạng thái ẩn thân được giải trừ!

Chương 157

Bạch Khởi nhìn lăng mộ Tần Thủy Hoàng hùng vĩ, nước mắt đen kịt từ đôi mắt trống rỗng chậm rãi chảy xuống!

"Thần!" "Võ An Quân!" "Bạch Khởi!" "Tham kiến Thủy Hoàng bệ hạ!" "Ngô hoàng!

Vạn tuế!

Vạn tuế!

Vạn vạn tuế!" "Đại Tần vạn thắng!" Cái đầu lâu đen kịt của Bạch Khởi, đập mạnh xuống đất!

Sau khi đá vụn bay tứ tung!

Phương Ngôn thấy thân thể của Bạch Khởi, bắt đầu không ngừng vỡ nát!

Nước mắt chảy xuống khóe mắt Phương Ngôn!

Bạch Khởi không nuốt lời, nhìn thế giới này lần cuối, triều bái long quân lần cuối, cuối cùng chọn cách tự giải thoát, biến mất giữa trời đất!

Nhìn Bạch Khởi đã hoàn toàn tiêu tan trước mắt, Phương Ngôn chậm rãi rời khỏi đây!

Sau khi Phương Ngôn rời đi, những tượng binh mã dũng vốn được điêu khắc tinh xảo!

Chậm rãi mở mắt, hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng về nơi Bạch Khởi vừa biến mất mà hô lớn: "Cung nghênh Bạch đại tướng quân quy vị!" "Đại Tần vạn thắng!" Tiếc là tất cả những điều này Phương Ngôn đều không nhìn thấy, nếu Phương Ngôn nhìn thấy cảnh này,

nhất định sẽ thăm dò lăng Tần Thủy Hoàng một lượt!

Phương Ngôn không biết rằng vì một phút mềm lòng lần này, sau này sẽ gây ra một cuộc khủng hoảng lớn!

Đương nhiên đó là chuyện sau này!

Khi Phương Ngôn ra khỏi lăng Tần Thủy Hoàng, thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đang thì thầm to nhỏ một cách kỳ lạ!

Phương Ngôn lập tức có hứng thú, Muộn Du Bình, người mà ba gậy cũng không đánh ra được một tiếng rắm, cũng sẽ cùng Bàn Tử chém gió sao?

"Hai người, nói gì vậy?

Bí bí mật mật!" Thấy Phương Ngôn đến, Muộn Du Bình và Bàn Tử đồng thời ngậm miệng, không nói gì nữa!

Phương Ngôn kỳ quái nhìn hai người, lắc đầu, đi về phía nơi đậu xe, khi Phương Ngôn lên xe, phát hiện trên xe có một mỹ nhân tuyệt sắc!

Nhìn mỹ nhân tuyệt sắc này, Phương Ngôn sững sờ!

Nhưng từ hơi thở quen thuộc trên người đối phương, Phương Ngôn lập tức biết mỹ nhân trước mắt là ai.

Tiểu Đông Tây lại tiến hóa rồi!

Lúc này Bàn Tử một khuôn mặt bỉ ổi ghé lại gần, nháy mắt một cách gian xảo nói: "Bông hoa của cậu đã hoàn toàn nở rộ rồi, lúc nào thì thực hiện lời hứa mười tám thế võ nghệ của Bàn gia đây!" Phương Ngôn lau nước miếng ở khóe miệng, chậm rãi nói: "Thực hiện, hôm nay tôi nhất định phải thực hiện cho Bàn gia, chúng ta hôm nay nghỉ ngơi một đêm ở đây, ngày mai chúng ta về Kinh Thành!" Muộn Du Bình nhìn hai tên bỉ ổi, bất đắc dĩ lắc đầu!

“Tôi phải về tổ trạch của Trương gia xem sao, sau này nếu gặp mộ cổ thời Chiến Quốc, nhớ gọi tôi!” Nói xong, lắc đầu rời đi!

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn và Bàn Tử hai người vịn eo, mặt cười gặp nhau.

Bàn Tử vắt chân chéo, thong thả nói: “Ngày như thế này mới là cuộc sống như thần tiên a!” “Đại điệt tử, nghe nói ở Thiên Nhai Hải Giác có tổ chức một bữa tiệc!” “Chúng ta đi xem thử không?” Vốn Phương Ngôn định về Kinh Thành tìm Hoắc Tú Tú để bù lại gia pháp lần trước, vừa nghe Bàn Tử nói vậy!

Lập tức mắt sáng lên, trước đây nghe nói Thiên Nhai Hải Giác mỗi năm đều tổ chức một buổi tụ tập cao cấp, lúc đó không có tiền, không có tư cách tham gia, nhưng bây giờ đã khác, Phương Ngôn không thiếu tiền, Trương Đại Phật Gia cũng đã thực hiện lời hứa, một phần trăm gia sản đêm qua đã chuyển vào tài khoản của anh, tròn một trăm tỷ!

“Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta đi thôi!” Trên máy bay đến Thiên Nhai Hải Giác, Phương Ngôn tận hưởng ánh mắt ghen tị của người khác!

Vẻ thân mật của Tiểu Đông Tây khiến người khác muốn xé xác Phương Ngôn ra làm trăm mảnh!

Nhưng khi nhìn thấy bộ trang phục đặt riêng trên người đối phương, trên tay đeo chiếc đồng hồ phiên bản giới hạn của Vacheron Constantin, lập tức lại cảm thấy mình nghèo!

Người ta là siêu cấp nhà giàu, không thể trêu vào!

Sau khi Phương Ngôn xuống máy bay, Bàn Tử từ trong túi móc ra hơn mười tờ giấy nhỏ ghi số điện thoại!

Một khuôn mặt cười xấu xa nói: “Đại điệt tử, đi cùng cậu là

sướng nhất!" "Đi cùng Lão Hồ, từ trước đến nay đều ăn ngon mặc đẹp!" "Bàn gia chỉ có thể làm bóng đèn, hôm nay thì khác rồi, đi cùng Đại điệt tử, có người đưa giấy nhỏ cho tôi!" Phương Ngôn mỉm cười không nói, không muốn đả kích Bàn Tử!

Vì những tờ giấy nhỏ đó đều là người ta muốn đưa cho anh, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hộ chủ của Tiểu Đông Tây, lại không dám!

Cho nên mới nhờ Bàn Tử chuyển giúp!

Phương Ngôn hiện tại, không phải hoa nào cũng hái, ít nhất cũng phải là loại bách hoa chi vương, Phương Ngôn mới có hứng thú!

Trên bãi biển của Thiên Nhai Hải Giác, Tiểu Đông Tây đang bôi kem chống nắng cho Phương Ngôn!

Bàn Tử đang tập trung bình luận màu sắc nào đẹp!

Kích thước hoàn hảo!

Đột nhiên Bàn Tử mở miệng nói: "Này, Đại điệt tử, hòn đảo nhỏ ngoài biển kia, có giống một ngôi mộ không?" Phương Ngôn liếc đối phương một cái, "Bàn Tử, cậu xuống mộ đến mức bị ngáo rồi à?" "Nhìn cái gì cũng giống một ngôi mộ?" Nghe lời khinh bỉ của Phương Ngôn, Bàn Tử không những không tự giễu, ngược lại càng khẳng định: "Đại điệt tử, cậu xem xem, tôi thật sự cảm thấy hòn đảo đó giống một ngôi mộ!" "Nhìn trên đảo kìa, ngọn đồi cao vút, không phải rất phù hợp với tiêu chí của long huyệt sao!" Phương Ngôn bị Bàn Tử làm phiền đến chết, sau đó không tình nguyện lật người, nhìn về hướng Bàn Tử chỉ!

Nhìn một lúc, Phương Ngôn cũng phát hiện ra điều không ổn.

"Bàn Tử, đó không phải là long huyệt thật sự, mà là Nghiệt Long Huyệt!" "Đại hung chi địa!" "Chắc chắn sẽ không có ai chôn ở đó đâu!" Nghe Phương Ngôn nói vậy, Bàn Tử cũng không còn hứng thú

với nơi đó nữa!

Chỉ cần đầu óc không có vấn đề, đều không thể xây mộ ở đại hung chi địa!

Sau khi màn đêm buông xuống, trên bãi biển của Thiên Nhai Hải Giác đã tổ chức một bữa tiệc lớn!

Phương Ngôn sau khi cùng Bàn Tử xác minh tài sản, mới được đối phương mời vào!

Một bữa tiệc cao cấp, những người vui chơi ở đây, không giàu thì cũng quý!

Từ khi vào đây, nước miếng của Bàn Tử không ngừng chảy!

Những bông hoa ở đây, bông nào bông nấy đều nở rộ xinh đẹp!

Có một số bông hoa rất nổi tiếng cũng xuất hiện ở đây!

Thật đúng là bách hoa nở rộ, đua nhau khoe sắc!

Đang trên đường thưởng thức những bông hoa xinh đẹp, đột nhiên Bàn Tử thấy phía trước có một đám đông đang tụ tập, hình như đang bàn tán gì đó.

Lập tức có hứng thú nói: "Đại điệt tử, chúng ta đi xem thử, xem họ đang nói gì!" "Bí mật ở đây nhiều lắm, Bàn gia tùy tiện ăn trộm một chút ra ngoài, không chừng ngày mai Bàn gia cũng có thể lên bảng xếp hạng phục hay không phục, khoe khoang một phen!" Phương Ngôn không chịu nổi, chỉ có thể đi theo xem sao.

"Đội thám hiểm của chúng ta, lần này sẽ đi thám hiểm hòn đảo ngoài biển kia!" "Không biết có ai dám đăng ký đi đến hòn đảo đó ở lại một đêm không!" "Nam giới phí đăng ký 10 vạn, hoa tươi không cần nộp phí!" Những người có thể ở đây phần lớn đều là siêu cấp phú nhị đại, tiền đối với họ căn bản không là gì!

Họ đến đây để tìm niềm vui, tìm sự kích thích!

Nghe thấy chuyện thú vị như vậy, ai nấy đều tranh nhau đăng ký!

Chương 158

Đương nhiên cũng có những người nhát gan, nhưng sau khi bị người khác chế giễu, cũng liều mình đăng ký!

Phương Ngôn vừa nghe đối phương muốn đến hòn đảo nhỏ có Nghiệt Long Huyệt đó.

Lúc này vẻ mặt có chút kỳ quái!

Trước đây khi nhìn hòn đảo nhỏ đó, anh đã cảm thấy hòn đảo đó khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị!

Với suy nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên Phương Ngôn không nói chuyện này với Bàn Tử.

Nhưng nhìn đám người không biết sống chết này muốn đi thám hiểm hòn đảo đó, Phương Ngôn lười quan tâm!

Phương Ngôn vừa chuẩn bị rời đi, tiếp tục tìm kiếm bách hoa chi vương thì.

Nghe thấy Bàn Tử hét lớn: "Đại điệt tử, làm gì vậy?

Chúng ta đi thôi!

Đi thám hiểm nào!" Phương Ngôn một mặt ngơ ngác nhìn Bàn Tử!

"Tôi đồng ý đi từ lúc nào?" "Tôi cũng chưa nộp phí mà!" Bàn Tử một mặt cười gian xảo nói: "Tôi nộp giúp cậu rồi, quẹt thẻ của cậu!" Nghe lời của Bàn Tử, Phương Ngôn lập tức muốn ném Bàn Tử xuống biển, để hắn và biển cả có một bí mật không thể nói!

Nhưng nghĩ đến việc Bàn Tử ở mộ Bạch Khởi bị thương vì cứu Tiểu Điền Thì Thần!

Sau đó khổ sở lắc đầu!

“Ban đầu mẹ nó không nên lừa dối, nhận đồ đệ của Lão Hồ!” “Cả đời này bị tên này bám lấy rồi!” Sau đó Phương Ngôn chậm rãi bước lên một chiếc du thuyền sang trọng, hướng về hòn đảo nhỏ có Nghiệt Long Huyệt mà tiến!

Trên du thuyền sang trọng, Phương Ngôn nhìn Bàn Tử cùng đám hoa tươi xinh đẹp, vừa hát vừa múa!

Lần đầu tiên phát hiện, Bàn Tử nhảy điệu nhảy robot khá tốt!

Phương Ngôn mở Âm Dương Nhãn nhìn hòn đảo nhỏ không xa, phát hiện trên không hòn đảo bao phủ một lớp sương mù màu hồng đào!

Lúc này Phương Ngôn khẳng định, trong Nghiệt Long Huyệt đó tuyệt đối có chủ nhân!

Phát hiện này cũng khiến Phương Ngôn lập tức cạn lời!

Từ khi có hệ thống hạ mộ trở nên mạnh mẽ, bất kể đi đâu!

Đều có thể gặp phải mộ huyệt!

Mộ nào cũng nguy hiểm hơn mộ trước!

Bây giờ chỉ hy vọng lát nữa lên đảo, chủ nhân của ngôi mộ đừng ra ngoài gây rắc rối!

Không thì chuyến đi biển lần này, e rằng lại phải đổ bể!

Sau khi nhóm Phương Ngôn đến hòn đảo nhỏ, phát hiện hòn đảo này không phải là loại đảo trơ trụi.

Mà là loại cây cối um tùm.

Mang lại cho người ta cảm giác như một khu rừng nguyên sinh!

Trên đảo có rất nhiều nhà gỗ nhỏ, vừa nhìn đã biết là hòn đảo đã

được công ty du lịch khai thác!

Nếu không phải Phương Ngôn dùng Âm Dương Nhãn xác định trên hòn đảo này thật sự có mộ, và trong mộ có Tống Tử.

Phương Ngôn cũng sẽ tin rằng hòn đảo nhỏ này là một khu nghỉ dưỡng du lịch!

Đám công tử nhà giàu kia nhìn thấy hòn đảo nhỏ này, cũng đầy thất vọng!

Nếu là một khu rừng nguyên sinh thuần túy, họ có thể ở đây cùng các cô gái chơi một trò sinh tồn nơi hoang dã!

Nhưng khi thấy nơi đây rõ ràng đã được công ty du lịch tu sửa!

Lập tức mất hết hứng thú!

Thậm chí còn có người đòi về!

Người đàn ông khởi xướng chuyện này, tự nhiên không muốn mất mặt, cố gắng nói: "Hòn đảo này, thực ra rất thú vị, đừng nhìn những căn nhà gỗ nhỏ đó, thực ra tôi đã cố ý sắp xếp người làm, mục đích là để tiện cho mọi người nghỉ ngơi vào buổi tối!" "Truyền thuyết rằng trên hòn đảo này, nửa đêm 12 giờ sẽ gặp được thần tiên tỷ tỷ!" "Cho nên nếu không muốn xem thần tiên tỷ tỷ, vậy thì ở lại trên thuyền đi!" Mọi người vừa nghe trên đảo nửa đêm có thể thấy thần tiên tỷ tỷ!

Mặc dù có chút không tin, nhưng đối với những người đã chán ngấy với son phấn tầm thường, tự nhiên sẵn lòng xuống xem sao!

Huống hồ lần này, số lượng các cô gái còn nhiều hơn cả nam giới!

Các cô gái còn không sợ, nếu họ sợ mà chọn quay về, vậy thì quá mất mặt!

Họ cũng là những nhân vật có máu mặt trong giới thượng lưu!

Cho nên đều cứng đầu đi theo người đó lên đảo!

Phương Ngôn từ đầu đã thấy người khởi xướng này kỳ quái!

Bây giờ càng cảm thấy người này kỳ quái hơn, giống như có mục đích dẫn người lên hòn đảo này!

Nhưng Phương Ngôn dùng Âm Dương Nhãn cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ trên người này!

Chỉ có thể đi theo lên đảo, xem xem tên này rốt cuộc che giấu bí mật gì!

Sau khi mọi người lên đảo, mỗi người đều chọn một căn nhà gỗ nhỏ ưng ý!

Dẫn theo cô gái của mình đi thu dọn!

Phương Ngôn thấy tên Bàn Tử trong thời gian ngắn đã tìm được hai cô gái, lúc này đang một mặt say sưa thảo luận về cuộc đời trộm mộ với các cô gái!

Nhất thời Phương Ngôn cảm thấy vạch đen trên trán lại nặng thêm vài phần!

"Bàn Tử, cậu ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu!" Bàn Tử nghe lời của Phương Ngôn, không tình nguyện rời bỏ hai cô gái, đến bên cạnh Phương Ngôn hỏi: "Sao vậy Đại điệt tử, tôi đang thảo luận về cuộc đời với các cô gái, lúc này làm phiền tôi không phải là không tử tế sao?" Phương Ngôn không để ý đến lời của Bàn Tử, ngược lại nói: "Bàn Tử, trên hòn đảo này có điều kỳ quái, trong Nghiệt Long Huyệt tuyệt đối có Tống Tử!" "Còn nữa, tôi nghi ngờ người khởi xướng đó bị Tống Tử khống chế!" "Cho nên, ở trên đảo phải cẩn thận, đừng có mà ngủ một giấc tỉnh dậy, mạng mất rồi!" Bàn Tử thấy Phương Ngôn không phải đang nói đùa, toàn thân run lên một cái!

"Đại điệt tử, cậu đừng dọa tôi nhé, nơi hoang vu hẻo lánh này làm gì có ai chôn ở đây!" "Với lại tôi thấy người khởi xướng đó rất bình

thường mà!" Phương Ngôn nhìn Bàn Tử một mặt mê muội, tức giận nói: "Cậu thấy bình thường ở đâu, ở đây mỗi người đều có cô gái đi cùng, duy chỉ có hắn là một mình?" "Chuyện này, cậu không thấy kỳ quái sao?" Được Phương Ngôn nhắc nhở như vậy, Bàn Tử mới phát hiện ra đúng là như vậy!

Ngay cả Phương Ngôn cũng có Tiểu Đông Tây đi cùng, duy chỉ có người khởi xướng đó không có ai đi cùng!

Nếu người khởi xướng đó không phải gay, vậy thì chỉ có một khả năng, đây thực sự là một cái bẫy!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cả người đều tỉnh táo hơn rất nhiều!

Sau đó Bàn Tử sa sầm mặt, chậm rãi nói: "Đại điệt tử, vậy bây giờ làm sao?" "Chúng ta đi tìm tên đó đòi lại tiền?" Phương Ngôn hoàn toàn bị lối suy nghĩ của Bàn Tử đánh bại!

Trọng điểm rõ ràng là tại sao người khởi xướng đó lại đưa họ đến hòn đảo nhỏ này.

Chương 159

Mà Bàn Tử lại để ý đến 20 vạn phí đăng ký!

Khiến Phương Ngôn vô cùng cạn lời!

Nếu Bàn Tử thật sự thiếu tiền, đi đòi lại cũng không có gì đáng trách!

Nhưng thực ra Bàn Tử không hề thiếu tiền, mỗi lần đi theo Phương Ngôn xuống mộ, đều có thể lấy được một món bảo bối ra!

Có lúc còn được mấy món!

Chỉ riêng những thứ lấy ra từ những ngôi mộ đó đã trị giá mấy trăm triệu.

Đối với một hai trăm vạn, Bàn Tử cầm được!

Không có cách nào, Bàn Tử có tính cách tham tài, vừa nghe người khác lấy tiền của mình, lập tức muốn trở mặt!

"Chuyện đòi tiền, chúng ta không vội, tối nay tôi cảm thấy chủ nhân của ngôi mộ đó tuyệt đối sẽ ra ngoài!" "Cho nên, tối nay mở to mắt ra, nhất định phải chú ý!" Bàn Tử gật đầu, sau đó đi về phía hai cô gái kia!

Sau khi không biết đã nói gì với đối phương, Bàn Tử lại hậm hực quay lại!

"Đại điệt tử, lần này chúng ta thật sự lỗ to rồi, lúc nào Bàn gia làm ăn lỗ vốn như vậy!" "Đợi chuyện trên đảo này giải quyết xong, tôi nhất định phải bắt tên khởi xướng đó bồi thường phí tổn thất tinh thần cho Bàn gia!" Bàn Tử tuy tham tài háo sắc, nhưng một khi gặp phải chuyện chính sự, thì tuyệt đối không hề mơ hồ!

Mọi thứ đều có thể từ bỏ!

Theo lời của hắn, còn núi xanh thì không lo không có củi đốt!

Người chết rồi cần tiền có ích gì, ngân hàng địa phủ cũng không nhận tiền giấy đỏ đâu!

Nửa đêm, Phương Ngôn và Bàn Tử ở trong một căn nhà gỗ, không ai ngủ được!

Không phải không ngủ được, mà tiếng động phát ra từ những căn nhà gỗ khác khiến họ khó có thể ngủ!

Bàn Tử với hai quầng thâm mắt, u oán nhìn Phương Ngôn!

"Đại điệt tử, cậu nhất định phải bồi thường cho tôi, chuyện hôm nay, nếu không bồi thường cho tôi!

Bàn gia và cậu không xong đâu!" Phương Ngôn cũng bị những âm thanh này làm cho lòng phiền ý loạn!

"Im miệng đi Bàn Tử, nhìn trời bên ngoài kìa, không phải đang đổi màu sao!" Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử lập tức nhảy xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ!

Lúc này bầu trời vốn đen kịt, giờ đây tràn ngập sương mù màu hồng đào!

"Đại điệt tử, bên ngoài bay rất nhiều sương mù, không phải có người mưu tài hại mệnh chứ?" Phương Ngôn sắc mặt đại biến, từ trong những làn sương mù này cảm nhận được âm khí!

"Bàn Tử, đây không phải sương mù bình thường, có yêu tà tác quái!" "Là pháp thuật!" "Mau đi tìm một chiếc khăn ướt bịt miệng mũi lại, tuyệt đối đừng hít phải những làn sương mù này!" Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử cả người sợ đến run rẩy!

Sau đó vội vàng xông vào nhà vệ sinh tìm khăn ướt.

Phương Ngôn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa!

Từ sương mù của đối phương, có thể xác định thi thể trong mộ có thể là một nữ thi!

Loại sương mù này, dường như giống với trong Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Đào hoa kiếp!

Không lâu sau, sương mù màu hồng từ xa xông vào tất cả các căn nhà gỗ của mọi người!

Phương Ngôn lúc này thấy, nam nam nữ nữ mỗi người đều như thể nhìn thấy người tình trong mộng!

Một mặt si mê đi ra khỏi nhà gỗ!

Phương Ngôn đang định đi theo đội ngũ ra ngoài xem, rốt cuộc những làn sương mù màu hồng này muốn dẫn họ đi đâu!

Đột nhiên ngửi thấy một mùi khai nước tiểu!

Phương Ngôn quay người lại, nhíu mày, một mặt ghét bỏ nhìn Bàn Tử nói: "Này, Bàn Tử, gần đây hỏa khí hơi lớn nhỉ, mùi nồng quá!" Bàn Tử một mặt lúng túng cười khổ nói: "Đều nói nước tiểu đồng tử có thể trừ tà, Bàn gia tuy không phải đồng tử, nhưng có nước tiểu!" "Tổng thể vẫn hiệu quả hơn nước chứ!" Phương Ngôn bây giờ đối với tên Bàn Tử này hoàn toàn phục!

Nói Bàn Tử ngốc à?

Có lúc còn tinh ranh hơn cả khỉ!

Nói tinh ranh à, có lúc lại ngốc đến mức cả Nhị sư huynh cũng phải chịu thua!

Phương Ngôn bịt mũi giơ ngón tay cái cho Bàn Tử, ý bảo ngầu!

Không tiếp tục đôi co với Bàn Tử, Phương Ngôn kéo cửa nhà gỗ ra, đi theo đám nam nữ bên ngoài tiến sâu vào trong rừng!

Bàn Tử đi theo được mấy phút, phát hiện người khởi xướng đó dường như không có trong đội ngũ này.

Sau đó tò mò hỏi: "Đại điệt tử, tên khốn nợ tiền tôi, dường như không có trong đội ngũ!" Chuyện của Bàn Tử, Phương Ngôn đã sớm phát hiện!

Bây giờ trong lòng anh có hai giả thuyết, Thứ nhất, người khởi xướng đó có thể bây giờ đã bị chủ nhân trong mộ giết chết!

Thứ hai, người khởi xướng đó có thể đã rời khỏi đây rồi, đưa mọi người đến đây, nhiệm vụ đã kết thúc!

Nhưng bất kể là điểm nào, đều đủ để chứng minh, người khởi xướng này tuyệt đối là con cờ mà chủ nhân mộ tung ra!

Mục đích là lừa người lên đảo!

Khi Phương Ngôn thấy người đi đầu đội ngũ, bước vào một hang động, Phương Ngôn chậm rãi mở miệng nói: "Bàn Tử, vượt lên trước đội!" "Cái hang phía trước, nếu tôi không nhìn nhầm, hẳn là lối vào của mộ huyệt!" "Bên trong tuyệt đối sẽ có một yêu tà đang đợi chúng ta!" "Mặc dù đám khốn này nhân phẩm không ra gì, nhưng dù sao cũng là con người, quyết không thể nhìn chúng bị yêu tà ăn thịt!" Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử không chút do dự, lập tức bày ra tư thế chạy nước rút trăm mét, lao về phía cửa hang!

Phải ngăn chặn đám người một lòng cầu chết này!

Phương Ngôn đi trước Bàn Tử một bước, bước vào trong hang, đánh ngất người đầu tiên bước vào, rồi ném ra ngoài!

Phương Ngôn sau đó cẩn thận quan sát môi trường xung quanh!

Phát hiện cửa hang này được khai phá bằng sức người!

Hơn nữa còn là mới được khai phá gần đây!

Đối với người khai phá cửa hang này, Phương Ngôn có thể thấy đối phương khá dụng tâm!

Dùng một số đá huỳnh quang để trang trí trên đỉnh hang!

Mặc dù những viên đá huỳnh quang này không đáng tiền, nhưng số lượng lại lớn!

Phương Ngôn từ cửa hang đi sâu vào trong, thấy không gian càng vào trong càng lớn!

Khi đi ra khỏi cửa hang, phát hiện bên trong là một không gian khổng lồ!

Chương 160

Từ cách trang trí của không gian có thể thấy, đây là phong cách trang trí cuối thời Hán, thời Tam Quốc!

Đối với chủ nhân trong mộ, Phương Ngôn lập tức có chút tò mò!

Mộ thời Tam Quốc, vậy chủ nhân mộ sẽ là ai?

Không gian trong mộ, Phương Ngôn căn bản không cần dùng bất kỳ phương tiện chiếu sáng nào!

Vì nơi đây được phủ đầy đá huỳnh quang!

Mắt thường có thể nhìn rõ mọi thứ ở đây!

Ở góc tường của mộ thất, Phương Ngôn phát hiện ra người khởi xướng đã biến mất!

Lúc này đang một mặt say sưa làm chuyện không thể miêu tả với một bức tường!

Phương Ngôn biết tên này đã bị mê hoặc tâm trí, sau đó Phương Ngôn nhảy xuống mộ!

Khi Phương Ngôn nhảy xuống mộ, âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu vang lên! *Chúc mừng túc chủ lần đầu tiên thám hiểm "Lữ Bố Mộ (Mộ không xác định)!", nhận được cấp Âm Dương Nhãn +1!* *Âm Dương Nhãn tiến hóa thành cao cấp!* *Keng, đi lại trong mộ Lữ Bố, nhận được Tốc độ +1!* *Keng, hít thở trong mộ Lữ Bố, nhận được Thể chất +1!* *Keng, trong mộ Lữ Bố...* Nghe thông báo của hệ thống, Phương Ngôn trong nháy mắt kinh ngạc!

Ngôi mộ này mẹ nó là mộ của Lữ Bố!

Nhưng cái mộ không xác định kia lại có ý gì?

Suy nghĩ hồi lâu không ra, Phương Ngôn từ bỏ ý định tiếp tục suy nghĩ!

Tiếp theo chuẩn bị tìm hiểu rõ về mộ Lữ Bố trước đã!

Truyền văn Lữ Bố không phải chết ở Tu Vũ Huyền Tuân Phong Hương Tuân Phong Thôn sao?

Mộ sao lại xuất hiện ở đây?

Phương Ngôn lục lại ký ức lịch sử trong đầu, cuối cùng trong một mẩu dã sử đã từng đọc tìm được đáp án!

Lúc đó Lữ Bố ở Hạ Phì bị Tào Tháo bắt được, Lưu Bị tiến cử nói anh hùng hào kiệt như Lữ Bố chết đi thì quá đáng tiếc, không bằng lưu đày đến Thiên Nhai Hải Giác!

Tào Tháo vốn là người yêu tài, đã phê chuẩn lời tiến cử của Lưu Bị!

Vốn tưởng dã sử là nói bừa, không ngờ sự thật lại như vậy!

Hệ thống sẽ không lừa người, nói đây là mộ Lữ Bố, thì chính là mộ Lữ Bố!

Dù cho không phải Lữ Bố thật sự ở đây, nơi đây cũng là mộ huyệt có liên quan đến Lữ Bố!

Phương Ngôn lúc này cảm thấy thật sự gặp may mắn lớn!

Vốn tưởng đây là một ngôi mộ nhỏ không đáng chú ý, không ngờ vừa vào đã thấy mộ của đệ nhất mãnh tướng thời Tam Quốc, Lữ Bố, Lữ Phụng Tiên!

Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố!

Là giấc mơ của mỗi người đàn ông!

Hôm nay Phương Ngôn cuối cùng cũng có cơ hội được xem vị Lữ

Bố trong thiên hạ đó rốt cuộc trông như thế nào!

Phương Ngôn đi đến góc tường trước, đánh ngất tên khởi xướng đang vui vẻ với bức tường!

Sau đó chậm rãi đi đến chỗ quan tài ở chính giữa mộ thất!

Vừa chuẩn bị mở quan tài, phát hiện Bàn Tử một thân đầy thương tích chạy vào nói: "Đại điệt tử, không ổn rồi, đám người bên ngoài điên cả rồi!" "Bàn gia tôi khuôn mặt anh tuấn này cũng bị cào nát rồi!" Phương Ngôn một đầu đầy vạch đen nhìn khuôn mặt đầy vết cào của Bàn Tử, bất đắc dĩ nói: "Cậu ngốc à?

Đánh gục là được rồi?" "Đừng có lải nhải nữa, đây là mộ Lữ Bố, tôi đang định mở quan tài đây!" Bàn Tử vốn đang định nói những lời như hoa của tổ quốc cần được bảo vệ để chỉ trích Phương Ngôn.

Vừa nghe đây là mộ Lữ Bố, cả khuôn mặt đều hiện lên vẻ hưng phấn!

"Đại điệt tử, đợi đã, đợi tôi để đám hoa của tổ quốc cảm nhận sức quyến rũ của tự nhiên đã, rồi hai ta cùng mở!" "Bàn gia tôi, thích nhất Lữ Bố, cơ hội này nhất định phải để tôi tận mắt chứng kiến nhé!" Nói xong, một mạch xông ra cửa hang, Phương Ngôn thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng đánh đấm binh binh bàng bàng!

Chưa đến hai phút, Bàn Tử thở hổn hển chạy về!

Nhưng nhìn cửa hang cách mộ thất hơn 3 mét, khó xử nói: "Cái đó, Đại điệt tử, có thể đỡ tôi xuống không?" Phương Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ở đó mà xem đi, tôi không biết Lữ Bố trong mộ có còn sống không!" "Vạn nhất Lữ Bố biến thành thi thể, thực lực đó, không thể xem thường được đâu!" "Lúc đó, tôi không chắc có thời gian để ý đến cậu!" Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử cũng cảm thấy có lý, mặc dù tò mò về dung mạo của Lữ Bố!

Nhưng vạn nhất Lữ Bố biến thành thi thể, đệ nhất mãnh tướng Tam Quốc thật không phải chuyện đùa!

Phương Ngôn có một chuyện không nói với Bàn Tử, trong quan tài này có thể không chỉ có một thi thể!

Tuyệt đối có hai thi thể trở lên, sương mù màu hồng lúc nãy tuyệt đối không phải do Lữ Bố tỏa ra!

Mà là do một thi thể khác trong quan tài tỏa ra!

Quan tài trong mộ Lữ Bố được làm bằng đồng!

Ván quan tài bằng đồng vốn có tác dụng trấn áp tà vật!

Cho nên dù chưa mở quan tài, Phương Ngôn cũng biết thứ bên trong tuyệt đối sẽ biến thành thi thể!

Khi Phương Ngôn đặt tay lên ván quan tài, mạnh mẽ dùng sức, ván quan tài nặng mấy nghìn cân bị Phương Ngôn hất bay ra ngoài!

Va vào tường mộ thất, phát ra một tiếng ầm ầm!

Khi Phương Ngôn nhìn thi thể trong quan tài, cả người đều kinh ngạc!

Anh thấy một mỹ nhân tuyệt sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đang mỉm cười với anh! *Keng, yêu hồ Điêu Thuyền ném cho bạn một cái liếc mắt đưa tình, giá trị mị lực +1!* *Keng, yêu hồ Điêu Thuyền ném cho bạn một cái liếc mắt đưa tình, tinh thần lực +1! * Người nhìn thấy dung nhan của Điêu Thuyền không chỉ có Phương Ngôn, Bàn Tử tự nhiên cũng nhìn thấy.

Lúc này cảm thấy toàn thân khí huyết dâng trào!

Có một loại xung động muốn xé nát Phương Ngôn!

“Phương Ngôn, dừng tay cho ta!

Không thì Bàn gia ta giết ngươi!" Nghe lời nói đột ngột của Bàn Tử, Phương Ngôn sững sờ!

Sau đó quay người lại, phát hiện Bàn Tử không biết từ lúc nào đã nhảy xuống từ cửa hang!

Cả khuôn mặt Bàn Tử tràn đầy sự điên cuồng!

Mắt cũng biến thành màu đỏ!

Phương Ngôn biết, Bàn Tử đã bị yêu hồ Điêu Thuyền mê hoặc!

Chương 161

Để không để Bàn Tử bị tổn thương nặng hơn, Phương Ngôn quyết định để Bàn Tử ngủ một lát trước!

Sau đó một cú chém tay mạnh vào cổ Bàn Tử!

Cú chém tay vốn luôn hiệu quả, hôm nay lại mất tác dụng!

Không làm Bàn Tử ngất đi!

Ngược lại còn kích thích huyết tính của Bàn Tử!

Phương Ngôn né tránh những đòn tấn công vô trật tự của Bàn Tử, sở dĩ né tránh, không phải sợ Bàn Tử đánh bị thương, mà là lo thân thể quá mạnh, làm Bàn Tử bị chấn thương!

Thấy Bàn Tử dường như càng ngày càng điên cuồng, Phương Ngôn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa!

Sau đó một tay nắm quyền, một quyền đấm vào đầu Bàn Tử, sau đó thấy Bàn Tử đang gầm thét lao tới, phịch một tiếng ngã xuống đất!

Khi Phương Ngôn quay đầu lại, phát hiện lúc này Điêu Thuyền vốn đang nằm trong quan tài, đã ngồi dậy!

Phương Ngôn không thể không nói, Điêu Thuyền thật sự quá quyến rũ!

Anh học theo giọng điệu của lưu manh nói: "Yo, tiểu nương tử không tồi, cười cho đại gia xem một cái!" *Keng, yêu hồ Điêu Thuyền ném cho bạn một cái liếc mắt đưa tình, giá trị mị lực +1!* Điêu Thuyền thấy Phương Ngôn không hề bị lay động, cũng cảm thấy kỳ lạ!

Chiêu này trăm lần thử trăm lần linh, hôm nay sao lại mất tác

dụng?

Trong lúc đang suy nghĩ tại sao lại mất tác dụng, Phương Ngôn đã đến gần, véo khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa nhường nguyệt thẹn của cô ta, "Moah!" Sau đó thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Điêu Thuyền đỏ bừng, thân thể nhảy ra khỏi quan tài, nhanh chóng lùi lại!

Nhìn thấy vẻ mặt của Điêu Thuyền như một chú nai con hoảng sợ, Phương Ngôn lúc này cười ha hả!

"Chạy cái gì, sau này theo tiểu gia, ta cho ngươi ăn ngon mặc đẹp!" Phương Ngôn có ý định tặng một giọt máu Sơ Ủng cho Điêu Thuyền!

Chỉ là sau một hồi thao tác, phát hiện thi thể Lữ Bố bên dưới Điêu Thuyền đã mở mắt!

Phương Ngôn giật mình, vốn tưởng Lữ Bố sắp biến thành thi thể!

Nhưng phát hiện Lữ Bố ngoài việc mở một đôi mắt ra, cả người không hề có động tĩnh gì!

Phương Ngôn dùng Âm Dương Nhãn cao cấp, quan sát thi thể Lữ Bố, phát hiện đây căn bản không phải là thi thể Lữ Bố, mà là y phục khi còn sống của Lữ Bố!

Chính xác hơn, là mộ y quan của Lữ Bố!

Quần áo của hắn bị một luồng năng lượng màu hồng huyễn hóa ra một nhân vật!

Phương Ngôn dùng Âm Dương Nhãn nhìn ra nguyên hình của Điêu Thuyền đang run rẩy ở góc tường là một con yêu hồ ba đuôi!

Trong nháy mắt hiểu ra mọi chuyện ở đây, nơi này e rằng không phải là mộ Lữ Bố thật sự, mà là do con yêu hồ ba đuôi tên là Điêu Thuyền này huyễn hóa ra!

Mục đích là để dọa người thôi!

Sau khi xác định mộ Lữ Bố này là giả, Phương Ngôn không còn lo lắng nữa, nếu Lữ Bố không ở đây!

Vậy thì những người xuống trước đó đã đi đâu?

Phải biết rằng trong hang này chỉ có dấu chân đi vào, chứ không có dấu chân đi ra!

Những người đã trang trí hang động này, đều đã đi đâu?

Phương Ngôn không hiểu, sau đó vẫy tay với Điêu Thuyền hỏi: "Những người bị ngươi mê hoặc trước đó đã đi đâu cả rồi?" Nghe Phương Ngôn hỏi, Điêu Thuyền lúc này có chút rụt rè!

Dùng tay chỉ xuống dưới!

Một động tác kỳ lạ, khiến Phương Ngôn sững sờ!

"Ý của ngươi là, bên dưới có mộ thất sao?" Thấy Điêu Thuyền gật đầu, Phương Ngôn cả người đều cảm thấy không ổn!

Vốn tưởng lát nữa thu phục Điêu Thuyền xong, có thể kết thúc chuyến đi Thiên Nhai Hải Giác này.

Không ngờ, bên dưới ngôi mộ này còn có mộ thất!

Phương Ngôn lúc này trong lòng có một suy đoán đáng sợ, ngôi mộ này có khả năng mới được xây dựng gần đây, có người cố ý lợi dụng Nghiệt Long Huyệt để dưỡng thi!

Điêu Thuyền có khả năng bị người ta chuyển đến đây!

Sau đó Phương Ngôn sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, nhìn Điêu Thuyền chậm rãi hỏi: "Ngươi đến ngôi mộ này từ khi nào?" Thấy sắc mặt của Phương Ngôn, Điêu Thuyền sợ đến mức ngay cả biến hình cũng không giữ được!

Trong nháy mắt biến lại thành một con hồ ly có ba cái đuôi!

Run rẩy đưa tay ra trong không trung dùng sương mù màu hồng vẽ ra con số 180!

Phương Ngôn hiểu ý là 180 ngày!

Nếu con yêu hồ này có thể hiểu được lời của anh, Phương Ngôn liền thẳng thắn hỏi: "Bên dưới có mấy tầng?" "Ngươi có biết ai đã đưa ngươi đến đây không?" Sau đó Phương Ngôn nhìn con số 180 trên không trung biến thành 18!

Rồi khuôn mặt của yêu hồ ba đuôi biến thành một hình dáng quen thuộc!

"Cừu Đức Khảo!" Thấy khuôn mặt của Cừu Đức Khảo, được yêu hồ ba đuôi biến hóa ra, bây giờ Phương Ngôn thật sự sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Anh không hiểu tại sao Cừu Đức Khảo lại bố trí ở đây từ nửa năm trước!

Ngôi mộ này sâu đến 18 tầng!

Nếu mỗi tầng đều có một thi thể hoặc yêu vật!

Vậy thì ngôi mộ này quá đáng sợ!

Bây giờ Phương Ngôn biết, phải thông báo cho nhà nước, phong tỏa hoàn toàn hòn đảo này!

Bên trong có những thứ vô cùng nguy hiểm!

Cần nhà nước bắt giữ tên Cừu Đức Khảo già gian xảo này!

Cừu Đức Khảo là người vô cùng kỳ quái, Phương Ngôn bây giờ có chút nghi ngờ, tên này rốt cuộc có phải là người nước ngoài không!

Vì hắn quá am hiểu về thuật phong thủy của An Lạc!

Nghiệt Long Huyệt như thế này, người bình thường căn bản không thể khám phá ra được!

Nếu không phải hệ thống cho anh Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, e rằng anh cũng không hiểu được môn đạo ở đây!

Sau khi xác định xong chuyện tiếp theo, Phương Ngôn nhìn yêu hồ ba đuôi không còn run rẩy, mỉm cười nói: "Nếu ngươi không phải là Điêu Thuyền, tại sao lại học theo dáng vẻ của Điêu Thuyền ở đây giả thần giả quỷ?" Yêu hồ ba đuôi sau một hồi đau lòng, chậm rãi dùng sương mù màu hồng trên không trung, giống như chiếu phim, trình chiếu hình ảnh trước mặt Phương Ngôn!

Con yêu hồ ba đuôi này từng là một con hồ ly nhỏ mà Điêu Thuyền nuôi!

Chương 162

Sau khi Điêu Thuyền chết, nó vẫn luôn ở bên cạnh Lữ Bố!

Lữ Bố cả ngày chìm trong tự trách về cái chết của Điêu Thuyền, nó nhìn mà đau lòng!

Cho nên đã biến thành dáng vẻ của Điêu Thuyền, bầu bạn cùng Lữ Bố đi hết quãng đời còn lại!

Sau đó ngủ thiếp đi trong một hang động ở Thiên Nhai Hải Giác!

Một giấc ngủ ngàn năm, nửa năm trước bị Cừu Đức Khảo bắt ra khỏi hang, rồi ném vào một chiếc quan tài bằng đồng!

Không thể thoát ra được, hôm nay nếu không có Phương Ngôn, không biết phải bao lâu nữa mới có thể thấy lại ánh sáng!

Dùng sương mù màu hồng để dẫn dắt người khác đến đây, mục đích cũng là để mở chiếc quan tài này!

Nhưng những người đến đây, cuối cùng đều không chọn mở ra!

Mà rất kỳ lạ đi xuống tầng tiếp theo!

Sau khi Phương Ngôn xem xong những hình ảnh mà yêu hồ ba đuôi chiếu lên, anh dịu dàng nói: "Sau này cứ đi theo anh, không cần phải sống cuộc sống lo lắng sợ hãi như thế nữa!" Nói xong, Phương Ngôn có thể thấy được một tia lệ trong mắt hồ yêu ba đuôi!

Cuối cùng, yêu hồ ba đuôi đã đồng ý đi theo Phương Ngôn!

Dù sao thì ngàn năm chờ đợi cũng chỉ đổi lại một ảo ảnh!

Nó chỉ có vài pháp thuật nhỏ, tạo ra một số ảo cảnh, trong thế giới mạnh mẽ này, không có người bảo vệ thì không thể sống sót!

Khi Phương Ngôn thấy tiểu yêu hồ gật đầu, anh lập tức nở một

nụ cười gian xảo: “Vậy thì, biến thành Điêu Thuyền đi, anh sẽ cùng em tâm sự đời người!” Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn lê đôi chân yếu ớt, chậm rãi bước ra khỏi hang động!

Anh lấy điện thoại gọi cho Muộn Du Bình!

“Alo, Tiểu Ca, anh có biết tôi phát hiện ra một ngôi mộ cực lớn ở đây không?” “Ngôi mộ này là do lão già Cừu Đức Khảo làm ra!” “Tôi nghi ngờ lão ta nhắm vào Chiến quốc bạch thư!” “…” “Nhớ thông báo cho quan gia phong tỏa toàn bộ hòn đảo này nhé, cả khu vực xung quanh cũng phải phong tỏa hết!” “Nếu không, trời mới biết ngôi mộ này rốt cuộc lớn và sâu đến mức nào!” “Bên trong rốt cuộc có giấu quái vật gì không nữa!” Cúp điện thoại, Phương Ngôn quay lại mộ, đưa Bàn Tử và người dẫn đường ra khỏi động mộ!

Nơi này sắp biến thành chiến trường, ngoại trừ Bàn Tử, những người bình thường này không nên thấy những cảnh tượng bên trong!

Tiểu yêu hồ cũng theo sau Phương Ngôn, bước ra khỏi huyệt mộ.

Nửa năm bị giam cầm khiến nó cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nếu không phải dựa vào dáng vẻ của Lữ Bố để trấn áp đám yêu tà bên dưới, e rằng nó đã sụp đổ từ lâu!

Khi một vốc nước biển tạt lên mặt Bàn Tử, anh ta rùng mình một cái rồi từ từ mở mắt!

Lúc này, nửa bên mặt Bàn Tử đã sưng vù!

Một cú đấm nhẹ của Phương Ngôn cũng không phải người thường có thể chịu nổi!

Nếu không biết Bàn Tử da dày thịt béo, Phương Ngôn cũng không dám đấm một cú, sợ rằng Bàn Tử sẽ bị đấm một phát vào thẳng bệnh viện tâm thần ở luôn!

Thấy Bàn Tử lơ mơ tỉnh lại, Phương Ngôn giơ tay hỏi: “Bàn Tử,

xem đây là mấy?" Bàn Tử nheo đôi mắt mông lung, vẻ mặt khó chịu nói: "Cháu trai lớn, đừng quậy nữa, để tôi ngủ thêm một lát.

Não cần thời gian để chuyển hướng, đợi Bàn gia ngủ dậy rồi trả lời!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Phương Ngôn mới yên tâm, Bàn Tử vẫn bình thường!

Nhưng anh cũng vô cùng khâm phục mạch não của Bàn Tử, mặt đã sưng to gấp đôi mà vẫn ngủ được!

Phương Ngôn câu cá ngoài biển trong lúc chờ đợi Muộn Du Bình và người của quan gia!

Tiểu yêu hồ và Tiểu Đông Tây đang lườm nhau, không ai chịu thua ai, cùng ngồi bên cạnh Phương Ngôn.

Lúc này, tiểu yêu hồ đã hóa thành Điêu Thuyền, quyết so cao thấp, so lớn nhỏ với Tiểu Đông Tây!

Khiến Phương Ngôn lúc này chẳng còn tâm trí nào mà câu cá, suýt nữa thì dẫn hai tiểu yêu tinh này vào mộ nghiên cứu tinh túy của võ công An Lạc!

Khi chiếc trực thăng đầu tiên hạ cánh xuống hòn đảo, người đầu tiên Phương Ngôn thấy bước xuống là Muộn Du Bình!

Theo sau là Lão Lý!

"Tiểu Ca, lại đưa cả Lão Lý đến à, nói thật tôi có chút không tin tưởng gã này!" Lời nói thẳng thắn của Phương Ngôn khiến Lão Lý lập tức lúng túng! 【Tổ chức có quy định, tôi cũng đâu cố ý lừa cậu! Trách tôi sao?】 Nhưng những lời này chỉ có thể nói trong lòng!

Lần này có việc cần nhờ Phương Ngôn!

"Cái đó, Phương lão bản, đã lâu không gặp, chuyện lần trước thật xin lỗi, tôi thực sự không thể!" Phương Ngôn xua tay, ý bảo chuyện

lần trước thì đừng nhắc lại nữa!

Lão Lý thấy thái độ của Phương Ngôn như vậy cũng không tức giận!

Ông ta hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Lăng Tần Thủy Hoàng có vấn đề rồi, tôi phát hiện ở hố số hai thiếu mất mấy chục tượng binh mã dũng!" "Còn nữa, cuốn Chiến quốc bạch thư mà quan gia cất giữ đã bị mất!" Lời của Lão Lý như sét đánh giữa trời quang, giáng xuống lòng Phương Ngôn!

Hố số hai là nơi anh từng dẫn Bạch Khởi đến tế bái lăng Tần Thủy Hoàng!

Nơi đó xảy ra vụ mất cắp binh mã dũng, là trùng hợp hay có âm mưu gì khác?

Khi đó, anh đã tận mắt thấy Bạch Khởi tự giải tán!

Chẳng lẽ Bất Hóa Cốt có kỹ năng đặc biệt nào mà anh không biết sao?

Phương Ngôn bây giờ cảm thấy mình như đang bị cuốn vào một âm mưu to lớn!

Về phần Chiến quốc bạch thư mà Lão Lý nói, Phương Ngôn nghi ngờ là do Cừu Đức Khảo lấy đi!

Còn về bí mật ẩn giấu trong đó, Phương Ngôn chỉ biết nó dường như liên quan đến bí mật mà gia tộc Muộn Du Bình đời đời canh giữ!

Chi tiết cụ thể anh cũng không rõ!

"Chuyện ở đây, chắc Tiểu Ca đã nói với ông rồi!" "Nơi này hẳn là một dưỡng thi địa do Cừu Đức Khảo tạo ra, nếu không phải tôi đến đây du lịch, tình cờ gặp phải chuyện hồ yêu mê hoặc người, tôi cũng sẽ không phát hiện ra nơi này ẩn giấu một ngôi mộ lớn như vậy!"

“Theo lời yêu hồ, huyệt mộ này có khoảng 18 tầng, nên mức độ nguy hiểm của nó, tôi cho rằng còn lớn hơn cả ngôi mộ của Bạch Khởi khi đó!” “Dù sao mộ của Bạch Khởi cũng là một ngôi mộ thuần túy, người được chôn cất đều đã định!” “Nhưng ngôi mộ này do có người cố tình tạo ra, bên trong rốt cuộc có quái vật gì thì không biết được!” “Vì vậy tôi nhờ quan gia phong tỏa toàn bộ khu vực xung quanh, tuyệt đối không để một ai vào!” “Một số động vật hoang dã cũng đừng để lọt vào, đặc biệt là các loài họ mèo!” Mặc dù trước đó Lão Lý đã biết được tình hình từ Muộn Du Bình, nhưng khi nghe lại từ miệng Phương Ngôn, ông ta vẫn cảm thấy lạnh sống lưng!

Chuyện dưỡng thi chắc chắn không phải để làm việc tốt!

Mục đích của việc thả thứ này ra ngoài là để phá hoại.

Người bình thường căn bản không thể chống lại loại sinh vật này!

Sau khi nhận được thông tin chính xác từ Phương Ngôn, Lão Lý mặt mày sa sầm, lấy điện thoại ra chuẩn bị báo cáo toàn bộ sự việc lên cấp trên!

Chuyện ở đây còn đáng sợ hơn dự đoán!

Cừu Đức Khảo phải bị bắt giữ quy án càng sớm càng tốt!

Để một kẻ như vậy ở ngoài gây sóng gió, chẳng phải sẽ làm xã hội loạn lên sao?

Trong lúc Lão Lý đi gọi điện, Muộn Du Bình chậm rãi bước đến bên cạnh Phương Ngôn, mở lời: “Phương Ngôn, có một việc tôi muốn nhờ cậu giúp!” “Bí mật mà Trương gia chúng tôi đời đời canh giữ, đã đến lúc phải hủy diệt hoàn toàn rồi!” “Tôi nhờ cậu, đến lúc đó hãy giúp tôi hủy diệt thứ đó!” Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn vẻ mặt nghiêm trọng nhìn anh, chậm rãi gật đầu: “Tôi biết rồi, sau khi chuyện ở đây kết thúc, tôi sẽ đến giúp anh giải quyết bí mật đó!” Nghe

câu trả lời chắc chắn của Phương Ngôn, Muộn Du Bình mỉm cười, huynh đệ là đây!

Chương 163

Không cần nhiều lời, chỉ cần nói cho đối phương thời gian và địa điểm là đủ! 【Thứ mà Trương gia đời đời canh giữ, cuối cùng sẽ được giải quyết triệt để trong tay ta!】 【Danh hiệu Trương Khải Linh, có lẽ ta là thế hệ cuối cùng!】 Báo cáo lần này của Lão Lý đã nhận được sự quan tâm cao độ từ cấp trên!

Sau đó, Phương Ngôn thấy những chiến hạm cỡ lớn tiến đến gần hòn đảo!

Không chỉ một chiếc, mà là mấy chiếc, vây kín cả hòn đảo!

Những quân nhân này nhận được lệnh tác chiến cấp một, đạn đã lên nòng!

Không cho một con kiến lọt vào!

Vì vậy Phương Ngôn không hề lo lắng sẽ có kẻ ngốc nào xông vào đội hình như vậy để cản trở việc thăm dò mộ!

Lúc này, Bàn Tử mới lơ mơ tỉnh dậy, khi phát hiện bị một đám chiến hạm bao vây, gã kinh ngạc hét lớn: “Cháu trai lớn, không phải Lữ Bố đã chạy rồi sao?” “Sao lại bày ra trận thế lớn thế này!” “Ủa, Tiểu Ca đến lúc nào vậy?

Để tôi nói cho anh nghe nhé, tôi xuống mộ gặp phải mộ của Lữ Bố, anh biết Lữ Bố, mãnh tướng đệ nhất Tam Quốc không?

Tôi còn thấy cả Điêu Thuyền nữa, bà cô đó mạnh thật đấy!” “Ủa!

Sao thế nhỉ, sao Bàn gia cảm thấy mặt hơi đau?

Cháu trai lớn, không phải Lữ Bố đánh tôi đấy chứ?” Muộn Du Bình vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Phương Ngôn, ý hỏi gã Bàn Tử này bị sao vậy?

Phương Ngôn lắc đầu, làm động tác chặt tay!

Muộn Du Bình hiểu ngay, là bị Phương Ngôn đánh!

Thế là anh không nói gì, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì!

Phương Ngôn thấy Bàn Tử đang ở đó khoác lác với Lão Lý về mộ Lữ Bố, liền nói: "Bàn Tử, tên dẫn đường kia chắc cũng sắp tỉnh rồi, ông không đi đòi tiền, lát nữa người ta bị quân đội đưa đi mất đấy, hai triệu của ông coi như vứt sông vứt biển!" Quả nhiên dùng tiền có thể chuyển dời sự chú ý của Bàn Tử!

Nghe Phương Ngôn nói vậy, Bàn Tử lập tức túm lấy tên dẫn đường đang nằm bất động trên đất!

Lắc mạnh người hắn!

Khi tên dẫn đường tỉnh lại, cũng bị trận thế xung quanh dọa cho chết khiếp!

Bàn Tử cáo mượn oai hùm nói: "Thằng nhãi, chuyện mày làm đã bị phát giác, vì sự kiện mày gây ra quá nghiêm trọng!" "Chuyện này đã được quyết định giao cho quân đội tiếp quản, chuẩn bị đưa mày về tử hình!" Tên dẫn đường vừa nghe Bàn Tử nói vậy, đương nhiên sợ đến mức suýt vãi cả ra quần!

Hắn vốn là một công tử nhà giàu, bị ảo cảnh của yêu hồ ba đuôi mê hoặc, ngoài việc "tâm sự" với bức tường, hắn thực sự chẳng làm gì quá đáng!

Còn việc dụ người lên đảo, cũng là bị tiểu yêu hồ lừa gạt, tưởng rằng sẽ có một cuộc tình cách nhau ngàn năm với tiểu yêu hồ!

Ai ngờ cuối cùng lại đi tâm sự với bức tường!

"Quan gia, cầu xin ngài đừng bắt tôi, tôi có thể đưa tiền, tôi đưa tiền!" "Cầu xin ngài đừng bắt tôi về!" Bàn Tử biết đã đến lúc, cũng

không tiếp tục giả vờ nữa!

Dù sao cũng không thể bôi nhọ những người quân nhân trung can nghĩa đảm này!

"Thằng nhãi, bồi thường cho Bàn gia một nghìn tám trăm vạn là xong, dù sao mày thu của tao 200 vạn để lên đảo, một cọng lông cũng chưa thấy, còn bị người ta đánh, nên mày phải bồi thường!" Sau khi Bàn Tử kiểm tra số dư ngân hàng, gã vui vẻ giao tên dẫn đường cho Lão Lý!

Phương Ngôn và Muộn Du Bình nhìn mà vạch đen đầy đầu, cảm thấy quen biết một kẻ như vậy thật quá mất mặt!

Sau khi đợi một ngày, tất cả trang bị Phương Ngôn cần đều được trực thăng đưa đến!

Anh quyết định xuống mộ!

Dù sao trong mộ còn có 17 tầng đang chờ được khám phá, phải làm rõ xem lão già Cừu Đức Khảo rốt cuộc muốn làm gì!

Một lần nữa bước vào mộ, tiểu yêu hồ cảm thấy hơi sợ, lúc này nó vốn không muốn vào!

Nhưng không chịu nổi vẻ mặt chế nhạo của Tiểu Đông Tây, nó liền nổi giận!

Đây là cuộc chiến vì danh dự, cuộc chiến tranh giành chủ nhân!

Tiểu yêu hồ tuyệt đối không thể nhận thua!

Cứ như vậy, sự nghiệp trộm mộ của bộ ba hoàng kim lại bắt đầu!

…..

Bước vào cửa động, Muộn Du Bình cũng cảm thấy ngôi mộ này vô cùng kỳ quái!

Chi phí xây dựng ngôi mộ này có chút quá xa xỉ!

Nhưng nghĩ lại cũng không có vấn đề gì, nhìn vẻ mặt tự mãn của tiểu yêu hồ là hiểu hết!

Chắc chắn là do tiểu yêu hồ dùng pháp thuật mê hoặc một số phú nhị đại háo sắc bỏ tiền ra xây dựng!

Khi đến cửa vào mộ thất chính thức, nhìn vào cái bệ đá khổng lồ, nói thật Muộn Du Bình không nhìn ra ngôi mộ này có mười tám tầng, thế là anh chậm rãi nói: "Ngôi mộ này thật sự có mười tám tầng sao?

Nơi này là mặt biển của hòn đảo, nếu còn đi xuống nữa, không chừng đã ở dưới đáy biển rồi?" "Chúng ta có cần mang theo thiết bị lặn không?" Thực ra Phương Ngôn cũng không chắc lắm về ngôi mộ này, không biết nó có thực sự mười tám tầng không, nhưng anh chọn tin tưởng tiểu yêu hồ!

Vỗ vỗ vào mông tiểu yêu hồ, anh chậm rãi nói: "Đi mở tầng mộ tiếp theo đi, đừng làm anh mất mặt đấy!" Lúc này tiểu yêu hồ cũng liều mạng rồi, nó có thể cảm nhận được Phương Ngôn còn mạnh hơn Lữ Bố trước kia, đối phó với những thứ bên dưới chắc không có vấn đề gì, thế là nó lập tức nhảy đến bên cạnh quan tài đồng trước đây dùng để phong ấn, chỉ vào chiếc quan tài đó!

Sau đó dùng sương mù tạo ra một hình ảnh xoay tròn trong không trung!

Phương Ngôn hiểu ngay, chiếc quan tài này có thể là cơ quan khởi động!

Sau đó Phương Ngôn nhảy xuống, đặt tay lên quan tài đồng, phát hiện không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể xoay được nắp quan tài bằng đồng nặng mấy ngàn cân này!

Tiếp đó, Phương Ngôn thấy nơi mà tên dẫn đường từng "tâm sự" với tường, xuất hiện một lối đi.

Nhóm Phương Ngôn không chút do dự, lập tức đi xuống theo lối đi đó!

Khi đi xuống, họ cảm nhận rõ ràng sự khác biệt so với tầng một!

Âm khí ở đây mạnh hơn tầng một không biết bao nhiêu lần!

Trên bệ đá ở đây cũng đặt một chiếc quan tài đồng!

Phương Ngôn không cần đoán cũng biết, thứ bên trong chắc chắn còn sống!

Quan tài đồng dùng để trấn áp yêu tà, đó là thường thức khi xuống mộ!

Kẻ trộm mộ bình thường nếu gặp mộ có quan tài đồng, cách tốt nhất là lập tức rút lui!

Không được động vào bất cứ thứ gì trong mộ!

Nhưng nhóm của Phương Ngôn đều là những người đứng đầu giới này!

Chương 164

Loại quan tài đồng này không dọa được họ!

Chỉ là chiếc quan tài đồng này cho người ta cảm giác rất kỳ quái!

Nó không được đặt trên mặt đất, mà đặt trong một hồ nước!

Cả chiếc quan tài đều ngâm trong nước!

Muộn Du Bình thấy vậy, sắc mặt âm trầm nói: "Thủy yêm quan!" "Người nằm trong quan tài chắc chắn chết vì đuối nước, oán khí cực nặng!" "Sau khi chết, liên tục dùng nước để nó nhớ lại cảnh tượng trước khi chết!" "Cái xác được nuôi dưỡng như vậy, chắc chắn vô cùng khủng bố!" Phương Ngôn sắc mặt khó coi không nói gì, những gì Muộn Du Bình nói là chính xác nhất!

Điều đáng sợ nhất của Thủy yêm quan là dùng để nuôi dưỡng những nữ tử có oán hận cực lớn trong lòng.

Đặc biệt là loại phụ nữ bị đàn ông ruồng bỏ, mang theo oán khí ngút trời mà gieo mình xuống sông tự vẫn là khủng khiếp nhất!

Đương nhiên, còn có loại khủng khiếp hơn nữa, đó là đang mang thai trong bụng!

Loại tử mẫu thi này một khi thi biến, e rằng cả những tay to trong nghề cũng phải gãy giáo chìm thuyền!

Bàn Tử không hiểu Thủy yêm quan là gì, cũng không quan tâm nó có phải Thủy yêm quan hay không!

Gã vừa định đi xem thử chiếc quan tài ngâm trong nước này rốt cuộc có gì đặc biệt!

Thì phát hiện dưới đáy hồ nước có hơn mười xác nam!

“Cháu trai lớn, Tiểu Ca, mau nhìn kìa, ở đây có nhiều người chết quá!!!” Phương Ngôn và Muộn Du Bình nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt lập tức thay đổi!

Chẳng lẽ Tống Tử trong Thủy yêm quan đã bắt đầu hại người rồi sao?

Ngay lập tức, hai người đến bên hồ nước, thấy trong đó ngâm hơn mười thi thể, từ trang phục trên người có thể thấy là nhóm công nhân đã sửa chữa mộ thất cho tiểu yêu hồ!

Lúc này cả người họ đã bị ngâm trương phình như người khổng lồ, mỗi người đều to gấp đôi thể tích ban đầu!

Thấy vậy, Phương Ngôn nắm chặt nắm đấm, chậm rãi nói: “Bàn Tử, lùi ra xa đi, tôi sắp mở quan tài!” Nghe Phương Ngôn nói, Bàn Tử lập tức trốn thật xa, đồng thời thầm nghĩ! 【Con Tống Tử này chưa ra khỏi quan tài đã hại chết hơn mười người,】 【Nếu nó ra ngoài thì còn đến mức nào, chắc chắn là một con đại hung!】 【Bàn gia ta nên trốn xa một chút!】 Thấy Bàn Tử trốn vào góc tường, Phương Ngôn và Muộn Du Bình nhìn nhau!

Sau đó, anh thấy Muộn Du Bình rút Hắc kim cổ đao ra, cảnh giác!

Ngay khi Phương Ngôn chuẩn bị đặt tay lên nắp quan tài, đột nhiên trong mộ vang lên một khúc hát thê lương: “Ta một mình ngồi trong khoang thuyền!” “Trong khoang thuyền có ta, Đỗ Thập Nương!” “Đang đợi lang quân của ta!” “…” “Tay ôm rương báu trăm vật!” “Gieo mình vào dòng Trường Giang cuồn cuộn!” “Chẳng còn thấy lang quân của ta nữa!” Nghe xong khúc hát, Bàn Tử lập tức kinh hô: “Con Tống Tử trong quan tài đồng này không phải là Đỗ Thập Nương đấy chứ?” Bàn Tử vừa dứt lời, mặt nước vốn tĩnh lặng bỗng dưng như sôi trào!

Nước không ngừng trào ra ngoài, nhưng màu nước không phải

trong suốt!

Mà là một màu đỏ tươi, một màu đỏ như máu tươi!

Con Tống Tử trong quan tài lúc này đang không ngừng đập vào nắp quan tài!

Nắp quan tài bằng đồng cũng phát ra tiếng "ầm ầm, ầm ầm" vang dội!

Tiểu yêu hồ giờ đây sợ đến mức trốn sau lưng Tiểu Đông Tây, loại âm thanh này từ khi bị nhốt ở đây, mỗi tối nó đều có thể nghe thấy!

Khiến nó bị suy nhược thần kinh!

Phương Ngôn thấy biểu hiện của tiểu yêu hồ, biết nó đang sợ!

Nhìn vào gương mặt hóa thành Điêu Thuyền kia, anh chậm rãi nói: "Đừng sợ, có anh ở đây, bất kể trong quan tài là thứ gì, anh đều có thể khiến nó biến mất hoàn toàn!" Nghe lời Phương Ngôn, tiểu yêu hồ đỏ mặt, rồi lại thấy ánh mắt khinh bỉ của Tiểu Đông Tây.

Nó lập tức ưỡn ngực, ra hiệu với Tiểu Đông Tây, dường như muốn nói rằng của mình tinh xảo hơn!

Phương Ngôn nhìn tiểu yêu hồ và Tiểu Đông Tây, hai sinh vật không thuộc loài người, đang so bì với nhau, bất giác cũng thấy buồn cười!

So với sự thoải mái của Phương Ngôn, Bàn Tử gần như sắp bị tình huống đột ngột này làm cho phát khóc!

Bởi vì vũng nước màu máu tươi kia không chảy về phía Phương Ngôn và Muộn Du Bình, mà lại nhắm vào một mình Bàn Tử mà đuổi theo!

Lúc này, Bàn Tử vừa chạy vừa hét lớn: "Cháu trai lớn, đừng có

xem náo nhiệt nữa, cứu Bàn gia trước đi!" "Con Tống Tử trong quan tài đã nhìn trúng vẻ ngoài anh tuấn thần võ của Bàn gia ta rồi, không cứu nữa, tôi phải sống trọn đời với con đại Tống Tử này mất!" Nghe Bàn Tử cầu cứu, Phương Ngôn mới từ bỏ việc thưởng thức một trận tranh bá cầu vương, quay sang gật đầu với Muộn Du Bình, rồi lập tức nhảy đến trước quan tài, hai tay vịn vào nắp quan tài, dùng sức mạnh!

Sau đó vang lên một tiếng "ầm"!

Nắp quan tài bị Phương Ngôn hất bay ra ngoài!

Lúc này Phương Ngôn thấy nước trong quan tài đang rút đi với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Một nữ thi mặc trang phục thời Vạn Lịch nhà Minh đang yên lặng nằm đó!

Trang phục trên người không hề hoa lệ!

Nhưng chính bộ y phục bình thường đó lại tôn lên khí chất khác biệt của nữ thi này! *Keng, đã mở nắp quan tài của Đỗ Thập Nương, nhận được Sức mạnh +10!* *Keng, đã nhìn Đỗ Thập Nương một cái, nhận được Tinh thần lực +5!* *Keng, …….* Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Phương Ngôn xác định được nữ thi trong quan tài là ai!

Đó là Đỗ Thập Nương, người đã "Nộ trầm bách bảo tương" vào thời Vạn Lịch nhà Minh!

Ngay khoảnh khắc Phương Ngôn mở nắp quan tài, vũng máu đuổi theo Bàn Tử cũng tan biến không còn dấu vết!

Nhiệt độ trong mộ đang giảm xuống với tốc độ cực nhanh!

Ba người Phương Ngôn đều hiểu, sắp thi biến rồi!

Phương Ngôn lùi lại vài bước, đứng cùng Bàn Tử và Muộn Du Bình, yên lặng chờ đợi Đỗ Thập Nương thi biến!

Thật ra, Phương Ngôn khá ngưỡng mộ tính cách trung trinh bất du của Đỗ Thập Nương!

Chỉ là cô không hiểu thấu từ "hồng nhan họa thủy"!

Cũng không đủ hiểu về một kẻ "mama boy", hy vọng một mama boy có thể không nghe lời gia đình, cùng mình sống trọn đời, e rằng còn khó hơn lên trời!

Thời gian trôi qua khoảng một phút, nhiệt độ trong phòng đã giảm xuống cực thấp!

Lúc này, nước trong hồ nước đã đóng một lớp băng dày!

Bàn Tử vẫn giữ thói quen châm một cây nến trước khi xuống mộ, bây giờ màu sắc trên cây nến xanh đến rợn người!

"Ực, ực!" Tiếng nuốt nước bọt của Bàn Tử giờ đã trở thành giai điệu chính của tầng mộ này!

Dưới áp lực cực lớn, một số người tâm trí không kiên định sẽ không chịu nổi!

Vì vậy Bàn Tử lập tức la lên: "Cháu trai lớn, nói gì đi chứ, Bàn gia ta thấy trong lòng sợ hãi quá!" "Con Tống Tử này nằm nửa ngày rồi cũng không động đậy, không phải là Tống Tử giả đấy chứ!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Phương Ngôn và Muộn Du Bình sắc mặt đồng loạt thay đổi!

Gã Bàn Tử này không có bản lĩnh gì khác, nhưng cái miệng quạ đen thì đúng là thiên hạ đệ nhất!

Chỉ cần xuống mộ mà mở miệng, chuyến đi này chắc chắn không thể yên lành!

Chương 165

Quả nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời, Đỗ Thập Nương vốn đang yên lặng nằm trong quan tài đã từ từ ngồi dậy!

Phương Ngôn hoàn toàn bất lực, trình độ kéo thù hận của Bàn Tử tuyệt đối là MT đỉnh cấp, ngay cả BOSS cũng không thoát khỏi sự khiêu khích bằng miệng của gã!

"Cháu trai lớn, mau nhìn, mau nhìn kìa, con Tống Tử động đậy rồi, nhìn tướng mạo thì lúc sống chắc cũng là một mỹ nhân ha!" Nghe xong lời Bàn Tử, Phương Ngôn và Muộn Du Bình đồng loạt quay người, đồng thanh nói: "Bàn Tử, cậu không muốn chết thì đừng nói nữa!" Lý do Phương Ngôn và Muộn Du Bình đột nhiên nổi giận, không phải vì Bàn Tử miệng tiện!

Mà vì họ phát hiện Đỗ Thập Nương trong quan tài, dường như mục tiêu là Bàn Tử, mang theo oán khí cực lớn nhìn chằm chằm vào gã!

Ánh mắt đó có sự không nỡ, có sự yêu mến, thậm chí có cả hận thù!

Giống như Bàn Tử là chồng của cô ta vậy!

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ tại sao Đỗ Thập Nương lại có tình cảm đặc biệt với Bàn Tử như vậy, anh nghe thấy một giọng nói du dương như tiếng chim oanh vang lên: "Lang quân, chàng xuống đây bầu bạn với thiếp thân sao?" "Thiếp thân ở dưới đáy sông, thật sự rất sợ a!" Nghe thấy giọng nói này, Phương Ngôn sắc mặt đại biến, đây là thủ pháp quỷ mê hoặc người!

Bàn Tử sắp gặp chuyện rồi!

Khi Phương Ngôn quay đầu nhìn Bàn Tử, phát hiện lúc này gã đang ra vẻ một thư sinh thời cổ!

Chậm rãi nói: "Thập Nương, những năm qua nàng đã khổ rồi!" "Hôm nay phu quân xuống đây bầu bạn với nàng!" Thấy Bàn Tử chuẩn bị bước về phía Đỗ Thập Nương, Phương Ngôn tát một cái thật mạnh vào mặt gã, Bàn Tử bị đánh cho tỉnh cả người, lập tức dừng bước, vẻ mặt khó hiểu nhìn Phương Ngôn hỏi: "Cháu trai lớn, ý gì đây?" "Thấy Bàn gia ta đẹp trai hơn cậu, nên hủy dung của tôi à?" Phương Ngôn bây giờ hoàn toàn bị mạch não của Bàn Tử đánh bại, "Cậu đẹp trai chỗ nào hả, không nhìn xem bây giờ đang ở đâu sao?" "Bị con Đỗ Thập Nương đó mê hoặc rồi, vừa rồi còn chuẩn bị đi sống trọn đời với bà cô đó nữa chứ!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử sợ đến rùng mình, nhìn sang Muộn Du Bình thấy anh cũng gật đầu!

Lập tức chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, Bàn gia ta biết ngay mà, Tống Tử trong mộ này chắc chắn đã nhìn trúng Bàn gia!" "Chết tiệt, tại sao không theo đuổi ánh sáng mà lại theo đuổi tôi?" Sau đó Bàn Tử chỉ vào Đỗ Thập Nương đang ngồi trong quan tài, uất ức nói: "Này cô em, cô nhìn trúng điểm nào của Bàn gia ta, Bàn gia ta sửa có được không?" "Bàn gia ta toàn thân là mỡ, ăn vào cũng sẽ béo đấy!" "Bây giờ giảm cân khó lắm, thẻ tập gym đắt thế!" "Lỡ mua thẻ tập gym mà phòng tập không kinh doanh nổi chạy mất thì lỗ tiền, nên nghe Bàn gia khuyên một câu, nằm lại vào trong đi, chúng ta coi như chưa ai thấy ai?" Nhưng rõ ràng một tràng nói nhảm của Bàn Tử, Đỗ Thập Nương căn bản không nghe lọt tai!

Ánh mắt nhìn Bàn Tử dần từ yêu mến chuyển thành hận thù!

Thấy Đỗ Thập Nương thay đổi, Phương Ngôn kéo Bàn Tử ra sau lưng, chậm rãi nói: "Bàn Tử, đừng nói nữa, Đỗ Thập Nương bây giờ muốn giết ông!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử vội vàng dùng hai tay bịt miệng, bây giờ không sợ là giả!

Một con Tống Tử từ thời Vạn Lịch nhà Minh, gã căn bản không thể đối phó!

Huống hồ, đã nghe Phương Ngôn và Muộn Du Bình nói con Tống Tử được nuôi dưỡng trong Thủy yêm quan này lợi hại đến mức nào!

Sau đó, Bàn Tử vội vàng nấp sau lưng Phương Ngôn, ẩn nấp thật kỹ!

Sau khi Phương Ngôn che chắn cho Bàn Tử, Đỗ Thập Nương vốn đang ngồi trong quan tài đồng, từ từ đứng dậy, gương mặt vốn tinh xảo lập tức biến thành thối rữa không thể nhìn nổi!

Giọng nói du dương như tiếng chim oanh cũng biến mất, chuyển thành tiếng gầm gừ âm u khủng bố: "Nếu lang quân không muốn xuống đây bầu bạn với ta, vậy thì thiếp thân sẽ tự mình đưa lang quân xuống!" Nói xong, thân thể liền lao về phía Phương Ngôn!

Muộn Du Bình không chút do dự, Hắc kim cổ đao chém mạnh vào người Đỗ Thập Nương!

Chỉ là một nhát đao này không hề gây thương tổn gì cho cô ta!

Ngược lại còn bị lớp nước trên người Đỗ Thập Nương bắn ra!

Phương Ngôn thấy vậy, ánh mắt co lại!

Từ mức độ phòng ngự của Đỗ Thập Nương, chắc chắn không phải mới nuôi dưỡng nửa năm, mà ít nhất cũng đã gần trăm năm!

Phát hiện này khiến Phương Ngôn nhất thời lại không dám chắc dưỡng thi địa này có phải do Cửu Đức Khảo xây dựng hay không!

Bởi vì trong ký ức của anh, Cửu Đức Khảo hình như chỉ mới sống được vài chục năm!

Mục đích chỉ là để trường sinh mà thôi!

Nhưng trình độ hiện tại của Đỗ Thập Nương tuyệt đối không phải

công phu nửa năm có thể làm được!

Điều này khiến Phương Ngôn càng thêm nghi ngờ về ngôi mộ này!

Ngôi mộ này rốt cuộc được xây dựng từ nửa năm trước, hay đã được xây dựng không biết bao nhiêu năm rồi?

Anh gặp tiểu yêu hồ ở đây, mà tiểu yêu hồ cũng chỉ mới ở đây nửa năm, không phải anh đã nghe lời tiểu yêu hồ mà hiểu lầm về niên đại xây dựng của ngôi mộ này chứ?

Phương Ngôn không nghĩ ra!

Nhưng ngay sau đó cũng không nghĩ nữa, dù sao cũng đã xuống rồi, quản nó được xây dựng lúc nào, chỉ cần từng bước khám phá, chân tướng tự nhiên sẽ lộ ra!

Thấy Muộn Du Bình đang giao đấu với Đỗ Thập Nương bất phân thắng bại, Phương Ngôn liền nói: "Tiểu Ca, tuyệt đối đừng dùng tinh huyết của anh để chiến đấu!" "Bên dưới còn mười sáu tầng nữa, tinh huyết tổn hao quá nhiều, bên dưới sẽ không dễ khám phá đâu!" "Nếu cảm thấy không hạ được, đổi tôi!" Muộn Du Bình sau khi chém lùi Đỗ Thập Nương một nhát, nhìn Phương Ngôn gật đầu!

Anh hiểu, Phương Ngôn không phải xem thường anh, mà là đang lo lắng cho anh!

Huyết mạch Kỳ Lân tuy có khả năng khắc chế quỷ vật một cách tự nhiên!

Nhưng phải dùng đến tinh huyết của mình!

Đây mới chỉ là tầng thứ hai, chính xác hơn là mới tầng đầu tiên!

Nếu ở đây đã dùng đến tinh huyết để chiến đấu, vậy thì những tầng mộ bên dưới không cần tham gia nữa!

Vì vậy, sau khi đối đầu với Đỗ Thập Nương vài chiêu, anh liền

nói: “Phương Ngôn, cậu lên đi!” Sau đó, thân thể anh lùi nhanh về bên cạnh Bàn Tử, thay Phương Ngôn bảo vệ gã!

Trận chiến này, Bàn Tử là nhân vật then chốt, bởi vì mục tiêu của Đỗ Thập Nương luôn là Bàn Tử!

Điều này cũng khiến Muộn Du Bình rất kỳ quái, không hiểu gã Bàn Tử này rốt cuộc đã đắc tội gì với con Tống Tử này!

Nhìn vào khuôn mặt Bàn Tử, Muộn Du Bình đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

Đó là nếu kiếp trước của Bàn Tử thực sự là người chồng kia của Đỗ Thập Nương thì sao?

Vậy thì chuyện Đỗ Thập Nương nhận chồng cũng không phải là không có khả năng!

Quỷ hồn, Tống Tử nhận người đều là nhìn vào linh hồn!

Con người sau khi chết, trước khi đến địa phủ chịu phán xét, đều cần uống một bát canh Mạnh Bà bên cầu Nại Hà!

Quên đi tất cả ký ức kiếp trước!

Nhưng linh hồn của họ sẽ không thay đổi!

Thứ biến mất chỉ là ký ức mà thôi!

Cho nên Bàn Tử thật sự có khả năng là chồng kiếp trước của Đỗ Thập Nương!

Muộn Du Bình nghĩ đến đây, lập tức nói suy nghĩ của mình cho Phương Ngôn: “Phương Ngôn, tôi nghi ngờ Bàn Tử thật sự có khả năng là chồng của Đỗ Thập Nương!” “Kiếp trước của Bàn Tử sau khi chết, ở cầu Nại Hà chỉ là bị xóa đi ký ức!

Linh hồn của gã không thay đổi!” “Đỗ Thập Nương là Tống Tử, chỉ có thể thông qua linh hồn để nhận biết thân phận của sinh linh, nên

Đỗ Thập Nương nhìn Bàn Tử đã coi gã là chồng rồi!" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn một quyền đấm Đỗ Thập Nương vào tường, rồi quay lại trước mặt Bàn Tử.

Anh cẩn thận nhìn Bàn Tử một lượt, rồi lắc đầu nói: "Đừng đùa nữa, cái mặt có thể trừ tà của Bàn Tử, anh nói với tôi là chồng của Đỗ Thập Nương à?" "Thời Vạn Lịch đó, Đỗ Thập Nương phải mù đến mức nào mới nhìn trúng gã này!" "Không thấy trong sử sách ghi chép sao?" "Chồng của Đỗ Thập Nương, Lý Giáp, là một công tử nho nhã, đọc thông thi thư!" "Đỗ Thập Nương là bị tài hoa của đối phương chinh phục, anh nhìn lại gã này xem, miệng toàn mùi phân, hai người có thể là một sao?" Muộn Du Bình nghe lời Phương Ngôn, lập tức cũng cảm thấy mình đã sai!

Sau đó chậm rãi nói: "Có lẽ tôi sai rồi, con người của Bàn Tử quả thực không giống lắm!" Nghe Phương Ngôn và Muộn Du Bình một người xướng một người họa!

Bàn Tử lập tức không chịu nữa!

"Hai người có ý gì, Bàn gia không thể là công tử nho nhã, ngọc thụ lâm phong, đọc thông thi thư sao?" "Không phải Bàn gia tôi khoác lác với hai người, lúc Bàn gia còn trẻ, cũng là người làm thơ tặng người khác đấy!" "Bàn gia chỉ là bị lão Hồ dẫn đi sai đường, mới biến thành như vậy thôi!" "Nếu bà cô đó là vợ của Bàn gia ta!" "Vậy hôm nay Bàn gia sẽ cho các người xem thế nào gọi là trọng chấn phu cương!" Phương Ngôn nhìn bộ dạng uy phong lẫm liệt, nói năng không biết ngượng của Bàn Tử, lập tức không nói nên lời!

Chương 166

Anh nhường đường cho Bàn Tử, làm một tư thế mời!

Ý bảo tiếp theo sẽ xem màn biểu diễn của gã!

Cũng là do Phương Ngôn cảm thấy con Đỗ Thập Nương này không có tính nguy hiểm với mình!

Vừa rồi trong lúc giao đấu, anh phát hiện oán khí của cô ta nặng một chút, chứ thực lực thực sự còn kém xa.

Đối phó với đạo mộ tặc bình thường có thể lợi hại, nhưng đối phó với Phương Ngôn thì rõ ràng không đủ tư cách!

Nên anh mới đồng ý để Bàn Tử ra chơi một phen!

Thực ra Phương Ngôn cũng đang nghĩ đến lòng tự trọng của Bàn Tử.

Lâu nay đi theo anh và Muộn Du Bình xuống mộ, lần nào cũng là kẻ vướng chân!

Anh lo lắng trong lòng Bàn Tử sẽ xuất hiện bóng ma tâm lý!

Dù sao cũng không ai muốn làm kẻ vướng chân lâu dài, bị người khác nói này nói nọ, phải không?

Thấy Phương Ngôn thật sự nhường sân khấu cho mình, Bàn Tử lập tức lại có chút chột dạ!

Gã có bao nhiêu cân lượng, gã là người rõ nhất!

Đối phó với vài con Tống Tử không lợi hại thì còn chống cự được, gặp con nào lợi hại thì chỉ hận không thể mọc thêm hai cái chân!

Nhưng bây giờ đã bị đẩy lên thế này, cũng chỉ có thể cứng rắn mà

lên!

Dù sao nếu có thất bại, cuối cùng nhiều lắm cũng chỉ bị Phương Ngôn trêu chọc một phen mà thôi, cũng không có tổn thất gì!

Vạn nhất thật sự là chồng kiếp trước của Đỗ Thập Nương, vậy thì màn ra vẻ này sẽ thành công lớn!

Còn về chuyện có nguy hiểm đến tính mạng hay không, Bàn Tử chưa bao giờ nghĩ đến!

Đùa sao, đi cùng Phương Ngôn và Muộn Du Bình mà còn chết được, vậy chỉ có thể nói con Tống Tử đó thật sự lợi hại!

Bàn Tử chậm rãi bước qua trước mặt Phương Ngôn, đứng xa xa gọi Đỗ Thập Nương: "Này cô kia!

Có hiểu tam tòng tứ đức không, có biết lễ nghĩa liêm sỉ không!" "Là một cô nương, sao lại có thể nóng nảy như vậy?" "Thật khiến vi phu quá thất vọng!" Phương Ngôn nhìn kỹ năng diễn xuất vụng về của Bàn Tử, chỉ cảm thấy chói mắt!

Mẹ kiếp, đến người thường cũng không tin kỹ năng diễn xuất này, nhưng không ngờ Đỗ Thập Nương lại thật sự tin!

Trong tiếng quát mắng của Bàn Tử, Đỗ Thập Nương vốn đang rất nóng nảy đột nhiên bình tĩnh lại!

Trên mặt lộ ra vẻ của một tiểu nữ nhân!

Ngay cả khuôn mặt thối rữa không thể nhìn nổi cũng trở lại như cũ!

Giọng nói như chim oanh cũng một lần nữa vang vọng trong tai mọi người!

"Xin lỗi, lang quân, thiếp thân thất lễ rồi!" Nhìn biểu hiện của Đỗ Thập Nương, Phương Ngôn lập tức kinh ngạc đến ngẩn người!

【Mẹ kiếp, chẳng lẽ Bàn Tử kiếp trước thật sự là lão gia của Đỗ Thập Nương?】【Không khoa học chút nào!

Gã này lúc đầu thai bị lỗi ngoại hình sao?】Bàn Tử thấy vẻ mặt ngơ ngác của Phương Ngôn và Muộn Du Bình, lập tức cảm thấy lâng lâng, trước đây toàn là Phương Ngôn và Muộn Du Bình chiếm hết sự chú ý!

Hôm nay cuối cùng cũng đến lượt Bàn gia phát huy một lần!

Vì vậy, Bàn Tử lúc này chân cũng không run nữa, nói chuyện càng lưu loát hơn.

Còn học theo phong thái của những đại gia chủ trong các bộ phim truyền hình thâm trạch đại viện mà nói chuyện!

"Thập Nương à, đấm vai cho phu quân đi, gần đây phu quân mỗi ngày đều mệt chết đi được!" "Ở nhà còn gây rối cho vi phu, sai chưa?" Đừng nói nữa, Bàn Tử ra vẻ, Phương Ngôn có thể thấy được sự sợ hãi trong mắt Đỗ Thập Nương!

Không thể không nói, tam tòng tứ đức thời xưa thật hại người a!

Nhìn xem, đã chết mấy trăm năm, gặp lại phu quân chuyển thế còn sợ đến chết khiếp!

Huống hồ là xã hội mà cô sống khi đó, địa vị của Đỗ Thập Nương thấp hèn đến mức nào!

Chẳng trách khi nghe Lý Giáp muốn bán mình đi, cô chỉ có thể uất hận mà dùng cái chết để tỏ chí!

Chứ không muốn cãi nhau một trận với Lý Giáp, rồi chọn đường ai nấy đi!

Nếu Đỗ Thập Nương sống ở xã hội hiện đại, Bàn Tử mà dám hò năm hét sáu như vậy, e rằng bây giờ đã phải vào bệnh viện xem chỗ

nào wifi mạnh rồi!

Bàn Tử cảm nhận được sự dịu dàng khi Đỗ Thập Nương đấm vai, lập tức cảm thấy cả người lâng lâng!

Đây mới là cuộc sống như thần tiên mà gã ao ước, ở xã hội hiện đại dùng tiền cũng không thể hưởng thụ được sự phục vụ tận tâm như vậy!

Nhưng Bàn Tử không biết, gã có một tật xấu, đó là một khi lâng lâng sẽ nói năng không kiêng nể!

Nói chuyện liền tùy hứng!

"Thập Nương à, không phải tôi nói, Bàn gia ta lúc đó đã chuẩn bị đưa nàng về nhà rồi, gieo mình xuống sông tự vẫn làm gì?" "Bàn gia ta tuy thích tiền, nhưng ta càng coi trọng tình yêu trung trinh bất du hơn." Nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng Phương Ngôn và Muộn Du Bình không khỏi chùng xuống!

Gã này sắp gặp họa rồi!

Quả nhiên, tay Đỗ Thập Nương vốn đang đấm lưng cho Bàn Tử, đột nhiên bóp chặt cổ gã, hung hăng nói: "Lúc đó, ta rõ ràng nghe thấy, Tôn Phúc muốn dùng một ngàn lượng để mua ta, bảo chàng để thiếp thân lại trên thuyền, chàng cũng đã đồng ý!" "Bây giờ còn chối, thật sự cho rằng thiếp thân điếc sao?" Nhìn khuôn mặt Bàn Tử dần bị bóp đến đỏ bừng, Phương Ngôn lập tức chuẩn bị ra tay giải quyết Đỗ Thập Nương!

Chỉ thấy Bàn Tử, xua xua tay, ý bảo không cần!

Sau đó Phương Ngôn nghe Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Hỗn xược!

Định mưu sát chồng mình sao?" "Còn có vương pháp không?

Buông ra cho ta!" Chỉ thấy bàn tay vốn đang bóp cổ Bàn Tử, lại

thần kỳ rút về!

Nhìn trên mặt Đỗ Thập Nương, là một vẻ kinh hãi!

“Xin lỗi, phu quân, thiếp cũng không biết tại sao thiếp lại như vậy!” “Xin lỗi, phu quân, thiếp không cố ý muốn làm chàng bị thương!” Phương Ngôn thấy Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục lấy phong thái gia chủ ra dạy dỗ một phen.

Anh ho khan hai tiếng, ý bảo gần được rồi, bên dưới còn mười sáu tầng mộ đang chờ!

Bàn Tử quay đầu, cười với Phương Ngôn, ý bảo đã hiểu!

Gã không có thể chất trâu bò như Phương Ngôn, có thể miễn nhiễm với thi độc!

Nên đối đãi với Đỗ Thập Nương cũng chỉ có thể dùng miệng để lôi ra cái tật xấu nam quyền chí thượng của xã hội cổ đại.

Còn những cách khác, gã không dám có!

Chương 167

Thế là Bàn Tử nhìn Đỗ Thập Nương, nói với giọng điệu sâu sắc: "Thập Nương à, nàng không biết vi phu đã bái tiên nhân làm thầy sao!" "Lần này xuống đây chỉ là để gặp nàng một lần, bây giờ thấy nàng, lòng phu quân cũng đã yên ổn rồi!" "Ta thấy nàng vẫn còn một mục đích, ta muốn nói cho nàng biết, lúc đó phu quân tuyệt đối không có ý định bán nàng đi!" "Là hiểu lầm, nên hãy nghe lời phu quân, đi chuyển thế đầu thai đi?" "Biến thành người rồi hãy tìm ta, đến lúc đó phu quân nhất định sẽ cưới nàng!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn có thể thấy oán khí trên người Đỗ Thập Nương đang nhanh chóng tiêu tan.

Bây giờ anh thật sự phải nói với Bàn Tử một câu, "Niubi plus"!

Lần đầu tiên thấy Tống Tử có thể bị thuyết phục bằng miệng!

Nhìn vào xương cốt của Đỗ Thập Nương đang không ngừng mục rữa, Phương Ngôn biết con Tống Tử ở tầng này đã được giải quyết!

Khi xương cốt của Đỗ Thập Nương hoàn toàn mục rữa, trong mộ thất vang lên một đoạn thoại khiến người ta rơi lệ: "Lời hứa của phu quân với thiếp thân, thiếp thân ghi nhớ trong lòng, mong rằng ngày sau phu quân đừng quên lời nói hôm nay!" "Nhất định phải cưới chúng ta nhé!" Sau đó xương cốt của Đỗ Thập Nương hóa thành tro bụi, hoàn toàn tan biến trên thế gian này!

Bàn Tử không biết rằng, lời hứa hôm nay của gã, trong tương lai thật sự có một cô nương cầm rương báu, đến tận cửa tìm Bàn Tử để cưới, vì Bàn Tử đã từng đồng ý!

Đương nhiên đây đều là chuyện sau này, chúng ta tạm không nhắc đến!

Giải quyết xong tầng thứ hai, Phương Ngôn chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục khám phá xuống dưới!

Mỗi một tầng đều không biết sẽ gặp phải loại yêu ma quỷ quái nào!

Nên phải điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất!

Lúc này Bàn Tử vẻ mặt bỡn cợt nói: "Cháu trai lớn, kiếp trước của tôi lúc đó có phải bị não tàn không?" "Một nữ tử si tình như vậy, sao nỡ buông tay?" "Nếu là bây giờ, Bàn gia thà vứt bỏ hết tiền bạc cũng muốn ở bên cô ấy!" "Bây giờ Bàn gia khó tìm được người yêu thật lòng cũng là do cái thằng đó kiếp trước tạo nghiệp!" "Nếu Bàn gia sống cùng thời đại với nó, chắc chắn phải tát cho nó mấy cái!" Phương Ngôn không nói gì, Muộn Du Bình chậm rãi nói một câu mà mọi người đều không hiểu: "Nhân của hôm nay, là quả của ngày sau, nhân quả luân hồi, có tha cho ai đâu!" Nói xong, anh ngồi xuống đất lau thanh Hắc kim cổ đao trong tay!

Chỉ để lại Phương Ngôn và Bàn Tử hai người nhìn nhau!

Sau khi nghỉ ngơi hơn mười phút, cảm thấy trạng thái đã hồi phục!

Sau đó, Bàn Tử tự tay đẩy quan tài của Đỗ Thập Nương, ở cùng một vị trí, xuất hiện một lối đi xuống dưới!

Ba người Phương Ngôn hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía tầng thứ ba!

Khi vào tầng thứ ba, Bàn Tử theo thói quen châm một cây nến đặt bên cạnh!

Chỉ là cây nến vừa châm lên, ngọn lửa vốn màu đỏ, một nửa đã biến thành màu xanh lá!

Điều này cho thấy Tống Tử trong mộ thất này cũng đang ở trạng

thái nửa tỉnh nửa mê!

Nhờ ánh sáng của ngọn nến, Phương Ngôn phát hiện tầng này không có quan tài!

Đang lúc thắc mắc, thì nghe Bàn Tử la hét: "Cháu trai lớn, mau nhìn lên trên!" "Trên đó treo rất nhiều người!" Nghe Bàn Tử nói, Phương Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn những người treo lơ lửng chi chít phía trên, không khỏi cảm thấy da đầu tê dại!

Không phải là sợ hãi, hoàn toàn là hành vi theo phản xạ!

Trong mộ thất vốn tối đen, đang cúi đầu tìm xem quan tài ở đâu!

Đột nhiên phát hiện thực ra những thi thể mình đang tìm đều đang treo trên đầu nhìn mình, cảm giác đó chắc mọi người cũng đã từng trải qua!

Lúc này, mộ thất vốn tối đen đột nhiên sáng lên!

Phương Ngôn mới phát hiện ra rằng bốn bức tường của tầng này được đặt rất nhiều ngọn đuốc!

Lúc này, màu sắc của những ngọn đuốc này cũng giống như màu của cây nến, nửa đỏ nửa xanh!

Lúc này Phương Ngôn mới nhìn rõ, những thi thể treo trên đầu đều là người.

Từ trang phục trên người có thể thấy, là người thời nhà Thanh!

Thấy vậy, trong lòng Phương Ngôn lập tức thả lỏng một chút.

Thi thể thời nhà Thanh, dù có thi biến cũng chỉ mới vài trăm năm!

Không thể thành đại khí hậu được!

Nhưng nhìn không dưới 30 thi thể cùng lúc treo ở đây, Phương Ngôn khá tò mò, rốt cuộc là ai mà có thủ bút lớn như vậy!

Nếu đặt từng thi thể vào đây để nuôi dưỡng, anh chắc chắn sẽ không tò mò!

Nhưng một lần đặt 30 thi thể, đó không phải là một công trình nhỏ!

Nhưng đã gặp rồi, Phương Ngôn quyết định trước tiên hạ những thi thể này xuống, sau đó kiểm tra một lượt!

Xem nhóm người nhà Thanh này rốt cuộc có thân phận gì!

Lục Long Kim Đao trong tay, Phương Ngôn trực tiếp vung một nhát lên không trung!

Những thi thể vốn treo trên nóc mộ, giống như bánh chẻo rơi xuống!

Những thi thể rơi xuống đất, có nam có nữ, có già có trẻ!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị chém xuống thi thể cuối cùng, anh phát hiện phía trên thi thể đó có treo một chiếc quan tài!

Chiếc quan tài này bị dây thừng treo trên không!

Điều quan trọng nhất là chất liệu của chiếc quan tài này khiến Phương Ngôn kinh ngạc!

Chiếc quan tài này được làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc!

Theo luật pháp nhà Thanh, gỗ Kim Ti Nam Mộc chỉ có hoàng gia mới được sử dụng!

Người thường dùng gỗ Kim Ti Nam Mộc là tội chém đầu!

Vì vậy, Phương Ngôn lập tức có hứng thú với thân phận của chủ nhân trong quan tài!

Rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể dùng gỗ Kim Ti Nam Mộc để hạ táng?

Phương Ngôn tạm thời không động đến chiếc quan tài đó, bởi vì những thi thể rơi trên đất, lúc này đều đang không ngừng run rẩy!

Ngọn lửa trên tường, toàn bộ chuyển sang màu xanh lá!

Rõ ràng những thi thể rơi trên đất này, tất cả đều chuẩn bị thi biến!

Phương Ngôn đáp xuống đất, đứng trước mặt Bàn Tử và Muộn Du Bình, chậm rãi nói: "Trước tiên dọn dẹp đám tép riu này đã, lát nữa chúng ta mở một cái huyền quan bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc!" Muộn Du Bình nghe lời Phương Ngôn, lập tức kinh ngạc, không thể tin được nói: "Quan tài làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc sao?" "Là huyền quan?" Phương Ngôn gật đầu, ý bảo Muộn Du Bình không nghe nhầm!

Bàn Tử lúc này ghé mặt vào hỏi: "Gỗ Kim Ti Nam Mộc thì tôi biết, thứ đó đắt lắm, lúc chúng ta ra ngoài có thể phát tài một phen, nhưng huyền quan là sao?" Nghe câu hỏi của Bàn Tử, Muộn Du Bình chậm rãi nói: "Huyền quan thường là một phương thức mai táng đặc hữu của các dân tộc thiểu số ở phương Nam thời cổ đại!" "Họ cho rằng đặt thi thể vào trong huyền quan, có thể khiến thi thể trong quan tài vũ hóa phi thăng!" "Nhưng trong mắt những người trong nghề chúng ta," "Thi thể sau khi chết nhập thổ mới có thể an nghỉ, huyền quan treo lơ lửng giữa không trung như vậy, không những không thể khiến thi thể an nghỉ, ngược lại còn tích tụ một lượng lớn oán khí, khiến thi thể trong quan tài trở nên hung mãnh hơn!" "Còn về vũ hóa phi thăng, đó càng là chuyện nhảm nhí!" "Điều khiến tôi tò mò nhất là chiếc quan tài này được làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc, gỗ Kim Ti Nam Mộc có tác dụng trấn tà trừ ma!" "Nếu thi thể trong quan tài còn sống, vậy thì cả ngày sẽ phải chịu sự tổn hại của gỗ Kim Ti Nam Mộc, lại không tiếp xúc với đất, căn bản không thể an nghỉ!" "Thi thể như vậy, tuyệt đối không thể tính toán sự trưởng thành theo năm tháng

tử vong được!" "Dù sao thì một thi thể yên tâm nằm dưới lòng đất mấy trăm, mấy ngàn năm, căn bản không thể so sánh với một thi thể sau khi chết mỗi ngày đều bị giày vò không thể yên nghỉ, hai loại này căn bản không có tính so sánh!" "Nếu tôi không đoán sai, 30 thi thể mà Phương Ngôn vừa hạ xuống, hẳn đều là gia quyến của chủ nhân trong quan tài!" "Để một người cả ngày không thể yên nghỉ, mỗi ngày nhìn người nhà mình treo cổ chết trước mặt, có thể biết được, gã bên trong đó một khi ra ngoài biến thành Phi Cương tôi cũng không thấy lạ!" Nghe Muộn Du Bình giải thích xong, Phương Ngôn và Bàn Tử hai người đều rơi vào trầm mặc!

Từ tình hình hiện tại, tầng thứ ba có khả năng gặp phải Phi Cương, vậy thì mười lăm tầng tiếp theo rốt cuộc đang nuôi dưỡng thứ quỷ quái gì!

Bây giờ Phương Ngôn chỉ cảm thấy người xây dựng lăng mộ này, mục đích tuyệt đối lớn đến đáng sợ!

Thật không biết rốt cuộc là ai mà có thể có thủ bút lớn như vậy!

Bây giờ Phương Ngôn không tin Cừu Đức Khảo có thể có thủ bút lớn như vậy để xây dựng!

Chương 168

Trừ phi sau lưng Cừu Đức Khảo có một tổ chức khổng lồ!

Nếu không, công trình như vậy muốn qua mắt quan gia, căn bản không thể làm được!

Suy nghĩ của Phương Ngôn bị những con Tống Tử đang từ từ đứng dậy cắt ngang!

Bất kể Cừu Đức Khảo có bí mật gì, anh tin rằng cuối cùng chắc chắn sẽ đối mặt với gã đó!

Đến lúc đó, tất cả bí ẩn sẽ rõ ràng!

Bây giờ trước tiên hãy làm rõ xem trong chiếc huyền quan làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc ở tầng này rốt cuộc chứa người nào!

Những con Tống Tử trước mắt này chỉ là bị oán khí của kẻ thực sự trong quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc lây nhiễm mà hóa thành hành thi mà thôi!

Ngay cả cương thi cũng không được tính!

Phương Ngôn đối phó với những gã này quả thực không thể dễ dàng hơn!

Lục Long Kim Đao trong tay, chỉ cần nhẹ nhàng vung một nhát, đầu của hành thi liền dọn nhà! *Keng, đã giết chết một con hành thi, chúc mừng ký chủ nhận được Sức mạnh +1!* *Keng, đã giết chết một con hành thi, chúc mừng ký chủ nhận được Thể chất +1!* *Keng, đã giết chết một con hành thi, chúc mừng ký chủ nhận được Tốc độ +1!* *Keng, đã giết chết….* Phương Ngôn nhìn những thi thể trước mắt toàn bộ hóa thành xương trắng, chậm rãi thở ra một hơi nói: “Bây giờ hai người lùi ra xa một chút, tôi sẽ hạ chiếc quan tài gỗ Kim Ti

Nam Mộc đó xuống!" Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình và Bàn Tử hai người đồng loạt lùi lại vài bước!

Sau đó, họ thấy một chiếc quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc được chế tác tinh xảo từ trên không trung rơi xuống đất một cách ổn định!

Khi chiếc quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc này rơi xuống đất, ánh lửa trong mộ tầng thứ ba lập tức biến thành màu xanh lá thuần khiết, loại ánh sáng xanh này Phương Ngôn đã từng thấy trong mộ của Bạch Khởi!

Bây giờ sắc mặt Phương Ngôn cực kỳ khó coi, điều này cho thấy con Tống Tử trong mộ này, khủng bố ít nhất cũng phải ở cấp độ Phi Cương!

Thậm chí có thể còn cao hơn!

Một người thời nhà Thanh, trong vòng vài trăm năm ngắn ngủi, đã tiến hóa thành cấp độ như vậy!

Thật không hiểu, lúc chết đã có bao nhiêu oan khuất, hoặc là, sau khi chết đã chịu bao nhiêu oan khuất!

Bất kể thế nào, bây giờ đã xuống đây rồi, tự nhiên cũng sẽ không quay về!

Huống hồ chỉ là một con nghi là Phi Cương mà thôi, Phương Ngôn căn bản không quan tâm, Phi Cương anh cũng đã giết mấy con rồi!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị mở quan tài, Bàn Tử đột nhiên hét lớn: "Khoan đã, đừng động vào quan tài, lực tay của cậu quá lớn, đây là quan tài làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc đấy!" "Cậu có biết gỗ Kim Ti Nam Mộc ở bên ngoài bán được bao nhiêu tiền không?" "Một chiếc quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc lớn như vậy, ở bên ngoài ít nhất cũng đáng giá 1 tỷ!" "Nếu làm hỏng, chuyến này của chúng ta e rằng sẽ công cốc!" "Quan tài này để Bàn gia ta mở!" Nghe lời Bàn Tử, trên

đầu Phương Ngôn lập tức xuất hiện mấy vạch đen!

Đã đến lúc nào rồi, gã Bàn Tử này vẫn chỉ biết đến tiền!

Đúng là tham tiền không cần mạng!

Phương Ngôn nhìn đôi mắt nhỏ của Bàn Tử đã biến thành hình ¥ ¥, liền né sang một bên, để Bàn Tử mở!

Gã này e rằng cũng không nghĩ, bây giờ mới là tầng thứ ba, bên dưới còn mười lăm tầng nữa.

Chẳng lẽ định vác chiếc quan tài này đi xuống mộ sao?

Quan tài làm bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc tuy nhẹ hơn quan tài đồng một chút, nhưng cũng không nhẹ đi đâu được, thấy Bàn Tử dùng hết sức bú sữa mẹ, cũng không đẩy được chiếc quan tài này!

Vì thường xuyên đi theo Phương Ngôn xuống mộ, mỗi lần đều là Phương Ngôn trực tiếp dùng hai tay hất tung nắp quan tài, nên lần này xuống đây ngay cả cây xà beng cơ bản cũng không mang theo!

Bây giờ Bàn Tử có chút khó xử, vẻ mặt lúng túng nhìn Phương Ngôn, ngượng ngùng nói: "Cái đó, cháu trai lớn, à, Bàn gia ta vừa rồi đại chiến với Đỗ Thập Nương, đã hao phí quá nhiều thể lực!" Phương Ngôn lườm Bàn Tử một cái, cũng không nói nhiều, đặt hai tay lên mép nắp quan tài, dùng sức một cái, cả nắp quan tài trực tiếp bị đẩy ra!

Nhưng lần này khi rơi xuống đất, động tĩnh rất nhỏ!

Phương Ngôn tuy bề ngoài tức giận Bàn Tử tham tài, nhưng chiếc quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc trị giá cả tỷ này, nếu đợi sau khi khám phá xong toàn bộ ngôi mộ mang ra ngoài, chuyến đi này cũng không phải là công cốc, phải không!

Dù sao ở xã hội này ai lại chê tiền nhiều chứ! …… Ngay khoảnh

khắc đẩy nắp quan tài ra, nhóm Phương Ngôn đều kinh ngạc đến ngẩn người!

Người nằm bên trong quả thực là người thời nhà Thanh, nhưng từ triều phục trên người đối phương mà xem, gã này là một đại viên nhất phẩm!

Là Công tước! *Keng, đã mở quan tài của Hòa Thân, nhận được Sức mạnh +10!* Người ở trong quan tài lại là Hòa Thân?

Trò đùa này có hơi lớn rồi không?

Hòa Thân tuy bị hoàng đế Gia Khánh ban cho cái chết!

Nhưng con trai ông ta, Phong Thân Ân Đức, cũng là phò mã gia, lúc đó đã được miễn trách nhiệm liên đới!

Một phò mã gia như vậy, sao có thể để mộ của cha mình bị người ta đào lên?

Thi thể bị người ta giày vò bằng phương thức âm độc như vậy?

Trong một lúc, Phương Ngôn thậm chí còn nghĩ, có phải hệ thống đã sai rồi không!

Dù sao cũng quá không hợp logic!

Nhưng hiện thực là như vậy, từ triều phục trên người đối phương, anh có thể nhận ra ngay, gã này chính là quan hàm nhất phẩm!

Bổ tử trên người văn quan nhất phẩm nhà Thanh là tiên hạc, nhị phẩm là cẩm kê, tam phẩm là khổng tước, tứ phẩm là vân nhạn, ngũ phẩm là bạch nhàn, lục phẩm là lộ tư, thất phẩm là khê xích, bát phẩm là am thuần, cửu phẩm là lam tước.

Bổ tử của võ quan nhất phẩm là kỳ lân, nhị phẩm là sư tử, tam phẩm là báo, tứ phẩm là hổ, ngũ phẩm là hùng bi, lục phẩm là bưu,

thất phẩm, bát phẩm là tê ngưu, cửu phẩm là hải mã.

Chỉ có bổ tử của Ngự sử và Gián quan là thần thú cổ đại Giải Trãi, là một tồn tại chuyên để phân biệt trung gian!

Phương thức phân biệt quan viên độc đáo của nhà Thanh, nên Phương Ngôn sẽ không nhận nhầm!

Vậy vấn đề là, một đại tham quan quyền khuynh triều chính như vậy, sau khi chết rốt cuộc bị ai đưa đến đây?

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ vấn đề này, Bàn Tử đang hưng phấn lột y phục, triều châu của gã này!

Đỉnh đái hoa linh của Hòa Thân bị Bàn Tử ném xuống đất!

"Cháu trai lớn, thật không thể tin nổi, gã này giàu quá, nhìn xem trong miệng còn ngậm Định Hồn Châu!" "Đây là lần đầu tiên tôi thấy viên Định Hồn Châu cực phẩm như vậy, bảo vật như thế này nếu ở bên ngoài e rằng có thể bán được cả trăm tỷ!" "Còn nữa, gã này lúc sống rốt cuộc có thân phận gì vậy!

Sao lại có nhiều tiền thế!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn đột nhiên kinh hãi!

"Bàn Tử, cậu dừng tay lại, gã sắp thi biến rồi, chỉ là nhất thời chưa tỉnh lại thôi, cậu dám lấy đồ của gã sao?

Không sợ lát nữa nó trực tiếp kéo cậu vào quan tài băm thành từng mảnh à?" Phương Ngôn vốn nghĩ Bàn Tử sẽ sợ hãi mà rụt tay lại, nhưng khi Phương Ngôn nghe thấy lời nói đầy vẻ bất cần của Bàn Tử, anh lập tức tức điên lên!

"Thi biến thì thi biến, dù sao có cậu ở đây, tôi sợ lát nữa lúc cậu đánh chết nó, sẽ làm hỏng hết mấy món bảo bối này!" "Phải biết rằng những thứ này ở bên ngoài đáng giá lắm đấy!" "Nhìn viên Định Hồn Châu này xem, từ lúc chúng ta xuống mộ đến giờ đây là viên Định

Hồn Châu tốt nhất mà chúng ta từng gặp phải không?" "Tôi còn nghi ngờ gã này, có phải là đại tham quan đệ nhất nhà Thanh, Hòa Thân không!" Phương Ngôn bây giờ hoàn toàn không nói nên lời, đối với hành vi ỷ lại này của Bàn Tử, anh không biết là tốt hay xấu!

Nhưng lời nói vừa rồi của Bàn Tử quả thực cũng không sai, bất kể lát nữa Hòa Thân thi biến thành cấp độ nào!

Chương 169

Đều không thoát khỏi cái chết hoàn toàn!

Sau đó Phương Ngôn, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Bàn Tử, cậu nói không sai, gã này quả thực là đại tham quan đệ nhất nhà Thanh, Hòa Thân!” Nghe Phương Ngôn nói, Bàn Tử ngẩn ra, sau đó phấn khích nói: "Đúng là Hòa Thân rồi, cháu trai lớn của tôi ơi, chúng ta không cần xuống dưới nữa, phen này hốt bạc!" "Chỉ một mình Hòa Thân thôi, chúng ta có thể kiếm được mấy chục tỷ!" "Nhìn một thân toàn trân châu mã não quý giá này xem, chậc chậc chậc, cuộc đời hạnh phúc của Bàn gia sắp bắt đầu rồi!" Bàn Tử vừa dứt lời, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền của Hòa Thân đột nhiên mở ra!

Bàn Tử đang định gỡ chuỗi tràng hạt trên người đối phương thì cũng bị Hòa Thân nắm chặt tay lại! "Á!" – Bàn Tử hét lên một tiếng, suýt nữa thì khóc.

Bàn tay lúc này như bị kẹp sắt của hổ kẹp chặt, đau đến mức gã la oai oái: "Cháu trai lớn, cứu tôi với, gã này tóm lấy tay tôi rồi!" Muộn Du Bình phản ứng nhanh nhất, anh vẫn luôn nhìn chằm chằm thi thể của Hòa Thân, đề phòng thi biến!

Ngay khi Hòa Thân vừa mở mắt, anh đã hành động!

Phát Khâu Chỉ hung hăng chọc vào cánh tay của Hòa Thân!

Dù cánh tay của Hòa Thân bị chọc thủng một lỗ!

Nhưng bàn tay đang nắm chặt Bàn Tử vẫn không buông ra!

Phương Ngôn cũng nhìn ra tại sao Hòa Thân không buông tay, tên này cũng tham tiền y hệt Bàn Tử!

Bàn Tử đã lấy chuỗi tràng hạt trên ngực lão, nên Hòa Thân đang

giữ chặt tay Bàn Tử. "Bàn Tử, mau đưa chuỗi tràng hạt cho lão, đến lúc này rồi mà còn ham tiền!" "Nếu ông không rút tay ra, e là lát nữa tôi phải cho ông một đao hai đoạn đấy!" Dựa vào thi khí tỏa ra từ người Hòa Thân, có thể thấy gã này chắc chắn đã là phi cương!

Thi khí của một con phi cương không phải là thứ mà thân xác thịt của Bàn Tử có thể chống đỡ được!

Nếu bị Hòa Thân nắm thêm một lúc nữa, đợi thi độc công tâm thì cuối cùng Phương Ngôn cũng chỉ có thể chọn cho Bàn Tử một mảnh đất phong thủy tốt mà thôi!

Bàn Tử nghe Phương Ngôn nói, lập tức ném chuỗi tràng hạt vào mặt Hòa Thân!

Thật kỳ lạ, khi Bàn Tử ném chuỗi tràng hạt ra, bàn tay vốn đang nắm chặt lấy gã đột nhiên buông ra để bắt lấy chuỗi hạt!

Sau đó, lão từ từ ngồi dậy!

Khi Phương Ngôn nhìn thấy tay của Bàn Tử, anh nhíu mày.

Cả cánh tay của Bàn Tử đã bị thi khí bao bọc!

Phải dùng máu kỳ lân để chữa trị cho Bàn Tử!

Nhưng bây giờ máu kỳ lân của anh mang huyết mạch của thần, không những không thể giải độc cho Bàn Tử mà không chừng một giọt vào hồn, Bàn Tử sẽ trực tiếp biến thành Tống Tử!

Vì vậy, Phương Ngôn quay sang nhìn Muộn Du Bình, nói: "Tiểu Ca, Bàn Tử bây giờ đã bị thi độc xâm nhập cơ thể, cần máu kỳ lân của anh mới có thể chữa trị!" Phương Ngôn vừa dứt lời, đã thấy Tiểu Ca cắn rách ngón giữa, nhỏ máu lên cánh tay đen sì của Bàn Tử, tạo thành một vệt máu!

Sau đó, cánh tay đen sì của Bàn Tử dần dần hồng hào trở lại.

Chỉ có điều, bàn tay của gã dường như đã gãy mấy cái xương!

Bàn Tử cũng biết vừa rồi nguy hiểm đến mức nào, sau khi được Tiểu Ca dùng máu kỳ lân giải thi độc, gã liền rối rít cảm ơn: "Tiểu Ca, cảm ơn nhé, không có gì để nói, đợi lần sau ra ngoài, Bàn gia sẽ đưa cậu đến Tứ Cửu Thành để cậu thi triển thập bát ban võ nghệ cho thỏa thích!" Muộn Du Bình vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Bàn Tử, sau đó nói: "Hòa Thân vẫn còn sống!" Lời của Muộn Du Bình khiến Bàn Tử suýt tè ra quần, trong nháy mắt thực hiện một cú "lừa què lăn lộn", lăn đến bên cạnh Phương Ngôn, khóc lóc nói: "Cái mộ này khắc Bàn gia tôi hay sao, sao Tống Tử nào cũng tìm Bàn gia gây sự vậy?" Phương Ngôn và Muộn Du Bình nghe Bàn Tử kêu oan, đồng thanh gầm lên: "Còn không phải vì cái miệng thối của ông à!" Hòa Thân không cho Bàn Tử nhiều thời gian lải nhải, cơ thể bay lên không trung, đôi tay với móng vuốt sắc nhọn hung hăng chọc về phía Bàn Tử đang trốn dưới chân Phương Ngôn! "Tôi đây!" Phương Ngôn đương nhiên không thể trơ mắt nhìn Bàn Tử bị Hòa Thân giết chết ngay trước mặt mình!

Vì vậy, một cú quét chân trực tiếp đá văng Hòa Thân lùi lại mấy bước!

Bàn Tử thấy Phương Ngôn đá văng Hòa Thân ra xa, lập tức vênh váo đứng dậy nói: "Mẹ kiếp, Bàn gia tôi cứ lấy đồ đấy, không phục thì ra đây nói chuyện phải quấy với cháu trai lớn của tôi này?" Phương Ngôn thực sự không thể nhịn được nữa, đang chuẩn bị dạy dỗ Bàn Tử một trận thì thấy Muộn Du Bình tung một cú đá ngang vào gáy Bàn Tử, sau đó Bàn Tử vinh quang ngất đi!

Màn thao tác này khiến Phương Ngôn ngay lập tức giơ ngón tay cái cho Muộn Du Bình!

Ngay cả người có tính cách hướng nội như Muộn Du Bình cũng

không chịu nổi, đủ thấy cái miệng của Bàn Tử đáng ghét đến mức nào rồi!

Nếu không phải Phương Ngôn cảm thấy hành trình hạ mộ mà thiếu đi một nhân vật sống động như Bàn Tử sẽ mất đi nhiều niềm vui, thì anh đã chẳng muốn dẫn gã đi hạ mộ.

Bây giờ cơ bản không có ngôi mộ nào có thể làm khó được Phương Ngôn!

Một mình hạ mộ sẽ thiếu đi nhiều niềm vui!

Sau khi Bàn Tử bị đánh ngất, Phương Ngôn nhìn Hòa Thân, trong mắt tràn đầy sát khí! "Liếm cẩu" và tham quan là hai việc mà Phương Ngôn ghét nhất, mà Hòa Thân lại chiếm trọn cả hai.

Vì vậy, trong lòng Phương Ngôn đã phán tử hình cho Hòa Thân!

Luân Hồi Chỉ đã chuẩn bị xong, Phương Ngôn từ từ tiến về phía Hòa Thân!

Hòa Thân cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ trên người Phương Ngôn, nên cơ thể không ngừng lùi về phía sau!

Sau khi tu luyện thành yêu, ngũ quan mạnh hơn con người rất nhiều, khả năng cảm ứng nguy hiểm cũng được cường hóa vô số lần!

Biết rằng mình có thể không phải là đối thủ của Phương Ngôn, Hòa Thân liền bay thẳng lên không trung!

Lão nhấn vào một chỗ trên vách đá nơi từng treo cỗ quan tài!

Ngay lập tức, toàn bộ mặt đất của tầng thứ ba đột nhiên mở ra!

Muộn Du Bình và Bàn Tử bất ngờ không kịp đề phòng, liền rơi thẳng xuống dưới!

Vì Phương Ngôn tưởng rằng Hòa Thân định bỏ chạy, nên anh đang mượn lực từ vách tường để liên tục tấn công Hòa Thân trên

không!

Tình hình dưới mặt đất, anh nhất thời không để ý nên mới rơi vào thế hạ phong! 【Chết tiệt, phải nhanh chóng giải quyết tên Hòa Thân này, rồi xuống tầng thứ tư cứu Muộn Du Bình và Bàn Tử!】 【Tầng thứ ba đã gặp phải phi cương, vậy tầng thứ tư sẽ gặp phải yêu vật đáng sợ nào, không biết được!】 【Vết thương của Muộn Du Bình trong mộ của Bạch Khởi vẫn chưa hoàn toàn bình phục, bây giờ lại mang theo một kẻ vướng víu như Bàn Tử, nếu gặp phải yêu vật mạnh mẽ, vậy thì chết chắc!】 Nghĩ đến đây, ánh mắt Phương Ngôn nhìn Hòa Thân càng thêm lạnh lẽo!

Không còn thời gian để tiếp tục dây dưa với Hòa Thân ở đây nữa!

Sau khi triệu hồi Tiểu Đông Tây ra, hai người cùng nhau tấn công!

Tiểu Đông Tây sau khi tiến hóa một lần nữa đã biến thành Kim Mao Thi Hống, chỉ riêng thực lực của nó đã có thể ngang ngửa với phi cương!

Huống hồ bên cạnh còn có một chiến lực đỉnh cấp như Phương Ngôn!

Hòa Thân tuy võ công không yếu, trí thông minh còn hơn người bình thường rất nhiều!

Nhưng không thể chống lại sự vây công của hai cao thủ!

Né được cú cắn xé của Tiểu Đông Tây thì không né được Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn!

Né được Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn thì sẽ bị Tiểu Đông Tây cắn trúng, xé đi một mảng thịt!

Thịt của phi cương đối với người thường là kịch độc, nhưng đối với Tiểu Đông Tây lại là một bữa ăn ngon!

Nếu không phải thấy Phương Ngôn đang vội, Tiểu Đông Tây đã ngồi xuống từ từ thưởng thức!

Chương 170

Sau một phút chiến đấu, cánh tay của Hòa Thân đã biến mất, lồng ngực cũng bị Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn chọc thủng!

Bây giờ Hòa Thân có thể nói là đã đến đường cùng!

Nhưng điều khiến Phương Ngôn không ngờ là sức chịu đựng của gã Hòa Thân này lại mạnh đến thế, đến nước này rồi mới sử dụng pháp thuật!

Hắn lựa chọn phóng thích pháp thuật của mình ngay trước khi sắp chết!

Pháp thuật của hắn là bùn lầy, bùn lầy mang theo kịch độc!

Phương Ngôn cũng tò mò, một người bị treo lơ lửng giữa không trung mấy trăm năm, tại sao lại lĩnh ngộ được pháp thuật này!

Cuối cùng chỉ có thể đoán rằng, tên Hòa Thân này muốn nhập thổ vi an!

Sau khi Hòa Thân phun ra một lượng lớn bùn lầy, nội lực mà Phương Ngôn vận dụng Lăng Ba Vi Bộ tích tụ cũng đã đạt đến đỉnh điểm!

Ngay khi Tiểu Đông Tây cắn chặt đầu lâu của Hòa Thân!

Luân Hồi Chỉ bao bọc nội lực cường đại đã hung hăng chọc vào thi đan của Hòa Thân! "Keng, chúc mừng ký chủ tiêu diệt một con phi cương, nhận được kinh nghiệm Luân Hồi Chỉ +20!" Sau khi giết chết Hòa Thân, Phương Ngôn lập tức tìm đến nơi treo quan tài của hắn!

Nhưng khi nhìn thấy cơ quan đó đã bị Hòa Thân phá hủy!

Lòng Phương Ngôn chợt chùng xuống!

Không có cơ quan thì làm sao xuống tầng dưới cứu Bàn Tử và Muộn Du Bình!

Bây giờ Phương Ngôn thực sự bó tay!

Mặc dù Bàn Tử luôn gây phiền phức, nhưng bây giờ khi Bàn Tử gặp nguy hiểm!

Lòng Phương Ngôn lại vô cùng lo lắng!

Hình ảnh Bàn Tử đủ trò khốn nạn trước mặt anh hiện lên trong đầu!

Sau đó, Phương Ngôn quyết định dùng bạo lực để phá vỡ lối đi xuống tầng dưới!

Anh muốn đục thủng hoàn toàn mặt đất của ngôi mộ này!

Bây giờ thời gian là sinh mệnh, nếu kéo dài thời gian ở đây, Bàn Tử sẽ thêm một phần nguy hiểm!

Vì vậy, Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp nhảy từ trên không trung xuống!

Cả người rơi vào trong vũng bùn lầy do Hòa Thân phun ra. "Keng, di chuyển trong vũng độc, nhận được kháng tính thi độc +0! (Đã miễn dịch!)" "Keng, tấn công mặt đất trong vũng độc, nhận được sức mạnh +2!" "Keng, hít thở trong vũng độc, nhận được thể lực +1!" "Keng..." Âm thanh Phương Ngôn không ngừng tấn công mặt đất, Bàn Tử và Muộn Du Bình ở tầng thứ tư có thể nghe thấy!

Chỉ là bây giờ họ không có cách nào đáp lại Phương Ngôn!

Bởi vì bây giờ họ còn khó giữ được mạng mình!

Nguy hiểm ở tầng thứ tư lớn hơn nhiều so với tưởng tượng!

Khi họ rơi xuống tầng này, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó!

Vô số thi miết từ các kẽ tường, từ dưới đất chui ra!

Điên cuồng tấn công họ!

Bây giờ bên cạnh Muộn Du Bình đã chết một lượng lớn thi miết!

Bàn Tử sau khi tỉnh lại cũng lấy súng tiểu liên từ trong ba lô ra, tham gia vào trận chiến sinh tử này!

Khi súng trong tay hết đạn, gã tuyệt vọng nhìn Muộn Du Bình, chậm rãi nói: "Tiểu Ca, xem ra Bàn gia hôm nay phải chết ở đây rồi, Bàn gia tôi nhiều thịt, đủ cho chúng nó ăn một lúc!

Cậu mau chạy lên tầng ba đi!" "Tìm Phương Ngôn là an toàn rồi, mau đi đi!" Muộn Du Bình nhìn Bàn Tử, sau đó lắc đầu, anh biết con người này bình thường miệng lưỡi có hơi thối một chút.

Nhưng nếu gặp phải thời khắc nguy cấp, tuyệt đối đủ nghĩa khí, đó cũng là lý do Muộn Du Bình vừa yêu vừa hận Bàn Tử!

Muộn Du Bình và Bàn Tử vừa đánh vừa lùi, khi va phải một vật cứng, họ biết mình đã chạm vào quan tài ở tầng thứ tư!

Nhưng họ phát hiện ra ở đây, những con thi miết đó không tiếp tục tấn công nữa!

Lòng họ lập tức thả lỏng, mặc dù biết rằng thứ trong quan tài có thể còn đáng sợ hơn những con thi miết này rất nhiều!

Nhưng bây giờ họ chỉ cần trì hoãn thời gian để bảo toàn tính mạng, còn con quái vật lợi hại trong quan tài cứ giao cho Phương Ngôn giải quyết là được rồi!

May mắn là Phương Ngôn không để Bàn Tử phải thất vọng, sau khi đấm vào cùng một chỗ mấy trăm lần, lớp đất dày đã bị Phương Ngôn phá vỡ!

Sau đó cả người từ trên trời rơi xuống!

Bàn Tử vui mừng hét lớn: "Cháu trai lớn, cẩn thận, dưới đất toàn là thi miết!" Phương Ngôn thấy Bàn Tử không sao thì cũng yên tâm, còn về đám thi miết dưới đất, anh không hề hoảng sợ!

Bây giờ thi miết đối với anh cũng chỉ như một con kiến nhỏ!

Kim Chung Tráo vừa mở, thi miết ngay cả lớp phòng ngự cũng không thể phá vỡ.

Phương Ngôn thi triển Lăng Ba Vi Bộ, không ngừng di chuyển trong mộ thất! "Keng, giết một con thi miết, nhận được kinh nghiệm Lăng Ba Vi Bộ +1" "Keng, giết một con thi miết, nhận được kinh nghiệm Lăng Ba Vi Bộ +1" "Keng, giết một con thi miết, nhận được kinh nghiệm Lăng Ba Vi Bộ +1" "Keng, giết một con thi miết..." Phương Ngôn đang giết đến cao hứng, chuẩn bị ở tầng thứ tư này cày cấp cho Lăng Ba Vi Bộ.

Chỉ thấy những con thi miết vốn không sợ chết lúc này đều lựa chọn rút lui!

Dần dần lại co rút vào trong tường và dưới mặt đất!

Bàn Tử và Muộn Du Bình hai người thấy thi miết biến mất, mới từ từ hạ vũ khí trong tay xuống, nói: "Cháu trai lớn, cậu ngầu thật, không biết vừa rồi tôi với Tiểu Ca ở đây đã tuyệt vọng đến mức nào đâu!" Phương Ngôn mỉm cười, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, lần này ông lại nhặt về được một mạng, tôi quyết định sau lần thám mộ này trở về, sẽ rèn luyện ông thật tốt, thực lực của ông cũng nên nâng cao rồi!" "Dù sao ông cũng là người trường sinh, sau này còn phải thám hiểm mộ địa, thực lực không được thì sao?" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử gật đầu lia lịa, thực ra ý muốn tu luyện võ công đã nảy sinh trong lòng gã từ lâu!

Gã sớm đã muốn nhờ Phương Ngôn dạy, chỉ là vẫn không thể mở lời được! (không xuống nước được)!

Mỗi ngôi mộ mà Phương Ngôn hạ xuống bây giờ đều tồn tại cực kỳ nguy hiểm!

Lần nào cũng phải chăm sóc gã, nói thật Bàn Tử cảm thấy trong lòng khó chịu!

Thấy Bàn Tử đồng ý, Phương Ngôn cũng không nói gì thêm, nhìn về phía quan tài ở tầng thứ tư!

Khi nhìn thấy chữ viết và hình dáng của quan tài, cả người anh đều kinh ngạc!

Chương 171

"Mẹ kiếp, đây chẳng phải là quan tài của An Lạc, bên trong chứa thứ quái quỷ gì vậy!" Lúc này Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng quay đầu nhìn lại, vừa rồi chỉ mải nhìn thi miết, cũng không để ý đến chiếc quan tài này, khi nhìn thấy nó, họ cũng ngơ ngác!

Hình dáng của chiếc quan tài này hoàn toàn được chế tạo theo quan tài của pharaoh trong kim tự tháp!

Chữ viết trên quan tài, không một ai ở đây nhận ra, bây giờ hoàn toàn ngớ người!

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, thực sự không hiểu tại sao một chiếc quan tài pharaoh vốn được đặt trong kim tự tháp lại xuất hiện trong huyệt nghiệt long này!

Bây giờ một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu!

Đây có thể là xác ướp trong thế giới trước khi xuyên không!

Chỉ không ngờ, trong một huyệt nghiệt long của An Lạc lại xuất hiện chiếc quan tài này!

Phương Ngôn nhớ lại cảnh tượng trong bộ phim đó, chỉ cảm thấy kinh hãi!

Nếu trong quan tài thực sự là con quái vật bất tử trong phim Xác ướp Ai Cập, Phương Ngôn cảm thấy kẻ đứng sau xây dựng ngôi mộ này thực sự quá đáng sợ!

Gài vào Đỗ Thập Nương, Hòa Thân đều không sao, dù sao những người này đều có hiểu biết!

Đột nhiên lôi ra một con Tống Tử ngoại quốc, khiến Phương Ngôn nhất thời đau đầu, không biết công pháp của An Lạc có hiệu

quả với con Tống Tử ngoại quốc này không!

Dù sao tín ngưỡng cũng không giống nhau!

Âm ty cũng không thu hàng ngoại quốc!

Phương Ngôn cuối cùng quyết định tạm thời không mở chiếc quan tài này, đi tìm người có nghiên cứu về lịch sử phương diện này để chỉ đạo!

Lỡ như tùy tiện mở quan tài không đối phó được sinh vật bên trong, lại thả tên này ra ngoài, tái hiện cảnh trong phim!

Vậy thì quả thực là tai nạn cho cả thế giới!

Vì vậy, sau khi suy nghĩ hồi lâu, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Chúng ta lên trước đi, nhờ lão Lý tìm cho chúng ta một người có nghiên cứu về lịch sử phương diện này rồi cùng nhau mở quan tài!" "Nếu không tôi sợ Tống Tử lớn bên trong chúng ta không dễ đối phó!" Lời của Phương Ngôn nhận được sự đồng tình của Muộn Du Bình và Bàn Tử, bây giờ họ ít nhiều đều đã bị thương, nếu tùy tiện mở một chiếc quan tài bên trong có khả năng chứa Tống Tử ngoại quốc!

Lúc đó không những không giúp được Phương Ngôn, ngược lại còn trở thành gánh nặng!

Vì vậy, khi Phương Ngôn đề nghị lên trên tìm viện trợ, họ lập tức đồng ý!

Sau khi đã quyết định đi lên, Phương Ngôn không do dự, lập tức thi triển Lăng Ba Vi Bộ, một tay xách một người, không ngừng leo lên trên!

Khi đến tầng thứ ba, họ đi theo cầu thang lên trên!

Khi Bàn Tử bước ra khỏi cửa động, nhìn thấy dáng vẻ quan tâm của lão Lý, cảm giác như đã qua một kiếp!

Chỉ mới xuống bốn tầng mà những gì gặp phải còn đặc sắc hơn cả đời làm nghề trộm mộ của một số người!

Bàn Tử vừa định kể cho lão Lý nghe mình đã lợi hại thế nào trong mộ, thì nghe thấy Phương Ngôn nói với giọng nghiêm túc: "Tôi cần một chuyên gia am hiểu về xác ướp ngoại quốc cùng tôi xuống mộ!" "Người này tôi hy vọng chính phủ sẽ tìm giúp tôi!" "Tình hình bên trong còn kinh khủng hơn tất cả những gì chúng ta dự liệu, tôi nghi ngờ bên dưới có thể không chỉ có một quan tài Tống Tử ngoại quốc!" "Vì vậy người tìm đến thực lực nhất định không được quá kém!" "Nếu không lúc đó tôi không có cách nào bảo vệ an toàn cho họ!" Lão Lý, vốn đang quan tâm đến Phương Ngôn, nhưng vừa nghe lời của anh, sắc mặt lập tức âm trầm!

Ở An Lạc xuất hiện Tống Tử ngoại quốc, chuyện này không phải là chuyện nhỏ!

Đối với lão Lý, người khá nhạy bén với các vấn đề cấp trên, lập tức ngửi thấy mùi bất thường trong đó! "Xuống dưới một ngày, chắc cũng mệt rồi, các cậu nghỉ ngơi trước đi, tôi đi gọi điện báo cáo!" Phương Ngôn làm một động tác tay mời lão Lý cứ tự nhiên, rồi cả người nằm vật ra trên bãi cỏ!

Anh hồi tưởng lại những chuyện trong ngôi mộ này!

Tầng thứ nhất có yêu hồ ba đuôi canh giữ, mục đích là để tăng thêm dưỡng chất cho tầng thứ hai!

Tầng thứ hai có Đỗ Thập Nương canh giữ, nếu không phải Bàn Tử là chồng của Đỗ Thập Nương ở kiếp trước, thì trận chiến chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy!

Tầng thứ ba là Hòa Thân, thực lực đạt đến trình độ phi cương, nếu không phải thực lực của mình mạnh, thì ở tầng thứ ba đã bị Hòa Thân tiêu diệt toàn bộ!

Dù sao tên Hòa Thân này, bất kể là thực lực hay mưu trí đều thuộc hàng nhất!

Tầng thứ tư xuất hiện quan tài của pharaoh nghi là trong bộ phim Xác ướp Ai Cập ở kiếp trước!

Sự chuyển biến đột ngột như vậy khiến Phương Ngôn không có một chút manh mối nào!

Bây giờ anh vô cùng tò mò, rốt cuộc tên Cừu Đức Khảo này có điểm gì đặc biệt?

Tại sao có thể làm được một công trình lớn như vậy!

Tại sao lại nuôi những thi thể này ở An Lạc?

Rốt cuộc có mục đích gì?

Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Phương Ngôn, lúc này anh cảm thấy đầu óc mình vô cùng rối loạn!

Đối với mười bốn tầng còn lại, anh càng thêm mong đợi, cuộc đời đạo mộ như vậy mới là thứ anh đang theo đuổi, chỉ có những ngôi mộ đầy ẩn số và nguy hiểm như vậy mới có thể kích thích trái tim không ngừng khám phá của anh!

Nghĩ vậy, Phương Ngôn thiếp đi!

Từ khi lên hòn đảo này anh chưa được ngủ, lúc này lại trải qua các trận chiến liên tiếp, dù là người sắt cũng mệt! .....

Khi Phương Ngôn bị tiếng cãi vã của Bàn Tử và lão Lý đánh thức, anh mơ màng hỏi: "Hai người sao vậy?

Cãi nhau cái gì thế?" Bàn Tử và lão Lý đồng thời nhìn về phía Phương Ngôn đang từ từ mở mắt, sau đó Bàn Tử lên tiếng trước: "Cháu trai lớn, ngôi mộ này chúng ta cũng đã mạo hiểm tính mạng để xuống khám phá!" "Chúng ta không nên nhận được một chút thù lao

sao?" Phương Ngôn nhìn Bàn Tử không ngừng nháy mắt với mình, anh liền hiểu ngay là Bàn Tử đã mang đồ từ trong mộ ra bị lão Lý phát hiện!

Sau đó Phương Ngôn nghiêm mặt nói: "Tuy rằng cống hiến cho An Lạc là trách nhiệm của người dân An Lạc chúng tôi, nhưng chúng tôi xuống mộ đều là vác đầu trên thắt lưng quần, đương nhiên phải cho một chút thù lao!" Lão Lý nghe lời Phương Ngôn, cười khổ nói: "Không phải tôi không cho thù lao, mà món đồ Bàn gia mang ra là quốc bảo bị mất của chúng tôi!

Cho nên Phương lão bản, ngài xem có thể trả lại bảo vật này cho chúng tôi không, đương nhiên chúng tôi sẵn sàng bỏ tiền ra mua!" Phương Ngôn nghe đến đây, nhất thời cảm thấy bất ngờ, vội vàng hỏi: "Bàn Tử, rốt cuộc ông đã mang ra thứ gì?" "Tôi không phát hiện quốc bảo nào trong mộ cả?" Bàn Tử nghe Phương Ngôn tin lời lão Lý, sau đó bất mãn nói: "Chẳng phải là viên Định Hồn Châu trong miệng Hòa Thân sao?" "Bàn Tử tôi liều mạng mang ra, lão già Lý một câu quốc bảo, tôi có thể đưa cho ông ta sao!" "Dù sao cũng phải bỏ tiền ra mua chứ?" Phương Ngôn cũng cảm thấy bất ngờ, lão Lý nói viên Định Hồn Châu trong miệng Hòa Thân là đồ bị mất của quốc gia.

Vậy quốc gia sao lại làm mất một thứ quan trọng như vậy?

Rốt cuộc là ai làm mất?

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Phương Ngôn, lão Lý lúc này thở dài một tiếng nói: "Sự việc đã đến nước này, tôi cũng không giấu nữa!" "Thứ này từng được đặt trong kho báu dưới lòng đất của Tử Cấm Thành!" "Nhưng người quản lý kho báu dưới lòng đất đã phản bội, đem hết những bảo vật quý giá bên trong đi!" "Tôi cũng không ngờ một người đã làm việc ở Tử Cấm Thành hơn ba mươi năm lại lựa chọn phản bội!" "Cho nên khi chúng tôi phát hiện đồ vật bị trộm,

người đó đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này!" "Viên Định Hồn Châu này là một trong những vật bị trộm lúc đó!" "Viên Định Hồn Châu này vốn là một trong những bảo vật của Tử Cấm Thành, đối với An Lạc, có tác dụng rất lớn!" "Cụ thể tôi không thể nói được!" "Dù sao viên Định Hồn Châu này các cậu cũng không bán được, tôi cũng sẵn lòng bỏ tiền ra mua lại!

Xem có được không?" Nghe lời lão Lý, Phương Ngôn từ từ gật đầu, sau đó nói: "Nếu đã nói đến mức này, vậy tôi đồng ý trả lại!" Phương Ngôn ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử không tình nguyện ném viên Định Hồn Châu cho lão Lý, sau đó nói: "Lão già Lý, lần này cộng với lần trước ở mộ Bạch Khởi, ông phải nhanh chóng thanh toán đấy, tiền mồ hôi nước mắt của người lao động không thể nợ được đâu!" .....

Giao dịch của Bàn Tử và lão Lý, Phương Ngôn không tiếp tục quan tâm.

Anh đi đến bên cạnh Muộn Du Bình, chuẩn bị kiểm tra thương thế của đối phương!

Khi Phương Ngôn đến gần Muộn Du Bình, Muộn Du Bình vốn đang ngồi thiền trên mặt đất đột nhiên mở mắt nói: "Định Hồn Châu, kim cương thạch, long lân, dạ quang châu, tị thủy châu tập hợp đủ có thể mở ra mật thất mà Trương gia ta nhiều đời canh giữ!" Nghe lời nói đột ngột của Muộn Du Bình, Phương Ngôn nhất thời ngẩn người, khó hiểu nhìn Muộn Du Bình, ý bảo đối phương là có ý gì? "Trương gia ta vì một bí mật đã canh giữ mấy nghìn năm, mỗi một đời đều có người đi tìm năm món bảo vật!" "Trên Chiến quốc bạch thư có ghi chép nơi cất giấu năm món bảo vật đó!" "Nhưng hôm nay Định Hồn Châu xuất hiện, trước đây ở trong mộ tôi không dám khẳng định đó là bảo vật mà Trương gia ghi chép!" "Nhưng bây giờ tôi xác định viên Định Hồn Châu của Bàn Tử chính là thứ tôi vẫn luôn tìm kiếm, để

chính phủ bảo quản tôi sợ bảo quản không tốt!" "Lão Lý này, tôi có chút không tin!" "Hy vọng tôi lo xa, nếu không bí mật mà tôi canh giữ bị phanh phui, đó mới là tai nạn thực sự!" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn nhất thời cảm thấy kinh ngạc!

Cũng không ngờ chỉ một viên Định Hồn Châu bình thường lại liên quan đến bí mật của gia tộc Trương Khải Linh!

Chương 172

Khi Phương Ngôn chuẩn bị gọi lão Lý lại để đòi lại viên Định Hồn Châu, thì thấy Bàn Tử mặt mày hớn hở chạy tới nói: "Hê hê hê hê, cháu trai lớn, biết tôi vừa đưa cho lão già Lý cái gì không?" "Tôi đưa cho gã một cái vật nhét mông!" "Định Hồn Châu thật đã bị tôi thu lại rồi, cái vật nhét mông đó tuy cũng là đồ tốt, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đáng giá mấy chục triệu, Định Hồn Châu có giá trị hàng trăm tỷ đấy, hợp tác với chính phủ chúng ta phải cẩn thận một chút, lỡ họ quỵt nợ, chúng ta cũng không làm gì được phải không!" Phương Ngôn và Muộn Du Bình nghe câu nói này của Bàn Tử, nhất thời cảm thấy Bàn Tử lúc này đáng yêu vô cùng! "Bàn Tử, lần này ông thực sự làm được một việc tốt, viên Định Hồn Châu này là thứ Tiểu Ca cần, không bị lão Lý mang đi là tốt rồi!" Bàn Tử nghe lời Phương Ngôn, nhìn Muộn Du Bình, sau đó không chút tiếc nuối trực tiếp lén lút nhét viên Định Hồn Châu cho Muộn Du Bình!

Sau đó nói: "Tôi cảm thấy lão già Lý đó có chút kỳ quái, dường như quá quan tâm đến viên Định Hồn Châu, cho nên tôi mới ném cho ông ta một cái vật nhét mông!" "Tên đó còn lừa Bàn gia tôi, bảo là quốc bảo, nói nhảm!" "Nếu là quốc bảo, Bàn gia tôi chưa thấy bao giờ, phải biết trước đây Bàn gia tôi ở Phan Gia Viên chuyên làm giả quốc bảo đấy!" "Cháu trai lớn, sau này chúng ta phải đề phòng lão Lý này một chút, tôi cảm thấy gã này tiếp cận chúng ta có mục đích!" Bàn Tử vừa dứt lời, càng khiến Phương Ngôn và Muộn Du Bình xác định lão Lý này thực sự có vấn đề!

Đôi khi người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, Bàn Tử với tư cách là người ngoài cuộc.

Thường nhìn rõ hơn cả Phương Ngôn và Muộn Du Bình!

Phương Ngôn nhíu mày, từ từ nói: "Bàn Tử, ông thấy lão Lý đó thế nào?

Nói cho tôi nghe xem!" Nghe Phương Ngôn hỏi, Bàn Tử suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói: "Sao nhỉ?

Lão Lý cho tôi cảm giác giống một thương nhân hơn, hoàn toàn không giống người của chính phủ!" "Người của chính phủ nói chuyện đều là một lời nói ra như đinh đóng cột!" "Sao lại nợ chúng ta tiền công đi xuống mộ Bạch Khởi lần trước chứ!" "Lão Lý này, hình như vừa rồi sau khi nhận được cái vật nhét mông đó, cả người quá mức hưng phấn, điểm này cũng có chút không giống!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn chỉ cảm thấy lớp sương mù trong lòng đột nhiên tan đi!

Nhất thời thông suốt mọi chuyện, lần đầu tiên gặp lão Lý đã cảm thấy kỳ quái!

Chỉ là lúc đó không phát hiện ra kỳ quái ở đâu.

Dù sao người có thể điều động người cầm súng, lại có bằng chứng từ những người cầm súng, Phương Ngôn mới không tiếp tục nghi ngờ lão Lý!

Nhưng hôm nay Muộn Du Bình nói Định Hồn Châu là chìa khóa mở ra bí mật gia tộc!

Lão Lý lại vì Định Hồn Châu mà không tiếc cãi nhau to với Bàn Tử.

Có thể thấy đối phương dường như đến vì thứ này.

Lúc này Phương Ngôn cảm thấy trong nội bộ chính phủ đã có nội gián, hoặc là lão Lý này đã bị người khác tráo đổi.

Khi Phương Ngôn chuẩn bị khống chế lão Lý, thì phát hiện gã đã rời đi!

Rời đi một cách âm thầm!

Phương Ngôn ý thức được điều không ổn, lập tức đi về phía chiếc tàu thủy, cần phải xác nhận với những người cầm súng kia!

Mục đích của đám người này là gì?

Khi Phương Ngôn đặt chân lên chiếc tàu thủy, mới phát hiện ra những chiếc tàu này hoàn toàn là đồ mã, ngoài thể tích lớn ra!

Những vũ khí trang bị trên đó đều được chế tạo bằng công nghệ in 3D!

Hoàn toàn không có tác dụng thực chất.

Phương Ngôn lúc này cảm thấy lòng mình lạnh toát!

Anh bị lão Lý đó lừa rồi, bị kế sách giấu trời qua biển của đối phương lừa rồi!

Lão Lý căn bản không phải người của chính phủ, từ trước đến nay chỉ đang diễn kịch!

Từ mộ Bạch Khởi bắt đầu, nhóm người Phương Ngôn đã rơi vào bẫy của đối phương rồi!

Nếu không phải sự nghi ngờ của Muộn Du Bình và Bàn Tử.

Anh cũng sẽ không lên tàu để xác nhận!

Cũng sẽ không phát hiện ra chiếc tàu này là hàng giả!

Bây giờ trên tàu không còn một ai, tất cả mọi người dường như đã biến mất!

Phương Ngôn sắc mặt tái mét đi về bên cạnh Bàn Tử và Muộn Du Bình, chậm rãi nói: "Chúng ta bị lừa rồi, đây là một nhóm lừa đảo có tổ chức, tàu thủy là giả!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử quay sang nhìn Muộn Du Bình, khó hiểu hỏi: "Tiểu Ca, lão Lý là do cậu mang

đến mà, chuyện gì vậy?" Phương Ngôn và Bàn Tử trước đây lần đầu tiên gặp lão Lý và Muộn Du Bình cùng nhau ở Tinh Thành.

Cho nên bây giờ phát hiện lão Lý là kẻ lừa đảo, tự nhiên cần phải hỏi rõ tình hình.

Nghe Bàn Tử hỏi, Muộn Du Bình bây giờ mặt mày khó coi đến mức muốn chết!

Anh bị lừa rồi, bị Trương Khải Sơn Phật Gia lừa rồi.

Lão Lý là do Trương Khải Sơn giới thiệu cho anh quen biết!

Trương Khải Sơn nói với anh, lão Lý là người của chính phủ!

Là trưởng tộc của Trương gia lại bị người của ngoại môn lừa, Muộn Du Bình lúc này cả người đều chìm trong điên cuồng!

Trong mắt sát khí bùng nổ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi bị Trương Khải Sơn lừa rồi!" Là người xuyên không, Phương Ngôn tự nhiên biết mối quan hệ giữa Muộn Du Bình và Trương Đại Phật Gia.

Bây giờ có thể hiểu được tại sao một người thông minh như Muộn Du Bình lại bị lừa.

Ai có thể ngờ người một nhà lại lừa người một nhà chứ?

Bàn Tử nhất thời cũng không biết phải làm sao, chậm rãi ngồi phịch xuống đất nhìn Phương Ngôn nói: "Cháu trai lớn, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Phương Ngôn nhìn Muộn Du Bình một cái rồi chậm rãi nói: "Nếu sự việc đã đến nước này, bây giờ nói gì cũng vô ích!" "Tình hình ở đây nghiêm trọng hơn chúng ta dự đoán rất nhiều, không phải là chuyện mà đám người giang hồ chúng ta có thể xử lý được!" "Báo quan trước đi, chuyện này quá lớn rồi, nhất định phải có chính phủ ra mặt giải quyết!" "Còn chuyện của Trương Khải Sơn và lão Lý, đợi chúng ta giải quyết xong chuyện này rồi hãy xử lý!" "May mắn là Định Hồn Châu ở trong tay chúng ta, tin rằng đợi lão Lý trở về

phát hiện Định Hồn Châu là giả, hắn sẽ lại xuất hiện!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử và Muộn Du Bình đồng thời gật đầu!

Chuyện này thực sự không phải là chuyện mà đám người giang hồ có thể xử lý được!

Đối phương ngay cả chuyện làm giả tàu thủy cũng có thể làm được!

Có thể ra vào An Lạc như chốn không người, quang minh chính đại đậu ở đây!

Chính phủ không hề hay biết, chứng tỏ gián điệp của đối phương đã thâm nhập vào nội bộ, thậm chí là cấp cao!

Trong ba người Phương Ngôn, người giao thiệp với chính phủ nhiều nhất chính là Bàn Tử.

Tên này từng là thanh niên trí thức, đối với phương diện này quen thuộc!

Cho nên Phương Ngôn quyết định để Bàn Tử đi giao tiếp với quan phương!

Bàn Tử cũng không từ chối, trước mặt Phương Ngôn và Muộn Du Bình gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại gọi cho một người bạn cũ cùng đi lên núi xuống làng.

Người này hiện đang giữ chức vụ cao!

Khi nghe Bàn Tử báo cáo, cả người ông ta đều kinh ngạc không thôi!

Sau đó xác nhận xong tọa độ vị trí, dặn Bàn Tử không được hành động thiếu suy nghĩ!

Sẽ cử tổ chuyên gia đến khảo sát thực địa!

Gọi điện xong, Bàn Tử, Phương Ngôn, Muộn Du Bình ba người như đưa đám nhìn lên trời.

Họ phát hiện dường như từ Long Lĩnh Mê Quật bắt đầu, họ đã rơi vào một mê cung khổng lồ!

Chương 173

Trở thành quân cờ trên một bàn cờ khổng lồ!

Mà người chơi cờ thực sự lại không có một chút manh mối nào! .....

Đợi khoảng hơn 2 tiếng đồng hồ, tiếng gầm rú của chiếc trực thăng khổng lồ truyền vào tai nhóm người Phương Ngôn.

Lúc này Phương Ngôn nhìn lên trời, một chiếc trực thăng toàn thân đen kịt đang bay về phía này.

Khi trực thăng hạ cánh, Phương Ngôn thấy một vị lão giả từ trên trực thăng đi xuống, bên cạnh còn có một cô gái khá xinh đẹp.

Cho người ta một cảm giác thư sinh nho nhã!

Nhưng Phương Ngôn có thể từ tư thế đi đường của đối phương mà nhận ra, cô gái này là người luyện võ!

Thực lực không yếu!

Lão giả đi đến bên cạnh nhóm người Phương Ngôn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Ai là Vương Khải Toàn?

Tôi là tổ chuyên gia do cấp trên cử xuống, phụ trách hỗ trợ xử lý chuyện ở đây!" Phương Ngôn và Bàn Tử nghe lời nói vênh váo của lão giả, nhất thời cảm thấy khó chịu!

Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Phương Ngôn: "Mẹ kiếp thằng nào thế, nói chuyện sao xấc xược vậy?" "Danh hiệu của Bàn gia cũng là mày có thể gọi sao?" Phương Ngôn cũng không ưa gì lão già này, nhưng dù sao người ta cũng là do cấp trên cử xuống, mặt mũi cần cho thì vẫn phải cho. "Bàn Tử, ông đi kiểm tra lai lịch của đối phương trước, chúng ta xem xét rồi tính tiếp!" Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây

thừng, Phương Ngôn bây giờ không còn tin tưởng bất kỳ ai khác!

Chuyện ở đây quá kỳ lạ, cho nên cần phải xác minh thân phận thực sự của đối phương!

Bàn Tử nghe lời Phương Ngôn, gật đầu đứng dậy nói: "Tôi là Vương Khải Toàn, các người là ai?" Bàn Tử vừa dứt lời, thấy lão giả kia vẻ mặt cao ngạo, trong mắt đầy vẻ khinh thường nói: "Tôi là ai, các người không cần quản, chỉ cần biết tôi đến giúp các người là được rồi!" "Tình hình ở đây, kể lại cho tôi nghe một lần đi!" Bàn Tử nghe xong lời nói kiêu ngạo của lão già, lập tức nổi giận đùng đùng nói: "Mày nói chuyện với ai đấy hả?" "Mày ra vẻ với ai đấy hả?" "Có biết nói chuyện không, không biết thì cút sang một bên!" Phương Ngôn lúc này mặt cũng tái mét, không hiểu hai đứa dở hơi này từ đâu ra!

Đến đây ra vẻ!

Không phải Phương Ngôn khoác lác, thân thủ của lão già này còn không bằng cô gái bên cạnh!

Thứ phế vật như vậy, Phương Ngôn một quyền có thể tiễn đối phương về trời!

Lúc này, cô gái trẻ xinh đẹp đứng bên cạnh lão già, mặt mày lúng túng nói: "Cái đó, xin lỗi nhé, lão già này là người nhà tôi, lâu rồi không ra ngoài, đối nhân xử thế có thể hơi không hiểu!

Tôi mới là người hỗ trợ xuống mộ lần này!" "Tôi tên là Tiểu Long Nữ, rất vui được làm quen!" Thấy Tiểu Long Nữ chủ động chào hỏi, Phương Ngôn cũng không do dự đưa tay ra bắt tay đối phương!

Tục ngữ nói không ai đánh người mặt cười, hơn nữa ấn tượng đầu tiên của Phương Ngôn về cô gái tự xưng là Tiểu Long Nữ này không tệ. "Nếu đã có người đối phó với thứ trong mộ, vậy tôi có thể

đi được chưa?" Phương Ngôn biết cấp trên đã cử người đến xử lý, tự nhiên không muốn tiếp tục ở lại nữa.

Đối phương nói chuyện kiêu ngạo như vậy, nói thật Phương Ngôn rất ghét hợp tác với loại người này!

Ngôi mộ này rõ ràng là một âm mưu khổng lồ, đi xuống vừa tốn sức lại không có chút phần thưởng nào, không bằng trở về cùng Hoắc Tú Tú nghiên cứu chuyện mùa hè cày ruộng sang năm sẽ có thu hoạch còn quan trọng hơn!

Nghe Phương Ngôn muốn đi, lão già kia chặn Phương Ngôn lại, lắc đầu nói: "Muốn đi, e là không được!" "Chúng tôi đến giúp các người, đã đủ cho các người mặt mũi rồi, bây giờ một câu muốn đi là đi?" "Không phải là quá không coi gia tộc chúng tôi ra gì rồi sao?" "Chỉ là một tên ở rể của Hoắc gia mà thôi!" "Hoắc Tiên Cô đến đây cũng không dám trước mặt tôi ngang ngược như vậy!" "Nếu không nghe lời, tôi không ngại đem những chuyện cậu làm trước đây ra phanh phui hết đâu!" Lời của lão giả, ba người Phương Ngôn đều nghe hiểu.

Đối phương đang uy hiếp họ, nhất thời tính nóng của Phương Ngôn bùng lên.

Cả đời này anh ghét nhất là bị người khác uy hiếp, một tay túm lấy cổ áo lão giả.

Giọng nói lạnh lùng: "Tiểu gia đây cả đời này không sợ uy hiếp, ông tưởng ông là ai?

Gia tộc của ông lợi hại lắm sao?

Không phục thì thử xem?" "Mắt chó của ông mở to ra một chút, tiểu gia không cho ông mặt mũi, là cho chính phủ đứng sau ông mặt mũi!" "Những thứ tà ma mà tiểu gia gặp phải, không phải tôi coi thường ông, ông căn bản không có bản lĩnh xử lý!" "Hôm nay chạy

đến đây ra vẻ với tiểu gia!" "Ra vẻ cái con khỉ!" Thấy tình hình trên sân ngày càng căng thẳng.

Tiểu Long Nữ lập tức ra mặt giảng hòa! "Lão Triệu!

Lần này không phải đã nói rồi sao, loại người cố chấp như ông, căn bản không thích ứng được với xã hội hiện tại, bây giờ không giống như trước nữa, những cường giả đỉnh cấp như Phương Ngôn là người chúng ta có thể chọc vào sao?" "Trước khi xuất phát, tộc trưởng không phải đã nói rồi sao?

Lần hành động này nghe theo tôi, ông tự tiện mở miệng làm gì?" "Phương Ngôn, xin lỗi nhé, lão già này đầu óc có vấn đề, đừng để ý!" "Nể mặt tôi với Tú Tú là bạn thân, tha cho ông ta một lần đi!" Nghe lời Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn ngẩn người! "Cái gì?" "Bạn thân của vợ tôi, sao tôi không biết nhỉ?" Nhìn vẻ mặt không giống như đang lừa người của Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn trực tiếp ném lão già kia ra.

Sau đó lấy điện thoại ra, bấm số quen thuộc.

Hoắc Tú Tú đang ở nhà bị ép học lễ nghi, nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, lập tức nghe máy! "Alo, Phương Ngôn, cái tên chết bầm nhà anh đi đâu thế?" "Ruộng ở nhà sắp hoang rồi, anh không về à?" Phương Ngôn nghe câu này, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, chậm rãi nói: "Anh giải quyết xong ngôi mộ này sẽ về, sao anh có thể để ruộng hoang được!" "Đúng rồi, hỏi em một chuyện, em có quen một người tên là Tiểu Long Nữ không?" Nghe Phương Ngôn đột nhiên nhắc đến Tiểu Long Nữ, Hoắc Tú Tú lập tức nhíu mày nói: "Sao anh lại nhắc đến cô ấy?

Tôi đã nhiều năm không gặp rồi." "Cô ấy là bạn rất thân của tôi, sau này nghe nói bị tai nạn xe hơi chết rồi!" "Tôi đã buồn một thời gian dài đấy, sao thế, anh đào được thi thể của cô ấy à?" Nghe Hoắc

Tú Tú quen biết, Phương Ngôn yên tâm rồi, chứng tỏ Tiểu Long Nữ này không nói dối!

Còn về việc Tiểu Long Nữ chết, Phương Ngôn có thể hiểu được nguyên nhân, từ khí chất trên người Tiểu Long Nữ có thể thấy cô ấy thuộc về gia tộc ẩn thế trong truyền thuyết, gia tộc gặp chuyện cần phải lánh đời, cho nên mới tạo ra giả tượng tử vong!

Phương Ngôn và Hoắc Tú Tú lại thảo luận thêm một số chi tiết về việc cày ruộng, sau đó mãn nguyện cúp máy!

Sau đó nói với Tiểu Long Nữ: "Tôi đã chứng minh thân phận của cô rồi, nhưng cô cũng thấy đấy, tôi đã lâu không về nhà!" "Ở nhà có ruộng đang đợi tôi về cày, cho nên tạm biệt nhé!" "Bàn Tử, Tiểu Ca, chúng ta đi thôi!" Nếu trước đây Phương Ngôn không biết chính phủ có gia tộc chuyên xử lý những chuyện này, anh chắc chắn sẽ nguyện ý âm thầm làm một người bảo vệ!

Nhưng bây giờ đã biết có gia tộc chuyên xử lý, lại còn nói năng kiêu ngạo như vậy, mà mình còn đâm đầu vào xử lý, thế không phải là ngu sao? "Đợi đã, Phương Ngôn!" "Nếu anh đồng ý giúp đỡ, tôi nguyện ý dùng thông tin của Cừu Đức Khảo để trao đổi!" "Những chuyện anh làm trước đây sẽ được xóa bỏ, và sẽ cấp cho anh một tư cách hạ mộ hợp pháp!" "Thế nào?" Nghe lời Tiểu Long Nữ, bước chân vốn chuẩn bị rời đi của Phương Ngôn lại một lần nữa dừng lại!

Tư cách hạ mộ hợp pháp có hay không không quan trọng, dù sao bây giờ thực lực của anh đã mạnh hơn người thường vô số lần!

Xuống mộ để tăng cường thực lực cũng không có tác dụng!

Nhưng Cừu Đức Khảo vẫn luôn là một cái gai trong lòng anh!

Từ khi đến thế giới này, Cừu Đức Khảo liên tục xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Khiến anh phiền không chịu nổi.

Thông tin đã biết về Cừu Đức Khảo chỉ là đối phương là một thương nhân buôn lậu đồ cổ ngoại quốc.

Vì theo đuổi trường sinh mới đến An Lạc.

Nhưng từ những lần tiếp xúc gần đây, Cừu Đức Khảo không phải chỉ có mục đích này!

Hắn có mục đích lớn hơn, hoặc là tổ chức đứng sau hắn có bí mật lớn hơn!

Cho nên Phương Ngôn rất cần phải hiểu rõ về Cừu Đức Khảo! "Nếu cô định nói cho tôi biết chuyện Cừu Đức Khảo vì trường sinh mà đến An Lạc tìm kiếm Mộ Trần Châu, vậy thì không cần nữa!" "Những chuyện này tôi đều biết cả rồi, cô phải đưa ra thông tin mà tôi không biết!" Tiểu Long Nữ nghe thấy chuyện có chuyển biến, mỉm cười nói: "Đương nhiên, ví dụ như tôi có thể nói cho anh biết, thực ra Cừu Đức Khảo là người An Lạc!" Đương nhiên tất cả thông tin cụ thể, phải đợi chúng ta giải quyết triệt để ngôi mộ này mới có thể nói cho anh biết!

Anh có thể coi đây là một cuộc giao dịch!

Chương 174

Phương Ngôn gật đầu, nói với Muộn Du Bình và Bàn Tử: "Tôi quyết định xuống dưới một lần nữa, hai người thì sao?" Muộn Du Bình nhìn Phương Ngôn một cái rồi chậm rãi nói: "Tôi không đi nữa, tôi phải đi xử lý chuyện của Trương gia!" Phương Ngôn hiểu ngay, Trương Đại Phật Gia phản bội, bí mật của Trương gia có xuất hiện biến hóa hay không, Trương Khải Linh phải đi xem!

Trong mắt anh, không có chuyện gì quan trọng hơn việc bảo vệ bí mật mấy nghìn năm!

Sau đó Phương Ngôn lại hỏi Bàn Tử câu tương tự.

Bàn Tử vẻ mặt hớn hở nói: "Cháu trai lớn, chuyện hạ mộ Bàn gia tôi sao lại từ chối được!" "Bàn gia tôi đang muốn đối phó với con Tống Tử ngoại quốc đó!" "Đến lúc đó, nhất định phải cho tên đó biết văn hóa An Lạc của chúng ta bác đại tinh thâm!" Sau khi xác định Bàn Tử sẽ xuống mộ, Phương Ngôn lại quay đầu hỏi Tiểu Long Nữ: "Bên cô xuống mấy người?" "Tôi cần người có thực lực mạnh, đừng có làm vướng chân tôi!" "Còn lão già kia, nếu ông ta xuống thì tôi không đi!~" "Tôi nhìn lão già đó ngứa mắt, cái thứ quái gì không biết!" Lời nói không kiêng dè của Phương Ngôn tự nhiên bị lão già nghe thấy!

Lão già vốn tính khí không tốt, nghe lời nói sỉ nhục như vậy của Phương Ngôn!

Trong nháy mắt nổi giận, đôi tay già nua biến thành hình móng vuốt đại bàng tấn công về phía Phương Ngôn.

Tiểu Long Nữ ở bên cạnh lớn tiếng can ngăn cũng không ngăn được.

Thấy lão già tấn công, Phương Ngôn khinh thường nhếch mép, tên

này không chỉ nói năng huênh hoang, mà còn ngu ngốc, trước khi động thủ không xem xét thực lực của đối phương, lại chọn đối thủ là Phương Ngôn, đúng là không có mắt nhìn!

Phương Ngôn nhìn lão già tấn công, khinh thường chế nhạo: "Với thực lực này, e là ngay cả tử cương cũng không có cách nào đối phó, thực lực như vậy mà cũng đòi đi tìm Tống Tử sao?" Nói xong, Phương Ngôn chỉ nhẹ nhàng một cước đá văng lão già ra xa.

Chỉ thấy lão già kia bay ngược ra sau rồi ngã xuống đất, mấy lần muốn đứng dậy đều không đứng dậy được!

Phương Ngôn nhẹ nhàng một cước, chỉ cho lão già này một bài học!

Làm người đừng quá ngông cuồng, người có thực lực ở đâu cũng lợi hại, không có thực lực thì đừng có ra vẻ!

Đặc biệt là đừng ra vẻ trước mặt người có thực lực!

Dễ dàng ra vẻ không thành lại bị ăn đòn!

Tiểu Long Nữ kiểm tra thương thế của lão già, phát hiện chỉ bị một chút ngoại thương, không có gì đáng ngại.

Mới từ từ thở phào nhẹ nhõm nói: "May mà không đánh chết, tên này tuy đáng ghét, nhưng dù sao cũng là người lớn tuổi trong gia tộc!" "Nếu đánh chết rồi, tôi trở về thật sự không tiện ăn nói!" "Lần này xuống mộ vốn là hai người chúng tôi, bây giờ nếu anh không thích, vậy hai chúng ta xuống đi!" Phương Ngôn nhìn Tiểu Long Nữ với vẻ mặt kỳ quái nói: "Cô và tôi xuống?

Được không?

Lần này tôi cần tìm một người có thể đối phó với Tống Tử ngoại quốc!" "Cô chắc chắn có thể?

Nếu cô đối phó không được, thứ đó mà thoát ra ngoài, thì phiền phức lớn đấy!" Tiểu Long Nữ nháy mắt với Phương Ngôn một cách tinh nghịch: "Yên tâm đi, tôi không phải loại bình hoa di động, ít nhất tôi còn đáng tin hơn Bàn Tử kia!" .....

Sau khi xác định xong người xuống mộ, Phương Ngôn ở cửa động đợi Bàn Tử.

Tên đó nói muốn cho Tống Tử ngoại quốc một bài học nhớ đời, rồi biến mất.

Tiểu Long Nữ cũng đi lấy một thứ gì đó.

Cho nên chỉ còn lại một mình Phương Ngôn ở đây khổ sở chờ đợi!

Sau khi đợi mười mấy phút, lúc Bàn Tử xuất hiện trở lại trước mặt Phương Ngôn.

Phương Ngôn phun hết cả ngụm nước vừa uống vào miệng ra ngoài! "Bàn Tử, ông treo một thân toàn tỏi để làm gì vậy?" "Còn có cây thánh giá này, ông moi từ đâu ra thế?" "Quan trọng là nó còn mạ bạc nữa chứ!" Nghe lời Phương Ngôn, sắc mặt Bàn Tử tối sầm! "Cháu trai lớn, đừng để ý những chi tiết này." "Chỉ cần lát nữa đối phó với Tống Tử ngoại quốc có hiệu quả là được rồi!" "So với những thứ tôi mang, không phải nên hỏi cô Tiểu Long Nữ mang theo con mèo đen để làm gì sao?" "Chẳng lẽ cô không biết chúng ta xuống mộ, mèo đen sẽ khiến Tống Tử thi biến sao?" Phương Ngôn lúc này mới thấy trong lòng Tiểu Long Nữ đang ôm một con mèo.

Vốn đang vui vẻ, trong phút chốc cảm thấy tiền đồ phía trước một mảnh u ám! "Hay là thôi, tôi không xuống nữa, tôi sợ xuống dưới không bị Tống Tử giết chết, mà bị hai người làm cho cười chết!" "Tiểu Long Nữ, cô thực sự làm nghề này sao?

Mang mèo xuống mộ, sợ Tống Tử thi biến không đủ chậm à?"

Nghe lời nói gần như chế nhạo của Phương Ngôn, Tiểu Long Nữ chỉ mỉm cười nói: "Vậy là anh thiển cận rồi, theo thông tin tình báo, quan tài ở tầng thứ tư là quan tài của pharaoh!" "Vậy thì có khả năng là thi thể bị trộm từ một kim tự tháp nào đó ở Ai Cập cổ đại!" "Mèo đen ở An Lạc chúng ta có thể thông âm, ở Ai Cập cổ đại lại là thần bảo hộ của minh giới!" "Là một trong những sinh vật mà xác ướp sợ nhất!" "Còn về vấn đề thi biến, lát nữa tôi sẽ trông coi con mèo này thật cẩn thận!" Nghe Tiểu Long Nữ nói vậy, Phương Ngôn cuối cùng cũng từ bỏ ý định khuyên can!

Thôi kệ đi, dù sao thi thể trong ngôi mộ này đều đã thi biến rồi!

Nơi dưỡng thi nhân tạo khác với mộ táng thông thường, mang theo mèo cũng không ảnh hưởng gì!

Khi ba người Phương Ngôn xuống đến tầng thứ tư.

Mộ huyệt vốn tối đen lại một lần nữa sáng lên!

Phương Ngôn ra hiệu cho Tiểu Long Nữ, bây giờ là lúc cô thể hiện rồi.

Hành động của Bàn Tử khiến Phương Ngôn nhất thời có một thôi thúc muốn tát cho tên ngốc này một cái!

Chỉ thấy Bàn Tử, ở đó cầm cây thánh giá không ngừng khoa tay múa chân, miệng lẩm bẩm: "Tam Thanh Thánh Nhân ở trên, xin hãy phù hộ cho Bàn gia bình bình an an, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật!" Bàn Tử dường như cũng ý thức được, khuôn mặt đang co giật của Phương Ngôn, sau đó lập tức ngậm miệng!

Tiểu Long Nữ bị Bàn Tử chọc cho cười không ngớt, ngay cả con mèo trong lòng cô, cũng dùng móng vuốt che miệng!

Một phát hiện khiến Phương Ngôn kinh ngạc! "Con mèo này thành yêu rồi sao?" Tiểu Long Nữ nghe Phương Ngôn hỏi vậy, sau đó trịnh

trọng gật đầu nói: "Giới thiệu một chút, con mèo này cũng là do nhà tôi nuôi, tên là Mèo Mèo, đối với âm khí cực kỳ nhạy bén, có thể cung cấp không ít trợ giúp cho chúng ta trong lần xuống mộ này!" Phương Ngôn có chút tò mò, một con mèo cũng có thể thành yêu, thật là kỳ lạ!

Để kiểm tra xem con mèo này có thần kỳ như Tiểu Long Nữ nói không, sau đó Phương Ngôn thả Tiểu Yêu Hồ và Tiểu Đông Tây ra.

Ngay khi hai con vừa xuất hiện, Phương Ngôn thấy lông trên toàn thân con mèo đen kịt đều dựng đứng!

Cảnh giác nhìn chằm chằm Tiểu Đông Tây!

Tiểu Long Nữ cũng vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Thiện thi sao?

Đã tiến hóa đến cấp bậc Kim Mao Thi Hống rồi!" "Thật không ngờ, còn có yêu thú ba đuôi yêu hồ bên cạnh, chẳng trách trên giang hồ đều đồn rằng ai mà mời được Phương lão bản xuống mộ, thì việc đó chắc chắn thành công!" "Có thực lực như vậy, xem ra ngôi mộ này, một mình anh cũng có thể phá đảo rồi!" Phương Ngôn đã miễn dịch với những lời tâng bốc, sở dĩ anh thả Tiểu Đông Tây và Tiểu Yêu Hồ ra, là để xem con mèo đã thành yêu này, rốt cuộc có gì đặc biệt.

Nhưng từ hành động vừa rồi của Mèo Mèo, có thể đoán định đây là một con mèo đực, loại mèo đực khá dê!

Lời nói của Phương Ngôn không phải là vô căn cứ.

Bởi vì tên này sau khi xác nhận Tiểu Đông Tây không có nguy hiểm, đã không cần cái mặt mèo của mình nữa mà liếc mắt đưa tình với tam vĩ yêu hồ!

Tam vĩ yêu hồ là tồn tại có thể biến thành Điêu Thuyền, đó là cấm luyến của Phương Ngôn, lúc này mặt mày lạnh tanh, nói với con mèo đen kia, giọng điệu băng giá: "Tiểu Long Nữ, con mèo này đã triệt sản chưa?" "Nếu chưa, tiểu gia đây không ngại giúp nó sớm đăng cực

lạc!" Nói xong còn rút cả Lục Long Kim Đao ra!

Mèo đen nghe lời Phương Ngôn, sợ đến mức toàn thân co rúm lại, lông trên người không ngừng run rẩy, có thể thấy tên này bây giờ sợ chết khiếp!

Nhìn Phương Ngôn với ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Từ cái nhìn đầu tiên khi gặp Phương Ngôn, nó đã cảm thấy người này đáng sợ vô cùng, đáng sợ hơn bất kỳ con người nào nó từng gặp!

Năng lượng trong cơ thể Phương Ngôn cho nó cảm giác, căn bản không phải là một con người!

Giống như nó, là một con yêu thú!

Tiểu Long Nữ cũng phát hiện ra hành động của người bạn đồng hành lâu năm Mèo Mèo.

Lúng túng nói: "Hay là, chúng ta đi xem quan tài trước đi!" "Còn về Mèo Mèo, tôi đảm bảo sau này nó sẽ ngoan ngoãn!" Khi Tiểu Long Nữ bế con mèo đen đi đến trước quan tài pharaoh.

Chương 175

Nhìn những dòng chữ được ghi lại trên đó.

Kinh hãi thất sắc nói: "Phương Ngôn, bên trong không phải là xác ướp!" "Là thi miết mẫu trùng!" Phương Ngôn nghe lời Tiểu Long Nữ, lập tức lao đến trước quan tài.

Nhìn những dòng chữ loằng ngoằng trên đó, hỏi: "Cô chắc chứ?" "Phải biết rằng, xác ướp và thi miết mẫu trùng là hai khái niệm khác nhau!" Tiểu Long Nữ sắc mặt nghiêm túc gật đầu, ý bảo mình không nhìn nhầm!

Sau khi nhận được câu trả lời chính xác từ Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp mở quan tài!

Chỉ cần không phải là xác ướp có pháp lực vô biên và thân thể bất tử trong đầu anh.

Vậy thì bên trong dù có chứa gì anh cũng không sợ!

Khi Phương Ngôn mở quan tài ra.

Những con thi miết vốn đã biến mất lại một lần nữa xuất hiện trong toàn bộ mộ thất!

Bàn Tử sợ đến mức vội vàng chạy đến bên cạnh Phương Ngôn, vẻ mặt kinh hãi nói: "Cháu trai lớn, sao thế này, thi miết lại ra rồi?" Lần trước cùng Muộn Du Bình ở đây bị bầy thi miết vây công, đã để lại bóng ma trong lòng gã!

Thứ này có thể bỏ qua da của bạn mà chui vào trong cơ thể!

Nếu chui vào một con thì còn có thể khoét thịt lấy ra.

Nếu vào mười con tám con thì hoàn toàn toi đời!

Ở đây có đến hàng vạn con!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị đi cày một đợt kinh nghiệm nữa.

Thì thấy Tiểu Long Nữ từ trong ba lô sau lưng lấy ra một vật giống như lựu đạn ném ra ngoài!

Sau đó thấy bên trong quả lựu đạn đó bùng phát ra một chuỗi mùi hăng nồng!

Những con thi miết đó sau khi ngửi thấy mùi hăng nồng, kỳ diệu thay đều ngã xuống!

Thấy ánh mắt tò mò của Phương Ngôn và Bàn Tử, Tiểu Long Nữ chậm rãi nói: "Tôi đã nghiên cứu chuyên sâu về loại thuốc đối phó với thi miết, thi miết xác định sinh vật trước mắt có thể ăn được hay không thông qua khí thể!" "Cơ quan cảm nhận hô hấp của nó có tác dụng giống như tim của con người chúng ta!" "Cho nên chỉ cần phá hủy cơ quan cảm nhận hô hấp của nó, nó sẽ lập tức chết đi." Phương Ngôn và Bàn Tử nghe Tiểu Long Nữ giải thích xong, cũng không khỏi cảm thán: 【Gia tộc này lợi hại thật!

Có người chuyên đi nghiên cứu tập tính của thi miết!】 Sau khi tất cả thi miết bị tiêu diệt sạch sẽ, Phương Ngôn từ từ chuyển ánh mắt sang con thi miết vương trong quan tài!

Tên này ngoài thể tích lớn hơn thi miết bình thường ra, cũng không thấy có điểm gì đặc biệt! "Luân Hồi Chỉ!" Phương Ngôn trực tiếp vận chuyển Luân Hồi Chỉ đâm vào đầu thi miết vương, nhưng âm thanh nhắc nhở của hệ thống không vang lên.

Ngược lại, con thi miết vương trong quan tài lập tức bay vọt ra khỏi quan tài!

Đứng giữa mộ thất, khóe miệng không ngừng chảy nước dãi.

Tiểu Long Nữ thấy vậy lập tức nói: "Điểm yếu của thi miết

vương, nằm ở miệng của nó!" "Chỉ cần đập nát miệng của nó, con thi miết vương này sẽ chết!" Phương Ngôn nghe xong, vận chuyển Lăng Ba Vi Bộ, cả người như một tia sáng lao về phía trước thi miết vương!

Hai tay nắm quyền, hung hăng đấm vào miệng thi miết vương!

Tức thì thi miết vương, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó ngã xuống! "Keng, tiêu diệt một con thi miết vương, nhận được sức mạnh +2!" Phương Ngôn cảm thấy tầng thứ tư này có phải hơi quá đơn giản không?

Tầng thứ ba gặp phải phi cương, tầng thứ tư chỉ là một con thi miết?

Dù nó là vương, thì cũng chỉ là một con thi miết mà thôi!

Khi Phương Ngôn quay đầu, vẻ mặt thất vọng đi về phía Bàn Tử.

Thì nghe thấy Bàn Tử hét lớn: "Cháu trai lớn, cẩn thận, trong bụng thi miết vương có Tống Tử!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn đột ngột quay đầu lại, sau đó thấy một nắm đấm đen kịt, hung hăng đấm vào mặt mình!

Phương Ngôn lập tức mở Kim Chung Tráo để chống lại đòn tấn công này!

Lực tấn công của đối phương lớn đến kinh người, lớp chuông vàng bao bọc bên ngoài cơ thể cũng bị đánh đến biến dạng!

Sau khi chịu đựng một đòn tấn công, Phương Ngôn lập tức lựa chọn lùi lại!

Lúc này Phương Ngôn mới nhìn thấy Tống Tử tấn công mình, chỉ là một người đàn ông cao chưa đến 1 mét 6!

Nhìn trang phục được bảo quản tốt trên người đối phương.

Phương Ngôn có thể xác định đối phương là nhân vật thời nhà Tống!

Chỉ là dùng thi miết để nuôi thi thể, Phương Ngôn chưa từng thấy, quay đầu hỏi Tiểu Long Nữ: "Cô có biết cách dùng thi miết nuôi thi thể không?" Tiểu Long Nữ suy nghĩ một lúc, rồi nói ra câu trả lời của mình! "Tôi nghi ngờ, mộ thất này thực ra là một mộ thất liên hoàn sát cục!" "Người xuống trước sẽ gặp phải một lượng lớn thi miết, nếu thực lực không đủ thì chắc chắn sẽ chết ở cửa ải đầu tiên!" "Cửa ải thứ hai là con thi miết vương đó, thực lực của thi miết vương đáng sợ hơn thi miết rất nhiều!" Thấy vẻ mặt khinh thường của Phương Ngôn, Tiểu Long Nữ lập tức tâng bốc một phen! "Đương nhiên, thực lực của Phương lão bản càng mạnh hơn, thi miết vương trong tay ngài cũng chỉ là một con kiến hơi lớn một chút mà thôi!" "Nếu có người giết chết thi miết vương, sẽ thả lỏng cảnh giác, lúc này sát cục thực sự mới xuất hiện!" "Con Tống Tử thời nhà Tống này!" "Người này, tôi quan sát tất cả trang sức trên người đối phương, phát hiện bên hông hắn có treo một cái thẻ bài!" "Trên đó viết năm mươi tám!" "Tôi nghi ngờ tên này có thể là một trong một trăm lẻ tám tướng Lương Sơn, Oải Cước Hổ Vương Anh!" "Giới thiệu về cuộc đời của Vương Anh tôi từng xem qua, dường như là một tướng lĩnh thời nhà Tống, cũng có khả năng cục diện này được thiết lập trong mộ!" "Chỉ là bị một cao thủ lợi hại hơn, sao chép vào trong mộ thất này!" Nghe lời Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn nhất thời vẻ mặt ngạc nhiên!

Lương Sơn hảo hán cũng xuất hiện?

Người trong nghề cả!

Chẳng trách vừa rồi sức mạnh của nắm đấm lại lớn như vậy, hóa ra xuất thân là tướng lĩnh!

Bây giờ Phương Ngôn không thể không thừa nhận, mang theo một

cuốn bách khoa toàn thư này xuống mộ đúng là sướng, ít nhất có thể hiểu rõ hơn về thân phận của người trong mộ!

Phương Ngôn từ đòn tấn công vừa rồi của Vương Anh cảm nhận được, tên này cũng chỉ có sức lực lớn hơn một chút!

Thi khí không hề mạnh, hệ thống cũng không phát ra thông báo thưởng!

Nếu gặp phải những Tống Tử có thi độc mạnh.

Dù không khiến anh trúng độc, nhưng hệ thống sẽ nhắc nhở kháng độc +0!

Từ những điều này, Phương Ngôn có thể đoán định, tên này là kẻ chơi âm mưu quỷ kế!

Suy nghĩ rõ ràng xong, Phương Ngôn đột nhiên dùng lực ở chân, cơ thể như mũi tên bắn ra ngoài!

Luân Hồi Chỉ hung hăng chọc vào đầu lâu của đối phương!

Chỉ cần biến thành cương thi, thì đều có thi đan, thi đan bị đập nát, thì chắc chắn sẽ chết!

Cho nên kết cục của Vương Anh là chết!

Sau khi giết chết Vương Anh, Phương Ngôn vẫn luôn có một vấn đề không hiểu!

Đó là tại sao lại dùng loại quan tài pharaoh của Ai Cập cổ đại để giam giữ Vương Anh? "Tiểu Long Nữ, tại sao quan tài ở tầng này lại là loại quan tài mà Ai Cập cổ đại sử dụng?" Nghe lời Phương Ngôn, Tiểu Long Nữ nhất thời cũng không có kiến giải nào hay!

Chương 176

Dù sao ngôi mộ này cũng không phải do cô xây!

Tại sao lại dùng loại quan tài này, cô cũng không hiểu!

Sau đó cô đưa ra một khả năng, chỉ là khả năng này cực kỳ nhỏ! "Có phải là để nuôi thi miết cần loại quan tài này không?" "Hoặc là, quan tài này ban đầu bên trong có một Tống Tử khác, Tống Tử đó đã đi rồi!" "Sau đó đem Tống Tử trong mộ thất tiếp theo chuyển vào trong quan tài!" Nghe kết luận của Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn rơi vào trầm tư!

Cậu cảm thấy những lời của Tiểu Long Nữ có mấy phần hợp lý, phong tục thủy táng của người An Lạc không thể nào có quan quách kiểu Ai Cập cổ đại!

Loại quan quách đó thường dùng cho xác ướp, nên rất có khả năng xác ướp ở tầng thứ tư đã vượt qua quan tài mà bỏ trốn!

Chỉ cần lát nữa đi xuống, nếu gặp phải quan tài trống, thì giả thuyết này hoàn toàn được xác lập!

Đột nhiên thiếu mất một Tống Tử, trong lòng Phương Ngôn cảm thấy không yên tâm cho lắm, mấu chốt là Tống Tử bị thiếu lại là một Tống Tử ngoại quốc, Phương Ngôn không hề biết thực lực của nó!

Chỉ hy vọng Tống Tử ngoại quốc đó không phải là xác ướp pháp lực vô biên trong ký ức!

Sau khi giải quyết xong một tầng, Bàn Tử phụ trách thu dọn chiến lợi phẩm!

Trên người Nụy Cước Hổ Vương Anh, thứ đáng giá nhất chính là tấm yêu bài Lương Sơn hảo hán ở bên hông!

Phải biết rằng yêu bài này có thể là độc nhất vô nhị trên đời!

Lương Sơn một trăm lẻ tám tướng, mỗi người đều sở hữu một tấm yêu bài thuộc về mình!

Loại yêu bài này nếu bán cho những nhà sưu tầm lớn muốn tập hợp đủ một trăm lẻ tám yêu bài, giá trị có thể đột phá tận trời!

Phương Ngôn nhìn Bàn Tử không chỉ thu thập yêu bài mà còn định lột cả quần áo của đối phương.

Sắc mặt cậu lập tức tối sầm lại: "Bàn Tử, lấy yêu bài là được rồi, những thứ khác cộng lại cũng không đáng giá bằng tấm yêu bài đó đâu!" "Nhanh tay lấy xong rồi chúng ta xuống tầng tiếp theo, tôi có cảm giác bên dưới có chuyện thú vị đang chờ đợi mình!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử đành từ bỏ ý định vơ vét sạch sẽ Nụy Cước Hổ Vương Anh, với vẻ mặt tiếc nuối, gã nhét tấm yêu bài vào trong lòng, lon ton chạy đến bên cạnh Phương Ngôn, chờ cùng cậu đi xuống tầng tiếp theo!

Cửa vào cơ quan của tầng thứ tư cũng nằm ở chỗ quan tài, chỉ cần xoay quan tài, cầu thang xuống tầng tiếp theo sẽ xuất hiện!

Khi đoàn người Phương Ngôn chậm rãi bước vào tầng thứ năm, họ đã bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Bên trong giống như một khu rừng rậm!

Khắp nơi đều xanh um tươi tốt!

Một ngọn đèn sợi đốt treo cao trên đỉnh mộ, tựa như một mặt trời nhỏ!

Bàn Tử dùng ngữ khí khoa trương hét lên: "Cháu trai lớn, chúng ta xuyên không rồi à?

Rừng rậm nguyên thủy?" Phương Ngôn không nói gì, Tiểu Long

Nữ nhíu chặt mày, chậm rãi nói: “Nơi này có thể ẩn giấu nguy hiểm lớn, không biết trong tầng mộ này rốt cuộc ẩn chứa thứ gì!” “Bố cục giống như rừng rậm nguyên thủy thế này khiến tôi nhớ đến Trùng Cốc ở Vân Nam năm xưa, nơi đó có một bầy lớn Hỏa Trùng ăn thịt người!” “Nơi này liệu có phải là nơi nuôi dưỡng loại trùng đó không!” Nghe lời Tiểu Long Nữ, Bàn Tử tò mò nói: “Yo, không ngờ nha đầu tuổi còn nhỏ mà cũng từng đến Trùng Cốc ở Vân Nam à, nếu nơi này giống Trùng Cốc Vân Nam thì Bàn gia đây rành lắm, Bàn gia cũng từng cùng Lão Hồ đến đó rồi!” Trong lúc Bàn Tử đang chém gió với Tiểu Long Nữ, sắc mặt Phương Ngôn đột nhiên biến đổi: “Cả hai im miệng, nghe xem, có phải có âm thanh gì không!” Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử và Tiểu Long Nữ đồng thời im bặt, tĩnh lặng lắng nghe, liền nghe thấy một âm thanh u uất như tiếng gõ trên mặt đất, hoặc là tiếng gõ vào vách quan tài!

Âm thanh này từ xa đến gần, không ngừng bên tai!

Phương Ngôn kinh hãi thốt lên: “Khúc Nghê Thường Vũ Y!!” “Tầng này chôn cất một Tống Tử thời nhà Đường!” “Sau thời Đường Huyền Tông!” Nghe Phương Ngôn nói, Tiểu Long Nữ nhận ra đó là Khúc Nghê Thường Vũ Y.

Chỉ là không hiểu tại sao Khúc Nghê Thường Vũ Y lại xuất hiện trong khu rừng này.

“Phương lão bản, theo tôi được biết, Nghê Thường là vũ khúc chỉ có hoàng tộc nhà Đường mới có quyền thưởng thức!” “Chẳng lẽ tầng này chôn cất người của hoàng thất Đại Đường sao?” Phương Ngôn lạnh mặt không nói, bước chân hướng về phía khu rừng.

Bất kể tầng này là gì, cậu cũng phải đi xem thử!

Đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường, lý thuyết không đi đôi với thực tiễn thì vĩnh viễn không biết có thành công hay

không!

Thấy Phương Ngôn bắt đầu tiến vào khu rừng, Bàn Tử và Tiểu Long Nữ cũng không chút do dự, bám sát theo bước chân của cậu đi sâu vào bên trong!

Khi bước vào khu rừng, Phương Ngôn phát hiện một số cây trong rừng đều là cây hòe!

Những cây hòe này dường như chỉ có nửa trên, nửa dưới không ở tầng này.

Phương Ngôn lập tức nảy ra một ý nghĩ, ngôi mộ này có phải hai tầng trên dưới thông nhau không?

Một gian mộ thất siêu lớn được xây dựng bằng cây hòe.

Cây hòe thông âm, hơn nữa cây hòe cũng là quốc thụ của Đại Đường!

Điều này càng khiến Phương Ngôn chắc chắn rằng tầng này chôn cất Tống Tử nhà Đường!

Khi đi đến giữa khu rừng, cậu phát hiện một chiếc quan tài ở trung tâm, nắp quan tài đã mở!

Bên cạnh quan tài có một nữ tử mập mạp đang không ngừng múa may.

Nhưng trang trí bên trong quan tài khiến Phương Ngôn chắc chắn người nằm bên trong trước đây không phải là nữ tử mập mạp này.

Rất có khả năng là Nụy Cước Hổ Vương Anh!

Giả thuyết của cậu đã đúng, xác ướp kia đã vượt quan tài mà bỏ trốn!

Phương Ngôn vừa định nói đùa với Bàn Tử: "Em gái, đến đúng lúc lắm!" thì phát hiện Bàn Tử đi sau lưng mình đã biến mất!

Chỉ còn lại Tiểu Long Nữ ở phía sau!

Sắc mặt Phương Ngôn biến đổi: "Bàn Tử đâu?" Tiểu Long Nữ ngơ ngác.

"Không phải ở sau lưng tôi sao?" Khi cô quay đầu lại, kinh ngạc đến không thể tin nổi: "Ủa, ban nãy Bàn Tử còn nói chuyện với tôi, tôi thấy phiền nên không đáp lời, sau đó không nghe thấy tiếng nữa, tôi cứ tưởng Bàn Tử tự thấy mất hứng nên không nói nữa!" "Người biến mất rồi!" Tiểu Long Nữ vừa dứt lời, nhìn những cây hòe vốn xanh um tươi tốt, giờ đây mỗi cành cây đều nở đầy hoa hòe!

Một mùi hương hoa thơm ngát xộc vào mũi Phương Ngôn và Tiểu Long Nữ.

Trong phút chốc, Phương Ngôn cảm thấy toàn thân máu nóng sôi trào, dường như có chút thôi thúc muốn đi xả hỏa!

Khi nhìn sang Tiểu Long Nữ, cậu phát hiện cô lúc này mồ hôi đầm đìa!

Bộ đồ bó sát trên người cô đã trở nên rộng hơn không ít!

Trong lòng Phương Ngôn lập tức chùng xuống, hương hoa hòe có độc!

Trúng chiêu rồi!

Ban đầu Phương Ngôn có thể chống cự, nhưng trước mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn đã từ bỏ sự kiên định đó.

Cậu thả Tiểu Đông Tây và Tiểu Yêu Hồ ra để bảo vệ an toàn!

Nữ tử kia cho Phương Ngôn cảm giác thực lực không mạnh bằng Tiểu Đông Tây!

Sau đó... không biết bao lâu, Phương Ngôn cuối cùng cũng giải tỏa

hết nhiệt huyết trong lòng!

Chương 177

Khi đứng dậy, cậu phát hiện Tiểu Long Nữ đang nhìn mình với ánh mắt đầy oán trách!

Phương Ngôn lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Đây là bạn thân của vợ mình cơ mà!

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, muốn hối hận cũng đã muộn!

Phương Ngôn ấp úng nói: "Cái đó, cái đó... cứ coi tôi là Dương Đại Hiệp đi!" Tiểu Long Nữ đỏ bừng mặt, sau đó sắc mặt tối sầm lại nói: "Chuyện này không được nói ra ngoài, nếu không rắc rối lớn đấy!

Trừ khi anh chịu ly hôn Hoắc Tú Tú để cưới tôi, nếu không thì cứ coi đây là một giấc mơ đi!" Phương Ngôn nhìn mấy cánh hoa hòe đỏ thắm kia, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Ly hôn Tú Tú chắc chắn là không được rồi, nhưng em, tôi cũng muốn!" Tiểu Long Nữ nghe những lời bá đạo của Phương Ngôn, trong lòng lập tức cảm thấy như có một con nai con vừa mọc sừng đang không ngừng nhảy nhót!

"Anh này, sao lại bá đạo thế!

Gia tộc của tôi là gia tộc ẩn thế, quy củ còn nhiều hơn Lão Cửu Môn nhiều!

Họ sẽ không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau đâu!" Sắc mặt Phương Ngôn không đổi, ngữ khí nghiêm túc nói: "Tôi không quan tâm gia tộc em gia quy nghiêm ngặt đến đâu, chỉ cần là thứ Phương Ngôn này muốn, trên thế giới này không ai có thể ngăn cản được tôi!" Tiểu Long Nữ nhìn bộ dạng tự tin như vậy của Phương Ngôn, nhất thời ngây người!

Đầu bất giác gật gật!

Thấy Tiểu Long Nữ gật đầu, Phương Ngôn lập tức nở một nụ cười tà mị: "Cô cô, ban nãy chúng ta đều trúng độc, không biết mùi vị trời đất ra sao, hắc hắc... hay là..." Tiểu Đông Tây và Tiểu Yêu Hồ bất đắc dĩ nhìn chủ nhân của mình, sau đó chuyển ánh mắt về phía cuối khu rừng, nơi nữ Tống Tử kia đã biến mất!

Sau khi Tiểu Long Nữ cầu xin tha, Phương Ngôn mới thỏa mãn đứng dậy!

Lúc này cậu đột nhiên phát hiện nữ Tống Tử kia đã biến mất!

Sau đó đột ngột nhận ra, chết tiệt, mình đã quên mất Bàn Tử!

"Tiểu Long Nữ, nhanh lên, chúng ta đi lâu như vậy rồi, Bàn Tử vẫn chưa xuất hiện!

Sắp xảy ra chuyện rồi!

Ngay cả tôi cũng trúng độc, vậy Bàn Tử chắc chắn cũng trúng độc rồi!" Tiểu Long Nữ nghe lời Phương Ngôn, cũng không quản đau đớn, lập tức đứng dậy: "Chúng ta mau quay lại tìm đi!

Độc ở tầng này bá đạo vô cùng, Bàn Tử lại chỉ có một mình, bây giờ chắc là sắp gặp chuyện lớn rồi!" Sau đó Tiểu Đông Tây chỉ cho Phương Ngôn hướng nữ Tống Tử biến mất!

Khi Phương Ngôn và Tiểu Long Nữ tìm thấy Bàn Tử, cả hai suýt chút nữa kinh ngạc đến rớt cằm!

Bởi vì họ phát hiện Bàn Tử lúc này hai mắt đỏ ngầu như một con bò đực!

Gã đang không ngừng húc vào một cái cây!

Phương Ngôn lập tức cảm thấy hạ thân lạnh toát!

Bàn Tử phen này chắc phế rồi!

Điều khiến Phương Ngôn càng kinh ngạc hơn là trên cái cây đó có

một nữ tử áo dài thướt tha đang ngồi!

Thật lòng mà nói, khuôn mặt và trang phục không tệ, nhưng thân hình có hơi mập!

Cộng thêm hành động của Bàn Tử, Phương Ngôn lập tức cảm thấy có chút cay mắt!

"Mắt tao hôm nay mà mọc lẹo, tao sẽ tịnh thân thằng Bàn Tử!" Tiểu Long Nữ đã sớm dùng tay che mắt lại!

"Anh còn đứng đó làm gì, mau cứu Bàn Tử đi, bây giờ rõ ràng là cậu ta đang bị 'chăm sóc đặc biệt' rồi!

Cứ thế này nữa, hai quả thận của Bàn Tử chắc chắn sẽ phế mất!" Nghe lời Tiểu Long Nữ, Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn trong nháy mắt phóng về phía Tống Tử trên cây! *Keng, gây sát thương cho Dương Quý Phi, nhận được Sức mạnh +1!* *Keng, gây sát thương cho Dương Quý Phi, nhận được Tốc độ +1!* *Keng, Dương Quý Phi liếc mắt đưa tình với bạn, nhận được Tinh thần lực +1!* Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Phương Ngôn lập tức ngơ ngác!

Cô nàng mập mạp trước mắt này là Dương Quý Phi sao?

So với Điêu Thuyền do Tiểu Yêu Hồ biến thành thì khác biệt quá lớn rồi!

Chim sa cá lặn, bế nguyệt tu hoa!

Quả nhiên cá phải lặn, chim phải sa, không vì gì khác, chắc là vì không chịu nổi quan điểm thẩm mỹ của nhà Đường!

Sau khi Phương Ngôn tấn công Dương Quý Phi, cả người Bàn Tử như một đống bùn nhão, tức thì mềm nhũn trên mặt đất!

Toàn thân không ngừng co giật!

Phương Ngôn nhìn bộ dạng của Bàn Tử, trong lòng thầm mặc

niệm cho gã một phen!

Thân hình mập mạp phù hợp với thẩm mỹ nhà Đường, Bàn Tử đúng là kẻ gánh nồi!

Đòn tấn công của Phương Ngôn dường như đã chọc giận mỹ nhân Đại Đường.

Lập tức cả khu rừng như sống lại, cành cây hòe trong cả khu rừng quất về phía Phương Ngôn như những sợi roi sắt!

Phương Ngôn vừa di chuyển né tránh, vừa không ngừng quan sát Dương Quý Phi!

Cuối cùng chỉ có thể thở dài: "Thẩm mỹ nhà Đường, tôi đây chịu không nổi, đối với mỹ nhân như vậy tôi vô phúc hưởng thụ!" "Tôi sẽ tiễn Dương Quý Phi về chầu trời!" Thế là Phương Ngôn bắt đầu di chuyển giữa những cành cây hòe này!

Cậu phải tìm cơ hội tung ra đòn chí mạng để tiêu diệt ả!

Nhưng Dương Quý Phi này dường như thông minh hơn cậu tưởng, thân hình không ngừng xuyên qua lùm cây!

Mỗi lần tấn công của Phương Ngôn chỉ có thể đánh ngã mấy cái cây, hoàn toàn không thể đánh trúng Dương Quý Phi!

Khó mà tưởng tượng được đối phương mập như vậy mà lại có thân thủ và tốc độ đến thế!

Sau khi đánh gãy mấy cây hòe, Phương Ngôn phát hiện mặt đất có chút không ổn!

Những cây hòe không có rễ dường như đang động đậy lung tung, có vẻ như tầng dưới có thứ gì đó đang điều khiển!

Lúc này, Phương Ngôn đã xác nhận khả năng trước đó của mình, tầng thứ năm và tầng thứ sáu thông với nhau!

“Tiểu Long Nữ, kéo Bàn Tử lên trên cây, tầng thứ năm có khả năng thông với tầng thứ sáu!

Dương Quý Phi không phải là BOSS thật sự!

Kẻ ở dưới mới là BOSS thật sự!” Nghe lời Phương Ngôn, sắc mặt Tiểu Long Nữ biến đổi!

Trước đó cô cũng đã phát hiện ra điểm bất thường, Dương Quý Phi đó chỉ là một Tống Tử bình thường! (Đối với nhóm Phương Ngôn, Tống Tử có thực lực thấp hơn Phi Cương đều là bình thường!) Nếu phân loại theo thực lực của Dương Quý Phi, căn bản không đủ tư cách ở tầng thứ năm!

Chương 178

Huống chi tầng này vốn là mộ của Nụy Cước Hổ Vương Anh!

Nhưng người xây dựng mộ huyệt này lại đặt Dương Quý Phi ở tầng này để làm gì?

Mục đích của hắn tuyệt đối không phải là bồi dưỡng Dương Quý Phi thành đại Tống Tử!

Bây giờ nghe Phương Ngôn nhắc nhở như vậy, cô lập tức hiểu ra, đặt Dương Quý Phi ở tầng này, chủ yếu là để kích thích BOSS ở tầng dưới!

Sau khi Tiểu Long Nữ kéo Bàn Tử lên cây, liền nghe thấy tiếng mặt đất nứt toác!

Sau đó mặt đất từ từ vỡ ra, tầng thứ sáu lập tức lộ ra trước mắt mọi người!

Phương Ngôn nhìn thấy tầng thứ sáu căn bản không có bất kỳ quan quách nào, chỉ có một cỗ thi thể bị bao bọc trong cành cây hòe!

Lúc này Phương Ngôn thấy thân thể Dương Quý Phi lập tức lao về phía cỗ thi thể bị bao bọc kín mít kia!

Phương Ngôn không đuổi theo tấn công, cậu muốn xem cỗ thi thể được cành cây hòe bao bọc kín mít như vậy rốt cuộc là ai!

Trong lòng cậu có vô số suy đoán, nhưng đều không khớp với cỗ thi thể trong cành cây trước mắt!

Nhưng Phương Ngôn có thể chắc chắn, người này tuyệt đối không phải Đường Huyền Tông!

Khi Dương Quý Phi bay đến trước mặt cỗ thi thể kia, Phương

Ngôn có thể thấy trong mắt ả sự quyến luyến!

Cỗ thi thể này, chẳng lẽ là người yêu của Dương Quý Phi sao?

Phương Ngôn muốn xuống xem cho rõ, đúng lúc này, những cành cây hòe vốn bao bọc cỗ thi thể từ từ bung ra, tựa như một đóa hoa tươi đang nở rộ.

Khi Phương Ngôn nhìn thấy thi thể bên trong, cả người đều kinh ngạc đến ngây người!

Bởi vì trang phục trên thi thể là của thái giám triều Đường!

Lúc này Phương Ngôn nhìn Dương Quý Phi, cảm thấy người này thật kỳ lạ!

Sao lại thích một thái giám chứ?

Tiểu Long Nữ cũng nhìn thấy cảnh đó, che miệng nhỏ kinh ngạc nói: "...Không ngờ, chuyện này là thật!!!" Phương Ngôn khó hiểu nhìn cô, sau đó cô chậm rãi nói: "Tôi từng xem một cuốn thủ trát của cung đình Đại Đường!

Dương Quý Phi từng cùng Cao Lực Sĩ tư định chung thân, không ngờ Dương Quý Phi lại bị Thọ Vương Lý Mạo nhìn trúng!

Bọn họ bị chia rẽ một cách tàn nhẫn, Cao Lực Sĩ không muốn rời xa Dương Quý Phi, đã tự nguyện vào hoàng cung làm thái giám!

Mục đích của Cao Lực Sĩ chỉ là để được gặp Dương Quý Phi một lần, nghe nói người xúi giục cấm quân tạo phản lúc đó chính là ông ta!

Mục đích của ông ta là ép chết Đường Huyền Tông, nhưng không ngờ Dương Quý Phi cũng đã nảy sinh tình cảm với Đường Huyền Tông!

Cuối cùng không muốn để Cao Lực Sĩ sai lầm thêm nữa, đã chọn cách tự vẫn!

Cao Lực Sĩ thấy Dương Quý Phi chết, cuối cùng cũng chọn cách mai danh ẩn tích!" Phương Ngôn nghe Tiểu Long Nữ giải thích xong, lập tức hiểu rõ ngọn ngành!

Lại một đôi uyên ương bất hạnh dưới xã hội phong kiến!

Xinh đẹp là một tội lỗi!

Nhìn lại cả cuộc đời Dương Quý Phi thực ra cũng là một người đáng thương!

Sống không được ở bên nhau, chết cũng không thể chung huyệt!

Một việc chưa làm được, đã bị người xây dựng lăng mộ này hoàn thành hộ!

Nhưng mục đích của hắn thực sự không trong sáng, để Dương Quý Phi và Cao Lực Sĩ cách nhau một bức tường, không thể gặp mặt!

Mục đích là để kích phát oán khí của Cao Lực Sĩ hơn nữa!

Cùng người yêu cách tường trông ngóng, suốt ngày không thể gặp mặt!

Khúc Nghê Thường Vũ Y chỉ múa cho người mình yêu nhất!

Phương Ngôn đã hiểu, chẳng trách hương hoa hòe lại có công hiệu đó!

Đó là một loại kỳ vọng đối với người yêu, hoặc là sự chuộc tội!

Phương Ngôn lúc này, chậm rãi hít một hơi thật sâu!

Đôi uyên ương bất hạnh, hãy để khu rừng rậm này trở thành ngôi nhà cuối cùng của các người!

Việc các người chưa làm được, để tôi, Phương Ngôn, giúp một tay!

Phương Ngôn đã quyết định sẽ chôn cất đôi uyên ương bất hạnh

này cùng nhau, liền không còn do dự, nội lực tức thì bộc phát!

Luân Hồi Chỉ hướng về phía đầu Dương Quý Phi điểm tới!

Cao Lực Sĩ vốn đang nhắm mắt, vào khoảnh khắc này đột nhiên mở bừng đôi mắt!

Móng vuốt đen kịt sắc bén chộp về phía Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn!

"Keng!" Tiếng kim loại va chạm khiến hoa hòe trên cây không ngừng rơi xuống!

Sắc mặt Phương Ngôn kinh ngạc, với thực lực hiện tại của cậu, tuy không phải vô địch, nhưng ít nhất trong mộ có thể ngang tay với cậu cũng không có mấy ai!

Cao Lực Sĩ này có thể đỡ một chưởng của cậu mà không hề bị thương!

Phải biết rằng Luân Hồi Chỉ có thể thông thẳng âm dương, đối phó với Tống Tử, quỷ hồn đều có gia thành cực mạnh!

Vậy mà Cao Lực Sĩ lại có thể chống đỡ mà không bị thương!

Điều này khiến Phương Ngôn nhất thời không biết Cao Lực Sĩ rốt cuộc là thứ gì!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị tiếp tục đợt tấn công thứ hai, liền bị giọng nói của Cao Lực Sĩ làm cho kinh ngạc!

"Ta cảm ơn ngươi, đã cho ta có thể gặp được người ta yêu, nhưng ngươi không nên tấn công người yêu của ta!

Luân Hồi Chỉ đối với ta không có hiệu quả, vì ta căn bản không phải là quỷ hồn chi vật!" Phương Ngôn không dám tin nhìn Cao Lực Sĩ, nhìn âm khí không ngừng tỏa ra từ người hắn, khó hiểu hỏi: "Trên người ngươi âm khí nặng như vậy, lại nói với ta không phải là quỷ

hồn chi vật?

Nếu không phải quỷ hồn chi vật, tại sao không đột phá nơi này lên tìm Dương Quý Phi, với thực lực của ngươi hoàn toàn có thể làm được!" Nghe lời Phương Ngôn, Cao Lực Sĩ tự giễu nói: "Ta lên đó có thể làm gì?

Ta đã là một kẻ tàn phế, ta chỉ bảo vệ người ta yêu mà thôi!

Còn về việc âm khí của ta nặng như vậy, đó là vì ta đã dung hợp thân thể vào những cây hòe này rồi!" Nghe lời Cao Lực Sĩ, Phương Ngôn đã hiểu!

Cao Lực Sĩ bây giờ thực sự không thể gọi là quỷ hồn chi vật, nên gọi là yêu ma!

Chương 179

Âm khí trên người hắn là vì cây hòe thông âm, thân thể của hắn kết nối với âm giới!

Hắn là trụ cột của gian mộ thất này, là chỗ dựa của âm khí!

Có tác dụng nối trên tiếp dưới, để cho các Tống Tử trong mộ thất này đều duy trì trạng thái tỉnh táo!

"Hắn đã hứa hẹn cái giá gì, để ngươi cam tâm tình nguyện ở đây bảo vệ ngôi mộ này?" Nghe Phương Ngôn hỏi câu này, Cao Lực Sĩ cười lớn một cách âm u: "Hắn hứa với ta, vào ngày Xi Vưu bệ hạ trọng sinh, cũng là lúc người ta yêu sống lại!

Cũng là lúc ta trở lại làm người!

Năng lực của hắn không phải là tu vi nhỏ nhoi của ngươi có thể ngăn cản!

Vì cảm tạ ngươi đã giúp ta phá giải lời nguyền, ta mới nói cho ngươi nhiều như vậy, bây giờ ngươi có thể đi chết được rồi!" Cao Lực Sĩ vừa dứt lời, Phương Ngôn còn chưa kịp suy nghĩ, đã phát hiện vô số cành cây như những ngọn trường thương, không ngừng bắn về phía mình!

Lúc này Bàn Tử và Tiểu Long Nữ trên cây sợ hãi hét lên liên tục!

Sắc mặt Phương Ngôn âm trầm đến đáng sợ, phải đẩy nhanh tốc độ tiêu diệt Cao Lực Sĩ rồi!

Cậu có thể dựa vào tu vi cao thâm để né những đòn tấn công này, nhưng Bàn Tử và Tiểu Long Nữ đều là người trần mắt thịt!

Lúc này Phương Ngôn không còn chút do dự nào, cậu thả Tiểu Đông Tây ra, ra lệnh cho nó tấn công điểm yếu của Cao Lực Sĩ, chính

là Dương Quý Phi!

Tuy làm vậy không đạo đức, nhưng hiện tại đây là cách duy nhất để cứu Bàn Tử và Tiểu Long Nữ!

Tiểu Đông Tây là Kim Mao Thi Hống, đối phó với một Dương Quý Phi chưa đến cấp Phi Cương tự nhiên không thành vấn đề!

Chỉ thấy mái tóc vàng trên đầu Tiểu Đông Tây dựng đứng!

Miệng phát ra một tiếng gầm rống!

Móng vuốt đáng sợ đâm về phía Dương Quý Phi!

Cao Lực Sĩ ngừng tấn công, chuyển sang phòng thủ!

Phương Ngôn nhân cơ hội này đưa Bàn Tử và Tiểu Long Nữ lên tầng thứ tư, sau đó quay lại, phát hiện Tiểu Đông Tây đang bị Cao Lực Sĩ tấn công đến mức liên tục lùi lại!

Phương Ngôn không do dự rút Lục Long Kim Đao ra, chém mạnh vào những cành cây đang không ngừng tấn công Tiểu Đông Tây!

Có Phương Ngôn tham gia, áp lực của Tiểu Đông Tây lập tức giảm đi không ít!

Nó lại có cơ hội tiếp tục tấn công Dương Quý Phi!

Phương Ngôn nhìn Cao Lực Sĩ liều chết bảo vệ Dương Quý Phi, cảm thấy vô cùng kỳ lạ!

Thà bị Tiểu Đông Tây cào bị thương cũng phải bảo vệ đối phương, điều này không hợp logic!

Cao Lực Sĩ bây giờ là yêu ma, thân thể không thể miễn nhiễm với thi độc!

Dựa vào độc tính của Kim Mao Thi Hống gặp trong mộ Thành Cát Tư Hãn có thể độc chết cả thần thú thượng cổ, Cao Lực Sĩ lẽ ra đã

sớm độc phát thân vong, tại sao bây giờ một chút dấu hiệu trúng độc cũng không có?

Phương Ngôn đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác, yêu đan của Cao Lực Sĩ có thể giấu trên người Dương Quý Phi, hoặc là Dương Quý Phi chính là do yêu đan của Cao Lực Sĩ hóa thành!

Chỗ Dương Quý Phi mới là mệnh môn!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn không chút do dự, cùng Tiểu Đông Tây đồng loạt tấn công về phía Dương Quý Phi!

Trong lúc tấn công, Phương Ngôn vẫn luôn quan sát biểu cảm của Cao Lực Sĩ!

Phát hiện sắc mặt đối phương lúc này khó coi đến cực điểm, cậu hiểu rằng hướng tấn công của mình không sai!

Yêu đan ở chỗ Dương Quý Phi!

Thế là tần suất tấn công càng nhanh hơn!

Khi Phương Ngôn chém một đao vào đầu Dương Quý Phi, liền thấy Cao Lực Sĩ lập tức ôm đầu gào thét đau đớn!

Ngược lại, Dương Quý Phi một chút vết thương cũng không có, trên đầu Cao Lực Sĩ lại xuất hiện một vết đao dài!

Dịch thể màu xanh lục không ngừng tuôn ra từ đầu hắn!

Phương Ngôn thấy vậy, tò mò vô cùng!

Hệ thống cộng sinh sao?

Dương Quý Phi này căn bản là giả?

Sau đòn tấn công thăm dò này, Cao Lực Sĩ bảo vệ Dương Quý Phi càng thêm nghiêm ngặt!

Hắn dùng những ngọn mâu cây tỏa ra hàn quang xung quanh tạo

thành một thương trận!

“Tiểu Đông Tây, đi kiềm chế Cao Lực Sĩ, ta đi xông trận!” Phương Ngôn tay cầm Lục Long Kim Đao, vận Kim Chung Tráo đến cực hạn!

Bất chấp những ngọn mâu cây đâm tới, cậu cứ thế xông vào!

Bị Tiểu Đông Tây kiềm chế, Cao Lực Sĩ lúc này hoảng đến chết đi được!

Hắn hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, trực tiếp lao về phía Phương Ngôn!

Tất cả cành cây hòe cũng đồng loạt đâm về phía Phương Ngôn!

Phương Ngôn đối với điều này không hề để tâm, trong mắt chỉ chằm chằm nhìn Dương Quý Phi đang sợ hãi đến hoa dung thất sắc!

Sát khí kinh thiên trên Lục Long Kim Đao!

Chậm rãi đâm vào tim ả!

Khi Lục Long Kim Đao đâm vào cơ thể, những ngọn mâu cây sắc bén xung quanh Phương Ngôn đều dừng lại vào khoảnh khắc đó!

Sau đó từ từ hóa thành cành cây khô, không ngừng rơi xuống!

Lúc này Cao Lực Sĩ nắm lấy ngực Phương Ngôn, trong ánh mắt lộ ra vẻ mê mang, miệng lẩm bẩm: “Ngọc Hoàn, xin lỗi, ta đã không bảo vệ tốt cho nàng!

Kiếp sau, ta tuyệt đối không để bất kỳ ai cướp nàng khỏi ta lần nữa!” Cao Lực Sĩ vừa dứt lời, thân thể hắn tức thì nổ tung hóa thành bụi phấn!

Tất cả cây hòe trong không gian này cũng đồng thời hóa thành bụi phấn!

Phương Ngôn nhìn Dương Quý Phi bị Lục Long Kim Đao đâm thủng tim trước mắt, khi Cao Lực Sĩ hóa thành bụi phấn, khóe mắt ả chảy ra một giọt huyết lệ, sau đó thân thể vốn béo ú!

Đang với tốc độ mắt thường có thể thấy, hóa thành một đống xương khô!

Một cảm giác chua xót truyền đến trong lòng Phương Ngôn, mong kiếp sau hai người có thể ở bên nhau!

Chương 180

Sau đó tiếng của hệ thống kéo suy nghĩ của Phương Ngôn trở về hiện thực! *Keng, giết chết Cao Lực Sĩ, nhận được cấp bậc Kim Chung Tráo +1!* *Keng, giết chết Dương Quý Phi, nhận được cấp bậc Âm Dương Nhãn +1!* Tuy rằng Phương Ngôn đã một lần thông qua tầng thứ năm và tầng thứ sáu, nhưng lúc này cậu một chút cũng không vui!

Cậu bây giờ vô cùng căm hận kẻ đã xây dựng ngôi mộ này!

Hận không thể lập tức tìm ra hắn rồi băm vằm thành vạn mảnh!

Tuy không biết hắn ở đâu, nhưng Phương Ngôn đại khái có thể đoán được hắn muốn làm gì!

Từ lời của Cao Lực Sĩ, cậu biết được, hắn muốn hồi sinh Xi Vưu!

Truyền thuyết về Xi Vưu, Phương Ngôn đã nghe như sấm bên tai!

Đại ma thần thời thượng cổ này, chẳng lẽ có cơ hội hồi sinh sao?

Thông tin đáng sợ này, Phương Ngôn cảm thấy bây giờ mình phải báo cho quan gia!

Bước vài bước, Phương Ngôn nhảy lên tầng thứ tư, thấy Bàn Tử lúc này đã tỉnh, đang nằm trên đất không ngừng rên rỉ!

Cậu liền khó hiểu hỏi: “Bàn Tử, ông bị ma ám à?” Nghe tiếng Phương Ngôn, Bàn Tử lập tức có tinh thần, rên rỉ nói: “Cháu trai lớn, không biết tại sao Bàn gia lại quên hỏi số điện thoại của đám tiên nữ hôm qua!

Mỗi người đều xinh đẹp tinh xảo, Bàn gia cả đêm thi triển hết mười tám môn võ nghệ!

Mệt quá, quên hỏi số điện thoại rồi, Bàn gia có lỗ không chứ!" Nghe lời Bàn Tử, trên đầu Phương Ngôn lập tức đổ mồ hôi lạnh!

Mẹ kiếp, nếu ông mà biết mình thi triển võ nghệ cả đêm với một cái cây, tôi sợ ông sẽ treo cổ tự tử mất!

Nhưng những lời này không thể nói với Bàn Tử, nếu không gã này chắc sẽ suy sụp từ đây!

Tiểu Long Nữ thấy Phương Ngôn lúc này dường như có tâm sự, bèn hỏi: "Phương Ngôn, Cao Lực Sĩ ở dưới không phải đã giải quyết xong rồi sao?

Sao lại cau mày ủ dột vậy?" Phương Ngôn thở dài một hơi: "Cô quên chuyện đám người xây mộ muốn hồi sinh Xi Vưu mà Cao Lực Sĩ nói rồi à?" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, không dám tin nhìn Phương Ngôn kinh ngạc nói: "Cậu nói là ma thần Xi Vưu thượng cổ đó sao?

Gã đó không phải là trong truyện thần thoại à?

Chờ đã, chẳng lẽ là thật?" Bàn Tử vừa dứt lời, liền nghe một giọng nói quen thuộc truyền đến!

"Xi Vưu thật sự tồn tại, không phải là truyền thuyết thần thoại!

Chỉ là Xi Vưu chỉ là một danh xưng!" Phương Ngôn vui mừng, nhìn Muộn Du Bình đang từ cầu thang tầng ba đi xuống, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Ca, sao anh lại quay lại?

Không phải đi xử lý chuyện gia tộc rồi sao?" Lúc này Phương Ngôn thấy Muộn Du Bình vẻ mặt ngưng trọng!

Sau đó ngữ khí nghiêm túc nói: "Cả nhà Trương Khải Sơn đã bị tàn sát hết rồi!

Tôi tìm thấy một tấm bản đồ của ngôi mộ này trong nhà!

Tôi phát hiện ngôi mộ này không phải mười tám tầng mà là chín tầng!

Ở tầng thứ chín có một thiết bị nổ!

Tôi lo các cậu sẽ bị chôn vùi dưới đáy biển, nên tôi đã đến!" Nghe lời Muộn Du Bình, sắc mặt Phương Ngôn biến đổi, thông tin này đến quá kịp thời!

Bây giờ họ đã dọn dẹp xong sáu tầng, cách tầng thứ chín chỉ còn ba tầng nữa!

Nếu Muộn Du Bình không nhắc nhở, Phương Ngôn chắc chắn sẽ nghĩ ngôi mộ này có mười tám tầng!

Khi chạm vào thiết bị nổ đó, vụ nổ thực ra không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là áp lực dưới đáy biển!

Dựa theo chiều cao mỗi tầng của ngôi mộ này, đến tầng thứ chín sẽ đạt độ sâu hơn 200 mét dưới biển!

Nếu nổ ở nơi đó, họ sẽ phải chịu áp suất của 200 mét nước biển!

Lúc đó cậu có thể không sao, nhưng Bàn Tử và Tiểu Long Nữ thì không ổn rồi!

Phổi của họ có thể bị tổn thương nghiêm trọng!

Bàn Tử và Tiểu Long Nữ cũng ý thức được điểm này, sắc mặt sợ đến trắng bệch!

Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói: "Tiểu Ca, anh đúng là mưa đúng lúc, Bàn Tử suýt chút nữa đã đi dạo một vòng trên lằn ranh sinh tử rồi!

May mà anh đến kịp, nói cho chúng tôi biết tình báo quan trọng như vậy!" Muộn Du Bình không nói gì, sắc mặt khó coi đến cực điểm!

Phương Ngôn nhận ra manh mối, bèn hỏi: "Tiểu Ca, không lẽ Xi

Vưu có liên quan đến bí mật mà gia tộc anh bảo vệ?" Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình gật đầu!

"Hít!" Phương Ngôn, Bàn Tử và Tiểu Long Nữ ba người đồng thời hít một hơi khí lạnh!

Chết cũng không ngờ, bí mật mà Trương gia bao đời bảo vệ lại là Xi Vưu!

Chẳng trách mỗi đời Trương gia đều ra ngoài, tìm kiếm Ngũ Bảo!

Mục đích là không để Ngũ Bảo rơi vào tay kẻ có lòng dạ!

Phương Ngôn không dám tin hỏi: "Có một đám người muốn hồi sinh đại ma thần Xi Vưu này!

Họ muốn hủy diệt thế giới sao?" Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình lắc đầu, chậm rãi nói: "Xi Vưu không phải là ma thần, hắn cũng là một Tống Tử, một đại Tống Tử trên cả Hạn Bạt!

Thời Chiến Quốc, hắn từng xuất hiện gây họa loạn cả thế giới!

Sau đó dường như bị Tần Thủy Hoàng đánh bại, nhưng không giết được!

Nhưng Tần Thủy Hoàng cũng đã chết trong trận chiến đó!

Tôi đã đọc qua cổ tịch của gia tộc và phát hiện những thông tin này!" Phương Ngôn bây giờ hoàn toàn bị thông tin mà Muộn Du Bình mang đến làm cho kinh ngạc!

Ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng bị lôi vào sao?

Xi Vưu là một đại Tống Tử trên cả Hạn Bạt, vậy rất có khả năng Tần Thủy Hoàng cũng đã biến thành Tống Tử!

Tướng Thần huyết mạch, là huyết mạch của cương thi thủy tổ, đối với huyết mạch của mình có sự hiểu biết sâu sắc!

Muốn khống chế một người là vô cùng dễ dàng!

Vậy với tư cách là Xi Vưu, huyết mạch trên cả cương thi thủy tổ, rốt cuộc sẽ đáng sợ đến mức nào?

Phương Ngôn lập tức có nhận thức về sự không đủ thực lực của mình!

Nếu muốn ngăn cản những Tống Tử đáng sợ này họa loạn thế giới!

Thì cần phải nâng cao thực lực!

Chương 181

"Tiểu Long Nữ, bây giờ có thông tin gì thì đừng giấu nữa, trước tiên hãy cho tôi biết thân phận của Cừu Đức Khảo đi!

Bây giờ sự việc đã phát triển đến mức không thể kiểm soát được nữa rồi!

Nếu thật sự để đám người Cừu Đức Khảo hồi sinh Xi Vưu, thì cả thế giới e rằng sẽ biến thành thiên đường của cương thi!" Nghe lời Phương Ngôn, Tiểu Long Nữ gật đầu!

Vốn dĩ sau hai lần tâm sự sâu sắc với Phương Ngôn, trái tim cô đã xác định chọn Phương Ngôn!

Nếu không phải vì vội vàng đi tìm Bàn Tử, cô đã chuẩn bị nói thẳng cho Phương Ngôn những thông tin tình báo mà mình nắm giữ rồi!

"Thực ra gia tộc tôi vẫn luôn truy lùng Cừu Đức Khảo!

Hoặc là tổ chức đứng sau hắn!

Nói gia tộc thực ra không chính xác, tôi nên gọi là tổ chức!

Tổ chức của tôi do chín đại gia tộc tạo thành!

Gia tộc của tôi là Tiêu gia!

Gia tộc tương ứng quản lý là Hoắc gia!

Vì vậy tôi mới trở thành bạn thân của Tú Tú!

Tổ chức của chúng tôi vẫn luôn là người bảo vệ An Lạc!" "Cừu Đức Khảo xuất hiện đột ngột vào hơn bảy mươi năm trước, lúc đó hắn xuất hiện trong Lão Cửu Môn với thân phận thương nhân đồ cổ!

Lúc đó, chúng tôi không nghi ngờ thân phận của hắn, dù sao Lão

Cửu Môn cũng là gia tộc cấp dưới của cả tổ chức chúng tôi!

Việc họ làm vốn là tuần tra các lăng mộ lớn trong lãnh thổ An Lạc xem có Tống Tử nghịch thiên tồn tại không!

Đương nhiên cũng phụ trách thu gom tài sản!" "Nhưng sau khi Ngô Lão Cẩu từ một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc mang ra một cuộn bạch thư bán cho Cừu Đức Khảo!

Hành vi của Cừu Đức Khảo khiến chúng tôi vô cùng bất ngờ, hắn đã đi trộm lăng Tần Thủy Hoàng!

Sau đó không biết vì sao lại rút lui, sau khi lăng Tần Thủy Hoàng bị trộm, chúng tôi khẩn cấp sửa chữa lăng Tần Thủy Hoàng, mới phát hiện ra kỳ tích vĩ đại này!

Nhưng khi chúng tôi khai quật lăng Tần Thủy Hoàng, đã tìm thấy một viên dạ quang châu ở bên trong, vì viên dạ quang châu này mà tổ chức đã bị tấn công!" "Chúng tôi bị Cừu Đức Khảo và một Huyết Thi đeo mặt nạ tấn công!

Hai người thực lực cực mạnh, đặc biệt là thi độc của Huyết Thi kia khiến chúng tôi bó tay!

Cuối cùng tổ chức tuy đã đẩy lùi chúng, nhưng cũng tổn thất nặng nề, chúng tôi buộc phải chọn cách ẩn thế!" "Mặt nạ da người trên mặt Cừu Đức Khảo đã bị tôi phá hủy trong trận chiến!

Tôi phát hiện người này căn bản không phải người An Lạc!

Sau đó Cừu Đức Khảo cũng bốc hơi khỏi nhân gian sau cuộc tấn công đó!

Mãi cho đến gần đây cái tên Cừu Đức Khảo mới xuất hiện trở lại!" "Tôi nghi ngờ mục đích thực sự của Cừu Đức Khảo là đến lăng Tần Thủy Hoàng để lấy một thứ quan trọng!

Bây giờ nghe anh nói, tôi đã biết, hắn đến lăng Tần Thủy Hoàng để lấy chìa khóa mở mộ thất của Xi Vưu!" Sau khi nghe Tiểu Long Nữ kể về thông tin của Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn biết rằng Thiết Diện Sinh trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung là cùng một phe với Cừu Đức Khảo!

Vì vậy chuyện lúc đầu ở Long Lĩnh Mê Quật đi cứu Hoắc Tú Tú mà gặp phải Thiết Diện Sinh đã được giải thích rõ!

Vậy tại sao Thiết Diện Sinh lại xuất hiện trong Bạch Cốt Mộ?

Phương Ngôn biết rằng sau khi ra khỏi đây, cậu phải đến lăng Tần Thủy Hoàng xem thử!

Bí mật ẩn giấu ở đó quá sâu rồi!

Sau đó Phương Ngôn kiểm tra vết thương ở chân của Muộn Du Bình, phát hiện đã hồi phục như cũ, mới chậm rãi nói: "Tiểu Ca, ngôi mộ này còn lại ba tầng, chúng ta cùng đi xem đi, đợi chuyện ở đây kết thúc, tôi sẽ bắt đầu giúp anh tìm Ngũ Bảo!" Muộn Du Bình gật đầu, sau đó ném bản đồ mộ thất cho Phương Ngôn. *Keng, nhận được một tấm bản đồ mộ thất vô danh, Giám Định Thuật +1!* Phương Ngôn xem qua bản đồ một lần, phát hiện tầng thứ tư xác thực là một xác ướp, xem ra Tống Tử ở tầng thứ tư đã vượt quan tài mà bỏ chạy!

Những thứ khác cũng giống như Muộn Du Bình nói!

Chỉ là trên bản đồ, tầng thứ bảy vẽ đầy mũi tên, tầng thứ tám vẽ một cái cây cổ thụ cong vẹo, tầng thứ chín vẽ một con sông, không hiểu ý nghĩa là gì!

Là để báo cho người vào mộ biết bên trong có cơ quan cạm bẫy sao?

Hay là để báo cho người vào mộ biết những người này chết như thế nào?

Phương Ngôn gạt bỏ ý định tiếp tục suy nghĩ về nội dung bản đồ, chậm rãi mở miệng: "Bây giờ chúng ta xuống dưới đi, sớm giải quyết chuyện ở đây!" Mọi người nghe lời Phương Ngôn, đều chậm rãi đứng dậy.

Ngay cả Bàn Tử cũng vịn eo đứng lên.

Mọi người từ tầng bốn thả dây thừng xuống nhanh chóng đến tầng sáu, phát hiện tầng này không có cơ quan đi xuống!

Phương Ngôn cẩn thận đối chiếu với bản đồ, cũng không phát hiện thông tin về cơ quan ở tầng thứ sáu!

Trong lúc Phương Ngôn đang bó tay, Bàn Tử không biết đã chạm vào thứ gì, mặt đất tầng sáu tức thì mở ra một cái hố khổng lồ, bốn người đều rơi xuống!

Khi Phương Ngôn sắp chạm đất, cậu phát hiện mặt đất đầy hàn quang lấp lánh!

"Bên dưới có thương trận, Tiểu Ca cứu Bàn Tử!" Nói xong, Phương Ngôn ôm lấy Tiểu Long Nữ, không ngừng chuyển đổi tư thế rơi trong không trung!

Kim Chung Tráo bao phủ toàn thân, sau đó tiếp đất!

"Rắc!" Tiếng mũi tên bị giẫm nát!

"Vút vút vút!" Nghe âm thanh này, sắc mặt Phương Ngôn biến đổi!

"Cẩn thận, có cơ quan!" Phương Ngôn vừa dứt lời, cả mộ thất tầng thứ bảy lập tức sáng bừng!

Khi mọi người nhìn thấy diện mạo thực sự của tầng này, tất cả đều hít một hơi khí lạnh!

Vô số mũi tên đang bay về phía họ, Phương Ngôn hai tay cắm

xuống đất, dùng sức mạnh, một tấm đá nặng cả tấn bị nhấc lên!

Cậu vội vàng hét lên: "Tất cả trốn vào trong này, nhanh lên!" Muộn Du Bình, Tiểu Long Nữ, Bàn Tử ba người không do dự, trực tiếp trốn xuống dưới tấm đá!

Chỉ có một mình Phương Ngôn chống đỡ tấm đá, lộ mình ra ngoài dưới sự tấn công của mưa tên! *Keng, bị mũi tên tấn công, nhận được kinh nghiệm Kim Cương Tráo +1!* *Keng, bị mũi tên tấn công, nhận được kinh nghiệm Kim Cương Tráo +1!* *Keng, bị mũi tên tấn công, nhận được kinh nghiệm Kim Cương Tráo +1!* Tiểu Long Nữ ở dưới tấm đá, nhìn Phương Ngôn, trong mắt ánh lên tia sáng!

Đây có phải là người đàn ông của Tiêu Long Nữ ta không?

Tú Tú, xin lỗi, tôi nhất định phải tranh giành với cậu!

Mưa tên bắn khoảng một phút đồng hồ mới từ từ kết thúc!

Lúc này trên tấm đá mà Phương Ngôn đang nâng, cắm đầy mũi tên, trước người cậu, mũi tên chất thành sông!

Trong thời gian ngắn ngủi một phút đồng hồ, gần như đã bắn ra một vạn mũi tên!

Chương 182

Những người trốn dưới tấm đá sau khi không còn nghe thấy tiếng vút vút nữa, mới từ từ chui ra!

Khi họ nhìn thấy mọi thứ trong mộ, miệng há to, không có dũng khí nói ra một câu nào!

Bởi vì họ thấy vô số âm binh đang cầm cung tên nhắm vào mình!

Phía sau chúng, có một nam tử bị tên cắm đầy người, lơ lửng trên không!

Cuối cùng, Bàn Tử thần kinh thô nhất phản ứng đầu tiên.

"Mẹ kiếp, tầng này cũng quá mạnh rồi đi?

Tôi muốn tố cáo, người xây ngôi mộ này chắc chắn đã hack game!" Phương Ngôn nhìn trang phục trên người những âm binh này, biết chúng là từ thời nhà Tùy!

"Thời nhà Tùy có nhân vật nổi tiếng nào bị tên bắn chết không?" Hàng trăm hàng nghìn âm binh, Phương Ngôn không để vào mắt, ánh mắt của cậu vẫn luôn dán chặt vào nam tử đang lơ lửng trên không!

Tiểu Long Nữ cũng nhìn nam tử toàn thân cắm đầy tên kia, sau đó chậm rãi mở miệng: "Trang phục trên người hắn là kiểu cuối thời Tùy, đầu thời Đường!

Dựa vào tướng quân bị tên bắn chết trong khoảng thời gian này, chỉ có La Thành!" Nghe Tiểu Long Nữ giải thích, mọi người kinh hãi thất sắc, không ngờ tầng này lại là Lãnh Diện Hàn Thương Tiếu La Thành, hảo hán thứ bảy thời Tùy Đường bị Lý Kiến Thành bày kế sát hại!

Chẳng trách La Thành lại hóa thi, hắn đã thỏa mãn tất cả điều kiện

hóa thi!

Có oán khí, có chấp niệm!

Sau khi Phương Ngôn nhớ lại thông tin về La Thành trong đầu, cậu chậm rãi mở miệng: "Tiểu Ca, bảo vệ an toàn cho họ, tôi đi diệt hết đám âm binh này!

Có đám âm binh này bảo vệ, tôi căn bản không thể phá giải được tầng này!" Phương Ngôn vừa dứt lời, liền thấy hàng trăm hàng nghìn âm binh kia tức thì chui vào lòng đất!

Sau đó biến mất trước mắt mọi người!

Tình huống đột ngột này khiến Phương Ngôn ngơ ngác!

Chẳng lẽ đám âm binh này không phải để bảo vệ La Thành sao?

Trong lúc Phương Ngôn còn chưa nghĩ thông, chỉ thấy La Thành đang lơ lửng giữa không trung, chậm rãi mở mắt!

"Kẻ nào dám cùng ta một trận?" Nghe lời nói mang theo sát khí lạnh lẽo của La Thành, Phương Ngôn cảm nhận khí tức của gã này, phát hiện đã tiến hóa đến trình độ Cương Vương (trên Phi Cương, dưới Hạn Bạt)!

Sau đó cậu lặng lẽ rút Lục Long Bảo Đao từ không gian dị nguyên ra, đi về phía La Thành!

Lục Long Kim Đao chỉ thẳng vào La Thành đang ở trên không, khí thế đáng sợ từ cơ thể Phương Ngôn tỏa ra!

Cậu hét lớn một tiếng: "Chết!" Phương Ngôn vừa dứt lời, liền thấy La Thành từ bức tường vốn trống không, rút ra một cây trường thương đen kịt đâm về phía Phương Ngôn!

Nhìn sát khí nồng nặc tỏa ra từ cây trường thương đó, Tiểu Long Nữ bất giác che miệng, trong mắt kinh hãi hét lên: "Phương Ngôn, cẩn

thận!" Bàn Tử vẻ mặt không quan tâm khuyên nhủ: "Vợ của cháu trai ta, cô chưa đủ hiểu chồng mình rồi, một La Thành thôi mà, cho dù Lý Nguyên Bá đến, nó cũng không sợ đâu!

Cô cứ yên tâm xem trên người La Thành có bảo vật nào đáng tiền là được rồi, lát nữa Bàn gia lên mò xác, cô chỉ đạo cho tôi nhé!" Tiểu Long Nữ thấy trong trận chiến giữa Phương Ngôn và La Thành, cậu không hề tỏ ra yếu thế, mới từ từ yên tâm, thuận theo lời Bàn Tử, nhìn vào trang sức trên người La Thành!

Nhưng khi nhìn kỹ, cô phát hiện trang sức trên người La Thành rất lộn xộn!

Có của nhà Minh, có của nhà Tần, cũng có của nhà Tùy!

Điều này khiến cô vô cùng kỳ quái, khó hiểu lẩm bẩm: "Thật kỳ lạ, tại sao trên người La Thành lại có y phục thời nhà Minh chứ?

Cái mũ quan trên đầu lại là của nhà Tần!

Bàn Tử, lát nữa nếu có mò xác, ngàn vạn lần đừng bỏ sót cái mũ quan đó nha!" Bàn Tử hưng phấn gật đầu, vừa định nói, liền nghe Muộn Du Bình mở miệng: "Cô cũng phát hiện ra rồi sao?

Trang sức trên người La Thành này đều là đồ hỗn hợp!

Không biết cô có phát hiện không, mũi tên cắm trên người La Thành toàn bộ đều là mũi tên cuối thời nhà Tần!

Nhưng mũi tên bắn về phía chúng ta lại là cuối thời nhà Minh!" Một câu nói của Muộn Du Bình khiến Tiểu Long Nữ lập tức bất minh giác lệ (không hiểu nhưng thấy lợi hại)!

Bàn Tử không tin, nhặt một mũi tên trên đất lên, sau đó đối chiếu với mũi tên trên người La Thành!

Không khỏi sững sờ: "Đúng là không giống nhau thật!

Tiểu Ca, La Thành là nhân vật thời Tùy Đường, sao trên người lại trúng tên thời nhà Tần chứ?

Tầng này đúng là tà môn, không lẽ ba tầng cuối cùng các đại Tống Tử đã liên hợp lại rồi sao?

Muốn lập một liên minh Tống Tử để chống lại chúng ta à?" Lời của Bàn Tử như một ngọn đèn sáng, tức thì chiếu rọi tâm trí Muộn Du Bình!

Đúng rồi, sao mình không nghĩ đến, Tống Tử cũng sẽ liên hợp với nhau chứ?

Nếu Tống Tử thành lập liên minh công thủ, vậy những chuyện kỳ quái trên người La Thành đều được giải thích rõ!

Việc âm binh rút lui cũng được giải thích rõ, có khả năng đám âm binh đó không phải bảo vệ La Thành, mà là bảo vệ Tống Tử ở dưới!

Sau khi thông suốt mọi chuyện, Muộn Du Bình hét lớn: "Phương Ngôn, tốc chiến tốc thắng, La Thành chỉ là vai phụ, bên dưới còn có kẻ lợi hại hơn!

Đám âm binh ban nãy có khả năng là hộ vệ của Tống Tử bên dưới!

Chúng rút lui có thể là đi kích hoạt Tống Tử bên dưới rồi!" Phương Ngôn nghe lời Muộn Du Bình, sắc mặt khó coi đến cực điểm, cậu biết ngôi mộ này ngày càng khó đối phó, sau khi chém một đao đẩy lùi La Thành, cậu chậm rãi mở miệng: "Tôi biết rồi!" Thương pháp của La Thành gây ra phiền toái lớn cho Phương Ngôn!

Về võ lực, Phương Ngôn có thể áp đảo La Thành, nhưng thương pháp của La Thành luôn có thể vừa vặn chống đỡ được đòn tấn công của Phương Ngôn, điều này khiến cậu không thể hạ gục La Thành trong thời gian ngắn nhất!

Phương Ngôn lập tức triệu hồi Tiểu Đông Tây ra, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng thì đột nhiên phát hiện dưới đất xuất hiện vô số trường mâu đâm lên, Phương Ngôn lập tức lùi lại trước mặt Muộn Du Bình và những người khác.

Vẻ mặt ngưng trọng nhìn trước mặt La Thành không ngừng xuất hiện âm binh!

Lần này xuất hiện không chỉ có cung thủ trước đó, mà còn có trường thương binh, thậm chí có không ít kỵ binh!

Trận thế như vậy cho Phương Ngôn cảm giác như mình đang đối mặt với một đội quân thời cổ đại!

Bầu không khí trong mộ thất vào khoảnh khắc này âm u đến đáng sợ!

Một hai âm binh thì dễ giải quyết, nhưng khi hàng trăm hàng nghìn âm binh đứng trước mặt mấy người, cảm giác chấn động đó khiến nhóm Phương Ngôn không khỏi nuốt nước bọt!

Mấu chốt không chỉ có vậy, trước mặt đám âm binh đó còn đứng ba Tống Tử!

Người thứ nhất là La Thành đã chiến đấu với Phương Ngôn trước đó!

Người thứ hai mình mặc long bào, tay cầm bảo kiếm, người này lúc sống là hoàng đế, nhưng nhìn vào oán khí ngút trời của đối phương, chắc hẳn là một vị vua mất nước!

Người thứ ba tay cầm một cây Bá Vương Thương, sát khí đáng sợ của hắn khiến ngay cả Phương Ngôn cũng cảm thấy sắc mặt có chút khó coi.

Trên đầu thương của hắn xiên một xác ướp khô quắt, Phương Ngôn biết đó chính là xác ướp đã vượt quan ở tầng thứ tư!

Dải băng rách nát trên người xác ướp cho thấy người trước mắt này đáng sợ đến mức nào, ngay cả xác ướp đã được nuôi dưỡng không biết bao lâu cũng chết thảm dưới thương của hắn!

Chương 183

"Ực, ực!" Tiếng nuốt nước bọt không ngừng truyền ra từ Bàn Tử và Tiểu Long Nữ, dưới áp lực kinh khủng, Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

"Cháu trai lớn, rút thôi, mẹ kiếp không đánh nổi nữa rồi!

Một hai tên chúng ta còn đối phó được, đây là cả một đội quân đấy!" Thấy Phương Ngôn không trả lời, Tiểu Long Nữ cũng lo lắng khuyên nhủ: "Đúng vậy, Phương Ngôn, chúng ta rút lui đi, với trận thế thế này, chúng ta không thể nào đánh lại được, tôi sẽ quay về gọi cứu viện, tình hình ở đây phải cần toàn bộ tổ chức của tôi xuất động mới giải quyết được!" Phương Ngôn không trả lời, lúc này ánh mắt của cậu hoàn toàn dán chặt vào nam tử cầm Bá Vương Thương!

Bởi vì chỉ có nam tử đó mới có thể khiến Phương Ngôn cảm nhận được cảm giác nguy hiểm!

Kể từ khi có được hệ thống, Phương Ngôn đã lâu không có cảm giác nguy hiểm!

Hôm nay xuống mộ lại gặp một người có thể mang lại cảm giác nguy hiểm cho mình, cậu rất tò mò về thực lực của đối phương!

Rốt cuộc hắn có năng lực gì, có thể khiến một người đàn ông trở nên mạnh mẽ hơn khi xuống mộ, lại cảm nhận được cảm giác nguy hiểm trong mộ!

"Tiểu Ca, anh đưa hai người họ rời đi trước, tôi sắp đại khai sát giới rồi!

Chuyện ở đây giao cho tôi, tôi sẽ giải quyết!" Nghe lời Phương Ngôn, Bàn Tử, Tiểu Long Nữ không thể tin nổi nhìn cậu.

Tiểu Long Nữ lo lắng đến sắp khóc: “Phương Ngôn, anh đừng đùa nữa được không, bây giờ không phải là lúc thể hiện anh hùng!

Anh không thấy đối phương có bao nhiêu người sao?

Trận thế thế này căn bản không phải chúng ta có thể đối phó được đâu!” Bàn Tử cũng vội vàng khuyên: “Cháu trai lớn, tao biết mày lợi hại, điều này không cần chứng minh nữa, nhưng chúng ta thật sự phải đi, một mình mày không thể nào đánh thắng được đâu!” Muộn Du Bình thì thần sắc u ám, chậm rãi nói: “Rút thôi, nếu tôi không nhìn lầm, người thứ hai là hoàng đế cuối cùng của nhà Minh, Chu Do Kiểm!

Cũng là một Cương Vương!

Thực lực của cậu đối phó chắc không có vấn đề, nhưng người thứ ba, e rằng cậu đối phó cũng khó!

Từ vũ khí của hắn, tôi có thể khẳng định, người này chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ đã tự vẫn ở Ô Giang khẩu năm xưa!

Một Hạn Bạt!

Thật không ngờ ở đây tôi lại gặp được một Hạn Bạt!

Chẳng trách mộ huyệt lại phải xây dưới đáy biển, nếu không đã sớm xích địa thiên lý (đất khô ngàn dặm) rồi!” Phương Ngôn nghe lời Muộn Du Bình xong, nhìn Hạng Vũ trong lòng cũng kinh ngạc!

Cái người đã phá phủ trầm chu (đập nồi dìm thuyền), tử chiến đến cùng Sở Bá Vương sao?

Sinh làm người hùng, chết cũng làm quỷ hùng!

Không ngờ sau khi chết thật sự đã làm quỷ hùng!

Hạn Bạt sao?

Thật khiến người ta phấn khích!

Trong mắt Phương Ngôn lộ ra ánh mắt hiếu chiến, chậm rãi nhìn về phía Muộn Du Bình nói: "Anh cứ lên trước đi, yên tâm tôi đối phó được!

Có thể cùng Sở Bá Vương một trận, cơ hội như vậy tôi sẽ không bỏ lỡ đâu!" Muộn Du Bình nhìn biểu cảm lúc này của Phương Ngôn, trong lòng lập tức chùng xuống!

Anh hiểu Phương Ngôn đã hạ quyết tâm rồi, không nói gì, chỉ dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Phương Ngôn!

Mọi thứ đều không cần nói ra, huynh đệ bảo trọng!

Sau đó anh dùng tốc độ cực nhanh đánh ngất Bàn Tử và Tiểu Long Nữ, dùng dây thừng trói họ lại, dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi tầng này!

Thực lực của Phương Ngôn, Muộn Du Bình có hiểu biết, đối mặt với Hạn Bạt nếu không địch lại muốn chạy, không có vấn đề gì!

Nhưng ba người họ không có thực lực đó, đối mặt với một Hạn Bạt, hai Cương Vương!

Ở lại đây chỉ là gánh nặng!

Không còn vướng bận, Phương Ngôn lúc này không thể nhịn được nữa trái tim muốn một trận chiến!

Phương Ngôn cười lớn: "Muốn hỏi trong mộ ai mạnh nhất, chỉ có mình Phương Ngôn ta mà thôi!" Nói xong, Lục Long Kim Đao chém về phía Hạng Vũ!

Đồng thời Tiểu Đông Tây cũng bắt đầu tàn sát trong đám âm binh!

Nhìn thấy khoảnh khắc Phương Ngôn tấn công, trên mặt Hạng Vũ lộ ra vẻ ngạc nhiên, trước đó thấy Muộn Du Bình chuẩn bị rút lui, hắn tưởng nhóm Phương Ngôn muốn bỏ chạy, nhưng không ngờ, chỉ có

ba người rút lui, người cho hắn cảm giác thân thiết này lại chọn ở lại!

"Với tư cách là cương thi thủy tổ, tại sao ngươi lại kết bè với loài người?

Chỉ cần ngươi thần phục ta, ta sẽ tha cho ngươi rời đi!" Hạn Bạt đã sớm không thể dùng tiêu chuẩn của cương thi để đánh giá đối phương rồi!

Thi thể có thể trở thành Hạn Bạt, trí lực không khác gì người thường, thậm chí còn cao hơn người bình thường!

Sinh vật này gọi là thần cũng không quá lời!

Hạng Vũ chỉ nhẹ nhàng dùng Bá Vương Thương điểm một cái, đã chặn được Lục Long Bảo Đao của Phương Ngôn!

Sau đó hắn chậm rãi mở miệng: "Đề nghị ban nãy của ta, ngươi không suy nghĩ một chút sao?

Thực lực của ngươi hiện tại chỉ kém một chút là đạt đến trình độ Hạn Bạt rồi, giết thì quá đáng tiếc!" Nghe lời Hạng Vũ, trong lòng Phương Ngôn lập tức có chút giác ngộ!

Cậu vẫn luôn không biết thực lực của mình hiện tại đang ở giai đoạn nào, hôm nay cuối cùng cũng biết rồi, đỉnh của Cương Vương, dưới Hạn Bạt!

Những ngôi mộ bình thường, Phương Ngôn xuống đã không còn ý nghĩa gì nữa!

Chỉ có những ngôi mộ giấu đại Tống Tử hàng đầu mới có thể kích thích tâm trí khám phá của Phương Ngôn!

Còn về lời khuyên thần phục của Hạng Vũ, Phương Ngôn căn bản không nghe lọt tai!

Phương Ngôn sau khi đối đầu với Hạng Vũ một lần rồi lùi lại, khí

tức Tướng Thần huyết mạch toàn thân bộc phát, gầm lên: “Thần phục cái mẹ nhà ngươi, Phương Ngôn ta cả đời này tuyệt đối không cúi đầu trước bất kỳ ai!

Sinh tử xem nhẹ, không phục thì tới!” Hạng Vũ cười lạnh nhìn Phương Ngôn, giọng điệu châm chọc: “Kẻ cuối cùng nói chuyện với ta như vậy, đã bị ta xiên chết, nếu đã cho mặt mũi mà không cần, vậy thì ở lại đây cung cấp năng lượng cho ta đi!” Nói xong, Bá Vương Thương trong tay Hạng Vũ mang theo thế lực bổ núi, đập mạnh vào Lục Long Kim Đao của Phương Ngôn, Phương Ngôn giơ đao đỡ, trong nháy mắt, thanh Lục Long Kim Đao đã theo cậu bấy lâu bị đập ra vết nứt!

Sắc mặt Phương Ngôn đại biến, lực đạo của Hạng Vũ cho cậu cảm giác vượt qua mười vạn cân!

Cánh tay Phương Ngôn cũng cảm thấy một trận tê dại!

Nhìn ánh mắt khinh thường của Hạng Vũ, Phương Ngôn biết tình hình hiện tại đối với mình có chút không ổn!

Cậu đã quá tự đại, sức chiến đấu của Hạn Bạt và Cương Vương căn bản không cùng một chiều không gian!

Nhìn thấy Tiểu Đông Tây bị hai Cương Vương truy sát dần dần không chống đỡ nổi nữa, Phương Ngôn quyết định trước tiên cày một đợt kinh nghiệm để thăng cấp!

Vì Tiểu Đông Tây và Phương Ngôn tâm ý tương thông, nên căn bản không cần Phương Ngôn nói với nó.

Chỉ cần giao tiếp trong tâm trí là được!

“Tiểu Đông Tây, quay về không gian dị nguyên nghỉ ngơi đi, còn lại để ta!” Sau khi thu Tiểu Đông Tây về không gian dị nguyên, Phương Ngôn xông vào trận doanh của đám âm binh!

Chương 184

Mục tiêu của cậu là trước tiên giết hết đám âm binh này để cày một ít thực lực! *Keng, tiêu diệt trường thương binh, nhận được Sức mạnh +1!* *Keng, tiêu diệt kỵ binh, nhận được Sức mạnh +1!* *Keng, tiêu diệt cung thủ, nhận được Tốc độ +1!* Hạng Vũ thấy vậy, không hiểu Phương Ngôn đang làm gì?

Hắn thực sự không hiểu, Phương Ngôn giết hết đám người này thì có tác dụng gì chứ?

Khoảng cách về đẳng cấp không thể bù đắp được!

Nhưng Hạng Vũ cũng có sự kiêu ngạo của mình, hắn khinh thường Phương Ngôn!

Cầm Bá Vương Thương đứng đó!

Thậm chí miệng còn ngân nga một khúc hát, Phương Ngôn nghe được cũng kinh ngạc.

Mẹ kiếp, không phải là Bá Vương Biệt Cơ sao?

Hạng Vũ nghe được từ đâu? *Keng, tiêu diệt cung thủ, nhận được Sức mạnh +0! (Sức mạnh đạt đỉnh, cần nâng cấp huyết mạch!)* Sau khi Phương Ngôn tàn sát hết tất cả âm binh, lúc này sức mạnh của cậu không tăng nữa!

Bây giờ Phương Ngôn đã không còn cảm nhận được cảm giác nguy hiểm từ Hạng Vũ!

Cậu biết thực lực của mình vẫn chưa đủ để đối phó Hạng Vũ!

Sau đó Phương Ngôn chuyển ánh mắt sang La Thành và Chu Do Kiểm!

Chỉ có giết chết hai Tống Tử cấp BOSS này mới có thể được thăng cấp đáng kể!

Không có vũ khí sắc bén như Lục Long Kim Đao, muốn đối phó với cấp Cương Vương, cần phải tập trung mười hai vạn phần chú ý!

Đối mặt với Cương Vương, Kim Chung Tráo không thể phòng ngự hoàn toàn được!

Phương Ngôn khi đối chiến với hai người, chỉ có thể đỡ đòn của một người, người còn lại sẽ nhân cơ hội tấn công.

Không lâu sau, trên người Phương Ngôn đã chảy máu tươi!

Bị thương không những không khiến Phương Ngôn có một chút lùi bước, ngược lại càng chiến càng hăng!

Thương kỳ thập chỉ bất như đoạn kỳ nhất chỉ (làm bị thương mười ngón tay không bằng chặt đứt một ngón), Phương Ngôn quyết định bắt đầu từ việc giết Chu Do Kiểm!

Vị hoàng đế cuối cùng của nhà Minh này, về thực lực võ đạo căn bản không mạnh bằng La Thành!

Đẳng cấp cương thi có thể là do Hạng Vũ đề bạt lên!

Vì vậy giết hắn dù sao cũng dễ dàng hơn, nhưng đây không phải là lý do căn bản nhất Phương Ngôn muốn giết hắn, cậu giết Chu Do Kiểm vì một vị hoàng đế từng cam nguyện thần phục người khác, nhân phẩm như vậy khiến Phương Ngôn vô cùng khinh bỉ!

Thiên tử nên chết vì nước, chết rồi cũng không thể quên mình từng là hoàng đế!

Nhìn Phương Ngôn không ngừng tấn công mạnh mẽ Chu Do Kiểm, chịu đòn tấn công của La Thành, Phương Ngôn cũng không hề lùi bước!

Hạng Vũ thì ở bên cạnh tấm tắc khen ngợi, sự thay đổi của Phương Ngôn hắn đều nhìn thấy, ban nãy trong tay hắn cơ bản không có sức chống cự, sau khi giết mấy trăm âm binh, thực lực đã tăng lên.

Điều này khiến hắn vô cùng tò mò, hắn muốn xem xem sau khi Phương Ngôn giết chết tên Chu Do Kiểm giống như một con chó liếm kia, cuối cùng có thể nâng cao đến trình độ nào!

Luân Hồi Chỉ huyền diệu điểm mạnh vào thi đan của Chu Do Kiểm, trường thương của La Thành cũng đồng thời đâm vào ngực Phương Ngôn! *Keng, tiêu diệt một Cương Vương, nhận được phần thưởng Tướng Thần huyết mạch +1!* *Keng, chúc mừng túc chủ Tướng Thần huyết mạch thăng lên trung cấp, nhận được Sơ Ủng Chi Huyết 3 giọt! (Tổng cộng 5 giọt!)* Sau khi huyết mạch được nâng cấp, toàn thân Phương Ngôn lập tức gân xanh nổi lên!

Năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong máu không ngừng vận hành!

Những vết thương trước đó, khi máu chảy qua, đều hồi phục một cách kỳ diệu!

Sự thăng cấp đột ngột của Phương Ngôn khiến La Thành cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm cực kỳ lớn!

Ngay cả trường thương cũng quên rút ra, cả người nhanh chóng lùi lại!

Ánh mắt kinh hãi nhìn Phương Ngôn đang từ từ rút trường thương ra khỏi ngực!

Khi Phương Ngôn rút trường thương ra, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên! *Chúc mừng túc chủ phát hiện Ám Dạ Trường Thương một cây, nhận được Sơ cấp Thương thuật tinh thông (có thể thăng cấp)!* *Ám Dạ Trường Thương, toàn thân đen kịt, mũi thương cực mảnh có thể đâm thẳng vào yết hầu đối thủ, vì thương này là

minh khí, nên đối phó với loại quỷ hồn có sát thương cực lớn!* Phương Ngôn vuốt ve Ám Dạ trong tay, lúc này cảm giác cây thương như là một phần của cánh tay mình, Lục Long Kim Đao bị hỏng, dẫn đến không có vũ khí, không ngờ hệ thống lại cho cậu một cây!

Kèm theo Thương thuật tinh thông, tuy là sơ cấp, nhưng Phương Ngôn biết, chỉ cần tìm mấy ngôi mộ đi cày một phen là có thể cày lên đỉnh cấp rồi!

Điều khiến cậu phấn khích nhất là phụ gia khi Tướng Thần huyết mạch thăng cấp!

Lần thăng cấp huyết mạch này, khiến cậu có được thực lực tích huyết trọng sinh (còn một giọt máu là còn sống)!

Chỉ cần trong cơ thể còn một giọt máu, thì Phương Ngôn sẽ không chết!

Đồng thời Sơ Ủng Chi Huyết lại thêm ba giọt, loại máu này nếu vận dụng tốt, thì sẽ có thêm năm người trung thành với mình.

Phương Ngôn quyết định, sẽ dùng một ít Sơ Ủng Chi Huyết ở đây!

Cậu muốn thu danh tướng Sở Bá Vương Hạng Vũ vào dưới trướng mình!

Để đối phó với thế lực của Cừu Đức Khảo, hoặc là đối phó với Xi Vưu!

Sự thăng cấp của Phương Ngôn, Hạng Vũ tự nhiên nhìn thấy hết.

Giờ khắc này, gã có thể cảm nhận được thực lực cá nhân của Phương Ngôn đã chạm đến ngưỡng cửa của tầng Hạn Bạt!

Sự thay đổi như vậy khiến Hạng Vũ cảm thấy không thể để Phương Ngôn tiếp tục lớn mạnh được nữa!

Sau đó, Hạng Vũ từ từ nâng Bá Vương Thương lên, chuẩn bị kết

liễu Phương Ngôn ngay tại đây!

Phương Ngôn vẫn chưa bao giờ quên mất Hạng Vũ, thấy Hạng Vũ chuẩn bị ra tay, anh quyết định đánh cược, cược vào một bậc đại hào kiệt yêu mỹ nhân hơn giang sơn!

Sau khi trao đổi với tiểu yêu hồ trong không gian dị nguyên, anh quyết định để tiểu yêu hồ hóa thành dáng vẻ của Ngu Cơ, tạo cơ hội cho mình tiêu diệt La Thành!

Chỉ cần giết được La Thành, cho dù huyết mạch không được thăng cấp thì cũng sẽ nhận được kỹ năng quan trọng!

Như vậy, lúc đối mặt với Hạng Vũ sau đó sẽ không đến nỗi bị động!

Nghĩ vậy, Phương Ngôn lập tức thả tiểu yêu hồ ra ngoài.

Vì đã trao đổi với tiểu yêu hồ trong không gian dị nguyên từ trước, nên ngay khoảnh khắc xuất hiện, tiểu yêu hồ đã biến thành dáng vẻ của Ngu Cơ.

Chương 185

Chỉ là thực lực của tiểu yêu hồ quá thấp, vừa ra ngoài cảm nhận được khí tức kinh khủng nơi đây, nó liền sợ đến run lẩy bẩy!

Nhưng vô tình cắm liễu liễu lại xanh, tiểu yêu hồ run rẩy như vậy, hiện ra trước mặt mọi người lại là một Ngu Cơ với dáng vẻ đáng thương tội nghiệp!

Khoảnh khắc Hạng Vũ nhìn thấy Ngu Cơ, sát khí vốn đang tụ tập bỗng chốc tan thành mây khói!

Phương Ngôn có thể nhìn thấy tình yêu sâu đậm trong mắt Hạng Vũ!

Phương Ngôn biết cơ hội chỉ có một lần này, phải nhân lúc Hạng Vũ thất thần mà tiêu diệt La Thành!

Anh vận dụng năng lượng của Luân Hồi Chỉ lên Ám Dạ Thương, lúc này, trên thân thương vốn đen bóng, bỗng chốc bao phủ một lớp hắc khí nhàn nhạt. "Luân Hồi Thương!" Một điểm hàn quang lóe lên, sau đó thương ra như rồng!

Khi La Thành kịp phản ứng, trường thương đã đâm vào thi đan của hắn! "Ặc...

A..." Một tiếng kêu thảm thiết thê lương khiến Hạng Vũ lập tức tỉnh táo, biết mình đã trúng kế!

Khí tức phẫn nộ bùng phát từ người Hạng Vũ!

Toàn bộ mộ huyệt không ngừng rung chuyển!

Ba người Muộn Du Bình trên hòn đảo đồng thời biến sắc!

Họ cũng cảm nhận được cơn thịnh nộ kinh thiên động địa từ bên

dưới!

Gương mặt Bàn Tử lúc này đã sợ đến trắng bệch.

Vốn là tay mơ trong việc hạ mộ, trước đây thứ lợi hại nhất hắn từng thấy cũng chỉ là mấy con tống tử bình thường!

Kể từ khi đi hạ mộ cùng Phương Ngôn, dường như cánh cửa đến một thế giới mới đã được mở ra, mỗi lần hạ mộ đều gặp phải tống tử, con nào con nấy đều mạnh hơn con trước!

Hôm nay thậm chí còn gặp được Hạn Bạt trong truyền thuyết, Hạn Bạt ở đây không phải là loại Hạn Bạt giả mà người ta làm ra ở cao nguyên Hoàng Thổ để cầu mưa!

Đây là cương thi cảnh giới cao nhất hàng thật giá thật!

Chỉ dựa vào khí thế thôi, Bàn Tử đã không thể dấy lên chút dũng khí nào để đối mặt, huống chi là chiến đấu!

Tiểu Long Nữ lúc này đã lệ rơi đầy mặt.

Đối với việc Phương Ngôn một mình đối mặt với yêu ma quỷ quái kinh khủng như vậy, trái tim cô như đã chết đi từ khoảnh khắc tỉnh lại! "Tiểu Ca, đại điệt tử có thể hóa nguy thành an không, con tống tử lần này mạnh đến mức hơi quá đáng rồi!" Muộn Du Bình không nói gì, sắc mặt khó coi vô cùng!

Bây giờ anh cũng không biết Phương Ngôn có thể thắng được không.

Nếu Phương Ngôn không thể đánh bại hoặc giết chết con Hạn Bạt này, vậy thì bí mật mà gia tộc bảo vệ, Phương Ngôn cũng không có cách nào giải quyết!

Thật ra, sinh vật như Hạn Bạt, anh cũng chỉ nghe Trương Khải Linh đời trước kể lại, hôm nay cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy Hạn

Bạt.

Xi Vưu mà gia tộc bảo vệ, cấp bậc còn trên cả Hạn Bạt, bây giờ Muộn Du Bình thậm chí đã có ý định từ bỏ việc tìm kiếm năm món bảo vật, mở bí cảnh gia tộc để tiêu diệt Xi Vưu!

Một con Hạn Bạt đã có năng lực hủy thiên diệt địa như vậy, thế thì Xi Vưu còn phải mạnh đến mức nào chứ! ...

Mọi chuyện xảy ra trên đảo, Phương Ngôn không hề hay biết, hiện tại anh đang chìm đắm trong quá trình thăng cấp huyết mạch.

Sau khi giết chết La Thành, hệ thống lại lần nữa thưởng cho anh Tướng Thần Huyết Mạch +1!

Hiện tại Tướng Thần Huyết Mạch của Phương Ngôn đã từ trung cấp tiến hóa lên cao cấp!

Từ trung cấp lên cao cấp là một sự thay đổi về chất!

Lúc này, toàn thân Phương Ngôn bị một cái kén khổng lồ tạo thành từ máu tươi bao bọc!

Bên trong kén, dung mạo của Phương Ngôn đang không ngừng biến hóa!

Đầu tiên từ người bình thường biến thành cương thi, sau đó là tử cương... cương vương, cuối cùng tiến hóa thành Hạn Bạt.

Sau đó lại biến thành người bình thường, chỉ là khí tức không ngừng tỏa ra lúc này có thể khiến người khác cảm nhận rõ sự kinh hoàng!

Hạng Vũ đứng bên ngoài kén máu, vẻ mặt ngưng trọng!

Gã cảm nhận được thực lực của Phương Ngôn hiện tại đã bước vào tầng cương vương, đạt đến trình độ Hạn Bạt!

Tiếp theo sẽ là một trận chiến ngang tài ngang sức với Phương

Ngôn!

Lúc này, trên tay gã đang xách con tam vĩ yêu hồ đã biến thành Ngu Cơ.

Chỉ là tam vĩ yêu hồ hiện tại đã sùi bọt mép, sợ đến ngất đi!

Thực lực của tiểu yêu hồ chỉ có thể ngang ngửa với cương thi bình thường, đối mặt với loại Hạn Bạt đứng trên đỉnh của cương thi, nó không có chút năng lực kháng cự nào!

Nếu không phải Phương Ngôn yêu cầu nó ra ngoài giả làm Ngu Cơ, nó cũng sẽ không rời khỏi không gian dị nguyên!

Nhưng không còn nếu như, sau khi Phương Ngôn giết chết La Thành, anh trực tiếp bắt đầu con đường tiến hóa, không thu nó vào không gian dị nguyên!

Thế là nó vinh quang bị Hạng Vũ tóm được!

Lần tiến hóa này của Phương Ngôn mất khoảng một ngày!

Hạng Vũ đã đứng đó chờ Phương Ngôn cả một ngày, tiểu yêu hồ tỉnh lại mấy lần, phát hiện mình đang ở trong tay Hạng Vũ, sau đó lại ngất đi!

Khi Phương Ngôn trong kén máu từ từ mở hai mắt, kén máu bao bọc lấy thân mình từ từ trôi về phía cơ thể anh!

Cùng với việc những mảnh kén máu này dung nhập vào cơ thể Phương Ngôn, anh cho người khác một cảm giác giống như người bình thường!

Không có một chút khí thế nào, ngoài việc khuôn mặt trở nên đẹp trai hơn, không có một điểm đặc biệt nào khác!

Sau khi Phương Ngôn mở mắt, nhìn thấy tam vĩ yêu hồ đang ngất trong tay Hạng Vũ, anh khẽ mỉm cười nói: "Có thể trả lại tiểu yêu hồ

cho tôi không?" Hạng Vũ vẻ mặt ngưng trọng đáng sợ, nhưng vẫn ném tiểu yêu hồ cho Phương Ngôn!

Ngay khoảnh khắc trở lại tay Phương Ngôn, tiểu yêu hồ vốn đang hôn mê bỗng chốc tỉnh lại.

Nó nước mắt lưng tròng dùng sương mù vẽ lên không trung kể lể mình đã chịu bao nhiêu uất ức!

Phương Ngôn dịu dàng nói: "Được rồi, được rồi, anh biết em vất vả rồi, bây giờ về không gian dị nguyên nghỉ ngơi trước đi!" "Anh sẽ báo thù cho em!" Tiểu yêu hồ nghe vậy, nắm chặt móng vuốt nhỏ, giơ về phía Hạng Vũ hai cái rồi biến mất trong lăng mộ!

Chương 186

Sau khi tiểu yêu hồ biến mất, Phương Ngôn nhìn Hạng Vũ chậm rãi nói: "Thật ra tôi và anh đến từ cùng một nơi, ở quê hương tôi, mọi người đều lấy anh làm vinh!" "Có thể thấy anh không hóa thành xương khô, tôi rất vui!" "Nhưng thế giới này không còn là thời đại đó nữa!" "Cho nên tôi phải ngăn cản anh!" Hạng Vũ không nói gì, gật đầu, cầm Bá Vương Thương lên múa một đường thương hoa, chĩa thẳng vào Phương Ngôn!

Phương Ngôn cũng nắm chặt Ám Dạ, chỉ vào Hạng Vũ, hét lớn một tiếng: "Chiến!" Thương là vua của trăm loại binh khí, Hạng Vũ thân là võ đạo gia đỉnh cấp, một cây Bá Vương Thương múa cực kỳ xuất sắc!

Mặc dù Phương Ngôn và Hạng Vũ hiện tại cùng cấp bậc Hạn Bạt, nhưng về võ nghệ và kỹ xảo, anh không phải là đối thủ của Hạng Vũ!

Trong trận đối chiến, anh rơi vào thế yếu! *Keng, đối chiến với Hạn Bạt, nhận được kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông +1!* *Keng, đối chiến với Hạn Bạt, nhận được kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông +1!* *Keng, đối chiến với Hạn Bạt, nhận được kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông +1!* Nghe hệ thống bắt đầu cộng kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông, trong lòng Phương Ngôn vui như nở hoa!

Cứ cày kinh nghiệm với Hạng Vũ thế này, chẳng bao lâu nữa có thể đạt đến đỉnh cấp Thương Pháp Tinh Thông rồi!

Sau khi đối chiến với Phương Ngôn được năm phút, Hạng Vũ càng đánh càng thấy kỳ lạ!

Kỹ xảo thương pháp của Phương Ngôn dường như càng lúc càng

mạnh!

Nhưng gã vẫn luôn quan sát Phương Ngôn chiến đấu, thực lực không thể nào tăng nhanh như vậy được.

Vốn dĩ đám tống tử, việc tăng thực lực căn bản không có chút đạo lý khoa học nào.

Nhưng kỹ xảo thương pháp của Phương Ngôn lại tăng nhanh như vậy thì không thể giải thích được!

Trong tất cả các loại binh khí, thương pháp là loại khó luyện nhất!

Đâu biết rằng Hạng Vũ, mỗi lần tỉnh lại đều phải múa một bộ thương pháp!

Để đảm bảo độ ăn khớp với Bá Vương Thương đạt đến trạng thái tốt nhất!

Phương Ngôn chỉ mới tiếp xúc với thương mà đã có thực lực như vậy, chẳng lẽ là thiên tài?

Thấy Hạng Vũ đột nhiên dừng tay, Phương Ngôn đang cày kinh nghiệm vui vẻ cũng sững người.

Anh ngơ ngác hỏi: "Sao lại dừng?

Chúng ta tiếp tục!" Hạng Vũ nghe lời Phương Ngôn, lập tức hiểu ra tên này đang lấy gã ra luyện tay!

Hạng Vũ tức thì cảm thấy bị sỉ nhục tột độ!

Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, cả đời vô cùng cao ngạo, làm sao có thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy của Phương Ngôn! "Lấy Hạng Vũ ta ra luyện tay, hơn hai nghìn năm qua ngươi là người đầu tiên!" "Nhưng lấy ta ra luyện tay, e rằng ngươi không đủ tư cách!" "Bách Điểu Triều Phụng!" Phương Ngôn nhìn ngọn lửa kinh hoàng không ngừng tỏa ra từ trên Bá Vương Thương, sắc mặt biến đổi!

Quả nhiên cao thủ đỉnh cấp thời cổ đại, thực lực mạnh kinh khủng!

E rằng Hạng Vũ cuối thời nhà Tần cũng không thể phát huy được thực lực như ngày nay!

Sự gia tăng sức mạnh sau khi biến thành Hạn Bạt thực sự quá lớn!

Đối mặt với đòn tấn công như sao băng, Phương Ngôn bây giờ chống đỡ cũng khó khăn!

Anh chỉ có thể lựa chọn né tránh, may mà tốc độ của Phương Ngôn nhanh hơn Hạng Vũ rất nhiều!

Phương Ngôn thi triển Lăng Ba Vi Bộ, không ngừng né tránh, muốn tìm kiếm sơ hở của Hạng Vũ để nhân cơ hội phản công!

Nhưng sau khi quan sát một hồi lâu, anh phát hiện Hạng Vũ không hề có một chút sơ hở nào!

Vách tường mộ thất dưới dư chấn từ đòn tấn công của Hạng Vũ bắt đầu xuất hiện vết nứt!

Nước biển đang từ từ men theo vết nứt chảy vào trong mộ thất!

Phương Ngôn biết, không thể kéo dài thêm nữa, nếu cứ kéo dài như vậy, có lẽ anh sẽ phải quyết chiến với Hạng Vũ dưới biển! "Luân Hồi Thương!" Phương Ngôn tay cầm Ám Dạ hung hăng đâm về phía Hạng Vũ.

Đòn tấn công của Phương Ngôn trong mắt Hạng Vũ đầy rẫy sơ hở.

Hạng Vũ hừ lạnh một tiếng, thân hình xoay một vòng, sau đó thương ra như rồng, hung hăng đâm vào lồng ngực Phương Ngôn!

Chỉ là gã không ngờ rằng Phương Ngôn đang chờ đợi chính là khoảnh khắc này.

Mặc dù Bá Vương Thương đã đâm vào cơ thể, thân hình Phương Ngôn vẫn không ngừng lao về phía trước, mũi Bá Vương Thương tức thì xuyên qua lồng ngực anh!

Phương Ngôn tiếp tục lao về phía trước, cho đến khi cơ thể áp sát Hạng Vũ!

Hạng Vũ thấy vậy, sắc mặt kinh hãi, nhưng muốn rút Bá Vương Thương về thì đã quá muộn!

Răng nanh sắc bén xuất hiện trong miệng Phương Ngôn, hung hăng cắn vào cổ Hạng Vũ!

Đồng thời, anh truyền một giọt Sơ Ủng Chi Huyết vào trong huyết mạch của Hạng Vũ!

Khi Sơ Ủng Chi Huyết của Phương Ngôn dung nhập vào huyết mạch Hạng Vũ, anh phát hiện cả người Hạng Vũ lập tức phát điên!

Gã buông Bá Vương Thương, nắm đấm hung hăng nện vào đầu Phương Ngôn!

Trong nháy mắt, máu tươi không ngừng chảy ra từ đầu Phương Ngôn!

Lúc này, ánh mắt Phương Ngôn tràn đầy điên cuồng, một giọt Sơ Ủng Chi Huyết không đủ sao?

Vậy thì hai giọt!

Giọt Sơ Ủng Chi Huyết thứ hai dung nhập vào cơ thể Hạng Vũ.

Trên người Hạng Vũ bắt đầu xuất hiện triệu chứng gân xanh nổi lên!

Chỉ là vẫn không thể khiến gã nghe theo mệnh lệnh của Phương Ngôn!

Giọt thứ ba!

Giọt thứ tư!

Giọt thứ năm! ...

Giọt thứ tám! (Tiến hóa thành huyết mạch cao cấp lại được thêm ba giọt!) Khi giọt Sơ Ủng Chi Huyết thứ tám dung nhập vào cơ thể Hạng Vũ, những cú đấm như mưa của gã cuối cùng cũng dừng lại!

Gã từ từ lùi lại, cả người tỏ ra vô cùng mờ mịt! "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Hạng Vũ, máu tươi phun trên mặt đất, tỏa ra hiệu quả ăn mòn kinh khủng!

Chương 187

Vũng máu tươi đó dường như còn sống!

Hạng Vũ nhìn Phương Ngôn, ánh mắt càng lúc càng mơ hồ: "Thủ đoạn hay lắm, muốn khống chế Hạng Vũ ta sao?" "Ta thà chết cũng không để ngươi được như ý!" Thấy năng lượng toàn thân Hạng Vũ đang tràn đầy, Phương Ngôn biết đối phương muốn tự bạo thi đan, sắc mặt kinh hãi! "Khoan đã, đừng tự bạo, thật ra chúng ta có thể hợp tác!" "Chẳng lẽ anh không muốn xem thế giới hiện tại trông như thế nào sao?" "Cả ngày sống dưới lòng đất tối tăm, đó không phải là cuộc sống mà một hào kiệt nên trải nghiệm!" Thấy Hạng Vũ không hề động lòng, Phương Ngôn lúc này có chút lo lắng!

Hạng Vũ tự bạo thi đan, ngược lại không làm anh bị thương, nhưng máu tươi tà ác kia, nếu ký sinh trên người người khác, sẽ lập tức tạo ra vô số cương vương!

Đến lúc đó cương vương lại đi cắn người khác, thế giới này sẽ hoàn toàn loạn!

Thấy Hạng Vũ sắp hoàn thành bước tự bạo cuối cùng, Phương Ngôn vội đến mức hét cả tiếng quê hương kiếp trước ra: "Ngươi tự bạo như vậy, có xứng với phụ lão Giang Đông không?

Có xứng với những người anh em phụ lão Giang Đông đã cùng ngươi ra đi gây dựng thiên hạ không?" ... "Thân là một người con Giang Đông, Phương Ngôn ta khinh thường một anh hùng như ngươi!" Nghe lời của Phương Ngôn, động tác chuẩn bị tự bạo thi đan của Hạng Vũ dừng lại!

Gã nhìn Phương Ngôn với ánh mắt mờ mịt: "Ngươi... thật sự là người Giang Đông?" Nếu hỏi tâm ma lớn nhất của Hạng Vũ ở đâu, đó

chính là sự hổ thẹn với phụ lão Giang Đông!

Năm đó tự vẫn ở bến Ô Giang, cũng vì không còn mặt mũi nào để gặp phụ lão Giang Đông!

Nay cách biệt hơn hai nghìn năm, lại lần nữa nghe thấy tiếng quê hương quen thuộc, Hạng Vũ vào thời khắc này đã khóc!

Một đấng hào kiệt cái thế, sống làm người hùng, chết vẫn là quỷ hùng, Hạng Vũ đã khóc!

Quê hương luôn là ác mộng trong lòng gã, là một rào cản cả đời không thể vượt qua!

Nay bị một người đồng hương như Phương Ngôn chất vấn, gã không có dũng khí để đối mặt!

Phương Ngôn nhìn Hạng Vũ đang khóc nức nở trước mặt mình, trong lòng cũng có chút ngậm ngùi!

Một người xuyên không, mặc dù đã xuyên đến thế giới song song này, ở đây cũng có một nơi gọi là Giang Đông!

Nhưng Phương Ngôn biết nơi đó không phải là nhà của mình!

Anh là một kẻ lang thang, cũng muốn trở về quê hương!

Trở về quê hương đã sinh ra và nuôi dưỡng mình! "Anh biết không?

Phụ lão Giang Đông không hề trách anh, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, hãy lấy lại sự tự tin của mình!" "Hãy để người em Giang Đông này được nhìn thấy một Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ 'lực bạt sơn hề khí cái thế' đó!" "Chứ không phải một tên Sở Bá Vương chỉ một lòng cầu chết!" Nghe lời của Phương Ngôn, Hạng Vũ dần dần bình tĩnh lại, luồng năng lượng kinh khủng trong mộ thất cũng đang từ từ tiêu tan!

Hạng Vũ ngơ ngác nhìn Phương Ngôn. "Không về được nữa rồi, cả đời này ta cũng không về được nữa rồi!" "Cảm ơn ngươi đã cho ta trước khi chết được nghe thấy giọng nói của quê hương!" Phương Ngôn nghe Hạng Vũ nói muốn tự bạo, cơn giận lập tức bùng lên, gầm lớn: "Thằng khốn vô dụng nhà ngươi, trai tráng Giang Đông chúng ta dù chết cũng phải chết trên con đường xung phong!" "Chứ không phải như ngươi, tự vẫn, tự bạo!" "Ngươi tự bạo rồi, định để cho tất cả phụ lão Giang Đông hóa thành cương thi, sau đó bị người ta tiêu diệt sao?" "Ngươi muốn trai tráng Giang Đông ta tuyệt tự hoàn toàn sao?" Nghe lời của Phương Ngôn, Hạng Vũ nổi giận đùng đùng! "Ta không phải là đồ vô dụng!" "Ta không có ý định hãm hại phụ lão Giang Đông, ta chỉ, ta..." Phương Ngôn nghe lời Hạng Vũ, biết rằng đã gần được rồi!

Chỉ cần tiêm thêm một liều thuốc trợ tim nữa là có thể hoàn thành việc khuyên bảo! "Không hãm hại phụ lão Giang Đông ư, thân phận hiện tại của anh, anh không biết sao?" "Hiện tại anh là Hạn Bạt, khí huyết của anh dính vào người khác, người đó sẽ biến thành tồn tại cấp cương vương!" "Anh có thể đảm bảo mỗi một cương vương đều là người lương thiện không?" "Cương thi lợi hại thế nào, anh không phải không biết chứ?" "Những kẻ đã giam cầm anh ở đây, mục đích của chúng anh biết không?" "Chúng muốn hồi sinh Xi Vưu, anh sống ở thời đại đó, không thể không biết Xi Vưu lợi hại thế nào chứ?" "Đợi Xi Vưu xuất hiện, cả thế giới sẽ chìm trong chiến tranh, phụ lão Giang Đông cũng khó tránh khỏi việc phải ra chiến trường!" "Tất cả đều do anh gây ra, đều là anh tiếp tay cho giặc gây ra!" "Bây giờ kế hoạch hồi sinh của chúng chưa hoàn thành, hãy để hai anh em Giang Đông chúng ta cùng nhau bảo vệ một mảnh đất trong sạch cho phụ lão Giang Đông đi!" Nghe lời của Phương Ngôn, Hạng Vũ đột nhiên đứng dậy gầm lớn: "Được!

Hôm nay Hạng Vũ ta nguyện cùng ngươi kết nghĩa kim lan, cùng nhau bảo vệ Giang Đông của ta!" "Hôm nay ta sẽ tổn thất một ít tiên huyết!" Nói xong, Phương Ngôn phát hiện Hạng Vũ đột ngột cắm Bá Vương Thương xuống đất!

Sau đó gầm lớn một tiếng, trong nháy mắt sàn nhà tầng thứ bảy vỡ tung!

Không gian tầng thứ tám lộ ra trước mắt Phương Ngôn!

Chỉ thấy tầng thứ tám chỉ có một cỗ quan tài, nhưng cỗ quan tài này vừa nhìn đã biết là loại dành cho hoàng thất!

Phương Ngôn biết, người vốn ở trong cỗ quan tài này là Chu Do Kiểm!

Chu Do Kiểm đã bị giết rồi, đang lúc không hiểu Hạng Vũ định làm gì.

Thì thấy Hạng Vũ với tốc độ cực nhanh đã đến bên cạnh quan tài!

Một tay gã mạnh mẽ đâm vào trong quan tài.

Cùng với sự vỡ nát của quan tài, Phương Ngôn mắt chữ A mồm chữ O nhìn Hạng Vũ xách lên một con huyết thi! "Mẹ kiếp, Thiết Diện Sinh!!!" Phương Ngôn quả thực không thể tin vào những gì mình đang thấy, lại gặp Thiết Diện Sinh ở đây!

Tên này đúng là âm hồn không tan mà!

Đi đâu cũng gặp được tên này!

Thiết Diện Sinh bị Hạng Vũ tóm lấy, cũng vẻ mặt ngơ ngác!

Khi nhìn thấy Phương Ngôn, dường như hắn đã hiểu ra! "Hạng Vũ, chẳng lẽ ngươi không muốn hồi sinh Ngu Cơ nữa sao?" "Ngươi phải biết, chỉ cần giúp ta hoàn thành chuyện đó, ta sẽ giúp ngươi hồi sinh Ngu Cơ!" Nghe lời của Thiết Diện Sinh, Phương Ngôn bĩu môi,

đúng là một chiêu dùng mãi không chán!

Cao Lực Sĩ cũng bị lừa như vậy!

Bây giờ đến Hạng Vũ cũng thế!

Phương Ngôn còn nghi ngờ không biết rốt cuộc Thiết Diện Sinh đã lừa bao nhiêu con tống tử rồi!

Bây giờ Phương Ngôn có thể cảm nhận được thực lực của Thiết Diện Sinh rồi, cũng là thực lực cương vương!

Chẳng trách trước đây ở Long Lĩnh Mê Quật và Bạch Mộ không có cách nào chém giết được tên này!

Lúc đó thực lực của anh và Thiết Diện Sinh ngang nhau!

Nhưng hôm nay Thiết Diện Sinh chắc chắn khó thoát khỏi kiếp nạn!

Bởi vì Phương Ngôn phát hiện sắc mặt Hạng Vũ lúc này tái xanh, rõ ràng không tin lời ma quỷ của đối phương!

Sau đó Phương Ngôn nghe thấy giọng nói lạnh băng của Hạng Vũ vang lên: "Ngu Cơ ta tự nhiên muốn hồi sinh, chỉ là ta càng sợ làm nguội lạnh trái tim của phụ lão Giang Đông!" "Sở Bá Vương Hạng Vũ ta, cả đời chỉ duy nhất có lỗi với phụ lão Giang Đông!" "Thật ra, ta phải cảm ơn ngươi, đã để ta ở đây chờ đợi người thân của mình!" "Nhưng, âm mưu của ngươi ta không định để ngươi đạt được nữa, bởi vì ta muốn bảo vệ phụ lão Giang Đông của ta, không để họ bị cuốn vào nỗi đau chiến tranh!" "Cho nên, chết đi!" Phương Ngôn nhìn Hạng Vũ đột ngột đấm một quyền vào lồng ngực Thiết Diện Sinh!

Một trái tim bị Hạng Vũ nắm trong tay!

Lúc này Thiết Diện Sinh không có một chút biến hóa nào, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm lãnh! "Bây giờ muốn giết ta, không đơn

giản như vậy đâu!" "Cơ thể này, chỉ là một phân thân của ta mà thôi!" "Kế hoạch, đã bắt đầu, bây giờ muốn ngăn cản thì đã quá muộn rồi!" Khi Thiết Diện Sinh nói xong đoạn này, toàn bộ cơ thể phát nổ!

Phương Ngôn nhìn những mảnh vụn của Thiết Diện Sinh, trong mắt lộ ra ánh nhìn suy tư.

Thiết Diện Sinh chỉ là một phân thân thôi sao?

Chương 188

Vậy rốt cuộc thân phận thật của hắn là ai?

Hạng Vũ sau khi giết chết Thiết Diện Sinh, từ từ nói: "Ta sẽ đi cùng ngươi xem thế giới hiện tại, cùng nhau ngăn cản Xi Vưu hồi sinh!" Phương Ngôn bị câu nói của Hạng Vũ cắt ngang dòng suy nghĩ, sau đó gật đầu nói: "Được, nếu thật sự có cách hồi sinh Ngu Cơ, ta sẽ giúp ngươi!" Nghe câu nói này của Phương Ngôn, trên mặt Hạng Vũ lộ ra nụ cười duy nhất kể từ khi gặp mặt! "Cảm ơn!" Khi Hạng Vũ nói xong câu này, Phương Ngôn cảm giác trong ý thức của mình, đột nhiên xuất hiện ý thức của Hạng Vũ! [Xem ra Sơ Ủng Chi Huyết, đã có hiệu quả rồi!] ...

Khi Phương Ngôn và Hạng Vũ hai người cùng nhau quay lại hòn đảo.

Cả Muộn Du Bình, Bàn Tử, Tiểu Long Nữ đều sợ chết khiếp!

Bàn Tử kinh hãi đưa một ngón tay ra, chỉ vào sau lưng Phương Ngôn. "Đại, đại, đại điệt tử, sau lưng cậu, con Hạn Bạt kia, nó ở sau lưng cậu!" Muộn Du Bình rút ra Hắc Kim Cổ Đao, tùy thời chuẩn bị liều mạng!

Tiểu Long Nữ thì nhìn Phương Ngôn mình đầy máu, nước mắt không ngừng rơi xuống! [Có thể nhìn thấy Phương Ngôn thêm một lần, chết cũng đáng!] Phương Ngôn nhìn biểu hiện của họ, lập tức hiểu ra, đám người này đều đã hiểu lầm!

Họ cho rằng anh không địch lại Hạng Vũ, trước khi chết muốn chạy trốn, Hạng Vũ đuổi theo!

Sau đó Phương Ngôn kéo Hạng Vũ qua, từ từ nói: "Giới thiệu với mọi người, đây là huynh đệ của tôi, Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ!"

Nghe lời của Phương Ngôn, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó Bàn Tử không thể tin nổi nói: "Đại điệt tử, cậu giỏi quá rồi đấy?" "Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ mà cũng thu phục được?" Phương Ngôn có thủ đoạn thu phục người khác, Bàn Tử biết, trước đây ở Long Lĩnh Mê Quật đã biết rồi!

Lần đầu tiên Phương Ngôn thể hiện thủ đoạn này là dùng trên người A Ninh!

Nghe lời của Bàn Tử, Phương Ngôn lắc đầu nói: "Không phải thu phục, chúng tôi đã kết nghĩa kim lan!" "Huynh đệ của tôi, cũng sẽ là huynh đệ của mọi người!" "Để đối phó với con đại tống tử Xi Vưu kia, chúng ta cũng phải tìm mấy người giúp đỡ chứ!" "Tin rằng có Hạng Vũ gia nhập, cơ hội chiến thắng thế lực của Cừu Đức Khảo của chúng ta sẽ càng lớn hơn!" Nghe Phương Ngôn giải thích xong, mọi người bây giờ vui vẻ như một đứa trẻ!

Có một Hạn Bạt gia nhập đội ngũ, bất kể là hạ mộ hay đối địch, đều sẽ là một trợ lực cực lớn!

Bàn Tử càng vui đến mức bay lên.

Hắn chạy đến bên cạnh Hạng Vũ, nhìn trên dưới một lượt, sau đó bỉ ổi nói: "Phương Ngôn là đại điệt tử của tôi, nếu anh đã kết nghĩa kim lan với Phương Ngôn, vậy thì anh cũng là đại điệt tử của tôi, mau gọi một tiếng chú nghe xem nào!" Hạng Vũ nhìn Bàn Tử, sau đó hỏi: "Ngươi cũng là người Giang Đông sao?" Bàn Tử không hiểu ý câu hỏi của Hạng Vũ, sau đó lắc đầu nói: "Tôi không phải người Giang Đông, tôi là người Tứ Cửu Thành!" Khi Bàn Tử vừa nói xong, đã thấy Hạng Vũ một cước đá Bàn Tử bay ra xa! "Cút, không phải người Giang Đông mà còn giả vờ với ta?" Mọi người nhìn bộ dạng thê thảm của Bàn Tử, lập tức cười ha hả!

Đối với màn tự tìm chết của Bàn Tử, phải dành một lời khen

ngợi!

Dám chạy đến trước mặt Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ bắt gọi là chú, bị đánh là còn nhẹ!

Đối với cảnh Hạng Vũ đơn phương đánh Bàn Tử, Phương Ngôn không hề quan tâm.

Anh từ từ đi đến bên cạnh Tiểu Long Nữ, dịu dàng nói: "Cô cô, con trai của cô đã về rồi!" Tiểu Long Nữ vào khoảnh khắc này không thể kìm nén được nữa, quay người lao vào lòng Phương Ngôn, khóc lớn!

Phương Ngôn ở dưới đáy mộ chiến đấu với Hạn Bạt Hạng Vũ, sống chết không rõ, trái tim Tiểu Long Nữ vẫn luôn treo lơ lửng!

Bây giờ thấy Phương Ngôn bình an vô sự trở về, cô chỉ sợ tất cả đều là mơ!

Phương Ngôn nhìn nước mắt hòa lẫn với máu tươi, làm bẩn cả quần áo của Tiểu Long Nữ.

Vội vàng nói: "Đừng khóc nữa, mau xem mặt cô thành mèo lem rồi kìa!" "Khóc nữa là không xinh bằng Tú Tú đâu!" Quả nhiên câu nói của Phương Ngôn vừa thốt ra, Tiểu Long Nữ lập tức rời khỏi lòng anh, hét lớn một tiếng: "Ai không xinh bằng con bé Hoắc Tú Tú đó hả, anh xem em có chỗ nào không bằng nó?" Phương Ngôn thấy Tiểu Long Nữ như vậy, cười ha hả!

Lúc này, lão Triệu trước đó bị Phương Ngôn đánh, lúc này dẫn theo một ông lão mặc vest đi tới! "Tiểu thư, nếu Phương Ngôn đã bình an ra ngoài rồi, chúng tôi cũng nên về thôi!" "Lão tổ tông đều lo lắng rồi!" Nghe lời của lão Triệu, vẻ mặt vui vẻ ban đầu của Tiểu Long Nữ lập tức ảm đạm xuống!

Cô nhìn lão Triệu từ từ nói: "Tôi biết rồi!" Sau đó kéo tay Phương

Ngôn, chỉ vào ông lão mặc vest giới thiệu: "Phương Ngôn, đây là người do quản gia phái đến!" "Đối với chuyện trên hòn đảo này, anh có gì cần dặn dò thì cứ nói với ông ấy!" Phương Ngôn gật đầu, sau đó từ từ nói: "Hòn đảo này, tôi đề nghị hủy diệt đi!" "Đừng để cho những kẻ có ý đồ lợi dụng nữa!" Ông lão mặc vest đó gật đầu, sau đó nói: "Trực thăng đã chuẩn bị xong, một giờ sau, tôi sẽ xóa sổ hòn đảo này khỏi thế giới!" Nói xong liền cùng lão Triệu rời đi!

Về phần Hạng Vũ, họ giả vờ như không thấy!

Sau khi nghe cuộc đối thoại của mấy người Phương Ngôn qua camera giám sát, họ biết Hạng Vũ đã bị thu phục.

Bây giờ con Hạn Bạt này không còn nguy hại, tự nhiên họ sẽ không chọn tự chặt tay mình, ép buộc Phương Ngôn phải giết Hạng Vũ!

Ép buộc, có lẽ cũng vô dụng, Phương Ngôn là loại người ăn mềm không ăn cứng!

Không chừng sẽ phản tác dụng!

Dù sao thì lão Triệu cũng là một bài học nhãn tiền! ...

Một giờ ấm áp trôi qua thật nhanh, Tiểu Long Nữ không nỡ nhìn Phương Ngôn.

Khoảnh khắc trực thăng bay lên, cô khóc lớn hét lên: "Phương Ngôn, hãy nhớ lời hứa của anh, em sẽ ở Tiêu gia đợi anh đến tìm!" Phương Ngôn mỉm cười với Tiểu Long Nữ. "Yên tâm đi, người phụ nữ của Phương Ngôn tôi, thế giới này không ai có thể ngăn cản tôi đi tìm em!" Khi trực thăng của Tiểu Long Nữ bay đi.

Phương Ngôn từ từ nói: "Anh em, chúng ta cũng về nhà thôi!" "Lần hạ mộ này ở bên ngoài quá lâu rồi, có chút nhớ nhà!" Nghe lời của Phương Ngôn, Bàn Tử ôm khuôn mặt sưng vù cười xấu xa nói:

"Về Tinh Thành, Bàn gia tôi mười tám thế võ nghệ cũng nên thực hiện rồi chứ!" Hạng Vũ không hiểu ý hai nghĩa trong lời của Bàn Tử, tưởng rằng Bàn Tử không phục muốn cùng mình đấu một trận binh khí!

Lập tức nói: "Đợi đến Tinh Thành của ngươi, bản bá vương nhất định phải lĩnh giáo mười tám thế võ nghệ của ngươi một phen!" Gương mặt Bàn Tử lập tức biến thành trạng thái ngơ ngác!

Phương Ngôn và Muộn Du Bình đều cười đến ngả nghiêng!

Quả nhiên ác nhân cần ác nhân trị!

Miệng tiện của Bàn Tử cuối cùng cũng có người trị được!

Khi nhóm người Phương Ngôn lên trực thăng từ từ bay lên.

Họ phát hiện một quả tên lửa màu bạc trực tiếp rơi xuống lối vào mộ huyệt.

Sau đó một đám mây hình nấm khổng lồ bay lên trời.

Khi đám mây hình nấm tan đi, hòn đảo vốn to lớn đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian!

Hạng Vũ nhìn cảnh tượng này, vô thức siết chặt Bá Vương Thương trong tay!

Giọng điệu nặng nề nói với Phương Ngôn: "Ngươi nói không sai, nếu lúc đó ta tự bạo, vậy thì sẽ đẩy phụ lão Giang Đông vào cảnh tuyệt vọng!" "Sức mạnh của thế giới hiện tại, căn bản không phải là thứ mà phụ lão Giang Đông có thể chống lại được!" Phương Ngôn cũng mặt đầy vạch đen, anh biết đây là lời cảnh cáo của đám người kia!

Phương Ngôn hiểu, chỉ là họ không biết, vũ khí hạt nhân có thể giết chết cương thi dưới cấp Hạn Bạt, nhưng không giết được Hạn

Bạt trở lên!

Nhưng những điều này Phương Ngôn không cần phải nói cho họ biết!

Trên trực thăng, Phương Ngôn chìm vào giấc ngủ ngắn, ngủ khoảng 3 tiếng.

Phương Ngôn đã đến Tinh Thành, lần này Muộn Du Bình cũng chọn đi cùng Phương Ngôn đến Tinh Thành.

Dù sao thì tiếp theo Phương Ngôn đã hứa, sẽ giúp anh đi tìm năm món bảo vật.

Khi trực thăng hạ cánh, Hạng Vũ với tốc độ cực nhanh lao ra khỏi trực thăng, sắc mặt khó coi làm ra bộ dạng nôn mửa!

Chương 189

Bàn Tử thấy vậy, lập tức trào phúng: "Không ngờ đường đường là Tây Sở Bá Vương mà lại say máy bay, đúng là chuyện lạ!" "Nếu để các nhà sử học phát hiện ra bộ dạng này, nhất định sẽ ghi một nét đậm trong sử sách!" Bàn Tử định nói tiếp, nhưng thấy ánh mắt giết người của Hạng Vũ, dứt khoát ngậm miệng lại!

Tên này đánh người không giống như Muộn Du Bình và Phương Ngôn, hắn đánh thật sự chết người đấy!

Hạng Vũ là Hạn Bạt, chỉ một lúc đã hồi phục, sau đó nhìn Phương Ngôn hỏi: "Huynh đệ, cái chúng ta vừa ngồi là gì vậy?

Thứ đó còn nhanh hơn cả ngựa, ta phát hiện thứ đó hình như làm bằng sắt, đồ làm bằng sắt sao có thể bay được nhỉ?" Nghe lời của Hạng Vũ, Phương Ngôn nhận ra Hạng Vũ đã lạc hậu với thế giới này quá nhiều, cần phải bổ sung kiến thức về thế giới này!

Nếu không không biết sẽ gây ra rắc rối gì! "Thứ đó gọi là trực thăng, thế giới hiện tại không giống như nơi anh từng sống, xã hội bây giờ hòa bình, không có một chút chiến tranh nào, cho nên nhìn thấy gì cũng đừng tùy tiện động võ!" "Nếu không sẽ gây ra rắc rối lớn!" Nghe lời của Phương Ngôn, Hạng Vũ gật đầu, tỏ ý đã biết!

Khi Phương Ngôn dẫn Hạng Vũ, Bàn Tử, Muộn Du Bình về tiệm đồ cổ.

Anh phát hiện một bóng hình xinh đẹp đang đứng trong tiệm nhìn chằm chằm vào một bức ảnh, chìm vào suy tư!

Phương Ngôn lập tức nổi hứng chơi khăm, làm một động tác im lặng với mọi người, sau đó bật thuật ẩn thân đi thẳng vào tiệm!

Nhưng khi Phương Ngôn vừa bước vào tiệm, người đẹp vốn đang nhìn bức ảnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía vị trí Phương Ngôn đang đứng!

Lớn tiếng quát: "Tên khốn nhà anh còn biết đường về à?" "Không chết ở ngoài thì thôi, anh nghĩ anh ẩn thân là tôi không phát hiện được sao?" Phương Ngôn lúc này ngơ ngác nhìn Hoắc Tú Tú. [Không phải mình đang trong trạng thái ẩn thân sao?

Sao lại bị phát hiện nhỉ?] Khi Phương Ngôn chuẩn bị hiện thân, anh phát hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Tú Tú lúc này đầy nước mắt!

Miệng lẩm bẩm: "Phương Ngôn về đi, sau này em không hung dữ với anh nữa!" "Bà nội mất rồi, bây giờ Hoắc gia chỉ còn lại một mình em, anh mau về đi, em sợ lắm!" Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Phương Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, lập tức hiện ra thân hình thật! "Tú Tú, có chuyện gì vậy?

Bà nội mất rồi sao?" Nghe lời của Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú trước tiên sững sờ, sau đó không thể tin nổi nhìn Phương Ngôn đang đứng ở cửa!

Lúc này tình cảm tương tư không thể kìm nén được nữa.

Cô tức thì lao vào lòng Phương Ngôn, khóc lớn nói: "Phương Ngôn, anh về rồi, bà nội bị người ta giết rồi!" "Bị một đám người bịt mặt giết, em sợ lắm!" Phương Ngôn vỗ nhẹ lưng Hoắc Tú Tú, sắc mặt lạnh băng hỏi: "Đừng khóc nữa, nói rõ cho anh biết rốt cuộc là chuyện gì?" Nghe lời của Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú nghẹn ngào từ từ nói: "Vào tối hôm anh gọi điện thoại cho em, một đám người bịt mặt xông vào nhà cũ Hoắc gia, thấy người là giết!" "Bà nội giấu em trong mật thất, em mới thoát được một kiếp, nhưng em biết đám người đó hình như biết em giấu ở đâu!" "Trước khi đi chúng lấy một

món đồ, còn nói đây là báo thù!" "Nếu em không đưa món đồ đó cho chúng, lần sau chúng sẽ giết em!" "Em sợ lắm Phương Ngôn!" Nghe đến đây, sắc mặt Phương Ngôn lúc này âm trầm đến đáng sợ, anh biết ai đã tắm máu nhà cũ Hoắc gia!

Cừu Đức Khảo!

Chỉ là Phương Ngôn không ngờ, Cừu Đức Khảo lại táng tận lương tâm đến vậy!

Giang hồ có quy tắc của giang hồ, họa không liên lụy đến người nhà!

Cừu Đức Khảo đã chủ động phá vỡ quy định này, xem ra Định Hồn Châu đối với hắn quá quan trọng rồi!

Lúc này Muộn Du Bình, Bàn Tử và Hạng Vũ cũng với sắc mặt khó coi đi vào!

Bàn Tử vẻ mặt phẫn nộ nói: "Mẹ kiếp thằng Cừu Đức Khảo, dám động đến người nhà của ta, đại điệt tử không cần nói nữa, bây giờ chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, Bàn gia này liều cái mạng già này cũng phải xử lý hắn!" Muộn Du Bình không nói gì, chỉ rút ra Hắc Kim Cổ Đao, tất cả đều không cần nói rõ!

Phản ứng của Hạng Vũ khiến Phương Ngôn không ngờ tới, gã phẫn nộ đến mức suýt chút nữa thi khí cũng bùng phát ra! "Mẹ nó, động đến người nhà của huynh đệ ta, Hạng Vũ ta nhất định sẽ đem tất cả chúng đi điểm thiên đăng!" Hoắc Tú Tú thấy vậy, lập tức đứng thẳng người, cô là vợ của Phương Ngôn, không thể làm mất mặt trước mặt huynh đệ của anh!

Cho nên vội vàng mời họ ngồi xuống, đi vào trong pha trà!

Khi Hoắc Tú Tú đi rồi, Phương Ngôn giọng điệu lạnh băng nói: "Tên Cừu Đức Khảo đó, tôi nhất định phải giết!" "Bất kể thân phận

thật của hắn là ai, động đến người nhà tôi, vậy thì mối thù này coi như kết rồi!" "Không phải hắn muốn Định Hồn Châu sao?" "Tôi không cho, có bản lĩnh thì đến tìm tôi!" Nghe lời của Phương Ngôn, tất cả mọi người đều gật đầu, nếu đã nắm giữ một chiếc chìa khóa để vào bí cảnh Trương gia, vậy thì không sợ Cừu Đức Khảo không hiện thân!

Sau đó Phương Ngôn từ từ nói: "Tiểu Ca, tôi thân là con rể Hoắc gia, người lớn mất rồi tôi không thể không để tang, đợi sau khi để tang bảy ngày, tôi sẽ cùng anh đi tìm bốn món bảo vật còn lại!" Muộn Du Bình gật đầu nói: "Phương Ngôn, chuyện này không vội, bí cảnh Trương gia phải có đủ năm món bảo vật mới vào được!" "Người Trương gia chúng tôi cũng không vào được, bây giờ có một viên Định Hồn Châu trong tay chúng ta, vậy thì bí cảnh vẫn an toàn!" "Cậu cứ xử lý chuyện nhà trước đi, khoảng thời gian này tôi sẽ ở bên cạnh cậu!" "Để phòng Cừu Đức Khảo chó cùng rứt giậu!" Phương Ngôn gật đầu, chỉ cần biết rằng để mở bí cảnh, năm món bảo vật thiếu một cũng không được!

Vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại tên già gian xảo Cừu Đức Khảo đó!

Lời nói của nhóm người Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú đứng sau cửa đều nghe thấy rõ ràng!

Lúc này nước mắt vốn đã ngừng rơi, không thể kìm nén được nữa, lại chảy ra!

Động tĩnh của cô tự nhiên không qua được mắt nhóm người Phương Ngôn! "Tú Tú, yên tâm đi, mối thù của bà nội, anh sẽ báo cho em!" "Từ hôm nay trở đi, em hãy ở bên cạnh anh, một bước cũng không được rời!" "Bây giờ chúng ta đi xem bà nội thôi!" ...

Mọi người không dừng lại uống trà, lái chiếc xe việt dã của

Phương Ngôn, hướng về nhà cũ Hoắc gia!

Hoắc Tú Tú không báo cảnh sát, cô sợ người của chính quyền sẽ phá hoại hiện trường.

Điểm này được Phương Ngôn đánh giá cao!

Thủ đoạn kiểm tra của chính quyền, kiểm tra cái chết bình thường thì được, nhưng để kiểm tra những vụ án có khả năng do tống tử giết người, rõ ràng không chuyên nghiệp bằng mấy người Phương Ngôn!

Khi nhóm người Phương Ngôn đến nhà cũ Hoắc gia.

Phương Ngôn và Hạng Vũ lập tức ngửi thấy mùi vị quen thuộc, mùi xác chết!

Quả nhiên không sai so với những gì Phương Ngôn đoán trên xe, nhà cũ Hoắc gia đã bị tống tử tàn sát không còn một ai!

Sau đó Phương Ngôn trực tiếp đẩy cửa vào, phát hiện quản gia đang đứng ở cửa, vẻ mặt âm u nói: "Cậu chủ, cậu về rồi, lão thái thái đang đợi cậu đấy!" Nhìn trạng thái của quản gia, sắc mặt Phương Ngôn khó coi vô cùng!

Quản gia đã chết, biến thành mao cương, điều này cho thấy đám tống tử tấn công nơi này ít nhất cũng ở cấp phi cương!

Phương Ngôn nhìn ông lão luôn trung thành tận tụy với Hoắc gia này, từ từ nói: "Quản gia, tôi thay mặt Hoắc gia cảm ơn ông, đã chăm sóc nhiều năm như vậy, an nghỉ đi." Sau đó, anh nén nước mắt đưa Luân Hồi Chỉ vào thi đan của quản gia! "Thượng lộ bình an!" Hoắc Tú Tú lúc này đã khóc thành một người đẫm lệ.

Từng cảnh từng cảnh quản gia chăm sóc cô ở Hoắc gia hiện về, ông đã chết, biến thành tống tử, nhưng vẫn có thể nhận ra người nhà mình.

Khi thi khí trên người quản gia tan hết, Phương Ngôn từ từ đi vào nội đường!

Lúc này, không thể dùng từ phẫn nộ để hình dung nội tâm của Phương Ngôn!

Dùng từ bạo nộ thì gần như vậy!

Khi Phương Ngôn đi vào nội đường, anh phát hiện Hoắc lão thái thái đang nằm trên xe lăn, lúc này cả người giống như đang ngủ!

Phương Ngôn nhạy bén phát hiện, Hoắc lão thái thái chưa chết!

Chỉ là ba hồn bảy phách không đầy đủ, một hồn một phách của bà đã bị người khác câu đi!

Hoắc Tú Tú vừa định lao tới khóc lóc, đã bị Phương Ngôn kéo lại, anh từ từ lắc đầu nói: "Bà nội chưa chết!" "Trên người bà chắc chắn có cạm bẫy, để anh đi giải quyết!" Hoắc Tú Tú nghe lời của Phương Ngôn, lập tức mắt sáng lên, bà nội chưa chết sao?

Lúc đó cô thực sự bị dọa sợ, không đi kiểm tra xem bà nội rốt cuộc đã chết hay chưa!

Vội vàng đi tìm Phương Ngôn, chỉ là không biết đi đâu tìm, đã ngồi ở tiệm đồ cổ mấy ngày liền!

Bây giờ biết bà nội chưa chết, thực sự giống như từ địa ngục một bước lên thiên đường!

Chương 190

Phương Ngôn đến gần Hoắc lão thái thái, phát hiện trên người bà bây giờ âm khí cực nặng, rõ ràng trong cơ thể có âm hồn đang tác quái!

Sắc mặt Phương Ngôn khó coi, khí tức thuộc về Hạn Bạt lộ ra! "Tiểu quỷ bên trong mau ra đây, nếu không đợi ta ra tay, nhất định sẽ hồn bay phách tán!" Khi Phương Ngôn vừa dứt lời.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Một âm hồn từ từ hiện ra từ cơ thể Hoắc lão thái thái!

Phương Ngôn nhìn âm hồn này.

Cả khuôn mặt đều kinh ngạc, âm hồn này anh quen!

Chính là âm hồn ở Tích Thi Địa năm đó muốn mượn cơ thể Thiên Chân để thoát ra khỏi hang động!

Khi âm hồn thấy Phương Ngôn không có phản ứng.

Nhưng khi thấy Hạng Vũ, toàn bộ cơ thể không ngừng run rẩy!

Khí tức Hạn Bạt khiến nó lúc này căng thẳng vô cùng!

Phương Ngôn thấy phản ứng của âm hồn này, hiểu ra âm hồn này cũng là một kẻ nịnh bợ!

Sau đó anh cũng tỏa ra khí thế thuộc về Hạn Bạt!

Hai luồng khí tức kinh hoàng ép về phía âm hồn.

Âm hồn chỉ cảm thấy như một chiếc thuyền lá giữa biển lớn, không ngừng chao đảo!

Phương Ngôn mặt mày âm trầm, từ từ hỏi âm hồn: "Cừu Đức

Khảo để ngươi ở lại đây, rốt cuộc có mục đích gì?" "Người đi cùng hắn là tống tử nào?" Lúc này âm hồn nghe lời của Phương Ngôn, cả người run rẩy nói: "Cừu Đức Khảo bảo tôi nói cho anh biết, muốn cứu lại một hồn một phách của Hoắc lão thái thái thì hãy đến Thục Trung!!!" "Về phần thân phận của con tống tử đó, tôi chỉ biết nó đến từ một ngôi mộ lớn ở Thục Trung!" Nói xong câu này, âm hồn cầu xin nhìn Phương Ngôn.

Đồng thời trong lòng nó bây giờ đã chửi Cừu Đức Khảo cửu tộc thập bát tông một lượt!

Cừu Đức Khảo nói với nó ở lại đây sẽ không có nguy hiểm.

Nó mới đồng ý!

Nhưng bây giờ một lúc gặp hai Hạn Bạt, thế này mà gọi là không có nguy hiểm sao?

Sớm biết vậy thà bị nhốt vĩnh viễn ở Tích Thi Địa còn hơn! ...

Sau khi Phương Ngôn nghe lời của âm hồn, Luân Hồi Chỉ đâm một phát, dưới ánh mắt kinh hoàng của âm hồn, tức thì xuyên qua linh hồn của nó!

Luân Hồi Chỉ đối với quỷ hồn, chạm vào là chết!

Âm hồn này từ Tích Thi Địa không biết đã mượn xác ai mới khó khăn thoát ra được, vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn tan biến! *Keng, tiêu diệt âm hồn, kinh nghiệm Luân Hồi Chỉ +1!* Sau khi tiêu diệt âm hồn này, Phương Ngôn nhìn Hoắc Tú Tú đang không ngừng rơi lệ nói: "Tú Tú đừng khóc nữa, Cừu Đức Khảo không chọn giết bà nội, mà chỉ câu đi một hồn một phách của bà, chứng tỏ mục đích thật sự của hắn chỉ là dụ anh đến đó mà thôi!" "Bà nội bây giờ tuy chưa chết, nhưng nhiều ngày không ăn uống, chức năng cơ thể đã đạt đến giới hạn!" "Cho nên cần phải gặp bác sĩ, chúng ta cần phải điều

dưỡng cơ thể bà nội cho tốt, sau đó mới đến Thục Trung tìm lại một hồn một phách đã mất!" Khi Phương Ngôn vừa nói xong.

Một thanh niên cụt tay đi vào đại đường Hoắc gia.

Vốn dĩ anh ta đến tiệm đồ cổ tìm Hoắc Tú Tú để hỏi Phương Ngôn đã về chưa.

Có một chuyện quan trọng muốn nói với Phương Ngôn.

Nhưng phát hiện tiệm đồ cổ không có ai, sau đó mới đi tìm!

Nhưng khi vào nhà cũ Hoắc gia, phát hiện đầy xác chết, trong lòng lập tức chùng xuống.

Tưởng rằng Hoắc gia bị trộm, khi đi vào đại đường, thấy nhóm người Phương Ngôn lúc này mới yên tâm!

Nhưng thấy sắc mặt Phương Ngôn khó coi vô cùng, anh ta cẩn thận hỏi: "Phương ca, ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?" "Hoắc tiên cô lão nhân gia...

đã... sao rồi?" Phương Ngôn thấy người đến là Ngô Thiên Chân, vẻ mặt dịu đi không ít.

Nhìn khuôn mặt của Ngô Thiên Chân, anh từ từ nói: "Hoắc gia gặp kiếp nạn rồi, Cửu Đức Khảo đã câu đi một hồn một phách của Hoắc lão thái thái!" Nghe lời của Phương Ngôn, Ngô Thiên Chân sắc mặt lập tức kinh hãi thất sắc! "Phương ca, chuyện này là do Cửu Đức Khảo làm sao?" "Chẳng trách tam thúc bảo tôi đi tìm anh, bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu ra rồi!" Nghe lời của Ngô Thiên Chân, sắc mặt Phương Ngôn biến đổi! "Tam thúc bảo cậu đi tìm tôi?" "Tam thúc bảo cậu tìm tôi có dặn dò gì không?" Nhìn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Phương Ngôn, Thiên Chân nuốt một ngụm nước bọt, từ từ nói: "Cách đây một thời gian, Cửu Đức Khảo tìm tam thúc, mời ông ấy đến Thục Trung hạ mộ!" "Phần thưởng đưa ra vô cùng hậu hĩnh,

tam thúc vì muốn kiếm cho tôi số tiền cả đời tiêu không hết, quyết định hạ mộ thêm một lần nữa!" "Nhưng tam thúc từ đó về sau mất liên lạc!" "Hôm nay tôi lại nhận được mật ngữ do tam thúc gửi cho tôi!" "Ông ấy bảo tôi đi tìm anh, nói rằng Thục Trung không thể đến!" Nghe lời của Ngô Thiên Chân, tất cả mọi người đều kinh ngạc, không ngờ Ngô Tam Tỉnh cũng đã đến Thục Trung!

Lại còn do Cừu Đức Khảo mời đi!

Rốt cuộc trong mộ ở Thục Trung ẩn giấu điều gì?

Ngô Tam Tỉnh trong toàn bộ sự việc đóng vai trò gì?

Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc là người tốt?

Hay là người xấu?

Sau khi Phương Ngôn suy nghĩ một hồi, quyết định Thục Trung phải đi!

Dù sao thì Hoắc tiên cô không thể không cứu, tên Cừu Đức Khảo đó căn bản không có một chút giới hạn nào!

Phương Ngôn tin rằng nếu mình không đi, vậy thì những âm mưu nhắm vào mình sẽ nối tiếp nhau không ngừng!

Mặc dù anh có thể không quan tâm, nhưng bạn bè người thân thì không may mắn như vậy! ...

Sau khi suy nghĩ xong, Phương Ngôn nhìn Thiên Chân từ từ nói: "Thiên Chân, anh có một việc muốn nhờ cậu giúp!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Ngôn, Ngô Thiên Chân gật đầu mạnh! "Anh sẽ tạm thời để Hoắc lão thái thái ở chỗ cậu tĩnh dưỡng!" "Anh quyết định đến Thục Trung xem Cừu Đức Khảo rốt cuộc đang giở trò gì!" Nghe lời của Phương Ngôn, Ngô Thiên Chân không cần suy nghĩ, trực tiếp đồng ý: ... "Yên tâm đi Phương ca, Hoắc tiên cô ở chỗ em tĩnh dưỡng, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì!" Sau khi dặn dò Ngô

Thiên Chân một số chi tiết.

Nhóm người Phương Ngôn đưa Hoắc tiên cô đến nhà cũ Ngô gia để tĩnh dưỡng!

Sau đó cả nhóm về tiệm đồ cổ.

Nghiên cứu kỹ lưỡng mục đích Cừu Đức Khảo muốn họ đến Thục Trung!

Cuối cùng kết luận được đưa ra, đó là có thể ở Thục Trung có sự tồn tại của Ngũ Bảo!

Cừu Đức Khảo không thể lấy được, cần tìm cao thủ phá trận, mục tiêu Cừu Đức Khảo chọn chính là nhóm người Phương Ngôn!

Chương 191

Về phần tại sao Cừu Đức Khảo lại tự tin như vậy, dám để nhóm người Phương Ngôn lấy Ngũ Bảo, vấn đề này nghĩ không ra!

Nhưng đã quyết định đi Thục Trung.

Liền quyết định sáng sớm mai sẽ xuất phát!

Bàn Tử và Muộn Du Bình đi ở khách sạn sang trọng nhất Tinh Thành!

Hạng Vũ thì cùng Phương Ngôn về nhà!

Phương Ngôn không yên tâm để tên này ra ngoài ở khách sạn, chưa nói đến chuyện có chứng minh thư hay không, chỉ riêng ánh mắt như một đứa trẻ tò mò của gã, Phương Ngôn đã không dám để Hạng Vũ rời khỏi tầm mắt mình!

Dù sao thì thân phận hiện tại của Hạng Vũ, đó là một con Hạn Bạt!

Lỡ như có tên côn đồ say rượu nào không có mắt chọc giận Hạng Vũ!

Hạng Vũ một cây Bá Vương Thương lại xiên chúng thành kẹo hồ lô, vậy thì phiền to to!

Khi Phương Ngôn dẫn Hoắc Tú Tú và Hạng Vũ về căn biệt thự sang trọng ở Tinh Thành!

Vừa bước vào cửa, Hạng Vũ nhìn trang trí bên trong nhà Phương Ngôn, ngưỡng mộ nói: "Không ngờ huynh đệ lại là người hoàng tộc, tẩm cung của ngươi còn đẹp hơn cung A Phòng năm đó nhiều!" Nghe lời của Hạng Vũ, sắc mặt Phương Ngôn tối sầm!

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh cười không ngớt, hôm nay quen Hạng Vũ một ngày, Hoắc Tú Tú suýt chút nữa bị tên này chọc cười chết!

Nếu không phải nhà họ Hoắc xảy ra chuyện, khiến cô không có tâm tư đi trêu chọc Hạng Vũ.

Bây giờ biết bà nội chưa chết.

Cho nên lại biến thành Hoắc Tú Tú tinh ranh cổ quái đó! "Vũ ca, đây là nhà của em và Phương Ngôn đó nha, anh nhất định đừng một mồi lửa đốt nó như cung A Phòng nhé!" Lời nói của Hoắc Tú Tú, lập tức khiến Hạng Vũ, mặt già đỏ ửng! "Yên tâm, yên tâm, ta biết, nơi này không phải là thế giới ta sống năm đó!" "Ngươi và huynh đệ ta, lâu ngày không gặp, chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói, lão phu không làm phiền nữa!" Nói xong còn nháy mắt với Phương Ngôn một cái mà đàn ông nào cũng hiểu!

Phương Ngôn tuy cũng muốn đi nghiên cứu 'gia pháp', nhưng thực sự không yên tâm về Hạng Vũ!

Cho nên anh bật TV trong phòng khách lên! "Vũ ca, anh xem TV ở đây trước đi, đợi huynh đệ làm xong chính sự, lát nữa sẽ lấy hai bình rượu ngon cho anh uống!" "Để anh cảm nhận xem, thế nào gọi là tiên nhưỡng, rượu thời đại đó của anh đều là rác rưởi!" Người học võ vốn là người thích rượu, Hạng Vũ nghe lời của Phương Ngôn, lập tức thúc giục: "Mau đi làm chính sự đi, vi huynh ở đây, xem cái TV này đợi!" "Nhưng lát nữa hai bình rượu không đủ đâu, ta muốn mười vò!" Cuộc đối thoại của Phương Ngôn và Hạng Vũ, Hoắc Tú Tú đều nghe hiểu hết, lúc này cô đỏ mặt, dùng tay véo vào eo Phương Ngôn! "Toàn nói bậy bạ!" ...

Khi Phương Ngôn đang vội vã chuẩn bị luyện tập thương pháp.

Anh nghe thấy trong đại sảnh có tiếng 'ầm' một tiếng! "Mẹ kiếp, tên Hạng Vũ này đang phá nhà à?" Hoắc Tú Tú lúc này cũng vẻ mặt

chán nản. "Phương Ngôn, anh ra xem đi, đừng để anh ta phá nhà thật!" Phương Ngôn còn chưa kịp mặc áo, để lộ thân hình cơ bắp, đi ra khỏi phòng, men theo lan can nhìn xuống.

Lập tức bị biểu hiện của Hạng Vũ làm cho kinh ngạc!

Chỉ thấy Hạng Vũ tay cầm Bá Vương Thương, chĩa thẳng vào nhân vật trong bộ phim truyền hình đang chiếu trên TV!

Lớn tiếng hét: "Cẩu tặc, Lưu Bang, hôm nay Hạng Vũ ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Thấy Bá Vương Thương sắp đâm vào TV.

Phương Ngôn hét lớn: "Vũ ca, dừng tay!" "Đó không phải Lưu Bang, là giả đấy!" Nghe lời của Phương Ngôn, Hạng Vũ sững sờ, sau đó Bá Vương Thương dừng lại ở vị trí cách cổ Lưu Bang một milimet!

Cũng là cách màn hình một milimet! "Huynh đệ, ý ngươi là sao, người này rõ ràng là cẩu tặc Lưu Bang, sao lại là giả được?" "Ta và hắn giao du lâu như vậy, sao có thể nhận nhầm người được!" Phương Ngôn mặt đầy vạch đen từ lầu hai nhảy xuống!

Sau đó cầm điều khiển từ xa tức thì chuyển kênh.

Sau đó từ từ nói: "Xem này, Lưu Bang biến mất rồi!" Hạng Vũ không hiểu nhưng cảm thấy rất lợi hại! "Huynh đệ, đây là tiên pháp sao?" "Vi huynh vẫn luôn nghĩ ngươi là tiên nhân, trước đây trong mộ, chỉ cần chiến đấu là có thể tăng thực lực và huyết mạch!" "Bây giờ lại có thể khiến kẻ thù cả đời của Hạng Vũ ta trong nháy mắt tan biến!" "Vi huynh bội phục!" Bị Hạng Vũ khen một trận không rõ lý do, Phương Ngôn không cảm thấy một chút vui vẻ nào!

Chỉ có sự bất lực sâu sắc!

Muốn để Hạng Vũ hòa nhập vào thế giới này, xem ra nhiệm vụ

còn nặng nề và xa xôi! "Vũ huynh, đây không phải là tiên pháp, đây là cái TV thôi!" "Chỉ cần cầm cái điều khiển này, muốn chuyển kênh nào cũng được!" Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Hạng Vũ, Phương Ngôn quyết định đổi cách giải thích! "Cái TV này, là hí khúc thời đại đó của anh!" "Cái điều khiển này là người chọn gánh hát, nếu không thích gánh hát này, thì đổi gánh hát khác!" "Như vậy anh hiểu chưa?" Nghe Phương Ngôn giải thích như vậy, Hạng Vũ cuối cùng cũng hiểu ra! "Ra là vậy, nói sớm chứ, huynh đệ xin lỗi nhé, vi huynh đã làm lỡ chính sự của ngươi rồi!" "Bây giờ ngươi mau đi đi, đừng để đệ muội chờ sốt ruột!" Nói xong còn làm một động tác mời, Phương Ngôn mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn Hạng Vũ, từ từ hỏi: "Chắc chứ, một mình anh ở đây thật sự được không?" Sau đó Phương Ngôn bị câu 'tất tu tích' (nhất định được) của Hạng Vũ làm cho bật cười! "Vậy được, anh ở đây xem TV đi, tôi đi làm chính sự trước!" "Lát nữa chúng ta không say không về!" Đợi Phương Ngôn về phòng, Hoắc Tú Tú lộ ra ánh mắt hỏi han.

Phương Ngôn mỉm cười, tỏ ý đã giải quyết xong!

Khi Phương Ngôn đang chuẩn bị...

Anh nghe thấy Hạng Vũ ở phòng khách hét lớn: "Nói bậy, toàn là nói bậy, cả đời Hạng Vũ ta căn bản không như vậy!" "Đám hí tử chết tiệt này, dám vu khống Sở Bá Vương Hạng Vũ ta, ta phải giết các ngươi!" Nghe tiếng điều khiển bị ném vỡ, Phương Ngôn lập tức xù lông! "Mẹ kiếp, Hạng Vũ, hôm nay anh rốt cuộc muốn làm gì!" Tâm trạng tốt đẹp, vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn tan biến!

Phương Ngôn tức thì lao ra đại sảnh. "Đại ca của tôi ơi, anh làm gì vậy!

Huynh đệ tôi hạ mộ lâu rồi, thèm nhà lắm rồi!" "Anh làm thế này huynh đệ vị này cần phải uống thuốc đấy!" Hạng Vũ lúc này tức giận

hét lên: "Huynh đệ, ngươi xem, đám hí tử này dám vu khống vi huynh, ta nhất định phải tiêu diệt toàn bộ chúng, mới có thể giải tỏa hận thù trong lòng, huynh đệ nói cho ta biết, đám hí tử này bây giờ ở đâu, đợi vi huynh đi xử lý chúng, chúng ta lại về không say không về!" Phương Ngôn lúc này mới nhìn nội dung trên TV.

Lập tức hoàn toàn cạn lời, đây là một bộ phim tranh bá Sở Hán bị một đám tiểu sinh lưu lượng cải biên!

Trong đó Hạng Vũ bị diễn thành một kẻ nhu nhược!

Ngược lại Lưu Bang thì đủ loại bá đạo!

Có lẽ đám tiểu sinh lưu lượng đó, cũng không ngờ, diễn một bộ phim truyền hình lại có thể bị Hạng Vũ thật xem được!

Họ nên lập một cái bài vị trường sinh cho Phương Ngôn, bởi vì nếu không phải Phương Ngôn khuyên can Hạng Vũ!

Có lẽ họ đã phải xuống âm phủ diễn cho Diêm Vương xem rồi!

Sau khi Phương Ngôn rút phích cắm TV ra, vẻ mặt bất lực nói: "Vũ ca, chúng ta đừng xem TV nữa, hôm nay huynh đệ mời anh đi quán bar!" "Tôi sợ anh xem TV nữa, ngày mai đài truyền hình không còn tồn tại nữa!" Thấy cảnh tượng khiến người ta tức giận trên TV biến mất, Hạng Vũ ngồi xuống đất từ từ nói: "Được thôi, nghe lời huynh đệ, vi huynh không xem đám hí tử này diễn kịch nữa, chúng ta uống rượu!" Lúc này Hoắc Tú Tú cũng đã ăn mặc chỉnh tề từ trên lầu xuống!

Cô nhìn Hạng Vũ với vẻ mặt oán trách, sau đó từ từ nói: "Em đi chuẩn bị ít đồ nhắm, tối nay anh cứ tiếp Vũ ca đi!" Nói xong liền đi về phía nhà bếp!

Phương Ngôn lập tức vẻ mặt uất ức nhìn Hạng Vũ, sau đó lắc đầu, từ hầm rượu đem cả bản Mao Đài trân quý ra!

Chương 192

Lúc Hoắc Tú Tú bưng mấy món ăn nguội ra, cô phát hiện Phương Ngôn và Hạng Vũ đã khoác vai bá cổ gầm rú với nhau.

Cô không khỏi bật cười, thầm nghĩ: "Đúng là người đàn ông của mình, đi đâu cũng ưu tú như vậy, hôm nay có thể cùng Sở Bá Vương Hạng Vũ uống cạn một vò rượu!

Biết đâu ngày nào đó lại có thể cùng Tần Thủy Hoàng chỉ điểm thiên hạ cũng không chừng!" Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn lắc lắc cái đầu, nhìn đống chai rượu trắng, bia, rượu vàng rỗng tuếch trên sàn mà giật nảy mình, mẹ kiếp, hôm qua uống bao nhiêu vậy?

Hạng Vũ lúc này đang ngáy o o, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Rượu ngon, ta có thể uống thêm một trăm vò nữa!" Cả Phương Ngôn và Hạng Vũ đều là thể chất Hạn Bạt, thế mà cũng uống say.

Có thể thấy hôm qua họ đã uống nhiều đến mức nào!

Phương Ngôn truyền nội lực vào cơ thể Hạng Vũ, Hạng Vũ liền đột ngột mở mắt ra!

Thấy Phương Ngôn, câu đầu tiên y nói là: "Huynh đệ, hai ta lại uống thêm một nghìn bình nữa nhé!" "Thôi, tất cả các loại rượu đều không ngon bằng rượu trắng, sau này chúng ta cứ uống rượu trắng đi!" "Sau này đừng đưa mấy thứ rượu ngoại quốc đó cho vi huynh uống nữa, chẳng có tí lực nào cả!" Phương Ngôn chỉ đành cười khổ: "Được rồi, được rồi!

Sau này chúng ta uống rượu trắng!" Sau khi dỗ dành Hạng Vũ xong, Phương Ngôn lấy Ám Dạ Trường Thương từ không gian dị nguyên ra, cầm ngang trong tay, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hạng Vũ: "Vũ ca, tôi muốn học thương pháp với anh, lần trước trong mộ đánh

chưa đã, chúng ta ra ngoài múa may một chút nhé?" Hạng Vũ cũng không do dự, từ trong đống chai rượu rút ra cây Bá Vương Thương! "Đến đây!

Để vi huynh chỉ điểm cho cậu xem thương nên dùng thế nào!" *Keng! [Đối chiến với Hạn Bạt, nhận được kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông +1!]* *Keng! [Đối chiến với Hạn Bạt, nhận được kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông +1!]* *Keng! [Đối chiến với Hạn Bạt, nhận được kinh nghiệm Thương Pháp Tinh Thông +0!]* *Keng! [Thương Pháp Tinh Thông của bạn đã tu luyện đến cấp tối đa!]* Nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, sau khi đối chiêu với Hạng Vũ một lần nữa, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Vũ ca, hôm nay đến đây thôi, chúng ta nên đi làm chuyện chính rồi!" Hạng Vũ gật đầu, sự tiến bộ của Phương Ngôn hôm nay khiến y kinh ngạc đến sững sờ!

Từ lúc đầu có thể hoàn toàn áp đảo, sau đó là năm năm, rồi không những không chiếm được ưu thế mà còn từ tấn công chuyển sang phòng thủ, hoàn toàn rơi vào thế yếu!

Y giờ đây vô cùng khâm phục khả năng học hỏi của Phương Ngôn, quả thực quá đỉnh!

Nếu Phương Ngôn sinh cùng thời đại với y, có lẽ danh hiệu Tây Sở Bá Vương phải chuyển sang cho Phương Ngôn rồi! … Khi Phương Ngôn và Hạng Vũ bước vào đại sảnh, họ thấy Muộn Du Bình, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều đang kinh ngạc nhìn hai người.

Muộn Du Bình nhìn Phương Ngôn và Hạng Vũ, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn tột độ! "Đây có phải là cảnh tượng chiến đấu trong mộ hồi đó không?

Sức mạnh như vậy thật đáng sợ!" Bàn Tử nhìn Phương Ngôn với vẻ mặt ngưỡng mộ: "Cháu trai lớn, vốn dĩ tôi đã thấy cậu đỉnh rồi, nhưng hôm nay xem cậu chiến đấu với Hạng Vũ, tôi phát hiện cậu

không chỉ đỉnh, mà là đỉnh của chóp!

Chiêu 'Phi Long Tại Thiên' đó có thể dạy tôi không, ngầu quá đi mất!" Hoắc Tú Tú thì vô cùng tự hào, trong lòng không ngừng nghĩ: "Đây là người đàn ông của Hoắc Tú Tú tôi, cứ ngưỡng mộ đi!

Người khác khen Phương Ngôn còn khiến mình vui hơn là khen chính mình!" Phương Ngôn bị khen đến mức mặt hơi đỏ lên, dù sao cũng là dựa vào hệ thống gian lận để cày kinh nghiệm!

Nhưng anh cũng sẽ không giải thích, dù sao được hệ thống chọn trúng thì cũng đủ ưu tú rồi! … Sau khi nhóm Phương Ngôn thu dọn hành lý, họ lái một chiếc xe thương mại từ Tinh Thành khởi hành, thẳng tiến đến Thục Trung.

Lần này, Hoắc Tú Tú cũng đi cùng Phương Ngôn.

Dù sao Cừu Đức Khảo cũng đã buông lời tàn nhẫn, nói lần sau báo thù sẽ lấy mạng Hoắc Tú Tú.

Vì vậy, Phương Ngôn định đưa Hoắc Tú Tú đi tìm Cừu Đức Khảo, anh muốn giẫm lên đầu gã, hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc gã có dám động đến người phụ nữ của anh nữa không?

Chiếc xe chạy khoảng mười tiếng đồng hồ thì bình an đến Thục Trung.

Họ tùy tiện tìm một quán lẩu, chuẩn bị cúng tế ngũ tạng miếu.

Khi các món ăn được dọn lên, trong đầu Phương Ngôn đột nhiên cảm nhận được hơi thở của A Ninh.

A Ninh là người bị Sơ Ủng Chi Huyết khống chế, nên khi cô xuất hiện trong phạm vi một cây số, trong đầu Phương Ngôn sẽ hiện ra hình ảnh của cô.

Lúc này, Phương Ngôn thấy A Ninh đang bị nhốt trong một tầng

hầm của khách sạn!

Thấy cảnh này, Phương Ngôn nổi giận đùng đùng, đột ngột đứng dậy!

Thiếu chút nữa là lật tung cả bàn lẩu!

Hoắc Tú Tú không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Phương Ngôn, vội hỏi: "Sao vậy Phương Ngôn, có chuyện gì sao?" Phương Ngôn mặt mày tái mét nói: "A Ninh bị người ta nhốt trong tầng hầm, ngay gần đây thôi!" Nghe lời Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú kinh ngạc!

Chuyện của A Ninh và Phương Ngôn, thật ra Hoắc Tú Tú đã sớm biết.

Ở Long Lĩnh Mê Quật, từ ánh mắt A Ninh nhìn Phương Ngôn, cô đã biết A Ninh và Phương Ngôn có chuyện.

Chỉ là, với tư cách một người phụ nữ thông minh, cô chưa bao giờ hỏi.

Phương Ngôn ưu tú ra sao cô cũng hiểu, người đàn ông ưu tú như vậy lúc nào cũng nổi bật.

Cô cũng không có cách nào ngăn cản được.

Từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu tiểu thư khuê các, đối với mấy chuyện lằng nhằng của đàn ông, cô không phản đối, chỉ cần trong lòng Phương Ngôn có cô là được!

Mọi người nghe lời Phương Ngôn, sắc mặt cũng trở nên khó coi và đứng dậy.

Bàn Tử tức giận chửi rủa: "Mẹ kiếp, chúng ta vừa mới đến Thục Trung, Cừu Đức Khảo đã cho chúng ta một đòn phủ đầu à?

Cháu trai lớn, đi thôi, xử lý nó!" Phương Ngôn không do dự, vứt một xấp tiền lên bàn rồi dẫn mọi người rời đi. … Đứng trước cửa

một khách sạn cao cấp, Phương Ngôn lạnh lùng nói: "A Ninh đang ở trong hầm rượu của khách sạn này, chúng ta chia nhau hành động!

Bàn Tử và Tú Tú đi dò hỏi xem khách sạn này là sản nghiệp của ai!

Tiểu Ca, anh cùng tôi xuống cứu A Ninh!

Vũ ca, anh cải trang thành vệ sĩ của Bàn Tử và Tú Tú được không?" Hạng Vũ gật đầu, ra hiệu không vấn đề gì.

Còn Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đương nhiên sẽ không từ chối sự sắp xếp của Phương Ngôn.

Đã bắt đầu làm việc chính, thì phải có một người đứng đầu, thống nhất sắp xếp mọi thứ.

Phương Ngôn chính là người như vậy.

Sau đó, Bàn Tử dẫn Hoắc Tú Tú và Hạng Vũ đi vào khách sạn trước một bước.

Phương Ngôn dùng Ẩn Thân Thuật dẫn Muộn Du Bình theo sau, nhưng họ đi thẳng đến hầm rượu của khách sạn.

Bàn Tử lúc này đã phô diễn kỹ năng diễn xuất cấp ảnh đế!

Với bộ dạng của một gã nhà giàu mới nổi dẫn theo mỹ nữ đến khách sạn tiêu tiền, gã chậm rãi đi đến quầy lễ tân: "Ai ở kia, lại đây cho Khải gia!

Chương 193

Khải gia có chuyện muốn hỏi!" Nhân viên lễ tân nhìn vào xấp tiền đỏ trong tay Bàn Tử, mặt mày nịnh nọt hỏi: "Thưa quý khách, tôi có thể giúp gì cho ngài không?" Các nhân viên bên cạnh đều ghen tị nhìn nhân viên đầu tiên xông lên.

Hôm nay gã đó lại kiếm được một khoản tiền boa rồi!

Bàn Tử nhìn người phụ nữ mặt trát hai cân phấn, vẻ mặt chán ghét nói: "Này, tôi hỏi cô, phòng đắt nhất ở khách sạn này giá bao nhiêu?

Giới thiệu cho Khải gia nghe, Khải gia đây không thiếu tiền!" Sau đó, gã ném một xấp tiền lên quầy.

Những người có thể làm lễ tân ở một khách sạn cao cấp như thế này đều là những kẻ tinh ranh.

Từ lúc Bàn Tử bước vào, họ đã biết gã này là một tên nhà giàu xổi, một gã trọc phú!

Vì vậy, họ không hề cảm thấy ngạc nhiên trước hành động khoe mẽ của Bàn Tử. "Thưa quý khách, phòng đắt nhất của chúng tôi là phòng tổng thống, giá 15 vạn một đêm, ngài xem có hài lòng không ạ?" Bàn Tử đến đây không phải để ở, mà là có mục đích!

Nghe nhân viên lễ tân báo giá, gã nổi giận: "Mới có mười lăm vạn, khinh thường ai thế?

Khinh thường Khải gia ta à?

Nói cho cô biết, hôm nay không cho ta một lời giải thích thỏa đáng, Khải gia sẽ mua lại cái khách sạn này rồi cho tất cả các người cuốn xéo!" Tiếng la hét của Bàn Tử ở đây lập tức thu hút sự chú ý của

quản lý khách sạn.

Một ông lão chậm rãi đi tới, nhìn Bàn Tử nói: "Vị bằng hữu này, đây không phải là nơi để một gã nhà giàu mới nổi như anh gây sự, tôi khuyên anh nên đến nơi khác ở!" Bàn Tử biết chính chủ đã xuất hiện, liền vung tay tát một cái thật mạnh! "Mẹ kiếp, mày khinh thường Khải gia ta à?

Đồ chó cậy gần nhà, cả cái An Lạc này không có nơi nào Khải gia ta không ở được!

Ở Tứ Cửu Thành ai mà không biết Khải gia ta?

Hôm nay Khải gia sẽ mua cái khách sạn này của mày, rồi đập nát nó, cho mày xem thế nào là người có tiền!" Cái tát bất ngờ của Bàn Tử khiến ông lão kia choáng váng.

Khi ông ta định thần lại, giọng nói trở nên lạnh lẽo: "Cho mày thể diện, mày không cần, đã không cần mặt mũi, vậy thì để lại cái mặt này đi!" Sau đó, ông ta vung tay, Bàn Tử chỉ cảm thấy người mình lạnh đi, rồi Hạng Vũ trực tiếp đứng ra, một tay tóm lấy ông lão! "Lũ tiểu quỷ kia là do ngươi triệu hồi à?" Là một Hạn Bạt, đôi mắt của Hạng Vũ đã sớm có thể nhìn thấu âm dương, đối với quỷ quái, chúng không thể ẩn mình trước mắt y!

Sau khi Hạng Vũ tóm lấy ông lão, khí tức thuộc về Hạn Bạt cũng đồng thời lan tỏa ra.

Quỷ quái thuộc về âm vật, cực kỳ nhạy cảm với khí tức này.

Khi cảm nhận được khí thế trên người Hạng Vũ, chúng lập tức sợ hãi run rẩy trong không trung!

Một đứa trẻ sơ sinh sao có thể không sợ siêu nhân?

Trong mắt chúng, Hạng Vũ tồn tại như một vị thần!

Vạn quỷ chi vương!

Lúc này, ông lão kia lập tức hiểu ra, nhóm người của Bàn Tử đến không có ý tốt, cố tình gây sự!

Vẻ mặt ông ta trở nên âm hiểm, chậm rãi nói: "Bằng hữu, đã đều là người trong giang hồ, tôi khuyên anh một câu, đây không phải là nơi anh có thể giương oai!

Giết tôi, tổ chức cũng sẽ báo thù cho tôi!

Đến lúc đó liên lụy đến gia đình, thì không cần thiết!

Thả tôi ra, hôm nay mọi chi phí của anh, tôi miễn phí, chuyện này coi như chưa từng xảy ra!" Lời ông lão vừa dứt, ở quầy lễ tân, Phương Ngôn ôm A Ninh chậm rãi hiện hình.

Giọng anh lạnh như băng: "Cừu Đức Khảo đâu?" Khi ông lão nhìn thấy A Ninh trong lòng Phương Ngôn, ông ta kinh hãi thất sắc: "Phương Ngôn?

Ngươi...

đến nhanh thật đấy!

Nhưng muốn biết vị trí của lão bản, đúng là si tâm vọng tưởng!" Phương Ngôn thấy gã này đến lúc này vẫn còn la lối, không nói nhiều lời!

Anh gật đầu với Hạng Vũ, sau đó cả nhóm rời khỏi khách sạn, đồng thời mang theo cả tên quản lý khách sạn và hai âm hồn kia!

Lúc đi, Bàn Tử không quên nhặt lại xấp tiền đỏ vung trên quầy, sau đó châm chọc nói: "Sau này đừng có trát hai cân phấn lên mặt nữa, Bàn gia nhìn mà khó chịu!" Khi nhóm Phương Ngôn lên xe thương mại, cô lễ tân bị Bàn Tử châm chọc lúc này mới hoàn hồn, yếu ớt hỏi: "Chúng ta... có cần báo cảnh sát không ạ?" Nhưng lời còn chưa nói

xong, cô ta đã ngất đi!

Sau đó, cửa lớn của khách sạn đóng chặt, tất cả đèn đều tắt ngấm!

Cả khách sạn chìm trong im lặng.

Phương Ngôn đưa tên quản lý khách sạn đến một công trường bỏ hoang, trực tiếp ném gã ra ngoài!

Anh dùng chân giẫm lên đầu gã hỏi: "Tao chỉ cho mày 30 giây để suy nghĩ, nói cho tao biết Cừu Đức Khảo ở đâu?

Nếu không, tao sẽ đạp nát đầu mày!

Đừng có nói với tao mấy câu nhảm nhí kiểu như làm quỷ cũng không tha cho tao, làm quỷ cũng phải chết!" Sát ý lạnh lẽo khiến ông lão lúc này không thể chịu đựng được nữa!

Trước đó ở khách sạn la lối là vì Cừu Đức Khảo ở đó!

Bây giờ bị Phương Ngôn bắt đi, Cừu Đức Khảo thậm chí còn không ra tay cứu giúp!

Ông ta hoàn toàn mất đi lòng trung thành với Cừu Đức Khảo!

Dù sao, sống sót mới là quan trọng nhất! "29! 28!... 3... 2... 1..." Khi Phương Ngôn đếm đến giây cuối cùng, chuẩn bị dùng sức thì nghe ông lão hét lớn: "Tôi nói, tôi nói hết!

Cừu Đức Khảo đang ở dưới lòng đất của khách sạn đó!

Dưới khách sạn đó có một ngôi mộ!

Cừu Đức Khảo đã xuống mộ rồi!

Khách sạn đó là do Cừu Đức Khảo mới mua cách đây không lâu, mục đích là để vào ngôi mộ dưới đó!" Mọi người nghe lời ông lão, đều vô cùng hối hận!

Cơ hội bắt được Cừu Đức Khảo đã bị họ bỏ lỡ một cách vô ích!

Chương 194

Phương Ngôn càng tức giận hơn, một cước đá văng ông lão đi rất xa, tiếng xương sườn gãy vang lên trong đêm tĩnh mịch!

Khi ông lão rơi xuống đất, ông ta không ngừng nôn ra máu.

Phương Ngôn lại nhanh như chớp túm ông lão trở lại, mặt mày tái mét nói: "Một hồn một phách của Hoắc Tiên Cô đang ở đâu?" Ông lão này biết thuật khống quỷ, vậy thì người câu hồn phách của Hoắc Tiên Cô rất có thể là gã này! "Bị Cừu Đức Khảo mang vào mộ rồi!" Nghe lời ông lão, Phương Ngôn từ từ dùng sức, kết thúc cuộc đời tội lỗi của ông ta!

Ông lão này có lẽ cũng là một trong những hung thủ đã tàn sát Hoắc gia, nên Phương Ngôn giết gã cũng coi như báo thù cho những người đã chết thảm của Hoắc gia!

Sau khi giải quyết xong ông lão, Phương Ngôn nói với hai âm hồn kia: "Các ngươi có biết vị trí ngôi mộ đó không?

Dẫn ta đi, ta có thể cho các ngươi đi luân hồi!

Nếu không, đừng trách ta làm các ngươi hồn bay phách tán!" Khí thế của Phương Ngôn ngút trời, hai âm hồn kia đã sớm bị khí tức của Hạng Vũ dọa cho ngây người!

Giờ lại gặp khí thế như vậy của Phương Ngôn, linh hồn lập tức sụp đổ!

Phương Ngôn nhìn chúng đang không ngừng vò đầu bứt tai trong không trung, cũng hiểu là chúng đã điên rồi! "Luân Hồi Chỉ!" Một ngón tay tỏa ra khí đen lập tức điểm vào linh hồn của chúng, giúp hai kẻ đáng thương này được giải thoát hoàn toàn.

Sau khi giải quyết hai âm hồn, Phương Ngôn mặt mày âm trầm chậm rãi nói: "Bây giờ chúng ta quay lại khách sạn đó, tôi muốn xem Cừu Đức Khảo rốt cuộc có bí mật gì không thể để người khác biết ở đó!" Lời Phương Ngôn vừa dứt, A Ninh đang hôn mê lúc này đã tỉnh lại, lớn tiếng ngăn cản: "Đừng, đừng đến đó!

Đó là lăng mộ của Võ Hầu Gia Cát Lượng, bên trong đầy rẫy trận pháp Kỳ Môn Bát Quái!

Những người đi trộm mộ trước đây về cơ bản đều chết ở đó!" Nghe lời A Ninh, sắc mặt nhóm người Phương Ngôn đột ngột thay đổi!

Danh tiếng của Võ Hầu Gia Cát Lượng có thể nói là như sấm bên tai, tài năng thần quỷ khó lường, tương truyền trước khi chết, Gia Cát Lượng đã tự mình xây dựng một lăng mộ để phòng bị Tư Mã Ý đào mộ phơi thây!

Thời Tam Quốc đạo mộ hoành hành, ngay cả Tư Mã Ý cũng bó tay với ngôi mộ lớn này, sự nguy hiểm của nó có thể tưởng tượng được!

Lúc này sắc mặt Phương Ngôn âm trầm đến đáng sợ, giọng nói vô cùng nghiêm trọng hỏi: "A Ninh, cô có biết Cừu Đức Khảo đến mộ Gia Cát Lượng để làm gì không?" A Ninh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi hình như từng nghe gã nói là đi tìm Long Lân!" Nghe hai chữ Long Lân, Phương Ngôn và Muộn Du Bình đồng thanh hô lên: "Long Lân ư?" A Ninh nhìn Phương Ngôn và Muộn Du Bình, không hiểu hai chữ này có ý nghĩa gì, nhưng đó đúng là nội dung cô nghe được!

Cô lại gật đầu: "Cừu Đức Khảo đúng là đi tìm Long Lân!" Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi, bất đắc dĩ nói: "Xem ra, ngôi mộ này chúng ta không xuống không được rồi!

Chỉ riêng cái Long Lân thôi, chúng ta cũng không thể để Cừu Đức Khảo lấy được, huống hồ A Ninh cô nương còn bị nhốt nữa!" Câu

hỏi của Bàn Tử cũng là điều Phương Ngôn muốn biết, anh cũng tò mò, tại sao Cừu Đức Khảo lại nhốt A Ninh, phải biết rằng A Ninh là người bị Sơ Ủng Chi Huyết khống chế, theo lẽ thường, Cừu Đức Khảo không thể phát hiện ra được.

A Ninh nghe câu hỏi của Bàn Tử, sắc mặt khó coi đến cực điểm: "Cừu Đức Khảo không biết từ đâu mang về một người mặc đồ đen, người đó liếc mắt một cái là nhận ra tôi không phải người của gã, sau đó Cừu Đức Khảo khống chế tôi, chuẩn bị lợi dụng tôi để giúp gã trộm mộ, nhưng tôi vừa bị khống chế không bao lâu thì các anh xuất hiện!

Có lẽ Cừu Đức Khảo bây giờ cũng đang ngơ ngác lắm!" Nghe A Ninh giải thích, Phương Ngôn lập tức quyết định: "Lập tức quay lại khách sạn đó, nhân lúc Cừu Đức Khảo còn ở đó, tôi sẽ bắt quả tang!" Khi nhóm người Phương Ngôn quay lại cửa khách sạn, họ phát hiện cửa đã khóa chặt, tất cả đèn đều đã tắt!

Họ lập tức cảm thấy không ổn! "Không hay rồi, tên Cừu Đức Khảo đó muốn chạy, mau vào trong!" "Ầm!" Tiếng cửa lớn vỡ tan trở thành tiếng hiệu lệnh tấn công của nhóm Phương Ngôn!

Khi vào trong khách sạn, họ phát hiện những nhân viên lễ tân lúc nãy giờ đây đang với vẻ mặt điên cuồng chậm rãi tiến về phía Phương Ngôn! "Biến thành Tống Tử rồi sao?" Lúc này Bàn Tử ở bên cạnh hét lớn: "Mẹ kiếp, sao cứ đuổi theo tôi thế hả, nói cho cô biết, Bàn gia không thích phụ nữ mặt trát hai cân phấn đâu!

Cháu trai lớn cứu tôi với!" Phương Ngôn mặt đầy vạch đen, Ám Dạ Trường Thương lóe lên hàn quang, nữ nhân viên đang đuổi theo Bàn Tử liền bị Phương Ngôn chém chết! *Keng! [Giết chết một Hành Thi, nhận được Tốc Độ +1!]* Sau khi Phương Ngôn giết chết Hành Thi này, Hạng Vũ đã giải quyết xong toàn bộ chiến cục!

Sau đó Phương Ngôn hỏi A Ninh: "Cừu Đức Khảo thường ở phòng nào?" A Ninh chậm rãi lắc đầu: "Cừu Đức Khảo chạy rồi, nhìn ký hiệu trên tường kia, đó là ký hiệu rút lui của chúng tôi, nên Cừu Đức Khảo không còn ở đây nữa!

Tên đó giảo hoạt lắm!" Phương Ngôn nhìn chằm chằm vào ký hiệu trên tường, mặt mày tái mét nói: "Lại để tên đó chạy thoát, A Ninh, lối vào mộ Gia Cát Lượng ở đâu?

Tôi muốn xuống xem sao.

Nơi đó đã đầy rẫy trận pháp Kỳ Môn Bát Quái, có lẽ Cừu Đức Khảo vẫn chưa lấy được Long Lân, chúng ta phải đi trước một bước để đoạt được bí bảo đó!" A Ninh thấy Phương Ngôn vội vàng như vậy, cũng không do dự mà dẫn nhóm người Phương Ngôn đến một nhà kho phía sau khách sạn.

Khi vào trong nhà kho, họ phát hiện ngoài đống hàng hóa ra, không có dấu hiệu nào của lối vào mộ huyệt.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Tôi nói này A Ninh cô nương, cô dẫn chúng tôi đến nhà kho làm gì, chúng ta đang đi tìm mộ huyệt mà!" A Ninh không để ý đến câu hỏi của Bàn Tử, mà quay sang Phương Ngôn chậm rãi nói: "Đây chính là lối vào mộ huyệt của Võ Hầu Gia Cát Lượng!

Cừu Đức Khảo đã thiết lập cơ quan ở đây, nên nó mới trông giống một nhà kho." Nói xong, cô dùng tay không ngừng xoay một cái vại gốm trên giá hàng!

Sau khi xoay bảy tám vòng, trên mặt đất xuất hiện một cái cầu thang làm bằng công nghệ hiện đại.

A Ninh đi xuống trước.

Phương Ngôn cũng không do dự mà đi theo A Ninh.

Khi nhóm người Phương Ngôn bước xuống cầu thang khoảng vài chục bước, họ nhìn thấy một lăng mộ dưới lòng đất cực kỳ bình thường.

So với những lăng mộ hoành tráng mà họ từng xuống trước đây, nơi này giống như một nông phu ở vùng quê sau khi chết tùy tiện tìm một mảnh ruộng để chôn, khiến người ta khó tin đây là lăng mộ của nhà quân sự nổi tiếng thời Tam Quốc - Gia Cát Lượng! *Keng! [Chúc mừng túc chủ lần đầu tiên tiến vào Võ Hầu Mộ, nhận được phần thưởng Kim Chung Tráo cấp 1!]* *Keng! [Chúc mừng túc chủ Kim Chung Tráo tiến hóa thành Thiên Cương Tráo, Thiên Cương Tráo là pháp môn tu hành của ba mươi sáu Thiên Cương, có thể chống lại pháp thuật sơ cấp!]* *Keng! [Túc chủ đi lại trong Võ Hầu Mộ, nhận được Thể Lực +1!]* *Keng! [Túc chủ hít thở trong Võ Hầu Mộ, nhận được Tốc Độ +1!]* Sau khi cấp độ Kim Chung Tráo được nâng lên, Phương Ngôn lúc này lại không có chút vui mừng nào, bởi vì anh dùng Quan Sơn Thuật nhìn ra lăng mộ này đã hóa phức tạp thành đơn giản, trở về với bản chất!

Lấy Tiên Thiên Bát Quái làm cơ sở, lại thêm vào trận pháp mê cung Kỳ Môn Độn Giáp để xây dựng lăng mộ, cơ quan bên trong chắc chắn nhiều đến đáng sợ!

Nếu đi một mình xuống ngôi mộ này, gặp bao nhiêu cơ quan và nguy hiểm anh cũng không sợ!

Nhưng bây giờ anh đang đưa theo Hoắc Tú Tú và A Ninh, phải chăm sóc tốt cho họ!

Dù sao họ cũng không có nhục thân mạnh mẽ để chống lại những tổn thương ở đây!

Sau khi đi theo A Ninh vài chục bước, A Ninh dừng lại, chậm rãi nói: "Đây là lối vào mê cung, lần trước tôi vừa đi vào vài bước đã gặp

phải cơ quan, sau đó nhân viên chết quá nửa!" Phương Ngôn nghe xong, quay sang Hạng Vũ nói: "Vũ ca, anh ở đây bảo vệ họ, tôi đi dò đường xem ngôi mộ này thế nào!" Phương Ngôn vừa nói xong, Hoắc Tú Tú lập tức không đồng ý! "Không được, Phương Ngôn một mình đi dò đường quá nguy hiểm, chúng ta đi cùng nhau!" A Ninh lúc này cũng khuyên can: "Đúng vậy, một mình quá nguy hiểm, bố cục mê cung ở đây, một mình anh đi, lỡ bị kẹt lại, lúc đó chúng tôi tìm cũng không thấy!" Phương Ngôn biết Hoắc Tú Tú quan tâm mình, nhưng anh có đủ tự tin vào thực lực của bản thân!

Đối mặt với những cơ quan được xây dựng từ thời cổ đại này, anh có thể dễ dàng vượt qua.

Ngay khi Phương Ngôn đang định giải thích, anh đột nhiên phát hiện nơi mình đang đứng, những bức tường đột nhiên bắt đầu di chuyển liên tục!

Sau đó, xung quanh anh xuất hiện một lượng lớn sương mù dày đặc!

Sắc mặt Phương Ngôn đột ngột thay đổi, vừa rồi dò xét không phát hiện ra chuyện gì, sao cơ quan lại khởi động?

Anh nghe thấy tiếng chửi lớn của Muộn Du Bình: "Bàn Tử, mẹ kiếp ông lại động lung tung vào cơ quan rồi!

Chương 195

Mẹ kiếp, lần nào cũng táy máy tay chân như vậy, không lẽ ông là thằng hề mà Xi Vưu cử đến à?" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn mặt đầy vạch đen, giơ nắm đấm về phía Hạng Vũ!

Hạng Vũ lập tức hiểu ý, vui vẻ đi về phía Bàn Tử!

Đánh Bàn Tử là việc y thích làm nhất gần đây!

Tiếng binh binh bàng bàng vang lên, vào lúc này, mọi người chỉ cảm thấy nó thật dễ nghe!

Bàn Tử ôm đầu trên đất kêu la thảm thiết: "Đừng đánh vào mặt, tôi còn phải dựa vào cái mặt đẹp trai này để tung hoành Tứ Cửu Thành đấy!" Khi Bàn Tử mặt mũi bầm dập xuất hiện trước mặt Phương Ngôn, Phương Ngôn mới tức giận nói: "Tôi nói này Bàn Tử, sau này nếu ông còn hấp tấp như vậy trong mộ, tôi sẽ không đi cùng ông nữa, người lớn tuổi rồi mà sao vẫn hấp tấp như vậy?" Bàn Tử vẻ mặt xấu hổ gật đầu, sau đó đảm bảo: "Tôi thề sau này xuống mộ tuyệt đối không động lung tung nữa!

Nếu không thì cho tôi biến thành Tống Tử, cả đời bị nhốt trong quan tài!" Nghe Bàn Tử thề độc, Phương Ngôn mới thôi không tiếp tục mắng mỏ nữa.

Nhìn bộ dạng bỉ ổi của Bàn Tử, Phương Ngôn bây giờ thật sự có một ảo giác, Bàn Tử giống như nội gián vậy, lần nào cũng gây chuyện vào lúc quan trọng!

Nếu không quen thuộc với các tình tiết kịch bản của Bàn Tử, anh thật sự sẽ nghi ngờ Bàn Tử là nội gián!

Bây giờ sự việc đã thành ra thế này, Phương Ngôn cũng không còn

cách nào khác.

Anh đang ở trong sương mù dày đặc, vị trí lối vào cũng đã thay đổi, muốn ra ngoài cũng không tìm được đường về! "Tôi đi đầu, Hoắc Tú Tú đi ngay sau tôi!

Hạng Vũ ở vị trí thứ tư, A Ninh ở phía trước anh!

Bàn Tử ở vị trí thứ năm, Tiểu Ca đi cuối cùng, nhất định phải bám sát, không được tách khỏi đội ngũ!

Trong sương mù dày đặc, nếu tách khỏi đội ngũ thì rất khó tìm lại nhau!" Mọi người nghe Phương Ngôn sắp xếp, tự giác đứng thành một hàng dọc đi theo sau anh!

Phương Ngôn sau đó mở Âm Dương Nhãn, xuyên qua lớp sương mù có thể nhìn rõ hình dạng của bức tường!

Ám Dạ Trường Thương cầm ngang trước ngực, đầu thương tì vào tường, để khám phá mê cung kiểu này, phải để lại dấu vết trên tường, nếu không lát nữa rất có thể sẽ bị lạc trong mê cung!

Tiếng Phương Ngôn cọ vào tường và tiếng bánh răng cơ quan trong mộ thất vận hành, vang vọng xen kẽ.

Sau khi đi được vài phút, Phương Ngôn phát hiện ra dấu vết do Ám Dạ Trường Thương để lại lúc trước, sắc mặt khó coi nói: "Chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi, mê cung này khó hơn tôi tưởng tượng nhiều, A Ninh, lúc đó cô giải quyết thế nào?" A Ninh trước mắt ngoài sương mù dày đặc ra không nhìn thấy Phương Ngôn, chỉ có thể nghe thấy giọng anh, sau đó chậm rãi nói: "Lúc tôi vào, mê cung không phải thế này, tuy cũng là mê cung, nhưng mê cung đó là một thương trận mê cung, không phải sương mù dày đặc không nhìn thấy năm ngón tay như thế này!

Đối với mê cung này tôi cũng chưa từng thấy!" Nghe lời A Ninh,

Phương Ngôn chìm vào suy tư, nghe một câu của Hạng Vũ, anh lập tức có linh cảm: "Không ngờ một lăng mộ kết cấu gạch đá thời Tam Quốc lại có thể xây dựng thành bộ dạng thế này, bộ pháp thật nhanh!" Đúng vậy, tường mộ thất đều do gạch xây nên, chỉ cần dùng sức phá vỡ là được mà!

Phương Ngôn nhận ra mình đã rơi vào lối mòn tư duy, dùng thực lực đập vỡ những bức tường gạch này, so với việc tìm lối ra trong mê cung thì đơn giản hơn nhiều!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn thu lại Ám Dạ Trường Thương, nắm chặt nắm đấm, dùng sức một cái, trực tiếp đấm thủng một lỗ trên tường!

Liên tiếp mấy quyền sau, trên tường xuất hiện một cái lỗ rộng bằng một người! "Mọi người đi sát theo tôi, tôi sẽ dùng cách này để phá giải mê cung này!" … Khi Phương Ngôn phá vỡ bức tường cuối cùng, anh phát hiện cảnh sắc bên ngoài đã biến thành một rừng đào!

Anh biết đây có thể lại là một trận pháp mê cung khác!

Anh lập tức cảm thấy đau đầu vô cùng, xuống một lăng mộ của Gia Cát Lượng còn mệt hơn xuống cả chục ngôi mộ khác!

Thân thể không mệt, chủ yếu là tâm mệt!

Lăng mộ của gã này, cơ quan quá nhiều, lại là loại cơ quan biến hóa vô cùng!

Chẳng trách nhiều năm như vậy cũng không có kẻ trộm mộ nào thành công!

Loại mộ này trừ những cao thủ biết Kỳ Môn Độn Giáp mới có khả năng xông vào thử, dù sao liên hoàn trận pháp cộng thêm Kỳ Môn Độn Giáp, độ khó như vậy, những kẻ trộm mộ khác có vào bao nhiêu cũng là công cốc!

Bên này vừa dùng bạo lực phá giải mê cung thứ nhất, lập tức xuất hiện mê cung thứ hai!

Trận pháp mê cung được bố trí bằng rừng đào, Phương Ngôn tuyệt đối không tin nó sẽ đơn giản, phải biết đây là lăng mộ dưới lòng đất!

Những cây đào này trong điều kiện không có quang hợp vẫn có thể nở rộ, bản thân nó đã không phù hợp logic!

Bố cục như vậy khiến Phương Ngôn nhớ đến khu rừng nguyên sinh trong Nghiệt Long Huyệt!

Có lẽ ở đây cũng có một con yêu quái trấn giữ!

Khi Muộn Du Bình đi cuối cùng cũng bước ra từ bức tường cuối cùng, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Phía trước trong rừng đào, có thể sẽ có tinh quái trấn giữ, lúc chúng ta đi vào nhất định phải cẩn thận!

Lần này, tôi, Hạng Vũ và Muộn Du Bình tạo thành trận hình tam giác tiến lên, Hoắc Tú Tú, A Ninh và Bàn Tử ở giữa!

Gặp chuyện gì cũng không được hoảng loạn và hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt là Bàn Tử, nếu còn động lung tung nữa tôi sẽ chặt tay ông!" Nghe giọng điệu lạnh lùng của Phương Ngôn, Bàn Tử vội vàng nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, cháu trai lớn, Bàn gia tôi đảm bảo không động lung tung nữa!" … Khi nhóm người Phương Ngôn đi vào rừng đào, tất cả các cây đào bắt đầu xoay chuyển!

Tốc độ xoay chuyển ngày càng nhanh, chẳng mấy chốc mọi người đã hoa mắt chóng mặt! … Khi Phương Ngôn thấy cảm xúc của A Ninh có vẻ bắt đầu dao động, anh lập tức hiểu ra mục đích của những cây đào này là để khiến người ta nảy sinh cảm xúc tiêu cực, để họ tự tàn sát lẫn nhau.

Sắc mặt Phương Ngôn đại biến, vội vàng nói: "Nhắm mắt lại,

đừng nhìn những cây đào này!" Trừ Hạng Vũ và Phương Ngôn, những người còn lại đều nhắm mắt lại.

Lúc này, Hoắc Tú Tú đang nhắm mắt lập tức kinh hô: "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Phương Ngôn nhìn xung quanh, không phát hiện động tĩnh gì, khó hiểu hỏi: "Chúng tôi đều không nghe thấy gì, em nghe thấy tiếng gì vậy?" Nghe Phương Ngôn không nghe thấy gì, Hoắc Tú Tú tưởng mình nghe nhầm, đang định nói có lẽ là ảo giác!

Thì lúc đó, giọng nói kia lại một lần nữa rõ ràng xuất hiện bên tai Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, mau đến bên bà, bà đang ở đây!" Hoắc Tú Tú mặt mày vui mừng hét lên: "Phương Ngôn, em nghe thấy giọng của bà, bà đang ở đây phải không?" Nghe Hoắc Tú Tú nghe thấy giọng của Hoắc Lão Thái Thái, sắc mặt Phương Ngôn lập tức trở nên khó coi!

Anh ở đây không hề nhìn thấy bất cứ vật thể nào, càng không nghe thấy giọng nói nào!

Nhưng Hoắc Tú Tú chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ nghe thấy giọng nói này, Phương Ngôn nghĩ đây có thể là một âm mưu, nên lập tức nói: "Tú Tú, anh không thấy bà, em tuyệt đối đừng mở mắt, anh nghi ngờ ở đây có tinh quái đặc biệt đang mê hoặc chúng ta!" Hoắc Tú Tú nghe lời Phương Ngôn, nhắm chặt hai mắt, nhưng bên tai không ngừng truyền đến giọng của Hoắc Tiên Cô, khiến cô gần như sụp đổ! "Tú Tú, không cần bà nữa sao?

Bà đang ở ngay trước mặt con đây, không mở mắt ra nhìn bà sao?

Bà chết thảm quá, con không mở mắt ra nhìn bà sao?" Hoắc Tú Tú chịu đựng sự tấn công của ma âm này mấy phút, lúc này không thể chịu đựng được nữa!

Nước mắt theo hai hàng mi nhắm chặt, từ từ lăn dài.

Cảnh tượng thảm khốc ở Hoắc gia lão trạch trước đó, liên tục

xuất hiện trong đầu cô.

Hình ảnh Hoắc Lão Thái Thái vào giây phút cuối cùng giấu cô đi rồi một mình đối mặt với sát thủ, khiến tim cô đau đớn tột cùng!

Nghe tiếng bà không ngừng gọi bên tai, Hoắc Tú Tú vào khoảnh khắc đó đột nhiên mở mắt ra, phát hiện một vật thể trong suốt đang đứng trước mặt mình!

Phương Ngôn vẫn luôn nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú, khi thấy khoảnh khắc cô mở mắt, Ám Dạ Trường Thương đột ngột đâm về phía trước mặt Hoắc Tú Tú!

Mặc dù không biết sinh vật gì đang mê hoặc Hoắc Tú Tú!

Nhưng anh có thể chắc chắn rằng sinh vật mê hoặc Hoắc Tú Tú đó sẽ tấn công vào khoảnh khắc cô mở mắt!

Vì vậy, Phương Ngôn chuẩn bị ôm cây đợi thỏ, chờ sinh vật đó xuất hiện.

Rất may, nó không làm anh thất vọng, cảm giác va chạm truyền đến từ Ám Dạ Trường Thương cho anh biết, anh đã đâm trúng đối phương.

Chương 196

Một dòng máu tươi theo đầu Ám Dạ Trường Thương từ từ chảy xuống!

Một bóng người từ từ hiện ra trước mặt Hoắc Tú Tú, Hoắc Tú Tú bị dọa lùi lại mấy bước.

Phương Ngôn cũng bị người bị đâm trúng làm cho ngây người, không ngờ người bị đâm trúng lại là Ngô Tam Tỉnh!

Phương Ngôn nhanh chóng chắn trước mặt Hoắc Tú Tú, đôi mắt lạnh lùng nhìn Ngô Tam Tỉnh, chậm rãi nói: "Không ngờ lại là Tam thúc!

Không ngờ chú lại cùng một phe với Cừu Đức Khảo, chuyện ở Hoắc gia lão trạch cũng có phần của chú sao?" Muộn Du Bình cũng bị cảnh này làm cho ngây người, anh cũng không ngờ người muốn hãm hại họ lại là Ngô Tam Tỉnh!

Nhưng anh phát hiện Ngô Tam Tỉnh này có chút kỳ quái.

Từ vị trí bị Phương Ngôn đâm trúng trên người đối phương, đó là vị trí động mạch, nhưng lượng máu chảy ra của Ngô Tam Tỉnh bây giờ có chút quá ít! "Phương Ngôn, Ngô Tam Tỉnh này có chút cổ quái, có thể là giả!

Anh xem lượng máu chảy ra có phải hơi ít không?" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn cũng nheo mắt lại, lượng máu của Ngô Tam Tỉnh chảy ra quả thực có chút ít!

Nếu người bình thường bị đâm trúng động mạch, máu phải phun ra, chứ không phải từ từ chảy!

Phương Ngôn lập tức rút Ám Dạ Trường Thương ra, sau đó túm

cả người Ngô Tam Tỉnh lên, lúc túm lên, Phương Ngôn phát hiện cân nặng của Ngô Tam Tỉnh này cũng có vấn đề, quá nhẹ!

Đúng lúc này, Phương Ngôn cảm nhận được trong không gian dị nguyên, tiểu yêu hồ đang lo lắng gọi anh, dường như có chuyện khẩn cấp muốn nói.

Phương Ngôn không do dự, lập tức thả tiểu yêu hồ ra, chỉ thấy tiểu yêu hồ sau khi ra ngoài, lập tức lao về phía vị trí Ngô Tam Tỉnh đang nằm, trong mắt không ngừng chảy nước mắt.

Hành động này khiến Phương Ngôn vô cùng kỳ quái. "Tiểu yêu hồ, có ý gì đây?

Ngươi nhận ra Ngô Tam Tỉnh này à?" Nghe lời Phương Ngôn, tiểu yêu hồ dùng sương mù màu hồng tạo thành một hình dạng yêu hồ trong không trung!

Nhóm người Phương Ngôn lập tức hiểu ra, Ngô Tam Tỉnh này là do yêu hồ biến thành!

Khi nước mắt của tiểu yêu hồ rơi xuống người Ngô Tam Tỉnh, mọi người phát hiện Ngô Tam Tỉnh biến thành một con Lục Vĩ Yêu Hồ, những cây đào đang xoay chuyển không ngừng cũng dừng lại vào lúc này!

Phương Ngôn vẻ mặt cổ quái nhìn tiểu yêu hồ.

Ý là không cho một lời giải thích sao?

Khi thấy tiểu yêu hồ dùng sương mù màu hồng vẽ ra một cảnh gia đình hòa thuận, Phương Ngôn vào khoảnh khắc đó đã hiểu ra.

Lục Vĩ Yêu Hồ ở đây là mẹ của tiểu yêu hồ...

Đối phương sở dĩ xuất hiện ở đây, là vì con Lục Vĩ Yêu Hồ này đã chọn đi theo chủ nhân của nó là Gia Cát Lượng.

Sau khi Gia Cát Lượng chết, nó liền ở lại trong mộ để canh giữ mộ cho ông.

Năng lực của Lục Vĩ Yêu Hồ mạnh hơn Tam Vĩ Yêu Hồ rất nhiều, không chỉ có thể biến hóa vạn vật, thậm chí còn có thể đọc thấu lòng người!

Trong đội ngũ của nhóm người Phương Ngôn, người dễ bị đọc thấu tình cảm chân thật trong lòng nhất chính là Hoắc Tú Tú!

Phương Ngôn và Hạng Vũ đều có thực lực Hạn Bạt, với thực lực như vậy, những ám thị tâm lý thông thường không có bất kỳ hiệu quả nào, A Ninh cũng đã trải qua huấn luyện quân sự lâu dài, một trái tim đã sớm cứng như sắt!

Nội tâm của Muộn Du Bình thì ngoài bí cảnh của gia tộc ra, những chuyện khác về cơ bản không quan tâm.

Còn Bàn Tử, khỏi phải nói, gã này đầu óc toàn bã đậu, không chừng trong lòng gã đang nghĩ đến chuyện cùng cô gái nhỏ nào đó thảo luận mười tám thế võ nghệ.

Hoắc Tú Tú thì khác, cô không trải qua huấn luyện chuyên môn, lại gần đây gặp phải chuyện lớn, bây giờ nội tâm cực độ không ổn định, Lục Vĩ Yêu Hồ tự nhiên chọn người dễ mê hoặc nhất là Hoắc Tú Tú để ra tay!

Chỉ không ngờ Phương Ngôn sẽ ở đây ôm cây đợi thỏ chờ nó xuất hiện, sau đó cho nó một đòn chí mạng! … Sau khi thu dọn thi thể của Lục Vĩ Yêu Hồ, Phương Ngôn lợi dụng Ám Dạ Trường Thương quét ngang một đường, phá hủy hoàn toàn rừng đào.

Họ lại thấy mình đang đứng trong một mê cung khác, Phương Ngôn lập tức cảm thấy đầu đau như búa bổ! "Khỉ thật, rốt cuộc ở đây có bao nhiêu cái mê cung, bao giờ chúng ta mới gặp được chủ nhân

thực sự của ngôi mộ đây." Lời Phương Ngôn vừa dứt, A Ninh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mê cung này là mê cung đầu tiên tôi gặp phải lúc trước!

Trong mê cung này sẽ xuất hiện những cây trường mâu dày đặc, đâm ra từ tường, mặt đất, tứ phía tám hướng!

Lúc đó mê cung này đã khiến tôi tổn thất nặng nề!

Nếu không phải vì tôi đứng cuối cùng, không chừng lúc đó tôi cũng đã chết trong mộ rồi!" Nghe lời A Ninh, sắc mặt Phương Ngôn dần dần âm trầm xuống.

Anh dường như đã phát hiện ra trận pháp được bố trí trong lăng mộ này.

Đây là Ngũ Hành Đại Trận có sức sát thương lớn nhất trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Chính như câu nói "Âm dương nghịch thuận diệu nan cùng, nhị chí hướng nhất cửu cung".

Thuật Kỳ Môn Độn Giáp ảo diệu khó hiểu.

Ải đầu tiên gặp phải là mê cung sương mù, đại diện cho Thủy.

Ải thứ hai gặp phải là rừng đào, đại diện cho Mộc.

Ải này gặp phải là thương trận mê cung, đại diện cho Kim.

Còn lại Hỏa và Thổ đang chờ họ.

Nếu lúc nãy ở lối vào mê cung, có thể tùy thời rút lui, anh có thể một mình xông qua.

Nhưng bây giờ anh hoàn toàn không yên tâm để Hoắc Tú Tú lại đây.

Ải thứ hai đã gặp người giữ ải là Lục Vĩ Yêu Hồ, vậy thì ải Thủy

đầu tiên có hay không cũng có sinh vật bảo vệ.

Phương Ngôn không dám cược vào xác suất này.

Mặc dù Phương Ngôn cũng để Hạng Vũ ở đây, cũng có thể thay anh bảo vệ Hoắc Tú Tú, nhưng tính cách của Hạng Vũ quá bốc đồng, để y xông pha trận mạc thì tuyệt đối không có vấn đề, nhưng để y chơi âm mưu quyền thuật thì kém quá xa.

Một vị đỉnh cấp võ tướng ở trong mộ của một đỉnh cấp quân sư, có lẽ không chiếm được chút lợi thế nào! … Sau khi suy nghĩ một lúc, Phương Ngôn lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ải này, Vũ ca cõng Bàn Tử và Muộn Du Bình, tôi cõng Tú Tú và A Ninh, dùng thân thể che chở tiến lên, tuyệt đối không được để chân chạm đất!" Nghe Phương Ngôn sắp xếp, mọi người cũng không do dự, dù sao ở trong trận pháp này thêm một phút, có thể sẽ thêm một phút nguy hiểm.

Phương Ngôn và Hạng Vũ một trước một sau đi vào bên trong thương trận mê cung.

Càng đi sâu, họ phát hiện tường ở đây đều làm bằng kim loại, muốn dùng bạo lực phá hủy độ khó quá lớn.

Nhưng may mắn là có A Ninh và những cỗ thi thể dẫn đường, Phương Ngôn không sợ lạc đường!

Nhưng khi bước qua cỗ thi thể đầu tiên, mặt đất và tường đồng thời đâm ra những cây trường thương dày đặc về phía Phương Ngôn và Hạng Vũ!

Chương 197

Phía sau cũng xuất hiện một bức tường có gắn trường mâu sắc bén lao nhanh về phía họ!

Phương Ngôn lập tức mở Thiên Cương Tráo bao bọc Hoắc Tú Tú và A Ninh bên trong!

Trường thương hoàn toàn không thể đâm thủng phòng ngự của Phương Ngôn!

Hạng Vũ cõng Bàn Tử và Muộn Du Bình thì không may mắn như vậy, vì Bàn Tử ở trên cùng nhìn thấy bức tường đang lao nhanh phía sau, sợ hãi la hét liên tục: "Vũ ca chạy đi, phía sau cũng có trường mâu!

Sắp đâm vào mông Bàn gia rồi!" Hạng Vũ mặc dù cũng đang chạy, nhưng tốc độ lao của bức tường quá nhanh, cộng thêm trên mặt đất cũng đầy rẫy thương mâu, khiến tốc độ chạy của Hạng Vũ giảm mạnh!

Mắt thấy Bàn Tử sắp bị trường mâu trên tường phía sau đâm xuyên qua người, Phương Ngôn rút Ám Dạ Trường Thương ra, mạnh mẽ chống vào bức tường, thân thể biến thành hình cánh cung, chân đạp lên trường mâu trên mặt đất.

Anh cố gắng dùng sức để chặn đứng bức tường!

Thân Ám Dạ Trường Thương bị chống đến cong lại, cây trường mâu dưới chân bị gãy mấy cây.

Theo một tiếng bánh răng gãy vang lên, bức tường kim loại dính đầy trường mâu dừng lại!

Phương Ngôn mới từ từ rút lại Ám Dạ Trường Thương, nhìn Ám

Dạ Trường Thương từ trạng thái cong queo phục hồi lại như cũ, Phương Ngôn trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi dùng thương, anh đã vô cùng yêu thích loại vũ khí này.

Thương Pháp Tinh Thông khiến anh cảm giác sử dụng Ám Dạ Trường Thương như cánh tay của mình.

Nếu cây thương này bị hỏng ở đây, Phương Ngôn cũng không biết đi đâu tìm một cây vũ khí hợp ý như vậy nữa.

Sau khi bức tường dừng lại, cả người Bàn Tử mềm nhũn trượt từ lưng Hạng Vũ xuống. "Mẹ ơi, dọa chết Bàn gia rồi, cháu trai lớn giỏi quá, nếu không thân thể hai trăm cân của Bàn gia hôm nay phải bỏ mạng ở đây rồi." Phương Ngôn không để ý đến lời tâng bốc của Bàn Tử, nhìn những cây trường mâu vốn không ngừng đâm lên từ mặt đất giờ đây đều đứng thẳng tắp ở đó.

Phương Ngôn biết cơ quan ở đây, có lẽ lúc chống lại bức tường đã vô tình phá hỏng mất!

Sau đó Phương Ngôn nhìn mọi người chậm rãi nói: "Cơ quan tầng này dường như đã được giải quyết, nhưng chúng ta không thể lơ là cảnh giác!

Vũ ca, anh đưa hai người họ qua ải này trước đi!" Hạng Vũ nghe lời Phương Ngôn, cũng không do dự, trực tiếp xách Bàn Tử đang mềm nhũn trên đất lên, đạp lên những cây trường mâu lạnh lẽo, từ từ đi về phía trước! … Khi Phương Ngôn tiếp tục đi trên những cây trường mâu, anh phát hiện cơ quan tầng này dường như thật sự đã bị vô tình phá giải.

Sau đó, Phương Ngôn liền tăng tốc độ di chuyển.

Lục Vĩ Yêu Hồ biến hóa, chỉ có thể biến thành người nó đã thấy, có thể biến thành Ngô Tam Tỉnh, chứng tỏ Ngô Tam Tỉnh đã gặp con

Lục Vĩ Yêu Hồ này, có khả năng Ngô Tam Tỉnh đang ở trong trận pháp phía trước.

Hoặc là Ngô Tam Tỉnh bây giờ đang mở quan tài của Gia Cát Lượng.

Đối với Ngô Tam Tỉnh, hiện tại Phương Ngôn không thể xác định được là tốt hay xấu.

Phải nhanh chóng tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, xác định rốt cuộc là tốt hay xấu, điều này vô cùng quan trọng.

Không xét đến các yếu tố khác, cũng phải xét đến việc Hoắc Tiên Cô hiện đang tạm trú ở Ngô gia.

Nếu Ngô Tam Tỉnh là người xấu, vậy thì chính tay anh đã giao con bài tẩy Hoắc Tiên Cô vào tay đối phương!

Điều này khiến Phương Ngôn không thể chấp nhận!

Khi nhóm người Phương Ngôn đi ra khỏi thương trận, họ phát hiện cảnh sắc phía trước đã biến thành một bãi tha ma.

Phương Ngôn biết ải này hẳn là Thổ trận! … Đi trong bãi tha ma, Phương Ngôn không ngừng quan sát động tĩnh xung quanh, khi đi vào chính giữa bãi tha ma, anh phát hiện một cỗ quan tài đã mở nắp.

Nhóm người Phương Ngôn đi đến bên quan tài chuẩn bị xem xét thì nghe Hạng Vũ nói: "Mùi vị trong cỗ quan tài này giống hệt như ở lão trạch của nhà họ Đạo kia!" Nghe lời Hạng Vũ, sắc mặt Phương Ngôn đột ngột thay đổi, nếu lời Hạng Vũ là thật, vậy thì rất có khả năng thi thể trong cỗ quan tài này đã bị Cừu Đức Khảo thu phục.

Vậy thì chuyến đi Võ Hầu Mộ lần này, nguy hiểm có lẽ sẽ nghiêm trọng hơn nhiều!

Hoắc Tú Tú cũng nghe thấy lời Hạng Vũ, vội vàng hỏi: "Vũ ca,

anh nói đều là thật sao?

Tống Tử trong cỗ quan tài đó là hung thủ đã tàn sát Hoắc gia của em?" Hạng Vũ gật đầu, dùng tay chỉ vào thân thể mình, ý là y là Hạn Bạt, đối với khí tức của Tống Tử sẽ không ngửi nhầm.

Bây giờ sắc mặt Phương Ngôn âm trầm đến đáng sợ, phải nhanh chóng đến được mộ thất đặt quan tài của Gia Cát Lượng, lúc này Phương Ngôn chậm rãi nói: "Tiếp tục tiến lên thôi, điểm khó của ải này hẳn là con Tống Tử đó, đã Tống Tử rời đi, vậy thì chúng ta cũng không cần thiết lãng phí thời gian ở đây.

Phía trước hẳn là ải cuối cùng, nếu tôi không đoán sai, ải đó hẳn là Hỏa trận." … Trong Thổ trận, nhóm người Phương Ngôn quả thực không gặp bất kỳ trở ngại nào, khi đi ra khỏi bãi tha ma này, hiện ra trước mắt là một mộ thất trống không.

Phương Ngôn vừa định tiến lên thử xem ải Hỏa trận này có gì đặc biệt, thân thể đã bị Muộn Du Bình kéo lại.

Phương Ngôn khó hiểu nhìn Muộn Du Bình, sau đó nghe Muộn Du Bình nói: "Anh xem mộ thất này có giống một cái lò nướng khổng lồ không?" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn cẩn thận nhìn kỹ, phát hiện mộ thất này thật sự giống một cái lò nướng khổng lồ.

Vị trí họ đang đứng giống như cửa lò, tiến thêm một bước là vào trong lò.

Quan sát một hồi cũng không phát hiện mộ thất trống không này rốt cuộc tồn tại bí mật gì.

Nhưng để an toàn, Phương Ngôn quyết định thử trước một phen.

Phương Ngôn cởi áo khoác trên người ra, sau đó mạnh mẽ ném vào trong mộ thất.

Áo khoác còn chưa rơi xuống đất đã tự bốc cháy trên không trung.

Nhìn sự thay đổi của áo khoác, sắc mặt nhóm người Phương Ngôn đại biến! "Bạch lân!" "Cả mộ thất này đều rải đầy bạch lân!" Phương Ngôn lúc này sắc mặt khó coi đến cực điểm, điểm cháy của bạch lân cực thấp, một chút ma sát cũng có thể khiến bạch lân tự bốc cháy.

Hỏa trận như vậy căn bản là tuyệt hộ trận, không ai có thể thông qua.

Thật không hiểu Ngô Tam Tỉnh đã qua đây bằng cách nào.

Thấy Phương Ngôn ở đây chau mày ủ dột, Hoắc Tú Tú nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không phải là bạch lân thôi sao?

Có gì phải lo lắng.

Chỉ cần nhiệt độ không quá 40 độ là được, Vũ ca thân là Hạn Bạt, âm khí loại này muốn bao nhiêu chẳng có?

Chỉ cần để Vũ ca dùng âm khí làm lạnh nhiệt độ ở đây xuống là được rồi!

Cần gì phải cau có như vậy?" Lời của Hoắc Tú Tú khiến Phương Ngôn lập tức sáng mắt lên.

Anh đã quên mất chuyện Hạng Vũ là Hạn Bạt.

Mặc dù Hạn Bạt có năng lực Xích Địa Thiên Lý, nhưng Hạn Bạt cũng là Tống Tử, là quỷ a!

Chỉ cần là quỷ, thì có âm khí, Hạng Vũ là quỷ vương, một thân âm khí không thể nào không đậm đặc, hạ nhiệt độ của không gian này xuống, đó chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Phương Ngôn tuy có thực lực Hạn Bạt, nhưng hiện tại thuộc về nhân loại, căn bản không phải quỷ, càng không có âm khí để sử dụng.

Chương 198

Vì vậy, Phương Ngôn chỉ có thể cầu cứu Hạng Vũ. "Vũ ca, phiền anh phóng thích âm khí, hạ nhiệt độ của không gian này xuống, sau đó chúng ta qua ải này!" Hạng Vũ gật đầu, âm khí bàng bạc từ trong người tỏa ra, sau đó Hạng Vũ từ từ đi vào trung tâm mộ thất, chỉ chưa đầy một phút, cả không gian đã phủ một lớp băng sương.

Phương Ngôn thấy cảnh này, nói với mọi người: "Tiến lên thôi, qua ải này, phía trước gần như là nơi đặt quan quách của Gia Cát Lượng rồi!

Hãy cùng tôi đi kiến thức, vị quân sự gia đỉnh nhất thời Tam Quốc đó!

Xem Gia Cát Lượng lúc sinh thời có năng lực thần quỷ khó lường, sau khi chết có còn đỉnh như vậy không!" Khi nhóm người Phương Ngôn bình an đi qua mộ thất này, trước mắt xuất hiện một biểu tượng Tiên Thiên Bát Trận Đồ khổng lồ.

Trên Tiên Thiên Bát Trận Đồ đặt một cỗ quan tài khổng lồ, xung quanh quan tài phân biệt đặt tám cỗ quan tài nhỏ hơn.

Bên cạnh cỗ quan tài nhỏ đầu tiên có một người đang nằm, người đó chính là Ngô Tam Tỉnh!

Phương Ngôn thấy người nằm trên đất là Ngô Tam Tỉnh, cả người đều cảm thấy không ổn.

Ngô Tam Tỉnh này bất kể là qua kịch tình hiểu được, hay qua tiếp xúc thực tế hiện tại, đều không thể nhìn thấu con người này.

Bây giờ thấy ông ta nằm trên đất, trên mặt đất một chút vết máu cũng không có, Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc chết hay chưa, Phương Ngôn

quyết định đi kiểm tra trước.

Khi Phương Ngôn chuẩn bị đi kiểm tra, đột nhiên nghe thấy Muộn Du Bình giọng điệu cực độ kinh ngạc nói: "Đây là Bát Tinh Củng Nguyệt Dưỡng Thi Pháp, không ngờ loại phương thức dưỡng thi này lại xuất hiện ở đây!" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn khó hiểu nhìn Muộn Du Bình, ý bảo đối phương giải thích.

Muộn Du Bình định thần lại, sau đó từ từ nói: "Bát Tinh Củng Nguyệt Dưỡng Thi Pháp còn gọi là Bát Tiên Triều, là một trong những phương thức đỉnh cấp để dưỡng Tống Tử.

Tống Tử được dưỡng ra theo cách này, không ai không phải là tồn tại cực kỳ khủng bố!

Bát Tinh Củng Nguyệt Dưỡng Thi Pháp là một loại phương thức thông qua oán khí do tám cỗ quan tài sản sinh ra để nuôi dưỡng một Tống Tử, tương truyền đã sớm biến mất sau khi triều Tần diệt vong, không ngờ lại thấy ở đây.

Muốn bố trí thành loại dưỡng thi pháp này, bắt buộc tám Tống Tử trong cỗ quan tài đồng thời đều phải đạt đến cảnh giới Cương Vương!" Lời của Muộn Du Bình khiến sắc mặt Phương Ngôn trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng.

Đồng thời trong lòng cũng không ngừng tính toán.

Lợi dụng oán khí của tám vị Cương Vương để dưỡng thi, vậy thì thi thể trong cỗ quan tài lớn nhất, ít nhất cũng phải là cấp Hạn Bạt!

Rốt cuộc là ai có thủ bút lớn như vậy?

Người trong quan tài thật sự sẽ là Gia Cát Lượng sao?

Xem ra muốn có được một trong ngũ bảo là Long Lân, có lẽ sẽ khó khăn hơn tưởng tượng nhiều.

Ngũ bảo cũng không biết là do ai đặt, dường như mỗi một kiện ngũ bảo đặt ở nơi nào cũng đều có Hạn Bạt tồn tại, Định Hồn Châu tuy ở trong miệng Hòa Thân, thực lực của Hòa Thân tuy không mạnh, nhưng kẻ mạnh nhất trong mộ đó lại là Hạn Bạt Hạng Vũ!

Nếu không có hệ thống giúp đỡ, đạo mộ tặc thông thường vào bao nhiêu cũng chỉ có chết.

Võ Hầu Mộ nghi ngờ có chứa Long Lân này, lại càng dùng tám vị Cương Vương để cung dưỡng một Tống Tử, thực lực của Tống Tử trong cỗ quan tài lớn nhất có thể tưởng tượng được!

Nhưng cũng không giống trước đây, có Hạn Bạt thì đã sao?

Bên mình ngoài sở hữu thực lực Hạn Bạt ra còn có một Hạn Bạt thực thụ là Hạng Vũ.

Chút nữa chiến đấu, Phương Ngôn cũng có tự tin hoàn toàn thắng được người trong quan tài.

Sau khi tính toán trong lòng một lúc, Phương Ngôn từ từ nói: "Tiểu Ca, cho dù là Bát Tinh Củng Nguyệt Dưỡng Thi Pháp, tôi cũng phải đối mặt với Tống Tử trong cỗ quan tài đó!

Đến đây rồi, tôi bắt buộc phải mở quan tài kiểm tra, xem Long Lân có ở bên trong không!

Nhưng không phải bây giờ, tôi cần phải kiểm tra trước, xem Ngô Tam Tỉnh đã chết hay chưa!" Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình không nói gì, từ từ rút ra Hắc Kim Bảo Đao, bảo vệ trước mặt Hoắc Tú Tú.

Tống Tử trong quan tài có khả năng lại là một Hạn Bạt.

Anh không có thực lực đối phó Hạn Bạt, nhưng Phương Ngôn và Hạng Vũ có thực lực đó, anh phải bảo vệ tốt gia quyến của Phương Ngôn, để Phương Ngôn không có chút lo lắng nào. … Phương Ngôn

từ từ đi đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, Hạng Vũ thì cầm Bá Vương Thương đứng bên cạnh Phương Ngôn.

Thân là Hạn Bạt đối với khí tức phi thường nhạy cảm, y cảm nhận được khí tức quen thuộc từ cỗ quan tài lớn nhất.

Người trong quan tài, có khả năng y quen biết!

Phương Ngôn đặt tay lên Ngô Tam Tỉnh, cảm nhận mạch đập của đối phương.

Phát hiện Ngô Tam Tỉnh không có một chút khí tức mạch đập nào.

Phương Ngôn sau đó kiểm tra thương thế của Ngô Tam Tỉnh, phát hiện toàn thân trên dưới không có bất kỳ vết thương ngoài nào rõ ràng.

Phương Ngôn không từ bỏ!

Cuối cùng sau khi cởi áo khoác của Ngô Tam Tỉnh ra, ở vị trí tim thấy một vết thương xuyên thủng nhỏ, Ngô Tam Tỉnh bị một loại vũ khí sắc nhọn nào đó xuyên thủng tim!

Loại tấn công này, sẽ khiến người bị thương trong thời gian ngắn không chết ngay, nhưng theo máu trong tim không ngừng chảy vào khoang bụng, cuối cùng người sẽ vì tim thiếu máu mà chết.

Kiểu chết này Phương Ngôn lần đầu tiên thấy, hung khí giết Ngô Tam Tỉnh cũng không rõ là gì.

Sau khi nghe Muộn Du Bình hỏi tình hình của Ngô Tam Tỉnh.

Phương Ngôn sắc mặt khó coi quay đầu nhìn Muộn Du Bình, từ từ nói: "Ngô Tam Tỉnh chết rồi!

Thời gian tử vong dự kiến không quá một ngày!" Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình cũng sắc mặt khó coi nói: "Thật không ngờ, Ngô tam thúc lừng lẫy trong giới đạo mộ lại chết trong mộ.

Nhưng Phương Ngôn, anh có phát hiện ra không, tư thế tử vong

của Ngô Tam Tỉnh có chút kỳ quái, trước khi chết dường như đang bảo vệ thứ gì đó!" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn liền lật thi thể Ngô Tam Tỉnh lên, phát hiện dưới thân Ngô Tam Tỉnh, dùng máu viết một chữ chưa hoàn thành.

Chữ này lập tức khiến Phương Ngôn cảm thấy khó hiểu, không hiểu chữ này có ý nghĩa gì?

Ngô Tam Tỉnh không thể nào trước khi chết lại làm chuyện vô ích.

Nhất định ông ta đã phát hiện ra điều gì đó, muốn nói cho mình.

Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc dùng chữ này để nói cho mình điều gì?

Phương Ngôn không có cách nào cũng không nghĩ ra, chỉ có thể để lộ chữ viết bằng máu ra!

Để mọi người cùng suy nghĩ, phá giải bí ẩn này!

Sau đó mọi người đều nhìn chữ viết bằng máu tươi đó, có thể phát hiện Ngô Tam Tỉnh lúc đó chết rất đột ngột, ngay cả hai chấm của chữ cũng chưa kịp chấm lên, người đã đi rồi.

Phương Ngôn nhìn mọi người chìm vào suy tư, từ từ nói: "...Này, chữ này đại biểu cho ý nghĩa gì?

Có phải là hung thủ sát hại, chữ này đại biểu cho thân phận của Cừu Đức Khảo không?" Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, Hạng Vũ từ từ nói: "Phương Ngôn, thi thể trong cỗ quan tài đó tỉnh rồi, chuẩn bị chiến đấu đi!" Sắc mặt Phương Ngôn lập tức trở nên khó coi, thật đúng là họa vô đơn chí.

Bên này chuyện của Ngô Tam Tỉnh còn chưa rõ ràng, Tống Tử nghi là Hạn Bạt trong quan tài đã tỉnh rồi!

Trận chiến sắp nổ ra, Phương Ngôn chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc suy nghĩ về chữ mà Ngô Tam Tỉnh để lại.

Chương 199

Trước hết dốc toàn lực giải quyết con đại Tống Tử này đã!

Theo lời Hạng Vũ vừa dứt, nắp của chín cỗ quan tài kịch liệt nhảy lên.

Phương Ngôn rút Ám Dạ Trường Thương ra, cảnh giác nhìn chín cỗ quan tài trước mắt.

Sau đó từ từ nói: "Vũ ca, lát nữa chiến đấu, anh đi kiềm chế con Tống Tử trong quan tài chính trước.

Tôi đi giết tám vị Cương Vương còn lại, đợi tôi giết sạch chúng, chúng ta lại cùng nhau diệt Tống Tử trong quan tài chính!" Lời của Phương Ngôn vừa nói xong, nghe thấy ầm, ầm, ầm... tám tiếng quan tài nổ tung vang lên.

Chỉ thấy trên mỗi vị trí Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai của Bát Quái Trận đều đứng một Cương Vương!

Phương Ngôn từ trang phục trên người họ, có thể nhận ra thân phận của đám người này hẳn là trang phục cuối thời Thanh.

Trang phục của họ đều là loại y phục mà hoạn quan trong cung mặc.

Bàn Tử thấy vậy lập tức cười nói: "Nổ ra một đám thái giám à, chẳng lẽ đám thái giám này lúc sinh thời phục vụ người trong quan tài chính sao?" Hạng Vũ nghe lời Bàn Tử, từ từ lắc đầu nói: "Đám thái giám này ta không nhận ra, nhưng người trong quan tài chính, ta hẳn là nhận ra, khí tức của hắn ta cảm thấy quen thuộc!" Khi Hạng Vũ nói xong câu đó, quan tài chính nổ tung, một cỗ âm khí bàng bạc từ một người đàn ông áo choàng đen tỏa ra!

Hoắc Tú Tú thấy người này sắc mặt đại kinh hét lên: "Phương Ngôn, gã này đã đồ sát Hoắc gia của em!" Nghe lời Hoắc Tú Tú, trong mắt Phương Ngôn lộ ra vẻ phẫn nộ nhìn gã đàn ông mặc áo choàng đen, sát khí lạnh như băng từ từ thốt ra từ miệng hắn: “Ngươi đã giết người của Hoắc gia?” “Một hồn một phách của Hoắc tiên cô đang ở đâu?” Gã đàn ông mặc áo choàng đen nghe lời Phương Ngôn, không những không trả lời mà khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười tà dị!

Ngay khi Phương Ngôn chuẩn bị ra hiệu cho Hạng Vũ hành động, hắn nhìn sang Hạng Vũ, thấy sắc mặt ông ta lúc này âm trầm đến đáng sợ.

Phương Ngôn có thể thấy được sự căm hận trong mắt Hạng Vũ!

Phương Ngôn tò mò, vội hỏi: “Vũ ca, anh có quen người mặc áo choàng đen đó không?” Hạng Vũ gật đầu với vẻ mặt âm trầm, sau đó gầm lên giận dữ: “Gã này, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra, ta biến thành bộ dạng bây giờ đều là do hắn ban tặng!” “Cẩu tặc Triệu Cao, ngươi vẫn chưa chết!” “Trời có mắt mà, hôm nay để Hạng Vũ ta gặp được ngươi, hôm nay ta nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro!” Phương Ngôn và mọi người nghe lời Hạng Vũ, không khỏi kinh ngạc!

Hạng Vũ gọi gã áo choàng đen này là Triệu Cao!

Chẳng lẽ là Triệu Cao “chỉ hươu bảo ngựa” kia sao?

“Vũ ca, anh không đùa đấy chứ?

Người này sao có thể là Triệu Cao được?” Hạng Vũ nghiêm mặt nói: “Khí tức của hắn tuy đã thay đổi, nhưng ta tuyệt đối không nhận nhầm, gã này chắc chắn là Triệu Cao!” “Dù sao thì hồi đó lúc chống Tần, ta và gã này đã từng nội ứng ngoại hợp!” “Khi xưa ta sở dĩ bị Lưu Bang đánh bại, chính là do gã này đã bán đứng tin tức của ta cho tên Lưu Bang đó!” “Nếu không phải vì hắn, Hạng Vũ ta sao lại biến thành bộ dạng này, ái nhân của ta Ngu Cơ sao lại phải tự vẫn ngay

trước mặt ta!" Phương Ngôn không ngờ Đại Việt bị Lưu Bang và Hạng Vũ đánh hạ lại có liên quan đến Triệu Cao.

Đây mới là lịch sử thực sự, là bí mật động trời!

Phương Ngôn chưa kịp hỏi Hạng Vũ tiếp về lịch sử thật sự, thì đã nghe gã đàn ông áo choàng đen kia cười ngông cuồng: "Hạng Vũ à Hạng Vũ, thật không ngờ hơn hai ngàn năm rồi ta vẫn có thể gặp lại ngươi.

Đừng trách ta năm xưa bán đứng ngươi, đó là vì ngươi không đủ tàn nhẫn, không nhẫn tâm bằng Lưu Bang, căn bản không thể cho ta thứ ta muốn." Nói đến đây, Triệu Cao từ cười lớn chuyển sang cười khổ, rồi lại thành cười lạnh: "Nhưng năm đó ta cũng đã tính sai, không ngờ Lưu Bang lại nhẫn tâm đến thế, tốc độ qua cầu rút ván nhanh hơn bất kỳ ai!" "May mà Triệu Cao ta đây cơ trí mới có thể thoát được kiếp nạn đó, nếu không thì giang sơn Đại Kinh cuối cùng đã bị Triệu Cao ta hủy hoại rồi!" "Ta cũng đã báo thù cho ngươi rồi, ngươi nên cảm ơn ta mới phải!" Phương Ngôn nghe vậy, lập tức cảm thấy da đầu tê dại, tâm kế của Triệu Cao này quá thâm sâu rồi, gã này vẫn luôn hoạt động trong các sự kiện lịch sử.

Từ cuối nhà Tần đến khi nhà Hán diệt vong đã trải qua mấy trăm năm, Triệu Cao này vẫn luôn mưu hoạch.

Tâm cơ và trí tuệ này khiến Phương Ngôn cảm thấy lạnh sống lưng!

Nếu đúng như lời Triệu Cao nói, nhà Hán diệt vong, vậy thì tám tên Tống Tử ăn mặc như thái giám cuối thời Đông Hán trước mắt này rất có khả năng chính là Thập Thường Thị đã gây họa loạn cho nhà Hán lúc bấy giờ.

Phương Ngôn hiện tại vô cùng tò mò, làm thế nào mà Triệu Cao lại có thể lang thang ở dương gian lâu như vậy.

Phải biết rằng Tống Tử tuy về lý thuyết có thể làm được, nhưng phần lớn thời gian đều phải chìm vào giấc ngủ sâu.

Phải đợi đến khi thực lực đạt đến mức không sợ ánh mặt trời mới có thể xuất hiện ở dương gian, nhưng Triệu Cao dường như không hề có hạn chế này, điểm này Phương Ngôn phải làm rõ là tại sao?

Phương Ngôn lúc này từ từ lên tiếng: "Triệu Cao, nhà Hán diệt vong, ngươi với thân phận Tống Tử đã bồi dưỡng ra Thập Thường Thị sao?" "Mấy trăm năm, ngươi đã có thể tu luyện đến mức không sợ ánh mặt trời rồi à?" Triệu Cao nghe lời Phương Ngôn, cả người lộ ra ánh mắt tán thưởng nhìn hắn, chậm rãi nói: "Tiểu tử nhà ngươi, là người có tài nhất ta từng gặp trong hơn hai ngàn năm qua." "Không phải thân Tống Tử mà có thể tu luyện đến thực lực Hạn Bạt, quả thật lợi hại!" "Còn về việc ngươi hỏi ta tại sao không sợ ánh mặt trời, câu hỏi này ngươi nên đi hỏi Thủy Hoàng Đế Doanh Chính!" "Dù sao thì ta biến thành thế này cũng là do hắn ban tặng!" Phương Ngôn nghe những lời nói nước đôi của Triệu Cao, lập tức có chút mơ hồ, dường như việc hắn biến thành thế này đều là do Tần Thủy Hoàng Doanh Chính.

Từ giọng điệu của Triệu Cao, Phương Ngôn có thể nghe ra, Tần Thủy Hoàng Doanh Chính người này, hiển nhiên cũng chưa chết!

Phương Ngôn bây giờ chỉ cảm thấy mình đã rơi vào một ván cờ lớn kéo dài hơn hai ngàn năm.

Hắn và Triệu Cao đều chỉ là quân cờ, còn người chơi cờ thực sự là ai thì không thể đoán được!

Nếu việc Triệu Cao biến thành thế này là do Tần Thủy Hoàng Doanh Chính ban tặng, vậy thì rất có thể vấn đề nằm ở hai viên thuốc trường sinh bất lão mà Tần Thủy Hoàng năm xưa có được.

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn chợt nhớ tới những chữ Ngô Tam

Tỉnh viết trước khi chết.

Chẳng lẽ mục đích thực sự mà Ngô Tam Tỉnh muốn biểu đạt là tất cả đều do Từ Phúc bày trò sao?

Phải biết rằng thuốc trường sinh bất lão của Tần Thủy Hoàng cũng là do Từ Phúc cầu về.

Vậy thuốc trường sinh bất lão rốt cuộc là Từ Phúc cầu từ đâu?

Thuốc trường sinh bất lão này rõ ràng là đan dược biến người thành Tống Tử.

Thậm chí thứ này có khả năng là tinh huyết của một đại Tống Tử nào đó!

Lúc này Phương Ngôn chỉ cảm thấy mình càng lúc càng đến gần chân tướng.

Theo sự xuất hiện của ngày càng nhiều nhân vật, người chơi cờ thực sự sắp nổi lên mặt nước!

Kẻ đứng sau ván cờ này rốt cuộc là Tần Thủy Hoàng?

Từ Phúc?

Hay là Xi Vưu bị giam cầm trong bí cảnh của Trương gia?

Nhưng những điều này bây giờ đều không quan trọng.

Điều Phương Ngôn muốn biết nhất bây giờ là một hồn một phách của Hoắc tiên cô đang ở đâu!

“Triệu Cao, ta hỏi ngươi, tại sao lại tàn sát Hoắc gia?” “Với thực lực của ngươi, một gia tộc đạo mộ bình thường có đáng để ngươi đích thân ra tay không?” “Câu đi một hồn một phách của Hoắc tiên cô để làm gì?” Triệu Cao nghe Phương Ngôn hỏi vậy, liền cười lạnh nói: “Ta đến Hoắc gia là vì Hoắc gia đã lấy thứ không nên lấy!” “Ngươi nên hỏi Hoắc gia xem đã giấu thứ đó ở đâu?” “Còn về một hồn một

phách của Hoắc tiên cô, đã bị người khác mang đi rồi, ngươi đến muộn một bước!" Phương Ngôn nghe vậy, kinh hãi tột độ, không thể tin được nhìn Triệu Cao, chậm rãi hỏi: "Ngươi không phải đến tìm Định Hồn Châu sao?" Triệu Cao khinh thường cười nói: "Định Hồn Châu tuy ta cũng rất cần, nhưng có một thứ còn quan trọng hơn cả Định Hồn Châu." "Thứ đó được giấu trong Hoắc gia, ta không đi tìm chẳng lẽ để ngươi đi tìm sao?" "Chỉ là, ta không ngờ mụ già đó miệng lại cứng như vậy, không còn cách nào khác, ta chỉ đành dẫn ngươi đến đây." "Dùng mạng sống của ngươi để ép mụ ta khai ra!" "Như vậy, bí mật về Định Hồn Châu và thứ kia, ta đều có thể có được!" Phương Ngôn lúc này cảm thấy chấn động sâu sắc, Hoắc gia có bí mật mà hắn không biết.

Bí mật này có thể liên quan đến nhà Tần hơn hai ngàn năm trước, rốt cuộc là thứ gì?

Phương Ngôn từ từ quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú, thấy đối phương cũng đang trong trạng thái ngơ ngác.

Hắn lập tức hiểu ra, Hoắc Tú Tú cũng không biết bí mật đó là gì!

Phương Ngôn không nhận được thông tin hữu ích nào từ Hoắc Tú Tú, bèn chuẩn bị dùng thủ đoạn cứng rắn để buộc Triệu Cao phải khai ra mọi chuyện.

Phương Ngôn ra hiệu cho Hạng Vũ động thủ, rồi rút ra trường thương Ám Dạ, đâm mạnh về phía Thập Thường Thị trong Bát Quái Trận!

Hạng Vũ cũng đồng thời vung Bá Vương Thương với thế lực phách hoa sơn bổ về phía Triệu Cao. *Keng!

Giết chết một Cương Vương, nhận được Sức mạnh +30!* *Keng!

Giết chết một Cương Vương, nhận được Sức mạnh +30!* ...

*Keng!

Chương 200

Giết chết một Cương Vương, nhận được Sức mạnh +30!* Khi Phương Ngôn giết xong tám Cương Vương, cả khuôn mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Bây giờ giết Cương Vương ngay cả cấp kỹ năng cũng không cho, chỉ cho một ít thuộc tính sức mạnh.

Đối với Phương Ngôn hiện tại, chút thuộc tính này thực sự không có nhiều tác dụng, chỉ có thể tăng thêm vài chục đến một trăm cân sức mạnh, đối với thực lực hiện tại của hắn, sự tăng cường này không đáng kể.

Nhưng Phương Ngôn cũng hiểu, thực lực của hắn hiện tại cao hơn thực lực của Cương Vương quá nhiều.

Đánh quái cấp thấp, sự tăng cường không còn lớn nữa, bây giờ hắn cần phải giết những quái vật có thực lực tương đương, hoặc quái vật có thực lực cao hơn mới có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh.

Ngay sau đó, Phương Ngôn hướng ánh mắt về phía chiến trường của Hạng Vũ và Triệu Cao.

Chỉ thấy Triệu Cao giống như Đông Phương Bất Bại đã luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, dùng một cây kim thêu, không ngừng giao chiến với Hạng Vũ.

Nhìn vũ khí trong tay Triệu Cao, Phương Ngôn hiểu ra vết thương chí mạng trên tim Ngô Tam Tỉnh là do Triệu Cao để lại!

Cũng chỉ có kim thêu mới có thể tạo ra vết thương nhỏ như vậy.

Phương Ngôn thấy Hạng Vũ đánh mãi không được, cũng không do dự, cầm trường thương Ám Dạ lập tức gia nhập vào trận chiến của

hai người!

Dưới tình huống hai chọi một, Triệu Cao dần dần yếu thế, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

"Phương Ngôn, nếu ngươi rút lui, ta sẽ trả lại một hồn một phách của mụ già kia cho ngươi!" "Nếu ngươi không rút lui, vậy thì cứ chờ nhặt xác cho mụ già đó đi." Phương Ngôn nghe lời Triệu Cao nhưng không hề dao động.

Hồn phách của Hoắc lão thái thái chắc chắn phải cứu về, nhưng để một kẻ âm mưu lớn như vậy rời khỏi đây, Phương Ngôn không dám, trời mới biết gã này sau khi rời khỏi đây sẽ gây ra bao nhiêu tàn phá cho thế giới này.

Vì vậy, Phương Ngôn quyết tâm phải giữ Triệu Cao lại đây, cho dù phải để Hoắc lão thái thái cả đời biến thành người thực vật, hắn cũng không tiếc!

Triệu Cao thấy Phương Ngôn không động lòng, lập tức lo lắng, vì một lần phân tâm, cánh tay của hắn đã bị Bá Vương Thương của Hạng Vũ đâm xuyên qua.

Triệu Cao lập tức lùi lại, hét lớn: "Đây là các ngươi ép ta, nếu đã không cho ta đường sống, vậy thì ta sẽ kéo người thân của các ngươi chôn cùng!" Nghe lời Triệu Cao, trong lòng Phương Ngôn chợt chùng xuống.

Hắn dường như đã quên một việc quan trọng, ngôi mộ này là mộ Võ Hầu Gia Cát Lượng.

Trong ngôi mộ này, hắn không hề phát hiện ra quan tài của Gia Cát Lượng!

Lúc này, Phương Ngôn vừa ra hiệu cho Muộn Du Bình đề phòng, thì thấy một Bát Quái Trận bao trùm lên người Muộn Du Bình và

nhóm của anh ta!

Sau đó, từ trong Bát Quái Trận, không ngừng có các loại khô lâu và âm hồn bước ra!

Bên ngoài Bát Quái Trận, một bộ xương khô tay cầm một chiếc quạt lông đang thi triển pháp thuật!

Phương Ngôn nhìn Muộn Du Bình đang chiến đấu hiểm nguy với khô lâu và âm hồn trong Bát Quái Trận, lập tức cảm thấy như muốn nứt cả tròng mắt.

"Khốn nạn!" "Ta nhất định sẽ khiến các ngươi hồn bay phách tán!" Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình lập tức nói: "Phương Ngôn, đừng lo cho tôi trước, tôi có thể cầm cự một lúc, giết Triệu Cao trước đi, gã này nguy hiểm hơn Gia Cát Lượng nhiều!" Nghe lời Muộn Du Bình, sắc mặt Phương Ngôn vô cùng khó coi, sau đó hạ quyết tâm.

Trước tiên phải giết chết Triệu Cao, kẻ gây sóng gió này!

Sau đó, Phương Ngôn giận dữ lao về phía Triệu Cao, một ngọn trường thương Ám Dạ, giống như một ngôi sao băng, hung hãn đâm vào ngực hắn.

Hạn Bạt tuy là quỷ vương, nhưng thuộc loại Tống Tử, Tống Tử sẽ có Thi Đan, muốn giết chết Triệu Cao, tự nhiên cũng cần phải phá hủy Thi Đan.

Nhưng Thi Đan của Triệu Cao, Phương Ngôn cũng không tìm thấy.

Khi Phương Ngôn quyết định đi giải quyết Gia Cát Lượng trước rồi từ từ xử lý Triệu Cao, lúc này hắn thấy Bát Quái Trận dưới chân Triệu Cao từ từ chuyển động, trần mộ thất từ từ mở ra.

Dưới bầu trời đêm đen kịt, sao lấp lánh!

Gia Cát Lượng lúc này đã giải trừ Bát Quái Trận bao vây Muộn Du Bình, đồng thời vứt bỏ quạt lông trong tay, lao thẳng tới, hai tay đâm vào lồng ngực Triệu Cao.

Miệng ông ta chậm rãi nói: "Lão hủ sớm đã tính ra kiếp nạn này, nên đã đặc biệt để lại Tru Tà Trận Pháp chờ ngươi!" "Bây giờ hãy cùng lão hủ biến mất đi, lũ nghiệt súc các ngươi không nên tồn tại trên thế gian này!" Sau đó, Phương Ngôn nghe thấy một đoạn chú ngữ huyền diệu: "Ngọc thanh thủy thanh, thanh phù cáo minh, thôi thiên nhị khí, hỗn nhất thành chân." "Ngũ lôi ngũ lôi, cấp hội hoàng ninh, nhân uân biến hóa, hống điện tấn đình, văn hô tức chí, tốc phát dương thanh," "Lang lạc tự tân độc thẩn miêu lư xuân ức sát nhiếp, cấp cấp như luật lệnh." Nghe chú ngữ từ miệng Gia Cát Lượng, Phương Ngôn không cảm thấy có gì thay đổi, nhưng Triệu Cao lại kinh hãi hét lên: "Gia Cát Lượng, ngươi phản bội ta, đừng quên là ta đã giúp ngươi sống lại!" Hạng Vũ nhanh chóng lùi ra, thấy Phương Ngôn vẫn đứng yên tại chỗ, lập tức hét lớn với hắn: "Phương Ngôn, mau lùi lại, đó là Ngũ Lôi Chú!" "Lát nữa sẽ có thiên lôi giáng xuống!" "Nếu bị loại thiên lôi này đánh trúng, nhẹ thì tu vi giảm sút, nặng thì chết ngay lập tức!" Lúc này Phương Ngôn hoàn toàn ngơ ngác, tình tiết đảo ngược quá nhanh rồi.

Gia Cát Lượng vốn cùng phe với Triệu Cao, lúc này lại phản bội, xem ra là chuẩn bị đồng quy vu tận với Triệu Cao.

Điều khiến Phương Ngôn rất tò mò là, Gia Cát Lượng người này, không lẽ cũng có thù với Triệu Cao sao.

Nhưng Phương Ngôn không ngốc đến mức một mình chống lại Ngũ Lôi Chú!

Ngũ Lôi Chú tuy hắn chưa từng thấy, nhưng pháp chú này lại nổi như cồn.

Đây là tuyệt học tối cao của Đạo gia, dùng để hàng yêu phục ma có hiệu quả đặc biệt!

Trong cơ thể hắn cũng chảy dòng máu của Tướng Thần!

Lỡ như bị Ngũ Lôi Chú này ngộ thương, lúc đó biết tìm ai mà đòi lý lẽ!

Sau khi Phương Ngôn lùi lại vài bước, liền thấy bầu trời vốn đầy sao bỗng nhiên trở nên mây đen dày đặc.

Một tia chớp từ hư không đánh xuống, trực tiếp rơi xuống đỉnh đầu Triệu Cao.

Sau đó, Phương Ngôn mới nghe thấy một tiếng sấm lớn!

Tiếng sấm đó, giống như Lôi Thần gầm giận, chấn động đến màng nhĩ người ta run rẩy!

Triệu Cao lúc này như một kẻ điên, không ngừng dùng nắm đấm đập mạnh vào đầu lâu của Gia Cát Lượng, đến nỗi Bất Hóa Cốt của Gia Cát Lượng cũng bị đập ra những vết nứt, Phương Ngôn thấy vậy mà không khỏi hít một hơi lạnh!

Theo sau vài tia sét đánh trúng đỉnh đầu Triệu Cao một cách chính xác, Phương Ngôn thấy trên người Triệu Cao không ngừng rỉ ra máu tươi, khuôn mặt hắn cũng từ một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi biến thành một ông lão sắp chết.

Âm khí trên người Gia Cát Lượng cũng đang không ngừng tiêu tán, chỉ thấy cái miệng không một chút máu thịt của ông ta đang nhìn Phương Ngôn chậm rãi đọc: "Tiên đế sáng nghiệp chưa được nửa đường đã băng hà, nay thiên hạ tam phân… Thủ phạm gây ra vạn tội nghiệt, hôm nay cuối cùng cũng phải chịu tội!" "Tiểu hữu, Thi Đan của hắn, bây giờ đã hiện ra, ở ngay giữa đầu lâu, xin hãy giết hắn!" "Hãy báo thù rửa hận cho trăm họ đã chết oan uổng vì ta!" Nghe đến

đây, Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu được dụng tâm của Gia Cát Lượng, sau đó hắn lau đi nước mắt nơi khóe mắt, siết chặt trường thương Ám Dạ, chậm rãi gật đầu.

Thương xuất như long, mũi thương đen tuyền hung hãn đâm vào đầu lâu của Triệu Cao! *Keng!

Giết chết một Hạn Bạt, nhận được Âm Dương Nhãn cấp 1!* *Keng!

Âm Dương Nhãn tiến hóa thành Thiên Nhãn!* *Thiên Nhãn là linh nhãn tối cao giữa trời đất, có thể nhìn thấu mọi mê chướng!* Khi Triệu Cao không cam lòng nổ tung thành tro bụi, Phương Ngôn bước lên một bước đỡ lấy bộ xương của Gia Cát Lượng, lúc này xương của Gia Cát Lượng đang dần dần trắng ra.

Phương Ngôn nhìn mà đau lòng không thôi, hắn biết Gia Cát Lượng cũng sắp chết rồi!

"Võ Hầu, tại sao lại phải như vậy!" Chỉ là lần này Phương Ngôn không đợi được câu trả lời của Gia Cát Lượng.

Chỉ đợi đến khoảnh khắc bộ xương trắng đó hóa thành tro bụi, Phương Ngôn chỉ cảm thấy đau lòng tột độ!

Sau đó, Phương Ngôn ngước nhìn trời sao, trút bỏ nỗi đau trong lòng, đột nhiên phát hiện một đoạn văn do tro xương viết, từ từ xuất hiện trên không trung mộ thất!

"Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước!" "Đồ vật được đặt ở nơi an toàn nhất!" "Cẩn thận có quỷ bên cạnh!" Phương Ngôn nhìn những dòng chữ do tro xương của Gia Cát Lượng viết trên không trung mộ thất, nước mắt lại lần nữa tuôn rơi.

"Võ Hầu, cảm ơn ngài!" Lúc này, điều Phương Ngôn không biết là, trên một tòa nhà cao tầng không xa, có một người đàn ông và một

hồn phách của một bà lão đang đứng đó tự giễu: “Triệu Cao, ta đã sớm nói với ngươi, Gia Cát Lượng không thể động vào, ngươi không tin, bây giờ mất mạng rồi phải không, ai, lại mất đi một người bạn cũ rồi!

Con đường phía trước ngày càng khó đi!” “Lão thái bà, cháu rể của bà lại thắng rồi, nhưng lần hạ mộ tiếp theo, nó không có vận may như vậy nữa đâu, phải không?” “Lão thái bà vẫn chưa quyết định nói cho ta biết thứ đó ở đâu sao?” “Thật không hiểu thứ đó quan trọng, hay người nhà của bà quan trọng hơn?” Nếu Phương Ngôn nhìn thấy người này, nhất định sẽ tức giận đến bốc hỏa, vì người này chính là Cừu Đức Khảo!

Chương 201

Hồn phách lơ lửng bên cạnh chính là bà của Hoắc Tú Tú, Hoắc tiên cô!

Lúc này, tròng mắt của Cừu Đức Khảo đỏ tươi vô cùng, cho người ta một cảm giác cực kỳ yêu dị!

Khi Phương Ngôn giết chết Triệu Cao, Muộn Du Bình liền chậm rãi bước tới.

Nhìn Phương Ngôn đang đau buồn ở đó, anh ta từ từ lên tiếng: "Gia Cát Lượng người này thật là một đại anh hùng!" "Hai ngàn năm trước đã tính ra kết cục của ngày hôm nay, tại đây bố trí đại trận tru sát!" "Gặp phải kỳ tài khoáng thế như Gia Cát Lượng, Triệu Cao chết không oan!" "Chỉ tiếc cho một anh hào như vậy, nếu ta có thể có người này tương trợ, đối phó với thế lực của Cừu Đức Khảo sẽ dễ dàng hơn nhiều!" Phương Ngôn sao lại không biết những lợi ích của việc có Gia Cát Lượng, nhưng Gia Cát Lượng vì để khống chế Triệu Cao, đã cùng Triệu Cao cứng rắn chống lại Ngũ Lôi Chú, tuy pháp chú này là do ông ta mời xuống.

Nhưng bản thể của ông ta lại là Bất Hóa Cốt, là Tống Tử, là một sự tồn tại không được trời đất dung thứ.

Ngũ Lôi Chú tấn công Triệu Cao, cũng đồng thời tấn công chí mạng cả ông ta!

Phương Ngôn nhìn tro xương bay lượn trên không trung, chậm rãi nói: "Trước tiên hãy rời khỏi đây, sau đó vĩnh viễn phong bế nơi này." "Đừng để ai quấy rầy Võ Hầu yên nghỉ nữa!" Phương Ngôn không nói ra thông tin mà hắn nhìn thấy.

Bởi vì câu cuối cùng "cẩn thận có quỷ bên cạnh" nhắc nhở, khiến

nội tâm Phương Ngôn lúc này như dao cắt.

Hiện tại, những người đi theo bên cạnh hắn đều là những người thân cận nhất.

Nếu trong đó có ai là nội gián, Phương Ngôn đều cảm thấy không thể chịu đựng được!

Bây giờ chỉ có thể hy vọng câu nói của Võ Hầu không phải để lại cho hắn xem!

Mọi người thấy tâm trạng Phương Ngôn không tốt, cũng không hỏi nhiều.

Phương Ngôn men theo đường cũ của mộ thất quay về, hắn biết Gia Cát Lượng đã để Long Lân ở đâu.

Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước, đồ vật được đặt ở nơi an toàn nhất.

Ý là, đồ vật được đặt ở lối vào, những người hạ mộ bình thường đều vội vã đến chủ mộ thất tìm bảo vật, thường sẽ bỏ qua lối vào là nơi an toàn nhất này!

Vì vậy Long Lân được đặt ở lối vào.

Khi Phương Ngôn và mọi người quay lại lối vào mê cung, Phương Ngôn cẩn thận kiểm tra các bức tường mộ xung quanh lối vào, phát hiện quả thật có một bức tường không song song với các bức tường xung quanh!

Phương Ngôn không do dự, một cú nhảy lên bức tường đó, sau khi đập vỡ nó, một chiếc vảy màu vàng kim được đặt ở đó.

Muộn Du Bình nhìn thấy chiếc vảy này, lớn tiếng nói: “Long Lân, Phương Ngôn, sao cậu biết Long Lân ở đây?” Phương Ngôn cười một cách bí ẩn nói: “Gia Cát Lượng nói cho tôi!” Nghe lời Phương Ngôn,

Muộn Du Bình không suy nghĩ nhiều, hiện tại anh ta đang chìm đắm trong niềm vui tìm được Long Lân.

Mỗi đời Trương Khải Linh của Trương gia đều vì Ngũ Bảo mà bôn ba.

Không ngờ, đến đời anh ta, trong một thời gian cực ngắn đã cùng Phương Ngôn tìm được hai món!

Muộn Du Bình trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn vì đã có thể kết giao và làm huynh đệ với Phương Ngôn.

Nhìn Muộn Du Bình đang chìm đắm trong niềm vui, Phương Ngôn chậm rãi nói: "Tiểu Ca, cái Định Hồn Châu kia có thể giao cho tôi bảo quản được không, dù sao thì thực lực của anh hiện tại bảo vệ Ngũ Bảo có chút khó khăn, để ở chỗ tôi, không sợ bị Cừu Đức Khảo cướp đi." Nghe lời Phương Ngôn, Muộn Du Bình tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nói nhiều.

Anh ta trực tiếp ném Định Hồn Châu trong tay qua.

Phương Ngôn nói không sai, thực lực của anh ta hiện tại quả thực không dễ đối phó với Cừu Đức Khảo, để trên người thật không an toàn bằng để trên người Phương Ngôn!

Lúc này Bàn Tử, với vẻ mặt vui mừng, ghé vào nói: "Cháu trai lớn, Long Lân thật sự là vảy trên thân rồng sao?" "Nếu mang ra ngoài bán, chắc chắn sẽ được rất nhiều tiền đấy." "Nếu không có chuyện chết tiệt của Xi Vưu, có lẽ cháu trai lớn, với cái này cũng phải lên bảng xếp hạng Forbes một vòng rồi nhỉ?" Phương Ngôn cười nói: "Lão già này, nhìn đâu cũng ra tiền, rơi vào trong mắt tiền rồi sao!" Khi Phương Ngôn thấy sắc mặt Hoắc Tú Tú lúc này vô cùng khó coi, hắn cũng biết Tú Tú vì sao lại có sắc mặt như vậy.

Bởi vì trong ngôi mộ này, không tìm lại được hồn phách của Hoắc

tiên cô, nên mới có sắc mặt khó coi như vậy.

"Tú Tú, em yên tâm đi, hồn phách của bà, anh nhất định sẽ tìm về cho em!" "Bây giờ chúng ta về trước, đón bà về nhà, để ở Ngô gia anh có chút không yên tâm!" Hoắc Tú Tú gật đầu, có chút ngập ngừng, cuối cùng cúi đầu không nói gì.

Không biết có phải cô đã nhìn nhầm hay không, bởi vì cô dường như đã phát hiện ra một chuyện kinh khủng, nếu chuyện này là thật, thì quá đáng sợ!

Nhưng nếu cô nhìn nhầm, vậy sẽ làm tổn thương tình cảm huynh đệ của Phương Ngôn, trước khi không có bằng chứng đầy đủ, cô sẽ không tùy tiện xen vào tình bạn giữa các huynh đệ của Phương Ngôn.

Khi Phương Ngôn và mọi người quay về khách sạn, phát hiện bên ngoài khách sạn hiện tại đã bị quan gia vây kín!

Trên sofa trong đại sảnh khách sạn, có một người phụ nữ đang ngồi.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy người này, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hưng phấn kêu lên: "Tiểu Long Nữ, cậu thật sự chưa chết à, lần trước nghe Phương Ngôn nói cậu chưa chết, tớ vui lắm đó!" Tiểu Long Nữ cũng mỉm cười nhìn Hoắc Tú Tú, nhưng nội tâm lúc này, hoảng vô cùng!

Dù sao thì gặp được vợ cả, lại là bạn thân nhất của mình, nói không hoảng chắc chắn là giả.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt anh khí bừng bừng của Phương Ngôn, cô liền hạ quyết tâm, phải tranh giành đến cùng.

Dù sao thì hạnh phúc phải tự mình nắm bắt và tranh giành!

Sau đó, Tiểu Long Nữ lộ ra một nụ cười ngọt ngào, chậm rãi lên tiếng: "Tớ đương nhiên chưa chết rồi, chỉ là gia tộc ẩn thế thôi." "À

đúng rồi, chuyện bên dưới giải quyết xong chưa?

Ngôi mộ đó?" Thấy Tiểu Long Nữ nói chuyện công việc, Hoắc Tú Tú không nói gì, ra hiệu hỏi Phương Ngôn, sau đó Phương Ngôn chậm rãi lên tiếng: "Mộ huyệt Võ Hầu Gia Cát Lượng!" "Nhưng sao cô lại ở đây?

Ai thông báo cho cô vậy?" Phương Ngôn tò mò, người của gia tộc ẩn thế như Tiểu Long Nữ, sao lại ở đây, phải biết rằng trừ khi xuất hiện chuyện không giải quyết được, quan gia mới mời những người của gia tộc như Tiểu Long Nữ đi xử lý.

Tiểu Long Nữ nghe Phương Ngôn hỏi vấn đề này, sau đó nhỏ giọng thầm thì: "Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta về rồi nói sau!" "Tóm lại, tình hình ở An Lạc bây giờ trở nên đặc biệt không tốt!

Cả tổ chức của tôi đều đang hoạt động, tình hình như vậy đã nhiều năm chưa thấy!" Nghe lời Tiểu Long Nữ, trong lòng Phương Ngôn chùng xuống, tình hình không tốt mà Tiểu Long Nữ nói.

Điều đó có nghĩa là lại có đại mộ xảy ra vấn đề rồi!

Khi mọi người ngồi xe thương vụ quay về Tinh Thành, một nhóm người đã đến nhà cũ của Ngô gia, thành công cướp đi thân thể của Hoắc tiên cô.

Đợi Ngô Thiên Chân quay về nhà cũ, nhìn thấy tờ giấy mà nhóm người kia để lại trên bàn, cậu liền lập tức gọi điện cho Phương Ngôn.

Phương Ngôn đang bị Hoắc Tú Tú và Tiểu Long Nữ không ngừng quấn lấy, lúc này thấy chuông điện thoại reo.

Hắn vội làm một động tác im lặng.

"Alo, Thiên Chân à, anh có một chuyện phải nói với em, nhưng em phải chuẩn bị tâm lý nhé!" Nhưng Phương Ngôn chưa kịp nói tiếp, thì

đã nghe Ngô Thiên Chân lo lắng nói: "Phương ca, em xin lỗi, thân thể của Hoắc tiên cô bị người ta cướp đi rồi!" "Họ để lại lời nhắn, bảo anh mang Long Lân và Định Hồn Châu cùng một vật phẩm nữa đến đổi!" "Địa điểm ở trong Càn Lăng Mộ của Võ Tắc Thiên!" Nghe lời Ngô Thiên Chân, Phương Ngôn lại nuốt trở lại tin tức chuẩn bị nói cho Thiên Chân biết về cái chết của chú Ba.

Hoắc Tú Tú nhìn sắc mặt Phương Ngôn khó coi đến tột cùng, vội vàng hỏi: "Phương Ngôn, sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi sao?" Phương Ngôn gật đầu, nhìn khuôn mặt có chút tiều tụy của Hoắc Tú Tú vì đã vất vả trong mộ, có chút không nỡ nói: "Thân thể của bà đã bị Cửu Đức Khảo cướp đi rồi!" Lời của Phương Ngôn như sét đánh ngang tai, khiến Hoắc Tú Tú kinh ngạc che miệng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nhìn Hoắc Tú Tú như vậy, Phương Ngôn cảm thấy đau lòng vô cùng.

"Tú Tú, chúng ta về trước xem sao, xem Cửu Đức Khảo có để lại tin tức gì không." "Cửu Đức Khảo nếu đã muốn Định Hồn Châu và Long Lân thì sẽ không làm hại đến bà đâu." "Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ mang bà trở về bình an vô sự!" Hoắc Tú Tú nghe lời Phương Ngôn, cũng biết bây giờ lo lắng cũng không có ích gì, ngược lại còn tự làm rối loạn trận cước.

Phương Ngôn nói không sai, chỉ cần đồ vật còn ở đó, bà tạm thời sẽ không bị thương tổn.

Chỉ không hiểu, Hoắc gia rốt cuộc có thứ gì lại thu hút Cửu Đức Khảo như vậy?

Nhưng vấn đề này cô sẽ không hỏi ở nơi đông người, vì ở đây có người không đáng tin!

Sau khi xe chạy hơn mười tiếng đồng hồ, Phương Ngôn và mọi người cuối cùng cũng quay về Tinh Thành.

Sau khi về Tinh Thành, việc đầu tiên là hướng đến nhà cũ của Ngô gia.

Chương 202

Mặc dù Ngô Thiên Chân đã làm mất thân thể của Hoắc tiên cô, nhưng Phương Ngôn biết tiểu lão đệ này không cố ý làm mất, với thực lực của Cừu Đức Khảo, một người bình thường như Ngô Thiên Chân căn bản không thể ngăn cản.

Thi thể của Ngô Tam Tỉnh hiện tại đang ở trong xe.

Bất kể thế nào, người chết là lớn nhất!

Ngô Tam Tỉnh trước khi chết đã cảnh báo hắn, có người đang âm thầm phá hoại, ân tình này Phương Ngôn nhận.

Khi xe đến nhà cũ của Ngô gia, Hạng Vũ nhíu mày nói: "Âm khí nặng quá, người cướp đi Tống Tử, e rằng là một người phụ nữ!" Nghe lời Hạng Vũ, Phương Ngôn nhíu mày.

Tống Tử nữ sao?

Tống Tử này liệu có liên quan đến Càn Lăng Mộ của Võ Tắc Thiên không?

Xem ra phải đến gặp vị nữ đế duy nhất của An Lạc này một phen!

Xem trong mộ rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Khi Phương Ngôn bước vào nhà cũ của Ngô gia, phát hiện Ngô Thiên Chân đang ngơ ngác ngồi bên giếng nước, ngước nhìn trời sao.

Lông mày cậu ta nhíu chặt lại, ngay cả khi Phương Ngôn đi đến bên cạnh, cũng không hề hay biết!

Phương Ngôn nhìn Ngô Thiên Chân như người mất hồn, chậm rãi hỏi: "Thiên Chân, sao vậy?" Ngô Thiên Chân đột nhiên nghe thấy lời của Phương Ngôn, theo phản xạ giật mình một cái, sau đó nhìn thấy là

Phương Ngôn, mới thở phào một hơi nói: "Phương ca, chú Ba của em vừa mới nhắn tin cho em, bảo em đừng lo chuyện kinh doanh của cửa hàng đồ cổ trong nhà nữa, thu dọn đồ đạc lập tức xuất phát đến Càn Lăng hội hợp với anh, em đang phân vân đây." Nghe lời Ngô Thiên Chân, Phương Ngôn kinh ngạc hỏi: "Chú Ba của em vừa nhắn tin cho em?" "Bảo em đến Càn Lăng hội hợp với chú ấy?" "Trong tin nhắn nói gì nữa?" Ngô Thiên Chân thấy Phương Ngôn phản ứng kịch liệt như vậy, vô cùng tò mò, nhưng đối với nội dung trên tin nhắn, cậu không hề giấu diếm.

"Chú Ba bảo em mang theo thứ mà Ngô gia đời đời bảo tồn đến, trong Càn Lăng có cơ quan, phải cần chìa khóa mới có thể mở được." "Nhưng, em rất tò mò, rõ ràng chú không cho phép em hạ mộ, sao lại bảo em mang theo Chiến Quốc Bạch Thư và chìa khóa cùng đến Càn Lăng tìm chú ấy?" "Em đang phân vân không biết có nên đi hay không.

May mà Phương ca về rồi." "Em dẫn anh đi xem nơi ở của Hoắc tiên cô trước." "Chuyện này cũng thật quái đản, biết Hoắc tiên cô ở chỗ em, chỉ có mấy người chúng ta, sao Cửu Đức Khảo lại biết được!" Phương Ngôn ngăn Ngô Thiên Chân đang chuẩn bị vào nhà, sắc mặt từ từ nghiêm túc lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Thiên Chân đang băn khoăn, giọng điệu nặng nề nói: "Thiên Chân, chuyện của Hoắc tiên cô cũng không gấp, anh có một chuyện muốn nói với em!" "Chuyện này cũng có liên quan đến chú Ba của em." Ngô Thiên Chân nghe Phương Ngôn chuẩn bị nói chuyện của chú Ba, dừng lại lời chửi rủa, từ từ ngẩng đầu nhìn Phương Ngôn, ra hiệu hắn cứ nói.

Phương Ngôn hít sâu một hơi, giọng điệu lạnh băng nói: "Chú Ba của em chết rồi!" "Chết trong mộ Võ Hầu!" "Thi thể của chú ấy, hiện tại đang ở chỗ anh!" Lời của Phương Ngôn như sét đánh ngang tai, hung hãn giáng xuống lòng Ngô Thiên Chân.

Cả người Ngô Thiên Chân kinh ngạc đến nỗi lùi lại hai bước.

Không thể tin được nhìn Phương Ngôn, giọng nói phát ra rõ ràng lớn hơn: "Phương ca, anh đừng đùa với em nữa, chú Ba vừa mới nhắn tin cho em, sao có thể chết được chứ?" "Anh đang đùa với em phải không?" "Chắc chắn là anh đang đùa với em, Phương ca, em nói cho anh biết, trò đùa này không vui chút nào đâu!" "Sau này đừng nói nữa!" Nhưng Ngô Thiên Chân nhìn khuôn mặt sắt lại của Phương Ngôn, cậu biết Phương Ngôn không hề đùa giỡn.

Sau đó "oa" một tiếng, Ngô Thiên Chân khóc lớn.

Nếu hỏi Ngô Thiên Chân tình cảm với ai tốt nhất, đó tự nhiên là chú Ba.

Từ nhỏ đến lớn, đều là chú Ba một tay chăm sóc.

Vừa mới nhận được tin nhắn của chú Ba, bảo cậu mang đồ đến hội hợp.

Chớp mắt đã nghe tin chú Ba qua đời.

Cú sốc như vậy khiến Ngô Thiên Chân nhất thời khó có thể chấp nhận!

Phương Ngôn ra hiệu cho Muộn Du Bình, sau đó Muộn Du Bình từ từ cởi túi đựng xác của Ngô Tam Tỉnh đang đeo sau lưng xuống.

Khi túi đựng xác mở ra, Ngô Thiên Chân hoàn toàn sụp đổ!

"Lừa tôi, các người lừa tôi!" "Chú Ba của tôi căn bản không chết, chú ấy vừa mới nhắn tin cho tôi!" "Chắc chắn là các người lừa tôi!" Nhìn đôi mắt đã đỏ hoe của Thiên Chân, Phương Ngôn sắc mặt khó coi dùng tay ấn vào vai Ngô Thiên Chân, lớn tiếng quát: "Đủ rồi!

Thiên Chân!" "Chú Ba của cậu chết rồi!" "Chết từ hai ngày trước rồi!" "Người nhắn tin cho cậu không phải chú Ba, là Cừu Đức Khảo, hắn lừa cậu hạ mộ, để lấy được thứ hắn muốn từ cậu!" "Chấp nhận hiện thực đi, làm nghề như chúng ta, sinh tử sớm đã nên xem nhẹ!"

“Chú Ba chỉ là ra đi sớm một chút thôi.” “Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách làm sao để nghiền xương tên khốn Cừu Đức Khảo kia thành tro, chứ không phải ở đây khóc lóc không ngừng như đàn bà!” Nghe lời Phương Ngôn, Ngô Thiên Chân dần dần bình tĩnh lại.

Phương Ngôn có thể thấy được sát khí điên cuồng trong mắt Ngô Thiên Chân!

“Phương ca, hung thủ là Cừu Đức Khảo sao?” Phương Ngôn lắc đầu, chậm rãi nói: “Kẻ chủ mưu đứng sau là Cừu Đức Khảo, hung thủ là Triệu Cao!” “Hắn đã bị tôi giết rồi!” Nghe hung thủ đã đền tội, Ngô Thiên Chân đau khổ dùng cánh tay còn lại duy nhất lau đi nước mắt.

Ánh mắt nghiêm túc nhìn Phương Ngôn, sau đó thân thể từ từ quỳ xuống.

“Phương ca, cảm ơn anh!” “Em thay mặt Ngô gia cảm ơn anh!” Một tiếng “bụp” vang lên, đầu của Ngô Thiên Chân đập vào phiến đá xanh cứng rắn, máu tươi theo trán cậu từ từ chảy xuống.

Phương Ngôn thấy vậy, mặt biến sắc, vội vàng dùng tay đỡ Ngô Thiên Chân dậy.

Giọng điệu nghiêm túc nói: “Thiên Chân, đừng làm vậy, chúng ta là anh em, chú Ba của cậu cũng là chú Ba của tôi!” “Bây giờ chú ấy gặp đại nạn, tôi thay chú ấy báo thù là chuyện nên làm!” Ngô Thiên Chân đứng dậy, từ từ gật đầu nói: “Phương ca, em cầu xin anh, lúc hạ mộ Võ Tắc Thiên hãy mang em theo, em muốn tận mắt nhìn thấy tên Cừu Đức Khảo kia chết ngay trước mặt em!” “Em muốn nghiền xương hắn thành tro!” Phương Ngôn nhìn Thiên Chân như vậy, lời từ chối cũng không nói ra được.

Anh liền từ từ gật đầu nói: “Được rồi, Phương ca sẽ đưa cậu đi tự tay xử lý Cừu Đức Khảo!” “Nhưng bây giờ trước tiên hãy lo liệu

hậu sự cho chú Ba, để chú ấy sớm được nhập thổ vi an!" Sau khi để lại thi thể của Ngô Tam Tỉnh ở nhà cũ Ngô gia, Phương Ngôn sau đó kiểm tra một lượt mật thất mà Hoắc tiên cô từng ở.

Hắn phát hiện mật thất này nếu không có người quen tiết lộ thông tin thì cơ bản không thể tìm thấy.

Thuốc dinh dưỡng mà Hoắc tiên cô dùng để duy trì mạng sống cũng bị đối phương mang đi.

Điều này khiến Phương Ngôn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cừu Đức Khảo thiếu chút tiền đó sao?

Tại sao lại phải mang đi cả thuốc dinh dưỡng?

Khi Phương Ngôn và mọi người về nhà, hắn liền sắp xếp cho Muộn Du Bình đưa Hạng Vũ và Bàn Tử đến một khách sạn nghỉ ngơi trước.

Và đặc biệt dặn dò nhất định không được để Hạng Vũ xem ti vi.

Phương Ngôn thì đưa Hoắc Tú Tú, A Ninh, Tiểu Long Nữ ba người phụ nữ cùng nhau bước vào biệt thự.

Khi Phương Ngôn vừa bước vào cửa, liền nghe thấy Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng.

"Phương Ngôn, bây giờ anh đúng là 'trong nhà cờ chính không đổ, ngoài sân cờ màu bay phấp phới' rồi nhỉ!" "Đi một chuyến đạo mộ mà cũng có thể đạo ra hoa, em bội phục anh!" Phương Ngôn cười gượng gạo nói: "Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là, chúng ta phải nhanh chóng làm rõ xem Hoắc gia rốt cuộc có thứ gì mà Cừu Đức Khảo muốn!" Thấy Phương Ngôn chuyển chủ đề, Hoắc Tú Tú cũng không tiếp tục chất vấn nữa, dù sao tính cách của Phương Ngôn cô quá hiểu rồi.

Huống hồ một mình cô cũng không đối phó nổi Phương Ngôn, có người chia sẻ gánh nặng tự nhiên là rất tốt.

Chỉ là cô bực mình vì Phương Ngôn hạ một cái mộ mà cũng cuỗm luôn cả bạn thân của mình.

Điều này khiến sau này cô và bạn thân đi dạo phố thế nào đây!

"Em chưa bao giờ nghe bà nói, Hoắc gia chúng ta có thứ gì quan trọng cả, nhưng cái chìa khóa của Ngô Thiên Chân, nhà em cũng có một cái!

Cái chìa khóa đó là ngày Hoắc gia xảy ra chuyện, bà đã giao cho em!" Nghe lời Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn kinh ngạc, không thể tin được hỏi: "Nhà em cũng có một cái chìa khóa giống hệt sao?" "Xem ra, thứ Cừu Đức Khảo muốn có lẽ là cái chìa khóa này?" Lời Phương Ngôn vừa dứt, Tiểu Long Nữ liền chen vào: "Thứ Cừu Đức Khảo muốn tìm có lẽ không phải là chìa khóa, mà là một cái rương báu cần chín cái chìa khóa mới mở được." "Cái rương đó, hiện đang được cất giữ ở Tiêu gia của tôi!" "Tôi đoán mục đích thực sự của Cừu Đức Khảo, có lẽ là vì cái rương đó!" "Mười mấy năm trước, khi đôi chân của Hoắc tiên cô vừa bị tàn phế, bà đã đặt cái rương đó ở Tiêu gia của tôi." "Cừu Đức Khảo không biết cái rương đó đã đổi chủ, cho nên Hoắc gia lần này đã gánh tội thay cho Tiêu gia!" Nghe lời Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

"Lại xuất hiện một cái rương," "Trong cái rương đó lại chứa thứ gì quan trọng sao?" Tiểu Long Nữ lắc đầu, bất lực nói: "Cái rương đó thực ra là khi Hoắc tiên cô còn trẻ, đã đào được từ một ngôi mộ nào đó." "Cụ thể bên trong chứa gì, tôi cũng không biết." "Bởi vì cái rương đó không có chìa khóa thì căn bản không thể mở được, dùng bạo lực cắt cũng không thể làm hỏng bề mặt của nó!" "Sau này tôi cũng không coi cái rương đó là chuyện gì to tát, nếu không phải trước

đây lúc dọn dẹp kho hàng của gia đình, tôi cảm thấy hứng thú với cái rương này, có lẽ ngay cả tôi cũng không nhớ đến một cái rương như vậy." Nghe lời Tiểu Long Nữ, Hoắc Tú Tú dường như nhớ ra điều gì, kinh ngạc kêu lên: "Em hình như nhớ ra rồi, bà lúc em còn nhỏ thường xuyên lẩm bẩm, mộ của hoàng đế rất nguy hiểm, đặc biệt là mộ của nữ hoàng đế càng nguy hiểm hơn, hình như bố mẹ em năm xưa cũng chết trong ngôi mộ đó!" "Bà em năm xưa đi đạo mộ, liệu có phải là Càn Lăng của Võ Tắc Thiên không, cái rương đó được mang ra từ Càn Lăng sao?" Nghe đến đây, Phương Ngôn chỉ cảm thấy lăng mộ của Võ Tắc Thiên, nữ đế duy nhất của An Lạc, e rằng thật sự không đơn giản như vậy.

Phương Ngôn suy nghĩ một hồi không có kết quả, đột nhiên nhớ ra lúc ở Thục Trung, Tiểu Long Nữ dường như có chuyện muốn nói với hắn, bèn vội vàng hỏi: "Tiểu Long Nữ, năm xưa ở Thục Trung, rốt cuộc cô có chuyện gì muốn nói với tôi, bây giờ ở đây đều là người nhà." Tiểu Long Nữ gật đầu, sau đó đóng cửa lớn, kéo rèm cửa, giọng điệu nghiêm túc chậm rãi nói: "Lăng Tần Thủy Hoàng đã xảy ra bạo động, nghi ngờ trong lăng Tần Thủy Hoàng có Tống Tử khởi thi." "Dưới đáy biển Nam Hải cũng xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, một ngôi mộ cổ xưa đã xuất hiện ở đó." "Trên bia mộ không chữ của Võ Tắc Thiên, đột nhiên xuất hiện một dòng chữ!" Phương Ngôn nghe vậy, theo phản xạ hỏi: "Chữ gì?" Tiểu Long Nữ giọng điệu ngưng trọng vô cùng chậm rãi nói: "Đại kiếp sắp đến, sinh tử, xem tạo hóa của các ngươi rồi!" "Hít!" Nghe lời Tiểu Long Nữ, mọi người đều hít một hơi lạnh, bia mộ không chữ của Võ Tắc Thiên lại có thể hiện ra chữ, lại còn là đoạn thoại này.

Đại kiếp sắp đến rốt cuộc là đại kiếp nạn gì?

Xem ra chuyến đi Càn Lăng của Võ Tắc Thiên để tìm hiểu rõ ngọn ngành phải nhanh chóng lên kế hoạch rồi.

Đợi Ngô Thiên Chân lo liệu xong tang sự cho chú Ba, lập tức xuất phát!

Sau khi Phương Ngôn lại cùng Tiểu Long Nữ và Hoắc Tú Tú trò chuyện thêm về các chi tiết cụ thể, hắn ngáp một cái chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

Mọi người đều hiểu ý, chỉ là Tiểu Long Nữ và A Ninh lần lượt chọn một phòng khách, khóa chặt cửa phòng, chỉ để lại một ô cửa sổ!

Chương 203

Hiện tại phòng khách chỉ còn lại Hoắc Tú Tú và Phương Ngôn hai người, hai mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn nhau một lúc, cuối cùng Phương Ngôn mặt dày hơn, chậm rãi mở miệng: "Cái đó… nương tử, em xem em mệt cả ngày rồi, hay là chúng ta nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi giúp Ngô Thiên Chân lo liệu tang sự cho chú Ba nữa." Hoắc Tú Tú nghiêng đầu, không nói gì, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Ba giờ sau, Phương Ngôn vươn vai đứng trên ban công nhìn trời sao.

Hoắc Tú Tú chậm rãi mở miệng: "Phương Ngôn, em có chuyện muốn nói với anh." Phương Ngôn tò mò, không hiểu sao Hoắc Tú Tú bình thường đã ngủ sớm, hôm nay lại khác thường.

Lẽ nào là vì quan hệ của Tiểu Long Nữ và A Ninh sao?

Cũng không đúng, Hoắc Tú Tú không nhỏ nhen như vậy!

Lúc này Phương Ngôn có chút không hiểu hỏi: "Tú Tú!

Em có chuyện gì à?" Hoắc Tú Tú sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó chậm rãi nói: "Trong lăng mộ của Gia Cát Lượng, lúc đó Gia Cát Lượng không phải đã triệu hồi thiên lôi sao, lúc đó em phát hiện Bàn Tử có chút kỳ quái." "Anh ta dường như rất sợ thiên lôi, cả người gần như co rúm vào trong góc tường." "Thậm chí không bằng một người phụ nữ như em, lúc đó em cảm thấy Bàn Tử có gì đó kỳ lạ, mới có thể sợ thiên lôi đến vậy!" "Nhưng anh ta lại không phải là Tống Tử, ngay khi em nghĩ rằng Bàn Tử sợ sấm sét!" "Em đã phát hiện trên tường mộ thất một cái bóng của một con mãng xà, khiến em vô cùng kỳ lạ." "Bàn Tử liệu có phải là do xà tinh biến thành không?" Nghe Hoắc Tú Tú nửa đêm không ngủ, lại nói với hắn vấn đề này, hắn lập

tức cảm thấy bất lực.

"Tú Tú, em sợ là nhìn nhầm rồi, trên tường sao lại có bóng rắn chứ?" "Hơn nữa, Bàn Tử gã đó trông thì bặm trợn nhưng thực ra gan hơi nhỏ." "Có lẽ gã đó sở dĩ sợ như vậy, có lẽ là sợ sấm sét thôi, vì gã đó hay ra vẻ ta đây, sợ sét đánh cũng là chuyện bình thường!" Hoắc Tú Tú nghe lời của Phương Ngôn, liền gật đầu.

Cô cũng chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi, Hạng Vũ là Hạn Bạt, là Tống Tử, người ta không dám dính vào sấm sét, nhưng Bàn Tử cũng không đến mức bị dọa thành như vậy.

Cảm giác như nhìn thấy sấm sét sẽ lấy mạng anh ta vậy.

Nhưng những điều này Hoắc Tú Tú đều không nói với Phương Ngôn, nếu Phương Ngôn đã phủ nhận quan điểm của cô, vậy thì tự nhiên cô sẽ không nói thêm nữa.

Dù sao thì người phụ nữ tùy tiện xen vào tình bạn của đàn ông nhà mình đều là phụ nữ ngốc!

Sau đó, Hoắc Tú Tú cảm thấy thực sự quá mệt mỏi, hai chân cũng không nhấc nổi, một đôi mắt to quyến rũ, từ từ nhắm lại ngủ thiếp đi.

Phương Ngôn ngẩng đầu nhìn trời sao, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: "Hy vọng Bàn Tử không phải là nội gián bên cạnh mình, nếu không mình thật sự không xuống tay được!" Sau đó, Phương Ngôn từ ban công nhảy xuống một cái, từ cửa sổ phòng khách lẻn vào!

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn với hai quầng mắt đen thui, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Khuôn mặt vốn trắng trẻo, nay với hai quầng mắt đen, cảm giác bây giờ của Phương Ngôn càng giống một Tống Tử hơn.

Hoắc Tú Tú nhìn Phương Ngôn từ phòng khách đi ra, liếc một cái

cho Phương Ngôn, giọng điệu châm chọc nói: "Ồ, người bận rộn vất vả rồi, mau uống chút canh xương hổ bồi bổ đi!" "Nhưng nhất định đừng để mệt quá nhé!" Phương Ngôn mặt đầy vẻ gượng gạo, sau đó mặt dày đi đến bàn ăn, nuốt nước mắt uống cạn bát canh xương hổ xanh lè.

Thực lực của Phương Ngôn đã đạt đến cảnh giới Hạn Bạt, sớm đã bách độc bất xâm, nhưng bây giờ mặt lại lúc tím lúc xanh, nếu ở Thục Trung chắc chắn có thể giành giải nhất cuộc thi biến mặt!

Từ đó có thể thấy bữa sáng yêu thương của Hoắc Tú Tú ưu tú đến mức nào!

Thấy Phương Ngôn đã chấp nhận hình phạt, Hoắc Tú Tú từ trong túi lấy ra một cái chìa khóa ném lên bàn.

"Cái chìa khóa này là bà năm xưa đưa cho em!" "Anh xem có gì đặc biệt không?" Phương Ngôn không do dự, cầm lấy chìa khóa trên bàn, phát hiện đây chỉ là một cái chìa khóa bình thường được làm tinh xảo, không có gì đặc biệt.

"Đây là chìa khóa sao?

Cũng quá bình thường rồi, nếu không phải cái chìa khóa này làm bằng bạc nguyên chất, phía sau còn khảm một viên ngọc lục bảo, thứ này ở phố đồ cổ của chúng ta một trăm đồng có thể mua cả một xâu." "Chìa khóa và rãnh khóa như thế này, tùy tiện tìm một thợ sửa khóa cũng có thể dễ dàng làm ra, tại sao Cửu Đức Khảo lại tốn công sức như vậy để có được chìa khóa này?" Đối với câu hỏi của Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú lắc đầu, cô cũng không biết cái chìa khóa này có tác dụng gì.

Nhưng vật này nếu đã là do bà giao cho trước khi xảy ra chuyện, chứng tỏ nó chắc chắn có tác dụng lớn.

Chỉ là không biết nên sử dụng như thế nào mà thôi.

Khi Phương Ngôn tiếp tục cầm cái chìa khóa này ngắm nghía, hắn thấy Bàn Tử, Hạng Vũ, Muộn Du Bình ba người từ từ từ cửa lớn bên ngoài bước vào.

Vừa vào cửa, Bàn Tử đã nhìn thấy bát canh xương hổ xanh lè trên bàn.

Mắt sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười bỉ ổi nói: "Cháu trai lớn, phải tiết chế nhé, xương hổ tuy tốt, nhưng cũng nên uống ít thôi, nóng trong người đấy!" "Bàn gia, để cậu không bị nóng, tôi sẽ uống hết bát canh xương hổ này!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn vừa định ngăn lại.

Chỉ nghe "ực ực ực ực", Bàn Tử một hơi uống cạn bát canh xương hổ!

Sau đó, mọi người phát hiện, cả người Bàn Tử như một kẻ say rượu, vội vàng đi tìm thùng rác!

"Ọe!" "Cháu trai lớn, phải cẩn thận với vợ cậu đấy, muốn mưu sát chồng à, đây mà là canh xương hổ gì, rõ ràng là canh Mạnh Bà mà!" "Tôi cuối cùng cũng biết, tại sao thể chất của cậu lại mạnh mẽ như vậy, mỗi ngày uống thứ này, nếu không mạnh mẽ, có lẽ bây giờ cỏ trên mộ đã cao một mét rồi!" Khi lời Bàn Tử vừa dứt, hắn thấy ngoài cửa nhà Phương Ngôn, có một người đàn ông một tay đeo khăn tang đứng đó.

Không khí vui vẻ ban đầu của mọi người, trong khoảnh khắc này trở nên ngưng trọng.

Người đang đợi đã đến!

Người đó là Ngô Thiên Chân!

Theo phong tục tang lễ, trong nhà có người mất, thì con cháu có

hiếu phải đến cửa mời bạn bè thân hữu!

Đêm qua Thiên Chân đã túc trực bên linh cữu của chú Ba.

Hôm nay thì thông báo cho bạn bè thân hữu đến viếng.

Mặc dù tối qua thi thể của Ngô Tam Tỉnh là do Phương Ngôn đưa về.

Nhưng quy củ tang lễ không thể phá vỡ.

Đặc biệt là người giang hồ như Phương Ngôn, coi trọng nhất là quy củ!

Không có quy củ không thành khuôn phép!

Vì vậy hôm nay Ngô Thiên Chân phải đích thân đến cửa, khấu đầu mời mấy người Phương Ngôn!

Chỉ thấy Thiên Chân từ từ đến gần cửa lớn nhà họ Phương, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, "cộp cộp cộp" dập đầu ba cái, sau đó khóc tang nói: "Phương ca, chú Ba của tôi mất rồi, xin mời anh đến nhìn lão nhân gia lần cuối!" Lần này mấy người Phương Ngôn đều không hề ngăn cản.

Họ từ từ gật đầu, đi theo Thiên Chân hướng đến nhà cũ của Ngô gia!

Đến nhà cũ của Ngô gia, phát hiện có không ít người quen xuất hiện trước linh đường.

Đều là người trong Lão Cửu Môn.

Những người này đều ở xa, Ngô Thiên Chân đã dùng hắc thoại trong tang lễ để mời.

Lúc này thấy Phương Ngôn tiến vào, mỗi người đều đứng dậy chắp tay với Phương Ngôn.

Địa vị giang hồ của Phương Ngôn hiện tại, trong giới là người lợi hại nhất.

Hạ thi khanh, hàng Hạn Bạt, những việc Phương Ngôn làm gần đây, khiến họ chỉ có thể ngưỡng vọng.

Không ai dám nói Hoắc gia nơi Phương Ngôn ở chỉ là Hạ Tam Môn nữa.

Phương Ngôn cũng không ra vẻ ta đây, cũng lần lượt chắp tay với mọi người, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

Hôm nay Ngô gia có đại tang, bất kể chuyện gì, đều không nên nói ở đây.

Đến chiều, những người của Lão Cửu Môn nhận được thông báo, về cơ bản đều đã đến.

Chỉ có nhà Trương Đại Phật Gia vắng mặt, vì chi chính của gia tộc này đã bị diệt môn!

Khi màn đêm buông xuống, cửa lớn nhà cũ của Ngô gia đóng chặt.

Chương 204

Tất cả mọi người của Lão Cửu Môn đều ngồi quanh một bàn tròn, đợi mọi người ngồi xuống xong.

Phương Ngôn từ từ mở miệng nói: "Tam gia của Ngô gia đã bị Hạn Bạt Triệu Cao giết chết tại mộ Võ Hầu ở Thục Trung!" Câu nói của Phương Ngôn vừa thốt ra, trong phòng lập tức bàn tán xôn xao.

Triệu Cao xuất hiện, cũng khiến những người này giật mình.

Tên của gã này trong lịch sử có thể nói là như sấm bên tai!

"Triệu Cao đã bị tôi giết rồi, nhưng thế lực đứng sau hắn vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn!" "Trương Đại Phật Gia phản bội Lão Cửu Môn, đáng tiếc chủ nhân của hắn qua cầu rút ván, hiện tại hắn đã bị xóa tên khỏi Lão Cửu Môn!" "Vị trí trống đó, do Phương Ngôn tôi thay thế, không biết các vị có ý kiến gì không!" Mọi người nghe lời Phương Ngôn, lập tức rơi vào im lặng.

Sau một lúc lâu, Nhị Nguyệt Hồng mới từ từ mở miệng: "Tôi đồng ý, Phương Ngôn vào Lão Cửu Môn, và làm thủ lĩnh Thượng Tam Môn!" Có sự ủng hộ của Nhị Nguyệt Hồng, sau đó các gia tộc khác cũng lần lượt gật đầu đồng ý.

Phương Ngôn thấy vậy, cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao thực lực đã ở đó, cùng thuộc Lão Cửu Môn cũng là nể mặt mấy tên đạo mộ tặc này rồi!

"Nếu mọi người đã đồng ý, vậy thì Phương Ngôn tôi bây giờ với thân phận Lão Cửu Môn, thảo luận chuyện thứ hai!" "Gia tộc các vị không phải đều có một cái chìa khóa như thế này sao!!" "Không biết, cái chìa khóa này có tác dụng gì không?" Mọi người nhìn cái chìa khóa trong tay Phương Ngôn, lập tức kinh hãi.

Nhị Nguyệt Hồng rất tò mò nhìn Phương Ngôn, không hiểu hỏi: "Cái chìa khóa này, anh lấy được ở đâu?" "Không sai, trong chín môn chúng ta đều có một cái chìa khóa như vậy, cái chìa khóa này là do tổ tiên truyền lại, cụ thể đã truyền bao nhiêu đời, bây giờ không rõ nữa." Phương Ngôn mỉm cười nhìn Nhị Nguyệt Hồng, từ từ giơ cái chìa khóa trong tay lên, sau đó nói: "Cái chìa khóa này của tôi là của Hoắc gia, quan hệ của tôi với Hoắc gia, các vị cũng đều biết!" "Gần đây Hoắc gia trong lúc tôi hạ mộ, gặp phải đại họa, Hoắc tiên cô bị người ta câu đi một hồn một phách, tôi đi truy bắt hung thủ, tạm thời gửi Hoắc tiên cô ở Ngô gia, lúc quay về, thân thể của Hoắc tiên cô cũng mất." "Thi thể của Ngô Tam Tỉnh sau khi được tôi mang về, Thiên Chân nhận được tin nhắn của Ngô Tam Tỉnh, yêu cầu cậu ấy mang theo Chiến Quốc Bạch Thư và cái chìa khóa này đến Càn Lăng của Võ Tắc Thiên để hội hợp với đối phương!" "Cho nên tôi tò mò, Cừu Đức Khảo muốn cái chìa khóa này để làm gì?" "Các vị huynh đệ, có ai có thể giải thích cho tôi, công dụng của cái chìa khóa này không?" Mọi người nghe lời Phương Ngôn, lại một lần nữa kinh ngạc.

Với thực lực của Phương Ngôn hiện tại, lại có người dám khiêu khích, còn huyết tẩy cả Hoắc gia.

Tổ chức thế lực như vậy, quả thực khủng bố.

Chỉ là họ cũng không biết cái chìa khóa này rốt cuộc có tác dụng gì, chỉ coi như vật gia truyền, đời đời lưu lại!

Cụ thể có tác dụng gì, họ cũng không rõ.

Phương Ngôn nhìn biểu cảm của mọi người, hiểu rằng những người này cũng đều không biết cái chìa khóa này rốt cuộc có tác dụng gì.

Sau đó Phương Ngôn lại mở miệng: "Chuyện của Hoắc gia, các vị cũng đã thấy rồi, nhóm người đó nhắm vào những cái chìa khóa này,

tại hạ không tài cán, nguyện thay các vị gánh vác tai họa lần này." "Tôi xin mượn các vị huynh đệ những cái chìa khóa này một lần, nếu những cái chìa khóa này có thể mở ra bảo tàng hay thứ gì đó, Phương Ngôn tôi nguyện không lấy một đồng, đều để lại cho các vị huynh đệ chia đều, thấy thế nào?" Nghe Phương Ngôn có ý định này, trừ Thiên Chân ra, tất cả mọi người trong lòng đều đang tính toán!

Dù sao vật này cũng là gia truyền, nếu không phải là thứ cực kỳ quý giá, gia tộc cũng không thể đời đời tương truyền.

Hôm nay Phương Ngôn mở miệng muốn vật gia truyền.

Không phải không tin tưởng Phương Ngôn, dù sao tài bạch động lòng người, lòng người cách lớp da bụng!

Trong lúc mọi người đang do dự, Tiểu Long Nữ đứng ra chậm rãi nói: "Tôi là Tiểu Long Nữ của Tiêu gia, tôi có thể ở đây bảo đảm cho Phương Ngôn, nếu những cái chìa khóa này mở ra bảo vật, anh ấy tuyệt đối không lấy một đồng!

Toàn bộ chia cho các vị!" "Nếu các vị không tin, tôi có thể dùng lệnh bài gia chủ của Tiêu gia để bảo đảm!" "Hít!" Mọi người nghe thân phận của Tiểu Long Nữ, đều hít một hơi lạnh, làm nghề này, có thể không biết Tiêu gia sao, đó là cấp trên của họ, chuyện chìa khóa này lại kinh động đến cả người của Tiêu gia, chứng tỏ chuyện này quả thực đã đến mức độ cực kỳ nguy hiểm rồi.

Phải biết rằng Tiêu gia là một gia tộc luôn đóng cửa không ra ngoài trừ khi có chuyện kinh thiên động địa.

Lão Cửu Môn có thể thuận buồm xuôi gió trong giới đạo mộ, đều là dựa vào thế lực của Tiêu gia.

Bây giờ ngay cả vị gia chủ tương lai của Tiêu gia cũng đích thân bảo đảm cho Phương Ngôn, vậy thì chuyện này có thể làm!

Nhị Nguyệt Hồng đầu tiên giao chìa khóa ra, chậm rãi nói: "Thanh danh của cậu trong nghề rất tốt, lại thêm Tiêu gia bảo đảm, Nhị Nguyệt Hồng tôi nguyện ý giao ra chìa khóa!

Sau đó tất cả các gia tộc đều giao chìa khóa ra.

Phương Ngôn hài lòng nhìn mọi người, hắn cũng chỉ thử vận may mới đòi hỏi.

Dù sao những cái chìa khóa này đều là vật gia truyền của mỗi nhà, họ lại dễ dàng đưa ra như vậy, Phương Ngôn rất vui mừng.

Thực ra điều Phương Ngôn không biết là, có thể thành công đòi được chìa khóa, chủ yếu là nhờ vào những lời nói vừa rồi của Tiểu Long Nữ!

Lão Cửu Môn sống nhờ vào Tiêu gia, cũng là Tiêu gia cho họ một miếng cơm ăn.

Nếu trái ý của Tiêu gia, gia tộc của họ có thể sẽ gặp họa diệt môn!

Làm nghề này, mỗi người đều không sạch sẽ.

Nếu Tiêu gia liên hợp với quan gia để vây quét họ, vậy thì mỗi người đều có thể bị tội chém đầu.

Những người này, ai mà không phải cáo già, Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục chết rồi, gia chủ mới được chọn cũng là hạng tâm kế sâu xa.

Bây giờ biết những cái chìa khóa này bị tổ chức mạnh mẽ nhắm đến, ngay cả Hoắc gia có Phương Ngôn chống lưng cũng bị diệt môn.

Chìa khóa bây giờ đã biến thành củ khoai nóng, bùa đòi mạng!

Bây giờ có Phương Ngôn tiếp nhận, lại có thể ghi điểm trước mặt Tiêu gia, tội gì mà không làm?

Chỉ là một cái chìa khóa mà thôi, nếu không mở ra bảo tàng, cái

chìa khóa rách đó, thậm chí còn không đáng giá bằng một mảnh ngói.

Khi mọi người đã giao chìa khóa cho Phương Ngôn, liền nghe quản gia của Ngô gia kinh hãi hét lên: "Thi thể của Tam gia...

Các vị gia gia mau đến xem!" Nghe lời quản gia, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là Phương Ngôn càng kinh ngạc hơn.

Ngô Tam Tỉnh là do hắn mang về, trên người có thi khí hay không, hắn là người rõ nhất.

Hắn không phát hiện ra thi khí, nhưng Hạng Vũ là Hạn Bạt thật sự, ngay cả Hạng Vũ cũng không phát hiện!

Chứng tỏ Ngô Tam Tỉnh sau khi về đây mới bị nhiễm thi khí!

Phương Ngôn đi đầu xông ra khỏi phòng họp, tức thì lao vào linh đường.

Lúc này hắn phát hiện quan tài của Ngô Tam Tỉnh đang không ngừng rung động.

Ngọn đèn trường minh trước quan tài, từ màu đỏ đã biến thành màu xanh lục!

Ngô Thiên Chân lúc này cũng vội vàng chạy vào, chỉ là bị một ngọn trường thương Ám Dạ của Phương Ngôn chặn lại.

"Thiên Chân, đừng qua đó vội, để tôi xem chú Ba rốt cuộc bị làm sao." Ngô Thiên Chân vừa rồi cũng vội quá hóa rồ, bây giờ có Phương Ngôn ở đây, có gì phải lo lắng.

Dù có khởi thi, Phương Ngôn cũng có thể hóa giải oán khí của chú Ba, để chú ấy yên ổn trở lại quan tài.

Tiếng động trong quan tài ngày càng lớn, ngày càng mạnh, ngọn đèn trường minh bây giờ xanh đến rợn người.

Mọi người đứng ngoài linh đường, sắc mặt càng ngày càng âm

trầm.

Họ đều là cao thủ hạ mộ, từ mức độ ngọn lửa chuyển sang màu xanh có thể dự đoán cấp bậc của Tống Tử trong quan tài!

Ngô Tam Tỉnh chỉ là một người vừa mới chết không lâu, sao có thể hung dữ đến mức này.

Họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ!

Quan tài của Ngô Tam Tỉnh cuối cùng không chịu nổi sự rung lắc như vậy, cả cỗ quan tài phát ra một tiếng nổ lớn.

Mảnh vỡ bay tứ tung, Phương Ngôn mắt cũng không chớp, cứ nhìn chằm chằm vào bộ quần áo mà thi thể Ngô Tam Tỉnh đang mặc!

Sắc mặt khó coi đến tột cùng!

Chương 205

"Thiên Chân, cậu có biết, Ngọc Dũng là ai mặc cho chú Ba không?" Thiên Chân tự nhiên cũng nhận ra bộ Ngọc Dũng này, đó là bộ quần áo mà Thiết Diện Sinh trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung năm xưa mặc.

Mặc bộ quần áo này có thể giữ cho cơ thể không bị thối rữa, nhưng thi thể cũng sẽ vì thế mà biến thành Huyết Thi đáng sợ!

Ngô Thiên Chân lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi nói: "Phương ca, em không biết, di thể của chú Ba là do em đích thân khâm liệm!" "Lúc khâm liệm, trên người chú ấy chỉ mặc một bộ quần áo liệm bình thường thôi!" "Sau khi chú Ba được khâm liệm, quan tài căn bản không có ai động vào!" Phương Ngôn bây giờ sắc mặt khó coi đến tột cùng.

Nếu đúng như lời Thiên Chân nói, vậy thì tất cả những người mà các gia tộc mang đến đều đáng nghi!

Bao gồm cả người hắn mang đến!

Người mặc Ngọc Dũng cho Ngô Tam Tỉnh này, đã nhân lúc họ đang họp, lén lút thay vào!

Đối phương rốt cuộc làm thế nào mà có thể mặc Ngọc Dũng cho Ngô Tam Tỉnh ngay dưới mắt mọi người?

Bất kể là thi thể của ai, chỉ cần mặc Ngọc Dũng vào là sẽ biến thành Huyết Thi, loại cực kỳ hung ác!

Thiết Diện Sinh nếu không mặc Ngọc Dũng hơn hai ngàn năm thì cũng không thể đạt tới thực lực Huyết Thi Vương.

Tuy cuối cùng bị Hạng Vũ giết chết, nhưng sự mạnh mẽ của

Huyết Thi đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu mọi người.

Bây giờ Ngô Tam Tỉnh hóa thành Huyết Thi, thực lực xem ra cao đến lạ thường.

Sự thay đổi này khiến Phương Ngôn có chút không hiểu nổi. 【Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không phải thi biến do Ngọc Dũng gây ra!】 【Ngọc Dũng chỉ che giấu nguyên nhân thi biến thực sự của Ngô Tam Tỉnh!】 Lúc này, Phương Ngôn quyết định hàng phục Ngô Tam Tỉnh trước, sau đó mới đi tìm nguyên nhân!

Độc của Huyết Thi anh có thể miễn dịch, nhưng những người khác thì không có thực lực đó. "Tất cả lui ra ngoài đi, bên trong có một mình tôi là đủ rồi!

Vũ ca, anh phụ trách bảo vệ an toàn!" Phương Ngôn vừa dứt lời, một tia sáng lạnh lẽo đã đâm tới.

Ám Dạ trường thương va vào Ngọc Dũng trên người Ngô Tam Tỉnh, phát ra tiếng kim loại va chạm. "Ngọc Dũng cứng thật!" Sức của Phương Ngôn hiện tại đã sớm vượt qua mười vạn cân, lực mạnh mười vạn cân cộng thêm cú đâm tới mà không thể làm hỏng bộ giáp làm bằng ngọc thạch này, có thể thấy Ngọc Dũng cứng đến mức nào.

Ngô Tam Tỉnh bị Phương Ngôn tấn công, trong khoảnh khắc đã hoàn toàn tỉnh lại.

Ánh mắt y lộ vẻ mơ màng, không ngừng quan sát hoàn cảnh xung quanh. "Đây là... nhà cũ Ngô gia của ta?" Nghe lời của Ngô Tam Tỉnh, Phương Ngôn mừng như điên, Ngô Tam Tỉnh có thể nói chuyện, chứng tỏ y có trí tuệ, không gì tốt hơn nữa.

Chỉ cần Ngô Tam Tỉnh có trí tuệ, thì mọi chuyện Phương Ngôn đều có thể biết được từ miệng y. "Tam thúc, chú còn nhớ cháu không?" Ngay khi Phương Ngôn vừa dứt lời, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh

vươn ra một đôi vuốt sắc đỏ như máu, chộp về phía Phương Ngôn.

Sắc mặt Phương Ngôn trở nên cực kỳ khó coi, anh biết ý định của mình có lẽ đã thất bại.

Ngô Tam Tỉnh căn bản không hề khôi phục trí tuệ.

Vừa rồi có lẽ là phản ứng sau khi thi biến, nhìn thấy thứ sâu đậm nhất trong ký ức, lời nói cũng chỉ là hành vi vô thức mà thôi!

Tuy thực lực của Ngô Tam Tỉnh không yếu, nhưng người y đối mặt lại là Phương Ngôn.

Một người đàn ông đã được hệ thống cường hóa vô số lần!

Chỉ giao đấu vài hiệp, đầu của Ngô Tam Tỉnh đã bị Phương Ngôn đâm thủng.

Sau đó Phương Ngôn lột Ngọc Dũng trên người Ngô Tam Tỉnh xuống.

Khi thấy trên khuỷu tay Ngô Tam Tỉnh xuất hiện hai lỗ nhỏ, anh lập tức hiểu ra, đây mới là nguyên nhân thi biến của Ngô Tam Tỉnh, ông ấy đã bị Tống Tử cắn!

Khi Phương Ngôn bước ra khỏi cửa, nhìn thấy những gương mặt kỳ quái của mọi người, anh lập tức thấy vô cùng tò mò.

Lúc này, Hoắc Tú Tú với vẻ mặt tái mét, từ từ đi về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn tò mò, vội hỏi: "Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra à?" Hoắc Tú Tú thở dài một tiếng, quyết định kể lại chuyện vừa xảy ra cho Phương Ngôn: "Bàn Tử trộm chìa khóa chạy mất rồi!" Nghe lời của Hoắc Tú Tú, dù trong lòng Phương Ngôn đã có chuẩn bị từ trước, nhưng khi sự thật xảy ra, lòng anh lúc này có chút không thể chấp nhận!

Vì không muốn người ngoài biết chuyện này, nên lúc đó anh đặt chìa khóa trên bàn, chưa kịp cất đi đã xảy ra chuyện Ngô Tam Tỉnh thi biến.

Bàn Tử đã lợi dụng khoảng thời gian đó, lấy trộm cả tám chiếc chìa khóa!

Lúc này sắc mặt Phương Ngôn âm trầm đáng sợ, một luồng khí giận dữ chấn động lòng người. "Thời gian chưa lâu, đuổi theo!

Bàn Tử, thằng khốn này, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Nói xong anh lao ra khỏi nhà cũ Ngô gia, chỉ để lại những người Lão Cửu Môn ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, trong một căn nhà bình thường ở Trường Sa, Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, hoảng hốt đi đi lại lại trong phòng!

Trên bàn trà chính là tám chiếc chìa khóa mà Phương Ngôn đã mất!

Lúc này, cửa phòng mở ra.

Một người nước ngoài bước vào, từ từ nói: "Tôi biết cậu có thể làm được!

Quả nhiên không làm tôi thất vọng!" Sắc mặt Bàn Tử tái mét, chuyện phản bội này nếu không phải bất đắc dĩ, không ai muốn làm.

Bàn Tử lấy trộm chìa khóa của Phương Ngôn, chọn lựa phản bội tất cả đều là bị ép buộc, nguyên nhân phải bắt đầu từ khi có được Mân Trần Châu.

Mân Trần Châu tuy mang lại sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng cũng bị Mân Trần Châu khống chế.

Mân Trần Châu thực chất là thi đan của Xi Vưu, tuy có thể mang lại cho Bàn Tử năng lực vĩnh sinh.

Nhưng đối tượng trung thành của Bàn Tử lại đổi thành Xi Vưu!

Năng lực này giống như Sơ Ủng Chi Huyết của Phương Ngôn, có thể khống chế sự trung thành của người khác!

Ngay từ lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Bàn Tử đã được sắp xếp chờ đợi ở đó rồi. "Cừu Đức Khảo, việc ông giao cho tôi đã xong.

Bây giờ tôi không thể quay về được nữa, nên tiếp theo chỉ có thể dựa vào một mình ông, hoàn thành kế hoạch của đại nhân!" Cừu Đức Khảo cười âm hiểm nói: "Cậu bại lộ quá sớm rồi, Ngũ Bảo chưa lấy được, cái rương báu đó cũng chưa có, tôi chỉ có chìa khóa thì có ích gì, phải quay về!

Phải lấy được cả Ngũ Bảo và rương báu về!" Nghe lời Cừu Đức Khảo, Bàn Tử từ từ lắc đầu. "Ngũ Bảo đã bị Phương Ngôn cất đi rồi, dường như cậu ta có thể cất giữ bảo vật trong không gian dị nguyên.

Chương 206

Ngũ Bảo bị cất ở đó, trừ phi bản thân cậu ta tự nguyện lấy ra, nếu không chẳng ai có cách nào lấy được!

Còn về rương báu, Hoắc Tú Tú và Phương Ngôn đều không biết, tôi càng không biết nó ở đâu!

Tôi không thể quay về chỗ Phương Ngôn được nữa, lúc ở mộ Vũ Hầu, tôi đã bại lộ một lần, Hoắc Tú Tú đã nghi ngờ tôi!

Cô ấy chắc chắn sẽ nói chuyện của tôi cho Phương Ngôn!

Ông hoàn toàn không hiểu con người Phương Ngôn, thực lực của cậu ta còn đáng sợ hơn tôi tưởng!

Dường như cậu ta có một loại năng lực thần kỳ, chỉ cần giết Tống Tử, thực lực sẽ tăng vọt!

Bây giờ tôi quay về chỉ có một con đường chết!" Cừu Đức Khảo nghe xong lời của Bàn Tử, cả người chìm vào suy tư.

Khoảng ba phút sau, Cừu Đức Khảo từ từ nói: "Ngôi mộ ở Nam Hải, cậu đi kích hoạt trước đi, Ngũ Bảo trong ngôi mộ đó, tôi bắt buộc phải lấy được!

Còn chuyện rương báu và Ngũ Bảo còn lại, để tôi xử lý!" Cừu Đức Khảo nói xong, cầm lấy tám chiếc chìa khóa trên bàn trà, từ từ rời đi, chỉ để lại một mình Bàn Tử với vẻ mặt đau khổ!

Nhớ lại từng khoảnh khắc trước đây cùng Phương Ngôn, Bàn Tử chỉ cảm thấy đau lòng khôn xiết!

Nếu không bị Mân Trần Châu khống chế thì tốt biết bao!

Lúc này, nhóm người Phương Ngôn đang lần theo mùi của Bàn

Tử để tìm kiếm.

Hạng Vũ là Hạn Bạt, cực kỳ nhạy cảm với khí tức, nên chỉ cần Bàn Tử còn ở trong thành phố này là có thể tìm ra.

Khi nhóm người Phương Ngôn lần theo mùi đến trước cửa căn nhà bình thường đó, Phương Ngôn dừng bước!

Anh do dự không biết lát nữa vào trong gặp Bàn Tử thì phải đối mặt như thế nào!

Đồng hành một thời gian dài như vậy, Phương Ngôn đã coi Bàn Tử như anh em của mình.

Hôm nay bị anh em đâm một nhát sau lưng, không ai đau lòng hơn anh!

Nhưng cuối cùng Phương Ngôn quyết định đi vào, hỏi Bàn Tử cho rõ ràng, rốt cuộc tại sao lại làm vậy?

Tại sao lại chọn phản bội!

Nhưng khi Phương Ngôn bước vào, anh phát hiện trong phòng đã không còn một bóng người.

Chỉ có năm chữ viết bằng máu in rõ trên tường! "Phương Ngôn, xin lỗi!" Lúc này lòng Phương Ngôn đau đớn tột cùng, anh tức giận đập nát bức tường đó.

Ngẩng đầu gào thét: "Bàn Tử, mẹ nó thằng khốn, có chuyện gì không thể nói thẳng ra sao?

Tại sao lại chọn phản bội!" Phương Ngôn nhìn lời nhắn của Bàn Tử, anh biết sự phản bội của Bàn Tử cũng là bất đắc dĩ.

Tuy không biết lý do Bàn Tử phản bội, nhưng năm chữ đó đã đủ để thể hiện rằng, sự phản bội này là điều Bàn Tử không hề cam tâm tình nguyện!

Vì tốc độ chạy của Phương Ngôn và Hạng Vũ quá nhanh, nên khi Phương Ngôn phá hủy cả căn nhà, Hoắc Tú Tú mới lái xe tới nơi.

Khi Hoắc Tú Tú nhìn thấy gương mặt đẫm lệ của Phương Ngôn, trái tim cô lúc đó như bị dao cắt!

Hoắc Tú Tú biết người đàn ông của mình, lòng đã tan nát!

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ vì đến chỗ đau lòng, đối mặt với sự phản bội của người thân nhất, không ai có thể chịu đựng được cú sốc như vậy!

Hoắc Tú Tú từ từ đi đến bên cạnh Phương Ngôn, đôi tay mềm mại ôm lấy anh, lúc này không nói một lời nào.

Người đàn ông bị tổn thương trong lòng, chỉ có thể dùng sự chân thành để xoa dịu!

Khoảng năm phút sau, Hạng Vũ thấy Phương Ngôn đã bình tĩnh lại, mới từ từ nói: "Vừa rồi lúc phá nhà, ta phát hiện một lá thư trong phòng!

Nội dung trên đó ta không hiểu, ngươi xem đi!" Khi Phương Ngôn nhận lấy lá thư từ tay Hạng Vũ, nhìn thấy dòng chữ "Cháu trai lớn của ta đọc!", trái tim vừa được xoa dịu của Phương Ngôn lại một lần nữa đau nhói.

Ngay sau đó Phương Ngôn mở lá thư Bàn Tử để lại! "Cháu trai lớn, xin lỗi!" "Có lẽ đây là lần cuối cùng ta gọi cháu là cháu trai lớn!" "Thật ra ta đã sớm biết cháu không phải là đệ tử của lão Hồ, vì lão Hồ đã chết từ lâu rồi!" "..." "Thế lực của Cừu Đức Khảo, lớn hơn cháu tưởng rất nhiều, không đấu lại đâu!" "Càn Lăng của Võ Tắc Thiên, tuyệt đối đừng đến!" "Nơi đó có..." Nhìn thấy thông tin cuối cùng Bàn Tử muốn để lại bị một vệt máu tươi che mất, Phương Ngôn trong lòng hiểu ra Bàn Tử hẳn là bị người khác khống chế!

Không thể tiết lộ bất kỳ thông tin nào về người đó!

Nhưng Phương Ngôn cũng có thể đoán được người khống chế Bàn Tử là ai, ngoài Cửu Đức Khảo ra, không ai lại quan tâm đến tám chiếc chìa khóa đó!

Bây giờ Phương Ngôn chỉ cần biết Bàn Tử không thật lòng muốn phản bội, một điểm này là đủ rồi!

Phương Ngôn gấp lá thư lại, cất vào không gian dị nguyên, từ từ nói: "Về nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đến Càn Lăng!

Tôi mẹ nó để xem xem, bên trong đó rốt cuộc có ngưu quỷ xà thần gì tồn tại!" Nghe lời Phương Ngôn, lúc này tất cả mọi người đều không chút do dự, đồng loạt lên xe hướng về biệt thự nhà họ Phương!

Khi trở về biệt thự nhà họ Phương, anh phát hiện Ngô Thiên Chân đã chờ sẵn trong sân.

Phương Ngôn hiểu ý của Ngô Thiên Chân, nên nghiêm túc hỏi: "Chuyện của Tam thúc giải quyết xong rồi chứ?" Ngô Thiên Chân gật đầu, giọng điệu lạnh lùng nói: "Hóa rồi, thế gian này không còn Tam thúc nữa!" "Vậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát thôi!" Phương Ngôn từ từ bước vào rồi quay đầu lại nói.

Chỉ là ngay khi Ngô Thiên Chân bước vào cửa phòng, anh ta lập tức bị Phương Ngôn đánh ngất.

Sau đó Phương Ngôn lấy một cây bút, viết một đoạn. "Thiên Chân, xin lỗi cậu, Phương ca lần này đến Càn Lăng quá nguy hiểm, anh đã hứa với Tam thúc, không thể đưa cậu xuống mộ!

Đừng lo, đợi anh bắt được Cửu Đức Khảo, nhất định sẽ đưa đến trước mặt cậu, để cậu tự tay giết hắn!" Sau đó Phương Ngôn bế Ngô Thiên Chân lên giường, đặt lá thư xin lỗi vào tay anh ta!

Nhóm người thu dọn đồ đạc rất nhanh, sau đó lái hai chiếc Ford

F-150 Raptor hướng về Lương Sơn ngoại thành Hàm Dương!

Lăng mộ của Võ Tắc Thiên vẫn luôn là một truyền thuyết trong giới đạo mộ, là nơi hợp táng hai vị hoàng đế, Càn Lăng cho đến nay chưa từng bị trộm mộ lần nào.

Ngay cả Mậu Lăng của Hán Vũ Đế, người được mệnh danh là hoàng đế xuyên không, cũng bị trộm sạch, vậy mà lăng mộ hợp táng Đường Cao Tông Lý Trị và nữ đế Võ Tắc Thiên lại có thể bình yên trải qua ngàn năm mưa gió, bản thân điều đó đã không phải là chuyện dễ dàng!

Tuy cũng có đạo tặc muốn mở lăng mộ này, thậm chí trong thời kỳ quân phiệt hỗn chiến, đã huy động bốn mươi vạn người khai quật, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Hôm nay Phương Ngôn, muốn khám phá xem Càn Lăng này rốt cuộc có bí mật gì!

Xem xem kỳ quan thứ chín của thế giới được chôn dưới lòng đất này, có thể ra mắt công chúng hay không!

Vì Tiểu Long Nữ đã liên hệ trước với cơ quan chức năng!

Nên lần hạ mộ này không những không bị cản trở, mà cơ quan chức năng còn chủ động phối hợp phong tỏa toàn bộ khu danh lam thắng cảnh!

Cử một lượng lớn nhân viên canh gác tất cả các lối vào, cấm bất kỳ ai tiến vào!

Phương Ngôn đi đầu, từ từ men theo lối đi bộ lên đỉnh Lương Sơn.

Chương 207

Sau khi lên đến đỉnh núi, Phương Ngôn trước tiên dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật quan sát toàn bộ Càn Lăng.

Sau đó ở một vị trí sườn núi, anh chọn một điểm, chuẩn bị dùng điểm này làm lối vào Càn Lăng!

Thấy Phương Ngôn đã chọn được vị trí, Tiểu Long Nữ từ từ nói: "Vị trí này, theo Phong Thủy Thuật, hẳn là tử môn mà?

Chúng ta có chắc là muốn đi xuống từ cửa này không?" Phương Ngôn gật đầu, từ từ giải thích cho Tiểu Long Nữ: "Càn Lăng sở dĩ nhiều năm như vậy không ai có thể đạo mộ thành công, là vì sự cao minh của Võ Tắc Thiên chính là ở đây!

Bà ấy đã biến bố cục cửu tử nhất sinh thành cửu sinh nhất tử!

Đạo mộ tặc thông thường biết một chút thuật phong thủy kham dư đã là giỏi lắm rồi, sau khi phát hiện đường sống, họ sẽ xuống mộ!

Thực ra họ không biết, những đường sống đó đều chỉ là ngụy trang!

Chỉ có con đường chết này mới thực sự là đường sống!" Tiểu Long Nữ nghe xong lời của Phương Ngôn, lập tức hiểu ra, chẳng trách trước đây vô số lần thăm dò, tốn không ít công sức của bao người mà vẫn không thể vào sâu trong mộ.

Hóa ra đường sống thực sự lại nằm ở tử môn!

Chọn xong vị trí, Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn trực tiếp cắm xuống lòng đất!

Sau đó khi rút ra, anh phát hiện cả ngón tay đều bị nhuộm đỏ!

Hai cái lỗ bị chọc ra, không ngừng trào máu ra ngoài!

Thấy tình hình này, tất cả mọi người có mặt đều biến sắc!

Giới đạo mộ vẫn lưu truyền một câu chuyện, đó là khi đào trộm động mà thấy máu chảy ra, tức là ngôi mộ này thập tử vô sinh, đạo mộ tặc không những phải lấp lại trộm động, mà còn cần một người tế máu!

Để an ủi người chết trong mộ, không đi tìm báo thù!

Nếu không làm như vậy, thì những người đào trộm động hôm nay, không một ai có thể sống sót rời đi!

Phương Ngôn thấy sắc mặt của Hoắc Tú Tú và mấy người phụ nữ khác đều khó coi vô cùng, anh cũng hiểu ra họ đều bị truyền thuyết dọa sợ. "Tôi đây, không phải chỉ là trào máu thôi sao?

Trong mộ có đại Tống Tử thì đã sao?

Chẳng lẽ còn lợi hại hơn Hạng Vũ sao?

Chẳng lẽ còn lợi hại hơn tôi sao?" Nghe những lời này của Phương Ngôn, Hoắc Tú Tú lập tức phản ứng lại. "Đúng vậy, người đàn ông của mình phương diện nào cũng là mạnh nhất!

Bên cạnh còn có một Hạn Bạt Hạng Vũ trợ giúp, sợ gì!" Phương Ngôn thấy cô đã bình tĩnh lại, liền lấy ra một cây "xẻng Lạc Dương" từ không gian dị thứ nguyên, một xẻng cắm thẳng vào đất.

Sau đó, một mảng máu lớn như suối phun trào ra ngoài.

Phương Ngôn từ từ lùi lại, mặc cho máu tươi tuôn ra.

Đồng thời trong lòng anh cũng cười lạnh. 【Cái trò vặt trào máu ra ngoài này, dọa dọa đạo mộ tặc thông thường, có lẽ là một cách không tồi!】 【Muốn dùng cách này dọa tôi, đúng là người si nói mộng!】 Khi máu tươi trào ra ngoài khoảng 1 phút, chỉ thấy lượng máu tươi

trong động đã giảm bớt, sau đó đợi thêm 1 phút nữa, cái lỗ đó hoàn toàn không còn động tĩnh gì!

Phương Ngôn xách "xẻng Lạc Dương", bước trên vũng máu trên đất, từ từ đi về phía vị trí đã đào lúc trước!

Cùng với việc Phương Ngôn liên tục đào bới, sườn núi vốn bằng phẳng sạch sẽ, lúc này cũng bị Phương Ngôn đào ra một cái hố lớn.

Cùng với tiếng "loảng xoảng", "xẻng Lạc Dương" trong tay Phương Ngôn dường như đã xẻng phải kim loại!

Phương Ngôn lập tức dọn sạch lớp đất bên trong, mới phát hiện thứ mà xẻng Lạc Dương vừa đào phải.

Một tảng đá có ánh kim loại!

Phương Ngôn biết, anh đã đào đến tường của Càn Lăng!

Sau đó Phương Ngôn mở rộng toàn bộ lối vào, rồi để lộ ra cả một bức tường.

Phương Ngôn áp tai vào tường, dùng tay gõ gõ, nghe tiếng vọng của bức tường, Phương Ngôn liền có thể xác định được độ dày của toàn bộ tường mộ thất!

Nghe thông tin phản hồi trong tai, Phương Ngôn cảm thấy kỳ lạ, độ dày của bức tường này, cũng không dày lắm.

Tối đa là hai mươi centimet, độ dày như vậy sao có thể khiến đạo mộ tặc không mở được?

Phải biết rằng đạo mộ tặc đạo mộ đều không có chút công đức tâm nào, vì bảo vật trong mộ, họ không từ thủ đoạn!

Họ hoàn toàn không quan tâm mộ huyệt có bị phá hủy, gây ra những tổn thất không thể lường trước.

Dùng búa lớn đập vỡ đã là chuyện nhỏ, thậm chí một số đội đạo

mộ lợi hại còn có thể kiếm được cả thuốc nổ cao cấp!

Bức tường dày hai mươi centimet, thuốc nổ trong nháy mắt có thể phá nát nó!

Nhưng Càn Lăng có thể bảo tồn đến nay vẫn còn nguyên vẹn, rốt cuộc có bí mật gì?

Suy nghĩ không ra kết quả, Phương Ngôn trực tiếp dùng nắm đấm đấm mạnh vào tường! "Loảng xoảng!" Tiếng kim loại va chạm lại vang lên!

Phương Ngôn hoàn toàn ngơ ngác, nắm đấm của anh có thể đạt tới mười vạn cân trọng lực, vậy mà không thể phá vỡ bức tường này.

Chỉ để lại một dấu quyền trên tường.

Cảnh tượng như vậy, khiến Phương Ngôn cảm thấy không phải đang đấm một tảng đá, mà là đang đấm một khối thép!

Loại thép đã được rèn đúc hàng trăm lần!

Cùng với việc Phương Ngôn liên tục tấn công, mồ hôi trên trán anh cũng dần dần xuất hiện.

Nhưng bức tường trước mắt, không thể nào phá vỡ được.

Ngay khi Phương Ngôn đang bó tay, Muộn Du Bình từ từ nói: "Phương Ngôn đừng đập nữa, tôi dường như biết bức tường này là chuyện gì rồi." Nghe lời của Muộn Du Bình, Phương Ngôn vội hỏi: "Chuyện gì vậy?

Cái mộ thất chết tiệt này không phải dùng thép rèn đúc đấy chứ?" Nghe lời oán giận của Phương Ngôn, Muộn Du Bình từ từ lắc đầu nói: "Không phải là thép rèn đúc, nhưng còn cứng hơn cả thép, hẳn là loại đá đặc biệt được rèn đúc từ bột kim cương trộn vào!

Những tảng đá này còn cứng hơn cả thép, thậm chí đạt đến độ

cứng của kim cương!

Cho nên chúng ta bây giờ dùng sức mạnh cũng không giải quyết được chuyện ở đây, cần phải nhờ đến công cụ công nghệ cao!

Ví dụ như súng cắt laser!" Nghe Muộn Du Bình giải thích, Phương Ngôn nhảy ra khỏi hố, sau đó nói với Tiểu Long Nữ: "Cô giao thiệp với bên chính quyền, dù sao cũng quen biết, đi hỏi xem có thể kiếm cho tôi một khẩu súng cắt laser không!" Tiểu Long Nữ không chút do dự, lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, sau đó gọi đi.

Trong lúc nhóm người Phương Ngôn chờ súng cắt laser, Hoắc Tú Tú tò mò hỏi: "Phương Ngôn, bức tường mộ này cứng như vậy, Cừu Đức Khảo vào bằng cách nào?

Chương 208

Hay Cừu Đức Khảo lừa anh, muốn để anh đi thăm dò Càn Lăng giúp hắn?" Đối với câu hỏi của Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn không biết trả lời thế nào.

Cừu Đức Khảo vào Càn Lăng bằng cách nào, Phương Ngôn cũng đang mông lung.

Thậm chí Phương Ngôn còn có một nghi ngờ, Cừu Đức Khảo đó căn bản chưa hề vào Càn Lăng, lừa anh giúp thăm dò mộ!

Vừa rồi nghe Tiểu ca nói, những bức tường mộ thất này đều do bột kim cương trộn lẫn mà thành.

Điều này cho thấy trong Càn Lăng chắc chắn có một trong Ngũ Bảo là Kim Cương Thạch.

Cừu Đức Khảo có phải đang lợi dụng anh, giúp hắn thu thập đủ Ngũ Bảo không?

Chẳng lẽ bên cạnh anh có nội gián?

Chuẩn bị lấy trộm tất cả Ngũ Bảo?

Nhưng ý nghĩ này ngay lập tức bị bác bỏ, Hoắc Tú Tú là vợ anh, A Ninh bị Sơ Ủng Chi Huyết khống chế.

Tình cảm của Tiểu Long Nữ cũng là chân thành.

Hạng Vũ càng không cần nói, bây giờ chỉ chăm chăm bảo vệ phụ lão Giang Đông, không có chuyện gì quan trọng hơn phụ lão Giang Đông.

Tự nhiên không thể phản bội.

Còn về Muộn Du Bình, anh ta chỉ mong nhanh chóng giải quyết bí

mật của Trương gia, sau đó có thể giải phóng hoàn toàn Trương gia!

Cho nên Cừu Đức Khảo rốt cuộc có mục đích gì, Phương Ngôn đều không hiểu.

Nhưng bây giờ điều duy nhất có thể khẳng định, đó là mục đích cuối cùng của Cừu Đức Khảo và Phương Ngôn đều giống nhau, đều muốn vào bí cảnh Trương gia, chỉ là Phương Ngôn muốn đi giết Xi Vưu đó, còn Cừu Đức Khảo lại muốn hồi sinh đối phương mà thôi!

Hiệu suất làm việc của cơ quan chức năng quả thực không chê vào đâu được, chỉ mười mấy phút, một khẩu súng cắt laser mới tinh đã được mang đến, thậm chí còn cử thêm hai nhân viên thi công, phòng trường hợp Phương Ngôn không biết sử dụng.

Để đảm bảo an toàn, sau khi Phương Ngôn tìm hiểu một số phương pháp sử dụng súng cắt laser, anh liền để hai người đó rời đi, dù sao mộ Càn Lăng rốt cuộc nguy hiểm đến đâu, Phương Ngôn bây giờ cũng không chắc chắn.

Nhưng hai người phàm, nếu dính líu vào đây, thì chắc chắn sống không lâu.

Sau khi hai nhân viên thi công xuống núi, Phương Ngôn lại nhảy vào hố, lấy súng cắt laser ra, cắt một cánh cửa cao một người, rộng hai người trên tường.

Mở cửa xong, Phương Ngôn đi đầu tiên vào trong Càn Lăng! "*Keng, đã thám hiểm Càn Lăng, nhận được Luân Hồi Chỉ cấp +1!*" "*Keng, Luân Hồi Chỉ của bạn đã được nâng lên cấp cao!*" "*Keng, hít thở trong Càn Lăng, nhận được thể lực +3!*" "*Keng, đã tắt thông báo hệ thống!*" Lúc này bên trong Càn Lăng, một mảnh tối đen, nhìn hành lang dài, Phương Ngôn biết vị trí lối vào trộm động anh đào được là một hành lang trong mộ huyệt!

Phương Ngôn đi vài bước trong mộ, cảm nhận không khí trong mộ thất, sau khi xác định an toàn, anh mới quay lại mặt đất. "Trộm động đã mở, không khí trong mộ huyệt hiện tại tốt, không có âm khí!

Chúng ta có thể cùng nhau vào rồi.

Lát nữa chúng ta sẽ sắp xếp theo như trong mộ Vũ Hầu.

Tôi đi trước dò đường, Hoắc Tú Tú, A Ninh, Tiểu Long Nữ, Muộn Du Bình theo sau tôi, Vũ ca đi cuối cùng." Phương Ngôn nói xong liền nhảy xuống, sau đó lấy ra một lượng lớn đuốc từ không gian dị nguyên, đặt chúng lên mấy bức tường, tức thì cả hành lang sáng lên!

Hiện ra trước mắt Phương Ngôn là một bức bích họa khổng lồ, trên đó miêu tả cuộc đời của Võ Tắc Thiên.

Từ lúc Võ Tắc Thiên được triệu vào cung, cạo đầu làm ni cô, từ lúc lại vào cung, vu oan cho Vương hoàng hậu, rồi đến phế truất hoàng đế, quân lâm thiên hạ!

Một bức bích họa, kể lại hành trình huy hoàng năm mươi năm trên chính trường của Võ Tắc Thiên.

Cũng khiến Phương Ngôn tận mắt chứng kiến phong thái của vị nữ đế thiên cổ này.

Vì vu oan cho Vương hoàng hậu, bà đã tự tay giết chết con mình.

Chuyện này, Phương Ngôn quả thực không dám tin!

Người phụ nữ này lòng dạ phải độc ác đến mức nào!

Từ chuyện này có thể thấy, Võ Tắc Thiên là một người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Lăng mộ do một người như vậy xây dựng, có thể biết mức độ nguy hiểm sâu đến đâu.

Khi tất cả mọi người đã xuống, Phương Ngôn từ từ nói với Hoắc

Tú Tú: "Ngôi mộ này e rằng khó hơn chúng ta tưởng, nên chúng ta phải đi từng bước một, tiến lên từng chút một!

Trước khi giải quyết xong tất cả mọi thứ trong mộ, không được chạm vào bất kỳ vật bồi táng nào!" Cô gật đầu, tuy số lần xuống mộ không nhiều, nhưng đều là người trong nghề, đối với những quy tắc bên trong tự nhiên không cần nói nhiều.

Khi Phương Ngôn từ từ đi dọc theo hành lang về phía trước, anh đột nhiên cảm thấy chân mình lún xuống!

Cả trái tim Phương Ngôn đều thót lên, anh biết mình đã đạp phải cơ quan!

Sau đó Phương Ngôn nghe thấy tiếng bánh răng chuyển động, chỉ thấy hai cánh cửa sắt cắm đầy giáo dài từ từ hạ xuống từ trên cao.

Khi hai cánh cửa sắt rơi xuống đất, chúng lao vào Phương Ngôn với tốc độ cực nhanh!

Phương Ngôn không do dự, một tay kéo Hoắc Tú Tú, một tay kéo Tiểu Long Nữ, Lăng Ba Vi Bộ chuyển động, cả người nhảy lên không trung, Hạng Vũ cũng một tay xách một người nhảy lên.

Sau đó nghe một tiếng "ầm", hai cánh cửa sắt va vào nhau.

Khi Phương Ngôn từ trên không trung rơi xuống, anh phát hiện hai khối đó không phải là cửa sắt, mà là cửa nam châm, một cực dương một cực âm, tức thì anh hiểu ra tại sao hai cánh cửa sắt lại có thể lao vào nhau với tốc độ cực nhanh mà không cần bất kỳ động lực nào.

Mẹ nó hai khối nam châm siêu lớn, thật không hiểu Võ Tắc Thiên lấy đâu ra hai khối nam châm lớn như vậy.

Nhưng qua cú va chạm của hai khối nam châm, cũng khiến Phương Ngôn xác định được trong hành lang không còn cơ quan nào khác.

Nếu không, khối nam châm mang cực dương đó sẽ không dễ dàng va vào cực âm như vậy.

Khi nhóm người Phương Ngôn đi đến cuối hành lang, họ phát hiện một gian mộ thất, tường ngoài của mộ thất này được làm bằng thanh đồng.

Phong cách chế tạo này, khiến lòng nhóm người Phương Ngôn đều thắt lại.

Việc sử dụng điện thanh đồng để xây dựng mộ thất mục đích chính là để trấn tà, hạn chế yêu tà không thể dễ dàng rời khỏi mộ thất!

Phương Ngôn hiểu ra, đây là người giữ cửa lăng mộ của Võ Tắc Thiên!

Muốn đến được lăng mộ của Võ Tắc Thiên, ải này bắt buộc phải vượt qua!

Phương Ngôn đi đến trước cửa mộ, nhìn thấy một dãy số Ả Rập trên đó, anh lập tức cạn lời.

Võ Tắc Thiên không hổ là hoàng đế có trí tuệ và tình cảm cao đến đáng sợ.

Bà đã đặt một câu đố ở cửa chính của mộ thất làm cơ quan.

Nếu không có chút kiến thức văn hóa, dù tìm được lối vào thực sự, cũng không thể vào được mộ thất thực sự!

Chương 209

Nhìn ba rãnh lõm trên cửa mộ thất, Phương Ngôn hiểu ra phải chọn ba số từ dãy số Ả Rập trên đó đặt vào ba rãnh.

Nhìn hàng số đầu tiên trên cửa mộ là một, ba, năm, bảy, chín!

Hàng số thứ hai là hai, bốn, tám, sáu, không!

Mọi người lập tức chìm vào suy tư.

Phương Ngôn lúc này cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Hàng số đầu tiên theo logic toán học là số lẻ.

Hàng thứ hai là số chẵn, nhưng phải chọn ba số từ trên đó đặt vào rãnh, rốt cuộc nên chọn ba số nào?

Ba số này nhất định là những con số có liên quan đến Võ Tắc Thiên, nếu không Võ Tắc Thiên sẽ không rảnh rỗi như vậy!

Có phải là ngày sinh của Võ Tắc Thiên không?

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn lấy ba số sáu, hai, bốn từ trên tường cửa mộ, lần lượt đặt vào ba rãnh.

Khi nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động, sắc mặt Phương Ngôn vui mừng, tưởng rằng đã mở được cửa mộ.

Nhưng khi cảm thấy mặt đất dưới chân đang rung chuyển, anh lập tức hiểu ra, mình đã trả lời sai, ngược lại đã kích hoạt cơ quan trong mộ!

Lúc này, những viên gạch xanh trên hành lang lúc trước lần lượt vỡ nát, sau đó một vực sâu khổng lồ lộ ra.

Phương Ngôn lập tức mở Thiên Nhãn, phát hiện trong vực sâu bên dưới có vô số giáo dài!

Người nếu rơi xuống, không chết cũng phải lột một lớp da!

Phương Ngôn không do dự, lập tức đổi hai con số, đổi hai và bốn thành ba và bảy. 637 là ngày Võ Tắc Thiên vào cung được phong làm tài nhân.

Nhưng đáp án này vẫn sai, cửa mộ vẫn đứng sừng sững ở đó, không có dấu hiệu muốn mở ra.

Cùng với tốc độ sụp đổ của hành lang ngày càng nhanh, mồ hôi trên trán Phương Ngôn dần dần xuất hiện.

Anh lại thử đáp án 649, phát hiện đáp án cạo đầu làm ni cô cũng sai!

Mắt thấy sàn nhà sắp vỡ nát dưới chân Phương Ngôn.

Phương Ngôn chuẩn bị thử lần cuối, chọn ba con số 690.

Là ngày Võ Tắc Thiên phế truất hoàng đế bù nhìn Lý Đán, cũng là ngày bà tự lập làm hoàng đế!

Khi ba con số sáu, chín, không được đặt vào rãnh, Phương Ngôn lập tức cảm thấy cánh cửa thanh đồng từ từ nâng lên.

Chỉ là lúc này sự sụp đổ đã lan đến dưới chân anh!

Phương Ngôn lập tức cắm thẳng Ám Dạ trường thương trong tay vào cửa thanh đồng, tạo thành một góc chín mươi độ với cánh cửa mộ đang từ từ nâng lên.

Sau đó Phương Ngôn một tay ném Hoắc Tú Tú qua cánh cửa mộ vừa nâng lên!

Nhưng ngay khi Hoắc Tú Tú bị ném vào, Phương Ngôn đột nhiên nghe thấy tiếng hét kinh hãi: "Phương Ngôn, mau vào, bên trong có Tống Tử!" Phương Ngôn nghe vậy, sắc mặt đại biến, lập tức mượn sức của Ám Dạ trường thương, chui vào!

Hạng Vũ cũng học theo cách của Phương Ngôn, cùng vào!

Khi Phương Ngôn vào trong, anh phát hiện một Tống Tử mặc trang phục đại thần thời nhà Đường, đang ở trong mộ thất, mắt lộ hung quang nhìn Phương Ngôn!

Phương Ngôn có thể thấy từ âm khí trên người đối phương, thực lực của gã này, hẳn là ở cấp Phi Cương.

Thực lực như vậy đối với nhóm người Phương Ngôn rõ ràng không đủ xem.

Phương Ngôn lần này thậm chí còn không buồn đánh để farm điểm thuộc tính.

Anh gật đầu với Hạng Vũ, ra hiệu cho Hạng Vũ đi kết liễu nó!

Hạng Vũ cũng không chút do dự, tay cầm chặt Bá Vương thương, đâm vào thân thể Tống Tử đó!

Tống Tử nhà Đường đó rõ ràng lúc đầu không cảm nhận được thực lực của Hạng Vũ, nhưng bây giờ đã cảm nhận được rõ ràng!

Một Khôi Thủ, một Vương, một Hạn Bạt!

Tại sao Hạn Bạt lại ở trong lăng mộ này?

Nhưng câu hỏi này Tống Tử nhà Đường chưa kịp hiểu rõ, đã bị Hạng Vũ một thương đâm vỡ thi đan.

Sau đó toàn bộ âm khí của nó đều bị một mình Hạng Vũ hấp thu!

Hạng Vũ sau khi giết xong, bĩu môi, ra hiệu rằng cấp bậc của gã này quá kém.

Vị không ngon!

Khi Hạng Vũ giết chết Tống Tử nhà Đường đó, Phương Ngôn từ từ đi về phía cỗ quan tài mà Tống Tử lúc trước đi vòng quanh.

Anh muốn xem xét, tại sao Tống Tử này lại bảo vệ cỗ quan tài sau lưng nó.

Phải biết rằng đó là quan tài thanh đồng.

Bên trong chắc chắn cũng có Tống Tử!

Nếu cỗ quan tài này không phải, thì trong mộ thất này nhất định có một Tống Tử!

Dùng một Phi Cương để bảo vệ Tống Tử trong cỗ quan tài, điều này cho thấy Tống Tử trong quan tài này không phú thì cũng quý!

Có khả năng là con cháu hoàng thất!

Từ biểu hiện của Tống Tử vừa vào cửa lúc nãy, tác dụng của Tống Tử này ở đây rõ ràng là để bảo vệ cỗ quan tài, nếu không phải vì một nhóm người đột nhiên xông vào, nó cũng sẽ không đột nhiên bộc phát.

Một Phi Cương dám liều mạng với Hạn Bạt, không phải là đầu óc có vấn đề, thì là có thứ gì đó quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Ngay cả khi Hạng Vũ giết nó, nó vẫn vô thức bảo vệ quan tài.

Có thể thấy Tống Tử trong quan tài chính là thứ quan trọng hơn cả sinh mệnh!

Khi Phương Ngôn đi đến trước quan tài, anh dùng tay nhẹ nhàng nhấc nắp quan tài thanh đồng lên!

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài, sắc mặt Phương Ngôn kinh ngạc, trong quan tài này đặt một thi thể trẻ sơ sinh!

Thi thể này, vẫn còn hơi thở.

Chương 210

Thấy vậy, sắc mặt Phương Ngôn khó coi vô cùng, đứa trẻ này rõ ràng thực lực cao hơn nhiều so với tên đại thần lúc trước.

Đã đạt đến cấp độ Cương Vương.

Thật không ngờ một thi thể trẻ sơ sinh lại có thể đạt đến trình độ như vậy.

Đồng thời Phương Ngôn cũng phát hiện từ trang phục trên thi thể đứa trẻ, đứa trẻ này hẳn là hoàng thân quốc thích.

Thậm chí Phương Ngôn còn có một suy nghĩ táo bạo, đứa trẻ đó có khả năng chính là con gái bị Võ Tắc Thiên tự tay giết chết lúc trước!

Chỉ có đáp án này, mới có thể giải thích tại sao Tống Tử đại thần đó, trước khi chết vẫn phải bảo vệ nơi này.

Hoắc Tú Tú cũng nhìn thấy tình hình ở đây. "Phương Ngôn, mau nhìn, đứa trẻ này còn sống, nó cũng là Tống Tử sao?" Phương Ngôn không nói gì, chỉ gật đầu!

Tống Tử đạt đến cấp Cương Vương về cơ bản không khác gì con người, thậm chí còn giống con người hơn cả con người!

Cương Vương này tuy thân thể là một đứa trẻ, nhưng Tống Tử là Tống Tử, Phương Ngôn không thể nào nương tay!

Sau đó trên ngón tay Phương Ngôn đột nhiên xuất hiện khí đen, Luân Hồi Chỉ đã sẵn sàng!

Ngay khi đứa trẻ mở mắt, ngón tay Phương Ngôn đâm mạnh vào thi đan trên trán đứa trẻ.

Sau đó một luồng oán khí khổng lồ, xông thẳng lên trời!

Bé gái gào thét, khuôn mặt đáng sợ không ngừng từ mục nát trở lại bình thường, rồi lại từ bình thường hóa thành mục nát!

Cảnh tượng này khiến Hoắc Tú Tú trong lòng rùng mình.

Cuối cùng khi oán khí của đứa trẻ tan hết, Phương Ngôn thở dài nói: "Thật bi ai, sống bị mẹ ruột lợi dụng, chết đi phải giữ cửa cho mẹ ruột!

Sinh ra trong gia đình đế vương như vậy, cũng khó trách lại có oán khí lớn như vậy!

Tất cả đã kết thúc rồi!" Khi Phương Ngôn dứt lời, anh thấy đứa trẻ trong quan tài hóa thành một đống xương trắng, khi Phương Ngôn định đậy lại nắp quan tài thanh đồng, đột nhiên Muộn Du Bình nói: "Phương Ngôn, đừng đậy vội, mau nhìn trong quan tài dưới lớp đệm lót dường như có thứ gì đó!" Nghe lời của Muộn Du Bình, Phương Ngôn lại nhấc nắp quan tài lên.

Anh thấy dưới lớp đệm lót xuất hiện một vết lõm!

Phương Ngôn trực tiếp ném nắp quan tài thanh đồng sang một bên, lật lớp đệm lót lên, phát hiện dưới vết lõm là một hành lang!

Cỗ quan tài này là lối đi vào mộ thất tiếp theo!

Sự thay đổi này, khiến Phương Ngôn kinh ngạc.

Đồng thời anh cũng khâm phục người thiết kế cơ quan, ý tưởng này thật độc đáo.

Nếu đạo mộ giả may mắn vào được mộ này, đầu tiên phải đối mặt với một Phi Cương, sau khi giết được Phi Cương, lại muốn mở quan tìm báu, nhưng không ngờ lại có một Cương Vương đang chờ.

Người có thể giết chết Cương Vương, cũng sẽ không đi kiểm tra

một cỗ quan tài không có gì.

Vết lõm này nếu không phải do Phương Ngôn vừa rồi dùng Luân Hồi Chỉ đấu sức với Cương Vương trẻ sơ sinh này tạo ra, nếu không Muộn Du Bình cũng sẽ không phát hiện.

Phương Ngôn lấy ra một cây đèn lân quang từ không gian dị nguyên, ném xuống cái hố đó.

Sau đó phải mất hai mươi giây mới nghe thấy tiếng đèn lân quang rơi xuống đất.

Nhóm người Phương Ngôn trong lòng đều biết rõ cái hố này có thể sâu đến hàng trăm mét, họ cũng rất tò mò, trong cái hố này rốt cuộc có gì?

Có phải là nơi chôn cất thực sự của lăng mộ Võ Tắc Thiên không?

Phương Ngôn suy nghĩ một lúc, đoán rằng Cừu Đức Khảo gần đây chưa vào mộ thất này, Cừu Đức Khảo đang lợi dụng nhóm người họ để thăm dò mộ.

Đã biết trong mộ này có Kim Cương Thạch tồn tại, vậy thì bắt buộc phải xuống xem xét một phen.

Phương Ngôn suy nghĩ xong, từ từ nói: "Tôi quyết định xuống xem trong cái hố này rốt cuộc có gì.

Đợi tôi xác định bên dưới không có nguy hiểm, tôi sẽ giật dây!

Mọi người lại theo dây phi trảo xuống!" Nghe lời của Phương Ngôn, mọi người đồng loạt gật đầu.

Sau đó Phương Ngôn cố định một đầu phi trảo trên nóc mộ thất, cả người trượt xuống theo sợi dây.

Hành lang này, ở lối vào chỉ đủ một người đi, nhưng càng trượt xuống, không gian hành lang càng lớn.

Sau 20 giây trượt xuống, Phương Ngôn cuối cùng đã đáp xuống đất!

Chỉ là anh cảm thấy dường như đang giẫm lên thứ gì đó.

Đang định dùng đèn lân quang xem đó là thứ gì, đột nhiên cả đại mộ sáng lên, sau đó Phương Ngôn há hốc mồm, cảnh tượng trước mắt khiến anh chấn kinh!

Một cung điện cực kỳ lớn, bên ngoài cung điện đứng đầy binh sĩ Thiên Ngưu Vệ!

Lúc này dưới chân Phương Ngôn đang giẫm lên thân thể của một Thiên Ngưu Vệ!

Phương Ngôn lập tức quyết định kiểm tra xem những Thiên Ngưu Vệ này có phải đều là Tống Tử không.

Sau khi thăm dò Thiên Ngưu Vệ dưới chân một lượt, anh mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, Thiên Ngưu Vệ này chỉ là một bức tượng.

Chỉ là những bức tượng này được làm quá giống thật mà thôi!

Sau đó Phương Ngôn giật giật sợi dây trong tay, theo như đã bàn bạc với Hoắc Tú Tú.

Sau khi đợi nửa phút, người trượt xuống đầu tiên là A Ninh!

Sau đó người thứ hai là Hoắc Tú Tú!

Đợi Hạng Vũ là người cuối cùng xuống, anh ta kinh ngạc nói: "Xây một cung điện dưới lòng đất, nữ hoàng đế này thật xa xỉ!

Còn xa xỉ hơn cả tên Tần Thủy Hoàng đó!

Nhìn mà ta chỉ muốn đốt cháy nó!" Phương Ngôn cười nói: "Vũ ca, dọc theo lịch sử năm ngàn năm của Trung Hoa, người có thể trở thành nữ hoàng chỉ có Võ Tắc Thiên!

Thành tựu của bà ấy không kém gì Tần Thủy Hoàng đâu!

Một người phụ nữ có thể trấn áp tất cả đàn ông, có thể biết, thủ đoạn của Võ Tắc Thiên mạnh mẽ đến mức nào!

Hơn nữa, cung điện này nếu hiện thế sẽ trở thành một kỳ tích, đừng có nghĩ đến việc phá hoại lịch sử nữa!" Trong lúc Phương Ngôn và Hạng Vũ giới thiệu lịch sử làm hoàng đế của Võ Tắc Thiên, anh nghe thấy Tiểu Long Nữ kinh hô ở đằng kia: "Phương Ngôn, mau nhìn xem, mắt của những Thiên Ngưu Vệ này!

Mắt của họ dường như đều là mắt người thật!" Nghe lời của Tiểu Long Nữ, sắc mặt Phương Ngôn biến đổi, sau đó anh cẩn thận kiểm tra một Thiên Ngưu Vệ bên cạnh, phát hiện mắt của Thiên Ngưu Vệ này thực sự là mắt người.

Hoàn toàn không phải là mắt được vẽ lên!

Chương 211

Thiên Ngưu Vệ mà anh kiểm tra lúc trước đúng là mắt được vẽ lên.

Lúc này trong đầu Phương Ngôn nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Những bức tượng Thiên Ngưu Vệ này là một vật chứa hiến tế.

Những Thiên Ngưu Vệ tự nguyện hiến tế đều đã hiến tế linh hồn của mình cho Võ Tắc Thiên!

Họ cũng nguyện ý hóa thành nô bộc của Võ Tắc Thiên, canh giữ bà!

Người đi vào giữa những bức tượng Thiên Ngưu Vệ này, sẽ biến thành người canh giữ lăng mộ cho Võ Tắc Thiên!

Có sự tương đồng kỳ diệu với binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng!

Phương Ngôn thấy ở đây có ít nhất hàng ngàn Thiên Ngưu Vệ, anh lập tức cảm thấy không ổn!

Anh quyết định thử thăm dò xem những Thiên Ngưu Vệ này có khả năng thi biến không.

Ngay sau đó Phương Ngôn rút Ám Dạ trường thương từ không gian dị giới ra.

Anh là người đàn ông có hệ thống, chỉ cần giết Tống Tử, sẽ nhận được phần thưởng.

Đây là cách thử nghiệm nhanh nhất, tiện lợi nhất. "Mở thông báo hệ thống!" Sau đó thương xuất như rồng, một ngọn Ám Dạ trường thương đâm mạnh vào đầu của Thiên Ngưu Vệ trước mặt. "*Keng,

chúc mừng ký chủ đã giết một Tử Cương, nhận được sức mạnh +1! *" Nghe thấy tiếng thông báo, cả khuôn mặt Phương Ngôn âm trầm đáng sợ. "Trong số những Thiên Ngưu Vệ này có một bộ phận là Tống Tử, mọi người tập trung lại gần tôi!

Vũ ca bắt đầu tàn sát, những Thiên Ngưu Vệ Tống Tử bên trong phải giết hết!

Chỉ cần nhìn xem mắt của chúng là mắt vẽ hay mắt thật là được!" Ngay khi Phương Ngôn dứt lời, tất cả các Tống Tử Thiên Ngưu Vệ đồng thời sống lại!

Chúng đột ngột rút ra thanh loan đao bên hông, lao về phía nhóm người Phương Ngôn. "Tôi ở phía trước, Hạng Vũ ở phía sau, Muộn Du Bình giải quyết những con cá lọt lưới, chúng ta xông vào cung điện trước!" Nếu người xuống mộ chỉ có Phương Ngôn và Hạng Vũ hai người.

Thì Phương Ngôn căn bản không cần phải trốn vào cung điện, trực tiếp giết sạch những Thiên Ngưu Vệ này là được.

Nhưng Hoắc Tú Tú ba người phụ nữ, căn bản không thể là đối thủ của những Thiên Ngưu Vệ này.

Nếu Phương Ngôn ở đây đại sát tứ phương, bị Thiên Ngưu Vệ bao vây, thì ba người phụ nữ của Hoắc Tú Tú sẽ gặp nguy hiểm.

Nhóm người Phương Ngôn trong vòng vây của Thiên Ngưu Vệ, tả đột hữu xông cuối cùng cũng xông đến cửa cung điện.

Họ phát hiện cửa cung điện đóng chặt, giữa khe cửa tràn đầy máu tươi nhớp nháp.

Phương Ngôn che chắn ba người Hoắc Tú Tú sau lưng, không ngừng giết chóc những Thiên Ngưu Vệ không sợ chết!

Lúc này, cánh cửa cung điện vốn đóng chặt đột nhiên mở ra.

Ba người Hoắc Tú Tú đứng sát cửa, không kịp đề phòng, thân thể trực tiếp ngã vào trong cửa cung điện!

Đợi Phương Ngôn phát hiện tình huống đột ngột, cửa lớn lại một lần nữa đóng lại! "Tú Tú!" "Ầm, ầm, ầm!" Phương Ngôn dùng quyền đấm mạnh vào cửa thanh đồng, đấm đến nỗi máu tươi trong khe cửa không ngừng tuôn ra.

Nhưng cánh cửa này, không thể phá vỡ!

Trong lúc Phương Ngôn đang đập cửa ở đây, Muộn Du Bình và Hạng Vũ cũng phát hiện, sắc mặt họ đều khó coi vô cùng.

Tình huống đột ngột như vậy, nếu xảy ra với ba người họ, thì không có vấn đề gì.

Nhưng tình huống đột ngột này lại xảy ra với ba người yếu nhất trong đội.

Bên ngoài cung điện đã có hàng ngàn Thiên Ngưu Vệ canh giữ, vậy thì bên trong cung điện chỉ có thể nguy hiểm hơn bên ngoài!

Ba người Hoắc Tú Tú, nguy rồi!

Tiếng đập cửa của Phương Ngôn bên ngoài, ba người Hoắc Tú Tú bên trong cung điện căn bản không nghe thấy.

Lúc này trong cung điện một mảnh tối đen.

May mà ba người đều là dân đạo mộ chuyên nghiệp. "Tiểu Long Nữ, A Ninh, chúng ta bây giờ làm sao?

Thăm dò một vòng trước, hay ở trước cửa đợi Phương Ngôn?" Hoắc Tú Tú sau khi bình tĩnh lại, lập tức hỏi.

Tiểu Long Nữ nghe lời của Hoắc Tú Tú, nói: "Chúng ta tốt nhất đừng đi đâu cả, tình hình ở đây hẳn là nguy hiểm hơn bên ngoài!

Bây giờ đã rời khỏi sự bảo vệ của Phương Ngôn, phải tìm cách

bảo vệ tính mạng của mình trước.

Trong Càn Lăng của Võ Tắc Thiên này, cơ quan trùng trùng điệp điệp không nói, quan trọng là thực lực của Tống Tử đều đặc biệt cao cường.

Ở đây người duy nhất có chút thực lực là A Ninh.

Nhưng thực lực của A Ninh đối phó với người thường có thể thành vương giả, đối phó với những Tống Tử lợi hại này, e rằng cũng chỉ ở cấp Thanh Đồng thôi." Lời của Tiểu Long Nữ vừa dứt, cả cung điện đột nhiên sáng lên.

Lúc này họ phát hiện trên long ỷ của cung điện có một người phụ nữ đang ngồi, trên người mặc một bộ trang phục vô cùng lộng lẫy.

Đầu đội cửu long liêm quan, lúc này khuôn mặt của bà bị rèm châu che khuất, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo!

Nhưng nhìn vào long ỷ bà đang ngồi, có thể đoán định người này là Võ Tắc Thiên.

Lúc này Võ Tắc Thiên ngồi trên long ỷ từ từ mở mắt.

Uy áp kinh khủng đột nhiên tăng lên.

Ba người Hoắc Tú Tú lúc này sắc mặt khó coi vô cùng, cảm nhận được uy áp của bậc thượng vị giả từ Võ Tắc Thiên! "Các ngươi, tự tiện xông vào hoàng cung của trẫm!

Làm phiền trẫm nghỉ ngơi, ta phán các ngươi có tội!

Đi làm đá trấn ma đi!" Khi lời của Võ Tắc Thiên vừa dứt, chỉ thấy trong mấy cỗ quan tài bên cạnh bà, đồng thời nhảy ra mấy nữ quan cầm đao!

Sắc mặt A Ninh khó coi vô cùng, lập tức chắn trước mặt Hoắc Tú Tú và Tiểu Long Nữ.

Chỉ là thực lực của cô, so với những nữ quan cầm đao này, hoàn toàn không có khả năng so sánh, chỉ hai hiệp ba người phụ nữ đã bị khóa chặt.

Chương 212

Hoắc Tú Tú, Tiểu Long Nữ, A Ninh mặt như tro tàn, biết điều gì sẽ chào đón mình tiếp theo.

Thường đi sông có lúc không ướt giày, cả ngày xuống mộ, cuối cùng cũng có ngày bị Tống Tử phản chế!

Hôm nay là thời khắc đen tối nhất của cuộc đời.

Họ từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến!

Nhưng đợi rất lâu, họ phát hiện nhóm nữ quan đó căn bản không đâm dao trong tay vào ngực mình.

Mà là nhấc họ lên, đặt vào một cỗ quan tài dán đầy các loại phù văn!

Khi nắp quan tài được đậy lại, Hoắc Tú Tú nhìn thấy một nắm đấm của Phương Ngôn thò vào, cô lớn tiếng hét lên: "Phương Ngôn, cứu em!" Nghe tiếng cầu cứu của Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn ở bên ngoài không ngừng đấm vào khe hở của cửa thanh đồng, cửa thanh đồng bị đấm ra một khe hở, không còn chịu lực mạnh như trước nữa, Phương Ngôn chỉ đấm hơn ba mươi quyền cuối cùng cũng đấm thủng được cánh cửa thanh đồng dày mấy chục centimet.

Sau đó anh mạnh mẽ chui vào, thấy một nữ quan đang đậy nắp quan tài nhốt vợ mình.

Tức thì cơn giận bùng lên, một ngọn Ám Dạ trường thương đâm về phía đầu nữ quan!

Trường thương như tia chớp đâm thẳng vào đầu nữ quan! "*Keng, chúc mừng ký chủ đã giết một Cương Vương, nhận được sức mạnh +30!*" Cùng lúc đó, các nữ quan còn lại lập tức rút ra thanh loan đao

bên hông chém về phía Phương Ngôn!

Chỉ là đòn tấn công của họ, căn bản không thể phá vỡ được phòng ngự của Phương Ngôn!

Lúc này Phương Ngôn tức giận nhìn Võ Tắc Thiên ngồi trên long vị, ánh mắt lạnh lùng nói: "Ai cho bà lá gan, dám nhốt người yêu của tôi?

Chuẩn bị chết chưa?" Võ Tắc Thiên nghe lời của Phương Ngôn, cả người cười ngạo mạn nói: "Trẫm là cửu ngũ chí tôn, thánh quân của vạn dân, trẫm quyết định sinh tử của ai, cần phải báo cáo với bọn tiện dân các ngươi sao?

Ăn nói hỗn xược, trẫm ban cho tội chết!" Phương Ngôn nghe lời của Võ Tắc Thiên xong, cười lạnh không ngớt! "Giả vờ cái con mẹ nhà mày, ngay cả đại thần còn có thể tạo phản, mày ở trong cái địa cung rách nát này ra vẻ hoàng đế!

Mày tưởng mày là ai?

Chẳng qua chỉ là một cái xác chết hơn một ngàn năm thôi!

Hôm nay tao, Phương Ngôn, phán mày tội chết, để mày từ đây hồn phi phách tán!

Xuống địa phủ mà sám hối với đứa con bị mày tự tay bóp chết đi!" Nói xong, một tia sáng lạnh lẽo của Phương Ngôn xuất hiện trước, sau đó thương xuất như rồng, vượt qua đòn tấn công của nữ quan, đâm mạnh về phía đầu Võ Tắc Thiên! "Keng!" một tiếng, Ám Dạ trường thương dường như đã va phải vật thể cứng rắn.

Đang lúc Phương Ngôn tò mò chuyện gì xảy ra, anh thấy Võ Tắc Thiên nhìn mình với vẻ chán ghét, giọng điệu lạnh lùng nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, đem tên tiện dân to gan bằng trời này ra, băm thành vạn mảnh!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trong cung điện, những cỗ quan tài đó

toàn bộ nổ tung!

Sau đó đi ra một lượng lớn nữ quan cầm đao!

Phương Ngôn nhìn nhóm nữ quan cầm đao, cả khuôn mặt đều âm trầm.

Trong cung điện có nhiều Cương Vương như vậy!

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, Võ Tắc Thiên, vị hoàng đế này, tuyệt đối là một Hạn Bạt!

Cũng chỉ có Hạn Bạt, mới có thể bồi dưỡng ra Cương Vương!

Các nữ quan cầm đao không cho Phương Ngôn một giây một phút nào để suy nghĩ.

Ánh đao như bóng, các nữ quan cầm đao mang theo thế lực bổ núi chém mạnh vào các yếu huyệt của Phương Ngôn!

Phương Ngôn có Thiên Cương Tráo hộ thể, căn bản không cần phòng ngự, một ngọn trường thương múa lên như sao băng, không ngừng giết chóc những nữ quan đang vây công phía trước! "*Keng, chúc mừng ký chủ đã giết một Cương Vương, nhận được sức mạnh +30!*" "*Keng, chúc mừng ký chủ đã giết một Cương Vương, nhận được sức mạnh +30!*" "*Keng, chúc mừng ký chủ đã giết một Cương Vương, nhận được sức mạnh +30!*" Phương Ngôn sau khi giết xong nữ quan cầm đao cuối cùng, mặt không đỏ hơi không gấp từ từ đi về phía Võ Tắc Thiên!

Phải tìm hiểu rõ tại sao phòng ngự của Võ Tắc Thiên lại mạnh như vậy.

Võ Tắc Thiên là nữ đế đầu tiên của Trung Hoa, có thể nhẫn nhịn sự khiêu khích như vậy của Phương Ngôn!

Thuộc về Hạn Bạt, luồng tử khí đó đột nhiên bùng phát ra!

Cộng thêm khí thế của bậc thượng vị giả được bồi dưỡng trong những ngày làm hoàng đế.

Tức thì cả cung điện rung chuyển.

Lúc này, Muộn Du Bình và Hạng Vũ cũng đi qua cánh cửa thanh đồng mà Phương Ngôn đã phá vỡ.

Khi nhìn thấy Võ Tắc Thiên, Muộn Du Bình lớn tiếng nói: "Phương Ngôn, viên bảo thạch được khảm trên cửu long liêm quan trên đầu Võ Tắc Thiên chính là Kim Cương Thạch!

Phải đánh rơi cửu long liêm quan trước, nếu không chúng ta căn bản không thể làm hại bà ta!" Nghe lời của Muộn Du Bình, Phương Ngôn lập tức hiểu ra tại sao đòn tấn công lúc trước của mình rõ ràng đã đâm trúng Võ Tắc Thiên!

Đối phương lại không hề bị thương.

Hóa ra là do Kim Cương Thạch.

Ngũ Bảo, mỗi món đều là vô giá, nhưng hiệu quả còn mạnh mẽ kinh người hơn!

Định Hồn Châu có thể áp chế hồn phách, khiến linh hồn con người không thể tiêu tan!

Tác dụng của Long Lân, Phương Ngôn đã thử nghiệm trước đó, phát hiện thứ này có thể tránh tà và miễn dịch sát thương pháp thuật!

Bây giờ là Kim Cương Thạch, không chỉ có thể giúp Càn Lăng của Võ Tắc Thiên bảo tồn ngàn năm không bị người khác trộm mộ!

Mà còn có thể khiến cơ thể bà ta miễn dịch với mọi đòn tấn công vật lý!

Ngũ Bảo như vậy Phương Ngôn cũng có chút động lòng.

Chẳng trách Cừu Đức Khảo vì Ngũ Bảo này mà có thể làm ra

chuyện như vậy. "Vũ ca, anh để ý Võ Tắc Thiên trước, tôi đi cứu Hoắc Tú Tú về!

Tiểu ca, chúng ta phải phá vỡ Kim Cương Thạch này trước, Võ Tắc Thiên hiện tại miễn dịch vật lý!" Phương Ngôn nói xong, lập tức lao đến trước quan tài giam giữ Hoắc Tú Tú.

Mạnh mẽ dùng sức, trực tiếp lật tung nắp quan tài, sau đó thấy ba người Hoắc Tú Tú, đang nhìn anh với vẻ kinh hãi.

Dưới thân họ, có một thi thể.

Phương Ngôn mạnh mẽ kéo ba người Hoắc Tú Tú lên, nhưng khi kéo A Ninh, anh phát hiện chân cô bị thi thể trong quan tài giữ lại!

Phương Ngôn lập tức như bị chọc vào tổ ong.

Mẹ nó, Tống Tử này dám chiếm tiện nghi của lão tử.

Phương Ngôn quay tay tát một cái thật mạnh vào Tống Tử này.

Chương 213

"Mẹ nó, buông tay ra!" Hành động của Phương Ngôn, không khiến Tống Tử trong quan tài nổi giận, ngược lại Võ Tắc Thiên lại nổi giận trước! "Tiện dân, đừng động vào thi thể đó!

Sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!" Lời vừa dứt, Võ Tắc Thiên lập tức lao về phía Phương Ngôn!

Hạng Vũ một ngọn Bá Vương thương lập tức chặn Võ Tắc Thiên lại, chỉ là đòn tấn công không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho Võ Tắc Thiên.

Lúc này Phương Ngôn cũng đã kéo A Ninh ra ngoài, chỉ là kéo theo cả Tống Tử ra.

Nhìn thấy trên người Tống Tử này mặc một bộ long bào thời nhà Đường, anh biết gã này hẳn là Lý Trị!

Nhưng Phương Ngôn cảm thấy âm khí trên người Lý Trị còn sâu hơn cả Võ Tắc Thiên!

Tức thì anh thắc mắc.

Càn Lăng của Võ Tắc Thiên, tại sao Lý Trị lại mạnh hơn Võ Tắc Thiên?

Lúc này cơ thể Lý Trị từ từ động đậy, thi khí kinh khủng từ trong người tỏa ra.

Sắc mặt Phương Ngôn biến đổi, thực lực của gã này sao lại mạnh như vậy?

Sắc mặt Hạng Vũ cũng khó coi vô cùng! "Phương Ngôn, thực lực của người này đã đạt đến Hạn Bạt trung kỳ, ta phải nghiêm túc đối phó!" Nghe lời của Hạng Vũ, sắc mặt Phương Ngôn bây giờ khó coi

vô cùng.

Đối mặt với một Lý Trị Hạn Bạt trung kỳ, còn có một Võ Tắc Thiên Hạn Bạt sơ kỳ miễn dịch sát thương vật lý!

Trận chiến như vậy, Phương Ngôn chưa từng gặp.

Nếu là hai Hạn Bạt, Phương Ngôn không hề sợ hãi, nhưng Võ Tắc Thiên căn bản không thể tấn công.

Hiệu quả của Kim Cương Thạch mạnh đến đáng sợ.

Trong lúc Phương Ngôn chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo, anh nghe thấy Võ Tắc Thiên nói với giọng buồn bã: "Bọn tiện dân các ngươi, đã phá hủy tâm huyết hơn một ngàn năm của trẫm!

Trước đó Vô Tự Bi đã nhắc nhở rồi, tại sao lại phải xuống!

Hồi sinh Lý Trị rốt cuộc có lợi ích gì?" Nghe lời của Võ Tắc Thiên, Phương Ngôn lập tức cảm thấy ngơ ngác!

Kịch bản này hình như không đúng, Võ Tắc Thiên đột nhiên thay đổi lập trường?

Vô Tự Bi quả thực đã nhắc nhở, nhưng ai lại vì những dòng chữ khó hiểu mà liên tưởng đến bí mật ẩn giấu trong Càn Lăng của Võ Tắc Thiên?

Còn có chuyện hồi sinh Lý Trị?

Sao lại liên quan đến Lý Trị? "Ý bà là sao?

Tại sao tôi lại phải hồi sinh Lý Trị?" Phương Ngôn dứt khoát ném câu hỏi này cho Võ Tắc Thiên, để bà giải thích.

Dù sao chuyện như vậy, Phương Ngôn căn bản không hiểu mấu chốt của những vấn đề này.

Võ Tắc Thiên từ từ thở dài một hơi, Phương Ngôn có thể thấy

được một tia bất đắc dĩ trong mắt bà! "Đại Đường vào thời ta làm hoàng hậu, tất cả thành viên hoàng thất đều bị một con Hạn Bạt cắn!

Kẻ cắn người đó chính là Lý Trị!

Nếu lúc đó ta không tiếp quản Đại Đường, thì cả Đại Đường sẽ diệt vong!

Nhưng ta không ngờ, thi độc của Lý Trị mạnh đến vậy, trẫm cả đời đều tìm kiếm cách phong ấn cổ thi khí!

Thân thể của hắn, lửa đốt không cháy, búa đập không nát, vẫn luôn được đặt trong địa cung của hoàng cung!

Sau này ta phát hiện chỉ cần nhét phụ nữ vào quan tài của Lý Trị, là có thể áp chế thời gian Lý Trị tỉnh lại!

Chỉ là ta không ngờ, khi trẫm già đi, một lần sơ suất quên áp chế, sau đó trẫm bị cắn!

Trẫm cũng biến thành Tống Tử!

Để không để thiên hạ đại loạn, trẫm quyết định thoái vị, dùng Kim Cương Thạch ta tìm được xây dựng lăng mộ, để gã này từ đó không có cơ hội ra ngoài hại người nữa!

Nhưng tất cả những nỗ lực của ta, hôm nay đều bị các ngươi phá hủy hết!

Mục đích của các ngươi là để thả hắn ra phải không?

Cùng một mục đích với đám người hơn một trăm năm trước!

Đều muốn thả con Tống Tử đáng sợ này ra, gây hại cho cả thế gian sao?" Tất cả mọi người có mặt nghe lời của Võ Tắc Thiên, cả khuôn mặt đều trở nên khó coi vô cùng.

Họ cũng không ngờ, hôm nay lại được nghe một bí mật động trời như vậy.

Nguyên nhân thực sự Võ Tắc Thiên lên làm nữ đế, là vì hoàng thất Đại Đường toàn bộ đã biến thành Tống Tử!

Chỉ để không để giang sơn Đại Đường sụp đổ mà thôi!

Còn việc biến thành Tống Tử, xây dựng lăng mộ này mục đích thực sự là để giam cầm Lý Trị, đại BOSS này!

Thông tin như vậy thật sự kinh thiên động địa, lịch sử thực sự lại tàn khốc như vậy!

Cũng khó trách thái độ của Võ Tắc Thiên đối với nhóm người Phương Ngôn lại tệ đến vậy, hóa ra bà ta tưởng họ là người đến để giải thoát cho Lý Trị.

Phương Ngôn cũng không còn lời nào để nói, hơn một trăm năm trước cũng có người đến Càn Lăng, muốn thả một tên Tống Tử ra ngoài.

Hơn một trăm năm trước là thời kỳ Dân quốc, lúc đó thiên hạ thật sự đại loạn, nếu một tên Hạn Bạt trung kỳ như Lý Trị được thả ra, e rằng cả thiên hạ thật sự sẽ biến thành quốc gia của cương thi!

May mà đám người đó đã không thành công thả Lý Trị ra ngoài.

Nhưng Phương Ngôn cho rằng cần phải nói rõ với bà lão này, nếu không phiền phức sẽ không dứt!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn lập tức giải thích: "Võ Mị Nương, tôi không phải đến để thả Lý Trị!" "Bà có biết những người của hơn một trăm năm trước không?

Có ấn tượng gì không?" "Có phải là người trong bức ảnh này không?" Vừa nói, Phương Ngôn vừa lấy ra một tấm ảnh của Cừu Đức Khảo từ không gian dị nguyên.

Khi Võ Tắc Thiên nhìn thấy tấm ảnh của Cừu Đức Khảo, sắc mặt

bà ta thay đổi, chậm rãi nói: “Ta có bức họa của người này, không ngờ hắn cũng muốn thả Lý Trị!” Nghe lời của Võ Tắc Thiên, sắc mặt Phương Ngôn âm trầm đến đáng sợ, hơn một trăm năm trước Cừu Đức Khảo đã hoạt động trên thế giới này.

Vậy thì thân phận của Cừu Đức Khảo thật sự có khả năng là Từ Phúc!

Chính là Từ Phúc đã ăn thuốc trường sinh bất lão!

Chương 214

Thậm chí Phương Ngôn còn nghi ngờ gã này đã luôn giở trò trong các triều đại.

Mặc dù không biết mục đích thật sự của hắn là gì, nhưng phần lớn đều có liên quan đến Xi Vưu.

Nhưng hiện tại Phương Ngôn biết đây không phải lúc để suy nghĩ về thân phận của Cừu Đức Khảo, mà nên giải thích rõ ràng với bà lão Võ Tắc Thiên trước.

Nếu không, lát nữa Phương Ngôn thật sự không thể chăm sóc tốt cho Hoắc Tú Tú được.

Đợi đến khi Lý Trị khôi phục thần trí, lúc đại chiến bắt đầu, lập trường của Võ Tắc Thiên vào thời điểm này tỏ ra vô cùng quan trọng!

Dù sao bà lão này cũng miễn nhiễm sát thương vật lý, dùng làm tanker là tốt nhất!

"Tôi cũng bị gã này lừa, hắn đã bắt cóc người nhà của tôi, thậm chí tôi còn nghi ngờ thân phận thật sự của hắn có thể là Từ Phúc thời nhà Tần, không chỉ nhà Đường bị gã này khống chế." "Ngay cả Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ cũng bị hắn khống chế, cho nên hiện tại chúng ta nên đồng tâm hiệp lực xử lý gã Lý Trị này trước, sau đó tôi nguyện ý rút khỏi Càn Lăng!" Võ Tắc Thiên nghe lời Phương Ngôn, không thể tin được mà nhìn Hạng Vũ.

"Là Tây Sở Bá Vương sao?" "Thật không ngờ, Tây Sở Bá Vương tự vẫn ở Ô Giang năm đó cũng chưa chết hẳn!" "Bá Vương Biệt Cơ là vở kịch mà trẫm thích xem nhất, thật không ngờ sau khi trẫm chết cả ngàn năm lại có thể thấy Tây Sở Bá Vương trong lăng mộ!" "Được, trẫm tạm thời tin ngươi, chúng ta giải quyết Lý Trị trước!"

“Trẫm đã nhẫn nhịn hắn hơn một ngàn năm rồi, hôm nay trẫm phải khiến hắn triệt để băng hà!” Vừa nói xong, bà ta liền lao tới tóm lấy đầu lâu của Lý Trị, lúc này Lý Trị đột nhiên cười gằn nói: “Tiện tỳ, nhiều năm như vậy rồi, ngươi muốn mưu hại trẫm sao?” “Nếu năm đó ngươi nghe lời ta, chúng ta sớm đã có thể tạo ra một đế quốc Đại Đường cường thịnh hơn!” “Chứ không phải cùng nhau ở trong địa cung tăm tối này vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời!” Nghe lời của Lý Trị, Võ Tắc Thiên hoàn toàn không để ý, ngược lại tần suất tấn công càng lúc càng dồn dập.

Phương Ngôn và Hạng Vũ nhìn nhau một cái, cũng gia nhập vào chiến cuộc!

Lúc này Muộn Du Bình dùng Hắc Kim Bảo Đao, rạch tay mình, lợi dụng huyết mạch Kỳ Lân để bảo vệ ba người Hoắc Tú Tú.

Bốn Hạn Bạt cấp đang chiến đấu với nhau, chỉ riêng thi khí tỏa ra cũng đủ để khiến người thường lập tức biến thành Tống Tử!

Nếu không phải bên ngoài có nhiều Tống Tử Thiên Ngưu Vệ như vậy, Muộn Du Bình thậm chí đã đưa Hoắc Tú Tú rời khỏi nơi thị phi này!

Bên này Phương Ngôn, Hạng Vũ, Võ Tắc Thiên ba người cùng lúc tấn công một mình Lý Trị, Lý Trị là Hạn Bạt trung kỳ, nhưng võ lực của hắn lại chẳng có bao nhiêu.

Lý Trị thuộc loại Hạn Bạt dùng đầu óc, còn Phương Ngôn và Hạng Vũ, không những đầu óc không yếu mà công phu trên tay còn mạnh đến vô lý!

Dưới sự tấn công của Hạng Vũ và Phương Ngôn, Lý Trị về cơ bản không có sức chống đỡ.

Chỉ trong vài hiệp ngắn ngủi, trên người Lý Trị đã chằng chịt vết

thương do trường thương trong tay Phương Ngôn và Hạng Vũ đâm vào.

Âm khí màu đen không ngừng xoay chuyển trên người hắn, dựa vào thi khí để đối phó với Phương Ngôn rõ ràng là không có chút khả năng nào.

Phương Ngôn trong lúc chiến đấu với Lý Trị, vẫn luôn quan sát xem rốt cuộc Lý Trị giấu thi đan ở đâu.

Phải biết rằng một khi Tống Tử tu luyện đến cảnh giới Hạn Bạt, chúng có thể ẩn giấu thi đan.

Lấy Triệu Cao trong mộ Võ Hầu làm ví dụ, nếu không phải Gia Cát Lượng dẫn động thiên lôi đánh cho Triệu Cao thương tích đầy mình, bắt buộc phải dựa vào thi đan để duy trì mạng sống, thì Phương Ngôn làm sao có thể dễ dàng giết chết Triệu Cao như vậy.

Lý Trị này cũng tương tự, nếu không hủy diệt được thi đan của Lý Trị, vậy thì Lý Trị chính là một tồn tại bất tử bất diệt!

Cho nên chỗ lợi hại của Hạn Bạt không chỉ là thực lực cường đại, mà bản lĩnh giữ mạng cũng cường đại không kém.

Nếu không tìm được thi đan của Hạn Bạt, dù có đâm nát thân thể hắn thành tổ ong cũng chẳng có tác dụng gì!

Theo trận chiến ngày càng đi sâu, Phương Ngôn cuối cùng cũng có phát hiện!

Hắn cảm thấy gã Lý Trị này tuy bị động chịu đòn, nhưng một khi tấn công vào vị trí dưới eo, gã này luôn theo tiềm thức mà lùi lại!

Phương Ngôn hiểu ra, thi đan của Lý Trị hắn là đặt ở dưới eo!

Sau khi ánh mắt Phương Ngôn quét qua người Lý Trị, hắn lập tức dùng Ám Dạ Trường Thương bắt đầu công kích hạ bàn của Lý Trị.

Cùng với việc không ngừng công kích, Phương Ngôn thậm chí có thể thấy mồ hôi trên trán Lý Trị. 【Gã này sợ rồi, thi đan hẳn là giấu ở nửa người dưới!】 "Vũ ca, công kích nửa người dưới của hắn, Võ đại nương kiềm chế Lý Trị là được!" Nghe lời Phương Ngôn, Hạng Vũ không nói gì, nhưng Võ Tắc Thiên lại lạnh lùng nói: "Tiện dân, ngươi gọi ai là Võ đại nương?" "Ngươi dám nói thêm một câu, trẫm ban cho ngươi hình phạt ngũ mã phanh thây!" Phương Ngôn nhìn khuôn mặt đã hoàn toàn đen lại của Võ Tắc Thiên, lập tức xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, lỡ lời!" "Cứ coi như chưa nghe thấy là được!" "Nhưng sau này bà cũng đừng gọi bản đại gia là tiện dân!" "Nếu còn gọi nữa, ta sẽ giết bà!" "Bà nên biết ta và Hạng Vũ có năng lực đó!" Nghe lời Phương Ngôn, Võ Tắc Thiên im lặng, tần suất tấn công Lý Trị lại càng nhanh hơn.

Bà ta biết Phương Ngôn nói không sai, nếu không có kim cương thạch bảo vệ, bà ta tin rằng Phương Ngôn và Hạng Vũ chỉ cần vài hiệp là có thể tìm ra và giết chết thi đan của bà ta! 【Ai! Bây giờ, không phải là Đại Chu của trẫm nữa, thời thế đã thay đổi!】 Theo ba người Phương Ngôn không ngừng tấn công, không ngừng tìm kiếm vị trí thực sự của thi đan, hạ bàn của Lý Trị sớm đã bị đâm nát bươm, nhưng thi đan vẫn chưa xuất hiện.

"Vũ ca, Hạn Bạt thường giấu thi đan ở đâu nhỉ?" Phương Ngôn hỏi một câu, thân là Hạn Bạt, Hạng Vũ chắc chắn biết Hạn Bạt giấu thi đan theo phương pháp nào.

Tuy Phương Ngôn có thực lực của Hạn Bạt, nhưng lại không có cái thứ gọi là thi đan kia!

Tốc độ Bá Vương Thương trong tay Hạng Vũ không giảm, miệng chậm rãi nói: "Những kẻ có thể trở thành Hạn Bạt, không ai là không có chấp niệm sâu sắc nhất đối với một việc gì đó, nơi nào Lý Trị có

chấp niệm sâu nhất, hẳn là hắn sẽ giấu thi đan ở đó." Nghe lời Hạng Vũ, Phương Ngôn chưa kịp phản ứng, đã nghe Võ Tắc Thiên nói: "Tấn công vật thể dưới đan điền của hắn." "Nơi hắn có chấp niệm sâu nhất cả đời, cũng là lý do tại sao hắn dùng phụ nữ để áp chế sự tỉnh lại của ta!" "Cả ngày gã này đều mơ mộng được chấn hưng hùng phong đàn ông!" "Nào có biết, trẫm tìm một tên thái giám còn mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần!" Nghe những lời sét đánh như vậy của Võ Tắc Thiên, Phương Ngôn chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng! 【Võ đại nương, thật đúng là không có gì kiêng kỵ cả!

Bà chị này...】 Nghe Võ Tắc Thiên tự tiết lộ nuối tiếc lớn nhất của Lý Trị, Phương Ngôn cũng không hề kiêng dè, ghê tởm gì!

Ám Dạ Trường Thương mạnh mẽ đâm về phía nơi đó.

Bởi vì nửa người trên của Lý Trị bị Võ Tắc Thiên kiềm chế, nửa người dưới bị Hạng Vũ kiềm chế.

Cho nên đòn tấn công này của Phương Ngôn, Lý Trị muốn né tránh cũng đã quá muộn!

"Luân Hồi Thương!" Ám Dạ Trường Thương tựa như một ngôi sao băng trong đêm tối, xé toạc vòm cung điện, mũi thương hung hãn cắm vào đan điền của Lý Trị!

"Aooo!" Thi khí kinh khủng lập tức từ miệng Lý Trị phun ra, tựa như khói bếp không ngừng tuôn ra ngoài.

"Keng, chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hạn Bạt trung kỳ, nhận được cấp độ huyết mạch Tướng Thần +1!" "Keng, chúc mừng ký chủ huyết mạch Tướng Thần đạt yêu cầu tiến giai, nhận được huyết mạch Bàn Cổ sơ cấp!" "Keng, chúc mừng ký chủ nhận được huyết mạch Bàn Cổ sơ cấp, huyết mạch này có thể thống ngự tất cả Tống Tử dưới cấp Cương Vương!" Sự thay đổi của Phương Ngôn, tự nhiên bị Hạng Vũ và Võ Tắc Thiên nhìn thấy.

Hai người nhìn Phương Ngôn với vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó Hạng Vũ chậm rãi mở miệng: "Huynh đệ, ngươi đã thăng lên Hạn Bạt trung kỳ rồi sao?" "Ta phát hiện huyết mạch của ngươi dường như còn cao cấp hơn?" Phương Ngôn mỉm cười, chậm rãi nói: "Ta thiên phú dị bẩm, gặp mạnh thì càng mạnh!" "Ực!" Tiếng nuốt nước bọt của Võ Tắc Thiên vang lên, lúc này uy áp mà Phương Ngôn mang lại cho bà ta thực sự quá lớn.

So với Lý Trị đã áp chế bà ta ngàn năm không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!

Nếu ở vương triều Đại Chu, Võ Tắc Thiên một chút cũng không hoảng, bà ta có vô số năng nhân dị sĩ có thể sai khiến!

Phương Ngôn có ngầu đến đâu, bà ta cũng có cách để áp chế!

Nhưng hiện tại không phải là Đại Chu, mà là lăng mộ dưới lòng đất!

Bà ta cũng không phải hoàng đế Đại Chu, chỉ là một con Hạn Bạt mà thôi.

Nắm đấm lớn mới là đạo lý cứng!

Đợi Lý Trị hoàn toàn hóa thành tro bụi, Phương Ngôn nhìn Võ Tắc Thiên chậm rãi nói: "Hiện tại, bà có thể kể cho tôi nghe rõ ràng về đoạn lịch sử đó không?" "Là một người hiện đại, tôi thực sự cũng rất tò mò, tại sao vương triều Đại Đường cuối cùng lại biến thành như vậy!" Những lời nói nhẹ nhàng của Phương Ngôn lại khiến Võ Tắc Thiên cảm thấy áp lực vô cùng.

Đó là sự uy áp đến từ huyết mạch, huyết mạch của Phương Ngôn cao cấp hơn của bà ta!

Giống như lúc này Phương Ngôn mới là hoàng đế, còn bà ta chỉ là cung nữ bị hỏi chuyện.

Sự sỉ nhục vô hình này, tuy Võ Tắc Thiên không cam lòng, nhưng vẫn không lựa chọn phản kháng.

"Haha, Tống Tử đầu tiên của Đại Đường, là Vương Hoàng Hậu, thật nực cười phải không." "Kẻ gây ra tất cả chuyện này chính là ta!" "Năm đó sau khi Vương Hoàng Hậu bị phế làm thứ dân, ta đã giữ bà ta lại trong cung, lúc đó lòng đố kỵ của ta tương đối mạnh!" "Ta liền giữ bà ta lại bên cạnh làm nha hoàn giặt giũ!" "Chỉ là ta không ngờ, có một ngày bà ta lại được sủng ái trở lại, trở nên xinh đẹp như hoa!" "Lý Trị cái tên sắc quỷ đầu thai, tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội gần gũi này!" "Sau đó Lý Trị bị cắn, lúc đó Lý Trị chưa thi biến, chỉ là thi độc nhập thể!" "Lý Trị vì muốn sống, đã bỏ ra số tiền lớn để tìm thầy thuốc, một đạo sĩ đã cho Lý Trị một viên huyết đan, nói rằng chỉ cần uống viên đan này, không những có thể đạt được vĩnh sinh, mà còn có thể chữa khỏi bệnh tật!" "Gã Lý Trị này, nghe nói có thể chữa khỏi bệnh tật, còn chưa kiểm tra xem huyết đan có độc hay không đã uống luôn!" "Sau đó Lý Trị triệt để thi hóa, vừa thi biến đã là Hạn Bạt!" "Lúc đó cả hoàng cung Đại Đường phảng phất như gặp phải kiếp nạn, trong một đêm một nửa số người trong hoàng cung đã biến thành Tống Tử!" "Khi ta phát hiện ra chuyện này, ta thấy các đệ tử hoàng thất gần như đều gặp nạn, mỗi người đều biến thành Tống Tử, để không cho sự việc nghiêm trọng hơn, ta lập tức tìm đến vị đại sư mà ta quen biết trong thời gian xuất gia làm ni cô để xử lý chuyện của Lý Trị!" "Cuối cùng khó khăn lắm mới trấn áp được Lý Trị, sau đó ta lấy danh nghĩa Lý Trị băng hà, để thái tử lên ngôi!" "Nhưng ta không ngờ, thái tử cũng đã biến thành Tống Tử!" "Không còn cách nào khác, ta không thể phụ lòng tiên đế, để giang sơn Đại Đường bị đoạn tuyệt như vậy, cho nên ta liền tự mình lên ngôi!" "Trong thời gian tại vị, ta đã trấn áp toàn bộ các đệ tử hoàng thất đã biến thành Tống Tử!" "Thần tử bên ngoài đồn ta ác danh, ta đều không quan tâm, ta không thể để cho trăm họ thiên hạ phải chịu kiếp nạn này!" "Chuyện sau đó

ngươi cũng biết rồi!" "Đệ tử hoàng thất bị ta giết sạch, nhưng Lý Trị là Hạn Bạt, ta không có cách nào giết chết!" "Lý Trị cũng không biết vì sao, tu vi của hắn tiến triển một ngày ngàn dặm, thực lực không ngừng tăng lên!" "Để phong ấn hắn, lúc đó tất cả những người có hiểu biết trong thiên hạ đều đã đến hoàng cung!" "Cuối cùng chỉ có thể tìm cách hiến tế mỹ nữ, để tiến hành áp chế!" "Nhưng hiện tại, phiền toái lớn đã quấn lấy ta cả ngàn năm, cuối cùng cũng đã được giải quyết vào khoảnh khắc này!" "Trẫm, cảm ơn ngươi, thay mặt cho thương sinh thiên hạ cảm ơn ngươi!" Phương Ngôn nghe xong lời của Võ Tắc Thiên, trong lòng kinh ngạc thán phục Võ Tắc Thiên không hổ là người phụ nữ ngầu nhất thiên hạ, hoàng thất Đại Đường xảy ra chuyện lớn như vậy, một mình bà ta đã chống đỡ tất cả áp lực.

Còn có thể chống đỡ được dư luận của trăm họ thiên hạ!

Chương 215

Chỉ riêng điểm này, Phương Ngôn cũng phải cho một like.

Chỉ là Hạn Bạt vẫn là Hạn Bạt, Phương Ngôn không cho rằng Võ Tắc Thiên cũng sẽ theo bước chân của hắn đi tìm Cừu Đức Khảo!

Võ Tắc Thiên tuy hiện tại không phải là người, đã biến thành một con Hạn Bạt, nhưng sự cao ngạo đó, Phương Ngôn hiểu.

Người như vậy căn bản sẽ không chịu khuất phục dưới người khác!

Phương Ngôn nhìn khuôn mặt Võ Tắc Thiên, giọng điệu nghiêm túc nói: "Trần quy trần, thổ quy thổ!" "Lúc này tâm nguyện của bà đã xong, thế giới này không thể chịu đựng sự quấy nhiễu của Hạn Bạt được nữa!" "Xin nữ hoàng bệ hạ, quy thiên đi!" Nghe lời Phương Ngôn, tất cả mọi người đều không thể tin được mà nhìn Phương Ngôn.

Dáng vẻ lúc này của Phương Ngôn, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ, khuôn mặt lạnh lùng vô tình như vậy, khiến mọi người nhất thời không thể chấp nhận!

Nhưng mọi người sau đó cũng hiểu ra, để một Hạn Bạt ngủ say dưới lòng đất, có gây ra phá hoại cho thế giới hay không, không ai có thể đảm bảo, Phương Ngôn đang cho Võ Tắc Thiên một cái chết thể diện!

Để Võ Tắc Thiên lựa chọn tự hủy thi đan!

Võ Tắc Thiên tự nhiên cũng hiểu lời của Phương Ngôn, sau đó nghe Võ Tắc Thiên, ngửa mặt lên trời cười lớn nói: "Trẫm mười bốn tuổi nhập cung, bầu bạn với hai vị hoàng đế Đại Đường, cuối cùng

Đại Đường trong tay trẫm lại được tái sinh!" "Trẫm cả đời không phụ tiên hoàng Lý Thế Dân!" "Cảm tạ ân không giết năm đó!" "Hôm nay tâm phúc đại hoạn đã kết thúc, trẫm cũng nên rời khỏi đây, xuống dưới đất bầu bạn với tiên hoàng rồi!" Võ Tắc Thiên nói xong, mở cửa lớn cung điện, sau đó Võ Tắc Thiên chậm rãi bước ra khỏi cửa cung điện.

Bà ta giơ tay hô lớn: "Các dũng sĩ trung thành của trẫm, trẫm đã làm lỡ việc đầu thai chuyển thế của các ngươi rồi!" "Hôm nay tâm sự của trẫm đã xong, trẫm quyết định đi bầu bạn với Thái Tông hoàng đế!" "Các dũng sĩ có nguyện ý hộ giá cho trẫm lần nữa không?" Vừa dứt lời, Phương Ngôn nhìn thấy các Thiên Ngưu Vệ bên ngoài cung điện, chậm rãi quỳ xuống đất.

Không chút do dự, họ dùng trường đao trong tay, đâm vào thi đan của mình!

"Bệ hạ, thần chờ nguyện vì ngài quét sạch mọi chướng ngại!" "Cung nghênh bệ hạ, quân lâm địa phủ!" Võ Tắc Thiên lúc này huyết lệ từ khóe mắt chảy ra, nhìn những Thiên Ngưu Vệ đã triệt để chết đi, Võ Tắc Thiên chậm rãi cúi đầu trước thi thể của họ nói: "Trẫm cảm ơn sự bảo vệ của các ngươi hơn một ngàn năm qua!" "Trẫm dẫn các ngươi quân lâm địa phủ!" Khi Võ Tắc Thiên nói xong câu cuối cùng, cả người bà ta tỏa ra thi khí kinh khủng.

Phương Ngôn biết Võ Tắc Thiên đang tự giải thi đan!

Để cho oán khí trong thi đan của mình tan biến, lúc đó mới là chết thật!

Không còn khả năng tái sinh!

Khi tia oán khí cuối cùng của Võ Tắc Thiên biến mất, Phương Ngôn chậm rãi cúi đầu trước thi thể của Võ Tắc Thiên!

“Cảm ơn nữ hoàng bệ hạ vì tất cả những gì ngài đã làm cho sự an lạc của chúng tôi, nguyện kiếp sau ngài có thể sinh làm thân nam nhi!” Phương Ngôn không chút nghi ngờ nếu Võ Tắc Thiên là thân nam nhi, quốc gia mà bà ta cai trị sẽ không hề thua kém Tần Hoàng Hán Vũ!

Một kỳ nữ tử như vậy, ra đi theo cách này, Phương Ngôn chỉ cảm thấy đáng buồn đáng tiếc!

Chính như tấm bia vô tự bên ngoài Càn Lăng, cả cuộc đời của Võ Tắc Thiên không cần phải viết ra!

Hãy để những người thực sự hiểu rõ đoạn lịch sử đó, thay thế giới bình luận đi!

Nhìn Võ Tắc Thiên đã chết hẳn nằm trên mặt đất, Phương Ngôn chậm rãi tháo chiếc Cửu Long Liêm Quan có khảm kim cương trên đầu lâu của bà ta xuống.

Hắn nhẹ nhàng lấy viên kim cương xuống, sau đó lại đội chiếc Cửu Long Liêm Quan vô giá lên đầu lâu của Võ Tắc Thiên!

Và đặt thi thể bà ta vào trong quan tài vốn là của Lý Trị.

Làm xong tất cả, Phương Ngôn chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện ở đây giải quyết xong rồi, chúng ta đi thôi!” “Hãy để vị thiên cổ nhất đế này yên nghỉ đi.” … Khi nhóm người Phương Ngôn trở lại mặt đất, họ phát hiện một vị chuyên gia già do nhà nước cử đến lập tức tiến lên hỏi: “Xin hỏi, vị đại sư này, chúng ta có thể xuống Càn Lăng được không?” “Liệu có thể để nó tái hiện trước nhân gian không?” Nghe lời của vị chuyên gia già, Phương Ngôn lắc đầu nói: “Hãy để người phụ nữ đáng thương đó yên nghỉ đi!” “Ngôi mộ này quá nguy hiểm, cũng không có thứ gì có giá trị!” “Hãy để Võ Tắc Thiên lưu lại cho hậu thế một chút hoài niệm đi!” Phương Ngôn nói xong, quay người rời đi, chuyến đi Càn Lăng lần này, đã giúp hắn nhận biết được một vị nữ đế đầu tiên trọng tình trọng nghĩa!

Cũng cho hắn biết, lịch sử thật sự lại tàn khốc đến vậy!

Kẻ thao túng ẩn mình trong lịch sử, nhất định phải tiêu diệt hắn!

Người như vậy thật sự quá đáng sợ!

Có lẽ việc xuyên không đến thế giới này, nhận được hệ thống này chính là để tiêu diệt tên đầu sỏ đứng sau màn này.

Mọi người thấy Phương Ngôn tâm trạng không tốt rời đi, tự nhiên cũng không ở lại lâu!

Lần này có thể sống sót trong mộ, thực sự là may mắn!

Nếu Phương Ngôn chậm một chút thôi, có lẽ đã bị Lý Trị nuốt chửng rồi!

Cuối cùng Tiểu Long Nữ đi đến trước mặt vị chuyên gia già đó chậm rãi nói: "Càn Lăng, cứ để nó được bảo tồn đi!" "Lưu lại cho con cháu hậu thế một chút phỏng đoán đi!" Nói xong cũng không quay đầu lại mà theo nhóm người Phương Ngôn rời đi!

Chỉ để lại một mình vị chuyên gia già đứng ngẩn ngơ trong gió. 【Ít nhất cũng phải nói cho tôi biết, dưới mộ rốt cuộc có gì chứ, nếu không làm sao tôi về báo cáo được!】 Sau khi Phương Ngôn rời đi, điều mà anh không biết là, cung điện dưới lòng đất của Võ Tắc Thiên, vào khoảnh khắc anh rời đi đã hoàn toàn sụp đổ!

Và chôn vùi tất cả các con đường vào mộ huyệt!

Từ khoảnh khắc này, thế gian không còn cung điện dưới lòng đất nữa, chỉ còn lại ngọn núi trơ trụi, kể lại sự huy hoàng đã từng có. … Khi mọi người lên xe, Hoắc Tú Tú chậm rãi nói: "Phương Ngôn, bây giờ chúng ta đi đâu?" Phương Ngôn nghe lời Hoắc Tú Tú, chậm rãi thở dài một hơi, sau đó ánh mắt kiên định nói: "Đến Nam Hải!" "Tiểu Long Nữ, ở đó xuất hiện một lăng mộ dưới đáy biển rất đặc biệt!" "Cho nên tôi muốn đến xem, tôi nghi ngờ trong lăng mộ đó có thể cũng

có Ngũ Bảo tồn tại!" "Khi tôi tập hợp đủ Ngũ Bảo, không tin Cừu Đức Khảo sẽ không sốt ruột!" Nghe chỉ thị của Phương Ngôn, Tiểu Long Nữ chậm rãi nói: "Vừa rồi tôi xem tin tức từ nhà gửi đến, tình hình ở Nam Hải không hề yên tĩnh!" "Dường như sau khi ngôi mộ đó xuất hiện, các quốc gia đều đã cử đội khảo cổ đến để thăm dò ngôi mộ đó!" "Cho nên lần này chúng ta xuống mộ, nguy hiểm không chỉ có Tống Tử, mà nguy hiểm hơn có thể đến từ các đội khảo cổ nước ngoài!" "Phải biết đó không phải là một đám chuyên gia khảo cổ chính thống!" "Cho nên tôi đề nghị, chúng ta cũng đi tìm hiểu tình hình hiện tại của ngôi mộ đó, sau đó lợi dụng danh nghĩa chính thức, chúng ta đi thăm dò!" Nghe lời của Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn mỉm cười nói: "Được, nghe theo cô, chúng ta đi tìm hiểu tình hình trước!" "Cái rương báu ở nhà cô cũng nên giao cho tôi rồi!" "Chúng ta đến nhà cô trước, lấy cái rương báu đó!" "Chuyện xảy ra ở Hoắc gia, tôi không hy vọng sẽ xuất hiện ở Tiêu gia!" Tiểu Long Nữ nghe lời Phương Ngôn, lập tức mặt đỏ bừng. 【Làm gì có ai ra mắt gia đình như vậy, dắt theo vợ cả đi gặp gia đình, hy vọng lúc đó sẽ không bị mấy lão già cố chấp trong gia tộc mắng chết!】 Nhóm người Phương Ngôn đã quyết định trước tiên đến nhà Tiểu Long Nữ lấy rương báu và tìm hiểu chuyện về mộ Nam Hải, tự nhiên thay đổi hành trình, chiếc xe vốn đang đi về hướng Nam Hải, bây giờ bắt đầu đi về hướng Tứ Cửu Thành!

Phương Ngôn quyết định đi gặp gỡ gia tộc đứng trên cả Lão Cửu Môn này trước! … Khi xe tiến vào Tứ Cửu Thành, Phương Ngôn mới thấy được thực lực của Tiêu gia.

Xe của họ đi trong thành phố lớn phồn hoa của Tứ Cửu Thành, vào giờ cao điểm buổi tối mà không hề kẹt xe!

Khi Phương Ngôn đến bên ngoài một cánh cửa lớn cổ kính trong vành đai 2 của Tứ Cửu Thành, nhìn thấy xung quanh đều có binh lính

canh gác, lập tức hiểu ra tại sao Tiêu gia lại có quan hệ mật thiết với nhà nước như vậy.

Mẹ nó, Tiêu gia căn bản chính là nhà nước!

Lập tức Phương Ngôn lúc này có chút hoảng, nếu là một chàng trai tân, theo Tiểu Long Nữ ra mắt gia đình, Phương Ngôn một chút cũng không hoảng. … Dựa vào thực lực và danh tiếng trên giang hồ của Phương Ngôn hiện tại, đoán chừng gia tộc họ sẽ mừng không kịp mà tác hợp cho hai người!

Nhưng Phương Ngôn lại dắt theo vợ cả đến cửa, hành vi tìm chết kiểu này, cũng chỉ có Phương Ngôn mới làm ra được.

Ai bảo đã lỡ khoác lác rồi chứ, dù thế nào cũng không thể sợ hãi, dù phía trước có là hang rồng miệng hổ, Phương Ngôn cũng phải xông vào một phen!

Không còn cách nào khác, sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại!

Khó khăn lắm Phương Ngôn mới tự an ủi mình xong, thì nghe Hoắc Tú Tú hừ lạnh nói: "Hừ, Phương Ngôn, hay là lát nữa em giả làm thị nữ của anh nhé, nếu không em sợ bị người ta chém chết!" Nghe lời của Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn cười một cách gượng gạo.

"Bà xã đại nhân của anh, sao có thể làm thị nữ được!" "Với lại, anh cũng là người có thân phận, Tiêu gia không coi anh là khách quý, cũng không đến mức chém chết anh!" Nghe lời Phương Ngôn, Tiểu Long Nữ ở bên cạnh cười trộm.

Có lẽ về đến nhà mình, Tiểu Long Nữ đã biến thành tiểu ma nữ, cười hì hì nói: "Em đã nói chuyện của em với ông nội rồi!" "Ông nội không biết anh có vợ, nếu biết, ông nội chém chết anh thì không chắc, nhưng sẽ ra lệnh cho binh lính đánh anh thành thằng ngốc!" "Thế nào, sợ chưa?" Nghe lời của Tiểu Long Nữ, Phương Ngôn sắc mặt nghiêm

túc, ánh mắt sâu thẳm nói: “Lão tử, sợ cái con khỉ!” “Dám ra vẻ với tao à, tao san bằng Tiêu gia!” “Đến lúc đó, trực tiếp cướp em đi!” “Phải cho họ biết lão tử rốt cuộc ngầu đến mức nào!” … Xe từ từ tiến vào bên trong cổng, lúc này, một thanh niên tuấn tú đứng ở cửa như một cây cột đá, đưa tay ra trực tiếp chặn nhóm người Phương Ngôn lại.

Khi nhìn thấy Tiểu Long Nữ trong xe, anh ta mỉm cười nói: “Tiểu ma nữ, về rồi à!” “Ông nội đang đợi ở đại sảnh đấy!” Nghe lời của thanh niên tuấn tú, Tiểu Long Nữ mỉm cười nói: “Cảm ơn, tiểu Tứ ca ca nhé!

Em đi gặp ông nội đây!” Nói xong định khởi động xe, đi vào bên trong.

Chỉ thấy thanh niên tuấn mỹ kia không hề nhường đường, mỉm cười nói: “Tiểu công chúa, cô có thể vào, còn những người trong xe thì không được!” Phương Ngôn nghe lời của thanh niên tuấn mỹ, lập tức hiểu ra, mẹ nó gặp phải tình địch giở trò hạ mã uy rồi!

Phương Ngôn cả đời này chưa từng chịu thiệt thòi như vậy.

Lập tức sắc mặt thay đổi nói: “Tiểu Long Nữ, xuống xe, theo anh đi lang bạt giang hồ thôi, Tiêu gia có gì hay ho?” “Theo anh, cái gì cũng không thiếu!” “Đi thôi đi thôi, quay xe chúng ta về Tinh Thành, năm sau mang một thằng nhóc béo mập về tức chết đám lão già này!” Thanh niên tuấn mỹ hoàn toàn không ngờ, Phương Ngôn lại là một tên côn đồ như vậy.

Chương 216

Lập tức có chút ngây người, thực ra mệnh lệnh anh ta nhận được là nghênh đón nhóm người Phương Ngôn vào Tiêu gia.

Chỉ là tên ngốc này, thích tiểu ma nữ hay gây rối này, tuy là đơn phương.

Nhưng không thể ngăn cản anh ta ghen ghét tình địch Phương Ngôn, nếu Phương Ngôn và Tiểu Long Nữ là một cặp đôi bình thường, tuy không cam lòng, nhưng anh ta có thể chấp nhận!

Nhưng Phương Ngôn lại là một kẻ không đứng đắn, dắt theo vợ đến cửa ra mắt gia đình bạn thân, thao tác hoa mỹ như vậy, cũng khiến Tứ gia tung hoành khắp các quán bar ở Tứ Cửu Thành cũng phải mắt tròn mắt dẹt!

Sự lợi hại của Phương Ngôn, dù không phải người trong giới đạo mộ, cũng ít nhiều biết một chút, phải biết cái tên này, trong giới nhị đại ngầu lòi ở Tứ Cửu Thành được lưu truyền rộng rãi.

Theo lời các bậc cha chú của đám nhị đại ngầu lòi ở Tứ Cửu Thành, gần đây vẫn luôn bàn luận về cái tên này!

Có thể khiến các nhân vật cấp cao nhớ đến tên một người, vậy thì Phương Ngôn lợi hại đến mức nào có thể biết được!

Nhưng gã Phương Ngôn này, hôm nay lại dắt theo vợ, dắt theo cả A Ninh!

Mẹ nó, ý gì đây, đến cửa thị uy à, nghe được tin này xong, lập tức không vui!

Chủ động xin ra cửa nghênh đón, mục đích là để làm khó Phương Ngôn.

Bây giờ nghe Phương Ngôn muốn đi, lập tức không chịu.

"Tên khốn này, không chơi theo kịch bản à?" "Phim truyền hình cũng không diễn như vậy chứ?" Phương Ngôn khi biết thanh niên tuấn mỹ này đang nhòm ngó người phụ nữ của mình, làm sao có thể cho sắc mặt tốt được.

"Lão tử đi, chỉ bằng một tên rác rưởi như ngươi cũng có thể ngăn cản?" "Nhưng lão tử đi thì dễ, lúc mời lão tử lại thì khó đấy." "Phải biết rằng, thân phận của ngươi người khác sợ, lão tử không sợ đâu!" "Ngầu thì chúng ta đấu một trận, xem lúc đó ai đầu rơi máu chảy!" Bị Phương Ngôn mắng một trận, thanh niên tuấn mỹ không nhịn được nữa, vừa định động thủ, thì nghe thấy một giọng nói già nua từ phía sau truyền đến: "Tiểu Tứ dừng tay!" "Không được thất lễ với khách!" Phương Ngôn nhìn theo giọng nói, hóa ra là lão già giả vờ ngầu đi cùng Tiểu Long Nữ vào Nghiệt Long Huyệt?

Khi Phương Ngôn đang tò mò gã không có mắt này làm gì, đột nhiên nghe lời của thanh niên tuấn mỹ, lập tức thấy thanh niên tuấn mỹ này thật đáng ghét.

Mẹ nó có cha nào con nấy!

"Hai cha con nhà này đúng là một cặp giả vờ ngầu, mẹ nó thật không có mắt nhìn.

Hôm nay nếu không phải lần đầu đến Tiêu gia, nhất định phải cho gã này biết hoa tại sao lại màu đỏ, cho gã này ở trong nhà xí gào thét 'dám hỏi đường ở nơi nào'!" Phương Ngôn nhìn hai gã này, lập tức cảm thấy một trận buồn nôn.

Hắn quay sang Tiểu Long Nữ chậm rãi nói: "Tiêu gia, toàn là rác rưởi thế này!" "Mèo hoang chó dại cũng dám cản đường tiểu gia!" "Theo tôi thấy, nhà cô nên buộc dây xích chó chặt một chút, đừng để mấy thằng ngốc như vậy chạy lung tung!" "May mà gặp tôi, chứ

không chạy ra ngoài dọa ông già bà cả, Tiêu gia sợ là phải bồi thường đến phá sản!" Lời của Phương Ngôn tuy nói với Tiểu Long Nữ, nhưng giọng đủ lớn, ngay cả những binh lính đứng ở cửa như cột đá, mặt cũng đỏ bừng.

Nếu không sợ thanh niên tuấn mỹ trả thù, bây giờ họ đã cho Phương Ngôn một like, miêu tả quá chính xác!

Lúc này cả khuôn mặt thanh niên tuấn mỹ đen như đít nồi, nếu không phải cha hắn dùng tay ấn vai hắn, không chừng gã này đã xông lên tự rước lấy nhục rồi.

Phương Ngôn thấy kế hoạch đánh cho tên ngốc này một trận không thực hiện được, lập tức cảm thấy vô vị nói: "Lái xe đi, tôi không muốn nhìn hai thằng ngốc này!" Nói xong trực tiếp nhắm mắt lại!

Tiểu Long Nữ chỉ có thể lộ ra một vẻ mặt xin lỗi với hai cha con họ, sau đó lái xe, trực tiếp đi vào!

Khi Phương Ngôn đi rồi, thanh niên tuấn mỹ tức giận gào thét: "Ba, tại sao, tại sao chúng ta phải tiếp tục nhẫn nhịn, không phải người đó nói chỉ cần chúng ta lấy được thứ đó, có thể giúp chúng ta đối phó Tiêu gia sao?" "Đợi con trở thành chủ nhân của Tiêu gia," "Con nhất định phải để Phương Ngôn chết!" "Đến lúc đó Tiểu Long Nữ sẽ là người phụ nữ của con!" Nghe lời của thanh niên tuấn mỹ, lão già kia lập tức bịt miệng hắn lại: "Mẹ nó mày điên rồi à, không biết tường có tai sao?

Mày có biết gã Phương Ngôn đó đáng sợ đến mức nào không?" "Hai cha con chúng ta cộng lại cũng không phải đối thủ của gã đó, giết hắn?" "Mày tưởng tao không muốn thay thế Tiêu gia sao?" "Những gì mày thấy về Tiêu gia chỉ là bề ngoài, Tiêu gia đáng sợ hơn mày tưởng tượng nhiều!" "Sau này ý định đối phó Phương Ngôn,

không được có nữa, nếu không sẽ có họa sát thân đấy!" "Lão tử không muốn người tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh đâu!" Lời nói từ tận đáy lòng của lão già, nhưng nghe vào tai thanh niên tuấn mỹ, lại là sự nhu nhược trần trụi!

Sau đó thanh niên tuấn mỹ tức giận rời khỏi cánh cửa khiến anh ta chịu nhiều sỉ nhục.

Nếu cha anh ta không dám làm, vậy thì anh ta làm!

Đợi đến khi trở thành chủ nhân của Tiêu gia, cha anh ta sẽ biết, những gì anh ta làm là đúng! … Khi nhóm người Phương Ngôn đến trước một tòa kiến trúc cổ kính, họ phát hiện một vị lão giả đang đứng ở cửa, mỉm cười nhìn họ.

Phương Ngôn không biết đối phương, nhưng nghe Tiểu Long Nữ ngọt ngào gọi: "Ông nội, ông ra đây làm gì!" "Bên ngoài gió lớn lắm!" Nghe lời của Tiểu Long Nữ, trong lòng Phương Ngôn chùng xuống, người này là gia chủ hiện tại của Tiêu gia sao?

Là Tiêu lão thái gia mà Tiểu Long Nữ vừa nói?

Thôi thì giơ tay không đánh người mặt cười, huống hồ lão giả này còn là ông nội của Tiểu Long Nữ!

"Tại hạ, Phương gia gia chủ Phương Ngôn!" Phương Ngôn lần này tự báo gia môn, báo chính là Phương gia, người đứng đầu Thượng Tam Môn!

Hắn muốn nói với vị lão thái gia này, hắn đến gặp mặt với thân phận tộc trưởng của một gia tộc, chứ không phải với thân phận cháu rể!

Tiêu lão thái gia hiển nhiên cũng không ngờ Phương Ngôn sẽ dùng danh hiệu này để tự giới thiệu.

Tin tức Phương Ngôn gia nhập Lão Cửu Môn trở thành người

đứng đầu Thượng Tam Môn, Tiêu gia tự nhiên biết!

Cũng không có bất kỳ sự ngăn cản nào, quy tắc giang hồ, ai nắm đấm to người đó làm lão đại!

Phương Ngôn lên ngôi hợp tình hợp lý, dù sao trong lĩnh vực hạ mộ, có thể nói cả thế giới không tìm được ai mạnh hơn Phương Ngôn!

Nếu Phương Ngôn đã dùng danh hiệu gia tộc, vậy thì chuyện Phương Ngôn tranh giành chắc chắn là đại sự.

Cho nên Tiêu lão thái gia dùng tay làm một tư thế mời, giọng điệu nghiêm túc nói: "Mời Phương gia chủ vào nhà nói chuyện!" Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp đi vào trong nhà, Hoắc Tú Tú cũng tỏ ra phong thái của chủ mẫu Phương gia, chậm rãi đi theo Phương Ngôn vào trong!

Hạng Vũ và Muộn Du Bình hai người thì ngồi trong xe không nhúc nhích!

Phương Ngôn vào phòng khách của Tiêu gia, thấy một đám cô dì chú bác đều đang chỉ trỏ bàn tán về mình.

Sau đó Tiêu lão thái gia chậm rãi nói: "Các bà lui xuống hết đi!" "Ta và Phương gia chủ có việc quan trọng cần bàn!" "Không có lệnh của ta, bất kỳ ai cũng không được vào!" Đám cô dì chú bác cũng không ngờ Tiêu lão thái gia lại như vậy.

Vốn tưởng hôm nay là xem mặt con rể tương lai của Tiêu gia, không ngờ lại trở nên trang trọng như vậy.

Gia tộc lớn quy tắc nhiều, phụ nữ thường không được tham gia vào bất kỳ dịp chính sự nào.

Cho nên cũng không do dự, nhìn Phương Ngôn một cái với vẻ mặt kỳ quái, rồi chậm rãi lui ra ngoài.

Sau đó Tiêu lão thái gia mời Phương Ngôn ngồi xuống, Phương Ngôn cũng không chút do dự!

Hôm nay đến Tiêu gia, tuy cũng có ý định gặp mặt gia đình Tiểu Long Nữ, nhưng chuyện quan trọng hơn là cái rương báu và vấn đề mộ Nam Hải.

Hai vấn đề này, hiện tại như cái gai trong lòng Phương Ngôn.

Một ngày không giải quyết, Phương Ngôn cảm thấy một ngày không được yên ổn!

"Tiêu lão thái gia, mạo muội đến thăm, tiểu tử cũng chưa chuẩn bị quà cáp, đợi tiểu tử xử lý xong mọi chuyện, nhất định sẽ đến cửa xin lỗi, xin Tiêu lão thái gia đừng trách!" Tiêu lão thái gia xua tay, ý bảo không cần để ý những tiểu tiết này!

Có chuyện gì cứ nói thẳng!

Phương Ngôn nhìn quanh một vòng rồi chậm rãi nói: "Tôi đến lấy lại cái rương báu mà Hoắc gia trước đây giao cho Tiêu gia!" "Chắc ông cũng biết rồi, Hoắc gia vì chuyện này mà gặp phải tai họa diệt môn, Hoắc tiên cô lão nhân gia đến nay vẫn bặt vô âm tín, tôi muốn lấy lại cái rương báu đó, dù sao thứ đó để ở chỗ tôi, tin rằng sẽ an toàn hơn nhiều so với để ở chỗ ông!" "Tôi không hề coi thường Tiêu gia, chỉ là thứ này liên quan đến quá nhiều vấn đề, để ở chỗ ông chỉ gây thêm phiền phức!" "Tin rằng ông cũng biết, vũ khí thông thường căn bản không thể gây tổn thương cho những Tống Tử đỉnh cấp đó." Tiêu lão thái gia nghe lời Phương Ngôn, chậm rãi nhắm mắt trầm tư.

Phương Ngôn cũng không thúc giục, dù sao hiện tại đang giao lưu với hình thức giữa các gia tộc!

Đều là gia chủ, cần phải xem xét lợi ích của gia đình!

Sau khi Tiêu lão thái gia suy nghĩ 3 phút, chậm rãi nói: "Thứ đó ta

có thể giao cho ngươi, nhưng ngươi phải ly hôn với Hoắc Tú Tú, cưới Tiêu Long Nữ nhà ta!" Hoắc Tú Tú và Tiểu Long Nữ nghe lời của Tiêu lão thái gia, trong lòng đồng thời chùng xuống.

Đây là một câu hỏi chí mạng, trả lời thế nào cũng sẽ đắc tội người kia.

Chương 217

Cả hai cũng đang mong chờ vị trí của mình trong lòng Phương Ngôn!

Phương Ngôn thì cười cười, giọng điệu bá đạo nói: "Người phụ nữ của tôi, không phải là điều kiện giao dịch!" "Bất kể Tiêu gia có đồng ý hay không, Tiểu Long Nữ đều là người của Phương Ngôn tôi!" "Còn về việc ly hôn với Hoắc Tú Tú, chuyện này tuyệt đối không thể!" "Nhưng để làm điều kiện trao đổi, tôi có thể thay các người hạ mộ ba lần!" "Hoặc là giúp các người giải quyết ba chuyện mà các người không giải quyết được." "Nếu không đồng ý, sự tàn nhẫn của Cừu Đức Khảo, tôi tin rằng lão thái gia cũng đã lĩnh giáo rồi!" Lời của Phương Ngôn, khiến cả Hoắc Tú Tú và Tiểu Long Nữ trong lòng đều ấm áp, nhưng Tiêu lão thái gia thì sắc mặt có chút tức giận.

Người ta chỉ nghe nói Phương Ngôn cuồng, hôm nay gặp mặt mới thấy không chỉ cuồng mà còn ngạo mạn vô cùng, sắp cuồng lên tận trời rồi à!

Ông ta vừa định từ chối đề nghị của Phương Ngôn, nhưng lại nghĩ đến hơn mười năm trước Cừu Đức Khảo dắt theo Huyết Thi đến cửa, buộc Tiêu gia phải triệt để biến mất khỏi giới đạo mộ, từ đó nương tựa vào nhà nước để sống sót.

Lại nghĩ đến việc giữ lại quả bom hẹn giờ mà Cừu Đức Khảo cầm trong tay, vốn chẳng có tác dụng gì!

Chẳng biết ngày nào đó nó sẽ phát nổ, Tiêu gia hiện tại nhân tài điêu linh, hậu duệ duy nhất có chút thiên phú đạo mộ cũng chỉ có một mình Tiêu Long Nữ, nếu Cừu Đức Khảo lại một lần nữa dắt theo Tống Tử cường đại đến cửa, vậy thì Tiêu gia thật sự có khả năng

triệt để biến mất trên thế giới này!

Tình hình hiện tại không như trước kia, lúc đó Tiêu gia có rất nhiều cao thủ, áp chế Lão Cửu Môn dễ như chơi.

Nhưng hiện tại muốn áp chế bá chủ giới đạo mộ Phương Ngôn, không nghi ngờ gì là người si nói mộng!

Đối phương bất kể gia thế hay thân thủ, đều không phải là thứ Tiêu gia có thể so sánh được.

Nghĩ đến đây, Tiêu lão thái gia, thở dài một tiếng nói: "Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước!

Người trẻ tuổi bây giờ không thể coi thường được!" "Điều kiện của ngươi ta đồng ý, giúp Tiêu gia ta xử lý ba chuyện khó khăn, nhưng ta muốn thêm một điều, đó là nếu Tiêu gia gặp phải tai họa diệt vong, ngươi cần phải ra tay bảo vệ Tiêu gia!" Nghe lời của Tiêu lão thái gia, Phương Ngôn cười cười, biết lão thái gia đã triệt để thỏa hiệp rồi!

Chuyện với Tiểu Long Nữ, đoán chừng gã này cũng sẽ không quản nữa.

"Được, không vấn đề, dù sao sau này cũng đều là người một nhà!" "Hôm nay tôi đến, còn có chuyện thứ hai, đó là tình báo về mộ Nam Hải, ông có bao nhiêu?" "Có tình báo về Cửu Đức Khảo không, có phong phú không?" Tiêu lão thái gia, nghe đến đây, giọng điệu ngưng trọng nói: "Tình hình về mộ Nam Hải, bên trong mộ ta không biết, vì những người xuống mộ, chưa bao giờ quay lại!" "Nhưng xung quanh ngôi mộ này, các quốc gia hàng đầu thế giới đều đã cử đội khảo cổ đến!" "Những người mang danh nghĩa đội khảo cổ đó, thực ra đều là lính đánh thuê, đạo mộ tặc của các quốc gia!" "Cho nên nếu ngươi chuẩn bị đến đó thăm dò mộ, phải hết sức cẩn thận!" "Dù sao tình hình hiện tại không ổn định, nhà nước cũng đang ở trong thế bị động!"

“Còn về tình báo của Cừu Đức Khảo, ta biết có lẽ không nhiều bằng ngươi!” “Ta chỉ biết Cừu Đức Khảo là người An Lạc, thực lực cũng vô cùng cường đại, ít nhất cũng là cấp Hạn Bạt!” “Năm đó nếu không phải hắn đột nhiên rút lui, Tiêu gia ta không chừng đã xong đời trong lần đó rồi!” … Phương Ngôn nghe lời của Tiêu lão gia, rơi vào trầm tư!

Không biết tin tức về Cừu Đức Khảo, điểm này Phương Ngôn không hề bất ngờ.

Dù sao Cừu Đức Khảo là một lão già âm hiểm, thực sự quá giỏi ẩn mình.

Không chừng lúc giao lưu với mình thì tên là Cừu Đức Khảo, sau đó lại đổi một thân phận và tên khác để giao lưu với người khác!

Nhưng mộ Nam Hải rốt cuộc có thứ gì, có thể thu hút các quốc gia hàng đầu thế giới đều cử người đến!

Thậm chí Phương Ngôn còn có một đáp án vô cùng kinh khủng, những quốc gia hàng đầu thế giới đó thực ra đều bị Cừu Đức Khảo bị động thao túng.

Nếu không, sao họ lại không quản ngại vạn dặm xa xôi đến An Lạc để hạ một ngôi mộ cửu tử nhất sinh như vậy chứ?

Phải biết rằng lính đánh thuê có ngầu đến đâu, cũng chỉ là người thường.

Người thường đối phó với Tống Tử thường thì được, đối phó với Mao Cương đã là toi đời rồi.

Càng đừng nói đến Phi Cương, Hạn Bạt.

Vậy tại sao những người này lại không quản ngại vạn dặm xa xôi để đạo mộ?

Vấn đề này, Phương Ngôn nhất thời không nghĩ ra. … Vào lúc này, một người phụ nữ toàn thân đầy máu hoảng hốt chạy vào từ ngoài cửa.

Tiêu lão thái gia thấy vậy, sắc mặt đại biến.

“Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao lại thành ra thế này?” Người phụ nữ toàn thân đầy máu đó, kinh hãi nói: “Lão thái gia xảy ra chuyện rồi, Triệu Tiểu Tứ đã giết vệ sĩ bảo vệ bảo vật của gia tộc, cướp một cái hộp chạy rồi!” Tiêu lão thái gia nghe được tin này, sắc mặt khó coi vô cùng.

Sắc mặt của Phương Ngôn còn khó coi hơn, trong lòng biết Cừu Đức Khảo đã bắt đầu động thủ rồi!

Gã này thật sự là không có lỗ hổng nào không chui vào được!

Khi Phương Ngôn theo Tiêu lão thái gia đến bảo khố, Phương Ngôn lập tức cảm nhận được một luồng âm khí!

Sau khi huyết mạch của Phương Ngôn tiến hóa thành huyết mạch Bàn Cổ, anh cực kỳ nhạy cảm với âm khí.

Từ luồng âm khí đó, Phương Ngôn có thể cảm nhận được Tống Tử vừa ra tay ở đây là cấp Cương Vương.

Theo lời người phụ nữ vừa rồi, Triệu Tiểu Tứ đã giết những vệ sĩ này.

Nhưng Triệu Tiểu Tứ, Phương Ngôn vừa mới gặp mặt đối phương.

Một tên tép riu như vậy, chỉ trong chốc lát đã biến thành Tống Tử?

Lẽ nào gần đây có một con Hạn Bạt sao?

Cũng chỉ có Hạn Bạt mới có năng lực như vậy, biến một người trong nháy mắt thành thực lực Cương Vương!

Khi Tiêu lão thái gia vừa kiểm tra vết thương của các hộ vệ đã chết, Phương Ngôn cảm nhận được âm khí trên người các hộ vệ đang không ngừng tụ tập.

Phương Ngôn mạnh mẽ kéo Tiêu lão thái gia lại, giọng điệu băng lãnh nói: "Đừng động, các hộ vệ sắp thi biến rồi!" Tiếng nói của Phương Ngôn vừa dứt, chỉ thấy bốn hộ vệ chậm rãi bò dậy từ trên mặt đất.

Bốn hộ vệ đã biến thành hình thái Tử Cương!

Miệng phát ra từng trận gầm rú, nhảy từng bước về phía Tiêu lão thái gia!

Tiêu lão thái gia vừa định động thủ, liền thấy những Tử Cương vốn đang nhảy tới, lại rụt rè dừng lại ở đó, kinh hãi nhìn Phương Ngôn!

Lúc này thấy Phương Ngôn toàn thân tỏa ra khí thế lúc có lúc không, khí thế như vậy khiến Tiêu lão thái gia kinh hãi vô cùng, ông đã đánh giá cao Phương Ngôn rồi, không ngờ Phương Ngôn còn kinh khủng hơn ông tưởng tượng!

Khí thế của Phương Ngôn không chỉ áp chế được Tử Cương, thậm chí còn thu hút cả Hạng Vũ và Muộn Du Bình đến.

"Phương Ngôn, xảy ra chuyện gì sao?" Nghe lời của Hạng Vũ, Phương Ngôn quay đầu lại chậm rãi nói: "Vũ ca, vừa rồi anh có cảm nhận được khí tức của Hạn Bạt không?" Hạng Vũ lắc đầu, vừa rồi anh đang xem phim truyền hình trong xe, cả tâm trí đều chìm đắm trong đó, hoàn toàn không phát hiện chuyện bên ngoài.

Nếu không phải bị kinh ngạc bởi khí thế Hạn Bạt trung cấp mà Phương Ngôn phóng ra, anh cũng sẽ không thoát khỏi vòng tay của phim truyền hình.

Nhưng khi nhìn thấy đám Tử Cương đó, anh hiểu ra ở đây dường như đã xảy ra chuyện không hay.

"Cừu Đức Khảo đã trộm rương báu đi rồi." "Nhân lúc này, tôi có thể đuổi theo gã đó!" "Tiêu lão thái gia, chúng ta từ biệt tại đây, nhưng điều kiện của tôi trước đó vẫn sẽ được thực hiện!" Nói xong Phương Ngôn cũng không do dự, trực tiếp gọi mọi người rời khỏi đây, Tiểu Long Nữ nhìn Tiêu lão thái gia rồi lại nhìn bóng lưng rời đi của Phương Ngôn, cuối cùng dậm chân một cái, lựa chọn đi theo Phương Ngôn.

Tiêu lão thái gia, nhìn Tiểu Long Nữ rời đi, thở dài một tiếng nói: "Con gái lớn không giữ được trong nhà nữa rồi!" "Nhưng Phương Ngôn quả thực là một người xứng đôi!" "Hy vọng Tiêu gia ta có thể dựa vào cậu ta mà cất cánh!" Tiếng nói của Tiêu lão thái gia vừa dứt, sau đó sắc mặt thay đổi, giọng điệu âm hiểm gầm lên: "Bắt lão Triệu đến đây cho ta, ta muốn hỏi xem lương tâm của hắn bị chó ăn rồi sao?" … Rời khỏi Tiêu gia, Phương Ngôn cảm nhận âm khí vừa rồi, muốn truy tìm, nhưng Tứ Cửu Thành long xà hỗn tạp, dân cư đông đúc, muốn tìm Triệu Tiểu Tứ hoàn toàn là mò kim đáy bể.

Sau khi tìm kiếm một lúc, Phương Ngôn đành phải từ bỏ, chủ yếu là vì không quen thuộc với đối phương, căn bản không thể thông qua một chút khí tức mà tìm được gã đó.

Nếu là người ở cùng Phương Ngôn lâu dài, dù trốn trong cống ngầm, Phương Ngôn cũng có thể tìm ra.

Phương Ngôn dựa vào đầu xe, nhìn dòng người qua lại không ngớt, chậm rãi nói: "Thôi, không tìm nữa, chúng ta đến mộ Nam Hải trước đi, gã đó nhất định sẽ giao rương báu cho Cừu Đức Khảo, chỉ cần ta tìm được Cừu Đức Khảo, thứ đó sẽ quay về tay ta!" "À phải, Tiểu Long Nữ, nói với ông nội của cô, gã đó dã tâm không nhỏ, sợ là

sẽ ra tay với Tiêu gia, thực lực Cương Vương, giải quyết được không?" Tiểu Long Nữ nghe Phương Ngôn hỏi vậy, nghiêm túc gật đầu!

"Yên tâm đi, nhà tôi có thể giải quyết được!" Nhận được câu trả lời khẳng định, Phương Ngôn cũng không nói nhiều nữa, hô lớn một tiếng "Lên xe", sau đó một nhóm người đi về phía sân bay!

Tiểu Long Nữ sớm đã chào hỏi với bên nhà nước rồi, tự nhiên có thể miễn kiểm tra vào sân bay, và lên máy bay!

Thực ra nếu không gian dị nguyên của Phương Ngôn có thể chứa đồ của người khác, không chừng anh căn bản không cần hợp tác với nhà nước.

Chương 218

Dù sao mỗi người trong tay đều có các loại vũ khí khác nhau, những vũ khí như vậy căn bản không thể thông qua an ninh kiểm tra một cách bình thường! … Phương Ngôn lên chuyến bay nhanh nhất đến Nam Hải, vừa lên máy bay, khí tức của hai người nước ngoài đã khiến Phương Ngôn vô cùng tò mò.

Phương Ngôn cảm nhận được trên người hai người này có âm khí, nhưng hai người này rõ ràng không phải là Tống Tử.

Chuyện như vậy, anh lần đầu tiên gặp.

Nhưng Phương Ngôn có thể khẳng định, hai người này không phải là người nước ngoài bình thường, vào thời điểm mấu chốt này đến Nam Hải, chắc chắn không phải đi tham quan du lịch, mười phần thì có đến tám chín phần là đi đến mộ Nam Hải.

Tiếc là Phương Ngôn lại không giỏi ngoại ngữ, căn bản không biết hai người đang nói gì.

Hoắc Tú Tú nhận ra sự bối rối của Phương Ngôn, chậm rãi nói: "Hai người đó đang nói, đại bảo tàng!" "Trong mộ thất Nam Hải có đại bảo tàng, có người đã treo thưởng một trăm tỷ đô la trong thế giới ngầm, chỉ cần mang ra một viên châu từ đó!" "Hai người họ cũng muốn thử vận may để có được đại bảo tàng!" Nghe lời của Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn biết mình đoán không sai, hai gã này thật sự có cùng mục đích với nhóm của anh.

Đều vì mộ Nam Hải, chỉ là có người treo thưởng một trăm tỷ đô la trong thế giới ngầm, tìm kiếm Tị Thủy Châu!

Vậy người đó có phải là Cừu Đức Khảo không?

Không có được đáp án, Phương Ngôn cũng lười suy nghĩ, trực tiếp bảo tiếp viên hàng không trải ghế khoang hạng nhất của mình ra.

Sau đó cả người nằm xuống.

Nhưng chưa kịp nhắm mắt, đã nghe hai người đàn ông lúc nãy, nói tiếng An Lạc lả lơi.

Ngôn ngữ khinh bạc, nói những lời không đứng đắn với một cô gái đeo kính.

Phương Ngôn liếc nhìn một cái, vừa nhìn đã biết cô gái đeo kính đó là học sinh.

Toàn thân toát lên vẻ thư sinh nồng đậm!

Nhìn dáng vẻ rụt rè, Phương Ngôn chậm rãi mở miệng nói: "Đây là An Lạc, hai con mèo hoang chó dại kia, tốt nhất nên mở to mắt ra, đây không phải là nơi các người có thể kiêu ngạo!" Nghe lời Phương Ngôn, hai người đó rõ ràng sững sờ.

Sau đó tức giận nhìn Phương Ngôn, giọng điệu âm lãnh nói: "Mày có biết tao là ai không?" "Một thường dân như mày, tao là nam tước dưới trướng công tước Nikola đại nhân!" "Tao là quý tộc, thường dân như mày, gặp quý tộc phải hành đại lễ tham bái!" Nghe lời của hai người, Phương Ngôn mặt đen lại, hai người này là ma cà rồng phương Tây sao?

Chỉ có ma cà rồng phương Tây mới dùng cách xưng hô quý tộc này để thể hiện sự tôn quý!

Phương Ngôn nhìn Hạng Vũ và Muộn Du Bình một cái, sau đó hai người hiểu ý ngay!

Ở lãnh thổ An Lạc, gặp phải ma cà rồng phương Tây, vậy thì thật xin lỗi.

E rằng hai gã này, phải vĩnh viễn ở lại trên mảnh đất An Lạc này.

Giả vờ ngầu ở An Lạc, giả vờ trước mặt Phương Ngôn, nếu không gặp thì thôi, gặp rồi, tự nhiên không thể để yên dễ dàng như vậy.

Huống hồ mục đích của họ lại giống hệt nhóm của anh, thuộc về quan hệ địch đối!

Không giết khó mà bình được dân phẫn!

Khi hai người đàn ông tự xưng là nam tước, cao ngạo nhìn xuống Phương Ngôn.

Muộn Du Bình và Hạng Vũ đồng thời tóm lấy họ.

Một cú thúc đầu gối mạnh mẽ, sau đó hai người "phịch" một tiếng quỳ xuống.

Hành động đột ngột, khiến toàn bộ hành khách khoang hạng nhất đều kinh hô.

Tiếp viên hàng không lập tức ngăn cản: "Này, các vị tiên sinh, đây là máy bay, không phải nơi đánh nhau, nếu các vị còn gây rối ở đây, tôi sẽ gọi cảnh sát!" Nghe lời của tiếp viên hàng không, Tiểu Long Nữ sau đó từ trong túi áo lấy ra một cuốn sổ màu đỏ, đưa cho tiếp viên hàng không.

Khi tiếp viên hàng không xem xong, Tiểu Long Nữ chậm rãi nói: "Hai người này là gián điệp, xin lỗi, chúng tôi đang truy bắt!" "Để ngăn chặn hai người này gây ra những phiền phức không cần thiết cho hành khách trên máy bay, cho nên chúng tôi phải khống chế họ." "Phải biết rằng chúng ta hiện đang ở trên độ cao vạn mét à!" "Gián điệp, nếu nổi điên, sẽ không quan tâm đến sinh tử của người khác đâu!" Nghe lời của Tiểu Long Nữ, đám hành khách vừa rồi còn la hét, lập tức mặt đen lại.

Sau đó tất cả đều chuyển sang khiển trách hai con ma cà rồng kia.

Tiếp viên hàng không cũng nhìn Phương Ngôn với vẻ mặt xin lỗi, sau đó cúi đầu một cái rồi rời đi!

Hai con ma cà rồng kia, lúc này bị Hạng Vũ và Muộn Du Bình đè chặt, căn bản không thể phản kháng!

Biến thành ma cà rồng, rồi dùng hình dạng dơi cũng không được.

Sau khi khống chế họ xong, Phương Ngôn cũng không định hỏi họ trên máy bay, phải biết ở đây người đông mắt tạp.

Ai biết có đồng bọn đi mộ Nam Hải không?

Bắt được hai con ma cà rồng này, hoàn toàn là do hai người này tự tìm đường chết.

Nếu không, Phương Ngôn chỉ cảm thấy trên người họ có âm khí, cũng sẽ không liên tưởng đến ma cà rồng. … Cô gái đeo kính thấy hai người đàn ông vừa rồi nói năng lả lơi đã bị khống chế, vội vàng chạy đến bên cạnh Phương Ngôn cúi đầu nói: "Cảm ơn ngài, tiên sinh!" "Hôm nay may mà gặp ngài, nếu không, lát nữa xuống máy bay tôi có thể bị hai người đó bắt cóc." Phương Ngôn xua tay, ý bảo không sao.

Nhưng lời nói tiếp theo của cô, khiến Phương Ngôn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn cô gái đeo kính đầy vẻ thư sinh này.

"Các vị tiên sinh cũng vì mộ Nam Hải sao?" "Vậy lần này chúng ta có thể kết bạn đi cùng nhau được không?" Tiểu Long Nữ đã lộ ra thân phận nhà nước, cho nên để Tiểu Long Nữ ra mặt giải quyết là lựa chọn thích hợp nhất.

Phương Ngôn liếc nhìn Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ hiểu ý ngay.

Sau đó nói với cô gái đeo kính: "Cô nương là học sinh phải không, tôi nói cho cô nghe, hiện tại nên coi trọng việc học, chuyện ở đó,

không phải một học sinh như cô có thể tham gia được." Không ngờ, lời nói của Tiểu Long Nữ, cô bé này lại không nể mặt.

"Chào, làm quen lại, tôi là tiến sĩ khảo cổ học của đại học Tứ Cửu Thành!" "Tôi tên là Diệp Tử!" "Mộ Nam Hải ở đó, theo quan sát của tôi, không phải là mộ cổ đại của chúng ta, mà là mộ của một thời đại trước!" "Giống như Atlantis vậy, một nền văn minh đã mất." "Chỉ là mộ Nam Hải ở đó là một nền văn minh khác của chúng ta!" "Cho nên mới thu hút sự chú ý của toàn thế giới!" Nghe lời của cô gái tên Diệp Tử, cả nhóm Phương Ngôn đều mắt tròn mắt dẹt!

Trước đây chỉ nghĩ ngôi mộ này sẽ giống như mộ dưới đáy biển.

Cũng không ngờ đó lại là một di chỉ của loài người chưa được biết đến.

Cuộc thám hiểm chưa biết này, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của nhóm Phương Ngôn.

Tin tức mà ngay cả Tiêu gia cũng không hỏi ra được, sao một cô bé rụt rè lại biết được?

Phương Ngôn chăm chú nhìn vị tiến sĩ tên Diệp Tử này, phát hiện cô gái này đặc biệt tự tin vào câu trả lời của mình.

Trong chốc lát Phương Ngôn đã có hứng thú.

"Trên máy bay, không phải là nơi nói chuyện, đợi đến Nam Hải, chúng ta nói sau!" "Nếu cô có thể đưa ra bằng chứng xác thực, vậy thì lần này tôi đồng ý cho cô đi theo chúng tôi!" Hoắc Tú Tú nghe lời Phương Ngôn, dùng ánh mắt của mình nhìn anh.

Sau đó Phương Ngôn cho Hoắc Tú Tú một ánh mắt ý bảo đừng nóng vội.

Tuy không biết Phương Ngôn muốn làm gì, nhưng Hoắc Tú Tú cũng không hỏi tiếp.

Phương Ngôn chắc chắn có sắp xếp của mình!

Diệp Tử nghe lời Phương Ngôn, suýt nữa thì nhảy cẫng lên.

"Lý thuyết này của tôi đã cùng giáo sư thảo luận không chỉ một lần." "Nhưng giáo sư của tôi lại nói tôi đang mơ mộng hão huyền." "Lần này tôi giận dỗi với giáo sư, mới lựa chọn một mình đến mộ Nam Hải." "Nhưng không ngờ tôi chưa đến Nam Hải đã gặp phải người xấu trên máy bay." "Nếu không, không chừng tôi…" Phương Ngôn nhìn Diệp Tử vừa kể lể, mắt cứ nhìn chằm chằm lên nóc máy bay, lúc này không ai biết cô đang nghĩ gì.

Chương 219

… Máy bay hạ cánh thành công tại sân bay Nam Hải, vì lần này Phương Ngôn hợp tác với nhà nước, nên xe đã được chuẩn bị sẵn ở sân bay, chỉ cần Phương Ngôn đến lái đi là được.

Khi nhóm người Phương Ngôn lên một chiếc xe Coaster không có biển số màu trắng đỏ, Diệp Tử cũng hoàn toàn yên tâm, nhóm người Phương Ngôn là người của nhà nước, vậy thì an toàn của cô được đảm bảo!

Lần này cùng lên xe với Phương Ngôn không chỉ có Diệp Tử, mà còn có hai con ma cà rồng trên máy bay!

Phương Ngôn chuẩn bị thẩm vấn kỹ càng, xem ai đã đăng lệnh truy nã trong thế giới ngầm.

Mục đích của hắn, thật sự chỉ có lệnh truy nã sao?

Phải biết rằng Tống Tử của phương Đông và phương Tây, môi trường sống không giống nhau.

Đầu tiên, Tống Tử phương Đông thực lực cao cường, nhưng người tu đạo cũng nhiều, thực lực cũng không yếu.

Thậm chí người mạnh hơn Tống Tử, cũng có rất nhiều.

Phương Tây thì khác, quốc gia của họ căn bản không có ai biết đạo pháp!

Một con ma cà rồng bình thường cũng có thể xưng vương xưng bá.

Hai con ma cà rồng tự xưng nam tước này nếu đến An Lạc, sợ là ngay cả quan tài cũng không dám ra.

Bị người ta mở nắp quan tài, cũng phải ngoan ngoãn nằm yên trong quan tài, sợ bị cao nhân đánh cho hồn bay phách tán!

Xe chạy rất nhanh, khi đến một doanh trại bí mật do nhà nước chuẩn bị, Phương Ngôn một tay túm tóc một con ma cà rồng, kéo vào trong doanh trại.

Hoàn toàn không để ý đến việc hai con ma cà rồng đang chửi bới, bàn về nhân quyền.

Phương Ngôn không hiểu tiếng chim của chúng, nếu không nhất định sẽ cho mấy cái tát vào miệng.

Hỏi chúng: "Mẹ nó một cặp Tống Tử, mà nói chuyện nhân quyền với lão tử à?" "Lão tử chỉ có thể nói cho các ngươi biết, Tống Tử phải chết!" Diệp Tử nhìn thấy bộ dạng tàn bạo đó của Phương Ngôn, sợ đến tim đập loạn xạ.

Hoắc Tú Tú cũng nhận ra cô bé này đang lo lắng, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, cô bé, đàn ông nhà chị không có hứng thú với loại có thể đậu máy bay đâu!" "Cứ yên tâm suy nghĩ, lát nữa có thể thuyết phục được anh ấy, dẫn em xuống mộ." Nói xong Hoắc Tú Tú cười hì hì đi theo Phương Ngôn vào nơi thẩm vấn.

Lần đầu tiên thấy Tống Tử nước ngoài, phải đi xem cho kỹ.

Khi Hoắc Tú Tú đi rồi, Diệp Tử tức đến mặt đỏ bừng, ưỡn ngực ra! 【Chỗ nào mới có thể đậu máy bay chứ?】 【Tôi vì An Lạc tiết kiệm vải, tôi tự hào!】 Phương Ngôn xách hai tên ma cà rồng như xách gà con, ném vào trong một doanh trại.

Sau đó, hắn ngồi xuống bàn một cách bệ vệ, nhìn xuống hai tên ma cà rồng đáng thương đang ở dưới đất với vẻ mặt âm trầm, nói: "Nói, mục đích thật sự của hai người chúng mày là gì?" "Ai phái tới?" Lúc này, hai tên ma cà rồng cuối cùng cũng ý thức được tình hình không

ổn.

Cảm nhận được khí thế trên người Phương Ngôn còn mạnh hơn cả Công tước Dracula, chúng biết đã đụng phải cường giả đỉnh cao của phương Đông.

Dù cao ngạo nhưng chúng không ngốc.

Đối mặt với cường giả cỡ này mà còn ra vẻ thì tỷ lệ bị đánh chết là trăm phần trăm!

Vì vậy, sau khi nghe Phương Ngôn hỏi, cả hai lập tức líu ríu khai báo.

"Chát!" Phương Ngôn tát một cái thật mạnh, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, hắn chậm rãi nói: "Mẹ nó, nói tiếng người cho tao!" "Còn nói tiếng chim nữa tao đánh chết!" Hai tên ma cà rồng bị bộ dạng tàn nhẫn của Phương Ngôn dọa sợ, chỉ có thể dùng tiếng An Lạc lắp bắp kể lại mọi chuyện.

Chúng được Dracula cử đến để thực hiện nhiệm vụ, đi điều tra tình hình của lăng mộ Nam Hải.

Nói cách khác, hai tên này chẳng qua là trinh sát của Dracula.

Nếu không phải vì cái miệng dẻo quẹo mà bị Phương Ngôn vô tình bắt được, chúng cũng sẽ không thê thảm đến vậy.

Sau khi kết thúc cuộc thẩm vấn, Phương Ngôn tiễn hai tên ma cà rồng đáng thương này biến mất hoàn toàn khỏi thế gian. … Khi Phương Ngôn bước ra khỏi phòng, thấy Diệp Tử đang cầm trên tay rất nhiều bản vẽ, hắn mỉm cười nói: "Không cần xem nữa, nếu cô đã khăng khăng nói bên trong đó là một di tích thất lạc, vậy chúng ta cùng đi xem thử." "Đọc vạn cuốn sách không bằng hạ một lần mộ!" "Theo tôi chuẩn bị xuất phát đi!" Nghe lời Phương Ngôn, Diệp Tử hưng phấn đến suýt nhảy cẫng lên, lúc nãy cô còn đang lo không có cách nào

thuyết phục được hắn.

Nếu không được đưa đi khám phá di tích chưa biết, cô chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Nhưng không ngờ Phương Ngôn không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp đồng ý đưa cô xuống mộ.

Điều này khiến cô vui mừng khôn xiết!

Phương Ngôn nhìn Diệp Tử đang vui vẻ như một con chim sơn ca, hắn hiểu vì sao hai tên ma cà rồng kia lại tìm đến cô.

Ma cà rồng thích nhất là những cô gái có tâm hồn trong sáng, và Diệp Tử hoàn toàn phù hợp với yêu cầu này!

Một cô gái có tâm hồn trong sáng và lương thiện, Phương Ngôn cũng sẵn lòng giúp đỡ cô một tay.

Giúp cô hoàn thành một nguyện vọng nhỏ.

Chỉ hy vọng cô đừng là một nội gián!

Nếu không thì đừng trách tôi lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn!

Sau khi mọi người thu dọn hành trang xong, họ lái xe hướng về phía lăng mộ Nam Hải.

Trên đường đi, Phương Ngôn thấy con đường dẫn đến lăng mộ Nam Hải đã có đầy quân lính canh gác.

Hắn hiểu rằng quan gia đã ra tay bảo vệ lối vào lăng mộ Nam Hải, cấm người khác tiến vào.

Khi Phương Ngôn đến bờ biển, Hạng Vũ nhíu mũi rồi chậm rãi nói, vẻ mặt nhìn chằm chằm vào xoáy nước trên mặt biển.

Phương Ngôn cảm thấy khó hiểu, liền hỏi: “Vũ ca, anh phát hiện ra gì rồi?” Hạng Vũ sắc mặt có chút khó coi, nói: “Ta hình như ngửi

thấy mùi của Bàn Tử." "Ở trong lăng mộ dưới đáy biển đó!" Nghe lời Hạng Vũ, cả người Phương Ngôn lập tức phấn chấn hẳn lên.

Chuyện của Bàn Tử vẫn luôn là nỗi đau canh cánh trong lòng hắn.

Lần trước không gặp được Bàn Tử khiến Phương Ngôn rất buồn, bây giờ cuối cùng cũng cảm nhận được hơi thở của cậu ta ở nơi này.

Lần này nhất định phải hỏi cho rõ tại sao Bàn Tử lại phản bội.

Chuyện này nếu Phương Ngôn không làm rõ, hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Phương Ngôn lúc này không muốn nán lại trên bờ một giây nào nữa.

"Chuẩn bị xuống mộ!" Do lăng mộ dưới biển xuất hiện trong một xoáy nước, nên tất cả các phương tiện giao thông đều không thể vào sâu trong lăng mộ.

Phương Ngôn không còn cách nào khác, đành phải chọn cách dùng thân thể bơi qua.

Hoắc Tú Tú không có cảm xúc gì, dù sao Phương Ngôn cũng là chồng mình.

Nhưng cô gái nhỏ Diệp Tử lại đỏ bừng mặt, vẻ mặt khó xử nói: "Cái đó, nam nữ thọ thọ bất thân, chúng ta như vậy không hay lắm đâu." Phương Ngôn nghe vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nếu không thì cô ở trên bờ chờ nhé?" "Tôi xuống mộ này một mình, lúc ra sẽ nói cho cô biết, bên trong rốt cuộc có phải là di tích mới không?" Nghe lời Phương Ngôn, Diệp Tử suy tư một hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm nói: "Vậy em cũng xuống, nhưng anh không được nhìn lén đâu đấy!" Phương Ngôn tức thì đầu đầy vạch đen! 【Một cái sân bay có thể đậu hai chiếc máy bay khách, lão tử đây còn không thèm ngó!】 【Chẳng trách học lên đến tiến sĩ mà vẫn là cẩu độc thân, bảo thủ như vậy, có

ma mới để ý!】 Sau khi Phương Ngôn đưa cả Diệp Tử lên nóc lăng mộ trong xoáy nước, hắn phát hiện nóc lăng mộ này đã sớm bị người ta đào một cái lỗ.

Sắc mặt Phương Ngôn có chút khó coi, hắn nhìn mọi người chậm rãi nói: "Chúng ta phải nhanh lên, không biết đã có bao nhiêu người xuống lăng mộ này rồi." "Cũng không biết Tị Thủy Châu có ở trong đó không!" Muộn Du Bình, người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, lúc này chậm rãi nói: "Tị Thủy Châu chắc là có ở trong đó, nhìn xoáy nước này đi, thực ra là do Tị Thủy Châu tạo ra." Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn chậm rãi gật đầu, đây là một tin tốt.

Chương 220

Bất kể có bao nhiêu người đã vào mộ, ít nhất thứ họ cần vẫn còn ở đó.

"Men theo cái lỗ đó xuống đi, chúng ta xem xem lăng mộ này rốt cuộc có gì đặc biệt mà có thể được chôn dưới đáy biển lâu như vậy mà không bị mục nát!" Khi nhóm người Phương Ngôn men theo cái lỗ xuống dưới, họ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc!

Phong cách kiến trúc bên trong mang vẻ cổ xưa và hùng vĩ, nếu phải so sánh, thì phải dùng đại điện của tông môn trong thế giới tu chân ở tiểu thuyết huyền huyễn để ví von.

Mặt đất ở đây giống như một chiến trường cổ xưa, khắp nơi đều toát ra sát khí kinh người.

Từ đây, Phương Ngôn có thể nhận ra, trước khi lăng mộ này chìm xuống biển, nó vốn không phải là lăng mộ, mà là một chiến trường, một chiến trường không rõ niên đại!

Nhưng bây giờ, chiến trường cổ xưa này đã biến thành một ngòi nổ mới.

Nhìn những thi thể với đủ màu da vương vãi khắp nơi, sắc mặt Phương Ngôn vô cùng khó coi, sự hỗn loạn trong lăng mộ Nam Hải còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Lúc này Diệp Tử đột nhiên nói: "Hình như đây là văn hóa Đại Vu!

Tại sao hệ thống thần thoại này lại xuất hiện trong thế giới hiện thực chứ?" Phương Ngôn nghe lời Diệp Tử, giọng điệu vô cùng kinh ngạc hỏi: "Cô có chắc chắn phong cách lăng mộ này là văn hóa Đại

Vu không?" "Nếu không rõ thì đừng nói bừa với tôi, cô có biết văn hóa Đại Vu có ý nghĩa gì không?" Diệp Tử tuy không hiểu tại sao Phương Ngôn lại kinh ngạc như vậy, nhưng cô quyết định đem kiến thức chuyên ngành của mình nói cho hắn biết.

"Nhìn những hình vẽ trên vách tường này, rõ ràng là hình tượng của Thập Nhị Tổ Vu trong thần thoại!" "Nhìn xem, họ đang quỳ trên mặt đất, hướng về phía mặt trời trên trời mà lạy." "Trong văn hóa Đại Vu, mặt trời trên trời tương đương với Phụ thần Bàn Cổ!" "Vì vậy họ đang cầu nguyện với Bàn Cổ, nhưng tại sao biểu cảm trên mặt những người này lại trở nên sợ hãi, điểm này thì tôi không biết!" Nghe lời Diệp Tử, Phương Ngôn chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Nếu nơi này thật sự là văn hóa Đại Vu, vậy thì tống tử ở đây có khả năng là những kẻ tồn tại từ thời thượng cổ.

Thậm chí còn có khả năng là một trong Thập Nhị Tổ Vu!

Phải biết rằng Thập Nhị Tổ Vu đều là tống tử, nói là Phụ thần Bàn Cổ, không bằng nói Bàn Cổ đã biến họ thành tống tử.

Bàn Cổ là tồn tại cấp cao nhất trong số các tống tử, vậy cấp dưới của ông ta lẽ nào không đáng sợ sao?

Có khả năng sẽ gặp phải tồn tại cao cấp hơn Hạn Bạt, thậm chí là tồn tại vượt qua cả Hạn Bạt.

Giây phút này Phương Ngôn có chút do dự không biết có nên xuống mộ này hay không.

Hoắc Tú Tú dĩ nhiên hiểu được Phương Ngôn đang lo lắng điều gì, cô chậm rãi nói: "Thực ra lăng mộ này chắc không phải như vậy đâu." "Nếu thật sự có tồn tại đáng sợ như vậy, những thi thể này đã sớm thi biến rồi." "Vũ ca chỉ cần đến gần thi thể hơn một phút là thi thể sẽ thi biến." "Huống chi là tồn tại cấp cao hơn." "Nhìn những thi

thể này, rõ ràng đã chết được mấy ngày rồi, thi ban cũng đã xuất hiện!" "Cho nên căn bản không có chuyện đáng sợ như anh nghĩ xảy ra đâu." Nghe lời Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn chậm rãi gật đầu.

Đúng vậy, nếu là tồn tại cao cấp hơn Hạn Bạt, những thi thể này căn bản không thể ở đây lâu như vậy.

Sớm đã biến thành tống tử chạy loạn khắp nơi rồi!

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, nhóm người Phương Ngôn chậm rãi tiến vào sâu trong lăng mộ.

Càng đi về phía trước, họ phát hiện vết máu khô trên mặt đất càng nhiều, những vết máu này đã thấm sâu vào đất không biết bao lâu rồi.

Điều này cho thấy lăng mộ này trước đây cũng đã được mở ra, thậm chí số người chết bên trong vô cùng nhiều.

Khi nhóm người Phương Ngôn đi hết khoảng đất trống đầy thi thể, họ phát hiện một cánh cửa đồng khổng lồ sừng sững ở ngay giữa con đường.

Phương Ngôn nhìn những ký hiệu như bùa vẽ quỷ trên cửa đồng, chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen.

"Mẹ nó ai mà nhận ra được thứ bùa vẽ quỷ này chứ!" Nghe Phương Ngôn phàn nàn, Diệp Tử chậm rãi cười nói: "Anh không hiểu không có nghĩa là người khác không hiểu." "Trên đó viết: người không phải huyết mạch Tổ Vu không được mở!" "Hậu duệ của Tổ Vu có thể nhỏ máu tươi vào đây, cửa lớn sẽ tự động mở ra!" "Dĩ nhiên còn có những lời như kẻ tự tiện xông vào đây sẽ chết!" Nghe lời Diệp Tử, Phương Ngôn trầm tư một lúc, sau đó lấy ra một con dao từ không gian dị giới.

Hắn nhẹ nhàng rạch một đường trên lòng bàn tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Hắn từ từ nhỏ máu xuống đất.

Khi máu tươi của Phương Ngôn nhỏ xuống đất, toàn bộ cánh cửa đồng phát ra một tiếng "két".

Sau đó, nó từ từ mở ra.

Diệp Tử tò mò nhìn Phương Ngôn, không thể tin nổi nói: "Anh là hậu duệ huyết mạch của Tổ Vu sao?" "Truyền thuyết nói rằng người có huyết mạch Tổ Vu đều là tống tử!" "Chẳng lẽ anh cũng là tống tử?" "Nhưng em cũng đã nghiên cứu mấy thi thể tống tử rồi, không phát hiện anh có điểm nào tương đồng với tống tử cả?" "Anh có thể cho em xin ít máu để nghiên cứu không?" Phương Ngôn nhìn Diệp Tử đang bối rối ở đó, bật cười ha hả nói: "Tôi không phải là hậu duệ huyết mạch của Tổ Vu, nói tôi là cha của Tổ Vu thì đúng hơn!" "Nhưng máu của tôi quý lắm đấy, tinh huyết có muốn không?" Diệp Tử bĩu môi, lẩm bẩm: "Nói dối!

Cha của Tổ Vu sao, cha của Tổ Vu là đại thần Bàn Cổ đấy!" "Một nhân vật khai thiên lập địa, anh cùng lắm chỉ là một tên trộm mộ lợi hại một chút mà thôi!" Mặc dù tiếng lẩm bẩm của Diệp Tử rất nhỏ, nhưng Phương Ngôn vẫn nghe thấy.

Chỉ là hắn không thèm chấp nhặt với cô nhóc đọc sách đến ngốc này.

Cô ta chỉ biết đến những chuyện đặc biệt trên thế giới này qua sách vở.

Căn bản không thể tưởng tượng được bộ mặt thật sự của thế giới này tàn khốc đến mức nào.

Thực ra Phương Ngôn không nói sai, nếu xét cho đúng, huyết mạch của Bàn Cổ không phải là cha của Tổ Vu sao?

Khi cánh cửa đồng mở ra, nhóm người Phương Ngôn cũng không

còn bận tâm đến vấn đề vừa rồi.

Mấy người họ chậm rãi tiến vào cửa đồng.

Khi bước vào bên trong, họ phát hiện nơi đây tràn ngập sự kỳ lạ.

Mười hai bức tượng như các vì sao xoay quanh mặt trăng, nâng một cỗ quan tài ở chính giữa.

Dưới chân họ, la liệt vô số thi thể!

Phương Ngôn có thể nhận ra từ trang phục của những thi thể này, có người từ thời Tần, có người từ thời Hán, và nhiều hơn cả là người hiện đại! *Keng!

Chúc mừng ký chủ tiến vào lăng mộ chưa biết, nhận được kỹ năng Khống chế Tinh thần!* *Kỹ năng này có thể khống chế những người có tinh thần lực thấp hơn ký chủ, dựa trên tinh thần lực của ký chủ.* *Keng!

Chúc mừng ký chủ hít thở trong lăng mộ chưa biết, nhận được Sức mạnh +5!* *Keng!

Chúc mừng ký chủ chống lại đòn tấn công tinh thần lực trong lăng mộ chưa biết, nhận được Tinh thần lực +5!* *Keng!

Chúc mừng ký chủ ở trong lăng mộ chưa biết…* Phương Ngôn vốn đang thắc mắc tại sao lần hạ mộ này lại không có bất kỳ phần thưởng nào.

Bây giờ hắn đã hiểu, nơi họ vào trước đó căn bản không phải là lăng mộ!

Sau cánh cửa đồng này mới là mộ huyệt thật sự!

Lần hạ mộ này hắn đã nhận được một kỹ năng thần cấp, một kỹ năng có thể khống chế người khác.

Lòng hiếu kỳ của Phương Ngôn trỗi dậy, hắn chậm rãi dùng tinh

thần lực khống chế Diệp Tử.

Diệp Tử vốn đang cầm bút ghi chép mọi thứ trong mộ vào sổ.

Đột nhiên cảm thấy tay mình không nghe lời sai khiến, trên bức vẽ mộ thất vừa hoàn thành, nó đã vẽ một con rùa!

Cô tức thì mếu máo nói: "Xong rồi, tay của tôi không nghe lời nữa, không phải tôi vẽ đâu!" "Thành tích của tôi!" Phương Ngôn sợ nhất là phụ nữ khóc, thấy Diệp Tử sắp rơi nước mắt, hắn lập tức thu lại kỹ năng Khống chế Tinh thần, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Vẽ không đẹp thì đừng tìm lý do chứ." Hoắc Tú Tú cười đến mức nghiêng ngả, nhìn bộ dạng giả vờ nghiêm túc của Phương Ngôn, cô hiểu chuyện này tám phần là do hắn gây ra.

Tuy không hiểu tại sao Phương Ngôn lại trêu chọc cô nhóc này, nhưng Hoắc Tú Tú biết, bây giờ là lúc nên giúp chồng mình giải vây.

"Bạn học Diệp Tử, không phải tôi nói đâu, chúng ta xuống mộ đều mang theo vũ khí, cô mang bút và sổ theo làm gì?" "Phải biết rằng, chuyện ở đây không thể để lộ ra ngoài đâu!" "Nếu không, quan gia sẽ tìm đến gây phiền phức!" "Nếu cô không muốn nửa đời sau bị quan gia giam lỏng, tôi khuyên cô không nên ghi chép nữa." "Hãy hủy trang vẽ đó đi!" "Chuyện ở đây, cứ coi như một giấc mơ là được rồi!" Nghe lời Hoắc Tú Tú, Diệp Tử rõ ràng có chút không cam lòng.

Sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ dùng ngọn đuốc yếu ớt đốt tờ giấy vẽ kia!

Chương 221

Khi tờ giấy bốc lên ánh lửa đỏ, sắp bị hủy diệt, ngọn lửa vốn màu đỏ bỗng biến thành màu xanh u ám!

Diệp Tử kinh hãi hét lớn: "Lửa biến thành màu xanh rồi!" Tiếng hét của cô lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Lúc này, sắc mặt Phương Ngôn tái mét, hắn chậm rãi nói: "Mọi người tụ lại gần tôi, Vũ ca bảo vệ bên sườn!" "Tiểu ca, anh phụ trách chăm sóc mấy cô gái!" "Thi biến rồi!" Diệp Tử nghe Phương Ngôn nói "thi biến", cả người đều sững sờ.

Nghiên cứu khảo cổ học, cô tự nhiên biết "thi biến" có nghĩa là gì.

Chỉ là đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thi biến.

Lúc này, trên cặp kính dày cộp của cô, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Cô không ngừng nhìn quanh, xem thi thể rốt cuộc sẽ chạy ra từ đâu.

Lúc này, Muộn Du Bình với vẻ mặt lạnh lùng chậm rãi nói: "Đừng nhìn, nếu không sẽ dễ bị tống tử bám lấy!" Nghe lời Muộn Du Bình, Diệp Tử theo phản xạ rụt cổ lại, sau đó giống như một con đà điểu, vùi đầu thật sâu.

Ngay khi Diệp Tử vừa làm xong những động tác đó, cỗ quan tài được mười hai bức tượng Tổ Vu nâng đỡ như các vì sao xoay quanh mặt trăng đột nhiên nổ tung.

Khi nhóm người Phương Ngôn nhìn thấy tống tử bước ra từ trong quan tài, sắc mặt ai nấy đều trở nên vô cùng khó coi!

Phương Ngôn thậm chí còn cắn môi đến chảy máu, vẻ mặt phẫn nộ gầm lên: "Bàn Tử, sao lại là cậu?" "Tại sao cậu lại ở trong quan tài

của lăng mộ Nam Hải?" "Tại sao lúc đầu lại phản bội tôi?" Chỉ là những câu hỏi của Phương Ngôn, Bàn Tử không hề có bất kỳ câu trả lời nào, thay vào đó cả người cậu ta đột nhiên trở nên hung hãn.

Tiếp đó, Phương Ngôn nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Lúc này Bàn Tử giống như trong truyện có chú ấn của Orochimaru, toàn thân biến thành hoa hòe hoa sói.

Nếu không phải khuôn mặt béo ú kia có thể chứng minh đây chính là Bàn Tử, Phương Ngôn còn tưởng mình đã lạc vào phim trường của một con BOSS nào đó.

Chỉ thấy thân thể Bàn Tử trở nên cao lớn vô cùng, hai tay ban đầu giờ đã biến thành sáu tay.

Trên người cậu ta mọc đầy vảy.

Sau lưng cũng mọc thêm hai cái cánh giống như cánh ruồi.

Thân dưới còn mọc ra một cái đuôi.

Hình dạng này khiến Hoắc Tú Tú và mấy cô gái khác phải trực tiếp che miệng, không dám phát ra một tiếng động nào.

Sắc mặt Phương Ngôn lúc này khó coi vô cùng, tại sao Bàn Tử lại biến thành thế này, hắn không có một chút manh mối nào.

Nhưng từ sát khí toát ra từ người Bàn Tử, Phương Ngôn hiểu rằng Bàn Tử này đáng sợ hơn gấp vạn lần so với Bàn Tử hay nói nhảm kia!

Thực lực Hạn Bạt trung kỳ của hắn cũng có thể cảm nhận được một chút nguy hiểm!

"Tiểu ca, anh đưa Tú Tú lui lại trước, rút khỏi nơi này đi!" "Thực lực của Bàn Tử bây giờ rất kinh khủng!" Nghe lời Phương Ngôn,

Muộn Du Bình không chút do dự, quay người đưa Hoắc Tú Tú chuẩn bị rời đi.

Thực ra dù Phương Ngôn không nói, anh cũng sẽ làm như vậy.

Muộn Du Bình tuy không phải là siêu cấp cường giả, nhưng đối với tống tử bình thường thậm chí là phi cương, anh cũng không để vào mắt.

Nhưng Bàn Tử bây giờ đã biến thành bộ dạng này, căn bản không thể tính là tống tử.

Dùng từ yêu ma để hình dung có lẽ thích hợp hơn!

Nhưng khi Muộn Du Bình vừa chuẩn bị rời đi, cánh cửa đồng đột nhiên đóng sầm lại.

Bây giờ họ đã bị nhốt hoàn toàn trong mộ thất này.

Phương Ngôn lúc này sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Hoắc Tú Tú đang ở đây, Phương Ngôn lo lắng dư chấn của trận chiến lát nữa sẽ làm cô bị thương.

Từ trạng thái hiện tại của Bàn Tử mà xem, trận chiến sắp tới, nếu không phải là hủy thiên diệt địa, thì cũng sẽ là đất rung núi chuyển.

"Vũ ca, giao Tú Tú cho anh chăm sóc, tôi đối phó Bàn Tử!" "Tôi để xem xem tên này rốt cuộc bị làm sao!" Hạng Vũ nghe lời Phương Ngôn, không nói một lời thừa, một cây Bá Vương thương nắm ngang trước ngực, ánh mắt nặng nề đứng trước mặt Hoắc Tú Tú.

Mặc dù trên người không toát ra bất kỳ sát khí nào, nhưng cái khí thế vạn phu mạc khai đó đủ để khiến người ta yên tâm.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Phương Ngôn chậm rãi rút ra Ám Dạ trường thương từ không gian dị giới.

Vẻ mặt lạnh lùng, hắn chậm rãi nói: "Mặc dù tôi không biết cậu

có nhận ra tôi không, nhưng Bàn Tử à, tôi với cậu!" "Tôi vẫn luôn coi cậu là anh em, là người nhà!" "Bất kể ai đã biến cậu thành thế này, tôi cũng sẽ vặn đầu hắn xuống!" Lời của Phương Ngôn khiến Bàn Tử đang không ngừng gào thét ở đó, thân thể đột nhiên dừng lại.

Sau đó Phương Ngôn nghe thấy giọng nói đứt quãng của Bàn Tử: "Đi, đi, đi mau, tôi sắp không khống chế được rồi!" "Mau đi đi, đây là một cái bẫy chết người được thiết kế cố ý cho cậu!" "Mau đi đi!" Phương Ngôn tuy cảm thấy giọng nói của Bàn Tử có chút kỳ lạ, nhưng nhìn thấy dòng huyết lệ trên mặt cậu ta, hắn tức thì phẫn nộ hét lớn: "Tôi không đi, mẹ nó tôi muốn xem xem, kẻ nào dám biến anh em của tôi thành thế này!" "Tôi sẽ moi gan của hắn ra xem rốt cuộc nó béo đến mức nào!" "Bàn Tử, xin lỗi, tôi lại phải đánh ngất cậu một lần nữa rồi!" Phương Ngôn vừa dứt lời, năng lượng trong cơ thể đột nhiên bùng nổ, toàn bộ khí thế chấn động đến mức vách tường mộ thất rung chuyển dữ dội.

Đây là lần đầu tiên Phương Ngôn bùng nổ toàn bộ, khí thế kinh khủng như vậy, không chỉ Hoắc Tú Tú chưa từng thấy, ngay cả Hạng Vũ, đối thủ từng đối đầu với hắn, cũng không ngờ Phương Ngôn đã đạt đến trình độ này.

"Ực!" Tiếng nuốt nước bọt của Diệp Tử vang lên, cô không ngờ một người có thể mạnh đến mức này!

Thực ra những lời cô nói với Phương Ngôn, nửa thật nửa giả!

Cô đúng là tiến sĩ khảo cổ học, nhưng cô còn có một thân phận khác, đó là giống như A Ninh, cùng thuộc một tổ chức sát thủ, và mật danh của cô là cấp cao nhất!

Cô còn có một bí mật sâu hơn, đó là hậu duệ của Thập Nhị Tổ Vu Huyền Minh!

Cô vẫn luôn ẩn mình ở An Lạc, chỉ gần đây mới được kích hoạt!

Nhiệm vụ đầu tiên sau khi được kích hoạt là ẩn nấp bên cạnh Phương Ngôn.

Cô đã có chút hiểu biết về sự mạnh mẽ của hắn.

Cô biết Phương Ngôn là người có lòng tốt, đặc biệt là chuyện phụ nữ bị bắt nạt, hắn là người không thể chịu đựng được nhất.

Thực ra hai người nước ngoài trên máy bay cũng là do cô sắp xếp.

Để Phương Ngôn tin tưởng, cô không tiếc để tổ chức sắp xếp hai tên ma cà rồng!

Diệp Tử để có thể thành công ẩn nấp bên cạnh Phương Ngôn, đã không từ thủ đoạn!

Thậm chí bịa ra một câu chuyện hoang đường về văn minh thời đại trước để lừa Phương Ngôn xuống lăng mộ này.

Chỉ là cô không ngờ, kế hoạch tuy diễn ra như dự liệu, Phương Ngôn đã xuống mộ, cũng đã gặp được sát thủ giấu mặt mà Cừu Đức Khảo nói, nhưng thực lực của Phương Ngôn có phải hơi quá đáng sợ rồi không?

Chân thân của cô dù có đáng sợ cũng chưa chắc là đối thủ của Phương Ngôn!

Nhân thủ mà Cừu Đức Khảo sắp xếp, thật sự có thể giải quyết được Phương Ngôn sao?

Diệp Tử bây giờ vô cùng nghi ngờ, nhưng cô phải ngụy trang, ngụy trang thành một nghiên cứu sinh tiến sĩ khảo cổ nhát gan sợ phiền phức!

Kỹ năng diễn xuất này, từ năm bảy tuổi, cô đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh rồi.

Chỉ là khi cô đang tiến lại gần chỗ Muộn Du Bình, Hạng Vũ đã

dùng một cây trường thương ngăn cô lại.

Chương 222

Giọng điệu vô cùng lạnh lùng nói: "Phương Ngôn tâm địa thiện lương, nhưng ta thì không!" "Loại phụ nữ nhiều tâm kế như cô, Hạng Vũ ta cả đời này đã thấy quá nhiều rồi!" "Tuy không hiểu, thực lực yếu như vậy, tại sao lại tiếp cận chúng ta, nhưng ta biết, cô chắc chắn không có ý tốt!" "Cho nên, tự sinh tự diệt đi!" Lời của Hạng Vũ khiến Diệp Tử như bị sét đánh! 【Mẹ kiếp, Hạng Vũ ca, Bá Vương đại ca, anh đang đùa với tôi đấy à?】 【Anh không thấy hai người kia đang như quái vật sao?】 【Bảo tôi tự sinh tự diệt, chẳng khác nào bảo tôi đi chết đi!】 Chỉ là những lời này, Diệp Tử không dám nói ra.

Nếu không cô không chút nghi ngờ, nếu tiến thêm một bước nữa, cây Bá Vương thương của Hạng Vũ có trực tiếp đâm xuyên tim cô hay không.

Vì vậy, cô vẻ mặt khổ sở nói: "Hiểu lầm tôi rồi, tôi thật sự chỉ là một sinh viên khảo cổ bình thường thôi!" "Nếu không tin, ngài có thể gọi điện cho giáo sư của tôi, giáo sư của tôi là nhà khảo cổ học nổi tiếng ở An Lạc!" "Có thể chứng minh, tôi thật sự là người An Lạc!" Khi Diệp Tử nói câu này, thậm chí còn dùng cả giọng điệu nức nở.

Chỉ là Hạng Vũ vẫn không hề động lòng, cả người vẻ mặt âm trầm nhìn cô.

Giống như đang nói, tiến thêm một bước nữa, sẽ tiễn cô rời khỏi thế giới này vĩnh viễn!

Diệp Tử biết ở chỗ Hạng Vũ không nói lý được, lập tức quay sang Phương Ngôn hét lớn: "Phương đại ca, cứu em với, bảo Hạng Vũ đại nhân cũng bảo vệ em đi, nếu không em chết chắc mất!" Diệp Tử không ngờ, những lời lạnh lùng tiếp theo của Phương Ngôn cũng

khiến cô kinh hãi.

Cô không hiểu mình đã lộ sơ hở từ lúc nào!

"Cả đời này, tôi ghét nhất là sự phản bội!" "Huống chi là loại người, ngay từ đầu đã mang mục đích không trong sáng để ẩn nấp bên cạnh tôi!" "Nếu không có người bảo vệ, cô sẽ chết sao!" "Vậy thì đi chết đi!" Diệp Tử lúc này hoàn toàn tuyệt vọng, cô biết tiếp tục ngụy trang cũng chỉ thêm trò cười.

Sau đó, khí chất cả người cô đều thay đổi, từ một dáng vẻ thư sinh rụt rè biến thành một người phụ nữ mạnh mẽ và quyết đoán.

Sau đó, cô chậm rãi đi về phía Bàn Tử.

Nếu đã không thể ẩn nấp ở phía Phương Ngôn, cô chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ một phía khác.

Nhưng một chuyện không ngờ đã xảy ra, vào khoảnh khắc cô đến gần Bàn Tử, cái đuôi khổng lồ của Bàn Tử, giống như một cây trường thương, hung hăng đâm về phía Diệp Tử.

Chỉ là đòn tấn công này của Bàn Tử, không những không gây thương tích cho Diệp Tử, ngược lại còn làm bắn tung tóe một mảng nước lớn.

Trên đuôi của Bàn Tử lập tức đóng một lớp băng sương dày.

Sự thay đổi này khiến Phương Ngôn cũng kinh ngạc.

"Thật không ngờ, thực lực của cô cũng mạnh như vậy!" "Thật khiến tôi kinh ngạc đấy, nói đi, cô rốt cuộc là thứ gì?" "Tại sao lại dẫn tôi vào lăng mộ này?" Diệp Tử nghe lời Phương Ngôn, trước tiên cười khẩy một tiếng, sau đó cả khuôn mặt trở nên âm trầm.

Giọng điệu lạnh lùng chậm rãi nói: "Rốt cuộc không phải là hậu duệ Tổ Vu thật sự, do con người tạo ra không được rồi, nếu anh đã

phát hiện ra, vậy tôi cũng không giấu giếm nữa, sự xuất hiện của anh khiến kế hoạch của tôi gặp nhiều khó khăn, cho nên tôi không thể không ra mặt!" "Dựa vào mấy tên lâu la kia, không thể gây thương tích cho anh được!" "Nhưng có một điểm tôi rất tò mò, từ lúc nào, anh phát hiện ra tôi là nội gián?" "Tôi cảm thấy màn trình diễn của tôi, không có một chút sơ hở nào, sao anh có thể nhìn ra được?" Phương Ngôn ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Tử và Bàn Tử, chậm rãi nói: "Thực ra rất đơn giản, một nghiên cứu sinh tiến sĩ còn đang đi học, làm sao có thể có tiền mua vé khoang hạng nhất trị giá hơn một trăm vạn chứ?" "Đừng nói với tôi mấy lời vớ vẩn như gia cảnh cô ưu việt, phải biết rằng nếu muốn bắt chước, trước tiên hãy học cái gọi là bệnh công chúa đi!" "Còn hai tên ma cà rồng kia, tuy miệng lưỡi lả lơi, nhưng tôi có thể nhìn thấy trong mắt chúng sự tôn kính đối với cô!" "Còn một điểm chí mạng nhất, cũng là điểm khiến tôi nghi ngờ nhất, đó là một người phụ nữ như cô, phải là người đàn ông mù mắt thế nào mới để ý đến chứ?" "Cô hoàn toàn không hiểu thẩm mỹ của đàn ông." "Vợ của tôi, người nào mà không phải mỹ nhân xinh đẹp như hoa, hai tên ma cà rồng kia lại chọn một cái sân bay để buông lời lả lơi, có thể thấy là cố ý!" "Đó là khổ nhục kế mà cô bày ra!" "Trước đó tôi chỉ đùa với cô một chút thôi, mục đích chính là để cô dẫn tôi vào lăng mộ này!" "Bởi vì nếu không có người dẫn đường, không chừng tôi sẽ gặp vấn đề.

Nhưng nếu cô dẫn đường, thì sẽ khác, bởi vì các người đều cùng một phe!" Nghe những lời chế giễu như vậy của Phương Ngôn, Diệp Tử chỉ cảm thấy cả người sắp tức điên!

Nụ cười lạnh lùng ban đầu cũng không thể duy trì được nữa.

Cả khuôn mặt bây giờ khó coi đến cực điểm.

Cô hoàn toàn không ngờ, lại để lộ nhiều sơ hở như vậy.

Cũng không ngờ màn kịch khổ nhục kế của hai tên ma cà rồng lại là sơ hở lớn nhất.

Hai tên ma cà rồng đó chết không oan!

Nếu chuyện đã hoàn toàn bại lộ, Diệp Tử cũng không thèm diễn nữa.

Sau đó, Phương Ngôn nhìn thấy "sân bay" ban đầu của Diệp Tử dần dần nở ra!

Gương mặt cô cũng đang trở nên xinh đẹp một cách nhanh chóng.

Khi Diệp Tử biến thành một mỹ nữ thân người mặt chim, Phương Ngôn lớn tiếng khen ngợi: "Nếu lúc đó cô giữ nguyên bộ dạng này để tiếp cận tôi, không chừng đã để cô thành công rồi." "Nhưng cứ phải diễn kịch vớ vẩn, không biết kỹ năng diễn xuất của mình tệ đến mức nào à?" Lúc này Diệp Tử thân người mặt chim, hai bên tai mỗi bên treo một con rắn xanh, tạo hình này khiến Phương Ngôn chỉ cảm thấy sáng mắt lên, nhưng nhiều hơn là kinh hãi!

Hình thái này, Phương Ngôn hiểu rằng thân phận thật sự của Diệp Tử có lẽ là một trong Thập Nhị Tổ Vu, Huyền Minh.

Dù không phải Huyền Minh thật sự, thì cũng là hậu duệ!

Hình thái của Bàn Tử lại giống hệt với Cường Lương, cũng là một trong Thập Nhị Tổ Vu!

Sự thay đổi này khiến Phương Ngôn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hắn rõ ràng xuyên không đến xã hội hiện đại, tại sao lại gặp phải những chuyện huyền ảo như vậy chứ?

Nhưng bây giờ tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, hắn có thể chiến thắng được sự kết hợp của Bàn Tử và Diệp Tử không? … Thực ra bây giờ Phương Ngôn cũng đã gần

như hiểu tại sao Bàn Tử lại biến thành thế này.

Xi Vưu là một Vu tộc thượng cổ, một thân vu thuật kinh thiên động địa!

Bàn Tử có lẽ đã bị hậu chiêu mà Xi Vưu để lại làm hại.

Bây giờ xuất hiện hai trong Thập Nhị Tổ Vu, vậy mười Tổ Vu còn lại ở đâu?

Tên Xi Vưu đó, rốt cuộc đã để lại bao nhiêu hậu chiêu trên thế giới này!

Hạt Ngũ Bảo Dạ Quang Châu cuối cùng đang ở trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, liệu ở đó có những chuyện kinh khủng hơn đang chờ đợi hắn không?

Tên Cừu Đức Khảo kia rốt cuộc có thân phận gì?

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ những chi tiết này, Diệp Tử cũng không biết đã nói gì với Bàn Tử.

Chỉ thấy cả người Bàn Tử đột nhiên tấn công về phía Phương Ngôn.

Tốc độ nhanh đến mức Phương Ngôn không ngờ tới!

Sau đó, thân thể Phương Ngôn đột nhiên bị đuôi của Bàn Tử quất bay, ngay cả Thiên Cương Tráo cũng bị một đuôi của Bàn Tử đánh vỡ!

Cảnh Phương Ngôn bị đánh bay khiến Hoắc Tú Tú cả khuôn mặt sợ hãi đến trắng bệch!

Đây là lần đầu tiên cô thấy Phương Ngôn chật vật như vậy.

Chỉ trong một hiệp đã rơi vào thế hạ phong, mà đây mới chỉ là đòn tấn công của một mình Bàn Tử.

Diệp Tử thân người mặt chim bên cạnh còn chưa bắt đầu tấn công!

“Phương Ngôn, anh sao rồi?

Có sao không?” Hoắc Tú Tú không nhịn được, lo lắng hỏi.

Phương Ngôn chậm rãi rời khỏi vách tường, quay sang Hoắc Tú Tú nở một nụ cười, nói: “Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi!” Nói xong, cả khuôn mặt trở nên khó coi, hắn chậm rãi nhìn Bàn Tử, trong mắt tràn đầy sự day dứt!

Hắn có thể giết Bàn Tử, nhưng bảo Phương Ngôn tự tay giết anh em của mình, hắn có chút do dự.

Muộn Du Bình nhận ra sự day dứt của Phương Ngôn, sau đó chậm rãi nói: “Phương Ngôn, thực ra trạng thái hiện tại của Bàn Tử có lẽ là bị vu thuật khống chế!” “Chỉ cần đánh ngất cậu ta, Bàn Tử có lẽ sẽ biến trở lại hình dạng ban đầu, lúc đó tôi có thể làm rõ tại sao Bàn Tử lại biến thành thế này!” Nghe lời Muộn Du Bình, sắc mặt Phương Ngôn dần trở nên ngưng trọng.

Chỉ cần biết Bàn Tử bây giờ có thể hồi phục là được rồi, tuy đánh ngất khó hơn đánh chết.

Chương 223

Nhưng không cần phải làm chuyện giết hại anh em, Phương Ngôn không sợ phiền phức!

Chỉ là trước khi đánh ngất Bàn Tử, Phương Ngôn quyết định giải quyết Huyền Minh do Diệp Tử hóa thành trước!

Dù sao từ cuộc giao thủ với Bàn Tử vừa rồi, thực lực của hắn dường như mạnh hơn Bàn Tử một chút!

Nhưng Huyền Minh này dường như đối với kỹ xảo chiến đấu lại như một tờ giấy trắng, có một thân thực lực mà không biết sử dụng!

Chuyện quan trọng nhất là, sau khi Phương Ngôn giết chết Huyền Minh, sẽ nhận được phần thưởng của hệ thống.

Chỉ cần giết Huyền Minh, thực lực của hắn sẽ tiến thêm một bước nữa!

Để không làm tổn thương Bàn Tử, giải trừ trạng thái vu thuật cho cậu ta, sẽ dễ dàng hơn!

Sau khi có kế hoạch tác chiến, Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp vận chuyển Lăng Ba Vi Bộ trong mộ thất.

Đồng thời dùng Luân Hồi Chỉ bao bọc Ám Dạ trường thương, không ngừng đâm về phía Diệp Tử.

Chỉ là Diệp Tử phiền phức hơn nhiều so với tưởng tượng, chỉ một tấm khiên phòng hộ làm bằng nước đã chặn được đòn tấn công của Phương Ngôn.

Trong lúc Phương Ngôn tấn công, Bàn Tử cũng không hề nhàn rỗi.

Cậu ta dường như không quan tâm đến Muộn Du Bình và mấy

người kia, một lòng giải quyết Phương Ngôn.

Phương Ngôn lúc này bị động vô cùng!

Không chỉ phải tấn công, đồng thời phải chống đỡ đòn tấn công của Bàn Tử.

May mắn là thực lực của Diệp Tử không nằm ở phương diện tấn công.

Năng lực chủ yếu của cô thiên về phòng thủ, dựa vào nước và băng để phòng thủ!

Sau khi Phương Ngôn lại một lần nữa bị Bàn Tử đánh bay, sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi.

Bởi vì nhiệt độ trong mộ thất thấp đến đáng sợ.

Hoắc Tú Tú và ba người phụ nữ khác phải ôm nhau để sưởi ấm.

Diệp Tử trông như không có kỹ năng chủ động nào, nhưng chỉ riêng việc bị động giảm nhiệt độ này, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được!

Cho nên phải tìm cách tốc chiến tốc thắng!

Phương Ngôn trước đó khi nhận được kỹ năng Khống chế Tinh thần đã đùa với Diệp Tử một chút.

Lúc đó hắn quả thực đã khống chế được cô.

Vậy thì tiếp theo chỉ cần có thể khống chế được Diệp Tử, trận chiến sau đó của Phương Ngôn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Tử hiển nhiên cũng biết, mục tiêu mà Phương Ngôn muốn đối phó là mình.

Cho nên cô không ngừng nói những lời mà Phương Ngôn không hiểu, đang giao tiếp với Bàn Tử!

Cố gắng lợi dụng Bàn Tử để ngăn cản Phương Ngôn tấn công!

Chỉ là tên Bàn Tử này tuy lực tấn công mạnh, nhưng tốc độ lại không nhanh bằng Phương Ngôn.

Cho nên Phương Ngôn hiện tại đang dắt Bàn Tử đi vòng vòng như dắt chó!

Vị trí mà trường mâu tấn công luôn là Diệp Tử.

"Phương Ngôn, tôi thừa nhận anh rất lợi hại, chỉ là đòn tấn công của anh đối với tôi vô hiệu?" "Thử nhiều lần như vậy rồi, chưa từ bỏ sao?" "Phòng ngự của tôi là mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu!" "Cho nên đừng tốn công vô ích nữa, phải biết rằng ở dưới biển, tôi tuyệt đối là vua!" "Nhìn cô vợ nhỏ của anh đi, không bao lâu nữa tất cả đều sẽ chết cóng!" "Lúc đó, nơi này sẽ là nơi chôn cất cuối cùng của các người!" Trong lúc Diệp Tử đang cười ngạo mạn, Phương Ngôn sử dụng kỹ năng Khống chế Tinh thần.

Khi kỹ năng khống chế được Diệp Tử, chỉ thấy Diệp Tử đang cười ngạo mạn bỗng nhiên như bị nghẹn lại.

Lớp phòng ngự mà cô luôn tự hào vào khoảnh khắc này như ngói vỡ đất lở, sụp đổ trong nháy mắt!

Ám Dạ trường thương của Phương Ngôn hung hăng đâm vào đầu Diệp Tử.

Một lỗ máu to bằng cái bát xuất hiện trên trán cô.

Mặc dù đã gây ra thương tích như vậy cho Diệp Tử, nhưng sắc mặt Phương Ngôn lại không hề vui mừng.

Hệ thống không có bất kỳ âm thanh thông báo nào, từ đó có thể thấy Diệp Tử căn bản chưa chết!

Nhưng đòn tấn công vừa rồi của Phương Ngôn không phải không

có chút hiệu quả nào, ít nhất đã khiến Bàn Tử trong khoảnh khắc này tỉnh táo lại.

Chỉ nghe thấy Bàn Tử dùng giọng nói vô cùng kinh khủng gào thét: "Tử huyệt của Tổ Vu ở trong đan điền, những nơi khác không có hiệu quả!" "Cháu trai lớn, giết tôi đi, tôi không muốn biến thành con quái vật này!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn vẻ mặt âm trầm không nói gì, trường thương trong tay không chút do dự trực tiếp đâm vào đan điền của Diệp Tử. *Keng!

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt một trong Thập Nhị Tổ Vu, Huyền Minh, nhận được tiến hóa Lăng Ba Vi Bộ!* *Keng!

Chúc mừng Lăng Ba Vi Bộ của ký chủ tiến hóa thành Chỉ Xích Thiên Nhai!* *Chỉ Xích Thiên Nhai là tồn tại đỉnh cao nhất trong các kỹ năng thân pháp, truyền thuyết nói rằng chỉ cần một khoảnh khắc là có thể đến được nơi muốn đến!* Phương Ngôn thử thân pháp này, phát hiện phạm vi chỉ có một trăm mét, căn bản không giống như hệ thống giới thiệu, muốn đi đâu thì đi đó!

Sau khi giết chết Huyền Minh do Diệp Tử hóa thành, Bàn Tử chỉ tỉnh táo trong một thời gian ngắn, sau đó cả người lại trở nên cuồng loạn.

Tốc độ vốn là điểm yếu của Bàn Tử, Lăng Ba Vi Bộ trước kia Bàn Tử đã không theo kịp, huống chi bây giờ là Chỉ Xích Thiên Nhai.

Chỉ thấy Phương Ngôn tay cầm trường thương, lúc thì xuất hiện sau lưng Bàn Tử, lúc thì xuất hiện trên đầu cậu ta.

Mỗi một đòn tấn công đều nhắm vào gáy của Bàn Tử.

Phương Ngôn muốn đánh ngất Bàn Tử hoàn toàn, đây là cách hiệu quả nhất.

Cuối cùng, sau khi đập hơn trăm lần, thân thể khổng lồ của Bàn

Tử ngã xuống đất.

Sau đó, Phương Ngôn phát hiện thân thể của Bàn Tử đang biến trở lại hình dạng con người bình thường với tốc độ mắt thường có thể thấy!

Lúc này, Muộn Du Bình chậm rãi nói: "Phương Ngôn, nhỏ một giọt tinh huyết của cậu vào cơ thể Bàn Tử!" "Để Xi Vưu không thể khống chế cậu ta được nữa, nếu không, Bàn Tử sẽ bị Xi Vưu khống chế!" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn không chút do dự, từ vị trí trái tim ép ra một giọt tinh huyết, chậm rãi đưa vào cơ thể Bàn Tử!

Sau đó, Phương Ngôn nhìn thấy thân thể Bàn Tử không ngừng run rẩy.

Cơ thể cậu ta cũng không ngừng phồng lên, gân xanh toàn thân nổi hết lên.

Phương Ngôn nhìn cường độ nổi gân của Bàn Tử, còn sợ toàn bộ kinh mạch của cậu ta sẽ vỡ tung.

Dù có sống sót cũng sẽ thành phế nhân.

Sau khi Bàn Tử vật lộn nửa giờ, cuối cùng hoàn toàn bất động.

Phương Ngôn mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 224

Lúc này, Muộn Du Bình chậm rãi đi đến bên cạnh Phương Ngôn, nói: "Phương Ngôn, cậu có phát hiện vị trí tay của mười hai bức tượng Tổ Vu này có chút kỳ lạ không?" Nghe lời Muộn Du Bình, Phương Ngôn quay đầu nhìn về phía mười hai bức tượng Tổ Vu, tức thì cũng phát hiện những bức tượng này quả thực có chút kỳ lạ.

Tay của chúng tuy cùng nâng một cỗ quan tài, nhưng ánh mắt của tất cả Tổ Vu đều nhìn về một góc tường.

Nếu mỗi bức tượng nhìn về một hướng khác nhau, Phương Ngôn cũng sẽ không thấy kỳ lạ, nhưng mười hai bức tượng cùng nhìn về một góc, điều đó cho thấy có vấn đề.

Nơi đó tuyệt đối có thứ gì đó, hoặc nơi đó thực ra là nơi mà người xây dựng đã cố ý tạo ra.

Bất kể vì lý do gì, Phương Ngôn đều quyết định đi xem thử, xem ở đó rốt cuộc có thứ gì!

Theo ánh mắt của mười hai Tổ Vu nhìn đến, Phương Ngôn phát hiện một cơ quan.

Khi hắn chuẩn bị mở cơ quan đó, liền nghe thấy giọng nói lo lắng của Bàn Tử vang lên: "Cháu trai lớn, đừng động vào!" "Ở đó có thứ còn đáng sợ hơn, tôi không phải là đối thủ của nó!" Nghe lời Bàn Tử, Phương Ngôn theo phản xạ quay đầu hỏi: "Bên trong có thứ gì?" Khi Phương Ngôn và Bàn Tử bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy vô cùng khó xử.

Bàn Tử dù sao trước đó đã phản bội Phương Ngôn, bây giờ lại được Phương Ngôn cứu, dù tính cách có mặt dày đến đâu, cũng cảm thấy khó xử!

Huống chi là Phương Ngôn.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, coi như chưa từng xảy ra cũng không thể.

Phương Ngôn quyết định hỏi Bàn Tử trước, tại sao lại làm như vậy!

Muộn Du Bình nhận ra sự khó xử giữa Phương Ngôn và Bàn Tử, quyết định phá vỡ thế bế tắc này.

"Bàn Tử, cậu có thể giải thích tại sao lúc đầu lại trộm chìa khóa của Phương Ngôn không?" "Tại sao lại biến Ngô Tam Tỉnh thành tống tử!" "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Nếu cậu coi tôi là anh em, thì hãy khai báo tất cả mọi chuyện đi!" Nghe lời Muộn Du Bình, Bàn Tử chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài trên khóe mắt.

Sau một hồi im lặng, Bàn Tử chậm rãi nói: "Thực ra tôi đã bị Cừu Đức Khảo khống chế từ những năm tám mươi rồi!" "Tôi bị khống chế thực ra cũng vì Lão Hồ, lúc đó hai chúng tôi mới đến phương Tây, lạ nước lạ cái!" "Tính cách của Lão Hồ khá bướng, thuộc loại chết vì sĩ diện.

Dương tiểu thư tốt như vậy, Lão Hồ lại không đồng ý ở bên cô ấy." "Sau đó tôi gây chuyện ở phương Tây, Lão Hồ bị người ta giữ lại!" "Lúc tôi mang tiền chuộc đến cứu Lão Hồ, phát hiện đối phương căn bản không phải vì tiền!" "Đó là lần đầu tiên tôi gặp Cừu Đức Khảo!" "Bởi vì Lão Hồ đã phá quán của người ta, làm hỏng không ít đồ cổ, giá bồi thường là trên trời." "Những năm tám mươi, tôi lấy đâu ra tiền mà bồi thường chứ!" "Sau đó Cừu Đức Khảo nói với tôi, chỉ cần tôi giúp hắn làm một việc, món nợ sẽ được xóa bỏ." "Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của hắn!" "Nơi tôi đến là Vân Đỉnh Thiên Cung, ở đó tôi bị một con rắn khổng lồ cắn một miếng!" "Sau đó cả người tôi biến thành thế này, trong đầu xuất

hiện thêm một chủ nhân!" "Người này, tôi không biết là ai, nhưng tôi không thể nảy sinh một chút ý nghĩ phản bội nào.

Ngay cả việc thầm mắng hắn một câu cũng không được!" "Lão Hồ cũng vì giúp tôi giải trừ lời nguyền này mà cuối cùng chết trong lăng mộ!" "Sau đó Cừu Đức Khảo nói với tôi, chỉ cần tôi giúp hắn hoàn thành một việc, hắn sẽ nhờ chủ nhân đứng sau phục sinh Lão Hồ!" "Chuyện sau đó, các cậu cũng biết rồi, tôi được sắp xếp ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung để chờ một người biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật!" "Không ngờ tôi lại chờ nhiều năm như vậy!" "Những ngày ở trong mộ, tôi mỗi ngày đều sống trong mơ hồ, một lòng chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó để Lão Hồ phục sinh.

Nhưng khi tiếp xúc với cậu, tôi phát hiện tôi thật sự đã thích cậu." "Tôi coi cậu là anh em, giống như Lão Hồ vậy!" "Tôi không nỡ lừa dối cậu, nhưng tôi không thể nói ra thông tin của người đó, ngay cả thông tin của Cừu Đức Khảo, tôi cũng không thể nói ra!" "Cách đây không lâu, Cừu Đức Khảo tìm đến tôi, bảo tôi trộm chìa khóa của cậu." "Lúc đó trong lòng tôi vô cùng tuyệt vọng, nhưng tôi không thể từ chối yêu cầu của Cừu Đức Khảo, cho nên tôi chỉ có thể làm như vậy." Khi Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục nói, Hạng Vũ đột nhiên lên tiếng: "Phương Ngôn!

Trong cơ thể cậu ta có hai linh hồn!" Hạng Vũ đột nhiên xen vào khiến Phương Ngôn và những người khác đều sững sờ, họ quay đầu nhìn Hạng Vũ.

Ngay lúc này, tay của Bàn Tử đã hung hăng đâm vào tim của Phương Ngôn!

Sự thay đổi đột ngột này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi!

Hoắc Tú Tú càng bị cảnh tượng này làm cho sững sờ.

Nước mắt không ngừng chảy xuống!

Muộn Du Bình và Hạng Vũ phẫn nộ chém vũ khí trong tay về phía Bàn Tử.

Nhưng đòn tấn công của họ, căn bản không thể gây thương tích cho Bàn Tử.

Lúc này, khuôn mặt của Bàn Tử từ từ thay đổi diện mạo.

Người này không ai khác, chính là Ngô Tam Tỉnh đã bị Ngô Thiên Chân hỏa táng!

Mọi người không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Tại sao Ngô Tam Tỉnh lại xuất hiện ở đây.

"Phương lão bản, bất ngờ không?" "Cậu cái gì cũng tốt, chỉ là lòng dạ quá lương thiện, làm nghề của chúng ta, người có lòng tốt thường sẽ chết rất thảm!" "Ví dụ như bây giờ!" "Nếu không phải cậu dùng máu để áp chế linh hồn của Bàn Tử, tôi cũng không ra được!" Phương Ngôn nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Ngô Tam Tỉnh, trong mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Nếu vừa rồi Bàn Tử đã ra đòn chí mạng, vậy thì Phương Ngôn tuyệt đối sẽ đau lòng chết mất!

Nhưng người này lại là Ngô Tam Tỉnh, vậy thì Phương Ngôn chỉ cảm thấy may mắn.

Bởi vì lát nữa lại có thể cộng thêm kỹ năng!

Về phần vết thương xuyên tim, Phương Ngôn không hề để trong lòng.

Sớm đã có được hiệu ứng tích huyết trọng sinh khi nhận được huyết mạch cấp Tướng Thần.

Nhưng hiệu ứng này cũng chỉ có một mình Phương Ngôn biết.

Cho nên bây giờ Ngô Tam Tỉnh đang vô cùng ngạo mạn cười lớn: "Phương Ngôn, thực ra tôi khá khâm phục cậu, một chàng trai trẻ tuổi có thể có thành tựu như vậy." "Nhưng đáng tiếc, cậu làm việc quá tuyệt tình!" "Có những chuyện cậu không nên đụng vào, ngoan ngoãn làm một người bình thường cả đời không phải rất tốt sao?" "Cứ phải chen chân vào chuyện lớn này, tưởng rằng có chút thực lực là có thể làm càn sao?" "Thực ra cậu không biết đâu, thế giới này đáng sợ hơn cậu tưởng tượng nhiều!" Phương Ngôn giả vờ ho ra hai ngụm máu, ra vẻ bị thương nặng.

Mục đích của hắn là muốn moi thêm thông tin từ miệng Ngô Tam Tỉnh.

Bây giờ những bí ẩn thực sự quá lớn, những người bình thường có quan hệ đặc biệt tốt với hắn, từng người một đều chọn phản bội.

Thậm chí Ngô Tam Tỉnh có thể linh hồn xuất khiếu, để linh hồn của mình ký sinh trong cơ thể Bàn Tử, mà Phương Ngôn căn bản không phát hiện thi thể của Ngô Tam Tỉnh đã thiếu linh hồn!

Thao tác thần kỳ như vậy khiến Phương Ngôn hoàn toàn hiểu ra, không chỉ Cừu Đức Khảo đã cài nội gián ở chỗ hắn!

Thậm chí nội gián mà Cừu Đức Khảo cài cắm ở đây còn nhiều hơn.

Cừu Đức Khảo, lão cáo già này, là kẻ địch mà Phương Ngôn cũng không thể không khâm phục sự lợi hại của hắn.

Nắm bắt nhân tính đến tận cùng.

Chẳng trách A Ninh trước đó lại bị lộ, hóa ra đều là do nội gián bên cạnh tiết lộ thông tin ra ngoài.

"Các người định phục sinh Xi Vưu sao?" "Phục sinh tên đó, đối với các người có lợi gì không?" Ngô Tam Tỉnh nghe lời Phương

Ngôn, cười lớn nói: “Phục sinh Xi Vưu đại nhân, vẫn luôn là trọng trách của Ngô gia chúng ta!” “Tại sao chúng ta lại muốn phục sinh ngài ấy ư?” “Nếu không phải lúc đầu Hoắc Tiên Cô đã cướp đi thứ trong mộ, Xi Vưu đại nhân đã sớm phục sinh rồi!” Phương Ngôn nghe đến đây, cả người đều sững sờ, mục đích thật sự của Ngô gia là để phục sinh Xi Vưu sao?

Vậy trong Lão Cửu Môn có những gia tộc nào cũng đang làm chuyện này?

Phương Ngôn cảm thấy lời của Ngô Tam Tỉnh không thể tin được, hoặc là Ngô Tam Tỉnh này cũng có thể là giả.

Chỉ là bây giờ bất kể là thật hay giả, Phương Ngôn đều quyết định xử lý hắn trước!

Lợi dụng thân thể của Bàn Tử để làm hại mình!

Chỉ có cái chết mới có thể rửa sạch nỗi sỉ nhục này!

Phương Ngôn cuối cùng trước khi giết Ngô Tam Tỉnh này, lại thăm dò một lần nữa!

“Ngươi một chút cũng không lo lắng đến sự sống chết của Thiên Chân sao?” “Lúc đầu tôi thật sự nên đưa Thiên Chân vào lăng mộ này, không chừng có thể tiễn đưa tam thúc của cậu một đoạn đường!” “Ngươi có nhớ Ngô Thiên Chân đã mất một cánh tay ở đâu không?” Lý do Phương Ngôn muốn thăm dò thêm một lần nữa là vì hắn nghi ngờ Ngô Tam Tỉnh này cũng không phải là thật.

Nếu Ngô gia thật sự lấy việc phục sinh Xi Vưu làm mục đích.

Vậy thì Ngô Tam Tỉnh có rất nhiều cơ hội để hoàn thành.

Ngô Tam Tỉnh quen biết Muộn Du Bình sớm hơn Phương Ngôn.

Muộn Du Bình tuy tính cách có chút nội tâm, nhưng đôi mắt đó lại

vô cùng sắc sảo.

Chương 225

Nếu Ngô Tam Tỉnh thật sự ôm mục đích cuối cùng là phục sinh Xi Vưu, vậy thì Muộn Du Bình không thể không nhận ra.

Câu hỏi của Phương Ngôn, Ngô Tam Tỉnh trả lời ấp úng.

Tức thì khiến Phương Ngôn xác định Ngô Tam Tỉnh này không phải là Ngô Tam Tỉnh thật.

Ngô Tam Tỉnh không thể không biết cháu trai Thiên Chân của mình đã mất cánh tay ở đâu.

Bởi vì chuyện đó, Phương Ngôn và Ngô Tam Tỉnh đã trao đổi nhiều lần.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Căn bản không phải là Ngô Tam Tỉnh!" "Ngô Tam Tỉnh thật sự sẽ không thể không quan tâm đến tình hình của Thiên Chân!" Nghe lời Phương Ngôn, Ngô Tam Tỉnh giả trước tiên sững sờ, sau đó vẻ mặt âm trầm xuống, chậm rãi nói: "Ta là Ngô Tam Tỉnh, chỉ là ta là phân thân ở Vân Đỉnh Thiên Cung mà thôi!" "Bây giờ bản tôn đã chết, ta là phân thân tự nhiên là Ngô Tam Tỉnh thật sự, không phải sao?" Phương Ngôn lúc này sắc mặt khó coi đến cực điểm!

Ngô Tam Tỉnh gián tiếp cũng nhắc nhở Phương Ngôn, Bàn Tử cũng từng đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Vậy Bàn Tử trước mắt này có phải cũng là phân thân không?

Đang diễn kịch cùng với Ngô Tam Tỉnh.

Lần này Phương Ngôn quyết định xử lý thân thể Cường Lương này trước rồi nói sau.

Bất kể bên trong thân thể này rốt cuộc là Bàn Tử hay Ngô Tam Tỉnh.

Phương Ngôn đều không để tên này đùa giỡn nữa.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, là Phương Ngôn cảm thấy khí tức của Bàn Tử này có chút không đúng.

Thiếu đi cái khí tức bỉ ổi đó.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Phương Ngôn tay cầm Ám Dạ trường thương, không ngừng tấn công mạnh mẽ vào thân thể Cường Lương.

Chỉ trong ba phút, Phương Ngôn một thương ghim thân thể Ngô Tam Tỉnh giả lên tường, vẻ mặt không cam lòng của Ngô Tam Tỉnh giả tức thì xuất hiện trên mặt.

Sau đó, Phương Ngôn nhìn thấy trên khuôn mặt của thân thể Cường Lương, hình ảnh của Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh không ngừng thay đổi.

Thậm chí hình ảnh của Lão Hồ cũng xuất hiện.

Vào khoảnh khắc này, Phương Ngôn xác định Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh đều là giả.

Những người này đều là phân thân, hoặc là Cường Lương này vốn là một tập hợp thể của mấy phân thân.

Sau khi xác định, Phương Ngôn không chút do dự, vận chuyển Luân Hồi Chỉ.

Hung hăng đâm vào đan điền của Cường Lương. *Keng!

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt một trong Thập Nhị Tổ Vu, Cường Lương, nhận được cấp độ Thiên Cương Tráo +1!* *Thiên Cương Tráo đạt đến cấp trung cấp!* Sau khi Phương Ngôn giết chết một trong Thập Nhị Tổ Vu, Cường Lương, Muộn Du Bình chậm rãi đi tới

nói: “Tôi cảm thấy bí cảnh của Trương gia sắp có chuyện rồi.” “Hình xăm kỳ lân trên người tôi đang đỏ lên.

Tôi phải nhanh chóng tìm đủ Ngũ Bảo, sau đó đến bí mật của Trương gia xem thử.” “Tôi nghi ngờ cái hộp mà Cừu Đức Khảo có được, cũng là một cách để vào bí cảnh của Trương gia.” Nghe vậy, Phương Ngôn không do dự, chuẩn bị gật đầu rời đi, nhưng đột nhiên trong đầu nhớ lại, chính vì muốn động vào cái cơ quan kia, mới khiến Bàn Tử tỉnh lại lần nữa.

Có lẽ trong cơ quan đó, có bí mật khiến Cường Lương phải ở đây canh giữ.

Phương Ngôn vận dụng Chỉ Xích Thiên Nhai, thân thể tức thì đến vị trí cơ quan.

Sau đó hắn ấn tay lên viên gạch tường không có gì đặc biệt đó.

Cùng với tiếng “cạch cạch cạch”, Phương Ngôn nhìn thấy bức tường vốn bằng phẳng, giống như tổ hợp cơ giáp, không ngừng tách ra.

Chỉ trong chốc lát, cả bức tường đã hoàn toàn mở ra.

Hiện ra trước mắt Phương Ngôn là cả người Bàn Tử đang bị ngâm trong một hồ nước.

Toàn thân trên dưới đều là máu tươi.

Từ những vết thương có thể thấy, Bàn Tử đã bị người ta quất roi!

Phương Ngôn nhìn thấy Bàn Tử này, lập tức xác định đây mới là Bàn Tử thật sự mà hắn cần tìm.

Phía trên hồ nước có một cỗ quan tài đồng cổ.

Trên quan tài có khảm báu vật mục tiêu của chuyến đi này, Tị Thủy Châu!

“Vũ ca, anh kéo Bàn Tử ra trước, tôi đi mở quan tài!” “Tôi xem xem trong cỗ quan tài này rốt cuộc có thứ gì.” Nghe lời Phương Ngôn, Hạng Vũ không chút do dự, cả người giống như một cơn gió.

Nhanh chóng vớt Bàn Tử ra khỏi hồ nước.

Sau khi Bàn Tử được vớt ra, thứ mà cậu ta nắm chặt trong tay khiến mọi người đều kinh ngạc.

Trong tay Bàn Tử đang cầm chính là tám chiếc chìa khóa mà cậu ta đã trộm từ chỗ Phương Ngôn lúc đầu.

Phương Ngôn có ý muốn hỏi Bàn Tử cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng Bàn Tử hiện tại cả người đều đang trong trạng thái hôn mê.

Muốn biết đáp án chỉ có thể chờ Bàn Tử tỉnh lại mới được.

Ngay lúc này, quan tài đồng phía trên hồ nước rung động.

Sau đó Phương Ngôn phát hiện từ trong quan tài đứng dậy một người quen cũ trong ký ức.

Người này là Lão Hồ!

Phát hiện bất ngờ này khiến cả người Phương Ngôn cảm thấy khó hiểu.

Tại sao Lão Hồ lại ở đây?

Lão Hồ cũng biến thành tống tử?

Phương Ngôn có thể nhận ra Lão Hồ, nhưng Hoắc Tú Tú thì không.

Cô vừa thấy một tống tử bước ra từ trong quan tài, lập tức kinh hô: “Phương Ngôn, mau nhìn kìa, tên biến thành tống tử kia trong tay cầm một cái la bàn.” “Tên này lúc còn sống không phải là một tên trộm mộ sao?” Phương Ngôn vừa định giới thiệu với mọi người về cuộc đời của Lão Hồ, nhưng Lão Hồ lại không cho hắn cơ hội đó.

Hắn ta tấn công về phía Phương Ngôn.

Nhưng đáng tiếc, Lão Hồ là một tống tử, thực lực cũng không mạnh bằng Phương Ngôn.

Phương Ngôn nghi ngờ mục đích biến Lão Hồ thành tống tử có lẽ là để thao túng Bàn Tử.

Về phần Bàn Tử có điểm nào mạnh hơn Lão Hồ?

Có lẽ chỉ có tính cách hòa đồng của Bàn Tử, khiến người ta không nhịn được muốn tiếp xúc.

Chương 226

Khi Phương Ngôn một cây trường thương suýt nữa xiên chết Lão Hồ, Bàn Tử yếu ớt hét lên: "Cháu trai lớn, thương hạ lưu tình, Lão Hồ còn cứu được!" Nghe lời Bàn Tử, Ám Dạ trường thương trong tay Phương Ngôn đột nhiên dừng lại.

Hắn đổi đầu thương thành cán thương, mạnh mẽ đập ngất thân thể Lão Hồ.

Sau khi đập ngất Lão Hồ, Phương Ngôn quay đầu lại chậm rãi hỏi: "Bàn Tử, tôi hy vọng lát nữa cậu có thể cho tôi một lời giải thích hoàn hảo." "Tôi có thể vì anh em mà xông pha khói lửa, nhưng tôi không thấy anh em đâm tôi hai nhát." "Nếu lát nữa không thể cho tôi một lời giải thích tốt, với tư cách là anh em, tôi nhất định sẽ tìm cho cậu một cái bia mộ tốt hơn!" Bàn Tử nghe những lời gần như lạnh lùng của Phương Ngôn, chậm rãi gật đầu.

Cậu biết những chuyện mình làm trước đó đã gây ra tổn thương tâm lý lớn đến mức nào cho Phương Ngôn và mọi người.

Nhưng không còn cách nào khác, cậu cũng có nỗi khổ riêng.

Bàn Tử tưởng rằng từ nay về sau sẽ không thể gặp lại Phương Ngôn nữa, nhưng không ngờ, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lại gặp lại Phương Ngôn, cuộc gặp gỡ này khiến Bàn Tử lúc này đau khổ vô cùng.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Bàn Tử cũng không định giấu giếm nữa.

Dù có chết, cậu cũng không muốn sống với cái danh phản bội anh em nữa.

Bàn Tử nhìn gương mặt Phương Ngôn, im lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói: "Thực ra, tôi đã gia nhập thế lực của Cừu Đức Khảo từ mấy chục năm trước." "Chỉ là tôi không thật lòng gia nhập, mà là bị động gia nhập!" "So với Cừu Đức Khảo, tôi thích gọi gã là Từ Phúc hơn!" Phương Ngôn nghe vậy, dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi nghe Bàn Tử nói ra, anh vẫn cảm thấy kinh ngạc.

"Thật sự là Từ Phúc sao?" "Vậy Cừu Đức Khảo lại là chuyện gì?" "Kể rõ mọi chuyện cho tôi nghe, tại sao ông lại biến thành bộ dạng như bây giờ?" Bàn Tử không hề trách Phương Ngôn ngắt lời, thậm chí còn có chút tự giễu nói: "Cừu Đức Khảo chỉ là Từ Phúc đeo một tấm mặt nạ da người thôi!" "Chắc cậu cũng biết về Từ Phúc chứ?" "Năm đó Tần Thủy Hoàng muốn trường sinh, đã ra lệnh cho Từ Phúc đi tìm thuốc trường sinh bất lão." "Nhưng Tần Thủy Hoàng không biết, Từ Phúc vốn không đi tìm thuốc trường sinh bất lão, mà đi tìm Xi Vưu để xin tinh huyết." "Khi bất kỳ sinh vật nào dùng tinh huyết của Xi Vưu, nó sẽ có được sự vĩnh sinh." "Chỉ có điều, lòng trung thành cũng sẽ vĩnh viễn thuộc về một mình Xi Vưu." "Khi Từ Phúc mang tinh huyết của Xi Vưu về, định cho Tần Thủy Hoàng dùng." "Thì bị Tần Thủy Hoàng phát hiện ngay tại chỗ.

Tương truyền Tần Thủy Hoàng là thân chuyển thế của Hiên Viên Hoàng Đế, nên đặc biệt nhạy cảm với tinh huyết của Xi Vưu!" "Lúc đó không biết Từ Phúc đã dùng lời lẽ hoa mỹ gì mà lừa được Tần Thủy Hoàng, khiến ông ta không giết gã!" "Sau đó gã trốn thoát, giọt tinh huyết của Xi Vưu kia cũng bị Triệu Cao đầy tham vọng dùng mất." "Sau đó Tần Thủy Hoàng và Xi Vưu đã xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, dưới trướng Xi Vưu có Thập Nhị Tổ Vu thì chết mất mười vị!" "Chỉ còn lại Cường Lương và Huyền Minh!" "Ngay cả bản thân Xi Vưu cũng bị phong ấn, cơ thể bị Tần Thủy Hoàng chia làm nhiều đoạn để phong ấn." "Trái tim quan trọng nhất bị

khóa lại, khóa trong chiếc hòm cần chín chiếc chìa khóa mới mở được." "Lão Cửu Môn thực ra đã tồn tại từ thời nhà Tần, chín gia tộc đó là những gia tộc lớn thời nhà Tần, đời đời truyền lại những chiếc chìa khóa." "Còn chiếc hòm báu thì do hoàng thất canh giữ, nhưng đến thời Tam Quốc thì chiếc hòm đã bị mất." "Cừu Đức Khảo cũng mới biết được tung tích của chiếc hòm gần đây.

Nếu không phải lúc Tiểu Long Nữ dọn dẹp nhà kho, bị gián điệp Cừu Đức Khảo cài vào phát hiện thì gã cũng không đi tìm những chiếc chìa khóa đó làm gì." "Hồi trước, tôi và Lão Hồ đến Vân Đỉnh Thiên Cung, tuy tìm được Mộ Trần Châu, nhưng Mộ Trần Châu không phải là một trong ba thần khí thượng cổ, thứ đó thực ra là một con mắt của Xi Vưu." "Lúc đầu tôi không biết, chỉ nghĩ rằng mang Mộ Trần Châu có thể giải trừ lời nguyền trên người.

Đúng là lời nguyền đã được giải trừ, nhưng tôi cũng vì thế mà biến thành nô bộc của hắn!" "Cừu Đức Khảo đang nắm giữ đầu lâu của Xi Vưu, nên đầu lâu Xi Vưu có thể khống chế tôi." "Tôi hoàn toàn không thể chống lại Cừu Đức Khảo!" "Lúc gặp Cừu Đức Khảo ở Cổ Lam Huyện, gã đã khống chế tôi, bắt tôi phải luôn đi theo bên cạnh." "Chờ thời cơ tìm kiếm chìa khóa, sau đó làm gián điệp cho gã!" "Bởi vì tôi không có cách nào chống lại sự khống chế của Xi Vưu, nên tôi mới phải gây rối cho cậu khắp nơi." "Thực ra người gây rối thật sự không phải là tôi, mà là Cừu Đức Khảo." "Mục đích của gã là thu thập tất cả hài cốt của Xi Vưu, sau đó hóa thân thành Xi Vưu!" Mọi người nghe Bàn Tử kể lại, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Thật không ngờ, Cừu Đức Khảo lại bày một ván cờ lớn đến như vậy.

Đúng là không từ thủ đoạn!

Phương Ngôn suy nghĩ về những lời Bàn Tử nói, rồi chậm rãi lên

tiếng: “Nếu ông bị Cừu Đức Khảo khống chế, tại sao bây giờ lại có thể nói ra những chuyện này?” Nghe Phương Ngôn hỏi, Bàn Tử cười một cách gian xảo.

Nụ cười này, Phương Ngôn chỉ thấy khi Bàn Tử chuẩn bị thi triển mười tám môn võ nghệ của mình.

Đó là một nụ cười như vừa chiếm được món hời lớn.

“Bởi vì, tôi phát hiện ra chỉ cần tôi cầm những chiếc chìa khóa này, tôi có thể chống lại sự khống chế của Xi Vưu.” “Thực ra, những chiếc chìa khóa tôi đưa cho Cừu Đức Khảo lúc trước, chẳng qua chỉ là tôi tìm một sư phụ làm giả ở phố đồ cổ, đặt làm với giá 1000 đồng một chiếc thôi.” “Ông sư phụ làm giả đó vui đến mức trong năm phút đã làm cho tôi mấy chiếc chìa khóa còn tinh xảo hơn cả đồ thật!” “Sau đó tôi đi gặp Cừu Đức Khảo!” “Tôi cũng biết được rất nhiều thông tin từ chỗ Cừu Đức Khảo, bao gồm cả việc Lão Hồ đang ở đâu, và tình hình hiện tại của Hoắc tiên cô.” “Cừu Đức Khảo rất tin tưởng vào khả năng khống chế của Xi Vưu, không hề nghĩ rằng tôi sẽ đưa chìa khóa giả.

Tôi đoán là, gã đó bây giờ không chừng đang lật tung cả thế giới lên để tìm tôi đấy!” “Phải biết rằng, lúc đầu để tôi có thể xâm nhập vào nội bộ của các cậu tốt hơn, Định Hồn Châu cũng là gã đưa cho tôi.” “Bây giờ không chỉ năm món bảo vật để mở cánh cửa Xi Vưu bị mất, mà ngay cả những chiếc chìa khóa mở trái tim Xi Vưu cũng đang ở trong tay tôi.” “Tiếp theo, tôi thậm chí không cần đi tìm Cừu Đức Khảo nữa, mà gã sẽ tự tìm đến tôi thôi.” “Cừu Đức Khảo thu thập hài cốt của Xi Vưu đã hơn hai nghìn năm, chờ đợi hơn hai nghìn năm, mắt thấy sắp thành công, dù tâm tính của Cừu Đức Khảo có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chấp nhận được đả kích như vậy.” Muộn Du Bình nghe lời Bàn Tử, đột nhiên hỏi: “Nếu theo lời ông nói, vậy Cừu Đức Khảo lẽ ra không thể mở được bí cảnh của Trương gia, tại sao

bí cảnh Trương gia gần đây lại có biến động?" Bàn Tử nghe Muộn Du Bình hỏi, chậm rãi lắc đầu, tỏ vẻ thật sự không biết.

Sở dĩ Bàn Tử biết được những điều này, là vì trước đó đã trò chuyện với Cường Lương ở bên ngoài.

Cường Lương đó được hóa thành từ tất cả những người đã đến Vân Đỉnh Thiên Cung năm xưa.

Bản tính của Bàn Tử không phải là người có thể ngồi yên.

Trong ngôi mộ nhàm chán, vốn dĩ đã vô vị, khó khăn lắm mới tóm được một phân thân, hai người liền ở đó tán gẫu vui vẻ.

Ngô Tam Tỉnh trong cơ thể Cường Lương tức giận đến mức trực tiếp đóng thần thức lại.

Phân thân của Lão Hồ thì chạy ra khỏi người Cường Lương, trốn vào trong quan tài.

Cỗ quan tài đó vốn dùng để chứa thi thể của Cường Lương, cuối cùng bị phân thân của Lão Hồ chiếm dụng.

Để không cho Bàn Tử nói chuyện với phân thân, phân thân của Lão Hồ đã đánh ngất Bàn Tử rồi ném vào trong hồ nước.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành của ngôi mộ này, Phương Ngôn chậm rãi thở phào một hơi.

Ngôi mộ này đối với anh thật sự vô cùng hung hiểm.

Nếu không phải Bàn Tử dùng miệng lưỡi thuyết phục cơ thể Lão Hồ rời khỏi thân xác Cường Lương, thì trận chiến vừa rồi sẽ không dễ dàng như vậy!

Phải biết rằng Cường Lương là một Tổ Vu, cơ thể của hắn có thể chịu được nhiều người cùng điều khiển.

Mỗi một bộ phận trên cơ thể đều có thể biến thành đại sát khí đoạt

mạng người!

Càng nhiều người trong cơ thể, thi thể của Cường Lương sẽ càng trở nên mạnh mẽ!

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là người điều khiển phải có huyết mạch của tất cả Tổ Vu hoặc huyết mạch cao cấp hơn mới có thể tiến vào thi thể của Cường Lương.

Lúc ở Vân Đỉnh Thiên Cung, nguyên nhân xuất hiện phân thân thực ra là do chức năng sao chép của Mộ Trần Châu.

Mộ Trần Châu là mắt của Xi Vưu, con mắt có thể nhìn thấy bất kỳ vật thể nào và phản chiếu nó ra ngoài.

Phân thân được phản chiếu bởi mắt của Xi Vưu, thực lực thực ra còn mạnh hơn cả bản thể.

Chỉ có Huyền Minh năm đó đã trốn thoát, nhưng cuối cùng vẫn bị Tần Thủy Hoàng giết chết.

Nhưng sau khi giết chết, không phát hiện ra hắn có để lại huyết mạch trên thế gian.

Diệp Tử mà Phương Ngôn gặp chính là hậu duệ huyết mạch mà Huyền Minh để lại năm xưa.

Chỉ biết một vài pháp thuật bị động, hoàn toàn không thể đạt đến cấp bậc Tổ Vu thực sự.

Lúc này Phương Ngôn vô cùng tò mò.

Tò mò tại sao thế giới song song mà mình xuyên qua lại xuất hiện sinh vật như Xi Vưu.

Phải biết thực lực của Xi Vưu đã đạt đến mức độ mạnh mẽ đáng sợ.

Một con Tống Tử bình thường, thực lực cũng không phải là người

dân thường có thể đối phó.

Bí ẩn này, Phương Ngôn quyết định phải điều tra cho rõ ràng.

Chuyện bên trong, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Sau khi Phương Ngôn làm rõ mọi chuyện, anh quyết định rời khỏi đây.

Sau đó đi tìm quan gia để tìm hiểu kỹ tình hình của thế giới này.

Với thực lực hiện tại của Phương Ngôn, anh đã có khả năng đối thoại một một với quan gia.

Tuy không có quyền lực, nhưng thực lực của Phương Ngôn, có thể nói không ngoa, một mình anh có thể sánh ngang một quốc gia.

Thậm chí có thể trong một ngày biến một quốc gia nào đó thành vương quốc Tống Tử.

Sở hữu ức vạn đại quân!

Đó là sự khủng bố của huyết mạch Bàn Cổ.

Bây giờ Phương Ngôn đã là Hạn Bạt trung kỳ.

Chương 227

Thế hệ tiếp theo của anh khi sinh ra sẽ có thực lực Hạn Bạt sơ cấp.

Bây giờ khi Phương Ngôn biết Bàn Tử không thực sự phản bội bọn họ, thái độ đối với Bàn Tử cũng có sự thay đổi.

Dù sao bị khống chế, cũng không còn cách nào khác.

Anh cũng từng làm những chuyện tương tự.

Chẳng phải A Ninh bây giờ đối với anh trung thành tuyệt đối đó sao.

Bảo đi về phía đông tuyệt đối sẽ không đi về phía tây.

Còn về phân thân Lão Hồ kia, cuối cùng Phương Ngôn quyết định giết chết nó.

Dù hiểu rằng Bàn Tử coi Lão Hồ này như một vật thay thế.

Lão Hồ thật có lẽ đã bị Cửu Đức Khảo sát hại.

Nhưng giả mãi mãi là giả, Phương Ngôn không thể đặt một mối nguy hiểm bên cạnh mình.

Phải biết rằng, bên cạnh anh còn có những cô gái tay trói gà không chặt.

Sau khi Phương Ngôn lấy được Tị Thủy Châu từ vách quan tài bên ngoài, mấy người liền hướng về phía cửa hang.

Vì Tị Thủy Châu đột nhiên bị lấy ra, không còn gì trấn áp.

Khiến cho nước biển vốn bị tách ra trong nháy mắt ập vào.

Chỉ trong một khoảnh khắc, mộ thất đã bị nước biển lấp đầy.

Nhưng Tị Thủy Châu đang ở trên người Phương Ngôn, nước biển đến gần anh liền lập tức tản ra bốn phía.

Sự thay đổi này khiến Phương Ngôn phải cảm thán năm món bảo vật mới thực sự là thần khí.

Định Hồn Châu có thể ổn định linh hồn!

Kim Cương Thạch có thể miễn nhiễm vật lý.

Long Lân có thể miễn nhiễm ma pháp.

Tị Thủy Châu có thể giúp người ta bơi lội thỏa thích trong biển lớn, dù là vùng biển sâu đến đâu cũng có thể thông suốt không trở ngại.

Bây giờ Phương Ngôn vô cùng mong đợi, viên Dạ Quang Châu kia rốt cuộc có hiệu quả gì.

Khi mọi người trở lại mặt đất, phát hiện xung quanh đậu rất nhiều thuyền bè.

May mắn là cờ hiệu trên thuyền là cờ hiệu mà Phương Ngôn quen thuộc.

Nên anh mới không ra tay đại khai sát giới.

Trên thuyền có một ông lão, cũng nhìn thấy nhóm người Phương Ngôn, liền ra lệnh cho binh sĩ bên cạnh thả dây thừng xuống.

Sau khi nhóm người Phương Ngôn lên thuyền.

Tiểu Long Nữ nhìn ông lão, vui mừng gọi: "Tam gia gia, sao ông lại đến đây?" Ông lão giả vờ nghiêm nghị nói: "Để ta xem xem, rốt cuộc là kẻ nào có thể bắt cóc tiểu công chúa của Tiêu gia chúng ta đi nha." Tiểu Long Nữ đỏ bừng mặt, cúi đầu lẩm bẩm: "Tam gia gia, ông lớn tuổi thế này rồi còn trêu chọc đám trẻ chúng cháu, cháu không thèm để ý đến ông nữa!" Phương Ngôn thấy là người quen của Tiểu

Long Nữ cũng yên tâm.

Ít nhất lát nữa giao tiếp cũng không cần phải kiêng dè.

Thấy Tiểu Long Nữ và Tam gia gia hàn huyên xong, Phương Ngôn chậm rãi bước lên trước, hỏi: "Không biết, Tiêu tam gia, lần này là ý của Tiêu gia hay là ý của quan gia?" Sở dĩ Phương Ngôn hỏi vậy, là vì Tiêu gia và quan gia là hai khái niệm khác nhau.

Nếu là Tiêu gia, Phương Ngôn sẽ không nói nhiều.

Dù sao đối phương cũng không phải gia chủ của Tiêu gia, nhiều nhất chỉ là trưởng bối của Tiểu Long Nữ mà thôi.

Nhưng nếu đối phương đại diện cho quan gia đến đây, thì khi nói chuyện, Phương Ngôn phải nể mặt đối phương một chút.

Dù sao anh cũng đang sống trên mảnh đất an lạc này.

Tiêu Tam Gia may mắn cũng không có ý định làm khó Phương Ngôn.

Lần này quả thực là đại diện cho quan gia đến thương lượng với Phương Ngôn.

Thực lực của Phương Ngôn hiện tại đã lọt vào tầm mắt của giới cao tầng.

Nói chính xác là, thực lực hiện tại của anh, đã không thể tiếp tục bị xem nhẹ được nữa.

Quan gia bắt buộc phải hỏi về dự định của Phương Ngôn.

".Tôi đại diện cho gia đình đến đây, muốn thương lượng với cậu một vài chuyện, không biết Phương lão bản bây giờ có thời gian không?" Phương Ngôn nghe lời Tiêu Tam Gia, cũng không do dự, bây giờ anh cũng đang muốn tìm quan gia để hỏi xem thế giới này rốt cuộc có bí mật sâu xa hơn không.

Phải biết rằng những chuyện mà người dân thường biết, thực ra đều là do quan gia nói cho họ.

Muốn biết nhiều chuyện hơn, phải đạt đến tầng lớp đó, mới có tư cách để biết.

Phương Ngôn theo Tiêu Tam Gia vào mật thất trong khoang thuyền.

Những lời sắp nói ra, đủ để chấn động thế giới.

Vì vậy phải tránh mặt tất cả mọi người.

Khi Phương Ngôn và Tiêu Tam Gia bước vào mật thất.

Phương Ngôn tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Sau đó Tiêu Tam Gia chậm rãi lên tiếng: "Chào Phương Ngôn, tôi đại diện cho quan gia lần đầu tiên chính thức gặp cậu!" "Tôi muốn hỏi cậu, cậu có dự định gì cho tương lai?" Phương Ngôn nghe đối phương hỏi vậy, hiểu rằng quan gia đã bắt đầu không yên tâm về mình.

"Tôi chỉ muốn ở bên người mình thích, cả đời này tôi cũng sẽ ở lại An Lạc, không đi đâu cả!" "Nếu phía An Lạc có vấn đề gì khó giải quyết, tôi với tư cách là một thành viên của An Lạc, tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Nghe lời Phương Ngôn, Tiêu Tam Gia chậm rãi gật đầu.

Biết được Phương Ngôn không có ý định xưng vương xưng bá, cả người cũng thả lỏng không ít.

Thật ra lúc nhận nhiệm vụ này, nội tâm ông cực kỳ không muốn đi.

Sự mạnh mẽ của Phương Ngôn, ông đã biết được từ gia chủ.

Chỉ sợ đắc tội Phương Ngôn cuối cùng mất mạng.

Nhìn lại lịch sử, những người và Tống Tử đối đầu với Phương Ngôn, dường như không ai có kết cục tốt đẹp.

Với người như Phương Ngôn, nếu không thể làm bạn, thì tốt nhất cũng đừng đắc tội!

Sau khi xác định Phương Ngôn không có uy hiếp, mà bản thân Phương Ngôn cũng sẵn lòng xử lý một số chuyện phiền phức.

Chương 228

Vì vậy Tiêu Tam Gia chuẩn bị nói cho Phương Ngôn biết bí mật thực sự của An Lạc, để Phương Ngôn có sự chuẩn bị tâm lý.

Hành tinh này vốn không đơn giản như vậy.

Tiêu Tam Gia lúc này sắc mặt vô cùng nghiêm túc, chậm rãi nói với Phương Ngôn: "Thực ra thế giới của chúng ta có rất nhiều sự vật khủng bố chưa thực sự lộ diện." "Ví dụ như các Pharaoh trong Kim Tự Tháp, cũng đang chờ đợi cơ hội để phục sinh!" "Hay như bên trong lòng đất của hành tinh, tồn tại một số sinh vật mạnh mẽ đang ngủ say!" "Đương nhiên Tần Thủy Hoàng của An Lạc chúng ta cũng chưa chết!" "Bây giờ thân thể ông ta tuy nằm trong lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng thân thể ông ta là để trấn áp thân thể của Xi Vưu!

Không thể tùy tiện di chuyển!" "Năm đó Xi Vưu bị Tần Thủy Hoàng dùng Hiên Viên Kiếm chém thành nhiều đoạn, sau đó bị trấn áp ở nhiều nơi khác nhau." "Nhưng có một tổ chức vẫn luôn muốn hồi sinh Xi Vưu!" "Thực lực của chúng rất mạnh mẽ, trước đây chúng ta có thể giao chiến với đối phương, nhưng bây giờ đã không phải là đối thủ của tổ chức đó nữa, chúng đã lấy được bộ phận quan trọng của Xi Vưu, từ đó kích hoạt rất nhiều ngôi mộ lớn!" "Rất nhiều nhân viên khảo cổ có thực lực mạnh mẽ của quan gia, đều dần dần chết trong lúc phong ấn những ngôi mộ lớn này!" "May mắn, vào lúc quan gia tuyệt vọng, cậu đã xuất hiện.

Thực lực của cậu hiện tại là sự tồn tại mạnh mẽ nhất trong giới khảo cổ!" "Tôi cũng nhìn thấy hy vọng chiến thắng từ trên người cậu!" "Chúng tôi muốn cậu đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng, tìm Tần Thủy Hoàng lấy đi Hiên Viên Kiếm, sau đó triệt để giết chết Xi Vưu!"

Khi Tiêu Tam Gia nói đến đây, Phương Ngôn không nhịn được xen vào: "Nếu đã biết Hiên Viên Kiếm có thể giết chết Xi Vưu, vậy tại sao không đi lấy?" Nghe lời Phương Ngôn, cả khuôn mặt già nua của Tiêu Tam Gia đỏ bừng.

Không đi lấy?

Nếu không phải vì muốn đi lấy, thì khai quật lăng Tần Thủy Hoàng làm gì?

Chỉ là thực lực của họ căn bản không đạt được tiêu chuẩn tối thiểu để vào lăng Tần Thủy Hoàng.

Thậm chí chỉ có thể đào được một vài hố bồi táng.

Mà chỉ những cái hố đó thôi cũng đã tổn thất lượng lớn nhân lực.

Cao thủ cơ bản đều chết ở đó, nếu không phải cuối cùng Tần Thủy Hoàng ngăn cản đám người bảo vệ kia tiếp tục giết chóc. thì làm gì có kỳ quan thế giới trình diện trước mắt người đời.

Những lời trong lòng Tiêu Tam Gia không thể nói ra, bèn dứt khoát thừa nhận: "Thực lực của chúng tôi không đủ, lăng Tần Thủy Hoàng có rất nhiều lính canh, chúng tôi còn chưa thấy được ngôi mộ thật sự!" Phương Ngôn nghe lời nói thẳng thắn của Tiêu Tam Gia, chậm rãi gật đầu.

Lăng Tần Thủy Hoàng là ngôi mộ mà Phương Ngôn muốn khám phá nhất.

Nếu không phải ngôi mộ đó vẫn luôn được quan gia bảo vệ 24/24, thì Phương Ngôn đã sớm vào xem một phen rồi.

Bây giờ quan gia chủ động mời anh đi khai quật lăng Tần Thủy Hoàng.

Phương Ngôn tự nhiên không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Phương Ngôn có cảm giác, trong cõi u minh, khi anh tập hợp đủ năm món bảo vật, sẽ có chuyện lớn không thể lường trước xảy ra.

Người có thực lực đạt đến cấp độ như anh, đối với cảm ứng huyền diệu, đều rất tin tưởng.

Cảm giác nguy cơ đó, chỉ cần đối phương có thể mang lại cho anh cảm giác nguy cơ, thì thực lực của người đó mạnh mẽ vô cùng.

Muốn giết chết, rủi ro cực lớn!

Vì vậy, Phương Ngôn quyết định đi khám phá bí mật lớn mà người dân An Lạc đều biết này!

Trong lăng Tần Thủy Hoàng rốt cuộc tồn tại những gì.

Bản thân Tần Thủy Hoàng, lại là một người như thế nào?

"Tôi đồng ý đến lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng quan gia phải chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Hoắc Tú Tú!" "Tôi quyết định lần hạ mộ này, chỉ có tôi và Hạng Vũ hai người đi!" Nghe lời Phương Ngôn, Tiêu Tam Gia gật đầu.

Ông cứ nghĩ Phương Ngôn sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng, lo lắng lát nữa mình có thể làm chủ, giúp Phương Ngôn hoàn thành những điều kiện đó không.

Khi nghe Phương Ngôn chỉ yêu cầu bảo vệ an toàn cho Hoắc Tú Tú, ông liền vui mừng khôn xiết.

"Cô ấy là người An Lạc, bảo vệ an toàn cho cô ấy, chúng tôi không thể chối từ trách nhiệm!" "Mọi chuyện trong lăng Tần Thủy Hoàng đều trông cậy vào cậu!" "Lát nữa cậu có muốn ngồi trực thăng đi thẳng đến đó không?" Nghe lời Tiêu Tam Gia, Phương Ngôn ngạc nhiên không thôi, chuyện lăng Tần Thủy Hoàng gấp gáp đến mức này rồi sao?

Bên này vừa mới ra khỏi mộ Nam Hải, quan gia liền không ngừng nghỉ muốn đi xuống mộ tiếp theo.

Không cho một chút thời gian nghỉ ngơi, hoàn toàn không phải phong cách của quan gia!

Trừ phi sự việc đã đến mức nguy cấp vạn bất đắc dĩ.

Phương Ngôn quyết định tìm hiểu rõ ràng trước, biết mình biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Mù quáng đâm đầu vào lăng Tần Thủy Hoàng như vậy, chưa nói có gặp nguy hiểm hay không.

Chỉ riêng việc đi đường vòng cũng không biết bao nhiêu mà kể.

Anh thích mưu tính rồi mới hành động, chứ không phải cứ thế xông lên.

Làm vậy tuy cuối cùng cũng có thể thông quan.

Nhưng không còn chút trải nghiệm thám hiểm mộ nào nữa.

Cuộc sống như vậy, Phương Ngôn không muốn hưởng thụ!

Thà về nhà cùng Hoắc Tú Tú nghiên cứu vấn đề đất đai tốt xấu còn hơn.

"Lăng Tần Thủy Hoàng, quan gia hiện có bao nhiêu tình báo, có thể cho tôi xem trước không?" "Hạ mộ một cách mù quáng không phải thói quen của tôi!" "Dù sự việc có gấp gáp đến mức nào, tôi cũng không thể hoảng loạn." "Dù sao, bốn trong năm món bảo vật mở bí cảnh Trương gia đều ở chỗ tôi." "Cửu Đức Khảo không có những món bảo vật này, cũng không thể vào được phải không?" "Chỉ cần Xi Vưu không hồi sinh, tôi tin rằng không có Tống Tử nào là đối thủ của tôi!" "Vì vậy, đợi tôi sắp xếp xong mọi việc, lúc đó tôi sẽ đi khám phá lăng Tần Thủy Hoàng." "Có một vấn đề quan trọng nhất, tôi lấy được

Hiên Viên Kiếm, vấn đề thanh kiếm đó thuộc về ai?" "Tốt nhất nên hỏi rõ trước, nếu không, đến lúc đó chúng ta lại trở mặt với nhau, thì không hay ho gì!" Tiêu Tam Gia nghe lời Phương Ngôn, mày nhíu chặt, cuối cùng gật đầu, đồng ý với đề nghị của Phương Ngôn.

Dù tình hình hiện tại rất cấp bách, nhưng không phải là loại không thể kiểm soát.

Cuối cùng là vấn đề quyền sở hữu Hiên Viên Kiếm mà Phương Ngôn nói, trước đây họ thực sự chưa nghĩ đến.

Được Phương Ngôn nhắc nhở như vậy, ông mới bừng tỉnh, Phương Ngôn không phải người của quan gia, không làm việc vì cống hiến vô tư, người ta hạ mộ là để lấy báo thù.

Một bên có thể đưa ra món báo thù này không?

Lăn lộn trong nghề đã lâu, Tiêu Tam Gia biết bộ dạng ăn uống của đám người đó.

Tài sản bình thường đều sẽ ra tay, huống chi là loại thần khí đỉnh cấp này.

Tiêu Tam Gia không thể chắc chắn, đám người đó có bị Hiên Viên Kiếm thu hút hay không.

Đến lúc đó lại cùng Phương Ngôn dùng con lừa để mài dao.

Cuối cùng lừa không mài được, ngược lại còn làm vỡ hết cả thớt đá mài.

Kết quả như vậy, họ không chịu nổi!

An Lạc cũng không chịu nổi!

Khi nhóm người Phương Ngôn ngồi trực thăng về Tinh Thành, Phương Ngôn đã triệu tập một cuộc họp nhỏ.

Cuộc họp chủ yếu nhắm vào mục đích tiếp theo của Cừu Đức

Khảo.

Phương Ngôn đương nhiên ngồi ở vị trí chủ tọa, ánh mắt quét qua mọi người, chậm rãi nói: “Ngôi mộ tiếp theo tôi chuẩn bị xuống là lăng Tần Thủy Hoàng, theo lời Tiêu Tam Gia, lăng Tần Thủy Hoàng tồn tại nguy hiểm lớn!” “Vì vậy tôi quyết định ngôi mộ này, tôi và Hạng Vũ hai người cùng nhau đi xuống.” “Tiểu Ca, anh về Trương gia ở Đông Bắc đợi tôi trước, đợi tôi lấy được món bảo vật cuối cùng là Dạ Quang Châu, tôi sẽ đến Trương gia tập hợp với anh.” “Hoắc Tú Tú, em cùng Tiểu Long Nữ về Tiêu gia tạm thời tránh sóng gió, đợi anh làm xong việc, anh sẽ không đi hạ mộ nữa!

Chúng ta mỗi ngày đều chăm chỉ cày ruộng!” Lời nói không chút che đậy của Phương Ngôn khiến mấy cô gái như Hoắc Tú Tú lập tức đỏ mặt.

Nhưng họ cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Chương 229

Phương Ngôn nói thật, với thực lực của họ mà đi hạ mộ cùng Phương Ngôn, hoàn toàn là gánh nặng.

Không những không giúp được gì, ngược lại còn khiến Phương Ngôn phải phân tâm chăm sóc.

Bây giờ có quan gia sẵn lòng che chở, họ tự nhiên cũng không muốn làm gánh nặng cho Phương Ngôn.

Chỉ không biết rằng, lần ly biệt này, có khả năng sẽ là một cuộc ly biệt dài nhất.

Lâu đến mức họ phải hóa thành Tống Tử để đợi Phương Ngôn trở về!

Còn Bàn Tử, có lẽ cảm thấy không còn mặt mũi nào đi hạ mộ cùng Phương Ngôn nữa, nên chủ động đảm nhận công việc ở cửa hàng đồ cổ.

Bàn Tử hạ mộ không giỏi, nhưng xem đồ cổ thì được, ít nhất là lừa bịp người nước ngoài, đó là nghề của ông ta.

Khi Phương Ngôn giao phó xong mọi việc, anh dẫn Hoắc Tú Tú và những người khác một lần nữa đến Tiêu gia.

Lần này không có ai trong Tiêu gia ra gây rối, không có chuyện phiền phức như không cho nhóm người Phương Ngôn vào cổng Tiêu gia xảy ra.

Tiêu lão thái gia đích thân đứng ở cổng lớn chờ Phương Ngôn.

Phương Ngôn thấy Tiêu lão thái gia nể mặt như vậy, cũng không làm cao.

Anh cho xe dừng ở cổng lớn, xuống xe đi cùng Tiêu lão thái gia vào trong.

Dù sao lần này Phương Ngôn có việc nhờ vả Tiêu gia.

Chuyện vặt vãnh với Tiểu Long Nữ, người nhà Tiêu gia đã sớm biết rồi, huống chi bây giờ Phương Ngôn còn đưa cả vợ cả đến tìm Tiêu gia che chở.

Nếu không phải Phương Ngôn lợi hại, không chừng người nhà Tiêu gia đã đánh chết anh rồi!

Vì vậy lần này Phương Ngôn tỏ ra rất khiêm tốn.

"Tiêu lão thái gia, chúng ta lại gặp nhau rồi, lần này cháu đến với thân phận là vãn bối." "Tin rằng Tiêu Tam Gia đã nói với ông về tình hình rồi." "Gần đây cháu sẽ ở lại Tiêu gia, đợi bên Tiêu Tam Gia xác định xong tình hình, cháu sẽ lên đường." "Hy vọng Tiêu lão thái gia không trách tại hạ làm phiền!" Nghe Phương Ngôn nể mặt như vậy, Tiêu lão thái gia tự nhiên cũng không làm bộ, mỉm cười nói: "Phương Ngôn, thực ra nếu nói ra, mỗi người An Lạc chúng ta đều nợ cậu một ân tình, cậu là người làm việc lớn." "Cậu có thể sắp xếp gia quyến ở Tiêu gia chúng tôi, là đã cho Tiêu gia chúng tôi mặt mũi rồi." "Làm sao tôi dám trách cậu chứ?" "Còn về chuyện của Tiêu Long Nữ, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, phù hợp với quy luật luân chuyển của trời đất." "Ngay cả Thiên Vương Lão Tử đến đây cũng không thể ngăn cản được, phải không?" "Hơn nữa, Phương Ngôn tuổi trẻ tài cao, là Tiêu gia chúng tôi trèo cao rồi." "Cậu yên tâm, tôn phu nhân ở Tiêu gia chúng tôi, cứ coi như ở nhà mình, tuyệt đối sẽ không để cô ấy chịu chút uất ức nào." "Nếu có kẻ địch nào không có mắt dám gây rối, Tiêu gia chúng tôi dù liều cả gia tộc cũng sẽ không để tôn phu nhân bị bất kỳ tổn hại nào." .....

Phương Ngôn ở tạm Tiêu gia một tuần.

Một ngày nọ, Tiêu Tam Gia cuối cùng cũng chốt xong mọi chi tiết.

Lần hạ mộ này của Phương Ngôn, Hiên Viên Kiếm và Dạ Quang Châu sẽ là phần thưởng cho Phương Ngôn, họ còn trao cho Phương Ngôn một danh hiệu vinh dự, tương đương với loại miễn tử kim bài.

Dù Phương Ngôn không quan tâm đến phần thưởng miễn tử kim bài, nhưng vì Hoắc Tú Tú, anh cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Dù sao những thứ nên cho cũng không thiếu thứ nào.

Miễn tử kim bài tuy không phải là thứ quý giá, nhưng ở An Lạc có thứ này, ít nhất có thể đi nghênh ngang mà không ai dám quản.

"Tiêu Tam Gia, chuyện này tôi nhận lời, hy vọng quan gia đến lúc đó giữ lời!" "Đừng làm ra chuyện khiến người thân đau lòng, kẻ thù vui sướng." "Nếu không, đến lúc đó đừng trách tôi, Phương Ngôn, nổi điên đấy!" Nghe giọng điệu mang theo sát khí lạnh lẽo của Phương Ngôn, Tiêu Tam Gia cũng nghiêm túc gật đầu.

Chuyện của Phương Ngôn, sau khi được xem xét kỹ lưỡng từ nhiều phía, họ cho rằng người này đã có năng lực thách thức cả thế giới.

Thực lực của anh dùng cấp độ chiến lược để mô tả cũng không quá.

Có Phương Ngôn, An Lạc có thể giành được quyền phát ngôn lớn hơn trên trường quốc tế.

Một nhân vật cấp chiến lược như vậy, làm sao có thể từ bỏ chứ?

"Yên tâm đi, loại chuyện đó An Lạc chúng tôi không làm ra được." "Cậu là báu vật của An Lạc chúng tôi, chúng tôi sẽ không làm bất cứ điều gì khiến cậu không hài lòng." "Trong lăng Tần Thủy Hoàng, có thứ gì cậu vừa mắt, đến lúc đó cứ lấy hết đi!" Nghe câu trả lời như vậy của Tiêu Tam Gia, Phương Ngôn mới yên tâm.

Sau khi bàn bạc xong với Hoắc Tú Tú về vấn đề sử dụng đất đai, Phương Ngôn cùng Hạng Vũ lên trực thăng bay đến Lâm Đồng, nơi có lăng Tần Thủy Hoàng.

Sự việc đã kéo dài một tuần, thực ra Phương Ngôn cũng có thể nhìn ra sự lo lắng trên mặt Tiêu Tam Gia.

Từ tin tức, Phương Ngôn cũng biết lăng Tần Thủy Hoàng đã đóng cửa từ lâu.

Nếu không phải bên trong xảy ra vấn đề lớn, phía An Lạc tuyệt đối sẽ không từ bỏ một miếng bánh lớn như vậy.

Phải biết rằng thu nhập của lăng Tần Thủy Hoàng vào những ngày lễ là vô cùng đáng kể.

Khi Phương Ngôn và Hạng Vũ đến một sân bay chuyên dụng của quan gia ở Lâm Đồng, vừa xuống máy bay, Phương Ngôn và Hạng Vũ đồng thời nhíu mày.

Họ cảm nhận được một luồng âm khí cực lớn đang bao trùm bầu trời Lâm Đồng.

Thấy tình hình này, Phương Ngôn chậm rãi nói với Tiêu Tam Gia: "Tôi đề nghị quan gia sơ tán toàn bộ người dân Lâm Đồng, nơi này đã xảy ra vấn đề lớn!" "Âm khí cực kỳ nghiêm trọng, người bình thường ở đây lâu ngày, cơ thể sẽ có vấn đề." Nghe lời Phương Ngôn, Tiêu Tam Gia mặt biến sắc, cả người có chút luống cuống.

Sơ tán người dân một thành phố, chuyện như vậy ông không dám làm.

Chuyện này phải do cấp trên quyết định, nhưng nghe Phương Ngôn nói âm khí đang lan rộng, ở lâu dài sẽ có vấn đề lớn, nhất thời ông cũng không biết làm sao.

Bây giờ chỉ có thể giao quyền quyết định lên trên, dù sao Tiêu gia

là chuyên gia trong lĩnh vực trộm mộ, nhưng đối với chuyện kinh thiên động địa như thế này, họ không giỏi.

Nhưng Tiêu Tam Gia tuyệt đối tin tưởng vào phán đoán của Phương Ngôn.

Phương Ngôn là người đứng đầu trong ngành trộm mộ, đối với chuyện này sẽ không nhìn nhầm.

Ông cũng có thể cảm nhận được chút se lạnh.

Phải biết rằng bây giờ là tháng sáu!

Là lúc thời tiết nên nóng bức.

Bây giờ lại xuất hiện nhiệt độ còn mát hơn cả mùa thu, sự tương phản này cực kỳ bất thường.

Tiêu Tam Gia cũng không né tránh Phương Ngôn và Hạng Vũ, từ trong túi lấy ra điện thoại, gọi đi.

Trong lúc ông đang nói chuyện với quan gia, Phương Ngôn chậm rãi nói với Hạng Vũ: "Vũ ca, anh có thể cảm nhận được thực lực của đối phương từ luồng âm khí này không?" "Tôi chỉ có thể cảm nhận được, âm khí ở đây có chút hỗn tạp, dường như không phải âm khí của một người." "Giống như của một đội quân vậy." Hạng Vũ lúc này sắc mặt khó coi đến cực điểm, ông có thể phân biệt được khí tức của luồng âm khí này thuộc về ai.

Phương Ngôn nói không sai, thực sự không phải của một người, mà là của một đám người.

Hạng Vũ cũng đã từng giao chiến với đám người này, quân đội Đại Tần!

Thiết kỵ Đại Tần bách chiến bách thắng!

"Đúng là một đội quân, đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Tần!"

“Tôi không hiểu, tại sao họ lại sống lại!” “Từ luồng âm khí này, tôi có thể hiểu rõ, họ đang tuần tra khu vực này!” “Âm binh Đại Tần đã bắt đầu bố phòng ở Lâm Đồng!” Nghe lời Hạng Vũ, Phương Ngôn cả người đều ngây dại.

Âm binh Đại Tần đã bắt đầu ra khỏi mộ, bố phòng ở Lâm Đồng rồi sao?

Vậy họ đang phòng bị ai, là tiết tấu sắp đánh trận sao?

Tần Thủy Hoàng muốn đánh trận với ai?

Phương Ngôn nhìn Tiêu Tam Gia đang liên lạc với quan gia, tức giận không chịu nổi.

Chương 230

Sự việc đã phát triển đến mức này rồi, còn có thời gian để so đo chút lợi ích đó.

Nếu để cho âm binh Đại Tần hành động hết, thì Phương Ngôn dám đảm bảo cả Lâm Đồng sẽ chìm trong luyện ngục vô biên.

"Tiêu Tam Gia, đừng lề mề nữa, âm binh Đại Tần đã tuần thành rồi, cứ thế này nữa tôi đảm bảo ở đây sẽ không còn một người sống sót." "Bây giờ không có thời gian lề mề, nói với họ, nếu không đồng ý rút lui, vậy thì cứ chờ đối mặt với luyện ngục vô biên đi!" Lời Phương Ngôn vừa dứt, Hạng Vũ mặt tái mét nói: "Bây giờ không cần rút lui nữa rồi, âm binh đã hoàn thành phong tỏa, bên trong bây giờ chỉ được vào không được ra!" "Thông báo cho quan gia đừng cho người vào đây nữa, tình hình ở đây bây giờ còn tệ hơn tôi nghĩ!" Tiêu Tam Gia đang gọi điện cho quan gia tự nhiên cũng nghe thấy lời Hạng Vũ, lúc này sắc mặt khó coi vô cùng, ông lặp lại lời Hạng Vũ vừa nói cho quan gia một lần nữa.

Bên kia bây giờ cũng hối hận không thôi, nhưng sự việc đã xảy ra rồi.

Bây giờ hối hận cũng vô dụng.

Chỉ có thể yêu cầu Phương Ngôn lập tức hạ mộ để xử lý tình hình.

Phương Ngôn lúc này cũng không hề màu mè, bây giờ là lúc tính mạng con người là trên hết.

Bất kể chuyện gì, cũng phải đợi xử lý xong chuyện ở đây rồi mới ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Phương Ngôn lần này ngay cả xe cũng không ngồi, vì cảm thấy ngồi xe quá chậm.

"Vũ ca, chúng ta chạy bộ đến đó, xuống mộ trước xem rốt cuộc tình hình thế nào." Hạng Vũ gật đầu, tốc độ hiện tại không bằng Phương Ngôn nên chạy trước một bước về phía lăng Tần Thủy Hoàng.

Phương Ngôn thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, chỉ trong vài giây đã đuổi kịp Hạng Vũ, sau đó hai người giữ cùng tốc độ chạy về phía lăng Tần Thủy Hoàng.

Chỉ để lại Tiêu Tam Gia ở đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhìn bóng lưng Phương Ngôn và Hạng Vũ rời đi, Tiêu Tam Gia thở dài nói: "Phương Ngôn thật sự mạnh mẽ, trước đây tôi đã đánh giá thấp cậu ta rồi!" "Nhưng có một người thực lực mạnh mẽ như vậy đi xử lý, không chừng chuyện ở đó thật sự có thể giải quyết được!" Phương Ngôn và Hạng Vũ hai người chỉ chạy không đến năm phút, đã đến lăng Tần Thủy Hoàng được thế giới gọi là kỳ quan.

Lúc này khi Phương Ngôn đến cửa lăng Tần Thủy Hoàng, anh lập tức mở Âm Dương Nhãn, thấy lăng Tần Thủy Hoàng vốn đông đúc người qua lại, lúc này ở cửa có mấy binh sĩ cầm trường tiễn đứng gác.

Sắc mặt Phương Ngôn bây giờ khó coi đến cực điểm, anh biết sự việc còn tồi tệ hơn anh nghĩ.

Bây giờ binh sĩ lăng Tần Thủy Hoàng đã bắt đầu ra đứng gác.

Điều này cho thấy cả ngôi mộ đã hoàn toàn thức tỉnh.

Tình huống này còn điên cuồng hơn tưởng tượng rất nhiều.

Khi Phương Ngôn đến gần, mấy binh sĩ cầm trường tiễn kia lập tức bao vây Phương Ngôn và Hạng Vũ.

Họ nói những lời quỷ mà Phương Ngôn không hiểu.

May mà có Hạng Vũ ở bên cạnh có thể hiểu được những lời mà đám âm binh này nói.

Hạng Vũ cũng biết Phương Ngôn không hiểu nên không do dự mà nói thẳng: "Bọn âm binh này hỏi chúng ta đến đây làm gì, Tần Thủy Hoàng đang thiết triều!" "Không có lệnh triệu kiến của Tần Thủy Hoàng, chúng ta không được phép vào trong." Nghe vậy, Phương Ngôn làm gì còn quan tâm được đến cái đó.

Bây giờ cả Lâm Đồng đều bị đám âm binh trong lăng Tần Thủy Hoàng làm cho gà chó không yên.

Ngay cả chim trên trời bây giờ cũng không thấy một con, còn lại toàn là một đám quạ đen không ngừng kêu gào trên không trung.

Phải biết rằng quạ đen là sinh vật mang ý nghĩa không may mắn, sự xuất hiện của nó phần lớn đều mang theo cái chết.

"Vũ ca, đừng do dự nữa, đánh thẳng vào trong!" "Không cần biết Tần Thủy Hoàng muốn làm gì, tôi đều phải ngăn cản!" "Dù cho vị thiên cổ nhất đế này có băng hà cũng không tiếc!" Nghe lời nói hung hãn của Phương Ngôn, Hạng Vũ trực tiếp cầm Bá Vương Thương trong tay đâm mạnh về phía âm binh bên cạnh.

Phương Ngôn cũng không do dự, vận chuyển Luân Hồi Chỉ, tốc độ còn nhanh hơn cả Hạng Vũ. *Keng, chúc mừng đã giết chết âm binh Đại Tần, nhận được sức mạnh +1!* *Keng, chúc mừng đã giết chết âm binh Đại Tần, nhận được sức mạnh +1!* *Keng, chúc mừng đã giết chết âm binh Đại Tần, nhận được sức mạnh +1!* *Keng. .....* Tám binh sĩ, Hạng Vũ chỉ giết được hai, còn lại đều bị một mình Phương Ngôn giải quyết.

Khi giải quyết xong âm binh Đại Tần ở cửa, Phương Ngôn như

chọc phải tổ ong vò vẽ, lập tức cả cung điện lăng Tần Thủy Hoàng bạo động.

Sảnh giới thiệu vốn được xây cho du khách, bây giờ bị một đám binh sĩ cầm trường qua chiếm lĩnh.

Phía sau chúng có không ít tượng binh mã cũng đang tiến về phía trước.

Sắc mặt Phương Ngôn đại biến, không ngờ đám tượng binh mã trong lăng Tần Thủy Hoàng cũng đã bị thi biến.

Tình hình ở đây chẳng lẽ cũng giống như Càn Lăng của Võ Tắc Thiên sao?

Tượng binh mã cũng đều được hình thành từ huyết tế của binh sĩ sao?

Vậy thì tình hình trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng này, còn khủng bố hơn Phương Ngôn tưởng tượng không biết bao nhiêu lần.

Không chỉ có hồn phách âm binh Đại Tần, mà còn có Tống Tử cao cấp được huyết tế từ tượng binh mã.

Chưa thực sự vào mộ đạo đã xuất hiện tình huống này.

Lát nữa vào trong mộ, tình hình bên trong quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Phương Ngôn bây giờ không có thời gian để nghĩ những chuyện đó.

Nhìn âm binh Đại Tần đông như kiến, Phương Ngôn lấy ra Ám Dạ Trường Thương từ không gian dị giới.

Phối hợp với bộ bạch y trên người.

Giống như Triệu Tử Long tái thế.

Lúc này thương pháp như rồng, tung hoành giữa vạn quân, kẻ địch không thể chạm vào dù chỉ một sợi tơ.

Cách tấn công của Hạng Vũ là loại tấn công đại khai đại hợp.

Khí thế một người giữ ải vạn người không qua nổi khiến âm binh Đại Tần vốn là quỷ hồn cũng cảm thấy run rẩy.

Nếu hỏi Hạng Vũ chiến đấu với ai có kinh nghiệm nhất, thì đó chính là binh sĩ Đại Tần!

Sinh ra vào cuối thời Tần, suýt chút nữa đã cùng Lưu Bang chia đôi thiên hạ.

Nếu không phải Triệu Cao giở trò, Hán Cao Tổ có thể không phải là Lưu Bang mà là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ!

Dù trong sảnh tham quan bị âm binh Đại Tần và tượng binh mã đông như kiến bao vây, nhưng Phương Ngôn và Hạng Vũ hai người vẫn xông ra một con đường máu giữa vạn quân.

Thậm chí Phương Ngôn còn muốn đuổi cùng giết tận.

Nếu để một trong những âm binh này thoát ra ngoài, cũng có khả năng gây ra sự phá hoại cho thế giới.

Vì vậy Phương Ngôn quyết định giết sạch tất cả âm binh ở đây, không chừa một tên.

Đảm bảo phía sau mình không còn một âm binh hay tượng binh mã nào. *Keng, chúc mừng đã giết chết âm binh Đại Tần, nhận được sức mạnh +1!* *Keng, chúc mừng đã giết chết âm binh Đại Tần, nhận được tốc độ +1!* *Keng, chúc mừng đã giết chết âm binh Đại Tần, nhận được thể chất +1!* *Keng. .....* Sau khi kịch chiến hơn mười phút, ngay cả người có thực lực mạnh mẽ như Phương Ngôn cũng không nhịn được thở hổn hển nói: “Vũ ca, trước đây tôi không hiểu tại sao kiến nhiều có thể cắn chết voi, bây giờ tôi hiểu rồi, hoàn toàn

là do mệt!" "Ngay cả thực lực của chúng ta mà đánh cũng gian nan như vậy, nếu là người khác đến giết, chẳng phải là đi nộp mạng sao?" Hạng Vũ lau mồ hôi trên trán, cả người sắc mặt âm trầm gật đầu.

Chương 231

Binh sĩ Đại Tần hôm nay hoàn toàn khác với những lần chiến đấu trước đây, đám âm binh Đại Tần hôm nay không sợ chết, hoàn toàn không lo lắng vấn đề tử vong, chỉ có một chữ, khô máu!

Nếu không phải Hạng Vũ đã trở thành Hạn Bạt, sức phòng ngự toàn thân đạt đến cấp cao, thì Hạng Vũ cũng không thể cưỡi gió đạp sóng trong trận hình như vậy.

Khi Phương Ngôn và Hạng Vũ hoàn toàn dọn sạch âm binh Đại Tần trong sảnh tham quan, hai người cùng nhau ngồi bệt xuống đất.

Thở hổn hển từng ngụm lớn.

Khi Phương Ngôn chuẩn bị phàn nàn về sự tàn khốc ở đây, đột nhiên cả mặt đất của sảnh tham quan bắt đầu rung chuyển không ngừng.

Sắc mặt Phương Ngôn biến đổi lớn, đây là điềm báo có Tống Tử mạnh mẽ xuất hiện.

Phương Ngôn và Hạng Vũ hai người đột ngột đứng dậy, sau đó thấy sảnh tham quan vốn được xây bằng bê tông, lúc này mặt đất nứt ra từng lớp!

Một cái hố sâu như vực thẳm xuất hiện trước mặt Phương Ngôn, sau đó Phương Ngôn và Hạng Vũ nhìn nhau một cái, quyết định xuống hố để điều tra một phen.

Khi Phương Ngôn và Hạng Vũ hai người xuống hố, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Trong lúc rơi xuống, vô số mũi tên sắc bén từ trong bóng tối bắn về phía Phương Ngôn.

Những mũi tên mang theo sát khí lạnh lẽo, va vào người Phương Ngôn và Hạng Vũ, phát ra tiếng đinh đinh đang đang.

Phương Ngôn mở Thiên Cương Tráo, ngăn cản những mũi tên sắc bén bên ngoài quần áo.

Anh không hề bị thương!

Khi Phương Ngôn mở thiên nhãn, phát hiện hai bên cửa hang đen kịt đứng đầy cung thủ dày đặc.

Những cung thủ này không phải là đám âm hồn trước đó, mà toàn bộ đều là tượng binh mã cầm cung tấn công.

Mỗi người bên hông đều đeo một ống tên, trong tay cầm một cây cung ba thạch, những cây cung này bị tượng binh mã kéo cong, trên mặt mỗi tượng binh mã đều mang một tia tức giận.

Như thể Phương Ngôn và Hạng Vũ là kẻ thù giết cha của chúng vậy, ánh mắt như vậy khiến Phương Ngôn kinh ngạc không thôi, không hiểu tại sao đám tượng binh mã này lại căm thù mình như vậy.

Khi Phương Ngôn và Hạng Vũ đáp đất an toàn, phát hiện trên mặt đất còn tập kết một lượng lớn binh lính cầm trường thương và thiết kỵ.

Phương Ngôn thấy cảnh này, chỉ có thể nở một nụ cười khổ nhìn Hạng Vũ chậm rãi nói: "Vũ ca, chúng ta thật sự đã chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, sóng này chưa qua sóng khác đã tới!" "Bây giờ tiếp tục giết thôi!" "Tôi muốn xem xem lăng Tần Thủy Hoàng rốt cuộc có bao nhiêu người bảo vệ ở đây!" Hạng Vũ với ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi gật đầu về phía thiết kỵ Đại Tần trước mặt.

Theo sau cuộc xung kích của thiết kỵ Đại Tần, Phương Ngôn và Hạng Vũ cũng phát động phản xung kích.

Những thiết kỵ Đại Tần này thực lực phổ biến đều đạt đến cảnh

giới phi cương.

Lúc này đám thiết kỵ Đại Tần không phải chạy trên mặt đất xung kích, mà từ trên không trung lao về phía Phương Ngôn.

Chúng lợi dụng sức mạnh lao xuống để áp chế Phương Ngôn.

Không chỉ vậy, thậm chí còn có không ít phi cương không thể đến gần Phương Ngôn, chọn cách thi triển các loại pháp thuật phụ trợ từ phía sau.

Kiểu tấn công này, khiến Phương Ngôn cảm thấy lúc này mình giống như BOSS trong game vậy.

Đám thiết kỵ Đại Tần này giống như người chơi trong công hội, đang từng chút từng chút bào mòn thanh máu của anh.

Chỉ là đòn tấn công của chúng căn bản không thể gây ra ưu thế quá lớn cho Phương Ngôn.

Thậm chí có lúc Phương Ngôn muốn sử dụng huyết mạch Bàn Cổ của mình để khống chế đám thiết kỵ Đại Tần này.

Nhưng sự việc trái với ý muốn, loại tượng binh mã chết bằng cách hiến tế này căn bản không thể khống chế.

Phương Ngôn chỉ có thể thở dài, loại Tống Tử này thật khiến người ta đau đầu!

Nhưng Phương Ngôn hiểu rằng, sở dĩ Tần Thủy Hoàng dùng cách này để rèn đúc Tống Tử, có lẽ là vì Xi Vưu cũng có khả năng khống chế.

Tần Thủy Hoàng sợ những binh sĩ được hiến tế, cuối cùng sẽ hóa thành tay sai của Xi Vưu, quay lại đối phó mình.

Vì vậy mới dùng cách này để thống lĩnh binh sĩ Đại Tần.

Võ Tắc Thiên Thiên Ngưu Vệ có lẽ cũng học theo cách của Tần

Thủy Hoàng, chỉ là người mà bà đề phòng lại là chồng mình, Lý Trị.

Khi trận chiến tiếp tục kéo dài, Phương Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, không phải thân thể mệt, mà là tâm mệt.

Khi số lần giết chóc đạt đến một lượng nhất định, con người sẽ xuất hiện cảm giác chán ghét.

Phương Ngôn cũng không ngoại lệ, anh đã hoàn toàn tê liệt với việc giết chóc vô tình này.

Khi Phương Ngôn cảm thấy sắp phát điên, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

"Thiết kỵ Đại Tần tạm dừng tay, đừng mù quáng đi nộp mạng!" Giọng nói này Phương Ngôn quen thuộc vô cùng, vì đó là giọng của Võ An Quân Đại Tần, Sát Thần Bạch Khởi.

Phương Ngôn đột ngột ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Phát hiện Sát Thần Bạch Khởi lúc này, không còn là hình thái Bất Hóa Cốt năm xưa nữa.

Bây giờ ông ta có máu có thịt, cơ thể đã khôi phục lại như xưa.

Phương Ngôn lúc này chỉ cảm thấy lửa giận bùng cháy, vì anh đã bị Bạch Khởi lừa.

Năm đó Phương Ngôn đã hẹn với Bạch Khởi, Phương Ngôn sẽ đưa Bạch Khởi đi xem Đại Tần lần cuối.

Sau khi triều bái quân vương.

Bạch Khởi sẽ binh giải.

Nhưng bây giờ Bạch Khởi lại đang sống sờ sờ đứng trước mặt anh.

Thậm chí tu vi còn có sự nâng cao sâu hơn.

Làm sao Phương Ngôn không tức giận được chứ?

Phương Ngôn cho rằng Bạch Khởi là người trung thành son sắt mới đồng ý đưa ông đến lăng Tần Thủy Hoàng bái kiến Tần Thủy Hoàng.

Nhưng bây giờ thì sao?

Sự thật thắng mọi lời hùng biện!

Phương Ngôn chưa từng có lúc nào muốn giết một người như bây giờ.

"Võ An Quân Bạch Khởi, ông giỏi lắm!" "Người có thể xoay tôi như chong chóng, ông là người thứ hai!" "Diễn xuất của ông không đi lấy giải Oscar thì thật là lãng phí tài năng!" Dù Bạch Khởi không hiểu Phương Ngôn đang nói gì, nhưng từ giọng điệu châm biếm của Phương Ngôn, ông có thể nghe ra Phương Ngôn hiện đang cực kỳ phẫn nộ.

Ông từng xác định đã hẹn với Phương Ngôn.

Phương Ngôn đã làm được, thực ra ông cũng đã làm được.

Chương 232

Chỉ là ông lại sống lại, người hồi sinh ông là chúa công, là bệ hạ của ông!

Xưa nay trung nghĩa khó vẹn toàn.

Bạch Khởi tự giải là đã vẹn nghĩa với Phương Ngôn!

Tần Thủy Hoàng hồi sinh ông, vậy thì Bạch Khởi phải trung quân!

Trung quân báo quốc là lý niệm cốt lõi của người thời đại Bạch Khởi, đó là thứ đã khắc sâu vào xương tủy!

Để Bạch Khởi lựa chọn giữa trung và nghĩa, chỉ có trung với Đại Tần, mới không phụ lòng liệt tổ liệt tông!

Vì vậy câu chất vấn của Phương Ngôn không nhận được bất kỳ hồi đáp nào từ Bạch Khởi.

Bạch Khởi là người tốt, nhưng còn phải xem là đối với ai.

Đối với kẻ thù của ông, Đối với kẻ thù của Đại Tần, Chỉ có tàn nhẫn độc ác, Chôn sống 40 vạn quân sĩ nước Triệu, tuy không phải do Bạch Khởi hạ lệnh.

Nhưng ông cũng không ngăn cản, điều này cho thấy trong xương tủy con người này tràn ngập sự điên cuồng.

Tràn ngập sự trung thành tuyệt đối với Đại Tần.

Không ai có thể lay chuyển tín niệm của ông, càng không ai có thể ly gián mối ràng buộc đó với quân chủ Đại Tần.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, điểm này Bạch Khởi đã làm đến cực hạn.

Thuộc hạ cầu xin phản bội, Bạch Khởi chọn cách tự sát để thể

hiện tín niệm trung quân báo quốc.

Bây giờ Bạch Khởi đã trở về vòng tay của Đại Tần, dưới sự lãnh đạo của thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, một lần nữa càn quét thiên hạ.

Phương Ngôn hiểu rằng, dù không cam tâm, nhưng anh phải giết Bạch Khởi.

Bạch Khởi tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn, nếu để một kẻ như vậy lãnh quân phá hoại thế giới. thì thế giới này cuối cùng có thể sống sót được mấy người, phải xem dung tích phổi của những người đó có đủ không.

Nếu không cứ động một chút là chôn sống, chôn sống hàng chục vạn người, nhân vật như vậy là ác mộng của tất cả các thế lực thù địch.

Phương Ngôn nhìn tượng binh mã đang đứng trước mặt Bạch Khởi, chậm rãi quỳ xuống, hô lớn: "Tham kiến Võ An Vương Bạch Khởi!" Cây Ám Dạ Trường Thương trong tay anh nắm càng chặt hơn.

Nếu bây giờ chỉ có một mình Bạch Khởi, thì Phương Ngôn hoàn toàn không sợ.

Nhưng bây giờ Bạch Khởi đang suất lĩnh thiên quân vạn mã đối đầu với Phương Ngôn.

Cảnh tượng như vậy, nói Phương Ngôn không một chút căng thẳng, đó cũng là điều không thể.

Nhưng Bạch Khởi có tín niệm của mình, Phương Ngôn cũng có tín niệm của mình.

Bạch Khởi có thể trung quân báo quốc, nhưng đó chỉ là tiểu đạo.

Không thể coi quảng đại bình dân bá tánh là hậu thuẫn vững chắc

nhất, tướng quân như vậy cũng chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu!

Lý Thế Dân ở điểm này làm tốt hơn các hoàng đế lịch đại, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền.

Bách tính mới là căn bản của một quốc gia.

Nếu những âm binh Đại Tần này bây giờ là người sống, Phương Ngôn cũng không quan tâm ai thống trị, nhưng đám âm binh này bây giờ là quỷ hồn, là Tống Tử.

Chúng không có tâm hại người, nhưng chỉ cần bị động, cũng sẽ làm hại vô số người.

Chỉ một nhóm nhỏ âm binh ra đứng gác, canh giữ các cửa ra vào trọng yếu, cả bầu trời Lâm Đồng đã tràn ngập âm khí.

Nếu đám âm binh dưới lòng đất này đều ra ngoài, thì những người có dương khí yếu hơn một chút.

Trong khoảnh khắc có thể chết hoàn toàn.

Phương Ngôn sắc mặt ngưng trọng nhìn Hạng Vũ nói: "Vũ ca, dọn dẹp đám âm binh này, tôi đi giết Bạch Khởi!" "Để hai huynh đệ chúng ta hôm nay chẻ đôi tảng đá ngọc này!" "Tôi muốn hỏi Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, rốt cuộc ông ta muốn thế nào!" Lời Phương Ngôn vừa dứt, chỉ thấy Bạch Khởi vung tay lớn, miệng hét giận dữ: "Kẻ loạn thần tặc tử sỉ nhục bệ hạ, chém chết cho ta!" Âm binh xông lên, đất rung núi chuyển.

Phương Ngôn đối mặt với thiên quân vạn mã như vậy, không hề sợ hãi.

Trạng thái này, khiến Bạch Khởi cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Thực lực của Phương Ngôn, lần trước gặp chỉ là cảnh giới Cương Vương.

Không ngờ, lần này gặp lại Phương Ngôn, thực lực của anh đã đạt đến Hạn Bạt trung kỳ.

Tốc độ thăng cấp này, khiến người ta phải tặc lưỡi.

Nhưng chiến tranh đã nổ ra, hàng vạn người đối chiến với Phương Ngôn và Hạng Vũ.

Thế nhưng về mặt khí thế, hàng vạn người ngược lại không bằng khí thế của một mình Phương Ngôn.

Chỉ thấy Phương Ngôn trong bộ bạch y, cầm một cây trường thương đen nhánh, chỉ thẳng vào đầu lâu Bạch Khởi.

"Bạch Khởi, dù ngươi có thiên quân vạn mã bảo vệ, ta, Phương Ngôn, nhất định sẽ chém đầu ngươi!" "Hôm nay ta sẽ học theo Triệu Tử Long, bảy lần vào bảy lần ra!" "Giết!" "Giết! ....." Khi Phương Ngôn tiếp xúc với đợt thiết kỵ âm binh Đại Tần đầu tiên, trường thương quét ngang, chỉ cầu đánh lui, không cầu giết chết!

Mục đích của anh là giết Bạch Khởi, còn đám thiết kỵ Đại Tần này, nếu không có Bạch Khởi chỉ huy.

Cũng giống như hổ không có răng, mặc cho Phương Ngôn và Hạng Vũ tàn sát!

Bạch Khởi tự nhiên cũng nhìn ra ý đồ của Phương Ngôn, lập tức rút ra một thanh trường kiếm nghênh đón về phía Phương Ngôn.

Khi hai người chính thức giao thủ, sắc mặt Phương Ngôn kinh ngạc, thực lực của Bạch Khởi cũng đã đạt đến Hạn Bạt trung kỳ.

Thực lực như vậy thật kinh người!

Bạch Khởi không có sự chăm sóc của hệ thống, tại sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Phải biết rằng Bạch Khởi tu luyện thành Bất Hóa Cốt đã mất hơn

hai nghìn năm.

Từ Bất Hóa Cốt đến Hạn Bạt là một tầng trời, giống như một rãnh trời.

Nếu không có cơ duyên lớn, về cơ bản là không thể đạt đến cấp độ này, nhưng có một khả năng, có thể tăng cấp Tống Tử ngay lập tức, đó là tinh huyết của Tống Tử cấp cao!

Trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, có khả năng có một hoặc vài con Hạn Bạt cao cấp tồn tại.

Một trong số đó đã ban cho Bạch Khởi tạo hóa này.

Bạch Khởi khi còn sống là một đại tướng quân, võ lực cao đến đáng sợ.

Chương 233

Dưới sự nâng cấp của Tống Tử, đòn tấn công của Bạch Khởi đã đột phá tốc độ âm thanh.

Người hoặc Tống Tử có thực lực thấp, chỉ có thể nghe thấy tiếng nổ siêu thanh, ngược lại không nhìn rõ thanh trường kiếm trong tay Bạch Khởi vung vẩy như thế nào.

Phương Ngôn cũng không chịu yếu thế, có Hạng Vũ làm bạn luyện, đối với võ nghệ đã sớm tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

Đối mặt với đại tướng quân tiền thế như Bạch Khởi, Phương Ngôn cũng không rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn vững vàng chiếm thế thượng phong.

Thương là vua của trăm loại binh khí, lý luận một tấc dài một tấc mạnh, vào lúc này được phát huy đến mức tối đa.

Phạm vi năm trượng xung quanh đều là khoảng cách tấn công của Phương Ngôn.

Phương Ngôn không chỉ đối phó với Bạch Khởi, đồng thời còn cần phải giết những âm binh Đại Tần đến gây rối.

".Keng, chúc mừng chủ nhân đã giết chết thiết kỵ Đại Tần, nhận được sức mạnh +2!" "Keng, chúc mừng ký chủ đã giết chết thiết kỵ Đại Tần, nhận được tốc độ +2!" "Keng, thành công chống lại đòn tấn công chí mạng của Bạch Khởi, nhận được thể chất +10!" "Keng. ....." Chẳng mấy chốc, xung quanh Phương Ngôn tràn ngập những mảnh vỡ của tượng binh mã.

Đây đều là đám thiết kỵ Đại Tần bị Phương Ngôn giết chết, sau khi thi đan bị Phương Ngôn đâm vỡ, thân thể tượng binh mã sau khi

không có sự bảo vệ của thi đan, theo sự oxy hóa của không khí, những thân thể đó khoảnh khắc sụp đổ.

Thấy Phương Ngôn giết nhiều tướng sĩ Đại Tần như vậy, cả khuôn mặt Bạch Khởi không có chút thay đổi.

Điều này càng khiến Phương Ngôn cảm thấy Bạch Khởi là người lạnh lùng vô tình.

Làm gì có vị đại tướng quân nào không yêu thương binh lính như con, nhưng Bạch Khởi đối với những âm binh đã chết này lại như không thấy, Phương Ngôn vô cùng khó hiểu, trong lòng không ngừng suy đoán.

Bạch Khởi thật sự lạnh lùng vô tình, hay là bên trong có uẩn khúc?

Lăng Tần Thủy Hoàng có nhiều âm binh như vậy, rốt cuộc được tạo ra như thế nào.

Bản thân Tần Thủy Hoàng rốt cuộc muốn làm gì?

Theo lời Tiêu Tam Gia, bản thân Tần Thủy Hoàng còn sống.

Vậy ông ta còn sống mà tạo ra đám âm binh này để làm gì?

Lăng Tần Thủy Hoàng thật sự có diện tích lớn bao nhiêu, rốt cuộc có bao nhiêu Tống Tử đang ẩn náu bên trong?

Phương Ngôn nhìn những âm binh không ngừng bay tới từ xa, hiểu rằng sự việc đã đến mức nguy cấp.

Phải nhanh chóng giải quyết đám người Bạch Khởi, sau đó đi tìm Tần Thủy Hoàng!

Nếu Tần Thủy Hoàng làm ra hành động nghịch thiên!

Phương Ngôn cũng tuyệt đối sẽ không để ông ta làm bậy.

Người thân bạn bè của anh đều sống trên mảnh đất An Lạc này.

Nếu âm binh đột phá, Phương Ngôn dám đảm bảo, tham vọng của Tần Thủy Hoàng tuyệt đối không chỉ thỏa mãn với một chút địa bàn ở Lâm Đồng!

Nhất định sẽ mở rộng địa bàn!

Đến lúc đó, thiên hạ đại loạn là kết quả tốt nhất!

Thậm chí hành tinh này có khả năng biến thành thiên đường Tống Tử dưới trướng Tần Thủy Hoàng!

Phương Ngôn quyết định phải tăng tốc giết chết Bạch Khởi, may mà trước đó hệ thống đã cho anh một kỹ năng khống chế tinh thần.

Nó cho phép Phương Ngôn có thể lợi dụng kỹ năng này để khống chế đối thủ trong lúc cao thủ đối chiến.

Giữa các cao thủ, dù chỉ một thoáng lơ là cũng đủ để mất mạng.

Trong lúc không ngừng giao đấu với Bạch Khởi, Phương Ngôn phát hiện gã cố tình lộ ra một sơ hở để dẫn dụ anh tấn công, sau đó sẽ tung đòn nghiêm trọng.

Nhưng Bạch Khởi không ngờ, đây chính là cơ hội mà Phương Ngôn đang chờ đợi.

Nếu Bạch Khởi đã cố tình lộ sơ hở để giáng đòn nặng, sao Phương Ngôn có thể lãng phí dụng tâm của gã được chứ.

Bạch Khởi thấy Phương Ngôn đang tiến vào cái bẫy đã sắp đặt sẵn, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Mặc dù đòn tấn công vừa rồi của Phương Ngôn gây ra không ít phiền phức, nhưng lần này Phương Ngôn nhất định sẽ phải hối hận vì sự sơ suất của mình.

Ngay khi trường thương Ám Dạ của Phương Ngôn sắp đâm trúng Bạch Khởi, đúng lúc gã định biến sơ hở thành đòn chí mạng, Phương

Ngôn liền khởi động kỹ năng khống chế tinh thần.

Kỹ năng bất ngờ khiến Bạch Khởi chỉ cảm thấy cơ thể thoáng chốc trì trệ, đầu óc choáng váng.

Đó là kết quả của việc lực tinh thần của gã đang chống lại Phương Ngôn.

Vì đại não ngừng hoạt động, cơ thể không còn sự điều khiển, sơ hở ban đầu đã bị lộ ra hoàn toàn.

Đòn chí mạng được thiết kế sẵn không xuất hiện, ngược lại còn tự mình gánh lấy hậu quả!

Trường thương mang theo Luân Hồi Chỉ của Phương Ngôn đâm mạnh vào vị trí đan điền của gã.

Mặc dù thi đan của Hạn Bạt có thể ẩn giấu ở bất kỳ góc nào trong cơ thể, nhưng đan điền là nơi cường giả hội tụ nội lực.

Phương Ngôn không gây ra vết thương chí mạng cho Bạch Khởi, nhưng để hồi phục, gã buộc phải hiện thi đan ra để tu bổ phần cơ thể bị tổn thương.

Nếu phần đan điền không được tu bổ kịp thời, thực lực của gã sẽ tổn hại phần lớn.

Một thương của Phương Ngôn đã khiến Bạch Khởi trọng thương, đồng thời cũng giúp gã thoát khỏi kỹ năng khống chế tinh thần.

Gã nhìn Phương Ngôn với vẻ kinh ngạc, giọng điệu nặng nề nói: "Không ngờ ngươi lại có kỹ năng khống chế tinh thần!" "Chiêu vừa rồi quả là lợi hại, ngay cả một người đã bị bốn mươi vạn quân Triệu giày vò hơn hai nghìn năm như ta cũng có một thoáng thất thần.

Nếu là Hạn Bạt bình thường, há chẳng phải sẽ trở thành nô lệ của ngươi dưới chiêu đó sao?" Nghe lời của Bạch Khởi, Phương Ngôn

chỉ cười mà không nói gì.

Nhưng trong lòng anh cũng kinh ngạc không thôi, một chiêu có thể khống chế cả một trong Thập Nhị Tổ Vu là Huyền Minh, vậy mà bây giờ chỉ có thể khống chế Bạch Khởi trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Kết quả này khiến Phương Ngôn không khỏi xuýt xoa.

Quả không hổ danh là Võ An Quân của Đại Tần, phần tín niệm này mạnh hơn người thường quá nhiều!

Nhưng có thể khống chế Bạch Khởi trong một khoảnh khắc là đủ rồi.

Cao thủ quyết đấu chỉ trong đường tơ kẽ tóc, một khoảnh khắc phân tâm đã đủ để Phương Ngôn giết chết đối phương!

Bạch Khởi vốn không muốn triệu hồi thi đan để tu bổ cơ thể, nhưng không có sức lực từ đan điền, hiện tại gã căn bản không cùng đẳng cấp với Phương Ngôn.

Chỉ trong nháy mắt, trên người gã đã bị Phương Ngôn đâm thêm mấy lỗ.

Cứ thế này, chắc chắn sẽ bị Phương Ngôn tìm ra vị trí thi đan.

Chương 234

Kiểu chết từ từ này, Bạch Khởi không thể chờ được, gã quyết định đánh cược một phen.

Cược xem Phương Ngôn có thể lấy được đầu thượng tướng giữa vạn quân hay không!

Sau khi bị Phương Ngôn một thương hất văng, Bạch Khởi đột ngột lùi lại, miệng không ngừng lẩm bẩm những lời ma quái.

Lúc này, tất cả âm binh Đại Tần đều đồng loạt chuyển hướng, lao về phía Phương Ngôn.

Nhận được mệnh lệnh của Bạch Khởi, chúng thề chết cũng phải chặn được anh!

Binh là gan của tướng, tướng là hồn của binh!

Chủ tướng và binh lính trên chiến trường vốn tương trợ lẫn nhau.

Khi chủ tướng gặp nguy, binh lính tất phải thề chết ngăn cản, để lại cho chủ tướng một con đường sống!

Chỉ là chúng đã coi thường Phương Ngôn và Hạng Vũ.

Cả hai đều là những mãnh tướng có thể xông pha vạn quân mà không hề hấn gì!

Phương Ngôn thuộc loại linh hoạt phiêu dật, còn Hạng Vũ thì đánh đâu thắng đó.

Thấy âm binh Đại Tần chuyển hướng, Hạng Vũ biết Phương Ngôn đã làm Bạch Khởi trọng thương.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, hắn sẽ không để đám âm binh này quấy rầy cơ hội giết Bạch Khởi của Phương Ngôn.

Vì vậy, Hạng Vũ liền nhảy đến bên cạnh Phương Ngôn, ánh mắt ngưng trọng gật đầu với anh.

Ý hắn là: Cứ giao cho tôi, mau đi giết Bạch Khởi đi!

Phương Ngôn không chút do dự, thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp sau lưng Bạch Khởi.

Lúc này Bạch Khởi hồn bay phách lạc, thi đan đã được triệu hồi ra ngoài.

Nếu lúc này bị Phương Ngôn đánh trúng, gã sẽ chết hoàn toàn.

Lần này tuyệt đối không có khả năng hồi sinh nào cả.

Ban đầu dù gã tự giải, nhưng thi đan vẫn được giữ lại, vì vậy Tần Thủy Hoàng mới có thể dễ dàng hồi sinh gã.

Phương Ngôn ở sau lưng Bạch Khởi, ánh mắt toát ra khí thế tất sát.

Khi thấy thi đan của Bạch Khởi hiện ra ở hõm vai, anh liền biến trường thương thành một cây tiêu thương, phi thẳng về phía vị trí thi đan của gã.

Sau khi vũ khí rời tay, Phương Ngôn dồn toàn bộ tinh thần lực vào kỹ năng khống chế tinh thần.

Lực tinh thần mạnh mẽ lập tức khiến Bạch Khởi rơi vào trạng thái ngây dại.

Đại não của gã lúc này là một mớ hỗn độn, ý chí của Phương Ngôn đang không ngừng phá hủy thần kinh khống chế trong não gã.

Khi trường thương Ám Dạ đâm chắc vào thi đan của Bạch Khởi, âm thanh của hệ thống lại vang lên. *Keng, chúc mừng túc chủ đánh giết Hạn Bạt trung kỳ Bạch Khởi, nhận được Thiên Cương Tráo đẳng cấp +1!* *Keng, chúc mừng túc chủ Thiên Cương Tráo đẳng cấp tấn

thăng cao cấp!* *Thiên Cương Tráo cao cấp có thể miễn dịch sát thương từ Hạn Bạt trung kỳ trở xuống!* Nghe được phần thưởng của hệ thống, Phương Ngôn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Võ An Quân Bạch Khởi của Đại Tần cuối cùng cũng bị giết chết.

Tại khoảnh khắc này, gã đã kết thúc một đời lẫy lừng.

Lúc này, Phương Ngôn thấy từ miệng Bạch Khởi không ngừng tỏa ra âm khí, ánh mắt tràn đầy lưu luyến.

Ngay khoảnh khắc Bạch Khởi sắp tan biến, chỉ nghe thấy một tiếng bi ai vang vọng giữa không trung!

"Ta!

Đại Tần vạn thắng!" Sau đó, Bạch Khởi hoàn toàn hóa thành tro bụi, biến mất giữa trời đất.

Sau khi Bạch Khởi chết, những âm binh Đại Tần vốn đang giao chiến với Hạng Vũ và truy sát Phương Ngôn đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất!

Một cảm xúc bi thương trào dâng từ sâu thẳm nội tâm chúng.

Miệng chúng bi thương hô lớn: "Cung tống Đại Tần Võ An Vương sớm đăng cực lạc!" "Chúng ta, Đại Tần vạn thắng!" Sau đó, Phương Ngôn thấy những âm binh này, mỗi người đều lựa chọn tự giải thi đan.

Đây là muốn tuẫn táng theo Bạch Khởi sao?

Phương Ngôn thấy cảnh này cũng không khỏi xuýt xoa, thật không ngờ uy vọng của Bạch Khởi trong quân đội lại cao đến vậy.

Có thể ở trong lăng Tần Thủy Hoàng mà lựa chọn tự giải thi đan để tuẫn táng theo Bạch Khởi, chứng tỏ trong lòng chúng, sự công nhận dành cho Bạch Khởi còn nhiều hơn cả Tần Thủy Hoàng!

Người thường không thể hiểu được, hoàng quyền tuy là tối thượng, nhưng người có thể cùng ăn chung một nồi cơm mới là người thân cận nhất, mới là người đáng để trung thành nhất!

Phương Ngôn và Hạng Vũ đều không ngăn cản những trung nghĩa chi sĩ này tuẫn táng, chỉ lặng lẽ đứng một bên, nhìn họ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Kết quả như vậy thực ra là tốt nhất, ít nhất hai người Phương Ngôn và Hạng Vũ không cần phải tiếp tục chiến đấu khổ cực nữa.

Đợi sau khi tất cả âm binh Đại Tần trong động này tự giải xong, Phương Ngôn cẩn thận xem xét mộ thất.

Anh phát hiện mộ thất này vốn là một khu vực phòng thủ thành trì.

Những cung thủ vừa bắn tên về phía anh đều đứng trên tường thành.

Vị trí anh đang đứng lại là bên trong một tòa thành.

Chỉ là công nghệ xây dựng của tòa thành này lớn hơn rất nhiều so với lăng mộ thành lầu thời Bạch Khởi.

Đây là một thành phố chìm sâu dưới lòng đất!

Nơi này không thể dùng lăng mộ để hình dung được nữa, nơi này có thể là một tòa thành trì thật sự.

Tần Thủy Hoàng năm xưa đã cho xây dựng hai thành Hàm Dương, một trên mặt đất, một dưới lòng đất!

Ông ta đã sớm có ý định này, sống làm đế hoàng, chết cũng làm đế hoàng.

Thậm chí, Phương Ngôn còn nghi ngờ rằng lời nói của Tiêu tam gia về việc Tần Thủy Hoàng chưa chết hoàn toàn không phải là giả.

Tần Thủy Hoàng có khả năng đã chết, nhưng cũng rất có khả năng

đã trở thành một Tống Tử đỉnh cấp, thậm chí đạt đến Hạn Bạt cao giai, hoặc vượt qua cả cấp độ Hạn Bạt cũng không chừng.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Phương Ngôn quyết định phải tìm Tần Thủy Hoàng trước rồi nói sau.

Kể từ khi xuống ngôi mộ này, anh hoàn toàn không nhận được âm thanh nhắc nhở nào của hệ thống.

Điều đó chứng tỏ anh vẫn chưa đến được mộ thất thật sự.

Chương 235

Thành Hàm Dương dưới lòng đất này rốt cuộc lớn đến đâu, trong lòng Phương Ngôn cũng không có một con số chính xác.

Mọi thứ đều cần phải tự mình đo lường.

Trong ngôi mộ này còn tồn tại những nguy cơ nào, Phương Ngôn cũng không biết.

Nhưng có thể khẳng định, trong mộ tuyệt đối không chỉ có một mình Bạch Khởi là Hạn Bạt.

Nếu Tần Thủy Hoàng có năng lực tạo ra một Bạch Khởi cấp cao như vậy, thì số lượng Hạn Bạt từ trung kỳ trở lên trong mộ chắc cũng không ít.

Bây giờ Phương Ngôn sẽ đánh thẳng một đường tới, người khác sợ gặp Hạn Bạt, nhưng anh thì không hề sợ hãi, những Hạn Bạt đó trong mắt anh đều là điểm kỹ năng, là nền tảng để huyết mạch có thể tấn thăng.

Đợi đến khi huyết mạch Bàn Cổ của anh tấn thăng thành trung cấp, Phương Ngôn có thể ngẩng cao đầu nói: Thế giới này còn ai là đối thủ của tôi?

Đến lúc đó, giết chết Xi Vưu là có thể chính thức về hưu rồi.

Cuộc đời hạ mộ cũng kết thúc tại đây, có thể cùng Hoắc Tú Tú an hưởng tuổi già.

Ngay lúc Phương Ngôn đang mơ về cuộc sống tốt đẹp, đột nhiên nghe thấy Hạng Vũ nói: “Có một Hạn Bạt mạnh hơn cả thực lực của ta xuất hiện, ngươi phải cẩn thận một chút.” Nghe lời Hạng Vũ, Phương Ngôn lập tức thu lại những suy nghĩ tốt đẹp, ánh mắt sắc như

điện, không ngừng quét nhìn xung quanh.

Mặc dù thực lực của Phương Ngôn cao hơn Hạng Vũ, nhưng anh không phải là Tống Tử, không có khả năng cảm nhận âm khí bẩm sinh nhạy bén như Tống Tử.

Về mặt phát hiện Tống Tử, Hạng Vũ là chuyên gia.

Phương Ngôn chỉ phụ trách chiến đấu, đi giết những kẻ có thực lực mạnh mẽ.

"Phương Ngôn, ở hướng bốn giờ của ta, trong căn nhà kia có một Tống Tử Hạn Bạt trung kỳ!" "Hướng tám giờ cũng có một tên!" Lời của Hạng Vũ vừa dứt, chỉ thấy hai gã đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp trực tiếp lao về phía này với tốc độ cực nhanh.

Sau khi thấy dung mạo của hai người, sắc mặt Hạng Vũ đại biến.

"Phương Ngôn, phải cẩn thận rồi.

Nếu ta không nhìn lầm, hai người này hẳn là anh em Mông Điềm, Mông Nghị!" Nghe lời Hạng Vũ, Phương Ngôn lạnh lùng nhìn hai anh em Mông Điềm, Mông Nghị đang đứng trước mặt, giọng điệu không thiện chí chậm rãi nói: "Hai vị chuẩn bị giết ta sao?" "Không dám, không dám, không có thực lực đó!" "Ta muốn gặp Tần Thủy Hoàng, phiền hai vị dẫn đường!" Lời của Phương Ngôn lại trùng hợp với ý của anh em Mông Điềm, Mông Nghị!

Tần Thủy Hoàng cũng muốn gặp Phương Ngôn, họ chính là được Tần Thủy Hoàng phái đến mời Phương Ngôn tới mộ thất thật sự để gặp mặt.

Anh em Mông Điềm, Mông Nghị vốn không phải đến để bắt Phương Ngôn.

Sau khi biết được ý định của họ, Phương Ngôn chậm rãi gật đầu.

Anh cũng muốn biết Tần Thủy Hoàng rốt cuộc đang ở đâu, mọi chuyện ở đây đều quá quỷ dị.

Không có gì tiện lợi hơn là hỏi thẳng chủ nhân thật sự để giải đáp những vấn đề này.

Phương Ngôn có đủ tự tin vào thực lực của mình, dù bị cả đám người vây công cũng không sợ!

Đánh không lại thì ít nhất cũng có thể chạy, không ai có thể ngăn cản được anh, dù có cao hơn anh một cấp cũng không được.

Khi Phương Ngôn theo hai anh em Mông Điềm, Mông Nghị đi vào hoàng cung nằm ở trung tâm thành Hàm Dương, âm thanh của hệ thống đã lâu không vang lên lại một lần nữa xuất hiện. *Keng, tiến vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhận được Địa Tiên Yêu Bài (Giả) một cái!* *Công dụng cụ thể của Địa Tiên Yêu Bài (Giả), mời túc chủ tự mình tìm hiểu!* *Khi túc chủ đạt được điều kiện kích hoạt, Địa Tiên Yêu Bài sẽ tự động thăng cấp thành thật!* *Keng, chúc mừng túc chủ đi lại trong lăng Tần Thủy Hoàng, nhận được tốc độ +10!* *Keng, chúc mừng túc chủ hít thở trong lăng Tần Thủy Hoàng, nhận được thể chất +10!* *Keng, chúc mừng túc chủ kinh ngạc trong lăng Tần Thủy Hoàng, nhận được tinh thần lực +30!* Phương Ngôn gần như bị bảo vật mà hệ thống đưa cho làm cho ngây người.

Theo thói quen trước đây của hệ thống, khi vào một ngôi mộ hoàn toàn mới, hệ thống thường sẽ cho kỹ năng.

Nhưng lần này lại cho một cái lệnh bài Địa Tiên quái quỷ gì đây?

Mà quan trọng là cho thì thôi đi, cái thứ này còn treo thêm một chữ "Giả"!

Hàng giả hàng nhái thế này mà cũng là sản phẩm của hệ thống, hệ thống mau ra đây, tôi bảo đảm không đánh chết mi!

Phương Ngôn bây giờ tức đến nỗi đầu muốn bốc khói!

Thật không hiểu tại sao hệ thống lại cho một thứ vớ vẩn như vậy.

Vốn định ở đây học thêm một chút kỹ năng mạnh mẽ, nhưng bây giờ thì sao?

Kỹ năng thì chẳng học được, ngược lại trong không gian dị giới lại có thêm một cái lệnh bài rách.

Nhưng hệ thống đã cho rồi, Phương Ngôn cũng không có cách nào trả lại.

Có còn hơn không, chắc là phải đợi đến khi đạt được điều kiện kích hoạt thì mới thực sự mở ra tác dụng của cái lệnh bài này.

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ xem cái lệnh bài Địa Tiên này rốt cuộc dùng để làm gì, anh cảm giác sau lưng mình bị ai đó thúc vào, sau đó liền quay mạnh đầu lại.

Anh phát hiện là Hạng Vũ, lúc này sắc mặt hắn khó coi vô cùng, Phương Ngôn liền bừng tỉnh.

Vị trí anh đang đứng là trong hoàng cung của lăng Tần Thủy Hoàng, thậm chí Tần Thủy Hoàng đang ở đây nhìn anh.

Sau đó, Phương Ngôn từ từ quay đầu lại, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tần Thủy Hoàng, cả người anh đều lùi lại hai bước.

Anh bị tạo hình hiện tại của Tần Thủy Hoàng dọa cho khiếp vía.

Tần Thủy Hoàng lúc này ngoài cái đầu là của con người ra, thân thể dùng từ yêu thú để hình dung cũng không đủ để làm nổi bật sự cường hãn của nó.

Trên trái tim của ông ta, kết nối chằng chịt những đường ống, Phương Ngôn thậm chí có thể thấy máu tươi không ngừng chảy trong đó.

Ông ta cứ như vậy ngồi trên long ỷ nhìn anh!

Xung quanh đứng hơn mười vị đại thần Hạn Bạt!

Lúc này Phương Ngôn có thể cảm nhận được nguồn năng lượng khổng lồ từ trên người Tần Thủy Hoàng, ngay lập tức hiểu ra thực lực của ông ta ít nhất cũng là Hạn Bạt cao giai, thậm chí có thể còn cao hơn!

Tuy Phương Ngôn không hiểu Tần Thủy Hoàng rốt cuộc tại sao lại làm như vậy, nhưng cảm nhận được khí thế hủy thiên diệt địa của ông ta, Phương Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi mở miệng nói: "Thật không ngờ thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng lại biến thành bộ dạng này!" "Ngươi hiện tại, còn là con người sao?" "Thật không biết ngươi nghĩ gì?

Thực lực thật sự quan trọng đến vậy sao?" Lời của Phương Ngôn vừa dứt, đã nghe thấy không ít đại thần Hạn Bạt trong đại điện hét lớn: "Lớn mật, thấy hoàng thượng của ta mà không quỳ xuống tham bái!" "Ngươi là loại loạn thần tặc tử nào mà dám ở trong cung điện của quân chủ Đại Tần ta ăn nói xằng bậy, bọn ta nhất định sẽ phanh thây ngươi ra thành tám mảnh!" Phương Ngôn thuộc loại tính lừa, điển hình là mềm không ăn, ăn cứng.

Nghe những lời của đám đại thần đó, anh cười lạnh nói: "Làm chó quen rồi à, nhưng ta trời sinh đã có tính làm đại gia, làm chó cho người khác ta không làm được!" "Hơn nữa, thứ như vậy có thể gọi là bệ hạ sao?" "Đó là thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng sao?" "Thứ ta thấy bây giờ chỉ là một con sâu bọ, co rúm dưới lòng đất thi triển mấy âm mưu nhỏ mọn mà thôi!" Những lời khó nghe như vậy của Phương Ngôn khiến tất cả mọi người trong đại điện đều tức giận.

Nhìn vẻ mặt của họ dường như đều muốn ăn tươi nuốt sống Phương Ngôn.

Nhưng Tần Thủy Hoàng lại xua tay, chậm rãi nói: "Ta biết mục đích của ngươi!" "Vì Hiên Viên Kiếm đúng không?" "Ngươi chậm một bước rồi, Hiên Viên Kiếm đã bị Từ Phúc lấy đi!" "Để trao đổi, quả nhân đã có được trái tim của Thượng Cổ Thần Khu Xi Vưu!" "Nhưng đó không phải là mục đích quả nhân tìm ngươi hôm nay, quả nhân hỏi ngươi, thấy thực lực mạnh mẽ như vậy của ta, ngươi không cảm thấy động lòng sao?" "Quả nhân bây giờ chỉ cần khuếch tán máu của mình ra ngoài, là có thể tạo ra vô tận đại quân!" "Vương triều Đại Tần của quả nhân sắp trở thành chúa tể của thế giới này, lẽ nào ngươi nguyện ý từ bỏ cơ hội như vậy sao?" "Quả nhân thấy thực lực của ngươi không tồi, mới cho ngươi cơ hội, nếu không đợi đến khi Võ An Vương Bạch Khởi của quả nhân chiếm lĩnh toàn bộ thành Hàm Dương, đến lúc đó, ngươi có muốn bái nhập vào môn tường của quả nhân, cũng không có cơ hội tốt như vậy đâu!" Nghe lời của Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng, không biết có nên đả kích vị thiên cổ nhất đế này hay không, chỉ suy nghĩ một giây, Phương Ngôn quyết định nói cho ông ta sự thật: "Nếu ngươi muốn đợi Bạch Khởi giúp ngươi đánh hạ thành Hàm Dương, ta khuyên ngươi nên bỏ cái ý nghĩ đó đi!" "Bởi vì đội ngũ ngươi phái ra đã bị ta giết sạch, ngay cả Bạch Khởi cũng chết rồi." "Còn về giấc mơ thống trị thế giới này của ngươi, ta e là cũng không thể thực hiện được." "Bởi vì ta định sẽ khiến lăng mộ Tần Thủy Hoàng thật sự chìm sâu dưới lòng đất!" "Hãy cứ ngoan ngoãn làm vị hoàng đế đầu tiên thống nhất lục quốc, an hưởng thái bình đi!" "Được người đời chiêm ngưỡng, đó mới là việc ngươi nên làm nhất!" Lời của Phương Ngôn vừa dứt, hai anh em Mông Điềm, Mông Nghị đứng bên cạnh anh liền rút thanh đồng kiếm bên hông ra chém về phía anh.

Nếu vừa rồi Phương Ngôn không nói ra những lời đó, không giết chết bào trạch huynh đệ của họ, thì họ không ngại cùng Phương Ngôn, Hạng Vũ trở thành đồng liêu, trở thành một trong những chúa tể

thống trị thế giới này.

Nhưng Phương Ngôn không những không lựa chọn gia nhập Tần, ngược lại còn giết sạch đội quân tiên phong do Bạch tướng quân dẫn đầu.

Mối thù này không thể hóa giải được nữa.

Phương Ngôn thực ra đã sớm đề phòng anh em Mông Điềm, Mông Nghị.

Ngay khi họ rút kiếm, Phương Ngôn đã ra tay trước, dùng Luân Hồi Chỉ đâm mạnh vào đan điền của Mông Điềm, sau đó kéo Hạng Vũ dùng Chỉ Xích Thiên Nhai, từ trong hoàng cung thoát ra ngoài.

Chương 236

Trong môi trường khép kín của đại điện hoàng cung, Phương Ngôn không tiện thi triển công pháp của mình.

Phương Ngôn có thể cảm nhận được áp lực mà Tần Thủy Hoàng mang lại.

Nếu bị hơn mười Hạn Bạt trong hoàng cung đồng thời tấn công, dù có Thiên Cương Tráo hộ thể, Phương Ngôn cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

Nhưng nếu ở bên ngoài đại điện hoàng cung, kết quả sẽ khác.

Phương Ngôn có thể dùng Chỉ Xích Thiên Nhai để né tránh, tìm cơ hội giáng cho đám Hạn Bạt này một đòn chí mạng.

Thực lực của Hạng Vũ trong thời gian đi theo Phương Ngôn, nhờ hấp thu oán khí của những Hạn Bạt bị Phương Ngôn đánh giết, hiện tại cấp bậc cũng đã đạt đến Hạn Bạt trung kỳ.

Hai cường giả Hạn Bạt trung kỳ, đối mặt với hơn mười Hạn Bạt trung kỳ và sơ kỳ, một trận chiến trời đất tối tăm đã diễn ra bên ngoài đại điện hoàng cung.

Dư chấn của trận chiến khiến gạch đá xanh cũng bị thổi bay đi đâu mất.

Trận chiến bên ngoài hoàng cung tự nhiên không thể che giấu được lượng lớn binh lính nội vệ.

Thực lực của mỗi người đều đạt đến trình độ Cương Vương.

Đối với trận chiến cường độ cao như vậy, Phương Ngôn cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Chỉ trong chưa đầy một phút, trên người Phương Ngôn đã xuất hiện tổn thương, máu tươi thuận theo vết thương chậm rãi chảy ra.

Thiên Cương Tráo mặc dù có thể phòng ngự được tấn công của Hạn Bạt sơ kỳ, nhưng đối mặt với Hạn Bạt trung kỳ, hiệu quả không lớn.

Đặc biệt là hai đại tướng quân Mông Điềm, Mông Nghị.

Kinh nghiệm thực chiến của họ cực kỳ phong phú, thanh kiếm sắc bén trong tay càng khiến Phương Ngôn đau đầu không thôi.

Anh không phải là Tống Tử, không có thi đan!

Nếu máu tươi chảy hết, muốn tích huyết trọng sinh cũng có chút khó khăn.

Hạng Vũ bên kia cũng không dễ dàng gì, hiện tại trên người hắn tả tơi, thậm chí còn thiếu mấy ngón tay.

Nhưng đó đều là những vết thương nhỏ, chỉ cần đợi trận chiến kết thúc, hắn có thể dùng thi đan để hồi phục.

Nhưng hiện tại Hạng Vũ không dám để lộ thi đan, vạn nhất bị lộ ra, cái mạng nhỏ này có thể sẽ không còn.

Nơi Hạng Vũ cất giấu thi đan, cơ bản không ai biết.

Bởi vì hắn giấu thi đan trong không gian dị giới của Phương Ngôn.

Trừ phi có người có thể chém giết Phương Ngôn, giành được quyền mở không gian dị giới, nếu không không ai có thể thực sự giết chết Hạng Vũ.

Đây cũng là lý do tại sao Phương Ngôn muốn mang theo Hạng Vũ.

Một cường giả bất tử, cộng thêm thuộc tính tích huyết trọng sinh, Phương Ngôn không tin tổ hợp của họ lại có thể thất bại trong lăng

Tần Thủy Hoàng.

Mặc dù trước đó đã đánh giá cao lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng nhìn tình hình hiện tại, anh đã xem thường mọi thứ ở đây.

Trước đó anh chỉ nghĩ lăng Tần Thủy Hoàng có Hạn Bạt, nhiều nhất cũng chỉ hai ba tên.

Nhưng bây giờ số lượng tăng lên gấp mấy lần, khiến anh nhất thời khó có sức chống đỡ, chỉ có thể dùng Chỉ Xích Thiên Nhai, không ngừng di chuyển vị trí.

Lúc này Phương Ngôn thấy một trong những đại thần Hạn Bạt bị Hạng Vũ đánh bị thương, đang trốn ở góc tường dùng thi đan lén lút hồi phục thương thế.

Cơ hội tốt như vậy, sao Phương Ngôn có thể bỏ qua.

Anh vận dụng Chỉ Xích Thiên Nhai ngay tại chỗ, đưa trường thương Ám Dạ trong tay vào thế tấn công.

Ngay khi đại thần Hạn Bạt đó chưa kịp phản ứng, thân thể Phương Ngôn đã xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, sau đó một cây trường thương đâm mạnh vào thi đan. *Keng, chúc mừng túc chủ đánh giết một Hạn Bạt, Thiên Cương Tráo đẳng cấp +1!* *Keng, Thiên Cương Tráo phù hợp điều kiện tiến hóa, tiến hóa thành Bát Cửu Chuyển Huyền Công!* *Bát Cửu Chuyển Huyền Công, công pháp luyện thể mạnh nhất trời đất!* *Truyền văn tu luyện đến tầng thứ chín có thể nhục thân thành thánh!* Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, cả người Phương Ngôn hưng phấn đến muốn nhảy cẫng lên.

Thật đúng là buồn ngủ thì hệ thống đưa cho cái gối!

Có Bát Cửu Chuyển Huyền Công, lực phòng ngự của anh sẽ được nâng cao đáng kể!

Tấn công của Hạn Bạt có thể sẽ không thể gây thương hại cho

anh được nữa.

Để thử xem Bát Cửu Chuyển Huyền Công có giống như tưởng tượng không, Phương Ngôn thậm chí từ bỏ phòng ngự, dồn toàn bộ ý thức vào tấn công.

Khi trường kiếm của Mông Nghị đâm vào ngực Phương Ngôn, phát ra một tiếng "keng" giòn tan.

Điều đó cho Phương Ngôn biết, Mông Nghị và đám Tống Tử Hạn Bạt trung kỳ này bây giờ chỉ là một bầy cừu non chờ làm thịt!

Mông Nghị cũng bị lực phòng ngự của Phương Ngôn làm cho kinh ngạc.

Vốn nghĩ rằng một kích vừa rồi dù không thể giết chết Phương Ngôn, nhưng cũng có thể để lại trên người anh thêm một vết thương.

Nhưng hiện tại lực phòng ngự của Phương Ngôn đã tăng trưởng nhiều đến vậy.

Sự thay đổi như vậy khiến cả đám người không thể hiểu nổi.

Hạng Vũ cũng thấy cảnh này, lập tức thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Phương Ngôn lại trở nên mạnh mẽ một cách khó hiểu, lần này không những có thể toàn thân rút lui, mà còn có thể theo Phương Ngôn đánh giết, kiếm thêm một mớ âm khí, thực lực có thể nâng cao không ít!

Phương Ngôn hiện tại đối với lực phòng ngự của mình vô cùng hài lòng.

Sau đó, anh nhìn Mông Nghị đang ngơ ngác, phát ra từng tràng cười lạnh: "Vừa rồi nhiều người như vậy đánh một mình ta, không cảm thấy rất sảng khoái sao?" "Bây giờ đến lúc ta phát uy rồi, đã

chuẩn bị tinh thần chết chưa?" "Ồ, không đúng, các ngươi vốn đã chết rồi, chỉ là những con sâu đáng thương không cam tâm chết mà thôi!" Nói xong, Phương Ngôn múa cây trường thương Ám Dạ bay lượn.

Hiện tại không cần phải phòng ngự, anh tập trung toàn bộ ý thức chiến đấu vào lực tấn công.

Phương Ngôn hiểu sâu sắc đạo lý "thương mười ngón không bằng chặt một ngón".

Anh đuổi theo một đại thần Hạn Bạt trung kỳ tấn công dồn dập!

Vị đại thần này là văn quan, có một thân võ công tuyệt thế nhưng lại không biết cách sử dụng.

Nhưng cấp bậc của hắn trong mắt Phương Ngôn, chính là điểm kỹ năng!

Đối mặt với bảo bối kinh nghiệm như vậy, Phương Ngôn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chỉ cần giết chết đối phương, kỹ năng sẽ lại được nâng cao.

Đến lúc đó thực lực sẽ tăng lên một mảng lớn, cuối cùng đối mặt với Tần Thủy Hoàng cũng không hoảng.

Tần Thủy Hoàng hiện tại tuy không biết tình hình này, nhưng Phương Ngôn có thể cảm nhận được, ông ta tạm thời không thể di chuyển.

Chương 237

Phương Ngôn phải nhân lúc Tần Thủy Hoàng không thể di chuyển, giết hết toàn bộ Hạn Bạt thủ hạ của ông ta!

Nếu không, đợi đến khi Tần Thủy Hoàng, một đại BOSS cấp Hạn Bạt cao cấp thậm chí cao hơn nữa ra tay, Phương Ngôn không biết mình có đánh lại nổi không!

Cuối cùng, sau khi chiến đấu với đám Tống Tử này một tiếng đồng hồ, Phương Ngôn đã giết sạch toàn bộ Tống Tử Hạn Bạt trung kỳ!

Trong đó phải cảm ơn hệ thống đã kịp thời nâng cấp huyết mạch Bàn Cổ của anh lên trung kỳ.

Nếu không anh cũng không thể giết nhanh như vậy.

Hiện tại thực lực của Phương Ngôn đã đạt đến Hạn Bạt cao giai.

Cảm nhận được cấp bậc của Tần Thủy Hoàng trong hoàng cung thực ra cũng chỉ cao hơn anh một chút.

Phương Ngôn cảm thấy vô cùng kỳ quái, Tần Thủy Hoàng tại sao lại có thể mạnh hơn anh chứ?

Trước khi đạt đến Hạn Bạt cao giai, anh không biết để đạt được cấp độ này cần gì.

Nhưng bây giờ anh hoàn toàn biết, muốn đạt đến Hạn Bạt cao giai phải có huyết mạch của tất cả các Tống Tử đỉnh cấp.

Tần Thủy Hoàng làm sao có thể có được huyết mạch như vậy?

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ, cả cung điện bắt đầu rung chuyển.

Đất đá trên các công trình kiến trúc không ngừng rơi xuống chỗ Phương Ngôn.

Lúc này sắc mặt Phương Ngôn đại biến, anh biết Tần Thủy Hoàng sắp thoát khốn.

Khí tức trên người ông ta cực kỳ khủng bố, giống như một con cự thú vực sâu đang từ từ há to miệng muốn nuốt chửng cả thế giới.

Phương Ngôn cảm nhận được điều này, chậm rãi nói: "Vũ ca, tôi đi đối phó hoàng đế!" "Tất cả Cương Vương bên trong giao cho huynh giải quyết!" "Nhất định không được để chạy thoát bất kỳ một Tống Tử nào, nếu không cả thế giới sẽ gặp phiền phức!" Hạng Vũ gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó tay nắm Bá Vương Thương, tiễn Phương Ngôn đi khiêu chiến BOSS cuối cùng - Tần Thủy Hoàng!

Cảnh tượng này nếu có người nhìn thấy, sẽ cảm thấy Phương Ngôn lúc này giống như một thích khách sắp đi chấp hành nhiệm vụ.

Gió hiu hắt chừ Dịch Thủy lạnh ghê, tráng sĩ một đi chừ không bao giờ về!

Khi Phương Ngôn bước vào đại điện, anh phát hiện những đường ống trên vị trí trái tim của Tần Thủy Hoàng đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này ông ta đang nhắm chặt hai mắt ngồi trên long ỷ, chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi là người tu luyện mạnh nhất mà ta, Doanh Chính, đã gặp trong hơn hai nghìn năm sống trên đời." "Chỉ cần ngươi đồng ý đi theo ta, ta nguyện ý chuyển giao Thượng Cổ Thần Khu cho ngươi tu hành một thời gian!" Ta thấy ngươi cũng vẫn luôn tìm kiếm chìa khóa mở bí cảnh, chứng tỏ ngươi cũng đã hiểu rõ chân lý của thế giới này!

"Cho nên chúng ta có thể hợp tác, chỉ cần ngươi thần phục ta, chúng ta cùng nhau phi thăng thượng giới!" "Đến lúc đó, quả nhân sẽ

dẫn ngươi đi thống nhất thiên hạ!" Nghe lời của Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn bây giờ hoàn toàn ngơ ngác.

Anh vốn chỉ muốn giúp Muộn Du Bình giải quyết chuyện canh giữ bí cảnh gia tộc, sao lại biến thành phi thăng thượng giới rồi?

Thế giới xuyên không này rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Nhưng Phương Ngôn nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tần Thủy Hoàng, biết rằng gã này không phải đang lừa gạt mình, mà là có chuyện đó thật.

Trong một thoáng, Phương Ngôn cảm giác như mình đã mở ra cánh cửa của một thế giới mới.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, Phương Ngôn đã ném vấn đề này ra sau đầu.

Mặc kệ thượng giới hay không thượng giới, Phương Ngôn cả đời này sẽ ở lại thế giới này, đâu cũng không đi.

Nơi này có người thân yêu nhất của anh, anh và Hoắc Tú Tú còn chưa có con.

Phương Ngôn, người đã đọc nhiều tiểu thuyết huyền huyễn, biết rằng phi thăng thượng giới đều là lừa đảo.

Lên thượng giới hoặc là đi đào mỏ, hoặc là làm lính quèn cho người khác, không tự tại bằng việc xưng vương ở hạ giới.

Nhưng những chuyện này, Phương Ngôn sẽ không nói với Tần Thủy Hoàng, ai muốn phi thăng thì cứ đi đi.

Chỉ cần Tần Thủy Hoàng đồng ý xóa sổ tất cả âm binh Đại Tần trong mộ, Phương Ngôn không ngại cho Tần Thủy Hoàng một cơ hội độ kiếp phi thăng.

Rốt cuộc Tần Thủy Hoàng cho Phương Ngôn ấn tượng rất tốt.

Chưa nói đến việc thống nhất lục quốc, cho bá tánh một môi trường sống ổn định, chỉ riêng một chiêu "đốt sách chôn nho" của Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn đã phải tha cho ông ta một mạng.

Đối với Phương Ngôn, người có thành tích học tập không tốt lắm, anh không chỉ một lần tán thưởng chiêu "đốt sách chôn nho" của Tần Thủy Hoàng làm quá đẹp!

Chỉ là làm chưa đủ triệt để mà thôi!

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Phương Ngôn sắc mặt ngưng trọng nhìn Tần Thủy Hoàng, chậm rãi mở miệng nói: "Phi thăng, chuyện đó, không phải ai cũng có lý tưởng cao cả như vậy!" "Chắc hẳn ngài có thể cảm nhận được thực lực của ta, trận chiến bên ngoài điện vừa rồi chắc hẳn ngài cũng đã thấy!" "Chỉ cần ngài đồng ý để lăng Tần Thủy Hoàng trở về nguyên dạng, để đám âm binh Đại Tần đó hoàn toàn tan biến, ta sẽ tha cho ngài một mạng!" "Nhưng ngài phải nói rõ cho ta biết, Thượng Cổ Thần Khu là có ý gì?" "Và thân phận thật sự của Cửu Đức Khảo, cũng là Từ Phúc!" "Ta phải biết thế giới này rốt cuộc là chuyện gì, tuy ta không có lòng hại người, nhưng ta không thể không có lòng phòng người!" "Dù sao nơi này cũng là An Lạc mà ta yêu quý!" "Ta không thể để những kẻ dã tâm phá hoại nơi này!" Nghe những lời như vậy của Phương Ngôn, Tần Thủy Hoàng lẳng lặng gật đầu.

Thực ra ông ta cũng không muốn chiến đấu với Phương Ngôn.

Trận chiến bên ngoài điện vừa rồi, ông ta đã thấy rất rõ ràng.

Điểm mạnh nhất của Phương Ngôn nằm ở khả năng phòng ngự đao thương bất nhập và tốc độ thần quỷ khó lường!

Tốc độ nhanh, phòng ngự cao, chỉ dựa vào điểm này, Phương Ngôn đã có thể đứng ở thế bất bại trong chiến đấu.

Cho nên Tần Thủy Hoàng thực ra cũng rất bất đắc dĩ, có thể không chiến đấu với Phương Ngôn thì tốt nhất không nên chiến đấu.

Nếu Phương Ngôn đã đưa ra câu trả lời, mặc dù câu trả lời này khiến Tần Thủy Hoàng có chút không hài lòng, nhưng nắm đấm to ở đâu cũng là đạo lý cứng!

Đại Tần nếu không có nắm đấm to, làm sao có thể thống nhất lục quốc!

Sau khi Phương Ngôn và Tần Thủy Hoàng thương lượng xong mọi việc, Tần Thủy Hoàng đã thể hiện mặt tàn nhẫn của mình.

Vô số âm binh Đại Tần theo lệnh của ông ta đã lựa chọn hồn về địa phủ!

Bây giờ ông ta đã hoàn toàn là một cô gia quả nhân!

Đối với một đế hoàng một lòng muốn phi thăng thượng giới cầu trường sinh, không có gì là không thể từ bỏ!

Đó là tâm thuật đế vương!

Trong mắt ông ta, chỉ có bản thân mới là số một, những thứ khác chỉ là quân cờ của ông ta mà thôi!

Phương Ngôn thấy Tần Thủy Hoàng mặt không biểu cảm giải tán đám âm binh Đại Tần xong, trong lòng cũng không khỏi tặc lưỡi trước sự tàn nhẫn của ông ta!

Đồng thời cũng may mắn, mình không có dã tâm lớn như vậy, càng không nên hợp tác với gã này đi phi thăng thượng giới.

Nếu cùng nhau phi thăng lên đó, Phương Ngôn dám chắc, gã này tuyệt đối sẽ vứt bỏ mình khi gặp nguy hiểm, hoặc lợi dụng mình đi thăm dò những bí cảnh nguy hiểm.

Dù sao có thể làm hoàng đế, tâm kế của ông ta mạnh hơn Phương

Ngôn quá nhiều.

Sau đó, lời tự thuật của Tần Thủy Hoàng đã cắt ngang dòng suy tư của Phương Ngôn.

“Ngươi hỏi Thượng Cổ Thần Khu?

Chương 238

Chứng tỏ ngươi chưa thực sự hiểu về thế giới này!" "Có lẽ ngươi đọc lịch sử biết rằng quả nhân từng giao chiến với Xi Vưu, giết chết hắn!" "Thực ra đó đều là quả nhân báo cáo sai sự thật, bí mật thực sự của thế giới này cũng chỉ có vài người biết mà thôi!" "Thực ra Xi Vưu là một cường giả từ thượng giới, chỉ là sau khi quả nhân nghe nói thượng giới tốt đẹp thế nào, mới nảy sinh sát tâm với hắn!" "Bởi vì, muốn phi thăng thượng giới phải có Thần Khu!" Nghe đến đây, Phương Ngôn nhất thời cảm thấy có chút mơ hồ.

Dường như trong tiểu thuyết huyền huyễn giới thiệu không phải như vậy?

Thần Khu không phải là sau khi phi thăng thượng giới, được thiên địa linh khí của thượng giới bồi đắp sao?

Bây giờ Tần Thủy Hoàng làm ra cái kiểu không ra ngô ra khoai này?

Chắc chắn nếu gã thực sự phi thăng lên thượng giới cũng là một kẻ dị loại?

Vạn nhất bị những cường giả đó xử lý như yêu tộc, e rằng gã này chết cũng không biết vì sao!

Nhưng những chuyện này, Phương Ngôn sẽ không nói cho Tần Thủy Hoàng biết.

Thực ra trong lòng Phương Ngôn có một câu hỏi, mãi không hiểu!

Đó là Cừu Đức Khảo, cũng là Từ Phúc.

Dựa vào sự tinh minh của Tần Thủy Hoàng, không thể nào không biết gã Từ Phúc này có dã tâm lang sói.

Tại sao lại chần chừ không đi giết đối phương?

Phong cách hành sự như vậy hoàn toàn không phải là tính cách của Tần Thủy Hoàng!

Tàn nhẫn độc ác mới là chân dung thật của Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng đối với Từ Phúc này dường như vô cùng tin tưởng, nếu không cũng không thể để hắn giúp mình đi tìm thuốc trường sinh bất lão!

Lúc này, Phương Ngôn quyết định phải hỏi Tần Thủy Hoàng một chút.

Phương Ngôn có thể tha cho Tần Thủy Hoàng, vì sự sùng bái đối với vị thiên cổ nhất đế này, nhưng đối với Từ Phúc, chỉ có một con đường là phải giết!

Từ Phúc hóa thành Cửu Đức Khảo có mối thù không thể hóa giải với Phương Ngôn!

Hiện tại một phách của Hoắc Tiên Cô lão nhân gia đang nằm trong tay Từ Phúc!

Anh phải cứu về, anh đã hứa với Hoắc Tú Tú!

Đàn ông không thể thất tín với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ của mình!

"Ta có một chuyện, muốn thỉnh giáo Tần Thủy Hoàng bệ hạ." Tần Thủy Hoàng nghe lời của Phương Ngôn, chậm rãi gật đầu, ra hiệu cho Phương Ngôn nói.

Phương Ngôn định thần lại, chậm rãi hỏi ra nghi vấn đã luôn canh cánh trong lòng.

"Ta muốn biết Từ Phúc này, rốt cuộc thân phận là gì?" "Tại sao ngài lại coi trọng hắn như vậy?" Thực ra Tần Thủy Hoàng cũng biết

Phương Ngôn muốn hỏi chuyện gì!

Ngay cả bí mật lớn nhất ông ta cũng đã nói với Phương Ngôn, cũng không thiếu một chút chuyện nhỏ này.

Ông ta có tính toán của mình.

Tần Thủy Hoàng có thể nhìn ra, tính cách của Phương Ngôn giống mình.

Sớm muộn gì cũng sẽ phi thăng thượng giới.

Tần Thủy Hoàng cũng không thể không thừa nhận tư chất của Phương Ngôn tốt hơn mình, thời gian hình thành chiến đấu lực sau khi phi thăng thượng giới cũng chắc chắn nhanh hơn mình.

Sở dĩ ông ta nói với Phương Ngôn nhiều như vậy, chủ yếu cũng là đang bố cục, để sau này ở thượng giới có một chút nhân quả với Phương Ngôn mà thôi!

"Thân phận thật sự của Từ Phúc, thực ra cũng là người từ thượng giới xuống." "Ban đầu quả nhân không tiếc phong vương để tìm người có khả năng tìm thuốc trường sinh bất lão!" "Thực ra gã Xi Vưu đó là bị Từ Phúc lừa xuống!" "Xi Vưu chỉ là một danh hiệu mà thôi, thực ra tên thật của người đó không phải là Xi Vưu!" "Hắn tên là Trương Hạo!" "Tuy thực lực không yếu, nhưng đầu óc có chút không tốt, so với ngươi kém xa!" Nghe cái tên này, trong lòng Phương Ngôn chùng xuống.

Sao cái tên này lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên phát ra âm thanh khiến Phương Ngôn kinh hãi không thôi, suýt chút nữa là anh đã buột miệng chửi thề. *Keng, chúc mừng túc chủ chính thức kích hoạt bản hệ thống!* *Hiện tại mở ra nhiệm vụ chính tuyến, giết chết Trương Hạo, đoạt lấy hệ thống trên người hắn!* *Nhiệm vụ thất hiệu trong 10 ngày!* *Nhiệm

vụ thất bại: Gạt bỏ!* 【Hệ thống, mi làm trò quỷ gì vậy, lẽ nào trước đây hạ mộ trở nên mạnh mẽ, không phải là hệ thống chủ của mi sao?】 【Hình phạt thất bại cũng quá nghiêm trọng rồi đi?】 "Hệ thống trước đó chỉ là hệ thống huấn luyện giúp túc chủ từ phàm nhân thoát biến thành người tu luyện!" "Hệ thống thực sự, đợi sau khi đoạt được hệ thống của Trương Hạo, sẽ chính thức mở ra!" Phương Ngôn bây giờ chỉ cảm thấy còn kinh tởm hơn cả ăn phải phân.

Anh vốn tôn sùng tự do tự tại, không ngờ cuối cùng lại bị hệ thống ép chết!

Nhưng Phương Ngôn tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức không đi hoàn thành nhiệm vụ này.

Dù sao hệ thống muốn gạt bỏ, anh tuyệt đối không nghi ngờ khả năng của hệ thống.

Một thân thực lực của anh đều đến từ hệ thống, hệ thống muốn thu lại, đó là chuyện quá đơn giản.

Chẳng phải đã có bao nhiêu đội quân xuyên không giả chết trong việc không hoàn thành nhiệm vụ hệ thống sao.

Bây giờ chỉ có mười ngày, phải nhanh chóng tìm được Trương Hạo mới được.

May mà Tần Thủy Hoàng đã nói cho anh biết thân phận của Trương Hạo, nếu không biển người mênh mông, biết đi đâu mà tìm.

Lúc này, Phương Ngôn cũng không có thời gian tiếp tục lằng nhằng với Tần Thủy Hoàng nữa.

Anh phải tranh thủ thời gian đến bí cảnh Trương gia, bởi vì lần này liên quan đến cái mạng nhỏ của anh!

Sau khi rời khỏi lăng Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn tự giễu cười một tiếng, không ngờ lần hạ mộ cuối cùng trong đời lại là vì

chuyện này.

Nhìn lại từ lúc mở hệ thống đến nay, mỗi lần đều là bị động hạ mộ.

Bất kể là thử nghiệm của Hoắc Tiên Cô hay sự nhờ vả của Muộn Du Bình, Phương Ngôn chưa một lần nào chủ động đi hạ mộ!

Phương Ngôn đi trong thành Hàm Dương dưới lòng đất, trong lòng không ngừng cười khổ. 【Đời người thật là biến hóa khôn lường, không biết hệ thống thăng cấp là tốt hay xấu!】 Nhưng Phương Ngôn không phát hiện ra, sau lưng anh Tần Thủy Hoàng đang theo sát.

Mục đích của ông ta cũng giống như Phương Ngôn, cũng là muốn đến bí cảnh Trương gia!

Khi Phương Ngôn ra khỏi lăng Tần Thủy Hoàng, Hạng Vũ chậm rãi nói: "Tần Thủy Hoàng đang theo chúng ta!" "Như vậy có sao không?" Nghe lời của Hạng Vũ, Phương Ngôn đang chìm trong suy nghĩ về tương lai liền giật mình!

Anh quay đầu lại, phát hiện Tần Thủy Hoàng thật sự đang đi theo sau mình.

Chỉ là hiện tại ngoại hình của Tần Thủy Hoàng giống như người thường, không biến thành bộ dạng như đã thấy trong lăng.

Phương Ngôn đứng đó đợi Tần Thủy Hoàng, muốn hỏi ông ta không đi phi thăng thượng giới mà đi theo mình làm gì?

Mình cũng không định đi phi thăng thượng giới!

Đợi Tần Thủy Hoàng đến bên cạnh Phương Ngôn, chưa đợi anh mở miệng, Tần Thủy Hoàng đã nói: "Ta cũng đi bí cảnh Trương gia, Từ Phúc nói với ta, nơi đó mới là lối vào phi thăng thượng giới!" Nghe lời của Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn hoàn toàn bối rối.

Lối vào phi thăng thượng giới cũng ở bí cảnh Trương gia?

Gia tộc của Muộn Du Bình rốt cuộc có thân phận gì?

Chương 239

Hiện tại Phương Ngôn chỉ cảm thấy lòng rối như tơ, cảm giác như mình đã rơi vào một cái bẫy khổng lồ, rất có khả năng đã bị Muộn Du Bình lợi dụng!

Nhưng hiện tại những điều này tạm thời đều là phỏng đoán, không thể xác nhận được.

Cũng không thể trách Phương Ngôn nghĩ vậy, vất vả giúp Muộn Du Bình tìm kiếm ngũ bảo, cuối cùng lại phát hiện Muộn Du Bình vẫn luôn lừa dối mình, ai cũng không thể chấp nhận được.

Nhưng những điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, Phương Ngôn chuẩn bị đi đến bí cảnh Trương gia ở Đông Bắc.

Kết quả cuối cùng đều sẽ hiện ra ở đó.

Rốt cuộc bên cạnh mình có ai là nội gián, rốt cuộc thế giới này là như thế nào, tất cả đều sẽ được biết.

Còn về Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn quyết định mang theo.

Với thực lực Hạn Bạt cao giai, để ông ta làm người tiên phong thực ra cũng không tệ.

Trương Hạo, kẻ có thể được hệ thống chỉ định là nhiệm vụ chính tuyến, chứng tỏ thực lực tuyệt đối không yếu.

Bị phong ấn hơn 2000 năm, tâm trí của hắn tuyệt đối đã hóa thành yêu.

Nếu Tần Thủy Hoàng đối xử với Trương Hạo đó theo cách của hai nghìn năm trước, tuyệt đối sẽ phải chịu thiệt lớn!

Quyết định mang theo Tần Thủy Hoàng cùng xuất phát, Phương

Ngôn cũng gặp phải chuyện khó xử, đó là Tần Thủy Hoàng không có chứng minh thư!

Quá ngượng ngùng, trong xã hội hiện nay làm gì cũng phải xuất trình chứng minh thư.

Không có chứng minh thư, Phương Ngôn cũng không có cách nào đưa ông ta đi máy bay.

Bất đắc dĩ, Phương Ngôn chỉ có thể về Tiêu gia trước để tìm Tiểu Long Nữ cầu cứu.

Tiêu gia dù sao cũng thuộc quan gia, chắc là làm một cái chứng minh thư loại chuyện nhỏ này cũng dễ giải quyết!

Phương Ngôn sau khi mua một chiếc xe ở cửa hàng 4S, bắt đầu quay về Tứ Cửu Thành!

Ngồi trong xe, Tần Thủy Hoàng cảm thán sự thay đổi của thế giới này.

Nơi này tốt hơn Đại Tần quá nhiều!

Ông ta cũng ghen tị tại sao mình không được sinh hoạt trong đô thị lớn như thế này.

Bộ dạng của Tần Thủy Hoàng bây giờ, giống hệt như lúc Hạng Vũ mới xuất thế, xem TV cũng có thể la hét ầm ĩ.

Chỉ là Tần Thủy Hoàng mạnh hơn Hạng Vũ ở chỗ chỉ xem chứ không nói, không làm phiền Phương Ngôn lái xe.

Phương Ngôn lái xe nhanh như bay.

Hiện tại trong lòng anh lo lắng vạn phần, mạng sống của anh bây giờ tính bằng giây.

Trễ nải một giây nào, đều có nguy cơ bị hệ thống gạt bỏ.

Khi mạng sống bị uy hiếp, Phương Ngôn tự nhiên không quan tâm tốc độ xe nhanh đến mức nào.

Sau khi xe ra khỏi thành Hàm Dương, điện thoại của Phương Ngôn reo!

Nhìn thấy số quen thuộc, Phương Ngôn định thần lại, chậm rãi nghe máy: "Tiểu Ca, lúc này tìm tôi rồi?" Nhưng đầu dây bên kia lại mãi không có tiếng nói!

Phương Ngôn cảm thấy kỳ quái, tưởng rằng điện thoại hỏng, đang chuẩn bị cúp máy gọi lại thì nghe thấy bên kia xuất hiện một giọng nói quen thuộc.

Đó là giọng của Cừu Đức Khảo.

"Phương lão bản, ngài thật là chậm chạp a, nếu không đến nữa, Trương Linh và Hoắc Tiên Cô đều sắp chết rồi đó!" Phương Ngôn bây giờ sắc mặt tái mét vô cùng, từ trong điện thoại anh nghe ra tiếng rên rỉ của Muộn Du Bình.

Chứng tỏ Muộn Du Bình hiện tại đang bị người ta hành hạ!

Nhìn khoảng cách trên bản đồ, còn hơn ba trăm km mới đến Tứ Cửu Thành, cách Trường Bạch Sơn ở Đông Bắc hơn một nghìn bảy trăm km.

Phương Ngôn quyết định từ bỏ việc quay về Tứ Cửu Thành, phải đến chỗ Muộn Du Bình trước.

Hiện tại không thể không quan tâm, mặc dù nghi ngờ Muộn Du Bình có mục đích, nhưng ít nhất trước khi xác nhận được mục đích của hắn, Muộn Du Bình vẫn là anh em.

Anh em gặp nạn, không thể không hỏi.

"Tôi hiện tại cách bên đó một nghìn bảy trăm km, tôi cần một ngày

mới có thể đến được!" "Trước khi tôi đến, phải xác định được Muộn Du Bình và một hồn một phách của Hoắc Tiên Cô an toàn!" Lời nói tiếp theo của Từ Phúc lại một lần nữa khiến Phương Ngôn kinh ngạc không thôi.

Anh quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện không có bất kỳ người hay vật thể nào đang giám sát mình, giọng điệu lạnh lùng nói: "Ngươi biết vị trí hiện tại của ta?" Nghe Phương Ngôn hỏi một câu đơn giản như vậy, Từ Phúc cười ha hả nói: "Không lẽ ngài không biết thế giới này có thứ gọi là vệ tinh sao?

Thông qua giám sát vệ tinh, chuyện này quá đơn giản!" Bây giờ Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao dù ở đâu Từ Phúc cũng luôn có thể tìm thấy anh, giống như đang dùng phương thức dẫn dắt để anh từng bước một đi về phía bí cảnh Trương gia.

Gã Từ Phúc này rốt cuộc có ý gì?

Phương Ngôn dừng xe bên đường, chờ đợi trực thăng mà Từ Phúc phái đến.

Trong thời gian chờ đợi, Phương Ngôn không nhịn được hỏi Tần Thủy Hoàng về chuyện cụ thể của Từ Phúc.

Anh luôn cảm thấy gã Từ Phúc này có gì đó không ổn!

"Tần Thủy Hoàng bệ hạ, ngài có chắc Từ Phúc là người từ thượng giới không?" "Những lời gã đó nói với ngài đều là thật sao?" "Tôi cảm thấy gã Từ Phúc này có gì đó không ổn!" Tần Thủy Hoàng nghe Phương Ngôn hỏi vậy, hồi tưởng lại từng cảnh một sau khi gặp Từ Phúc, phát hiện đối phương dường như không có vấn đề gì, sau đó gật đầu, giọng điệu ngưng trọng nói: "Câu hỏi này, quả nhân không có cách nào giải đáp cho ngươi, bởi vì quả nhân cũng không nhìn thấu được người này!" "Nhưng quả nhân biết, hắn có thể khiến ta trường sinh, mặc dù quả nhân biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ

không ra quỷ như hiện tại!" "Nhưng ít nhất quả nhân vẫn còn sống, không hóa thành một đống xương khô!" "Cho nên trong mắt quả nhân, Từ Phúc là người có thể dùng được!" Nghe lời của Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn hiểu ra, hỏi gã này e rằng sẽ không có kết quả mong muốn!

Tất cả đều phải đợi lát nữa gặp Từ Phúc mới biết được!

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua.

Lúc này tiếng gầm của máy bay truyền vào tai Phương Ngôn và mọi người.

Sau đó Phương Ngôn nhìn lên trời, chỉ thấy một chiếc trực thăng Black Hawk đang với tốc độ cực nhanh bay về phía này.

Phương Ngôn bây giờ cũng không quan tâm loại trực thăng này có thể bay trên bầu trời An Lạc hay không.

Anh chỉ muốn biết gã Cừu Đức Khảo đó rốt cuộc muốn làm gì.

Sau khi bay hơn 2 tiếng đồng hồ, Phương Ngôn nhìn cảnh sắc bên ngoài máy bay đã biến thành rừng rậm um tùm.

Ngọn núi tuyết quanh năm không tan kia thật thu hút sự chú ý.

Phương Ngôn hiểu rằng, khoảng cách đến sự thật không còn xa nữa!

Còn về việc Cừu Đức Khảo có mai phục cạm bẫy đang chờ mình hay không, bây giờ dường như không cần phải suy nghĩ.

Thực lực đã đạt đến Hạn Bạt cao giai, Phương Ngôn không cho rằng trên thế giới này, có ai có thể ngăn cản được anh!

Từ Phúc hoặc Trương Hạo nếu là từ thượng giới, chắc thực lực của cả hai cũng tương đương nhau.

Chương 240

Nếu không, Từ Phúc không cần phải ở đó sử dụng âm mưu quỷ kế làm đủ trò.

Nếu thực lực đủ mạnh, có thể để Phương Ngôn vui vẻ chơi đùa như vậy sao?

Đã sớm ra mặt cướp đoạt rồi!

Đây cũng là lý do tại sao Phương Ngôn có đủ tự tin đi tìm hắn.

Khi máy bay hạ cánh ổn định tại một thung lũng, Phương Ngôn thấy khuôn mặt mà anh luôn muốn ra tay hủy diệt xuất hiện trước mặt.

"Tôi nên gọi ông là Cừu Đức Khảo, hay là Từ Phúc đây?" Nghe lời của Phương Ngôn, Cừu Đức Khảo mặt mày tươi cười nói: "Gọi tôi là gì cũng được, miễn ngài vui là được, tôi đến để đàm phán hợp tác với ngài!" "Chúng ta cùng nhau hạ mộ, chỉ cần mở được Thăng Tiên Chi Môn, tôi sẽ nói cho ngài biết Hoắc Tiên Cô và Muộn Du Bình ở đâu, thế nào?" "Đương nhiên ngài cũng có thể lựa chọn giết tôi, nhưng có khả năng sẽ không bao giờ gặp lại họ nữa." "Thậm chí vũ khí bí mật tôi đặt ở Tiêu gia cũng sẽ giết sạch người thân của ngài!" "Tin rằng ngài nên biết năng lực và thủ đoạn của tôi rồi chứ!" Nghe lời của Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn lập tức nổi giận đùng đùng, bóp lấy cổ Cừu Đức Khảo, ánh mắt tràn đầy băng lãnh.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Cừu Đức Khảo lúc này vẫn giữ nguyên bộ dạng cười hì hì nhìn Phương Ngôn, cười nói: "Có thể hiểu như vậy, dù sao tôi chỉ có một mình, sống hơn hai nghìn năm đã sớm sống đủ rồi." "Trước khi chết có thể kéo theo nhiều người tuẫn táng như vậy, món hời này tôi đều thấy có lời." "Chỉ là cả đời này ngài sẽ

không bao giờ có thể gặp lại người thân và bạn bè của mình nữa.” “Nào, ra tay đi, bóp chết tôi đi!!” Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu tại sao mỗi lần giết Cừu Đức Khảo đều khó như vậy, bởi vì gã này hoàn toàn là một tên điên có tâm cơ sâu xa, làm việc hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả.

Để đạt được mục tiêu của mình, ngay cả mạng sống cũng có thể từ bỏ, thử hỏi một tên điên như vậy thì giải quyết thế nào?

Phương Ngôn có mấy lần muốn mặc kệ tất cả giết chết tên điên Cừu Đức Khảo này trước.

Nhưng mỗi khi nhớ lại từng khoảnh khắc ở bên Hoắc Tú Tú, Phương Ngôn lại không thể ra tay.

Dùng người thân bạn bè để cùng một tên điên đồng quy vu tận, Phương Ngôn không nỡ, cũng không đáng!

Phương Ngôn chậm rãi buông lỏng tay đang bóp cổ Cừu Đức Khảo, để hắn rơi tự do xuống đất.

Sau đó cả khuôn mặt tái mét đến đáng sợ.

Nhìn Cừu Đức Khảo đang thở hổn hển trên đất, anh chậm rãi nói: “Tôi đồng ý hợp tác với ngươi, nhưng ngươi phải thả Hoắc Tiên Cô và Trương Linh trước, nếu không tất cả cùng tan thành mây khói!” Nghe Phương Ngôn thỏa hiệp, Cừu Đức Khảo đắc ý.

Sau đó hắn dùng tay vạch một đường trong không trung.

Tiếp đó, Phương Ngôn thấy từ mặt đất vốn bằng phẳng chui ra hai bộ xương khô.

Tay chúng một bên xách cổ áo Muộn Du Bình, một bên kéo hồn phách của Hoắc Tiên Cô.

Lúc này Muộn Du Bình toàn thân đều là vết thương, xem ra đã bị

tra tấn dã man.

Hoắc Tiên Cô thì vẻ mặt trách móc nhìn Phương Ngôn, dường như đang trách anh không nên đến đây, không nên để mình rơi vào hiểm cảnh.

"Chuyện của ngươi tôi đã làm rồi, bây giờ đến lượt thời gian hợp tác của chúng ta." Phương Ngôn gật đầu, sau khi thu hồn phách của Hoắc Tiên Cô vào không gian dị giới, giao Muộn Du Bình cho Hạng Vũ đưa về, anh chậm rãi nói: "Bí cảnh này rốt cuộc là thứ gì, bây giờ có thể nói cho tôi biết chưa?" "Tôi từ trước đến nay không đánh trận không nắm chắc." "Đừng dùng mấy lời ma quỷ về Xi Vưu để lừa tôi, có thể lừa được người khác nhưng không lừa được tôi." Nghe những lời như vậy của Phương Ngôn, Cừu Đức Khảo vẻ mặt tiếc nuối nói: "Không hổ là Phương Ngôn đã gây ra cho tôi nhiều phiền phức như vậy, thật không dễ lừa!" "Nhưng tôi tin rằng ngài cũng đã biết được chuyện phi thăng thượng giới từ Tần Thủy Hoàng." "Cho nên tôi cũng không giấu nữa!" "Thực ra Xi Vưu chỉ là một nhân vật do tôi sửa đổi lịch sử bịa ra!" "Người tôi thực sự muốn giết, thực ra là một người từ thượng giới xuống tên là Trương Hạo." "Thực ra tôi cũng là người thượng giới, chỉ là tôi ở thượng giới đắc tội với gã đó, bị truy sát đến đây!" "Sau đó tôi mượn sức mạnh của Đại Tần để trấn áp hắn!" "Chỉ là thực lực của tôi chỉ có Hạn Bạt trung kỳ, không có cách nào đối phó với một kẻ Thủy Tổ sơ kỳ!" "Mục đích tôi hợp tác với ngài thực ra là để giết hắn!" "Hiện tại hắn đang trấn thủ ở Thăng Tiên Đại Môn, nếu chúng ta không giết hắn, căn bản không thể trở về thượng giới!" Nghe lời của Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn chậm rãi gật đầu.

Mặc dù bề ngoài đã đồng ý với Cừu Đức Khảo, nhưng trong lòng, Phương Ngôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời.

Anh cảm thấy Cừu Đức Khảo dường như chưa nói thật, và gã Cừu Đức Khảo này cho anh một cảm giác rất quen thuộc, khiến Phương Ngôn vô cùng khó hiểu, rốt cuộc Cừu Đức Khảo quen thuộc ở điểm nào?

Cuối cùng suy nghĩ không ra, anh chỉ có thể định tính Cừu Đức Khảo là do cả hai đều là người An Lạc để giải thích.

Bí cảnh Trương gia thực ra nằm dưới đáy Thiên Trì ở Trường Bạch Sơn.

Muốn đến đó, cần phải lặn xuống nước.

Nhưng Phương Ngôn, Tần Thủy Hoàng và Cừu Đức Khảo đều là người có thực lực cao cường, căn bản không cần mặc bất kỳ thiết bị lặn nào, thậm chí có thể hít thở trong nước.

Khi ba người Phương Ngôn nhảy xuống nước Thiên Trì, một cảm giác băng giá bao trùm tâm trí Phương Ngôn, khiến anh không khỏi rùng mình một cái trong nước.

Đây là lần đầu tiên anh đến Thiên Trì, không chỉ ở kiếp này, mà cả kiếp trước cũng chưa từng đến.

Nhưng điều đó không cản trở Phương Ngôn hiểu biết về Thiên Trì.

Theo những gì anh biết, nước Thiên Trì tuy lạnh, nhưng tuyệt đối không lạnh đến mức khiến một cường giả Hạn Bạt cao giai cũng phải rùng mình.

Trong nước suối có điều kỳ quái!

Khi nhóm người Phương Ngôn không ngừng lặn xuống, lúc này hai chiếc đèn lồng khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt anh.

Phương Ngôn hiếu kỳ vô cùng, không hiểu tại sao dưới đáy hồ

như vậy lại xuất hiện hai chiếc đèn lồng lớn.

Ngay khi Phương Ngôn định lại gần xem xét rốt cuộc là thứ gì, thì nghe thấy Cừu Đức Khảo hét lên từ phía sau: "Cẩn thận một chút, đó là yêu thú mà Trương Hạo phái ra để canh giữ nơi này!" "Thực lực đạt đến Hạn Bạt cao giai!" Lời Cừu Đức Khảo vừa dứt, Phương Ngôn thấy một con mãng xà khổng lồ lao về phía mình.

Trên đầu con mãng xà này có hai cái bướu nhỏ nhô lên.

Phương Ngôn hiểu rằng gã này sắp hóa rồng rồi.

Chẳng trách nhiệt độ dưới đáy nước lại thấp như vậy!

Hóa ra là do gã này quấy phá dưới đáy nước.

Nó tạo ra một lượng lớn hàn khí để ngăn cản người ngoài quấy rầy việc hóa rồng!

Nếu là trước đây, có lẽ Phương Ngôn sẽ tha cho gã này, để nó yên tâm hóa rồng.

Nhưng bây giờ, Phương Ngôn đang bị hệ thống thúc ép tính mạng, không thể vứt bỏ mạng sống của mình để độ hóa cho nó thành rồng được!

Anh không có cái tiết tháo cao thượng đó!

Trong nước có lực cản rất lớn, Phương Ngôn không thể lấy Ám Dạ Trường Thương ra được, chỉ có thể cận chiến!

Nhưng một chuyện ngoài dự đoán của Phương Ngôn đã xảy ra, con mãng xà lại vòng qua anh, lao thẳng về phía Cừu Đức Khảo!

Dường như nó và Cừu Đức Khảo có mối thù không đội trời chung.

Dù ở trong nước, Phương Ngôn vẫn có thể thấy vẻ mặt lúng túng của Cừu Đức Khảo!

Nhưng Phương Ngôn không hề có ý định giúp Cừu Đức Khảo, vốn dĩ anh và gã đã là địch chứ không phải bạn.

Nếu không phải đối phương dùng người nhà để uy hiếp, Phương Ngôn đã giúp con mãng xà xử lý gã này rồi.

Đây cũng là cơ hội tốt nhất để quan sát thực lực của Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn không thể bỏ qua.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận không thua!

Kể từ khi tiếp xúc với Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn chưa từng thấy gã động thủ.

Đây là cơ hội tốt nhất, sao nỡ bỏ lỡ!

Cừu Đức Khảo cũng biết Phương Ngôn và Tần Thủy Hoàng sẽ không giúp mình.

Vì vậy, cả khuôn mặt gã trở nên khó coi đến cực điểm, nhưng ánh mắt nhìn con mãng xà lại lộ rõ vẻ khinh thường!

Điều này khiến Phương Ngôn có chút tò mò, rốt cuộc Cừu Đức Khảo có con át chủ bài gì mà có thể lộ ra ánh mắt như vậy?

Chương 241

Chỉ thấy con mãng xà há cái miệng to như chậu máu, dù Phương Ngôn đứng xa cũng có thể cảm nhận được một luồng mùi tanh hôi.

Đây là một con mãng xà kịch độc!

Ở trong nước, không chỉ Phương Ngôn bị lực cản của nước ảnh hưởng, Cừu Đức Khảo cũng không ngoại lệ!

Khi con mãng xà dùng hai chiếc răng nanh sắc bén cắn vào người Cừu Đức Khảo, chỉ nghe một tiếng "keng", răng nanh của mãng xà như cắn phải thép vậy.

Sự thay đổi này khiến Phương Ngôn kinh ngạc!

Sức phòng ngự mạnh như vậy?

Sức phòng ngự này Phương Ngôn cũng từng có, nhưng tại sao Cừu Đức Khảo lại có được?

Thực lực của Cừu Đức Khảo mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của Phương Ngôn.

Con mãng xà chỉ có thể gây cho Cừu Đức Khảo một chút phiền phức nhỏ, sau đó Phương Ngôn thấy gã dùng nắm đấm đập thẳng vào thất thốn của nó!

Con mãng xà sắp hóa rồng cũng vẫn là một con rắn!

Bị đánh trúng thất thốn, toàn thân nó không ngừng quằn quại.

Sau đó, Phương Ngôn thấy Cừu Đức Khảo lấy ra một vũ khí giống như dao gọt xương, thuận theo chỗ thất thốn của con mãng xà mà rạch mạnh xuống!

Trong chốc lát, đáy hồ Thiên Trì trở nên đỏ rực, máu tươi biến

thành màu chủ đạo dưới nước!

Sau đó, Cừu Đức Khảo với vẻ mặt nặng nề bơi ra khỏi làn nước nhuốm máu.

Khi thấy Phương Ngôn đang nhìn mình, gã cười mỉm nói: "Rắn là thứ tôi ghét nhất!

Nhìn chúng thật phiền lòng!

Xin lỗi đã làm lỡ một chút thời gian, chúng ta tiếp tục xuống dưới đi!" Nhìn bộ mặt của Cừu Đức Khảo, Phương Ngôn lúc này chỉ cảm thấy sau gáy lạnh toát!

Gã Cừu Đức Khảo này là điển hình của loại người trong ngoài bất nhất, tu luyện thuật giả heo ăn thịt hổ đến đỉnh cấp!

Nếu không gặp phải con mãng xà cấp Hạn Bạt cao giai này, Phương Ngôn hoàn toàn không biết thực lực của Cừu Đức Khảo lại đáng sợ đến vậy!

Nhưng bây giờ đã biết, vậy thì lát nữa khi tiến vào bí cảnh Trương gia, nhất định phải cẩn thận gã này!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn nhìn sâu vào Cừu Đức Khảo một cái rồi tiếp tục bơi xuống đáy hồ Thiên Trì.

Cừu Đức Khảo nhìn bóng lưng của Phương Ngôn, đăm chiêu suy nghĩ, không biết trong lòng đang tính toán điều gì.

Nếu không phải Tần Thủy Hoàng thúc giục, không chừng Cừu Đức Khảo đã chìm vào trầm tư rồi!

Khi đến đáy nước, Phương Ngôn phát hiện trong lớp bùn cát có năm rãnh lõm rõ ràng!

Hình dạng của các rãnh tương ứng với năm món bảo vật kia!

Cừu Đức Khảo đi đầu lấy ra Dạ Quang Châu, chuẩn bị đặt nó vào

rãnh.

Vừa đặt vào, Dạ Quang Châu lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt chiếu sáng đáy hồ vốn tối đen như ban ngày.

Phương Ngôn nhìn hiệu quả của viên Dạ Quang Châu, thực sự tò mò vô cùng về nó, chỉ một viên ngọc không lớn mà lại có tác dụng như một mặt trời nhỏ.

Sức mạnh của Ngũ Bảo khiến Phương Ngôn không thể không tin rằng những thứ này thực sự có thể là đồ vật của thượng giới!

Nếu không thì căn bản không thể giải thích sự tồn tại trái với lẽ thường này!

Phương Ngôn cũng không chút do dự, trực tiếp lấy ra bốn món bảo vật còn lại từ không gian dị giới, lần lượt đặt chúng vào các rãnh.

Khi cả năm món bảo vật được đặt xong, Phương Ngôn chỉ cảm thấy toàn bộ đáy hồ không ngừng rung chuyển, giống như gặp phải động đất.

Sau đó, anh thấy bàn thờ vốn dùng để đặt Ngũ Bảo lúc này lộ ra một khe hở!

Nước trong hồ Thiên Trì không ngừng chảy xuống!

Chỉ trong chốc lát, mực nước Thiên Trì đã hạ xuống hơn một nửa!

Sự thay đổi này khiến Phương Ngôn cảm thấy vô cùng kỳ lạ!

Đồng thời cũng cảm thán không gian bí cảnh của Trương gia thật rộng lớn!

Ngay cả nước hồ Thiên Trì cũng không thể lấp đầy!

Khi toàn bộ nước hồ Thiên Trì cạn khô, Cừu Đức Khảo thản nhiên nói: “Bây giờ chúng ta có thể xuống được rồi!” Nghe Cừu Đức Khảo nói, Phương Ngôn có chút khó xử: “Vậy tôi xuống rồi thì năm

món bảo vật này phải làm sao?" Những lời tiếp theo của Cừu Đức Khảo khiến Phương Ngôn không thể ngờ tới.

Gã lại hào phóng đến vậy, thậm chí dường như không hề quan tâm đến những món bảo vật này!

Phải biết rằng ban đầu vì mấy món Ngũ Bảo này, anh và Cừu Đức Khảo đã đánh nhau sống chết!

"Ngũ Bảo nếu cậu thích thì tặng cậu đấy, chúng ta mau xuống dưới đi, tôi thực sự muốn quay về thượng giới rồi!" Cừu Đức Khảo càng tỏ ra không quan tâm, Phương Ngôn lại càng cảm thấy kỳ quái!

Rốt cuộc gã này có mục đích gì?

Nhưng sự việc đã đến nước này, Phương Ngôn cũng không còn lựa chọn nào khác!

Phương Ngôn thu lại Ngũ Bảo rồi cùng Cừu Đức Khảo và Tần Thủy Hoàng nhảy xuống.

Độ sâu của cửa động còn sâu hơn Phương Ngôn tưởng tượng!

Rơi trong động đã một phút rồi mà vẫn chưa chạm đất.

Chẳng trách ngay cả nước hồ Thiên Trì cũng không thể lấp đầy nó!

Chỉ riêng độ sâu của cái động này đã vượt xa sức tưởng tượng của anh!

Phương Ngôn cảm thấy bây giờ ít nhất cũng đã rơi được gần mười nghìn mét!

Đang lúc anh thắc mắc cái động này thông đến đâu, đột nhiên một tia sáng xuất hiện trước mắt!

Sau đó, một luồng mùi tanh hôi xộc vào mặt!

Cái mùi này giống như sầu riêng rắc trứng thối rồi cho vào lò vi sóng nấu lên vậy.

Phương Ngôn lập tức nôn ọe.

Anh không sợ kẻ mạnh, không sợ bất kỳ thử thách nào, nhưng sự tra tấn tinh thần này, Phương Ngôn không thể chịu đựng nổi!

Khi Phương Ngôn cuối cùng cũng chạm đất, anh thấy mặt đất tràn ngập xương trắng!

Chương 242

Nhưng mặt đất ở đây lại khô ráo, điều này khiến Phương Ngôn vô cùng tò mò!

Phải biết rằng đó là cả một hồ Thiên Trì nước, vậy mà mặt đất ở đây không có một giọt nước nào!

Mặc dù Phương Ngôn tò mò về chuyện không hợp lẽ thường này, nhưng ngay sau đó anh đã không để tâm nữa.

Bởi vì anh thấy những bộ xương trắng trên mặt đất lúc này đang từ từ đứng dậy!

Chuyện này Phương Ngôn đã gặp nhiều lần, anh hiểu rằng có một Tống Tử mạnh mẽ đang điều khiển!

Muốn biến xương trắng thành thi thể, ít nhất cũng phải ở cảnh giới Bất Hóa Cốt!

Nhưng Bất Hóa Cốt không thể làm được việc khiến những bộ xương đã chết không biết bao nhiêu năm này biến thành thi thể đạt đến cảnh giới Bất Hóa Cốt!

Lại còn biến đổi trên quy mô lớn như vậy!

Cừu Đức Khảo và Tần Thủy Hoàng nhảy xuống trước, nhưng sau khi nhảy xuống thì người đã biến mất.

Cùng với việc Bất Hóa Cốt trên mặt đất ngày càng nhiều, tốc độ tiến lên của Phương Ngôn cũng ngày càng chậm lại!

Không phải anh lo lắng những Bất Hóa Cốt này có thể gây thương tích cho mình, chủ yếu là chúng quá phiền phức!

Phương Ngôn vận dụng Chỉ Xích Thiên Nhai, không ngừng đi

đường, anh phải xem và hiểu rõ trong không gian rộng lớn này rốt cuộc có những gì.

Khi Phương Ngôn không ngừng đi trong không gian này, anh cũng không thể không thán phục người xây dựng bí cảnh này lợi hại đến mức nào.

Không gian này không chỉ rộng lớn, mà các công trình bên trong cũng đầy đủ.

Ngoại trừ không có sinh khí, không gian này nói là một thành trì khổng lồ cũng không ngoa.

Khi Phương Ngôn đến một nơi bày rất nhiều chai lọ, anh lập tức bị những dòng chữ trên tường làm cho sững sờ!

"Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là nơi quái nào vậy?" "Ta xuyên không rồi, ta đến đây rồi!" "Ai cứu tôi với!" "..." "Hôm nay là ngày thứ 18 tôi bị nhốt ở đây, tôi không cảm thấy đói chút nào, thật kỳ lạ!" "Hôm nay là ngày thứ 100 tôi bị nhốt ở đây, thật là một ngày đáng kỷ niệm!" "..." "Hôm nay là ngày thứ 100 năm tôi bị nhốt ở đây, cuối cùng tôi đã tìm thấy lối ra!" "Thế giới xinh đẹp, ta, Trương Hạo, đến đây!" Khi Phương Ngôn đọc xong dòng tin tức này, một luồng khí lạnh từ trong cơ thể anh bùng phát ra.

Nếu nơi này là nơi đầu tiên Trương Hạo xuyên không đến, vậy thì tất cả những gì Cừu Đức Khảo và Tần Thủy Hoàng nói đều là giả!

Căn bản không có thượng giới!

Căn bản không có phi thăng!

Tần Thủy Hoàng đã bị lừa!

Bị Cừu Đức Khảo lừa!

Phương Ngôn cũng bị lừa, đây là một âm mưu động trời!

Cừu Đức Khảo rất có thể chính là người tên Trương Hạo kia!

Lời giải thích này có thể lý giải tại sao thực lực của Cừu Đức Khảo lại mạnh đến vậy!

Nhưng Phương Ngôn không hiểu tại sao Cừu Đức Khảo lại đưa mình đến bí cảnh này?

Chẳng lẽ gã cũng muốn giết mình?

Cướp đoạt hệ thống trên người mình sao?

Khi Phương Ngôn đang nghĩ ngợi, đột nhiên anh cảm thấy một cảm giác nguy hiểm truyền đến từ phía sau.

Lúc này muốn né tránh đã không kịp nữa rồi.

Phương Ngôn chỉ có thể dùng Bát Cửu Chuyển Huyền Công để chống đỡ.

Nhưng sau khi chống đỡ, sau lưng Phương Ngôn lại có thêm một vết thương sâu hoắm!

Sau khi bị đánh bay ra ngoài, Phương Ngôn điều chỉnh cơ thể trên không trung, quay đầu nhìn kẻ tấn công mình!

Khi nhìn thấy diện mạo của người này, sắc mặt Phương Ngôn khó coi đến cực điểm!

Là Cừu Đức Khảo!

Cừu Đức Khảo tay cầm con dao gọt xương kia, lúc này đang dùng miệng liếm máu tươi trên dao!

Gã nhìn Phương Ngôn với vẻ mặt đầy thích thú!

Phương Ngôn chưa kịp nói gì, đã nghe Cừu Đức Khảo chậm rãi nói: "Ta đã đợi hơn hai nghìn năm, cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi!" "Ngươi thật sự bắt ta phải chờ lâu đấy!" Nghe lời Cừu Đức

Khảo, Phương Ngôn không biết nên đáp lại đối phương thế nào!

Bởi vì anh thực sự không hiểu tại sao Cừu Đức Khảo lại chờ đợi mình!

May mắn là nghi vấn của Phương Ngôn không phải chờ đợi quá lâu, Cừu Đức Khảo đã nói cho anh biết mục đích thực sự của mình!

"Ngươi chắc chắn rất tò mò, tại sao ta lại chờ đợi ngươi, đúng không?" "Theo lý thường, ta và ngươi đáng lẽ không nên có bất kỳ tiếp xúc nào!" "Nhưng tất cả chỉ có thể trách hệ thống!" "Ta tin ngươi cũng đã nhận được nhiệm vụ tương tự như ta, ví dụ như giết Trương Hạo?

Đoạt lấy hệ thống trên người hắn?" Phương Ngôn lúc này thực sự hoàn toàn sững sờ!

Anh không ngờ mình cuối cùng sẽ đối mặt với một người xuyên không khác!

Hai người cần phải giết lẫn nhau!

Chỉ người sống sót mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng!

Kết quả này khiến Phương Ngôn không dám tin tất cả là sự thật!

"Ngươi bắt đầu sắp đặt từ hơn hai nghìn năm trước, là để giết ta sao?" "Hệ thống của ngươi là hệ thống gì?

Nó cũng ban bố mệnh lệnh phải giết ta sao?" Hiện tại, Phương Ngôn và Cừu Đức Khảo giống như những người bạn cũ lâu ngày không gặp, đang ngồi tán gẫu với nhau.

"Thực ra, ta chỉ nhận được hệ thống sau khi thoát khỏi không gian này!" "Lúc đó là thời Chiến Quốc!" "Hệ thống của ta tên là Hệ thống Bồi dưỡng Tống Tử!" "Ta phụ trách bồi dưỡng thực lực của Tống

Tử, danh nhân càng nổi tiếng, sau khi bồi dưỡng thành Tống Tử, thực lực của ta tăng trưởng càng nhiều!" "Vì vậy, tất cả Tống Tử trên thế giới này đều do một mình ta tạo ra!" "Đương nhiên, trong hơn hai nghìn năm, ta cũng không ngừng trải nghiệm cuộc sống!" "Bất kể là tiền bạc hay quyền lực, ta đều đã đạt đến đỉnh cao!" "Nhưng ta vẫn luôn không thể quên, ta có một nhiệm vụ chính tuyến, đó là giết một người xuyên không tên Phương Ngôn, cướp đoạt hệ thống trên người hắn!" "Hơn hai nghìn năm, những người tên Phương Ngôn đều bị ta giết sạch!" "Thậm chí những người họ Phương cũng sắp bị ta tàn sát hết!" "Nhưng ta biết, đó đều không phải là người ta cần tìm." "Ta đã đợi hơn hai nghìn năm, ngươi không biết khi ta phát hiện ngươi ở Trương gia cũng có Phát Khâu Chỉ, ta đã vui mừng đến mức nào đâu!" "Hơn hai nghìn năm chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được ngươi!" "Thực ra, bí mật mà Trương gia đời đời bảo vệ, tất cả đều là để lừa ngươi!" "Mục đích thực sự của ta là dẫn ngươi vào bí cảnh này, sau đó giết ngươi!" Nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, Phương Ngôn lập tức cạn lời.

Anh không hiểu với thực lực của Cừu Đức Khảo, thực ra muốn giết anh từ sớm không phải là chuyện đơn giản sao?

Tại sao lại phải đợi đến bây giờ, khi thực lực của anh đã tăng mạnh rồi mới ra tay?

Chuyện vẽ rắn thêm chân này, anh không tin với tính cách giả heo ăn thịt hổ của Cừu Đức Khảo, gã lại kéo dài đến bây giờ mới muốn giết mình!

Trong đó chắc chắn có khó khăn gì đó!

"Hệ thống của ngươi không phải quy định ta bắt buộc phải đến bí cảnh này, ngươi mới có thể giết ta chứ?" Phương Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng chỉ có khả năng này!

Nếu không, Cừu Đức Khảo lúc ở Cổ Lan Huyện hoàn toàn có

năng lực giết chết anh.

Lúc đó, anh chỉ mới có thực lực Vương cấp!

Chương 243

Đối mặt với thực lực của Cừu Đức Khảo, kẻ giết mãng xà Hạn Bạt cao giai không tốn chút sức lực, giết anh quả thực không thể đơn giản hơn!

Cần gì phải dùng nhiều mưu mẹo như vậy, sắp đặt một cái bẫy như thế này?

Cừu Đức Khảo nghe lời Phương Ngôn, lập tức cười ha hả: "Không hổ là đối thủ cả đời của ta, càng không hổ là túc chủ của hệ thống!" "Đủ thông minh!" Phương Ngôn nhìn ánh mắt tán thưởng của Cừu Đức Khảo mà cảm thấy ghê tởm vô cùng!

Sống hơn hai nghìn năm mới tu luyện đến Hạn Bạt đỉnh cấp, tốc độ tu luyện như vậy có gì đáng tự hào?

Trong mắt Phương Ngôn, Cừu Đức Khảo tuy tâm kế thâm sâu, nhưng lại là kẻ ham công lớn!

Có chút nóng vội!

Nếu là Phương Ngôn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng kể hết mọi chuyện ra như vậy, mà sẽ chọn cách âm thầm xử lý đối phương!

Chứ không phải bây giờ ngốc nghếch chạy đến trước mặt Phương Ngôn với bộ dạng muốn giết anh!

Lỡ lát nữa Cừu Đức Khảo phát hiện thực lực của mình không bằng Phương Ngôn, thì sẽ xấu hổ biết bao!

Đợi hai nghìn năm, bố trí hai nghìn năm!

Khó khăn lắm mới đợi được mục tiêu, lại phát hiện không đánh lại!

Đúng là tự vả vào mặt!

Cừu Đức Khảo dường như cũng nhìn ra Phương Ngôn đang nghĩ gì.

Gã búng tay một cái, Tần Thủy Hoàng và một người đàn ông lạ mặt cùng Cừu Đức Khảo hình thành thế trận bao vây hình tam giác, từ từ tiến về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn nhìn cục diện này, cả khuôn mặt đen như đít nồi.

Cừu Đức Khảo là người có hệ thống, Tần Thủy Hoàng là Hạn Bạt cao cấp!

Còn người đàn ông kia mang lại cho Phương Ngôn cảm giác nguy hiểm cực lớn, đẳng cấp của người này tuyệt đối cao hơn Phương Ngôn một bậc!

Tống Tử này là át chủ bài Cừu Đức Khảo ẩn giấu sao?

Ngồi chờ chết không phải là phong cách của Phương Ngôn!

Anh không tin một nhân vật tầm cỡ như Tần Thủy Hoàng lại nghe theo chỉ huy của Cừu Đức Khảo!

Người đàn ông còn lại, Phương Ngôn cũng có thể cảm nhận được khí thế đế vương trên người hắn!

Người này cũng tuyệt đối sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Cừu Đức Khảo!

Vì vậy, Phương Ngôn quyết định thử dùng lời lẽ tấn công!

Xem có thể khiến họ xảy ra mâu thuẫn không!

Như vậy tiện cho việc đánh úp từng người!

Nhưng phòng ngự bằng vũ lực cũng không thể lơ là!

Lúc này, Phương Ngôn rút Ám Dạ Trường Thương từ không gian

dị giới ra!

Sau đó đặt ngang trước ngực để phòng thủ rồi mới chậm rãi mở miệng: "Thật không ngờ hôm nay tôi lại có vinh hạnh được thấy hai vị đế vương làm chó cho một người bình thường!" "Thật sự khiến Phương Ngôn tôi được mở rộng tầm mắt!" "Tần Thủy Hoàng bệ hạ, ngài sau khi thống nhất lục quốc, đã bắt đầu chọn làm chó cho người khác sao?" "E rằng ngài không biết đâu nhỉ?

Vị Từ Phúc trước mắt ngài thực ra chính là Trương Hạo!" "Chỉ là một người xuyên không cùng thế giới với tôi mà thôi." "Còn về việc phi thăng và vĩnh sinh của ngài, rõ ràng hắn không có năng lực đó!" Phương Ngôn thấy vẻ mặt Tần Thủy Hoàng có chút thay đổi, lập tức cảm thấy có hi vọng!

Anh lập tức tăng cường công kích bằng lời lẽ!

Lúc này, Cừu Đức Khảo như đang xem một tên hề, nhìn Phương Ngôn!

Phương Ngôn cũng nhận ra điều đó từ Cừu Đức Khảo!

Anh không dám tin hỏi: "Ngươi khống chế được họ?" Cừu Đức Khảo như đang nhìn một thằng ngốc, sau đó chậm rãi nói: "Ngươi còn có thể dùng Sơ Ung Chi Huyết khống chế A Ninh, tại sao ta lại không thể khống chế Tần Thủy Hoàng?" "Ngươi không cảm thấy thân là một người xuyên không, lại có được một vị thiên cổ nhất đế, là một chuyện khiến người ta phấn khích đến mức nào sao!" "Ta không chỉ khống chế Tần Thủy Hoàng, mà hoàng đế có thành tựu của mỗi triều đại ta đều khống chế!" "Chỉ là ta không để họ tỉnh lại mà thôi!" "Ví như người đàn ông trước mắt ngươi, chắc ngươi không biết thân phận của hắn đâu nhỉ!" "Nói ra có thể dọa chết ngươi đấy, đó là người đã gây ra Phong Thần Đại Chiến, Thương Trụ Vương!" Phương Ngôn nghe đến đây, lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ, Phong

Thần Đại Chiến?

Thương Trụ Vương?

Gã tên Trương Hạo này, có thể không cùng một thế giới với mình!

Ở thế giới của Phương Ngôn, Phong Thần Đại Chiến chỉ xuất hiện trong phim hoạt hình mà thôi.

Thương Trụ Vương thực sự chỉ là một bạo quân tàn bạo vô cùng!

Chẳng trách Phương Ngôn cảm thấy văn hóa của mình và Cừu Đức Khảo có chút xung đột!

Cừu Đức Khảo dùng những lời ma quỷ của Xi Vưu để lừa gạt anh.

Thập Nhị Tổ Vu toàn là chuyện nhảm nhí!

Thế giới của gã này, có lẽ đều là những chuyện nhảm nhí như vậy, hoặc là, thế giới của gã là nơi yêu ma hoành hành, vì vậy mới coi những thứ này như tín ngưỡng để chống đỡ!

Bây giờ Phương Ngôn hiểu ra Cừu Đức Khảo không phải là người xuyên không cùng thế giới, anh càng không có chút thiện cảm nào.

Vốn dĩ còn có một chút cảm giác thân thiết như gặp đồng hương, nhưng giờ phút này đã tan thành mây khói!

Trong mắt anh, Cừu Đức Khảo cũng tốt, Trương Hạo cũng vậy, đều là người phải chết!

Sau đó, Phương Ngôn cũng quyết định không dùng miệng lưỡi lôi thôi nữa!

Nếu Tần Thủy Hoàng và Thương Trụ Vương đều bị Cừu Đức Khảo khống chế, vậy thì Phương Ngôn có nói rách trời cũng không có chút hiệu quả nào!

Bây giờ chỉ có thể triệt để chém giết gã!

Phương Ngôn chậm rãi hít sâu một hơi, sau đó chuyển Ám Dạ Trường Thương từ thế phòng thủ sang thế tấn công!

Anh phải giết một người trước để nâng cao thực lực!

Nếu Cừu Đức Khảo dựa vào việc tạo ra Tống Tử để nâng cao thực lực, vậy thì chắc chắn không lợi hại bằng anh!

Bởi vì trong mộ, anh có thể dựa vào việc giết chóc để nâng cao thực lực!

Nhưng nơi này thuộc về bí cảnh, không thuộc về lăng mộ, có hiệu quả cộng thêm như vậy không, Phương Ngôn không biết.

Nhưng bây giờ không còn lựa chọn nào khác, trước mặt Phương Ngôn có hai con đường để đi!

Hoặc sống hoặc chết!

Chết chắc chắn Phương Ngôn không muốn, vậy thì chỉ có thể tiễn Cừu Đức Khảo đi chết thôi!

Cừu Đức Khảo cũng nhìn ra quyết tâm của Phương Ngôn, không nói lời thừa thãi, vung tay lên giận dữ hét: "Lên, đánh hắn tàn phế cho ta!" Nghe mệnh lệnh của Cừu Đức Khảo, Thương Trụ Vương như con ngựa hoang thoát cương.

Chương 244

Hắn kéo theo thân hình khổng lồ, hung hăng tấn công về phía Phương Ngôn!

Nhìn tốc độ nhanh như điện, Phương Ngôn vội vàng dùng Chỉ Xích Thiên Nhai lập tức biến mất né một đòn tấn công.

Sau đó, mặt đất phát ra một tiếng nổ lớn!

Khi Phương Ngôn hiện nguyên hình, anh thấy nơi bị Thương Trụ Vương tấn công lúc trước xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ!

Anh lập tức nuốt nước bọt!

Đòn tấn công của Thương Trụ Vương quá có sức bùng nổ!

Nếu bị tấn công trúng, không chết cũng sẽ trọng thương!

Bây giờ Phương Ngôn chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Chiêu bài ẩn giấu của Cừu Đức Khảo quả thực có chút lợi hại!

Cừu Đức Khảo thấy Phương Ngôn kinh ngạc như vậy, lòng hư vinh được thỏa mãn cực độ!

“Thế nào?

Tống Tử đầu tiên ta bồi dưỡng thực lực mạnh mẽ chứ!” “Có thể chết dưới tay hắn, ngươi cũng không uổng công đến thế giới này một chuyến!” Phương Ngôn bị những lời ngông cuồng của Cừu Đức Khảo làm cho tức chết!

“Mẹ kiếp, ba đánh một, còn ở đây ra vẻ, nếu là một chọi một, lão tử đánh ngươi bay tứ tung!” Phương Ngôn nói xong, lại phải lần nữa né tránh!

Bởi vì đòn tấn công của Thương Trụ Vương lại đến rồi!

Sau nhiều lần né tránh, Phương Ngôn phát hiện ra điểm yếu của ba người!

Dường như gã Cừu Đức Khảo kia sức phòng ngự lợi hại hơn một chút, lực tấn công đối với anh có thể chịu được!

Thương Trụ Vương dường như tốc độ xoay người khá chậm!

Còn về Tần Thủy Hoàng, gã này hiện đang đối kháng với ý chí của Cừu Đức Khảo!

Phải thừa nhận, tinh thần lực của thiên cổ nhất đế thật mạnh mẽ!

Bị cải tạo thành Tống Tử rồi mà vẫn có thể phản kháng!

Có lẽ Cừu Đức Khảo đã khống chế Tần Thủy Hoàng khi thực lực của gã chưa đủ mạnh!

Giống như khống chế Hạng Vũ, không thể thực sự khống chế!

Phương Ngôn quyết định ra tay với Tần Thủy Hoàng trước, hiện tại gã đang trong thời kỳ kháng cự với Cừu Đức Khảo, vậy thì Tần Thủy Hoàng hiện tại chắc sẽ không thiết lập phòng ngự!

Phương Ngôn quyết định ra tay từ đây để giải quyết Tần Thủy Hoàng!

Nếu cược thắng, giết Tần Thủy Hoàng cũng sẽ nhận được phần thưởng, vậy thì trận chiến tiếp theo sẽ đơn giản vô cùng.

Nhưng nếu không nhận được phần thưởng, trận chiến này e rằng lành ít dữ nhiều!

Phương Ngôn quyết định đánh cược một phen!

Sau đó, Phương Ngôn vận chuyển toàn bộ lực đạo, không ngừng dùng Chỉ Xích Thiên Nhai tích tụ nội lực!

Anh cần phải tung một đòn chí mạng cho Tần Thủy Hoàng!

Tuyệt đối không thể để gã Tần Thủy Hoàng này có sức chống cự!

Còn về thi đan, đó là thứ chỉ có ở Tống Tử từ Hạn Bạt trung kỳ trở xuống!

Từ Hạn Bạt cao cấp trở lên, không có thi đan nữa!

Dựa vào đều là thi hồn!

Cũng có nghĩa là, chỉ cần Phương Ngôn có thể một đòn đánh tan linh hồn của Tần Thủy Hoàng, vậy thì Tần Thủy Hoàng chắc chắn sẽ chết!

Khi Phương Ngôn dùng Chỉ Xích Thiên Nhai tích tụ nội lực, Cừu Đức Khảo vẫn luôn nhìn thấy.

Nhưng gã không biết kỹ năng Phương Ngôn có được, chỉ nghĩ rằng công pháp di chuyển không ngừng của Phương Ngôn chỉ là kỹ năng thân pháp mà thôi!

Dùng để cho Phương Ngôn chạy trốn!

Thực ra gã hoàn toàn không biết, Chỉ Xích Thiên Nhai là phiên bản nâng cấp của Lăng Ba Vi Bộ!

Khi nâng cấp, nó đã bao gồm cả hiệu ứng đặc biệt của Lăng Ba Vi Bộ!

Phương Ngôn hiện tại là Hạn Bạt cao giai, nên thời gian tích tụ khá lâu.

Càng lâu, Cừu Đức Khảo càng cảm thấy Phương Ngôn sợ rồi, hiện tại Phương Ngôn chỉ là một con cừu non chờ làm thịt.

Gã càng dồn tâm thần khống chế Tần Thủy Hoàng!

Phương Ngôn đang chờ cơ hội này, nếu Cừu Đức Khảo không dồn tâm thần khống chế Tần Thủy Hoàng, Phương Ngôn còn không dám tấn công.

Lỡ lát nữa bị Tần Thủy Hoàng phản công trước khi chết thì thật không đáng!

Nhưng Cừu Đức Khảo đã tăng cường khống chế, Tần Thủy Hoàng bắt buộc phải toàn tâm toàn ý dồn vào cuộc kháng cự với Cừu Đức Khảo!

Vì vậy, sau khi Phương Ngôn tích tụ xong nội lực, cơ thể đột nhiên biến mất trong hư không.

Khi Phương Ngôn xuất hiện lần nữa, một cây Ám Dạ Trường Thương trực tiếp đâm xuyên qua đầu Tần Thủy Hoàng!

Sau đó, Cừu Đức Khảo phun ra một ngụm máu tươi!

Đòn tấn công này của Phương Ngôn không chỉ làm tổn thương Tần Thủy Hoàng mà còn làm Cừu Đức Khảo bị thương.

Vì để khống chế Tần Thủy Hoàng nhanh hơn, gã đã tách ra một phần linh hồn!

Khi Phương Ngôn tiêu diệt linh hồn của Tần Thủy Hoàng, cũng thuận tiện tiêu diệt luôn một phần linh hồn nhỏ của gã! *Keng, chúc mừng túc chủ giết chết Hạn Bạt cao giai, nhận được huyết mạch Bàn Cổ đẳng cấp +1!* *Keng, chúc mừng túc chủ huyết mạch Bàn Cổ được tiến hóa, hiện tại là huyết mạch Bàn Cổ cao cấp!* Khi Phương Ngôn tiến hóa thành huyết mạch Bàn Cổ cao cấp, cả khuôn mặt Cừu Đức Khảo đều đen lại!

Bây giờ gã đã hiểu hệ thống của Phương Ngôn dựa vào cái gì để nâng cao thực lực.

Mẹ kiếp, dựa vào giết Tống Tử để nâng cao thực lực.

Giờ phút này Cừu Đức Khảo cảm thấy Phương Ngôn chính là một kho báu kinh nghiệm!

Những Tống Tử gã tạo ra cuối cùng đều sẽ do Phương Ngôn thu hoạch, để thực lực của Phương Ngôn có thể nhanh chóng nâng cao!

Chương 245

Gã lập tức cảm thấy đặc biệt không công bằng, tại sao hệ thống của ngươi lại mạnh hơn của ta nhiều như vậy?

Cảm giác hệ thống của mình giống như hệ thống con của Phương Ngôn, chuyên môn phục vụ cho Phương Ngôn!

Để có thể phục vụ Phương Ngôn tốt hơn, thậm chí hệ thống còn để gã xuyên không đến hai nghìn năm trước để bố trí!

Một luồng cảm giác không cam lòng từ trong cơ thể Cừu Đức Khảo bùng phát ra!

Lúc này Cừu Đức Khảo điên cuồng cười lớn nói: "Phương Ngôn, ta không cho rằng ngươi mạnh hơn ta ở điểm nào!" "Ta mới là ứng cử viên tốt nhất của hệ thống, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem, thành quả nghiên cứu hơn hai nghìn năm của ta!" Khi lời Cừu Đức Khảo vừa dứt, Phương Ngôn đã thấy một cảnh tượng cực kỳ không thể tin được!

Cừu Đức Khảo và Thương Trụ Vương hợp thể!

Thực lực tăng lên đến Thủy Tổ trung kỳ!

Phương Ngôn vừa rồi nhờ giết Tần Thủy Hoàng mà được cường hóa huyết mạch, cũng chỉ mới đạt đến Thủy Tổ sơ kỳ!

Chẳng trách gã Cừu Đức Khảo này tự tin có thể giết được anh!

Hóa ra là giấu át chủ bài như vậy!

Không hổ là loại tính cách giả heo ăn thịt hổ, làm việc không phải loại dứt khoát.

Loại tính cách này dùng để xông pha thế giới huyền huyễn, hoặc

thế giới hồng hoang thì có thể có chút tác dụng!

Nhưng dùng ở loại đô thị hiện đại hóa này!

Có tác dụng quái gì!

Còn không bằng Cừu Đức Khảo dùng tiền bạc tấn công còn ác hơn!

Bây giờ Phương Ngôn đã lên đến Thủy Tổ sơ kỳ, nhìn Cừu Đức Khảo hợp thể với Thương Trụ Vương, Phương Ngôn cũng không cảm thấy một chút khí tức nguy hiểm nào.

Phương Ngôn hiểu rằng, Cừu Đức Khảo hợp thể với Thương Trụ Vương, cũng chỉ là hữu danh vô thực!

Không thể trách bản thân việc hợp thể của Cừu Đức Khảo và Thương Trụ Vương không mạnh, chỉ có thể trách thực lực của Phương Ngôn quá lợi hại!

Toàn bộ thực lực của anh đều do từng chút điểm thuộc tính cộng vào.

Cộng sức mạnh, cộng thể chất, còn có cộng tốc độ!

Đều là điểm thuộc tính!

Vì vậy thực lực chắc chắn phải mạnh hơn nhiều so với những hệ thống trực tiếp rót kinh nghiệm.

Thân thể mới là căn bản của tất cả!

Khi Phương Ngôn một lần nữa vận chuyển Chỉ Xích Thiên Nhai, đang không ngừng tích tụ sức mạnh thì, đột nhiên một luồng mùi hôi khó chịu khó nhịn, lại lần nữa phun ra.

Cái mùi sầu riêng cộng trứng thối trong lò vi sóng nướng lửa lớn.

Khiến Phương Ngôn lập tức không còn chút hứng thú nào chiến

đấu với Cừu Đức Khảo nữa! *Keng, bị Tống Tử Thủy Tổ trung kỳ khống chế tinh thần, nhận được kháng tính tinh thần lực +1!* *Keng, bị Tống Tử Thủy Tổ trung kỳ khống chế tinh thần, nhận được kháng tính tinh thần lực +1!* *Keng, bị Tống Tử Thủy Tổ trung kỳ khống chế tinh thần, nhận được kháng tính tinh thần lực +1!* *Keng, bị Tống Tử Thủy Tổ trung kỳ khống chế tinh thần, nhận được kháng tính tinh thần lực +.....!* Cùng với việc hệ thống không ngừng cộng kháng tính cho Phương Ngôn, lúc này Phương Ngôn cảm thấy không còn khó chịu như trước nữa.

Hóa ra cái mùi đó không phải là mùi hôi thối, mà là kỹ năng của Tống Tử cấp Thủy Tổ!

Thật không ngờ một Tống Tử bây giờ lại có kỹ năng khống chế mạnh mẽ như vậy!

Nhưng bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa!

Bởi vì Phương Ngôn đã miễn dịch với kỹ năng khống chế tinh thần lực!

Cừu Đức Khảo thấy Phương Ngôn thoát khỏi trạng thái khống chế trước đó, cả khuôn mặt khó coi đến cực điểm!

Gã biết mình có bao nhiêu cân lượng, toàn bộ thực lực của gã đều đến từ phòng ngự!

Thực ra chủ động tấn công không hề lợi hại!

Đối mặt với người bình thường có thể xưng vương xưng bá, nhưng gặp phải những cao thủ võ lâm như Phương Ngôn, như Hạng Vũ!

Thì hoàn toàn không phải đối thủ!

Vì vậy bây giờ bắt buộc phải lật át chủ bài cuối cùng rồi!

Gã phải dùng át chủ bài cuối cùng để cho Phương Ngôn một đòn tuyệt sát!

Khi Phương Ngôn chuẩn bị tấn công, đột nhiên cảm thấy một luồng cảm giác nguy hiểm ập đến!

Cơ thể Phương Ngôn vội vàng lùi lại!

Ánh mắt không thể tin được nhìn Cừu Đức Khảo, không hiểu gã đến lúc này rồi mà vẫn còn giữ lại át chủ bài!

Thật là lợi hại!

Người bình thường, đánh đến cục diện này, có lẽ đã bắt đầu sinh tử tương bác!

Gã Cừu Đức Khảo này lại còn có át chủ bài!

Thật không biết gã này trước khi xuyên không làm nghề gì!

Nhát gan như vậy sao!

Nhưng át chủ bài cuối cùng của Cừu Đức Khảo, cũng thực sự khiến Phương Ngôn kinh ngạc không thôi!

Gã đã học được chiêu thức kỹ năng bóng của Gecko Moria trong One Piece!

Chỉ là ở đây Cừu Đức Khảo tăng thêm cho cơ thể Thương Trụ Vương toàn là những âm hồn!

Mỗi khi gia nhập một âm hồn, thực lực của Thương Trụ Vương liền mạnh thêm một phần!

Phương Ngôn thấy vậy, biết không thể để Cừu Đức Khảo tiếp tục như vậy.

Thân là người có thực lực Thủy Tổ sơ kỳ, anh biết thể chất đạt đến Thủy Tổ sơ kỳ đáng sợ đến mức nào.

Gecko Moria sẽ gặp phải giới hạn thể lực, nhưng với tình huống của Thương Trụ Vương cấp Thủy Tổ sơ kỳ này e rằng sẽ không xuất hiện!

Đối với tình huống như vậy, Phương Ngôn không chút do dự, vung trường thương trong tay chém về phía đầu Thương Trụ Vương!

Cùng với tiếng kim loại va chạm vang lên, sắc mặt Phương Ngôn khó coi đến cực điểm!

Cừu Đức Khảo đã gia trì sức phòng ngự của mình lên người Thương Trụ Vương!

Chương 246

Hiện tại Thương Trụ Vương quả thực là một sát thủ tối thượng!

Lực tấn công full!

Lực phòng ngự full!

Đòn tấn công thông thường căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn!

Khi ngọn giáo mạnh nhất và chiếc khiên mạnh nhất kết hợp lại, đó là một sự tồn tại khiến tất cả kẻ địch đều cảm thấy tuyệt vọng!

Phương Ngôn sau khi dây dưa với Cừu Đức Khảo một hồi, chỉ cảm thấy hai tay cầm Ám Dạ Trường Thương lúc này đều có chút tê dại!

Tất cả đều là do tấn công Cừu Đức Khảo bị phản chấn!

Lúc này Phương Ngôn trong lòng không ngừng tính toán cách giải quyết gã này!

Đúng lúc này, hình ảnh của tiểu yêu hồ trong không gian dị giới không ngừng xuất hiện trong đầu Phương Ngôn.

Phương Ngôn lập tức biết nên giải quyết chuyện này như thế nào rồi!

Thương Trụ Vương, gã này, thích nhất là nữ sắc!

Đặc biệt thích loại yêu hồ biến thành!

Phương Ngôn trong đầu truyền cho tiểu yêu hồ một hình ảnh người phụ nữ mà anh cho là đẹp nhất!

Sau đó trực tiếp thả tiểu yêu hồ ra!

Phương Ngôn muốn để ngọn giáo mạnh nhất và chiếc khiên mạnh nhất hai người này so tài một phen!

Xem rốt cuộc ai mạnh hơn!

Khoảnh khắc tiểu yêu hồ xuất hiện, Cừu Đức Khảo và Thương Trụ Vương hợp thể vốn đang truy kích Phương Ngôn lập tức dừng lại!

Lúc này Phương Ngôn thấy trong mắt Thương Trụ Vương xuất hiện hai trái tim nhỏ!

Cừu Đức Khảo tức giận đến mức mắng lớn: "Khốn kiếp, những năm nay ta tìm cho ngươi không đủ nhiều sao?

Thấy một người phụ nữ là không đi nổi nữa à!" Cừu Đức Khảo tuy nói nhẹ nhàng, nhưng hiệu quả lại nhỏ đến đáng thương!

Thương Trụ Vương vốn háo sắc, lại là loại do yêu hồ biến thành.

Bây giờ đã thấy, làm sao nỡ buông tay!

Vốn dĩ anh nghĩ mình có thể khống chế được sự cám dỗ của mỹ sắc đối với Thương Trụ Vương.

Điểm này có thể biết được từ những bộ xương trắng la liệt khi vừa vào bí cảnh!

Nhưng bây giờ tiểu yêu hồ của Phương Ngôn đã khiến Thương Trụ Vương không đi nổi nữa.

Phương Ngôn bây giờ đứng một bên xem trò vui!

Bởi vì anh có thể nhìn thấy sự không kiên nhẫn trên mặt Thương Trụ Vương rồi!

Có lẽ không bao lâu nữa, chuyện Phương Ngôn mong đợi sẽ xảy ra!

Quả nhiên, dưới sự lải nhải không ngừng của Cừu Đức Khảo, Thương Trụ Vương cuối cùng cũng bực mình!

Hắn đưa tay ra, vồ mạnh về phía đầu Cừu Đức Khảo!

Bởi vì đầu của Cừu Đức Khảo ký sinh trên vai Thương Trụ Vương.

Trong lúc không phòng bị, đầu của Cừu Đức Khảo bị Thương Trụ Vương tấn công mạnh.

Phương Ngôn có thể cảm nhận rõ ràng đẳng cấp của Thương Trụ Vương đã giảm một bậc!

Anh biết bây giờ Cừu Đức Khảo đã rơi vào trạng thái hôn mê ngắn!

Cơ hội như vậy không dễ gặp!

Lần này Phương Ngôn ngay cả tích tụ nội lực cũng không dùng!

Vận chuyển Chỉ Xích Thiên Nhai đột nhiên xuất hiện trên không trung phía trên Thương Trụ Vương!

Lúc này Thương Trụ Vương chỉ cần nhẹ nhàng vung quyền là có thể đánh Phương Ngôn xuống, chỉ là lúc này toàn bộ tâm thần của hắn đều chìm đắm trên người tiểu yêu hồ!

Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ái phi, mỹ nhân…" Khi trường thương hung hăng đâm vào đầu Cừu Đức Khảo!

Một giọng nói hệ thống tuyệt vời vang lên: "Chúc mừng túc chủ đã giết chết Trương Hạo, hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống, và cướp đoạt tử hệ thống trên người Trương Hạo!" "Hiện tại hệ thống bắt đầu nâng cấp, dự tính thời gian nâng cấp cần 2 giờ!" Nghe hệ thống nói, Phương Ngôn cả người đều thả lỏng.

Nhiệm vụ cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Không còn nguy cơ bị hệ thống xóa sổ nữa!

Kẻ vẫn luôn gây sóng gió trên thế giới này, cuối cùng cũng bị giết chết rồi!

Những ngày tháng sau này có thể mỗi ngày cùng vợ sống những ngày vui vẻ!

Còn về Thương Trụ Vương còn lại trước mắt như một con quỷ háo sắc đầu thai!

Phương Ngôn cũng không do dự, trực tiếp đâm Ám Dạ Trường Thương trong tay vào linh hồn của hắn!

Sau đó Phương Ngôn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nhắc nhở nào, tưởng rằng Thương Trụ Vương chưa chết!

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, hệ thống đang nâng cấp, nên mới không có âm thanh nhắc nhở.

Bây giờ Phương Ngôn cuối cùng cũng giải quyết xong mọi chuyện, cả người mềm nhũn nằm trên mặt đất, cũng không cảm thấy đất bẩn, sau đó từ từ ngủ thiếp đi!

Khi Phương Ngôn tỉnh lại, anh bị âm thanh nhắc nhở của hệ thống đánh thức! *Keng, hệ thống nâng cấp hoàn tất!* *Chúc mừng túc chủ đạt được điều kiện, kích hoạt Chân Đạo Mộ Hệ Thống!* *Hệ thống này là hệ thống bồi dưỡng để túc chủ trở thành cường giả mạnh nhất chư thiên vạn giới!* *Thời gian đến lần xuyên không đầu tiên, còn lại năm phút!* *Xin túc chủ chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón thế giới mới! * Nghe đến đây, Phương Ngôn cả người đều sững sờ!

Mẹ kiếp, cái quỷ gì vậy!

Tôi không đi, bạn bè thân thích của tôi đều ở thế giới này!

Người yêu của tôi đang đợi tôi!

Nhưng yêu cầu của Phương Ngôn, không nhận được bất kỳ hồi đáp nào từ hệ thống!

Chỉ có tiếng đếm ngược lạnh như băng!

Chương 247

“259” “258” “257” “.....” Phương Ngôn lúc này sắp bị cái hệ thống chó má này làm cho tức chết.

Anh với tốc độ cực nhanh lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Hoắc Tú Tú, báo cho cô biết tình hình!

Nhưng khi lấy điện thoại ra, anh phát hiện ở đây căn bản không có tín hiệu!

Để có thể gọi cho Hoắc Tú Tú một cuộc điện thoại, Phương Ngôn đã dùng hết sức lực.

Cuối cùng, khi còn 1 phút đếm ngược, anh đã lên đến mặt đất.

Phương Ngôn vội vàng gọi điện thoại, khi còn 10 giây đếm ngược, bên Hoắc Tú Tú cuối cùng cũng bắt máy!

Sau đó Phương Ngôn lo lắng nói: “Tú Tú, anh bị mắc kẹt rồi, em nhất định phải đợi anh trở về nhé!

Chúng ta còn chưa có con đâu!” Khi lời Phương Ngôn vừa dứt, anh nghe thấy giọng nói lạnh như băng của hệ thống vang lên!

“Hết giờ!

Bắt đầu truyền tống đến thế giới mới!” “Cứu mạng!” Thoáng chốc, Phương Ngôn nghe thấy âm thanh này, dường như là giọng của một người phụ nữ hoảng hốt, đáng thương.

Điều này khiến Phương Ngôn thắc mắc, tại sao mình lại nghe thấy âm thanh này, không phải mình đã bị hệ thống đưa đến một thế giới khác rồi sao?

Tại sao bây giờ trước mắt lại là một mảng tối đen?

Tại sao lại cảm thấy cơ thể không có tri giác?

Tại sao không thể nói chuyện?

Trong lòng có quá nhiều câu hỏi tại sao, khiến Phương Ngôn không biết tình hình hiện tại là gì.

Tuy bây giờ trước mắt là một mảng tối đen, căn bản không nhìn thấy gì, nhưng Phương Ngôn phát hiện, mình lại có thể cảm nhận được bên ngoài.

Dường như mình bị nhốt trong một bức tượng đá, xung quanh bức tượng đá này là một hang động khổng lồ, có xương khô, bức tượng đá mình đang ở, tọa lạc trên vô số xương khô.

Đây là thế giới mới mà hệ thống chọn sao?

Thật là một khởi đầu khác biệt...

Lặng đi một lúc, Phương Ngôn tiếp tục đưa cảm giác ra bên ngoài, dù sao tiếng kêu cứu vừa rồi, dường như là từ bên ngoài.

Khi ra bên ngoài, Phương Ngôn chỉ cảm thấy, ở lối vào hang động, đứng một người phụ nữ mặc đồ cổ trang toàn thân đầy máu, tay cầm thanh kiếm gãy, tuổi khoảng hai mươi, dung mạo có phần anh khí, dáng người cũng cao, ước chừng một mét tám.

Đồng thời, trên người người phụ nữ này, Phương Ngôn cảm nhận được một luồng sức mạnh khí thế mạnh mẽ, thậm chí có cảm giác còn mạnh hơn cả mình!

Nhưng điều khiến Phương Ngôn ngạc nhiên hơn là đối diện với người phụ nữ cổ trang này, lơ lửng một bóng đen, trông giống một người, lại không phải, và ẩn hiện tỏa ra sức mạnh cường đại, cho Phương Ngôn cảm giác, còn mạnh hơn cả người phụ nữ này.

Còn về những nơi xa hơn, Phương Ngôn không thể dò xét, cảm

giác của anh không thể đến được những nơi xa hơn, chỉ từ trong hang động ra ngoài hang động, ít nhất cũng có hơn tám trăm mét.

Dường như cảm giác không thể dùng quá lâu, Phương Ngôn cảm thấy rất khó chịu, cảm giác không tự chủ thu lại, nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Bóng đen phát ra giọng nói kỳ quái: "Nếu ta không nhớ nhầm, hang động này là cấm địa của Huyền Thiên Tông, bất cứ ai vào trong, đều không có đường ra, chắc chắn sẽ chết!

Bây giờ ngươi không còn đường thoát, không mau đi cùng ta, ta bảo đảm, từ nay về sau, vinh hoa phú quý, thiên địa chí tôn, tuyệt đối có phần của ngươi!" "Hứ!" Người phụ nữ cổ trang lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta chết, cũng không rơi vào tay Tà Tộc!" Nói rồi, người phụ nữ cổ trang lao vào hang động, điên cuồng chạy trốn.

Bóng đen bên ngoài thấy vậy, do dự một lúc, cũng lao vào.

Nhưng chưa chạy được bao lâu, đã bị một luồng rào cản mạnh mẽ trong hang động chặn lại, văng xa hàng chục mét.

Dường như rào cản màu vàng kim này có sức phá hủy siêu cường.

Nó nhìn chằm chằm vào cửa hang một lúc, hừ một tiếng, bay về phía xa, biến mất không dấu vết.

Cùng lúc đó, người phụ nữ cổ trang cũng ở trong hang động, khi nhìn thấy bức tượng đá bên trong, vội vàng chạy lên, quỳ trước bức tượng, run rẩy nói: "Tổ sư gia tha mạng, vãn bối bất đắc dĩ, mới vào cấm địa, xin tổ sư gia tha cho con một mạng." Nhìn những bộ xương khô vô số xung quanh, cô càng sợ hãi hơn.

Tuy những bộ xương khô này, không thể nhận ra thân phận, nhưng một số vật phẩm tùy thân của họ, cô cũng đã thấy, đó đều là những cao thủ hàng đầu trong tông môn, ở bên ngoài ai cũng được

vạn người kính ngưỡng.

Nhưng lại ở nơi này, trở thành xương khô, có thể thấy, nơi này đáng sợ đến mức nào!

Một lúc lâu, người phụ nữ cổ trang quỳ trên đất, phát hiện xung quanh không có gì khác thường, mới thở phào nhẹ nhõm, chắp tay với bức tượng đá, cúi đầu thật sâu: "Đa tạ tổ sư gia tha mạng!" "Rắc!" Bỗng nhiên vang lên một tiếng giòn tan, khiến Phương Ngôn cũng sững sờ, bởi vì anh cảm thấy, mình sắp ra ngoài rồi!

Đồng thời cũng khiến người phụ nữ cổ trang vừa mới thở phào nhẹ nhõm lập tức căng thẳng, khi nhìn về phía bên cạnh, cả người đều run rẩy.

Sau đó, cô tận mắt chứng kiến, lớp vỏ ngoài của bức tượng đá vỡ vụn, một người đàn ông tuấn mỹ, dung mạo như không thuộc về thế gian, đứng trên bệ cao.

Anh nhìn xuống dưới, từ từ đi xuống.

Cùng với bước chân của anh ngày càng gần, người phụ nữ cổ trang càng run rẩy hơn, cảm giác có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của mình, cho đến khi người đàn ông tuấn mỹ đứng trước mặt, tiếng tim đập càng dữ dội hơn, cảm giác cả người sắp ngã xuống.

Cũng vào lúc này, Phương Ngôn mở miệng: "Đây là nơi nào, cô là ai?

Bóng đen bên ngoài là gì?" Người phụ nữ cổ trang bình tĩnh lại một lúc, hỏi: "Tổ sư gia ngài... ngài không biết sao?" Phương Ngôn lắc đầu, bây giờ anh vừa đến thế giới này, hệ thống vẫn chưa có phản ứng, không biết tình hình, cảm thấy nên hành động kín đáo một chút, trước tiên tìm hiểu rõ tình hình, những chuyện khác, đợi sau này hãy nói.

Người phụ nữ cổ trang dường như nghĩ rằng Phương Ngôn đang thử thách mình, nhẹ nhàng nói: "Tổ sư gia ngài đừng đùa nữa, ngài trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, một niệm thấu thiên hạ vạn năm, sao có thể không biết chứ?" "Hửm?" Phương Ngôn chỉ nhẹ nhàng một tiếng, nhưng vì người phụ nữ cổ trang nhầm Phương Ngôn là tổ sư gia, trong lòng kính sợ anh, vội vàng bắt đầu nói: "Nơi này là cấm địa hậu sơn của toàn bộ Huyền Thiên Tông, cũng là mộ địa của tổ sư gia ngài, mấy trăm năm nay, chỉ có tông chủ mỗi năm mới có thể vào đây tế điện, những người khác vào đây đều sẽ chết thảm." Nghe đến đây, Phương Ngôn hiểu ra, xem ra đây là một thế giới cao võ, thân phận hiện tại của anh, là tổ sư gia của một tông môn.

Chỉ là hiện tại toàn thân anh dường như không có một chút tu vi nào, Phương Ngôn biết, không thể hành động hấp tấp.

Thế là anh nói: "Cô tên là gì?" "Vãn bối tên là Lâm Tuệ, sư phụ là Thất trưởng lão." Lâm Tuệ vội vàng nói.

Phương Ngôn gật đầu, nói: "Được, Lâm Tuệ, bản tọa lần này hạ phàm, là để kiểm tra Huyền Thiên Tông hiện nay, nhưng bản tọa tuyệt đối không thể bại lộ trước khi chưa điều tra rõ ràng, vì vậy trong khoảng thời gian này, cần sự giúp đỡ của cô." "?!" Lâm Tuệ kinh ngạc nhìn Phương Ngôn, vội vàng hỏi: "Thật không ạ, tổ sư gia?" Phương Ngôn nhíu mày nói: "Cô đang nghi ngờ bản tọa?" Thực ra trong lòng Phương Ngôn cũng sợ, lỡ như người phụ nữ này nhìn thấu kế hoạch, vậy thì cách nghĩ của anh sẽ tan thành mây khói!

May mà Lâm Tuệ vội vàng nói: "Không, vãn bối chỉ là không dám tin, tổ sư gia lại tin tưởng con như vậy, xin tổ sư gia yên tâm, chỉ cần Lâm Tuệ con còn sống, nhất định sẽ dùng tính mạng bảo đảm, thân phận của tổ sư gia, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai biết!" Lâm Tuệ cũng thông minh, lập tức đổi giọng: "Không, con chưa từng gặp tổ sư gia, trước mặt con, chỉ có..." Thấy cô do dự, Phương Ngôn cười

nói: “Tôi tên là Phương Ngôn.” Lâm Tuệ thông minh nói: “Biết rồi, Phương công tử, vậy mời Phương công tử mau rời khỏi đây đi, ở đây lâu cũng không phải chuyện tốt.” “Hơn nữa tổ sư gia chắc cũng lâu rồi chưa tận mắt nhìn Huyền Thiên Tông, Huyền Thiên Tông hiện nay, thay đổi rất lớn, vãn bối vừa hay có thể đưa ngài đi xem Huyền Thiên Tông hiện nay.” Phương Ngôn nhẹ nhàng gật đầu, chắp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng nói: “Dẫn đường đi.” Lâm Tuệ phấn khích, bởi vì chỉ cần cô giúp đỡ, tổ sư gia đích thân giáng lâm, sau này nhất định vinh hoa phú quý, hưởng không hết, cảm giác, tương lai của mình một mảnh tươi sáng.

Nhưng chuyện này, tự nhiên không thể nói ở đây, càng không phải bây giờ, tổ sư gia vừa trở về, nhất định phải hiểu rõ Huyền Thiên Tông, cô cũng một năm một mười kể ra.

“Huyền Thiên Tông hiện nay, từ một trong tám đại thế lực phía bắc ban đầu đã tụt xuống hơn một trăm hạng, lãnh thổ tông môn, cũng thu hẹp nhanh chóng, các tông môn xung quanh, đều đang nhòm ngó Huyền Thiên Tông.” “Tông chủ cũng đã bị thương bế quan nhiều năm, hiện tại các công việc trong ngoài tông môn, cơ bản đều do Đại trưởng lão chấp chưởng.” “Xin lỗi, chúng con, những vãn bối này, không chăm sóc tốt Huyền Thiên Tông, khiến Huyền Thiên Tông trở thành bộ dạng như bây giờ, để tổ sư gia ngài lo lắng.” “Lo lắng cái rắm…” Khi ra ngoài, Phương Ngôn trong lòng kinh ngạc, có chút hối hận, vừa rồi mình đã làm gì vậy, sao có thể nói ra những lời như vậy?

Người nói ra những lời thô tục như vậy, có thể là tổ sư gia của Huyền Thiên Tông sao?

Nhưng điều khiến Phương Ngôn ngạc nhiên là người phụ nữ này không chút nghi ngờ, cũng không biết, là không nghe thấy, ngược lại hỏi: “Tổ sư gia ngài vừa nói, không hài lòng với tông chủ sao?” Phương Ngôn không suy nghĩ, chỉ nhàn nhạt đáp: “Ừ.” Lâm Tuệ cười

nói: “Nhìn khắp Huyền Thiên Tông, cũng chỉ có tổ sư gia ngài mới dám nói như vậy.” Sau đó cô đi thẳng về phía trước, nói: “Khu vực đó, hiện nay là chủ sơn của Huyền Thiên Tông chúng ta, xung quanh có chín ngọn núi lớn, chúng ta đi đến ngọn núi thứ bảy trước đi, ở đó con có thể nói chuyện.” Phương Ngôn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, để cô dẫn đường, đi một mạch đến ngọn núi thứ bảy.

Vừa lên núi, các nữ đệ tử trong tông môn nhìn về phía bên cạnh, đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không một ai tiến lên nói chuyện, chỉ nhỏ giọng bàn tán, nghe mà Phương Ngôn một trận mơ hồ.

Lâm Tuệ dường như cảm thấy cần phải giải thích rõ ràng cho Phương Ngôn, thế là nói: “Xin tổ...

Phương công tử yên tâm, không có chuyện gì đâu.” Phương Ngôn gật đầu, cũng hỏi ra thắc mắc trong lòng: “Ngọn núi thứ bảy, toàn là phụ nữ?” Lâm Tuệ nhẹ nhàng cười nói: “Ngọn núi thứ bảy của chúng ta, vốn toàn là nữ tử, những người khác lên ngọn núi thứ bảy của chúng ta, đều sẽ bị đánh đuổi ra ngoài, còn, Phương công tử, ngài là người đầu tiên đấy.” Nghe vậy, Phương Ngôn có chút ngạc nhiên, trong lòng cũng nghĩ, khởi đầu ở thế giới này, e rằng sẽ gian nan hơn tưởng tượng.

Quả nhiên, có người tiến lên châm chọc.

“Yo, không phải là Lâm Tuệ sư tỷ sao?

Chương 248

Toàn thân đầy máu, lại còn dẫn về một người đàn ông?

Chẳng lẽ sư tỷ không biết, ngọn núi thứ bảy của chúng ta, từ trước đến nay không cần đàn ông sao?

Nếu lão nhân gia biết chuyện này, vị trí đại sư tỷ, e rằng không giữ được đâu!" Lâm Tuệ dường như đối với người phụ nữ này, cũng không thân thiện, chỉ nói: "Sư phụ nói rồi, trước khi sư phụ ra ngoài, ta là đại sư tỷ, ngọn núi thứ bảy là của ta, tránh ra!" Người phụ nữ mắt nhỏ trước mắt nghiến răng, cũng không nói nhiều, tránh ra.

Nhưng sau đó không lâu, ở ngọn núi thứ bảy lan truyền tin đồn, đại sư tỷ của ngọn núi thứ bảy, khắp nơi tìm đàn ông hoang dã, thậm chí cuối cùng càng truyền càng dữ dội.

"Nghe nói chưa?

Đại sư tỷ Lâm Tuệ của ngọn núi thứ bảy, dẫn về một tên mặt trắng!" "Nghe nói hai người còn mang theo con!

Không ngờ, Lâm Tuệ sư tỷ trước mặt chúng ta, tỏ ra cao ngạo như vậy, hóa ra là ở bên ngoài nuôi mặt trắng, bây giờ còn mang con về, xem bây giờ cô ta giải thích với Thất trưởng lão thế nào!" "Ngọn núi thứ bảy toàn nữ tử, tu luyện Thái Thượng Vong Tình, phải quên đi mọi tình cảm, Lâm Tuệ không những không quên đi tình cảm, ngược lại còn biến thành bộ dạng như bây giờ, thật khiến người ta thất vọng!" Trong một thời gian, các loại tin đồn lan truyền khắp Huyền Thiên Tông, thậm chí những tin đồn này, còn lọt vào tai các cao tầng của Huyền Thiên Tông.

Có Đại trưởng lão tức giận đập bàn: "Thật vô lý!

Đi gọi Lâm Tuệ đến cho ta!" Bên cạnh có trưởng lão nói: "Khoan đã, chuyện này do Thất trưởng lão quản lý, ông xen vào làm gì?" "Hừ!

Nếu ta không quản, trời sẽ sập mất!

Truyền thống trăm năm của Huyền Thiên Tông chúng ta, sao có thể bị một người phá hoại, từ nay về sau, Huyền Thiên Tông chúng ta còn làm sao tồn tại trong giới tu hành?" "Được rồi!" Bỗng nhiên, Đại trưởng lão ngồi trên ghế chủ tọa lạnh lùng hừ một tiếng: "Đều im miệng!

Bây giờ là lúc nào rồi, còn vì chút chuyện nhỏ này mà khổ não?

Hôm nay ta gọi các người đến, là để bàn luận những chuyện vặt vãnh trong tông môn sao?" "Không... không..." Đại trưởng lão đã lên tiếng, các trưởng lão này tự nhiên không một ai dám nói nhiều, tất cả đều ngoan ngoãn nghe lời Đại trưởng lão, dù sao hiện tại trong toàn bộ tông môn, người nắm quyền là Đại trưởng lão, Đại trưởng lão là trời, ai dám loạn?

Thấy bên dưới đã yên tĩnh, Đại trưởng lão mới nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta cũng nên bàn luận về chuyện Lang Gia Mộ Táng rồi, Thất trưởng lão sao chưa đến?" Nhiều trưởng lão lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Đại trưởng lão khẽ nhíu mày: "Thật không ra thể thống gì!" Tam trưởng lão vội vàng nói: "Theo tôi, từ khi tông chủ bế quan, tông chủ đã giao nội vụ tông môn cho ngài, để ngài xử lý, kết quả Thất trưởng lão mỗi lần chúng ta bàn luận những vấn đề quan trọng, đều có thể vắng mặt, tôi cảm thấy, vị Thất trưởng lão này, có ý kiến với ngài!

Hay là chúng ta bãi miễn bà ta đi!" Bên cạnh Ngũ trưởng lão ho một tiếng, nói: "Chẳng lẽ ông quên mối quan hệ giữa Thất trưởng lão và tông chủ rồi sao?

Cũng vì vậy, bao nhiêu năm nay, Thất trưởng lão nhiều lần không nể mặt tông chủ, tông chủ không những không chủ động tìm đến cửa, ngược lại còn mỉm cười cho qua." "Nếu lần này tông chủ ra ngoài, biết chúng ta liên hợp bãi miễn Thất trưởng lão, ông nghĩ với tính cách của tông chủ, chúng ta có quả tốt để ăn không?" Không ai dám nói gì nữa, bởi vì những lời của Ngũ trưởng lão đều là thật, họ thực sự không dám bãi miễn Thất trưởng lão, chuyện này một khi thực hiện, phản ứng dây chuyền sau đó, quá đáng sợ!

Đại trưởng lão trên ghế chủ tọa, cũng không nói gì, chỉ hít sâu một hơi, nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta bàn luận về chuyện Lang Gia Mộ Táng đi, lần này có không ít tông môn nhòm ngó, chúng ta tuyệt đối không thể thua." "Nếu không sẽ mất đi một cơ hội tốt để vào Lang Gia Mộ Táng, cũng mất đi cơ hội tốt để chúng ta chấn hưng tông môn!" Chuyện này, mọi người đều sắc mặt nghiêm trọng, bởi vì lần Lang Gia Mộ Táng này, thực sự là mấu chốt quyết định Huyền Thiên Tông có thể trỗi dậy hay không.

"Tôi đề nghị, chúng ta nội bộ tổ chức đại hội, tuyển chọn ra những người trẻ tuổi ưu tú có thể đi Lang Gia Mộ Táng, dù sao Lang Gia Mộ Táng chỉ có người dưới ba mươi tuổi mới có thể đi." "Tôi thấy không ổn, còn ba ngày nữa, Lang Gia Mộ Táng sẽ mở ra, nếu trong ba ngày, chúng ta nội bộ tuyển chọn nhân tài, trước không nói tiêu hao thời gian, chắc chắn ít nhiều cũng sẽ bị thương, làm sao có thể ở nơi tàn khốc như Lang Gia Mộ Táng, thực sự lấy được bảo vật?" "Đại trưởng lão, chuyện này, ngài thấy sao?" Mọi người nhìn về phía Đại trưởng lão ngồi trên ghế chủ tọa, ông ta vẫn luôn trầm mặc không nói, dùng ngón tay gõ vào tay vịn.

Dường như cảm thấy bị mọi người nhìn, cảm giác không tự tại, cuối cùng cũng mở mắt, nói: "Các người có từng nghe, Thiên Nhất Sinh Thủy!" "Cái gì!

Thiên Nhất Sinh Thủy?!" Ngũ trưởng lão kích động đứng dậy, các trưởng lão khác cũng vậy, bởi vì đó là bảo vật.

Truyền thuyết Thiên Nhất Sinh Thủy, là do nội khí của tu luyện giả đỉnh cao hóa thành, là tinh hoa ngưng tụ của một người tu luyện.

Vì vậy có truyền thuyết, muốn trong thời gian ngắn tu luyện có tiến bộ lớn, bắt buộc phải có Thiên Nhất Sinh Thủy.

Bởi vì chỉ có thần vật này, mới có thể khiến một tu luyện giả, thực sự trong thời gian ngắn lột xác, mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Đại trưởng lão chỉ nhẹ nhàng nói: "Không sai, ta có Thiên Nhất Sinh Thủy, ta biết các người có nghi vấn, nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, đề nghị của ta đơn giản, ngày mai triệu tập tất cả mọi người, có thể vào Lang Gia Mộ Táng hay không, xem vận may của họ.

Quyền quyết định này, ta giao cho Thiên Nhất Sinh Thủy, ta tin, các người sẽ không có ý kiến gì chứ?" Các trưởng lão vội vàng lắc đầu, đương nhiên sẽ không có ý kiến, dù sao chuyện này, ai dám có ý kiến?

Sau đó mọi người thương thảo xong, liền rời đi.

Chỉ là mọi người đối với việc Đại trưởng lão có Thiên Nhất Sinh Thủy, vẫn luôn có nghi vấn.

Đại trưởng lão cũng không trả lời, chỉ đợi họ rời đi, đến một gian mật thất.

Đứng bên ngoài mật thất, nhìn người đàn ông toàn thân rách nát, bị xích sắt trói chặt trong mật thất, nhẹ nhàng nói: "Không biết kết quả xử lý này của tôi, ngài có hài lòng không?" Người đàn ông trung niên bình tĩnh nói: "Bây giờ Huyền Thiên Tông một tay che trời, tôi hài lòng hay không hài lòng, có quan trọng không?" Đại trưởng lão cười lạnh

nói: “Thật bình tĩnh, tóm lại dù thế nào, tôi sẽ để ngài tận mắt chứng kiến, tất cả những gì tôi từng mất đi, tôi đều sẽ từ trong tay ngài đoạt lại!” Người đàn ông trung niên không nói gì, chỉ nhếch mép.

Đại trưởng lão cũng không tức giận, xoay người rời đi, đến cửa, để lại một câu: “Truyền thuyết nhiều năm trước, ngài có một đứa con gái riêng đúng không?

Tôi nghĩ, tôi nên điều tra thân phận của cô ta, con gái của ngài, hẳn là người thừa kế tốt nhất của Thiên Nhất Sinh Thủy!” “.....” Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt phẫn nộ, nhưng bất đắc dĩ xích sắt xung quanh hạn chế ông ta, chỉ cần ông ta nổi giận, xích sắt xung quanh, sẽ sản sinh ra sấm sét cao cường, triệt để đánh tan ông ta.

Bây giờ ông ta và một phế nhân không có gì khác biệt, đối mặt với một màn này, chỉ nói: “Cầu xin ông, đừng làm hại con gái tôi...” “Muộn rồi!” Hai chữ kiên quyết, Đại trưởng lão phất tay áo rời đi.

Bên kia, Lâm Tuệ hắt xì một cái, luôn cảm giác có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được.

Nhưng bây giờ cô cũng không quan tâm, dù sao bên cạnh có một người quan trọng.

Lúc này, cô đã thay một bộ quần áo khác, vẫn đứng bên cạnh Phương Ngôn.

Phương Ngôn thì đang đọc sách trước mặt, chữ viết của thế giới này, tuy có khác biệt với chữ Hán, nhưng Phương Ngôn phát hiện chỉ cần chăm chú đọc, là có thể hiểu được, dường như là một loại bản năng từ trong lòng.

Không biết tự lúc nào, Phương Ngôn phát hiện, trời đã tối, liền nói: “Được rồi, ta xem cũng gần xong rồi, nên nghỉ ngơi thôi.” Lâm

Tuệ tự biết không thể tiếp tục ở bên cạnh, cũng chỉ đành ra ngoài, chỉ là sau khi ra ngoài, trở về phòng việc đầu tiên, là nhìn chằm chằm vào gương, tự nghi ngờ: 'Chẳng lẽ nhan sắc của mình, thực sự trước mặt tổ sư gia, không đáng một xu?' 'Cũng đúng, tổ sư gia năm đó có thể sánh ngang với các cao thủ hàng đầu, là cường giả vô địch của thời đại đó, loại phụ nữ như mình, không biết đã thấy bao nhiêu, sao có thể có cảm giác chứ?' Đương nhiên đối với chuyện này, Phương Ngôn không hề biết, anh vẫn luôn nghĩ về thế giới này, từ khi đọc sách, anh phát hiện, thế giới này rộng lớn vô biên, tu luyện giả cực kỳ mạnh mẽ.

Và vì pháp tắc hạn chế, hệ thống biến mất, khiến anh cảm thấy bây giờ mình là một người bình thường.

"Ai!

Chẳng lẽ mình ở thế giới này, thực sự phải sống một đời bình lặng sao?" Người phụ nữ ở Trái Đất, Phương Ngôn vẫn luôn nhớ đến, đó là giấc mơ của anh, giấc mơ luôn muốn trở về, sao có thể bị đoạn tuyệt ở đây? *Đinh!

Nuốt hết tất cả Thiên Nhất Sinh Thủy, nếu không sẽ nổ tung tại chỗ!* "Hả!?" Phương Ngôn đang nghỉ ngơi, đột nhiên ngồi bật dậy, quá bất ngờ, vốn dĩ anh nghĩ, hệ thống đưa mình đến thế giới mới, năng lượng đã cạn kiệt, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, không ngờ bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ban bố nhiệm vụ.

"Đợi đã!

Thiên Nhất Sinh Thủy là cái gì?

Ta phải đi đâu để nuốt nó?

Nói đi chứ!" Nhưng, dù Phương Ngôn gào thét thế nào, hệ thống vẫn không có tiếng động, khiến Phương Ngôn có chút bất mãn.

Cái hệ thống rác rưởi này, thật quá rác rưởi, lúc cần thì không thấy đâu, không cần thì lại xuất hiện, ban bố nhiệm vụ, cũng không có bất kỳ gợi ý nào, tức chết người!

Cũng không biết lần này hệ thống nổi điên gì, Phương Ngôn không dám lơ là, vội vàng đến trước cửa phòng Lâm Tuệ, gõ cửa nhẹ nhàng nói: "Ngủ chưa?" Lâm Tuệ đang mơ màng bên trong, cũng bị dọa một phen, khi nhận ra người bên ngoài là Phương Ngôn, lập tức thở phào nhẹ nhõm, mở cửa hỏi: "Phương công tử, đêm khuya không ngủ, có chuyện gì sao?" Phương Ngôn nhìn trái phải không có ai, cuối cùng gật đầu nói: "Có tiện để tôi vào không?" "A?" Lâm Tuệ mặt đỏ bừng, ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu: "Mời vào." Một lát sau, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn đối phương.

Lâm Tuệ căng thẳng, nhìn thì ngồi ngay ngắn, nhưng cả người cứng đờ, thậm chí không dám nhìn Phương Ngôn, mãi đến khi phát hiện Phương Ngôn đang nhìn mình, cũng không nhịn được hỏi: "Phương công tử có chuyện gì phải không, con biết gì nói nấy, không giấu giếm." Phương Ngôn nhẹ nhàng cười nói: "Vậy thì ta yên tâm rồi, trước đó ta còn nghĩ, ta sẽ làm khó cô.

Được rồi, ta hỏi, cô có biết Thiên Nhất Sinh Thủy không?" 'Chẳng lẽ đang thử thách mình sao?' Lâm Tuệ ngẩn ra rồi nói: "Thiên Nhất Sinh Thủy, cũng được gọi là Tiên Thiên Chi Thủy, là tinh hoa linh khí ngưng tụ của một tu luyện cường giả, hình dạng giống như nước, lại vì bên trong ẩn chứa quy tắc Thiên Nhất, nên được gọi là Thiên Nhất Sinh Thủy." "Ngày mai sẽ có cuộc thi Thiên Nhất Sinh Thủy, lúc đó Phương công tử có thể tận mắt xem." Phương Ngôn tiếp tục hỏi: "Nếu ta nuốt Thiên Nhất Sinh Thủy, sẽ như thế nào?" Lâm Tuệ cười nói: "Nếu là người khác, chắc chắn sẽ nổ tung tại chỗ, nhưng nếu người đó là ngài, nhất định không sao, ngược lại sẽ khiến ngài công lực đại tăng!" Sau đó, Phương Ngôn cũng rời đi, dù sao đêm hôm

khuya khoắt ở trong phòng một cô gái, ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng người ta.

Nhưng Lâm Tuệ lại một lần nữa nhìn vào gương, chìm vào trầm tư, không chỉ một lần tự hỏi: 'Rốt cuộc là tình huống gì?

Pháp môn của tổ sư gia là gì?

Lẽ nào phải mình đi?' Một lát sau, Phương Ngôn đang nghỉ ngơi thì thấy cửa phòng đột nhiên mở ra, Lâm Tuệ bước vào, khiến anh hoàn toàn ngây người, tình huống gì đây?

Canh ba nửa đêm đột nhiên xông vào, Phương Ngôn không nhịn được hỏi: "…Có chuyện gì sao?" Lâm Tuệ ngồi xuống bên cạnh Phương Ngôn, nhẹ giọng nói: "Tổ sư gia, bây giờ chỉ có hai chúng ta, ngài đừng từ chối nữa, một cô gái như em mà chủ động thì không hay cho lắm." Phương Ngôn trong lòng chợt hiểu ra, thì ra cô ta lại là loại người đó, điều này khiến anh có chút không vui.

Chương 249

Tất cả những gì anh làm đều chỉ để trở về Trái Đất, sống cuộc sống hai người với Hoắc Tú Tú, những chuyện khác, anh hoàn toàn không để tâm.

Cũng vì thế, Phương Ngôn nhíu mày nói: "Trong ba hơi thở, cút ra ngoài, nếu không đừng trách tôi không khách khí!" Phương Ngôn hiện tại tuy không có tu vi hỗ trợ, nhưng trong mắt Lâm Tuệ, anh là vị tổ sư gia vô địch.

Vì vậy, thấy Phương Ngôn nổi giận, cô cũng phải vội vàng lùi ra ngoài, liên tục xin lỗi.

Thấy cô ta cuối cùng cũng đi, Phương Ngôn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, anh không muốn bị làm phiền.

Phương Ngôn cũng sợ bị lộ, lỡ như bị biết được anh bây giờ chỉ là một người bình thường, không phải tổ sư gia gì cả, kết cục của anh chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm!

Cứ như vậy, mãi cho đến ngày thứ hai, trong cơn mơ màng, Phương Ngôn nghe thấy tiếng gõ cửa, liền biết hôm nay là thời điểm của Lâm Tuệ, cũng không do dự, rửa mặt qua loa rồi chuẩn bị lên đường.

Hôm nay nghe nói là đại hội của toàn bộ Huyền Thiên Tông, vì vậy đã đến không ít người, gần như toàn bộ thế hệ trẻ đều tụ tập tại đây.

Thậm chí có thể thấy không ít tạp dịch đệ tử.

Nhìn một vòng, người đông như núi như biển.

Lúc này, trên diễn võ trường của Huyền Thiên Tông, Đại trưởng lão lấy ra một cái bình nhỏ, nói: "Bên trong đây là Thiên Nhất Sinh Thủy trong truyền thuyết." "Vòng tuyển chọn rất đơn giản, ai có thể đi qua được tấm chắn Thiên Nhất Sinh Thủy, người đó sẽ là hạch tâm đệ tử của Huyền Thiên Tông ta!

Nếu vốn đã là hạch tâm đệ tử, bản tọa sẽ tự mình truyền cho mười năm tu vi!" Trực tiếp trở thành hạch tâm đệ tử, đại ân đại đức, lại còn được Đại trưởng lão truyền cho mười năm tu vi, quả thực khiến người ta không dám tin!

Nhưng Đại trưởng lão không nói nhảm, thậm chí còn thề: "Ta, Đại trưởng lão Huyền Thiên Tông Lưu Vạn Sinh, nguyện lấy tính mạng ra thề, nếu vi phạm, chết không yên lành!" Thấy vậy, Phương Ngôn đứng dưới cũng không khỏi kính phục.

Tối qua anh đã xem sách của thế giới này, biết rằng lời thề, nếu đã lấy tính mạng ra thề, thì đó là thật.

Nếu không làm được, không chết cũng sẽ trọng thương, tu vi thụt lùi.

Tin rằng Đại trưởng lão sẽ không dùng tính mạng ra đùa, vì vậy không ít người đã nóng lòng muốn thử.

Đại trưởng lão cũng biết mọi người chờ đợi đã lâu, không tiếp tục nói nhảm, một tay khiến Thiên Nhất Sinh Thủy từ trong bình nhỏ bay ra, trước mặt diễn võ trường, hình thành một tấm chắn khổng lồ.

Mấy vị trưởng lão và đông đảo cao tầng Huyền Thiên Tông đều ngồi ở phía đối diện tấm chắn, yên lặng chờ đợi, chờ đợi những đệ tử trẻ tuổi ưu tú có thể thực sự đứng trước mặt họ.

Nhưng, sự thật lại khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Hồi lâu sau, có đến mấy trăm người muốn đi qua tấm chắn, nhưng

không một ai thành công.

Nhưng mọi người cũng có thể hiểu, dù sao đó cũng là Thiên Nhất Sinh Thủy, tinh hoa ngưng tụ của cường giả Thiên Nguyên Cảnh, nếu có thể dễ dàng đi qua, vậy thì đã thành thần tiên rồi!

Cuối cùng, người còn lại càng ngày càng ít, không một ai đi qua được.

Thấy cảnh này, các cao tầng Huyền Thiên Tông không ai không lắc đầu thở dài, vì chuyện này xem ra, dường như quá khó khăn.

Ngũ trưởng lão ngửa mặt lên trời thở dài: "Lẽ nào nhân tài của Huyền Thiên Tông ta đã điêu tàn, thật sự không có ai qua được sao?" "Khoan đã!

Nhìn kìa, người đó là ai?

Ta hình như chưa từng thấy!" "Ta thấy rồi!

Là tên tiểu bạch kiểm của Lâm Tuệ!" "Gì cơ?

Tên tiểu bạch kiểm mà Lâm Tuệ nuôi bên ngoài á?

Đừng nói nữa, trông cũng đẹp trai đấy, Lâm Tuệ đúng là có mắt nhìn.

Nhưng Lâm Tuệ lại đưa một người ngoài vào Huyền Thiên Tông ta trong một dịp quan trọng như vậy, quả thực quá không coi Huyền Thiên Tông ta ra gì rồi?" Thậm chí có người giận dữ hét lên: "Xuống đi, đừng làm mất mặt Huyền Thiên Tông!

Nếu không muốn Lâm Tuệ mất mặt, nếu còn chút lương tâm thì đừng có ra vẻ ta đây, xuống đi!" Phương Ngôn nhìn người kia hỏi: "Tấm chắn này, thật sự khó xuyên qua vậy sao?" Một đệ tử tóc đỏ cười lạnh nói: "Đương nhiên!

Đây là tấm chắn của một trong số ít cường giả, người có thể đi

qua tấm chắn này không ai không phải là cường giả, nhưng rõ ràng, không phải là loại tiểu bạch kiểm như ngươi!" "Ồ." Vừa dứt lời, Phương Ngôn đã xuyên qua tấm chắn, cảm thấy hình như có gì đó không đúng, lại đi trở về, cứ như vậy đi qua đi lại mười mấy lần.

Phương Ngôn không khỏi nhìn về phía Đại trưởng lão, nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc có phải là hàng thật không vậy?

Sao tôi chẳng có cảm giác gì cả?" "Cái gì?!" Trong phút chốc, không chỉ các trưởng lão, đệ tử, mà tất cả mọi người đều ngây ra.

Đó là Thiên Nhất Sinh Thủy, ngay cả các trưởng lão cũng không dám chắc có thể thực sự đi qua.

Dù có thể, cũng phải hao tổn lượng lớn tu vi.

Nhưng người thanh niên này lại có thể dễ dàng như vậy, quá kỳ lạ rồi!

Thấy anh ta đi qua đi lại không ngừng, Đại trưởng lão cảm thấy mặt mũi không biết để đâu, muốn đuổi anh ta ra ngoài, nhưng khốn nỗi đến bây giờ chỉ có một mình anh ta làm được.

Đại trưởng lão đành phải nói: "Vị tiểu huynh đệ này, xin đừng đi lung tung, như vậy sẽ làm khó các đệ tử khác, cứ ngoan ngoãn ở yên đó là được rồi." Phương Ngôn gật đầu, đứng giữa tấm chắn, vì trước đó hệ thống nói muốn hấp thu thứ gì đó, anh cũng không biết hấp thu cái gì, đành phải đứng ở đây.

Phải nói, vô cùng mát mẻ.

Đồng thời, Phương Ngôn cũng cảm nhận được cơ thể mình đang dần dần biến hóa, dường như có một luồng sức mạnh cường đại đang tràn ngập cơ thể.

Đại trưởng lão lạnh giọng hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?" Phương Ngôn thản nhiên đáp: "Không làm gì cả, chỉ cảm thấy khá thoải mái,

nên ở lại một lát." Những đệ tử trong tông môn không qua được, thấy cảnh này, ai nấy đều tức đến nghiến răng.

Lão tử khổ sở như vậy còn không qua được, ngươi thì hay rồi, đứng giữa tấm chắn, là để chọc tức bọn ta à?

Nhưng Phương Ngôn không nghĩ vậy, thậm chí còn không biết, chỉ cảm thấy luồng sức mạnh này càng lúc càng tuyệt, khiến anh không nhịn được giang hai tay ra, cao giọng nói: "Nữa đi!

Không đủ!

Ít quá rồi, chút Thiên Nhất Sinh Thủy này mà cũng dùng để khảo nghiệm mọi người sao?" "Phụt!" Có đệ tử nghe câu này, tại chỗ tức đến hộc máu!

Thậm chí còn giận dữ mắng: "Chỉ là một tên người ngoài, dám sỉ nhục chúng ta ư?!" Phương Ngôn cảm thấy bất đắc dĩ, mình có sỉ nhục ai đâu!

Sỉ nhục lúc nào?

Mình đang giải thích rất nghiêm túc, sao không ai nghe vậy?

Bất đắc dĩ, Phương Ngôn nhìn về phía Đại trưởng lão, nói: "Tôi thấy ông ngồi cao như vậy, địa vị ở Huyền Thiên Tông chắc hẳn rất cao nhỉ?

Ông sẽ không lấy Thiên Nhất Sinh Thủy giả ra đấy chứ?

Sao tôi cảm thấy Thiên Nhất Sinh Thủy này chẳng có chút sức mạnh nào vậy?" Đại trưởng lão không nói gì, nhưng cũng nhất thời không biết nên nói gì.

Bởi vì Thiên Nhất Sinh Thủy này, nói là giả thì không phải, nó được tách ra từ một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh.

Nói là thật, cũng không đúng, Thiên Nhất Sinh Thủy này đã bị Đại

trưởng lão hấp thu qua, tự nhiên không có sức mạnh bằng Thiên Nhất Sinh Thủy thuần khiết.

Chỉ là không ngờ, trong số những người có mặt, vốn tưởng rằng sẽ bị đệ tử trong tông môn phát hiện, kết quả bây giờ không một ai vào được, ngược lại bị một người ngoài phát hiện, lại còn chất vấn!

Từ trước đến nay chưa từng có ai, dám ở trong tông môn, chất vấn Đại trưởng lão!

Chương 250

Cũng vì thế, khí thế xung quanh Đại trưởng lão không ngừng tăng lên, không ít người khi nhìn về phía ông ta đều bất giác lộ vẻ sợ hãi.

Bởi vì không ít người đã từng tự mình lĩnh giáo thủ đoạn của Đại trưởng lão!

Nhưng hôm nay không phải là chuyện nhỏ, vì vậy Ngũ trưởng lão bên cạnh ho nhẹ một tiếng.

Đại trưởng lão cũng nhanh chóng phản ứng lại, nói: "Xin lỗi, ta đường đột rồi." Sau đó nhìn về phía Phương Ngôn, nhẹ giọng cười nói: "Chàng trai trẻ thật biết đùa, sao có thể là giả được chứ?

Đương nhiên là thật rồi!" "Nếu là giả, tại sao những người vừa rồi không vào được?

Ngươi có thể vào, lại còn dễ dàng như vậy, vậy thì chỉ có thể chứng minh một điều, ngươi là một thiên tài!" "Ha ha ha!" Đại trưởng lão đột nhiên cười lớn, từng bước đi đến trước mặt Phương Ngôn, vỗ vỗ vai anh, nói: "Đối với thiên tài thế hệ trẻ, Huyền Thiên Tông ta rất cần, chàng trai trẻ, ngươi tên gì, hãy gia nhập Huyền Thiên Tông ta đi!" Sau đó ông ta nói với những người xung quanh: "Từ giờ phút này, tất cả mọi người nghe đây, người này là đệ tử của Huyền Thiên Tông ta, cũng là thân truyền đệ tử của bản trưởng lão!" "A?!" Trong chốc lát, vô số người xung quanh kinh ngạc, vì họ không thể ngờ, Đại trưởng lão trước nay không bao giờ thu thân truyền đệ tử, lần đầu tiên thu đồ đệ, lại là một người ngoài!

Cũng vì thế, có đệ tử bất mãn đứng ra: "Đại trưởng lão, làm vậy không ổn thỏa cho lắm, sao có thể lập tức thu một người ngoài làm thân truyền đệ tử, vậy những người khác phải nghĩ sao?" Đại trưởng

lão chỉ cười nhẹ, liếc nhìn xuống dưới, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại truyền vào tai mỗi người: "Bởi vì, cậu ta đủ mạnh!

Mạnh hơn tất cả mọi người có mặt ở đây!

Ai không phục, có thể lên đây khiêu chiến!" Nói xong, ông ta ngồi về vị trí cũ, giữa diễn võ trường chỉ còn lại một mình Phương Ngôn.

Lúc này Phương Ngôn nhìn Đại trưởng lão ngồi ở trên cao, không khỏi nhíu mày.

Trưởng lão này nhìn thì như đang thu anh làm đồ đệ, thực chất là đang kéo thù hận cho anh, chỉ trong chốc lát, anh đã trở thành kẻ địch của tất cả mọi người.

Đại trưởng lão, thủ đoạn hay thật!

Nếu Đại trưởng lão đã không cần mặt mũi, cam tâm sử dụng thủ đoạn như vậy với một tiểu bối, vậy thì Phương Ngôn tự nhiên không muốn chịu thua thiệt, trực tiếp chắp tay hành lễ: "Ôi chao, đúng là thần nhân!" Đại trưởng lão ngơ ngác.

Những người xung quanh cũng ngơ ngác.

Là người trong cuộc, Đại trưởng lão hỏi: "Ý ngươi là gì?" Phương Ngôn cười nói: "Đại trưởng lão nhất định đã sớm liệu được tôi sẽ đến, nên mới cố ý mở cửa sau cho tôi, để tôi dễ dàng gia nhập tông môn đúng không?" Đại trưởng lão trong lòng giật thót, thầm mắng: Tên nhóc này, cũng ghê gớm thật!

Vốn dĩ mọi người đều nghi ngờ, tại sao Phương Ngôn lại vào được dễ dàng như vậy, bây giờ bị Phương Ngôn nói một câu, mọi người chợt hiểu ra, thì ra là Đại trưởng lão mở cửa sau!

Chả trách, chả trách Đại trưởng lão lại thu nhận làm đồ đệ, thân truyền đệ tử, thì ra là có nội tình!

Tiếng bàn tán ngày càng nhiều, khiến Đại trưởng lão cũng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Nhưng sự việc chưa kết thúc, Phương Ngôn tiếp tục nói: "Đại trưởng lão có thể cho tôi vào Huyền Thiên Tông, tôi rất cảm động.

Không ngờ, Đại trưởng lão còn có thể thu tôi làm thân truyền đệ tử, xem ra nương của tôi không nhìn lầm người, Đại trưởng lão đúng là người tốt, càng là thần nhân!" Lửa hóng chuyện của Lục trưởng lão bùng lên, vội vàng hỏi: "Nương của ngươi, lẽ nào quen biết Đại trưởng lão?" Phương Ngôn chảy hai hàng lệ: "Không sai, nhiều năm trước, nương tôi và Đại trưởng lão có một đoạn nhân duyên… Ôi chao!

Chết rồi, tôi đã hứa với nương, tuyệt đối không được nói lung tung!" Lửa hóng chuyện của những người xung quanh cũng bắt đầu bùng cháy, không ít người đều hỏi: "Nói mau, không nói ta giết ngươi!" Lục trưởng lão tại chỗ giận dữ nói: "Làm gì vậy?

Như vậy không phải là dọa người ta sao?

Tất cả im lặng cho ta!" Sau đó đến trước mặt Phương Ngôn, nhẹ giọng cười nói: "Ngươi tên gì?" Phương Ngôn vội vàng nói: "Vãn bối từ nhỏ theo mẹ, tên là Phương Ngôn." "Phương Ngôn…" Lục trưởng lão tỉ mỉ nghiền ngẫm cái tên này, một lát sau, chợt hiểu ra, nhìn về phía Đại trưởng lão, cười đầy ý vị: "Đại trưởng lão, nghe nói tên thật của ngài là Phương Chính đúng không?" Không ít trưởng lão bên cạnh đều nhìn về phía Đại trưởng lão, ai nấy đều hừng hực lửa hóng chuyện.

Từ trước đến nay, Đại trưởng lão cho người ta cảm giác không gần nữ sắc, không ngờ a, Đại trưởng lão không phải không gần nữ sắc, mà là có phụ nữ bên ngoài, con của người ta đã tìm đến tận cửa rồi!

Đại trưởng lão cũng bị những người xung quanh nhìn đến ngơ ngác, vô cùng tức giận, trực tiếp nói: "Toàn nói bậy bạ, đừng có nói lung tung, ta không phải loại người đó!" Sau đó trong nháy mắt đã đến trước mặt Phương Ngôn, lạnh giọng nói: "Nhóc con, ta nói cho ngươi biết, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy, sẽ chết người đấy!" Phương Ngôn không những không sợ hãi, ngược lại ánh mắt kiên định tiến lên một bước, chìa cổ ra: "Đến đi!

Lúc tôi sinh ra, mẫu thân đã giao phó cho tôi, bảo tôi đừng đi tìm ông, nhưng tôi không nghe!" "Tôi thề, dù tôi có chết, cũng phải tìm được cha, bây giờ tôi đã được như ý nguyện, tôi cam tâm dâng hiến mạng sống của mình, chết không hối tiếc, mời Đại trưởng lão ra tay đi!" "Tên nhóc này, ta bây giờ sẽ diệt ngươi!" Đại trưởng lão tức đến mức trực tiếp ra tay, nhưng bị Lục trưởng lão bên cạnh ngăn lại, khổ sở khuyên nhủ: "Đại trưởng lão, tuy rằng chuyện này, ngài có thể cảm thấy khó nói, thậm chí cảm thấy tội lỗi, nhưng đứa trẻ vô tội, xin ngài đừng đem lỗi lầm của mình, ép buộc lên người đứa trẻ." Sau đó lấy ra một thanh kiếm, đưa cho Phương Ngôn: "Con trai, theo vai vế, ta nên là ông của con.

Lần đầu gặp mặt, ta cũng không có đồ tốt gì, thanh Phong Kiếm này, tặng cho con vậy." Mấy trưởng lão bên cạnh thấy vậy, cũng vội vàng tiến lên tặng quà.

Dù sao đây cũng có thể là con trai ruột của Đại trưởng lão đó!

Thấy ngày càng nhiều người tặng quà cho Phương Ngôn, chẳng mấy chốc, dưới chân Phương Ngôn đã có một đống lớn lễ vật, Đại trưởng lão cảm thấy tức không có chỗ xả, tức quá đi mất!

Nhưng ông ta phát hiện, bây giờ không thể nói gì Phương Ngôn, vì càng nói, những người xung quanh càng cảm thấy, quan hệ giữa Phương Ngôn và ông ta nhất định không đơn giản.

Có thể nói là một quyền đấm vào bông, hoàn toàn không có chỗ phát tiết.

Cuối cùng thấy tình hình không thể kiểm soát, Đại trưởng lão phẫn nộ gầm lên: "Tất cả ngồi xuống, ai dám manh động, giết không tha!" Tuy có chút không hợp lý, nhưng Đại trưởng lão dù sao cũng là người nắm quyền thực sự, một câu nói vô cùng hiệu quả.

Mọi người nhanh chóng giải tán, Đại trưởng lão cũng đến trước mặt Phương Ngôn, sắc mặt hơi lạnh.

Phương Ngôn vội vàng nhẹ giọng nói: "Sao vậy?

Tôi đã làm gì khiến Đại trưởng lão không vui sao?

Nếu Đại trưởng lão không vui, cứ giết tôi là được." Phương Ngôn tuy nói vậy, bộ dạng vô cùng đáng thương, không ít người xung quanh đều đồng cảm, cộng thêm ngoại hình của Phương Ngôn có thể nói là tuyệt phẩm, mọi người đều mong đợi, đừng làm hại Phương Ngôn.

Đại trưởng lão cũng biết, bây giờ làm hại Phương Ngôn, nhất định sẽ tạo thành hậu quả không thể xóa nhòa, vì vậy bình tĩnh cười nói: "Cậu là nhân tài trẻ tuổi ưu tú hiếm có của Huyền Thiên Tông ta, sao ta có thể làm hại cậu được?

Chỉ là các vị có thể có người không phục, ai không phục, lên đây đấu một trận." Mẹ kiếp, ai dám không phục?

Tất cả đều ngoan ngoãn lắc đầu, không dám lên.

Bây giờ ai lên, chẳng phải là tìm chết sao!

Ai cũng biết, Phương Ngôn có thể là con trai của Đại trưởng lão, Đại trưởng lão ở Huyền Thiên Tông, một tay che trời, dám đối địch với người như vậy, chẳng phải là tìm chết sao?

Vì vậy không ít người không những không dám tiến lên, ngược lại

còn nịnh nọt đủ kiểu, tóm lại là Phương Ngôn đương thời vô địch, là cường giả tuyệt thế của thế hệ trẻ.

Đại trưởng lão cũng bất đắc dĩ, đành phải để Phương Ngôn ngồi xuống, nếu còn để anh ta đứng, Đại trưởng lão cũng không dám đảm bảo, giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó, khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Tấm chắn Thiên Nhất Sinh Thủy trước đó đã chặn được hàng nghìn người, đột nhiên không biết đã đi đâu, bây giờ giống như một tấm chắn bình thường, chỉ cần bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng đi vào.

Thấy cảnh này, Đại trưởng lão cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Thiên Nhất Sinh Thủy vốn không thuần khiết, sao có thể tất cả mọi người đều vào được?

Chỉ trong chốc lát, mấy trăm người đã đi qua tấm chắn, khiến ông ta từng hoài nghi, đây không phải là những thiên tài hàng đầu, tấm chắn này, vốn không phải là Thiên Nhất Sinh Thủy thật sự?

Vì vậy không ít người đều tin vào sự nghi ngờ của Phương Ngôn trước đó, cảm thấy lời của Phương Ngôn dường như đúng.

Đại trưởng lão cảm thấy bất đắc dĩ, khi thấy ngày càng nhiều người đi qua, ông ta tiến lên, kiểm tra tình hình.

Một lát sau, Đại trưởng lão sắc mặt ngưng trọng, phát hiện ra năng lượng trên Thiên Nhất Sinh Thủy đã biến mất.

Thiên Nhất Sinh Thủy trước mắt, chẳng qua chỉ là nước bình thường, vì vậy, nhiều người mới có thể dễ dàng đi qua.

Ngũ trưởng lão truyền âm nói: "Sao vậy?" Đại trưởng lão trầm

mặc một lát, nhìn xung quanh, cao giọng nói: "Bây giờ tất cả mọi người, đều nghe ta!

Tiếp theo, ta sẽ tổ chức lôi đài luận võ, Thiên Nhất Sinh Thủy có vấn đề, không phù hợp, những người thành công trước đó, đều không tính!" Đồng thời, Đại trưởng lão liếc nhìn Phương Ngôn, thầm nghĩ: Tên nhóc này, lần này ngươi chết chắc rồi!

Phương Ngôn cũng không ngờ, lại còn có chiêu này, cũng đành chịu, cuối cùng chỉ nói: "Tôi không có vấn đề gì." Một lát sau, mọi người bắt đầu chiến đấu ở nhiều nơi trên diễn võ trường, Lâm Tuệ tiến lên hỏi: "Phương công tử, đối thủ của anh lát nữa, là cường giả thế hệ trẻ của Huyền Thiên Tông ta, Phong Vũ." Phương Ngôn nhẹ giọng nói: "Cô đang lo cho tôi sao?" Lâm Tuệ nhẹ giọng đáp: "Đúng vậy, tôi đang lo lắng!

Bởi vì Phong Vũ này!

Chương 251

Tuy là đệ tử của Huyền Thiên Tông ta, nhưng hắn chưa bao giờ tu luyện công pháp của Huyền Thiên Tông ta, ngược lại một thân tà thuật, vô cùng đáng sợ!" "Tổ sư gia ngài mới giáng lâm không lâu, trên người ngài bây giờ dường như không có bao nhiêu tu vi, một khi gặp phải Phong Vũ này, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" Nhưng đối với điều này, Phương Ngôn cũng không biết làm sao, bởi vì tình hình hiện tại là như vậy.

Nếu rút lui, chứng tỏ mình là một kẻ hèn nhát, lúc đó những người kiêng dè kia, nhất định sẽ ào lên!

Nhưng ở lại chiến đấu, thật sự như cô ấy nói, rất nguy hiểm!

Phương Ngôn liếc nhìn về phía Đại trưởng lão, lúc này Đại trưởng lão đang nhìn về phía anh, mặt lộ vẻ mỉm cười, dường như đang dùng ánh mắt nói: Rời đi đi!

Nhưng Phương Ngôn sợ nhất chính là khiêu chiến, vì vậy chỉ nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, ở Huyền Thiên Tông này, không ai là đối thủ của ta!" Câu nói này, có thể nói là đã chọc giận tất cả mọi người trên dưới Huyền Thiên Tông, gần như vô số người nhìn về phía anh, đều đầy sát khí.

Nhưng tất cả những điều này trong mắt Phương Ngôn, dường như không thấy gì, thậm chí còn cười, gật đầu ra hiệu với những người đang trừng mắt với mình bằng sát khí, giơ ngón giữa lên: "Một đám rác rưởi, không chịu nổi một chiêu của bản soái!" "Ngông cuồng!" Có người không nhịn được, định ra tay, nhưng bị Lâm Tuệ ngăn lại, lạnh giọng nói: "Ra tay ở dưới đài, lẽ nào ngươi không biết hậu quả sao?" Đệ tử đó hừ lạnh một tiếng, nhìn lên đài, phát hiện Đại

trưởng lão cũng đang nhìn về phía mình, đành phải thôi.

Không còn cách nào khác, hiện tại Đại trưởng lão, có vẻ như là cha của Phương Ngôn này, trước đó còn có cao tầng tông môn tặng lễ vật, một khi bây giờ ra tay, đối với mình, không phải là chuyện tốt.

Nhưng không thể cứ như vậy bỏ qua cho Phương Ngôn, những người khác càng không thể, cuối cùng đều cười nói: "Ngươi dám chấp nhận võ chiến của ta không?" "Ha ha!

Võ chiến, với đám rác rưởi các ngươi?" Phương Ngôn hai tay chống nạnh, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo: "Nói thật cho các ngươi biết, đám rác rưởi các ngươi, vốn không chịu nổi một chiêu của bản soái, hiểu chưa?

Muốn đấu với ta, nằm mơ đi!" Sau đó ngồi xuống bên cạnh, uống linh tửu mà một trưởng lão nào đó đã tặng trước đó.

Vị trưởng lão đó thấy cảnh này, cảm thấy tim đang rỉ máu: Mẹ kiếp, uống rượu của lão tử, lại còn mắng đệ tử của lão tử, có thể nhịn được không?!

Nhưng không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là tất cả mọi người đều đang mong đợi, có thể gặp được Phương Ngôn, ở trên diễn võ trường, cho hắn nếm mùi đau khổ!

Không biết tự lúc nào, Phương Ngôn một bên ăn các loại thức ăn, uống các loại linh tửu, trong nháy mắt, đã đến phần quyết đấu võ.

Mọi người đều muốn xem xem, người thanh niên miệng lưỡi ngông cuồng này, rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Phong Vũ cũng biết, đối mặt với một người như vậy, tuyệt đối không thể lơ là, vì vậy từ lúc nãy đến giờ, vẫn luôn nghiêm trận chờ đợi, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến cao nhất.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới, Phương

Ngôn thậm chí còn không thèm lên đài, chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi không xứng!" "Ta...

Ta không xứng?!" Phong Vũ quả thực không tin vào tai mình, trong thế hệ trẻ của Huyền Thiên Tông, hắn là cường giả hàng đầu, không ngờ, trong mắt người này, chỉ là không xứng?

Điều này cũng đã châm ngòi cho lòng hiếu chiến của Phong Vũ, vội vàng hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy người như thế nào, mới có thể đấu với ngươi một trận?" Phương Ngôn chỉ nhàn nhạt nói: "Đương nhiên là người có thể một mình đấu với tất cả cường giả thế hệ trẻ!" "Được!" Phong Vũ cũng không nói nhiều, chỉ xuống dưới nói: "Tất cả mọi người lên đây, đấu với ta, ta một mình khiêu chiến tất cả mọi người!" Những người đó sớm đã bất mãn với Phương Ngôn, không ngờ, Phương Ngôn lại nói như vậy, thế là cũng không nói nhảm, từng người bắt đầu chuẩn bị, xông lên đấu với Phong Vũ.

Không lâu sau, Phong Vũ đứng trên tất cả mọi người, nhìn Phương Ngôn, lạnh giọng nói: "Ta bây giờ như vậy, có thể đấu với ngươi được chưa?" Phương Ngôn uống một tách trà, nhấm nháp một lát rồi nhàn nhạt nói: "Có thể thì có thể, nhưng hiện tại, e là không được rồi." "Tại sao, ngươi muốn chơi xấu à?" Phong Vũ trong lòng không vui, chuẩn bị ra tay. "Thư giãn đi, không phải như ngươi nghĩ đâu." Phương Ngôn chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi vừa mới trải qua một trận đại chiến, ta sao có thể đấu với ngươi bây giờ được.

Đợi ngươi bình ổn lại khí huyết, ta mới đấu với ngươi, bây giờ ngồi xuống, điều tức cho tốt đi." Nghe câu này, Phong Vũ chắp tay hành lễ, tán thưởng nói: "Ta không ngờ, Phương công tử lại là một nam tử có lòng hiệp nghĩa như vậy, tại hạ kính phục!" Nói xong, liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Nhưng Phương Ngôn ở đối diện, lại bắt đầu lấy đồ từ trong túi

càn khôn ra.

Không lâu sau, lôi ra một cục gạch vàng, cầm trên tay cân nhắc.

Những người dưới đài đều tỏ vẻ không hiểu hành động này của Phương Ngôn, hoàn toàn không hiểu tại sao lại làm vậy.

Ngay cả Lâm Tuệ cũng không hiểu, thậm chí còn nhỏ giọng hỏi: "Phương công tử, ngài làm vậy để làm gì?" Phương Ngôn chỉ làm một động tác ra hiệu im lặng, từ từ đi đến trước mặt Phong Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này dưới đài có người đã hiểu ra. "A!

Ta biết rồi!

Hắn nhất định sợ lát nữa Phong Vũ sẽ đại khai sát giới, nên bây giờ dùng một cục gạch vàng để lấy lòng Phong Vũ!" "Chậc chậc, quá không biết xấu hổ!

Các trưởng bối của Huyền Thiên Tông ta đã cho hắn không ít đồ tốt, lại muốn dùng một cục gạch để mua chuộc cường giả trẻ tuổi của ta là Phong Vũ, căn bản không thể nào!" "Cút xuống đi!

Đừng làm mất mặt nữa!" Cũng vào lúc này, Phong Vũ mở mắt ra, nhìn cục gạch vàng trong tay Phương Ngôn, hai tay nhận lấy, cúi đầu thật sâu, sau đó nói với mọi người: "Xin lỗi, ta thua rồi!" "A?!" Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, tại sao Phong Vũ lại làm vậy?

Ngay cả Phương Ngôn cũng ngạc nhiên, vốn dĩ anh lấy cục gạch này ra là để đập Phong Vũ mà!

Lẽ nào hắn biết ta định đập, nên bây giờ khách khí, để ta không đập hắn?

Phương Ngôn thầm nghĩ.

Nhưng kết quả như vậy, các trưởng lão chắc chắn không hài lòng,

họ rất muốn xem thực lực của Phương Ngôn này, bây giờ chưa ra tay đã thắng, các trưởng lão sao có thể cam tâm?

Đặc biệt là Đại trưởng lão!

Ông ta có thể đảm bảo, mình tuyệt đối không có con.

Nhưng nếu Phương Ngôn này, là một người trẻ tuổi ưu tú, vậy thì ông ta thực sự nguyện ý, nhận Phương Ngôn làm con nuôi.

Nhưng hiện tại Phương Ngôn còn chưa thể hiện ra thực lực, thật sự khiến người ta thất vọng, ông ta trực tiếp hỏi: "Phong Vũ, ý ngươi là gì?

Chưa ra tay, sao có thể trực tiếp nhận thua?" Phong Vũ vội vàng nói: "Tôi tự biết mình không phải là đối thủ của thiên tài hàng đầu này, sao có thể tự chuốc khổ ăn?" Đại trưởng lão trong lòng không vui, Ngũ trưởng lão bên cạnh đứng ra nói: "Ta ra lệnh cho ngươi, ra tay!" "Không ra tay." Ánh mắt Phong Vũ kiên quyết, thề chết không ra tay. "Ngươi..." Ngũ trưởng lão tức đến muốn ra tay.

Phong Vũ này bình thường ở trước mặt mình, chống đối ý chí của mình thì cũng thôi đi.

Nhưng bây giờ, ở trước mặt nhiều người như vậy, lại chống đối ý chí của mình, thật sự khiến mình không vui!

Đại trưởng lão so với ông ta, bình tĩnh hơn nhiều, chỉ hỏi: "Tại sao, cho ta một lý do." "Không có lý do, bởi vì anh ấy mạnh, là người trẻ tuổi mạnh nhất Huyền Thiên Tông, cũng là người sẽ dẫn dắt Huyền Thiên Tông đi đến huy hoàng.

Người như vậy, tôi không xứng đấu với anh ấy!" Dường như chạm đến nỗi đau, hắn ôm ngực, cảm thấy đau lòng.

Ngũ trưởng lão không chịu thua, trực tiếp nói: "Lên đó chiến đấu đi, chưa chiến đấu, sao biết không được?" "Ai..." Thấy không có tác

dụng, Phong Vũ cũng trực tiếp nói: "Thế này đi, trước đó ngài ấy bảo tôi khiêu chiến thế hệ trẻ, nhìn thì như đang tiêu hao thể lực của tôi, thực chất là đang giúp đỡ tôi, tôi bây giờ có thể cảm nhận rõ ràng, tu vi của tôi, đang bắt đầu tiến bộ rồi." "Ngài ấy còn bảo tôi nghỉ ngơi, nhìn thì như chuẩn bị lúc tôi nghỉ ngơi sẽ đánh lén tôi, nhưng ngài ấy không làm vậy, còn cho tôi một cục vàng, bảo tôi mua thuốc.

Tinh thần phẩm chất ưu tú như vậy, tôi rất khâm phục." "Tôi tự nhận, tôi căn bản không làm được, vì vậy suất này, để anh ấy đi là tốt nhất, bởi vì nhìn khắp cả tông môn, dường như cũng chỉ có anh ấy, mới có tư cách đó." Phương Ngôn bên cạnh nghe mà ngây người, những lời phía trước của Phong Vũ này, hoàn toàn đúng, mình định nhân cơ hội đánh lén, sao trong miệng hắn, lại biến thành phẩm chất cao thượng rồi?

Định giết người bằng lời khen à?

Nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng chỉ có khả năng này.

Đẩy mình lên vị trí cao nhất, đến lúc đó, chỉ cần có một chút chuyện xấu, hắn có thể lấy đó làm cớ, từ đó về sau, sẽ có người xông lên, muốn diệt mình.

Chậc chậc, Phong Vũ à Phong Vũ, không ngờ ngươi, quả nhiên âm hiểm.

Nếu người ta đã nói vậy, Phương Ngôn tự nhiên cũng không chịu thua, vội vàng nói: "Ôi chao, ngài thật biết đùa, ngài một chiêu miễu sát cả thế hệ trẻ, đó mới là nhân vật truyền kỳ chứ!" "Hả?!" Phong Vũ bị dọa, trực tiếp quỳ xuống nói: "Ngài mới là người mạnh nhất thế hệ trẻ, tôi chỉ là một kẻ rác rưởi, tôi chỉ là một con gà!" Phương Ngôn cũng quỳ xuống: "Ngài mới là cường giả mạnh nhất!

Vừa rồi chỉ một ánh mắt, đã khiến tôi không thể đi được!" "Khụ khụ!" "Đủ rồi!" Đại trưởng lão không nhìn nổi nữa, ho một tiếng, nói:

"Hai người đều là những nhân tài kiệt xuất của thế hệ trẻ, thế này đi, hai người, chắc chắn là thành viên của Lang Gia Mộ Táng.

Về phần các suất còn lại, ta sẽ thương lượng với mấy vị trưởng lão." Phương Ngôn vội vàng chắp tay hành lễ: "Đại trưởng lão quả là..." "Được rồi được rồi, đừng nịnh nọt nữa, mau đi nghỉ ngơi đi." Đại trưởng lão phất phất tay, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Phương Ngôn cũng cười cười, chạy xuống nghỉ ngơi.

Dù sao bây giờ anh cũng chỉ là một người bình thường, nếu ở lại nơi này, thật sự càng ở càng dễ lộ ra sơ hở.

Chương 252

Nhưng, Phương Ngôn không ngờ, vừa mới về phòng nghỉ ngơi, Phong Vũ phía sau đã đuổi đến tận cửa.

Lúc này, nhìn Phong Vũ đang uống trà trong phòng, Phương Ngôn nhìn trên nhìn dưới, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Phong Vũ này, bề ngoài nhìn, là một người trẻ tuổi, trông có chút đẹp trai, mặc hồng y.

Nhưng ánh mắt của hắn, có thể thật sự là do tu luyện tà công, vô cùng tà khí, bây giờ đứng đối diện, Phong Vũ cảm thấy không ổn.

Hồi lâu, hai người đều không nói gì, chỉ có Phong Vũ vẫn luôn nhìn Phương Ngôn, ánh mắt đó, giống như đang nhìn một món bảo bối.

Nói thật, Phương Ngôn bị nhìn có chút không thoải mái, trực tiếp hỏi: "Có chuyện gì, nói thẳng đi." "Thật sao?" Phong Vũ trực tiếp đứng dậy, hưng phấn nói: "Nếu thật, tôi nói ngay bây giờ!" Phương Ngôn gật đầu. "Tốt quá rồi!" Phong Vũ vội vàng đóng cửa sổ lại, đến trước mặt Phương Ngôn, bắt đầu cởi quần áo.

Cảnh này, khiến Phương Ngôn cả người ngây ra, vội vàng nói: "Làm gì vậy?

Còn như vậy nữa, tôi la lên đấy?" Phong Vũ nói: "Ngài hiểu lầm rồi, tôi cũng không phải loại người đó, tôi chỉ muốn cho ngài xem thứ này sau lưng tôi, ngài từ bên ngoài đến, chắc hẳn đã từng thấy thứ này." Phương Ngôn thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho hắn cởi áo, khi nhìn thấy lưng của Phong Vũ, Phương Ngôn hai mắt trợn tròn, có chút không dám tin!

Chỉ thấy, trên lưng của Phong Vũ, có một hình xăm khổng lồ, và đang lóe lên ánh sáng đen đỏ.

Hình xăm trông giống một loại dã thú nào đó, và xung quanh cũng có chữ viết, nhưng anh không hiểu.

Nhưng điều khiến Phương Ngôn khó hiểu hơn là: "Chuyện này, sao có thể hỏi tôi?

Chẳng phải nên hỏi sư phụ của ngươi sao?" Phong Vũ vội vàng nói: "Thực ra tôi cũng muốn hỏi, chỉ là sư phụ của tôi ghét nhất là tà tộc, hình xăm trên người tôi, có thể có liên quan đến tà tộc, một khi bị sư phụ của tôi biết, tôi nhất định sẽ không yên đâu!" Phương Ngôn nhíu mày nói: "Ngươi tu luyện tà công..." Phong Vũ giải thích: "Đó không phải là tà công, chỉ vì tôi tu luyện công pháp đặc thù, cần phải hiến tế, nên mới luôn bị coi là tà công." Nghe đến đây, Phương Ngôn đã hiểu, nhìn chằm chằm vào hình xăm đó, nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra manh mối gì, đành phải hỏi: "Hình xăm này, có chuyện gì?" Phong Vũ nói: "Hình xăm này, một năm trước, lúc tôi đi tu luyện, vô tình va phải một sơn động, vào bên trong, tôi cũng không nhớ nữa, chỉ biết, từ khi ra ngoài, sau lưng tôi đã có thứ này." "Sau đó tôi đã đến nơi tôi va phải sơn động trước đó, sơn động dường như đã biến mất, căn bản không tồn tại." "Sau đó, như ngài đã thấy." "Nếu chỉ là một hình xăm đơn giản, thì tôi cũng thôi đi, nhưng sau đó, mỗi lần vào ban đêm, tôi đều đau đớn không chịu nổi, khó ngủ, chỉ có ban ngày mới có thể nghỉ ngơi." "Ngài lợi hại như vậy, nhất định biết thứ này là gì đúng không?" "Xin lỗi." Phương Ngôn nhìn một lúc, cuối cùng lắc đầu: "Tôi thật sự không nhìn ra, ngươi tìm người khác xem thử đi, có lẽ người khác có thể nhìn ra là tình hình gì." "Vậy sao...

Vậy được rồi, ngày mai gặp lại ở Lang Gia Mộ Táng!" Phong Vũ không nói nhiều, phất phất tay, trực tiếp rời đi, khiến Phương Ngôn ngơ ngác.

Đương nhiên, Phương Ngôn cũng không nói nhảm, mãi cho đến ngày thứ hai, mọi người tụ tập tại Lang Gia Mộ Táng, mới phát hiện, lần này đến Lang Gia Mộ Táng, ít nhất cũng có mấy vạn người, tất cả đều từ các tông môn khác nhau.

Bên phía Huyền Thiên Tông, chỉ có năm người, Phương Ngôn, Phong Vũ, Lâm Tuệ, hai người còn lại là một cặp tình nhân, một đen một trắng, trông vô cùng hạnh phúc, cho dù ở trước mặt vạn người, vẫn có thể bình tĩnh phát cẩu lương, cũng đáng khâm phục.

Lúc này Phong Vũ ở bên cạnh nói: "Lang Gia Mộ Táng này, có liên quan đến toàn bộ phía Bắc, vì vậy đã đến rất nhiều tông môn, trong đó có tính khiêu chiến nhất, là bát đại thế lực, chúng ta phải cẩn thận, tuyệt đối không được đụng phải họ." Phương Ngôn nhíu mày nói: "Lẽ nào ngươi sợ họ?" Với Phương Ngôn, người như hắn, không phải nên rất mạnh sao?

Lại có người mà hắn sợ?

Phong Vũ nhẹ giọng nói: "Đương nhiên sợ, bởi vì họ là những tồn tại đáng sợ xưng bá cả phía Bắc, truyền văn chỉ cần có địa vị của họ, không có tông môn nào khác, chỉ có thần phục!" "Xông lên!

Mộ mở rồi!" Đột nhiên truyền đến một tiếng hét giận dữ, khiến mọi người đều không ngờ tới, đợi mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, người đã xông vào rồi.

Thấy vậy, mọi người cũng đuổi theo, căn bản không bỏ qua cơ hội này, từng người vội vàng xông lên, dường như để nói cho mọi người biết, ta mới là người đầu tiên!

Dù sao một số thuật sĩ có thể đoán, mộ này có giới hạn số người, đến một mức độ nhất định, căn bản không vào được, và còn có giới hạn tuổi tác, nên mọi người mới xông lên như vậy.

Thấy cảnh này, Phương Ngôn không động đậy, thậm chí còn uống trà ở bên cạnh.

Phong Vũ nhíu mày nói: "Ngài dường như không chút nào kích động?" Phương Ngôn nhàn nhạt cười nói: "Có gì mà phải kích động?

Cơ hội, vĩnh viễn đều dành cho người có chuẩn bị." Đương nhiên, có một câu Phương Ngôn không nói, đó là: Vào được hay không vào được, liên quan gì đến ta, dù sao ta cũng không định vào!

Trước đó ở Huyền Thiên Tông, đã hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống giao, bây giờ phải thư giãn cho tốt, về phần Lang Gia Mộ Táng này, vừa rồi nghe nói, nhìn thấy nhiều người như vậy, kẻ ngốc cũng biết, căn bản không thể vào được.

Mình chỉ là một người bình thường, dám vào sao?

Thay vì liều chết xông vào, không bằng ngoan ngoãn ở ngoài chờ.

Phong Vũ bên cạnh không nghĩ vậy, vội vàng tán thưởng: "Không hổ là nhân tài trẻ tuổi, đi trước một bước!" Phương Ngôn nói: "Ý ngươi là gì?" Phong Vũ nhẹ giọng cười nói: "Xem ra ngài đang khảo nghiệm ta, vậy được rồi, ta nói vậy, thực ra ngài sớm đã đoán được lúc bắt đầu sẽ rất kịch liệt, các thế lực lớn sẽ tranh đoạt lẫn nhau, vì vậy lúc bắt đầu sẽ không ra tay." Đối với sự tự biên tự diễn của Phong Vũ, Phương Ngôn cũng cảm thấy cạn lời, nhưng thật sự không biết, nếu không phải vậy, thì có thể làm gì, cũng đành phải chắp tay sau lưng, ra vẻ cao thâm khó lường, nhẹ giọng cười nói: "Không tệ, người hiểu ta, chính là Phong huynh!" Phong Vũ tự hào cười cười, lại nghe thấy tiếng cười ở bên cạnh, trong lòng hơi giận, lập tức nhìn qua, thấy là cặp tình nhân đen trắng của Huyền Thiên Tông, đang cười nhạo không ngớt.

Phong Vũ không vui nói: "Cười cái gì?" Hai người chỉ cười không nói, tiếp tục cười.

Cuối cùng Phong Vũ không nhịn được muốn ra tay, lại bất ngờ phát hiện, người vào Lang Gia Mộ Táng, ngày càng nhiều, nếu không vào, nhất định sẽ bị chặn ở ngoài!

Lần này, Phong Vũ biết, họ đang cười nhạo mình, đành phải nói với Phương Ngôn: "Làm sao bây giờ?

Nếu chúng ta bây giờ không vào, nhất định sẽ mất suất, lúc đó, Huyền Thiên Tông sẽ không tha cho chúng ta đâu!" "Bình tĩnh..." Phương Ngôn chỉ cười nói, trông vô cùng bí ẩn, cao thâm.

Tảng đá lớn trong lòng Phong Vũ, cũng rơi xuống đất, nói: "Nếu là người khác, nói như vậy, tôi nhất định sẽ đánh!

Nhưng là ngài, tôi tôn trọng lựa chọn của ngài.

Ngài nói xem, dù là núi đao biển lửa, chỉ cần ngài một câu, tôi nhất định sẽ làm!" Phương Ngôn hưng phấn nói: "Thật không?

Vậy thì tốt quá!

Thấy tên mập bên kia không?

Giết hắn đi!" Ánh mắt tự tin của Phong Vũ, nhìn về phía đó, khi thấy người đó, cả người đều không ổn, giọng nói cũng run rẩy: "Đại ca, ngài bảo tôi giết người khác, tôi có thể, nhưng người đó, tôi thật sự không được!" Phương Ngôn nhíu mày hỏi: "Sao vậy?

Hắn lợi hại lắm sao?" Phong Vũ run giọng nói: "Người đó, đâu chỉ lợi hại, quả thực là vô địch, quá mạnh rồi!

Đối với tôi, đều có thể là tồn tại đáng sợ!

Đó là đệ tử của bát đại thế lực!

Chúng ta ở bên trong, nhất định phải mong chờ, tuyệt đối không được gặp phải hắn!" "Bây giờ suất, xem ra, còn lại không đến ba mươi, nếu chúng ta không vào nữa, nhất định sẽ bị chặn hoàn toàn ở

ngoài, kế hoạch mà cao tầng Huyền Thiên Tông chuẩn bị mấy chục năm, đều sẽ thất bại!" Sau đó, dường như đã nhận ra điều gì, lập tức hỏi: "Lẽ nào, ngài vốn không định vào?" Phương Ngôn gật đầu nói: "Thực ra tôi vốn không vội, nhưng bây giờ ngươi đã hỏi rồi, tôi nói thẳng vậy, thật ra, tôi vốn không định vào, tôi chỉ là một người bình thường, đi lang thang ở Huyền Thiên Tông, bị cuốn vào cuộc đấu tranh của tông môn." "Tôi bây giờ muốn rời đi, cái gọi là kế hoạch trăm năm, đối với tôi, căn bản không đáng nhắc tới, tránh ra, tôi muốn đi!" Phong Vũ rút ra một thanh trường kiếm, chặn trước mặt Phương Ngôn, sắc mặt lạnh lùng, xung quanh kiếm khí tung hoành, có một luồng khí màu đỏ tươi đang lan tỏa. "Tôi đã nói rồi, hôm nay ngài không thể đi!

Ngài là hy vọng của tôi, nếu ngài rời đi, tôi thật sự không biết, tôi nên đi tìm ai khác, tôi nên nói với tông chủ như thế nào!" "Đó không phải việc của tôi!" Thái độ của Phương Ngôn kiên quyết, trường kiếm của Phong Vũ, kề trên cổ anh, vẫn như vậy, không lùi một bước, hai bước ba bước... từ từ tiến lên.

Trong lúc hai người đối đầu, phía xa của Lang Gia Mộ Táng dường như có tiếng gầm lớn, sau đó vào lúc này, Phong Vũ nhân cơ hội, kéo Phương Ngôn, xông vào bên trong.

Mấy người bên cạnh, tốc độ cũng rất nhanh, trong nháy mắt, theo Phương Ngôn xông vào.

Đột nhiên bị người ta kéo đi với tốc độ siêu nhanh, Phương Ngôn thật sự cảm thấy, muốn hộc máu, hồi lâu sau, nhìn Phong Vũ, hỏi: "Lẽ nào đây là hình phạt của ngươi đối với ta?" Phong Vũ vội vàng nói: "Ngài hiểu lầm rồi, sao tôi có thể dám phạt ngài được?

Tôi cảm ơn ngài còn không kịp, nếu không phải nhờ màn diễn xuất siêu phàm của ngài vừa rồi, tôi thật sự không dám chắc, mình có thể

sống sót hay không." Phương Ngôn ngơ ngác, không hiểu hỏi: "Rốt cuộc là sao?

Sao tôi nghe chẳng hiểu gì cả?" Phong Vũ ha ha cười lớn: "Ngài thật sự rất khiêm tốn, ngài không biết, vậy thì không ai biết rồi.

Ngài chắc hẳn đã nghe thấy tiếng gầm bên ngoài, ngài muốn dùng cuộc cãi vã của chúng ta, để thu hút sự chú ý của người khác, rồi đợi lúc dã thú xuất hiện, chúng ta lại xông vào, đúng không?" "Ngài biết không, tôi bây giờ phát hiện ra rồi, tôi thật sự ngày càng sùng bái ngài, ngài đối với tôi, quả thực là thần, thần theo đúng nghĩa đen!" Phương Ngôn cũng bất đắc dĩ, đành phải nói: "Đúng vậy, đúng là như vậy, chỉ là bây giờ, chúng ta nên làm gì?" Mấy người nhìn sa mạc trước mắt, ngây ra.

Dù sao bây giờ đã vào được rồi, nhưng trước mắt là một vùng hoang mạc, nên đi đâu?

Nơi này vô cùng nóng nực, đó mới là vấn đề cần phải cân nhắc!

Cặp đôi đen trắng bắt đầu cãi nhau: "Phong Vũ, đừng tưởng ở trong tông môn được cưng chiều, là có thể làm càn.

Đưa chúng ta đến nơi quỷ quái này, bây giờ nếu chúng ta chết, phải làm sao?" "Ta chịu trách nhiệm!" Phương Ngôn đứng ra, nói thẳng, cả người, trong khoảnh khắc này, dường như toàn thân trên dưới, đều toát ra một loại khí thế chưa từng có, khiến người ta sinh lòng kính sợ, vô cùng sùng kính.

Chương 253

Nhưng cảnh này, trong mắt Phương Ngôn, lại là một vẻ mặt ngơ ngác: "Tình huống gì vậy?

Sao ta vừa rồi lại như vậy?" Phong Vũ xông đến trước mặt Phương Ngôn, trực tiếp quỳ xuống, khóc lóc nói: "Đại ca, ngài mới là thần nhân, ngài thật sự đối với tôi..." "Được rồi được rồi, đừng có tâng bốc nữa, bây giờ cách tốt nhất là, rốt cuộc phải làm gì, mới có thể rời khỏi cái nơi chết tiệt này!" Nơi này vốn đã nóng nực, bên cạnh lại có một cái máy nói, Phương Ngôn cảm thấy, nếu không đi nữa, sẽ phát điên mất!

Hên là, Phương Ngôn phát hiện lời nói của mình, khá có tác dụng, tên nhóc này thật sự không nói nữa, lấy ra một cái la bàn, bắt đầu thi pháp tìm vị trí. "Nơi này, có ba khả năng.

Thứ nhất, chúng ta từ lúc mới vào, đã bị rơi vào một loại ảo cảnh nào đó, nếu chúng ta không tiếp tục đột phá ảo cảnh này, chúng ta sẽ chết trong ảo cảnh này!" "Thứ hai, tất cả, đều là một loại ảo giác, nơi này, có thể là một không gian ảo thuật cực kỳ đặc thù, đầy cạm bẫy, chỉ cần chúng ta động đậy lung tung, nhất định sẽ chết!" "Thứ ba, tương đối nguy hiểm, đối với chúng ta vô cùng bất lợi!

Chúng ta đã đến một nơi, cái gọi là Lang Gia Mộ Táng, thực chất là một trận pháp truyền tống khổng lồ!

Cũng giải thích tại sao nhiều năm như vậy, chưa từng có ai, có thể thực sự ra khỏi Lang Gia Mộ Táng!" Phương Ngôn nhẹ giọng nói: "Ngươi nói đúng, quả thực chưa có ai, có thể thực sự ra khỏi Lang Gia Mộ Táng, nhưng ta tin, người đó, nhất định sẽ là ta!" Ngạo mạn!

Đây là cái nhìn thứ hai của Phong Vũ đối với Phương Ngôn!

Trước đây, Phong Vũ chỉ cảm thấy, Phương Ngôn là một người đàn ông khiêm tốn, thực lực mạnh mẽ, nhưng bây giờ xem ra, sai rồi, sai hoàn toàn.

Phương Ngôn không chỉ là một người đàn ông thực lực mạnh mẽ, mà còn là một người đàn ông ngông cuồng, nhưng vậy thì sao chứ?

Một người có thực lực, mà không ngông cuồng, vậy còn là người trẻ tuổi sao?

Ít nhất trong mắt Phong Vũ, không phải như vậy!

Nhưng sau đó, mọi người thấy, sa mạc xung quanh, bắt đầu biến mất, biến thành một thông đạo, xung quanh toàn là các loại mật văn.

Lâm Tuệ thấy vậy, ngạc nhiên: "Tình huống gì vậy?

Chúng ta vừa rồi không phải ở hoang mạc sao?" Phong Vũ bí ẩn cười nói: "Chắc hẳn cô không biết rồi nhỉ?

Nơi này, mới là Lang Gia Mộ Táng thật sự, phải nhờ diệu kế của Phương đại nhân, nếu không phải Phương đại nhân, chúng ta thật sự đã chết trong ảo ảnh hoang mạc đó rồi." Ánh mắt Lâm Tuệ nhìn Phương Ngôn, có thêm một tia sùng bái, nhẹ giọng nói: "Thật sự quá lợi hại rồi!

Không hổ là tổ...

Phương công tử, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ngài, lúc nào, tôi mới có thể có được sự suy nghĩ sâu xa như ngài, tôi thật sự chết không hối tiếc!" Phương Ngôn chỉ cười gượng hai tiếng, nói: "Đừng nói nữa, mau vào trong đi." Trên đường đi, Phương Ngôn suy nghĩ, rốt cuộc vừa rồi là tình huống gì, tại sao đột nhiên lại từ hoang mạc trở về?

Nhưng lúc này, Phương Ngôn phát hiện, không phải, càng đi vào trong, cảnh tượng xung quanh, càng biến hóa khó lường, vì vậy ngoan

ngoãn, đi theo những người này là tốt nhất.

Lúc này, mọi người đang đi, thấy cảnh trước mắt, vô cùng chấn động!

Trước mắt, xuất hiện nhiều thông đạo, mỗi thông đạo đều trông thông suốt tứ phía, nơi này, giống như một mê cung khổng lồ, đi qua đi lại, căn bản không thể tìm được vị trí chính xác.

Cũng vào lúc này, mê cung chuyển động, chỉ trong chốc lát, mọi người ly tán, bây giờ chỉ có Lâm Tuệ và Phương Ngôn ở cùng nhau, mấy người còn lại, đều đã rời đi, không rõ tung tích.

Lúc này, hai người bị nhốt trong một căn phòng chật hẹp, đều không thể cử động, chỉ có thể dựa sát vào nhau.

Lâm Tuệ giọng điệu có chút khó chịu: "Xin lỗi tổ sư gia, tôi cũng không còn cách nào khác." Phương Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Được rồi, bây giờ đừng nói cái này nữa, bây giờ việc lớn nhất của chúng ta, nên là rời đi, chúng ta không thể cứ bị nhốt trong mê cung này mãi được." Lâm Tuệ nói: "Thực ra tôi vừa rồi đã quan sát mê cung này, tôi dường như đã phát hiện ra trong mê cung này, có dấu vết để tìm kiếm, chỉ cần chúng ta tìm được một cơ hội thích hợp, là có thể thực sự đột phá dấu vết này, lúc đó, chúng ta có thể rời đi rồi!" "Ngoài ra, tôi vừa phát hiện, hành động trong mê cung này, thực ra tôi đã quan sát trước đó, ba phút thay đổi một lần, nơi chúng ta ở, cũng sắp thay đổi rồi, chuẩn bị đi!" "Ừm." Phương Ngôn nhẹ nhàng gật đầu, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đột nhiên dưới chân trống rỗng, khiến Phương Ngôn không phản ứng kịp, trực tiếp rơi xuống.

Phương Ngôn căn bản không biết, phía dưới rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào! "A!" Mơ hồ, Phương Ngôn dường như nghe thấy tiếng hét thảm, nhưng tốc độ rơi xuống, ngày càng nhanh, nếu không tiếp tục bám chặt, nhất định sẽ rất nguy hiểm!

Cuối cùng, xung quanh yên tĩnh lại, Phương Ngôn cũng nhẹ nhàng buông tay, chỉ thấy Lâm Tuệ đang khóc nức nở trên mặt đất, Phương Ngôn khó hiểu hỏi: "Sao vậy?" Lâm Tuệ ấm ức đứng dậy, hai mắt đỏ hoe: "Xem ngài đã làm chuyện tốt gì này!" Phương Ngôn hỏi: "Tôi vừa rồi rốt cuộc đã làm gì?

Tôi có thể..." Đợi Phương Ngôn phản ứng lại, nhớ lại cảm giác mềm mại trong tay vừa rồi, nói thật, cả người ngơ ngác, không ngờ, vừa rồi đã nắm trúng... của người phụ nữ này. "Xin lỗi." Đàn ông dám làm dám nhận, đến mức độ này, tự nhiên cũng không có gì đáng nói, Phương Ngôn xin lỗi xong, tiếp tục nói: "Được rồi, đừng buồn nữa, nếu muốn đánh tôi, tôi sẽ để cô đánh, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, bây giờ chúng ta tìm một nơi, nghỉ ngơi cho tốt đi." Lâm Tuệ lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nghỉ ngơi tự nhiên là phải nghỉ ngơi, nhưng chúng ta bây giờ e là không thể nghỉ ngơi được rồi, bởi vì khó khăn mà chúng ta sắp phải đối mặt, có thể còn đáng sợ hơn trước đây!" Phương Ngôn nói: "Ý cô là gì?" Lâm Tuệ không trả lời, chỉ rút ra trường kiếm, nhìn về phía bóng tối.

Phương Ngôn trong bóng tối, nhìn về phía đó, khi thấy tình hình bên đó, cả người đều ngây ra.

Chỉ thấy, trong bóng tối ở đó, có một thứ màu đỏ vô cùng khổng lồ và đáng sợ, chớp chớp, trông giống như một con mắt.

Đúng lúc Lâm Tuệ nói: "Con mắt này trông to như vậy, đủ để chứng minh, đây là một con quái vật khổng lồ, đợi đã... cẩn thận, nó sắp xông đến rồi!" Phương Ngôn chưa kịp nói xong, đã bị kéo đi chạy, tốc độ của Lâm Tuệ quá nhanh, nhanh đến mức bị kéo mà cảm thấy muốn nôn!

Nhưng khi Phương Ngôn nhìn thấy con quái vật phía sau, càng cảm thấy muốn nôn hơn!

Đó là một con giun có một con mắt màu đỏ máu, và vô cùng đáng sợ, ghê tởm!

Phương Ngôn vội vàng nói: "Chạy mau!

Tuyệt đối không được tụt lại phía sau, nếu dám tụt lại, ta nhất định sẽ giết ngươi!" Lâm Tuệ vô cùng gắng sức nói: "Xin ngài yên tâm, tôi đang chạy rất hết sức rồi!" Giây tiếp theo, trước mắt tối đen như mực, dường như cũng không nhìn thấy gì.

Lâm Tuệ nói: "Tình huống gì vậy?

Sao tôi cũng không nhìn thấy gì?" Phương Ngôn bất đắc dĩ: "Đương nhiên không nhìn thấy được, bởi vì bây giờ chúng ta đang ở trong bụng con giun đó!" "Ai!" Phương Ngôn bất đắc dĩ thở dài, nói: "Bây giờ thì tốt rồi, chúng ta chờ chết đi." Lâm Tuệ vội vàng lắc đầu nói: "Không không không, chúng ta không thể có chuyện gì được!

Nhất định không!

Xung quanh tối quá, nếu có ánh sáng thì tốt rồi." Trong lúc nói, bên cạnh có một người đưa lên một cây đuốc, điều này có thể nói là đã khiến Lâm Tuệ nhìn thấy hy vọng, vội vàng nói: "Cảm ơn ngài." Một giọng nói khàn khàn vang lên: "Cảm ơn ta?

Ha ha ha, không cần cảm ơn ta, tất cả, đều thuộc về ngươi, căn bản không có ai, có thể thực sự trói buộc ngươi, biết chưa?" "Vâng vâng, tôi biết rồi." Lâm Tuệ ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng nhìn xung quanh, kinh ngạc nói: "Ai vậy?!" Giọng nói khàn khàn cuối cùng cũng xuất hiện, đó là một người đàn ông cường tráng, nhưng chỉ xuất hiện chốc lát, đã biến thành một lão già gầy gò.

Đột nhiên xuất hiện một lão già gầy gò, cũng khiến Phương Ngôn kinh ngạc, thật không ngờ, lại có người có thể ở trong bụng một con

giun, nhìn bộ dạng của lão già, dường như đã sống trong bụng con giun này từ lâu.

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn cảm thấy ghê tởm, khó chịu, dường như sắp nôn ra rồi!

Nhưng biết tình hình hiện tại, rất nguy hiểm, vì vậy Phương Ngôn không thả lỏng, ngược lại vô cùng cảnh giác nói: "Rốt cuộc ông là ai, tại sao lại ở đây?" Lão già gầy gò ha ha cười nói: "Đến lão phu cũng sắp quên mình là ai rồi, có ai, có thể nhớ được Đông Thiên Nhất Soái Ca chứ." Phương Ngôn trợn mắt: "Đi thôi Lâm Tuệ, tôi cảm thấy, nói chuyện với ông ta, quả thực là lãng phí thanh xuân!" Lâm Tuệ lại không hề động đậy, ngược lại nghiêm túc nhìn lão già gầy gò, dường như đang hồi tưởng.

Phương Ngôn nhíu mày nói: "Nhìn cái gì mà nhìn?" Lâm Tuệ làm một cử chỉ im lặng, sau đó hỏi lão già gầy gò, nói: "Xin hỏi, ông có phải là Đông Thiên Nhất Tiễn không?" Phương Ngôn thấy vậy, tò mò nhíu mày nói: "Lẽ nào, cô quen ông ta?" Lâm Tuệ nhẹ nhàng gật đầu nói: "Quen biết, đâu chỉ quen biết, có thể coi là bạn cũ rồi, đương nhiên người bạn cũ đó không phải tôi, mà là sư tôn của tôi.

Tôi chỉ không ngờ, bây giờ lại thành ra bộ dạng này, rốt cuộc là tình hình gì?" "Ai..." Lão già gầy gò thở dài một tiếng, sau đó hỏi: "Đúng rồi, sư tôn của cô là ai?" Lâm Tuệ nhíu mày nói: "Vừa rồi ý ông là gì, sư tôn của tôi là sư tôn của tôi, lẽ nào còn là người khác sao?" Lão già gầy gò cười khổ nói: "Xin lỗi, đừng hiểu lầm, không phải như vậy, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, lúc tôi còn trẻ, chơi quá điên cuồng, mới khiến tôi biến thành bộ dạng bây giờ." "Đúng rồi, tại sao cô lại vào đây?" Lâm Tuệ lại cứ nhìn chằm chằm vào lão già gầy gò, hỏi: "Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi, rốt cuộc có phải là người đó không!

Võ Vương Ngự Thừa Phong năm xưa!" Lão già gầy gò hai mắt híp lại: "Lúc đó người biết tên này của ta, ít lại càng ít, lẽ nào..." Lâm Tuệ nói: "Ông đoán không sai, tôi là đệ tử của bà ấy." Lão già gầy gò biểu cảm kích động, vội vàng hỏi: "Thúy Hoa gần đây có khỏe không?

Có nhớ ta không?" Ánh mắt Lâm Tuệ hơi lạnh.

Lão già gầy gò vội vàng phản ứng, hưng phấn nói: "Vậy Lệ Lệ?" Biểu cảm của Lâm Tuệ, càng không tốt hơn.

Lão già gầy gò suy nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu nói: "Vô cùng xin lỗi, bạn gái cũ của ta thực sự quá nhiều rồi, nếu không nói rõ, ta thật không biết, nên nói ai." Lâm Tuệ hừ lạnh một tiếng, quay người không nói, nhưng một lát sau, nói: "Ông quả nhiên giống như sư tôn nói, một người đàn ông không biết nặng nhẹ, duyên với phụ nữ siêu nhiều, có thể bị nhốt ở đây, là ý trời, ông trời cũng muốn trừng phạt ông!" Phương Ngôn bên cạnh không nhìn nổi nữa, nói: "Hai người có thể đừng tiếp tục cãi nhau nữa không, việc đầu tiên chúng ta cần làm bây giờ, là ra ngoài, không phải ở đây lãng phí thời gian!" Sau đó, Phương Ngôn nhìn Lâm Tuệ: "Bây giờ làm sao?

Lẽ nào tôi phải tiếp tục ở lại đây nghe hai người nói nhảm sao?" Lâm Tuệ trong lòng cố nhiên có không vui, nhưng không còn cách nào khác, không thể không thừa nhận, tình hình hiện tại, thật sự không thích hợp để nói nhiều, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai cũng không sống nổi.

Vì vậy, Lâm Tuệ nhìn lão già gầy gò, nói: "Ông ở đây bao lâu rồi?" Lão già gầy gò đang suy nghĩ vấn đề nói: "Tôi ở đây mấy năm rồi, sao vậy?" "Mấy năm..." Lâm Tuệ hỏi: "Tôi nghe nói mấy năm trước, có một đội người, đã cưỡng ép mở Lang Gia Mộ Táng, xông vào, lẽ nào đội người đó, ông là một trong số họ?" Lão già gầy gò thở dài một tiếng, gật đầu: "Đúng vậy, đúng là như vậy." Lâm Tuệ cười lạnh nói:

"Không ngờ a, ông cũng có ngày hôm nay, không phải vẫn luôn được xưng là Võ Vương, tự xưng là vua của võ đạo sao?

Người như vậy, sao có thể biến thành thế này?" "Tôi nghe sư tôn của tôi nói, ông vô cùng tuấn tú đẹp trai, sao lại biến thành bộ dạng này?

Trông có vẻ bình thường, thậm chí còn không liên quan gì đến đẹp trai." Nói đến chuyện này, lão già gầy gò có chút xấu hổ, cúi đầu nói: "Thực ra tôi cũng không muốn, nhưng không còn cách nào khác, từ khi tôi bị quái vật, nuốt vào bụng, tôi đã biến thành bộ dạng này, dường như ông trời đối với tôi là một loại nguyền rủa, tôi căn bản không có chỗ để phản bác." "Những năm này, công lực tu vi của tôi, vẫn luôn giảm sút, thậm chí có lúc, tôi còn cảm thấy mình, ngay cả tư cách làm một người đàn ông bình thường cũng không có." "Sự mệt mỏi về thể xác và tinh thần, khiến tôi dần dần mất đi bản thân, cũng biến thành bộ dạng mà các ngươi đang thấy." "Về phần sư tôn của ngươi...

Chương 254

tuy ta không biết là ai, nhưng ta vô cùng xin lỗi, xin lỗi, ta thật sự có lỗi với sư tôn của ngươi!" "Đủ rồi!" Phương Ngôn cảm thấy, thật sự không nhìn nổi nữa, cả người đều sắp sụp đổ rồi, trực tiếp nói: "Được rồi, hai người đã cãi nhau xong chưa?

Lẽ nào muốn tiếp tục nữa?

Bây giờ chúng ta mau tìm cách, rời khỏi nơi quỷ quái này đi!

Tôi thật sự, một khắc nữa cũng không muốn ở lại đây!" "Ha ha ha ha..." Lão già gầy gò cười lớn: "Vô cùng xin lỗi a, ta ở nơi này, đã ở suốt mấy chục năm, chưa tìm được một cơ hội thích hợp để rời đi." "Ngược lại trong những năm này, đã thấy không ít người vào, không ít người chết trong sự sụp đổ, nếu thật sự muốn rời đi, ta có thể nói rất rõ ràng cho ngươi, căn bản không thể nào, không thực tế." "Theo ta thấy, cứ ngoan ngoãn theo ta, trở thành một lão già sinh tồn trong cơ thể quái vật, yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi, chỉ cần theo ta, ta đảm bảo, có thể để ngươi trải nghiệm, thế nào mới là một cường giả, nên có những việc gì." Phương Ngôn trợn mắt: "Việc mà một cường giả nên có, lẽ nào là ở trong cơ thể một con quái vật, sống mấy chục năm?" Sau đó Phương Ngôn cũng không quan tâm, tiếp tục bắt đầu chuẩn bị đi tìm nơi có thể ra ngoài, dù sao anh cũng sẽ không giống như lão già này, ở lại nơi này.

Nhưng tìm hồi lâu, Phương Ngôn phát hiện, không tìm thấy bất cứ thứ gì, cơ thể con quái vật này, giống như một cái miệng khổng lồ bị bịt kín.

Thấy vậy, lão già gầy gò cười nói: "Ta đã nói rồi, ở nơi này, căn bản không có lối ra, giống như ta, ngoan ngoãn ở lại nơi này, chúng ta

cùng nhau uống trà đàm luận nhân sinh lý tưởng." "Ha ha ha..." Phương Ngôn như nghe được câu chuyện cười hay nhất thế giới: "Không sợ nói cho ông biết, tôi, từ trước đến nay không sợ thất bại, tôi hôm nay, nhất định phải ra ngoài!" Có lẽ tinh thần của Phương Ngôn đã làm lão già gầy gò cảm động, lão ta cười lớn một tiếng rồi nói: "Thật ra cũng có một cách." Phương Ngôn nghe vậy liền vội vàng hỏi: "Xin lão tiên sinh cho biết đó là cách gì, tôi thật sự hết cách rồi." Lão già gầy gò cười cười nói: "Cậu chắc chứ, thật ra cách đó khá nguy hiểm đấy." Phương Ngôn quả quyết: "Tôi chắc chắn, bất kể nguy hiểm thế nào, tôi đều có thể kiên trì.

Chỉ cần lão tiên sinh dạy cho tôi phương pháp, tôi nhất định có thể ra ngoài, xin lão tiên sinh giúp cho." Lão già gầy gò cười nói: "Được, nếu đã vậy thì ta cũng không còn gì e ngại.

Cậu có cảm nhận được một loại khí trường xung quanh không?" Phương Ngôn nghe vậy, lập tức nhìn quanh, bắt đầu cảm nhận khí trường xung quanh.

Nhưng dù cố thế nào, hắn cũng không thể cảm nhận được gì, khiến hắn không khỏi nhìn người trước mặt với một tia nghi ngờ, thậm chí cảm thấy người này có thể là gián điệp ẩn nấp ở đây từ lâu, chỉ toàn lừa gạt mình.

Tuy nhiên, lão già gầy gò dường như đã biết trước, cười nói: "Hãy ngưng tụ khí của cậu vào đan điền, như vậy sẽ cảm nhận được khí trường vô hình xung quanh.

Khí trường đó sẽ quyết định cậu có thể chính thức trở thành một người tu hành hay không." Nghe câu này, ánh mắt Phương Ngôn hoàn toàn thay đổi, hắn lạnh lùng nói: "Không ngờ tiền bối lại hiểu rõ tôi đến thế." Ha, đâu chỉ hiểu rõ, quả là đáng sợ.

Phương Ngôn thật không ngờ lại có một người ngoài hiểu rõ mình

hơn cả bản thân hắn.

Chính hắn còn không biết tình hình hiện tại của mình ra sao, vậy mà lão già này lại có thể nhìn ra hắn không hề có tu vi, chỉ là một người bình thường.

Điều này khiến Phương Ngôn không thể không coi trọng lão già này.

Nhưng điều khiến Phương Ngôn không ngờ tới là, lão già này dường như có thuật đọc tâm, thoáng chốc đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Lão ta nói thẳng: "Ta tên Dục Thừa Phong, năm xưa từng là một đời Chiến Thần của Bắc Thần Hoàng Triều, giành được danh hiệu Võ Vương." "Sau này, sau khi ta quy ẩn, ta sống phóng túng, không việc ác nào không làm.

Một lần tình cờ nghe được về Lang Gia Mộ Táng." "Thế là ta nghĩ, vào Lang Gia Mộ Táng, đoạt lấy một món bảo vật rồi lại sống sung sướng cả đời, nhưng không ngờ, ta lại chẳng thể hoàn thành được." "Ngược lại, ta và các huynh đệ của ta đều chết thảm ở đây, những người khác bị nhốt ở những nơi khác nhau, vĩnh viễn không có cách nào thoát ra." "Tuy ta không thể ra ngoài, nhưng cậu thì có thể.

Chỉ cần cậu tin ta, làm theo cách của ta, nhất định có thể ra ngoài được." Phương Ngôn vội nói: "Xin lão tiên sinh nói nhanh lên, tôi thật sự không đợi được nữa.

Nếu cứ đợi tiếp, tôi cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi, nơi này thực sự quá ngột ngạt." Lão tiên sinh im lặng một lúc rồi nói: "Thật ra muốn ra ngoài cũng đơn giản, chỉ cần hiến nội đan của cậu ra là được." Phương Ngôn nghe vậy nhíu mày: "Nội đan?

Lão tiên sinh đang đùa sao?

Nội đan của một người là gốc rễ, nếu hiến nội đan, chẳng phải tôi sẽ bước lên con đường chết chắc sao?" Lão già gầy gò chỉ nói: "Nếu cậu không tin, thật ra vẫn còn một cách khác." Phương Ngôn vội nói: "Nhanh lên, cách khác là gì?

Nếu không ra ngoài được nữa, tôi thật sự không ở nổi nữa rồi." Giọng lão già gầy gò trở nên nghiêm túc: "Cách còn lại là để hai chúng tôi truyền toàn bộ công lực cho cậu.

Cậu có thể một bước trở thành cường giả Thiên Nguyên Cảnh." Phương Ngôn từng đọc trong cổ thư, bên trên có ghi chép về cường giả Thiên Nguyên Cảnh.

Cảnh giới tu luyện của thế giới này được chia thành Luyện Thể Cảnh, Thông Huyền Cảnh, Địa Nguyên Cảnh, và Thiên Nguyên Cảnh.

Đạt tới Thiên Nguyên Cảnh đã được coi là cường giả hàng đầu, vô cùng khó khăn.

Bây giờ chỉ là một người bình thường, Phương Ngôn cảm thấy rất khó chịu, liền nói thẳng: "Được thôi, chỉ cần có thể ra ngoài, khó khăn nào tôi cũng chấp nhận!" Sau đó, Phương Ngôn nhìn người phụ nữ bên cạnh, hỏi: "Thế nào?

Cô có thể chấp nhận không?" Lâm Tuệ không chút do dự, nói thẳng: "Tôi chấp nhận được, có gì mà không chấp nhận được chứ?

Bắt đầu đi, hai chúng tôi sẽ cùng lúc truyền nguyên khí cho cậu." Lão già gầy gò gật đầu: "Đúng vậy, ta là nam tử, tu luyện dương cương nguyên khí, đối với cậu mà nói, khó mà chịu đựng.

Nàng là nữ tử, tu luyện âm nhu nguyên khí, đối với cậu cũng khó mà chịu đựng." "Thật ra cách tốt nhất bây giờ là hai chúng ta cùng truyền nguyên khí cho cậu.

Một dương một âm, nguyên khí mới có thể điều hòa.

Chỉ khi đạt được trạng thái điều hòa này, tổn thương đối với cơ thể cậu mới giảm xuống mức thấp nhất." Phương Ngôn không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp dang rộng hai tay, nói: "Được rồi, chúng ta bắt đầu đi." Không lâu sau, hai người bắt đầu truyền nguyên khí cho Phương Ngôn.

Lúc đầu, Phương Ngôn cảm thấy đó là luồng nguyên khí rất bình thường, nhưng theo thời gian, hắn thực sự kinh ngạc, nguyên khí của hai người thật sự quá kinh khủng.

Một luồng là dương nguyên khí, một luồng là âm nguyên khí, khiến cơ thể hắn cảm nhận được sự nóng bỏng của mặt trời và cái lạnh của băng giá.

Chỉ trong chốc lát, Phương Ngôn cảm thấy cơ thể mình vô cùng khó chịu, giống như một hòn than cháy đỏ bị ném vào nước đá lạnh lẽo, cảm giác như sắp nứt ra.

Mãi một lúc sau, Phương Ngôn mới hiểu ra, đây là âm dương nhị khí đang được truyền vào.

Hắn hiểu rằng, chỉ khi âm dương nhị khí đồng thời hòa quyện trong cơ thể, hắn mới có thể đạt đến phạm trù của một người tu hành thực thụ, từ đó phá vỡ kết giới xung quanh.

Cùng lúc đó, trong một mê cung khác của Lang Gia Mộ Táng, Phong Vũ đang ngồi xếp bằng, nhìn xung quanh với vẻ mặt không thoải mái. "Rốt cuộc là sao?

Đã qua hai canh giờ rồi, trong thời gian đó, ta cảm nhận được mê cung xung quanh đang chuyển động, tại sao mê cung của ta lại không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ, mê cung này là một tử cục, vốn không thể hoạt động sao?" Trong thoáng chốc, Phong Vũ cảm thấy khó chịu, nguyên khí

màu đỏ rực xung quanh sôi trào, nhiệt độ cũng tăng lên không ít. "Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn bất ngờ khiến Phong Vũ cảm thấy cả người không ổn, muốn lập tức ra tay.

Nhưng vì không biết tình hình xung quanh, hắn đã kìm nén, không hề động thủ, mà nhìn xung quanh, nghiêm túc nói: "Các hạ là ai?" Chỉ thấy, vài người bước ra từ trong bụi đất, đều nhìn về phía hắn, cười nhạt: "Cường giả trẻ tuổi của Huyền Thiên Tông, xem ra cũng chỉ tầm thường thôi, chẳng có năng lực gì cả." "Các hạ không có ý tốt rồi!" Phong Vũ hừ lạnh: "Muốn động thủ thì đến đây, cũng để ta xem thực lực của Cự Long Cốc thế nào!" Một trong số đó, một nữ tử áo vàng, hai mắt híp lại: "Ngươi có vẻ rất tự tin vào thực lực của mình?" Phong Vũ lạnh lùng nói: "Ta ở Huyền Thiên Tông được mệnh danh là cường giả mạnh nhất thế hệ trẻ.

Ta thật sự muốn biết, chênh lệch giữa ta và Cự Long Cốc, một trong Bát Đại Thế Lực, rốt cuộc lớn đến mức nào." "Có thể đến được nơi này đã đủ chứng minh, thực lực của các người đủ mạnh, dù không phải thiên tài hàng đầu của Cự Long Cốc, cũng là nhân vật thượng thừa." "Vậy thì đến đây đi, chẳng phải các người đến đây để xem thực lực của ta sao?

Ta đang đứng ở đây này!" "Ha ha..." Nữ tử áo vàng cười lạnh: "Thực lực của ngươi, ai thèm xem?

Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, chúng ta đến đây, chỉ để lấy lại thứ thuộc về mình, điều này ngươi nên biết!" Phong Vũ nhíu mày: "Thứ của các người?

Xin lỗi, ta không cho rằng mình đã lấy thứ gì của các người." Nữ tử áo vàng nói: "Xem ra ngươi không biết, vậy để ta nhắc cho, một tháng trước, trên Tây Sơn, ngươi đã lấy Bích Hải Thảo." "Bích Hải Thảo?

Ha ha ha..." Phong Vũ cười lạnh liên hồi: "Ta cứ tưởng Cự Long Cốc là một trong Bát Đại Thế Lực, nhất định sẽ có quy tắc riêng, nhưng xem ra bây giờ, Cự Long Cốc cũng chỉ là một đám rác rưởi mà thôi." Nữ tử áo vàng giận dữ: "Ngươi nói gì?!" "Nói thật!" Phong Vũ thẳng thắn không kiêng dè: "Chẳng lẽ không phải sao?

Bích Hải Thảo ở Tây Sơn, nơi đó vốn là đất vô chủ, ta lấy Bích Hải Thảo thì liên quan gì đến các người?

Dựa vào đâu mà chỉ trích ta?

Dựa vào cái gì?!" "Bằng việc chúng ta là Cự Long Cốc, một trong Bát Đại Thế Lực, lý do đó đủ chưa?!" Nữ tử áo vàng hừ lạnh một tiếng, nói thẳng: "Trong vòng ba hơi thở, giao Bích Hải Thảo ra, nếu không ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này, Huyền Thiên Tông cũng sẽ theo đó mà diệt tông!" Sắc mặt Phong Vũ thay đổi, vội nói: "Ngươi nói thật sao?

Thật sự muốn diệt tông môn của ta?" Nữ tử áo vàng cười lạnh: "Đương nhiên, nếu không giao ra, đó là kết cục của ngươi, giữa chúng ta không có gì để nói nữa!" "Thế thì đáng sợ quá!" Phong Vũ hoảng hốt lấy ra Bích Hải Thảo, chỉ thấy đó là một cây cỏ màu xanh biếc, trông rất đẹp, đang e ấp như sắp nở hoa.

Nhìn thấy cây cỏ đó, một nam tử áo tím từ nãy đến giờ chưa nói lời nào, phát ra giọng nói khàn khàn: "Đúng rồi, chính là nó!

Bích Hải Thảo, trong truyền thuyết có thể chữa trị hàn độc!

Mau giao ra đây!" Giọng nam tử áo tím khàn đặc, cảm xúc cũng có vẻ rất đáng sợ, cả người trông như một bệnh nhân nặng, tóc trắng như tuyết, đi lại loạng choạng.

Phong Vũ thấy vậy, chỉ cười lạnh lùng: "Trong truyền thuyết, Cự Long Cốc từng có... giờ lại biến thành thế này sao?

Chương 255

Trông thật đáng thương!" Nam tử áo tím hai mắt đỏ ngầu, gầm lên: "Mau giao ra đây!

Bích Hải Thảo!

Ta muốn Bích Hải Thảo!

Đưa cho ta!

Nếu không ta giết ngươi!" "Thế thì đáng sợ quá..." Phong Vũ tỏ ra vô cùng sợ hãi, rồi nuốt chửng Bích Hải Thảo vào bụng, cả người trông rất hưởng thụ.

Một lúc sau, hắn nhìn nam tử áo tím đang ngây người, ngại ngùng nói: "Xin lỗi nhé, Bích Hải Thảo bị tôi ăn mất rồi, sau này các người lại đi tìm cái khác đi." "..." Nam tử áo tím tức đến hộc máu, cả người đứng không vững, giọng nói run rẩy: "Ngươi có biết không, thứ đó trăm năm khó gặp, ta khó khăn lắm mới tìm được, vậy mà... ngươi lại ăn mất?!" Phong Vũ nhún vai, cười nói: "A, thế thì biết làm sao?

Hay là chúng ta đấu một trận, ta vừa nuốt Bích Hải Thảo, nó chưa được ta hấp thu hoàn toàn, máu của ta bây giờ có thể coi là một liều thuốc tốt đấy!" Nam tử áo tím hai mắt trợn trừng, nguyên khí xung quanh sôi trào, chân khí màu tím của bản thân, trong đó có không ít hàn băng nguyên khí tuôn ra.

Vốn đã trúng hàn độc, nên nghỉ ngơi nhiều, không được vận động, nhưng bây giờ không những xông vào Lang Gia Mộ Táng, mà còn muốn chiến đấu với Phong Vũ.

Thực lực của Phong Vũ không được coi là đỉnh cao, nhưng điều đáng sợ nhất của hắn là một bộ tà công, khiến người ta không thể

nhìn thấu.

Nam tử áo tím biết rằng, với thực lực của mình, chỉ có thể tung một đòn tiêu diệt ngay lập tức, nếu không sẽ khó mà thành công.

Vì vậy, dù đang trọng thương, hắn cũng dồn hết công lực, khí nhận ngưng tụ từ nguyên khí màu tím trong tay, dường như đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Phong Vũ cũng không dám lơ là, đối mặt với người đàn ông trước mắt, hắn rút ra thanh loan đao sau lưng, Tam Linh Đao Quyết điên cuồng thúc giục.

Cuộc chiến của cường giả thường chỉ diễn ra trong nháy mắt, tốc độ và sức mạnh của hai người nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn rõ, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên trước mắt hai người.

Sau đó, mặt đất nơi hai người đứng đối diện nứt ra, một lúc sau, máu tươi phun ra từ bụng Phong Vũ, hắn phải gắng gượng dùng loan đao chống đỡ mới đứng vững.

Nam tử áo tím xoay người, nhìn Phong Vũ thảm hại, cười nói: "...thất bại rồi, hiến tinh huyết của ngươi ra, ta sẽ không tự mình động thủ." Phong Vũ cười lạnh: "Không tự mình động thủ, hay là vốn không thể tự mình động thủ?" Nam tử áo tím ban đầu còn mỉm cười, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn vào ngực mình.

Chỉ thấy, chiếc bảo y dệt bằng tơ tằm tím bỗng nhiên rách ra, dưới ánh mắt không thể tin nổi của nam tử áo tím, trong lúc chưa kịp phản ứng, hắn kinh ngạc nhìn thấy ngực mình đang chảy máu, nhưng bản thân lại không hề có cảm giác gì.

Phong Vũ cũng lúc này đã đỡ hơn nhiều: "Theo ta thấy, cái gọi là Cự Long Cốc, vốn không đáng nhắc tới, trong mắt ta, dưới một chiêu của ta, cũng chỉ đến thế mà thôi." Nữ tử áo vàng bên cạnh sợ hãi, vội

vàng chạy lên kiểm tra.

Khi nhìn thấy vết thương trên ngực nam tử áo tím có thể thấy rõ xương, cả người cô ta kinh ngạc, ngón tay run rẩy.

Khi nhìn về phía Phong Vũ, cả khuôn mặt đều là lửa giận: "Ta muốn ngươi chết!" Sau đó, chỉ thấy nữ tử áo vàng hai tay kết ấn, một pháp trận xuất hiện xung quanh, trong pháp trận đó, truyền ra tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc.

Phong Vũ cười nói: "Ngự Long Thuật của Cự Long Cốc sao?

Thật thú vị." Nam tử áo tím sợ hãi vội nói: "Sư muội, em làm gì vậy?

Dừng lại!

Với tu vi hiện tại của em, vốn không thể thi triển Ngự Long Thuật!

Như vậy sẽ chết đó!" Nhưng nữ tử áo vàng lại kiên quyết: "Sư huynh yên tâm, bất kể thế nào, hôm nay em nhất định phải giết tên nhóc không biết trời cao đất dày này, để báo thù cho huynh!" Khi pháp trận của cô ta ngày càng sáng, bức tường bên cạnh bỗng nhiên vỡ nát, từ trong bụi đất, truyền ra một giọng nói: "Cảm giác này...

Phong Vũ, là ngươi sao?" Nghe thấy giọng nói này, Phong Vũ vui mừng nói: "Đại ca, là huynh sao?" Nhưng ngay sau đó, Phong Vũ vốn đang vui mừng, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, cảnh giác nói: "Rốt cuộc là ai?" Chỉ thấy, trong bóng tối, ba bóng người dần dần bước ra.

Bên trái là đại sư tỷ của ngọn núi thứ bảy Huyền Thiên Tông, Lâm Tuệ, một thân bạch y, tay cầm bạch ngọc kiếm, vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại mang theo sát khí.

Bên phải là một lão già gầy gò, quần áo rách nát, tay cầm gậy

chống, đi lại loạng choạng, mặt mỉm cười, cho người ta cảm giác thần bí.

Người ở giữa thu hút sự chú ý của Phong Vũ nhất, đó là một người mặc hắc y, tay cầm thiết kiếm, mắt trái màu xanh lam lạnh lẽo, khiến người ta rùng mình, mắt phải màu đỏ máu nóng rực, khiến người ta sợ hãi.

Mái tóc của hắn cũng trắng như tuyết, bay phất phơ trong gió.

Dung mạo của người này rõ ràng là Phương Ngôn, nhưng trong mắt Phong Vũ, cảm giác hắn mang lại hoàn toàn khác trước, giống như một người quen mà lạ đang đứng trước mặt mình.

Đối với điều này, Phương Ngôn chỉ nói: "Sao thế, không nhận ra tôi à?" Phong Vũ dừng lại một lúc, rồi tiến lên vài bước, xác nhận một hồi lâu, cuối cùng nói: "Không phải đại ca, sao huynh lại biến thành thế này?

Trông như biến thành một người khác vậy." Phương Ngôn nhàn nhạt nói: "Không có gì, xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn.

Tình hình bên này, xem ra không ổn lắm." Phong Vũ cúi đầu nhìn máu tươi trên ngực, bất lực nói: "Tôi gặp phải người của Cự Long Cốc, bị đánh bị thương rồi." "Cự Long Cốc... lợi hại lắm sao?" Phương Ngôn nhìn về phía các đệ tử Cự Long Cốc bên cạnh, vẻ mặt đầy khiêu khích, đúng là khiêu khích thực sự!

Một trong Bát Đại Thế Lực ở phía Bắc, danh tiếng như sấm bên tai, sao có thể chưa từng nghe qua?

Một đệ tử vừa định nói thì Lâm Tuệ bên cạnh Phương Ngôn giải thích: "Cự Long Cốc là một trong Bát Đại Thế Lực mới nổi gần đây, phát triển rất nhanh, luôn nổi danh với Ngự Long Thuật, có thể nói là rất lợi hại." Phương Ngôn tỏ ra tò mò: "Lợi hại vậy sao?

Chả trách lúc nãy tôi nghe thấy tiếng rồng gầm, thì ra là thế.

Vậy... bây giờ bắt đầu triệu hồi đi, tôi ở đây chờ, xem thử rồng của Cự Long Cốc thế nào.

Bây giờ tôi đang đói, ăn chút thịt rồng, chắc các người không phiền chứ?" "Ngươi?" Nữ tử áo vàng bị lời nói của Phương Ngôn làm cho kinh ngạc, cả người tức đến ngực phập phồng, nếu không phải vì bị ảnh hưởng bởi gia giáo tu luyện, bây giờ cô ta có thể đã chửi bậy rồi.

Nhưng cô ta vẫn tức giận gầm lên: "Huyền Thiên Tông, các người không coi Cự Long Cốc chúng tôi ra gì rồi!" Phương Ngôn nghe vậy không vui, nói: "Tại sao tôi phải coi các người ra gì?

Tôi chỉ cần nhớ là được rồi, chẳng phải là một trong Bát Đại Thế Lực sao?

Tôi biết rồi, sao nào?

Chẳng lẽ phải trao giải thưởng cho các người à?" "..." Nữ tử áo vàng bị tức đến hộc máu.

Đương nhiên, chỉ lời nói suông không thể làm đến mức đó, nguyên nhân chủ yếu là lúc nãy khi thi triển Ngự Long Thuật, bị sự xuất hiện của Phương Ngôn làm gián đoạn, khiến thuật pháp của cô ta mất linh, nguyên khí chảy ngược, mới thành ra bộ dạng này.

Nhưng Phương Ngôn rõ ràng không biết, chỉ thấy một cô gái hộc máu, liền vội vàng tiến lên đỡ, quan tâm hỏi: "Sao vậy?

Không sao chứ?

Có cần đến bệnh viện không?

À không, có cần tìm đại phu không?" "Buông ra!" Nữ tử áo vàng tức giận muốn hất tay Phương Ngôn ra, nhưng Phương Ngôn bây giờ

công lực đại thành, chưa hoàn toàn nắm vững, dễ dàng không kiểm soát được lực đạo.

Vì vậy, hắn đang nắm lấy nữ tử áo vàng với lực rất lớn, nữ tử yếu ớt dùng hết sức toàn thân cũng khó mà thoát ra, ngược lại còn phát hiện, càng giãy giụa, lực của Phương Ngôn càng lớn.

Điều này khiến nữ tử áo vàng nhìn Phương Ngôn, khóe mắt xuất hiện nước mắt, giọng nói đáng thương hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Phương Ngôn nhíu mày: "Tôi có thể làm gì chứ?

Tôi đang quan tâm cô mà!

Chẳng lẽ cô không nhìn ra sao?" Nữ tử áo vàng đau khổ nói: "Có ai quan tâm người khác như vậy không?

Cổ tay tôi sắp gãy rồi!" "A?" Sắc mặt Phương Ngôn đại biến, rồi không đợi nữ tử áo vàng phản ứng, cũng nắm lấy eo cô ta, bóp bóp, thấy khóe mắt nữ tử áo vàng lệ quang lấp lánh, Phương Ngôn nhíu mày nói: "Không đúng, lần này lực của tôi nhỏ mà, sao cô lại khóc?" Nữ tử áo vàng tức đến nghiến răng: "Buông ra!

Tôi không phải loại phụ nữ mà ai cũng có thể tùy tiện chạm vào!

Chương 256

Nếu ngươi còn dám như vậy, ta chết cho ngươi xem!" "A?

Không hay đâu nhỉ?

Nhưng nếu cô đã muốn vậy, tôi cũng không đấu với cô nữa.

Thế này đi, cô động thủ, tôi không động đậy." Nói rồi, Phương Ngôn đưa thanh thiết kiếm trong tay, hai tay dâng lên trước mặt nữ tử áo vàng, vẻ mặt thành khẩn.

Dường như thấy nữ tử áo vàng không chịu động thủ, Phương Ngôn nhớ lại kiếp trước những kẻ dọa tự tử, hiếm có ai thực sự dám làm, thường là có người đứng sau cầm dao, chỉ cần người tự tử không dám, họ sẽ ra tay.

Nhưng Phương Ngôn không phải loại người đó, hắn rất thật thà nói: "Nếu cô không muốn, tôi có thể để lão tiên sinh này ra tay.

Vừa rồi lão tiên sinh này nói, ông ấy rất muốn giết người, bị nhốt trong cổ mộ này mấy chục năm, bây giờ tay đang ngứa ngáy lắm đấy!" Thế là Phương Ngôn vội đỡ lão già gầy gò đến trước mặt nữ tử áo vàng, nhỏ giọng nói: "Lát nữa nhất định phải ra tay nhanh, chuẩn, độc!

Tuyệt đối không được kéo dài, biết không?

Lỡ dọa cô nương người ta sợ, không tự tử nữa thì sao?" Lão già gầy gò nghe vậy cười ha hả: "Yên tâm đi, lão phu làm việc, cậu không yên tâm sao?" Sau đó lão già gầy gò nhìn nữ tử áo vàng cười nói: "Nhóc con, lão phu cho ngươi ba hơi thở, nếu không động thủ, vậy thì ta sẽ động thủ!" Nữ tử áo vàng sợ hãi ném thanh thiết kiếm trong tay xuống đất, giọng nói run rẩy: "Các người đều là ma quỷ!

Một đám ma quỷ!" Phương Ngôn nghe vậy không vui, vội nói: "Cô nương, sao cô lại nói vậy?

Tôi là loại người đó sao?

Tôi đang giúp cô mà, tôi là người tốt!

Thế này đi, tôi thấy cô không muốn động thủ, tôi giúp cô giải quyết!" Lời vừa dứt, Phương Ngôn một chưởng đánh xuống đầu nữ tử áo vàng, nhưng khi còn cách đầu cô ta một tấc, nam tử áo tím bên cạnh hét lên: "Đừng đánh!" Phương Ngôn nhíu mày: "Sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi cũng muốn chết?

Hai người các ngươi không phải muốn chết cùng nhau chứ?

Vậy thì tốt quá, ta đang muốn thử công lực của ta, sư phụ ta có thể một chưởng đánh nát hai người, các ngươi đứng chung một chỗ, ta thử xem." "..." Nam tử áo tím cảm thấy người đàn ông này quá đáng sợ, hắn tự nhận mình đã đáng sợ, ít nhất ở Cự Long Cốc, mọi người đều nghĩ vậy, nhưng trước mặt người đàn ông này, hắn cảm thấy mình như châu chấu đá xe, không đáng nhắc tới!

Phương Ngôn thấy hai người cứ im lặng nhìn mình, hắn cũng không phải loại người thích nói nhảm, trực tiếp đưa tay ra, khiến thanh thiết kiếm bay vào tay hắn, một kiếm chém xuống!

Cú chém mạnh mẽ, đủ để chém ngã hai người, ít nhất trong mắt Phương Ngôn là vậy, không sai rồi.

Nhưng điều khiến Phương Ngôn không ngờ tới là, mấy kẻ từ nãy đến giờ không nói lời nào bên cạnh, lúc này lại động thủ, tất cả đều tấn công hắn.

Nếu đã có người tấn công, vậy thì cú chém này, tự nhiên không thể dùng để tấn công một nam một nữ, mà chém về phía mấy người bên cạnh.

Nguyên bản Phương Ngôn cho rằng, những người này ít nhất cũng sẽ né tránh, nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là, những người này không những không né, ngược lại còn điên cuồng tấn công hắn.

Sức mạnh cường đại vô song trực tiếp hủy diệt họ, khiến họ hóa thành hư vô.

Cảnh tượng này khiến Phương Ngôn ngơ ngác, bây giờ mình đã lợi hại đến vậy rồi sao?

Lão già gầy gò bên cạnh lại lắc đầu: "Hình như có gì đó không ổn?" Phương Ngôn vội hỏi: "Sao vậy?" Lão già gầy gò lắc đầu: "Ta cũng không biết, nhưng từ lúc nãy ta cảm giác, khí trường xung quanh đã xảy ra biến hóa, loại biến hóa này đang ảnh hưởng sâu sắc đến ta." Phương Ngôn cẩn thận cảm nhận một lúc, hỏi: "Tình hình gì vậy?

Tại sao tôi không cảm nhận được?

Chẳng lẽ tôi mù à?" Lão già gầy gò lườm một cái: "Đương nhiên cậu không cảm nhận được rồi, vì loại khí trường này, chỉ có cường giả đỉnh cao như ta mới cảm nhận được!" Lúc này, trong mắt lão già gầy gò tồn tại một sự kiêu ngạo thuộc về cường giả thế hệ cũ.

Phương Ngôn lại lúc này trực tiếp nói: "Chẳng phải ông đã truyền hết công lực cho tôi rồi sao?

Sao còn có thể có sự kiêu ngạo của cường giả thế hệ cũ?

Sao có thể cảm nhận được khí trường xung quanh?" Lâm Tuệ bên cạnh không nhịn được nói: "Được rồi, lão tiền bối, ngài đừng nói nữa, ngài như vậy sẽ khiến người khác cho rằng, ngài là một kẻ ngốc...

à không không, ngài như vậy sẽ làm tổn hại uy nghiêm của lão tiền bối!" Phương Ngôn vội hỏi: "Lâm Tuệ, rốt cuộc là sao?

Tại sao tôi không cảm nhận được?..." Phương Ngôn nói đến đây,

giọng nhỏ lại: "Lão già này đang nói nhảm sao?" "Suỵt!" Lâm Tuệ làm một cử chỉ im lặng, nhỏ giọng nói: "Ngươi nói vậy, không sợ ngài ấy ghi hận sao?

Thật ra rất đơn giản, tu vi của ngươi tăng quá nhanh, chưa ổn định, nguyên khí trong cơ thể bây giờ còn chưa ổn định, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cân bằng thôi đúng không?" Phương Ngôn gật đầu: "Đúng vậy, cảm giác đó có liên quan sao?" Lâm Tuệ gật đầu: "Đương nhiên có liên quan!

Bây giờ nguyên khí của ngươi còn chưa ổn định, sao có thể cảm nhận được?

Cái gọi là khí trường này, thật ra là một loại khí ẩn trong không khí." "Bởi vì nơi này quanh năm dưới lòng đất, cho nên không thể có nguyên khí trời đất tồn tại, nếu có cũng rất yếu, là nguyên khí đã tồn tại hàng trăm năm." "Nhưng lúc nãy, nguyên khí ở nơi này bỗng nhiên tăng lên, có xu thế ngũ hành nguyên khí đều tăng, tuy rất nhỏ, nhưng xu thế này khiến cho số nguyên khí ít ỏi còn lại trong cơ thể ta bắt đầu trở nên rối loạn." "Bây giờ ngươi không có cảm giác, vì trong cơ thể ngươi vốn đã loạn rồi, nếu ngươi có thể cảm nhận được, điều đó đủ chứng minh ngươi không thể áp chế được nguyên khí trong cơ thể." Phương Ngôn nhíu mày: "Tình hình gì vậy?

Chẳng lẽ có liên quan đến việc Lang Gia Mộ Táng mở ra sao?" Lâm Tuệ lắc đầu: "Tôi không chắc, nhưng có một điểm tôi có thể chắc chắn, đó là từ lúc nãy sau khi giết mấy người của Cự Long Cốc, khí xung quanh bắt đầu trở nên không cân bằng, và sản sinh ra một loại khí ngoài ngũ hành nguyên khí." "Không khí!" Lúc này, lão già gầy gò bỗng nhiên nói: "Không khí của Cự Long Cốc!

Những năm đầu, ta nghe nói, một số đệ tử Cự Long Cốc khi đi thí luyện bên ngoài, nhất định sẽ mang theo bên mình mấy tên tử sĩ!"

"Những tử sĩ đó, từ nhỏ tu luyện không khí, hấp thu cự long chi khí của Cự Long Cốc, biến cơ thể mình thành một cái 'can không khí', đợi đến lúc cần dùng, hiến thân ra, để không khí trong cơ thể giúp đệ tử thí luyện bị thương hồi phục thương thế." Xem ra bây giờ, mấy người đó chính là 'can không khí'.

Hai người kia, xem ra thực lực ở Cự Long Cốc không tầm thường, nếu không căn bản không thể mang theo 'can không khí' bên mình. "Ha ha ha ha!" Bỗng nhiên lúc này, nam tử áo tím cười lớn, cười điên cuồng, khiến Phương Ngôn nhíu mày: "Sao vậy?

Bị động kinh, bắt đầu không khống chế được à?" "Ha ha ha!" Nam tử áo tím căn bản không trả lời, chỉ cười điên cuồng.

Nữ tử áo vàng bên cạnh, cũng lúc này, bắt đầu cười điên cuồng.

Phương Ngôn nhìn bộ dạng của hai người, kỳ quái nói: "Rốt cuộc là sao vậy?

Sao lại biến thành thế này?" Phong Vũ sợ hãi vội hét lên: "Mau chạy đi!

Chúng ta tuyệt đối không thể ở lại đây nữa, nhất định sẽ chết!" Phương Ngôn vội hỏi: "Lời của ngươi có ý gì?

Tại sao chúng ta lại chết?" Lão già gầy gò cũng nói: "Mau chạy đi, không thể đợi nữa, thuật triệu hoán của nam nữ Cự Long Cốc, là muốn triệu hoán cự long được nuôi dưỡng trong Cự Long Cốc, mau rời khỏi nơi này, sẽ bị lửa rồng nuốt chửng!" Nghe vậy, Phương Ngôn thật sự cảm giác, không khí xung quanh bắt đầu trở nên nóng lên, dưới lòng đất cũng xuất hiện một pháp trận khổng lồ, pháp trận này cũng khiến Phương Ngôn cảm giác dưới chân có một thứ gì đó khổng lồ đang từ từ nổi lên.

Phương Ngôn biết nơi này không thể ở lại nữa, vội vàng kéo

những người này điên cuồng chạy trốn.

Trên đường chạy trốn, Phương Ngôn nói: "Bây giờ rốt cuộc là sao?

Ai có cách gì không?" Phong Vũ vội vàng lắc đầu: "Muốn thành công, gần như không thể!

Bởi vì Cự Long Cốc có thể trong vài năm ngắn ngủi trở thành một trong Bát Đại Thế Lực, là dựa vào cự long trong Cự Long Cốc.

Bây giờ triệu hoán cự long ra, lực phòng ngự và lực công kích của cự long đó, không phải cường giả nhân loại bình thường có thể sánh được!" Phương Ngôn suy nghĩ một lát, hỏi Lâm Tuệ bên cạnh: "Cô có thể tìm được đám đông gần nhất không?" "Có thể!" Lâm Tuệ gật đầu, bắt đầu dùng thần thức tìm kiếm xung quanh.

Một lát sau, cô chỉ về một hướng nói: "Ở nơi đó, có ít nhất hơn trăm người!" Phương Ngôn bây giờ công lực đại tăng, nhưng cũng không tự tin có thể đối kháng với Cự Long Cốc, một trong Bát Đại Thế Lực mới nổi.

Cách tốt nhất bây giờ là nhanh chóng chạy đi, đợi một cơ hội thích hợp, dẫn cự long đến nơi đông người nhất, để họ chiến đấu với cự long.

Phương Ngôn vì cảnh giới không ổn định, không thể cảm nhận được nhân khí xung quanh, nhưng Lâm Tuệ bên cạnh lại có thể.

Vì vậy, khi biết nơi đó có người, Phương Ngôn không chút do dự, trực tiếp dẫn mọi người lao về hướng đó.

Nhìn bức tường trước mặt, Phương Ngôn một chưởng đánh vỡ, xông vào.

Cùng lúc đó, trong cung điện này, đám đông đang tìm kiếm tài bảo, thấy mấy người xông vào, đều ngây người.

Đặc biệt là mấy người trẻ tuổi trong đó, tức giận nói: "Làm gì vậy?

Chương 257

Vừa rồi trên tường có mật văn, chúng tôi đang tham ngộ, bây giờ đều bị các người phá hỏng hết rồi!" Phương Ngôn vội nói: "Tham ngộ cái quái gì!

Bây giờ sống sót mới là tốt nhất!" Có người hỏi: "Chuyện gì, có thể quan trọng hơn việc chúng tôi tham ngộ mật văn, lấy bảo vật sao?" Mọi người đều đồng thanh la hét, vừa rồi đang lấy những bảo vật đó, ai nấy đều rất vui vẻ, bây giờ đều không vui nữa, trong lòng ai cũng rất khó chịu, đang định xử lý mấy người này, nếu không đưa ra một lời giải thích hợp lý, thật sự có thể động thủ.

Phương Ngôn tự nhiên biết điều này, thế là vội nói: "Vừa rồi khi tôi vào một nơi, tình cờ gặp được Thiên Thư Tàn Quyển trong truyền thuyết, đang định lấy thì bị người của Cự Long Cốc phát hiện." "Bọn họ không những cướp đi Thiên Thư Tàn Quyển của tôi, còn triệu hoán cự long được nuôi dưỡng trong Cự Long Cốc, đang truy sát tôi!

Đúng rồi, bọn họ muốn giết hết tất cả mọi người ở đây, lấy đi tất cả bảo bối!" "Khốn kiếp!" Có người không nhịn được, chửi bậy. "Tức chết đi được!

Ta sớm đã nghe nói, người của Cự Long Cốc vì nuôi dưỡng cự long, rất thích tài bảo, long tộc thích vàng bạc châu báu, xem ra người và rồng cùng một đức hạnh!" "Sợ gì?

Hơn một trăm người chúng ta ở đây, ai mà không phải cao thủ đỉnh cao, chẳng lẽ lại sợ mấy người của Cự Long Cốc sao?

Cùng lên!

Giết bọn họ, bảo vật là của ta!" "Nhưng...

Thiên Thư Tàn Quyển?" Mọi người nhìn Phương Ngôn, đều lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Phương Ngôn thầm nghĩ: Đương nhiên là không biết rồi, đó là ta bịa ra!

Nhưng lời này, Phương Ngôn sẽ không nói ra ở nơi này, ngược lại vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Chẳng lẽ các vị chưa từng nghe về Thiên Thư Tàn Quyển sao?

Đó là tuyệt thế bảo vật hiếm có trên thế gian đấy!" Mọi người lắc đầu, các bảo vật khác thì đã nghe qua, nhưng Thiên Thư Tàn Quyển, là lần đầu tiên nghe!

Phương Ngôn thấy vậy, mới nói: "Truyền thuyết thế giới sinh ra trong cuộc chiến của các vị thần, đã sinh ra ba đại thần thư.

Ba đại thần thư này quyết định hướng đi của thế giới này, chỉ cần có được ba đại thần thư, sẽ khống chế được bí mật tối cao của thế giới này!" "Thiên Thư là Phong Thần Bảng, Địa Thư là Sơn Hải Kinh, Nhân Thư là Sinh Tử Bộ.

Trong đó, Thiên Thư là lợi hại nhất, vì bên trong nó phong ấn các vị thần từng khuấy đảo thế gian!" "Trong Lang Gia Mộ Táng này, có một quyển Thiên Thư Tàn Quyển, bên trong phong ấn một vị chân thần!" "Đúng vậy, đó là chân thần đấy!

Nếu khống chế được sức mạnh của chân thần, vậy thì chuyện sau này, không cần tôi nói nhiều, ở thế giới này, tuyệt đối là tồn tại đi ngang!" "Chẳng lẽ không phải sao?

Khống chế sức mạnh của chân thần!

Là thần của thế giới này!" Mọi người nghe đến đây, không ít người bắt đầu rục rịch, đều nhìn về phía hắn, ai nấy đều vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Lần đầu tiên nghe chuyện này, nhưng có người nói: "Sao ngươi lại biết chuyện này?" Phương Ngôn ra vẻ cao thâm khó lường: "Đó là vì tổ tiên của ông cố của ông nội ta, là người canh giữ Lang Gia Mộ Táng!" Thấy mọi người không tin, Phương Ngôn cười nói: "Chắc hẳn các vị đều không biết lịch sử thật sự của Lang Gia Mộ Táng đúng không?" Mọi người lắc đầu, thật sự không biết.

Thậm chí còn không biết tại sao Lang Gia Mộ Táng lại ở đây, chỉ biết mấy trăm năm trước, có người phát hiện ra lăng mộ này.

Trải qua mấy trăm năm, vô số cường giả nhân loại mới phát hiện, lăng mộ này, chỉ người dưới ba mươi tuổi mới có thể vào, và theo thời gian, mỗi lần có người vào, số người vào được lăng mộ sẽ ngày càng ít.

Còn về nguồn gốc của lăng mộ này, không ai biết, mọi người chỉ biết, vào đây sẽ có bảo vật.

Phương Ngôn thấy vậy, cũng đã xác minh được phỏng đoán trong lòng, cười nói: "Không biết cũng bình thường, vì Lang Gia Mộ Táng từ đời tổ tiên của ông cố của ông nội ta, đã bị ém nhẹm mọi thông tin." "Bây giờ, tại đây, Lang Gia Mộ Táng, tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của Lang Gia Mộ Táng này!" Có người bỗng nhiên hỏi: "Tại sao chúng tôi phải tin ngươi?" Một nghi vấn nảy sinh, những người khác cũng nghi ngờ: "Đúng vậy, tại sao chúng tôi phải tin ngươi?" Phương Ngôn cao giọng nói: "Không tin cũng được, nhưng!

Chẳng lẽ các vị không muốn bí mật cuối cùng này sao?

Bảo vật mạnh nhất trong toàn bộ Lang Gia Mộ Táng!" Có người nói: "Vậy nói đi, dù sao nghe rồi, cũng không ảnh hưởng gì, coi như nghe kể chuyện." Phương Ngôn cười cười, hét lên: "Được, nếu đã vậy, tôi sẽ nói cho các vị biết!" Sau đó, Phương Ngôn cúi đầu vái lên trên, bi thương nói: "Hậu bối vô năng, không thể giữ bí mật của tiên

bối, nhưng hậu bối cũng không muốn Thiên Thư Tàn Quyển rơi vào tay kẻ gian!" "Cho nên chỉ để người có chí, lấy được Thiên Thư Tàn Quyển, mới có thể phát huy được uy lực thật sự của nó, mới có thể khiến Thiên Thư Tàn Quyển không bị phủ bụi ở đây!" "Gầm!" Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng rồng gầm lớn truyền đến, Phương Ngôn nhìn về phía âm thanh, liền thấy một con cự long giống như rồng phương Tây đang bay đến.

Thân thể cường tráng của nó dường như có thể xé toạc mọi không gian, tất cả các công trình kiến trúc xung quanh đều không thể cản được.

Thân thể khổng lồ màu đen tuyền, không hề va chạm, mà mở rộng miệng, phun ra hơi thở lửa rồng!

Trong hơn một trăm người đó, có không ít cao thủ, thấy cảnh này, tất cả đều xông lên, chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, đã giải quyết xong trận chiến.

Xác chết khổng lồ của con rồng nằm trên mặt đất, khiến Phương Ngôn kinh hồn bạt vía, nếu không cho những người này một lời giải thích hợp lý, họ mà ùa lên, Phương Ngôn cảm thấy, mình tuyệt đối sẽ thảm hơn con rồng này!

Lâm Tuệ bên cạnh cũng lắc đầu, thật không biết Phương Ngôn có thể đưa ra lý do gì để thuyết phục những người này.

Nhưng, Phương Ngôn đối với điều này, chỉ có một chút lo lắng ngắn ngủi trong lòng, một lát sau, đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh như thường, hắn thao thao bất tuyệt. "Lang Gia Mộ Táng này, thực ra vốn không phải là một lăng mộ!" "Hả?!" "Không thể nào!" "Mọi người cùng lên, đánh hắn!

Hắn đang nói bậy, Bát Đại Thế Lực trải qua mấy trăm năm mới làm rõ được nơi này, không phải lăng mộ thì là gì!

Chẳng phải là nói nhảm sao?!" "Ha ha ha!" Đối mặt với khí thế áp đảo của hơn trăm người, Phương Ngôn không hề hoảng sợ, nhàn nhạt nói: "Lũ ngốc này!" "Ngươi nói gì?!" Một câu nói đã hoàn toàn chọc giận hơn trăm người, sau đó sự phẫn nộ, toàn bộ đè lên người Phương Ngôn.

Ngay cả Lâm Tuệ và những người xung quanh dường như cũng khó mà chịu đựng được uy áp đó, nhíu mày nghiêm trọng.

Phong Vũ còn nói: "Đại ca có thể đừng nói lung tung nữa không, cứ thế này chúng ta sẽ chết mất!" Nhưng Phương Ngôn đối mặt với uy áp này, tuy trong lòng khó chịu, nhưng vẻ mặt lại không hề hoảng sợ, ngược lại rất bình tĩnh: "Sao vậy?

Tôi nói thật, chẳng lẽ không được sao?" "Nhóc con, vừa rồi ngươi nói gì?!" Lúc này, một tráng hán cao lớn lực lưỡng đứng trước mặt Phương Ngôn, một đôi chùy sắt lớn đập xuống trước mặt hắn, cả người vẻ mặt nghiêm túc, một bộ râu quai nón, vô cùng đáng sợ.

Hắn không hề phóng ra bất kỳ uy áp nào, nhưng lại có thể khiến người ta cảm nhận được khí thế cường đại trên người!

Nhưng Phương Ngôn đối mặt với người này, nói: "Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, không có gì sai cả." Tráng hán giận dữ: "Nói!

Nếu không nói ra một hai ba, hôm nay ta sẽ xé ngươi thành một hai ba!" Phương Ngôn nhàn nhạt nói: "Thứ nhất, nghi ngờ lời tôi nói, bản thân đã là sai lầm!

Thứ hai... không có thứ hai, chỉ có tin tưởng, mới có thể có được Thiên Thư Tàn Quyển!

Có được bảo vật tối cao vô thượng!" "Ngông cuồng!" Tráng hán cười lớn: "Tin ngươi?

Nếu tất cả đều là một trò lừa bịp do ngươi bịa đặt, chẳng phải

chúng ta đã bị lừa sao, ý nghĩa ở đâu?" Phương Ngôn cười nói: "Yên tâm đi, các vị sẽ không bị tôi lừa, những gì tôi nói đều là sự thật!

Tôi biết các vị không tin, bây giờ tôi sẽ dẫn các vị đi tìm Thiên Thư Tàn Quyển!

Ở đây có nhiều người như vậy, chẳng lẽ sợ tôi chạy mất sao?" Điểm này, mọi người cũng không lo, vì hơn một trăm người ở đây, gần như quy tụ toàn bộ thiên tài đỉnh cao của phía Bắc.

Nếu hơn một trăm thiên tài phía Bắc còn không thể chặn được một người, vậy thì quá tệ.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì Phương Ngôn có ngu ngốc, cũng thật sự không có cơ hội.

Cho nên chỉ đành đồng ý, dù sao bây giờ ở lại đây cũng không có nhiều tổn thất.

Tráng hán trực tiếp nói: "Được rồi, đi!" Sau đó thấp giọng nói: "Nhưng nếu ngươi dám lừa gạt lòng tin của chúng ta, hơn một trăm người ở đây, nhất định sẽ có một ngàn cách, một vạn cách, khiến ngươi sống không bằng chết!

Cũng sẽ cho ngươi trải nghiệm tất cả hình phạt của toàn bộ phía Bắc!" Phương Ngôn điềm nhiên cười nói: "Yên tâm đi, tôi không ngu ngốc đến vậy, chuyện đó đối với tôi không có ý nghĩa gì!" Sau đó, Phương Ngôn bắt đầu dẫn đường cho mọi người, cứ đi đi lại lại, đi đến mức mọi người đều hoang mang, thậm chí hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn dẫn chúng ta đi đâu?" Phương Ngôn nói: "Nơi có Thiên Thư Tàn Quyển.

Thiên Thư Tàn Quyển là thứ quý giá nhất trong toàn bộ Lang Gia Mộ Táng, đương nhiên không thể dễ dàng tìm thấy như vậy." Điểm này, mọi người cũng hiểu.

Nhưng cứ đi mãi trong Lang Gia Mộ Táng này, đã đi mấy ngày, thậm chí giữa chừng có mấy lần, có người phát hiện, đều xuất hiện ở cùng một nơi.

Điều này cũng khiến người ta nghi ngờ, Phương Ngôn này căn bản không biết Thiên Thư Tàn Quyển ở đâu, thậm chí trong Lang Gia Mộ Táng này, căn bản không tồn tại Thiên Thư!

Nhưng dù hỏi lần nào, câu trả lời của Phương Ngôn vĩnh viễn chỉ có một: "Người trẻ tuổi, phải có kiên nhẫn, sắp tìm được rồi." Nhưng cũng có người kiên nhẫn đã đến giới hạn, thế là trong một lần nghỉ ngơi, mấy người đã ép Phương Ngôn vào góc tường, bức vấn: "Rốt cuộc ngươi có đang lừa chúng ta không?!" Cảm nhận được sát khí của họ, Phương Ngôn biết, nếu không nói nữa, những người này nhất định sẽ phát điên!

Chương 258

Vì vậy Phương Ngôn thành thật nói: "Thật ra cũng không có... như các vị nghĩ..." "Ngươi đang lừa chúng ta phải không?!" Người đó bức vấn: "Chỉ cần trả lời, có hay không!" Phương Ngôn vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên là không rồi, tôi không phải loại người đó!" Phương Ngôn nói: "Tất cả những gì tôi nói đều là thật, chỉ cần đi theo tôi, nhất định có thể tìm được Thiên Thư.

Chỉ là sở dĩ các vị cảm thấy đang đi vòng quanh một chỗ, là vì Lang Gia Mộ Táng này quá rộng lớn." "Năm xưa khi xây dựng Lang Gia Mộ Táng này, Lang Gia Chân Quân đã tính đến điểm này, cho nên căn bản không thể làm cho Lang Gia Mộ Táng này quá đơn giản, cho nên chúng ta bây giờ như vậy, các vị hiểu chưa?" Nhưng hai người đó dường như không nghe lọt tai, trực tiếp hỏi: "Lời của ngươi, hai chúng ta căn bản không hiểu, ta cũng không biết, bây giờ ta chỉ hỏi một câu, khi nào chúng ta mới có thể tìm được Thiên Thư Tàn Quyển?" "Thiên Thư Tàn Quyển mới là thứ chúng ta cần, nếu ngươi không cho chúng ta một thời gian cụ thể, hai chúng ta nhất định sẽ giết ngươi, ta bảo đảm... tuyệt không thất hứa!" Phương Ngôn suy nghĩ một lát, rất chắc chắn nói: "Yên tâm đi, không cần lâu đâu, hai canh giờ sau, nhất định có thể tìm được, chỉ cần hai canh giờ." Những người xung quanh, thực ra sớm đã nghe được câu này, bây giờ bỗng nhiên nghe nói hai canh giờ sau, lập tức tất cả đều hưng phấn.

Đã đi suốt mấy ngày, bây giờ cuối cùng cũng có thể tìm được, ai mà không hưng phấn?

Có người thấy vậy, liền vội nói: "Vậy còn nói nhảm gì nữa?

Mau dẫn đường đi!" Phương Ngôn không nói nhiều, thật sự bắt

đầu dẫn mọi người đi tìm, nhưng qua hai canh giờ, vẫn không tìm thấy.

Bây giờ, sự kiên nhẫn của mọi người thật sự đã cạn kiệt, có người bắt đầu nghiến răng nghiến lợi, chờ đợi một cơ hội thích hợp để giết Phương Ngôn.

Nhưng khi một người đã rút kiếm ra, chuẩn bị một kiếm đâm xuống, Phương Ngôn bỗng nhiên dừng lại, một quyền đấm vào bức tường bên cạnh, bức tường vỡ ra một lỗ lớn.

Một hang động khổng lồ, nếu không phải Phương Ngôn một quyền đấm vỡ, thật sự không ai biết, bên cạnh lại có một hang động lạnh lẽo tự nhiên.

Mọi người vừa bước vào, đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương, có người lấy ra ánh lửa, chiếu rọi hang động khổng lồ này.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, mắt trợn tròn, dùng từ 'mắt chữ O mồm chữ A' để hình dung cảnh tượng trước mắt, thật sự không hề quá!

Chỉ thấy, trong hang động khổng lồ này, một con quái vật có hình thù khủng khiếp bị băng phong, hang động xung quanh, toàn bộ đều là hàn khí do con quái vật này tỏa ra.

Vách hang động, cũng không biết đã bị hàn khí xâm thực bao lâu, có lớp băng dày hơn mười mét.

Con quái vật này cũng vô cùng khổng lồ, ít nhất cũng phải mấy trăm mét, hình dạng của nó rất mơ hồ, vì lớp băng bao phủ trên người ít nhất cũng dày mấy chục mét, hoàn toàn bị băng phong.

Có người hỏi: "Rốt cuộc là sao?

Con quái vật khổng lồ này, tại sao lại cho ta cảm giác quen thuộc?" Lúc này, giọng của lão già gầy gò run rẩy: "Trong truyền

thuyết, đây là vị thần hộ mệnh của cả Vân Châu...

Vân Thú!" "A?

Vân Thú!" Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Vân Châu trong Cửu Châu thiên hạ, luôn là châu yếu nhất, nguyên nhân chủ yếu là thần hộ mệnh của Vân Châu là Vân Thú, đã mất tích một cách bí ẩn nhiều năm trước.

Vân Thú là khí vận của một châu, bỗng nhiên mất tích, đại biểu cho khí vận của một châu suy kiệt.

Cũng từ khi Vân Thú mất tích, Vân Châu vốn là một trong những châu đỉnh cao trong Cửu Châu thiên hạ, đã dần dần suy tàn.

Bây giờ, Vân Châu hiếm khi xuất hiện cường giả.

Chỉ là không ngờ, Vân Thú đã biến mất từ lâu lại xuất hiện ở nơi này.

Điều này cũng khiến mọi người, đối với thân phận của chủ nhân Lang Gia Mộ Táng, nảy sinh nghi ngờ.

Có người trực tiếp hỏi: "Chủ nhân của Lang Gia Mộ Táng này rốt cuộc là ai?

Tại sao ở nơi này lại có Vân Thú tồn tại?" Phương Ngôn nói: "Nhiều năm trước, Lang Gia Chân Quân đã xây dựng Lang Gia Mộ Táng này, nhưng Lang Gia Chân Quân cuối cùng vì tu vi quá cao, căn bản không thích hợp ở lại thế giới này, đã phi thăng lên thượng giới, Lang Gia Mộ Táng này cũng trở thành trống rỗng." "Còn về việc tại sao Vân Thú lại ở nơi này, là vì trận đại chiến Thiên Thư nhiều năm trước!

Vân Thú bị thương, ở nơi này tu dưỡng, nơi này vì Vân Thú ở đây,

dần dần trở thành lăng mộ." "Các vị có thể vào được, hoàn toàn phải cảm ơn Vân Thú, biết không?

Nếu không phải Vân Thú thay đổi quy tắc ở đây, cho dù là tông chủ của các vị, cũng không thể vào được!" "Còn về Thiên Thư Tàn Quyển, thì vẫn luôn bảo vệ Vân Thú, ở nơi này tu dưỡng, cho nên ánh sáng màu xanh lam mà các vị thấy, thực ra là Thiên Thư Tàn Quyển!" "Được rồi, bây giờ các vị muốn làm gì với thứ đó, đó là chuyện của các vị, tôi không có tư cách hỏi.

Nhưng tôi muốn nói với các vị, việc nên làm, không nên làm, quyết định này, hy vọng các vị không hối hận, vì chuyện này, gần như ảnh hưởng đến cả cuộc đời của các vị!" Nói xong, Phương Ngôn xoay người rời đi, không hề ngoảnh lại, chỉ để lại đám đông đang ngây người tại hiện trường.

Lúc này sau khi rời đi, Lâm Tuệ bên cạnh cứ nhìn Phương Ngôn, không nhịn được hỏi: "Sao cứ nhìn tôi mãi vậy?

Khiến tôi cảm thấy khá đáng sợ đấy." Lâm Tuệ khẽ cười: "Trước đây tôi có chút nghi ngờ, ngài có phải là tổ sư gia không, nhưng bây giờ xem ra, ngài thật sự là tổ sư gia, vì tổ sư gia của tôi từng tham gia đại chiến Vân Châu, tôi chỉ không ngờ, trận chiến đó lại là đại chiến Thiên Thư!" Phương Ngôn trong lòng cười thầm: Làm gì có đại chiến Thiên Thư nào?

Toàn là ta bịa ra!

Còn về tại sao hắn biết, đơn giản, hệ thống!

Hệ thống nói ở nơi này có một con quái vật, phải thả con quái vật đó ra.

Tuy không biết tại sao hệ thống lại làm vậy, nhưng chỉ cần làm vậy có thể nhận được lợi ích, hắn sẽ làm.

Còn về con quái vật đó, rốt cuộc có phải thật sự là Vân Thú không, Phương Ngôn cũng không biết.

Lão già gầy gò nói con quái vật đó là Vân Thú, nhưng cũng không đáng tin.

Phong Vũ lúc này nói: "Lão già đó không thấy đâu nữa?" Phương Ngôn lắc đầu: "Tạm thời đừng quan tâm nữa, chúng ta chạy đi, nơi này bây giờ rất nguy hiểm!" Lâm Tuệ nói: "Phương công tử, ngài chắc chắn họ sẽ thả Vân Thú ra sao?" Phương Ngôn cười nói: "Tôi không biết, nhưng trước lợi ích tuyệt đối, không có gì là không thể!

Đó là Thiên Thư Tàn Quyển đấy!" Mặc dù đó là giả! *Nhiệm vụ thành công: Thưởng mười viên Bạo Nguyên Đan!* Nghe thấy câu này, Phương Ngôn hưng phấn nói: "...Ha ha ha!

Quả nhiên!

Tôi đã nói mà, lợi ích mới là động lực lớn nhất!

Mau chạy!

Bất kể con quái vật đó có phải là Vân Thú hay không, từ lúc tôi tìm thấy nó, tôi đã cảm nhận được nó rất đáng sợ, không phải thứ chúng ta có thể đối phó, chạy trước là tốt nhất!" Nhưng khi Phương Ngôn vừa dứt lời, mọi thứ xung quanh bắt đầu rung chuyển, mọi người chưa kịp phản ứng đã bị đè xuống dưới.

Điều này càng khiến Phương Ngôn kiên định, vội vàng chạy trốn: "Mau chạy đi!

Đừng dừng lại!" Phương Ngôn không chút do dự, vội vàng nuốt Bạo Nguyên Đan, vì thứ này là hệ thống cho, không có bất kỳ tác dụng phụ nào, sau khi nuốt, nguyên khí đại tăng.

Chỉ trong chốc lát, nguyên khí cường đại bùng phát trên người Phương Ngôn, khiến tốc độ của hắn có thể tăng nhanh trong thời gian

ngắn.

Đợi đến khi Lâm Tuệ và Phong Vũ phản ứng lại, Phương Ngôn đã ra ngoài, hai người vì tốc độ quá nhanh, khó mà chịu đựng, đã nôn ra ở bên cạnh.

Phương Ngôn thì khá hơn, bây giờ duy trì sức mạnh của Bạo Nguyên Đan, không có cảm giác gì, chỉ nhìn về phía sau, thấy Lang Gia Mộ Táng khổng lồ sụp đổ.

Lang Gia Mộ Táng từng huy hoàng khiến vô số người khao khát, bây giờ đã biến thành một đống đổ nát.

Bên ngoài Lang Gia Mộ Táng, những cao thủ của các đại tông môn đang chờ đợi, thấy cảnh này, đều trợn tròn mắt, vội vàng nhìn Phương Ngôn, hỏi: "Rốt cuộc là sao vậy?" Dù sao thì Phương Ngôn bây giờ là người duy nhất trong số họ thoát ra mà không hề có tác dụng phụ.

Phương Ngôn không nói gì, nghe thấy âm thanh, quay người nhìn về đống đổ nát phía sau, một bóng dáng khổng lồ đang đứng đó!

Đó là một con quái vật bốn sừng, lơ lửng trên không, một tiếng gầm giận dữ, khiến mọi người khó mà chịu đựng, hộc máu tươi.

Ngay cả những cao thủ đỉnh cao của các tông môn cũng khó mà chịu được tiếng gầm giận dữ khổng lồ đó!

Ngay cả Phương Ngôn cũng khó mà chịu đựng được tiếng gầm giận dữ đó, không nhịn được hộc ra một ngụm máu tươi, cảm giác màng nhĩ của mình sắp bị chấn nát!

Chương 259

Những người tu luyện có tu vi tương đối thấp xung quanh, càng bị tiếng gầm giận dữ đó chấn thành sương máu!

Có người tu luyện nhận ra Vân Thú, kinh hãi vội hỏi: "Sao có thể?

Vân Thú là tường thụy chi thú, tính tình nên ôn hòa, sao có thể nóng nảy như vậy?" "Là hắn!" Lúc này, Phương Ngôn trên mặt đất, nhìn lên đầu Vân Thú, lão già gầy gò trước đó, bây giờ nửa thân dưới đã hợp làm một với đầu Vân Thú, dường như đang thao túng Vân Thú.

Thấy cảnh này, Lâm Tuệ đã hiểu ra, vội nói: "Tôi cảm thấy, trước đó đã thấy có gì đó không ổn, thì ra là..." Lời phía sau dường như không nói ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Người này, căn bản không phải Dục Thừa Phong!

Thậm chí có thể nói, Dục Thừa Phong thật sự đã chết!

Có thể là một người nào đó trong Lang Gia Mộ Táng, ký sinh trên người Dục Thừa Phong, vẫn luôn chờ đợi một cơ hội!

Thử nghĩ xem, một người sao có thể sống trong một cơ thể mấy chục năm?

Nghĩ đến đây, Lâm Tuệ lắc đầu, nhưng cũng hỏi: "Người này, rốt cuộc là ai?" Phương Ngôn không suy nghĩ, trực tiếp nói: "Lang Gia Chân Quân!" "?!" Lâm Tuệ ngạc nhiên: "Ngài biết Lang Gia Chân Quân?

Lang Gia Chân Quân trong truyền thuyết đã phi thăng lên thượng giới từ nhiều năm trước rồi mà!" Phương Ngôn nói: "Thế giới này, có gì là không thể?

Hắn chính là Lang Gia Chân Quân, thật sự là Lang Gia Chân Quân!

Chẳng lẽ cô không tò mò, từ xưa đến nay, bao nhiêu người muốn vào Lang Gia Mộ Táng, nhưng đều thất bại, đạo lý trong đó, cô không thể không biết chứ?" Lâm Tuệ suy nghĩ một lúc, lắc đầu, thật khó mà tưởng tượng, Lang Gia Chân Quân đã bày ra một ván cờ lớn như vậy!

Toàn bộ người của Vân Châu đều là con rối, là quân cờ của hắn!

Hắn vẫn luôn chờ đợi một cơ hội thích hợp, cơ hội đó chính là hôm nay!

Về việc Lang Gia Chân Quân phi thăng nhiều năm trước, hoàn toàn là trò cười, căn bản không thể tồn tại!

Chỉ là trước khi vào lăng mộ, tung ra tin đồn như vậy để mọi người tin mà thôi.

Lang Gia Chân Quân thật sự, vẫn luôn sống trong Lang Gia Mộ Táng bằng một phương thức đặc biệt.

Vốn dĩ, hắn thực ra đã sớm nên chết, vẫn luôn dùng bí pháp, tồn tại ở trạng thái linh hồn.

Sở dĩ mỗi vài năm mở Lang Gia Mộ Táng một lần, là để chờ đợi một người thật sự có thể kế thừa linh hồn của hắn.

Lang Gia Chân Quân tuy ở trạng thái linh hồn, nhưng thực lực của bản thân rất cường đại, người bình thường khó mà chịu đựng, vì bị pháp tắc hạn chế, khiến hắn không thể không chọn một người trẻ tuổi.

Thân thể của cường giả, người già có thể tiếp nhận linh hồn của hắn, cũng sẽ vì pháp tắc hạn chế, khiến cơ thể kế thừa trong nháy mắt suy già mà chết.

Như vậy nỗ lực nhiều năm của hắn cũng sẽ vô ích.

Cũng vì vậy, lăng mộ này chỉ có người dưới ba mươi tuổi mới có

thể vào.

Lão già trước mắt, chính là Võ Vương Dục Thừa Phong tiến vào mấy chục năm trước!

Ông ta lúc đó được mệnh danh là cường giả đệ nhất hoàng triều, có thể tiếp nhận linh hồn của một tuyệt thế cao thủ, không có gì là lạ.

Nghĩ đến đây, Lâm Tuệ liên tục lắc đầu, không ngờ, thứ mà thế nhân đều cho là bảo tàng bí pháp, chỉ là một trò lừa bịp mà thôi!

Lúc này nhìn Vân Thú khổng lồ, cô vội nói: "Chúng ta mau chạy đi!

Vân Thú bao hàm khí vận của cả Vân Châu, chúng ta căn bản không thể sống sót trong tay nó." Phương Ngôn lắc đầu: "Yên tâm đi, chúng ta ở đây sẽ không chết, hắn chỉ đang uy hiếp chúng ta thôi, sẽ rời đi ngay." Lâm Tuệ ban đầu còn nghĩ Phương Ngôn đang nói nhảm, vì Vân Thú bây giờ trông rất cường đại, đã tu dưỡng nhiều năm, bây giờ bị Lang Gia Chân Quân khống chế, nên sẽ đại khai sát giới, sao có thể rời đi?

Nhưng giây tiếp theo, cô ngây người, con Vân Thú đó chỉ đứng tại chỗ một lát, cuối cùng thật sự cưỡi mây đạp gió rời đi, chỉ để lại đám đông tại hiện trường, ngơ ngác trong gió.

Cũng lúc này, những người bị chôn vùi trong Lang Gia Mộ Táng cũng lần lượt thoát ra, nhìn đống đổ nát trước mắt, tất cả đều hoảng hốt, căn bản không biết tình hình thế nào, qua lời giới thiệu của những người xung quanh mới hiểu ra.

Cùng lúc đó, Phương Ngôn và Phong Vũ cùng những người khác trở về Huyền Thiên Tông.

Việc đầu tiên khi về Huyền Thiên Tông là gặp phải một nam một nữ đã trở về trước, hai người họ đã đi theo Phương Ngôn và những

người khác.

Chỉ là sau đó không thấy hai người họ đâu, không ngờ đã về trước mách lẻo.

Lúc này, Phương Ngôn nhìn những người xung quanh, cười hỏi: "Xin hỏi, có chuyện gì không?" Trên Huyền Thiên Đại Điện của Huyền Thiên Tông, mọi người lạnh lùng nhìn Phương Ngôn, vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng khó chịu.

Phong Vũ và Lâm Tuệ bên cạnh thì trực tiếp quỳ xuống đất.

Giọng Đại trưởng lão băng lãnh: "Ngươi có biết, ngươi đã phạm tội gì không?" Phương Ngôn gật đầu: "Đương nhiên biết, tội này quá lớn!" Đại trưởng lão hơi nhíu mày: "Nếu đã biết mình phạm tội, chẳng lẽ không có một chút hối cải sao?" Phương Ngôn hỏi: "Tại sao tôi phải hối cải?

Tôi cần hối cải chuyện gì?

Chẳng lẽ tội vô cùng đẹp trai này có thể hối cải được sao?

Muốn tôi hối cải, chẳng phải là tự hủy hoại dung nhan à?" Cửu trưởng lão nghe vậy, liền cười ha hả, nếu không phải Đại trưởng lão lườm một cái, có thể đã tiếp tục cười lớn.

Nhưng cũng không ngăn được các trưởng lão khác cười ha hả.

Chỉ trong chốc lát, bên trong Huyền Thiên Đại Điện tràn ngập một bầu không khí vui vẻ.

Đại trưởng lão vốn cũng muốn cười, nhưng vì thân phận của mình, đã nhịn lại, vỗ tay vịn, giận dữ: "Cười?

Chẳng lẽ buồn cười lắm sao?" Phương Ngôn nhíu mày hỏi: "Sao vậy?

Chẳng lẽ Đại trưởng lão thấy không buồn cười sao?" Đại trưởng

lão trợn mắt giận dữ: "Ngươi thật sự cho rằng mình đẹp trai sao?!" Phương Ngôn gật gật đầu, sau đó nói: "Chẳng lẽ không phải sao?" "..." Đại trưởng lão muốn nói gì đó, nhưng cẩn thận quan sát một lúc, phát hiện thật sự rất đẹp trai.

Nhìn xem khuôn mặt kia, anh tuấn soái khí, thật sự không tìm ra một chút khuyết điểm nào...

Đợi đã!

Tại sao mình lại có suy nghĩ này?

Nghĩ đến đây, ông ta tức giận vội lắc đầu, giận dữ: "Tất cả im lặng cho ta, đừng cười nữa!

Ta đang nói chuyện chính!" Sau đó, Đại trưởng lão trừng mắt nhìn Phương Ngôn, giận dữ: "Ngươi có biết không, vì ngươi, bây giờ toàn bộ phía Bắc đều đang địch thị với Huyền Thiên Tông chúng ta!" Phương Ngôn: "Địch thị chúng ta?

Tại sao, tôi làm sai gì sao?" Đại trưởng lão gầm lên: “Lẽ nào không làm sai sao?

Thả Vân Thú ra, nói cho ta biết, không làm sai ư?

Ngươi có biết không, từ khi các tông môn khác biết chuyện này, chúng vẫn luôn muốn tiêu diệt Huyền Thiên Tông của ta?

Hiện tại bên ngoài Huyền Thiên Tông, có vô số tông môn đang chờ đợi cơ hội!” Phương Ngôn hỏi lại: “Vậy tại sao không đánh vào?” “Bởi vì…” Đại trưởng lão tức đến mức phải dừng lại một lúc lâu.

Nghĩ kỹ lại, ừ nhỉ, tại sao chúng lại không xông vào?

Tại sao chứ?

Phương Ngôn cười bí hiểm: “Một lũ ngu ngốc, ngay cả chuyện này cũng không biết, làm cao tầng tông môn làm gì, không bằng

nhường vị trí cho ông đây làm đi!" Nghe câu nói này, ông ta tức giận đến mức dồn toàn bộ khí thế ép về phía Phương Ngôn.

Chương 260

Thế nhưng Phương Ngôn vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Đại trưởng lão nheo mắt, cười nói: "Ta hiểu rồi, tại sao ngươi tự tin như vậy, thì ra là tu vi đã tăng lên…" "Nhưng!

Ngươi nghĩ như vậy là có thể xem thường các trưởng lão tông môn chúng ta sao?!

Huyền Thiên Tông của ta tuy chỉ xếp hạng một trăm mấy, nhưng cũng không có nghĩa là ai cũng có thể sỉ nhục Huyền Thiên Tông!" Phương Ngôn khăng khăng: "Tôi không sỉ nhục, những gì tôi nói đều là sự thật!" Đại trưởng lão giận dữ: "Tốt!

Nói đi!

Tại sao chúng không tấn công vào Huyền Thiên Tông!" Phương Ngôn ưỡn ngực: "Bởi vì có ông đây ở đây!" "Có ngươi ở đây?!

Hả?!" Đại trưởng lão tức đến suýt hộc máu, gầm lên: "Lẽ nào có ngươi ở đây, chúng không dám tấn công Huyền Thiên Tông sao?" Trong chớp mắt, ông ta đã xuất hiện trước mặt Phương Ngôn.

Phương Ngôn vẫn không hề sợ hãi, vô cùng bình tĩnh nói: "Đương nhiên, bởi vì tôi ở đây.

Tôi biết ông không tin, có thể đi theo tôi xem thử." Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, rồi cùng đến trước mặt Phương Ngôn, nói: "Được!

Mấy lão già chúng ta sẽ đi xem cùng ngươi, nếu ngươi không thể cho chúng ta một lời giải thích hợp lý, chúng ta sẽ phế ngươi!" Phương Ngôn chỉ cười nhạt, chắp tay sau lưng, bước ra khỏi đại điện.

“Được thôi, để mấy lão già các ông xem một chút.” Nghe câu này, họ tức đến thở hắt ra một hơi.

Lão già, đó là lời khiêm tốn, tự giễu, chỉ là không ngờ, Phương Ngôn lại thật sự dám nói như vậy?!

Hừ!

Tìm chết!

Nhưng trước đó, cũng phải nói thật, nếu Phương Ngôn thực sự là người đã thả Vân Thú tàn bạo ra, thì bây giờ Huyền Thiên Tông đáng lẽ đã bị vô số tông môn thảo phạt.

Vậy tại sao những đệ tử của các tông môn đó lại chỉ đứng nhìn?

Rốt cuộc là tình huống gì?

Mọi người có mặt đều vô cùng tò mò.

Khi mọi người đến cổng vào của tông môn, họ dừng bước lại.

Phương Ngôn hét lớn một tiếng: “Lũ chuột nhắt trốn trong bóng tối kia, đại gia đây đang đứng ở đây, ra đây nào!

Không dám ra sao?!

Lẽ nào sợ hãi thần uy của đại gia à?!” Nghe câu này, bất kể là người đang trốn trong bóng tối hay người của Huyền Thiên Tông, ai nấy đều kinh ngạc đến rớt cằm, thật không thể tin được lại có người dám hét lớn như vậy!

Phải biết rằng, chưa từng có ai dám làm thế, ngay cả chủ nhân của Bát Đại Thế Lực cũng không dám làm vậy!

Đại trưởng lão thấp giọng nói: “Phương Ngôn!

Ngươi đang làm gì vậy?!

Muốn đẩy Huyền Thiên Tông của ta vào chỗ chết sao?” Phương

Ngôn cười nói: “Yên tâm đi, Huyền Thiên Tông của chúng ta sẽ không chết, ngược lại sẽ được tái sinh!” Sau đó, Phương Ngôn nhìn ra ngoài, thấy những người trốn trong bóng tối vẫn không ra, liền hét lớn: “Còn không ra, đại gia đây thật sự sẽ ra tay đó!” Nhưng vẫn không có ai xuất hiện.

Phương Ngôn cũng đành lắc đầu, rồi tung ra đủ loại đòn tấn công xuống chân núi, kiếm khí, quyền pháp, nhiều đến mức đáng sợ.

Chỉ trong giây lát, từ các nơi ẩn nấp khác nhau, vô số người lao ra, ít nhất cũng phải hơn hai trăm người.

Trong số đó, có người của các tông môn khác, có tán tu, thậm chí có cả tu luyện giả của Bát Đại Thế Lực.

Thấy cảnh này, Phương Ngôn hài lòng cười: “Tuy chưa ra hết, nhưng bấy nhiêu người này, theo tôi thấy, cũng được rồi.” Sau đó Phương Ngôn chắp tay sau lưng, nói: “Bây giờ, tu luyện giả nào muốn gia nhập Huyền Thiên Tông của ta, hãy đến trước mặt ta.

Tu luyện giả nào không gia nhập, thì tiếp tục trốn như con chuột đi!” Lần này, ngay cả những tu luyện giả đang ẩn nấp cũng không thể chịu đựng được nữa, tất cả đều lao ra, số lượng ít nhất cũng phải hơn ba trăm người.

Cứ thế, hơn năm trăm tu luyện giả tụ tập trên bầu trời Huyền Thiên Tông.

Đại trưởng lão và những người khác đều cảm thấy một áp lực nặng nề.

Ngón tay của Đại trưởng lão run run: “Phương Ngôn!

Rốt cuộc ngươi đang làm gì?

Lẽ nào ngươi nghĩ những người này thật sự sẽ gia nhập Huyền Thiên Tông sao?” Phương Ngôn không hề né tránh, ngược lại nói một

cách thẳng thắn: "Đương nhiên rồi, lẽ nào không phải sao?" Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phương Ngôn cao giọng nói: "Bây giờ ta đếm ba tiếng, nếu không gia nhập Huyền Thiên Tông, thì tiếp tục trốn đi.

Ta nói rõ ở đây, một khi bỏ lỡ cơ hội này, sẽ vĩnh viễn mất đi!" "Ba, hai, một!" Tốc độ nói của Phương Ngôn cực nhanh, nhanh đến mức mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã đếm xong.

Phương Ngôn chỉ nhìn mười mấy người trước mặt, gật đầu hài lòng: "Đều là những người trẻ tuổi ưu tú, hy vọng các ngươi có thể công thành danh toại ở Huyền Thiên Tông, đi đăng ký đi." Đại trưởng lão đứng bên cạnh nhìn mà ngây người.

Mười mấy người này, có thể trong thời gian ngắn như vậy, từ các vị trí khác nhau lao đến, đủ để chứng minh thực lực của họ vô cùng đáng sợ.

Những người như vậy đều gia nhập Huyền Thiên Tông, nói thật, Đại trưởng lão cũng không biết tại sao những người này lại làm vậy?

Vì công pháp võ học?

Dường như ở đây cũng không có thứ gì tốt.

Bảo tàng lại càng không thể, những thứ đó đều không có.

Vậy làm như vậy là vì cái gì?

Mấy vị trưởng lão đều lắc đầu không hiểu.

Nhưng điều khiến họ chấn động hơn là cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy mấy trăm người kia đều đến trước mặt Phương Ngôn, cầu xin: "Xin hãy cho chúng tôi gia nhập Huyền Thiên Tông!" Phương Ngôn xua tay: "Không thể nào!

Vừa rồi ta đã cho các ngươi cơ hội, các ngươi không trân trọng cơ

hội quý báu đó, bây giờ lại muốn gia nhập Huyền Thiên Tông, có thể sao?" Có người nói: "Vừa rồi ngài đếm nhanh quá, nói là ba tiếng, nhưng thực tế chưa đến một giây, làm sao chúng tôi phán đoán và suy nghĩ kịp?" Phương Ngôn cười nói: "Gia nhập Huyền Thiên Tông của ta mà còn cần suy nghĩ sao?

Loại người này, Huyền Thiên Tông của ta vĩnh viễn không cần!" Lần này, không chỉ Đại trưởng lão, mà tất cả mọi người trên dưới Huyền Thiên Tông đều ngây người khi chứng kiến cảnh này, thật không dám tưởng tượng có người dám nói những lời như vậy trước mặt bao nhiêu người!

Không thể nào?!

Trước đây, điều này hoàn toàn không thể tưởng tượng được!

Phải biết rằng, Huyền Thiên Tông hiện tại tuyển đệ tử vô cùng cẩn thận, sợ có người sau khi vào rồi lại bỏ đi, nên đối với những đệ tử đã vào, hay những tu luyện giả muốn vào, họ đều rất yêu quý, đối xử như bạn bè.

Cảnh tượng hôm nay, trước đây cũng từng có, nhưng chỉ là không thể tưởng tượng nổi, và cũng không đáng sợ như bây giờ.

Nhưng càng không ngờ tới là, nhiều tu luyện giả trẻ tuổi ưu tú như vậy muốn gia nhập Huyền Thiên Tông, họ còn chưa kịp nắm bắt, Phương Ngôn đã từ chối thẳng thừng! … Không ít người vừa căm hận vừa tiếc nuối.

Họ căm hận Phương Ngôn một câu nói đã đuổi đi bao nhiêu tu luyện giả.

Chương 261

Họ tiếc nuối một người trẻ tuổi như vậy lại không thuộc về Huyền Thiên Tông.

Cũng có thể thấy được, trái tim của người trẻ này vốn không ở Huyền Thiên Tông, trong lòng cậu ta có một thế giới rộng lớn hơn, một nơi nhỏ bé như Huyền Thiên Tông căn bản không thể trói buộc được cậu ta.

Nhưng trước đó, vẫn phải giành được nhiều lợi ích hơn cho Huyền Thiên Tông, vì vậy mấy vị trưởng lão đã kéo Phương Ngôn sang một bên, khuyên nhủ hết lời: "Phương Ngôn à!

Ngươi thấy đấy, bình thường chúng ta đối xử với ngươi thế nào?" Phương Ngôn nhíu mày: "Chúng ta hình như quen nhau chưa lâu nhỉ?

Vừa mới quen, các ông đã bắt tôi đến nơi nguy hiểm như Lang Gia Mộ Táng, tôi suýt chết ở đó.

Tôi từ nơi nguy hiểm như vậy trở về, không những không được chăm sóc, ngược lại còn bị các ông trách móc đủ điều…" "Được rồi!" Đại trưởng lão đột nhiên gầm lên, thật sự không chịu nổi nữa, thằng nhóc này được voi đòi tiên sao?!

Nhưng vì tương lai của Huyền Thiên Tông, ông ta nhẫn nhịn tiến lên, vỗ vai Phương Ngôn, cố nặn ra một nụ cười: "Phương Ngôn, xem này, ngươi thấy phong cảnh Huyền Thiên Tông của chúng ta thế nào?" Phương Ngôn nghiêm túc nhìn một lúc, gật đầu khen ngợi: "Phong cảnh không tệ, mười ngọn núi lớn, xung quanh có những ngọn núi nhỏ bao bọc, trông như tiên cảnh." Đại trưởng lão cười, biết rằng những lời tiếp theo chắc chắn sẽ có tác dụng, lại tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi thấy mỹ nữ của Huyền Thiên Tông chúng ta thế nào?" Phương

Ngôn liếc nhìn những mỹ nữ trên ngọn núi thứ bảy của Huyền Thiên Tông, gật đầu: "Không tệ!

Toàn là đại mỹ nữ, không ngờ một tông môn nhỏ bé như Huyền Thiên Tông lại có nhiều mỹ nữ như vậy, tôi cũng không ngờ tới." Nụ cười của Đại trưởng lão càng rạng rỡ hơn: "Vậy để ngươi gia nhập Huyền Thiên Tông của chúng ta, ngươi thấy thế nào?" "Tôi từ chối." Phương Ngôn không chút do dự từ chối, nói: "Tôi không gia nhập bất kỳ thế lực tổ chức nào, tôi chỉ là một người, tiêu dao tự tại giữa đất trời.

Từ nay về sau, làm một kẻ nhàn rỗi, chẳng phải tốt sao?

Tại sao phải vì những chuyện này mà lao tâm khổ tứ?" Những lời này khiến Đại trưởng lão không còn chút tức giận nào, ông ta hít sâu một hơi nói: "Ta biết, mỗi người đều muốn như vậy, thực không giấu gì ngươi, lúc ta còn trẻ cũng muốn thế.

Nhưng sau này, khi trải qua sự tàn khốc của giới tu luyện, ta mới hiểu ra rằng, thế giới này vô cùng đáng sợ.

Nếu một người không tu luyện cho tốt, không có thực lực làm nền tảng, thì ở thế giới này, căn bản không thể đi đâu được!

Ngươi có biết không, ta nói như vậy, ngươi hiểu chưa?" Phương Ngôn nói thẳng: "Đương nhiên hiểu, ý của Đại trưởng lão là, tu vi hiện tại của tôi căn bản không đủ, ở giới tu luyện này đi đâu cũng dễ gặp thiệt thòi, nên muốn tôi gia nhập Huyền Thiên Tông, tu luyện cho tốt, như vậy sau này mới có thể lăn lộn bên ngoài, đúng không?" Đại trưởng lão vội vàng vỗ tay, phấn khích nói: "Đúng vậy, chính là như vậy!" Phương Ngôn cười nói: "Tôi từ chối!" Đại trưởng lão vội hỏi: "Tại sao?" Phương Ngôn: "Lẽ nào có tại sao sao?

Nếu tôi chỉ muốn nâng cao tu vi thực lực, tôi hoàn toàn có thể đến Bát Đại Thế Lực, thậm chí đến các tông môn mạnh nhất cả Vân Châu,

tại sao tôi phải ở lại Huyền Thiên Tông, một tông môn xếp hạng một trăm mấy ở phía Bắc?

Các ông cũng đã thấy năng lực của tôi rồi, nhiều người như vậy nguyện ý gia nhập Huyền Thiên Tông, là vì sao?

Vì tôi!

Còn về nguyên nhân trong đó, chắc không cần tôi phải nói nhiều nữa chứ?" Điểm này, Đại trưởng lão đương nhiên hiểu, một người đàn ông có thể toàn thân trở ra từ Lang Gia Mộ Táng, nếu nói không có thực lực, thật sự khó tin.

Cũng vì vậy, nhiều người nguyện ý đến Huyền Thiên Tông, thực chất là vì muốn đi theo Phương Ngôn.

Tục ngữ nói rất hay, đi theo đại ca, có thịt mà ăn!

Nhưng Đại trưởng lão càng biết rõ, một khi Phương Ngôn rời đi, những người cậu ta mang theo sẽ không chỉ là những cao thủ vừa gia nhập Huyền Thiên Tông, mà còn có cả người trong nội bộ Huyền Thiên Tông.

Tin rằng từ đó về sau, Huyền Thiên Tông có thể không còn ở hạng một trăm mấy, mà là một ngàn mấy, một vạn mấy... cuối cùng là diệt vong.

Tổ tiên đã trải qua muôn vàn khổ cực mới sáng lập nên Huyền Thiên Tông, không thể nào để nó diệt vong trong tay mình được!

Nghĩ đến đây, Đại trưởng lão nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng, hỏi: "Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi thật sự không muốn ở lại Huyền Thiên Tông của ta?" Phương Ngôn lắc đầu: "Không muốn." "Ha ha ha ha!" Đại trưởng lão cười lớn, tiếng cười thê thảm, ông ta quỳ xuống đất, nước mắt lưng tròng, hai tay giơ cao lên trời.

"Trời cao hỡi!

Tổ sư gia hỡi!

Người hãy mở mắt ra xem hậu bối của người đi!

Nếu người thấy hậu bối của người thê thảm, xin người hãy ban điềm lành xuống!

Cứu chúng con với!" "Xẹt xẹt!" Đột nhiên, trên bầu trời lóe lên một tia sét, tất cả mọi người đều nhìn lên, chỉ thấy tia sét trên trời ngày càng lóe sáng.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời mây đen dày đặc, sấm chớp vang rền.

Sau đó, trên bầu trời xuất hiện một pháp trận khổng lồ.

"Bạn cũ, còn nhớ ta không?" Chỉ nghe trong pháp trận đó truyền ra một giọng nói già nua khàn khàn, phảng phất từ thời hoang cổ, uy nghiêm xa xăm.

Nghe thấy giọng nói đó, Đại trưởng lão trợn tròn mắt, cả người run rẩy, như thể gặp phải âm thanh kinh hoàng.

Ngay sau đó, phía trên dâng lên một luồng áp lực khổng lồ, không ít người trẻ tuổi của Huyền Thiên Tông ở dưới không thể chịu nổi áp lực này, tại chỗ hộc máu!

Phương Ngôn nhíu mày hỏi: "Người này là ai?

Nghe giọng nói… sao mà đáng đấm thế nhỉ?" Đại trưởng lão vội vàng bịt miệng Phương Ngôn lại, thấp giọng nói: "Ngươi có thể tùy tiện chọc giận bất kỳ ai, nhưng người này thì tuyệt đối không được, biết chưa?!" Phương Ngôn ngơ ngác gật đầu, rồi lại đổi lời: "Người này lợi hại lắm sao?

Các ông đều sợ thế à?" "Đừng nói nữa!" Đại trưởng lão sợ đến mức giọng nói cũng run rẩy, toàn thân toát mồ hôi.

Sau khi ánh hồng quang lóe lên rồi biến mất, pháp trận cũng tan đi.

Mọi người chỉ thấy trên bầu trời, hàng ngàn hàng vạn tu luyện giả mặc hồng y, che mặt xuất hiện, mỗi người đều có tu vi thâm hậu, mang lại cho người ta một cảm giác mạnh mẽ chưa từng có.

Nhìn những người này, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, chưa từng thấy loại người này, khí tức tỏa ra từ trên xuống dưới đều chưa từng thấy bao giờ.

Phương Ngôn hỏi: "Ai vậy?" Nhưng Đại trưởng lão hoàn toàn không để ý đến Phương Ngôn, mà nhìn về phía những người đó, dùng hết sức lực, bình ổn nội tâm, mới nói: "Sư đệ, đệ đến rồi sao?" Trên bầu trời, hàng vạn người đó tạo thành một trận pháp kỳ lạ, trong đó một lão già tóc đỏ ngồi trên chiếc ghế làm bằng đầu lâu máu, nhìn xuống phía dưới.

"Sư đệ... ha ha, huynh nghĩ thân phận hiện tại của huynh, có xứng gọi ta là sư đệ không?" Ngũ trưởng lão bên cạnh hỏi: "Người này là ai?

Sao lại quen mắt thế?" Đại trưởng lão im lặng một lúc rồi nói: "Người này, chính là người sư đệ mà ta vẫn luôn kể cho các ngươi, Mai Bằng Tài." "Hả?

Là Mai Bằng Tài đã mất tích nhiều năm trước khi đi làm nhiệm vụ cùng huynh sao?" Ngũ trưởng lão nghe đến đây cũng bừng tỉnh.

Là người thân cận nhất của Đại trưởng lão, ông ta cũng không chỉ nghe Đại trưởng lão nhắc đến người này một lần, bây giờ nhìn thấy, cũng không khỏi sinh lòng thương cảm, chắp tay nói: "Chào sư đệ!

Mời xuống đây ngồi." Hồng phát lão nhân nói: "Ngồi cùng những sinh vật ti tiện này, quả thực là sỉ nhục đối với ta." Đại trưởng lão ở dưới nghe câu này, ít nhiều cảm thấy có chút khó xử, nhưng tình hình

trước mắt không biết phải làm sao, chỉ đành cười cười, nói: “Sư đệ...” “Ta đã nói rồi, đừng gọi ta là sư đệ, bây giờ huynh căn bản không xứng gọi ta là sư đệ!

Ta bây giờ tên là Mai Sơn Huyết!” Hồng phát lão nhân hừ lạnh một tiếng, huyết khí mạnh mẽ lan tỏa, khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy khó chịu.

Rất may, Đại trưởng lão kịp thời ra tay, chặn đứng tất cả.

Nhưng có lẽ vì lòng áy náy, Đại trưởng lão vẫn chưa thực sự ra tay, mà dần dần dừng lại, nói: “Mai... tại sao lại như vậy?

Đệ đã gia nhập thế lực nào?” Hồng phát lão nhân cười lớn, tiếng cười sảng khoái, nhưng trong tiếng cười đó cũng xen lẫn ít nhiều bi thương.

Một lúc sau, ông ta mới nói: “Thực ra ta phải cảm ơn huynh, nếu không phải là huynh, sao ta có thể nhận được chỉ dẫn của Huyết Thần đại nhân, được thăng hoa hoàn toàn mới?

Đúng không?

Sư huynh.” Một tiếng “sư huynh”, nói lên tình nghĩa sư huynh đệ bao năm, nhưng cũng nói lên nỗi bi thương của hai người.

Hai người đều nhìn nhau, hồi lâu không nói.

Chương 262

Cuối cùng, Đại trưởng lão định mở miệng, đột nhiên thấy hồng phát lão nhân đã động, rời khỏi chiếc ghế đầu lâu máu, từ trên cao từ từ đáp xuống trước mặt mọi người.

Sau đó, một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra.

Hồng phát lão nhân lúc nãy, với mái tóc đỏ, đôi mắt đỏ như máu, quần áo đỏ như máu, đã biến thành một thanh niên, dung mạo tuấn tú.

Anh ta nhẹ nhàng cười nói: "Sư huynh, nếu năm đó huynh không bỏ rơi ta, huynh nghĩ ta có thể có được cơ duyên như thế này không?" Đại trưởng lão thở dài, bất lực: "Cuối cùng vẫn là sư huynh sai.

Lúc đó kẻ địch tấn công, sư huynh không nên bỏ rơi đệ, nếu sư huynh không bỏ rơi đệ, đệ cũng không ra nông nỗi này!" So với sự đau khổ của Đại trưởng lão, thanh niên tóc đỏ Mai Sơn Huyết lại rất bình tĩnh, luôn giữ một nụ cười nhạt: "Ta không phải đã nói rồi sao, ta cảm ơn huynh mà.

Nếu không có sự bỏ rơi của huynh, sao ta có thể có được cơ duyên này?

Huynh xem, bây giờ huynh là một lão già sắp chết, tin rằng không bao lâu nữa, tuổi thọ của huynh sẽ cạn kiệt, đúng không?

Còn ta!

Thanh xuân vĩnh cửu!

Dung nhan bất lão!

Huynh nói xem, ta không cảm ơn huynh thì còn làm gì?" Sau đó, anh ta vỗ tay, mấy người bên cạnh đi xuống, đặt mấy chiếc hòm gỗ dính máu trước mặt Đại trưởng lão.

Mai Sơn Huyết nói: “Đây là món quà cảm tạ của ta, người sư đệ này, dành cho sư huynh.” “Ta đi đây.” Một lúc sau, anh ta tiến vào pháp trận, biến mất.

Chỉ còn lại Đại trưởng lão, đứng yên tại chỗ, nhìn những chiếc hòm gỗ trên đất, ngây người.

Mấy trưởng lão xung quanh nói gì, ông ta cũng không nghe lọt tai.

Phong Vũ ở bên cạnh hỏi Phương Ngôn: “Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Phương Ngôn nói: “Làm gì được nữa?

Về nhà ngủ thôi.” “Hả?” Phong Vũ liếc nhìn Đại trưởng lão, nhíu mày: “Như vậy không hay lắm đâu?” Phương Ngôn nói: “Nếu đã không hay, tại sao chúng ta phải ở đây chờ?

Lẽ nào là vì yêu Đại trưởng lão sao?

Không mau mang những chiếc hòm gỗ này đi chôn cất đi?” “Được!” Phong Vũ bây giờ đối với Phương Ngôn cũng vô cùng tin tưởng, nếu không thì không thể nào để anh ta đi làm chuyện chôn cất như thế này được.

Đại trưởng lão cũng không phản bác, cứ đi theo Phong Vũ.

Khi Phong Vũ đã chôn cất xong những chiếc hòm gỗ, Đại trưởng lão quỳ trước mộ, cúi đầu, không nói một lời.

Lâm Tuệ ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Đại trưởng lão sao vậy?” Phương Ngôn nói: “Lẽ nào cô không nghi ngờ, những người đó vào đây bằng cách nào sao?” Lâm Tuệ gật đầu: “Tôi đương nhiên nghi ngờ, nhưng họ có thể là dị tộc, sử dụng các loại tà thuật để vào, chắc cũng không có gì lạ?” Phương Ngôn vỗ trán, cảm thấy cạn lời: “Tôi thật không biết, cô như vậy, rốt cuộc làm sao trở thành đại sư tỷ của ngọn núi thứ bảy được?

Tôi nói cho cô nghe nhé, thực ra người bình thường không thể vào

được, là do những người ẩn giấu bảo vệ tông môn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vừa rồi tôi xem những chiếc hòm gỗ đó, bên trong là thi thể của tất cả những người bảo vệ Huyền Thiên Tông, trong đó có khả năng, có cả sư phụ của Đại trưởng lão, nên ông ấy mới đau lòng như vậy.

Tóm lại, chúng ta đi thôi, tôi có dự cảm, cảm xúc của Đại trưởng lão bây giờ đã dồn nén đến một mức độ nhất định, nếu chúng ta không đi ngay, lát nữa ông ấy nhất định sẽ nổi điên, lúc đó, chúng ta tiêu đời rồi!" Lời của Phương Ngôn vừa dứt, bên phía Đại trưởng lão đã truyền đến sát khí kinh hoàng, sau đó giọng nói đầy uy quyền của ông ta vang lên: "Vừa rồi, các ngươi đang bàn luận gì vậy?" Phương Ngôn vội nói: "Chúng tôi vừa rồi không bàn luận gì cả, chỉ đang nói, tối nay nên ăn gì, đúng không?" Phong Vũ và Lâm Tuệ bên cạnh vội vàng gật đầu: "Đúng đúng đúng, chúng tôi đúng là đang nói như vậy, hoàn toàn không có ý gì khác, hoàn toàn không có!" Đại trưởng lão cũng không biết tại sao, đột nhiên thu lại sát khí, xua tay: "Đi đi." Phương Ngôn và những người khác nghe câu này, ai nấy đều chạy như bay, không dám quay đầu lại.

Đại trưởng lão thì nhìn vào ngôi mộ, một lúc sau, bình tĩnh nói: "Ta nhất định sẽ báo thù cho các người." Sáng sớm, Phương Ngôn tỉnh dậy từ trong giấc mộng, nhìn thấy khuôn mặt cười toe toét của Phong Vũ.

Anh ta giật mình, vội vàng đứng dậy hỏi: "Làm gì vậy?" Phong Vũ cười tủm tỉm chỉ vào quần áo trên bàn bên cạnh, cười nói: "Đại ca, mau rửa mặt đi, chúng ta sắp bắt đầu rồi." Phương Ngôn dụi mắt hỏi: "Bắt đầu... cái gì?" Phong Vũ phấn khích nói: "Đương nhiên là bước đầu tiên huy hoàng của đại ca rồi!" "Huy hoàng..." Phương Ngôn cảm thấy càng nghe càng mơ hồ, đầu óc không tỉnh táo lắm, cuối cùng đột nhiên hiểu ra, vội hỏi: "Huyền Thiên Tông không phải đã chiêu mộ hết

những người bên ngoài vào rồi sao?" Phong Vũ vội gật đầu: "Đúng vậy!" Phương Ngôn vỗ trán, tức giận: "Rốt cuộc là ai làm vậy?!" Phong Vũ vừa định nói, đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài: "Là ta." Sau đó Phương Ngôn thấy một lão nhân tám mươi tuổi, mặt mỉm cười, dung mạo hiền từ, từ bên ngoài bước vào, đến bên giường Phương Ngôn ngồi xuống, vỗ vai anh ta, cười nói: "Không hổ là trụ cột của Huyền Thiên Tông ta, quả nhiên trẻ trung khỏe mạnh, anh tuấn tiêu sái, thực lực cao thâm, tu vi sâu không lường được, sau này…" "Được rồi!" Phương Ngôn ngắt lời Đại trưởng lão, hỏi: "Nói thẳng đi, rốt cuộc muốn làm gì?" Đại trưởng lão cười híp mắt: "Ta trước tiên muốn cho ngươi chút tiền, không có ý gì khác đâu." Nói rồi, Đại trưởng lão đưa lên một hòm linh thạch, đặt trước mặt Phương Ngôn, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Phương Ngôn lại không thèm để ý, trực tiếp thu hết linh thạch vào túi, xua tay: "Được rồi, nếu không có chuyện gì, xin mời rời đi, tôi phải đi ngủ." Đại trưởng lão cười nói: "Được được được, ngài bây giờ phải nghỉ ngơi cho tốt, tuyệt đối không được hoạt động lung tung, làm tổn thương thân thể, biết chưa?" Phương Ngôn không nói hai lời liền nằm xuống, nhưng ngày hôm sau mở mắt ra, lại thấy khuôn mặt tươi cười của Đại trưởng lão.

Hôm nay, ông ta không có chuyện gì, lại đến tặng linh thạch, tặng bảo vật.

Trong vài ngày ngắn ngủi, căn phòng của Phương Ngôn đã bị bảo vật chất đầy, thậm chí chỗ ngủ mỗi đêm của anh ta cũng toàn là bảo vật.

Nhưng Phương Ngôn biết, Huyền Thiên Tông sắp tàn lụi bây giờ, làm sao có thể có nhiều bảo vật như vậy?

Rõ ràng là bảo vật của những đệ tử mới vào.

Ông ta muốn làm gì, Phương Ngôn biết rõ, nhưng Phương Ngôn càng biết rõ hơn, tuyệt đối không thể ra ngoài, nếu không nhất định sẽ lộ tẩy.

Lúc đó, bị những người đó biết mình chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, chẳng phải sẽ bị ăn tươi nuốt sống sao?!

Cho nên bây giờ cứ ngoan ngoãn ở yên một chỗ là tốt nhất.

Nhưng sau đó Phương Ngôn phát hiện, bảo vật ngày càng nhiều, căn phòng của anh ta căn bản không chứa hết, cách duy nhất là ra ngoài.

Bị ép đến đường cùng, Phương Ngôn cũng đành phải bước ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy, các cao thủ đang đứng ở cửa phòng anh ta, mặt mày tươi cười, tất cả đều chắp tay hành lễ: "Phương công tử, ngài ra rồi." "Chào mọi người." Phương Ngôn cười toe toét vẫy tay, nhưng trong lòng lại khổ sở, lát nữa phải làm sao đây, làm sao để những người này tin mình đây?

Lúc này, có người nói: "Phương công tử mấy ngày nay không ra khỏi phòng, nhất định là đang chuẩn bị giáo trình cho chúng tôi phải không?" Phương Ngôn ngẩn người, nhìn về phía Đại trưởng lão, hỏi: "Giáo trình?" Đại trưởng lão cười nói: "Mấy ngày nay, ngươi vẫn luôn ở trong phòng, có lẽ không biết, những người bên ngoài này chờ đợi ngươi, thực ra chỉ có một chuyện, đó là hy vọng ngươi có thể dạy họ thuật học tập, họ muốn học tập!" Phương Ngôn nhíu mày: "Học tập...

đừng đùa nữa, trong số họ tùy tiện một người, tu vi cảnh giới cũng cao hơn tôi, tôi đi làm thầy cho họ, chẳng phải là đi tìm chết sao?" Đại trưởng lão lắc đầu cười nói: "Huynh đệ à, ngươi thật biết đùa, cường giả cấp bậc như ngươi, luôn ẩn giấu thực lực, lẽ nào ngươi nghĩ ta

không nhìn ra sao?" Sau đó Đại trưởng lão kéo Phương Ngôn sang một bên, nhỏ giọng nói: "Thực ra cũng không cần ngươi thật sự thi triển ra, bây giờ tuy họ đã gia nhập Huyền Thiên Tông của ta, nhưng lẽ nào ta không biết sao?

Họ căn bản không thật sự muốn gia nhập Huyền Thiên Tông, chỉ là muốn đi theo ngươi thôi.

Tuy ta cũng biết, ngươi căn bản không thể ở lại Huyền Thiên Tông, nhưng giữ được ngày nào hay ngày đó.

Phương Ngôn hỏi: "Ông chắc chắn, tôi có thể giữ được họ sao?" Đại trưởng lão lắc đầu: "Ta cũng không chắc, liệu ngươi có ở lại đây không, nhưng ta có thể chắc chắn một điều, chỉ cần ngươi đi dạy học, tùy tiện nói bừa cũng được, những người thật sự ở lại, nhất định sẽ ở lại.

Tin rằng lúc đó, ngươi sẽ không còn nảy sinh ý định rời đi nữa." Phương Ngôn cười: "Ông thật tự tin, muốn dùng cái gọi là tình thầy trò để trói buộc tôi sao?

Ông nghĩ có thể không?" Đại trưởng lão cười nói: "Ta chưa thử, sao ta biết được?

Nhưng ta cần ngươi giúp, làm ơn!" Phương Ngôn lắc đầu, nói: "...Thôi được rồi, chọn một nơi đi, tôi bắt đầu giảng đạo, tôi không thể giảng đạo ở đây được chứ?" Đại trưởng lão vội nói: "Được được được!

Ngươi đã đồng ý rồi, vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp, chúng ta mau hành động thôi!" Một lát sau, tại diễn võ trường của Huyền Thiên Tông, Phương Ngôn ngồi trên cao đài, phía dưới là đám người đang quỳ lạy, tất cả đều đang chăm chú lắng nghe Phương Ngôn giảng bài.

Nhưng Phương Ngôn, Phương Ngôn cũng không biết nói gì, dù

sao chỉ cần nói theo sách là được.

Cùng lúc đó, ở một góc dưới đài, Ngũ trưởng lão nói: "Phương pháp này của chúng ta, thật sự có thể được không?" Đại trưởng lão lắc đầu: "Không biết." Ngũ trưởng lão kinh ngạc: "Không biết, sao ông tự tin vậy?" Đại trưởng lão cười nói: "Ta tuy không biết phương pháp này rốt cuộc có được không, nhưng ta có thể chắc chắn, trong số nhiều người như vậy, nhất định có những người hâm mộ cuồng nhiệt của Phương Ngôn.

Lúc đó khi Phương Ngôn rời đi, ta sẽ nói, Phương Ngôn đi đến nơi nguy hiểm để rèn luyện rồi, bảo họ ở lại tông môn ngoan ngoãn tu luyện.

Còn về việc Phương Ngôn khi nào quay lại, ta không biết.

Đến lúc đó, ta tin rằng, nhất định sẽ có người, ở lại Huyền Thiên Tông của ta, không phải vì điều gì khác, mà là vì gia nhập Huyền Thiên Tông, chờ đợi Phương Ngôn trở về.

Còn về việc Phương Ngôn có thật sự quay lại không, ta không biết, dù sao chỉ cần chúng ta vượt qua cuộc đại chiến giữa hai tộc, lúc đó, chuyện gì sẽ xảy ra, ta tin rằng, không cần ta phải nói nhiều nữa chứ?

Những người có thể sống sót đều là cường giả hàng đầu, Huyền Thiên Tông của ta cũng sẽ tạo được danh tiếng trong cuộc đại chiến đó.

Đến lúc đó, còn về việc những người này có thật sự muốn ở lại Huyền Thiên Tông hay không, căn bản không quan trọng.

Dù sao cũng sẽ có vô số người tranh nhau gia nhập Huyền Thiên Tông của ta, lẽ nào Huyền Thiên Tông của ta lại sợ không có tương lai sao?" "…" Ngũ trưởng lão suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: "Nói thì

nói vậy, không sai, nhưng làm như vậy với Phương Ngôn, có phải không tốt lắm không?" Đại trưởng lão cười nói: "Ông thấy việc để cậu ta giảng 'luyện khí ngữ lục' không ổn lắm đúng không?

Chương 263

Tuy thứ đó chỉ là kiến thức cơ bản về luyện khí, cậu ta cũng chỉ giảng theo sách.

Nhưng tôi có thể nói rõ cho ông biết, chúng ta bây giờ cần những fan trung thành như vậy, chỉ có những người nghe những điều cơ bản nhất mà vẫn tin tưởng Phương Ngôn, ở lại đây, mới là những người hâm mộ thực sự của cậu ta.

Lúc đó, chúng ta mới là người hưởng lợi lớn nhất, chúng ta không cần tuyên truyền, danh tiếng của Huyền Thiên Tông cũng đã lan xa rồi." Ngũ trưởng lão nghe đến đây, chỉ vội lắc đầu: "Trời ạ, Đại trưởng lão ơi là Đại trưởng lão, tôi không ngờ, một lão già gian xảo như ông, lại có thể nghĩ ra được cách tinh ranh như vậy?" Đại trưởng lão cười ha hả: "Không còn cách nào khác, tình hình bây giờ quá cấp bách, thời kỳ đặc biệt, chúng ta phải dùng thủ đoạn đặc biệt, chẳng phải sao?" "Ờ… cũng phải, nhưng ông chắc chắn, Phương Ngôn như vậy, thật sự có thể được không?" Ngũ trưởng lão vẻ mặt không tin nổi nhìn lên đài, Đại trưởng lão cũng nhìn theo, nhưng khi thấy hành động của Phương Ngôn, cả hai đều ngây người.

Lúc này chỉ thấy, trên cao đài, Phương Ngôn đang ăn cơm?!

Anh ta chuẩn bị hơn mười món ăn, đang ăn lẩu xiên que.

Sau đó lời nói của Phương Ngôn, càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

"Các ngươi thấy chưa?

Đây là món lẩu trong truyền thuyết, vạn vật đều có thể xiên, chỉ cần chúng ta ăn lẩu xiên que, sau này nhất định sẽ phất lên như diều gặp gió, tu vi cao thâm, nào, chúng ta cùng ăn lẩu!" Đại trưởng lão vội

vàng đi lên nhíu mày nói: “Ngươi có biết, vừa rồi ngươi đang làm gì không?” Phương Ngôn nhìn hai vị trưởng lão đi lên, cũng vội nói: “Người đâu, chuẩn bị chén đũa cho hai vị trưởng lão, chúng ta cùng ăn lẩu.” “Ta không ăn!

Ta chết cũng không ăn!” Đại trưởng lão tức giận nói: “Ta bảo ngươi đọc sách, lẽ nào chuyện nhỏ như vậy, ngươi cũng không làm được sao?” “Ta cũng không ăn!” Ngũ trưởng lão cũng vô cùng kiên định: “Ta là loại người đó sao?

Ta nói cho ngươi biết Phương Ngôn, đừng tưởng rằng ta sẽ chiều theo ngươi!” Phương Ngôn gật đầu: “Rốt cuộc có ăn không?

Đây là lẩu uyên ương, ở chỗ của tôi, vô cùng ngon, xem thịt bò cuộn này… chậc chậc, phải nói, tay nghề của đầu bếp Huyền Thiên Tông thật tốt!” Đại trưởng lão tức đến suýt gầm lên, nhưng vì hình tượng hiện tại của Phương Ngôn, đành nghiến răng nói: “Phương Ngôn, nể mặt ta một lần, đừng làm vậy nữa, được không?” Phương Ngôn nhíu mày: “Tôi làm sao?

Các người tưởng tôi muốn ở lại đây à?

Tôi muốn đi ngay bây giờ, nhưng các người không cho tôi đi, tôi ở đây ăn lẩu, lẽ nào có sai sao?” Hai vị trưởng lão không dám nói gì, cuối cùng chỉ có thể giữ Phương Ngôn ở lại Huyền Thiên Tông.

Phương Ngôn hiện tại đối với Huyền Thiên Tông, thực sự là một linh vật, chỉ cần Phương Ngôn ở Huyền Thiên Tông một ngày, Huyền Thiên Tông sẽ có người.

Còn về việc tại sao... tuy có chút quá đáng, nhưng nhìn những người bên dưới vô cùng vui vẻ, không có chút phản kháng nào, ông đành nói: “Thôi được rồi, chỉ cần ngươi đồng ý ở lại Huyền Thiên Tông, ăn lẩu cũng được.” Buổi tối, Đại trưởng lão và Ngũ trưởng lão nhìn món đồ đệ tử chuẩn bị trên bàn, nhíu mày nói: “Làm gì vậy?”

Phong Vũ nói: “Hai vị trưởng lão, thử món lẩu này đi, bây giờ cả Huyền Thiên Tông đều đang thịnh hành đó, các trưởng lão khác đều ăn rồi, tôi thấy hai vị trưởng lão vất vả như vậy, chưa ăn một miếng, nên vội vàng mang đến, để hai vị cũng thử.” Đại trưởng lão tức giận đập bàn, quát: “Coi hai chúng ta là loại người gì rồi?

Lẽ nào ngươi nghĩ hai chúng ta cũng là loại người không quản được miệng sao?” Phong Vũ sợ hãi vội nói: “Nếu hai vị trưởng lão không thích, vậy tôi dọn đi.” “Để xuống!” Ngũ trưởng lão lạnh lùng nói: “Đã mang đến rồi, hai chúng ta có thể không nhận món quà này sao?

Ra ngoài đi, hai chúng ta hôm nay muốn xem thử, lẩu có gì thần kỳ, dù sao hai chúng ta cũng chưa ăn cơm.” Phong Vũ cười cười, quay người rời đi.

Vừa đến cửa, Đại trưởng lão nói: “Chuyện này, không được nói cho bất kỳ ai, biết chưa?

Nếu không ta giết ngươi!” Phong Vũ vội lắc đầu: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài, nhất định không!” Nhưng chuyện này vừa quay người, đã truyền đến tai tất cả mọi người trên dưới Huyền Thiên Tông.

Hầu như ai cũng đang bàn tán, món lẩu đó có sức hút đến mức nào mà khiến hai vị trưởng lão có thể đánh nhau trong phòng!

Những ngày sau đó, hầu như đều ăn lẩu.

Có lẽ Phương Ngôn cảm thấy ăn lẩu quá nhàm chán, cuối cùng cũng bắt đầu dạy học.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy thứ anh ta dạy, suýt nữa hộc máu.

Chỉ thấy Phương Ngôn trên cao đài, đang dạy mọi người, trên một con cá, những vị trí nào thích hợp để làm sashimi.

Đại trưởng lão gọi Phương Ngôn sang một bên nói: "Ngươi làm gì vậy?

Không giảng bài thì thôi, lại còn dạy… cách chế biến thức ăn?!" Phương Ngôn gật đầu: "Sao thế?

Lẽ nào không được sao?

Ông xem, họ học vui vẻ biết bao!" Đại trưởng lão nhìn sang, suýt nữa tức chết.

Đây đều là những thiên tài tu luyện của các thế lực, thậm chí là gia tộc, bây giờ lại tập thể làm cá, vô cùng vui vẻ.

Chuyện này, nếu bị gia tộc của họ biết, Huyền Thiên Tông, cảm giác không cần mở nữa rồi!

Đúng lúc này, Phương Ngôn lại từ từ bước lên đài, tiếp tục dạy làm cá.

Những ngày sau đó, Đại trưởng lão, hầu như tất cả các cao tầng trong tông môn, đều cảm thấy sắp tức chết rồi!

Trong khoảng thời gian này, Phương Ngôn chưa từng nói một câu nào liên quan đến tu luyện, tất cả đều đang dạy mọi người, làm thế nào để trở thành một… đầu bếp ưu tú!

Đúng vậy, không nghe nhầm đâu, những thiên tài tu luyện hàng đầu này, trong một tông môn nhỏ bé, lại đang học cách trở thành một đầu bếp ưu tú.

Mà những đầu bếp này, không một ai phản bác?!

Khi gia tộc của những thiên tài này nghe tin, họ gần như không thể tin được.

Tất nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có ai phản bác, chỉ là những người phản bác đó, đều bị các thiên tài ưu tú khác đánh cho

không dám hó hé nữa.

Từ đó về sau, không còn ai dám phản đối, ngược lại mỗi người đều mang vẻ mặt tươi cười.

Vì vậy đến bây giờ, chỉ cần Phương Ngôn bắt đầu giảng bài, những thiên tài từng vô cùng nỗ lực, chỉ muốn tu luyện, đều nhanh chóng đến đây học nấu ăn.

Cứ như vậy, kéo dài suốt hơn một tháng!

Tuy trong hơn một tháng này, mọi người đều đã thích nghi, nhưng các trưởng bối trong gia tộc của họ lại không thể chịu đựng được nữa, họ sắp sụp đổ rồi.

"Phương Ngôn ra đây chịu chết!" Một ngày nọ, Phương Ngôn đang giảng giải cho mọi người cách làm sushi thì đột nhiên nghe thấy câu nói đó.

Anh ta nhìn về phía xa, thấy một nhóm người đang hùng hổ xông tới.

Họ mặc áo giáp, toàn thân toát ra khí thế mạnh mẽ, trên ngực có một chữ "Kim" lấp lánh.

Thấy vậy, Phương Ngôn hỏi: "Ai vậy?" Có người nói: "Lẽ nào ngay cả họ mà ngài cũng không nhận ra sao?" Phương Ngôn lắc đầu: "Không quen, tại sao tôi phải quen?" Người đó vỗ trán, bất lực nói: "Vậy thì xong rồi, đó là người của Kim Tiền Sơn Trang, bây giờ họ đến đây, xem ra là để tìm ngài." Phương Ngôn nói: "Tại sao lại tìm tôi?

Tôi là người tốt mà!

Chưa từng làm chuyện xấu nào!" Người đó cười nói: "Ngài không làm chuyện xấu, nhưng một tháng nay, ngài dẫn theo những người từng nguyện ý trung thành theo ngài, ngày ngày nấu cơm, tất cả đều

quên mất phương pháp tu luyện, ai nấy đều sắp trở thành đầu bếp, lẽ nào không liên quan đến ngài sao?" Phương Ngôn nghe vậy, cảm thấy trong lòng không vui: "Vậy thì quá vô lý rồi!

Họ muốn theo tôi, đó là họ tự nguyện, tôi không hề ép buộc!

Kim Tiền Sơn Trang đến đây, không phải là quá đáng sao?!" Người đó nói: "Xin lỗi, Kim Tiền Sơn Trang là tiền trang lớn nhất phía Bắc, gần như chín phần mười tiền của mọi người đều được cất giữ ở đó, họ vô lý như vậy đấy." Phương Ngôn thở dài, cao giọng nói: "Người của Kim Tiền Sơn Trang ra đây!" Trong nháy mắt, mười mấy người đứng ra, tất cả đều cười toe toét nhìn về phía này, vẻ mặt vô hại.

Nhưng trong mắt Phương Ngôn, đây chính là thủ đoạn của họ, cách xử lý của những người có tiền, không bao giờ động thủ, chỉ dựa vào loại kỹ năng tư bản này để khiến người ta bất lực.

Nhưng Phương Ngôn không phải loại người đó, anh ta nói thẳng: "Những người này, tôi không chào đón, mời rời đi!" Mười mấy người đó cười toe toét: "Thật sao?

Lão sư, phải suy nghĩ cho kỹ đó!" Phương Ngôn chưa kịp nói một chữ "tốt", thì một nhóm cường giả bên cạnh đã tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Một trong số họ nói: "Ngươi là Phương Ngôn?" Phương Ngôn vừa gật đầu, đã thấy mình bị một lực hút khổng lồ kéo đi, rơi xuống trước mặt người đó.

Sau đó Phương Ngôn nhìn người trước mặt, hỏi: "Sao rồi, có chuyện gì không?" Người đó cười nói: "Chào, ta là Ứng Thuận Thiên!" Phương Ngôn gật đầu: "Rồi sao nữa?" Ứng Thuận Thiên là một thanh niên có tướng mạo vô cùng tuấn lãng, nhưng Phương Ngôn có thể thấy, anh ta không trẻ như vẻ bề ngoài, tuổi thật chắc chắn sẽ khiến người ta kinh ngạc.

Tất nhiên, rốt cuộc bao nhiêu tuổi, Phương Ngôn căn bản không quan tâm, chỉ hỏi: “Ngươi đến đây đánh ta?

Chương 264

Vì đơn thuần gây sự, hay là để đưa người của Kim Tiền Sơn Trang về?" Trong khoảnh khắc đó, Ứng Thuận Thiên thật sự bị hỏi khó.

Ban đầu, anh ta định làm đủ thứ chuyện để gây khó dễ cho Phương Ngôn.

Dù sao lần này Kim Tiền Sơn Trang cũng cử không ít người đi, ban đầu họ nghĩ rằng, những người đi theo Phương Ngôn là để học pháp thuật lợi hại.

Nhưng khi biết rằng, những người này chỉ theo Phương Ngôn làm những chuyện vô lễ, họ đã sụp đổ, ai nấy đều chuẩn bị, suýt nữa đã đến đây tấn công Phương Ngôn.

Bây giờ đã đến nơi rồi, nhưng đột nhiên gặp phải một Phương Ngôn thẳng thắn như vậy, Kim Tiền Sơn Trang cũng là người có sĩ diện, nhất thời, thật sự không biết phải làm sao.

Nhưng không thể giải quyết chuyện này như vậy được, đặc biệt là Ứng Thuận Thiên, anh ta đã hứa với các cao tầng, lần này ra ngoài, nhất định phải cho những người bên ngoài một bài học, tăng uy phong cho Kim Tiền Sơn Trang, làm sao có thể dễ dàng quay về như vậy?

Vì vậy, anh ta sắp xếp lại suy nghĩ, nói: "Lẽ nào ngươi không biết ta là ai sao?" Phương Ngôn gật đầu: "Biết mà, Ứng Thuận Thiên, vừa rồi ngươi đã nói rồi, lẽ nào muốn ta nói lại một lần nữa sao?" Ứng Thuận Thiên nhíu mày: "Lẽ nào ngươi thật sự không biết ta là ai?" Phương Ngôn lắc đầu, nhíu mày, hỏi Đại trưởng lão bên cạnh, nhỏ giọng: "Rốt cuộc là ai vậy?" Đại trưởng lão kéo Phương Ngôn sang một bên, mới nói: "Ứng Thuận Thiên, người này là một trong mười

cao thủ hàng đầu của Kim Tiền Sơn Trang, có tin đồn từng có thời sánh ngang với cao thủ đệ nhất." Phương Ngôn hỏi: "Lợi hại lắm sao?" Đại trưởng lão kinh ngạc: "Ngươi không phải là người ở phía Bắc sao?

Ngay cả hắn cũng không biết?

Không chỉ lợi hại, hắn từng là tông chủ của một đại tông môn, sau này vì nợ nần chồng chất, bị ép đến đường cùng, đành phải giải tán tông môn, mới bị Kim Tiền Sơn Trang thu mua.

Tuy hắn vẫn luôn làm việc cho Kim Tiền Sơn Trang, nhưng bản thân hắn không hề đơn giản, vẫn luôn bồi dưỡng thực lực, Kim Tiền Sơn Trang đối với chuyện này cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Những người mặc kim giáp sau lưng hắn, đã thành lập Kim Giáp Quân, ở Kim Tiền Sơn Trang rất có danh tiếng!" Nghe vậy, Phương Ngôn gật đầu: "Thì ra là vậy!

Tôi cứ tưởng, trông cũng bình thường." Sau đó Phương Ngôn nhìn về phía Ứng Thuận Thiên đang lúng túng, nói: "Được rồi, tôi vừa mới biết anh là ai rồi, là tông chủ của một tông môn, sau đó…" "Đừng nói nữa!" Ứng Thuận Thiên vẻ mặt không tốt, khoảng thời gian đó là lịch sử đen tối của anh ta, anh ta ghét nhất bị người khác nhắc đến, bây giờ đột nhiên bị nói ra, làm sao có thể yên lòng?

Nhưng cũng vì vậy, anh ta mới cảm thấy, bây giờ là một cơ hội tốt, một cơ hội tốt để gây sự, một cơ hội tốt để giới thiệu thực lực của bản thân với Kim Tiền Sơn Trang!

Nghĩ đến đây, anh ta phấn khích nói: "Tốt lắm!" Phương Ngôn trố mắt: "Tốt?!" Ứng Thuận Thiên vội đổi lời: "Tốt cái con khỉ!

Lẽ nào ngươi không biết sao?

Làm như vậy, quả thực đã làm tổn thương trái tim của những người theo ngươi!

Hôm nay, ta, Ứng Thuận Thiên, phải thay trời hành đạo, diệt trừ kẻ đại nghịch bất đạo nhà ngươi!" Trong lòng lại đang gào thét: "Chỉ cần giết được ngươi, ta có thể tạo dựng được danh tiếng của mình!

Để ta ở phía Bắc, thật sự vang danh!" Nhưng anh ta chưa kịp ra tay, đã bị Phương Ngôn đè xuống.

Phương Ngôn cười toe toét: "Ôi chao, làm gì vậy?

Ngươi có biết không, làm như vậy là không tốt đâu?" Ứng Thuận Thiên kinh ngạc nhìn hai tay mình, vừa định phát công, đã bị Phương Ngôn đè xuống, cả người đều kinh ngạc, vô cùng bất ngờ, thật sự không hiểu, một thanh niên có tu vi trông thấp hơn mình, làm sao làm được điều này?

Lẽ nào là ngoài ý muốn?

Nghĩ vậy, anh ta định rút kiếm, lại bị Phương Ngôn đè lại, khuyên nhủ hết lời: "Làm vậy không tốt lắm đâu, rút kiếm trước mặt trẻ con, làm tổn thương mắt của các bạn nhỏ thì sao?" Ứng Thuận Thiên hoàn toàn ngây người, tung hoành phía Bắc mấy chục năm, không dám nói là vô địch, nhưng đối thủ có thể tìm được cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ lại bị một thanh niên, dễ dàng áp chế như vậy, trong lòng anh ta, làm sao không kinh ngạc?

Nhưng Ứng Thuận Thiên nghĩ, chắc là do bất ngờ.

Không, nhất định là bất ngờ!

Tuyệt đối là bất ngờ!

Một sự bất ngờ không hề bất ngờ!

Ứng Thuận Thiên gầm thét trong lòng, tin chắc như vậy, rồi lại vận công lần nữa.

Nhưng không có tác dụng, mỗi lần vận công, đều bị Phương Ngôn, dễ dàng áp chế.

Kinh ngạc rồi, bất ngờ rồi, cả người đều ngơ ngác.

Mọi người xung quanh cũng vậy, căn bản không ngờ, một thanh niên trông không có gì nổi bật lại có thể làm được đến mức này!

Quá đáng sợ!

Sau đó Phương Ngôn nói: "Hôm nay ta định làm sushi, có hứng thú ăn thử không?" "Có!" Ứng Thuận Thiên không chút do dự đồng ý.

Nguyên nhân chính anh ta đồng ý là để xem thử, Phương Ngôn này, tại sao lại mạnh như vậy!

Sau đó, Kim Giáp Quân sau lưng anh ta cũng muốn xem thử, Phương Ngôn tại sao lại mạnh như vậy, vì vậy họ nghĩ, gia nhập cùng Phương Ngôn là một lựa chọn thích hợp.

Phương Ngôn cũng không từ chối, chỉ cần có người, anh ta đều đồng ý cho gia nhập.

Ở phía dưới, Ứng Thuận Thiên hỏi: "Tôi có thể lên đài cùng ngài không?" Phương Ngôn gật đầu: "Đương nhiên có thể." Ứng Thuận Thiên không do dự, nheo mắt, trong nháy mắt đã đến trước mặt Phương Ngôn, bắt đầu học theo Phương Ngôn làm sushi.

Tuy thứ gọi là sushi này, trong mắt Ứng Thuận Thiên, là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng anh ta tin rằng, mình có thể nhanh chóng học được.

Nhưng anh ta phát hiện, mỗi lần, anh ta đều bóp nát nắm sushi, khiến anh ta không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì.

Phương Ngôn lại nói: “Thực ra đơn giản, ngươi căn bản không khống chế tốt khí của mình.

Vì quanh năm chiến đấu, ăn đều là thực phẩm đặc biệt, nên đối với loại thực vật bình thường này, ngươi dùng khí để cầm, nên nó sẽ bị nát.” Nghe vậy, Ứng Thuận Thiên bừng tỉnh, dường như đã hiểu ra, vội hỏi: “Tôi hình như đã hiểu ý của ngài rồi!” Phương Ngôn nhíu mày hỏi: “Hiểu rồi?

Không dùng khí nữa sao?” “Không!” “Ngài là đại sư!

Thật sự là đại sư!” Ứng Thuận Thiên phấn khích nói: “Tôi vẫn luôn không thể tự chủ sử dụng khí, ngài bây giờ lấy ra thứ gọi là sushi này, thực ra là để dạy tôi, cách sử dụng khí!

Đại sư!

Ngài chỉ cần một ánh mắt đã nhìn thấu khí của tôi không đủ, xin hãy cho tôi bái ngài làm thầy!” Phương Ngôn vội lắc đầu: “Thôi đi, người của Kim Tiền Sơn Trang, sao có thể gia nhập cùng tôi, Kim Tiền Sơn Trang nhất định sẽ không thả người.” Ứng Thuận Thiên vội nói: “Sẽ không đâu!

Không những sẽ thả, mà ngược lại còn kết giao với ngài!

Những người tu luyện ở Kim Tiền Sơn Trang của chúng tôi toàn là công pháp tấn công, nhưng ít ai có thể tu luyện luyện khí.

Nhưng ngài thì khác, ngài thực sự là một đại sư luyện khí.

Tôi tin rằng, nếu nói chuyện này cho Kim Tiền Sơn Trang biết, họ không những không trách tội, mà ngược lại còn ủng hộ hết mình!” Phương Ngôn bất lực, anh ta thật sự không hiểu luyện khí, chỉ là vừa rồi vô tình nói ra câu đó, lại bị người này, coi như là lời nói nhìn thấu thực lực, Phương Ngôn cũng đành chịu, chỉ có thể nói: “Tùy anh vậy, chỉ cần đừng làm phiền tôi là được.” Ứng Thuận Thiên vội ngoan

ngoãn nói: “Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không làm phiền!” Đại trưởng lão ở dưới nhìn mà ngây người, nói với mấy trưởng lão bên cạnh: “Thật không thể tin được!

Trước đây tôi cứ nghĩ, Phương Ngôn này chỉ là một tu luyện giả biết nấu ăn, bây giờ xem ra, việc nấu ăn của cậu ta ẩn chứa cả pháp môn luyện khí, người đàn ông này thật quá mạnh mẽ!” Ngũ trưởng lão cũng nói: “Lẽ nào ông không phát hiện ra, trước đây khí lưu động trên người những người này rất không ổn định, nhưng một tháng nay, từ khi theo Phương Ngôn, khí trên người họ đã ổn định hơn rất nhiều!” “Chẳng trách, trước đây chúng ta thật sự đã xem thường Phương Ngôn, người đàn ông này quá đáng sợ, chỉ dùng việc nấu ăn đã ổn định được vấn đề khó khăn mà hàng trăm thiên tài gặp phải.

Một bảo vật như vậy, chúng ta thật sự không thể để cậu ta rời đi!” Mấy lão già gật đầu lia lịa, nhìn nhau cười, dường như đã nghĩ ra được điều gì đó, đang lên kế hoạch.

Cùng lúc đó, Phương Ngôn cảm thấy mọi người học cũng gần xong rồi, liền nói: “Được rồi, buổi luyện tập hôm nay, đến đây là kết thúc.” Vì các học viên bây giờ đã thực sự biết được ‘dụng tâm lương khổ’ của Phương Ngôn, nên ai nấy đều nói: “Chúng tôi muốn học, xin Phương Ngôn đại sư truyền thụ!” Nếu như trước đây, ít nhiều còn có chút không tình nguyện, mỗi ngày đều có tiếng nghi ngờ, nhưng bây giờ, không một ai có tiếng nghi ngờ, tất cả đều theo tiếng của Phương Ngôn.

Phương Ngôn thật sự không chỉ một lần muốn rút lui, nhưng anh ta phát hiện, căn bản không rút lui được, mỗi ngày đều có vô số người nhìn chằm chằm, làm sao có thể rời đi.

Đang lúc Phương Ngôn suy nghĩ, nên trốn đi như thế nào, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

Khi nghe nhiệm vụ mà hệ thống ban hành, Phương Ngôn nhíu mày, suýt nữa hộc máu.

Nhưng anh ta vẫn nói: "Huynh đệ, bây giờ khả năng khống chế tu vi của mọi người thế nào?" Mọi người đều tự tin tràn đầy: "Trước đây chúng tôi cảm thấy bình thường, nhưng sau khi có ngài dạy bảo, chúng tôi cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh!" "Tốt!

Chương 265

Vậy nếu ngày mai chúng ta khai chiến, mọi người có nguyện ý không?" "Nguyện ý!" Hầu như tất cả mọi người đều hét lên câu này.

Một tháng nay, ngày nào cũng chỉ có nấu ăn và nấu ăn, cảm giác sắp mốc meo đến nơi rồi.

Nếu bây giờ thật sự có chuyện để làm, cảm giác thật quá tốt!

Khai chiến, lại càng tốt!

Chỉ mong có cơ hội này!

Trong đó, người kích động nhất không ai khác chính là Ứng Thuận Thiên.

Bây giờ anh ta thật sự muốn tìm người, để xem thử thực lực hiện tại của mình rốt cuộc mạnh đến đâu!

Anh ta vội hỏi: "Vậy xin hỏi, đối thủ chúng ta phải chiến đấu là ai?" Phương Ngôn nói: "Bát Đại Thế Lực." Ứng Thuận Thiên cười nói: "Ồ, thì ra là Bát Đại Thế Lực à, tôi cứ tưởng là tông môn mạnh nào, cũng bình thường thôi, ngày mai chúng ta…" Phía sau, anh ta dần dần dừng lại, vẻ mặt không thể tin nổi hỏi: "Xin hỏi… vừa rồi ngài nói gì?

Chúng ta phải chiến đấu với ai?" Phương Ngôn tưởng anh ta không nghe rõ, tiếp tục nói: "Bát Đại Thế Lực, lẽ nào có vấn đề gì sao?" "Bát bát bát…" Phương Ngôn cười nói: "Tôi biết anh kích động, nhưng cũng không cần thiết phải gọi tôi là ba ba." Ứng Thuận Thiên vội lắc đầu: "Tôi tuyệt đối không thể khai chiến với Bát Đại Thế Lực!" Phương Ngôn nói: "Những người này sao vậy?

Trước đây không phải vẫn luôn thích chiến đấu sao?

Bây giờ cơ hội chiến đấu ở ngay trước mắt, lại không trân trọng?

Quá đáng rồi!" Ứng Thuận Thiên cạn lời: "Có lẽ ngài không biết, hiện tại Bát Đại Thế Lực đã thành lập một liên minh, nếu chúng ta tùy tiện tấn công bất kỳ một thế lực nào, bảy thế lực còn lại sẽ liên hợp.

Bát Đại Thế Lực đơn phương bất kỳ một thế lực nào cũng sẽ đánh bại chúng ta, ngài nghĩ chúng ta như vậy xông lên, có hy vọng thắng lợi không?" Phương Ngôn nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Hả?

Trước đây không phải anh nói lợi hại lắm sao?

Bây giờ không được rồi?

Điều động người của Kim Tiền Sơn Trang đi!" Ứng Thuận Thiên thật sự bị những lời này của Phương Ngôn làm cho ngây người, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: "Thực ra không phải như vậy, Kim Tiền Sơn Trang của chúng tôi tuy là tiền trang lớn nhất, nhưng vẫn luôn duy trì quan hệ liên minh kiềm chế lẫn nhau với một trong Bát Đại Thế Lực.

Chúng tôi, nếu không đến thời khắc cuối cùng, cũng sẽ không tùy tiện khai chiến, đối với tất cả mọi người đều không có lợi!" Phương Ngôn nghe vậy, có chút cạn lời: "Vậy tôi phải khai chiến sao?" Ứng Thuận Thiên không hiểu hỏi: "Chúng ta có thể liên hợp, thành lập một thế lực có thể sánh ngang với Bát Đại Thế Lực, tại sao nhất định phải tấn công Bát Đại Thế Lực?" Phương Ngôn: *Tôi biết sao được?

Nhiệm vụ hệ thống, tôi biết tại sao nó lại bảo tôi đi tấn công Bát Đại Thế Lực?* Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, Phương Ngôn phát hiện, trong nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra này, hình như không có hình phạt, cũng có nghĩa là, không đi tấn công Bát Đại Thế Lực, cũng được?

Nhưng ngay sau đó Phương Ngôn cảm thấy mình đã sai, hậu quả của việc không tấn công, hệ thống đến bây giờ mới bổ sung: Nổ tung

tại chỗ!

Phương Ngôn chỉ cảm thấy bây giờ mình sắp nổ tung tại chỗ!

Điều này tương đương với việc, bảo mình đi khiêu chiến bá chủ của nơi này, chẳng phải là tìm chết sao?

Suy đi nghĩ lại, Phương Ngôn dứt khoát hỏi hệ thống: "Nói thẳng một lần cho rõ, tại sao lại khiêu chiến, chỉ là khiêu chiến thôi sao?

Hay là phải hoàn thành một việc gì đó?" Ứng Thuận Thiên vội nhìn xung quanh hỏi: "Ngài vừa nói chuyện với ai vậy?" "Không có nói chuyện với ai cả." Phương Ngôn nói.

Sau đó Phương Ngôn quả nhiên thấy hệ thống lúc này mới nói rõ tình hình chi tiết của nhiệm vụ.

Nhiệm vụ rõ ràng mà hệ thống đưa ra là khiêu chiến Bát Đại Thế Lực không sai, nhưng không chỉ đơn thuần là khiêu chiến, mà là tìm ra dị tộc trong Bát Đại Thế Lực mới là mục đích chính, khiêu chiến chỉ là mục tiêu phụ.

Thấy vậy, Phương Ngôn đã hiểu, không nói hai lời, trực tiếp hỏi: "Bát Đại Thế Lực gần chúng ta nhất là ai?" Đại trưởng lão vội tiến lên hỏi: "Lẽ nào ngươi thật sự muốn đối đầu trực diện với Bát Đại Thế Lực sao?" Phương Ngôn gật đầu: "Không phải đối đầu trực diện, tôi chỉ đơn giản là khiêu chiến đơn thuần, có vấn đề gì sao?" Đại trưởng lão dường như không chắc chắn, hỏi lại: "Khiêu chiến đơn thuần của ngươi, thật sự chỉ là khiêu chiến?" Phương Ngôn gật đầu.

Lần này, Đại trưởng lão thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, chỉ cần không phải quyết chiến với Bát Đại Thế Lực, ta yên tâm rồi.

Nếu chỉ là khiêu chiến, ta có thể cung cấp sự giúp đỡ tương ứng cho ngươi." Nếu có sự giúp đỡ, tự nhiên là chuyện tốt, Phương Ngôn vội hỏi: "Giúp đỡ gì?" Ông ta đáp: "Đơn giản, đó là cổ vũ cho ngươi."

“Ai nguyện ý đi cùng tôi, xuất phát!” Phương Ngôn cũng không nghe lời Đại trưởng lão nữa, trực tiếp quay người rời đi, không quay đầu lại.

Những người phía sau, ban đầu có chút do dự, nhưng thấy Ứng Thuận Thiên cũng đã xuất phát, cũng lần lượt lên đường.

Phương Ngôn vốn tưởng rằng, có mấy người là tốt rồi, dù sao cũng là đi khiêu chiến Bát Đại Thế Lực, đó là chuyện tìm chết, nhưng Phương Ngôn không ngờ, người dám đi theo lại có hơn ba mươi người, ai nấy đều là danh môn quý tộc.

Như vậy cũng tốt, người càng đông, Bát Đại Thế Lực càng có chút e dè.

Trong số đó, người có tin tức linh thông nhất, biết nhiều nhất, thực lực mạnh nhất là Ứng Thuận Thiên.

Vì vậy trên đường đi, Phương Ngôn hỏi Ứng Thuận Thiên rất nhiều chuyện, Ứng Thuận Thiên cũng biết gì nói nấy, không giấu giếm.

“Bát Đại Thế Lực gần chúng ta nhất?” “Linh Kiếm Các, nhưng muốn đến Linh Kiếm Các, chúng ta phải đi qua thế lực phụ thuộc của Linh Kiếm Các, là Thiên Hoang Thành.” “Xuất phát!

Thiên Hoang Thành!” Vân Châu quá lớn, Thiên Hoang Thành gần nhất cũng cách mấy ngàn dặm, với tốc độ hành quân bình thường, muốn đến được Thiên Hoang Thành, gần như không thể.

Vì vậy, lúc này, đại hình truyền tống trận đã có tác dụng.

Mọi người mất hơn hai mươi ngày, cuối cùng cũng đến được truyền tống trận gần nhất, của một tông môn nhỏ, thế lực cấp trên của nó chính là Thiên Hoang Thành.

Thông thường, những tông môn như vậy sẽ không truyền tống

nhiều người một lúc, nhưng cũng không thể chống lại sự ban thưởng của những kẻ giàu có, đặc biệt là sự ban thưởng của Kim Tiền Sơn Trang.

Khi tông chủ nhìn thấy một đống lớn linh thạch bày ra trước mặt, không nói hai lời, trực tiếp đồng ý, mở ra truyền tống trận lớn nhất trong lịch sử tông môn, tiêu tốn cả trăm vạn linh thạch, truyền tống mọi người đến Thiên Hoang Thành cách đó ngàn dặm.

Những người này, ai mà không phải là đệ tử danh giá, nên đối với Thiên Hoang Thành khổng lồ, họ không hề kinh ngạc chút nào.

Ngược lại là Phương Ngôn, bị kinh ngạc đến mức ngây người, phấn khích như người nhà quê lên tỉnh.

"Lão bản, thanh kiếm này…" Phương Ngôn chưa nói xong, Ứng Thuận Thiên bên cạnh đã tiến lên, nói thẳng: "Đừng nói nữa, lấy cho tôi cái đắt nhất!" "Lão bản, bộ quần áo này…" "Đừng nói nữa, lấy cho tôi cái đắt nhất!" "Có đan dược nào, lấy cho tôi loại đắt nhất!" "Phòng ở?

Lấy cho tôi phòng đắt nhất!" "Tất cả đều lấy cho tôi loại đắt nhất!

Hiểu chưa?" Một lát sau, Phương Ngôn nhìn một bàn đầy đồ xa xỉ trước mặt, trong lòng cảm thán, dù ở thế giới nào, người có tiền thật tốt!

Lúc này, Ứng Thuận Thiên bên cạnh cười nói: "Xin hỏi ngài cần gì không?

Ở chỗ tôi, chỉ có một chữ, mua!" Phương Ngôn vội lắc đầu: "Không cần nữa, mua nhiều đồ quá, đối với tôi, không phải là chuyện tốt." Ứng Thuận Thiên lập tức vỗ tay: "Ngài nói quá đúng!" Phương Ngôn bất lực cười cười, tiếp tục nói: "Được rồi, chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta lên Linh Kiếm Các!" Ứng Thuận Thiên lắc đầu: "E rằng

không được." Phương Ngôn hỏi: "Tại sao?" Ứng Thuận Thiên nói: "Mỗi ngày lên Linh Kiếm Các có quá nhiều người, chúng ta phải lấy được lệnh bài của Linh Kiếm Các mới được, nếu không chúng ta ngay cả Linh Kiếm Các ở đâu cũng không tìm được." Phương Ngôn suy nghĩ một lát, hỏi: "Lệnh bài đó, làm sao mới lấy được?" Ứng Thuận Thiên cười bí hiểm, xác nhận xung quanh không có ai, mới nhỏ giọng nói: "Đơn giản, chỉ cần cưới con gái của thành chủ là được!" Phương Ngôn ngẩn người: "Quy định quái gì vậy?

Đọc mà chẳng hiểu gì cả?

Chẳng lẽ ai muốn vào Linh Kiếm Các cũng phải cưới con gái thành chủ à?" Ứng Thuận Thiên gật đầu đáp: "Đúng là như vậy." Phương Ngôn bị cái quy định kỳ quặc này làm cho ngơ ngác, hỏi: "Con gái thành chủ Thiên Hoang Thành xấu lắm à?" Ứng Thuận Thiên cười nói: "Ngược lại là đẳng khác, vô cùng xinh đẹp.

Tôi từng thấy rồi, tuyệt đối là mỹ nhân hạng nhất!" Phương Ngôn lại càng không hiểu, bèn hỏi thẳng: "Nói thẳng ra đi, tại sao lại có tình huống này?

Theo lý mà nói, con gái thành chủ Thiên Hoang Thành dù có một trăm người đi nữa thì cũng không biết bao nhiêu kẻ chen nhau vỡ đầu để được làm con rể của ông ta.

Sao nghe ông nói, dường như việc trở thành con rể lại khó khăn, mới dẫn đến tình trạng này?" Ứng Thuận Thiên lắc đầu, nói thẳng: "Tôi nói thế này với cậu nhé..." Hắn có vẻ cảm thấy như vậy không lịch sự lắm, bèn nhìn trái nhìn phải, xác nhận xung quanh không có ai mới hạ giọng nói: "Thật ra bên ngoài có lời đồn, con gái thành chủ có sở thích bách hợp, nên mới một mực từ chối những người chồng mà thành chủ đã tốn công tốn sức lựa chọn.

Thành chủ cũng vì chuyện này mà phiền não không ít, nên mới đặt

ra điều kiện, chỉ có người đàn ông nào quyến rũ được...

à không, thu hút được con gái ông ta, mới được cấp lệnh bài thật sự của Linh Kiếm Các.

Đó cũng là lý do vì sao nhiều năm như vậy, lệnh bài Linh Kiếm Các gần như không mua được, cũng không ai lấy được.

Tôi lén nói cho cậu biết, chỉ cần trở thành con rể của Thiên Hoang Thành, sau này cả Thiên Hoang Thành đều có khả năng là của cậu, vinh hoa phú quý chẳng phải trong tầm tay sao?" Phương Ngôn lắc đầu: "Của cậu thì có, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?" Ứng Thuận Thiên lắc đầu: "Ít nhất là hiện tại thì không." Phương Ngôn hiểu ra, nói: "Xem ra chỉ có thể dùng cách này thôi, hy vọng ông có thể đồng ý với tôi!" Ứng Thuận Thiên gật đầu: "Xin tiên sinh cứ nói, chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ toàn lực giúp đỡ!" Phương Ngôn nói: "Thật ra con gái thành chủ mắc một loại bệnh!" "Suỵt!" Ứng Thuận Thiên hoảng sợ vội bịt miệng Phương Ngôn lại: "Nói bậy, có biết sẽ bị chém đầu không?

Thiên Hoang Thành tuy chỉ là thế lực phụ thuộc của Linh Kiếm Các, nhưng thực lực của nó được đồn là chỉ đứng sau Linh Kiếm Các thôi đấy.

Chương 266

Thành chủ Thiên Hoang Thành và các chủ Linh Kiếm Các lại là huynh đệ tốt, cậu nói vậy, không chỉ hai vị cao thủ tuyệt thế đó không tha cho cậu, mà những người theo đuổi con gái thành chủ cũng sẽ không bỏ qua đâu!" Phương Ngôn lại cười nói: "Yên tâm đi, chuyện này đối với tôi dễ như trở bàn tay, ông có biết không?

Thật sự chỉ là dễ như trở bàn tay, vô cùng đơn giản!

Trong phòng này chẳng phải đã bố trí trận pháp mạnh mẽ sao?

Chẳng lẽ ông sợ bị người khác nghe thấy à?" Ứng Thuận Thiên thở dài: "Tuy tôi đã bố trí trận pháp của mình, nhưng nó chỉ phòng được những tiểu cao thủ, còn những đại cao thủ ẩn mình trong Thiên Hoang Thành thì tôi không thể nào phòng được!

Lần trước tôi nghe nói có người lén lút bàn tán về thành chủ, ngày hôm sau đã chết phơi thây ngoài đường rồi!" Phương Ngôn chỉ cảm thấy rợn tóc gáy, thầm nghĩ sao mà đáng sợ vậy, tên thành chủ này đúng là hẹp hòi, nhưng rồi cũng đổi giọng: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, con gái ông ta căn bản không có bệnh, đó là một loại sở thích!

Loại sở thích này, ở thế giới của tôi cũng gọi là bách hợp, muốn chữa trị loại sở thích này thì vô cùng đơn giản!

Chỉ cần một người đàn ông anh tuấn đẹp trai đến là được, phá vỡ nội tâm của cô ấy, tôi tin chắc cô ấy sẽ thích cậu thôi." Ứng Thuận Thiên gật đầu cười tán thưởng: "Không hổ là Phương công tử, mỗi lời nói, mỗi hành động đều ẩn chứa đạo lý lớn.

Có lẽ làm theo cách của cậu thật sự có thể thành công, nhưng vừa rồi tôi không nghe nhầm chứ, người đó là tôi, không phải cậu sao?" Phương Ngôn gật đầu: "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ là tôi à?

Người này, chỉ có ông là thích hợp nhất!

Đừng từ chối nữa, tôi sẽ sắp xếp ngay bây giờ, nhất định sẽ khiến cô ấy yêu ông!" Ứng Thuận Thiên lập tức lùi lại mười mấy bước, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không được!

Tuyệt đối không được!" Phương Ngôn hỏi: "Tại sao chứ?

Chuyện tốt như vậy, chẳng lẽ ông lại từ chối?

Ông có biết tôi đã dụng tâm khổ tứ thế nào không?" Ứng Thuận Thiên nói nhỏ: "Người này chỉ có thể là cậu thôi!

Người khác tuyệt đối không được!" Phương Ngôn tỏ vẻ khó hiểu: "Tại sao lại như vậy?" Ứng Thuận Thiên thở dài: "Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, những người theo đuổi cô ấy đều là quan to quý tộc, cả ngày trăng hoa tuyết nguyệt, cậu thấy họ có được không?

Tôi lại càng không cần phải nói, tôi là một công tử ăn chơi trác táng chính hiệu, đến thành chủ cũng biết, cậu thấy tôi có được không?" Phương Ngôn hiểu ra, than thở: "Chẳng lẽ chỉ có tôi mới được sao?" Ứng Thuận Thiên vỗ vai Phương Ngôn một cách trang trọng, vẻ mặt đầy tán thưởng: "...Đúng vậy, không có ai khác đâu!" Phương Ngôn cười nói: "Thật ra căn bản không cần tôi, chỉ cần để con gái thành chủ thích đàn ông là được rồi đúng không?

Dù sao bây giờ điều thành chủ quan tâm nhất là giới tính mà con gái mình thích, phải không?" Ứng Thuận Thiên gật đầu: "Thật ra nói vậy cũng không sai, đúng là như thế." "Ha ha ha!" Phương Ngôn vỗ tay một cái: "Được rồi!

Nếu đã biết tại sao thì dễ giải quyết rồi!

Ông về nghỉ ngơi đi, à phải rồi, sáng mai đưa cho tôi một phần tài liệu về con gái thành chủ, không đến một tháng, tôi sẽ cưa đổ cô con gái thành chủ này cho ông xem!" Ứng Thuận Thiên cười nói: "Thôi

được, nếu cậu đã tự tin như vậy, tôi còn có thể nói gì nữa.

Tôi sẽ đưa tài liệu về con gái thành chủ cho cậu ngay bây giờ." Nói xong, hắn đặt một quyển sách trước mặt Phương Ngôn.

Phương Ngôn nhìn qua, than thở: "Con gái thành chủ này là máy tính à?

Sao mà nhiều thế?" Ứng Thuận Thiên vỗ tay, bên ngoài có mấy tráng hán bước vào, vác theo những chồng sách đặt trước mặt Phương Ngôn, sắp chất thành một ngọn núi sách.

Sau đó Ứng Thuận Thiên nói: "Thật ra trong tay cậu chỉ là mục lục thôi, tài liệu thật sự có nhiều thế này này!

À phải rồi, máy tính là cái gì?

Ăn được không?" Phương Ngôn xua tay: "Không có gì, chỉ là một thứ bình thường thôi.

Được rồi, ông ra ngoài trước đi, tôi phải nghiên cứu kỹ về cô con gái thành chủ này mới được!" Thời gian trôi nhanh, suốt bảy tám ngày, Phương Ngôn đều ở trong phòng nghiên cứu về con gái thành chủ.

Trong thời gian đó, Ứng Thuận Thiên đến mấy lần nhưng đều bị Phương Ngôn đuổi ra ngoài.

Bây giờ hắn cần sự yên tĩnh, những chuyện khác đều không quan trọng.

Cuối cùng, vào ngày thứ mười, Phương Ngôn cũng ra ngoài, và hắn đã hiểu ra về cô con gái thành chủ này... chẳng có đạo lý gì cả!

Phụ nữ là sinh vật không nói đạo lý!

Đống tài liệu kia xem nhiều như vậy, thực chất toàn là những chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi, chủ yếu là do người phụ nữ đó hỉ nộ

vô thường.

Xem ra, chỉ có thể dùng cách của hắn thôi.

Thanh Phong Lâu, một trong số ít tửu lâu ở Thiên Hoang Thành.

Vốn dĩ nơi này là chốn ăn chơi của đàn ông, đến đây chỉ vì một mục đích: tìm hoa hỏi liễu, tìm mỹ nhân.

Nhưng không biết từ khi nào, vì sự xuất hiện của con gái thành chủ, nơi này đã biến thành một chốn bách hợp, đâu đâu cũng là phụ nữ với phụ nữ.

Một ngày nọ, Giang Văn Yến lại trốn khỏi phủ thành chủ, cải trang nam nhi, đến đây và đi thẳng lên tầng cao nhất.

Hoa bà bà tươi cười ra đón: "Hôm nay vẫn tìm Lý cô nương à?" Giang Văn Yến cười nói: "Đương nhiên, chẳng lẽ còn có mỹ nhân nào khác hợp khẩu vị của ta sao?" Hoa bà bà cười toe toét: "Đương nhiên là không, đương nhiên là không, trên đời này chỉ có một người xứng với ngài, đó là Lý cô nương!

Nhưng mà..." Thấy vẻ do dự của Hoa bà bà, Giang Văn Yến tò mò hỏi: "Sao vậy?

Lý cô nương xảy ra chuyện gì à?" Trong lời nói, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

Hoa bà bà thở dài: "Ôi, nhà Lý cô nương có chuyện nên cô ấy về nhà rồi." "A?

Có nghiêm trọng không?

Có cần ta giúp gì không?" Giang Văn Yến vội hỏi.

Hoa bà bà lắc đầu: "Chuyện đó... là chuyện nhà người ta, chúng ta không tiện giúp." "...Cũng phải." Giang Văn Yến cũng biết, chuyện nhà mình còn khó phán đoán, sao có thể đi phán đoán chuyện nhà

người khác được?

Đành lắc đầu nói: "Thôi được, khi nào cô ấy về thì báo cho ta biết." Hoa bà bà lập tức kéo tay Giang Văn Yến lại: "Đừng vội đi chứ?

Tuy Lý cô nương về nhà rồi, nhưng ta có lựa chọn tốt hơn cho ngài!" "Ồ?" Giang Văn Yến có vẻ hứng thú: "Chẳng lẽ ở đây còn có người nào tốt hơn cả Lý cô nương?" Hoa bà bà cười thần bí: "Đương nhiên là có!

Lý cô nương tuy đi rồi, nhưng ta đã chuẩn bị cho ngài một người còn tuyệt vời hơn!

Đang đợi trong phòng kia kìa!" Giang Văn Yến cười: "Nếu là thật thì tốt quá, nhưng nếu là giả..." Vẻ mặt cô ta tuy đang cười, nhưng Hoa bà bà có thể cảm nhận được sát khí rõ ràng.

Điều này khiến Hoa bà bà vội nói: "Ngài yên tâm đi, tôi dám lấy cái mạng già này ra đảm bảo, tuyệt đối tốt hơn Lý cô nương!" Nói rồi, bà ta đẩy Giang Văn Yến vào trong phòng, còn mình thì vào một căn phòng khác.

Vừa vào cửa, bà ta đã thấy Ứng Thuận Thiên đang chắp tay sau lưng.

Bà ta vội hỏi: "Xin hỏi vị cao thủ này, người bạn kia của ngài, thật sự được không vậy?" Ứng Thuận Thiên xoay người lại, đôi mắt lạnh băng: "Bà đang nghi ngờ thực lực của bạn ta sao?" Hoa bà bà vội lắc đầu: "Không dám, không dám, chỉ là tôi thấy, một người đàn ông giả làm phụ nữ, chuyện này thật sự quá..." "Quá hoang đường phải không?" Giọng Ứng Thuận Thiên càng thêm lạnh lẽo.

Hoa bà bà sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, sắp khóc đến nơi: "Chết tiệt, tiểu nhân không nên bàn tán về đại nhân, xin đại nhân tha mạng!"

“Hừ!” Ứng Thuận Thiên chỉ hừ lạnh một tiếng, ném cho bà ta một túi tiền, nói: “Đây là bồi thường cho bà.

Yên tâm, mạng của bà nằm trong tay ta, tuyệt đối sẽ không chết.

Bạn của ta, phải tuyệt đối tin tưởng, tuyệt đối bảo vệ, hiểu chưa?” Hoa bà bà nào dám hó hé nửa lời, chỉ vội gật đầu: “Hiểu, thưa ngài, tôi đều hiểu cả!” Đến khi ngẩng đầu lên, bà ta đã thấy Ứng Thuận Thiên biến mất từ lúc nào.

Trong một căn phòng khác, Giang Văn Yến vừa vào cửa, đóng sập cửa lại, nhìn vào trong phòng, chỉ thấy sau tấm bình phong có một bóng hình duyên dáng.

Giang Văn Yến hỏi: “Dám hỏi cô nương sau tấm bình phong, quý danh là gì?” Sau tấm bình phong truyền ra một giọng nói quyến rũ: “Tiểu nữ là Liễu Như Yên, xuất thân hàn môn, đến đây mong tìm được một tấm chồng tốt.” Giang Văn Yến từng bước tiến lại gần tấm bình phong, nói: “Vậy cô xem ta có phải là người chồng tốt không?” Nhưng khi ra sau tấm bình phong, cô ta có chút bất ngờ, không thấy một ai cả.

Chương 267

Điều này khiến cô ta thầm nghĩ: "Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ mình trúng ảo thuật?" Nhưng sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại, cô ta phát hiện mình hoàn toàn không trúng ảo thuật, điều này khiến cô ta không khỏi trực tiếp mở thần thức, dò xét cả căn phòng.

Cuối cùng, Giang Văn Yến cũng tìm ra, thì ra cô nương tự xưng là Liễu Như Yên kia đang ngồi bên cửa sổ thưởng trà.

Điều này khiến cô ta mỉm cười, tiến lên vài bước đến bên cửa sổ, cẩn thận ngắm nghía Liễu Như Yên.

Thân mặc hồng y, dung mạo quyến rũ, chậc chậc, quả nhiên là mỹ nhân khó gặp!

Giang Văn Yến đặt một tay lên cánh tay Liễu Như Yên, khẽ nói: "Đêm dài vô tận, không lòng nào ngủ được, không biết cô nương có thể ở bên ta không?" Liễu Như Yên giật tay về, nói: "Bây giờ là ban ngày, đợi đến tối được không?

Buổi tối ta phải đi ngủ, ta thích một người, không thích hai người." Giang Văn Yến nhíu mày: "Chẳng lẽ Hoa bà bà không nói cho cô biết, ta là người thế nào sao?" Liễu Như Yên nói: "Nói rồi, không phải là con gái thành chủ sao?

Có gì lạ đâu?" Giang Văn Yến nhướng mày: "Chỉ là con gái thành chủ..." Trong giây lát, Giang Văn Yến không biết nên nói gì.

Một lúc sau, cô ta mới hỏi: "Chẳng lẽ cô không sợ sao?" Liễu Như Yên cười nói: "Ta tại sao phải sợ?

Cô sẽ giết ta sao?" "Ờ... sẽ không." "Vậy ta sợ làm gì?

Cô sẽ đánh ta à?" "Ờ... cũng không." "Vậy thì ta càng không cần

phải sợ nữa!

Nào, uống rượu!

Ăn thức ăn!" Liễu Như Yên cũng không nói nhiều, uống rượu từng ngụm lớn, ăn thức ăn từng miếng lớn, trông vô cùng hào sảng.

Thấy Giang Văn Yến ngạc nhiên, cô ta khẽ cười: "Những cô gái trước đây ta gặp, ai nấy đều cung kính trước mặt ta.

Hôm nay bỗng gặp một cô nương hào sảng, thật có chút không quen." Liễu Như Yên cười nói: "Có gì mà không quen?

Chẳng phải là ăn cơm uống rượu rất bình thường sao?

Cả hai chúng ta đều là phụ nữ, không cần khách sáo, nào!" Giang Văn Yến mỉm cười, nói: "Cô thật là một người phụ nữ đặc biệt, ta và cô mới gặp lần đầu mà cảm giác như đã quen từ lâu!" Cô ta hào sảng uống cạn một ly rượu, nói: "Liễu cô nương có thể trở thành hoa khôi của Thanh Phong Lâu, nhất định phải có một bộ phương án riêng đúng không?" "Phương án..." Liễu Như Yên suy nghĩ hồi lâu mà cũng không nghĩ ra được phương án nào hay ho.

Có thể đến đây, trở thành hoa khôi, chẳng phải là vì Ứng Thuận Thiên chịu chi tiền sao?!

Cuối cùng phương án... chà, nghĩ mãi mà thật sự không có.

Nghĩ hồi lâu, Phương Ngôn...

à không, Liễu Như Yên vẫn không có phương án nào hay, nhưng thấy ánh mắt đối phương cứ nhìn chằm chằm, Liễu Như Yên đành nghĩ ra một câu hỏi: "Phương án thì có, không biết cô muốn loại nào?" Giang Văn Yến cười nói: "Loại đơn giản nhất, dựa vào tài nghệ độc đáo để tiến thân!" "Đúng!" Liễu Như Yên cũng không biết nên nói gì, đành trả lời như vậy.

Giang Văn Yến lúc này đã ngà ngà say, giọng nói cũng vậy: "Vậy thì tốt quá, lần đầu gặp Liễu cô nương, không biết Liễu cô nương có thể nể mặt, thể hiện tài nghệ được không?" "Không thể hiện." Liễu Như Yên buột miệng nói, vừa dứt lời, hắn đã cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ từ trong người Giang Văn Yến tuôn ra, trực tiếp đè ép.

Bản thân Phương Ngôn còn khó mà chống đỡ, huống chi là Liễu Như Yên hiện tại, hắn trực tiếp gục xuống bàn, vẻ mặt đau đớn.

Một lúc sau, Giang Văn Yến mới thu lại uy áp, giọng nói vẫn còn men say: "Không biết bây giờ, có thể thể hiện tài nghệ được chưa?" Liễu Như Yên cười nói: "Không biết cô muốn xem loại tài nghệ nào?" Giang Văn Yến cười nói: "Nghe ý của Liễu cô nương, chẳng lẽ có thể thể hiện nhiều loại tài nghệ sao?" Liễu Như Yên lắc đầu, rồi lại gật đầu, mới nói: "Vốn dĩ không có, nhưng chỉ cần cô muốn xem, nhất định sẽ có!" Giang Văn Yến uống một ngụm rượu, ngáp một cái, nói: "Nếu đã có thể trở thành hoa khôi, vậy thì để ta xem thử, kỹ năng cơ bản nhất của một hoa khôi ưu tú, đánh đàn thì sao?" "Được!

Lấy đàn ra đây!" Liễu Như Yên cao giọng nói.

Ngay khoảnh khắc đó, đôi mắt say mèm của Giang Văn Yến bỗng trở nên tỉnh táo, cô ta vội nhìn Liễu Như Yên, cảnh giác nói: "Vừa rồi ta hình như nghe thấy giọng đàn ông?!" Liễu Như Yên cười nói: "Có lẽ cả hai chúng ta đều say rồi, nghe nhầm cũng là chuyện thường tình." Giang Văn Yến cảm thấy đầu óc choáng váng, nghĩ lại, có lẽ thật sự có khả năng này, nên cũng không để ý nữa, chỉ đưa một tay ra, trước mặt Liễu Như Yên xuất hiện một cây cổ cầm.

"Nào, để ta xem thử tài nghệ đánh đàn của vị hoa khôi này." "Múa rìu qua mắt thợ rồi." Liễu Như Yên khẽ gật đầu, rồi bắt đầu gảy đàn.

Từ lúc đầu khinh thường, đến sau đó kinh ngạc, rồi chăm chú lắng

nghe, Giang Văn Yến cảm thấy mình sắp bị tài nghệ đánh đàn của Liễu Như Yên thu hút.

Đồng thời, cô ta cũng nghe thấy đủ loại tiếng la hét bên ngoài.

"Trời ạ!

Trời tuyết rơi, trăm hoa đua nở!" "Chuyện gì vậy?

Thiên Hoang Thành trăm hoa đua nở, đúng là kỳ quan trăm năm có một!" Người đời đều biết, Thiên Hoang Thành vì địa thế đặc thù nên quanh năm tuyết phủ, hoa ở đây làm sao có thể nở rộ được.

Nhưng mọi người không ngờ, bây giờ, ngay lúc này, trăm hoa đang đua nở!

Nhìn khắp Thiên Hoang Thành, đâu đâu cũng là hoa!

Nhưng cũng có cao thủ nhìn về phía Thanh Phong Lâu, khẽ cười nói: "Ồ, ở Thiên Hoang Thành chúng ta mà cũng có thể xuất hiện một vị đại sư cầm nghệ, đánh thức trăm hoa.

Thật muốn xem thử người như vậy đánh đàn." "Vậy còn chờ gì nữa?

Đi xem thôi!" Trong chốc lát, Thanh Phong Lâu đã chật kín người.

Người bên trong muốn ngăn cản cũng không được, vì những người biết chuyện này ai mà chẳng phải cao thủ, một Thanh Phong Lâu nho nhỏ sao cản được?

Nhưng vì không muốn làm phiền Liễu Như Yên, họ đều không vào trong, tất cả đều đứng bên ngoài, yên lặng lắng nghe tiếng đàn bên trong.

Mãi đến khi kết thúc, họ vẫn còn chìm đắm trong dư âm.

Giang Văn Yến thì yên lặng nhìn Liễu Như Yên, khẽ cười: "Thật đẹp, đánh đàn cũng thuộc hàng đầu, không biết có bao nhiêu chàng trai

phải quỳ gối dưới váy thạch lựu của cô." Liễu Như Yên chỉ khẽ cười, không cho là đúng, đến bên cạnh Giang Văn Yến, khẽ nói: "Đời này của ta, mãi mãi chỉ thuộc về một người!" Giang Văn Yến nghe câu này, khẽ nhíu mày: "Chẳng lẽ..." Liễu Như Yên khẽ nói: "Đúng vậy, ta thích phụ nữ, cô không phải cũng vậy sao?

Hai chúng ta vừa hay hợp thành một đôi, quả là trời cao đã chọn hai chúng ta ở bên nhau, cô còn do dự gì nữa?" Giang Văn Yến khẽ cười, lắc đầu: "Không, ta không phải vậy, ta làm vậy chủ yếu chỉ để chọc tức phụ thân ta thôi.

Thật ra ta vốn có thể không cần nói cho cô biết, nhưng nếu cô đã hỏi, và đã cho ta thấy tài nghệ, ta sẽ nói thật." "Ra là vậy, xem ra Giang thiếu chủ không phải loại người đó..." Liễu Như Yên dường như nghe phải chuyện đau lòng, từng giọt nước mắt lăn dài, trông vô cùng đau khổ.

Thực chất trong lòng lại đang vui như mở cờ: "Ha ha ha!

Giang Văn Yến, ta cứ tưởng cô là đại thần gì, lúc đầu còn thấy bách hợp khó đối phó, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, đối với ta thì quá đơn giản rồi!" Lúc này, Liễu Như Yên đã thực hiện bước đầu tiên trong kế hoạch của mình: "Vậy nếu đã như vậy, ta có một câu hỏi, xin cô giải đáp, sau khi rõ ràng rồi, ta nhất định sẽ có cách giúp cô giải quyết chuyện cần giải quyết." Giang Văn Yến cười nói: "Cô cứ nói, chỉ cần trong khả năng của ta, ta đều sẽ giúp." Liễu Như Yên nói: "Thật ra rất đơn giản, ta muốn biết, tại sao cô lại ghét phụ thân mình?" "Chuyện này à, vì mấy năm trước, phụ thân ta luyện công tẩu hỏa nhập ma, đã giết chết mẫu thân ta, ta ghét ông ta, đơn giản vậy thôi." Rõ ràng là một chuyện đau lòng, nhưng Giang Văn Yến lại nói một cách nhẹ nhàng, khó có thể tưởng tượng được đã trải qua những gì mới có thể miêu tả nỗi đau đó một cách nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng dù sao không phải ai cũng có thể hoàn toàn không đau lòng, nên cô ta cũng không tránh khỏi việc rơi lệ, chỉ có thể dùng rượu để che giấu nỗi đau trong lòng.

Đương nhiên điều này cũng đúng với kế hoạch của Phương Ngôn.

Hắn, người đang giả dạng Liễu Như Yên, đợi đúng thời cơ này, nhìn Giang Văn Yến ngày càng bị mê hoặc, tiếp tục nói những lời làm người ta mềm lòng, không ngừng chuốc rượu cho cô ta.

Mãi đến khi chuốc cho cô ta say mèm, Phương Ngôn cuối cùng mới trở lại dáng vẻ ban đầu, cười hỏi: "Tôi giúp cô báo thù, thế nào?" Trong cơn mơ màng, Giang Văn Yến nói: "Ai vậy?

Trông như đàn ông, ta ghét đàn ông, tránh ra!" Phương Ngôn khẽ nói: "Hiểu lầm rồi, ta sao có thể là đàn ông, ta là phụ nữ mà!

Người mà cô thật lòng thích là đàn ông, sở dĩ cô ghét đàn ông chẳng phải đơn thuần là vì ghét phụ thân mình sao?

Yên tâm, ta sẽ giúp cô báo thù!" Nói rồi, Phương Ngôn dìu cô ta, vội vã đến phủ thành chủ.

Dọc đường, mọi người đều nhìn về phía họ, tỏ vẻ kinh ngạc.

Chương 268

Đây có lẽ là lần đầu tiên họ thấy có người đàn ông có thể đến gần con gái thành chủ như vậy?!

Thật không thể tin nổi!

Những cao thủ đi theo phía sau thì bình tĩnh hơn nhiều.

Vì trong mắt họ, đây mới là thao tác bình thường, dù sao một người đàn ông có thể khiến trăm hoa đua nở ở Thiên Hoang Thành đầy băng tuyết, sao có thể là người đơn giản được?

Nhưng họ cũng không dám tin, bao nhiêu năm rồi, mới có thể tận mắt thấy có người dám thách đấu đệ nhất cao thủ Thiên Hoang Thành, thành chủ đại nhân?!

Không thể tin nổi!

Trong một ngày, hàng vạn cường giả đều tập trung bên ngoài phủ thành chủ, tất cả đều đang nhìn vào bên trong, muốn xem thử, người đàn ông đầu tiên dám thách đấu thành chủ trong mấy chục năm qua, rốt cuộc là người như thế nào!

"Còn nhớ người lần trước muốn thách đấu thành chủ kết cục thế nào không?" "Chậc chậc, sao không nhớ được?

Bị thành chủ đốt xương thành tro, bây giờ cỏ trên mộ đã cao ba mét rồi!" "Chậc chậc, đúng vậy, cái thân già này của ta, sau bao nhiêu năm mới được thấy có người trẻ tuổi thách đấu thành chủ, ta phải xem cho kỹ mới được!" Dưới ánh mắt của mọi người, Phương Ngôn đứng trước cửa phủ thành chủ, hét lớn một tiếng: "Giang Long lão già, ra đây đánh một trận!" "Hít!" Không ít người nghe thấy câu này đều hít một hơi khí lạnh, cả người đều không thoải mái.

Họ đã từng thấy có người dám thách đấu uy nghiêm của thành chủ, nhưng chưa từng thấy ai dám đối mặt với thành chủ mà gọi như vậy.

Hoàn toàn không muốn sống nữa rồi à?

"Ta thấy á, không phải là không muốn sống nữa, mà là đang tìm chết, tìm một cách để chết triệt để nhất!

Người như vậy thật đáng sợ!

Chúng ta tuyệt đối đừng quen biết, nếu không dễ bị liên lụy!" Mọi người đều gật đầu tán thành.

Nhưng bản thân Phương Ngôn lại chẳng hề để tâm, vẫn tiếp tục hét: "Giang Long lão già ra đây, sợ không dám ra à?" Các hộ vệ ở cửa phủ thành chủ nghe không nổi nữa, tức giận quát: "Cho ngươi ba giây biến đi, nếu không ta sẽ giết ngươi!" Phương Ngôn lập tức nằm lăn ra đất kêu la thảm thiết: "Ối trời ơi, phủ thành chủ giết người rồi!

Mau xem đi!

Phủ thành chủ giết người rồi!

Mấy người này thật không biết xấu hổ!" Hộ vệ ngẩn người, tức giận mắng: "Ngươi có biết xấu hổ không?!

Sao lại có trò bẩn như vậy?" Ai ngờ Phương Ngôn khóc càng to hơn: "Cứu mạng!

Phủ thành chủ giết người rồi!

Phủ thành chủ không biết xấu hổ!" Xung quanh tuy mọi người đều cảm thấy đồng tình với phủ thành chủ, nhưng vẫn phối hợp với Phương Ngôn, cùng nhau hò hét.

"Phủ thành chủ không biết xấu hổ!" Mặc dù trong lòng mọi người đều nghĩ: "Ngươi mới là người không biết xấu hổ nhất đó!" Nhưng

chuyện này, sao mọi người có thể nói ra được, từng người một đều ngoan ngoãn la hét.

Dù sao từ xưa đến nay, mọi người xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, càng lớn càng náo nhiệt.

Lúc này, thành chủ đang ở trong thư phòng phê duyệt công văn, nghe thấy tiếng la hét bên ngoài, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì vậy?" Hộ vệ bên cạnh đáp: "Báo cáo thành chủ, có một người tên Phương Ngôn, lớn tiếng thách đấu." "Ồ ồ..." Thành chủ chỉ cười nhạt, nói: "Ta cứ tưởng chuyện gì, ra là chuyện nhỏ này?

Đi xử lý đi, ta bây giờ không phải là thanh niên bồng bột của mấy chục năm trước nữa.

Con người à, nhất định phải trưởng thành, hiểu chưa?" "Tiểu nhân không hiểu sẽ cố gắng học hỏi, thề sau này sẽ học tập thật tốt." Hộ vệ gật đầu, ánh mắt lạnh lùng lao ra ngoài.

Nếu thành chủ đã lên tiếng, vậy thì cũng phải cân nhắc, không nên thật sự động thủ, dù sao chỉ cần chuyện này có thể giải quyết êm đẹp là được.

Chỉ là khi ra ngoài xem tình hình, hắn có chút ngẩn người, nhìn một vòng, đâu đâu cũng là người, nói không ngoa, bây giờ gần như tất cả cao thủ của Thiên Hoang Thành đều đã đến phủ thành chủ, chờ xem trò cười của thành chủ.

Nhưng thành chủ, mục tiêu của mọi chuyện, lại không hề hay biết.

Đương nhiên ông ta cũng không biết, cuốn sách về việc tĩnh tâm dưỡng khí mà ông ta đang học, không thể tùy tiện nổi nóng được.

Chỉ là không ngờ, tiếng ồn bên ngoài lớn đến mức xuyên qua cả rào cản cách âm của ông ta.

Nghe bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng truyền vào, ông ta dứt khoát vung tay, rào cản cách âm lại được tăng cường thêm vài phần, lúc này mới yên tâm tiếp tục đọc sách.

"Ừm, không tệ, xem ra là một người đàn ông trung niên, nhất định không thể nổi nóng, nếu không sẽ rất đáng sợ." Nhưng ông ta không biết, lúc này bên ngoài đã sắp loạn thành một mớ rồi, tất cả mọi người đều đang lớn tiếng mắng chửi phủ thành chủ.

Hộ vệ nhìn thấy cảnh này cũng ngẩn người, vội hét lên: "Ai dám mắng thành chủ nữa, xử tử toàn bộ!" Yên lặng, yên lặng đến lạ thường.

Nhưng chỉ một lát sau, Phương Ngôn lại hét lớn: "Các ngươi có thể tiêu diệt thân thể của ta, nhưng không thể tiêu diệt linh hồn của ta!" "Giết đi!" "Thành chủ ngu ngốc!" "Thành chủ rác rưởi!" "Thành chủ ***" Nói chung sau đó đủ loại lời chửi bới đều được tuôn ra, tất cả mọi người đều cảm thấy sảng khoái chưa từng có.

Chuyện này, trước đây họ đều không dám làm, nhưng bây giờ, đã làm rồi?!

Hộ vệ thấy tình hình xung quanh đã không thể kiểm soát được nữa, liền nhắm thẳng mục tiêu vào Phương Ngôn, vì cuộc bạo loạn này chính là do người đàn ông trước mắt gây ra!

Nhưng không ngờ, hắn chưa kịp động thủ, các cao thủ xung quanh đã xông lên, bảo vệ Phương Ngôn, lớn tiếng nói: "Ai dám động đến cậu ta, trước hết phải bước qua xác ta!" Nếu chỉ là một trận chiến nhỏ, một thanh niên, thêm vài cao thủ nữa, phủ thành chủ căn bản không coi vào đâu.

Nhưng bây giờ, nó đã gây ra một phản ứng dây chuyền, thật sự quá mạnh mẽ, không phải ai cũng dám tùy tiện thách đấu, nên họ đều ngoan ngoãn yên lặng.

Hộ vệ cảm thấy, chuyện này căn bản không thể khống chế được nữa, phải nhanh chóng chạy vào báo cáo thành chủ, để thành chủ ra quyết định, mới là cách giải quyết tốt nhất.

Khi vào trong thư phòng, hắn bị thành chủ mắng cho một trận: "Làm gì vậy?

Vội vội vàng vàng?

Chẳng lẽ ngày thường ta không nói cho ngươi biết sao?

Gặp chuyện, tuyệt đối không được bồng bột, phải bình tĩnh, biết chưa?!" Hộ vệ biết mình sai, vội vàng xin lỗi trước mặt thành chủ.

Một lúc sau, hắn mới nói: "Được rồi thành chủ, tôi đã sắp xếp lại lời nói, thật ra rất đơn giản..." Đợi hắn kể lại toàn bộ tình hình cho thành chủ, một luồng khí thế mạnh mẽ bùng phát từ xung quanh thành chủ.

Tất cả mọi người đều bị luồng khí thế này dọa sợ, thậm chí không có cơ hội phản ứng, hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Đồng thời, những cao thủ bên ngoài cũng cảm nhận được sát khí diệt thế của thành chủ, tất cả đều tránh xa Phương Ngôn.

Ít nhất là bây giờ họ thấy, đối đầu với thành chủ là hoàn toàn sai lầm.

Phương Ngôn liếc nhìn xung quanh, trong lòng cười khẩy, những người này quả nhiên chỉ là xem náo nhiệt, vì căn bản là nói năng lung tung, bây giờ gặp chuyện thật thì lại bỏ đi.

Nhìn một vòng, xung quanh không còn một ai, nhưng chỉ cần cẩn thận cảm nhận, có thể cảm nhận được những người này đều đang ẩn mình trong bóng tối, chờ xem kịch hay.

Chuyện này, Phương Ngôn sao có thể để sai sót được, tiếp tục tức

giận hét lên: “Thành chủ lão già mau cút ra đây cho lão tử, hôm nay lão tử diệt ngươi, chiếm lấy vị trí thành chủ của ngươi!” Phương Ngôn đứng dậy từ trên mặt đất, phủi bụi trên người, nói: “Thành chủ lão già...” Nhưng hắn chưa nói xong, một người đàn ông vạm vỡ đã đứng trước mặt hắn.

Người đàn ông vạm vỡ này có một đặc điểm đáng sợ, đó là một bộ râu rậm uy nghiêm, đặc biệt bắt mắt.

Nhưng ấn tượng mà người đàn ông trung niên vạm vỡ này mang lại cho Phương Ngôn lại không có chút uy nghiêm nào, ngược lại trông rất buồn cười.

Phương Ngôn thậm chí đứng trước mặt ông ta cũng không nhịn được, phá lên cười ha hả, khiến ông ta có chút xấu hổ.

Nhưng cũng vì chuyện này, ông ta đã hoàn toàn nổi giận, trực tiếp gầm lên: “Ngươi thật sự coi phủ thành chủ của ta là nơi ai cũng có thể đến gây rối sao?” Phương Ngôn nhíu mày: “Chẳng lẽ không phải sao?

Tôi ở đây, bây giờ vẫn ổn, không có chuyện gì cả, chẳng phải tốt sao?” Thành chủ tức giận nói: “Thằng nhóc khá lắm, đủ ngông cuồng, ít nhất trong số những người ta từng thấy, là một trong số ít những người đàn ông rất ngông cuồng!

Chương 269

Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết, thứ mà một người đàn ông nên có, đó là thực lực!

Ngươi tuy ngông cuồng, nhưng thực lực của ngươi, so với ta, chỉ là rác rưởi, không đáng nhắc đến, chẳng lẽ ngươi không biết sao?" Phương Ngôn nói: "Tôi đương nhiên biết chứ, sao tôi lại không biết?" Thành chủ tức giận nói: "Biết mà còn dám hết lần này đến lần khác khiêu khích uy nghiêm của thành chủ?" Phương Ngôn cảm thấy oan uổng: "Tôi khiêu khích uy nghiêm của ông lúc nào?

Tôi chỉ nói những lời rất bình thường, chẳng lẽ có sai sao?

Hay là, thành chủ có thể tước đoạt quyền lợi nói chuyện của một người?" Thành chủ cảm thấy sắp bị Phương Ngôn làm cho tức chết, cả người ôm ngực, thở không ra hơi: "...Các ngươi đâu, tên tiểu tử này, sỉ nhục thành chủ, tại chỗ nghiền nát!" Phương Ngôn nhíu mày: "Ai thấy?

Thành chủ định tội cho người khác ngay tại chỗ?

Không hay lắm đâu?" Thành chủ sắp phát điên: "Ta định tội cho ngươi?

Ta định tội cho ngươi?

Bản thành chủ đều nói thật!

Vừa rồi mọi người đều nghe thấy, đều nhìn thấy!" Phương Ngôn dang hai tay ra, vẻ mặt rất đáng đòn hỏi: "Ai thấy?

Ai thấy?

Xin hỏi?" Thành chủ nhìn xung quanh, rất nhiều hộ vệ đều lớn tiếng nói: "Tôi thấy!" Phương Ngôn cười lạnh: "Không tệ, thành chủ

đại nhân, còn chơi trò vu oan giá họa sao?" Thành chủ tức giận nói: "Ta vu oan giá họa lúc nào?

Ta nói cho ngươi biết, đừng có vu khống người khác!" Phương Ngôn cười nói: "Chẳng lẽ không phải sao?

Các vị ở đây, ai mà chẳng phải người của ông?

Tôi muốn nghe người khác nói!" Sau đó Phương Ngôn nhìn xung quanh, cao giọng nói: "Nào, phải không?" Xung quanh truyền đến tiếng nói: "Không sai!

Tôi thấy rồi, thành chủ đang bắt nạt một người dân bình thường!" Thành chủ cũng bị tức đến khó chịu, trực tiếp gầm lên: "Ai dám nói bậy nữa, ta giết kẻ đó!" Phương Ngôn sợ hãi lập tức hét lớn: "Cứu mạng, cứu mạng, thành chủ muốn giết người!

Mau chạy đi!

Cái Thiên Hoang Thành này, tôi không thể ở lại được nữa rồi." Thành chủ nghe đến đây, thật sự bị Phương Ngôn đánh bại, ôm đầu nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Không ai lại vô duyên vô cớ đi gây sự, nói ra lý do của ngươi, có lẽ ta có thể thương lượng với ngươi.

Nhưng nếu ngươi không nói ra được một lý do chính đáng, ta bây giờ có thể giết ngươi ngay tại đây, ta dám đảm bảo ta tuyệt đối không nuốt lời!

Người trẻ tuổi đừng nghĩ ta không nói trước, ta có thể ngồi lên vị trí thành chủ, tự nhiên là tâm ngoan thủ lạt, đừng nghĩ ta là thành chủ mà không dám giết ngươi." Phương Ngôn cười nói: "Thành chủ đại nhân đương nhiên sẽ giết tôi, nhưng trước khi giết tôi, tôi có một nguyện vọng, xin thành chủ đại nhân thành toàn." Thành chủ cười nói: "Có nguyện vọng thì nói đi, trong khả năng của ta, và không ảnh

hưởng đến bất kỳ tranh chấp nào, ta mới đồng ý.

Nhưng nếu ngươi làm ta không vui, hoặc gây ra bất kỳ tranh chấp nào, chuyện đó ta tuyệt đối không giúp, mà còn phạt nặng ngươi." Phương Ngôn nghe đến đây, trong lòng cười khẩy, bắt đầu nói: "Thật ra chuyện của tôi rất đơn giản, đó là tôi muốn cưới con gái của thành chủ đại nhân, Giang Văn Yến, tôi muốn Giang Văn Yến làm vợ tôi." Thành chủ nghe xong, cũng cảm thấy kinh ngạc, vội hỏi: "Ngươi vừa nói, muốn Giang Văn Yến làm vợ ngươi?" Phương Ngôn tưởng thành chủ không nghe rõ, hoặc là thành chủ không dám tin lời mình nói.

Phương Ngôn trực tiếp hét lớn: "Tất cả mọi người nghe đây, ta, Phương Ngôn, hôm nay đến cửa cầu hôn, muốn cưới Giang Văn Yến!" Xung quanh mọi người đều hít một hơi khí lạnh, thật sự không dám tin, có người dám nói câu này trước mặt thành chủ.

Trước đây những người dám nói những lời này trước mặt thành chủ, không một ai không chết trong tay thành chủ.

Bây giờ nhìn khắp Thiên Hoang Thành, dám nói như vậy trước mặt thành chủ, chẳng phải là không sợ chết sao?

Nhưng, Phương Ngôn căn bản không để tâm, chỉ nhàn nhạt nói: "Bất kể ai nói gì, dù sao Giang Văn Yến ta cưới chắc rồi!

Người phụ nữ này nhất định là của ta!" Khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng, thành chủ nhất định sẽ nổi giận, thành chủ lại làm một việc mà không ai ngờ tới.

Dưới vô số ánh mắt soi mói, chỉ thấy thành chủ mỉm cười nói: "Nếu ngươi có thể chiếm được trái tim của Giang Văn Yến, ta có thể không cần bất kỳ sính lễ nào." Phương Ngôn nói: "Thành chủ yên tâm đi, Giang Văn Yến, đã thầm yêu tôi, thề cả đời này sẽ là người phụ nữ của tôi, tuyệt đối không hối hận!" Thành chủ không nói gì, chỉ cười ha hả, xoay người rời đi, để lại một câu: "Người trẻ tuổi nói năng ngông

cuồng, nhưng cũng phải có bản lĩnh thật sự!

Biết chưa?

Thôi được, đừng nói nhảm nữa, muốn cưới Giang Văn Yến, thì hãy đưa Giang Văn Yến đến trước mặt ta!" Phương Ngôn cũng không nói nhiều, trực tiếp quay về Thanh Phong Lâu, nhưng ở đó, lại phát hiện người cần tìm đã biến mất.

Điều này khiến Phương Ngôn vội vàng tìm kiếm trong Thanh Phong Lâu, cuối cùng tìm được Hoa bà bà, hỏi: "Giang Văn Yến kia đi đâu rồi?" Hoa bà bà cười thần bí, đưa cho Phương Ngôn một lá thư, nhỏ giọng nói: "Là Giang cô nương nhờ tôi tự tay giao cho cậu đấy, ngửi mùi hương thoang thoảng trên đó xem, là thư tình đó!" Phương Ngôn nhận lá thư tình kia, có chút bất ngờ: "Nhanh vậy sao?" Không thể tin nổi!

Không chỉ là không thể tin nổi, Phương Ngôn còn đang nghĩ, người phụ nữ này không phải đang trêu mình chứ?

Ít nhất trong mắt Phương Ngôn, đúng là như vậy.

Chuyện không thể chậm trễ, Phương Ngôn chuẩn bị sẵn sàng, đợi đến đêm khuya giờ Tý, đến rừng phong, thật sự muốn xem thử, người phụ nữ này rốt cuộc đang giở trò gì?

Nếu lá thư tình đó thật sự do con gái thành chủ Giang Văn Yến viết, nội dung trên đó cũng đúng, vậy thì rừng phong không sai rồi, đêm nay canh ba gặp mặt.

Muộn như vậy, cũng không biết muốn làm gì, hy vọng không phải chuyện xấu.

Vị trí của rừng phong khá hẻo lánh, thuộc về ngọn núi phía bắc cách ngoại thành Thiên Hoang Thành ba mươi dặm.

Tuy không biết Giang Văn Yến tại sao lại chọn nơi này, nhưng

nếu đã đến rồi, Phương Ngôn tự nhiên không thể từ bỏ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ thách đấu Bát Đại Môn Phái.

Đương nhiên điều quan trọng nhất mà hắn luôn ghi nhớ, là tìm ra dị tộc trong Bát Đại Môn Phái, đó mới là cốt lõi của nhiệm vụ này.

Rừng phong tuy xung quanh không có nhà dân, nhưng hôm nay không biết có phải do Giang Văn Yến cố ý sắp đặt không, xung quanh nhìn một vòng, gần như đâu đâu cũng có đủ loại đèn lồng, rất đẹp.

Và những chiếc đèn lồng này trông cũng giống như được làm bởi bàn tay của phụ nữ.

Phương Ngôn ở nơi này đi một vòng rồi lại một vòng, vẫn không tìm thấy người cần tìm, đành phải hỏi: "Ai đó, đến chưa?" "Ta ở đây, đã đợi lâu rồi." Nghe thấy giọng nói này, Phương Ngôn vội quay người lại, thấy người mà hắn luôn muốn gặp, Giang Văn Yến.

Thân mặc một bộ bạch y của nữ tử, đứng dưới cây phong, trông như tiên nữ hạ phàm, nhìn về phía hắn, vẻ mặt tươi cười, vẫy tay nói: "Chào, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi.

Bây giờ giới thiệu lại, tôi tên là Giang Văn Yến, con gái thành chủ Thiên Hoang Thành." Phương Ngôn đã từng nghĩ đến cảnh hai người gặp nhau, nhưng đa số đều là những cảnh không tốt, ví dụ như hai người vừa gặp đã đánh nhau.

Nhưng Phương Ngôn chưa bao giờ nghĩ, hai người có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này, thật sự rất bất ngờ.

Hắn cũng không ngờ, Giang Văn Yến bây giờ không hề đau buồn, ngược lại rất vui vẻ, trông như một cô bé mới yêu.

Điều này cũng khiến Phương Ngôn tò mò hỏi: "Sao vậy?

Trông cô, có vẻ không hề đau buồn?" Giang Văn Yến cười nói: "Có thể yêu một người như anh, là vinh hạnh của em.

Em nói cho anh biết, em không thích phụ nữ, em thích đàn ông, xu hướng của em rất bình thường, em vẫn luôn chờ đợi một người đàn ông có thể thực sự mở cửa trái tim em, chỉ là không ngờ người đàn ông đó lại là anh." Phương Ngôn bị một đoạn tỏ tình chân thành này làm cho sững sờ, nhưng ý định ban đầu của hắn không phải như vậy.

Thấy cô gái này nghiêm túc như vậy, hắn thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng, cũng là suy nghĩ ban đầu: "Giang Văn Yến, thật ra tôi không thích cô." Giang Văn Yến ngẩn người hỏi: "...Anh vừa nói gì?

Chẳng lẽ em nghe nhầm sao?" Phương Ngôn nói: "Cô không nghe nhầm, tôi không thích cô.

Lý do chính mà tôi làm vậy, thật ra là vì tôi muốn vào Linh Kiếm Các, nhưng trong pháp lệnh mà Thiên Hoang Thành ban bố, muốn vào Linh Kiếm Các thì phải có một điều kiện, tôi cũng không còn cách nào khác mới làm vậy, xin hãy tha thứ cho tôi." "Vậy à..." Giang Văn Yến cúi đầu, hồi lâu cũng không ngẩng lên, thậm chí bắt đầu rơi nước mắt, khiến Phương Ngôn có chút bối rối, trực tiếp nói: "Thôi được, cô muốn một sự bồi thường, tôi đều có thể cho cô!" Giang Văn Yến ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nói: "Anh vừa nói gì?

Anh nói thật sao?" Phương Ngôn nghiêm túc gật đầu: "Tôi đương nhiên nói thật!

Yên tâm đi, tôi không lừa cô đâu!" Giang Văn Yến cuối cùng cũng mỉm cười: "Được, anh nhắm mắt lại đi." Cái tình tiết thường thấy nhất trong phim thần tượng, Phương Ngôn cười nói: "Không phải cô muốn..." Nhưng Giang Văn Yến biến đổi tốc độ, đến trước mặt Phương Ngôn, đè hắn lại, nói: "Đừng như vậy được không?

Coi như thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của em, được không?" Phương Ngôn cẩn thận nhìn cô gái này, bất kể thân hình, ngoại hình, đều thuộc hàng đầu.

Một cô gái như vậy, nếu từ chối, thật sự có chút đau lòng.

Nhưng nếu đồng ý...

Chương 270

Sau một lúc suy nghĩ, Phương Ngôn cắn răng nói: "Được!

Tôi đồng ý!" Trong lòng thầm nghĩ: "Dù sao mình cũng không thiệt!" Ở đây, Phương Ngôn nhắm hai mắt lại, nói: "Nào, tôi có thể chịu được, chỉ hy vọng cô đừng quá hoang dã." Ngoại hình của Giang Văn Yến thuộc dạng khá anh khí, nhưng bây giờ vì cách trang điểm và bối cảnh tạo nên, cộng với bộ quần áo đang mặc, khiến cô ta trông khá ngọt ngào.

Đương nhiên, Phương Ngôn cũng tin, cô ta không phải loại người đó.

Nhưng giây tiếp theo, Phương Ngôn sững sờ, vì người phụ nữ này căn bản không hoang dã, việc cô ta làm cũng không phải là chuyện mà Phương Ngôn nghĩ, mà là vô cùng kinh khủng!

Phương Ngôn đột nhiên mở mắt, nhìn con dao găm trên bụng mình, mắt trợn to, không dám tin.

Đồng thời, Ứng Thuận Thiên, người vẫn luôn theo dõi Phương Ngôn và ẩn mình trong bóng tối, vội vàng xông ra, thấy bộ dạng của Phương Ngôn cũng giật mình.

"Vũ khí của tà tộc!" Khi Ứng Thuận Thiên nhìn rõ vết thương của Phương Ngôn, hắn kinh ngạc.

Một con dao găm trông tà mị như vậy cắm trên bụng Phương Ngôn, máu tươi chảy ra từ bụng Phương Ngôn có màu đỏ sẫm ngả đen, rõ ràng là đã trúng độc.

Từng thấy loại dao găm này, Ứng Thuận Thiên vội nói: "Cẩn thận, tuyệt đối đừng cử động lung tung, vũ khí của tà tộc ngoài việc có thể

làm tổn thương thể xác của một người, còn có thể làm tổn thương linh hồn của người đó!

Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?" Phương Ngôn nhíu mày: "Tôi cảm thấy trước mắt tối sầm, cũng không nhìn thấy..." Sau đó, Phương Ngôn cũng không biết gì nữa, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rồi ngã xuống.

Đợi Phương Ngôn mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng, bên cạnh là Ứng Thuận Thiên đang đi đi lại lại đã lâu, vội vàng tiến lên hỏi: "Cảm thấy thế nào rồi?

Có sao không?" Phương Ngôn hỏi: "Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc tôi bị làm sao?" Ứng Thuận Thiên thở dài: "Tôi cũng không ngờ, con gái thành chủ là giả!

Con gái thành chủ thật sự, sớm đã không biết đi đâu rồi.

Thành chủ biết chuyện này, hiện đang huy động toàn bộ lực lượng trong thành để tìm kiếm." Phương Ngôn nghe hiểu ra: "Ý của ông là, người trước đó không phải là Giang Văn Yến, Giang Văn Yến thật sự, sớm đã không biết đi đâu rồi?" Ứng Thuận Thiên gật đầu: "Không sai, ý là vậy, bây giờ thành chủ sắp sốt ruột chết rồi." Phương Ngôn nghe hiểu, đành hỏi: "Người trước đó, hình như là người của tà tộc?" Ứng Thuận Thiên lắc đầu: "Thật ra tôi cũng không chắc, nhưng con dao găm mà tôi thấy, giống như dao găm của tà tộc, vì chỉ có dao găm của tà tộc mới có hiệu quả đó." Nói đến đây, hắn dường như lại hiểu ra điều gì, tiếp tục nói: "Tôi hiểu rồi!" Phương Ngôn nói: "Đừng có lúc nào cũng giật mình như vậy, rốt cuộc ông hiểu ra điều gì?" Ứng Thuận Thiên vội nói: "Giang Văn Yến trước đó, vẫn luôn là Giang Văn Yến, căn bản không phải tà tộc!

Nếu là tà tộc, trận pháp chống tà tộc trong Thiên Hoang Thành đáng lẽ phải cảm nhận được từ sớm, sao có thể không có chút cảm

nhận nào?

Hoặc là, nếu thật sự là tà tộc, với thực lực của thành chủ Giang Long, tôi biết rõ, đủ để đối đầu với Bát Đại Môn Phái, sao có thể không biết con gái mình là tà tộc?

Giải thích duy nhất bây giờ, là cô ta bị tà tộc mê hoặc.

Sở dĩ hẹn gặp ở rừng phong là vì sợ vũ khí tà tộc trong tay bị trận pháp của Thiên Hoang Thành phát hiện." Phương Ngôn cũng nghe hiểu, nhưng hỏi: "Vậy bây giờ làm sao?

Ý là tôi hình như không thể vào Linh Kiếm Các được nữa?" Ứng Thuận Thiên nói: "Thật ra Linh Kiếm Các, cậu có thể đi, không có ảnh hưởng gì cả, thậm chí bây giờ tất cả chúng ta đều có thể đi." "A?" Phương Ngôn hoang mang, hỏi: "Linh Kiếm Các không phải là nơi rất bí mật sao?

Bây giờ tất cả chúng ta đều có thể đi?" Ứng Thuận Thiên gật đầu: "Cậu không nghe nhầm đâu, thật sự là vậy!

Vì thành chủ Thiên Hoang Thành biết sự nguy hại của sự việc, bây giờ tà tộc có khả năng đã xâm nhập vào ngoại vi Thiên Hoang Thành, chiến tranh có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Thành chủ Thiên Hoang Thành đã kịp thời báo cáo lên Linh Kiếm Các, Linh Kiếm Các quyết định, cho phép tất cả mọi người trong Thiên Hoang Thành vào, chọn linh kiếm, cùng nhau thảo phạt tà tộc!" Nghe đến đây, Phương Ngôn cười khổ một tiếng: "Vậy tôi làm những chuyện này, rốt cuộc là vì cái gì?" Ứng Thuận Thiên khẽ nói: "Thôi được, những chuyện này không cần nói nữa, cậu nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị đi, chúng ta đến Linh Kiếm Các thôi, những người khác đều đi rồi." "Biết rồi." Phương Ngôn khẽ thở dài, cũng không nói nhiều, bắt đầu dưỡng thương.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã đến ngày thương thế lành lại.

Chỉ là Phương Ngôn nhìn Phong Vũ trước mặt, hỏi: "Những người khác đi đâu rồi?

Chỉ có một mình cậu?" Phong Vũ đáp: "Những người khác đi trước rồi, bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta." "Ai!" Phương Ngôn khẽ thở dài, nói: "Thôi được, chúng ta đừng nói nữa, nhanh chóng hành động thôi." Sau đó Phương Ngôn đi theo Phong Vũ, đến một pháp trận trong Thiên Hoang Thành, không lâu sau, đã đến Linh Kiếm Các.

Linh Kiếm Các này không giống như Phương Ngôn tưởng tượng, nó nằm trên một vùng biển rộng lớn, trên đó có những hòn đảo nhỏ.

Nhưng trong số những hòn đảo nhỏ này, chỉ có một hòn đảo là Linh Kiếm Các thật sự, những hòn đảo khác chỉ thuộc về Linh Kiếm Các, do Linh Kiếm Các quản hạt.

Không lâu sau, Phong Vũ đưa Phương Ngôn đến một hòn đảo nhỏ.

Lúc này nhìn mấy người đang đứng trước mặt, Phương Ngôn hỏi: "Chỉ có người của Huyền Thiên Tông chúng ta, những người khác đi đâu rồi?" Ứng Thuận Thiên đáp: "Đều ở trên những hòn đảo khác nhau, Linh Kiếm Đại Hội do Linh Kiếm Các tổ chức, chưa thật sự bắt đầu, mọi người đều đang ở tạm dưới sự sắp xếp của Linh Kiếm Các." Phương Ngôn nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Nơi này ở đâu vậy?" Ứng Thuận Thiên lắc đầu: "Cái này thật ra tôi cũng không biết, trong Bát Đại Thế Lực phía bắc, Linh Kiếm Các là bí ẩn nhất, rốt cuộc nó ở đâu, căn bản không ai biết.

Tất cả mọi người chỉ biết, thông qua pháp trận của Thiên Hoang Thành, có thể đến Linh Kiếm Các!

Nhưng cậu không cần lo lắng, nơi Linh Kiếm Các tọa lạc, đâu đâu cũng là trận pháp, chỉ cần bất kỳ dị tộc nào dám đến đây, chỉ có một

con đường chết!" Nghe đến đây, Phương Ngôn yên tâm, thở phào một hơi, định bụng sẽ quan sát kỹ nơi này.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đã bị mấy kiếm sĩ áo trắng đột nhiên xuất hiện chặn đường.

Phương Ngôn nhíu mày: "Ai vậy?" Thật ra Phương Ngôn đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh nhau, nhưng nghe những lời tiếp theo, Phương Ngôn đã nhịn lại.

"Linh Kiếm Các!" Nghe xong, Phương Ngôn hiểu ra, bây giờ tình hình đặc biệt, Linh Kiếm Các vốn dĩ lánh đời không ra, bây giờ đột nhiên có nhiều người vào như vậy, Linh Kiếm Các chắc chắn phải có phòng bị.

Phương Ngôn cũng không phải là người tùy tiện gây sự, nên ngoan ngoãn quay về.

Nhưng chỉ ở trên một hòn đảo nhỏ, Phương Ngôn chắc chắn không chịu nổi, nói không chịu nổi thì thôi, cảm giác cả người sắp phát điên đến nơi.

Nhưng vùng biển xung quanh, Phương Ngôn có thể đi xem, đi dạo.

Lúc này Phương Ngôn đang ngắm hoàng hôn, bỗng nhiên thấy trên biển có một bóng người, hắn lập tức nghiêm mặt, vội vàng lao về phía đó.

Nhưng các kiếm sĩ của Linh Kiếm Các đã chặn hắn lại, lạnh lùng nói: "Tiến thêm một bước nữa, chắc chắn sẽ chết!" Phương Ngôn nói: "Tôi muốn đi tìm người, vừa rồi tôi thấy một người!" Mấy kiếm sĩ nhìn theo hướng tay Phương Ngôn chỉ, không thấy một ai cả, chỉ nghĩ rằng Phương Ngôn đang nói bậy.

Nhưng có một người tốt bụng nhắc nhở: "Vì vùng biển của chúng tôi ở đây, nên khó tránh khỏi có ảo ảnh trên biển, vừa rồi có thể cậu

đã nhìn nhầm, cũng có thể là ảo ảnh của nơi này, biết chưa?" Phương Ngôn gật đầu: "Biết rồi, đi thôi, tôi không đi nữa." Mấy người của Linh Kiếm Các sau khi lần lượt rời đi, đều nói: "Đi điều tra xem, nơi này của chúng ta, sao có thể có ảo ảnh trên biển được?" Đương nhiên điểm này, Phương Ngôn căn bản không biết, chỉ ở nơi này đi đi lại lại một lúc, rồi bắt đầu hành động, tìm kiếm thứ thuộc về mình.

Hắn nghe nói, ở Linh Kiếm Các này có bảo vật, những bảo vật này rải rác khắp nơi, nếu có thể tìm được, ngày mai dù không tìm được linh kiếm thuộc về mình, cũng không thiệt.

Nhưng Phương Ngôn phát hiện mình đã sai, tìm cả một vòng lớn, căn bản không tìm thấy bảo vật nào, ngược lại còn mệt muốn chết, thậm chí lúc quay về còn bị người của Linh Kiếm Các phát hiện, suýt nữa bị giết!

May mà căn bản không có chuyện gì lớn, cũng chỉ là đủ loại gây khó dễ cho Phương Ngôn mà thôi.

Phương Ngôn cũng thở phào một hơi, quay về phòng, bắt đầu nghỉ ngơi.

Mãi đến ngày thứ hai, sau khi tham gia Linh Kiếm Đại Hội, Phương Ngôn cuối cùng cũng phát hiện, dường như đã tìm thấy bảo vật thuộc về mình, cũng là linh kiếm trong truyền thuyết!

Thứ này, có thể trở thành chìa khóa để trở thành cường giả!

Lần trước tổ chức Linh Kiếm Đại Hội là chín năm trước, lần này đột nhiên tổ chức, cũng là bất đắc dĩ.

Sau mỗi lần Linh Kiếm Đại Hội, các linh kiếm đều sẽ được giao lại toàn bộ cho Linh Kiếm Các, dù sao cũng là đồ của họ, người khác căn bản không có quyền lấy đi, chỉ có quyền sử dụng.

Linh Kiếm Đại Hội được tổ chức trên một hòn đảo được gọi là

Kiếm Đảo.

Hòn đảo này trông vô cùng rộng lớn, đâu đâu cũng là linh kiếm, tuy cũng có không ít kiếm gãy kiếm tàn, nhưng Phương Ngôn vẫn có thể cảm nhận được khí thế hùng vĩ trên những linh kiếm này, và sức mạnh to lớn mà những chủ nhân trước đây của chúng đã sử dụng!

Đồng thời, có người hét lớn: "Các chủ đến rồi!" Dưới ánh mắt của mọi người, họ đã thấy một cảnh tượng chấn động.

Nhìn về phía xa, trên bầu trời, vạn kiếm cùng bay!

Giữa vạn kiếm đó, chỉ thấy một người, chân đạp vạn kiếm, dáng vẻ phiêu dật, như tiên thần!

Phương Ngôn cũng nhìn sang, chỉ thấy người đàn ông trung niên đó, ánh mắt sắc như kiếm, chỉ nhìn một cái, đã cảm thấy toàn thân không thể động đậy, như thể bị vạn kiếm đang nhắm vào.

Cảm nhận được cảnh này, Phương Ngôn khẽ than: "Đại trượng phu, nên như thế này!" Phong Vũ bên cạnh cũng phụ họa: "Không sai, thực lực mạnh mẽ đến mức này, không phải là các chủ Linh Kiếm Các sao?

Chương 271

Quá mạnh mẽ!

Nhìn xem, đứa trẻ bên cạnh đó, chắc là con của các chủ Linh Kiếm Các.

Trên người tuy không có kiếm khí thật sự bạo động, nhưng lại cho tôi cảm giác một áp lực vô hình.

Linh Kiếm Các à!

Bát Đại Thế Lực, quả nhiên phi phàm!" Dưới sự chú ý của mọi người, hai người họ đến trước mặt mọi người trên đài cao, rồi đáp xuống nói: "Chào các vị!

Đầu tiên, hoan nghênh mọi người đã dành thời gian đến Linh Kiếm Các chúng tôi!

Thứ hai, vì đại hội lần này, mọi người đều biết, là vì linh kiếm.

Tuy những lời tiếp theo, tôi đã nói nhiều lần, nhưng tôi vẫn phải nói cho mọi người biết, linh kiếm lấy được ở Linh Kiếm Các chúng tôi, sau đại chiến, phải trả lại, nếu không linh kiếm sẽ phản phệ chủ nhân, đó không phải là chuyện tốt.

Về việc tại sao các chủ của chúng tôi lại triệu tập mọi người, chắc mọi người cũng biết, đó là để đối kháng với tà tộc!

Tà tộc những năm gần đây, vẫn luôn dòm ngó lãnh địa của nhân tộc chúng ta, chúng ta có thể thả lỏng không?" Mọi người đồng thanh hét lớn: "Tuyệt đối không thể!" "Không sai!

Tuyệt đối không thể!

Cho nên chúng ta nhất định phải phản kháng tà tộc!

Cùng tà tộc kháng chiến đến cùng!

Tiếp theo, xin mời các chủ của chúng ta phát biểu!" Người đàn ông trung niên nói xong, lùi sang một bên.

Mọi người có chút hoang mang, thì ra người đàn ông trung niên này, căn bản không phải là các chủ.

Cũng phải, người này tuy lợi hại, nhưng sao có thể là các chủ, một cường giả tuyệt thế hiếm có thời đó được?

Tuyệt đối không thể!

Khi mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế tốt nhất, để chào đón các chủ, lại thấy người đàn ông trung niên kia bê một cái ghế đẩu ra, sau đó cậu bé đi theo người đàn ông trung niên lúc nãy, được người đàn ông trung niên bế lên ghế đẩu.

Những người nhìn thấy đều không hiểu, thậm chí có người tại chỗ hỏi: "Ý gì vậy?" Người đàn ông trung niên chắp tay làm lễ, cười nói: "Xem ra mọi người không biết diện mạo thật sự của các chủ chúng ta phải không?

Bây giờ xin hãy để tôi giới thiệu cho mọi người, cậu bé mà mọi người đang thấy bây giờ, thật ra chính là các chủ của chúng ta!" Có người hỏi: "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ lão các chủ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Người này sao có thể là các chủ được?" Mọi người đều gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Theo họ thấy, người này không thể nào là các chủ, không thể nào!

Người đàn ông trung niên giải thích: "Tuy mọi người không tin, nhưng xin hãy để tôi nói cho mọi người biết, lão các chủ của chúng ta quả thực đã xảy ra chuyện, hiện đang mất tích, cho nên tạm thời các

chủ của Linh Kiếm Các sẽ do con trai duy nhất của lão các chủ tạm thời đảm nhiệm!" Nghe đến đây, mọi người đều hiểu ra.

Nhưng mọi người đối với chuyện này, căn bản không có chút đau buồn nào, ngược lại còn rất vui mừng, vì như vậy, những chuyện sau này sẽ dễ giải quyết hơn nhiều!

Lão các chủ mất tích, một đứa trẻ con, mọi người không nghĩ rằng có thể gây ra sóng gió gì lớn!

Nhưng để đảm bảo an toàn, có người dò hỏi: "Sớm đã nghe nói Linh Kiếm Các có vô số linh kiếm, không biết chúng tôi có thể thật sự xem một lần không?

Nhiều linh kiếm như vậy, chúng tôi không thể chờ được nữa rồi!" "Đúng vậy!

Mau cho chúng tôi xem đi!" Vô số người đều đồng tình, nhưng cậu bé căn bản không bận tâm, ngược lại vẻ mặt điềm nhiên nói: "Các vị đừng vội, mọi người đến hòn đảo này, chắc hẳn trước đó đã cảm nhận được, trên hòn đảo này có kiếm khí!

Những kiếm khí này không phải từ đâu khác, mà là do chính hòn đảo này tỏa ra.

Hòn đảo này có thể như vậy, hoàn toàn là vì bản thân nó được vô số linh kiếm hội tụ thành!

Cho nên cách mọi người tìm linh kiếm rất đơn giản, cảm nhận hòn đảo này, trên hòn đảo của tôi, mỗi một thanh linh kiếm đều có linh vận thuộc về mình!

Cho nên chỉ cần là chủ nhân thật sự của linh kiếm, linh kiếm nhất định sẽ chủ động hiện thân trước mặt các vị!" Điểm này, tuy có người không biết, nhưng chỉ cần thường xuyên ở Thiên Hoang Thành, tuyệt đối đã nghe nói, nên không có gì lạ.

Cậu bé thấy những người có mặt đều không chịu đi, tiếp tục hỏi: "Mọi người còn có chuyện gì khác không?" Có một cường giả xua tay nói: "Đừng có vòng vo với chúng tôi!

Đừng tưởng chúng tôi không biết!

Thứ quý giá nhất của Linh Kiếm Các căn bản không phải là những linh kiếm này, mà là Thất Kiếm Trấn Ma trong truyền thuyết!

Chúng tôi muốn bảy thanh kiếm đó, những thanh kiếm khác trong mắt chúng tôi đều là rác rưởi!" "Đúng!

Thất Kiếm Trấn Ma mới là thần khí trong mắt chúng tôi!

Chúng tôi nghe nói rồi, Thất Kiếm Trấn Ma hiện tại chỉ có một thanh là lão các chủ có thể khống chế, sáu thanh còn lại, nhìn khắp Linh Kiếm Các, căn bản không có ai có thể khống chế!" "Không sai!

Bảo vật tốt như vậy, trong thời điểm quan trọng đối kháng với tà tộc như hiện nay, Linh Kiếm Các chẳng lẽ muốn tư tàng sao?

Đối với tất cả chúng ta là không tôn trọng!" "Đừng quên, Thất Kiếm Trấn Ma vốn không phải của Linh Kiếm Các, tiên tổ của Linh Kiếm Các, những năm đầu, không biết từ đâu lấy được bảo vật, mới sáng lập ra Linh Kiếm Các!" "Khi xưa tiên tổ Linh Kiếm Các đã lập ra quy củ, nếu gặp dị tộc xâm lược, Thất Kiếm Trấn Ma tự nhiên phải được cống hiến ra, ai có thể lấy, thì kiếm đó là của người đó!" "Đúng vậy, bây giờ các ngươi muốn nuốt lời, muốn bất chấp lời hứa của tiên tổ, bất chấp an nguy của nhân tộc!" Người đàn ông trung niên, với tư cách là hộ pháp của tân các chủ hiện tại, trực tiếp tức giận nói: "Nói bậy!

Thất Kiếm Trấn Ma là nền tảng của Linh Kiếm Các chúng ta!

Sao có thể tùy tiện cho các ngươi được?

Các ngươi đang đùa sao?!

Từ nãy đến giờ, không có một ai có thể thật sự khống chế được bất kỳ thanh kiếm nào trên hòn đảo này, nói gì đến việc khống chế Thất Kiếm Trấn Ma, đúng là chuyện cười!" Nhưng câu nói vừa dứt, trên hòn đảo này, có người bắt đầu hội tụ linh khí.

Không lâu sau, những linh khí này phân tán ra bốn phương tám hướng, bắt đầu có linh kiếm bay lên, bị không ít người cầm trong tay, nhìn sơ qua cũng có đến mấy chục người.

Thấy cảnh này, người đàn ông trung niên có chút ngạc nhiên, những người khác cảm giác còn hơn thế, không biết nên làm gì.

Hắn nhìn về phía cậu bé, nhỏ giọng nói: "Chỉ cần ngài không đồng ý, tôi bây giờ có thể ra lệnh, để họ rời đi.

Dù sao Linh Kiếm Các chúng ta, hoàn toàn có thể không quan tâm đến chiến tranh, chúng ta tuyệt đối có thể tiêu dao khoái hoạt!" Cậu bé chỉ nhàn nhạt nói: "Không được, vì nhân tộc, Linh Kiếm Các chúng ta, phải đứng ra!" Người đàn ông trung niên bên cạnh kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, thật sự không dám tin đây là lời một đứa bé bảy tám tuổi có thể nói ra.

Người đàn ông trung niên vui mừng cười nói: "Các chủ, ngài thấy chưa?

Con trai của ngài đúng là một nhân tài!

Thật sự thích hợp để trở thành một tuấn tài trẻ tuổi ưu tú!" Nhưng cậu bé hoàn toàn không để tâm đến lời khen của Hộ pháp, chỉ nhìn xuống đám đông bên dưới, hỏi: "Không biết chư vị ở đây thấy chuyện này nên xử lý thế nào?" Bên dưới lập tức có người hét lên: "Ta muốn Trấn Ma Thất Kiếm!" Cậu bé nói: "Không thể nào!" Có người lập tức tỏa ra khí thế mạnh mẽ, hỏi: "Chẳng lẽ muốn bất chấp an nguy của tất cả chúng ta sao?!

Mau lấy Trấn Ma Thất Kiếm ra đây!" Đối mặt với sự chất vấn của vô số người, cậu bé không hề hoảng hốt, thản nhiên nói: "Bởi vì Trấn Ma Thất Kiếm vốn không thể nào gom đủ.

Mọi người cũng biết, một trong bảy thanh Trấn Ma Kiếm đang ở chỗ phụ thân ta, mà phụ thân ta đã đi đến nơi nào, ngay cả ta cũng không biết, làm sao có thể đưa Trấn Ma Thất Kiếm cho mọi người được?" Người kia cười nói: "Điểm này ta đương nhiên biết, cho nên ta chỉ cần sáu thanh Trấn Ma Kiếm!" Cậu bé nói: "Người đâu!

Mở Kiếm Các!" Sau đó, cậu nói với mọi người: "Kiếm Các bây giờ sẽ được mở ra, còn việc có lấy được sáu thanh Trấn Ma Kiếm hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào bản lĩnh của các vị." Hộ pháp bên cạnh vội vàng nói: "Làm vậy không ổn đâu?

Mở Trấn Ma Kiếm Các ra rất nguy hiểm!" Cậu bé vẫn kiên trì: "Mở!

Chương 272

Trấn Ma Kiếm có bất kỳ sự cố nào, ta sẽ gánh chịu!" Hộ pháp nghe vậy, cuối cùng nghiến răng, mở Kiếm Các ra.

Ngay khoảnh khắc Kiếm Các được mở, gần như vô số cao thủ đều xông vào, nhưng không lâu sau, tất cả đều thất khiếu chảy máu, bị khiêng ra ngoài.

Chỉ có một vài người đi ra được, nhưng không lâu sau cũng nằm gục trên mặt đất.

Cậu bé nói: "Các vị nên biết, bao nhiêu năm qua, Trấn Ma Kiếm chỉ có các đời Các chủ mới có thể thực sự khống chế, lại còn phải ở trong Linh Kiếm Các quanh năm, tu hành các loại bí thuật.

Các người tự cho rằng tu vi sâu không lường được, có thể tùy tiện động đến Trấn Ma Kiếm của ta sao?

Thật sự xem Linh Kiếm Các của ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à?

Nực cười đến cực điểm!

Ha ha ha!" Có người không phục, muốn xông lên, nhưng bị Hộ pháp ngăn lại.

Cậu bé nói: "Bây giờ, cơ hội đã đặt trước mặt các vị, nếu không thể nắm giữ, vậy thì xin lỗi, chuyện tiếp theo các vị làm không liên quan đến ta!

Ta cho các vị cơ hội cuối cùng, hy vọng đừng để ta phải nói lần thứ hai, cũng đừng nghĩ rằng người của ta là quả hồng mềm, tùy tiện nắn bóp!" Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Bởi vì việc Linh Kiếm Các chịu lấy Trấn Ma Kiếm ra đã là sự

nhượng bộ cuối cùng, nếu tiếp tục nhượng bộ nữa, nhất định sẽ phản tác dụng, lúc đó sẽ không tốt cho bất kỳ ai.

Cho nên mọi người đối với chuyện này đều mắt nhắm mắt mở, tình hình cụ thể chỉ có thể xem diễn biến sau này.

Còn Trấn Ma Thất Kiếm rốt cuộc nên làm thế nào, phải xem người có duyên thôi.

Lúc này, Phong Vũ nói: "Chúng ta có nên vào xem Trấn Ma Kiếm không?

Tớ nghe nói, các đời Các chủ đều dùng Trấn Ma Kiếm để duy trì hòa bình cho Linh Kiếm Các, mới khiến Linh Kiếm Các đứng vững ngàn trăm năm không đổ.

Bảo vật như vậy, tớ chưa từng thấy, tớ thật sự muốn xem, nhưng lại sợ bị Trấn Ma Kiếm làm bị thương, nên mới kéo cậu đi cùng, an toàn nhất!" Phương Ngôn chỉ cảm thấy lời này càng nghe càng không ổn, liền hỏi: "Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?

Tớ có cảm giác cậu sắp xuống địa ngục, lại cứ nhất quyết lôi tớ theo?" Phong Vũ vội nói: "Tuyệt đối không phải như vậy!

Tớ tuyệt đối không phải loại người đó!" Sau đó Phong Vũ lại nói: "Chúng ta vào xem đi, chẳng lẽ cậu không muốn xem sao?

Đó là Trấn Ma Kiếm đó!" Lâm Tuệ cũng nhỏ giọng nói: "Ngài là Phương công tử mà!

Chuyện nhỏ này đối với ngài, chẳng phải là chuyện vặt sao?" Ứng Thuận Thiên cũng nói: "Phương công tử, ngài là cường giả hiếm có!

Chẳng lẽ một thanh Trấn Ma Kiếm cỏn con lại có thể làm khó được ngài sao?" Phương Ngôn cau mày: "Nói vậy được sao?" Ứng Thuận Thiên cau mày: "Sao vậy?

Chẳng lẽ ta nói không đúng à?" Phương Ngôn tức đến không nói nên lời, đành nói: "Anh nói đúng, nhưng nhìn xung quanh là biết tình hình rồi!" Ứng Thuận Thiên nhìn xung quanh, cũng giật mình, bởi vì câu nói vừa rồi của ông ta, bây giờ tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía này, ánh mắt đầy địch ý, thật sự không phải ai cũng chịu nổi.

Thấy vậy, Ứng Thuận Thiên vội vàng cười, tạ lỗi: "Xin lỗi các vị, vừa rồi tôi đường đột quá, xin lỗi!" Người xung quanh lúc này mới tản đi, nhưng vẫn còn không ít người nhìn về phía này, đầy vẻ thù địch, ánh mắt như đang nói điều gì đó, khiến Phương Ngôn cảm thấy không thoải mái.

Phương Ngôn đành nói: "Được rồi, chúng ta đừng nói nhảm nữa, mau đến Linh Kiếm Các đi!" Người xung quanh nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc, bất ngờ hỏi: "Ngươi vừa nói, muốn đến Linh Kiếm Các?

Chẳng lẽ thật sự....." Phương Ngôn gật đầu: "Đừng hiểu lầm, tôi là người rất quý mạng sống, tuy tôi sẽ không chủ động đến trước Trấn Ma Kiếm, nhưng tôi có thể đi tìm các linh kiếm khác, dù sao đó cũng là Kiếm Các, đồ vật bên trong đều là bảo vật cả!" Nghe vậy, tuy có chút thất vọng, nhưng mọi người cũng tin.

Dù sao trong mắt họ, Phương Ngôn từ trước đến nay luôn là người đàn ông giỏi tạo ra kỳ tích, chuyện này đối với anh chắc hẳn rất đơn giản!

Đúng vậy, nhất định là thế!

Nhưng khi đến trước Linh Kiếm Các, họ lại phát hiện, ngay cả trận pháp của Linh Kiếm Các cũng không vào được, người duy nhất có thể vào chỉ có Lâm Tuệ!

Cảnh tượng này khiến ai cũng bất ngờ, đặc biệt là Phong Vũ, nói: "Ứng Thuận Thiên là lão già rồi, vào không được ta còn hiểu, nhưng

tại sao ta cũng không vào được?" Các đệ tử thế gia khác cũng nói: "Đúng vậy, tại sao chúng ta không vào được?" Phương Ngôn xem xét một lúc rồi giải thích: "Thật ra rất đơn giản!

Mọi người xem lại những thứ mình tu luyện hằng ngày đi, không phải bí thuật thì cũng là loan đao, sao có thể vào được?

Yêu cầu của Linh Kiếm Các rất đơn giản, đó là linh kiếm, nhưng tiếc là mọi người đều không phải, nên không thể như ý được." Sau đó anh nói với Lâm Tuệ: "Được rồi, chúng ta vào đi, tôi thật sự muốn xem, bên trong cái gọi là Linh Kiếm Các này, rốt cuộc có những thứ gì." Lâm Tuệ khẽ gật đầu: "Chỉ cần có anh bên cạnh, em chưa bao giờ sợ bất cứ thứ gì!" Phong Vũ ở phía sau nói giọng châm chọc: "Phát cẩu lương kìa!" "Khụ khụ!" Phong Vũ ở phía sau thật sự không nhìn nổi nữa, ho hai tiếng rồi nói: "Được rồi, mau vào đi, chẳng lẽ muốn tôi ở đây nhìn hai người... làm cái gì đó à?" "Mau vào đi." Bị người ta nhìn chằm chằm phía sau, Lâm Tuệ tuy thường xuyên nghe đủ loại lời ra tiếng vào, nhưng những người đó không dám nói trước mặt cô.

Bây giờ đột nhiên ở khoảng cách gần như vậy, Lâm Tuệ cũng cảm thấy khó nói, có chút xấu hổ, không biết phải làm sao.

Phương Ngôn đối với chuyện này lại không có cảm giác gì nhiều, chỉ cười cười rồi bước vào.

Vừa vào bên trong, anh đã cảm nhận được một luồng kiếm khí cực mạnh ập tới.

Nhưng may là cả hai đều là kiếm tu, đối với loại kiếm khí mạnh mẽ này, tuy cảm thấy khó chống cự, nhưng cũng miễn cưỡng chịu được.

Ở một nơi khác, cậu bé ngồi trên gác lầu, nhìn đám người đang chọn lựa linh kiếm bên dưới, cười nói: "Trong những người này, liệu có thể xuất hiện một kiếm tu mạnh mẽ thực sự khống chế được Trấn

Ma Kiếm không?" Bên cạnh, Hộ pháp vội nói: "Tuyệt đối không thể!

Linh Kiếm Các của chúng ta năm đó chính là nhờ vào Trấn Ma Thất Kiếm mà vang danh giới tu hành.

Người có thể đồng thời điều khiển hai thanh Trấn Ma Kiếm là tuyệt thế thiên tài, đó chính là tổ sư gia của chúng ta.

Bây giờ xuất hiện một kiếm tu có thể điều khiển một thanh Trấn Ma Kiếm, theo ta thấy, gần như là không thể." "Vậy sao..." Cậu bé nhìn xuống dưới, vẻ mặt ngưng trọng.

Từ trước đến nay, khi đối mặt với sự uy hiếp của mọi người, cậu bé không hề lo lắng, ngược lại còn đưa ra một phương pháp xử lý hợp lý.

Hộ pháp không dám coi thường cậu bé, vội hỏi: "Không biết Các chủ thấy thế nào?" Cậu bé cười nói: "Có lẽ ta có thể tổ chức một trận sinh tử đại chiến!" Hộ pháp vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng: "Tổ chức sinh tử đại chiến, rốt cuộc là vì sao?

Bây giờ còn chưa đến lúc khai chiến, nếu tổ chức sinh tử đại chiến, chẳng phải chứng tỏ chúng ta sẽ có chiến tổn sao?

Như vậy làm sao đối kháng với Tà tộc?" Cậu bé chỉ hỏi: "Bây giờ bên ngoài rốt cuộc tình hình thế nào?

Ta hy vọng ngươi nói cho ta sự thật." Hộ pháp do dự một lúc rồi nói: "Xung quanh mấy trăm dặm lấy Thiên Hoang Thành làm trung tâm, gần như đều bị Tà tộc chiếm lĩnh, thậm chí còn có các chủng tộc khác.

Nếu chúng ta không xử lý, chúng sẽ sớm phát hiện ra nơi này, lúc đó, Linh Kiếm Các của chúng ta coi như xong!" Cậu bé khẽ nói: "Vậy bây giờ, ngươi đã hiểu ý của ta chưa?" Hộ pháp do dự một lúc, đang định nói "Ta không biết", nhưng đột nhiên hiểu ra, vội hỏi: "Chẳng lẽ

ý của ngài là nơi đó?" Cậu bé nói: "Không sai, ngươi nên biết, muốn thực sự đánh bại Tà tộc, giành lấy cơ hội thở dốc cho nhân tộc chúng ta, chỉ dựa vào những linh kiếm trước mắt là không thể nào.

Chỉ có dựa vào nơi đó mới có thể tạo ra một cường giả thực sự, đối kháng với Tà tộc!

Nếu không, Linh Kiếm Các của chúng ta bị hủy diệt cũng chỉ là chuyện sớm muộn!" Hộ pháp suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nhưng..." "Không có nhưng!" Cậu bé trực tiếp cắt ngang: "Đây là lựa chọn của ta, có bất kỳ sự cố nào xảy ra, cứ đổ lên đầu ta.

Bây giờ quyết định như vậy, còn vấn đề gì khác không?" Hộ pháp muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lắc đầu: "Ta không có gì để nói, mời ngài đưa ra quyết định!" Cậu bé lúc này mới gật đầu: "Nếu không có, vậy thì bắt đầu từ ngày mai.

Nếu trong một ngày những người này không chọn được linh kiếm thuộc về mình, vậy thì họ căn bản không có tư cách sở hữu linh kiếm, ta cũng không cần lãng phí thời gian.

Bây giờ cứ tiếp tục kéo dài, sẽ có càng nhiều người chết đi!

Đó không phải là điều ta muốn, điều duy nhất ta muốn bây giờ là một cường giả thực sự, một cường giả có khả năng lãnh đạo.

Được rồi, ngày mai bắt đầu đi, ta đi nghỉ trước." "Vâng!" Hộ pháp gật đầu, không nói gì thêm, chỉ nhìn bóng lưng cậu bé rời đi, không biết nên nói gì.

Ở một nơi khác trong Linh Kiếm Các, Lâm Tuệ đã tìm được linh kiếm thuộc về mình.

Nhìn thanh linh kiếm lơ lửng trước mặt, cô hỏi Phương Ngôn bên cạnh: "Anh xem thanh linh kiếm này thế nào?" "Cũng được." Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Phương Ngôn vô cùng đau khổ.

Dù sao hai người cùng vào một lúc, anh ở nơi này đã lâu mà không cảm ứng được bất kỳ linh kiếm nào.

Chương 273

Còn Lâm Tuệ vừa mới vào đã cảm ứng được linh kiếm, năm thanh linh kiếm đồng thời lơ lửng trước mặt cô, chỉ chờ cô lựa chọn.

Lâm Tuệ nhìn Phương Ngôn, cũng biết anh có thể sẽ thất vọng, liền an ủi: "Tuy nói vậy không hay lắm, nhưng em muốn nói với anh, con người phải có hy vọng, chúng ta không thể sa sút như vậy, đó là hành vi không tốt!" Phương Ngôn chỉ xua tay: "Được rồi đừng nói nữa, em chọn xong chưa?" Lâm Tuệ gật đầu: "Của em đương nhiên xong rồi, bây giờ tình hình của anh mới là trọng điểm.

Dù sao em cũng không thể chờ đợi mãi được, em chọn thanh Tử Hà Kiếm này, trông khá đẹp." Phương Ngôn không nói gì, chỉ dồn ánh mắt vào sáu thanh Trấn Ma Kiếm ở trung tâm.

Lâm Tuệ bên cạnh nói: "Tuy em nói vậy có thể sẽ đả kích sự tự tin của anh, nhưng em vẫn phải nói, linh kiếm trong Linh Kiếm Các anh đều không thể khống chế, sao có thể khống chế được Trấn Ma Kiếm chứ?

Có lẽ anh vào được đây chỉ là một sự trùng hợp thôi.

Thật ra bên ngoài cũng có những linh kiếm không tệ, anh cũng có thể chọn ở bên ngoài, không nhất thiết phải ở nơi này." Phương Ngôn nói: "Thật ra tôi biết, nhưng tôi luôn có cảm giác, ở nơi này, tôi có thể chọn được một thanh kiếm thuộc về mình." Phương Ngôn nhìn xung quanh, trên những bức tường xung quanh Linh Kiếm Các này, thật ra đều có kiếm, ít nhất cũng hơn ba trăm thanh, mỗi thanh đều là bảo vật vô cùng hiếm có.

Nhưng những thanh kiếm này khác với linh kiếm bên ngoài, kiếm ở đây gần như tất cả đều có linh vận, có thể tự chọn chủ nhân, còn

bên ngoài chỉ có số ít mới làm được.

Nhưng dù thế nào, Phương Ngôn nghĩ mãi cũng không hiểu, tại sao vừa rồi có thể vào được, nhưng lại không tìm được thanh kiếm thuộc về mình?

Cùng lúc đó, một kiếm sĩ của Linh Kiếm Các đến trước mặt Lâm Tuệ nói: "Chúng tôi ở đây có kiếm pháp chuyên dụng cho thanh kiếm này, cô có thể nghiên cứu, mời đi theo tôi." Tuy Lâm Tuệ muốn ở cùng Phương Ngôn, nhưng cô biết, bây giờ quan trọng nhất là tu luyện kiếm pháp, không thể ở mãi nơi này.

Cô cũng đành an ủi Phương Ngôn vài câu rồi rời đi.

Chỉ còn lại Phương Ngôn, một mình đi loanh quanh trong Linh Kiếm Các.

Một trưởng lão trong Linh Kiếm Các thật sự không nhìn nổi nữa, nói: "Thật ra cậu có thể rời đi rồi." Phương Ngôn cau mày hỏi: "Tại sao?

Tôi có thể vào được, hẳn là có linh kiếm thuộc về tôi chứ." Trưởng lão chỉ cười ha hả: "Chàng trai trẻ, thật ra không ngại nói cho cậu biết, người có thể vào đây rất nhiều, nhưng người thực sự khống chế được linh kiếm ở đây lại ít càng thêm ít!

Không ngại lão phu nói nhiều, thật ra với tư chất linh kiếm của cậu, ra bên ngoài cũng có nhiều lựa chọn, không cần thiết phải tiêu hao thời gian ở đây." "Không sai!

Cơ hội luôn dành cho người có sự chuẩn bị, không phải cho kẻ lười biếng!" Lúc này, Phương Ngôn nghe thấy một giọng nói khiến anh khó chịu.

Nhìn theo hướng âm thanh, đó là một thanh niên mặc ngân giáp, tóc trắng như tuyết, tuổi khoảng hai mươi, dung mạo vô cùng tuấn tú,

vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo nhìn về phía anh.

Phương Ngôn hỏi: "Người này là ai?

Nói chuyện kiêu ngạo thật!" Một nữ tử trẻ tuổi mặc bạch y, vô cùng xinh đẹp đi theo bên cạnh người đó, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai?

Dám nói chuyện với Triệu sư huynh của ta như vậy?" Phương Ngôn chắp tay hành lễ, nói: "Tại hạ là giáo thụ của Huyền Thiên Tông, xin hỏi huynh đài danh tính?" Nữ tử trẻ tuổi hỏi: "Huyền Thiên Tông ta biết, không phải là cái gọi là Bát Đại Môn Phái mấy năm trước sao?

Nghe nói sau này suy tàn rồi, nhưng cái gọi là giáo thụ là có ý gì?

Ta hình như lần đầu tiên nghe thấy." Phương Ngôn suy nghĩ một lát, thế giới này hình như không có danh xưng giáo thụ, bèn nói: "Thật ra ý nghĩa rất đơn giản, là danh xưng tương tự như trưởng lão." Nam tử ngân giáp cười lớn: "Ha ha, thì ra là vậy à, ta còn tưởng là danh hiệu thần kỳ gì, cũng chẳng ra sao cả!

Bây giờ cho ngươi ba giây, cút ra ngoài!

Đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi, đừng có không biết điều!" Phương Ngôn nói: "Theo tôi được biết, Linh Kiếm Các đã sắp xếp một đại hội linh kiếm, bất kỳ ai cũng có tư cách lựa chọn linh kiếm thuộc về mình.

Các hạ hẳn là không có tư cách đó để bảo tôi ra ngoài!" Nữ tử trẻ tuổi cười nói: "Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ người trước mặt là ai.

Không sai, là một trong Thập Đại Thiên Kiêu của Linh Kiếm Các, Quý Dương Thu!

Ta biết bây giờ ngươi nhất định đang rất sợ hãi, cả người run rẩy, nói năng lộn xộn, không biết phải làm sao, nhưng ta có thể nói cho

ngươi biết, chỉ cần ngoan ngoãn ở yên một chỗ, nhất định có thể sống sót.

Ngược lại, nếu không ngoan ngoãn, nhất định sẽ chết!

Đây là lời khuyên cuối cùng của ta, ta hy vọng ngươi có thể tin ta!

Nếu không, chết rồi đừng trách ta...

Ngươi đi đâu đó?" Nhìn bóng lưng rời đi của Phương Ngôn, cả người cô ta tràn đầy vẻ không tin, thật sự khó tin, đã nói rõ như vậy rồi, mà tên này còn chạy?

Thật quá đáng!

Chạy không phải là ra ngoài, mà là vào sâu bên trong tiếp tục quan sát, chẳng lẽ không coi lời của ta ra gì?

Nữ tử trẻ tuổi nghĩ đến đây, càng lúc càng tức, sắp ra tay thì bị ngăn lại.

Nam tử ngân giáp bên cạnh nói: "Đừng vội, ta chẳng lẽ là loại người tùy tiện ra tay sao?

Làm vậy sẽ khiến người khác xem thường ta!" Sau đó Quý Dương Thu nói với Phương Ngôn: "Chàng trai trẻ, ta biết hành vi của ngươi chỉ là để thu hút sự chú ý của ta, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, làm vậy với ta hoàn toàn là vô ích, không có tác dụng gì, ta sẽ không mắc lừa!

Tuy ta không biết ngươi dùng cách gì để vào đây, nhưng tiếp theo, tất cả những gì xảy ra nhất định sẽ khiến ngươi phải kinh ngạc!" Chỉ thấy hắn ta mỉm cười, đến trước Trấn Ma Kiếm, dang rộng hai tay, hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói: "Bắt đầu đi!

Hỡi vô số kiếm linh từ vạn cổ!

Ta đang triệu hồi các ngươi!" Lúc đầu không có gì xảy ra, Phương

Ngôn cũng không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ đây là thanh niên ảo tưởng sức mạnh trong truyền thuyết, đang nói nhảm ở đây, chờ một cơ hội thích hợp để ra vẻ à?" "Hừ!

Ếch ngồi đáy giếng, ngươi biết gì?" Quý Dương Thu hoàn toàn không để ý đến Phương Ngôn, chỉ dang rộng hai tay, tiếp tục cảm nhận.

Phương Ngôn nhìn với vẻ mặt bối rối, hoàn toàn không biết ý nghĩa là gì.

Nhưng ngay sau đó, Phương Ngôn lập tức hiểu ra, bởi vì khí thế mạnh mẽ tỏa ra xung quanh đã kéo theo một luồng kiếm khí mà ngay cả Phương Ngôn cũng khó cảm nhận được.

Cùng lúc đó, trên toàn bộ hòn đảo, vô số linh kiếm dường như nhận được cảm ứng, bay vút lên trời.

Trong khoảnh khắc, trên toàn bộ hòn đảo, hàng ngàn thanh linh kiếm dường như đều nhận được triệu hồi, tất cả đều bay về phía Linh Kiếm Các, hạ xuống trước mặt Linh Kiếm Các.

Cảnh tượng này lập tức thu hút vô số người.

Bởi vì trước đó, họ đã tốn bao công sức cũng khó thành công, bây giờ có vô số linh kiếm bay lên trời, trực tiếp lao về một nơi, trong số đó không ít kiếm tu đều có thể cảm nhận được, tu vi của người đó, sao có thể?

Vô số người đều đổ về phía này, muốn xem xem, rốt cuộc là nhân vật mạnh mẽ nào trong Kiếm Các có thể gây ra cảnh tượng như vậy.

Khi đến Kiếm Các, họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nhìn một lượt, gần như đâu đâu cũng là các loại linh kiếm, dường như chúng đều đang cúi mình bái lạy, chờ đợi một tuyệt thế kiếm tu ra

đời!

Vì cảnh tượng bên cạnh Linh Kiếm Các quá lớn, ngay cả người của Linh Kiếm Các cũng đổ về phía này.

Bao gồm cả tân Các chủ, cũng đến đây, kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?" Bên cạnh, Hộ pháp nói: "Cảnh tượng này, trước đây ta từng thấy một lần, đó là lần Lão các chủ chọn định Trấn Ma Kiếm!" "Cái gì?!" Cậu bé bất ngờ: "Chẳng lẽ sau bao nhiêu năm, Linh Kiếm Các của chúng ta cuối cùng lại sắp xuất hiện một thiên tài nữa sao?" Mọi người đều nhìn sang, dưới vạn kiếm, Quý Dương Thu kia thật sự đã rút ra một thanh Trấn Ma Kiếm.

Đợi đến khi kiếm khí hoàn toàn tan đi, những thanh kiếm xung quanh mới quay về chỗ cũ.

Nhưng bây giờ, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Quý Dương Thu, vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu chỉ định thử một lần, không ngờ thật sự thành công!

Hắn ta hưng phấn cầm Trấn Ma Kiếm trong tay, lớn tiếng nói: "Ta mới là Các chủ Linh Kiếm Các!" Bình thường, nói ra câu này hẳn sẽ bị người của Linh Kiếm Các xử phạt, nhưng lần này, lại không một ai lên tiếng, tất cả đều nhìn về phía cậu bé.

Hộ pháp biết chuyện nghiêm trọng, chắn trước mặt cậu bé, thấp giọng nói: "Ai dám?" Nhưng cậu bé hoàn toàn không sợ hãi, ngược lại thản nhiên nói: "Các chủ Linh Kiếm Các, vốn dĩ là người tài giỏi thì được ngồi.

Nếu ngươi có thể, tự nhiên cũng có thể kế thừa vị trí Các chủ Linh Kiếm Các này!" Đối với lời nói của cậu bé, Hộ pháp vội nói: "Không được!

Chương 274

Chúng ta có thể…" Nhưng chưa nói xong, bên cạnh có người nói: "Chẳng lẽ Các chủ Linh Kiếm Các cứ phải cha truyền con nối sao?

Theo ta được biết, mỗi đời Các chủ Linh Kiếm Các đều là người trẻ tuổi ưu tú nhất mới có tư cách ngồi lên vị trí đó!

Lần này, vì Lão các chủ xảy ra sự cố đột ngột, chúng ta chưa kịp chọn ra một người trẻ tuổi thực sự, mới để ngươi kế thừa.

Ngươi còn quá nhỏ, căn bản khó mà áp chế được mọi người." Xung quanh ngày càng nhiều tiếng chất vấn vang lên, tóm lại chỉ có một câu: Ngươi còn quá nhỏ, chúng ta không phục, hãy để một người trẻ tuổi ưu tú kế thừa vị trí Các chủ đi!

Ngay cả bản thân Quý Dương Thu cũng nói: "Ngươi, Các chủ, chẳng lẽ ngươi muốn chiếm giữ vị trí đó mãi sao?

Nếu là trước đây, ta sẽ không có quá nhiều nghi ngờ, nhưng bây giờ, ta là kiếm tu duy nhất của Linh Kiếm Các lấy được Trấn Ma Kiếm, ta phải đứng ra, đòi lại một sự công bằng cho mọi người!" Cậu bé trầm tư một lúc, không nói gì, mãi cho đến khi tiếng chất vấn của mọi người ngày càng nhiều, mới nói: "Đúng vậy, vị trí này, quả thực người tài giỏi nên chiếm giữ, nhưng tiếc là, bây giờ chưa phải lúc!" Quý Dương Thu lập tức hỏi: "Khi nào mới là lúc?

Chẳng lẽ phải để ta đợi mãi sao?

Bây giờ bên ngoài có bao nhiêu người đang chờ đợi, mỗi một khắc đều có người chết đi, nếu cứ đợi mãi, không biết phải chết bao nhiêu người.

Ngươi có thể đợi, nhưng mọi người không thể đợi!" Cậu bé đối

với chuyện này, hoàn toàn không có chút căng thẳng nào, ngược lại thản nhiên cười nói: "Thật ra ngươi chỉ đang hư trương thanh thế, tưởng ta không nhìn ra sao?

Bây giờ ngươi khống chế thanh Trấn Ma Kiếm này, thật ra rất vất vả đúng không?" Quý Dương Thu không nói nhiều lời, lập tức chém một kiếm lên trời, trên bầu trời xuất hiện một vết kiếm, dường như cả bầu trời đều sắp bị xé toạc!

Cùng lúc đó, kiếm của tất cả mọi người xung quanh, dường như cảm nhận được điều gì đó, đều đang run rẩy.

Sau đó, Quý Dương Thu cầm kiếm, thản nhiên cười nói: "Bây giờ ngươi thấy thế nào, được chưa?

Chẳng lẽ còn muốn ta tiếp tục đợi sao?" Cậu bé nói: "Không sai, phải đợi!

Tuy ngươi có thể, nhưng đối với những người khác lại không công bằng!

Ta nói, đến khi ngày mai kết thúc, nếu ngày mai không có ai khác, lúc đó mới thực sự đến lượt ngươi, mới có thể thực sự ngồi lên vị trí này!" Quý Dương Thu không vội, chỉ thản nhiên cười nói: "Được thôi!

Ta cho ngươi một cơ hội!

Nếu ngày mai... chậm nhất là ngày mai, không có một người nào có thể thực sự đứng ra, vậy thì xin lỗi, ta chính là Các chủ!

Mọi người có ý kiến gì không?" Tất cả mọi người đều vội vàng lắc đầu: "Chúng ta không có ý kiến, nếu ngày mai không có người thứ hai, vậy ngươi chính là Các chủ!

Tất cả chúng ta đều ủng hộ!" "Vậy thì tốt!" Quý Dương Thu mỉm cười, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, rời khỏi đây, đến hòn đảo

chuyên dụng của mình.

Vừa vào phòng, xác nhận xung quanh không có ai, hắn ta liền phun ra một ngụm máu tươi, nhìn thanh Trấn Ma Kiếm trong tay, khẽ nói: "Khó mà tưởng tượng, chỉ sử dụng một kiếm, mà đã gây ra tổn thương lớn như vậy cho ta!

Xem ra ta phải tu dưỡng, để đề phòng cho ngày mai!" Ở một nơi khác trên đảo kiếm, bây giờ đã tụ tập các thiên tài từ khắp nơi, gần như không chút do dự, họ đều xông vào bên trong, bởi vì đây là một cơ duyên lớn đặt trước mặt, sao có thể từ bỏ?

Phải biết rằng, chỉ cần lấy được Trấn Ma Kiếm, ngày mai có khả năng trở thành Các chủ Linh Kiếm Các, đó là Các chủ của Linh Kiếm Các, một trong Bát Đại Thế Lực phương Bắc đó!

Tất cả mọi người đều đang hưng phấn, đây là cơ hội ngàn năm có một, ai mà muốn từ bỏ?

Nhưng dù là thiên tài, tiếc là, thiên tài cũng có đẳng cấp.

Những người này trước đó để tranh giành ai có thể vào được, đã bắt đầu đại chiến ở bên ngoài.

Sau đó, việc có thể vào được hay không, không phải là dựa vào việc mạnh mẽ đến đâu, mà là có phải là thể chất kiếm tu hay không, chỉ riêng điều này đã loại đi một đống người.

Đợi đến khi các thiên tài có thể vào được, chỉ còn lác đác vài người, nhưng họ vẫn thử xem có thể lấy được Trấn Ma Kiếm không.

Tiếc là, dù nỗ lực thế nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy được những thanh linh kiếm trên tường xung quanh, còn Trấn Ma Kiếm vẫn không hề nhúc nhích.

Cứ như vậy, khiến các thiên tài không biết phải làm sao, đành cầm lấy linh kiếm thuộc về mình, tạm thời rời đi.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng, người sở hữu Trấn Ma Kiếm duy nhất, có lẽ chỉ có Quý Dương Thu, thì đột nhiên, cảnh tượng mà Quý Dương Thu tạo ra, lại xuất hiện một lần nữa!

Kiếm của tất cả mọi người đều vang lên tiếng kiếm minh, sau đó nhìn thấy, một người, rút ra một thanh Trấn Ma Kiếm!

Mọi người thấy vậy, đều vô cùng hưng phấn.

Như vậy, cuộc tranh đoạt vị trí Các chủ Linh Kiếm Các mới có ý nghĩa!

Nhưng không ai ngờ, điều thú vị hơn còn ở phía sau!

Người đó, lại rút thêm một thanh Trấn Ma Kiếm nữa!

Mọi người thấy vậy, không ai không kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?

Người này, liên tiếp rút ra hai thanh Trấn Ma Kiếm!

Có phải là người không vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Vô số người nhìn thấy cảnh này, đều vô cùng kinh ngạc, trong lịch sử của Linh Kiếm Các, chưa từng có chuyện này xảy ra!

Nhưng điều kinh ngạc hơn nữa là hắn ta lại rút thêm một thanh Trấn Ma Kiếm nữa!

Lần này ngay cả các Hộ pháp cũng không ngồi yên được nữa, gần như các đại lão ẩn thế của Linh Kiếm Các đều đồng loạt xuất hiện, nhìn cảnh tượng trước mắt, lắc đầu, dường như không dám tin.

Thật khó tin!

Một người, có thể khống chế ba thanh Trấn Ma Kiếm!

Dưới ánh mắt của mọi người, người đó lại bắt đầu rút kiếm,

nhưng lần này, Trấn Ma Kiếm không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc này, một vị trưởng lão đứng ra, vội nói: "Vị tiểu huynh đệ này, có thể đồng thời rút ra ba thanh Trấn Ma Kiếm, đã là siêu cấp thiên tài hiếm thấy trên đời!

Không cần rút kiếm nữa!" Dù sao cũng quá đau lòng, đây là bảo bối của Linh Kiếm Các đó!

Sao có thể tùy tiện rút ra nhiều như vậy?

Sau này để Linh Kiếm Các làm ăn thế nào nữa?

Một thiên tài như vậy, nếu không coi trọng, căn bản là không thể.

Với tư cách là Các chủ hiện tại, cậu bé tiến lên chắp tay hành lễ hỏi: "Không biết các hạ danh tính, vừa nhìn đã biết là tuyệt thế thiên tài!" Một nam tử trẻ tuổi mặc đồ bình thường, dung mạo lại ưa nhìn, cũng chắp tay hành lễ cười nói: "Tại hạ chỉ là một người bình thường trong một thôn trang, Tiêu Băng!" Cậu bé dồn ánh mắt vào một con thú cưng nhỏ trên vai Tiêu Băng hỏi: "Thứ này là gì?

Trông khá thú vị." Tiêu Băng nói: "Chỉ là một con chó nhỏ bình thường, chỉ là ngoại hình trông đặc biệt một chút thôi." Cậu bé biết, người tên Tiêu Băng này căn bản không muốn nói nhiều, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ vội nói: "Người đâu, sắp xếp phòng thượng hạng cho vị Tiêu Băng ưu tú này!" Sau đó nói với Tiêu Băng: "Ngươi lấy một thanh là được rồi, dù sao lấy nhiều quá cũng không cầm nổi." Tiêu Băng cười nói: "Chuyện này đối với ta, quả thực dễ như trở bàn tay, xin hãy yên tâm." Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, hắn ta dễ dàng cầm lên ba thanh kiếm.

Trước đó Quý Dương Thu cầm một thanh kiếm, tuy bề ngoài trông nhẹ nhàng, nhưng ai cũng nhìn ra được, rất tốn sức.

Người này có thể cầm được, đó mới thực sự là nhẹ nhàng!

Điều này cũng không khỏi khiến mọi người nhìn hắn ta với ánh mắt đầy tán thưởng.

Chương 275

Nếu như, Quý Dương Thu trước đó khiến người ta có ý muốn lôi kéo, thì Tiêu Băng trước mắt bây giờ, lại khiến người ta có ý muốn sùng bái!

Một hơi rút ba thanh, quả thực là thần!

Vì thế, không ít quan lại quyền quý, thanh niên tài tuấn, mỹ nữ trẻ tuổi, đều bắt đầu đến phòng của Tiêu Băng để tỏ ý tốt.

Dù sao bây giờ vị trí Các chủ đã được định sẵn, những người khác có rút được hay không, căn bản không quan trọng.

Thanh Trấn Ma Kiếm thứ nhất, ở chỗ Lão các chủ, Lão các chủ hiện tại sinh tử không rõ.

Thanh Trấn Ma Kiếm thứ hai, bị Quý Dương Thu lấy đi, nhưng Quý Dương Thu cũng chỉ có một thanh.

Người đàn ông tên Tiêu Băng này, lại lấy đi ba thanh!

Bây giờ trong Kiếm Các, chỉ còn lại hai thanh, hai thanh cỏn con, dù có ai lấy được, trong mắt mọi người cũng không có giá trị lớn, căn bản không đáng nhắc đến!

Cũng vì vậy, những người khác cơ bản đã từ bỏ, căn bản không còn động đến hai thanh Trấn Ma Kiếm đó nữa, mà đi chọn lựa linh kiếm thích hợp.

Mãi cho đến đêm khuya, mọi người cũng bắt đầu nghỉ ngơi, dù sao ngày mai là lúc chọn Các chủ, lúc đó, nhất định sẽ sinh ra một bá chủ của một trong Bát Đại Thế Lực, ai mà không mong chờ?

Còn về phần Phương Ngôn, anh vẫn đang nhìn trong Kiếm Các.

Mặc dù khi nhìn thấy Tiêu Băng đó, anh đã biết, Tiêu Băng đó, xứng đáng là cường giả đỉnh cao, trên người có hào quang nhân vật chính cũng không chừng.

Một người như vậy, tất nhiên là ứng cử viên số một cho vị trí Các chủ.

Còn một người như anh hiện tại, ngay cả linh kiếm thuộc về mình cũng chưa khống chế được, muốn tranh cử vị trí Các chủ, cơ bản là không thể rồi.

"..." "Hửm?

Ai vậy?!" Đột nhiên, mơ hồ, Phương Ngôn dường như nghe thấy một âm thanh, vội vàng nhìn sang, liền thấy một cảnh tượng thần kỳ.

Ở phía sau Kiếm Các này, xuất hiện một cánh cửa.

Phía sau cánh cửa đó, Phương Ngôn không biết là gì, nhưng Phương Ngôn biết, nếu tiếp tục ở đây, nhất định sẽ rất nguy hiểm, mau chóng chạy là tốt nhất!

Nhưng Phương Ngôn đang định chạy trốn, đột nhiên bị một cánh tay từ trong cánh cửa vươn ra nắm lấy, kéo vào trong, cánh cửa cũng biến mất không dấu vết.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng nào đó, Tiểu các chủ đột nhiên mở mắt ra hỏi: "Chuyện gì vậy?" Bên ngoài, Hộ pháp vội vàng xông vào: "Sao vậy?" Tiểu các chủ suy nghĩ một lát, cau mày nói: "Mau đến Kiếm Các!" Hai người một lát sau đã đến Kiếm Các, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, cau mày nói: "Chuyện gì vậy?" Hộ pháp càng thêm khó hiểu: "Rốt cuộc sao vậy?" Tiểu các chủ khẽ nói: "Ta vừa rồi, cảm nhận được khí tức của phụ thân, nhưng chỉ xuất hiện trong chốc lát rồi biến mất." Hộ pháp cười nói: "Ngài nên nghỉ ngơi nhiều một chút đi, có lẽ là quá căng thẳng, mới dẫn đến như vậy, chắc là do nhớ

nhung quá mà sinh bệnh thôi.” Tiểu các chủ nhìn xung quanh, cuối cùng gật đầu: “Có lẽ vậy.” Khi hai người rời đi, Hộ pháp liếc nhìn vào trong Kiếm Các, không biết đang nghĩ gì.

Mãi cho đến ngày thứ hai, mọi người đã đến đảo kiếm, muốn xem xem, hôm nay rốt cuộc ai mới là người thích hợp nhất cho vị trí Các chủ.

Người đầu tiên ở trung tâm sân khấu là Quý Dương Thu, cầm kiếm, nhìn xung quanh, lớn tiếng nói: “Sao vậy?

Người hôm qua đi đâu rồi?

Ta nghe nói hôm qua xuất hiện một cao thủ ba kiếm, bây giờ không thấy đâu nữa?

Chẳng lẽ căn bản không điều khiển nổi, bây giờ bị Trấn Ma Kiếm phản phệ rồi sao?

Ha ha ha!” Người xung quanh cũng theo đó mà chế giễu, dù sao trong mắt họ, thà chọn một người của bản môn phái, lại còn là cao thủ thực lực cao, cường giả được mọi người kỳ vọng, mới là điều mọi người mong muốn.

Nhưng mọi người cứ đợi mãi, đợi đến giữa trưa, Tiêu Băng vẫn không xuất hiện, mọi người, và cả Linh Kiếm Các đều hoảng loạn.

Họ đều đang nghi ngờ: “Chẳng lẽ người đó, đã rời đi rồi?” Hộ pháp càng thêm lo lắng, Lão các chủ trước khi rời đi, đã dặn dò, nhất định phải chăm sóc tốt Linh Kiếm Các.

Nếu bây giờ xảy ra sự cố, thì nên làm thế nào?

Sự cố này không phải chuyện gì khác, mà là ba thanh Trấn Ma Kiếm, niềm tự hào của Linh Kiếm Các!

Khi Linh Kiếm Các đang định đi tìm, đột nhiên nghe thấy một

giọng nói trong trẻo truyền đến, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

"Trời ngoài non xanh, lầu ngoài lầu, một khúc Tiêu Dao định thiên hạ!" "Trấn Ma có ta, toàn vô địch, Tiêu Hồn Lạc Phách một đường duyên!" "Linh Kiếm Các, ta đến rồi!" Mọi người nghe danh nhìn sang, chỉ thấy một người, mình khoác kim y, chân đạp Trấn Ma Kiếm, bên cạnh bay lượn hai thanh Trấn Ma Kiếm khác, bay từ trên trời xuống, đáp xuống trước mặt mọi người.

Hắn ta thản nhiên nói: "Chư vị, xin lỗi, ta đến muộn." Mọi người thấy cảnh này, không ai không kinh ngạc nói: "Thiên tài!

Kiếm đạo thiên tài!

Trong thời gian ngắn như vậy, đồng thời điều khiển ba thanh Trấn Ma Kiếm, lại còn dễ dàng như vậy!" Nhưng đối với điều này, bản thân hắn ta chỉ thản nhiên cười nói: "Ta vốn tưởng rằng, Trấn Ma Kiếm là bảo vật tuyệt thế thiên hạ, nhưng bây giờ trong mắt ta, cũng chẳng ra sao cả." Hộ pháp lập tức không vui, ép hỏi: "Ngươi lấy Trấn Ma Kiếm của ta, bây giờ lại nói ngược lại?

Rắp tâm gì đây?!" "Hửm?" Tiêu Băng lạnh lùng cười nói: "Ta nói ngược lại khi nào?

Ta chỉ nói Trấn Ma Kiếm cũng chẳng ra sao, nhưng điểm quan trọng nhất bây giờ, là tất cả mọi người, đều không có tư cách bằng ta, để trở thành Các chủ này!" Quý Dương Thu lập tức tức giận: "Hoàn toàn nói bậy!

Từ xưa đến nay, kiếm tu chú trọng tu luyện đơn nhất kiếm đạo, toàn thể tu luyện, muốn tu luyện tam kiếm lưu, căn bản là không thể!" Tiêu Băng chỉ đưa một tay ra, thản nhiên nói: "Có phải như vậy không, lên thử một lần, là biết ngay." Chỉ thấy hắn ta đưa một tay ra, vẻ mặt trông vô cùng ngạo mạn, trong mắt người xung quanh càng như vậy.

Quý Dương Thu là thiên tài hiếm có của Linh Kiếm Các, sao có thể dung túng chuyện này xảy ra?

Lập tức tức giận nói: "Hôm nay để ngươi biết, thế nào là kiếm tu!" Chỉ thấy hắn ta điên cuồng thúc đẩy tu vi, khiến thanh Trấn Ma Kiếm trong tay và bản thân, đạt đến một cảm giác chưa từng có, trong truyền thuyết là nhân kiếm hợp nhất!

Nhưng rõ ràng, dù nỗ lực thế nào, kiếm khí của đối phương, vẫn luôn mạnh hơn một bậc, cũng khiến nội tâm hắn ta nảy sinh nghi vấn: "Chẳng lẽ ta thật sự không thích hợp làm kiếm tu sao?" Dường như là trời cao sắp đặt, khiến hắn ta không thể không như vậy, bây giờ không thể hoạt động được nữa, Trấn Ma Kiếm không chịu nổi sự khống chế của hắn ta, trực tiếp thoát khỏi lòng bàn tay, bay vút lên trời!

Sau đó, đáp xuống trước mặt Tiêu Băng.

"Ta đã nói rồi, Trấn Ma Kiếm cỏn con, cũng chẳng ra sao cả!" Cùng lúc đó, hai thanh kiếm còn lại trong Kiếm Các, cũng đồng loạt xuất hiện, đáp xuống trước mặt Tiêu Băng.

Tiêu Băng dang rộng hai tay, lớn tiếng nói: "Đồng thời điều khiển sáu thanh Trấn Ma Kiếm, trong lịch sử Linh Kiếm Các chưa từng có, ai không phục?

Đứng ra!" Ai dám đứng ra?

Ít nhất là bây giờ, tuyệt đối không có ai!

Đồng thời điều khiển sáu thanh Trấn Ma Kiếm, thực lực hiện tại có thể chưa phải là bá chủ, nhưng thiên phú thể hiện ra, tuyệt đối là độc nhất vô nhị trong Linh Kiếm Các!

"Chúc mừng Tiêu công tử, trở thành Các chủ Linh Kiếm Các!" "Chúc mừng Tiêu công tử!" Bây giờ gần như không có ai nghi ngờ

Tiêu Băng, thậm chí không thèm quan tâm Linh Kiếm Các có đồng ý hay không, tóm lại đều một lời: "Các chủ!" Điều này cũng khiến nhiều người không hài lòng, đặc biệt là người trong nội bộ Linh Kiếm Các, đều hỏi: "Bây giờ đột nhiên để một người ngoài kế thừa vị trí Các chủ Linh Kiếm Các của chúng ta, không thỏa đáng lắm phải không?!" Người xung quanh vội vàng hò hét: "Có gì không thỏa đáng?

Linh Kiếm Các không làm được việc, bây giờ có người làm được rồi, có gì không thỏa đáng?!" "Nếu trong số các người có ai có thể thực sự kế thừa vị trí Các chủ Linh Kiếm Các, vậy thì chúng ta tuyệt đối không có ý kiến gì, nhưng bây giờ xem ra, căn bản không có, cho nên Các chủ Linh Kiếm Các này, chỉ có thể là vị tuấn tài trẻ tuổi này!" Sau đó mọi người nhìn về phía Tiểu các chủ hỏi: "Còn ngươi thì sao?" Tiểu các chủ đối mặt với cảnh tượng này, không chút hoảng loạn, thản nhiên cười nói: "Có vấn đề sao?

Đương nhiên là có, nhưng ta chỉ có thể tiếc nuối nói cho ngươi biết, có lẽ bây giờ ngươi có thiên phú kế thừa, nhưng thực lực, căn bản không đủ để ngồi lên vị trí này." Tiêu Băng lạnh lùng nói: "Ta không được, chẳng lẽ ngươi được sao?" Tiểu các chủ cười nói: "Ta đương nhiên cũng không được, nhưng có người được.

Ra đi, xem trong bóng tối lâu như vậy, không mệt sao?" "Ai?" Mọi người vội vàng nhìn xung quanh, nhưng không thấy một ai, không khỏi có người nghi ngờ: "Ngươi đang đùa à?

Căn bản không có ai!" Khi mọi người ngày càng nghi ngờ, giọng nói của một người vang lên, vô số người nhìn về phía đó, chỉ thấy một người ngự kiếm thừa phong!

Khi mọi người nhìn về phía người đó, đều ngẩn ra, hỏi: "Người này là ai?

Tại sao ta chưa từng thấy?" Ứng Thuận Thiên thấy vậy, biết cơ

hội đã đến, vội vàng lớn tiếng hét: "Người này các vị không nhận ra sao?

Là giáo thụ của Huyền Thiên Tông!

Là đạo sư ưu tú của vô số thanh niên tài tuấn, càng là tân tú phương Bắc, thiên tài Vân Châu!" Mọi người lần đầu tiên nghe thấy, có người có thể đồng thời sở hữu nhiều danh hiệu như vậy, không khỏi tò mò hỏi: "Nhiều danh hiệu như vậy, sống nổi không?" Ứng Thuận Thiên cười nói: "Chuyện này các vị không cần tham gia, chỉ cần biết một điều, ngài ấy là thần của các vị!" Tuy Ứng Thuận Thiên nói vậy, nhưng người xung quanh lại không nghĩ vậy, bây giờ trong mắt họ, thần đã đứng trước mặt rồi, chẳng lẽ còn có thần khác sao?

Chương 276

Tiêu Băng vì khống chế được sáu thanh Trấn Ma Kiếm, nên có thể cảm nhận rõ ràng, người này cũng là một cao thủ khống chế Trấn Ma Kiếm.

Lúc này, người của Linh Kiếm Các nhìn người đó, đều vô cùng bất ngờ, kinh ngạc nói: "Sao có thể?

Thanh Trấn Ma Kiếm đó, không phải đã biến mất cùng Lão các chủ rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Người này rốt cuộc là ai, tại sao trước đây ta chưa từng thấy?" Đối với lời nói của người xung quanh, Phương Ngôn hoàn toàn không để ý, chỉ thản nhiên cười nói: "Thật ra nhận ra tôi hay không, căn bản không quan trọng, nhưng nhất định phải nhận ra người này!" Nói xong, Phương Ngôn dừng lại trước mặt mọi người, sau đó lớn tiếng nói: "Hoan nghênh Các chủ!" Ở phía xa, chỉ thấy một người, từ từ đi tới.

Tuy là một người đàn ông trung niên, nhưng dung mạo khô gầy, trông như đã trải qua vô số sóng gió.

Đợi đến trước mặt mọi người, mới nói: "Chư vị, đợi lâu rồi." Tuy Lão các chủ đã trở về, nhưng bây giờ cục diện đã định, những người khác có quan tâm hay không, căn bản không quan trọng.

Nhưng dù sao cũng là một nhân vật có tiếng tăm, mọi người cũng phải nể mặt, đều lần lượt nói: "Lão các chủ khỏe, gần đây sao vậy?

Tại sao bây giờ mới về?" Lão các chủ chỉ cười ha hả: "Không có chuyện gì lớn, trước đây ta giao chiến với Tà tộc, bị thương, vẫn luôn

tu dưỡng, mới về được.

Đúng rồi, lần này ta về, thật ra có một chuyện quan trọng, muốn tuyên bố với mọi người." Mọi người hỏi: "Chuyện gì?" Lão các chủ lớn tiếng nói: "Người kế thừa Các chủ thế hệ mới!" Tiêu Băng khẽ cười một tiếng, đứng ra.

Bởi vì hắn biết, trong số tất cả mọi người có mặt, so về khả năng chiến đấu, tuyệt đối không có ai trẻ hơn hắn, so về tuổi trẻ, tuyệt đối không có ai chiến đấu giỏi hơn hắn.

Hắn chính là sự tồn tại độc nhất vô nhị, Các chủ thế hệ mới!

Thấy Lão các chủ dồn ánh mắt về phía mình, hắn ta ưỡn ngực, chuẩn bị đón nhận khoảnh khắc đẹp đẽ nhất này.

"Các chủ thế hệ mới... là Phương Ngôn!" "Hửm?" Tiêu Băng lập tức nhận ra có gì đó không đúng, vội vàng nhìn về phía Lão các chủ, chỉ thấy Lão các chủ với vẻ mặt vui mừng nhìn người trẻ tuổi bên cạnh, Phương Ngôn, giơ tay anh lên, lớn tiếng nói: "Chàng trai trẻ này, so với bất kỳ ai, đều có tư cách kế thừa vị trí Các chủ hơn!" "Cái gì?!" Đừng nói là Tiêu Băng, ngay cả Phương Ngôn cũng đầy vẻ không dám tin, kinh ngạc nói: "Chuyện gì vậy?

Tại sao tôi lại là Các chủ?

Không thể nào!" Lão các chủ cười nói: "Thật ra cậu mới là người thích hợp nhất.

Cậu có biết thanh kiếm trong tay mình không?" Phương Ngôn trả lời: "Trấn Ma Kiếm mà, có vấn đề gì sao?

Thật ra nếu muốn chọn người kế thừa dựa vào Trấn Ma Kiếm, tôi thấy người kia thích hợp hơn." Phương Ngôn chỉ vào Tiêu Băng.

Vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Băng lúc này mới dịu đi không ít, cười nói: "Không sai, ta mới là người được chọn thích hợp nhất, những

người khác, căn bản không đủ tư cách!" Lão các chủ chỉ cười ha hả: "Nhưng trong số bao nhiêu người, tuy ngươi là người lợi hại nhất, lại không phải là Các chủ.

Nếu không tin, có thể thử điều khiển thanh kiếm trong tay ta!" Tiêu Băng căn bản không tin, vội vàng bắt đầu điều khiển, nhưng phát hiện, dù thi triển thế nào, cũng không thể điều khiển được, khiến hắn ta đầy vẻ khó hiểu, không biết phải làm sao.

Chuyện gì vậy?

"Tại sao ta không thể điều khiển thanh kiếm này?" "Bởi vì ngươi không phải là Các chủ!" Lão các chủ cười ha hả: "Ta đã nói rồi, thanh kiếm này, chỉ có Các chủ mới có thể điều khiển, không phải Các chủ, tự nhiên không thể điều khiển." Tiêu Băng không tin, thậm chí trực tiếp đến trước Trấn Ma Kiếm, nhưng hắn ta, người trước đó có thể dễ dàng điều khiển sáu thanh Trấn Ma Kiếm, lúc này mới phát hiện, dùng hết toàn lực, cũng không thể điều khiển được một thanh, quả thực không thể tin nổi!

Tiêu Băng đầy vẻ không dám tin, vội hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì vậy?

Tại sao ta không thể điều khiển?" Lúc này, Phương Ngôn dường như đã hiểu ra, vội nói: "Bởi vì Trấn Ma Kiếm thật sự, từ đầu đến cuối, vĩnh viễn chỉ có một thanh!" Mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía anh, tỏ vẻ không hiểu.

"Sao có thể?

Theo truyền thuyết từ xưa, Trấn Ma Thất Kiếm, tổng cộng có bảy thanh, sao có thể chỉ có một thanh?" "Không thể nào!" Tiêu Băng đầy vẻ không dám tin: "Trấn Ma Kiếm sao có thể chỉ có một thanh?

Vậy những thanh kiếm ta lấy trước đó, có ý nghĩa gì?" Phương

Ngôn lại giải thích: “Bảo vật như Trấn Ma Kiếm, đại diện cho hoài bão diệt ma trừ tà, sao có thể xuất hiện bảy thanh?

Lời giải thích duy nhất, sáu thanh còn lại, đều là hàng nhái, cho nên mới có thể lấy được dễ dàng như vậy.

Bây giờ, thanh kiếm trong tay ta, mới là Trấn Ma Kiếm thật sự!” “Không thể nào!” Tiêu Băng đầy vẻ không dám tin, trực tiếp điều khiển sáu thanh Trấn Ma Kiếm, tức giận nói: “Chúng ta đấu một trận, sẽ biết, ai mới là cường giả thật sự!” Phương Ngôn vội vàng lắc đầu: “Tôi không chiến đấu!” Tiêu Băng nói: “Sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi sợ ta sao?” Phương Ngôn rất thẳng thắn: “Không sai!

Tôi sợ, tôi không đánh!” Lão các chủ cười ha hả: “Thấy chưa?

Vị tiểu huynh đệ của ta, căn bản không muốn đánh với ngươi, thôi đi.” “Đánh!” Nhưng Tiêu Băng căn bản không cho họ cơ hội nói, trực tiếp lao lên tung một đòn chí mạng!

Sáu thanh Trấn Ma Kiếm đồng loạt xuất kích, muốn triệt để tiêu diệt Phương Ngôn.

Phương Ngôn khá sợ hãi, cầm Trấn Ma Kiếm, vung vẩy một hồi.

Phương Ngôn căn bản không biết mình đang vung vẩy cái gì, chỉ đợi khi hoàn hồn, nhìn thấy một đống mảnh vỡ trước mắt, Tiêu Băng quỳ trên đất, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Không!” Hắn ta gầm lên đau đớn, dường như không muốn tin vào những gì trước mắt.

Người xung quanh càng trợn to mắt, nhiều người dụi dụi mắt, nói: “Chuyện gì vậy?

Trong một khoảnh khắc, đã phá hủy sáu thanh Trấn Ma Kiếm?”

Lúc này Lão các chủ mới nói: "Bây giờ chư vị tin rồi chứ, Trấn Ma Kiếm thật sự, chỉ có một thanh!

Bây giờ ta tuyên bố, Các chủ thế hệ mới thật sự đã ra đời, chính là Phương Ngôn!" Sau đó nhìn về phía Tiêu Băng, giọng nói lạnh lùng, đầy sát khí: "Còn về Tiêu Băng, lập tức xử tử!" Một kiếm sĩ của Linh Kiếm Các vội hỏi: "Tuy đó không phải là Trấn Ma Kiếm thật sự, nhưng chúng ta cũng không cần phải làm đến bước này.

Dù sao Tiêu Băng này cũng là một thiên tài, thu nạp vào Linh Kiếm Các của chúng ta, chẳng phải là chuyện tốt sao?" Lão các chủ hừ lạnh: "Xem ra trong khoảng thời gian ta không có ở đây, mắt của các ngươi đều bị chó ăn rồi, một tên Tà tộc lớn như vậy ở trước mắt, mà không biết sao?" "Cái gì?

Chẳng lẽ là Tà tộc?!" Không ít người đều nhìn về phía người trước mắt, trong một khoảnh khắc, lấy Tiêu Băng làm trung tâm, trong phạm vi mấy chục mét đều trống không.

Nhưng cũng có người nói: "Linh Kiếm Các, là một trong Bát Đại Thế Lực, sao có thể xử lý không tốt một chuyện đơn giản như vậy?

Một tên Tà tộc vào Linh Kiếm Các, trận pháp không có phản ứng sao?" Lão các chủ lắc đầu: "Đương nhiên không có phản ứng, bởi vì những kiếm sĩ canh giữ trận pháp đó đã bị Tà tộc giết rồi.

Bây giờ ở đây, gần như hơn một nửa, đều là Tà tộc.

Cho nên, chàng trai trẻ, trận chiến này, phải dựa vào cậu!" Phương Ngôn nói: "Bảo dựa vào tôi?

Chẳng lẽ đánh…" "Giết!" Đột nhiên không biết tại sao, xung quanh vang lên đủ loại tiếng hét giết chóc.

Sau đó, tất cả mọi người đều không chú ý, những người xung quanh ngày thường trông hiền lành vô hại, đột nhiên trở nên khát máu,

cuồng bạo, đôi mắt của họ biến thành màu xanh lục, tỏa ra ánh sáng kinh khủng.

Phương Ngôn thấy vậy, vội cầm Trấn Ma Kiếm, vung vẩy một hồi.

Ban đầu Phương Ngôn chỉ cảm thấy, đây là một thanh Trấn Ma Kiếm bình thường, nhưng sau đó phát hiện, chỉ cần cầm thanh kiếm này, dường như thiên thần giáng lâm, Tà tộc xung quanh căn bản không phải là đối thủ của anh, đều sẽ bị dễ dàng tiêu diệt!

Thấy vậy, Phương Ngôn không chút do dự, bắt đầu điên cuồng tấn công những người này.

Tóm lại, có bao nhiêu tàn nhẫn, thì ra tay bấy nhiêu tàn nhẫn, phải để những người này biết, anh là người như thế nào.

Nhưng, khi Phương Ngôn đang đại khai sát giới, đột nhiên cảm nhận được một người, đứng trước mặt mình, và người này rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức anh không thể chống đỡ nổi, không khỏi khiến Phương Ngôn phải tập trung tinh thần, nhìn về phía người này.

"Tiêu Băng?" Người trước mắt, tuy dung mạo là Tiêu Băng, nhưng lại là một người băng, toàn thân trên dưới đều là băng giá, trông rất đáng sợ.

Một người như vậy đứng trước mặt Phương Ngôn, Phương Ngôn mà không sợ, thì không thể nào.

Lúc này Phương Ngôn hỏi: "Tà tộc chẳng lẽ đều như vậy?" Tiêu Băng thản nhiên nói: "Sao vậy?

Chương 277

Chẳng lẽ người như ta, không thể được gọi là Tà tộc sao?" Phương Ngôn cười nói: "Không phải, chỉ là tôi chưa từng thấy, Tà tộc lại có một người trẻ tuổi như vậy.

Tà tộc trong tưởng tượng của tôi, hẳn là dung mạo vô cùng khủng khiếp, nhưng sự xuất hiện của ngươi, lại khiến tôi phá vỡ quan niệm đó về Tà tộc." "Ha ha ha..." Tiêu Băng cười nói: "Tà tộc sở dĩ được gọi là Tà tộc, là vì chúng ta đã khống chế được sức mạnh không thể khống chế, mới bị gọi là Tà tộc.

Nhưng có quan hệ gì sao?

Ta thấy không có!

Tà tộc chúng ta tại sao phải bị loài người bài xích?

Vì chúng ta khống chế được sức mạnh cường đại?

Đó là vì các ngươi vô năng, mới tạo ra tình hình hiện tại!

Vì các ngươi, chúng ta mới phải trốn ở nơi không có ánh mặt trời, vẫn luôn trốn tránh, mới có thể miễn cưỡng sinh tồn.

Cuộc sống như vậy, ta chịu đủ rồi, ta muốn xuất hiện.

Cái gọi là thiên hạ, cái gọi là đạo đức, trước mặt ta không tồn tại, ta chỉ cần đủ chỗ để sống sót!

Vốn dĩ ta thấy Linh Kiếm Các là một nơi tốt, nhưng tiếc là!

Sự xuất hiện của ngươi, đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của ta, khiến nơi ta khó khăn lắm mới chọn được, lại một lần nữa bị phá hoại.

Vậy thì ta đành phải tiêu diệt ngươi, chiếm lấy nơi này!" Phương

Ngôn nói: “Thật ra chúng ta có thể cùng tồn tại, tôi không cảm thấy, bây giờ ngươi có gì đáng sợ, chỉ là một người trẻ tuổi có năng lượng đặc biệt mà thôi, chẳng lẽ có gì sai sao?” “Đừng nói nhảm nữa!” Tiêu Băng lạnh lùng nói: “Cái gọi là kiềm chế của nhân tộc, những năm ta ẩn nấp trong nhân tộc, đã học được rồi, chẳng lẽ ngươi tưởng ta không biết sao?

Đừng giả vờ nữa!

Hôm nay, ngươi chết, ta sống!” “Đừng manh động!” Phương Ngôn thấy hắn ta xông tới, đang nghĩ cách chống đỡ, Trấn Ma Kiếm trước mặt đã làm ra lựa chọn trước tiên, chắn trước mặt Phương Ngôn, đối với những người phía trước, đầy vẻ thù địch, đặc biệt là Tiêu Băng.

Tiêu Băng cũng vào khoảnh khắc này, cảm nhận được xung quanh dường như có một luồng áp lực vô hình đang lan tỏa, khiến hắn ta không thở nổi!

Phương Ngôn cũng vào lúc này, nghe thấy một giọng nói: “Theo ta, khống chế ta, thống nhất thiên hạ!” “Ai, ai đang nói chuyện!” Tiêu Băng căng thẳng nhìn xung quanh.

“Đừng có giả thần giả quỷ nữa!” Tiêu Băng gắt gao nhìn chằm chằm Phương Ngôn.

Phương Ngôn không hề để ý, nhìn lên Trấn Ma Kiếm trên không trung.

Chỉ thấy trên Trấn Ma Kiếm, phù văn lưu chuyển, ánh sáng cũng càng lúc càng sáng.

Đến lúc này, ai cũng có thể nhìn ra Trấn Ma Kiếm có điều bất thường, Tiêu Băng tự nhiên cũng ý thức được vấn đề không nằm ở Phương Ngôn.

“Chuyện gì vậy?!” Phương Ngôn nhìn về phía Lão các chủ, lại phát hiện Lão các chủ cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc này, một luồng kình khí từ trên Trấn Ma Kiếm khuếch tán ra xung quanh.

Kình khí đó ẩn chứa kiếm khí sắc bén, đâm vào da thịt người xung quanh khiến họ đau buốt.

Mọi người không khỏi lùi lại một bước, trừ Phương Ngôn.

Luồng kình khí đó đã khéo léo tránh anh ra.

Cùng với luồng kình khí khuấy động, một thân ảnh hư ảo từ trong Trấn Ma Kiếm bước ra.

Mọi người ngơ ngác nhìn thân ảnh đó.

“Lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có người đánh thức ta dậy.” Thân ảnh hư ảo đó dần dần ngưng tụ lại.

“Kiếm chủ Trấn Ma Kiếm!!!” Lão các chủ nhìn thân ảnh dần dần rõ nét đó, dường như nhớ ra điều gì, kinh hãi thốt lên.

“Ha ha, không ngờ vẫn có người nhớ đến ta.” Thân ảnh đó cúi đầu nhìn về phía Lão các chủ.

“Thì ra là ngươi à, ta có ấn tượng.

Trong số các đời kế thừa, ngươi là người có thiên phú cao nhất, tiếc là, tuy có thể nắm giữ Trấn Ma Kiếm, nhưng, còn kém xa mới đánh thức được ta.

Mãi cho đến khi, cậu ấy xuất hiện.” Nói rồi thân ảnh đó quay đầu nhìn về phía Phương Ngôn.

“Vãn bối Phương Ngôn, bái kiến Kiếm chủ tiền bối!” Phương Ngôn ôm quyền cung kính nói.

“Ừm, không tệ, trừ tu vi kém một chút, nhưng thiên phú lại vô song, thậm chí còn vượt qua thiên phú của ta năm đó!” Thân ảnh đó nhìn Phương Ngôn hài lòng nói.

“Trấn Ma Kiếm hôm nay sẽ hoàn toàn nhận ngươi làm chủ, từ nay về sau, ngươi sẽ là người khống chế duy nhất, chủ nhân duy nhất của Trấn Ma Kiếm!” “Phương Ngôn tại đây tạ ơn Kiếm chủ tiền bối!” Phương Ngôn lần nữa ôm quyền tạ ơn.

“Nếu Trấn Ma Kiếm đã hoàn toàn nhận chủ, vậy thì, Phong Tà Mộ Huyệt nơi bản thể ta tọa lạc cũng đến lúc mở ra rồi!” “Nhớ kỹ, Phong Tà Mộ Huyệt sẽ hiện thế trong vòng ba ngày, chỉ có ngươi mới có thể dùng Trấn Ma Kiếm để mở nó ra, nhưng sau khi mở ra, những người khác cũng đều có thể tiến vào.” “Nhất định phải giành được truyền thừa của ta, đó là truyền thừa bao hàm sở học cả đời và công lực của ta!” Câu nói cuối cùng, chỉ có một mình Phương Ngôn nghe thấy.

Phương Ngôn khẽ gật đầu, thân ảnh đó hài lòng nhìn anh một cái, rồi từ từ tan biến.

“Lão các chủ đại nhân, Kiếm chủ?” Đợi hư ảnh hoàn toàn biến mất, Phương Ngôn quay đầu hỏi.

“Trước tiên xử lý đám Tà tộc này đã, chuyện cụ thể lát nữa chúng ta vào trong điện nói chuyện chi tiết.” “Được, giao cho tôi đi!” Phương Ngôn gật đầu, sau đó nhìn về phía đám Tà tộc bao gồm cả Tiêu Băng.

“Hừ, tàn hồn đó đã tan biến, ta xem ngươi có bản lĩnh gì giữ chúng ta lại!

Rút lui!” Nói xong Tiêu Băng đi đầu bay lên chuẩn bị rút lui về phía sau.

Nhưng ngay sau đó, hắn ta kinh ngạc phát hiện, Phương Ngôn

đứng trước mặt đã biến mất, cùng biến mất, còn có Trấn Ma Kiếm!

"Vút!" Phía sau Tiêu Băng đột nhiên có tiếng vang lên, hắn ta không khỏi kinh hãi, quay người vung thanh bội kiếm vốn có chém tới.

Người đột nhiên xuất hiện phía sau, chính là Phương Ngôn!

"Keng!" Cùng với một tiếng kiếm ngân ai oán, thanh bội kiếm ngay khoảnh khắc va chạm với Trấn Ma Kiếm, đã vỡ thành từng mảnh sắt vụn.

Trấn Ma Kiếm hoàn toàn không bị cản trở, tiếp tục quét ngang.

"Không!" Trên thân kiếm Trấn Ma Kiếm phẳng lặng như mặt gương, phản chiếu vẻ mặt kinh hoàng vặn vẹo của Tiêu Băng!

Ngay sau đó, Tiêu Băng biến thành một cỗ thi thể không đầu.

Phương Ngôn quay người nhìn về phía đám Tà tộc đang tứ tán bỏ chạy phía sau, hừ lạnh một tiếng.

Sau đó bước lên một bước, cắm mạnh thanh Trấn Ma Kiếm trong tay xuống đất.

"Ầm!" Mặt đất rung chuyển, ngọn lửa trắng tịnh diệt ngút trời nhanh chóng lan ra xa.

Nhưng ngọn lửa trắng tịnh diệt dưới sự điều khiển của Phương Ngôn, chỉ gây tổn thương cho người của Tà tộc.

Sau khi nhìn thấy chiến lực kinh người của Phương Ngôn, Quý Dương Thu cuối cùng cũng ý thức được sự chênh lệch to lớn, từ bỏ hận thù trong lòng, buông xuống sự không cam tâm trong nội tâm.

Ở phía xa, sau khi tên Tà tộc cuối cùng chết dưới ngọn lửa trắng tịnh diệt của Phương Ngôn, ngọn lửa trắng từ từ tan biến giữa không trung.

Chương 278

"Cái này?" Lão các chủ kinh ngạc nhìn Phương Ngôn, Phương Ngôn cười nói.

"Là thủ đoạn tấn công đi kèm của Trấn Ma Kiếm, là một loại năng lực chỉ có thể sử dụng sau khi Trấn Ma Kiếm hoàn toàn nhận chủ." Lão các chủ cười gật đầu.

"Đi thôi, phần còn lại để cho những người khác trong Linh Kiếm Các dọn dẹp, chúng ta vào trong điện nói chuyện." "Được!" … "Lão các chủ, vị Kiếm chủ đại nhân lúc nãy là?" Phương Ngôn và Lão các chủ ngồi đối diện nhau, Phương Ngôn tò mò hỏi.

"Thân ảnh lúc nãy, chính là chủ nhân đời đầu của Trấn Ma Kiếm, vị truyền kỳ một kiếm quét sạch vạn thiên Tà tộc đó.

Nhiều năm trôi qua, không ngờ ngài vẫn còn lưu lại một tàn hồn trong Trấn Ma Kiếm." Lão các chủ cảm thán.

"Còn về Phong Tà Mộ Huyệt mà ngài ấy nói, đó là một ngôi mộ mà thế nhân khổ công tìm kiếm ngàn năm không có kết quả, nghe nói, ở đó không chỉ có sở học của vị truyền kỳ đó, mà còn có thể khiến người ta một bước lên trời!" Phương Ngôn cúi đầu suy tư, trong đầu vang vọng câu nói cuối cùng của vị Kiếm chủ đó.

Lão các chủ nhìn Phương Ngôn đang trầm tư, mở miệng nói.

"Ba ngày sau chính là ngày Phong Tà Mộ Huyệt hiện thế, trước đó, ta sẽ tổ chức thịnh điển truyền thừa Các chủ Linh Kiếm Các cho cậu." Phương Ngôn khẽ ngẩn ra, nhanh vậy sao?

Nghĩ lại, đã chiếm được lợi lớn như vậy của người ta, không tiếp nhận vị trí Các chủ Linh Kiếm Các hình như cũng không thích hợp,

bèn cười nói.

"Được!" Hai ngày sau.

Linh Kiếm Các dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người trong các, do Lão các chủ, truyền thừa vị trí Các chủ cho Phương Ngôn.

Trong nghi thức truyền thừa, trên dưới Linh Kiếm Các một lòng, không có ai không muốn Phương Ngôn đảm nhiệm chức Các chủ.

Điều khiến Phương Ngôn càng bất ngờ hơn là Quý Dương Thu, không những không ngăn cản hay cố tình gây khó dễ, thậm chí còn dẫn đầu Thập Đại Thiên Kiêu của Linh Kiếm Các đến bái kiến.

"Trước đây, ta đã xem thường Các chủ, ta có mắt không tròng, mong Các chủ đại nhân rộng lượng." "Không sao, hy vọng sau này với tư cách là một trong những đệ tử có chiến lực cao nhất của Linh Kiếm Các, khi du lịch bên ngoài, hãy chăm sóc tốt cho các đệ tử khác, đừng lại dựa vào thế lực của Linh Kiếm Các, làm chuyện bắt nạt người khác.

Ngoài ra, Linh Kiếm Các vĩnh viễn là hậu thuẫn của tất cả các đệ tử!" Phương Ngôn vỗ vai hắn ta nói.

"Cẩn tuân mệnh lệnh của Các chủ!" Ở phía xa Lão các chủ và con trai của ông, tức Thiếu các chủ năm xưa, đang nhìn cảnh này từ xa.

"Con trai, có không cam tâm không?" "Thưa phụ thân, không hề." "Vậy thì tốt, không phải vi phụ thiên vị, nhưng vị trí của Linh Kiếm Các, dưới sự lãnh đạo của cậu ấy, sẽ càng thêm huy hoàng!" "Vâng, phụ thân, con hiểu, chỉ là…" Lão các chủ cúi đầu nhìn con trai mình.

"Chỉ là?" "Phụ thân, nay ngài đã trở về, cũng đã từ nhiệm vị trí Các chủ, có thời gian ở bên con nhiều hơn rồi phải không!" Lão các chủ ngẩn ra, những năm qua, quả thực đã làm khổ con trai mình, suýt nữa quên mất, nó cũng chỉ là một đứa trẻ!

“Ừm!

Thời gian còn lại ta sẽ luôn ở bên con!” Lão các chủ gật đầu chắc nịch hứa hẹn.

Phía xa, hoàng hôn buông xuống.

Ánh tà dương rải trên tầng mây, chiếu rọi ra những đám mây rực lửa màu cam đỏ, phong cảnh vô cùng đẹp.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Sáng sớm hôm đó, các gia nhân đang tu luyện bỗng cảm thấy mặt đất rung chuyển, trong đó, cảm giác của Phương Ngôn là rõ rệt nhất, anh cảm nhận được một thứ gì đó có liên kết với mình trong cõi u minh đang xuất hiện, thứ đó phảng phất như đang triệu hồi anh.

Phương Ngôn trong lòng hiểu rõ, chắc chắn là Phong Tà Mộ Huyệt sắp mở.

Mối liên kết trong cõi u minh đó là do Trấn Ma Kiếm nhận anh làm chủ.

Bước ra khỏi cửa, anh thấy các tu sĩ từ trong phòng nườm nượp kéo ra, nhìn về hướng có rung động truyền tới.

Ở phía xa, trên bầu trời phương bắc, đột nhiên xuất hiện một điểm đen nhỏ.

Điểm đen đó dần dần khuếch tán, tạo thành một vòng xoáy màu tím đen.

Ở chính giữa vòng xoáy có một khe hở.

Phương Ngôn ngẩng đầu nhìn khe hở đó, rồi lại cúi đầu nhìn Trấn Ma Kiếm trong tay.

“Xem ra, cái gọi là chìa khóa đã hiện ra rồi.” Phương Ngôn thầm nghĩ.

“Phương Ngôn!” Phương Ngôn ngẩng mắt nhìn, người gọi là lão các chủ.

“Đến lúc xuất phát rồi!

Lấy lại thứ thuộc về cậu đi.” Lão các chủ lặng lẽ nhìn anh, trong ánh mắt chỉ có sự tin tưởng.

“Vâng!” Phương Ngôn gật đầu thật mạnh.

“Làm phiền lão các chủ giúp tôi chăm sóc mấy người bạn của tôi.” Anh nói đương nhiên là nhắc đến Lâm Tuệ và Ứng Thuận Thiên.

“Yên tâm, ta sẽ chăm sóc họ chu đáo.” Lão các chủ đáp.

“Vậy Phương công tử hãy cẩn thận.” Lâm Tuệ nói.

“Ôi chao, có cần hôn một cái tiễn biệt không, nụ hôn ly biệt ấy, ha ha ha!” Phong Vũ nói giọng âm dương quái khí.

Lâm Tuệ liền đuổi theo Phong Vũ, dùng nắm đấm nhỏ đấm loạn xạ.

Phương Ngôn mỉm cười nhìn tất cả, rồi vút người bay lên, trong nháy mắt đã biến mất nơi xa, chỉ để lại một câu.

“Tôi đi đây~!” Bên ngoài đại mạc, tất cả mọi người đang ồn ào chờ đợi chủ nhân thật sự đến mở cửa.

Đương nhiên, cũng có những kẻ không tin tà ma đã lên thử.

Ấy, kết quả là đến xương cốt cũng chẳng còn, chỉ còn lại một đống tro tàn.

“Làm phiền nhường đường!” một giọng nói lười biếng vang lên từ phía sau đám đông.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại.

“Phương Ngôn!” “Đúng là Phương Ngôn rồi!

Người đã một mình một kiếm quét sạch hàng trăm tà tộc bên ngoài Linh Kiếm Các, được Trấn Ma Kiếm công nhận, chính là Phương Ngôn!".

Thấy Phương Ngôn, đám đông vội vàng rẽ sang hai bên, nhường ra một con đường.

Không chỉ vì chỉ có Phương Ngôn mới mở được ngôi mộ này, mà còn vì hung danh mà anh đã tạo ra, khiến tất cả đều phải kiêng dè.

Phương Ngôn bước đến trước vòng xoáy, giơ Trấn Ma Kiếm trong tay lên.

Trấn Ma Kiếm không ngừng rung động, dường như cũng cảm ứng được khí tức quen thuộc mà trở nên kích động.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc Trấn Ma Kiếm cắm vào khe hở giữa vòng xoáy, một tia chớp chói mắt lóe lên trên bầu trời.

Trời quang sét đánh, ắt có vật kinh thế xuất hiện!

Chỉ thấy vòng xoáy từ khe nứt từ từ tách ra, một lối đi màu đen như cửa lớn hiện ra trước mặt mọi người.

Chương 279

Lối đi đó tối đen như mực, không nhìn thấy gì bên trong.

Có người thử dùng thần thức dò xét, nhưng lại phát hiện phần thần thức đó đã mất liên lạc.

Mọi người bất giác nhìn nhau, không ai dám vào đầu tiên.

"Ha ha!" Phương Ngôn cười hai tiếng, tiện tay rút Trấn Ma Kiếm ra đứng trước lối đi màu đen.

"Nếu đã không ai dám vào, vậy tôi vào trước đây, các vị, đi thong thả không tiễn!" Nói xong, Phương Ngôn ngả người về sau, tiến vào lối đi màu đen.

Trong mắt mọi người, Phương Ngôn ngửa người ra sau, vừa tiếp xúc với lối đi màu đen, cả người liền biến mất không thấy tăm hơi.

"Liều thôi!" "Cơ duyên đều là liều mạng mà có, xông lên!" Mọi người cắn răng, lũ lượt lao vào lối đi màu đen.

Sau khi Phương Ngôn ngả người về sau, anh cảm nhận được một trận không gian biến đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh xuất hiện trên một vùng đất màu vàng đất.

Đột nhiên tiếp xúc lại với mặt đất khiến hai chân Phương Ngôn hơi chùng xuống, sau đó anh đứng thẳng người dậy quan sát nơi này.

Giữa một vùng đất màu cát, có một tòa cung điện bằng đồng xanh.

Cung điện cao lớn nguy nga, tuy phủ đầy rỉ đồng nhưng không ảnh hưởng đến khí tức đại đạo lưu chuyển.

Trên cánh cửa đồng xanh có khí tức cổ xưa lan tỏa, ánh sáng lưu

chuyển, ẩn hiện các loại phù văn.

Chính giữa cửa là một đồ án thái cực.

Cùng lúc đó, khi mọi người lần lượt xuyên qua thông đạo và đáp xuống đất, vòng xoáy màu đen trên bầu trời không gian lăng mộ cũng dần tan biến.

Đĩa tròn thái cực trên cửa điện bằng đồng xanh sáng lên, bắt đầu xoay tròn.

Một luồng khí tức cổ xưa lan tỏa, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy một chút áp lực.

"Két…" Cánh cửa đồng xanh theo chuyển động của đĩa tròn từ từ mở vào trong.

Phương Ngôn đi đầu tiến vào trong điện đồng, những người còn lại cũng lần lượt theo sau, bước vào.

Sau khi tất cả mọi người đã vào đại điện, một đạo trận pháp từ đỉnh điện đồng khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ điện, trong lúc ánh sáng trận pháp lưu chuyển, từng luồng khí đại đạo chảy xuống.

Lúc này, cánh cửa đồng xanh đột nhiên bắt đầu từ từ khép lại.

Mọi người không khỏi xôn xao, một tu sĩ đứng trước cửa đồng, cố gắng ngăn cản nó khép lại.

"Chu Thanh Viêm!" Trong đám đông có người nhận ra kinh hãi hô lên.

Chu Thanh Viêm cũng là một kẻ tàn nhẫn rất có tiếng tăm.

Nhưng danh tiếng của người này là do cướp bóc, giết người vô số mà tích lũy được.

Thế nhưng, ánh sáng trên cửa đồng lưu chuyển, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài, đập vào trận pháp.

Trong nháy mắt, kẻ tàn nhẫn lừng danh này còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã hóa thành mây khói tan biến.

Mọi người đều biến sắc, trận pháp?!

Lẽ nào không thể ra ngoài được nữa!

"Đây là Thanh Vân Kiếm Trận." Lúc này, một giọng nói già nua vang lên giữa không trung.

Mọi người ngẩng mắt nhìn, một lão giả tiên phong đạo cốt mặc đạo bào, râu tóc bạc trắng bay phất phơ, từng luồng năng lượng đáng sợ dường như không khống chế được mà tràn ra ngoài.

"Ta là một luồng tàn hồn do chủ nhân Trấn Ma Kiếm là Trấn Thiên để lại, đây là đại điện trong lăng mộ của ta, tên là Phong Tà." Trấn Thiên nhìn mọi người chậm rãi nói.

Mọi người đồng loạt chắp tay.

"Kính chào chủ nhân Trấn Ma Kiếm." Trấn Thiên xua tay nói.

"Không cần câu nệ những lễ nghi rườm rà đó, người làm nên đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Tiếp theo đây, các ngươi sẽ lần lượt trải qua ba bài kiểm tra, lần lượt là luyện thể, tham ngộ và thiên phú.

Người không qua được sẽ ở lại tại chỗ, người qua được có thể tiến vào bài kiểm tra tiếp theo, chỉ có người qua được cả ba bài mới có thể vào nội điện tìm kiếm bảo vật.

Người đứng đầu cả ba bài kiểm tra sẽ nhận được truyền thừa của ta." Mọi người đều sôi sục, đó là truyền thừa của chủ nhân Trấn Ma Kiếm!

Ai mà không muốn chứ!

Lúc này, một giọng nói vang lên trong lòng Phương Ngôn.

“Tân chủ nhân của Trấn Ma Kiếm?

Trong truyền thừa đó có thêm một phần quán đỉnh truyền thừa chỉ chủ nhân Trấn Ma Kiếm mới có cơ hội nhận được, đó là toàn bộ công lực của ta khi đó.

Với thiên phú của ngươi, đáng lẽ có thể dễ dàng đoạt được vị trí thứ nhất để có cơ hội đó, nhưng ta cần ngươi thể hiện hoàn chỉnh thiên phú của mình cho ta xem, để ta trải đường cho ngươi lần cuối cùng.

Đừng làm ta thất vọng, hãy phối hợp với ta!” Phương Ngôn không hề biến sắc, gật đầu.

“Được!”.

Lời vừa dứt, chủ nhân Trấn Thiên vung tay, một tấm bia đá hiện ra từ hư không, bia đá cao đến trăm trượng, mặt bia nhẵn bóng lấp lánh, có khí tức tiên đạo hiện lên, dường như được làm từ cực đạo mặc thạch, trên bia có ba chữ lớn, Nghịch Tiên Bi.

“Nghịch Tiên Bi này không phải do ta chế tạo, mà là ta tình cờ có được, tương truyền thời Tiên Cổ từng trấn sát tiên nhân.

Nhưng ta đã dùng cả đời cũng chưa từng được nó công nhận.

Tiếp theo, các ngươi cần dùng sức mạnh mạnh nhất của mình đánh vào Nghịch Tiên Bi, có thể tùy ý sử dụng các thủ đoạn để tăng cường đòn tấn công.

Nghịch Tiên Bi cao ba trăm sáu mươi mốt trượng, tùy theo lực độ công kích, bia tiên sẽ sáng lên ở mức độ khác nhau.

Hơn nữa, sẽ không bị ảnh hưởng bởi tu vi cao thấp, vì Nghịch Tiên Bi kiểm tra thiên phú chiến lực bộc phát của mỗi người ở cảnh giới của chính mình.

Ánh sáng trên trăm trượng là đội thứ ba.

Ánh sáng trên một trăm năm mươi trượng là đội thứ hai.

Ánh sáng trên hai trăm trượng là đội thứ nhất.

Ánh sáng không đủ trăm trượng là không đạt, không thể vào cửa tiếp theo.

Các đội khác nhau sau khi vào cửa thứ hai sẽ có thời gian kiểm tra khác nhau." Nói xong, chủ nhân Trấn Thiên lùi sang một bên, lặng lẽ quan sát mọi người trong điện.

Chương 280

"Vậy để ta thử!" một giọng nói thô kệch vang lên.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn, là một thiên tài có hung danh không nhỏ, nổi tiếng về sức mạnh thể chất.

Chỉ thấy hắn lao lên, đứng trước Nghịch Tiên Bi, khí huyết cuồn cuộn, sau khi năng lượng toàn thân dâng lên đến đỉnh điểm, hắn hung hăng vỗ một chưởng về phía Nghịch Tiên Bi.

"Xích Tiêu Giá Vụ Chưởng!" Dưới sự gia trì của chiến pháp, bàn tay hắn trong nháy mắt đã vỗ lên bia đá.

Một chưởng hung mãnh đánh vào bia đá lại như đánh vào bông gòn, không một tiếng động.

Nghịch Tiên Bi nhanh chóng sáng lên.

"Bốn mươi trượng!" "Năm mươi trượng!" "Sáu mươi trượng!" Ánh sáng trên Nghịch Tiên Bi sau sáu mươi trượng tốc độ sáng lên ngày càng chậm, cuối cùng dừng lại ở chín mươi trượng.

Mọi người kinh ngạc, thực lực của người này có thể xếp vào hàng đầu trong số những người có mặt, vậy mà Nghịch Tiên Bi chỉ sáng lên chín mươi trượng.

Người đó mặt đỏ bừng, quay đầu bỏ đi.

"Để ta thử xem.", một tu sĩ lưng đeo trường kiếm bước ra.

Người này mày thanh mắt tú, trông như một công tử phong lưu.

"Lý Thanh Liên!!" Mọi người kinh hãi!

Chiến lực tu vi và danh tiếng của Lý Thanh Liên thậm chí còn vượt xa Quý Dương Thu, một trong mười đại thiên kiêu của Kiếm

Các.

Người này đã thành danh từ lâu, không giống như Quý Dương Thu chỉ là thiên kiêu, mà là một thiên kiêu đã trưởng thành!

Chỉ thấy hắn đứng trước Nghịch Tiên Bi, sau lưng hiện ra một hư ảnh thanh liên khổng lồ, hỗn độn chi khí tỏa ra, hư không chấn động.

Lý Thanh Liên giơ cao tay phải, sắc bén như đao kiếm, hư ảnh thanh liên sau lưng không ngừng hội tụ năng lượng vào cánh tay phải của hắn.

"Thanh Liên Khai Thiên Chưởng!" Một chưởng đánh ra, không gian dường như bị rạch ra những vết nứt nhỏ.

Một chưởng uy thế ngất trời đánh vào bia đá, vẫn như trâu đất xuống biển, không có động tĩnh.

Ánh sáng trên Nghịch Tiên Bi lóe lên, trong nháy mắt đã vượt qua chín mươi trượng của tu sĩ trước đó!

"Một trăm hai mươi trượng!" "Một trăm bốn mươi trượng!" "Một trăm sáu mươi trượng!".

Ánh sáng sau khi vượt qua một trăm sáu mươi trượng cuối cùng cũng từ từ chậm lại, nhưng vẫn ngoan cường tăng lên.

Cuối cùng!

Dừng lại ở hai trăm trượng!

"Hai trăm trượng!!

Hai trăm trượng!

Đội thứ nhất!" Mọi người kinh ngạc nói.

Lý Thanh Liên cũng mỉm cười quay về.

Mọi người lần lượt thử sức, số người thất bại xa xa nhiều hơn số

người đạt yêu cầu.

Nhưng khi hai người được mệnh danh là hai kỳ tài thế gian, Liên Y và Tiên Việt, ra tay, đám đông lại một lần nữa dậy sóng.

Hai kỳ tài thế gian, nam Tiên Việt, bắc Liên Y.

Một nam một bắc, một nam một nữ, châu liên bích hợp!

Tiên Việt làm Nghịch Tiên Bi sáng hai trăm tám mươi trượng, Liên Y làm Nghịch Tiên Bi sáng hai trăm sáu mươi lăm trượng, vượt xa tất cả mọi người trừ Tiên Việt, ngay cả chủ nhân Trấn Thiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Năm đó ông cũng chỉ làm Nghịch Thần Bi sáng được ba trăm mười trượng.

Nay một nam một nữ, suýt soát đuổi kịp kỷ lục năm xưa.

Điều này thực sự khiến ông có chút kinh ngạc.

Thời gian trôi đi, hầu hết mọi người đều đã thử xong, chỉ còn lại một mình Phương Ngôn.

Phương Ngôn không chút hoang mang, lặng lẽ đứng cuối cùng.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía anh.

"Ồ, chẳng phải là đại nhân chủ nhân hiện tại của Trấn Ma Kiếm sao, không thử à?

Hay là không dám?" có người châm chọc.

Chủ nhân Trấn Thiên cũng giả vờ như vừa mới chú ý.

"Ối, chủ nhân hiện tại, là ta nhìn nhầm rồi, không để ý.

Dám hỏi tiểu hữu tên gì?" "Tiền bối khách khí rồi, vãn bối là Phương Ngôn." Phương Ngôn cũng phối hợp diễn.

"Vậy cậu cũng lên thử đi!" "Vậy vãn bối cung kính không bằng

tuân mệnh!" Phương Ngôn cung kính chắp tay hành lễ, rồi bước về phía Nghịch Tiên Bi.

"Hừ, ra vẻ, xem lát nữa mất mặt thế nào!" người lúc nãy lại lên tiếng châm chọc.

"Nói năng hùng hồn thế, không sợ bị vả mặt à?" Phương Ngôn dừng bước, quay đầu nhìn hắn.

"Hừ!" Người đó ngập ngừng, nhìn thanh Trấn Ma Kiếm trong tay Phương Ngôn, cuối cùng đành ngậm miệng lại.

Phương Ngôn cười cười, cất Trấn Ma Kiếm rồi bước đến trước Nghịch Tiên Bi.

Năng lượng trên người tăng lên đến đỉnh điểm, một chưởng vỗ về phía bia đá.

Đồng thời trong lòng thầm niệm: "Trấn Ma Chưởng!" Không sai, chính là truyền thừa nhận được sau khi giải phong Trấn Ma Kiếm.

Một chưởng trông có vẻ nhẹ nhàng, lại khiến Tiên Việt và Liên Y đồng loạt biến sắc.

Những người khác có thể không nhìn ra, nhưng hai người họ làm sao không nhận ra một chưởng này ẩn chứa năng lượng khổng lồ đến mức nào.

Quan trọng nhất, một chưởng trông như nhẹ nhàng, chứng tỏ khả năng kiểm soát năng lượng cơ thể của Phương Ngôn đã đạt đến mức vô cùng tinh tế, khống chế hoàn hảo toàn bộ năng lượng trong lòng bàn tay, không một chút rò rỉ!

Khả năng kiểm soát cơ thể đáng sợ đến mức nào!

Khả năng kiểm soát năng lượng tinh tế đến mức nào!

Thật là một người đáng sợ!

Chương 281

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

"Bốp!" một tiếng giòn tan vang lên, chính là do một chưởng của Phương Ngôn đánh vào thân Nghịch Tiên Bi phát ra!

Phải biết rằng, trước đó dù công kích mạnh mẽ đến đâu, ngay cả công kích của kỳ tài tuyệt thế như nam Tiên Việt bắc Liên Y đánh vào bia đá, cũng không phát ra chút âm thanh nào.

Phương Ngôn lại đánh ra tiếng động.

Mọi người không khỏi nín thở.

Nhưng Nghịch Tiên Bi lại không có chút động tĩnh nào.

"Ha ha ha, ta đã bảo là chỉ hư trương thanh thế mà!" người lúc nãy đắc ý nói.

Lời chưa dứt, Nghịch Tiên Bi đột nhiên toàn thân sáng rực, thậm chí ánh sáng càng lúc càng rực rỡ!

Người đó như bị bóp cổ, mặt đỏ bừng.

Khoảnh khắc đó, hắn cảm giác như một chưởng của Phương Ngôn đã tát mạnh vào mặt mình.

Chủ nhân Trấn Thiên cũng không khỏi kinh ngạc.

Khoảnh khắc tiếp theo, ông liền xuất hiện bên cạnh Phương Ngôn.

Chỉ thấy Phương Ngôn hai mắt nhắm nghiền, nhưng nhịp thở của cơ thể dường như liên kết với Nghịch Tiên Bi, sự cộng hưởng giữa hai bên ngày càng mạnh mẽ.

"Nghịch Tiên Bi, sắp nhận chủ!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi

người đều kinh ngạc đến ngây người.

Mọi người đều nhớ rõ, khi vừa vào mộ huyệt, chủ nhân Trấn Thiên đã nói những gì.

Ngay cả chủ nhân Trấn Thiên cũng không thể điều khiển, huống chi là nhận chủ Nghịch Tiên Bi, mà hắn lại có thể gây ra cộng hưởng?

Có thể khiến Nghịch Tiên Bi nhận chủ?

Mọi người đều cảm thấy không thể tin được.

Nhưng lời của chủ nhân Trấn Thiên, mọi người lại không thể không tin!

"Ong!" Nghịch Tiên Bi không ngừng rung động.

Theo biên độ rung động của thân bia ngày càng lớn, thậm chí khiến cả điện đồng xanh cũng rung chuyển, tạo ra cộng hưởng.

Mọi người đều cảm thấy đứng không vững, khó lòng khống chế.

Thế nhưng, Phương Ngôn lại không hề có cảm giác gì.

Thân hình anh như hòa làm một với điện đồng và bia đá, luôn đứng vững vàng.

Ánh sáng trên Nghịch Tiên Bi càng lúc càng rực rỡ, phù văn đại đạo trên thân bia lưu chuyển trở nên rõ ràng hơn, từng luồng khí đại đạo lan tỏa.

Cuối cùng, Nghịch Tiên Bi phóng thẳng lên trời, dựng đứng trên không trung đại điện.

Theo chuyển động của thân bia, Nghịch Tiên Bi từ từ nhỏ lại.

Cuối cùng, hóa thành một luồng sáng, chui vào giữa trán Phương Ngôn.

Phương Ngôn nhắm mắt đứng tại chỗ, không có chút động tĩnh

nào.

Trong thức hải của Phương Ngôn, có một tấm bia đá màu đen đứng sừng sững giữa thức hải, chính là Nghịch Tiên Bi. *Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được tiên khí Nghịch Tiên Bi, đạt thành tựu chủ nhân tiên khí, thưởng một bản hướng dẫn sử dụng kèm theo tiên khí.* Thực ra từ lúc vào Phong Tà Mộ Huyệt, hệ thống Hạ Mộ Biến Cường đã không ngừng kêu "keng keng keng", anh đã trực tiếp tắt thông báo.

Nhưng thông báo nhận được tiên khí rõ ràng thuộc loại thông báo quan trọng, không thể bỏ qua được.

Mọi người lúc này đang chăm chú nhìn Phương Ngôn.

Cuối cùng, lông mày Phương Ngôn run lên hai cái, khoảnh khắc tiếp theo, hai mắt anh đột nhiên mở ra!

Khoảnh khắc hai mắt mở ra, tất cả mọi người, bao gồm cả chủ nhân Trấn Thiên, đều cảm thấy một áp lực cực lớn!

Nhưng áp lực đó thoáng qua rồi biến mất, khiến mọi người suýt tưởng là ảo giác.

Chỉ có chủ nhân Trấn Thiên hiểu rõ, ông nhìn sâu vào Phương Ngôn một cái, rồi lớn tiếng nói.

"Nếu cửa thứ nhất đã xong, vậy ta công bố thứ hạng!" "Hạng nhất, Phương Ngôn!

Đội thứ nhất!" "Hạng nhì, Tiên Việt!

Đội thứ nhất!" "Hạng ba, Liên Y!

Đội thứ nhất!".

Công bố xong thứ hạng và đội của mỗi người qua cửa, chủ nhân Trấn Thiên vung tay áo, những người qua cửa đầu tiên đều cảm thấy

hoa mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người không còn ở trong đại điện, mà đang ở dưới một bầu trời đêm tối nhưng lại có vô số vì sao lấp lánh.

"Đây là đâu?" Mọi người không khỏi thì thầm.

"Đây là cửa thứ hai, bên trong ẩn chứa bảy loại chiến kỹ do ta sáng tạo.

Mỗi khi lĩnh ngộ được một loại, một ngôi sao trên Bắc Đẩu Thất Tinh sẽ sáng lên, và tự động ghi lại thời gian người lĩnh ngộ sử dụng.

Bảy loại chiến kỹ có thể kết hợp thành một loại chiến kỹ tổ hợp, lĩnh ngộ càng sâu về bảy loại, càng có khả năng phát hiện ra chiến kỹ tổ hợp đó.

Các ngươi có mười hai canh giờ để tham ngộ, xin tự nhiên." Nói xong, chủ nhân Trấn Thiên liếc nhìn Phương Ngôn một cái rồi biến mất.

Người có thể khiến Nghịch Tiên Bi nhận chủ, tự nhiên không cần lo lắng loại khảo hạch thiên phú này có thể làm khó được Phương Ngôn.

Sau khi chủ nhân Trấn Thiên rời đi, mọi người bắt đầu quan sát xung quanh.

"Đây không phải là sao, cũng không phải là trời sao!" Phương Ngôn đột nhiên lên tiếng.

Mọi người không khỏi ngẩn ra.

"Dùng tinh thần lực để quan sát, đây thực ra là một thạch đạo.

Những ngôi sao kia thực chất là phù văn đại đạo, sau khi lĩnh ngộ có thể tự mình tổ hợp, tìm ra bảy tổ hợp đúng là được." Phương Ngôn tiếp tục nhắc nhở.

Mọi người không khỏi làm theo lời anh, khi phát hiện những gì anh nói quả thực là sự thật, mọi người bao gồm cả Tiên Việt và Liên Y, đều không khỏi nảy sinh một tia khâm phục đối với Phương Ngôn.

Chương 282

Trong tình huống mọi người đều là đối thủ, người đầu tiên phát hiện ra bí mật, thậm chí còn lên tiếng nhắc nhở người khác, tấm lòng này thực sự đáng khâm phục.

Phương Ngôn thực ra cũng không phải lòng tốt bộc phát, chỉ cảm thấy chủ nhân Trấn Thiên đang cố gắng tạo thế cho mình, nên cũng thuận nước đẩy thuyền.

Dù sao, có vài tiểu đệ cũng không phải là chuyện xấu.

Đặc biệt là khi các tiểu đệ đều là thiên tài hoặc là nhân vật cốt cán của một phái.

Mọi người lần lượt ngồi xếp bằng, bắt đầu lĩnh ngộ từng phù văn và thử tổ hợp.

Chỉ có Phương Ngôn lặng lẽ đứng nhìn trời sao, dường như đang ngẩn người.

Quan sát kỹ mới phát hiện, trong mắt anh có vô số phù văn đang lưu chuyển.

Vùng đất này nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

Đáng tiếc không lâu sau, sự tĩnh lặng đó đã bị phá vỡ.

"Ầm!" Trong Bắc Đẩu Thất Tinh, sao Dao Quang rung chuyển rồi sáng lên.

Có người đã tìm ra chiến kỹ đầu tiên!

Mọi người đồng loạt nhìn sang, không ngoài dự đoán, người đó chính là Phương Ngôn.

Trong thời gian sau đó, Phương Ngôn lần lượt giải được các chiến

kỹ đại diện cho sao Khai Dương và sao Ngọc Hành.

Sau đó, Tiên Việt và Liên Y mới giải được chiến kỹ đại diện cho sao Dao Quang.

Sau đó, mãi cho đến khi Tiên Việt và Liên Y cũng đuổi kịp giải được chiến kỹ Khai Dương và Ngọc Hành, Phương Ngôn cũng không có động tĩnh gì.

Lúc này, những người khác cũng lần lượt giải được chiến kỹ đại diện cho sao Dao Quang.

Sau đó, đội thứ hai cũng vào sân.

Chỉ là thiếu sự nhắc nhở của Phương Ngôn, cộng thêm thiên phú bản thân không bằng đội thứ nhất, tốc độ ban đầu của họ chắc chắn chậm hơn một chút.

Lúc này, trời đất rung chuyển, mọi người đều kinh ngạc nhìn lên trời.

Sao Thiên Quyền, Thiên Cơ, Thiên Tuyền, Thiên Xu bốn ngôi sao gần như cùng lúc sáng lên.

Người thắp sáng chúng, chính là Phương Ngôn.

"Đúng là quái thai!" Tiên Việt và Liên Y không khỏi có chút nản lòng.

Họ đã giải được ba ngôi sao, tự nhiên cũng cảm nhận được, càng về sau càng khó phá giải.

Nhưng trong tình huống đó, Phương Ngôn lại với tốc độ nhanh hơn, thắp sáng cả bốn ngôi sao cuối cùng một lúc, rốt cuộc là thiên phú gì đây!

Thời gian từ từ trôi đi, đã qua năm canh giờ kể từ khi đội thứ nhất bắt đầu.

Những người khác trong đội thứ nhất đều đã giải được ngôi sao thứ ba, Tiên Việt và Liên Y còn đang giải ngôi sao thứ năm.

Ngay cả đội thứ hai, cũng đã có người giải được ngôi sao đầu tiên.

Đội thứ ba cũng đã bắt đầu giải sao.

Đột nhiên, Bắc Đẩu Thất Tinh cùng lúc sáng lên.

Mọi người kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Phương Ngôn.

Quả nhiên, lại là do anh ta gây ra!

Phương Ngôn đã phát hiện ra chiến kỹ tổ hợp, nên mới khiến bảy sao cùng sáng.

Thân ảnh chủ nhân Trấn Thiên hiện ra, hài lòng nhìn Phương Ngôn.

Không hổ là người thừa kế của ông, thiên phú quá nghịch thiên.

"Nếu ngươi đã hoàn toàn lĩnh ngộ thấu triệt bảy loại chiến kỹ và chiến kỹ tổ hợp, vậy ở lại đây cũng không còn ý nghĩa nữa.

Đến cửa thứ ba đi, bắt đầu thông thạo những chiến kỹ này.

Ngươi cần vận dụng đòn tấn công được chiến kỹ gia trì để hoàn thành việc xông tháp.

Linh Lung Tháp có cửu cửu chi số, tổng cộng tám mươi mốt tầng.

Mỗi một cửa đều có thể lựa chọn tiếp tục hoặc dừng lại.

Thời gian điều tức cũng được tính vào.

Người thành công xông qua tám mươi mốt tầng và dùng thời gian ít nhất sẽ là người cuối cùng nhận được truyền thừa!" "Được!" Sau đó, chủ nhân Trấn Thiên tùy ý vung tay, ném thẳng Phương Ngôn vào trong Linh Lung Tháp.

Phương Ngôn đứng ở tầng thứ nhất của Cửu Cửu Linh Lung

Tháp, trong lòng đầy phiền muộn.

"Tôi còn chưa nói xong mà, tôi còn chưa chuẩn bị xong, đợi tôi điều chỉnh đã chứ!!!" "Ai, tàn hồn đã bao nhiêu tuổi rồi, làm việc hấp tấp vội vàng, chẳng trầm ổn chút nào, đâu có giống mình chứ!" Phương Ngôn vừa lẩm bẩm vừa bước tới đẩy cửa tầng thứ nhất của Cửu Cửu Linh Lung Tháp.

Phương Ngôn vừa đẩy cửa bước vào, đối diện là một tấm gương, trong gương là một cái đầu trọc lóc, sáng đến mức có thể phản quang.

"Ối mẹ ơi!" Phương Ngôn hét lớn một tiếng, quay đầu vọt ra ngoài, tiện tay đóng sầm cửa lại.

Trong bóng tối, một cái bóng đang ở trên cao chuẩn bị vươn móng vuốt ra, do dự một lúc, rồi từ từ rụt lại.

Nó cũng không hiểu, rốt cuộc người này đã nhìn thấy thứ gì đáng sợ mà lại quay đầu chạy thẳng ra ngoài như vậy.

Đúng vậy, không sai, tấm gương đó có thể phản chiếu thứ đáng sợ nhất trong lòng mỗi người.

Khi mỗi người nhìn thấy thứ mình sợ nhất, đều sẽ có một khoảnh khắc thất thần.

Khoảnh khắc đó, sinh vật này sẽ dùng móng vuốt hung hăng cào về phía người đang thất thần đó.

Nhưng, đây là lần đầu tiên nó thấy một người quay đầu bỏ chạy… Sau cánh cửa, Phương Ngôn lo lắng sờ sờ tóc mình.

"Không trọc, không trọc, may quá không trọc!" "Nếu dám để ta trọc đầu, ta nhất định sẽ thiêu rụi cái tiên điện của ngươi." "Lúc đó vợ ta chưa chắc đã thèm nhìn ta đâu!" "Quá đáng sợ, quá đáng sợ!" Phương Ngôn không ngừng lẩm bẩm.

Sau đó, anh lấy hết can đảm, lại một lần nữa mở cửa.

Chỉ thấy Phương Ngôn xông thẳng vào, con quái vật trong bóng tối thấy anh mở cửa đang chuẩn bị mai phục, liền bị hành động điên cuồng của anh làm cho ngẩn người.

Phương Ngôn xông đến trước gương, không nói hai lời, lôi ra một viên gạch hung hăng đập tới.

"Choang!" Cùng với một tiếng giòn tan, tấm gương vỡ tan tành.

Chương 283

Quái vật trong bóng tối lại một lần nữa rơi vào trạng thái mơ hồ, mắt trừng trừng nhìn Phương Ngôn xông lên tầng hai mà không có bất kỳ phản ứng nào, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi.

"Mẹ kiếp, đây là tuyển thủ kiểu gì vậy???" "Rốt cuộc hắn đã thấy cái gì???" "Ta đã đắc tội ai chứ, vừa lên đã đập vỡ gương của ta!" "Mẹ ơi!!!" Tầng thứ nhất không một bóng người, rơi vào sự tĩnh lặng như chết.

Trong bóng tối, chỉ có một con quái vật tâm trạng nổ tung đang thỉnh thoảng lẩm bẩm.

Trong lời nói, toàn là sự sụp đổ.

Tầng thứ hai, Phương Ngôn xông vào trước tiên sờ sờ tóc mình.

Tóc còn, vấn đề không lớn.

Sau đó anh quan sát xung quanh.

Căn phòng trống rỗng, bốn bức tường treo đầy nến.

Dưới ánh nến, cả căn phòng hiện ra rõ ràng.

Lúc này, một đám khói bay ra.

Đám khói từ từ ngưng tụ thành hình dạng của Phương Ngôn.

Ngay khoảnh khắc đám khói sắp thành hình, nó mắt trừng trừng nhìn Phương Ngôn, lại mở cửa lùi về tầng một.

Hình thể do khói ngưng tụ lại lập tức tan ra.

Tầng hai trống rỗng, chỉ còn lại một đám khói đang mờ mịt.

"Hắn đang làm gì vậy?" "Rõ ràng ta chưa ra tay, không đúng, ta

thậm chí còn chưa nói lời mở đầu!" "Rốt cuộc là ý gì?!!" Quái vật ở tầng một đang lẩm bẩm, bỗng thấy cửa lớn tầng hai mở ra.

Người đó lại chạy về!

Nó còn chưa kịp hành động, đã thấy người đó lôi ra một viên gạch ném thẳng vào tấm gương trong phòng, sau đó không ngoảnh đầu lại, kéo cửa xông vào tầng hai.

"Choang!" Gương, lại vỡ.

Quái vật trong bóng tối nhìn tấm gương lại vỡ, rơi vào hoảng loạn!

"Mẹ ta đã tạo nghiệp gì vậy!".

Tầng hai, đám khói lại một lần nữa hiện ra theo sau Phương Ngôn.

Chưa kịp hóa hình, Phương Ngôn đã xông lên, lại lôi ra một viên gạch, hung hăng đập về phía đám khói.

"Vụt!" Đám khói vừa định hóa hình lại một lần nữa bị đập tan.

Sau đó nó thấy Phương Ngôn lôi ra một cái quạt, hung hăng quạt hai cái về phía đám khói.

Đám khói vừa bị đập tan lại bị quạt cho tứ tán.

Trong lúc đám khói đang ngơ ngác, Phương Ngôn đã xông lên tầng ba.

Ngơ ngác nhìn bóng lưng Phương Ngôn, đám khói rơi vào mê hoặc.

"Người này có bệnh không vậy?" "Ngay cả nói cũng không cho?

Hình cũng không cho ta hóa xong?" "Lấy gạch đập ta?!" "Sau đó dùng quạt để quạt?

Ta không phải người, nhưng ngươi thật sự là chó mà, đúng

không?!!” Đám khói cũng giống như con quái vật ở tầng một, rơi vào trạng thái lẩm bẩm.

Trong lúc Phương Ngôn đang làm cho đám quái vật trong Linh Lung Tháp gà bay chó sủa, rơi vào tự kỷ và tự nghi ngờ sâu sắc.

Tiên Việt và Liên Y cũng lần lượt nghiên cứu xong bảy chiến kỹ của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Chỉ là thời gian sắp hết, không có thời gian tổ hợp chiến kỹ.

Trong toàn bộ không gian, chỉ có hai người họ và Phương Ngôn qua được thử thách cửa thứ hai.

Hai người sau khi được chủ nhân Trấn Thiên thông báo tình hình liên quan đến thử thách cửa thứ ba, liền được đưa đến tầng một của Cửu Cửu Linh Lung Tháp.

Hai người bắt đầu xông cửa.

Nhưng ngoài dự đoán, hai người vừa vào tầng một, chỉ kịp thấy ở giữa có một cái bàn, trên bàn và dưới đất có những mảnh vỡ gương và… một viên gạch!

Sau đó bị một móng vuốt đen khổng lồ hung hăng tát bay ra ngoài.

Hai người tuy không bị thương, nhưng thực sự không hiểu tầng một rốt cuộc là trò gì.

Tại sao vừa vào đã bị tát ra?

Tại sao lại có mảnh vỡ gương và gạch?

Hai người cũng theo sau quái vật và đám khói rơi vào trạng thái mờ mịt.

Nếu quái vật và đám khói biết được, không chừng sẽ ôm hai người mà khóc lớn.

Mẹ kiếp, quá oan ức mà!

Thử thách cửa thứ ba, cuối cùng đã bị một mình Phương Ngôn làm cho chệch hướng hoàn toàn.

Trong đại điện, tất cả những người không qua thử thách đều đã quay lại đây.

Họ có thể nhìn thấy tình hình sáng đèn của Linh Lung Tháp, nhưng không thấy được cảnh tượng cụ thể.

Nhưng họ mắt trừng trừng nhìn sau khi Phương Ngôn vào, tầng thứ nhất sáng lên, rồi tắt đi.

Sau đó tầng thứ nhất lại sáng, tắt đi rồi tầng thứ hai cũng sáng.

Nhưng ngay sau đó tầng thứ hai tắt, tầng thứ nhất lại sáng.

Sau đó, tầng thứ hai lại sáng, tắt đi rồi tầng thứ ba sáng.

Tất cả mọi người đều bối rối.

Phương Ngôn đang làm gì vậy??

Mặc dù tốc độ xông cửa rất nhanh, nhưng tại sao mỗi cửa đều phải xông hai ba lần?

Chủ nhân Trấn Thiên cũng ở trong đại điện, chỉ là ông không thể nhìn thấy tình hình xông cửa cụ thể của ba người.

Mặc dù không thể điều khiển thử thách trong Linh Lung Tháp, nhưng quan sát tự nhiên không có vấn đề.

Chương 284

Vì vậy, sau khi thấy thao tác khó hiểu của Phương Ngôn.

Chủ nhân Trấn Thiên cũng rơi vào phiền muộn.

Rốt cuộc mình đã chọn tuyển thủ kiểu gì đây?

Nếu không phải vì thiên phú của Phương Ngôn thực sự nghịch thiên, trong lòng chủ nhân Trấn Thiên đột nhiên nảy sinh một cảm giác, trao truyền thừa cho Tiên Việt và Liên Y cũng không tệ.

Ngay lúc Tiên Việt và Liên Y đang gian nan khổ sở nỗ lực qua cửa.

Kẻ gây ra tất cả là Phương Ngôn lại bằng phương thức quỷ dị đó, với một tốc độ không thể tưởng tượng được mà qua cửa.

Tiện thể dùng lối tư duy thanh kỳ của mình, để lại cho mỗi con quái vật ở mỗi cửa trong Cửu Cửu Linh Lung Tháp một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa.

Phương Ngôn chỉ bằng sức một mình, đã tăng độ khó lên vô số lần cho hai người qua cửa sau này.

Khoảnh khắc bước vào cửa thứ tám mươi.

Cảnh tượng biến đổi, anh xuất hiện trên một thảo nguyên xanh mướt, trên đầu là dải ngân hà lộng lẫy ánh tím.

Phương Ngôn quay đầu nhìn, phát hiện cánh cửa sau lưng đã biến mất.

Anh không khỏi nhíu mày, lặng lẽ quan sát xung quanh.

Khí lưu quanh thân bao bọc, nội lực cuộn trào.

Cơ thể cũng hơi khom xuống, sẵn sàng ứng phó với sát chiêu có

thể đột nhiên ập đến từ bốn phương.

Lúc này, một tia sét màu tím sẫm đáng sợ từ trên trời sinh ra, giáng xuống.

Nó giáng thẳng về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn không khỏi kinh hãi, lách người sang bên cạnh để né.

Nhưng lại phát hiện tia sét đó đuổi theo mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó hung hăng giáng xuống người anh.

"Ầm ầm!" Giữa thảo nguyên bao la, bụi đất tung bay, dường như bốc lên một đám mây hình nấm.

Tia sét này rõ ràng không phải tia sét bình thường.

Sét bình thường, dù là thiên kiếp, cũng khó làm tổn thương Phương Ngôn.

Nhưng tia sét này, chỉ một đạo đã khiến hai tay Phương Ngôn cứng rắn đỡ lấy bị đánh cho hiện ra vết nứt.

Phải biết, đây là Huyền Ngọc Thủ đã được tôi luyện!

Trong tia sét, ẩn chứa sát cơ vô biên, phảng phất như cơn thịnh nộ của trời.

Phương Ngôn từ từ cảm nhận, bằng vào tri giác nhạy bén, anh cảm thấy sự phẫn nộ trong sát cơ này không nhắm vào mình.

Mà nhắm vào tà tộc! *Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được Diệt Tà Thiên Lôi tôi luyện thân thể, thể chất +50!* Phương Ngôn nhìn nội dung hiển thị trên bảng điều khiển trong đầu, không khỏi ngẩn ra, một lần tăng năm mươi điểm?!

Lập tức anh cười khà khà, nhìn lên trời bắt đầu chửi bới om sòm.

Giữa những tiếng chửi, sấm sét nhanh chóng ngưng tụ, từng đạo từng đạo giáng xuống anh.

Giữa trời sao, mây đen dày đặc, sấm trời cuồn cuộn, dường như không có hồi kết.

Trong đại điện, chủ nhân Trấn Thiên đột nhiên trầm mặc.

Bởi vì cửa này vốn dĩ là để người qua cửa dùng chiến kỹ tăng phúc công kích, phá vỡ thiên lôi, xuyên thủng mây đen mới có thể qua.

Nó yêu cầu mức độ nắm giữ chiến kỹ của người qua cửa.

Nhưng, ông cũng không ngờ, Phương Ngôn lại tôi luyện thân thể trong lễ tẩy trần của thiên lôi.

Phải biết, mỗi một đạo sét giáng xuống, không chỉ hủy diệt nhục thân, sát ý từ trời đất còn thấm vào linh hồn, ăn mòn linh hồn.

Nhưng Phương Ngôn lại chọn cách dùng thân thể chống đỡ, và, thật sự đã chống đỡ được.

Chủ nhân Trấn Thiên nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên khóc hay nên cười.

Khóc vì Cửu Cửu Linh Lung Tháp đến hiện tại dường như không hề giúp Phương Ngôn tăng thêm một chút nào độ thông thạo chiến kỹ, cách qua cửa của Phương Ngôn ở mỗi ải đều khác người.

Cười vì người kế nhiệm không chỉ thiên tư vô song, mà thể chất cũng vô địch.

Chủ nhân Trấn Thiên chỉ trong lòng ngũ vị tạp trần, còn Phương Ngôn thì toàn thân tê dại sảng khoái.

Nỗi đau do sấm sét mang lại, sự tê liệt, ê ẩm, cùng với cảm giác ngứa ngáy do cơ thể phục hồi lành lại, có thể nói là trăm vị lẫn lộn.

Phương Ngôn sống một ngày như một năm chịu sét đánh, mấy giờ đồng hồ đã trôi qua.

Cuối cùng, sấm sét trên trời bắt đầu yếu đi.

Diệt Tà Thiên Lôi đối với việc tăng cường thể chất cũng đã đến cực hạn.

Phương Ngôn mở miệng, phun ra một ngụm khói đen, lắc lắc mái tóc bị sét đánh dựng đứng, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Anh ngồi xếp bằng, bắt đầu điều tức.

Đột nhiên, Phương Ngôn cảm thấy trên mặt mát lạnh.

Anh mở mắt nhìn, những hạt mưa li ti từ trên trời rơi xuống.

Hạt mưa ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, nhanh chóng phục hồi thân thể bị tổn thương và tâm thần mệt mỏi của Phương Ngôn.

"Chẳng trách vật cực tất phản, sau hủy diệt thường là sinh cơ dạt dào." Phương Ngôn thầm nghĩ.

Dưới sự giúp đỡ của mưa, anh nhanh chóng phục hồi trạng thái, bước về phía cánh cửa hiện ra từ hư không sau khi thiên lôi tan biến.

Cửa cuối cùng!

Khi Phương Ngôn bước vào cửa cuối cùng, cảnh tượng lại một lần nữa thay đổi.

Anh phát hiện mình đang ở trên một lôi đài, trước mặt có một người, quay lưng về phía anh, chắp tay sau lưng đứng đó.

Chương 285

Phương Ngôn nhìn bóng lưng quen thuộc và tư thế ra vẻ quen thuộc này.

"Không sai, tư thế phong cách này, nhất định là mình!" Phương Ngôn nội tâm OS.

"Có thể vào được đây, nói thật, ta rất kinh ngạc, nhưng ngươi không thể thắng được ta đâu, rút lui đi!" Bóng lưng đó chậm rãi nói.

"Bây giờ ngươi có thể đi chết được rồi, cuộc đời sau này của ngươi, do ta hoàn thành thay!" Giọng nói ẩn chứa sự bá đạo và tự tin không gì sánh bằng.

"Nói nhiều thế, không phải là sao chép của ta sao?!

Sao mà tự cao tự đại thế?

Không biết bản quyền à??

Xâm phạm bản quyền rồi đấy anh bạn." Phương Ngôn lẩm bẩm.

Bóng lưng đó hơi khựng lại.

"Nếu ngươi muốn chết, vậy ta tự tay thành toàn cho ngươi!" Nó quay người lại, chính là bộ dạng của Phương Ngôn.

Phương Ngôn cười cười, ngoắc ngoắc ngón tay với "Phương Ngôn" này, không nói nhiều.

Nhưng động tác và sự khinh miệt trong ánh mắt anh đã kích thích sâu sắc "Phương Ngôn" kia.

Chỉ thấy "Phương Ngôn" đó trong nháy mắt áp sát, một chưởng vỗ về phía Phương Ngôn.

Dùng chính là Trấn Ma Chưởng!

Phương Ngôn bình tĩnh né tránh, lặng lẽ nhìn "Phương Ngôn".

Anh tự nhiên biết nó đang làm gì và sẽ làm gì, nếu không có gì bất ngờ, đây sẽ là một trận chiến khổ cực.

"Chỉ né tránh thì không thắng được ta đâu!" "Phương Ngôn" cười lạnh nói.

"Vậy như ngươi mong muốn." Phương Ngôn liếc nhìn một cái, trong nháy mắt đã áp sát "Phương Ngôn".

Kình khí kích động, hai người lao vào chiến đấu, quyền cước giao nhau với tốc độ nhanh đến mức kéo ra từng đạo tàn ảnh.

Đột nhiên, "Phương Ngôn" một chưởng đánh bay Phương Ngôn ra ngoài.

Phương Ngôn không khỏi kinh ngạc, chiến lực của một chưởng đó vượt qua cả anh!

Phải biết, cuộc đấu sức trước đó của hai người đều đã mở ra sự gia trì của chiến kỹ tổ hợp, cũng có thể nói, đó là đỉnh cao chiến lực của Phương Ngôn.

Vậy mà "Phương Ngôn" này lại có thể bộc phát ra chiến lực vượt qua anh, sao có thể không kinh ngạc.

Phương Ngôn ngẩng mắt nhìn, vừa hay thấy giữa hai người có một sợi tóc đen đang từ từ bay xuống.

"Phương Ngôn" kia đã biến thành đầu trọc, sợi tóc rơi xuống chính là của nó!

"Quái?!

Trọc đầu sẽ trở nên mạnh hơn à?!

Thầy giáo Saitama đầu trọc!" Phương Ngôn kinh ngạc nói.

“Nói nhảm gì đó!” “Phương Ngôn” đầu trọc lạnh lùng nói.

“Không có gì, chúng ta tiếp tục!” Phương Ngôn cuối cùng cũng bị kích thích hứng thú, lại một lần nữa lao lên, cùng “Phương Ngôn” đầu trọc chiến đấu.

Nửa giờ trôi qua trong nháy mắt, cả hai đều kiệt sức, vết thương trên người Phương Ngôn so với “Phương Ngôn” đầu trọc cũng nghiêm trọng hơn vài phần.

Lúc này, Phương Ngôn đột nhiên cười.

“Cười gì?” “Phương Ngôn” đầu trọc hỏi.

“Không có gì, không chơi với ngươi nữa, đến lúc tiễn ngươi lên đường rồi.” Phương Ngôn tiện tay lau vết máu ở khóe miệng nói.

“Huênh hoang!” “Phương Ngôn” đầu trọc giận dữ nói.

Hắn thực sự không hiểu, rõ ràng Phương Ngôn bị thương nặng hơn, lấy đâu ra tự tin để nói những lời đó.

Phương Ngôn nhàn nhạt cười không giải thích, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh còn lại, dùng ra “Trấn Ma Chưởng”.

“Hừ, vậy một đòn này đánh chết ngươi, đi chết đi!” “Phương Ngôn” đầu trọc giận dữ nói, ngay lập tức cũng hung hăng tung một chưởng.

Chưởng phong sắc bén, hai lòng bàn tay hung hăng va vào nhau giữa không trung.

Một luồng sóng xung kích từ giữa hai lòng bàn tay khuếch tán ra bốn phía, để lại những vết hằn sâu trên tường.

“Phụt!” một bóng người phun máu bay ngược ra, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, rồi hung hăng đập xuống đất, tạo ra một cái hố lớn, thân thể cũng lún sâu vào trong.

Ngoài dự đoán, đó lại là "Phương Ngôn" đầu trọc.

"Tại sao, tại sao!

Sao lại, có thể!" "Phương Ngôn" đầu trọc đó vùng vẫy đứng dậy từ trong hố.

"Không có gì là không thể, ta cũng phải cảm ơn ngươi." Phương Ngôn nhìn hắn, mặt không biểu cảm.

"Áp lực ngươi tạo ra đã giúp ta đột phá giới hạn ngộ tính của bản thân, trong khi chiến kỹ tổ hợp của ngươi chỉ mới tiểu thành, chỉ có thể gia tăng 5 lần chiến lực, ta đã lĩnh ngộ chiến kỹ tổ hợp đến đại thành, gia tăng gấp mười, ngươi lấy gì mà đấu với ta." "Phương Ngôn" đầu trọc nhìn anh, thảm nhiên cười một tiếng, rồi tan biến thành những đốm sáng bay về phía Phương Ngôn.

Cùng với sự dung hợp của những đốm sáng, vết thương của Phương Ngôn nhanh chóng hồi phục, nội lực trong cơ thể và thể chất cũng tăng trưởng nhanh chóng một đoạn dài.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng biến đổi, Phương Ngôn lại một lần nữa xuất hiện trong đại điện.

Cùng xuất hiện với anh còn có Tiên Việt và Liên Y, hai người bị ép rời khỏi thử thách.

Chỉ là, so với Phương Ngôn hồi sinh với trạng thái sung mãn.

Tình trạng của hai người thảm hơn nhiều.

Tiên Việt thì còn đỡ, dù sao cũng là nam nhi, những vết bầm và vết máu trên mặt ngược lại còn tăng thêm vẻ hung hãn.

Nhưng, Liên Y thì khác.

Là một tiên nữ, lại bị đánh cho hai mắt thâm quầng, mũi chảy máu, thậm chí còn bị đánh rụng hai chiếc răng cửa.

Cảnh tượng khiến khóe miệng mọi người co giật.

Tiên Việt thấy có nhiều người như vậy vội vàng bỏ hai tay đang trong tư thế một tay che hạ bộ một tay che cúc hoa xuống.

Chương 286

Khoảnh khắc trước khi bị truyền tống ra, con oan hồn ở tầng thứ bảy đó đang dùng đủ loại chiêu thức âm hiểm đối với Tiên Việt, chuyên công kích hạ tam lộ.

Vì vậy anh mới có tư thế một tay che hạ bộ một tay che cúc hoa.

Quỷ mới biết con oan hồn đó lấy đâu ra oán khí lớn như vậy, thao tác quỷ dị như thế, cũng không biết học từ ai.

Tiên Việt uất ức muốn chết.

Thậm chí có lúc anh còn tưởng là do chủ nhân Trấn Thiên giở trò.

Liên Y phát giác mình bị truyền tống ra thì vội vàng đưa tay che mặt.

Ở tầng thứ năm, con quái vật đó lại hoàn toàn trái ngược với những gì Tiên Việt gặp phải ở tầng thứ bảy.

Con này, chỉ nhắm vào mặt mà đánh.

Không nói hai lời liền đánh vào mặt.

Tiên Việt và Liên Y hai người cũng đã khám phá vô số di tích, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này.

"Kiếm chủ, Linh Lung Tháp, có vẻ khá tà môn đấy!" Tiên Việt nhìn chủ nhân Trấn Thiên, ngay cả kính ngữ cũng không dùng nữa.

Chủ nhân Trấn Thiên cố gắng nén cười, tự nhiên ông biết tình hình, nhưng chuyện này giải thích không rõ được.

Một cửa ải thử thách trong di tích do một chủ nhân Trấn Ma Kiếm lừng danh để lại, lại bị một người thử thách làm cho thay đổi phong cách.

Chuyện này nói ra ai tin.

“Sao vậy, kiếm chủ muốn cười à?” Tiên Việt bất mãn nói.

“Không có, không thể nào, dù có buồn cười đến đâu, ta cũng sẽ không cười đâu.” Chủ nhân Trấn Thiên nghiêm túc nói, nhưng vừa quay mắt lại thấy Liên Y rụng cả răng cửa để lại hai cái lỗ đen ngòm, nhất thời không nhịn được.

“Phụt!” “Trừ phi nhịn không được!” Chủ nhân Trấn Thiên cố gắng chữa cháy, cố gắng cứu vãn hình tượng tiên hiền đức cao vọng trọng.

Tiên Việt và Liên Y thì mặt đen như đáy nồi.

Trừ phi nhịn không được?

Nghe có được không?!

Nghe thử xem, đó là tiếng người sao?!

Chủ nhân Trấn Thiên cố gắng điều chỉnh lại trạng thái, mở miệng nói.

“Vậy bây giờ, kết quả đã có, Phương Ngôn sẽ là người kế thừa cuối cùng của ta.” “Phương Ngôn, đi đi, ngồi lên vị trí đó.” Phương Ngôn nhìn về hướng chủ nhân Trấn Thiên chỉ.

Ở đó, có một vương tọa lấp lánh ánh sáng, ở vị trí cao nhất trên bậc thềm đại điện.

Phương Ngôn khẽ gật đầu rồi bước về phía vương tọa đó.

Đến gần mới phát hiện, vương tọa trông có vẻ bình thường này, lại lan tỏa khí tức cổ xưa, từng giờ từng khắc đều có những phù văn đáng sợ khó lòng hình dung bằng lời lưu chuyển trên đó.

“Ngồi lên đi, nhận lấy truyền thừa của ta!” Phương Ngôn nghe vậy khẽ cúi người hành lễ, sau đó ngồi lên.

Tàn hồn của kiếm chủ cũng hóa thành một luồng sáng dung nhập vào đại điện.

"Ầm!" Điện đồng xanh đột nhiên rung chuyển.

Sau đó, từ hư không phía trên vương tọa, một trung niên nhân mặc áo trắng, mày kiếm mắt sao, anh tuấn tiêu sái bước ra từ hư không, nhưng không che giấu được khí tức cổ xưa trên người.

Đó chính là bộ dạng thời kỳ đỉnh cao của chủ nhân Trấn Thiên.

Chỉ thấy trung niên kiếm chủ đó dường như từ viễn cổ bước vào đương đại, đến phía sau vương tọa mà Phương Ngôn đang ngồi.

Sau đó ông vươn một tay, từ từ đặt lên đầu Phương Ngôn.

Trong nháy mắt, trên vương tọa tinh quang lấp lánh.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức hồng hoang từ trên vương tọa bùng nổ.

Sự áp bức trong luồng khí tức đó khiến mọi người dưới bậc thềm đều cảm thấy khó thở.

Một cơn bão năng lượng nhỏ theo sự quán chú năng lượng của kiếm chủ từ từ hình thành trên đỉnh đầu Phương Ngôn.

Đồng thời, một cơn lốc năng lượng lớn đang hình thành xung quanh Phương Ngôn và vương tọa.

Từng luồng khí lưu cổ xưa theo sự hình thành của cơn lốc không ngừng khuếch tán ra, khi va vào tường của đại điện đồng xanh, lại một lần nữa hóa thành năng lượng tinh thuần trôi nổi trong không gian.

Mọi người đều cảm giác độ tinh thuần và nồng độ năng lượng trong đại điện không ngừng tăng lên, dù chỉ hít một hơi cũng có thể giúp tu vi tăng lên một chút.

Mọi người đều không muốn lãng phí cơ hội tu luyện tốt này, đây không nghi ngờ gì là một cơ duyên.

Họ liền ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Lúc này, một tia năng lượng nhỏ như sợi tóc bị cơn lốc văng ra, văng đến trước mặt Tiên Việt.

Tiên Việt sững sờ, lập tức phóng thích tu vi cố định tia năng lượng đó, sau đó thu vào đan điền tiến hành luyện hóa.

Dù chỉ là một tia năng lượng rò rỉ, cũng mất của Tiên Việt nửa canh giờ mới hoàn toàn luyện hóa.

Nhưng lợi ích cũng không cần phải nói, một tia năng lượng đã khiến tu vi của anh đột phá một cấp, tiết kiệm được cả mấy năm khổ tu.

Có thể biết được Phương Ngôn đang ở trung tâm năng lượng hiện tại nhận được lợi ích và cơ duyên lớn đến mức nào.

Ghen tị liếc nhìn cái kén được hình thành từ cơn lốc đang bao bọc vương tọa và Phương Ngôn, Tiên Việt gạt bỏ tạp niệm, chuyên tâm tu luyện, bởi vì, có ghen tị nữa cũng vô ích, không bằng dành thời gian tu luyện.

Phương Ngôn đang ở trung tâm cơn bão thực ra cũng không dễ chịu gì, thậm chí có thể nói là vô cùng đau đớn, xa xa không nhẹ nhàng như vẻ ngoài.

Bên trong kén năng lượng lớn, tình trạng của Phương Ngôn có thể nói là thảm không nỡ nhìn.

Hiện tại toàn thân anh đều là vết nứt, ngay cả thể chất cũng không chịu nổi, có thể biết năng lượng này khổng lồ đến mức nào.

Đây là trong tình huống trung niên kiếm chủ không ngừng nén

năng lượng.

Trên người Phương Ngôn đầy vết máu, cơ thể đang nứt ra, xương cốt cũng đang biến dạng gãy vụn.

Phương Ngôn thậm chí có lúc còn nghi ngờ, không biết kiếm chủ có phải muốn giết mình không.

Năng lượng này quá khổng lồ, cơ thể anh căn bản không chứa nổi.

"Bão nguyên thủ nhất!

Chương 287

Tâm niệm hội tụ!

Ngươi còn muốn làm gì nữa!" trung niên kiếm chủ nhìn Phương Ngôn sắp nổ tung mà không hề động lòng, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu bình tĩnh nói.

Phương Ngôn cố gắng để mình bình tĩnh lại, không có tạp niệm, tâm tư thuần túy.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Bùm!" cơ thể Phương Ngôn nổ tung.

"Mình sắp chết rồi sao?

Không, không thể được!

Mình phải trở về gặp bạn bè!" ý thức Phương Ngôn tan rã, nhưng tâm niệm không hề dao động.

Ngay sau đó, cơ thể lại một lần nữa ngưng tụ, xương thịt tái sinh, thể chất càng thêm mạnh mẽ.

Sau đó, "Bùm!" lại một lần nữa nổ tung.

Trong quá trình không ngừng nổ tung, hồi phục, nổ tung, hồi phục như vậy, khí tức của Phương Ngôn cũng đang tăng lên vùn vụt.

Thời gian lại từ từ trôi đi, tất cả mọi người trong đại điện đều đang yên tĩnh tu luyện, hoặc là bị ép tu luyện, không thể gián đoạn hoặc rút lui.

Ví dụ như Phương Ngôn.

Rút lui, từ bỏ, chính là chết.

Trong vô số lần tự bạo và tái sinh, Phương Ngôn dần dần hoàn thành việc hấp thu năng lượng.

Nửa tháng sau, tất cả mọi người trong đại điện đều đã tăng ít nhất một cấp cảnh giới, tiết kiệm được gần mười năm khổ tu.

Đây mới chỉ là năng lượng khuếch tán ra ngoài mà thôi, chỉ là một phần rất nhỏ.

Cùng với việc năng lượng trong đại điện dần dần giảm xuống, mọi người cũng mở mắt ra.

Lúc này, thân ảnh trung niên kiếm chủ đã biến mất không thấy.

Cùng biến mất còn có cơn bão năng lượng đáng sợ đó.

Trên đại điện, chỉ còn lại một cái kén tằm bao bọc vương tọa.

Không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không nhìn ra có dấu hiệu sinh mệnh hay không.

Tiên Việt chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng, cũng có kẻ không có ý tốt.

Ở một góc mà những người khác không chú ý, một bóng đen đang lặng lẽ men theo bậc thềm đi lên.

Mãi cho đến khi bóng đen đó đến bên cạnh cái kén lớn, Tiên Việt và những người khác mới chú ý.

Chỉ thấy một bóng người tay cầm trường kiếm hung hăng đâm về phía kén tằm.

Người này chính là kẻ đã lên tiếng châm chọc Phương Ngôn trước đó.

“Ngươi dám!

Dừng tay!” Tiên Việt kinh hãi, mọi người đều đã chịu ơn không

nhỏ của Phương Ngôn, tự nhiên không muốn Phương Ngôn xảy ra chuyện.

Nhưng thực lực của người này cũng không yếu, chỉ cách kén tằm của Phương Ngôn một bước chân, cũng không kịp ngăn cản.

Một kiếm đó, trong nháy mắt đã đến.

Cho dù là Tiên Việt, trong tình huống bình thường đối mặt với một kiếm này cũng cần phải nghiêm túc đối đãi.

Phương Ngôn hiện tại không biết đang ở trạng thái nào, làm sao có thể chống lại một kiếm này.

"Đi chết đi!" người đó mặt mày dữ tợn hét lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong kén lớn, một bàn tay trong suốt như ngọc, trông có vẻ chậm nhưng trong nháy mắt đã dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy thanh trường kiếm đang đâm tới.

Người đó kinh hãi, muốn rút kiếm lùi lại, nhưng lại phát hiện, thanh trường kiếm bị hai ngón tay kẹp chặt không thể động đậy.

Kén lớn nứt ra, một bóng người từ từ bước ra, chính là Phương Ngôn.

Phương Ngôn nhìn về phía người đó, người đó vứt kiếm lùi lại.

Thế nhưng, giây tiếp theo đã bị uy áp do Phương Ngôn tỏa ra trực tiếp đè cho quỳ xuống đất không thể động đậy.

Trong ánh mắt kinh hoàng tột độ của hắn, thanh bội kiếm, một thanh kiếm có tiếng tăm trên thế gian, đã bị Phương Ngôn dùng hai ngón tay kẹp gãy ngay trước mắt.

Tiên Việt kinh ngạc nhìn Phương Ngôn, anh đã có ước tính về tu vi của Phương Ngôn, nhưng không ngờ Phương Ngôn lại nhận được toàn bộ công lực của kiếm chủ.

Vì vậy ước tính của anh về Phương Ngôn đã xuất hiện sai lệch cực lớn.

Phương Ngôn tiến về phía người đó một bước.

Chỉ một bước thôi, người đó đã bị uy áp của anh đè cho nổ tung, hoàn toàn không cần ra tay.

Phương Ngôn sắc mặt lạnh lùng, liếc nhìn vết máu, tiện tay vung lên, đại đạo chi hỏa từ hư không sinh ra trực tiếp thiêu rụi thi thể của người đó thành tro bụi.

Phương Ngôn thu lại uy áp, một bước bước ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này, cung điện đột nhiên có thông báo mới. *Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được truyền thừa của sơ đại kiếm chủ Trấn Ma Kiếm, mở ra nhiệm vụ mới.* *Keng!

Nhiệm vụ mới được công bố: Dẫn dắt tu sĩ nhân tộc phát động trận quyết chiến với tà tộc, giết sạch toàn bộ tà tộc.* Phương Ngôn trầm mặc, thực lực hiện tại của anh vẫn chưa thể tiếp xúc được với cấp độ của hệ thống này.

“Xem ra chỉ có thể đi hoàn thành nhiệm vụ này.” Phương Ngôn thầm nghĩ.

Anh ngẩng đầu nhìn mọi người, đến lúc trở về rồi.

Phương Ngôn trước tiên xoay người về phía vương tọa cúi đầu thật sâu, sau đó quay người, vung tay áo, không gian thông đạo mở ra.

“Đi thôi!” Phương Ngôn đi đầu bước vào, mọi người theo sau.

Sau một trận mất trọng lực, Phương Ngôn và những người khác lại trở về thế giới đó.

Chương 288

"Vậy ta xin cáo từ, sau này, tin rằng sẽ có ngày gặp lại các vị." Phương Ngôn gật đầu với mọi người.

Những người có mặt đều cho rằng đó là lời khách sáo, cũng không để ý, lần lượt chắp tay cáo từ.

Phương Ngôn sau đó bước một bước, trực tiếp xuất hiện trong nội điện của Linh Kiếm Các.

Mọi người kinh hãi, có người đang chuẩn bị tiến lên chất vấn, nhưng lại phát hiện đó là tân các chủ Phương Ngôn, sau đó vội vàng cung kính nói.

"Bái kiến các chủ!" "Ừm, được rồi.

Lão các chủ ở đâu?" Phương Ngôn bình tĩnh hỏi.

"Bẩm các chủ, lão các chủ ở trong Kiếm Các!" Phương Ngôn gật đầu, thân hình tan biến.

Tên hộ vệ đó sờ sờ áo mình, lưng áo đã ướt đẫm.

Cũng không biết thực lực hiện tại của tân các chủ, lại có thể mang đến áp lực khủng bố như vậy.

Trong Kiếm Các, lão các chủ ngơ ngác nhìn Phương Ngôn đột nhiên hiện ra, không khỏi ngẩn người.

Hiện tại ông đã không thể nhìn thấu tu vi của Phương Ngôn nữa.

"Về rồi à, xem ra thu hoạch không nhỏ!" Lão các chủ nhìn Phương Ngôn cười nói.

"Đều là nhờ lão các chủ ban cho!" Phương Ngôn khẽ cười đáp, sau đó một câu nói của anh khiến sắc mặt lão các chủ đại biến.

“Ta muốn tập hợp tu sĩ nhân tộc, phát động trận quyết chiến cuối cùng với tà tộc!

Diệt tuyệt tà tộc!” “Sao lại đột ngột như vậy!” “Lão các chủ, Linh Kiếm Các lấy việc bảo vệ nhân tộc, diệt tuyệt tà tộc làm nhiệm vụ của mình, bây giờ là lúc rồi!” Phương Ngôn nhìn lão các chủ, nghiêm túc nói.

“Ai, ta nào có không muốn, nhưng cậu có biết không, trong tà tộc có một tôn Tà Vương, năm đó nếu không phải vì quy tắc hạn chế cộng thêm Trấn Ma Kiếm tương trợ, chỉ một kiếm, ta đã chết rồi!” “Ồ?

Tà tộc có nhân vật như vậy sao?” Phương Ngôn kinh ngạc nói.

“Ai, tạm thời không nói chuyện đó, cho dù là tu sĩ nhân tộc, mọi người cũng sẽ không đi chịu chết đâu!

Sao có thể dễ dàng nghe theo hiệu triệu chứ, cho dù nghe theo hiệu triệu, nhân kiệt nhân tộc nhiều như vậy, cậu tu luyện thời gian ngắn, làm sao có thể phục chúng để làm tổng chỉ huy chứ!” Lão các chủ than thở nói.

“Lão các chủ cứ yên tâm giao vị trí này cho tôi, sẽ không ai cướp được đâu.” Phương Ngôn cười nói.

Lão các chủ nghe vậy thì sững sờ, rồi cười khổ.

“Cậu quá coi thường thực lực của Nhân tộc rồi.

Tôi biết bây giờ cậu có thể mạnh hơn tôi, nhưng ngay cả tôi cũng không thể lọt vào hàng ngũ đỉnh cao của tu sĩ Nhân tộc.

Cậu hiểu không?” “Lão các chủ có thể cùng tôi ra khỏi Kiếm Các một chuyến được không?” Phương Ngôn cười hỏi, anh biết nếu không chứng minh thì Lão các chủ sẽ không tin.

“Được!” Lão các chủ gật đầu.

Giây tiếp theo, cảnh tượng trước mắt thay đổi, họ đã ở trên đỉnh một ngọn núi lớn cách đó vạn mét.

Lão các chủ không khỏi kinh ngạc.

“Bây giờ, tu vi của tôi…” “Ha ha, chính là trần nhà chiến lực của Nhân tộc.” Phương Ngôn cười nói, sau đó tay phải chụm lại thành kiếm chỉ, nhẹ nhàng vạch một đường.

Một luồng kiếm khí từ đầu ngón tay bay ra, sau đó cả ngọn núi bị chém làm đôi một cách gọn gàng.

Lão các chủ ngây người nhìn tất cả, đột nhiên như phát điên vừa cười lớn vừa rơi lệ.

“Ha ha ha, trời có mắt rồi!

Các tiên bối của Linh Kiếm Các ta đã không chết vô ích, cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày có thể quyết chiến với Tà tộc!” Phương Ngôn không nói gì, chỉ im lặng vỗ vỗ lưng Lão các chủ.

Anh tự nhiên biết Linh Kiếm Các đã làm được bao nhiêu cho Nhân tộc, chỉ cần nhìn con trai của Lão các chủ mới vài tuổi đã lấy việc bảo vệ Nhân tộc làm nhiệm vụ của mình là đủ biết, Linh Kiếm Các tất nhiên đã đời đời kế thừa, không quên sơ tâm.

“Đến lúc rồi!” Phương Ngôn thầm nghĩ.

“Đi, chúng ta trở về, tôi sẽ giúp cậu phát Anh hùng thiếp cho các tu sĩ trong thiên hạ!” Lão các chủ kìm nén cảm xúc kích động, nói với Phương Ngôn.

“Được!” … Năm ngày sau.

Hôm nay chính là ngày Anh hùng thiếp hội tụ, anh hào thiên hạ sẽ cùng nhau tụ họp tại đây.

Linh Kiếm Các với tư cách là người bảo vệ Nhân tộc, đương nhiên có sức hiệu triệu này.

"Linh Kiếm Các đột nhiên phát Anh hùng thiếp, muốn quyết chiến với Tà tộc à!" "Đúng vậy!" "Cũng không biết tình hình thế nào nữa!" "Nếu quyết chiến, trước tiên không nói có đánh bại được Tà tộc hay không, cùng lắm thì lão tử này liều cái mạng, ít nhất cũng không hổ thẹn với Nhân tộc.

Nhưng, ai sẽ là người dẫn đầu đây!" "Haiz!

Chúng ta không sợ chết, nhưng cũng không thể chết vô ích được!" … Mọi người bàn tán xôn xao, toàn bộ khu vực Kiếm Đảo đã chật kín tu sĩ Nhân tộc.

Vẫn có người đang không ngừng kéo đến.

"Cậu chắc chắn có thể trấn được sân khấu không?" Lão các chủ nhìn về phía Phương Ngôn, bởi vì người bình thường đối mặt với hàng trăm vạn tu sĩ Nhân tộc có lẽ chân đã mềm nhũn ra rồi.

Phương Ngôn mỉm cười.

"Yên tâm, chuyện nhỏ thôi." Lão các chủ không biết, nhưng trong lòng Phương Ngôn lại rất rõ.

Trong Phong Tà Mộ Huyệt, anh đã chết không chỉ mười lần trăm lần, tâm tính sớm đã được rèn luyện đến mức vô cùng mạnh mẽ.

Suy cho cùng, người bình thường cũng không có cơ hội chết cả ngàn lần, mà lần nào cũng là nổ tan xác.

Đợi đến giữa trưa, người cũng đã đến gần đủ.

"Boong!" Một tiếng chuông vang lên, ngân dài khắp cả Kiếm Đảo.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nơi phát ra tiếng chuông, đó là điểm cao nhất của Linh Kiếm Các, tầng cao nhất của Kiếm Các.

Một người đứng trên đỉnh Kiếm Các, chắp tay sau lưng.

“Hoan nghênh các vị đến Linh Kiếm Các, cùng thương thảo về đại chiến Nhân - Tà lần này.” Người này chính là Phương Ngôn.

“Tân các chủ Phương Ngôn?” Một gã đàn ông râu quai nón kinh ngạc.

“Chính là tôi.” Phương Ngôn gật đầu đáp.

“Không được, một đứa trẻ miệng còn hôi sữa thì làm được gì, để Lão các chủ ra đi.” Gã râu quai nón này quả là thẳng tính, không hề kiêng dè mà nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Cảm tạ chư vị đã ưu ái, nhưng, Phương Ngôn hiện tại bất luận thiên phú hay tu vi đều đã toàn diện nghiền ép tôi, cậu ấy thích hợp hơn tôi.” Lão các chủ chậm rãi bước ra đứng sau Phương Ngôn.

Chương 289

"Ha ha, tôi không tin, các vị có tin không?" Gã râu quai nón cười nói, quay đầu nhìn những người xung quanh.

"Không tin!" "Ha ha!

Lão các chủ đùa gì thế!" "Mới bao nhiêu tuổi mà đã vượt qua Lão các chủ, coi chúng tôi là kẻ ngốc à!" "Nếu có thể vượt qua Lão các chủ, chẳng phải bấy nhiêu tuổi của tôi đều sống phí hoài sao!" Mọi người nhao nhao cả lên, khung cảnh vô cùng ồn ào.

"Haiz!" Phương Ngôn thở dài một tiếng.

Chỉ một tiếng thở dài khe khẽ, lại giống như tiếng chuông lúc đầu, truyền khắp cả Kiếm Đảo.

Tất cả tu sĩ đều kinh ngạc.

Phải có nội lực hùng hậu đến mức nào mới làm được điều này.

Chỉ bằng một chiêu này, anh đã nghiền ép tuyệt đại đa số tu sĩ có mặt tại đây!

Gã thảo mãng râu quai nón vừa rồi cũng không khỏi nhìn Phương Ngôn bằng con mắt khác.

"Xem ra tân các chủ thực lực thâm hậu, là tôi đường đột rồi, vậy cậu tiếp tục đi!" Gã râu quai nón ngược lại rất thẳng thắn, mọi người cũng yên tĩnh lại, nhìn Phương Ngôn.

Nhưng trong mắt nhiều người vẫn mang theo vẻ khinh thường.

Cũng phải, dù sao chuyện như vậy, ở đây cũng có người làm được, không đủ để thuyết phục tất cả mọi người.

Chỉ là có được tư cách ban đầu để lên tiếng mà thôi.

“Tôi biết trong lòng chư vị có chỗ không phục, chuyện cụ thể lát nữa tôi sẽ nói.

Tôi xin giới thiệu trước mục đích của việc phát Anh hùng thiếp lần này.” Phương Ngôn bình tĩnh nói.

“Lần này, chúng ta không chống lại sự xâm lược của Tà tộc, mà sẽ trực tiếp chủ động khai chiến, tuyên chiến với Tà tộc!” Các tu sĩ có mặt nghe nói chủ động khai chiến, liền bắt đầu xì xào bàn tán.

“Tôi biết các vị đang lo lắng, có thể lo rằng nếu trận chiến này hao tổn quá nhiều nhân lực, lần sau Tà tộc xâm lược thì phải làm sao.

Hoặc là lo lắng chênh lệch chiến lực với Tà tộc quá lớn, hoặc là lo lắng về… Tà Vương của Tà tộc!” “Nhưng điều tôi muốn nói là, phòng thủ tốt nhất, vĩnh viễn là tấn công!

Lần này chúng ta không chỉ muốn đánh thắng trận, mà là muốn diệt gọn Tà tộc!” Mọi người nghe vậy thì sững sờ, diệt Tà tộc?

Ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ được không?

Phương Ngôn nhìn phản ứng của mọi người, thầm gật đầu.

Trấn trụ được rồi!

“Vậy thì, bây giờ, việc đầu tiên cần làm là xác định vị trí tổng chỉ huy!

Thông thường, người phát thiếp chính là tổng chỉ huy, nhưng cũng vừa hay có người nghi ngờ tôi, bây giờ tôi sẽ chứng minh cho các vị xem!” Phương Ngôn nói tiếp.

“Tiếp theo, tôi sẽ khiêu chiến tất cả những người có mặt trong Thanh Vân Bảng!” Lời này vừa nói ra, cả sân đều kinh hãi!

Thanh Vân Bảng, là bảng xếp hạng một trăm tu sĩ Nhân tộc hàng đầu do Thanh Vân Lâu, cơ quan tình báo mạnh nhất thế giới này, lập

ra!

Vô số sự thật đã chứng minh, độ tin cậy của bảng xếp hạng này gần như là một trăm phần trăm.

Mà bây giờ, anh ta lại muốn khiêu chiến tất cả những người trong bảng!

"Khiêu chiến một lúc!" Phương Ngôn bổ sung.

Mọi người xôn xao, không thể nào!

Một chọi một trăm, cũng quá coi thường Thanh Vân Bảng rồi!

"Nực cười, để ta, Bùi Tiền, giáo dục tên nhóc miệng còn hôi sữa nhà ngươi!" Một người cầm một cây búa lớn lao vút lên trời, chém về phía anh!

"Là Bùi Tiền!

Người đứng thứ chín mươi bảy trên Thanh Vân Bảng, một kẻ cứng cựa đấy!" "Tên nhóc kia sắp chịu khổ rồi!" Bên dưới mọi người bàn tán xôn xao.

Thế nhưng, giây tiếp theo, kẻ cứng cựa trong miệng họ đã bị Phương Ngôn một tát đánh bay xuống đất.

Tất cả mọi người nhìn Bùi Tiền bị tát ngã sõng soài trên đất, chìm vào sự im lặng như chết! … Mọi người nhìn tình hình trước mắt, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Một tát một người trong Thanh Vân Bảng?

Coi người ta là trẻ con à, một tát một đứa?

Có thể tôn trọng Thanh Vân Bảng một chút được không!

Giây phút này, tất cả mọi người thực ra đều đã công nhận chiến lực của Phương Ngôn.

Một tát đánh bay một người trong Thanh Vân Bảng, cho dù chỉ là người xếp hạng chín mươi mấy, cho dù người đó có sơ suất chủ quan.

E rằng ngay cả người đứng đầu Thanh Vân Bảng cũng không làm được chuyện này!

Chỉ là, họ vẫn không muốn tin có người có thể một mình đấu với toàn bộ những người trong Thanh Vân Bảng.

"Lợi hại, không hổ là các chủ của Linh Kiếm Các, vậy để chúng tôi cùng lĩnh giáo trình độ của cậu!" Trong đám đông, có vài người bay vút lên, đứng giữa không trung, đối mặt với Phương Ngôn.

"Đừng vội!" Phương Ngôn mỉm cười.

"Những người trong Thanh Vân Bảng, phiền tất cả mời lên đi!" Anh vẫn muốn một chọi một trăm, à không, một chọi chín mươi chín.

Bởi vì có một người đang nằm sấp dưới đất kia.

Các tu sĩ bên dưới bàn tán xôn xao, nhưng không ai nói gì nữa, vì vừa rồi tất cả đều đã chứng kiến chiến lực của anh.

"Vậy như các chủ mong muốn, tại hạ Lý Thanh xin thỉnh giáo." Một người bước ra, ăn mặc như một thư sinh, nho nhã lịch sự.

"Người xếp hạng ba mươi, Lý Thanh, đã ra mặt rồi!" "Đúng vậy, không ngờ những người xếp hạng trong top năm mươi cũng bắt đầu ra tay rồi!" Mọi người vừa xem kịch vừa hóng chuyện.

"Ta, Gia Cát Vũ cũng vậy!" "Có ta, Triệu Khải!" "Ta, Sơ Thăng một vé!" … Sau khi Lý Thanh mở đầu, liên tục có người đứng ra tham gia vào đội quân khiêu chiến Phương Ngôn.

Số người khiêu chiến ngày càng nhiều, Phương Ngôn cũng âm thầm đếm trong lòng.

“Hai mươi người!” “Sáu mươi người!” “Chín mươi người!” “Chín mươi sáu người!” Lúc này, đám đông đang huyên náo hóng chuyện đột nhiên im lặng.

Bởi vì có ba người đang bước những bước thong thả trên không trung đi tới.

“Triệu Tứ!” “Dương Mật!” “Thẩm Tiểu Dương!” Người đứng đầu trong ba người là một đạo sĩ, mắt nhỏ, mày rậm, trông khá hài hước.

Chương 290

Người thứ hai trong ba người là một nữ tử, cô không cao, thân hình đầy đặn, trông rất có duyên.

Người cuối cùng trong ba người là một người đàn ông trung niên gầy nhỏ, hai chữ "hài hước" như được viết trên mặt, ngũ quan lúc nào cũng nhăn lại một chỗ.

Ba người này, chính là ba người đứng đầu Thanh Vân Bảng.

"Thấy nhiều người đều muốn thỉnh giáo Phương Ngôn các chủ, nhất thời ngứa nghề, nên cũng lên đây cùng thỉnh giáo, chắc Phương Ngôn các chủ sẽ không để ý chứ." Nữ tử ở giữa, Dương Mật, dịu dàng hỏi.

Lời này vừa nói ra, người tinh ý liền cảm nhận được sự cay độc trong đó.

Câu nói này lấy lùi làm tiến, không chỉ khiến Phương Ngôn không thể từ chối họ tham gia khiêu chiến, mà còn khiến Phương Ngôn không có cách nào chủ động dừng cuộc khiêu chiến, trừ khi không cần mặt mũi mà chọn từ chối.

Nhưng một khi từ chối, anh cũng mất đi khả năng tranh đoạt vị trí tổng chỉ huy.

Phương Ngôn cười nói.

"Đương nhiên là không, ý của tôi vốn là muốn khiêu chiến toàn bộ Thanh Vân Bảng, sao lại để ý việc Dương tiểu thư ra tay chứ!" Phương Ngôn tự nhiên nghe ra được ý trong lời của Dương Mật, nhưng bản thân anh vốn định khiêu chiến toàn bộ Thanh Vân Bảng, vốn không có ý định từ chối.

“Chỉ là tỷ thí khó tránh thương vong, nhiều người như vậy, lỡ không cẩn thận làm Dương tiểu thư bị thương, hy vọng Dương tiểu thư đừng để ý, dù sao quyền cước không có mắt.” Phương Ngôn nhìn Dương Mật cười nói.

“Không sao đâu.” Dương Mật cười mỉm.

“Đúng vậy, người học võ chúng ta khó tránh khỏi va chạm, sao có thể trách người ra tay được chứ, cố gắng nhẹ tay một chút.

Tự mình thu dọn hậu quả là được!” Triệu Tứ kia tiếp lời.

“Sao nào, lẽ nào cậu còn có thể khóa họng tôi sao?” Phương Ngôn cười cười không nói.

“Không sao, có chuyện gì tôi lo, chúng ta không thiếu tiền ~ Dù sao mắt nhắm mắt mở, một ngày đã qua.

Nếu nhắm mà không mở, thế là xong, cả đời qua.

Chỉ sợ người chết rồi mà tiền chưa tiêu hết.” Thẩm Tiểu Dương nói.

“Vậy chúng ta bắt đầu chứ?” Phương Ngôn nhìn một vòng những người trong Thanh Vân Bảng xung quanh.

“Đến đây, Thẩm Tiểu Dương, xin thỉnh giáo!” Mọi người đồng loạt bùng nổ khí thế.

Họ giao chiến trên cao, nhưng khí thế đó ép xuống khiến các tu sĩ đang xem bên dưới cũng cảm thấy khó thở, lần lượt lùi ra ngoài.

“Thật đáng sợ!” “Thật sự có người có thể một mình đấu với tất cả sao?” “Tôi thấy không thể nào, haiz, Phương Ngôn còn quá trẻ!” … Đám đông hóng chuyện bàn tán xôn xao.

Lúc này, Lão các chủ đứng một bên quan chiến cũng không khỏi siết chặt nắm đấm.

Dù ông đã chứng kiến Phương Ngôn mạnh đến mức nào, nhưng, những người này, là một nhóm người thực sự đứng trên đỉnh cao của Nhân tộc.

Uy thế bùng nổ của họ khiến ngay cả ông cũng cảm thấy áp lực.

"Phương Ngôn, đừng để ta thất vọng đấy!" Trong lúc Lão các chủ lẩm bẩm, chiến đoàn trên cao cũng xuất hiện biến hóa.

Những người vốn đang lao về phía Phương Ngôn đã bao vây anh một cách dày đặc.

Không chỉ phía trước, sau, trái, phải đều có người, mà ngay cả trên dưới cũng có người đang tấn công.

Phương Ngôn nhìn bao nhiêu người lao tới, không hề hoảng loạn, ngược lại còn nhắm mắt lại.

Thông qua cảm tri chính xác, anh không ngừng phán đoán thời gian của các đòn tấn công khác nhau.

Một giây trước khi các đòn tấn công ập đến.

"Bát Quái Trấn Ma Chưởng: Thái Cực Hồi Thiên!" Phương Ngôn hai tay dẫn động thân thể đột nhiên xoay tròn, nội lực mạnh mẽ cuộn trào trên tay, theo sự xoay tròn của cơ thể, nội lực cuộn trào tạo thành một vòng tròn.

Tất cả các đòn tấn công đều bị chặn lại trong nháy mắt và thậm chí bị đánh bật trở lại.

Chỉ thấy từng bóng người không ngừng bị đánh bay ra khỏi vòng vây bao quanh Phương Ngôn, hết người này đến người khác.

Đám đông quan chiến đang hóng chuyện cũng không hóng nữa, kinh ngạc đến há hốc mồm.

Không ai ngờ, anh thật sự có thể một địch trăm!

Trong vài giây ngắn ngủi, chín mươi chín người gần như bị đánh bay toàn bộ.

Chỉ còn lại Lý Thanh, Triệu Tứ, Dương Mật và Thẩm Tiểu Dương.

Lý Thanh vì là nho sinh không giỏi tấn công, nên ra tay chậm một bước, mới thoát được một kiếp.

Ba người còn lại thì dựa vào chiến lực mạnh mẽ, cứng rắn chống đỡ được đòn phản công đại chiêu của Phương Ngôn.

Phương Ngôn dừng lại thân thể đang xoay tròn, đối mặt với họ.

Lúc này, không ai ngờ, Lý Thanh lại ra tay.

"Tử viết: Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân!

Thúc!" Một sợi dây thừng màu vàng kim xuất hiện từ hư không, trói chặt Phương Ngôn.

Ba người còn lại không bỏ lỡ cơ hội, đồng thời ra tay tấn công Phương Ngôn.

Phương Ngôn thân thể chấn động, nội lực bùng nổ trong nháy mắt phá vỡ sự trói buộc của Lý Thanh.

Sau đó nghiêng người né đòn tấn công của Dương Mật, đồng thời hai lòng bàn tay đánh về phía trước, hung hãn đánh vào người Dương Mật.

Tiếp theo, tay trái thu về, cánh tay trái hơi cong thành một cú thúc cùi chỏ, chân trái làm trụ, thân thể nghiêng về bên trái né đòn tấn công từ bên phải của Thẩm Tiểu Dương, đồng thời hung hãn đập cùi chỏ trái vào cổ của Triệu Tứ đang lao tới quá nhanh không kịp né.

Chân phải cũng thuận thế tung một cú đá, hung hãn đạp vào bụng dưới của Thẩm Tiểu Dương.

Chiến cục chớp nhoáng phân định.

Giây tiếp theo, ba người đồng loạt thổ huyết bay ngược ra, hung hãn đập xuống đất.

Trên không trung ngoài Phương Ngôn, chỉ còn lại một mình Lý Thanh.

Lý Thanh yết hầu chuyển động, ôm quyền.

"Phương Ngôn các chủ chiến lực vô song, một địch trăm, tại hạ thực sự bội phục.

Lý Thanh quan sát một trận chiến của các chủ, thu được ích lợi không nhỏ, xin được lui xuống trước." Phương Ngôn nhướng mày, chà, tên này, không hổ là văn nhân, nhận thua cũng nói hay như vậy, còn khen mình một phen.

Được, được, rất có tương lai!

Anh cười gật đầu, Lý Thanh hơi cúi người, xoay người trở về đám đông quan sát, tiện tay lau một vệt mồ hôi.

Chương 291

Phương Ngôn chậm rãi hạ xuống, ba người Triệu, Dương, Thẩm cũng đã bò dậy từ mặt đất.

Triệu Tứ vừa ho vừa xoa cổ, nói không rõ lời.

"Khá lắm, thật sự khóa họng tôi à!" Tiểu Thẩm Dương thì ôm bụng dưới, khom lưng, lau vệt máu ở khóe miệng, luôn miệng kêu là người trong nghề.

"Người trong nghề đấy, không nói hai lời đã hung hãn đạp một cú vào thận tôi.

Khá ác đấy!" Dương Mật thì tức giận mắng một câu.

"Lưu manh!" Phương Ngôn sững sờ, không khỏi nhìn xuống ngực Dương Mật.

Trên lớp áo trong màu trắng tuyết, hai dấu tay đen trước ngực vô cùng chói mắt.

Dương Mật thấy ánh mắt của anh, tức giận nói: "Nhìn cái gì!" rồi xoay người bỏ đi.

Phương Ngôn thì, không khỏi cúi đầu nhìn hai tay mình, nhẹ nhàng nắm lại như đang hồi vị.

"Khụ khụ!" Lão các chủ đứng bên cạnh Phương Ngôn thấy anh có vẻ hơi thất thần, không khỏi ho khan hai tiếng để nhắc nhở.

Phương Ngôn ngẩn ra, bừng tỉnh, vội vàng bỏ tay xuống.

"Cái đó, khụ, bây giờ có ai có ý kiến gì về việc tôi đảm nhận vị trí tổng chỉ huy không?" Mọi người nhìn anh với ánh mắt mờ ám, cười lắc đầu.

Phương Ngôn cũng không khỏi đỏ mặt, rồi nghiêm mặt nói.

“Hiện tại đại địch trước mắt, chỉ dựa vào một mình tôi là không đủ.

Vì vậy tôi hy vọng mọi người cùng nhau nỗ lực.

Số người quá đông, tôi cũng không quản lý xuể, tôi cần phải quán xuyến toàn bộ chiến cục.

Vậy tiếp theo, tôi sẽ chỉ định vài người làm đại đội trưởng cho cuộc quyết chiến lần này.

Các vị có thể toàn quyền quản lý tập trung các tu sĩ, việc phân chia tiểu đội do các vị tự quyết định.” Thấy mọi người không có thắc mắc, Phương Ngôn tiếp tục nói.

“Vậy do Lý Thanh, Lão các chủ, Thẩm Tiểu Dương và Dương Mật bốn người làm đại đội trưởng, việc phân chia nhân sự cụ thể sẽ được công bố sau.

Cũng phiền các vị truyền tin này cho Dương Mật.” “Tiếp theo, mời cung chủ Đông Hải Thánh Cung, Hải Đông Thanh, và các chủ Tây Thiên Thiên Các, Tức Thiên Hầu.

Hai vị vào trong Kiếm Các cùng tôi thương thảo đại sự.” Đông Hải Thánh Cung và Tây Thiên Thiên Các đều giống như Linh Kiếm Các, là những tông môn được thành lập với mục đích bảo vệ Nhân tộc khỏi sự xâm lược của Tà tộc.

Họ có kinh nghiệm đối kháng với Tà tộc không hề thua kém Linh Kiếm Các, có sự giúp đỡ của họ, chắc chắn sẽ có thể hiểu rõ hơn về Tà tộc.

Phải biết rằng Linh Kiếm Các chủ yếu lấy mục đích phòng thủ, còn hai tông môn kia thì lấy mục đích chiến đấu.

So với sự hiểu biết của Linh Kiếm Các về nội bộ Tà tộc, những người từng thâm nhập sâu vào đại lục Tà tộc như họ chắc chắn biết nhiều hơn.

Cũng chi tiết hơn. … Bên trong Kiếm Các.

Phương Ngôn, Lão các chủ, Hải Đông Thanh, Tức Thiên Hầu bốn người đang ngồi quanh một chiếc bàn tròn.

Trên bàn đặt một tấm bản đồ Tà tộc do Đông Hải Thánh Cung cung cấp.

Chủ nhân của Đông Hải Thánh Cung, Hải Đông Thanh, đang giải thích cho mấy người về tình hình chung của Tà tộc.

"Tà tộc tuy chiếm diện tích lớn, nhưng vì một số nguyên nhân, đại đa số nơi chúng ở đều không thích hợp để sinh tồn.

Điều này dẫn đến tình trạng đất rộng người thưa.

Tà tộc tổng cộng đã xây dựng thành trì ở mười hai nơi có tài nguyên phong phú, đó cũng là nơi người Tà tộc cư trú và sinh hoạt, còn được gọi là Thập Nhị Tà Thành." Phương Ngôn chăm chú lắng nghe, trong lòng không ngừng tính toán.

"Có khả năng nào có tụ điểm ở ngoài Thập Nhị Tà Thành, chỉ là chúng ẩn nấp kín đáo không?" Nghe câu hỏi của Phương Ngôn, Hải Đông Thanh cười lắc đầu.

"Trước đây tôi cũng có ý nghĩ này, nên đã đặc biệt phái người đi thăm dò, nhưng câu trả lời đẫm máu cho tôi biết là không thể.

Ở những nơi ngoài mười hai thành trì của Tà tộc, không thể có tụ điểm.

Bởi vì căn bản không thể sinh tồn!" "Không thể sinh tồn?

Hải cung chủ nói vậy là sao?" Phương Ngôn hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì nơi Tà tộc sinh sống, ngoài mười hai thành trì đó ra, đều sẽ sau 12 giờ đêm, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh.

Trong môi trường nhiệt độ cực thấp và lạnh lẽo đó, ngay cả chúng ta cũng không thể sống sót qua một đêm.” Hải Đông Thanh dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Các tu sĩ tôi cử đi đều không một ngoại lệ bị mất liên lạc, mãi sau này mới tìm thấy di thể bị đông cứng thành băng vào ban ngày.

Thông tin này, là do họ trước khi chết, đã dùng nội lực khắc lên mặt đất.

Bởi vì trong tình trạng lạnh lẽo đó, ngay cả máu cũng sẽ đông cứng ngay lập tức, không có cách nào viết được gì.

Chỉ có thể dùng nội lực vốn nên dùng để chống lại cái lạnh cực độ, khắc những ghi chép này lên mặt đất cứng vô cùng.

Vì vậy, đây cũng là lý do tại sao tôi cho rằng không thể có thêm tụ điểm nào cho Tà tộc sinh tồn.

Các thành trì của Tà tộc đều được xây dựng dựa vào những ngọn núi lửa ở trung tâm thành phố.

Những ngọn núi lửa này, tổng cộng có mười hai ngọn, ban đầu là mười ba, nhưng bây giờ chỉ còn mười hai, có một ngọn đã tắt.

Vì vậy bây giờ chỉ có Tà tộc Thập Nhị Thành.” Phương Ngôn gật đầu.

“Cảm ơn Hải cung chủ và những cống hiến của Đông Hải Thánh Cung, các tu sĩ Nhân tộc nên ghi nhớ.” Hải Đông Thanh khóe miệng giật giật.

“Phương Ngôn tổng chỉ huy khách khí rồi, nhưng mà, đừng gọi tôi là Hải cung chủ, nghe giống công chúa quá.

Nếu không chê, cứ gọi tôi một tiếng Lão Hải là được.” Phương Ngôn mỉm cười.

“Được, Lão Hải.” Sau đó Phương Ngôn quay đầu hỏi.

“Tức thánh chủ, nghe nói ngài đã từng giao thủ với Tà Vương?” “Đúng vậy, nhưng, nói là giao thủ, không bằng nói là thảm bại.” Thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa, Tức Thiên Hầu, thở dài nói.

“Tức thánh chủ năm xưa cũng từng xếp hạng nhất Thanh Thiên Bảng, mà lại thảm bại sao?” Phương Ngôn hỏi.

“Đúng vậy, nguyên nhân tôi bây giờ không thể lọt vào Thanh Thiên Bảng là vì vết thương từ trận chiến năm đó khiến thực lực của tôi giảm sút nghiêm trọng.

Theo cảm nhận của tôi, Tà Vương năm đó, e rằng không yếu hơn bao nhiêu so với thực lực mà Phương Ngôn tổng chỉ huy vừa thể hiện.

Hơn nữa, thậm chí Tà Vương năm đó còn có phần giữ lại, chưa dốc toàn lực.” Thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa, Tức Thiên Hầu, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Chương 292

"Ồ?

Có phần giữ lại?

Tức thánh chủ ước tính hắn đã phát huy bao nhiêu?" Phương Ngôn vẻ mặt hơi ngưng trọng.

"Khoảng tám chín phần thôi, bộ xương già này của tôi tuy không còn hữu dụng, nhưng cũng không phải có thể tùy tiện đối phó!

Ngoài ra, Phương Ngôn tổng chỉ huy cứ gọi tôi một tiếng Lão Hầu đi!

Không thì xa lạ quá." Tức Thiên Hầu cười nói, trong lời nói cũng có sự tự tin nồng đậm.

"Được, vậy Lão Hầu và Lão Hải cứ gọi tôi là Phương Ngôn như Lão các chủ là được, cũng đừng gọi tôi là tổng chỉ huy nữa." Phương Ngôn cười nói.

Bốn người nhìn nhau cười.

Nghe lời của Tức Thiên Hầu, Phương Ngôn trong lòng thực ra đã thở phào nhẹ nhõm, thực lực anh thể hiện trong trận chiến vừa rồi cũng chưa đến sáu phần của bản thân.

Hơn nữa, trong tình huống chưa sử dụng chiến kỹ gia tăng, tổ hợp chiến kỹ đã Đại Thành của anh dưới sự quán đỉnh của trung niên kiếm chủ đã sớm Đại Viên Mãn.

Có thể tăng gấp ba lần chiến lực.

Tức là tăng ba trăm phần trăm chiến lực!

Dù thời gian duy trì không thể quá một giờ, nhưng, đã đủ dùng rồi!

… Dương Mật nhận được tin nhắn truyền tin bảo đến Kiếm Các nghị sự, nội tâm giằng xé một hồi, nhưng cô vẫn phân biệt được nặng nhẹ, nên vội vã chạy đến Kiếm Các.

Trong Kiếm Các, cô thấy Phương Ngôn ngồi ở vị trí chủ tọa.

Anh đang cùng Hải Đông Thanh, Tức Thiên Hầu và Lão các chủ diễn giải trên bản đồ.

Hai bên có Thẩm Tiểu Dương, Lý Thanh đang giúp đỡ hiến kế.

"Đến rồi à, Dương tiên tử." Phương Ngôn nhìn Dương Mật lịch sự nói.

Nhớ đến hai dấu tay đen trước ngực vừa rồi, Dương Mật không khỏi đỏ mặt, rồi sa sầm mặt không đáp lời.

Thẩm Tiểu Dương và Lý Thanh thì dùng ánh mắt hóng hớt đánh giá hai người.

"Có chuyện gì không?" Dương Mật không thèm để ý đến ánh mắt kỳ quái của hai người, chỉ lạnh lùng mở miệng hỏi.

"Chúng tôi định trong vòng năm ngày sẽ khai chiến, muốn hỏi cô có đề nghị hay ý kiến gì không." Phương Ngôn sờ sờ mũi, ngượng ngùng hỏi.

"Nếu đã lợi hại như vậy, thì cứ đánh đi.

Dù sao Tà tộc trong mắt Phương tổng chỉ huy cũng chỉ là mấy con mèo con chó con, không gây ra được sóng to gió lớn gì.

Phương tổng chỉ huy của chúng ta có thể nói là đại diện cho câu 'vô độc bất trượng phu', vô cùng âm hiểm giảo hoạt, đâu cần tôi hiến kế sách cung cấp đề nghị chứ." Dương Mật lạnh lùng đáp trả.

Cô sao lại không biết, gọi cô đến có thể đúng là có ý nghị sự, nhưng nhiều hơn là Phương Ngôn muốn hòa giải mối quan hệ giữa

hai người.

Phương Ngôn ngượng ngùng gãi đầu.

Gặp người khác đối thoại như vậy có lẽ anh cũng đáp trả vài câu.

Nhưng gặp loại người như Dương Mật, quả thực là mình đã làm sai có lỗi với người ta, Phương Ngôn cũng chỉ có thể cúi đầu chịu mắng.

"Lần trước Tà tộc xâm lược Linh Kiếm Các quy mô lớn như vậy, không chừng có át chủ bài gì đó." Lão các chủ lo lắng nói.

Những người khác cũng lần lượt gật đầu, quả thực không loại trừ khả năng Tà tộc có bài tẩy khác.

"Không sao, vậy thì ta sẽ ép át chủ bài của chúng ra!" Lục Vân ánh mắt kiêu ngạo, trong lời nói tràn đầy tự tin.

"Làm thế nào?" Lý Thanh tò mò hỏi.

"Hạ chiến thư!

Ta ép chúng quyết chiến!" Phương Ngôn cười nói.

Mọi người suy nghĩ một hồi, cũng không có ý kiến nào hay hơn nên đành đồng ý.

"Vậy thì, ngày mai, chúng ta hạ chiến thư quyết chiến với Tà tộc, bình định tất cả." Phương Ngôn dõng dạc nói, một lời định đoạt, chốt hạ kết luận cuối cùng.

Mệnh lệnh của tổng chỉ huy Phương Ngôn được truyền xuống từng tầng, các tu sĩ trên toàn Kiếm Đảo đều bận rộn hừng hực khí thế.

Không khí đại chiến bao trùm bầu trời Kiếm Đảo, trở nên vô cùng căng thẳng.

Ngược lại, Phương Ngôn lại đang thảnh thơi trêu chọc con trai

của Lão các chủ.

"Còn biết bắt nạt trẻ con." Dương Mật phàn nàn.

Nhìn Dương Mật trước mắt như một thùng thuốc súng, Phương Ngôn thở dài một hơi.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc ban ngày đã qua.

Vào ban đêm, ngoài đội tuần tra đã được sắp xếp tuần tra xung quanh Kiếm Đảo.

Đại quân đều đã sớm đi ngủ, chuẩn bị dưỡng tinh súc duệ, chờ đợi quyết chiến với Tà tộc.

Đúng lúc này, Phương Ngôn đột nhiên cảm thấy trong lòng có gì đó không ổn.

Giây tiếp theo, anh đã đứng trên đỉnh Kiếm Các, nhìn về phía đại lục Tà tộc.

Sau khi trải qua sự rèn luyện của cái chết, tinh thần lực của Phương Ngôn đã vượt xa tất cả mọi người.

Ngược lại, Lão các chủ và cung chủ Đông Hải Thánh Cung, thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa cảm thấy có chút khác thường, cũng đi theo ra.

Phương Ngôn cảm tri được, phát hiện một đội quân Tà tộc lớn đang lặng lẽ lao tới từ xa.

Địch tập kích!

Lục Vân lập tức phản ứng.

Tà tộc chắc chắn đã nhận ra điều gì đó không ổn từ việc Nhân tộc triệu tập đông đảo tu sĩ đỉnh cao, nên muốn ra tay trước để chiếm ưu thế.

Lợi dụng đêm tối, đánh cho tu sĩ trên Kiếm Đảo một đòn bất ngờ, để chiếm lấy tiên cơ.

"Đánh lén cũng được đấy!" Phương Ngôn cười nói.

Nếu không phải cảm tri của anh nhạy bén, tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ, e rằng Kiếm Đảo phần lớn sẽ tổn thất thảm trọng.

Chương 293

"Phương Ngôn, cậu nhìn ra rồi à?" Ba người sau lưng có chút nghi ngờ, họ cũng đã thử dùng tinh thần lực để thăm dò, nhưng đều không phát hiện được gì.

"Nhìn xem, bên kia, có đại quân Tà tộc đang lén lút mò tới!" Phương Ngôn chỉ tay.

Ba người nhìn đi nhìn lại, nhưng trong cảm tri của họ, đều không có gì.

Họ nhìn về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn vỗ trán.

"Aiya, quên mất, tinh thần lực của các vị yếu quá, không cảm nhận được…" Mấy người rơi vào im lặng.

Lời này có vấn đề, khinh thường ai thế!

Những người có mặt, không, đang đứng ở đây, ai mà không phải là một tông chủ, một đại năng!

Thôi được rồi, cậu nói đúng!

"Phương Ngôn, lời này có thật không!" Lão các chủ trầm giọng hỏi.

"Ừm, triệu tập đại quân đi, sắp có một trận lớn rồi!" Phương Ngôn gật đầu nói.

Sau đó, tiếng chuông trên Kiếm Đảo lại vang lên.

"Boong ~" Tiếng chuông ngân dài nhanh chóng truyền khắp Kiếm Đảo.

Các tu sĩ bị đánh thức từ giấc ngủ, vội vã đến tập hợp tại trung

tâm Kiếm Các.

"Sao vậy?" "Chuyện gì thế?!" "Không biết nữa?!" "Tình hình gì vậy!" Mọi người bàn tán xôn xao, lúc này Phương Ngôn bước ra, dõng dạc nói.

"Tà tộc đột ngột tập kích, đại quân sắp đến, chuẩn bị tác chiến!" "Tất cả tu sĩ, ẩn nấp thật kỹ, không được lộ đầu, người vi phạm, sẽ bị xử tử hình tội phản tộc!" "Tà tộc tập kích!" Mọi người kinh hãi, lần lượt theo biên chế đến tường thành bên rìa Kiếm Đảo chuẩn bị nghênh chiến.

"Cũng không thấy gì cả mà?!" "Đúng vậy, đừng nói là người, ngay cả cái bóng cũng không có!" … Nhìn cảnh tượng trống rỗng phía trước, các tu sĩ đều bắt đầu có chút nghi ngờ không biết có phải Phương Ngôn đã nhầm lẫn không.

Phương Ngôn không giải thích, chỉ im lặng nhìn về phía trước.

Giây tiếp theo, từ phía chân trời xa xôi xuất hiện từng bóng đen nhỏ li ti, dày đặc.

"Thật sự có!" "Tổng chỉ huy rốt cuộc có phải người không, xa như vậy mà cũng phát hiện được!" Mọi người trong lòng lần lượt phàn nàn, nhưng thực tế không ai nói một lời.

Mọi người đều hiểu, đây là một cơ hội tốt để phản công, không được phép có sai sót, thậm chí cả hơi thở cũng phải kiểm soát.

Trong đại quân Tà tộc, có người nhỏ giọng cười nói.

"Bọn tu sĩ Nhân tộc kia, chắc chắn không ngờ chúng ta sẽ đột kích, lúc đó chúng đang ngủ, còn chúng ta thì đang giơ đao!" "Ha ha ha ha, nói hay lắm!" "Quân sư đại nhân thật lợi hại, đổi lại là tôi tôi cũng không nghĩ ra chiêu này." "Nói nhảm, nếu không sao người ta lại là quân sư chứ!" Khi đại quân tiếp cận Kiếm Đảo, có vài người phát

hiện điều không ổn.

"Ủa, sao không có tu sĩ tuần tra nào?" "Nhân tộc không ngốc đến thế chứ?" Giây tiếp theo, ngay trước mặt họ không xa, vô số tu sĩ Nhân tộc lao ra.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên thân kiếm sắc lạnh, phản chiếu khuôn mặt tuyệt vọng của đại quân Tà tộc.

"Muốn tìm tu sĩ Nhân tộc?

Thỏa mãn cho các ngươi." Phương Ngôn cười lẩm bẩm.

Những người sau lưng đều nhìn Phương Ngôn với ánh mắt kính phục.

"Phương Ngôn tổng chỉ huy lợi hại thật, một tay mai phục phản công, quả thực vô giải!" Lý Thanh tâng bốc.

"Đâu có đâu có, mọi người cùng nghĩ ra thôi!" Phương Ngôn cười lớn.

Chỉ có Dương Mật im lặng đảo mắt.

Dù trong lòng không vui, nhưng, hình ảnh của Phương Ngôn, đã lặng lẽ bén rễ trong lòng cô.

Với một đòn phản công có chủ ý đánh vào lúc không đề phòng, họ nghiễm nhiên chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

Cộng thêm ưu thế về số lượng, trực tiếp cắt đứt mọi đường lui của Tà tộc.

Phương Ngôn nhìn chiến đoàn đột nhiên nảy ra một ý tưởng điên rồ!

"Tôi nghĩ, chúng ta có thể thả một số đi!" Những người phía sau sững sờ.

“Thả một số đi?” Mấy người hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của Phương Ngôn.

“Đúng, chúng ta cố ý thả một số, để chúng chạy về, chúng ta sẽ lặng lẽ cho đại quân bám theo!” Phương Ngôn càng nghĩ càng thấy khả thi.

“Ý của cậu là, chúng ta trực tiếp lặng lẽ bám theo, phản công thành trì đầu tiên, đại quân áp sát, chiếm lấy tiên cơ?!” Cung chủ Đông Hải Thánh Cung, Hải Đông Thanh nói.

“Đúng!

Muốn phản công thì phải phản công triệt để, chiếm được tiên cơ thì phải cố gắng mở rộng ưu thế!” Phương Ngôn gật đầu.

“Nhưng nếu đối phương vốn định để chúng ta làm vậy, mai phục sẵn từ trước, thì chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng!” Lý Thanh lý trí phân tích.

“Đúng là có khả năng này, nhưng cuộc đột kích lần này bị phát hiện và phản công vốn là một tai nạn, hoàn toàn là do cường độ tinh thần lực của Phương Ngôn quá biến thái, chắc sẽ không đến mức đó đâu.” Thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa, Tức Thiên Hầu, trầm ngâm một lát.

“Tôi cũng đồng ý phản công!” Thẩm Tiểu Dương chỉ sợ thiên hạ không loạn nói.

“Vậy chúng ta làm một cú!” Phương Ngôn một lời định đoạt.

Sau đó mấy người truyền âm cho các tu sĩ đang thiết lập vòng vây.

Thời gian quá gấp, không kịp giải thích nhiều, nhưng may là, sau mấy lần như vậy, các tu sĩ đối với mấy vị lãnh đạo có tính phục tùng rất cao.

Họ cố tình diễn ra cảnh hỗn loạn do tranh giành công lao nội bộ, từ đó lộ ra một kẽ hở.

Trong tình huống này, những người Tà tộc còn lại không nhiều điên cuồng lao về phía lỗ hổng của vòng vây mà họ cố tình để lại.

Các tu sĩ trong đại quân không hiểu tại sao, thấy tình hình này liền đuổi theo.

Thế nhưng giây tiếp theo, tiếng chuông thu binh vang lên.

"Tôi muốn tố cáo!

Có người nội bộ tranh công dẫn đến lần vây quét này thất bại!" "Đúng!

Tôi cũng tố cáo!

Lần này vốn có thể giữ lại toàn bộ Tà tộc!" Phương Ngôn kịp thời đứng ra, giơ tay ra hiệu.

"Chư vị đừng ồn ào, chuyện lần này là do mấy người chúng tôi thương lượng rồi cố ý làm vậy!" Đám đông đang kích động sững sờ.

Chương 294

Phương Ngôn giải thích sơ lược về bố cục lần này cho họ.

Các tu sĩ lần lượt bừng tỉnh ngộ, trong lòng đối với Phương Ngôn không khỏi càng thêm kính phục.

"Tôi vừa để Triệu Tứ giỏi nhất về ẩn nấp theo dõi lặng lẽ để lại ký hiệu.

Trong vòng mười phút, đại quân phải tập hợp xuất phát, mau đi thu dọn đồ đạc!" Mọi người nhận lệnh đi.

Phương Ngôn đã đánh giá thấp sự tích cực của các tu sĩ, chỉ trong năm phút đã tập kết xong.

Phương Ngôn mỉm cười.

"Vậy chúng ta, xuất phát!" Đại quân hùng dũng tiến về phía Tà tộc.

Họ không ngờ rằng, mấy chục người Tà tộc còn lại đã dẫn cả mấy chục vạn đại quân thẳng đến sào huyệt của mình.

Sau gần nửa ngày hành quân, mọi người đã đến bên ngoài thành trì đầu tiên của Tà tộc, Tà Nguyệt Thành.

Tà Nguyệt Thành rất cổ kính, trên tường thành đầy vết sẹo, phảng phất ghi lại những nỗ lực của Nhân tộc qua hàng ngàn năm.

Binh lính giữ thành Tà Nguyệt Thành nhìn thấy chỉ còn mấy chục binh lính Tà tộc từ xa chạy như điên tới, không khỏi sững sờ.

Lúc xuất thành, hình như là hai vạn người mà, sao chỉ còn lại mấy chục người!

"Mau mở cổng, để chúng tôi vào, có chuyện quan trọng cần báo

cáo!" Binh lính Tà tộc giữ thành không dám chậm trễ, lập tức mở cổng chuẩn bị đón họ vào.

Đúng lúc này, phía sau đám binh lính xuất hiện một bóng người.

Binh lính Tà tộc giữ thành sững sờ, hỏi: "Kia cũng là người của các ngươi à?" Binh lính Tà tộc còn sót lại sững sờ, nhìn ra sau.

"Không thể nào, người của chúng tôi đều…" Chỉ thấy bóng người đó chính là Triệu Tứ, không nói một lời nhảm nhí nào, trực tiếp tung đại chiêu.

"Tàn Nguyệt Tiệt Kích!" Một vầng trăng khuyết tức thì ập đến, đánh vào người binh lính giữ thành đang mở cổng lớn.

Những binh lính Tà tộc còn sót lại mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

"Đoán sai rồi, chúng ta có thể đã bị cố ý thả ra.

Mục đích là để làm mồi nhử, trực tiếp công thành." Giây tiếp theo, phía sau Triệu Tứ, xuất hiện một lượng lớn tu sĩ Nhân tộc.

Khuôn mặt hung tợn, cười điên cuồng, đắc ý lao tới.

Pháp bảo, thuật pháp, phù lục, đại chiêu toàn bộ đều ném về phía Tà Nguyệt Thành đang mở cổng thành.

Thậm chí còn xen lẫn cả dép rách và các loại tương tự.

Bị Triệu Tứ chặn ở cổng thành, cuối cùng cũng không có cơ hội đóng lại.

Tại cổng thành bùng lên một đám mây hình nấm.

Khi bùn đất còn chưa kịp rơi xuống, tu sĩ Nhân tộc đã lao vào.

Lao vào Tà Nguyệt Thành đã bị phá cổng.

Họ trả lại mối thù ngàn năm của Nhân tộc, nỗi đau mất đi người thân.

Nhưng dù sao cũng là Nhân tộc, không thể làm ra những chuyện diệt tuyệt nhân tính như Tà tộc.

Tu sĩ Nhân tộc cuối cùng cũng không ra tay với người già trẻ em và cư dân Tà tộc trong thành.

Oan có đầu, nợ có chủ.

Là người, không thể không có nhân tính.

Càng không thể không có lương tâm. … Phương Ngôn và mấy người đang áp trận ở phía sau đại quân, nhìn tình hình này, không khỏi yên tâm.

Họ hiểu, họ đã cược đúng rồi.

Phương Ngôn mắt hơi híp lại, ánh mắt biến đổi, dứt khoát quyết định giữ vững thế tấn công, dùng cách tương tự thả một bộ phận Tà tộc đến thành thứ hai của Tà tộc là Tà Địa Thành, thành thứ ba là Tà Phong Thành và thành thứ tư là Tà Hỏa Thành.

Lý Thanh mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó.

Cuối cùng cũng không nói ra.

Thế nhưng, Phương Ngôn cũng đã chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của anh ta.

Anh hiểu anh ta đang lo lắng điều gì.

Vì vậy, anh ta cố ý giải thích: "Tà tộc đã thành đầu tiên còn không có chuẩn bị, vậy chứng tỏ đây không phải là cạm bẫy.

Dù sao, môi trường sinh tồn của Tà tộc không đủ để chống đỡ việc từ bỏ một thành trì.

Chiến hỏa của chúng ta tuy ngút trời, nhưng thành thứ hai, thành thứ ba cách nhau rất xa, chắc chắn không thể nhìn rõ.

Kế sách tương tự có xác suất thành công rất lớn, thậm chí đến thành thứ tư.

Nhưng nếu người giữ thành thông minh, thấy tàn quân mà không mở cổng, vậy thì chứng tỏ chúng ta nên dừng lại.

Nếu không, sẽ là một trận đại chiến chính diện.

Người của chúng ta đã truy kích nửa ngày, nhiều nhất là truy kích đến chiều tối, lúc đó tu sĩ chắc chắn sẽ vô cùng mệt mỏi.

Môi trường ban đêm của Tà tộc cũng không đủ để chúng ta truy kích suốt đêm." "Vì vậy, trước thành thứ tư, về cơ bản có thể một mạch hạ gục.

Nhân lúc sĩ khí của tu sĩ đang lên cao." Lý Thanh như có điều suy nghĩ gật đầu. … Sự thật đúng như Phương Ngôn dự liệu, đến chiều tối, tu sĩ Nhân tộc đã liên tiếp hạ bốn thành.

Có thể nói là đại thắng!

Các tu sĩ dù mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn đấu chí ngút trời.

Thậm chí muốn một mạch đánh thẳng đến vương thành của Tà tộc.

Mấy đại đội trưởng nói cũng không ăn thua, cản cũng không cản được.

May mà Phương Ngôn kịp thời đứng ra, cũng chỉ có anh mới có thể khiến tất cả tu sĩ phục tùng và nghe lệnh.

Nghe theo hiệu lệnh của Phương Ngôn, các tu sĩ bắt đầu điều chỉnh, chỉnh đốn.

Chương 295

Trong chốc lát náo nhiệt cả lên.

"Ê, đệt, dép của tôi đâu rồi?" "Đệt, sao trên cổng thành lại treo quần lót thế??" "Không phải chứ, định hun chết binh lính giữ thành à?!" Phương Ngôn xoa xoa đầu, trở về phủ thành chủ của Tà Hỏa Thành.

Nơi này hiện tại là doanh trại chỉ huy chiến tranh tạm thời.

"Không còn binh lính Tà tộc nữa, kế sách này không thể dùng được nữa, chúng ta tiếp theo làm thế nào?" Cung chủ Đông Hải Thánh Cung, Hải Đông Thanh, hỏi.

Mấy người đều có chút ngưng trọng nhìn bản đồ, khổ sở suy nghĩ tìm lối ra.

"Hay là thử giả dạng thành binh lính Tà tộc?" Lý Thanh đề nghị.

"Tà tộc lại không ngốc, không bằng mỹ nhân kế." Thẩm Tiểu Dương đảo mắt, đáp trả.

"Chẳng phải cũng coi Tà tộc là kẻ ngốc sao, mỹ nhân kế." Lý Thanh liếc nhìn Thẩm Tiểu Dương.

Phương Ngôn ngồi ở vị trí chủ tọa cười nói.

"Hay là giao cho tôi đi!" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Phương Ngôn.

"Cậu?" "Làm thế nào?" Dương Mật nhíu mày hỏi.

"Tôi đương nhiên là đánh rồi!

Bằng năng lực của tôi có thể trực tiếp phá vỡ tường thành, đại quân theo sau là được rồi!" Phương Ngôn nói một cách đương nhiên.

“Không được, tuyệt đối không được!” Thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa, Tức Thiên Hầu, dứt khoát từ chối.

“Tôi cũng không đồng ý, cậu là người duy nhất có thể đối địch với Tà Vương, càng ra tay sớm càng sớm bộc lộ thực lực.

Chúng ta hiện tại đang ở thành của Tà tộc, không phải địa bàn của Nhân tộc!

Tà Vương không bị quy tắc hạn chế, có thể trực tiếp dùng chân thân ra tay!

Lần giao chiến với tôi, hắn chỉ xuất động giả thân.

Nhưng lần này, nếu chân thân của hắn nhân lúc không đề phòng, trực tiếp tấn công lén cậu, chúng ta sẽ hoàn toàn không còn cơ hội.

Cậu phải giấu mình thật kỹ!” Lão các chủ nghiêm túc nói.

Phương Ngôn cười nói.

“Đừng căng thẳng, nghe tôi nói hết đã.” “Chúng ta tấn công rầm rộ như vậy, Tà Vương lẽ nào không nghi ngờ?” Rõ ràng biết thực lực của ta, mà ta lại dám tấn công, chẳng phải chứng tỏ ta có át chủ bài để đối phó hắn sao?

“Trong tình huống này, hắn có dám dễ dàng ra tay không?” “Hơn nữa, ta cũng không cần thể hiện toàn bộ thực lực, chỉ thể hiện một phần là được.” Tà Vương tuy sẽ tập trung sự chú ý vào ta, nhưng khi hắn nhìn ra thực lực của ta, phát hiện ta không đủ để đánh bại hắn, hắn sẽ làm gì?

Phương Ngôn cười hỏi.

“Hắn sẽ cho rằng ta đang tung hỏa mù!” Dương Mật nhìn chằm chằm Phương Ngôn.

“Bingo!

Tích tắc, trả lời đúng rồi, cộng mười điểm!" Phương Ngôn cười.

"Trong tình huống này, hắn ngược lại càng không ra tay với ta, vì một khi ra tay, có thể sẽ bị chiêu sát thủ thực sự mà hắn cho là ta có thể dùng để đối phó hắn tấn công." "Vì vậy, trước khi ta đến dưới thành Tà Vương, hắn đều sẽ không ra tay với ta!" "Thậm chí, có thể khi ta đến thành Tà Vương và đối địch với hắn, hắn cũng không dám toàn tâm toàn ý, vì hắn phải phân tâm chú ý." "Đối với trận quyết chiến của chúng ta sau này, cũng có sự giúp đỡ cực lớn!" Phương Ngôn tự tin, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ sắc bén.

Dương Mật trong mắt toàn là hình ảnh Phương Ngôn tự tin lại nghiêm túc, nhất thời ngây người.

Lão các chủ và những người khác suy nghĩ một hồi, lời của Phương Ngôn quả thực không sai.

"Nhưng nếu lỡ như suy đoán sai lầm, thì xong đời!" Dương Mật đột nhiên nghiêm túc nói.

Phương Ngôn sững sờ, cười an ủi.

"Yên tâm, tôi sẽ không suy đoán sai đâu.

Hơn nữa, tôi có át chủ bài." Thẩm Tiểu Dương và những người khác nhìn Dương Mật, rồi lại nhìn Phương Ngôn, cười một cách đầy ẩn ý.

"Được, vậy chúng tôi đi giao phó công việc cho binh lính trước, Phương Ngôn nghỉ ngơi sớm đi." Lý Thanh nói.

"Đúng vậy, bên đội của Dương Mật tôi sẽ tiện thể thông báo, cô cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Chúng tôi không làm phiền, phì phì phì, tôi đi trước." Thẩm Tiểu Dương bổ sung.

Hải Đông Thanh và hai người kia thì ho khan hai tiếng, vừa nói "Aiya già rồi già rồi, phải nghỉ ngơi sớm thôi" vừa chạy nhanh hơn ai hết.

Trong chớp mắt, căn phòng lớn chỉ còn lại Dương Mật và Phương Ngôn hai người.

"Vừa rồi cô đang quan tâm tôi à?" Phương Ngôn cười nói.

"Ai quan tâm tên lưu manh nhà anh, chết đi cho rồi!" Dương Mật cứng miệng nói.

"Ối giời ơi bà cô của tôi ơi, cô xem này!" "Đánh với con gái, đánh vào chân, lưu manh!

Đánh vào bụng, lưu manh!

Đánh vào ngực, lưu manh!

Đánh vào mặt, quá đáng!

Đánh vào tay, vô dụng!" "Bảo tôi phải làm sao đây!" Phương Ngôn ấm ức nhìn Dương Mật.

Dương Mật không nhịn được bị anh chọc cười.

Phương Ngôn bước tới sờ sờ đầu cô, thuận thế kéo cô vào lòng.

"Thật đẹp!" "Ghét!" "Đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta nghỉ ngơi thôi!" "Lưu manh!" … Một đêm không lời.

Ngày thứ hai, lúc sắp xuất binh, Phương Ngôn và Dương Mật mới chậm rãi đến.

Mọi người cười mỉm nhìn chằm chằm họ, khiến Dương Mật đỏ bừng cả mặt.

"Được rồi được rồi!" Phương Ngôn che trước mặt Dương Mật nói.

“Mau xuất phát thôi!” Đại quân hùng dũng tiến về phía Tà Thiên Thành.

Trên cổng thành Tà Thiên, binh lính giữ thành đã sớm phát hiện, nghiêm trận chờ đợi.

Chỉ thấy đại quân Nhân tộc không có động tĩnh gì khác, chỉ im lặng đứng đó.

Ngay sau đó, từ trong đại quân bước ra một người, bình tĩnh đi về phía dưới tường thành.

Chương 296

Chính là Phương Ngôn!

"Đứng lại!

Làm gì!

Đi nữa là bắn tên đấy!" Tướng sĩ giữ thành căng thẳng.

"Đừng căng thẳng đừng căng thẳng, tôi đầu hàng!" Phương Ngôn căng thẳng nói.

"Diễn hay thật!" Trong đại quân, mấy người Lý Thanh nhỏ giọng nói.

"Đầu, đầu hàng?!" Đầu óc của tướng sĩ Tà tộc không quay kịp nữa.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên nghe có người Nhân tộc đến thành trì Tà tộc đầu hàng.

Không đúng, nếu muốn đầu hàng, sao lại đi đến thành thứ năm!

Tướng sĩ Tà tộc cuối cùng cũng ý thức được có điều không ổn.

Vừa phản ứng, nhưng đã không kịp!

Phương Ngôn từ trong hư không rút ra Trấn Ma Kiếm, một kiếm chém xuống, tường thành tức thì sụp đổ.

Đại quân Nhân tộc xông lên. … Cảnh tượng tương tự lặp đi lặp lại ở các thành trì khác nhau.

Thành thứ năm!

Thành thứ sáu!

Thành thứ bảy! … Thành thứ mười một!

Đúng như Phương Ngôn nói, Tà Vương không hề ra tay, một lần cũng không.

Đại quân cũng thuận lợi đến thành thứ mười một, Tà Tương Thành.

Thành này vốn là của quân sư Tà Vương.

Là người thông minh nhất của Tà tộc, tự nhiên sẽ không trúng kế.

Đáng tiếc, Tà Vương gọi quân sư đi nghị sự chưa về, bị Phương Ngôn dẫn binh đánh cho một trận bất ngờ.

Tà Tương Thành cũng tuyên bố đổi chủ.

Phương Ngôn và những người khác đứng trên tường thành, nhìn Tà Vương Thành nguy nga ở phía xa.

"Đêm nay đại quân nghỉ ngơi chỉnh đốn, ngày mai, binh lâm thành hạ!" Phương Ngôn bình tĩnh nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, các tu sĩ Nhân tộc kích động không thôi lần lượt tập kết tại quảng trường trung tâm Tà Tương Thành.

Mọi người đều tinh thần phấn chấn, đã đợi hàng ngàn năm, cuối cùng cũng có cơ hội chém sạch giết tuyệt Tà tộc, vĩnh viễn trừ hậu họa, dốc toàn lực trong một trận.

Lúc này, Phương Ngôn cũng vừa dẫn Dương Mật từ trong phủ Tà Tương đi ra.

Mọi người lần lượt nhìn hai người với ánh mắt mờ ám.

Thẩm Tiểu Dương liếc nhìn hai người, giả vờ tức giận nói.

"Hai người hôm qua động tĩnh lớn quá, tôi ngủ không được luôn!" Các tu sĩ lần lượt cười ồ lên.

Dương Mật đỏ bừng mặt, Phương Ngôn thì không sao cả, đã lâu

như vậy, da mặt sớm đã luyện ra, sánh ngang với tường thành.

Phương Ngôn xua tay, cười nói với mọi người: "Được rồi, đừng đùa nữa!" Sau đó, Phương Ngôn quay mặt về phía đại quân, rồi nghiêm túc nói.

"Bao nhiêu năm nay, tu sĩ Nhân tộc đã phải trả cái giá không đếm xuể, máu tươi không đếm xuể và tính mạng không đếm xuể, mới có thể chặn đứng Tà tộc ở ngoài thành trì Nhân tộc, bảo vệ được gia viên của chúng ta, cũng bảo vệ được người thân, bạn bè của chúng ta." "Thế nhưng, dù vậy, chúng ta đều biết phương pháp tu luyện của Tà tộc khiến thực lực của chúng tăng trưởng rất nhanh, thực lực của Nhân tộc thì liên tục bị tiêu hao, tu sĩ trẻ tuổi liên tục giảm bớt, thế hệ mới chưa trưởng thành.

Dưới tình hình này, Nhân tộc cuối cùng cũng sẽ có ngày đối mặt với tuyệt cảnh!" Hôm nay, dưới sự nỗ lực chung của chúng ta, chúng ta đã có được cơ hội hiếm có này, để vĩnh viễn trừ hậu họa, diệt gọn Tà tộc!

"Chúng ta hiện tại đã đến Tà Tương Thành, đất đai của Tà Tương Thành đang ở dưới chân chúng ta!

Chuyện mà mấy ngàn năm trước, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tà Vương Thành đang ở trước mặt chúng ta, tiếp theo chúng ta phải dùng đôi chân và đôi tay của mình để tạo ra một vùng trời trong lãnh địa của Tà Vương Thành, để chân của các bạn đạp lên đất đai của Tà Vương Thành!

Cho các anh linh Nhân tộc một lời giải thích!

Cho người thân bạn bè một lời giải thích!

Cũng cho chính mình một lời giải thích!" "Trận này chỉ được

thắng, không được bại!" Phương Ngôn nói một cách hùng hồn.

"Bởi vì sau lưng chúng ta là người thân và bạn bè, là tất cả những gì chúng ta phải bảo vệ, một khi thua, thì Nhân tộc sẽ diệt vong!" Nói đến đây, Phương Ngôn dừng lại, chỉ vào đại quân lớn tiếng nói.

"Nói cho tôi biết, trận chiến này, kết quả chúng ta muốn là gì?" "Thắng lợi!

Thắng lợi!

Thắng lợi!" Mấy chục vạn tu sĩ mặt đỏ tai hồng hô lên!

Phương Ngôn gật đầu.

"Cũng biết làm ra vẻ đấy!" Dương Mật sau lưng nhìn cảnh này nhỏ giọng nói.

"Tôi có biết làm ra vẻ hay không, hai đêm qua chẳng phải cô đã biết rồi sao?" Phương Ngôn nhếch miệng cười nhỏ giọng đáp lại.

"Lưu manh!" Dương Mật đỏ mặt, giơ tay đặt lên eo Phương Ngôn hung hãn véo một cái vào phần thịt mềm ở eo anh.

Đau đớn, sắc mặt Phương Ngôn từ tím chuyển sang trắng, sau đó cố gắng nhịn đau không dám kêu lên.

Dù sao bây giờ đang đứng trước đại quân, phải chú ý hình tượng tổng chỉ huy.

Trong đại quân, có tu sĩ mắt tinh phát hiện sắc mặt Phương Ngôn tái nhợt, hình như mồ hôi rịn ra, gò má liên tục run rẩy, không khỏi quan tâm hỏi.

"Phương Ngôn tổng chỉ huy, ngài không sao chứ, thấy sắc mặt ngài không được tốt lắm." "Không sao không sao, có thể là hơi mệt thôi." Phương Ngôn gượng cười.

Phía sau, Lý Thanh và Thẩm Tiểu Dương và những người khác cố

gắng nhịn cười, nhìn Phương Ngôn biểu diễn.

Phối hợp diễn xuất cùng tôi, tôi đang cố gắng hết sức để biểu diễn.

Chương 297

“Được rồi!” Phương Ngôn nghiêm mặt nói.

“Tiến quân đến Tà Vương Thành, xuất phát!” Đại quân khởi hành, hùng dũng!

Trên Tà Vương Thành, Tà Vương và Tà Tương đều đứng trên tường thành, im lặng nhìn đại quân Nhân tộc hùng dũng.

Hai quân nhìn nhau từ xa.

“Không tệ không tệ, lần đầu tiên, có thể bị Nhân tộc đánh đến tận đây!” Tà Vương lớn tiếng tán thưởng.

“Không dám nhận không dám nhận, hay là đợi đại quân của tôi đạp vào Tà Vương Thành, rồi hãy khen ngợi tôi?” Phương Ngôn bình tĩnh bước ra, lạnh nhạt nhìn Tà Vương.

Trong lúc nhìn nhau từ xa, không khí đột nhiên căng thẳng.

“Ha ha ha ha ha!

Đạp vào Tà Vương Thành?!” Tà Vương kinh ngạc, sau đó chỉ vào Phương Ngôn cười lớn, rồi nhìn về phía Tà Tương bên cạnh.

“Tà Tương, ngươi thấy sao?” “Bệ hạ, thần cho rằng, tên nhóc miệng còn hôi sữa này có thể đã bị thắng lợi làm cho mụ mị đầu óc, mong bệ hạ đừng vì lời nói trẻ con mà cười đau bụng.” Tà Tương nghiêm túc trả lời.

“Ha ha ha, không hổ là tể tướng của trẫm, nói chuyện lúc nào cũng có lý!” Tà Vương cười lớn vỗ vai Tà Tương.

“Ha ha ha!” Tà Vương không khỏi sững sờ, nhìn về phía nơi phát ra tiếng cười, hóa ra là Lý Thanh.

“Trời ạ, tấu hài đấy à, buồn cười thật!” Lý Thanh tiếp tục nói.

“Đúng vậy, một người tung, một người hứng, hai người không đi diễn tấu hài thật là phí quá đi!” Thẩm Tiểu Dương nói.

“Đúng, ha ha ha, hay là hai người đi tấu hài đi, thật đấy, đảm bảo phát tài!

Tôi sẽ là người đầu tiên đi xem!” Lý Thanh ôm bụng cười nói với Tà Vương và Tà Tương.

Phương Ngôn không khỏi cảm thấy có chút bội phục hai người, ít nhất lá gan thật sự lớn.

Tà Vương lạnh lùng nhìn họ, một lúc sau, chậm rãi nở một nụ cười.

“Không tệ, lá gan lớn, trẫm rất tán thưởng.” Lý Thanh và Thẩm Tiểu Dương sững sờ.

Đầu óc của Tà Vương bị hỏng rồi à?

Chỉ nghe Tà Vương tiếp tục nói: “Tà Tương!” Tà Tương không nói gì, trực tiếp một tay chộp về phía Thẩm Tiểu Dương và Lý Thanh.

Trên đỉnh đầu của Thẩm Tiểu Dương và Lý Thanh, một bàn tay lớn ẩn chứa năng lượng mênh mông xuất hiện từ hư không, hung hãn chộp về phía hai người.

Lý Thanh và Thẩm Tiểu Dương không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ tên Tà Tương này lại quyết đoán như vậy, trực tiếp ra tay.

“Coi ta không tồn tại sao?

Về đi!” Phương Ngôn nói, tiện tay một chưởng đánh lên, một dấu tay năng lượng xuất hiện từ hư không, đón lấy dấu tay đang chộp xuống.

Hai dấu tay va chạm, nổ tung, hóa thành linh khí tiêu tán.

“Không thử trình độ của ta, làm gì mà chuyện bé xé ra to thế, không được đâu.” Phương Ngôn nhìn Tà Vương cười nói.

“Hay là ngươi?

Tự mình thử xem?” Tà Vương không để ý đến sự khiêu khích của Phương Ngôn, cũng không nói gì, bình tĩnh đứng đó.

Tà Tương bước lên một bước, nói.

“Đúng là một tên nhóc cuồng vọng vô tri, để ta dạy dỗ ngươi!” nói xong liền từ trên tường thành Tà Vương Thành bay xuống, tấn công về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn cản Thẩm Tiểu Dương đang muốn xuất chiến, nói.

“Ngươi không phải đối thủ của hắn, để ta!” Phương Ngôn trực tiếp bước ra, đón lấy.

Không ngờ, chỉ trong vài chiêu ngắn ngủi, Tà Tương đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối.

Tu sĩ Nhân tộc không khỏi hoan hô.

Thấy vết máu trên người Tà Tương ngày càng nhiều.

Tà Vương đứng yên tại chỗ cuối cùng cũng đã ra tay.

Vừa ra tay, liền với thế như sấm sét kinh thiên hung hãn một quyền đánh về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn thi triển Tinh Không Bộ do kiếm chủ truyền thụ, linh hoạt né tránh, thuận thế một chưởng đánh vào ngực Tà Tương.

Tà Tương thổ huyết bay ngược ra đập vào tường thành.

“Lại là ta bị thiệt!” Tà Vương đứng giữa không trung, đối mặt với Phương Ngôn, bước tới.

Phương Ngôn mỉm cười.

“Cuối cùng cũng dám ra tay rồi, vậy chúng ta chơi vui vẻ một chút, chiến trường bên dưới để cho họ đi!” Nói xong, cuốn lấy Tà Vương bay lên trời cao.

Tà Vương hừ lạnh một tiếng, theo sau.

Bên dưới, cổng thành Tà Vương Thành cũng đồng thời mở ra.

Đại quân binh lính Tà tộc ồ ạt xông ra, cùng với tu sĩ Nhân tộc đã sớm nghiêm trận chờ đợi chiến đấu thành một đoàn.

Trong chốc lát, tiếng giết chóc vang trời, máu tươi bắn tung tóe.

Khắp nơi đều là đao quang kiếm ảnh.

Trên trời cao, Phương Ngôn và Tà Vương đối mặt nhau, tuy hai người không hề động đậy, nhưng khí tức áp bức vô biên đã bao trùm xung quanh.

Chiến ý sắc bén xung quanh hai người va chạm vào nhau.

Phương Ngôn nhìn Tà Vương cười nói.

“Cuối cùng cũng chịu ra khỏi sào huyệt của ngươi rồi, không định làm rùa rụt cổ nữa à?” “Tin ta đi, ngươi sẽ hối hận vì những lời này.” Phương Ngôn thì trào phúng như cười như không nhìn Tà Vương, không nói gì.

“Hừ!” Tà Vương hừ lạnh, ngay sau đó, thủ ấn biến đổi, hai tay tạo thành một tư thế kỳ quái đẩy ngang về phía Phương Ngôn.

Trong khoảnh khắc thủ ấn đẩy ra, Phương Ngôn trong lòng khẽ động, bước sang trái một bước, đồng thời nghiêng người sang trái.

Giây tiếp theo, một tia sáng đen mắt thường khó thấy lướt qua bên cạnh Phương Ngôn.

Chương 298

Nếu không phải Phương Ngôn tiên đoán trước mà né tránh, một đòn này chắc chắn đã tấn công vào người anh.

Chỉ thấy tia sáng đen bị Phương Ngôn né được tiếp tục bay về phía trước, đâm vào một ngọn núi tuyết.

"Ầm!" Khoảnh khắc tia sáng đen va vào ngọn núi tuyết, ngọn núi tuyết nổ tung, tuyết hoa bay lượn.

Phương Ngôn nhìn ngọn núi tuyết bị tia sáng đen đánh nát, bĩu môi.

"Đánh người không được, không có việc gì đi bắt nạt núi tuyết làm gì?" Tà Vương khẽ cười.

"Thật sao!" Tiếng nói chưa dứt, thấy Tà Vương hướng về phía vị trí của Phương Ngôn nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm.

Vô số đá vụn lớn nhỏ, từ phía sau Phương Ngôn lao tới.

Phương Ngôn sắc mặt không đổi, bình tĩnh nói.

"Hỏa!" Ngay sau đó, sau lưng Phương Ngôn mọc lên một bức tường lửa màu trắng.

Vô số đá vụn đó trong khoảnh khắc va vào bức tường lửa sau lưng Phương Ngôn đều hóa thành tro bụi.

Phương Ngôn ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ bình tĩnh đối mặt với Tà Vương, chặn đứng đòn tấn công hung hãn của Tà Vương.

"Thế thôi à?" Phương Ngôn nhìn Tà Vương như thất vọng lắc đầu.

Tà Vương tuy trên mặt vẫn còn nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại

đầy vẻ ngưng trọng.

Từ giờ phút này, Tà Vương đã coi Phương Ngôn là kẻ địch cùng đẳng cấp với mình.

Tà Vương tay phải duỗi thẳng, từ trong hư không chậm rãi rút ra một thanh trường đao màu đen vàng.

"Có thể khiến ta dùng đến thanh Minh Hà Trảm này, ngươi chết, cũng đủ để mỉm cười nơi chín suối rồi!" Khoảnh khắc Tà Vương nắm chặt trường đao, khí thế đại biến.

Tà Vương lúc này phảng phất như tử thần nhập thể, khí tức tử vong nồng đậm bao quanh thân thể hắn.

Phương Ngôn nhìn Tà Vương như sứ giả địa ngục, không khỏi nhíu mày.

Anh tự nhiên nhìn ra, sự thay đổi của Tà Vương là do thanh trường đao được gọi là Minh Hà Trảm kia.

"Cái tên này hình như có chút quen tai." Phương Ngôn cúi đầu trầm tư, lẩm bẩm.

Tà Vương không có thời gian để đợi, phải biết rằng, đại quân của Tà Vương Thành không đến mười vạn, còn Phương Ngôn thì mang theo mấy chục vạn tu sĩ Nhân tộc.

Nếu kéo dài thêm một chút, dù có chém được Phương Ngôn, hắn cũng có thể trở thành tư lệnh không quân.

Vì vậy, khoảnh khắc trường đao hoàn toàn rút ra, Tà Vương hung hãn một đao chém về phía Phương Ngôn.

Theo nhát chém của trường đao, một luồng đao khí màu xám tro sinh ra từ hư không, trực tiếp xuất hiện trước mặt Phương Ngôn.

Phương Ngôn không né tránh, chỉ bình tĩnh đưa tay phải ra đón lấy

luồng đao khí màu xám đó.

"Cuồng vọng!" Tà Vương lạnh lùng nói.

Phải biết rằng, đao khí do Minh Hà Trảm chém ra có thuộc tính đặc thù của Minh Hà Trảm!

Đó là, nuốt chửng sinh mệnh lực!

Nhìn Phương Ngôn dùng tay để đỡ đao khí, Tà Vương phảng phất đã thấy cảnh tay phải của Phương Ngôn bị đao khí hút cạn thành xương khô.

Thế nhưng, những gì xảy ra tiếp theo, lại không hề diễn ra như Tà Vương đã tưởng tượng.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc đao khí và tay phải của Phương Ngôn tiếp xúc, đao khí từng tấc nứt ra rồi vỡ tan.

"Không thể nào!" Tà Vương thất thanh nói.

Phương Ngôn không hề cảm thấy bất ngờ.

Thân thể của anh đã được tái tạo hàng vạn lần, mỗi lần cường độ thân thể đều có sự đề thăng, huống chi hai tay anh vốn đã tu luyện Huyền Ngọc Thủ.

Hai tay hoàn toàn có thể cứng rắn đỡ được nhát chém của Trấn Ma Kiếm mà không hề hấn gì, huống chi chỉ là một luồng đao khí!

Tà Vương không tin vào tà ma điên cuồng vung vẩy trường đao chém về phía Phương Ngôn.

Trong chốc lát, xung quanh Phương Ngôn đầy đao khí, cả người như bị chôn vùi trong sương mù màu xám.

"Ngươi không phải chỉ có hai tay sao, ta xem ngươi làm sao đồng thời dùng hai tay đỡ được trăm nhát đao khí trước mặt!

Chẳng lẽ mỗi bộ phận trên cơ thể ngươi đều cứng rắn như hai tay ngươi sao!" Tà Vương nhìn Phương Ngôn ở trung tâm sương mù.

Phương Ngôn bị đao khí bao trùm khắp người, ngữ khí trầm ổn, không hề có chút hoảng loạn.

"Thế à?

Nhưng, tại sao ta lại phải đỡ cứng chứ?" Trong sương mù màu xám, Phương Ngôn thần sắc bình tĩnh nhìn đao khí sắp chém đến trước mặt, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Bát Quái Du Thần Bộ!" Thân pháp cao thâm nhất mà trung niên Trấn Ma kiếm chủ tu luyện, phối hợp với tinh thần lực, có thể phát huy khả năng né tránh đến cực hạn.

Chỉ thấy thân hình Phương Ngôn hoặc tiến hoặc lùi, lúc trái lúc phải, với thời cơ vừa vặn né tránh được tất cả các nhát đao khí.

Trong chốc lát, mặt đất sau lưng Phương Ngôn đầy vết chém của đao khí.

Phương Ngôn, không những không hề hấn gì, sắc mặt bình tĩnh, ngay cả thở dốc cũng không có.

Ngược lại Tà Vương, thì vì một loạt đòn tấn công mà khí tức hơi gấp gáp.

"Không được nữa rồi à?" Nghe thấy câu trào phúng này, trên mặt Tà Vương bừng lên một màu đỏ hồng.

Phương Ngôn không biết đã nói lời trào phúng lần thứ bao nhiêu rồi, nhưng khổ nỗi không thể phản bác.

Tà Vương ánh mắt trở nên hung ác, cầm ngang trường đao, dùng tay trái của mình, rạch lên lưỡi đao.

Trong nháy mắt, tay trái của Tà Vương bị Minh Hà Trảm sắc bén

rạch phá.

Ngay sau đó, tay trái và cánh tay nhỏ của Tà Vương với tốc độ mắt thường có thể thấy trở nên khô héo.

Tà Vương ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái vào tay trái và cánh tay nhỏ đã trở thành xương khô, chỉ bình tĩnh nói.

"Huyết tế Minh Hà, Minh Hà Liên Trảm!" Giây tiếp theo, Minh Hà Trảm bay khỏi tay, như có linh trí chém về phía Phương Ngôn.

Trong nháy mắt huyễn hóa ra vô số thân đao chém về phía Phương Ngôn.

Thế nhưng nhát chém lần này, không còn đơn giản như đao khí nữa.

Chương 299

Mỗi nhát đều là bản thể của Minh Hà Trảm chém tới.

Phương Ngôn thần sắc không đổi, tay phải từ trong hư không rút ra Trấn Ma Kiếm.

"Trấn Ma Bát Quái Trận!" Trấn Ma Kiếm vung lên, kiếm khí tung hoành đan xen, hình thành một bát quái trận, vững chắc bảo vệ Phương Ngôn.

Vô số đao mang đâm vào bát quái trận, tạo ra từng gợn sóng.

"Vậy sao?

Cũng chỉ đến thế mà thôi." Phương Ngôn cười nói.

Lưỡi đao ảnh ngợp trời chém lên bát quái trận do Trấn Ma Kiếm hóa thành.

Tia lửa bắn ra tung tóe, kèm theo đó là những tiếng đao kiếm va chạm giòn giã.

"Người thừa kế của chủ nhân Trấn Ma Kiếm đời trước, thảo nào ta thấy ngọn lửa trắng ban nãy có chút quen mắt, thì ra là Tịnh Diệt Bạch Diễm của chủ nhân Trấn Ma Kiếm đời trước!" Tà Vương lạnh lùng nói.

"Nếu ngươi thích trốn trong mai rùa, vậy thì ta sẽ đập nát cái mai rùa của ngươi!" Ánh mắt Tà Vương hơi nheo lại, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Ngay sau đó, gã dùng ngón trỏ tay phải đâm rách đầu ngón tay cái, ép ra một giọt máu tươi.

Rồi gã búng giọt máu tươi vào hư không.

Máu tươi bay lên, tự động hóa thành một hình đồ án đầu lâu.

Giây tiếp theo, bầu trời đột nhiên u ám, mây đen tụ tập, sấm sét giữa trời quang.

"Huyết Phệ Diệt Thiên Lôi!" Cùng với tiếng quát khẽ của Tà Vương, giữa không trung, bên dưới tầng mây đen, một tia sáng máu chợt lóe lên rồi biến mất.

Giây tiếp theo, một đạo sấm sét màu đỏ máu xuất hiện trước Trấn Ma Bát Quái Trận, hung hãn đập vào đó.

"Rắc!" Trấn Ma Bát Quái Trận bị một đòn đánh xuyên!

Phương Ngôn vội vàng đưa ngang kiếm trước người, chặn đứng tia sét màu máu đang lao tới.

Chỉ thấy tia sét màu máu ghim chặt trên Trấn Ma Kiếm, đè Phương Ngôn rơi thẳng xuống, hung hãn nện xuống mặt đất.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất trên mặt đất tung bay mù mịt.

Nhìn thấy Phương Ngôn bị Tà Vương đánh rơi từ trên cao xuống, sắc mặt của Thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa, Tức Thiên Hầu, tái nhợt.

"Phương Ngôn!" Dương Mịch run giọng hét lên.

Khói bụi tan đi, trên mặt đất là một cái hố sâu hoắm, không thấy bóng dáng Phương Ngôn đâu cả.

Tà Vương nở một nụ cười, đang định nói gì đó.

"Khụ khụ…" Một giọng nói vang lên, nụ cười của Tà Vương lập tức cứng đờ, còn trên mặt các tu sĩ nhân tộc thì lộ ra vẻ vui mừng.

Phương Ngôn ho khan, che miệng bay lên từ trong hố sâu, đáp xuống bên cạnh hố.

Nửa thân trên của anh trần trụi, rõ ràng quần áo đã bị dư chấn trong trận chiến vừa rồi xé nát.

Nhìn kỹ, có thể thấy một vết đỏ trên ngực Phương Ngôn.

"Chưa chết?" "Vậy thì đi chết đi!" Vừa nói, Tà Vương vừa đấm mạnh vào ngực, phun ra một ngụm tâm huyết.

"Huyết Phệ Thiên Địa!" Trong nháy mắt, trời đất tối sầm lại, bầu trời vốn trong xanh bỗng chốc biến thành màu đỏ sẫm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy máu tươi trong cơ thể có chút không khống chế được, như muốn phun trào ra ngoài.

"A!" Một tu sĩ nhân tộc cố gắng đè nén dòng máu tươi đang muốn phá thể mà ra, nhưng lại bị binh lính Tà tộc bên cạnh đâm một kiếm xuyên tim.

Liên tiếp có những tu sĩ nhân tộc bị ảnh hưởng, trong lúc không kịp phòng bị đã bị binh lính Tà tộc chém giết, nhất thời tiếng la hét thảm thiết vang lên không ngớt.

Nhìn thấy cảnh này, Phương Ngôn tức giận bừng bừng, rút kiếm lao về phía Tà Vương.

Tà Vương vừa vung trường đao chống lại thế công của Phương Ngôn, vừa tiếp tục thúc giục Huyết Ma Phệ Thiên.

Vừa có thể tiêu hao sức mạnh của nhân tộc, vừa có thể ép Phương Ngôn lộ ra sơ hở, tội gì không làm!

Tuy nhiên, ngay khi Tà Vương định tiếp tục kéo dài thời gian để cầm chân Phương Ngôn, Phương Ngôn đột nhiên dừng lại.

Phương Ngôn nhìn thanh Trấn Ma Kiếm trong tay, tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Tà Vương cảm thấy tình hình không ổn, liên tục tấn công nhưng

lại bị Phương Ngôn vô thức đỡ được một cách nhẹ nhàng, thậm chí còn bị một chưởng vỗ vào ngực, khiến Tà Vương ho ra máu bay ngược ra ngoài.

Phương Ngôn lặng lẽ đứng giữa sân, không nhân cơ hội truy kích Tà Vương đang rối loạn, mà đâm một kiếm lên trời.

"Trấn Ma duy nhất kiếm, đâm!" Một kiếm đâm ra, quang ảnh theo sau.

Trong nháy mắt, Trấn Ma Kiếm tỏa ra vô số kiếm mang cường thịnh, theo cú đâm của Phương Ngôn, kiếm mang lóe lên rồi biến mất, bay thẳng vào bầu trời màu máu.

Thời gian như ngừng lại, tất cả mọi người đều nhìn vào luồng kiếm mang đâm về phía bầu trời huyết sắc.

Giây tiếp theo, trên bầu trời, một tiếng nổ vang trời vang lên.

"Ầm!" Sóng năng lượng khổng lồ xung kích về phía các tu sĩ trên mặt đất.

Mỗi một đợt sóng xung kích năng lượng nếu đánh vào giữa các tu sĩ nhân tộc, chắc chắn sẽ gây ra thương vong vô cùng thảm trọng.

Đột nhiên, một lưới kiếm hình chữ "mễ" do kiếm mang tạo thành lao thẳng về phía sóng năng lượng kia.

"Ầm!" Lưới kiếm dễ dàng cắt nát đợt sóng xung kích năng lượng đó.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đó chính là chiêu mà Phương Ngôn vừa kết thúc trạng thái đốn ngộ vung ra.

Lần đốn ngộ này đã nâng cao trình độ kiếm đạo của Phương Ngôn lên một tầm cao mới.

Anh đã chạm đến bản chất của kiếm chi nhất đạo.

Phương Ngôn của bây giờ, dù chỉ là một cú vung kiếm đơn giản nhất cũng ẩn chứa vô cùng kiếm đạo chân ý.

"Tà Vương, đây là cực hạn của ngươi rồi sao?

Cũng chỉ đến thế mà thôi!" Phương Ngôn trêu chọc.

Tà Vương lạnh lùng liếc anh một cái, không lên tiếng phản bác.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tà Vương từ từ quỳ một gối xuống.

Chương 300

Phương Ngôn cũng ngẩn ra, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Quỳ xuống rồi à?

Quỳ sai hướng rồi, ta ở đây này!" Tà Vương không để ý, tay phải làm thành kiếm chỉ, hung hãn đâm vào tim mình, nhất thời máu tươi phun trào.

"Hỡi Tà Thần điên cuồng vô úy, xin hãy ban cho ta thần lực vô tận, giúp ta hoàn thành đại nghiệp Tà tộc.

Ta nguyện dùng sinh mệnh làm đại giá, mượn sức mạnh của ngài.

Dùng linh hồn làm đại giá, mượn chiến hồn của ngài.

Chư thiên huyết phệ, vạn giới quy nhất.

Hỡi anh linh Tà tộc, xin hãy trợ giúp ta một tay, dung hợp!" Phương Ngôn nghe thấy nội dung gã niệm chú, sắc mặt không khỏi biến đổi, chưa kịp ngăn cản, đã thấy một luồng hồng quang quỷ dị từ trên trời giáng xuống, xuyên qua mây trời và cơ thể Tà Vương.

Dưới sự bao phủ của luồng hồng quang quỷ dị đó, khí thế của Tà Vương tăng vọt, ánh mắt cũng dần trở nên vẩn đục, không còn trong sáng, lóe lên tia sáng đỏ khiến người ta lạnh gáy.

"Gào!" Tà Vương rống lên một tiếng chói tai, giây tiếp theo, Tà Vương với khóe mắt rỉ máu đứng dậy, quay người nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn.

Lúc này, trên mặt Tà Vương phủ đầy những hoa văn quỷ dị, khí tức trên người mạnh mẽ quỷ dị, trong mắt không còn phân biệt tròng đen và tròng trắng, chỉ còn lại con ngươi đỏ rực.

“Chết!” Tiếng nói vừa dứt, Tà Vương đã xuất hiện trước mặt Phương Ngôn, tung ra một quyền.

Phương Ngôn theo phản xạ đá một cước ra.

Giây tiếp theo, Phương Ngôn bị một quyền chấn bay ngược ra sau, chân kéo lê trên mặt đất tạo thành một vệt dài.

Phương Ngôn đứng vững, nhìn Tà Vương, sắc mặt có chút ngưng trọng, nhưng nhiều hơn là vẻ hưng phấn.

“Sức mạnh ngươi vừa thể hiện rất mạnh, vượt xa tưởng tượng của ta.

Lúc ngươi tấn công Tà Tương Thành trước đó, chắc đã giấu nghề rồi nhỉ.

Ta cứ tưởng ngươi là át chủ bài cuối cùng của nhân tộc, thì ra là con bài tẩy.

Nếu ngươi chết, nhân tộc chắc không còn khả năng phản kháng nữa.

Ta không phải là tên phế vật vừa rồi, ta là Tà Thần, ngươi, nếu kỹ năng chỉ có thế, ha ha!” Tà Thần tà ác cười, liếm môi.

“Ồ?

Vậy thử xem ngươi có giết được ta không?” Phương Ngôn phủi bụi trên người, cười nói.

Tà Thần hung hãn lao về phía Phương Ngôn, Phương Ngôn cũng đạp chân chủ động nghênh chiến.

Lúc này, người chiến đấu với Phương Ngôn không phải Tà Vương, mà là Tà Thần nhập vào thân xác Tà Vương.

Tà Thần tuy không phải là thần thật sự, nhưng về cảnh giới đao pháp, đã có thể đối kháng với Phương Ngôn, người đủ sức một kiếm

phong thần.

Lúc này, hai người chiến đấu cực nhanh, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hai tàn ảnh liên tục di chuyển với tốc độ cao.

Nếu không nhờ kiếm mang màu trắng của Trấn Ma Kiếm và đao mang màu xám của Minh Hà Trảm, e rằng mọi người đã không phân biệt được ai là ai.

Sau khi trao đổi một đòn nữa, hai người lùi lại một khoảng cách.

Lúc này trên mặt và trên người Phương Ngôn cũng có không ít vết xước và vết thương do đao chém.

Tình trạng của Tà Thần cũng không khá hơn là bao, nhưng trong một trận cận chiến, Phương Ngôn hơi chịu thiệt một chút.

Bởi vì Tà Vương ở trạng thái hiện tại hoàn toàn không cảm nhận được mệt mỏi và đau đớn.

Trong trận cận chiến kịch liệt vừa rồi, cả Phương Ngôn và Tà Thần đều không sử dụng chiến kỹ, mà chỉ đơn thuần dựa vào đạo ý mà cả hai lĩnh ngộ được từ binh khí của mình để chiến đấu.

Tà Thần nhìn sâu vào Phương Ngôn một cái.

"Không ngờ, có người có thể hiểu kiếm đạo đến mức này.

Về kiếm đạo, trong số những người ta từng gặp, ngươi có thể xưng là mạnh nhất.

Nhưng chiêu tiếp theo, nếu ngươi không đỡ được, thì đi chết đi!

Kiếp sau đừng gặp lại ta nữa!" Tà Thần nhập vào Tà Vương lạnh lùng nói.

"Loại lời này, Tà Vương vừa rồi đã nói vô số lần rồi, không phải ngươi cũng chết sao, đúng là cùng một giuộc!" Phương Ngôn không khách khí đáp lại.

Sắc mặt Tà Thần lập tức tối sầm lại.

Gã không nói gì nữa, nhưng khí thế bắt đầu hội tụ, ngưng luyện, ngày càng mạnh.

Phương Ngôn nhìn Tà Thần với khí thế ngày càng sắc bén, sắc mặt không đổi, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên Trấn Ma Kiếm.

Nghe tiếng kiếm ngân vang bên tai, lòng Phương Ngôn dần bình tĩnh lại.

Dù đòn tấn công tiếp theo của Tà Thần là gì, chắc chắn cũng sẽ có thế kinh thiên động địa.

Phương Ngôn cũng có thể trực tiếp ngắt đòn tích tụ của Tà Thần, nhưng khi anh chuẩn bị bước tới, lại phát hiện khí cơ của Tà Thần đã khóa chặt mình.

Một khi di chuyển, đòn tấn công tiếp theo của Tà Thần sẽ khiến anh trở tay không kịp.

Thay vì như vậy, chi bằng đứng yên tại chỗ, dĩ bất biến ứng vạn biến.

Khí thế sắc bén của Tà Thần khiến những người ở xa cũng cảm thấy da thịt như muốn bị rạch nát, nhưng Phương Ngôn đang đối mặt trực diện với Tà Thần lại không hề bị ảnh hưởng, giống như một tảng đá giữa dòng sông chảy xiết.

Mặc cho ngàn ma vạn kích, ta vẫn sừng sững bất động.

Cuối cùng, khí thế của Tà Thần đã ngưng tụ đến cực hạn, chỉ thấy gã bước một bước ra.

Giây tiếp theo, gã liền biến mất không tăm tích.

Giữa trời đất chỉ còn lại một thanh trường đao tỏa ra khí tức màu xám.

Thanh trường đao đó trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Phương Ngôn, đâm về phía mi tâm của anh, Phương Ngôn vội ngửa người ra sau.

Ngay khi đâm hụt, thanh trường đao liền đổi từ đâm sang chém, hung hãn chém về phía Phương Ngôn đang ngửa mặt ngã xuống đất.

Phương Ngôn tay phải vỗ mạnh, lăn sang bên trái, né được mấy nhát chém liên tiếp của trường đao.

Nhưng chưa kịp đứng thẳng người, trường đao đã chém ngang tới.

Bất đắc dĩ, Phương Ngôn chỉ có thể chọn cách lộn một vòng về phía trước, lại một lần nữa né tránh.

Chương 301

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, Phương Ngôn đã thay đổi vô số phương hướng, vô số tư thế, nhưng cuối cùng chỉ có thể né tránh, không hề có cơ hội phản kích.

Dù đã sử dụng Bát Quái Bộ, Phương Ngôn vẫn ở trong tình thế cực kỳ bị động.

Đột nhiên, Phương Ngôn đang né tránh bỗng đứng yên tại chỗ, thậm chí còn nhắm mắt lại, phảng phất như đã chấp nhận hiện thực, quyết định hiên ngang chịu chết.

Mọi người trơ mắt nhìn Minh Hà Trảm ngày càng gần Phương Ngôn, nhưng anh vẫn không hề động đậy.

Cuối cùng, ngay khoảnh khắc Minh Hà Trảm chạm vào Phương Ngôn, anh biến mất!

"Keng!" Minh Hà Trảm hung hãn chém vào thân Trấn Ma Kiếm.

Lúc này, trong sân hoàn toàn mất đi bóng dáng của Phương Ngôn, giống như Tà Vương, biến mất không dấu vết.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Thánh chủ Tây Thiên Thánh Địa, Tức Thiên Hầu, kinh ngạc nói, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Phương Ngôn, nhưng ngay cả tinh thần lực cũng không cảm nhận được anh.

"Lẽ nào, là cảnh giới trong truyền thuyết?!" Cung chủ Đông Hải Thánh Cung, Hải Đông Thanh, lẩm bẩm.

"Cảnh giới gì?" Tức Thiên Hầu vội vàng hỏi.

"Cảnh giới cao nhất của kiếm đạo, nhân kiếm hợp nhất!" Đúng vậy, Phương Ngôn hiện đang ở trong trạng thái nhân kiếm hợp nhất.

Từ lúc Tà Thần bắt đầu tích tụ sức mạnh, khí tức trên người ngày càng sắc bén, Phương Ngôn đã đoán được đòn cuối cùng mà Tà Thần sắp tung ra.

Nhưng Phương Ngôn cũng đang đánh cược!

Cược rằng dưới áp lực của Tà Thần hóa thân thành đao, anh cũng có thể đột phá tầng bình cảnh đó, đạt tới cảnh giới hóa thân thành kiếm.

Sự thật chứng minh, anh đã cược đúng!

Minh Hà Trảm do Tà Vương hóa thân và Trấn Ma Kiếm do Phương Ngôn hóa thân đối mặt nhau từ xa, giống như lúc hai người đứng đối diện nhau ban đầu.

Minh Hà Trảm rung lên rồi bắt đầu xoay tròn, luồng khí năng lượng vô biên hội tụ lại, chuẩn bị tung ra đòn cuối cùng.

Trấn Ma Kiếm do Phương Ngôn hóa thành cũng đồng thời ngân vang, kiếm khí xung thiên phá vỡ mây trời, tích tụ chờ phát.

Giây tiếp theo, một đao một kiếm đồng thời biến mất, khi xuất hiện lại, đã va chạm vào nhau.

Giữa không trung, lưu lại hai vết nứt không gian màu đen, một vết nứt quấn quanh chính khí hạo nhiên, một vết nứt thì bị tử khí màu xám bao bọc.

Đòn tấn công mạnh nhất đã phá vỡ không gian vốn ổn định!

Nhưng giây tiếp theo, tại nơi đao kiếm va chạm, năng lượng phun trào quấn lấy nhau, một hố đen hình thành từ nơi va chạm.

Giây tiếp theo, cả hai người đều bị lực hút của hố đen buộc phải thoát khỏi trạng thái hợp nhất.

Cả hai người sắc mặt đều có chút tái nhợt, dù sao trạng thái hợp

nhất cũng tiêu hao tâm thần cực lớn.

Nhưng giây tiếp theo, nhân lúc Phương Ngôn không chú ý, Tà Vương lao về phía Tức Thiên Hầu, Hải Đông Thanh và Lão các chủ!

Rồng có vảy ngược, chạm vào sẽ nổi giận!

Tà Vương đang cười điên cuồng, phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng chiến thắng.

Phương Ngôn xoay xoay cổ tay, lạnh lùng nói.

"Nếu đã chọc giận ta, vậy thì không lãng phí thời gian với ngươi nữa!" "Trấn Ma chiến kỹ, Tam cấp thập gia thành!" Trong nháy mắt, khí thế của Phương Ngôn như núi lửa phun trào!

Uy áp mênh mông cuồn cuộn, chấn động cả trời đất cũng phải biến sắc.

Những người quan chiến ở xa cũng cảm thấy hô hấp khó khăn, thậm chí có người cảnh giới thấp, trực tiếp bị uy áp đè đến thổ huyết ngã xuống đất.

Tà Vương dù cảm xúc đã rơi vào điên cuồng, cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ không thể chống lại của Phương Ngôn lúc này, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Sau đó, gã bị Phương Ngôn một chưởng đánh bay ra ngoài, không có chút năng lực chống cự nào.

Tà Vương rơi vào giữa đại quân Tà tộc, gây ra thương vong thảm trọng.

Lúc này, Tà Vương đã bình tĩnh lại, trên mặt lộ vẻ quyết tuyệt, đốt cháy linh hồn và nhục thân, lao về phía Phương Ngôn.

Các binh lính Tà tộc nhìn thấy vương của mình, hiểu được gã muốn làm gì, cũng lần lượt đốt cháy bản thân theo sau.

Phương Ngôn không kịp trở tay, bị Tà Vương đốt cháy bản thân liều mạng ôm chặt, hai tay dùng sức giãy ra, thân thể Tà Vương cũng theo đó mà nứt toác.

Nhưng tất cả đã quá muộn!

"Ầm!" Tà Vương và tất cả binh lính Tà tộc tự bạo, trên vùng tuyết nguyên, tạo nên một đám mây hình nấm tráng lệ!

"Tối quá, đây là đâu?" Phương Ngôn đưa tay ra mò mẫm phía trước.

"Mình không nhìn thấy gì cả!

Mình bị mù rồi sao?!" "Không!!!" Giây tiếp theo, Phương Ngôn thở hổn hển, đột ngột mở mắt, nhìn thế giới vẫn còn đầy màu sắc trước mắt, Phương Ngôn không khỏi hít sâu vài hơi để bình ổn tâm trạng.

"Phù, chỉ là một giấc mơ thôi!" Phương Ngôn vỗ vỗ ngực, lẩm bẩm.

Giây tiếp theo, cơ thể vừa thả lỏng của Phương Ngôn đột nhiên căng cứng.

"Đây là đâu?" Phương Ngôn nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt, không khỏi nhíu mày.

Anh nhìn quanh bốn phía, càng nhìn mắt càng trợn to.

"TV?

Tủ lạnh?

Có cả điều hòa?" Phương Ngôn không khỏi kích động nhảy xuống giường.

"Nệm Simmons!

Không sai được, là Trái Đất!" "A ha ha ha, vợ ơi, anh về rồi…" Vừa nói, Phương Ngôn vừa đưa tay mở cửa sổ, định bay thẳng ra ngoài tìm vợ.

Đúng lúc này, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào.

"Anh bạn trẻ, tỉnh chưa!" Người đó chưa nói xong đã thấy Phương Ngôn đứng cạnh cửa sổ, một chân đặt lên bậu cửa sổ.

Trông bộ dạng như sắp nhảy lầu, những giọt nước mắt kích động trên mặt cũng bị hiểu lầm thành nước mắt tủi thân.

"Vãi chưởng!" Nhanh như chớp, khó mà tưởng tượng được, một gã béo nặng một trăm bảy tám mươi cân lại có động tác nhanh như vậy.

Chỉ thấy ngay khoảnh khắc nhìn thấy Phương Ngôn sắp nhảy lầu, gã lập tức lao tới, tóm chặt lấy Phương Ngôn.

Chương 302

Phương Ngôn không kịp phòng bị, bị gã béo hung hãn lôi xuống khỏi bậu cửa sổ.

"Mẹ kiếp~~~a!" Phương Ngôn hoàn toàn không kịp phản ứng, ngã phịch mông xuống đất.

Cơn đau dữ dội ở mông khiến khóe mắt Phương Ngôn nhất thời tóe lệ.

Chưa đợi Phương Ngôn phản ứng, gã béo lại một lần nữa lao tới như hổ, dùng sức nặng của mình đè chặt Phương Ngôn xuống dưới.

"Trời ơi trời ơi, không thở được!" Phương Ngôn cảm thấy một áp lực nghẹt thở đè lên người, khóe miệng co giật, nặn ra được mấy chữ.

"Anh hứa là không giãy giụa nữa thì tôi sẽ nới lỏng ra một chút!" Gã béo nghiêm túc nói.

"Được được được, tôi hứa, mau lên, sắp chết rồi!" Phương Ngôn vội vàng đáp lời.

Gã béo nhìn Phương Ngôn, có vẻ cảm thấy anh khá đáng tin, bèn dùng sức chống người dậy.

Chưa kịp để Phương Ngôn thở phào một hơi, giây tiếp theo, gã béo đã ngồi lên eo anh.

"Đừng mà!

Thận của tôi!!!" Phương Ngôn hét thảm.

Gã béo có vẻ hơi ngượng, vội vàng nhích lên một chút.

"Ngực!

Đè lên ngực không thở được!" Hơi mà Phương Ngôn vừa hít vào đã bị ép ra ngoài.

Gã béo vội vàng đáp.

"Ồ ồ, xin lỗi xin lỗi." Rồi vội vàng nhích mông ra sau.

Đúng lúc này có người thò đầu vào từ cửa.

"Này, Bàn Tử, lát nữa...

Vãi chưởng!

Hai người đang làm gì thế?" Cậu trai đeo kính chưa nói hết câu, cảnh tượng trước mắt đã khiến cậu ta kinh hãi tột độ.

"Vãi chưởng, tôi thật sự không có ý xấu, cơm nấu xong rồi, hai người xong việc thì mau xuống ăn nhé!" Nói xong còn sợ làm phiền hai người, quay đầu bỏ đi.

Phương Ngôn và Bàn Tử nhìn nhau, nhất thời, không khí trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị.

"Anh là người do ông trời cử xuống để trừng phạt tôi à?" Phương Ngôn im lặng một lúc, lên tiếng hỏi.

"Không phải…" Bàn Tử ngượng ngùng đáp.

"Vậy tại sao lại ngồi lên người tôi!" "Tôi sợ anh lại nghĩ quẩn đi nhảy lầu!" Bàn Tử đột nhiên nói năng hùng hồn.

Đúng vậy, mình đang cứu người, mình là người tốt mà!

Tại sao phải rụt rè như thế!

"Nhảy lầu?" Phương Ngôn nghĩ lại hành động trước đó của mình, thôi được rồi, đúng là dễ gây hiểu lầm thật.

"Cho nên, để không cho tôi nhảy lầu, anh chọn cách tự mình… tự mình ngồi một phát chết tôi luôn sao?" Phương Ngôn hỏi với giọng

bình tĩnh như tro tàn.

“Khụ khụ, đó là tai nạn!” “Tôi sợ anh lại nhảy xuống, nên định khống chế anh lại!” Bàn Tử vội vàng giải thích.

“Hiểu lầm thôi, tôi thật sự không định nhảy lầu!” Phương Ngôn giải thích.

“Vậy sao anh lại đứng bên cửa sổ?” Bàn Tử hỏi.

“Tôi, tôi ngắm phong cảnh thôi!

Phong cảnh đẹp quá mà!” Lúc này Phương Ngôn cảm thấy bản thân có gì đó không ổn.

Nếu là trước đây, gã béo này căn bản không thể nào kéo nổi anh.

Huống chi với thể chất có thể chống lại đòn tấn công của Tà Vương, làm sao có thể bị một gã béo đè đến khó thở được!

Nhưng lúc này những chuyện đó đều không quan trọng, quan trọng là phải đứng dậy trước đã!

“Ngắm phong cảnh?

Một chân chống lên bậu cửa sổ, chân kia lơ lửng, nửa người nhoài ra ngoài ngắm phong cảnh trên trời?!” Bàn Tử lộ vẻ mặt “tôi đã nhìn thấu anh từ lâu rồi”.

Phương Ngôn nhất thời không biết giải thích thế nào.

Chẳng lẽ nói: tôi, tôi thực ra tưởng mình có thể bay, thực ra tôi vốn dĩ thật sự có thể bay, chỉ là bây giờ không được nữa, nhưng vừa rồi tôi tưởng mình có thể bay, nên tôi mới trèo lên bậu cửa sổ để bay ra ngoài?

Thôi được rồi, không những rườm rà mà còn bị coi là thần kinh nữa.

Lời giải thích này người bình thường ai mà tin được?

Vì vậy Phương Ngôn nhất thời không biết giải thích ra sao.

“Ài, dù sao đi nữa, bây giờ anh đang ở bên cạnh tôi, tôi chắc chắn không nhảy được, hay là anh đứng dậy trước đã, để tôi đứng lên?

Tư thế này dễ khiến người ta hiểu lầm lắm!” Phương Ngôn nghiêm túc nói.

Gã béo suy nghĩ một cách nghiêm túc, cân nhắc sự chênh lệch về thể hình của hai người, cảm thấy lời Phương Ngôn nói không có gì sai.

Anh ta đứng dậy, đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó.

“Đúng rồi, anh đi thẳng xuống ăn cơm với tôi đi.” Bàn Tử nói.

“Anh đã hôn mê gần một ngày rồi, chắc đói lắm rồi!” Phương Ngôn lúc này nghe vậy, đột nhiên thực sự cảm thấy đói.

Cân nhắc thấy gã béo này không giống người xấu, anh chọn cách tin tưởng, bèn gật đầu.

“Vậy đi thôi?!” Bàn Tử bước ra ngoài hai bước, phát hiện Phương Ngôn vẫn ngồi trên đất không nhúc nhích, kinh ngạc nói.

“…” Phương Ngôn hai tay lại dùng sức chống, nhưng không đứng dậy được.

Trong mắt Bàn Tử, Phương Ngôn chỉ đang ưỡn người lên.

“Làm gì thế?” Bàn Tử ngơ ngác nhìn.

“Chân tê rồi…” Phương Ngôn nói với vẻ mặt vô cảm.

Chương 303

Đúng vậy, không sai, chân anh bị một gã béo ngồi cho tê rần.

Phương Ngôn cảm thấy nỗi nhục mà mình phải chịu cả đời này có lẽ cũng không nhiều bằng hôm nay.

“…..Sao không nói sớm!” Bàn Tử vừa nói vừa bước tới, trực tiếp bế Phương Ngôn lên theo tư thế công chúa.

“…..Làm gì vậy, thả tôi xuống!” Khóe miệng Phương Ngôn run rẩy.

“Không được, đợi anh đỡ tê thì cơm nguội hết rồi!” Bàn Tử nghiêm túc nói, sau đó bế anh đi ra ngoài.

“Cốp!” Cửa gỗ phát ra một tiếng động trầm đục.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi không chú ý đến đầu anh, có đau không.” Bàn Tử quan tâm hỏi.

Phương Ngôn: “…” Trong vòng tay Bàn Tử, Phương Ngôn giống như một con cá muối mất đi ước mơ, không hề giãy giụa, mặt đơ ra bị Bàn Tử bế xuống lầu.

Dưới lầu, bên chiếc bàn ăn hình tròn màu đỏ son, có hai người đang ngồi trên ghế cười nhìn Bàn Tử và Phương Ngôn trong lòng anh ta bước xuống.

“Úi úi úi, bế xuống thế này tình thú quá nhỉ?” Cậu trai đeo kính ban nãy nhìn hai người cười một cách gian xảo.

Chàng trai trẻ tuấn tú bên cạnh sau khi giúp Phương Ngôn và Bàn Tử kéo ghế ra, chỉ lặng lẽ cười rồi ngồi lại chỗ cũ, không hùa theo.

Gã béo cũng đặt Phương Ngôn lên một chiếc ghế trước, rồi mới

ngồi xuống ghế bên cạnh.

Đợi mọi người đều ngồi xuống, chàng trai trẻ tuấn tú mới lên tiếng.

“Vị huynh đệ này, không biết xưng hô thế nào?” Phương Ngôn cười nói.

“Tôi họ Phương tên Ngôn, Phương Ngôn, không biết mấy vị xưng hô thế nào?” Chàng thanh niên tuấn tú chỉ vào Bàn Tử ngồi bên cạnh Phương Ngôn giới thiệu trước.

“Vị này tên là Khả Nguyệt Bán, vì người mập, tên tách ra là Khả Bàn, Nguyệt Bán ghép lại chẳng phải là chữ Bàn sao!

Nên tôi thường gọi cậu ta là Bàn Tử!” Rồi lại vỗ vai cậu trai đeo kính bên cạnh nói.

“Vị này là Lý Khải, tôi thường gọi là Nhãn Kính, nguyên nhân chắc anh cũng đoán ra được!

Cậu ta nói hơi nhiều, là một kẻ lắm lời, nhưng bụng dạ không xấu, hy vọng anh không để ý.” Phương Ngôn cười gật đầu.

“Không sao đâu.” Cuối cùng, chàng thanh niên tuấn tú chỉ vào mình nói.

“Tôi tên Gia Cát Sinh, vì tôi thích uống Yakult, nên mọi người đều gọi tôi là Nhạc Đa.” Sau khi trao đổi tên họ, Gia Cát Sinh nhìn Phương Ngôn cười hỏi.

“Không biết tại sao Phương Ngôn huynh đệ lại ngất xỉu trước cửa biệt thự nhà tôi?

Xin lỗi, vì tình hình khẩn cấp, tôi đã bắt mạch cho Phương Ngôn huynh đệ, dường như không có gì bất ổn, mạch của Phương Ngôn huynh đệ đập rất mạnh, cho thấy thể chất của anh rất tốt.

Trong trường hợp này, tại sao lại đột nhiên ngất xỉu?" Phương Ngôn nhìn sâu vào Gia Cát Sinh, không ngờ Gia Cát Sinh, người trông đẹp trai nhất, không chỉ tư duy chặt chẽ, làm việc chu đáo, mà còn biết một chút y thuật cổ.

Phương Ngôn không trả lời ngay câu hỏi của Gia Cát Sinh, mà hỏi một câu không đâu vào đâu.

"Bây giờ là năm nào?

Tôi đang ở thành phố nào?" Gia Cát Sinh ngẩn ra, chưa kịp nói, đã bị Nhãn Kính cướp lời.

"Bây giờ đương nhiên là năm 2025 rồi!

Anh không biết à?

Không thể nào?

Trên đời này có người không biết bây giờ là năm nào sao?

Còn nữa, chúng ta đang ở cổ thành Khai Phong, sao vậy?" Nghe vậy, Phương Ngôn hơi trầm ngâm.

Vừa rồi trong vòng tay Bàn Tử, anh đã xem bảng thông báo của hệ thống.

Nơi dịch chuyển là Trái Đất, nhưng có vẻ như vì vụ tự bạo của Tà Vương và đồng bọn đã gây ra nhiễu loạn thời không, nên hệ thống xảy ra sự cố, dịch chuyển anh đến Trái Đất năm 2025.

Hơn nữa, ở nơi này, thể chất của anh bị suy giảm, nội lực hoàn toàn biến mất, thậm chí không thể hấp thụ được một chút linh khí nào từ không khí.

Khoan đã!

Phương Ngôn đột nhiên nhận ra, cẩn thận xem lại mục về vị trí dịch chuyển trong bảng thông báo.

“[Keng!

Do nhiễu loạn thời không, hiện dịch chuyển kí chủ đến Trái Đất]” Không có dấu chấm câu!

Anh nhấn vào tùy chọn trang cuối cùng trong thức hải.

Sau đó nhìn thấy nội dung như sau.

“(Năm 2025, thời đại mạt pháp)” Đậu má!

Còn có trang sau nữa à!

Phương Ngôn nhìn cái hệ thống chết tiệt này mà không nói nên lời.

Sự đã rồi, Phương Ngôn cũng không còn day dứt nhiều.

Anh ngẩng đầu nhìn mấy người trước mặt, bình tĩnh nói.

“Tôi xuất thân từ Thần Nông Giá, bên ngoài phạm vi mà con người hiện đã biết đến và khám phá.” “Lý do tôi ngất trước cửa nhà các anh, là vì đã ăn một loại thực vật gây hôn mê, nói chính xác thì là một tai nạn.” Bàn Tử kinh ngạc trợn to mắt.

“Vậy, cú nhảy lầu lúc nãy thực ra là anh biết khinh công?” Phương Ngôn im lặng nói.

“Tôi thật sự không định nhảy lầu, chỉ là… ngắm cảnh.” Nhãn Kính nói.

“Thần Nông Giá?

Là người rừng sao?

Ở đó có mặc quần áo không?

Sống theo bộ tộc à?

Có đông người không?

Không phải mọi người đều biết võ công chứ?…” Nhãn Kính hỏi một loạt câu hỏi.

Phương Ngôn nhất thời há hốc miệng, không biết trả lời thế nào.

Chương 304

Gia Cát Sinh tốt bụng kịp thời ngăn Nhãn Kính lại, một tay bịt miệng cậu ta.

“Được rồi được rồi, hỏi nhiều quá rồi!” Sau đó Gia Cát Sinh nhìn Phương Ngôn.

“Vậy, Phương huynh đệ có chỗ nào để ở không?

Đây là lần đầu anh ra ngoài à?” “À à, tôi chỉ ra ngoài rèn luyện thôi.

Hiện tại thì chưa có chỗ nào để ở cả.” Phương Ngôn sờ sờ mũi, ngại ngùng nói.

“Vậy nếu không chê, Phương huynh đệ cứ ở cùng chúng tôi trước đã, dù sao nhà cũng lớn thế này, ít người lại càng trống trải, cứ coi chúng tôi như người một nhà là được.” Gia Cát Sinh cười nói.

“Được, vậy cảm ơn anh!” Phương Ngôn nói.

“Yeah!” Nghe Phương Ngôn nói vậy, Bàn Tử và Nhãn Kính bên cạnh cũng kích động đập tay nhau.

“Đừng chỉ nói chuyện, cũng thử tay nghề của tôi đi!” Gia Cát Sinh mời.

“Đúng đúng đúng, tay nghề của Nhạc Đa phải gọi là tuyệt cú mèo!

Không ăn chắc chắn sẽ hối hận!” Bàn Tử khẳng định.

“Ừm, chắc chắn không hối hận, ăn xong béo nhất!” Phương Ngôn trêu chọc.

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười của mấy người vang vọng trong căn biệt thự lớn.

Đêm xuống, Phương Ngôn ngồi xếp bằng trên giường.

Nhiều năm khổ tu, anh đã quen với việc ngồi thiền thay cho giấc ngủ.

Mặc dù trong thời đại mạt pháp không có linh khí, việc ngồi thiền không có bất kỳ hiệu quả nào, nhưng đối với Phương Ngôn, nó có tác dụng tĩnh tâm.

Dù đã đến Trái Đất, Phương Ngôn cũng không vội vàng đi tìm Tú Tú.

Trái Đất của thời đại mạt pháp, có thể chỉ là một Trái Đất khác trong một không gian song song, có tồn tại Tú Tú hay không cũng không chắc.

Phương Ngôn của bây giờ, người có thể dựa vào và tin tưởng chỉ có một mình anh.

Thực ra, qua tiếp xúc vừa rồi, Phương Ngôn phát hiện, trong ba người, Gia Cát Sinh là người ổn trọng nhất, cũng là người có tâm tư sâu nhất.

Bàn Tử là người hiền hậu và lương thiện nhất, mặc dù có hơi ngốc nghếch.

Nhãn Kính thì năng động nhất.

Phương Ngôn thực ra khá ngưỡng mộ tình bạn của ba người họ.

Nhưng bây giờ, không có năng lực tự vệ, anh cũng chỉ có thể tạm thời ở nhờ.

Phương Ngôn nằm thẳng trên giường, nhìn lên trần nhà suy nghĩ kỹ lưỡng về những gì mình có thể dùng làm vốn tự vệ.

Tu vi nội lực tự nhiên không còn, tinh thần lực cũng không đủ để nội thị khí hải đan điền.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên, Phương Ngôn đưa hai tay lên trước mắt.

Giây tiếp theo, tay phải làm thành kiếm chỉ, vạch một đường chéo về phía trước.

Ngay sau đó, trụ giường cách đó một mét không dưng bị chém đi một đoạn, rơi xuống.

Phương Ngôn vội vươn người tới, kịp thời đỡ lấy đoạn trụ giường nhỏ sắp rơi xuống đất.

Nhìn mặt cắt nhẵn bóng của đoạn trụ giường đó, Phương Ngôn cười.

"Tú Tú, em muốn làm gì!" Phương Ngôn e thẹn nói.

"Em muốn ăn anh!" Vừa nói, cửa phòng ngủ phía sau mở ra.

A Ninh, Tiểu Long Nữ, Tiểu Hồ Ly, Dương Mịch và những người khác ùa vào, cùng với Tú Tú lao vào người Phương Ngôn.

"A ha, a ha ha ha ha, các bảo bối lớn!" Mắt Phương Ngôn sáng rực.

"Rầm rầm rầm!" Giây tiếp theo, một tràng tiếng đập cửa đánh thức Phương Ngôn khỏi giấc mộng đẹp.

Phương Ngôn đảo mắt, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là Bàn Tử.

Phương Ngôn bất đắc dĩ bò dậy, xuống giường mở cửa cho Bàn Tử.

"Đi thôi, Phương Ngôn!" Bàn Tử đứng ở cửa, vẻ mặt hưng phấn nhìn anh.

"Làm gì vậy!" Phương Ngôn nói.

“Ăn cơm chứ sao!” Bàn Tử nói một cách hùng hồn.

“???” Phương Ngôn không nói nên lời.

“Hôm nay ăn cơm sớm thế à?

Với lại, anh có cần phải hưng phấn như vậy chỉ vì đi ăn cơm với tôi không?” Bàn Tử liên tục lắc đầu.

“Không không, ăn cơm xong tôi dẫn anh đến một nơi vui lắm!” “Nơi vui?” Phương Ngôn lúc này mới chú ý đến trang phục của Bàn Tử.

Bàn Tử mặc một bộ đồ bó sát, làm nổi bật hoàn hảo… lớp mỡ của anh ta.

Ngực chảy xệ, bụng bự và cả ngấn mỡ bụng đều hiện ra rõ mồn một.

Thôi được rồi, Phương Ngôn biết họ định làm gì.

Dựa vào thân phận người Thần Nông Giá, dù có đến phòng gym, cũng phải giả vờ như một kẻ nhà quê lên tỉnh, chưa từng thấy sự đời.

Cùng Bàn Tử đi xuống phòng ăn, Gia Cát Sinh và Nhãn Kính đều đã ngồi vào bàn.

Phương Ngôn nhìn Gia Cát Sinh với nụ cười hiền hòa, đột nhiên nhận ra.

Chuyến đi đến phòng gym này, e rằng là một sự sắp đặt dành cho anh.

Bởi vì là người Thần Nông Giá, từ nhỏ sống trong rừng rậm, lấy săn bắn làm kế sinh nhai, thể chất tất nhiên sẽ cao hơn người bình thường rất nhiều.

Gia Cát Sinh chỉ cần xem số liệu là có thể biết anh có giống như những gì mình nói hay không.

Nhưng Phương Ngôn thật sự không hoảng.

Tối hôm qua sau khi vô tình phát hiện mình vẫn còn toàn bộ kiếm ý và tu vi kiếm đạo, Phương Ngôn đã làm một loạt bài kiểm tra.

Chương 305

Bao gồm việc có thể sử dụng Tịnh Diệt Bạch Diễm không, thể chất, khả năng chống chịu của cơ thể, v.v.

Qua bài kiểm tra tối qua, Phương Ngôn cơ bản xác định, thể chất của mình vượt xa người bình thường, vì anh có thể chống đẩy bằng hai ngón tay một cách dễ dàng.

Khả năng chống chịu và phản ứng cũng cao hơn người bình thường rất nhiều.

Lấy một ví dụ đơn giản để so sánh: Nếu một người bình thường khỏe mạnh, thỉnh thoảng vận động được xếp vào cấp một.

Người thường xuyên tập gym có thể là cấp hai.

Cảnh sát đặc nhiệm luyện tập hàng ngày có thể được gọi là cấp ba.

Trên cảnh sát đặc nhiệm là đặc chủng binh trong quân đội và đặc công thực hiện nhiệm vụ gián điệp, đó là cấp bốn.

Lên nữa, là binh vương trong số các đặc chủng binh, có thể gọi là cấp năm.

Tổng hợp thể chất của Phương Ngôn hiện tại, có thể đạt cấp năm.

Kết hợp với kiếm ý sắc bén khó cản, chiến lực của Phương Ngôn sắp đạt cấp sáu.

Vì vậy, Phương Ngôn không hề hoảng sợ trước bài kiểm tra mà Gia Cát Sinh chuẩn bị, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Bởi vì anh cũng muốn biết thể chất của mình rốt cuộc đã đạt đến mức nào.

Sau bữa ăn ồn ào, Phương Ngôn lên xe cùng mấy người Gia Cát Sinh đến phòng gym.

Trong lúc đó không tránh khỏi phải giả vờ kinh ngạc một phen, dù sao, xe cộ thứ này, đối với người Thần Nông Giá, là vô cùng xa lạ.

Khi đến phòng gym, Phương Ngôn không khỏi lại một phen trầm trồ, khiến những người xung quanh đều nhìn anh.

Phương Ngôn trong lòng đảo mắt, thầm khen một câu, đúng là ảnh đế!

Bước vào phòng gym, Phương Ngôn diễn tròn vai một kẻ nhà quê, đến cái gì cũng không biết.

Dưới sự chỉ dẫn của Bàn Tử, Phương Ngôn bắt đầu thử các loại thiết bị tập luyện.

Gia Cát Sinh cũng như Phương Ngôn đoán, vẫn luôn theo sau, lấy lý do là sợ Bàn Tử tay chân vụng về làm Phương Ngôn bị thương.

Nhãn Kính thì đi chơi chỗ khác.

Phương Ngôn thử đẩy tạ nằm trước.

Bàn Tử ở bên cạnh thêm tạ, Gia Cát Sinh thì quan sát.

Khi trọng lượng đẩy tạ lên đến bốn mươi kilôgam mỗi bên, tức tổng trọng lượng là một trăm kilôgam, sắc mặt Gia Cát Sinh bắt đầu thay đổi.

Phải biết rằng, Phương Ngôn trông không hề có cơ bắp rõ rệt, vóc dáng cân đối và chiều cao cân đối.

Trong tình hình bình thường, người có thể đẩy được một trăm kilôgam tạ, về cơ bản đều là những đại lão gym có cơ bắp phát triển như áo giáp.

Phương Ngôn cũng biết điều không tiếp tục, anh tự nhiên có thể

tiếp tục, nhưng vì độ tin cậy, Phương Ngôn đã chọn dừng việc thêm tạ.

Dù sao người Thần Nông Giá, dù có luyện tập từ nhỏ, cũng không thể nào giết trong nháy mắt được các lực sĩ lớn trên thế giới.

Dù vậy, những người trong phòng gym cũng bắt đầu chú ý.

Một chàng trai trẻ có vóc dáng cân đối có thể đẩy được một trăm kilôgam tạ ở phòng gym có thể coi là một tin tức lớn.

Nhìn biểu cảm của Gia Cát Sinh, Phương Ngôn biết thân phận người Thần Nông Giá của mình bước đầu đã nhận được sự tin tưởng của Gia Cát Sinh.

Sau đó, Phương Ngôn đi kiểm tra xe đạp động lực.

Người Thần Nông Giá cần săn bắn, vậy thì tốc độ là một trong những yếu tố quan trọng nhất.

Khi chiếc xe đạp động lực bị Phương Ngôn đạp nhanh đến mức trông như bánh xe ô tô chạy trên cao tốc.

Gia Cát Sinh cuối cùng đã xua tan phần lớn nghi ngờ.

Trừ khi là người có tài năng thiên bẩm cộng với luyện tập từ nhỏ, người bình thường không thể làm được điều đó.

Ngay khi Phương Ngôn đang đắc ý trong lòng vì đã giành được sự tin tưởng của Gia Cát Sinh, một giọng nói đã cắt ngang.

“Này, anh bạn đằng trước, nghe nói anh lợi hại lắm phải không?” Mấy người Phương Ngôn quay đầu lại, thì ra là một anh chàng cao phú soái đang dẫn một cô gái xinh đẹp đi tập gym.

“Ai cơ?

Tôi à?

Sao thế?" Phương Ngôn giả vờ không hiểu.

"Đúng!

Chơi một ván không?" Anh chàng cao phú soái khẳng định.

Anh chàng cao phú soái này sau khi vào cửa vô tình nghe người ta nói có người đẩy tạ rất lợi hại, lại thấy cơ bắp của Phương Ngôn không to, cảm thấy mình lại "có thể", bèn định dùng Phương Ngôn để ra oai, thông qua việc hạ bệ Phương Ngôn để tạo dựng hình tượng của mình.

Gia Cát Sinh và Bàn Tử nhìn anh chàng cao phú soái với vẻ mặt quái dị, như đang nhìn một con lợn.

"À, thi đấu à?" Phương Ngôn giả ngốc.

Anh chàng cao phú soái chỉ vào máy chạy bộ bên cạnh.

"Vậy thi cái này đi!" Sắc mặt Bàn Tử và Gia Cát Sinh càng thêm quái dị, trong nụ cười như không cười, mang theo ánh mắt thương hại nhìn về phía anh chàng cao phú soái.

Phải nói anh chàng cao phú soái này cũng thông minh, đã xem xét tình trạng cơ bắp của Phương Ngôn trước rồi mới quyết định thi đấu.

Hơn nữa, vì người khác nói Phương Ngôn đẩy tạ mạnh, nên anh ta đã tránh các hạng mục sức mạnh, chọn máy chạy bộ mà mình giỏi nhất.

Tiếc là anh ta lại gặp phải Phương Ngôn!

Hai người cùng bước lên máy chạy bộ, nhấn nút bắt đầu.

Khi tốc độ tăng lên mười hai kilômét một giờ, cả hai đều nhẹ nhàng.

Khi tốc độ đạt mười sáu kilômét một giờ, Phương Ngôn vẫn ung dung, còn anh chàng cao phú soái kia đã bắt đầu hơi thở hổn hển.

Thấy vậy, Phương Ngôn lặng lẽ tăng tốc độ lên hai mươi bốn kilômét một giờ, rồi tiếp tục chạy một cách thoải mái.

Anh chàng cao phú soái liếc nhìn cô gái bên cạnh, cắn răng, cũng đặt tốc độ lên hai mươi bốn.

Nhưng giây tiếp theo, anh ta bị máy chạy bộ hất văng ra ngoài một cách tàn nhẫn.

Chương 306

Nhìn anh chàng cao phú soái bị hất bay, ngã sõng soài trên mặt đất, Bàn Tử, Gia Cát Sinh và cô gái bên cạnh vội vàng chạy tới.

"Không sao chứ, huynh đệ?" Bàn Tử quan tâm.

"Cút, ai là huynh đệ của mày!

Đồ lợn béo chết tiệt!" Anh chàng cao phú soái hung hãn nhổ ra một ngụm nước bọt có lẫn máu.

Miệng anh ta va xuống đất, bị răng cắn rách.

Nghe câu cuối cùng, Gia Cát Sinh đang định cúi xuống bắt mạch cho anh chàng cao phú soái đã dừng động tác, sắc mặt cũng tối sầm lại.

Bàn Tử cũng có chút không thoải mái, không nói gì thêm, lặng lẽ đứng dậy lùi lại một bước.

Cả hai người đều không giỏi chửi nhau, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Lúc này Phương Ngôn đã dừng máy chạy bộ, cũng đi tới.

Anh tự nhiên cũng nghe thấy câu nói độc địa của anh chàng cao phú soái đó.

"Xin lỗi!" Phương Ngôn nhìn anh chàng cao phú soái, lạnh lùng nói.

"Thôi thôi, cậu ta cũng chỉ thuận miệng nói một câu thôi." Bàn Tử khuyên.

Mặc dù Phương Ngôn chưa hòa nhập với ba người họ, nhưng từ một góc độ nào đó, họ là những người anh tin tưởng nhất, cũng là

những người có quan hệ thân thiết nhất, tự nhiên anh sẽ không để người bên cạnh mình chịu tủi thân, và từ trước đến nay chưa bao giờ.

"Mẹ kiếp, đồ lợn béo, ai cần mày giúp lão tử nói chuyện hả?

Cả người toàn mỡ trông có ghê tởm không!" Anh chàng cao phú soái hung hãn nói.

Sau đó anh chàng cao phú soái nhìn về phía Phương Ngôn.

"Còn mày, thằng…" Chưa nói xong, đã bị ngắt lời.

Đúng vậy, không sai, bị ngắt lời, bị Phương Ngôn một bạt tai hung hãn tát vào mặt ngắt lời.

"Tôn trọng người khác là lễ phép cơ bản nhất, ba mẹ mày không dạy mày à?" Một giọng nói vang lên, thì ra là Nhãn Kính đã đến, Nhãn Kính vừa hay nghe thấy câu nói của anh chàng cao phú soái.

"Lợn béo lợn béo gọi cái gì, mày là cái thá gì?

Đồ con rùa à?

Tứ chi ngắn ngủn?

À không, xin lỗi, ngũ chi ngắn ngủn." Nhãn Kính tiếp tục châm chọc.

"Mày!" Anh chàng cao phú soái chỉ vào Nhãn Kính nói.

"Mày, mày chưa thấy trai đẹp à?

Chỉ cái quỷ gì mà chỉ!" Nhãn Kính đáp trả.

"Tao!" Anh chàng cao phú soái nổi giận, chưa nói xong lại bị Nhãn Kính ngắt lời.

"Tao tao, ba của mày không phải đang ở đây sao?" Bị chặn họng liên tiếp mấy lần, anh chàng cao phú soái nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, sợ vừa mở miệng lại bị chặn họng.

Phương Ngôn thì kinh ngạc nhìn Nhãn Kính, không ngờ kỹ năng lắm lời lại có thể dùng đúng chỗ như vậy.

Im lặng một hồi, anh chàng cao phú soái chỉ vào mấy người Phương Ngôn, hung hãn nói.

"Bọn mày cứ đợi đấy cho tao, tao sẽ cho chúng mày biết tao là ai!" Nói xong quay đầu bỏ đi, không cho Nhãn Kính cơ hội đáp trả.

Nhưng anh ta đã đánh giá thấp Nhãn Kính, dù có quay đầu bỏ đi cũng không ảnh hưởng đến việc Nhãn Kính lẩm bẩm.

"Đợi đấy, tại sao phải đợi, mày là ba mẹ tao à mà phải đợi?

Mày là ai tao vẫn luôn biết mà?

Không phải con trai của ba tao sao?

Đêm đen gió lớn, chui ra từ bầy chó hoang…" Nghe Nhãn Kính lẩm nhẩm, anh chàng cao phú soái ôm một bụng tức, cuối cùng cũng nhịn được không quay đầu lại.

Gia Cát Sinh nhìn Phương Ngôn nghiêm túc nói.

"Cảm ơn cậu!" Phương Ngôn xua tay.

"Lúc này đây, các anh là ân nhân cứu mạng của tôi, cho tôi ở nhờ nhà, tôi mà không đứng ra, tôi còn là người không?

"Sau này đây cũng là nhà của cậu." Bàn Tử đột nhiên nói, Phương Ngôn có chút ngạc nhiên nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử thực ra cũng tức giận, nhưng anh ta béo, có thể làm gì được.

Không thông minh như Gia Cát Sinh, cũng không nói năng hoạt bát như Nhãn Kính, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lần này Phương Ngôn giúp anh ta trút giận, tự nhiên anh ta khắc

ghi trong lòng.

“Ừ, đúng vậy, sau này đây cũng là nhà của cậu.” Gia Cát Sinh nghe Bàn Tử nói cũng có chút kinh ngạc, nhưng chỉ hơi do dự rồi khẳng định lời Bàn Tử.

“Vậy chúng ta là người một nhà rồi, đừng khách sáo với tôi nhé!” Phương Ngôn khoác vai mấy người cười nói.

“Ha ha, nhưng lát nữa người kia có thể sẽ tìm chuyện, hay là chúng ta đi trước đi?” Bàn Tử lo lắng nói.

“Sợ gì, có tôi ở đây mà!” Vừa nói, Phương Ngôn vừa vỗ mạnh vào vai Bàn Tử.

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Gia Cát Sinh cũng an ủi Bàn Tử.

Sau một hồi náo loạn, mấy người cũng không còn tâm trí tiếp tục tập luyện, trực tiếp thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Vừa đi đến cửa, Gia Cát Sinh dừng bước.

Phương Ngôn đang bỏ đồ vào túi không chú ý, suýt nữa đâm vào lưng Gia Cát Sinh.

“Sao vậy?” Phương Ngôn vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy cách đó không xa, có hơn chục người, tay cầm gậy gộc đi tới, vừa đi vừa dùng gậy gỗ đập vào lòng bàn tay.

“Mấy cậu đi trước đi, tôi cầm chân chúng!” Bàn Tử mạnh mẽ đứng ra, che chắn ba người Phương Ngôn ở sau lưng, vội vàng nói.

“Tôi vừa nói rồi mà, không sao đâu!” Phương Ngôn cười vỗ vai Bàn Tử, ấn cánh tay Bàn Tử đang chắn trước mặt xuống.

“Giao cho tôi là được rồi.” Vừa nói Phương Ngôn vừa đặt chiếc ba lô đang xách trong tay xuống, chủ động đi về phía những người đó.

Chương 307

Ba người Gia Cát Sinh sợ Phương Ngôn xảy ra chuyện, cũng đi theo.

"Đừng theo, một mình tôi đủ rồi!" Gia Cát Sinh khựng lại, dừng bước, thuận tay kéo Bàn Tử và Nhãn Kính đang định tiến lên lại.

"Làm gì vậy!" Bàn Tử giận dữ nói.

"Đừng gây thêm rắc rối cho Phương Ngôn, chiến lực của cậu ấy cao hơn chúng ta rất nhiều, nếu chúng ta lên, ngược lại sẽ làm cậu ấy vướng tay vướng chân." Gia Cát Sinh nói.

"Nhưng!" Bàn Tử chưa nói xong đã bị Gia Cát Sinh ngắt lời.

"Không có nhưng gì cả, điều chúng ta có thể làm, là tin tưởng cậu ấy!" Vừa nói, mắt Gia Cát Sinh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn.

"Haizz!" Bàn Tử thở dài một hơi, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ nhìn về phía Phương Ngôn.

"Rất ngầu phải không?" Đằng sau hơn chục người, anh chàng cao phú soái bước ra.

"Đánh tôi đi?" Anh chàng cao phú soái đứng trước mặt Phương Ngôn.

"Mày, thằng mẹ nó tát lão tử một cái nữa xem?

Không dám nữa rồi chứ gì?

Ha ha, vừa rồi dũng cảm lắm mà?

Vừa rồi ba…" "Bốp!" Chưa nói xong, lại bị Phương Ngôn một bạt tai nữa ngắt lời.

“Tôi chưa bao giờ thấy yêu cầu nào tiện như vậy, đành miễn cưỡng đáp ứng anh vậy.

Ngoài ra, vừa rồi anh gọi ba làm gì, tiếp tục đi.” Phương Ngôn bình tĩnh nhìn anh chàng cao phú soái.

“???” Yêu cầu?

Ai đưa ra yêu cầu?

Đó là câu hỏi phản vấn, câu hỏi phản vấn anh có hiểu không!

Tôi đang khiêu khích anh đấy?

Một bạt tai của Phương Ngôn, trực tiếp đánh cho cảm xúc của anh chàng cao phú soái cũng không liền mạch, cứng ngắc quên mất mình đang ở đâu, đang làm gì.

“Lên!

Tất cả lên cho tao!

Đánh gãy tứ chi của nó cho tao!

Không, ngũ chi!” Anh chàng cao phú soái ôm mặt, lùi lại một bước, chỉ vào Phương Ngôn gào thét.

Hơn chục người phía sau đồng loạt lao về phía Phương Ngôn.

Sắc mặt Phương Ngôn bình tĩnh, không chút gợn sóng, bước lên một bước.

“Trận chiến mấy chục vạn người ta còn trải qua rồi, tổ chức, không phải chỉ là mấy người các người thôi sao, có gì mà phải hoành tráng!” Phương Ngôn thuận tay đỡ lấy cây gậy đầu tiên đập về phía mình, thuận thế đá một cước ra, đạp vào ngực người đó, trực tiếp đá người đó bay ngược ra sau, ngã xuống đất, bò cũng không bò dậy nổi.

Một cước, Phương Ngôn ít nhất đã làm gãy năm cái xương sườn

của hắn.

Cầm cây gậy vừa cướp được, Phương Ngôn nhìn những người đang lao tới, cười khẩy.

Khi cây gậy thứ hai sắp đánh vào sau gáy Phương Ngôn, Phương Ngôn như có mắt mọc sau gáy, đột nhiên nghiêng người né tránh.

Sau đó một cước hung hãn đá vào bụng dưới của người đó.

Người đó bị đá, ngay tại trận ôm bụng quỳ xuống.

Phương Ngôn cầm cây gậy trong tay, múa ra một vùng bóng gậy.

Mười người còn lại bao vây Phương Ngôn, nhưng chần chừ không dám động thủ, dù sao bên cạnh đã có hai người nằm xuống rồi, không ai muốn trở thành người thứ ba, cũng cảm thấy người mình đang đối phó lần này không phải dạng vừa.

"Lên cho tao!

Lên cho tao!

Ai lên tao cho gấp năm lần tiền!" Anh chàng cao phú soái ở phía sau gầm lên.

Đúng là dưới thưởng lớn ắt có dũng sĩ, đương nhiên cũng có thể là kẻ lỗ mãng, ai mà biết được.

Một người ở sau lưng Phương Ngôn đột nhiên ra tay trước, cây gậy xé gió, mang theo tiếng vù vù đập về phía Phương Ngôn.

Có một người ra tay, những người còn lại cũng theo đó hung hãn vung gậy.

Phương Ngôn không hề hoảng sợ, tay trái cầm gậy giơ ngang trên đầu, chặn đứng những cây gậy đập xuống.

Tay phải cầm gậy nhanh chóng đâm ra, hoặc đâm vào ngực, hoặc

đâm vào mặt, hoặc đâm vào bụng.

Chưa đầy vài chục giây, hơn mười tên côn đồ lần lượt ngã xuống.

Phương Ngôn tự nhiên biết những người này chỉ nhận tiền của người khác, làm việc cho người khác, nên cũng không ra tay quá nặng, chỉ là mỗi người bị gãy vài cái xương là điều khó tránh khỏi.

Phương Ngôn xách cây gậy, bước ra từ đám người đang nằm la liệt trên đất, đi về phía anh chàng cao phú soái đang đứng run như cầy sấy cách đó không xa.

Anh chàng cao phú soái nhìn thấy cảnh này trong lòng vô cùng hối hận, lúc này sao còn không hiểu mình đã đá phải tấm sắt rồi.

Thấy Phương Ngôn ngày càng đến gần, hắn hét lên một tiếng, điên cuồng bỏ chạy.

Phương Ngôn dừng bước, giây tiếp theo, anh ngửa người ra sau, cơ bụng phát lực, phối hợp với cánh tay và cổ tay vung mạnh, hung hãn ném cây gậy trong tay phải ra, đập về phía anh chàng cao phú soái.

Cây gậy trong nháy mắt đã đập vào lưng anh chàng cao phú soái.

Anh chàng cao phú soái bị lực xung kích cực lớn từ cây gậy mà Phương Ngôn ném ra đánh ngã sõng soài trên mặt đất, răng va vào đất, tóe cả tia lửa.

Giây tiếp theo, anh chàng cao phú soái ngất đi một cách dứt khoát.

Phương Ngôn bình tĩnh đi tới, một tay xách cổ áo anh chàng cao phú soái lôi về.

Phải nói chất lượng quần áo của anh chàng cao phú soái này tốt thật, Phương Ngôn xách như vậy mà quần áo cũng không có vấn đề gì.

Xách anh chàng cao phú soái đến trước mặt Bàn Tử, Phương

Ngôn thuận tay ném hắn xuống đất, sau đó không nói hai lời tát một bạt tai hung hãn.

"Bốp!" Một cái tát mạnh đến mức đánh tỉnh cả anh chàng cao phú soái đang hôn mê.

Chương 308

Anh chàng cao phú soái kinh hãi nhìn mọi người, đặc biệt là nhìn Phương Ngôn.

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, tha cho tôi đi, tha cho tôi đi mà!" Vì răng cửa bị gãy, anh chàng cao phú soái vừa chịu đựng cơn đau dữ dội vừa cầu xin tha thứ, nhưng nói chuyện cứ bị lọt gió.

Phương Ngôn bình tĩnh nhìn Bàn Tử.

"Cậu quyết định!" Bàn Tử ngẩn ra.

"Tôi?" "Đúng!

Nó chửi cậu, sỉ nhục cậu, tự nhiên phải do cậu quyết định cách trút giận!" Phương Ngôn nghiêm túc nói.

"Hay là thôi đi!" Bàn Tử có chút rụt rè nói.

"Nếu cứ để yên như vậy, lần sau nó còn dám!" Phương Ngôn quả quyết.

"Tôi không dám nữa, thật sự không dám nữa!" Anh chàng cao phú soái khóc lóc.

Phương Ngôn đá hắn một cái, sau đó nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử im lặng, trong lòng anh ta cũng đang đấu tranh kịch liệt.

Gia Cát Sinh và Nhãn Kính cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Phương Ngôn và Bàn Tử, họ đều biết Phương Ngôn đang giúp Bàn Tử lấy lại sự tự tin, cửa ải này, anh ta nhất định phải vượt qua!

Im lặng một lúc lâu, Bàn Tử thở ra một hơi thật sâu.

"Vậy thì bẻ thêm hai cái răng nữa coi như bồi thường đi!" Phương Ngôn hơi nhíu mày, cảm thấy hình phạt này có hơi nhẹ.

Nhưng đó là lựa chọn của Bàn Tử, anh cũng biết Bàn Tử đã cố gắng hết sức rồi.

Vì vậy, anh không nói nhiều, chỉ gật đầu, vung tay tát anh chàng cao phú soái hai cái.

Hai bạt tai tát xuống, anh chàng cao phú soái bị tát ngã sõng soài trên đất, hai bên má cũng sưng vù lên một cách nhanh chóng, đồng thời, trong miệng anh chàng cao phú soái, nhổ ra hai chiếc răng dính máu.

"Cậu mềm lòng, nên lần này như vậy thôi, lần sau, cậu sẽ biết kết quả khi tôi tự mình xử lý." Phương Ngôn lạnh lùng nhìn anh chàng cao phú soái.

Anh chàng cao phú soái ngẩng đầu, ngay khoảnh khắc đối mặt với Phương Ngôn, anh ta phảng phất cảm thấy mình bị một con mãnh thú nhìn chằm chằm, như thể giây tiếp theo sẽ bị xé nát bất cứ lúc nào.

Anh chàng cao phú soái run rẩy, một dòng chất lỏng chảy ra từ dưới thân anh ta.

Phương Ngôn thu lại sát khí nồng đậm trong mắt, cười nhìn Bàn Tử.

"Bàn Tử, xem kìa, cậu làm nó sợ tè ra quần rồi!" "???" "Liên quan gì đến tôi!

Rõ ràng là cậu quá đáng sợ!" Bàn Tử tranh luận.

"Ây da, Bàn Tử thay đổi rồi, đồ chân giò heo này, không còn như xưa nữa!

Thay đổi rồi!

Không phải trong lòng có người khác rồi chứ!" Phương Ngôn cười đùa.

“Không đâu, trong lòng tôi vẫn luôn chỉ có một người thôi!” Bàn Tử trìu mến nhìn Phương Ngôn nói.

“Ọe!” “Không có khẩu vị!” Phương Ngôn giả vờ nôn.

“Ui, hai người ghê tởm quá!” Nhãn Kính ôm mình như thể sợ hãi.

“Ha ha ha!” Giữa tiếng cười đùa, mấy người đi về xe, Nhãn Kính vẫn mãi không thể bình tĩnh lại.

“Vãi chưởng, ngầu quá đi mất!” “Vèo vèo vèo, đã đánh ngã hết bọn họ rồi!

Làm thế nào vậy, tôi cũng muốn học.” Nhãn Kính hưng phấn.

“Có thể có thể, đánh vào yếu huyệt hoặc huyệt vị của đối phương, những thứ này đều có thể khiến đối phương mất khả năng tấn công ngay lập tức khi tiếp xúc trực diện.

Nhưng đều cần thời gian dài để luyện tập.” Phương Ngôn vừa nói vừa ngồi vào xe.

“Có muốn học không?” Phương Ngôn hỏi lại.

“Thôi không học nữa không học nữa” Nhãn Kính vội vàng nói.

“Ha ha ha!” Không khí vui vẻ tràn ngập trên xe.

Ngay khi cả xe đang vừa hát vừa múa chạy trên đường lớn, đột nhiên, mặt đất sụp xuống, cả xe lẫn người lăn nhào vào một cái hố.

“Trời ơi, chuyện gì vậy?” Bàn Tử ôm cái mũi bị đập mạnh vào ghế trước.

“Mặt đất đột nhiên sụp xuống, chúng ta rơi xuống rồi!” Hầu Tử đang lái xe xoa mặt nói.

Mặt cậu ta đập vào túi khí phồng lên, tuy không có vấn đề gì lớn, nhưng mặt đau là điều không thể tránh khỏi.

“Mọi người không sao chứ?” Gia Cát Sinh ngồi ở ghế phụ xoa đầu hỏi.

“Không sao.” Phương Ngôn lơ đãng đáp lại.

Phương Ngôn lơ đãng không phải vì bị biến cố đột ngột dọa sợ, dù sao thì anh cũng đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn rồi.

Anh lơ đãng là vì ngay khoảnh khắc rơi xuống, hệ thống liên tục hiện ra mấy dòng thông báo. *Keng! [Phát hiện ký chủ tiến vào trong mộ huyệt, đan điền uẩn dưỡng +1, thể chất +1!]* *Keng! [Phát hiện ký chủ đang xem xét mộ huyệt, thị lực +1!]* Phương Ngôn nhìn tin tức hệ thống mà lòng phấn khích.

Hệ thống Hạ Mộ Biến Cường vẫn hoạt động được!

Nếu đan điền được uẩn dưỡng tốt, anh có thể sử dụng nội lực rồi!

Đến lúc đó, thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không đi được!

Không, Phương Ngôn khẽ nhíu mày, vì thiết lập của hệ thống Hạ Mộ Biến Cường đã thay đổi không ít.

Phương Ngôn nhìn thông báo điều chỉnh hệ thống ở trên cùng giao diện. [Điều chỉnh hệ thống: Do tiến vào thời kỳ mạt pháp, từ nay mỗi hành vi của ký chủ trong mỗi mộ huyệt chỉ có thể tạo ra hiệu quả +1, không thể cộng dồn.] [Phụ lục: Mộ huyệt sau thời Dân Quốc không thể kích hoạt hệ thống Hạ Mộ Biến Cường, mộ cổ cỡ nhỏ không thể kích hoạt hệ thống Hạ Mộ Biến Cường.

Kết quả phán định cụ thể do hệ thống quyết định, quyền giải thích cuối cùng thuộc về hệ thống này.] Nội dung điều chỉnh cũng không khó hiểu.

Chương 309

Trước đây, chỉ cần đi lại trong mộ là có thể liên tục khiến thể chất cộng một cộng một, thậm chí Phương Ngôn còn cố ý đi qua đi lại để cày điểm.

Bây giờ không cộng dồn, dù đi bao nhiêu bước cũng chỉ cộng một lần duy nhất.

Điều khiến Phương Ngôn nhíu mày là nội dung phụ lục.

Mộ huyệt cỡ nhỏ và mộ huyệt sau thời Dân Quốc không thể kích hoạt hệ thống, nhưng lại không nói rõ nhỏ đến mức nào mới không kích hoạt được.

Cái câu "kết quả do hệ thống phán định" và "quyền giải thích cuối cùng thuộc về hệ thống" lại càng nhảm nhí!

Chẳng lẽ tôi lại đi kiện hệ thống được chắc?

Tôi ra tòa án tố cáo trong đầu tôi có một hệ thống đang chơi xấu à?

Phương Ngôn thầm chửi rủa trong lòng, dẫn đến vẻ mặt lơ đãng, đến nỗi Gia Cát Sinh gọi mấy tiếng mà anh cũng không trả lời.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên cổ tay Phương Ngôn.

Anh giật mình, nhưng ngay lập tức phản ứng lại, chắc là do mình mất tập trung nên Gia Cát Sinh tưởng anh bị ngã có vấn đề, mới đưa tay ra bắt mạch.

"Không sao, không sao, không sao!" Phương Ngôn vội giải thích.

"Chỉ là chiếc xe đột ngột rơi xuống, tình huống bất ngờ quá, làm tôi hơi choáng váng." "Không sao là tốt rồi, xuống xe trước đi.

Thật ra, tình huống này tôi cũng lần đầu gặp." Gia Cát Sinh gật

đầu nói.

Phương Ngôn vừa bước xuống xe, đã nghe thấy một thông báo mới trong bảng hệ thống. *Keng! [Phát hiện ký chủ đi lại trong mộ huyệt, thể chất +1.]* Sau đó, dù Phương Ngôn có đi lại thế nào, hệ thống cũng không hiện thêm thông báo nào nữa.

Phương Ngôn bất giác bĩu môi, thật sự chỉ cộng một thôi à!

Hệ thống ngày càng keo kiệt!

Hệ thống đã thay đổi rồi, không còn là hệ thống Hạ Mộ Biến Cường hào phóng ngày nào nữa!

Chẳng mạnh chút nào!

Hệ thống rác rưởi!

Chửi rủa xong cái hệ thống chuyên rớt dây chuyền vào lúc quan trọng, Phương Ngôn ngẩng đầu nhìn xung quanh, đồng thời lờ đi thông báo thị lực cộng một vừa hiện lên trong đầu.

Thôi, có còn hơn không!

Trên những bức tường xung quanh có khắc họa một số thứ, Phương Ngôn nhìn kỹ, phát hiện đó là những bức bích họa ghi lại cuộc đời của chủ nhân mộ huyệt.

Phương Ngôn vừa quan sát bích họa vừa nói với ba người bên cạnh.

"Vận may của chúng ta cũng đỉnh thật, đi trên đường mà cũng đâm vào mộ được!" Nói rồi, anh chỉ vào văn bia bên cạnh bích họa.

Ba người cũng ghé lại xem.

Nhãn Kính châm chọc: "Thế thì chúng ta hơi quá đáng rồi đấy!

Người ta đã yên nghỉ tuổi già từ lâu rồi, đang ngủ ngon lành, mình

lại đâm xe vào phòng ngủ nhà người ta!" "Sao biết là phòng ngủ?

Lỡ là phòng khách thì sao?" Bàn Tử hỏi vặn lại.

"Haizz, đơn giản mà!

Bên phải xe không thấy gì, tôi vừa từ bên trái xuống, bên trái có đặt một cái quan tài đấy!" Nhãn Kính đáp.

Câu nói này vừa thốt ra, mấy người đang xem bích họa đều cứng đờ người.

"Thấy quan tài rồi à?

Sao không nói sớm?" Gia Cát Sinh hỏi.

"Chẳng phải mọi người không hỏi sao…" Nhãn Kính đáp lại một cách vô tội.

Gia Cát Sinh nhất thời không biết nói gì.

Phương Ngôn liền dẫn mấy người đi về phía có quan tài mà Nhãn Kính nói.

Ba người đi theo sau Phương Ngôn.

"Này này này, Phương Ngôn không sợ à?

Sao đi đầu thế!" Bàn Tử chọc vào lưng Phương Ngôn hỏi.

"Không sợ, có gì đáng sợ đâu.

Từ nhỏ tôi đi săn, mấy con thú dữ còn đáng sợ hơn nhiều!" Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Phương Ngôn lại thầm đảo mắt.

Nếu để các người biết tôi đến cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng đã vào rồi, chắc dọa chết các người mất!

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đến bên cạnh quan tài.

Phương Ngôn bước tới, dùng tay sờ lên bề mặt quan tài.

Ba người kia cũng tò mò bước tới, bật đèn pin chiếu vào.

“Quan tài gỗ kim ti nam mộc!

Xem ra chủ nhân ngôi mộ này cũng không phải người đơn giản!” Phương Ngôn nói.

“A, cái gì đây!” Phương Ngôn không kịp cản, Nhãn Kính đã trực tiếp cạy một miếng ngọc bội được khảm trên quan tài xuống.

Phương Ngôn đang định nói gì đó thì đột nhiên có tiếng vọng đến.

“Uy uy uy, người ở dưới đó, có sao không?!” Bốn người Phương Ngôn đều ngẩn ra.

“Tôi là lính cứu hỏa 119, đừng sợ, chúng tôi sẽ xuống cứu ngay!

Nghe thấy thì trả lời!” Giọng nói đó tiếp tục.

Nghe vậy, mấy người Phương Ngôn vội vàng đi về phía chiếc xe, Nhãn Kính cũng thuận tay nhét miếng ngọc bội vừa cạy được vào túi.

Chương 310

"Chúng tôi không sao, chúng tôi ở đây!" Bàn Tử phấn khích vẫy tay lên trên, mặc kệ người khác có thấy hay không.

Chẳng bao lâu, mấy sợi dây thừng được thả từ trên xuống.

Mấy người lính cứu hỏa trượt theo dây thừng xuống.

Sau khi kiểm tra sơ bộ cơ thể mấy người, thấy không có vấn đề gì, họ liền buộc dây vào eo rồi nói vào bộ đàm: "Kéo lên, kéo lên, kéo lên!" Một lực kéo truyền đến, mấy người Phương Ngôn cũng dần dần được kéo lên trên.

"Chết tiệt, miếng ngọc bội đó đang ở trong tay tôi, sẽ không có chuyện gì chứ?" Nhãn Kính lo lắng nói.

"Không sao, cất kỹ đi là được, đừng để người khác nhìn thấy." Phương Ngôn đáp.

"Vừa rồi bên cạnh quan tài có một cái đạo động, không biết tại sao cái quan tài đó không bị trộm.

Miếng ngọc bội này có thể chỉ là đồ bị bỏ sót thôi.

Nếu có ai hỏi, cứ sống chết không thừa nhận là được." "Được!" Nhãn Kính gật đầu.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã được kéo lên.

Sau khi nhân viên y tế kiểm tra kỹ lưỡng một loạt, họ được sắp xếp ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi, chứ không được phép rời đi.

Mấy người nhìn nhau, đều đoán ra được tình hình.

Lát sau, hai vị cảnh sát đi tới, hỏi: "Xuống dưới đó có đi loanh quanh không?

Có lấy thứ gì không nên lấy không?" "Có có có có!" Phương Ngôn liên tục gật đầu.

Không khí đột nhiên căng thẳng, hai vị cảnh sát và ba người bên cạnh đều nhìn về phía Phương Ngôn.

"À à à, không không không!" Viên cảnh sát ngơ ngác.

"Nói!

Thành thật khai báo!" "Không không không, tôi… tôi có đi lại ở dưới, tôi phải tìm lối ra chứ, đúng không?

Nhưng tôi không lấy đồ gì cả!" Phương Ngôn vội giải thích.

Viên cảnh sát đó nghi ngờ nhìn Phương Ngôn một cái, rồi quay sang hỏi những người còn lại: "Có đúng như vậy không?" Mấy người điên cuồng gật đầu.

"Vâng vâng vâng vâng!" Viên cảnh sát nhìn họ một cái, nghiêm túc nói: "Tôi nói cho các anh biết, khoan hồng cho người thành thật, nghiêm trị kẻ chống đối!" "Không phải chứ, cảnh quan!" Nhãn Kính tỏ vẻ cạn lời.

"Chúng tôi sợ không kịp, làm sao có thể đi đụng vào đồ trong mộ thất được chứ?" "Đúng vậy, đúng vậy!

Anh không biết đâu, tôi nhìn thấy cái quan tài đó đã sợ chết khiếp rồi!" Gia Cát Sinh nhún vai.

"Ồ, thế sao tôi thấy các anh đi đến bên cạnh quan tài?

Thành thật khai báo!" Viên cảnh sát đột nhiên nghiêm giọng quát.

"Không phải, cả đời cũng chưa từng thấy mộ huyệt dưới lòng đất, nhìn thấy cái quan tài, ai mà không tò mò chứ!" Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Tò mò!

Vậy có ai vì tò mò mà lấy đồ trong mộ thất không?!" Viên cảnh sát hỏi vặn lại.

"Không phải đâu cảnh quan, là thế này, tò mò là một chuyện, nhưng lấy đồ lại là chuyện khác!

Anh hiểu không!

Tò mò nhưng tôi sợ mà!

Lấy đồ trong mộ thất, không sợ xui xẻo sao?

Chín năm giáo dục bắt buộc đã dạy tôi, không được lấy, không được chạm vào đồ của người khác!

Tôi còn là đoàn viên Đoàn Thanh niên ưu tú!

Kiên trì đường lối cơ bản của Đảng!

Đi theo Đảng…" Nhãn Kính chưa nói xong đã bị viên cảnh sát đảo mắt ngắt lời.

"Được rồi, được rồi, không lấy đồ là được, có thể ngồi về chỗ!

Lát nữa xe được cẩu lên sẽ có người thông báo!" Viên cảnh sát đó xua tay, quay đầu bỏ đi với vẻ mặt cạn lời, như thể không muốn ở lại thêm một khắc nào.

Mấy người Phương Ngôn nhìn nhau, khóe miệng đều nở một nụ cười kín đáo.

Chờ đợi, nửa tiếng đồng hồ.

Nửa tiếng sau mới có người thông báo cho Phương Ngôn, xe đã được cẩu lên.

Phương Ngôn nhìn chiếc ô tô bị hư hỏng nặng, thở dài một tiếng, chiếc xe này chắc chắn không lái được nữa.

Gia Cát Sinh gọi điện cho công ty bảo hiểm, để họ chịu trách

nhiệm đưa xe đi sửa.

Sau đó, mấy người bắt taxi về nhà.

Buổi tối, mấy người ngồi trong phòng ăn, đang dùng bữa.

Nhãn Kính lấy miếng ngọc bội ra, đặt ở chính giữa bàn.

“Cái này xử lý thế nào đây?” Phương Ngôn im lặng một lúc rồi nói: “Hay là hai ngày nữa chúng ta đến chợ đồ cổ bán nó đi?” “Tôi thấy được đấy!” Gia Cát Sinh đồng tình.

Bàn Tử cũng gật đầu hưởng ứng.

“Đồ là cậu mang ra, cậu quyết định đi!” Phương Ngôn nhìn về phía Nhãn Kính.

“Món đồ này không phải không may mắn chứ?

Aiya, thật là.

Tôi thấy ý kiến của mọi người rất hay, cứ làm vậy đi!” Nhãn Kính nói.

“Món đồ này đặt trên quan tài có lẽ dùng để trấn tà, cũng không có gì là may mắn hay không may mắn cả.” Phương Ngôn trầm ngâm nói.

“Vậy để hai ngày nữa tôi đi bán nó!” Gia Cát Sinh nói. … Vài ngày sau, Phương Ngôn và mọi người bắt taxi đến một khu chợ đồ cổ lớn.

Chương 311

Mấy người đi dạo một vòng, tìm một cửa hàng trông khá hẻo lánh, gõ cửa rồi bước vào.

Vào trong tiệm, trang trí bên trong khá ổn, cổ kính, trên kệ bày đủ loại trang sức, vật treo, trong tủ kính thì bày đồ sứ Thanh Hoa.

"Ồ, mấy vị khách mua đồ hay bán đồ đây?" Ông chủ từ sau quầy ngẩng đầu lên nhìn nhóm Phương Ngôn.

"À, chúng tôi bán đồ!" Nhãn Kính nói.

"Vậy không biết mấy vị khách muốn bán thứ gì?

Có thể lấy ra cho tôi xem được không?" Ông chủ cười hỏi.

Nhãn Kính nhìn về phía Phương Ngôn và những người khác.

Phương Ngôn và Gia Cát Sinh đều khẽ gật đầu.

Nhãn Kính bước lên một bước, từ trong túi lấy ra miếng ngọc bội, đặt lên bàn.

Ông chủ cầm lấy ngọc bội, đeo kính lên, quan sát tỉ mỉ dưới ánh đèn.

Dưới sự thay đổi của ánh đèn, hình bóng con cá bơi được chạm khắc trên ngọc bội như sống lại, lượn lờ trên mặt bàn.

Ông chủ thoáng kinh ngạc, rồi ngay lập tức trở lại vẻ bình thường.

"Món đồ này được, không biết mấy vị muốn giá bao nhiêu?" Nhãn Kính suy nghĩ một chút, định mở miệng nói hai nghìn tệ.

Kết quả Phương Ngôn đã nhanh hơn một bước nói: "Không nhiều, hai mươi triệu!" Nhãn Kính ngẩn ra, thầm nghĩ: "Phương Ngôn điên

rồi à!

Một món đồ mà đòi hai mươi triệu!

Người ta chắc chắn không mua đâu!" Nhãn Kính ngẩng lên nhìn, lại phát hiện chủ tiệm không lập tức từ chối, lòng không khỏi kinh ngạc.

"Không lẽ nào!

Chẳng lẽ nó thật sự đáng giá hai mươi triệu!" Ông chủ đó nhìn sâu vào mắt Phương Ngôn.

"Tiểu huynh đệ đây trông lạ mặt, cũng là người trong nghề à?" "Không, chỉ là người bình thường thôi, do cơ duyên xảo hợp vô tình học được vài chiêu từ một vị đại sư." Phương Ngôn lắc đầu nói.

"Ồ, vậy không biết tiểu huynh đệ thấy đồ trong tiệm tôi thế nào?" Chủ tiệm ra vẻ tán gẫu.

Phương Ngôn hiểu trong lòng, thực ra ông chủ đang thăm dò, nên cũng không giấu dốt, bình tĩnh nói: "Thứ cho tôi nói thẳng, đồ giả nhiều hơn đồ thật!" Bàn Tử đứng bên cạnh nghe thấy không khỏi giật mình, thầm nghĩ: "Chúng ta đến tiệm người ta bán đồ, Phương Ngôn lại nói đồ trong tiệm người ta hàng giả nhiều hơn hàng thật, thế này thì làm sao mà buôn bán được!" So với sự kinh ngạc của Nhãn Kính và Bàn Tử, Gia Cát Sinh lại lộ vẻ trầm ngâm, như có điều suy tư nhìn vào bóng lưng của Phương Ngôn, ánh mắt sâu thẳm như một đầm nước không thấy đáy.

"Ồ?

Không biết nhiều hơn là nhiều bao nhiêu?" Ngoài dự đoán của Bàn Tử và Nhãn Kính, chủ tiệm không hề tức giận, mà cười hỏi.

Lúc này, dù ngốc đến mấy cũng hiểu ra, lời của Phương Ngôn có lẽ có căn cứ!

Mặc dù không hiểu tại sao một người từ Thần Nông Giá như Phương Ngôn lại biết những thứ này, nhưng họ thông minh không hỏi nhiều, hoàn toàn giao cho Phương Ngôn kiểm soát tình hình.

"Chín một!" Phương Ngôn bình tĩnh nói.

Chủ tiệm không khỏi có chút kinh ngạc, Phương Ngôn nói không sai, đồ thật và giả trong tiệm quả thực là tỷ lệ chín một, nếu không lỡ khách hàng vô tình làm vỡ hoặc bị trộm cắp sẽ gây ra tổn thất lớn.

Dù sao, mọi người đều biết, có một câu gọi là, tiền tài không nên để lộ.

Phương Ngôn có thể trong thời gian ngắn như vậy phán đoán ra tỷ lệ này, hoặc là thật sự có kỹ năng xuất chúng trong giới đồ cổ, liếc mắt là có thể phân biệt thật giả, hoặc là người trong nghề, nên mới hiểu rõ tình hình.

Nghĩ đến đây, chủ tiệm cung kính cười nói: "Xin lỗi, đã chậm trễ mấy vị!

Hay là mời mấy vị vào trong?

Chúng ta vừa uống trà vừa bàn chuyện?" Ba người Gia Cát Sinh nhìn về phía Phương Ngôn, Phương Ngôn bình tĩnh gật đầu.

"Được, vậy vào trong bàn!" Theo sự dẫn đường của chủ tiệm, mấy người đi theo Phương Ngôn vào phòng trong.

Phòng trong của tiệm đồ cổ thường chỉ có khách quý nhất hoặc những người được chủ tiệm công nhận mới được dẫn vào, trang trí và phẩm vị cũng thường cực kỳ cao nhã.

Vừa vào trong phòng, đã ngửi thấy một mùi hương dễ chịu.

Trầm hương.

Nhãn Kính và Bàn Tử kinh ngạc nhìn khung cảnh phòng trong, so

với bên ngoài, quả thực là một trời một vực.

Bước vào trong phòng như thể bước vào một thế giới mới!

Vừa vào trong phòng, liền có một người phụ nữ vóc dáng tuyệt đẹp, mặc sườn xám thướt tha bước tới, bưng trà rót nước cho mấy người vừa ngồi xuống.

Bộ trà cụ là loại thượng hạng, ấm rót nước không hề có bọt nước bắn ra.

Trà cũng là trà ngon, vừa rót ra đã hương thơm ngào ngạt.

Không khách sáo, mấy người Phương Ngôn nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Vị trà thanh ngọt, vào miệng ấm áp.

"Trà ngon!" Gia Cát Sinh khen ngợi.

"Đúng vậy, hẳn là Minh Tiền Long Tỉnh, lá trà từ mười tám cây trong Ngự Trà Viên Long Tỉnh đó!" Chủ tiệm cười nói.

"Xem ra vị huynh đệ đây cũng là người sành trà." "Đâu có đâu có, chỉ là tình cờ có cơ hội thưởng thức." Sau một hồi khách sáo, chủ tiệm lại quay sang nói chuyện với Phương Ngôn.

"Vị huynh đệ đây, không biết xưng hô thế nào?" "Họ Phương, tên Phương Ngôn." Phương Ngôn cười nói.

"Vậy Phương tiểu huynh đệ xem thử phòng trong của tôi thế nào?" Chủ tiệm xòe tay ra nói.

"Đều là đồ tốt cả!

Nhưng quan trọng nhất vẫn là bình sứ Thanh Hoa trước mặt." Phương Ngôn nhìn một vòng, cười nói.

"Ồ?" Chủ tiệm mắt sáng lên, hỏi tiếp.

“Xem bình sứ Thanh Hoa này, hẳn là từ thời Hồng Vũ triều Minh.

Về tạo hình, ít nhiều có chút phong cách cổ điển mà lại hơi dày dặn của sứ Xu Phủ thời Nguyên.

Thân bình sứ Thanh Hoa thời Hồng Vũ khá dày, nhưng so với sản phẩm cùng loại thời Nguyên lại mỏng hơn một chút.

Lại vì quan diêu thời Hồng Vũ dùng men xanh nội địa có hàm lượng mangan cao và sắt thấp, nên trông hơi có màu xám.” Phương Ngôn ung dung nói.

Chương 312

“Trong ấn tượng của tôi, bình sứ Thanh Hoa thời Hồng Vũ được bán đấu giá lần trước, ở Macau đã bán được hơn bảy trăm triệu.” “Cho nên gia thế của chủ tiệm ông cũng khá hùng hậu đấy!” Chủ tiệm cười nói: “Nghĩ mà xem, cuối cùng cũng phải bán đi, đều không phải đồ của mình, sao gọi là gia thế được.” “Vậy không biết lai lịch miếng ngọc bội mà Phương tiểu ca mang ra đây là gì?” Chủ tiệm thăm dò hỏi.

“Nhặt được!” Phương Ngôn cười.

Nghe Phương Ngôn nói vậy, chủ tiệm liền hiểu, Phương Ngôn không muốn nói về chuyện này.

Thế là ông ta đổi chủ đề, nói thẳng: Thế này đi, đã Phương tiểu ca cũng là người trong nghề, tôi cũng không ép giá nhiều.

Xem một nghìn năm trăm vạn thế nào?” Phương Ngôn cười lắc đầu.

“Chúng ta đều rõ giá trị của món đồ này, phải gần ba mươi triệu, nếu vận hành tốt thậm chí có thể lên đến ba mươi lăm triệu, chủ tiệm không cần phải ép giá như vậy chứ?

Một giá duy nhất, hai mươi triệu.” Chủ tiệm im lặng, dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn suy nghĩ.

Phương Ngôn vừa yên tĩnh chờ đợi câu trả lời của chủ tiệm, vừa nhâm nhi trà.

Chủ tiệm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng quyết định.

“Vậy thì hai mươi triệu, hợp tác vui vẻ!” Chủ tiệm đứng dậy, đưa tay phải về phía Phương Ngôn, Phương Ngôn cũng cười đưa tay ra

bắt tay với chủ tiệm.

Đối với kết quả này, Phương Ngôn không hề bất ngờ.

Bởi vì trước đây anh cũng làm đồ cổ, tự nhiên hiểu được suy nghĩ của chủ tiệm, cũng rõ mức giá như vậy là hợp lý nhất.

Bên cạnh, Nhãn Kính và Bàn Tử thì khác, nghe thấy mức giá này, tim gần như nở hoa.

Còn Gia Cát Sinh, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi giao dịch kết thúc, chủ tiệm tiễn bốn người ra cửa, cười nói: "Hy vọng chúng ta có cơ hội hợp tác lần sau." "Sẽ có thôi." Phương Ngôn cười.

Mấy người đi về phía cổng chợ đồ cổ, Nhãn Kính phấn khích vỗ vai Phương Ngôn nói: "Khá lắm, Phương Ngôn!

Tôi ban đầu còn tưởng bán được vài nghìn tệ thôi!

Ai ngờ lại thêm một đống số không!

Quá lợi hại rồi!" Bàn Tử bên cạnh cũng phấn khích hỏi: "Đúng vậy, Phương Nham, cậu cũng quá lợi hại rồi!

Cái bình sứ Thanh Hoa đó là thật à!

Bảy trăm triệu đấy!" Phương Ngôn cười cười.

"Đương nhiên là thật, chỉ là hai hôm nay tôi vừa hay tra cứu tài liệu liên quan đến đồ cổ.

Rồi vô tình xem được tin tức đó trên mạng, nên mới có màn nói một tràng trong tiệm." Bàn Tử đấm vào vai Phương Ngôn một cái nói: "Lừa tôi, tôi mới không tin cậu vừa mới học.

Thành thật khai báo, chẳng lẽ lại học được ở Thần Nông Giá?"

Nhãn Kính cũng truy hỏi: “Không phải chứ, ở Thần Nông Giá cũng học cái này à!

Chẳng lẽ người ở Thần Nông Giá đều là toàn tài sao!” Gia Cát Sinh không nói gì, chỉ chăm chú nghe cuộc trò chuyện của mấy người.

“Đương nhiên không phải, ở Thần Nông Giá không có học những thứ này.

Lời tôi vừa nói với chủ tiệm là thật, thật sự chỉ học được vài chiêu từ một vị đại sư, hoàn toàn là ngẫu nhiên!

Người Thần Nông Giá cũng không phải ai cũng biết hết mọi thứ, ví dụ như tôi nấu ăn không ngon bằng Lạc Đa, nhưng kỹ thuật nướng thịt của tôi là số một, lúc nào có cơ hội tôi dẫn mọi người đi thử!” Phương Ngôn cười giải thích.

“Ồ?

Tôi hình như nghe có người muốn khiêu khích quyền uy của tôi, thách thức tài nấu nướng của tôi à!” Gia Cát Sinh cười.

“Không có không có, tôi chỉ giải thích thôi.

Nhưng kỹ thuật nướng thịt của tôi có thể thật sự ngon hơn cậu đấy, cái này tôi tự tin!” “Ha ha ha!” Gia Cát Sinh cười lớn.

“Xì (_) ” Nhãn Kính và Bàn Tử khịt mũi, tự nhiên không tin lời giải thích của Phương Ngôn, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi.

Dù sao, Phương Ngôn hẳn là có bí mật của riêng mình.

Ai cũng có, họ cũng có.

Có những lúc không cần phải nói ra hết.

“Khá lắm, Bàn Tử!

Nhặt về cho tôi hai mươi triệu đấy!” Nhãn Kính vỗ mạnh vào

lưng Bàn Tử một cái.

"Bốp!" "Ối ối ối, đau đau đau đau, cái thằng chó này!" Bàn Tử la oai oái.

"Chẳng phải cái này là cậu nhặt về sao, à, cậu bé may mắn!" Nói rồi, Bàn Tử vỗ một cái vào gáy Nhãn Kính.

Nhãn Kính bị vỗ một cái loạng choạng, suýt nữa ngã.

"Chết tiệt, muốn mưu sát ba mày à!

Nếu không phải Phương Ngôn nhặt về, làm sao có hai mươi triệu chứ!" "Suy cho cùng vẫn là Phương Ngôn lợi hại!" "Đúng đúng đúng!

Phương Ngôn quá lợi hại rồi, trước tiên là ở phòng gym đánh bại một đám cơ bắp, khiến tôi được dịp khoe mẽ, sau đó lại đánh một đám công tử nhà giàu ăn nói hỗn láo, giờ lại mang về cho tôi hai mươi triệu!" Bàn Tử tổng kết.

"Đúng vậy, nếu đặt trong tiểu thuyết, Phương Ngôn có khi là nam chính ấy chứ!" Nhãn Kính nói.

Mấy người vừa cãi nhau vừa cười đùa đi về nhà.

Phương Ngôn và Gia Cát Sinh đi theo sau, cười nhìn hai người họ.

Như vậy, cũng rất tốt.

Trên đường về nhà, bốn người Phương Ngôn ngồi trên xe tán gẫu.

Một cú phanh gấp đột ngột khiến mấy người giật mình.

Mấy người ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện đã xảy ra tai nạn giao thông.

Một người lái xe mô tô đã va chạm với một chiếc xe thể thao vượt đèn đỏ.

Cửa xe thể thao bị biến dạng nghiêm trọng, nhưng người bên

trong chắc không bị thương nặng.

Nhưng người lái xe mô tô thì khác.

Phải biết rằng ô tô là sắt bọc người, còn mô tô là người bọc sắt!

Chương 313

Lúc này, người lái xe mô tô nằm trên đất bất động.

Bàn Tử lấy tiền ra trả phí xe, mấy người liền mở cửa xe chạy về phía nơi xảy ra tai nạn.

Lúc này, chủ xe thể thao dưới sự giúp đỡ của đám đông, đã mở được cửa xe và được kéo ra ngoài.

Trông anh ta, ngoài mũi đang chảy máu, những chỗ khác không có gì đáng ngại.

Còn người lái xe mô tô thì máu chảy đầm đìa, đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Gia Cát Sinh chạy tới, quỳ trước người lái xe mô tô.

Anh ta trước tiên duỗi ngón trỏ và ngón giữa tay phải ra sờ mạch ở cổ người lái xe mô tô, sau đó vạch mí mắt đang nhắm chặt của người đó ra, quan sát đồng tử.

Phương Ngôn hỏi: "Thế nào rồi?" Gia Cát Sinh gấp gáp nói: "Tình trạng hiện tại không tốt, phản ứng đồng tử yếu, mạch đập rất yếu, cần phải xử lý ngay lập tức." Sau đó, anh ta gọi: "Bàn Tử!" Bàn Tử hiểu ý, lấy chiếc ba lô đang đeo sau lưng xuống, mở ra đặt trước mặt Gia Cát Sinh.

"Găng tay!" Gia Cát Sinh nói.

Bàn Tử từ trong túi lấy ra một đôi găng tay dùng một lần được niêm phong kín đưa cho Gia Cát Sinh đeo vào.

"Kéo!" Gia Cát Sinh nói.

Bàn Tử lập tức lấy kéo từ trong túi ra đưa cho Gia Cát Sinh.

Sau đó lại lấy ra một chai cồn từ trong túi, rắc lên găng tay và kéo của Gia Cát Sinh.

Gia Cát Sinh cẩn thận dùng kéo cắt mở bộ quần áo đã thấm đẫm máu của người lái xe mô tô.

Chỉ thấy một vết thương dữ tợn kéo dài từ ngực phải đến phía trên rốn, sau khi cắt mở quần, phát hiện đùi trái có một vết rách cực kỳ nghiêm trọng, xương cẳng chân phải bị gãy.

Gia Cát Sinh kiểm tra xong, nói: "Vết rách ở đùi trái đã làm tổn thương động mạch chủ, cần cầm máu ngay lập tức, vết thương ở lồng ngực cũng vậy.

Cuối cùng mới cố định chân phải bị gãy.

Đưa băng gạc cho tôi trước." Nghe vậy, Bàn Tử lấy băng gạc từ trong túi ra đưa cho Gia Cát Sinh, Gia Cát Sinh quấn băng gạc quanh gốc đùi trái, rồi nói với Phương Ngôn: "Phương Ngôn, cậu khỏe, giúp tôi một tay, buộc chặt băng gạc này lại, phải không chảy máu mới được." Phương Ngôn gật đầu, dùng sức buộc chặt băng gạc lại.

Gia Cát Sinh thấy không có vấn đề gì, liền nói với Bàn Tử: "Đưa kim cho tôi!" Phương Ngôn ngẩn ra, cần kim làm gì, khâu vá tại chỗ sao?!

Chỉ thấy Bàn Tử lập tức lấy ra một thứ giống như một túi vải cuộn tròn được buộc bằng sợi dây màu đỏ.

Tháo sợi dây ra, túi vải mở ra, Phương Ngôn mới nhận ra mình đã hiểu lầm.

Kim của Gia Cát Sinh là kim dùng để châm cứu!

Tiếp theo, Phương Ngôn kinh ngạc nhìn Gia Cát Sinh đọc số, Bàn Tử nghe vậy lần lượt lấy ra những cây kim có độ dài, độ dày khác nhau đưa cho Gia Cát Sinh.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Phương Ngôn, Gia Cát Sinh dùng kim, ở xung quanh vết thương, gần lồng ngực, dùng các loại kim khác nhau với lực độ khác nhau, châm vào với độ sâu nông khác nhau.

Cùng với từng cây kim được châm vào, máu chảy từ vết thương ở ngực của người lái xe cũng ngày càng ít đi, và sắp cầm máu hoàn toàn.

Gia Cát Sinh lại bảo Bàn Tử lấy nẹp ra để cố định chân phải bị gãy của người lái xe.

Lúc này, hơi thở của người lái xe cũng trở nên ổn định hơn nhiều, mạch đập cũng mạnh hơn không ít.

Bàn Tử lấy giấy ăn lau mồ hôi trên trán cho Gia Cát Sinh.

Lúc này Phương Ngôn mới để ý lưng áo của Gia Cát Sinh đã ướt đẫm.

Dưới trời nắng gắt, cần phải đưa ra phán đoán chính xác nhất dựa vào tình hình tại chỗ, sau đó kiểm soát lực đạo dùng châm cứu để cầm máu.

Điều này cần sự kiểm soát chính xác và đôi tay vững vàng đến mức nào.

Phương Ngôn nhìn Gia Cát Sinh với ánh mắt đầy kính phục.

Lúc này, từ xa có tiếng xe cứu thương vọng lại, Gia Cát Sinh mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Nhân viên cấp cứu vội vã chạy đến, khiêng cáng, nhìn thấy những cây kim trên người lái xe mô tô thì ngẩn ra.

“Cái gì đây?” Nói rồi đưa tay định rút kim.

“Đừng động vào!” Gia Cát Sinh ngăn cản.

Nhân viên cấp cứu nhìn anh ta một cái rồi nói: “Anh là ai?” “Tôi là ai không quan trọng, những cây kim này là tôi châm, nếu rút ra, anh ta

sẽ nhanh chóng chết trên đường vì mất máu!

Đồ các anh mang theo không có cách nào cầm máu tốt được." Nhân viên cấp cứu nhìn một cái, khinh thường nói: "Nếu thật sự chảy máu nghiêm trọng thì mấy cây kim có tác dụng gì, đừng có ở đây diễn trò." "Cứ làm theo lời anh ấy nói!" Phương Ngôn bước lên một bước, trừng mắt nhìn nhân viên cấp cứu.

Nhân viên cấp cứu sững sờ, quay đầu lại và đối mặt với ánh mắt của Phương Ngôn.

Khoảnh khắc đó, anh ta như cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

Yết hầu của nhân viên cấp cứu trượt lên xuống, anh ta nuốt một ngụm nước bọt, không nói gì nữa, chỉ đưa người lái xe mô tô lên cáng rồi đưa lên xe cứu thương.

Gia Cát Sinh không nói một lời cũng đi theo lên xe, Phương Ngôn nhìn bóng lưng của Gia Cát Sinh một cái, dặn dò Bàn Tử một câu: "Về trước chờ tôi." Sau đó cũng nhanh chóng lên xe cứu thương.

Tại bệnh viện, nhân viên cấp cứu khiêng cáng xuống xe đẩy vào phòng phẫu thuật cấp cứu, Phương Ngôn và Gia Cát Sinh cũng nhanh chân theo sau.

Trong phòng phẫu thuật, bác sĩ mổ chính đã chờ sẵn.

Khi bác sĩ mổ chính nhìn thấy những cây kim đó cũng không khỏi ngẩn ra.

Nhân viên cấp cứu đẩy xe bước lên một bước nói gì đó rồi chỉ về phía Gia Cát Sinh đang đứng bên ngoài.

Bác sĩ mổ chính gật đầu, không động vào những cây kim đó, trước tiên để nhân viên y tế đi kiểm tra nhóm máu của người lái xe mô tô, chuẩn bị truyền máu.

Sau đó mới bắt đầu xử lý những vết thương đó.

Vài tiếng sau, bác sĩ mổ chính và nhân viên cấp cứu đó bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Gia Cát Sinh và Phương Ngôn đang ngồi trên ghế bên cạnh vội vàng đứng dậy.

Bác sĩ mổ chính nhìn hai người một cái.

"Không sao rồi." Gia Cát Sinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Phương Ngôn cũng vỗ vỗ vai anh ta.

Bác sĩ mổ chính nhìn về phía Gia Cát Sinh, đưa những cây kim đó cho anh ta.

Khi rút những cây kim đó ra, tình trạng máu chảy từ vết thương khiến bác sĩ mổ chính và các nhân viên y tế bên cạnh đều kinh ngạc, thực sự không ngờ, chỉ vài cây kim mà thật sự đã cầm được máu chảy nghiêm trọng như vậy.

"Kỹ thuật châm cứu cầm máu đó là của cậu làm à, thật sự quá lợi hại!

Chương 314

Nếu không phải cậu, chưa đợi được đến bệnh viện, bệnh nhân chắc chắn đã chết rồi!

Cậu có thể dạy tôi được không?" Gia Cát Sinh cười lắc đầu, nhận lại những cây kim đó.

"Xin lỗi, gia tộc không cho phép." Bác sĩ mổ chính hiểu ý gật đầu, sau khi cảm ơn một lần nữa liền rời đi trước.

Nhân viên cấp cứu đó cũng bày tỏ lời xin lỗi với Gia Cát Sinh, sau đó cũng rời đi.

Phương Ngôn bước ra khỏi cổng bệnh viện, nhìn về phía Gia Cát Sinh.

"Vậy ra, cậu là người của thế gia cổ trung y?" Gia Cát Sinh nhìn anh một cái, không phủ nhận.

Đương nhiên, cũng không cần thiết phải phủ nhận.

Dù sao ngay cả y thuật truyền thống như châm cứu cũng đã sử dụng rồi.

Phương Ngôn thấy Gia Cát Sinh không phủ nhận, cười cười nói: "Không sao, không cần nói, không cần nói, ai cũng có bí mật của riêng mình.

Nhưng phải nói, chiêu châm cứu cầm máu đó thật sự quá lợi hại!" Gia Cát Sinh khẽ gật đầu.

Hai người đi ra ven đường bắt taxi về nhà.

Vừa vào cửa đã thấy Bàn Tử và Nhãn Kính đang lo lắng chờ đợi.

Đợi mấy tiếng đồng hồ, hai người họ thật sự mong mỏi đến mòn

cả mắt!

“Sao, lo tôi đi lạc à?” Phương Ngôn cười hỏi.

Kết quả Gia Cát Sinh không nói một lời, đi lướt qua Nhãn Kính và Bàn Tử, tự mình về phòng.

“Kỳ lạ, cậu ta sao vậy?

Rõ ràng đã cứu được người, tại sao lại có tâm trạng như vậy?” Phương Ngôn kỳ lạ.

“Haizz!” Bàn Tử và Nhãn Kính đều thở dài một hơi, lắc đầu.

Mấy người đi đến ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống.

Bàn Tử đắn đo lời nói, mở miệng nói với Phương Ngôn: “Cậu chắc cũng nhìn ra rồi, Lạc Đa là người của thế gia cổ trung y.” “Ừm, rõ ràng.” Phương Ngôn gật đầu.

“Thực ra không chỉ là người của thế gia cổ trung y, nói một cách nghiêm túc, cậu ấy nên là gia chủ đời tiếp theo của gia tộc Gia Cát.” Bàn Tử tiếp tục.

“Chẳng lẽ đó không phải là chuyện tốt sao?” Phương Ngôn thắc mắc.

“Là chuyện tốt, nhưng cũng không phải chuyện tốt!” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Phương Ngôn ngơ ngác nhìn Bàn Tử.

“Vậy là cậu bắt đầu chơi trò triết học rồi à?” Nhãn Kính đẩy Bàn Tử một cái, giải thích cho Phương Ngôn: “Là thế này, gia tộc của Gia Cát Sinh tuy là thế gia cổ trung y, nhưng cậu phải biết, chỉ cần là một gia tộc, sẽ liên quan đến lợi ích, sẽ có nội đấu.

Gia tộc của Gia Cát Sinh là một gia tộc lớn, nội đấu trong gia tộc rất khốc liệt.

Là gia chủ đời tiếp theo, nhưng bên cạnh cậu ấy lại không có một người nào dám tin tưởng.

Bởi vì, mẹ của cậu ấy vì dễ dàng tin tưởng người khác mà chết ngay trước mắt Gia Cát Sinh." Phương Ngôn nghe vậy im lặng gật đầu, không nói gì.

"Thiên phú y thuật của Gia Cát Sinh là tốt nhất trong gia tộc, là thiên tài vạn người có một, nên cũng là người bị nhắm đến nhiều nhất.

Nếu không phải cha cậu ấy, gia chủ hiện tại của gia tộc Gia Cát bảo vệ, có lẽ đã bị giết chết từ lâu rồi.

Nếu muốn ngồi vững vị trí gia chủ này, cậu ấy phải kết hôn với thiên kim của thế gia Nam Cung là Nam Cung Uyển Nhi.

Gia Cát Sinh không muốn kết hôn với người không có tình cảm, nên đã từ chối việc liên hôn này.

Người cha luôn cưng chiều cậu ấy vì chuyện này mà tát cậu ấy một cái tát trời giáng, nói rằng trừ khi liên hôn với nhà Nam Cung, nếu không bên cạnh cậu ấy sẽ vĩnh viễn không có người có thể tin tưởng.

Gia Cát Sinh muốn rút khỏi gia tộc, cha cậu ấy nói rằng trừ y thuật do gia tộc mang lại, cậu ấy chẳng có gì cả, nói trắng ra là một phế vật.

Nếu có gan rút khỏi gia môn như vậy, thì đừng dùng y thuật của gia tộc Gia Cát để kiếm tiền mưu sinh.

Gia Cát Sinh cũng trong cơn tức giận mà rút khỏi gia tộc." "Vậy còn các cậu?" Phương Ngôn hỏi.

"Tôi cũng có câu chuyện giống như Lạc Đa, cậu không phải cũng có câu chuyện của mình sao, nên chúng tôi có thể đi cùng nhau có lẽ là một sự trùng hợp của số phận.

Căn nhà chúng tôi đang ở thực ra là của nhà Bàn Tử, chi phí hiện tại của tôi đều là do tôi đi làm thêm kiếm được." Nhãn Kính nghiêm túc nói.

Nhìn Nhãn Kính hiếm khi nghiêm túc, Phương Ngôn nhất thời có chút hoảng hốt.

Gặp nhau, thật sự chỉ là một sự trùng hợp sao?

"Nhưng cậu ấy không dùng y thuật của mình để kiếm tiền, tại sao hôm nay lại chán nản như vậy?" Phương Ngôn hỏi.

"Bởi vì vào khoảnh khắc cậu ấy rút khỏi gia tộc, bài vị của mẹ cậu ấy cũng bị gia tộc Gia Cát xóa tên.

Đương nhiên, không thể trách cha cậu ấy.

Dù sao cha cậu ấy tuy là gia chủ, nhưng cũng không thể một tay che trời, cuối cùng cha cậu ấy cũng chỉ giữ được vị trí của mẹ cậu ấy trong gia phả.

Cũng vì chuyện này, Gia Cát Sinh luôn cảm thấy có lỗi với người mẹ yêu thương mình nhất.

Hôm nay, cậu ấy hẳn là vì đã dùng y thuật mà nhớ đến mẹ mình rồi!" Bàn Tử nhìn về phía cửa phòng của Gia Cát Sinh, chậm rãi nói.

Ba người im lặng ngồi trên ghế sofa, không nói gì nữa.

Một đêm không lời.

Ngày hôm sau, Gia Cát Sinh như thể không có chuyện gì xảy ra, đã nấu xong bữa sáng cho mọi người.

Ngay lúc chuẩn bị ra ngoài, điện thoại của Phương Ngôn reo lên.

Chiếc điện thoại này là Bàn Tử tặng làm quà cảm ơn mấy ngày trước, người biết số điện thoại, ngoài ba người bên cạnh, chỉ có chủ tiệm đồ cổ đó.

Mấy người Phương Ngôn nhìn nhau.

Hơi do dự một chút, Phương Ngôn bắt máy.

“Alo, Phương huynh đệ, còn nhớ tôi không?” “Nhớ nhớ, đương nhiên nhớ, dù sao hôm qua mới thực hiện một giao dịch 20 triệu mà!” Phương Ngôn cười đáp.

“À, là thế này, bên tôi hai ngày nữa định đi ‘đổ giáp lạt ma’ một chuyến, xem cậu có hứng thú dẫn theo mấy người bạn của mình đi cùng không?

Chương 315

Lúc đó mang theo hàng về, mọi người dựa vào công sức mà chia, dù sao đều là người trong nghề, giá cả hàng hóa đều rõ ràng." Phương Ngôn nhướng mày, đổ giáp lạt ma?

Chính mình đang thiếu chỗ để cày kinh nghiệm, đây chẳng phải là buồn ngủ gặp chiếu manh sao.

Nhưng Phương Ngôn bây giờ không còn một mình, nên không lập tức trả lời chủ tiệm.

"Ồ, vậy à, vậy để tôi bàn bạc với bạn bè của tôi trước đã!" "Ha ha, được được, Phương huynh đệ, nhớ sớm cho tôi câu trả lời nhé, dù sao ngày mốt tôi phải xuất phát rồi." Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười của chủ tiệm.

"Được!" Phương Ngôn nói.

Cúp điện thoại, Phương Ngôn nhìn về phía ba người Gia Cát Sinh.

"Chủ tiệm hôm qua, gọi điện rủ tôi đi hạ mộ một chuyến, mang hàng về chia theo cống hiến.

Các cậu thấy sao?" "Hạ mộ?

Kích thích đấy, tôi thấy được!" Nhãn Kính kích động nói.

"Tôi sao cũng được, dù sao tôi cũng chỉ là kẻ ăn hại, các cậu xem đi!" Bàn Tử nói.

"Đừng nói vậy, sự phối hợp của cậu và Lạc Đa hôm qua có thể nói là tuyệt vời." Phương Ngôn khen, Bàn Tử ngại ngùng cười.

"Vậy thì đi thôi!" Gia Cát Sinh trả lời nhanh ngoài dự đoán của Phương Ngôn, anh cứ tưởng với tính cách cẩn thận của Gia Cát Sinh,

ít nhất cũng phải suy nghĩ thêm một lúc.

Thấy Phương Ngôn nhìn mình, Gia Cát Sinh nhàn nhạt nói: “Ba người đều đi, tôi không đi, chẳng phải quá lạc lõng sao?” “Với lại, chỉ có ba người các cậu xuống, vụng về, tôi cũng không yên tâm!” Phương Ngôn cười gật đầu.

“O yeah!” Nhãn Kính và Bàn Tử kích động đập tay nhau, hoan hô.

Phương Ngôn nhìn Bàn Tử và Nhãn Kính cười lắc đầu, sau đó lấy điện thoại ra gọi lại.

“Alo, Phương huynh đệ, thế nào?

Để tôi đoán xem, cậu chắc chắn mang đến tin tốt cho tôi!” “Chúc mừng, đoán đúng rồi!

Thời gian, tập hợp ở đâu?” Phương Ngôn cười nói.

“Bảy giờ sáng ngày mốt, gặp ở cửa tiệm của tôi.” “Được!” Phương Ngôn trả lời.

“Vậy tôi cung kính chờ ngài đại giá quang lâm!” … Hai ngày sau, nhóm Phương Ngôn dậy từ sớm, mang theo đồ đã thu dọn từ trước, đến cửa tiệm đồ cổ Thiên Phủ Thành.

Đúng vậy, Thiên Phủ Thành là tên của tiệm đồ cổ đó.

Chủ tiệm đã sớm chờ ở cửa, thấy nhóm Phương Ngôn đi tới cũng rất vui vẻ.

“Aiya, các cậu đến rồi.

Mau, vào trong trước đã.” “Chủ tiệm thật là tự mình làm mọi việc nhỉ, ha ha ha!” Phương Ngôn cười nói.

“Chẳng phải không có cách nào sao, tiền khó kiếm, thuê người cũng không thuê nổi, chỉ đủ một mình miễn cưỡng sống qua ngày thôi.” Chủ tiệm nói đùa.

“Ha ha ha, chủ tiệm thật biết đùa, nếu gia sản của ông mà chỉ đủ sống, vậy chẳng phải chúng tôi phải ở truồng chạy ngoài đường rồi à!” Phương Ngôn đảo mắt nhìn chủ tiệm.

“Ha ha, Phương huynh đệ đừng gọi tôi là chủ tiệm, gọi tên thật của tôi là được.

Tôi họ Kim, tên Tài Chính, cứ gọi tôi là Lão Kim là được!” Chủ tiệm cười nói với Phương Ngôn.

“Hô, tên hay đấy!

Tài Chính, cái tên này thật vừa phú quý vừa cao cấp!

Tên hay, tên hay!” Phương Ngôn không khỏi liên tục tán thưởng.

Trong lúc nói chuyện, mấy người cũng đã đến hậu viện.

Lúc này trong hậu viện đã có ba người đang chờ.

Người ngoài cùng bên trái mặc một bộ đồ Nike màu đen, trông có vẻ thư sinh.

Người đứng giữa là một người đầu trọc, tướng mạo có chút hung hãn.

Người ngoài cùng bên phải mặc một bộ đồ rằn ri, trên mặt có một vết sẹo không nhỏ.

Chủ tiệm từ trái sang phải lần lượt giới thiệu cho Phương Ngôn.

“Vị này là Nam Cung Bình, tinh thông thuật số và ngũ hành bát quái.

Vị này là Triệu Thiên, sở trường dùng đao.

Vị này, Lý Đào, tinh thông phá nổ và đào đường hầm.” Phương Ngôn gật đầu, bước lên một bước bắt tay với ba người, nói một câu: “Hân hạnh, hân hạnh!” Sau đó quay người giới thiệu với ba người:

“Vị này là Gia Cát Sinh, sở trường y thuật.

Hai vị này là Khả Nguyệt Bán và Lý Khải.” Mấy người chào hỏi nhau làm quen.

Thấy mọi người đều đã quen biết, chủ tiệm Tài Chính gật đầu.

“Vậy ngôi mộ chúng ta xuống lần này ở trong công viên rừng, nơi này vào thời Bắc Tống là một khu vườn hoàng gia nổi tiếng, gọi là Vạn Tuế Sơn.

Cho nên, tôi đoán, ngôi mộ này, hẳn là một ngôi mộ tướng quân thời Tống.” Mấy người nghe chủ tiệm Lão Kim nói vậy, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó Lão Kim liền kéo mở cửa lớn gara trong sân, lộ ra hai chiếc Toyota Prado.

“Lát nữa chúng ta sẽ đi đường nhỏ vào thẳng trong núi, có ai biết lái xe không?” “Lý Khải có thể.” Phương Ngôn nói.

Chủ tiệm Lão Kim gật đầu nói: “Vậy được, lát nữa cứ đi theo xe của tôi, tôi đi trước dẫn đường.

Ngoài ra, phía sau xe đã chuẩn bị một số trang bị thông thường, lúc đó cần gì cứ lấy là được.

Vậy, chúng ta đi chứ?” “Đi!” Mấy người lần lượt lên xe, nhóm Phương Ngôn một chiếc, Lão Kim và ba người kia một chiếc.

Nhãn Kính vừa lái xe theo chiếc xe của Lão Kim, vừa hỏi: “Này, Phương Ngôn, cậu nói xem, lần này chúng ta có thể có thu hoạch tốt không?

Mộ thời Tống đấy, sớm thế, chắc là đáng tiền lắm.” Phương Ngôn vừa dùng tay gõ nhanh mấy chữ trên điện thoại vừa trả lời: “Tôi làm sao biết được, đi rồi xem!” Sau đó anh đưa màn hình điện thoại cho

Nhãn Kính, Bàn Tử và Gia Cát Sinh xem.

Trên đó viết mấy chữ lớn: "Cẩn thận máy nghe lén!" Mọi người đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu, không nói thêm gì khác, bắt đầu tán gẫu về những chuyện không quan trọng, như tình hình quốc tế, phim ảnh, v.v.

Bên kia, Lão Kim nghe một lúc rồi tháo tai nghe ra, không nói gì.

Tuy không nghi ngờ Phương Ngôn, cũng không lo lắng, nhưng, đi lại trên giang hồ, quan trọng nhất là hai chữ cẩn thận.

Ông ta không ngại cẩn thận một chút, cẩn thận thêm một chút nữa, chỉ cầu một chữ ổn.

Chương 316

Phương Ngôn ngồi trên xe nhìn khung cảnh xung quanh từ đường lớn đi vào đường nhỏ, người càng lúc càng ít, xe cũng càng lúc càng ít, dần dần, chỉ còn lại hai chiếc xe.

Nhưng cây cối lại càng lúc càng nhiều, càng lúc càng um tùm, đường đi cũng càng lúc càng âm u.

Hai chiếc xe đều bật đèn, đường sá cũng không tốt, nên đi đều chậm lại.

Sau một đoạn đường dài, mấy người cuối cùng cũng dưới sự dẫn dắt của Lão Kim, đến chân núi Vạn Tuế Sơn.

Mấy người xuống xe, xoay người hoạt động gân cốt.

"Trời ơi, đường này thật không dễ đi, eo của tôi sắp gãy rồi!" Phương Ngôn cười nói với Lão Kim.

Tự nhiên anh không thật sự cảm thấy mệt, với thể chất của mình, đừng nói là ngồi xe, lái cả ngày cũng không cảm thấy gì.

Nhưng, Lão Kim cầu ổn, Phương Ngôn lại sao không phải thế?

Thích hợp tỏ ra yếu thế, tự nhiên là một thủ đoạn tốt để cầu ổn.

Dù sao, cũng không có ai khi chơi đấu địa chủ, vừa bắt đầu ra bài, người khác ra con ba, mình đã ra bốn con hai, người khác ra con bốn, mình đã quăng cả đôi heo.

Không có ai chơi như vậy chứ?

Như vậy quá loạn, mở màn đã quăng đôi heo, tại sao chứ, chỉ để dọa người à?

Cũng không hợp lý!

Lão Kim cũng vẻ mặt áy náy nhìn nhóm Phương Ngôn.

"Xin lỗi nhé, đường quả thực khó đi, mấy vị vất vả rồi, gắng về tôi làm chủ, mời mấy anh em ăn một bữa ra trò!" "Lão Kim, hào phóng!" Phương Ngôn nói rồi giơ ngón tay cái cho Lão Kim.

"Vậy thế này, mấy vị nghỉ ngơi trước, để Nam Cung Bình tìm vị trí trước, sau đó Lý Đào làm xong đạo động, tôi sẽ gọi mấy vị cùng xuống!" "Được rồi, cảm ơn Lão Kim đã thông cảm!" Phương Ngôn cười ôm quyền.

"A, khách sáo rồi!" Lão Kim xua tay đi về phía Nam Cung Bình và những người khác.

Mấy người ngồi xuống dưới gốc cây, Nhãn Kính nhìn xung quanh, xác định Lão Kim và nhóm Nam Cung Bình đã đi xa, liền đưa tay từ trong ba lô lấy ra một chiếc máy tính xách tay.

Chỉ thấy Nhãn Kính vừa lấy máy tính ra, khí thế đột nhiên thay đổi, bỗng nhiên mang lại cho Phương Ngôn một cảm giác như một kiếm khách tuyệt thế cầm kiếm.

Nhãn Kính mượn điện thoại của mấy người, lấy ra dây cáp dữ liệu kết nối điện thoại của họ với máy tính, sau đó gõ bàn phím với tốc độ chóng mặt.

Phương Ngôn cũng không hiểu gì nhìn theo, chỉ cảm thấy chiếc máy tính xách tay này có thể chịu được sự tàn phá như vậy, chất lượng cũng không tồi, lần sau cũng mua một cái.

Chẳng bao lâu, Nhãn Kính rút điện thoại của mấy người ra, nhỏ giọng nói: "Tôi đã cài vào điện thoại của chúng ta một phần mềm ẩn chạy ngầm, liên tục nhấn ba lần đồng thời nút tăng âm lượng và nút nguồn có thể tự động kích hoạt phần mềm này.

Vì dưới lòng đất thường không có tín hiệu.

Phần mềm này có thể biến điện thoại của chúng ta thành một dạng như máy bộ đàm, trực tiếp sử dụng bluetooth tăng cường để thiết lập một mạng lưới liên lạc cục bộ giữa bốn người chúng ta, cuộc đối thoại của bốn người có thể truyền đi theo thời gian thực, nếu lỡ có tai nạn bị tách ra, có thể thông qua cái này để giữ liên lạc." … Phương Ngôn kinh ngạc nhìn điện thoại và Nhãn Kính, khó có thể tưởng tượng trong một lúc mà đã làm được nhiều điều chỉnh với điện thoại như vậy.

"Cậu dùng một lúc mà làm được à?" "Tất nhiên là không, mã nguồn chương trình đã được viết sẵn, tôi chỉ điều chỉnh dựa trên sự khác biệt của các mẫu điện thoại của chúng ta, để phần mềm tương thích tốt hơn thôi." Nhãn Kính lắc đầu.

"Cậu là hacker à?" Phương Ngôn hỏi.

"Ừm, nhưng tôi ít khi xâm nhập vào máy tính, vì không có gì thú vị, tôi chỉ thỉnh thoảng khi cần tra cứu thứ gì đó mới xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của Lầu Năm Góc." Nhãn Kính nói với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Phương Ngôn nhất thời không biết nói gì.

"Xâm nhập, cơ sở dữ liệu của Lầu Năm Góc, cậu nói nhẹ nhàng thế, nhưng, tôi cảm thấy cậu đang cố ý ra vẻ cho tôi xem!" Nhãn Kính sững sờ, ngạc nhiên.

"Không phải chứ, cậu cũng nhìn ra à?!" Phương Ngôn nhất thời cạn lời, tôi chỉ đùa thôi mà… "Đừng đùa nữa, vậy rốt cuộc có thể xâm nhập Lầu Năm Góc không?" "Đương nhiên có thể, thật sự không khó." Nhãn Kính nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Phương Ngôn gật đầu, không tiếp tục nói thêm.

Anh tin rằng Nhãn Kính không nói đùa, vậy xem ra, không chỉ không đơn giản, có gia chủ đời tiếp theo của thế gia cổ trung y Gia

Cát Sinh, hacker kỹ thuật siêu hạng Nhãn Kính và Bàn Tử ngốc nghếch… Vậy, thực ra Bàn Tử cũng có tài năng đặc biệt đúng không!

Nghĩ đến đây, Phương Ngôn quay đầu nhìn Bàn Tử một cái.

Khi nhìn thấy Bàn Tử ngốc nghếch lại đang lén ăn vặt, anh đã lật đổ suy nghĩ của mình.

Bàn Tử, có lẽ thật sự chỉ chịu trách nhiệm ngốc nghếch thôi.

Nếu thật sự có tài năng đặc biệt, thì đó nhất định là ăn!

Trong lúc nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Lão Kim và nhóm Nam Cung Bình cũng đã hoàn thành việc khảo sát vị trí cụ thể của mộ huyệt, và đã đào xong đạo động.

Lão Kim đi về phía mấy người đang nhàm chán chơi đấu địa chủ, từ xa đã nghe thấy tiếng nói chuyện của họ.

Lão Kim định lén nghe xem họ nói gì, kết quả lại gần thì nghe thấy: "Đôi Át!" "Đôi Hai!" "Tứ quý Sáu, bom!" "Bỏ, tiếp tục!" "Sảnh bảy tám chín mười J Q K!

Báo bài ba lá!" "Không theo, tiếp tục!" "Đôi Heo!

Một con ba!" "A, bài tệ quá!" … Khóe miệng Lão Kim giật giật, tôi còn tưởng gì, hóa ra là chơi đấu địa chủ!

Người không biết còn tưởng đi du xuân ấy chứ!

Nhưng Lão Kim tâm cơ thâm sâu không hề biểu lộ cảm xúc của mình, cười đi về phía mấy người.

"Mấy vị, chơi xong chưa?

Chơi xong rồi chúng ta chuẩn bị xuống thôi, địa điểm đã tìm thấy, hố cũng đã đào xong rồi!" "Được, vậy chúng ta xuất phát thôi!" Phương Ngôn đứng dậy nói.

Mấy người đi theo Lão Kim về phía nơi đào đạo động.

Đạo động không lớn, nhưng có thể thấy rất có trình độ, xung quanh cũng không có nhiều đất thừa.

"Lý Đào và Nam Cung Bình đã xuống rồi, các cậu cũng nhanh xuống đi!" "Được!" Phương Ngôn gật đầu, là người đầu tiên xuống.

Cái hố này được đào thẳng vào một phòng phụ của tiền thất.

Sau khi Phương Ngôn ra khỏi đạo động, anh nhìn xung quanh.

Xung quanh không có gì quan trọng, nên Phương Ngôn nhất thời cũng không phân biệt được đây là mộ huyệt thời nào.

Nhãn Kính và Gia Cát Sinh cũng thuận lợi bò ra khỏi đạo động, chỉ có Bàn Tử, vì thân hình mập mạp, thật sự phải mất một phen công sức.

"Về tôi sẽ giảm béo!" Bàn Tử thề thốt.

Nhóm Phương Ngôn không trả lời, chỉ đảo mắt lờ đi câu nói đó.

Chương 317

Phương Ngôn liếc nhìn giao diện, quả nhiên có một loạt thông báo cộng một.

Tuy không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại mà.

Phương Ngôn tự an ủi, sau đó bước lên giúp Lý Đào phá một bức tường gạch.

"Nếu tôi không đoán sai, bên kia hẳn là tiền thất." Nam Cung Bình nói ở bên cạnh.

Mấy người mất chút công sức, cuối cùng cũng phá được một lỗ hổng trên bức tường gạch.

Lý Đào đi đầu, chui qua, sau đó nhóm Phương Ngôn cũng lần lượt theo sau, Bàn Tử là người cuối cùng.

Khi Bàn Tử vừa chui qua được nửa người, trong mộ đạo đột nhiên có tiếng động truyền đến.

Tất cả mọi người đều giật mình, sau đó im lặng.

Cảnh tượng yên tĩnh đến mức như có thể nghe thấy tiếng tim đập.

"Không phải là Tống Tử hay ma quỷ chứ?" Nhãn Kính nhỏ giọng nói.

"Suỵt!" Gia Cát Sinh đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu.

Ngay sau đó, mọi người nghe thấy có tiếng nói chuyện truyền đến.

"Không phải ma quỷ, là một đám mô kim khác, mau trốn đi." Nhóm Phương Ngôn vừa đẩy Bàn Tử vừa nhìn xung quanh tìm chỗ trốn.

Mộ thất lớn như vậy, có tới tám người, làm gì có chỗ trốn tốt

chứ!

Cuối cùng, vào khoảnh khắc tiếp theo, hai nhóm người đã chạm mặt nhau.

Khi Lão Kim còn đang lúng túng.

Chỉ thấy nhóm người kia sững sờ một lúc, sau đó lấy ra một thứ gì đó giơ lên.

"Đoàng!" Một tiếng nổ vang vọng khắp tiền thất.

"Chết tiệt, súng, có súng, mau chạy!" Nhãn Kính gấp gáp nói.

Không cần cậu ta nói, nhóm Lão Kim vừa nghe thấy tiếng súng đã co giò bỏ chạy.

"Đúng là những con cáo già, chạy thật nhanh, phản ứng nhanh như vậy, chắc là quen nghe tiếng súng rồi." Phương Ngôn thầm chửi rủa trong lòng.

Bàn Tử cũng bị tiếng súng kích thích, nhanh nhẹn chui qua.

Nhóm Phương Ngôn kéo Bàn Tử, nhanh chóng chạy về phía trước.

Phía sau, tiếng súng liên tục vang lên, những mảnh đá vỡ do đạn bắn thỉnh thoảng sượt qua má, để lại một vệt máu.

"Đám người này vừa lên đã nổ súng, không có đạo đức gì cả!" Nhãn Kính vừa chạy vừa thở hổn hển hỏi.

"Hẳn là loại đạo mộ tặc liều mạng, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của chúng ta." Phương Ngôn vừa chạy vừa giải thích với hơi thở đều đặn.

Trong lúc nói chuyện, mấy người cuối cùng cũng chạy đến cửa trung thất, Lão Kim và những người khác đang liều mạng vẫy tay.

Nhóm Phương Ngôn vừa chạy vào, nhóm Lão Kim lập tức đóng cửa mộ trung thất lại, và tiện tay dùng một chiếc xẻng công binh chèn vào tay nắm cửa, ngăn không cho mở ra.

Mọi người mới thả lỏng, thở hổn hển mấy hơi, Lão Kim nói: "Không ổn rồi, đối phương đã chặn chúng ta ở trong này, lát nữa sau khi tìm kiếm mộ thất xong, chúng ta chỉ có thể tìm lối ra khác thôi!" "Cũng không còn cách nào khác, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất thì an toàn rồi." Phương Ngôn nói.

"Ừm ừm, ít nhất chúng không mở được cửa mộ, không vào được!" Nhãn Kính liên tục gật đầu.

Nhưng, lời còn chưa dứt, đã nghe thấy có người bắn súng về phía cửa.

"Đoàng đoàng đoàng!" Nhưng cửa mộ dù sao cũng làm bằng đá cẩm thạch, không có phản ứng gì lớn với sự va chạm của đạn.

Mọi người vừa thở phào một hơi lại thả lỏng.

"Haizz, may mà không mở được cánh cửa đá này!" "Ầm!" Lời của Nhãn Kính còn chưa dứt, đã nghe thấy một tiếng nổ lớn, trong nháy mắt khói bụi mù mịt ở cửa mộ, không nhìn thấy gì cả.

Biến cố đột ngột khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Họ vội vàng nhìn về phía cửa mộ.

"Ầm!" Lại một tiếng nổ lớn, trong làn khói mù mịt, chỉ thấy một vật thể hình chữ nhật lớn đổ xuống.

"Chết tiệt, chạy chạy chạy!

Đám người này mang cả thuốc nổ theo!" Bàn Tử vừa chạy vừa hét.

Tất cả mọi người đều phản ứng lại, liều mạng chạy theo Bàn Tử.

Trung thất rất lớn, cũng có những phòng nhỏ và các loại trang trí xa hoa.

Chính giữa là quan tài bằng đá bạch ngọc của chủ nhân mộ.

Hai nhóm người chạy rồi tản ra, nhóm Phương Ngôn chạy về phía nhĩ thất bên phải, Lão Kim cùng nhóm Nam Cung Bình chạy về phía nhĩ thất bên trái.

Vào lúc này, Lão Kim cuối cùng cũng chọn nhóm Nam Cung Bình, dù sao trông họ đáng tin cậy hơn.

Mặc dù Phương Ngôn và Gia Cát Sinh trông khí chất phi phàm, nhưng khí chất trong mộ không có tác dụng gì, càng không nói đến trước mặt một nhóm đạo mộ tặc liều mạng.

Vì vậy, tương đối mà nói, ông ta đã chọn đội có vẻ chiến đấu mạnh hơn, có Lý Đào đã từng phục vụ trong quân đội và Nam Cung Bình đầu trọc tinh thông đao thuật.

Dù sao, trong đội của Phương Ngôn, trông không có ai có thể chiến đấu, còn có hai người trông như gánh nặng là Bàn Tử và Nhãn Kính.

Nhưng tất cả những điều này, Phương Ngôn không hề để tâm.

Điều anh quan tâm là làm thế nào để kiểm soát tình hình cực kỳ hỗn loạn hiện tại trong khi để lộ ít át chủ bài nhất.

Ít nhất, phải bảo vệ Nhãn Kính, Bàn Tử và Gia Cát Sinh không bị thương.

Mấy người thở hổn hển trốn trong nhĩ thất, đóng chặt cánh cửa nhỏ của nhĩ thất lại.

Nhưng lần này không có ai lấy đồ vật chèn cửa.

Bởi vì, bên trong nhĩ thất khá bừa bộn, có đủ thứ, hòm, bàn, tủ,

hộp, v.v., trên đó bày la liệt vàng bạc châu báu, và các dụng cụ đã bị gỉ sét.

Nhóm Phương Ngôn có thể tìm được nơi thích hợp để ẩn náu, nếu chặn cửa lại sẽ tỏ ra quá rõ ràng.

Có thể đối phương sẽ trực tiếp cho nổ tung cửa, giống như đã cho nổ tung cửa mộ trung thất trước đó.

Chương 318

Dù sao không ai biết, trong tay đám người liều mạng đó rốt cuộc có bao nhiêu thuốc nổ, và họ đã mang theo những gì.Thà rằng trốn đi, họ vào có thể lấy một ít châu báu rồi đi, nếu không tìm kỹ sẽ không tìm thấy.

Trước mặt tiền bạc, mạng sống quan trọng hơn.

Chiếc tủ mà Phương Ngôn đang trốn vừa hay đối diện với cửa nhĩ thất, giúp Phương Ngôn có thể quan sát tình hình hiện tại tốt hơn qua khe hở giữa hai cánh cửa tủ.

Mấy người vừa trốn được một lúc, ngoài cửa đã có tiếng bước chân.

Cửa nhĩ thất bị người ta đẩy mạnh ra, nhưng Phương Ngôn nhìn sang lại không thấy bóng người.

Rõ ràng đám người này không chỉ tàn nhẫn, mà còn rất cẩn thận.

Không hiểu rõ tình hình bên trong nhĩ thất, mặc dù có súng trong tay, nhưng cũng không chọn cách mạo hiểm tiến vào.

Hai người cẩn thận bước vào, cầm súng ngang người, cơ thể căng cứng, rõ ràng chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến họ bóp cò, bắn ra viên đạn.

Một người đi về phía Phương Ngôn, người còn lại thì mò mẫm về phía bên phải.

Chuyện không may, cuối cùng cũng đã xảy ra.

Người đó mở chiếc hòm ra, phát hiện ra Nhãn Kính đang trốn bên trong.

Không khí đột nhiên căng thẳng.

“Giơ tay lên, đừng động đậy, từ từ bước ra!” Người đó cầm súng chỉ vào mắt Nhãn Kính, vừa lùi lại vừa nói.

Người còn lại đứng trước tủ của Phương Ngôn, cũng quay người giơ súng chỉ vào Nhãn Kính.

“Ồ, hạ mộ mà còn đeo kính à, trông như một bác sĩ mộ địa ấy nhỉ?

Ha ha ha!” Người phát hiện ra Nhãn Kính dí súng vào Nhãn Kính, cười nhạo.

“Tao thấy giống con ếch bốn mắt hơn, ha ha ha!” “Này, Lão Vương, mày xem tao dí súng, cái dáng vẻ rụt đầu rụt cổ của nó, có giống con ếch đồng không?

Ha ha ha” “Ha ha ha, đừng có đùa nữa, hỏi xong rồi bắn đi, đừng để lão đại đợi lâu!” Người đứng trước tủ của Phương Ngôn được gọi là Lão Vương cười nói.

“Được thôi, này nhóc con, ếch con, nhóm mày có bao nhiêu người?

Là ai vậy?

Giới thiệu cho tao xem nào?

Biết đâu tao tâm trạng tốt, tha cho mày một mạng thì sao?

Ha ha ha!” Người đó cười nói.

“Nhóm tao có bao nhiêu người tao không biết, tao chỉ biết có một thằng ngốc!” Câu trả lời của Nhãn Kính mạnh mẽ ngoài dự đoán của Phương Ngôn, trông không có vẻ gì là chịu thua.

“Vậy thì đừng nói nhảm nữa, tiễn nó đi chết đi!” Lão Vương vừa giơ súng chỉ vào Nhãn Kính, vừa nói.

“Con ếch con này gan cũng lớn đấy, vậy thì đi chết đi!” Người

đang dí súng vào Nhãn Kính nói rồi định bóp cò.

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Ngay lập tức, một chiếc tủ bên cạnh người đó đột nhiên mở ra, một bóng đen với tốc độ như sấm sét không kịp bịt tai, trực tiếp lao tới, trong nháy mắt đè người đó xuống đất.

Biến cố đột ngột khiến Lão Vương giật mình, định nổ súng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, điều không ngờ tới là, chiếc tủ trước mặt hắn cũng đột nhiên mở ra!

Phương Ngôn với tốc độ còn nhanh hơn, trực tiếp lao ra.

Lần này, Phương Ngôn không hề nương tay.

Dù sao đối mặt với một đám người liều mạng, nếu nương tay, người chết có thể là mình.

Chỉ thấy Phương Ngôn, trong nháy mắt nhấc gối lên, hung hăng đá ra một cước.

Lão Vương bất ngờ không kịp phòng bị, bị đá bay ra sau, đập vào cửa nhĩ thất.

Không đợi Lão Vương phản ứng, cũng không đợi hắn đứng dậy.

Phương Ngôn bước chân một cái, lại lần nữa lao tới, tóm lấy đầu Lão Vương, hung hăng lên gối một cái.

Với sức lực của Phương Ngôn, dùng đầu gối cứng như vậy đập vào mặt, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Mặt của Lão Vương, trong nháy mắt lõm vào trong.

Xong rồi, dù là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng nhất, lợi hại nhất thế giới cũng không cứu được khuôn mặt của hắn nữa.

Đương nhiên, dù có cứu được cũng không có tác dụng.

Bởi vì trong giây tiếp theo, Phương Ngôn hung hăng một cú chỏ, đánh gãy cổ hắn, trực tiếp tiễn hắn đi gặp Diêm Vương, toàn bộ quá trình chiến đấu của Phương Ngôn kéo dài chưa đầy ba giây.

Bên kia, vào khoảnh khắc quá trình chiến đấu của Phương Ngôn kết thúc, cũng có một tiếng súng vang lên.

"Đoàng!" Phương Ngôn không khỏi cứng người, cẩn thận quay đầu lại, sợ rằng sẽ thấy cảnh tượng ai đó chết thảm.

Nhưng, cảnh tượng trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Người nổ súng là Bàn Tử.

Vào khoảnh khắc Phương Ngôn lao ra đá bay Lão Vương, Bàn Tử đã giật được súng của người kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử thân hình mập mạp, trực tiếp nổ súng.

Lúc này, Phương Ngôn cũng vừa kết thúc chiến đấu.

Phát súng đó của Bàn Tử, chính xác bắn vào giữa trán của người kia, một phát súng đoạt mạng.

Bàn Tử thở hổn hển, kéo Nhãn Kính đi về phía Phương Ngôn.

Lúc này, Gia Cát Sinh đang trốn ở bên kia cũng đi ra, biến cố vừa rồi xảy ra quá nhanh, anh ta căn bản không kịp phản ứng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gia Cát Sinh chỉ nghe thấy mấy tiếng "phụt phụt" và một tiếng súng vang lên, trận chiến đã kết thúc.

Thấy không có ai bị thương, Gia Cát Sinh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người đang ở phía đối diện cửa ra vào chỗ Phương Ngôn, đột nhiên có hai bóng người xuất hiện ở không xa, giơ súng nhắm

thẳng vào phía Phương Ngôn.

Chương 319

Phương Ngôn chưa kịp nhắc nhở Bàn Tử thì ngay khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử đã xoay người một cách gọn gàng, kèm theo hai phát bắn điểm xạ, trán của hai người kia đều tóe ra một vệt máu tươi, rồi ngửa ra sau ngã xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.

"Vãi chưởng, đỉnh thật, Bàn Tử, ông là bậc thầy vũ khí à?!" Phương Ngôn kinh ngạc nhìn Bàn Tử nói.

Bàn Tử ngại ngùng cười cười.

Bàn Tử lúc này giống như Mắt Kính vừa đeo kính lên vậy, khí thế hoàn toàn thay đổi.

Mấy người đi ra ngoài gian tai thất, tiện tay nhét hết vàng bạc châu báu tương đối có giá trị vào túi.

Dù sao thì trộm không đi tay không mà.

Mấy người cẩn thận bước ra ngoài, cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, không một bóng người.

Cửa gian tai thất ở phía bên kia cũng đã mở, bọn Lão Kim và đám trộm mộ giết người không ghê tay kia cũng đã chạm mặt nhau, không biết tình hình chiến đấu ra sao?

Thời gian cấp bách, mấy người Phương Ngôn đi thẳng đến quan quách của chủ mộ ở giữa.

Mắt Kính và Gia Cát Sinh một trái một phải cảnh giác tình hình xung quanh.

Phương Ngôn và Bàn Tử thì cùng nhau mở quan tài.

Nắp quan tài vừa được đẩy đi một chút, Phương Ngôn đã nghe thấy tiếng cơ quan được cài đặt bên trong quan tài.

Phương Ngôn giữ chặt tay Bàn Tử đang đẩy nắp quan tài, nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Anh đưa tay, dùng ngón trỏ và ngón giữa sờ một vòng quanh quan tài.

Lâu quá không xuống mộ mở quan tài, đến nỗi suýt quên mất mình có kỹ năng Phát Khâu Chỉ.

Phải công nhận, kỹ năng của Tiểu Ca rất hữu dụng.

Cẩn thận hơn, chắc là do có máu Kỳ Lân nên không sợ tà ma.

Phương Ngôn vỗ vỗ ba người xung quanh, ra hiệu cho họ nằm xuống.

Sau đó anh đột ngột dùng sức, đẩy mạnh nắp quan tài ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được đẩy ra, Phương Ngôn cũng nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Quả nhiên, ngay sau đó, vô số mũi tên từ trong quan tài bắn nhanh ra bốn phía.

Nếu hấp tấp mở nắp mà không né tránh, chắc chắn sẽ bị tên bắn cho thấu tim.

Dù sao thì những mũi tên đó còn găm thẳng vào cả những phiến đá xung quanh mộ thất.

Ngoài Phương Ngôn ra, ba người còn lại đều có chút sợ hãi.

Nếu không phải Phương Ngôn kịp thời ngăn lại và bảo họ nằm xuống, có lẽ cả nhóm đã bị tiêu diệt rồi.

Phương Ngôn nằm trên đất gật đầu với mấy người, sau đó đứng

dậy.

Bên trong là một xác nữ, không phải là vị tướng quân thời Tống như Lão Kim đã suy đoán trước đó.

Thi thể người phụ nữ này đầu đội một chiếc phượng quan, rõ ràng là một hoàng hậu.

Phương Ngôn nhìn văn bia khắc trên thành quan quách, quả nhiên đây là mộ của Vương hoàng hậu thời kỳ đầu Tống Huy Tông của Bắc Tống.

Vị Vương hoàng hậu này cũng là mẫu hậu của vị hoàng đế kế nhiệm, Tống Khâm Tông.

Đáng tiếc bà mất quá sớm, chỉ mới 25 tuổi, nên cũng không được nhìn thấy con trai mình kế vị.

So với bà, vị hoàng hậu kế nhiệm là Trịnh hoàng hậu may mắn hơn nhiều, sống đến hơn năm mươi tuổi.

Phương Ngôn liếc nhìn vị Vương hoàng hậu, đã mục nát thành xương khô, tuy không có khả năng biến thành cương thi, anh vẫn âm thầm vái một cái, sau đó lấy đi chiếc phượng quan, vòng cổ và vòng tay trên cổ tay của bà.

Vừa cất những thứ này vào túi, anh đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ hậu thất truyền đến.

Phương Ngôn và mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chính là bọn Lão Kim và Nam Cung Bình đang chạy như điên.

Gã đầu trọc giỏi đao thuật kia lúc này đã bị gãy một cánh tay, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Những người khác thì khá hơn một chút, tuy có hơi thảm hại nhưng không bị thương nặng.

Trước khi mở quan tài, nhóm Phương Ngôn đã thu thập súng đạn của ba người kia rồi.

Lúc này đối đầu, chắc chắn sẽ tăng thêm chút sức chiến đấu.

Nhưng hỏa lực chính vẫn dựa vào Bàn Tử.

Gia Cát Sinh và Mắt Kính bắn một loạt đạn, tuy áp chế đối phương không ngóc đầu lên được nhưng cũng chẳng thấy bắn trúng ai.

Ngược lại, Bàn Tử giơ súng lên, nhẹ nhàng bắn ba phát điểm xạ, ba người đối diện liền ngã xuống.

Phương Ngôn dĩ nhiên cũng biết dùng súng, nhưng anh không ra tay.

Vì đối với đám người Lão Kim, có giữ lại một con át chủ bài tự nhiên sẽ tốt hơn.

Mấy người Lão Kim cùng nấp sau quan quách.

"Một lát nữa tôi sẽ ném ra một quả lựu đạn, nhân cơ hội đó mau chạy, chạy về gian tai thất có đường hầm lúc đầu, nhanh chóng ra ngoài.

Bàn Tử đi trước, mọi người theo sau, tôi bọc hậu." Phương Ngôn gấp gáp nói.

Mấy người Lão Kim nhìn anh một cách sâu sắc.

Người trọng tình trọng nghĩa quả không thường thấy.

Ai cũng biết bọc hậu là nguy hiểm nhất.

Nhìn kỹ năng bắn súng của Bàn Tử vừa rồi, kết hợp với việc lúc đầu Bàn Tử phải mất rất nhiều công sức mới bò ra khỏi đường hầm được, người bọc hậu đáng lẽ phải là Bàn Tử, cũng là vị trí hy sinh.

Phương Ngôn bọc hậu, không nghi ngờ gì tương đương với việc dùng mạng mình đổi cho Bàn Tử đi đầu tiên.

Mấy người không có bất kỳ dị nghị nào.

Bàn Tử vừa định từ chối, đã thấy Phương Ngôn lạnh lùng liếc một cái, Bàn Tử rùng mình, không dám nói ra.

Chương 320

"Đi!" Tiếng nói chưa dứt, Phương Ngôn đã ném mạnh quả lựu đạn trong tay ra ngoài.

Mấy người điên cuồng chạy về phía gian tai thất.

Phương Ngôn đứng ở lỗ thủng trên tường gạch, bắn ra ngoài để kéo dài thời gian.

Ngoài dự liệu, Lý Đào vỗ vai Gia Cát Sinh, lấy đi đạn dược của anh ta, rồi cùng Phương Ngôn đứng ở cửa hang.

Phương Ngôn liếc nhìn một cái, không nói gì.

Đợi mọi người đều đã leo lên, Lý Đào vứt khẩu súng hết đạn rồi tự mình leo lên trước.

Phương Ngôn lại ném ra một quả lựu đạn nữa để kéo dài thời gian, sau đó cũng vứt súng trường và bắt đầu men theo đường hầm leo lên.

Thể chất của Phương Ngôn dĩ nhiên leo rất nhanh.

Phương Ngôn vừa leo lên, Lý Đào đã rút chốt quả lựu đạn cuối cùng rồi ném vào trong.

"Ầm!" Mọi người dưới chân đột nhiên chấn động mạnh, chỉ thấy một luồng khói bụi bốc lên, cát đất từ trong đường hầm phun ra, khoảnh khắc tiếp theo, đường hầm ầm ầm sụp đổ.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lên xe đi ra ngoài.

Phải biết rằng đám người kia lúc đầu không đi xuống bằng đường hầm này, chắc chắn có lối ra khác.

Nếu không đi nhanh, có thể sẽ bị đuổi kịp.

Thực tế cũng đúng là bị đuổi kịp thật.

Nhóm Phương Ngôn vừa ra khỏi phạm vi công viên rừng, đi lên đường lớn thì đã bị đám người kia lái xe bao vây.

“Bám chắc vào!” Mắt Kính đột nhiên ngồi thẳng người dậy.

Nhóm Phương Ngôn bất giác nắm chặt tay vịn, thắt dây an toàn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Mắt Kính đạp lút chân ga, kèm theo một tiếng gầm rú, chiếc xe lao mạnh về phía trước.

Chỉ thấy Mắt Kính nhanh chóng chuyển số, tốc độ xe ngày càng nhanh, khi sắp đến đoạn cua, tốc độ đã đạt hơn một trăm cây số một giờ.

Mắt Kính không hề giảm tốc, tiếp tục luồn lách giữa dòng xe, sau đó phối hợp phanh tay và bàn đạp, thực hiện một cú drift hoàn hảo, rẽ vào khúc cua.

Chiếc xe truy đuổi phía sau cũng bị Mắt Kính dần dần bỏ lại ngày càng xa.

Mấy người không chọn về nhà, cũng không chọn về cửa hàng của Lão Kim.

Vì về nhà có thể sẽ lộ địa chỉ, gây ra những rắc rối không cần thiết.

Còn nếu về cửa hàng của Lão Kim, một khi bị bắt, hoặc bị người ta theo dõi, thì tất cả sẽ bị lộ cùng lúc.

Mấy người tìm một trung tâm thương mại, đỗ xe vào bãi đỗ xe ngầm.

Sau đó đeo ba lô vào trung tâm thương mại, chia nhau ra mua quần áo khác nhau, vào nhà vệ sinh thay xong, lại từ cửa phụ của lối thoát hiểm khẩn cấp không có camera giám sát đi ra ngoài.

Sau đó mấy người bắt một chiếc taxi, đến một cửa hàng 4S.

Sau khi vào cửa hàng 4S, qua một hồi mặc cả, họ mua trả hết một lần một chiếc BMW i8.

Cuối cùng, mấy người ngồi trên chiếc xe không có biển số về nhà.

Vừa về đến nhà, Mắt Kính vội vàng lấy điện thoại của mọi người, mở máy tính lên.

Anh ta kết nối điện thoại với máy tính, sau đó nhập một loạt ký tự rồi nói với ba người Phương Ngôn: "Bây giờ tôi sẽ thay đổi định vị trong điện thoại.

Nếu có ai gọi điện tra định vị của tôi, địa chỉ tra được sẽ là một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương.

Dĩ nhiên, đối phương chắc chắn sẽ cho là giả, sau đó sẽ tìm cao thủ để tra.

Lúc đó, địa chỉ mà cao thủ đó tra được sẽ là địa chỉ cửa hàng của Lão Kim, bởi vì một khi điện thoại của tôi bị lộ, chỉ có một khả năng, Lão Kim đã bán đứng tôi!" Phương Ngôn ngơ ngác nhìn, đột nhiên nói: "Mắt Kính, cậu thay đổi rồi, không còn là Mắt Kính lắm lời mà tôi biết nữa!" Không khí căng thẳng đột nhiên được giải tỏa.

Mắt Kính ngẩn ra.

"Đừng lạc đề được không?" Gia Cát Sinh và mấy người phá lên cười.

Phương Ngôn phàn nàn.

"Thôi được rồi, tôi cứ tưởng mình là người giấu nghề sâu nhất, hóa ra ai cũng giấu nghề sâu cả!

Khiến tôi lúc đầu còn áy náy tự trách, cảm thấy mình giấu hơi kỹ.

Kết quả bây giờ mới phát hiện, từng người một đều giấu sâu hơn

tôi!" Mắt Kính và Bàn Tử gãi đầu nói: "Vấn đề là kỹ năng của bọn tôi, trong tình huống bình thường không có đất dụng võ, đúng không?" Phương Ngôn giả vờ tức giận: "Không có đất dụng võ thì không thể nói ra sao?

Giấu giếm kỹ thật, một người là hacker cấp thế giới, một người là bậc thầy súng đạn!" "Tôi hỏi ông nhé, nếu tôi nói với ông tôi là bậc thầy súng đạn, tinh thông các loại súng, súng trường, súng bắn tỉa, súng lục đều sử dụng tự nhiên, ông có tin không?" Bàn Tử lẳng lặng nói.

Phương Ngôn nhất thời nghẹn lời.

"Tôi hỏi ông nhé, nếu tôi nói với ông, tôi có thể xâm nhập Lầu Năm Góc, là một trong những hacker đỉnh nhất thế giới, ông có tin không?" Mắt Kính cũng lẳng lặng nói.

Phương Ngôn nhìn Mắt Kính với ánh mắt kỳ quái: "Còn lẳng lặng với tôi à!

Tôi cho ông lẳng lặng này, tôi cho ông lẳng lặng!

Tôi đánh không lại Bàn Tử, chẳng lẽ còn đánh không lại cậu sao?" Phương Ngôn vừa nói, vừa vung tay tát mạnh vào gáy Mắt Kính.

Mắt Kính bị đánh đến ngơ ngác, chỉ mơ hồ cảm thấy, hình như Phương Ngôn tát gáy mình ngày càng thuận tay.

Bên cạnh, Gia Cát Sinh và Bàn Tử cười đến không đứng thẳng lưng nổi.

Đùa là đùa, giỡn là giỡn, sau khi giỡn xong thì vào chuyện chính.

Mấy người ngồi trên ghế sofa, nghiêm túc nói chuyện.

"Vậy tôi bắt đầu trước nhé!" Mắt Kính ngồi ngay ngắn nói, Phương Ngôn nhìn sang.

“Gia tộc tôi thực ra mở công ty tài chính ở Mỹ.

Tôi không có hứng thú với sản nghiệp gia đình, chỉ thích máy tính, cho nên, năm mười bốn tuổi tôi thi đỗ vào Học viện Công nghệ Massachusetts, nơi được mệnh danh là trường đại học khoa học kỹ thuật số một thế giới.

Năm mười chín tuổi tôi lấy được học vị tiến sĩ ngành kỹ thuật thông tin điện tử của MIT, sau đó tôi đổi thân phận, lén chạy về nước.” “Mười chín tuổi lấy học vị tiến sĩ MIT!

Không muốn bị ép kế thừa gia sản trăm tỷ, chọn về nước lập nghiệp.

Chương 321

Lợi hại!" Phương Ngôn giơ ngón tay cái.

"Vậy tiếp theo là tôi!" Bàn Tử tiếp lời.

"Nhà tôi không lợi hại, giàu sụ như nhà Mắt Kính.

Nhà tôi ba đời đều trong quân đội, ông nội tôi hiện giờ mang quân hàm thiếu tướng, bố tôi thì thượng tá, chỉ là ở trong lực lượng đặc chủng.

Mẹ tôi thì khác, gia tộc mẹ tôi làm bất động sản.

Tôi cũng không biết sao hai người lại yêu nhau rồi đến với nhau.

Cho nên từ nhỏ tôi bị ép huấn luyện cùng bố, nhưng lại bị mẹ nuôi ngày càng béo.

Cuối cùng vì không muốn ở lại quân đội, mẹ tôi cho tôi nhà và tiền, bảo tôi khởi nghiệp chơi.

Tôi cũng chẳng có gì hay ho để khởi nghiệp, nên cứ đi tà tà trước đã." "Cậu cũng lợi hại đấy, hồng tam đại chính hiệu!" Phương Ngôn cảm thán.

"Tôi thì không cần giới thiệu nữa, hai người hẳn đã đoán được rồi.

Tôi chỉ cần có đủ vốn, để bài vị của mẹ tôi được quay trở lại gia tộc." Gia Cát Sinh cười nói.

"Ê ê, còn ông thì sao?" Mắt Kính hỏi.

"Đúng đó đúng đó, còn ông thì sao?" Bàn Tử cũng truy hỏi.

"Ông chắc chắn không phải người ở Thần Nông Giá, đúng không?" Gia Cát Sinh nhìn anh nói.

“Tôi ư?

Tôi nói tôi đến thế giới này là một tai nạn, các người tin không?” Phương Ngôn hỏi.

“Ha ha, sự ra đời của tôi cũng là một tai nạn, được chưa?” Bàn Tử khinh thường.

Phương Ngôn tức thì rối bời, ai đang nói chuyện đó với cậu chứ?!

Phương Ngôn suy nghĩ lựa lời.

“Thế này, tôi cũng ở Địa Cầu, nhưng không phải ở thời đại này, mà là một thời đại mà Địa Cầu có sự tồn tại của linh khí.” “Linh khí?

Tu tiên?

Ông đang nói đùa đấy à!

Ông dùng thử đi thì tôi mới tin!” Mắt Kính kinh ngạc.

“Là tu tiên, nhưng vì thời đại này thuộc về mạt pháp thời đại, tôi không thể sử dụng và hấp thụ linh khí!” Phương Ngôn giải thích.

“Thấy chưa, tôi biết ngay ông sẽ tìm lý do mà!” Mắt Kính nói.

“...” Phương Ngôn nhất thời nghẹn lời, không biết giải thích thế nào.

Sau đó nhìn Mắt Kính đang đắc ý, tay phải anh làm thành kiếm chỉ, nhẹ nhàng vạch một đường.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng kiếm khí vô hình cắt đứt chân ghế của Mắt Kính, khiến anh ta ngã sõng soài trên đất.

Mắt Kính hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đã xảy ra, nhưng Bàn Tử và Gia Cát Sinh vẫn luôn nhìn chằm chằm Phương Ngôn thì đột nhiên kinh hãi.

“Vãi, chuyện gì vậy?” Mắt Kính hoang mang.

“Vừa rồi ông dùng nội lực phải không?” Gia Cát Sinh kích động.

“Không, tôi đã nói rồi, ở mạt pháp thời đại tôi không có cách nào sử dụng nội lực.

Thứ tôi dùng, là kiếm khí hình thành từ kiếm ý!” Phương Ngôn giải thích.

“???” “Cho nên cái ghế của tôi vừa rồi bị ông làm gãy à?!” Mắt Kính đột nhiên hiểu ra, hỏi.

“Ừ!” Phương Ngôn bình tĩnh nói.

Để chứng thực lời nói của mình không phải là dối trá, tay phải anh lại làm thành kiếm chỉ vạch một đường, khoảnh khắc tiếp theo, chiếc ghế đẩu đột nhiên biến thành hai nửa.

“!!!” “Mạnh quá!

Ông dạy tôi được không?” Mắt Kính cũng kích động.

“Khó lắm, vì tôi cũng không biết làm thế nào để tu luyện ra kiếm ý ở thời đại không có linh khí!” Phương Ngôn lắc đầu nói.

“Vậy chúng ta có thể đến những nơi như núi Võ Đang bái phỏng, tìm hiểu về tu hành, biết đâu sẽ có giúp ích.” Gia Cát Sinh nói.

“Núi Võ Đang, những nơi đó chẳng phải toàn là lừa đảo sao?

Có ai có thực lực thật sự, so được với Phương Ngôn không?” Mắt Kính nói.

“Không phải đâu, giống như thế gia cổ trung y có nhà Gia Cát, trước đó Ngũ Hành Bát Quái của Nam Cung Bình cũng là thật, chỉ là trong tình huống bình thường chúng ta không tiếp xúc được thôi.

Núi Võ Đang cũng tương tự có nội viện và ngoại viện.

Ngoại viện là loại chúng ta thường thấy, nội viện mới là hạt nhân

thật sự của Võ Đang.

Giống như đạo sĩ Mao Sơn có người lừa đảo, nhưng cũng có người thật!" Gia Cát Sinh kiên nhẫn giải thích.

"Vậy hai ngày nữa chúng ta đi xem thử?" Bàn Tử hỏi.

Đúng lúc này, điện thoại của Phương Ngôn đột nhiên reo lên.

Mấy người đồng thời im lặng.

Phương Ngôn nhìn số lạ trên điện thoại, chậm rãi bật loa ngoài rồi nghe máy.

Ba người Gia Cát Sinh đột nhiên nín thở.

"Thưa ngài, xin hỏi ngài có mua nhà không ạ?" "…" Cảnh tượng nhất thời rơi vào im lặng chết chóc, Phương Ngôn im lặng hai giây, trực tiếp cúp máy.

Nhân viên tiếp thị, đều lợi hại thế này sao?

Phương Ngôn không nói nên lời.

Mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 322

“Haizz, tôi đã nói rồi mà, sao có thể nhanh như vậy gọi điện đến được chứ?” Mắt Kính thoải mái cười nói.

Lời vừa dứt, điện thoại của Phương Ngôn lại reo lên lần nữa.

Không khí lại trở nên căng thẳng, tất cả mọi người đều im lặng, Phương Ngôn âm thầm bật loa ngoài, lần nữa nhận điện thoại.

“Alo, xin chào, tôi bên bảo hiểm Bình An.” Giây tiếp theo, Phương Ngôn lại cúp máy.

Kết quả, chưa đầy năm giây.

Điện thoại của Phương Ngôn lại reo.

Bàn Tử tức giận trực tiếp cầm điện thoại lên nghe máy.

Mở miệng là chửi.

“Có thôi đi không hả?

Dọa chết người ta à!

Có phiền không hả?

Thiệt tình!” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói do dự.

“Tiểu huynh đệ Phương Ngôn?” Phương Ngôn, Gia Cát Sinh và Mắt Kính sững sờ, nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử cứng đờ quay đầu lại, mặt mày đưa đám nói với Phương Ngôn.

“Anh ơi, tìm anh đó...

Lão Kim…” Khóe miệng Phương Ngôn giật giật, đảo mắt một cái rồi nhận điện thoại.

Mắt Kính liếc nhìn, làm khẩu hình một câu.

"Yên tâm nghe đi!" Phương Ngôn gật gật đầu rồi nói vào điện thoại.

"Alo, Lão Kim à, ngại quá ngại quá, vừa rồi tôi nhận được mấy cuộc gọi làm phiền, tưởng của ông cũng là vậy đó, ha ha ha!" "Không sao không sao, Phương huynh đệ và tôi đều thuận lợi thoát hiểm rồi nhỉ." "Tốt quá, tốt quá.

Lần này có chuyện gì không?" Phương Ngôn khách sáo.

"À, là thế này, tiểu huynh đệ Phương Ngôn chắc cũng có một số món hàng cần bán ra nhỉ.

Ngày mốt vừa hay có một buổi đấu giá, xem cậu có muốn tham gia không?" "Ồ, buổi đấu giá?" Phương Ngôn nói.

"Đúng vậy, dù sao nếu cậu bán hết đồ cho tôi, tôi e là cũng không kham nổi.

Món nhỏ tôi có thể mua, còn món lớn thì không bằng trực tiếp mang đi đấu giá." "À, vậy sao, được thôi, vậy ngày mốt tôi có thời gian sẽ đi.

Đến đâu tìm ông?" Phương Ngôn hỏi.

"Địa điểm đấu giá ở sảnh trung tâm khách sạn quốc tế Trung Châu, lúc đó cậu cứ trực tiếp đến là được.

Sau khi vào cửa thì báo tên tôi, tôi sẽ dặn trước cho nhân viên phục vụ, họ sẽ đưa cậu đến phòng riêng của tôi." "Được thôi, vậy cảm ơn trước nhé!" Phương Ngôn cười.

"Khách sáo khách sáo, vậy lúc đó gặp nhé!" "Được, lúc đó gặp!" Cúp điện thoại, Phương Ngôn nhìn ba người Gia Cát Sinh.

"Lão Kim bảo tôi ngày mốt đến buổi đấu giá, lúc đó có thể đem

món hàng tôi lấy được đi bán đấu giá, vì nếu là ông ta thì cũng không mua hết nổi.

Mọi người thấy sao?" "Tôi thấy có thể đi, nhưng lòng phòng người không thể không có!

Chúng ta cần lên kế hoạch cẩn thận cho hành động lần này." Gia Cát Sinh nói.

Phương Ngôn gật đầu.

"Tôi không đi cùng mọi người vào trong, tôi sẽ vào quán cà phê bên cạnh trước, xâm nhập vào hệ thống giám sát của khách sạn, giúp mọi người bao quát toàn cục.

Nếu có tình huống đột xuất, tôi cũng tiện thông báo." Nói rồi, Mắt Kính về phòng lấy ra một cái hộp.

Mắt Kính đặt hộp lên bàn mở ra, bên trong là những miếng dán màu da, kích thước gần bằng móng tay cái.

"Đây là tai nghe điện tử tôi làm ở phòng thí nghiệm MIT, rất thực dụng.

Vì nó có màu da, lại khá nhỏ, nên bình thường không nhìn ra được.

Cách sử dụng cũng đơn giản, chỉ cần dán miếng dán sau tai là được.

Âm thanh truyền qua xương, chỉ cần mọi người có thể nghe thấy âm thanh, đồng thời trả lời nhỏ tiếng, cũng có thể truyền đạt rất rõ ràng.

Điểm thiếu sót duy nhất là một tai nghe chỉ dùng được năm tiếng.

Cho nên lúc đó mỗi người mang hai cái đi, một cái dự phòng, một cái bật trước là được.

Lúc đó tôi ở quán cà phê bên ngoài, liên lạc với mọi người." "Xịn

thế, công nghệ cao!

Không hổ là tài năng của MIT!" Phương Ngôn kinh ngạc nhìn Mắt Kính.

Mắt Kính ngại ngùng cười cười, gãi đầu.

Bàn Tử im lặng lấy ra hai khẩu súng lục cướp được từ tay đám trộm mộ lúc đó, đặt lên bàn.

"Tôi đi cùng mọi người!" Phương Ngôn và Gia Cát Sinh nhìn nhau.

Gia Cát Sinh trầm ngâm nói.

"Không được, ông không thể vào trong!" "Tại sao?

Có súng trong tay, tôi không phải là kẻ vô dụng!

Tôi có thể bảo vệ mọi người tốt hơn!" Bàn Tử tha thiết nói.

"Không phải vì ông là kẻ vô dụng, hiểu không?

Ông là hậu phương mạnh nhất của chúng ta.

Nếu ông muốn vào hội trường đấu giá, người ta chắc chắn sẽ thu giữ tất cả trang bị ông mang theo.

Ai sẽ cho phép một người mang súng vào hội trường đấu giá chứ?

Nếu súng của ông bị người ta lấy đi, thì chẳng khác nào chúng ta thiếu đi một hậu phương đắc lực, hiểu chưa?

Chương 323

Ông cần ở cùng Mắt Kính, nếu chúng tôi gặp vấn đề, chúng tôi sẽ làm loạn hội trường đấu giá lên, đến chi viện cho chúng tôi.

Lúc đó sẽ không ai đi lục soát người ông nữa, hiểu không!" Gia Cát Sinh đứng dậy, hai tay chống lên bàn, nhìn chằm chằm Bàn Tử nói.

Bàn Tử nhìn vào mắt Gia Cát Sinh, nghiêm túc gật đầu.

"Được, nhưng ông phải biết, nếu có chuyện xảy ra, tôi nhất định sẽ xông vào, đừng có lúc đó ra lệnh cho tôi rời đi!" Gia Cát Sinh cười cười.

"Yên tâm, sẽ không có vấn đề gì đâu!" Phương Ngôn cũng cười nói.

"Đừng lo, chẳng phải có đại lão tu tiên là tôi đây sao, ha ha!" "Phương Ngôn, phạm vi tấn công kiếm khí của ông xa bao nhiêu?" Gia Cát Sinh quay đầu hỏi.

"Vì không có kiếm để chứa đựng kiếm ý của tôi, nếu chỉ dựa vào kiếm chỉ, khoảng cách phóng ra kiếm khí chắc khoảng hơn trăm mét." Phương Ngôn trầm ngâm nói.

"Vậy chắc là đủ rồi!

Lúc đó tôi đi cùng ông, bên cạnh ông cần có một người hỗ trợ." Gia Cát Sinh nói.

"Hay là ông cũng ở ngoài hỗ trợ tôi đi?" Phương Ngôn do dự.

"Không sao đâu, đừng lo, Gia Cát thế gia không chỉ là thế gia cổ trung y, tôi cũng tinh thông cổ võ!" Gia Cát Sinh cười nói.

Phương Ngôn sững sờ nói.

“Vậy là tôi đã xem thường ông rồi!” Gia Cát Sinh cười mà không nói.

Hai ngày sau, Phương Ngôn và Gia Cát Sinh hai người đúng hẹn đến cửa khách sạn quốc tế Trung Châu.

Lúc này hai người đều đã đeo tai nghe, Bàn Tử và Mắt Kính cũng đã vào vị trí.

“Phương Ngôn, tôi đã vào hệ thống giám sát của khách sạn quốc tế Trung Châu rồi, tôi thấy mọi người rồi, có thể đi vào trong.” Phương Ngôn nghe vậy liền nhẹ nhàng gật đầu với Gia Cát Sinh, Gia Cát Sinh đáp lại bằng một ánh mắt đã hiểu, hai người liền bước về phía cửa khách sạn quốc tế Trung Châu.

Ở cửa khách sạn có nhân viên phục vụ đang phụ trách tiếp đón, thấy khí chất phi phàm của Phương Ngôn và Gia Cát Sinh, liền tiến lên lịch sự hỏi.

“Hai vị khách quý, không biết là ở khách sạn, ăn cơm, hay tham gia lễ kỷ niệm ạ?” Phương Ngôn liếc nhìn, bình tĩnh nói.

“Tôi được mời đến, tôi là Phương Ngôn, đưa tôi đến phòng riêng Tài Chính là được.” Nhân viên phục vụ hiểu ý gật đầu, nói.

“Hai vị, xin chờ một chút, tôi cần xác nhận với cấp trên.” Phương Ngôn gật đầu không trả lời.

Cậu nhân viên phục vụ kia lấy ra một bộ đàm, đi sang một bên, nói mấy câu với người trong bộ đàm, sau đó gật đầu, đi về phía Phương Ngôn.

“Xin lỗi đã để hai vị khách quý đợi lâu, hai vị, mời đi theo tôi.” Sau đó cậu nhân viên phục vụ kia dẫn đường phía trước, đưa hai người Phương Ngôn đi một lối nhỏ, vòng qua từng tấm bình phong, đến một

đại sảnh vừa vàng son lộng lẫy lại vừa cổ điển tao nhã.

Từ phía sau đại sảnh, men theo cầu thang ẩn, họ đi lên một phòng riêng ở lầu hai.

Anh ta vừa cúi người vừa đưa tay phải ra, cúi đầu nói: "Yến Quy Sảnh, lấy từ câu thơ trong bài 'Hoán Khê Sa': 'Vô khả nại hà hoa lạc khứ, tự tằng tương thức yến quy lai.' (Bất lực nhìn hoa rơi, én về tựa cảnh xưa quen biết), chúc ngài có thể có được vật phẩm mình muốn, như én về tổ.

Hai vị gia, mời vào trong, Kim gia đang ở bên trong." Sau đó, nhân viên phục vụ này không nói gì nữa, im lặng chờ đợi hai người Phương Ngôn.

Phương Ngôn khẽ gật đầu, rồi dẫn Gia Cát Sinh đi vào sảnh.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi trầm hương mà những người yêu thích đồ cổ rất ưa chuộng.

Nhìn quanh, bàn làm từ gỗ hồng mộc, bình phong khắc từ gỗ kim tơ nam mộc, tất cả đều thể hiện hai từ tao nhã và tiền bạc.

Lão Kim đang ngồi bên bàn chờ đợi.

Cùng với Lão Kim còn có Nam Cung Bình và Lý Đào hai người, nhưng không thấy gã đầu trọc kia.

Dường như thấy được ánh mắt của Phương Ngôn, Nam Cung Bình cười nói.

"Anh ta bị thương khá nặng, hiện đang điều trị trong bệnh viện, chưa xuất viện." Phương Ngôn lộ vẻ mặt bừng tỉnh, sau đó cười đi tới, lần lượt bắt tay chào hỏi mấy người.

"Lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp, đám người truy sát chúng ta lúc đó, đã tra ra gốc gác của chúng chưa?" "Chưa, đám người đó

giấu mình rất kỹ, súng đạn đều có được đầy đủ như vậy, bối cảnh chắc không đơn giản.” Nhắc đến đám người đó, sắc mặt Lão Kim và Nam Cung Bình đều trở nên nghiêm trọng, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Dù sao, Lão Kim và Nam Cung Bình hai người cũng là người có máu mặt trong nghề, vậy mà lần này lại chịu thiệt lớn như vậy, suýt chết dưới tay đám người không tra ra được là ai, sắc mặt sao có thể tốt được chứ?

“Haizz, tạm thời đừng nói chuyện đó nữa.

Nam Cung Bình và hai người đến đây lần này, đều là để đích thân nói một lời cảm ơn với cậu, dĩ nhiên, còn có cả tôi nữa.

Lúc đó trong mộ huyệt nếu không có cậu, chúng tôi có lẽ đã không thể sống sót trở về, cho dù có thể trở về, cũng sẽ thương vong thảm trọng.

Cho nên, ơn cứu mạng này, là đại ân, chúng tôi xin ghi nhớ trong lòng, cảm ơn cậu!” “Đa tạ!” Sau đó ba người đều chắp tay cúi người cảm tạ Phương Ngôn.

Phương Ngôn vội vàng nói.

“Không cần, không cần, không cần, mọi người quá khách sáo rồi.

Chúng ta là đồng đội, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm.” Mấy người đứng thẳng người dậy, Lão Kim nói với Phương Ngôn.

“Tôi trong một hoạt động khác, ở trong gian tai thất cũng thu hoạch được không ít, những thứ có giá trị hơn đều đã đưa cho hội trường đấu giá rồi.

Cậu chắc không phải là không có thu hoạch gì chứ?” Phương Ngôn cười lắc đầu nói.

“Dĩ nhiên không phải, thu hoạch rất phong phú!” Lão Kim cười nói.

“Vậy tôi giúp cậu gọi nhân viên, có thể xử lý những món đồ trong tay cậu.” Sau đó, Lão Kim nhẹ nhàng rung chiếc chuông bên cạnh.

Chưa đầy vài giây, đã có nhân viên phục vụ gõ cửa bên ngoài.

“Thưa các vị gia bên trong, xin hỏi có chuyện gì không ạ?” Lão Kim cười nói.

“Vào đi, có hàng cần bán đấu giá.” Sau đó nhân viên phục vụ mới đẩy cửa vào, đi đến bên bàn.

Phương Ngôn từ trong túi sau lưng lấy ra mấy món đồ chuẩn bị đấu giá lần này.

Một chiếc phượng quan, một sợi dây chuyền, một chiếc vòng tay.

Những vật này vừa xuất hiện, đặc biệt là chiếc phượng quan kia, khiến bọn Lão Kim lộ vẻ kinh ngạc.

“Chà, thật không ngờ hàng trong tay Phương huynh đệ lại tốt đến vậy, xem ra Phương huynh đệ mới là người thu hoạch lớn nhất lần này!” Nam Cung Bình cười nói.

Nhân viên phục vụ kia sau khi thấy ba món đồ đặt trên bàn cũng không khỏi kinh ngạc.

Anh ta tiến lên xem xét mấy món đồ trên bàn, sau đó nói với Phương Ngôn.

“Vị gia này, phiền ngài đi xuống với tôi một chuyến, giá trị của món hàng quá cao, tôi không thể tự quyết được.” Phương Ngôn gật đầu, nói lời xin lỗi với bọn Lão Kim, vỗ vai Gia Cát Sinh, rồi đi theo nhân viên phục vụ xuống dưới.

Chương 324

Nhân viên phục vụ đưa Phương Ngôn đến một căn phòng nhỏ dưới tầng hầm, gõ cửa, nói với người bên trong.

"Thưa ngài Khánh, có đồ cần ngài giám định." Bên trong truyền ra một giọng nam trung trầm ấm, nói.

"Vào đi!" Sau đó nhân viên phục vụ mở cửa, cúi người mời Phương Ngôn vào trước rồi mới đi theo.

Trong phòng trải thảm cực kỳ xa hoa, đèn chùm pha lê, bàn khắc từ rễ cây hồng mộc.

Trong phòng có một người đàn ông trung niên đang ngồi, ánh mắt người đàn ông đó sâu thẳm, nhìn Phương Ngôn cười nói.

"Tôi họ Khánh, vị này không biết xưng hô thế nào?" Phương Ngôn bình tĩnh nói.

"Phương Ngôn." Ngài Khánh cười gật đầu.

"Vậy tiểu hữu Phương không biết lần này có gì cần đấu giá?" "Ba món!" Nói rồi Phương Ngôn bình tĩnh lấy ra phượng quan, dây chuyền và vòng tay.

Ngài Khánh kia không khỏi nhướng mày, rõ ràng cũng không ngờ Phương Ngôn lại lấy ra được món hàng tốt như vậy.

Ông ta cầm kính lúp và đèn chiếu, cẩn thận quan sát ba món hàng mà Phương Ngôn cung cấp.

"Hàng tốt, đều là hàng thật, chắc là từ thời Tống Huy Tông của Bắc Tống, vậy chắc là vật bồi táng của vị hoàng hậu đầu tiên của Tống Huy Tông, Huệ Cung hoàng hậu Vương thị." Phương Ngôn sững sờ, không ngờ có người có thể trực tiếp phán đoán ra, trình độ

khá sâu.

“Ba món đồ đấu giá này, hội trường sẽ thu 20% giá trị đấu giá làm phí thủ tục.

Nhưng, tin tôi đi, giá trị vượt trội của buổi đấu giá sẽ vượt xa dự kiến của cậu.

Ba món này sẽ là vật phẩm áp trục cuối cùng.” Phương Ngôn gật đầu, 20% quả thật không ít, nhưng cũng hợp lý.

“Vậy mời Phương huynh đệ về trước.

Lát nữa sau khi buổi đấu giá kết thúc, tôi sẽ chuyển tiền vào một thẻ ngân hàng không mật khẩu, không ghi danh rồi giao cho cậu.

Lát nữa tôi cũng sẽ gửi một danh sách vật phẩm chi tiết cho ngài, nếu có nhu cầu, tôi có thể trực tiếp bán cho ngài theo giá ước tính, không cần qua quy trình đấu giá.” Ngài Khánh nói.

Phương Ngôn gật đầu, rồi cùng nhân viên phục vụ quay trở lại phòng riêng.

“Tình hình thế nào?

Có hài lòng không?” Lão Kim cười hỏi.

“Là vật phẩm áp trục, rất hài lòng!

Chỉ có điều thu 20% phí thủ tục, đắt quá.” Phương Ngôn cười.

“Hai mươi phần trăm?

Cậu biết đủ đi!

Của tôi còn bị thu 25% đấy.

Có những món giá trị không cao còn bị thu 30%.

Như vậy là tốt lắm rồi.” Phương Ngôn sững sờ, không ngờ lại như vậy.

Xem ra, ngài Khánh kia rất biết làm ăn.

Âm thầm giúp anh hạ giá xuống, không cố ý nói ra để anh phải mang ơn, nhưng, không nghi ngờ gì đã để lại ấn tượng tốt trong lòng anh.

Lần sau có đồ cần bán, người đầu tiên anh nghĩ đến cũng sẽ là họ.

Trong lúc nói chuyện, nhân viên phục vụ đã mang danh sách vật phẩm đấu giá lên.

Để tiện cho nhóm Phương Ngôn xem, họ đã đặc biệt mang lên hai bản.

Phương Ngôn và nhóm Lão Kim vừa trò chuyện vừa lướt xem danh sách vật phẩm.

Ở ba trang cuối cùng, không nghi ngờ gì chính là vật phẩm mà Phương Ngôn đưa lên.

Trong đó, chiếc vòng tay có giá khởi điểm ba mươi triệu, dây chuyền có giá khởi điểm tám mươi triệu, còn chiếc phượng quan kia, giá khởi điểm là hai trăm ba mươi triệu.

Thật ra, chỉ riêng giá khởi điểm này, về cơ bản đã đạt đến kỳ vọng ban đầu của Phương Ngôn đối với ba món đồ.

Tiếp tục xem các vật phẩm khác, ở trang thứ năm từ dưới lên, ngay khoảnh khắc mở ra, Phương Ngôn đột nhiên cảm thấy cơ thể Gia Cát Sinh bên cạnh cứng đờ.

Phương Ngôn nhìn kỹ.

Vật phẩm: Tuyết Phách Ngân Châm.

Giới thiệu: Bộ Tuyết Phách Ngân Châm được luyện từ tuyết phách kim trên núi tuyết, hiện tại là bộ duy nhất còn tồn tại trên đời, là vật dụng của Hoa Đà.

Hiệu quả sử dụng gấp nhiều lần so với kim bạc thông thường.

Cực kỳ bền chắc, dù đao chém búa bổ cũng không gãy.

Giá khởi điểm: Mười lăm triệu.

Phương Ngôn nhìn Gia Cát Sinh, nói: "Ông muốn cái này?" Gia Cát Sinh do dự một lúc rồi gật đầu.

Phương Ngôn cười nói: "Người một nhà, khách sáo làm gì." Sau đó anh nhẹ nhàng rung chuông, nói với nhân viên phục vụ: "Bộ Tuyết Phách Ngân Châm đó, tôi muốn." Nhân viên phục vụ gật đầu.

"Thưa ngài Phương, ngài chờ một lát, tôi đi nói với ngài Khánh." "Được!" Phương Ngôn gật đầu.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ đó quay lại, cúi người bên cạnh Phương Ngôn nhỏ giọng nói: "Ngài Khánh bảo tôi nói với ngài, giá ước tính của bộ Tuyết Phách Ngân Châm này là khoảng bốn mươi lăm đến năm mươi triệu, ngài ấy tính cho ngài bốn mươi lăm triệu.

Thưa ngài Phương, ngài thấy giá này có hợp lý không?" Phương Ngôn gật đầu.

"Được." Nhân viên phục vụ tiếp lời: "Vậy lát nữa tôi sẽ mang bộ Tuyết Phách Ngân Châm đến cho ngài, lúc đó bốn mươi lăm triệu sẽ được khấu trừ trực tiếp vào số tiền thu được từ vật phẩm của ngài." Phương Ngôn gật đầu.

Nhân viên phục vụ quay người rời đi.

Lão Kim ngưỡng mộ nhìn.

"Ghê thật, có thể đi cửa sau luôn rồi!" Phương Ngôn cười cười.

"Ghê thì ghê, nhưng chẳng phải là lấy mạng ra đổi sao." Lão Kim cười lớn.

Nhân viên phục vụ lúc này cũng mang bộ Tuyết Phách Ngân Châm

quay lại bên cạnh Phương Ngôn.

"Thưa ngài Phương, đây là Tuyết Phách Ngân Châm của ngài." Nhân viên phục vụ đưa đồ cho Phương Ngôn rồi đứng sang một bên chờ Phương Ngôn kiểm tra hàng.

Chương 325

Phương Ngôn nhận Tuyết Phách Ngân Châm xong liền đưa thẳng cho Gia Cát Sinh bên cạnh.

Gia Cát Sinh mở ra, cẩn thận kiểm tra từng cây kim, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào, sau đó gật đầu với Phương Ngôn rồi đưa Tuyết Phách Ngân Châm lại cho anh.

Phương Ngôn cười cười rồi cũng gật đầu với nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ lúc này mới chào rồi lui ra.

Phương Ngôn nhận lại Tuyết Phách Ngân Châm từ tay Gia Cát Sinh, lấy ra xem xét kỹ lưỡng.

Cây Tuyết Phách Ngân Châm cầm trên tay lạnh băng nhưng không buốt tay.

Thân kim trơn láng nhưng không trơn tuột.

"Thần kỳ." Phương Ngôn tán thưởng.

Sau đó anh cất cây Tuyết Phách Ngân Châm đang cầm về lại hộp, đưa cho Gia Cát Sinh.

Gia Cát Sinh vừa định từ chối.

Phương Ngôn nói: "Cầm lấy, thứ này đối với tôi không có tác dụng gì, chỉ trong tay ông, dưới y thuật của ông, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Ước mơ của ông, cũng cần dựa vào nó để thực hiện." Gia Cát Sinh mấp máy môi, cuối cùng không nói ra lời nào, chỉ nhận lấy bộ Tuyết Phách Ngân Châm mà Phương Ngôn đưa, ngàn lời vạn chữ gộp thành một câu: "Cảm ơn!" "Người nhà cả, khách sáo vớ vẩn!" Phương Ngôn cười nói, sau đó nhìn ra hội trường.

Lúc này buổi đấu giá cũng sắp bắt đầu!

Mỗi bàn trong buổi đấu giá đều được trang bị một tấm biển, muốn đấu giá thì giơ biển lên là được.

Mỗi lần giơ biển tăng giá hai triệu.

Ba vật phẩm áp trục, mỗi lần giơ biển, tăng giá năm triệu.

Phương Ngôn hứng thú xem người khác đấu giá, anh không có gì cần mua, thứ duy nhất cần thì cũng đã đi cửa sau lấy trước rồi.

Lão Kim và những người khác cũng chỉ xem đồ của mình có thể bán được bao nhiêu tiền, đối với các vật phẩm khác cũng không có hứng thú lắm.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nhóm Phương Ngôn vừa uống trà vừa xem buổi đấu giá.

Cuối cùng cũng đến ba vật phẩm áp trục cuối cùng.

Phương Ngôn cũng không khỏi ngồi thẳng người.

Vật phẩm đầu tiên là chiếc vòng tay, được bán với giá chín mươi lăm triệu, tạo nên một cao trào nhỏ trong hội trường.

Trừ đi 20% phí thủ tục, Phương Ngôn vẫn có thể nhận được bảy mươi sáu triệu.

Vật phẩm thứ hai là sợi dây chuyền còn quý giá hơn, có sự hâm nóng từ chiếc vòng tay đầu tiên, không khí càng thêm sôi nổi.

Dưới sự cạnh tranh của mọi người, sợi dây chuyền này được bán với giá hai trăm hai mươi triệu.

Trừ đi 20% phí thủ tục, Phương Ngôn có thể nhận được đủ một trăm bảy mươi sáu triệu.

Nhưng những thứ đó đều không quan trọng, quan trọng nhất là vật

phẩm áp trục cuối cùng!

Sau hai vòng hâm nóng trước đó, không khí đã lên đến đỉnh điểm, không khí tại hiện trường cực kỳ sôi động.

Trong tình hình đó, sự xuất hiện của chiếc phượng quan đã trực tiếp gây chấn động toàn trường!

Chiếc phượng quan tuyệt đẹp dưới ánh đèn đã khiến vô số gia tộc phải điên cuồng.

"Hai trăm năm mươi triệu!" "Hai trăm tám mươi triệu!" "Ba trăm sáu mươi triệu!" "Bốn trăm tám mươi triệu!" … Dưới sự tranh giành của mọi người, chiếc phượng quan vốn có giá khoảng hai trăm năm mươi triệu, đã được bán với giá trên trời là bảy trăm bốn mươi triệu, bị một ông vua sòng bạc ở Úc có sáu người vợ mua được.

Không biết chiếc phượng quan này sẽ được tặng cho bà vợ nào của ông ta.

Chỉ riêng món cuối cùng là chiếc phượng quan, đã giúp Phương Ngôn nhận được đủ năm trăm chín mươi hai triệu!

Hội trường đấu giá dĩ nhiên cũng kiếm bộn, chỉ riêng ba vật phẩm áp trục cuối cùng của Phương Ngôn đã giúp họ kiếm được đủ hai trăm triệu!

Phải công nhận, đúng là siêu lợi nhuận.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, ngài Khánh đích thân đến phòng riêng tìm Phương Ngôn, đưa cho anh một chiếc thẻ ngân hàng của ngân hàng Thụy Sĩ.

"Sau khi trừ tất cả các chi phí, tiểu hữu Phương lần này đáng lẽ nhận được tám trăm bốn mươi bốn triệu.

Sau khi trừ đi bốn mươi lăm triệu của bộ Tuyết Phách Ngân

Châm, đáng lẽ là bảy trăm chín mươi chín triệu.

Vì lần này hiệu quả đấu giá quá tốt, nên cá nhân tôi đã bù thêm cho cậu ba triệu, trong thẻ hiện tại có tám trăm linh hai triệu." "Vậy thật sự cảm ơn ngài nhiều!" Phương Ngôn bắt tay ngài Khánh nói.

"Đâu có đâu có, đó là điều nên làm.

Tiểu hữu Phương lần sau nếu có nhu cầu, bất kể mua hay bán đều có thể tìm tôi.

Hy vọng tôi có thể mãi là đối tác tốt nhất của ngài Phương." Ngài Khánh cười nói.

"Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi, nhất định." Phương Ngôn cười đáp lại.

Lão Kim và những người khác cũng đầy ngưỡng mộ nhìn Phương Ngôn.

Dù sao tổng giá trị đấu giá của mấy người họ cộng lại cũng chỉ hơn một trăm triệu, còn Phương Ngôn thì kiếm được gấp tám lần.

Cùng đi một chuyến xuống mộ, người khác kiếm được nhiều hơn mình rất nhiều.

Có tức không?

Có ngưỡng mộ không?

Ngưỡng mộ cũng vô dụng, người so với người tức chết người.

"Lão Kim, lần sau có dự án tốt nhớ gọi tôi nhé!" Phương Ngôn cười nói với Lão Kim.

"Yên tâm, không vấn đề!" Lão Kim vỗ vai anh nói.

Phương Ngôn và Gia Cát Sinh đứng tại chỗ tiễn bọn Lão Kim rời đi, sau đó thong thả đi về phía trung tâm thương mại bên cạnh.

Hai người trông như đang trò chuyện phiếm, nhưng thực tế đang nói chuyện với Mắt Kính.

“Mắt Kính, xem phía sau tôi có ai theo dõi không?” Phương Ngôn bình tĩnh nói.

“Hiện tại không thấy.” Mắt Kính trả lời.

“Vậy gặp nhau trong trung tâm thương mại nhé, tôi đi thay quần áo trước.” Phương Ngôn đáp.

Chương 326

Vẫn là chiêu cũ, vào trung tâm thương mại, tìm một cửa hàng quần áo đông nghẹt người, vào phòng thử đồ thay một bộ quần áo khác, trả tiền rồi đi.

Sau đó, họ hội ngộ với Gia Cát Sinh và nhóm Mắt Kính ở bãi đỗ xe ngầm.

Ngồi trên xe, Mắt Kính vừa lái xe về nhà, vừa phấn khích nói.

“Vãi, vãi, tám trăm triệu đó, là khái niệm gì vậy?

Xuống một chuyến mộ kiếm được hẳn tám trăm triệu!

Cũng quá đỉnh rồi phải không?” Phương Ngôn cười nói.

“Không phải chúng ta, là tôi.

Tiền là một mình tôi kiếm.” “Đúng đúng đúng, là của chúng ta, tám trăm triệu của cả nhà!” Mắt Kính cười nói.

“Khi nào chúng ta lại xuống mộ một chuyến nữa?” Bàn Tử cũng kích động hỏi.

“Chúng ta nghỉ ngơi một thời gian trước đã, từ từ thôi.

Lần trước đã cho thấy chúng ta thực sự có khoảng cách lớn về trang bị so với người khác.

Cứ phải chắc chắn mới được.

Dù sao tôi cũng không thể lấy mạng của mọi người ra đùa được.” Phương Ngôn bình tĩnh nói.

“Hay là chúng ta đi giải quyết vấn đề tu luyện của ông trước?” Gia Cát Sinh đột nhiên đề nghị.

Mắt Phương Ngôn cũng không khỏi sáng lên, đúng là một ý kiến hay!

"Vậy chúng ta đi đâu trước đây?" Bàn Tử hỏi.

"Dĩ nhiên là đi Tung Sơn Thiếu Lâm trước!" Mắt Kính cười nói.

"Được, vậy đi Tung Sơn Thiếu Lâm trước!" Phương Ngôn cười đáp.

"Ú u, đi Thiếu Lâm thôi!

Thiếu Lâm, Thiếu Lâm, có bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều kính ngưỡng~" Mắt Kính kích động vừa hát vừa lái xe.

Phương Ngôn và những người khác cũng cười nhìn, nhất thời không nỡ dập tắt sự tích cực của anh ta.

Nhưng mấy người đã âm thầm quyết tâm trong lòng, kiên quyết không thể đưa tên này đi KTV.

Đúng là tra tấn lỗ tai mà!

Tung Sơn Thiếu Lâm không xa lắm, nên Phương Ngôn và mọi người cũng không mất nhiều thời gian.

Chỉ hơn hai tiếng sau, họ đã đến Thiếu Lâm Tự.

Nhìn các vị tăng nhân bận rộn và những du khách qua lại, bái Phật lễ Phật trong chùa, Phương Ngôn không khỏi đau đầu.

Lớn như vậy, tìm thế nào đây?

Gia Cát Sinh cười nhìn bộ dạng cau mày khổ sở của Phương Ngôn.

"Tìm trụ trì chứ sao!" Phương Ngôn bừng tỉnh.

"Đúng đúng đúng, tìm trụ trì!" Thế là Phương Ngôn chặn một vị tăng nhân đi ngang qua nói.

“A di đà phật, xin hỏi trụ trì của chùa ở đâu ạ?” “A di đà phật, xin hỏi các vị thí chủ tìm trụ trì có việc gì ạ?” Vị tiểu tăng nhân đó chắp tay cúi đầu hỏi.

“Chúng tôi tìm trụ trì có việc quan trọng cần bàn bạc, phiền ngài thông báo một tiếng.

Tôi là Gia Cát Sinh của Gia Cát thế gia.” “A di đà phật, ra là thí chủ của Gia Cát thế gia, phiền các vị chờ một chút, tôi vào trong thông báo.” Nói xong, tiểu tăng nhân quay đầu đi vào trong chùa.

Phương Ngôn nhìn Gia Cát Sinh nói.

“Lại mượn danh đầu của nhà Gia Cát rồi à?” “Nhà Gia Cát và trụ trì các chùa cùng các môn phái lớn đều duy trì quan hệ hữu hảo.

Bản thân tôi cũng có tên trong gia phả của Gia Cát gia tộc, nên cũng không hẳn là mượn danh.

Sử dụng hợp lý, có thể mang lại tiện lợi cho chúng ta.” Gia Cát Sinh bình tĩnh nói.

Phương Ngôn gật đầu, không nói nhiều.

Không lâu sau, vị tiểu tăng nhân kia lại đi ra.

“Các vị thí chủ, mời vào trong, trụ trì đại nhân đang chờ đợi!” Phương Ngôn và mọi người nhanh chóng theo sau tiểu tăng nhân.

Vào trong chùa, một vị lão tăng với lông mày và râu tóc bạc trắng đang đứng giữa chùa, chờ đợi họ.

“A di đà phật, các vị, đã đến rồi.” Giọng lão tăng nhân hiền từ, ánh mắt ôn hòa nhìn họ.

“Đại sư, chẳng lẽ ngài vẫn luôn chờ chúng tôi sao?” Phương Ngôn nói.

Lão tăng nhân cười cười, không trả lời, mà nói một câu kỳ lạ

không ăn nhập gì.

“Vô sắc vô ảnh, kiếm không ở đây, nên đến Võ Đang.” Phương Ngôn ngơ ngác nhìn lão tăng nhân.

Lão tăng nhân lại quay đầu nhìn Gia Cát Sinh nói.

“Hắc nhật tái lâm, thời cơ đã đến, nên để tài năng bộc lộ.” Gia Cát Sinh ôn hòa nhíu mày, cúi đầu trầm tư như có điều suy nghĩ.

Lão tăng nhân quay đầu nhìn Bàn Tử và Mắt Kính.

Nhưng lần này, ông không nói gì, chỉ cười cười.

“A di đà phật, các vị, mời xuống núi đi!” “Linh không quay lại, đạo ở trong tâm.” Nói xong lão tăng nhân xoay người đi vào nội thất.

Phương Ngôn, Gia Cát Sinh và mọi người, vui vẻ lên núi, ngơ ngác xuống núi.

Càng ngơ ngác hơn là Mắt Kính và Bàn Tử.

Quay lại xe, Phương Ngôn quay đầu hỏi.

“Này, lão tăng nhân đó có ý gì vậy?

Câu đó hình như nói cho tôi, nhưng tôi không hiểu lắm.” Gia Cát Sinh nói.

Chương 327

“Đoạn nói với tôi, tôi cũng thấy mơ hồ, không hiểu ý gì cả?” Mắt Kính bất lực nhún vai.

“Hai người biết đủ đi, ít ra hai người còn có mấy câu.

Bọn tôi chỉ nhận được một nụ cười bí ẩn, nhìn còn không hiểu nổi nữa là?

Tôi còn nghi đó có phải là nụ cười Mona Lisa không nữa?

Bí ẩn quá!” Bàn Tử cũng bất lực cười.

“Đúng đó, hai người biết đủ đi!” Phương Ngôn âm thầm niệm lại đoạn mà lão tăng nhân nói với mình.

“Vô sắc vô ảnh, kiếm không ở đây, nên đến Võ Đang.” Niệm lại mấy lần, Phương Ngôn nói.

“Tôi thấy đoạn này chắc là nói với tôi, chữ ‘kiếm’ này chắc có liên quan đến tôi.

Hay là chúng ta đến Võ Đang xem thử?” Gia Cát Sinh suy nghĩ một lát rồi nói.

“Tôi thấy khả thi, dù sao trạm tiếp theo của chúng ta cũng dự định đến núi Võ Đang, bây giờ xem ra, chuyến đi núi Võ Đang là không thể thiếu rồi!” Do trời đã tối, nên mấy người cũng không lập tức lên đường đến núi Võ Đang.

Nhóm Phương Ngôn về thu dọn đồ đạc trước, sau đó đặt vé máy bay, định sáng sớm hôm sau bay đến thành phố Đan Giang, tỉnh Hồ Bắc, nơi có Võ Đang.

Sáng sớm, nhóm Phương Ngôn đã ở sân bay.

Sau một thời gian chờ đợi, cuối cùng cũng đến lúc lên máy bay.

Phương Ngôn, Gia Cát Sinh và Mắt Kính ba người ngồi cùng một hàng, đều ngồi ở vị trí cửa thoát hiểm khẩn cấp.

Bàn Tử thì ngồi ở vị trí giữa của hàng sau.

Trước khi máy bay cất cánh, tiếp viên hàng không đến thông báo cho ba người về một số quy định và cách sử dụng cửa thoát hiểm khẩn cấp.

Phương Ngôn cười nói.

"Không sao, không cần dạy tôi đâu, tôi biết dùng." Cô tiếp viên xinh đẹp sững sờ.

"Biết dùng?" Phương Ngôn dửng dưng.

"Đúng vậy, biết dùng, không chỉ một lần!" Phương Ngôn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô tiếp viên, cười.

"Tôi nhảy dù ở cảng hàng không!" "Phụt!" Cô tiếp viên bị Phương Ngôn chọc cười.

Sau khi giải thích xong những kiến thức cần biết, cô tiếp viên cười nhìn Phương Ngôn một cái rồi mới rời đi.

Gia Cát Sinh cười tủm tỉm nhìn Phương Ngôn.

Mắt Kính thì kích động nói.

"Vãi, đại thần!

Đến tiếp viên hàng không cũng bị tán đổ rồi!

Anh Phương, dạy em với, được không anh?" Nói rồi Mắt Kính làm ra một bộ dạng õng ẹo.

Phương Ngôn không khỏi rùng mình.

"Đừng gọi anh, đừng gọi anh, tôi sai rồi, đừng nhìn tôi như vậy,

chịu không nổi!

Cũng quá ghê tởm rồi!" "Ha ha ha ha ha!" Gia Cát Sinh bị hai người chọc cười.

Đúng lúc này, phía sau lại truyền đến một giọng nói cực kỳ không hòa hợp.

"Oa, lại một tên béo chết tiệt?

Tôi không ngồi cùng tên béo chết tiệt!" Phương Ngôn và Gia Cát Sinh quay đầu nhìn.

Một người ăn mặc như nhân viên văn phòng mặc vest, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Bàn Tử.

"Thưa ngài, mời ngồi xuống, đừng tùy tiện sỉ nhục người khác!" Cô tiếp viên xinh đẹp vì phát hiện có chuyện không ổn nên đã đi đến nói.

"Này, thái độ gì vậy?

Tôi nói cho cô biết, tôi là thượng đế, tôi bỏ tiền ra mua dịch vụ, thái độ như vậy, cẩn thận tôi khiếu nại đấy!" Người đàn ông kia kiêu ngạo nói.

"Thưa ngài, xin tôn trọng một chút, mỗi hành khách ngồi đây đều đã trả tiền, nên mọi người đều bình đẳng, ngài không có tư cách đi bôi nhọ bất kỳ ai." Cô tiếp viên nhìn người đàn ông này nói.

"Này, cô có bệnh không vậy?

Tôi và một tên béo chết tiệt có thể so sánh được sao?

Nhìn bộ đồ hắn mặc xem, có tư cách so với tôi không?

Tôi mặc vest Armani đó, làm hỏng làm bẩn ông đền nổi không?" Người đàn ông kia khó chịu nói.

Phương Ngôn nhìn thấy, trong lòng không khỏi nảy ra một kế.

Thế là, Phương Ngôn quay đầu vỗ vai Gia Cát Sinh, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai anh ta, sau đó lại nhỏ giọng nói mấy câu với Mắt Kính.

Gia Cát Sinh cười cười, gật đầu.

Mắt Kính thì lộ ra một nụ cười gian xảo.

Sau đó, Gia Cát Sinh tìm một lý do đi ngang qua người đàn ông kia, còn Phương Ngôn thì cố tình chắn trước mặt cô tiếp viên xinh đẹp.

"Đừng nhìn ra sau, nhìn tôi này!" Cô tiếp viên sững sờ, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Phương Ngôn không khỏi ngây người.

Ngửi thấy mùi hương nam tính nồng nàn trên người Phương Ngôn, cô tiếp viên xinh đẹp bất giác đỏ mặt.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la hét.

Mắt Kính cũng chớp thời cơ, lấy điện thoại ra quay phim.

Hóa ra quần của người đàn ông kia, không hiểu sao lại bị tụt xuống.

Nhưng khoảnh khắc trước đó, Gia Cát Sinh vừa đi ngang qua người hắn, hắn theo phản xạ đưa tay bảo vệ quần áo của mình.

Nhưng ngay khoảnh khắc đưa tay xuống, quần đã tụt.

Thắt lưng đứt lìa, gọn gàng ngăn nắp.

Chương 328

Trong mắt người khác, chính là hắn đã chủ động cởi quần của mình!

Gia Cát Sinh và Mắt Kính dĩ nhiên hiểu là Phương Ngôn đã giở trò.

Vì tất cả đều do Phương Ngôn thiết kế, nên anh mới đứng ở vị trí vừa khéo chắn trước mặt cô tiếp viên.

Trật tự trên máy bay hỗn loạn.

Đợi cảnh sát hàng không đến, Mắt Kính lấy ra đoạn video đã quay.

Lúc đầu chỉ quay phần thân trên, sau đó tay người đàn ông kia đưa xuống, rồi ngay lập tức, quần của hắn bị tụt xuống.

Toàn bộ góc quay của video có thể khiến người ta tin rằng chính hắn đã cởi quần một cách hoàn hảo.

Có đoạn video này, người đàn ông kia ngay cả chối cũng không thể chối, bị cảnh sát hàng không áp giải xuống máy bay.

Cô tiếp viên dĩ nhiên đoán được là Phương Ngôn đã giở trò, nhưng cũng không biết anh đã làm thế nào.

Nhưng hình tượng của Phương Ngôn trong lòng cô, trở nên bí ẩn và cao lớn.

Sau một đoạn nhạc đệm nhỏ như vậy, Phương Ngôn cuối cùng cũng thuận lợi cất cánh.

Trừ việc tâm trạng của Bàn Tử hơi sa sút, trong đầu toàn là "mình nhất định phải giảm béo".

Nhưng lúc xuống máy bay, vì một mình ăn hết suất ăn của Phương Ngôn, Gia Cát Sinh và Mắt Kính, anh lại tăng thêm một cân rưỡi.

Hai tiếng đồng hồ tăng một cân rưỡi!

Lúc xuống máy bay, cô tiếp viên lén nhét cho Phương Ngôn một mẩu giấy, trên đó ghi số điện thoại của cô.

Mắt Kính ngưỡng mộ ghen tị nhìn Phương Ngôn, gần như muốn nghiến răng ken két.

Phương Ngôn cũng cười cười.

Thật ra, anh khá thích cô gái vừa xinh đẹp lại có tam quan đúng đắn này.

Nhưng, anh chưa chuẩn bị sẵn sàng để bắt đầu một mối tình mới.

Mặc dù qua các loại tư liệu, biết rằng đây là Địa Cầu, không có Tú Tú, cũng không có Lão Cửu Môn, không có A Ninh.

Nhưng rất khó buông bỏ.

Dù vậy, anh vẫn lưu số điện thoại của cô gái này vào điện thoại.

Bốn người Phương Ngôn cùng nhau bắt taxi đến núi Võ Đang.

Núi Võ Đang và Vạn Tuế Sơn đã đi trước đó không giống nhau, đây là một ngọn núi đúng nghĩa.

Cảnh vật núi Võ Đang tươi đẹp, rừng cây rậm rạp, trong đó có cầu nhỏ nước chảy, mặt nước lấp lánh, trong nước từng đàn cá bơi lội.

Đi trên con đường núi, mấy người không khỏi cảm thấy lòng dạ thư thái.

Cuối cùng cũng đến cửa phái Võ Đang.

Vẫn quy củ cũ, nhóm Phương Ngôn chặn một đạo đồng đi ngang qua, nói.

"Gia Cát Sinh của Gia Cát thế gia, hy vọng có thể gặp tông chủ

phái Võ Đang.” Tiểu đạo đồng vào trong thông báo, nhóm Phương Ngôn đứng tại chỗ, nhìn du khách qua lại không khỏi cảm thán.

“Ai có thể ngờ được, trong phái Võ Đang, thực sự có môn phái tu chân chính thống.

Những gì được ghi lại trong tiểu thuyết tiên hiệp của Thiên Triều, thực ra là thật!

Đối với thế giới này, rốt cuộc chúng ta hiểu được bao nhiêu?” Gia Cát Sinh bình tĩnh nói.

“Thế giới này có quá nhiều điều chúng ta không hiểu.

Những gì chúng ta biết, chỉ là một phần nhỏ của thế giới này, đừng nói đến cả vũ trụ.

Giống như chúng ta không biết rồng có tồn tại hay không, cũng không biết thần và tiên rốt cuộc có hay không.

Điều chúng ta có thể làm là cố gắng để mình biết nhiều hơn một chút, để mình có thể sống tốt hơn, có thể chăm sóc tốt cho những người bên cạnh mình mà thôi.” Phương Ngôn gật đầu đồng cảm.

Bên cạnh, Bàn Tử và Mắt Kính, vừa cười vừa chỉ vào hai người.

“Xem xem, hai tên này lại bắt đầu rồi!” Lúc này, tiểu đạo đồng cũng chạy ra.

Chỉ thấy tiểu đạo đồng đó, nhanh chân chạy đến bên cạnh nhóm Phương Ngôn.

“Môn chủ đại nhân đang chờ ở nội sảnh rồi!

Mấy vị mau vào trong!” Phương Ngôn cười nói.

“Được!” Nói rồi thuận tay xoa đầu tiểu đạo đồng.

“Đừng làm vậy, sẽ không cao lên được đâu!” Tiểu đạo đồng

nghiêm túc nói với Phương Ngôn.

Nhóm Phương Ngôn đều bị chọc cười, Gia Cát Sinh cúi người véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của tiểu đạo đồng.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu đạo đồng, mấy người đi vào nội viện của phái Võ Đang.

Càng đi càng sâu, Phương Ngôn nhìn kỹ, xung quanh không còn du khách nữa.

Chỉ có những môn nhân phái Võ Đang mặc đạo bào hoặc đồ luyện công màu trắng.

Bước vào đại điện, cảnh tượng trước mắt khiến Phương Ngôn bừng sáng.

Trong một sân lớn, bày đặt đủ loại khí tài luyện công, bên cạnh mỗi loại khí tài đều có người đang tập luyện.

Đối diện cửa là một đại điện.

Đại điện cổ kính, chính giữa đại điện, một người mặc đạo bào màu xanh thẫm đang chắp tay đứng.

"Môn chủ, môn chủ, con đưa khách đến rồi!" Tiểu đạo đồng chạy đến, nói với người đang chắp tay đứng kia.

"Làm tốt lắm, con xuống trước đi!" Người được gọi là môn chủ kia, cười xoa đầu tiểu đạo đồng.

"Ai da da, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng xoa đầu con, sẽ không cao lên được đâu!" Tiểu đạo đồng vẻ mặt không vui, quay đầu đi ra ngoài.

Nhóm Phương Ngôn cười cười, nhìn về phía môn chủ phái Võ Đang.

Chương 329

"Kính chào môn chủ phái Võ Đang!" Nhóm Phương Ngôn chắp tay cúi người nói.

"Không cần đa lễ như vậy." Vị môn chủ kia đi ra mấy bước đỡ Phương Ngôn đang cúi người.

"Cậu là Gia Cát Sinh nhỉ!" Ông nhìn Gia Cát Sinh đang đứng bên tay phải Phương Ngôn.

"Môn chủ biết tôi sao?" Gia Cát Sinh tò mò hỏi.

"Người học y, tính tình nội liễm, cứu người càng nhiều, tâm tính càng thiện, tướng mạo càng thiện.

Tự nhiên có thể nhìn ra." Môn chủ cười nói.

"Vị này, xưng hô thế nào?" Môn chủ hỏi Phương Ngôn.

"Phương Ngôn." Phương Ngôn cười đáp.

"Vậy mấy vị lần này đến, có việc gì?" Môn chủ hỏi.

"Lần này đến làm phiền, chủ yếu có hai việc." Phương Ngôn nghiêm túc nói.

"Hai việc gì?

Tiểu huynh đệ Phương, cứ nói đừng ngại!" Môn chủ cũng trịnh trọng nói.

"Tôi đến lần này, việc thứ nhất là muốn hỏi môn chủ, ở thời đại mạt pháp linh khí khô kiệt của Địa Cầu hiện nay, liệu có thể tu hành được không?" Phương Ngôn nhìn chằm chằm môn chủ hỏi.

Môn chủ cười cười, không trả lời, nói: "Vậy không biết việc thứ hai, lại là vì chuyện gì?" "Việc thứ hai, là muốn hỏi môn chủ, môn

chủ có biết trụ trì đại sư của Thiếu Lâm Tự không?" Phương Ngôn trầm giọng nói.

"Trụ trì Thiếu Lâm Tự là một đại sư, ta tự nhiên biết, sao vậy?" "Vậy có thể phiền môn chủ giải đáp cho tôi được không?" "Ồ?

Giải đáp?

Ta nghe xem." "Trụ trì đại sư nói 'Vô sắc vô ảnh, kiếm không ở đây, nên đến Võ Đang', dám hỏi môn chủ có biết ý là gì không?" Môn chủ nhíu mày, đi qua đi lại, suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nhìn Phương Ngôn nói.

"Nếu cậu đã biết Địa Cầu đang ở thời đại mạt pháp, linh khí khô kiệt, vậy chắc cũng là người tu hành, tu kiếm, đúng không?" "Đúng vậy." Phương Ngôn nói.

"Vậy nếu cậu có thể tu hành, tại sao người khác lại không thể?" Phương Ngôn sững sờ.

"Nhưng tôi cũng không thể sử dụng nội lực!" "Thế nào là tu hành?

Trước tu sau hành, tu hành, không phải là tu nội lực, đúng không?

Tu hành tu cái gì?

Tu cái 'Đạo' của ngươi!

Huynh đệ ngươi tu kiếm, kiếm tu là để làm gì?

Để phát huy uy lực của 'Đạo', đúng không?

Nói trắng ra, nội lực chỉ là vật phụ trợ cho 'Đạo'.

Khi ngươi cho rằng tu hành là tu nội lực, ngươi đã đi chệch hướng rồi.

Lấy kiếm tu, không tu nội lực, một kiếm đâm ra, có thể chém thời gian, có thể phá sao trời, đó mới là cực hạn của tu đạo.

Lúc này ngươi chính là hóa thân của ý chí kiếm đạo trong thiên đạo, là cực hạn của đạo.

Lên nữa là siêu thoát!" Nhóm Phương Ngôn như có điều ngộ ra, cúi đầu trầm tư không nói.

Môn chủ tiếp tục nói: "Giống như kiếm tu, có thể tu ra ý của kiếm đạo.

Gia Cát Sinh là người của y đạo, tự nhiên có thể dùng y thuật nhập đạo.

Thiên đạo là vật chứa của ba ngàn đại đạo, tu như thế nào phải xem chính ngươi!

Kiếm tu luyện kiếm tu hành, vậy bác sĩ thì nên tu hành thế nào?" Gia Cát Sinh dường như chợt giác ngộ, cả người rơi vào trạng thái trầm mặc.

Lời của môn chủ, vang vọng trong đầu anh.

Môn chủ nhìn Gia Cát Sinh gật đầu, đúng là trò giỏi có thể dạy dỗ.

Sau đó ông nói với Bàn Tử và Mắt Kính: "Chấp niệm trong lòng, là vật chứa của ý chí, cũng có thể tu, không vội được, cứ từ từ.

Cậu ta đang đốn ngộ, hai người ở đây hộ pháp cho cậu ta, đừng để ai làm phiền." Bàn Tử và Mắt Kính gật đầu đồng ý.

Sau đó môn chủ nhìn Phương Ngôn.

"Ta cũng đã biết đáp án rồi, theo ta." Sau đó ông dẫn Phương Ngôn đi về phía hậu thất.

Phương Ngôn liếc nhìn Mắt Kính và Bàn Tử, ra hiệu cho họ yên tâm hộ pháp cho Gia Cát Sinh, rồi đi theo môn chủ phía trước.

Trong hậu thất có một võ đài, môn chủ đang đứng bên cạnh võ đài chờ Phương Ngôn.

Thấy Phương Ngôn vào, môn chủ nói: "Câu 'Vô sắc vô ảnh, kiếm không ở đây, nên đến Võ Đang' đều là chỉ một thanh kiếm ở Võ Đang.

Đại sư chắc là hy vọng cậu có được thanh kiếm đó, nên mới bảo cậu đến Võ Đang.

Có thể lấy được thanh kiếm đó hay không, phải xem biểu hiện của cậu rồi.

Bây giờ cậu cần phải đánh bại kiếm tu Cát Thanh Vân của phái Võ Đang, người cũng tu đạo bằng kiếm.

Đánh bại cậu ta, cậu mới có tư cách đi thử xem có thể lấy được thanh kiếm đó hay không." Phương Ngôn gật đầu.

"Được!" Sau đó, anh thấy một người tay cầm trường kiếm bước lên võ đài.

Người đó tóc dài bay bay, mặc bạch bào, mày kiếm mắt sao vô cùng anh tuấn.

Chỉ riêng độ đẹp trai, không hề thua kém Gia Cát Sinh.

Về khí thế thì lại vượt xa Gia Cát Sinh, dù sao tu kiếm trước tiên tu tâm, nên cả người Cát Thanh Vân khí thế sắc bén vô cùng, như muốn cùng trời hỏi kiếm.

"Cầm lấy!" Phương Ngôn theo phản xạ bắt lấy thứ mà môn chủ ném tới.

Đó là một thanh kiếm.

"Không có kiếm thì trận đấu này chắc chắn không thể công bằng.

Cho dù có kiếm, phẩm chất của thanh kiếm này hiện tại cũng thấp hơn nhiều so với thanh kiếm trong tay Cát Thanh Vân.

Chương 330

Cậu suy nghĩ kỹ đi, có muốn thi đấu một trận không?" Phương Ngôn cười gật đầu, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên võ đài, đứng đối diện với Cát Thanh Vân.

Nhìn từ xa, giống như hai thanh kiếm đang đối đầu nhau.

"Keng!" Trường kiếm trong tay Phương Ngôn và Cát Thanh Vân đồng thời ra khỏi vỏ.

Tiếng kiếm ngân vang vọng khắp võ đài.

"Cẩn thận!" Cát Thanh Vân cầm kiếm đâm tới, thế kiếm hung mãnh, nhắm thẳng vào ngực Phương Ngôn.

Trường kiếm trong tay Phương Ngôn ra sau mà đến trước, mũi kiếm nhẹ nhàng điểm vào thân kiếm của Cát Thanh Vân, sau đó hất lên trên.

Trường kiếm của Cát Thanh Vân không kiểm soát được bị Phương Ngôn hất văng lên.

Thấy ngực Cát Thanh Vân lộ ra sơ hở lớn, Phương Ngôn trực tiếp đâm thẳng trường kiếm tới.

Cát Thanh Vân không hoảng không vội, hét lớn: "Hay lắm!" Chỉ thấy Cát Thanh Vân khẽ nghiêng người, tay phải thuận thế giơ lên, dựng thân kiếm trước ngực, trường kiếm của Phương Ngôn đâm tới vừa vặn bị chặn lại.

Một tia lửa tóe lên vui vẻ ở nơi hai thanh kiếm giao nhau, sắc mặt Cát Thanh Vân không đổi, cổ tay xoay một vòng, trường kiếm vẽ ra một nửa vòng cung tuyệt đẹp chém thẳng vào sườn của Phương Ngôn.

“Kiếm pháp Võ Đang quả nhiên danh bất hư truyền.” Phương Ngôn khen một câu, chân di chuyển liên tục, dùng mấy lần đổi vị trí để thoát khỏi đòn truy kích liên hoàn của Cát Thanh Vân.

Được Môn chủ Võ Đang dốc sức bồi dưỡng, chỉ xét về kiếm pháp, Cát Thanh Vân tuyệt đối đứng đầu trong thế hệ trẻ, Phương Ngôn cũng không dám nghĩ có thể dễ dàng đánh bại cô ta trong vài ba chiêu.

“Cẩn thận, tôi sắp ra tay thật đây.” Mũi kiếm trong tay Phương Ngôn khẽ rung lắc trái phải, khiến người khác không đoán được vị trí ra đòn cụ thể, Cát Thanh Vân như lâm đại địch.

Trong mắt cô, trường kiếm của Phương Ngôn đã khóa chặt mọi yếu huyệt trên người, mỗi một giây đối mặt, áp lực trong lòng lại tăng thêm một phần, một tia nặng nề lặng lẽ hiện lên trên trán.

“Khiên Tinh Dẫn Nguyệt.” Cát Thanh Vân ra chiêu trước, đối mặt với cao thủ kiếm pháp kỹ xảo, tốt nhất không nên đợi đối phương ra chiêu, nếu không cẩn thận rơi vào tiết tấu của đối phương sẽ rất dễ bị dắt mũi.

Môn chủ mỉm cười, tỏ vẻ hài lòng với cách ứng phó của Cát Thanh Vân.

Nhưng lúc này, Phương Ngôn đột nhiên thu kiếm lùi lại một bước, Cát Thanh Vân cũng không tiện bước lên, trường kiếm trong tay vẫn giữ nguyên thế tấn công, có cảm giác được thế không tha người.

Bàn Tử tuy không hiểu kiếm pháp, nhưng hiểu một đạo lý.

Đã lùi lại tức là nhận thua, khí thế đã mất đi một nửa, anh ta lập tức lo lắng đến mức vỗ đùi bôm bốp.

So với Bàn Tử, vẻ mặt của Môn chủ lại khác hẳn, sự nặng nề trên mặt ông không hề kém Cát Thanh Vân.

Binh pháp có câu, hăng hái lúc đầu, sau đó suy yếu, cuối cùng kiệt quệ.

Đấu kiếm cũng vậy, đừng thấy lúc này Cát Thanh Vân khí thế như hồng, mỗi chiêu mỗi thức đều có thể ép Phương Ngôn lùi lại liên tục, nhưng một khi khí thế của cô ta có chút chùng xuống, Phương Ngôn tuyệt đối sẽ nắm lấy cơ hội để phản công.

"Nhất định phải trụ được đấy." Môn chủ trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Bước ngoặt đến nhanh hơn dự liệu của Môn chủ, khi Phương Ngôn lùi đến bước thứ ba thì đột nhiên dừng lại, lúc trường kiếm của Cát Thanh Vân tấn công tới, tay trái Phương Ngôn nhanh như chớp vỗ vào sống kiếm.

Một chưởng đầy uy lực, Cát Thanh Vân không thể giữ vững trường kiếm trong tay nữa, nó kêu "ong" một tiếng rồi bay lên không trung, cùng lúc đó Phương Ngôn đảo ngược chuôi kiếm, nhẹ nhàng điểm vào ngực Cát Thanh Vân.

Lực không lớn, nhưng đối với Cát Thanh Vân mà nói, nó không khác gì một đòn sấm sét.

"Thua rồi, tôi thua rồi." Cát Thanh Vân thất hồn lạc phách ngã ngồi trên đất, giao thủ mới đến chiêu thứ tư, trong tình thế đang chiếm ưu thế lại thua một cách khó hiểu, điều này khiến một người luyện kiếm nhiều năm như cô không thể chấp nhận được.

"Ờm!" Phương Ngôn có chút ngớ người, nếu là một cô gái mềm mại dễ thương nằm trên đất khóc thút thít, anh sẽ không nói hai lời mà đến an ủi ngay, còn với một gã đàn ông to xác, xin lỗi, anh không có kinh nghiệm về phương diện này.

Đại ca, đến lượt ngài ra sân rồi.

Phương Ngôn đưa mắt nhìn về phía Môn chủ và hất cằm về phía Cát Thanh Vân, ý là, đệ tử của ngài đấy, ngồi yên làm ngơ có vẻ không hay lắm nhỉ.

Chỉ là trạng thái của Môn chủ dường như cũng chẳng khá hơn là bao.

Trình độ của Cát Thanh Vân ông là người rõ nhất, thậm chí ông đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng Cát Thanh Vân sẽ bị đánh bại.

Nhưng ông vạn lần không ngờ, Phương Ngôn chỉ dùng bốn chiêu đã nhẹ nhàng đánh bại Cát Thanh Vân.

Chính xác thì chỉ có một chiêu, ba chiêu đầu Phương Ngôn chỉ toàn né tránh, cho người ta cảm giác như đang nhường trước ba chiêu vậy.

Kết quả này hoàn toàn khó tin, nếu đổi lại là Môn chủ tự mình ra tay, có lẽ cũng có thể một chiêu đánh bại cô ta, nhưng tất cả đều phải dựa trên tiền đề là hiểu rõ Cát Thanh Vân như lòng bàn tay.

Môn chủ thầm tính toán trong lòng, Phương Ngôn còn trẻ như vậy, tuổi chắc không quá hai mươi lăm.

Nhưng nếu nói một tuổi tập võ, ba tuổi luyện kiếm, thì cũng có thể giải thích được vì sao trong thời gian ngắn ngủi hai mươi mấy năm lại có được trình độ sánh ngang với năm, sáu mươi năm khổ luyện.

Dù Môn chủ có vắt óc suy nghĩ cũng không thể nào biết được, người ta có thiên tư, nhưng Phương Ngôn có hack, loại không thể bị khóa tài khoản.

Trần nhà của người khác chỉ là vạch xuất phát của anh mà thôi, đánh đấm cái gì chứ.

"Đứa trẻ ngốc, còn không mau tỉnh lại." Môn chủ quát lớn, giọng nói mang theo một luồng thần vận xua tà phá vọng, Cát Thanh Vân như tỉnh mộng, lắc lắc đầu đứng dậy, khi nhìn về phía Môn chủ,

gương mặt đã viết đầy vẻ áy náy.

"Đệ tử phụ lòng sư phụ, luyện kiếm mấy chục năm lại bại dưới một chiêu của tiền bối Phương, tôi làm sao còn mặt mũi nào gặp lại ân sư nữa..." Phương Ngôn ngẫm nghĩ, cảm thấy có gì đó không đúng, tự dưng mình lại tăng thêm một vai vế, da mặt dày thế, sư phụ của cô ta có đồng ý không vậy.

Nhìn lại ánh mắt tôn kính của Cát Thanh Vân khi nhìn mình, Phương Ngôn đột nhiên hiểu ra, chẳng lẽ mình bị coi là lão yêu quái dưỡng sinh trú nhan có thành tựu rồi sao.

Không được, cái suy nghĩ hoang đường này nhất định phải bị dập tắt.

"Khụ khụ, tôi xin tuyên bố trước, tôi chưa đến ba mươi tuổi, gọi một tiếng tiền bối Phương thật sự không dám nhận." Tiếp đó, Phương Ngôn bắt đầu chuyển dời sự chú ý của Cát Thanh Vân.

"Ngoài ra, tôi chỉ là kiến thức rộng hơn một chút, trùng hợp khắc chế được kiếm pháp của cô mà thôi, cô cũng nên biết, trên đời này không có kiếm pháp nào là tuyệt đối tất thắng, một khi bị khắc chế, thắng bại thường chỉ diễn ra trong chớp mắt." Tuy nói vậy, nhưng Cát Thanh Vân vẫn không thể nguôi ngoai, dù sao đòn đả kích này đối với cô quả thực quá lớn.

"Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, cô nghe qua chưa?" Cát Thanh Vân nhìn Phương Ngôn, có chút không hiểu vì sao anh lại nhắc đến Độc Cô Cầu Bại.

"Ai cũng biết Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại thiên hạ vô địch, một tay Độc Cô Cửu Kiếm phá hết vạn pháp trong thiên hạ, nhưng cô có biết Độc Cô Cửu Kiếm vẫn có mười tám chỗ sơ hở không?" "Đùa chắc!" Môn chủ và Cát Thanh Vân, cả hai đều tỏ vẻ nghi ngờ và kinh ngạc.

“Có câu nói rất hay, thời đại không ngừng tiến lên, cái mới rồi cũng sẽ thành cái cũ, có lẽ ở thời đó Độc Cô Cửu Kiếm là thiên hạ vô địch, nhưng ai dám đảm bảo mười năm sau, thậm chí trăm năm sau nó vẫn là thiên hạ vô địch?” Bàn Tử toe toét cười.

“Phương ca nói chuyện văn vẻ quá, cứ nói thẳng là kiếm pháp của cô lỗi thời rồi không được à, lỡ mày mò sai lại phản tác dụng thì sao.” Tôi không nói, tôi không có, đừng có nói bừa, tôi kiện anh tội phỉ báng đấy!

Phương Ngôn sặc nước bọt, ho mãi một lúc mới thở lại được, tôi từng thấy người thẳng thắn, nhưng chưa thấy ai thẳng thắn như thế này, cứ nói thẳng tuột như vậy không sợ bị người ta coi là khiêu khích sao, lỡ làm Môn chủ tức đến phát bệnh thì làm thế nào.

“Thực ra ý của tôi không phải vậy...” Phương Ngôn định giải thích, Môn chủ lại xua tay ngăn lại, rồi nói: “Cậu Phương nói rất có lý, Thanh Vân quanh năm ở trên núi Võ Đang, so tài cũng chỉ có mấy vị sư huynh đệ, qua lại cũng chỉ có mấy loại kiếm pháp đó thôi, bây giờ cũng đến lúc nên để nó ra ngoài đi một chuyến rồi.” “Hử?” Phương Ngôn cảm thấy có điềm không lành, muốn để đệ tử của mình ra ngoài đi một chuyến tại sao lại nói trước mặt mình.

Quả nhiên, ngay sau đó Môn chủ nói tiếp: “Tiểu hữu họ Phương kinh nghiệm phong phú, võ nghệ cao cường, nếu tiện thì chi bằng để Thanh Vân đi theo cậu làm chân sai vặt.” Phương Ngôn có thể nói gì đây, cách xưng hô đã từ “Phương thiếu hiệp” đổi thành “Phương tiểu hữu”, huống chi còn đang trông mong thanh bảo kiếm của người ta, không thể nhận không được.

Ăn của người ta thì miệng mềm, cầm của người ta thì tay ngắn, xem ra chân bảo mẫu này mình làm chắc rồi.

“Thanh Vân xuống núi rồi phải nghe theo sự sắp xếp của tiểu hữu

họ Phương, nếu có trái lời ta quyết không tha." Cát Thanh Vân: "..." Lúc này Cát Thanh Vân hoàn toàn ngơ ngác, đầu tiên là thua một cách khó hiểu, sau đó đến núi Võ Đang cũng không được ở nữa, lại trở thành... người hầu của Phương Ngôn!

Chương 331

Sư phụ rốt cuộc có nghĩ đến cảm nhận của con không vậy!

Môn chủ đương nhiên không nghe thấy tiếng gào thét trong lòng Cát Thanh Vân, hoặc giả như có nghe thấy cũng sẽ làm lơ.

"Thanh Vân đừng trách sư phụ, Phương Ngôn thân mang đại khí vận, nếu ở bên cạnh cậu ta, ngày sau thành tựu tất sẽ kinh người." Dù sao hai thầy trò cũng đã sống cùng nhau nhiều năm, Môn chủ liếc mắt ra hiệu cho Cát Thanh Vân, cô lập tức hiểu ra, bèn cung kính chắp tay hành lễ với Phương Ngôn: "Vãn bối Cát Thanh Vân xin tuân theo sự sai khiến của Phương tiền bối, tuyệt không dám có nửa lời oán thán." Phương Ngôn nhíu mày, lại một tiếng tiền bối, lại một tiếng tiền bối, nếu ra ngoài bị người ta nghe thấy không chừng bị bắt đi vì bệnh tâm thần mất.

"Khụ khụ, này cô bạn Cát à, tôi thấy hai chúng ta tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, có thể đổi cách xưng hô được không, tiền bối tiền bối nghe tôi thấy không được tự nhiên cho lắm." Cát Thanh Vân nghiêm mặt nói: "Học không phân trước sau, người giỏi là thầy, tôn xưng ngài một tiếng tiền bối cũng là điều nên làm." "Quái lạ, định chơi cù nhầy với tôi à!" Phương Ngôn cũng không phải dạng vừa, lập tức hỏi lại: "Vừa nãy không phải nói là tuân theo sự sai khiến của tôi sao, vừa nói ra đã hối hận rồi à, bây giờ tôi ra lệnh cho cô, sau này gọi tôi là Phương đại ca là được." Cát Thanh Vân đắn đo một hồi, cuối cùng lí nhí gọi một tiếng Phương đại ca, nếu không phải thính giác của Phương Ngôn nhạy bén thì thật không biết cô ta nói cái gì.

"Cổ hủ, cố chấp, không biết biến thông..." Trong nháy mắt, Phương Ngôn đã dán cho cô ta một loạt nhãn mác.

“Ừm, về phải soạn thảo một kế hoạch cải tạo cho ra trò, để một đứa ngốc manh như này ở bên cạnh thật đau đầu.” Thôi bỏ đi, Cát Thanh Vân đường đường là một gã đàn ông, thực sự không hợp với từ “manh”, dứt khoát bỏ chữ “manh” đi, chỉ để lại một chữ “ngốc” làm dấu hiệu đặc trưng cho Cát Thanh Vân.

“Tiểu hữu họ Phương đừng trêu chọc Thanh Vân nữa, cái tốt thì thằng bé không học được, lại học gần hết cái tính cổ hủ của sư thúc nó rồi.” “Trận so tài này tiểu hữu đã thắng, theo giao ước, mời cậu theo tôi ra hậu sơn lấy kiếm, còn có thu hoạch được gì không thì phải xem vào tạo hóa của mỗi người.” “Mời.” Môn chủ đi trước dẫn đường, mấy người vội vã theo sau.

Hậu sơn khác xa với cảnh tượng trong tưởng tượng, không có cung điện lầu các, cũng không có đình đài miếu vũ, chỉ có một ngôi nhà tranh nhỏ.

“Đừng nói với tôi là, món đồ quan trọng như vậy lại để trong căn nhà tranh này nhé!” Phương Ngôn đứng ở cửa, mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn chằm chằm Môn chủ.

“Đương nhiên là không, nếu để ở đó cho cậu lấy, thì gọi gì là khảo nghiệm, chi bằng cứ đưa thẳng cho cậu là xong.” Môn chủ có chút đắc ý nói: “Thấy cái đầm nước bên cạnh không, thần binh lợi kiếm cậu muốn ở trong đó, còn lấy được hay không thì phải xem bản lĩnh của cậu rồi.” Phương Ngôn tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn xuống đáy đầm.

Nước đầm trong vắt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình dưới đáy.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm kiểu dáng cổ xưa cắm thẳng dưới đáy đầm, không biết có phải do nhìn quá lâu không, Phương Ngôn đột nhiên thấy thanh trường kiếm mờ đi, sau đó biến mất, vài

giây sau lại hiện ra trước mắt.

"Có chút thú vị." Phương Ngôn cởi quần áo trên người, chỉ mặc một chiếc quần lót, sau vài động tác khởi động liền lao thẳng xuống đầm nước.

"Keng, đã bước vào Tịnh Linh Cổ Mộ, nhận được Thể chất +1." "Keng, đã bước vào Tịnh Linh Cổ Mộ, nhận được Sức chịu đựng +1." ...

Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

Nếu không phải tâm lý vững vàng, Phương Ngôn chắc đã sặc mấy ngụm nước, cái quái gì là Tịnh Linh Cổ Mộ, một cái đầm nước lộ thiên mà lại thành cổ mộ, chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ bị thủy táng sao.

Ý nghĩ này nhanh chóng bị Phương Ngôn vứt ra sau đầu, trước mắt cứ lấy thanh cổ kiếm đã rồi tính.

Men theo dòng nước lặn xuống, khi đến đáy đầm, một tình huống khiến Phương Ngôn dựng tóc gáy đã xảy ra, khi anh đưa tay ra định nắm lấy thanh cổ kiếm, nó đột nhiên biến mất, hơn mười giây sau cũng không thấy xuất hiện lại.

Phương Ngôn gần như cho rằng mình hoa mắt, nhưng đợi thêm gần nửa phút, vẫn không thấy thanh cổ kiếm xuất hiện trở lại.

"Không thể nào, trên đường lặn xuống mình không hề chớp mắt, không thể nào nhìn nhầm rong rêu thành cổ kiếm được." Phương Ngôn lại lật tung đáy đầm lên một lượt, vẫn không phát hiện ra tung tích của thanh cổ kiếm, đáy đầm rất sạch sẽ, lớp bùn dày chưa đến một ngón tay, bên dưới là một tảng đá cứng nguyên khối.

Khi Phương Ngôn ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ thấy Bàn Tử ở bên bờ còn chưa kịp cởi quần áo đã lao thẳng xuống đầm nước.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Phương Ngôn trong lòng căng thẳng, cũng

không để tâm đến việc tiếp tục tìm kiếm dưới đáy đầm nữa, vội vàng dùng cả tay cả chân bơi lên.

Bàn Tử bơi rất giỏi, không chỉ kém Phương Ngôn một bậc, dù sao thể chất hai người cũng khác nhau một trời một vực, Phương Ngôn là một tên dùng hack, đã xuống mười mấy ngôi mộ lớn nhỏ, các loại điểm thuộc tính đã gần như tích tụ thành nửa siêu nhân, có chút chênh lệch cũng là bình thường.

Khi đến gần Bàn Tử, Phương Ngôn đưa tay ra hiệu mấy cái, ý hỏi có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Nhưng Bàn Tử như không thấy động tác của Phương Ngôn, vẫn cắm đầu bơi xuống. ???

Phương Ngôn đầu óc mơ hồ, đưa tay ra định túm lấy Bàn Tử, xem thử gã này có phải bị trúng tà không.

Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện, tay Phương Ngôn đưa ra lại xuyên qua người Bàn Tử, cứ như thể Bàn Tử chỉ là một ảo ảnh vậy.

Mẹ kiếp, chuyện gì thế này!

Phương Ngôn thử mấy lần, nhưng hai người như ở trong hai không gian khác nhau, Phương Ngôn có thể thấy Bàn Tử, nhưng lại không chạm vào được.

Bàn Tử lại càng kỳ lạ, cứ một mực cắm đầu bơi xuống.

Phương Ngôn bơi nhanh mấy cái đến trước mặt Bàn Tử, chỉ thấy mặt anh ta đầy vẻ lo lắng, nhìn lại ánh mắt, cũng không giống như bị thôi miên.

Thôi bỏ đi, Bàn Tử nín thở chắc cũng được một hai phút, trước tiên lên bờ xem có chuyện gì đã rồi tính.

Phương Ngôn quay đầu bơi nhanh về phía bờ, khi vừa trồi đầu lên

mặt nước, Cát Vân và Môn chủ đợi sẵn trên bờ vội vàng kéo anh lại.

"Tiểu hữu họ Phương không sao chứ, bảo kiếm không có duyên thì đừng cưỡng cầu, người là quan trọng nhất." "Bàn Tử không lên cùng cậu sao." "Phương tiền bối xuống dưới lâu như vậy thật sự làm tôi lo chết đi được, không bị thương ở đâu chứ." Cát Thanh Vân cuối cùng vẫn không nhớ yêu cầu phải gọi Phương Ngôn là Phương đại ca, nhưng lúc này Phương Ngôn cũng không để ý đến những chi tiết nhỏ đó, anh vội túm lấy Cát Sinh hỏi: "Trên bờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Bàn Tử lại đột nhiên nhảy xuống đầm?" "Tôi ở trên bờ thấy cậu mãi không lên, lúc nhìn xuống thì thấy cậu đột nhiên bất động, mọi người lo cậu gặp nguy hiểm dưới nước, vì trong mấy người chúng tôi chỉ có Bàn Tử bơi giỏi nhất, nên mới nhảy xuống cứu." "Đúng rồi, Bàn Tử đâu, không lên cùng cậu sao." Sắc mặt Phương Ngôn khẽ biến, anh dặn dò Cát Sinh: "Quên đi, tôi nín thở dưới nước ít nhất cũng được mười phút, dưới nước có điều kỳ quái, tôi đối mặt với Bàn Tử, nhưng lại không chạm vào được cơ thể anh ấy, cứ như hai chúng tôi ở hai không gian khác nhau vậy." "Tôi xuống lại một chuyến xem có cách nào phá giải tình thế này không, nếu lát nữa Bàn Tử lên thì nhất định phải giữ lại, đừng để anh ấy xuống nước nữa, an nguy của tôi thì không cần lo." Dặn dò xong, Phương Ngôn hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa lao xuống đầm nước.

"Tịnh Linh Cổ Mộ..." Phương Ngôn thầm niệm bốn chữ này trong lòng mấy chục lần, đã là cổ mộ, thì có vài cơ quan trận pháp cũng trở nên hợp tình hợp lý.

Hệ thống cho điểm thuộc tính, chứng tỏ ngôi mộ này ít nhất cũng có từ trước thời Dân quốc.

Lùi kim đồng hồ thời gian về trước nữa, người nổi tiếng nhất trên núi Võ Đang dường như là Trương Tam Phong Trương chân nhân, nghĩ kỹ lại, hình như thật sự chưa nghe ai phát hiện ra mộ của

Trương chân nhân.

Phương Ngôn lập tức cảm thấy tràn đầy nhiệt huyết, thời Trương chân nhân tồn tại không thuộc về thời đại mạt pháp, sau khi ông qua đời, hậu nhân dùng trận pháp để bảo vệ lăng mộ cũng là điều đương nhiên.

Như vậy vấn đề mấu chốt cũng lộ ra, thanh cổ kiếm nhìn thấy trước đó chính là trung tâm của trận pháp này, vì thời đại mạt pháp đến, trận pháp vận hành không thể tránh khỏi xuất hiện sơ hở.

Do anh đến từ dị giới, trên người mang theo dấu vết đặc trưng của linh khí, khi xuống đến đáy đầm đã kích hoạt sự phản kháng cuối cùng của trận pháp, mới dẫn đến tình huống ở không gian khác với Bàn Tử.

"Chắc chắn là như vậy." Phương Ngôn không nhịn được mà tự khen cho suy luận hợp lý của mình.

Vậy vấn đề đến rồi, làm sao để phá trận đây, nếu không Bàn Tử không tìm thấy mình dưới đáy đầm, không chừng sẽ làm chuyện dại dột.

Tuy ở cùng nhau không lâu, nhưng tính cách của Bàn Tử, Phương Ngôn hiểu rất rõ, vì bạn bè mà xả thân là chuyện thường tình, nếu không lần trước cùng anh xuống mộ cũng sẽ không chọn ở lại cản hậu, đó là vị trí tương đương với bia đỡ đạn.

Quả nhiên, lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ, mặt Bàn Tử đã nín đến đỏ bừng, hai mắt lồi ra ngoài, rõ ràng là biểu hiện của thiếu dưỡng khí.

Nhưng dù vậy, Bàn Tử vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm Phương Ngôn.

Trơ mắt nhìn Bàn Tử hành động đổi mạng lấy mạng, Phương

Ngôn lòng như lửa đốt, hận không thể dùng một đạo kiếm ý chém đôi cái nơi quỷ quái này.

"Đúng rồi, mình có kiếm ý." Phương Ngôn ép mình bình tĩnh lại, trận nhãn trấn áp trận pháp chín phần mười chính là thanh cổ kiếm nhìn thấy trước đó, trên đó chắc chắn có lưu lại kiếm ý của Trương chân nhân.

Chỉ cần phóng thích toàn bộ kiếm ý ra, một núi không thể có hai hổ, thanh cổ kiếm ẩn giấu trong trận pháp chắc chắn sẽ dùng kiếm ý để kháng cự, như vậy mình sẽ có cơ hội lấy đi thanh cổ kiếm, sau đó cứu Bàn Tử về.

Nói là làm, Phương Ngôn lập tức phóng thích kiếm ý từ trong cơ thể ra.

Ba người đứng trên bờ chỉ thấy dưới nước đột nhiên bùng lên một luồng hàn quang chói mắt, ngay cả làn da lộ ra ngoài cũng cảm thấy đau nhói.

Cát Thanh Vân đưa tay sờ, một vệt đỏ hồng lặng lẽ xuất hiện, những hạt máu li ti phủ đầy trên da, may mà ba người đã nhắm mắt lại khi hàn quang lóe lên, nếu không đôi mắt chắc chắn không giữ được.

Chỉ bị ảnh hưởng một chút, ba người đã bị thương ngoài da, kiếm ý này quả thực quá đáng sợ.

"Gay rồi, Phương Ngôn gặp nguy hiểm." Cát Sinh cố nén thôi thúc muốn mở mắt ra, từng bước tiến về phía trước, đồng thời đưa hai tay quờ quạng trong nước, hy vọng có thể tóm được Phương Ngôn không kịp lên bờ.

Đương nhiên, anh cũng biết, đây chỉ là một hy vọng xa vời.

Chương 332

Có lẽ, có một tia hy vọng xa vời còn hơn là lòng như tro tàn.

Cảm giác đau nhói trên người đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong ba bốn giây, kiếm ý bùng phát dưới nước đã biến mất không tăm tích.

Cùng lúc đó, bên tai Cát Sinh vang lên giọng nói của Phương Ngôn.

"Anh Cát đang làm gì đấy, lớn từng này rồi còn học trẻ con mò cá, huống chi tư thế mò cá cũng không đúng." Cát Sinh mở mắt ra, Phương Ngôn đang cõng Bàn Tử đứng trước mặt, trêu chọc nhìn anh cười, chỉ là nụ cười đó phần nhiều là để che đi giọt nước mắt nơi khóe mắt mà thôi.

"Cậu là bác sĩ, giúp tôi xem tình hình của Bàn Tử thế nào." Đánh nhau, hạ mộ các loại việc Phương Ngôn rất giỏi, nhưng cứu người, xin lỗi, cảm cúm thì nên uống thuốc cảm anh còn biết chút ít, nhưng đến cấp độ hô hấp nhân tạo thì đừng làm khó anh thì hơn.

Cát Sinh vội vàng đặt ngón tay lên cổ Bàn Tử ấn một cái, ừm, còn mạch đập.

Bộ ngân châm Tuyết Phách mua được ở buổi đấu giá trước đó bị Cát Sinh thô bạo lôi ra từ túi đeo hông, vèo vèo vèo, tốc độ vận châm của Cát Sinh có thể so với tốc độ kết ấn của ninja.

Mấy cây ngân châm vừa cắm xuống, Bàn Tử bất giác nôn thốc nôn tháo, nước trong bụng gần như đã nôn ra hết, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phương Ngôn đưa ngón tay ra dò hơi thở của Bàn Tử, hình như...

hết thở rồi?

"Này, tên béo chết tiệt, tỉnh rồi thì đừng giả vờ nữa, nơi hoang sơn dã lĩnh này không có cô nương nào làm hô hấp nhân tạo cho cậu đâu." "Bốp." Một tiếng tát giòn tan vang lên, Bàn Tử bị một cú trời giáng.

"Mẹ kiếp, thằng bốn mắt này ra tay ác thế, đau chết Bàn gia rồi." Phương Ngôn: "???" "Thôi đi, tính cách của cậu tôi còn không biết sao, không có chút tinh ý nào, trong tình huống này mà giả chết, tôi thấy tát cậu một cái còn là nhẹ đấy." Môn chủ kéo Cát Thanh Vân đang ngơ ngác, Cát Thanh Vân lập tức hiểu ý, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, hai người cố gắng giả vờ như không thấy gì.

"Bàn Tử, cảm ơn." Phương Ngôn ôm chặt lấy Bàn Tử, Bàn Tử đưa tay gãi gãi sau gáy, cười ngây ngô.

"Ha ha...

Á ~" Bàn Tử đang cười bỗng biến thành tiếng hét thảm, "Phương ca ác quá đi." Phương Ngôn lại một lần nữa ngơ ngác, cúi đầu nhìn, trời ạ, ngân châm Cát Sinh cắm trên người anh ta lúc nãy lại bị một cái ôm làm cho cong queo, may mà chất liệu ngân châm mềm dẻo, sau khi cắm vào phần đuôi rũ xuống, nếu không một cái ôm này đã đẩy toàn bộ ngân châm vào trong cơ thể Bàn Tử, e rằng Bàn Tử sống sẽ nhanh chóng biến thành Bàn Tử chết.

Cát Sinh cẩn thận kiểm tra lại, xác nhận không có ngân châm nào làm tổn thương nội tạng, mới lạnh mặt băng bó cho anh ta.

"Thanh bảo kiếm dưới đầm nước đâu rồi?" Bàn Tử vội vàng chuyển sự chú ý của mọi người sang thanh trường kiếm trong tay Phương Ngôn.

Chỉ thấy thanh kiếm là một thanh thất xích thanh phong tiêu chuẩn, trên vỏ kiếm có khắc một con kim long bốn móng sống động như thật,

cũng không biết đã ngâm dưới đầm bao lâu, nhưng vẫn không có chút rỉ sét nào.

Sau khi rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, tiếng rồng ngâm khe khẽ vang lên theo sự ma sát giữa thân kiếm và vỏ kiếm, cảm giác thần bí ập đến.

Khoảnh khắc mũi kiếm hoàn toàn rời khỏi vỏ, một tia sét giữa trời quang nổ vang trên đầu mọi người, thanh trường kiếm dường như bị dọa sợ, run lên dữ dội, ngay sau đó trong vỏ kiếm đột nhiên sinh ra một lực hút cực mạnh muốn hút thân kiếm vào lại.

"Ối, kiếm thành tinh rồi, đã nói là sau khi kiến quốc không được phép thành tinh, chỉ thị quan trọng như vậy mà không thèm để ý." Bàn Tử lại bắt đầu phát huy tài năng hài hước của mình, đương nhiên, cũng chỉ là nói mồm thôi, nếu thật sự bắt anh ta giơ kiếm hỏi trời xanh chắc chắn sẽ sợ ngay.

Trời sấm sét mà giơ một cây kim loại lên, không phải là ông thọ ăn thạch tín, tìm chết sao, dù sao sức mạnh của khoa học cũng không thể không tin.

"Thần vật xuất thế, trời đất không dung, cũng không biết tiểu hữu họ Phương có được thanh bảo kiếm này là phúc hay họa." Môn chủ dường như biết chút gì đó, nhưng ngập ngừng một lúc lâu cuối cùng vẫn không nói ra.

Sau một hồi vật lộn, Phương Ngôn cuối cùng cũng đã có được thanh bảo kiếm như ý muốn, à, đúng rồi, còn có một món quà tặng kèm là Cát Thanh Vân.

Đừng nhìn lão Môn chủ miệng thì nói, ôi dào cậu Phương à, sau này mấy việc lặt vặt như bưng trà rót nước cứ giao cho Thanh Vân làm là được rồi, nếu thấy vướng mắt thì để nó ôm thanh Du Long Kiếm sang một bên làm giá kiếm cũng được... nhưng thực tế thì sao, ông ta đang nhắc nhở, Du Long Kiếm quý giá như vậy lão đạo ta

không chớp mắt đã tặng đi, đệ tử cưng của ta cậu phải chăm sóc cho tốt, cho nó làm chân sai vặt thôi, có chuyện gì nguy hiểm đừng có hại đệ tử của ta.

Một già một trẻ hai con cáo già đã hoàn thành một màn giao dịch mờ ám dưới sự chứng kiến của mọi người.

Núi Võ Đang.

Lão Môn chủ xa xa nhìn về hướng Tung Sơn, miệng lẩm bẩm: "Lão lừa ngốc kia, vừa muốn chiếm lợi, lại không muốn dính vào nhân quả, trên đời này làm gì có chuyện tốt dễ dàng như vậy." ...

Bốn người về nhà, chưa vào đến cổng khu dân cư, Phương Ngôn đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh.

"Dừng xe, có nguy hiểm." Bàn Tử đạp phanh gấp, chiếc BMW mới mua chưa được một tuần ma sát trên mặt đất tạo thành một vệt dài.

"Người có tiền đúng là biết chơi." Bác bảo vệ ở trạm gác thò đầu ra nhìn một cái, rồi lại rụt vào, người ta thích chơi thì kệ người ta, cùng lắm thì xem náo nhiệt thôi.

"Rút lui?" Bàn Tử thay đổi thái độ cười cợt thường ngày, cả người trở nên nghiêm túc.

"Không cần, tôi đi giải quyết, quá nguy hiểm rồi." "Phương ca đừng xem thường tôi, dù sao tôi cũng là người chơi súng, lúc quan trọng thế này sao tôi có thể ngồi yên không lo được." "Không cần nói nhiều, chỉ cần cậu có thể từ trong cái túi dị thứ nguyên sau lưng lôi ra được dù chỉ là một khẩu súng nước, tôi cũng đồng ý cho cậu đi cùng." Một câu nói của Phương Ngôn khiến Bàn Tử xì hơi, dù sao đây cũng là một quốc gia quản lý súng đạn nghiêm ngặt, đâu giống như một quốc gia tự do phóng túng, nơi súng chiến diễn ra mỗi ngày.

“Gặp cao thủ rồi, thiết bị giám sát tôi bố trí ngầm đã bị hack toàn bộ, hình ảnh truyền về đều đã được xử lý trước, không có chút thông tin hữu ích nào.” Cát Sinh nhíu chặt mày, xem ra tình hình không mấy lạc quan.

“Hay là rút lui đi, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ai biết được trong bóng tối có bao nhiêu cơ quan mai phục đang chờ chúng ta.” “Không còn đường lui nữa rồi.” Phương Ngôn chỉ về phía sau.

Chỉ thấy một chiếc xe phun nước không biết từ lúc nào đã đỗ ở ngã tư, muốn lái xe xông ra ngoài tuyệt đối không thể.

“Yên tâm đi, đừng quên thân phận của anh đây, tôi không phải dạng vừa đâu.” Phương Ngôn cười cười, đẩy cửa xe bước xuống.

Đứng trước cửa, Phương Ngôn lộ ra một nụ cười nguy hiểm, anh không lấy chìa khóa từ trong túi ra, cũng không định mở cửa.

Ai mà biết được đám liều mạng sau cánh cửa đó, lại còn nối điện cao áp vào tay nắm cửa, nếu không biết tình hình mà chạm vào, đảm bảo chưa kịp nhảy xong một bài disco đã nằm thẳng cẳng.

Phương Ngôn lặng lẽ cảm nhận một lúc, sau đó đưa ngón trỏ ra đặt lên cửa.

“Vụt.” Một đạo kiếm khí vô hình trong suốt dễ dàng xuyên qua cửa phòng, ngay sau đó trong phòng vang lên một tiếng “bịch” trầm đục.

“Người thứ nhất.” Một tiếng cười trầm thấp phát ra từ cổ họng Phương Ngôn.

Tiếp đó anh quay đầu cười với cửa nhà hàng xóm đối diện, lại một đạo kiếm khí xuyên qua cửa.

“Người thứ hai.” ...

Mười phút sau, khi mọi người trong xe đang nóng ruột, Phương Ngôn điệu bộ nghênh ngang bước ra.

"Xong rồi?" "Ừm." Cuộc đối thoại nhẹ nhàng ngắn gọn, hoàn toàn không có không khí căng thẳng của một cuộc mai phục vừa trải qua.

Khi Bàn Tử đẩy cửa ra, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, trong phòng khách ngay ngắn nằm la liệt mấy tên lính đánh thuê được trang bị đầy đủ vũ khí.

Thân phận cụ thể của những người này khó xác định, nhưng nghề nghiệp thì có thể nhìn ra ngay.

Lòng bàn tay có vết chai dày, đó là do cầm súng lâu ngày mà có, lỗ tai hơi biến dạng, vừa khớp với vết hằn của tai nghe liên lạc vô tuyến cá nhân...

Vô số dấu vết cho thấy, nhóm đạo mộ tặc gặp lần trước trong mộ có bối cảnh không nhỏ, hoặc là kẻ chủ mưu đứng sau không phải là người bình thường.

Cát Thanh Vân có chút không quen, ở trên núi cùng lắm cũng chỉ giết vài con gà, mổ hai con thỏ, còn bây giờ nằm la liệt là những thi thể đã mất đi sinh mệnh.

Cảnh tượng này đối với cô quả thực có chút bạo lực, loại bạo lực không thể chấp nhận được.

"Sư phụ à, rốt cuộc người đã ném con cho ai vậy." Đáng tiếc đây là vé một chiều, Cát Thanh Vân không có quyền lựa chọn, thế là cô đành cố gắng tự thôi miên trong lòng, tôi không thấy gì cả, tôi không thấy gì cả.

"Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị di chuyển." Phương Ngôn nói rồi lại đổi ý: "Thôi, mấy thứ này không cần nữa, rút lui thẳng." "Vậy mấy thứ này làm thế nào." Cát Sinh chỉ vào mấy cái xác trên sàn, nếu không

xử lý tốt mấy thứ này, sau này không cần kẻ đứng sau ra tay, chỉ riêng việc trốn tránh sự truy bắt của cảnh sát cũng đủ khiến họ đau đầu rồi.

Chương 333

"Giao cho tôi đi, mọi người đi trước, tôi theo sau ngay." Bàn Tử gật đầu, Phương Ngôn đẩy anh ta một cái, "Đừng quên thân phận của tôi, sơn nhân tự có diệu kế." Đợi ba người ra ngoài, Phương Ngôn vung tay thu hết thi thể trên sàn vào không gian dị giới, tiện thể dọn sạch vết máu trên sàn, không thể không nói, không gian dị giới đúng là thần khí phải có khi ở nhà du lịch.

Kể từ khi có được thanh Du Long Kiếm, Phương Ngôn có thể dùng kiếm ý bám vào nó để mở không gian dị giới, đây tuyệt đối là tin tốt đáng mừng nhất gần đây.

Quay lại xe, sắc mặt Phương Ngôn có vẻ hơi khó coi.

Cái cảm giác bị một đội lính đánh thuê truy sát đến tận cửa nhà, loại cầm vũ khí nóng, vũ trang đến tận răng, ai mà biết được đám người gặp trong mộ lần trước rốt cuộc có lai lịch gì, thế lực mà chúng có thể huy động thực sự đáng sợ.

Phải biết rằng ở đây, đây là một quốc gia được mệnh danh là vùng cấm của lính đánh thuê, những kẻ liều mạng đó chỉ cần đầu óc không bị cồn đốt cháy thành than, về cơ bản đều sẽ vô thức tránh xa nơi này.

"Đến tiệm đồ cổ của Lão Kim, hy vọng có thể tìm được manh mối." "Liệu có quá mạo hiểm không?" Cát Sinh đẩy gọng kính nói: "Nơi ở của chúng ta bị lộ chỉ có một lời giải thích, Lão Kim đã bán đứng chúng ta, cứ thế mà chạy đến tiệm của Lão Kim, khả năng tự chui đầu vào lưới cao đến chín phần." Phương Ngôn trầm tư một lúc rồi nói: "Để xe lại cho tôi, ba người cải trang tìm một nơi trốn đi, tôi đi một mình là được." "Núi Võ Đang của tôi ở thế tục cũng có chút cơ sở, hay là tạm thời lánh mặt một thời gian, tôi sẽ cho người bên dưới

đi điều tra xem sao." "Không ngờ lại giấu sâu như vậy." Bàn Tử nở một nụ cười "hiền hậu", người quen biết anh ta đều biết, gã này chắc chắn đang âm thầm tính toán gì đó trong lòng.

"Cũng không có gì, chỉ mở vài công ty thôi, dù sao chi tiêu trên núi cũng không nhỏ, chỉ dựa vào tiền vé và tiền công đức thì xa xa không đủ." "Anh Cát đã mở những công ty nào thế, có vị trí nào phù hợp với tôi không, tốt nhất là loại đúng giờ tan làm, không tăng ca ấy." "Này Bàn Tử đủ rồi đấy nhé, bây giờ đang có việc chính cần làm đấy." Phương Ngôn không nhịn được ngắt lời Bàn Tử đang hăng hái, không khí nghiêm túc căng thẳng ban đầu bị gã này làm cho có chút hài hước.

"Phương ca đã bật hack rồi, tôi lười biếng một chút cũng không có gì quá đáng mà." Bàn Tử nói rất hùng hồn.

Thôi được, Phương Ngôn cũng phải thừa nhận, từ khi có được Du Long Kiếm, anh không còn là quân cờ trên bàn cờ như trước nữa, sau khi mở được không gian thứ nguyên khác, đống linh thạch và đan dược như núi chính là chỗ dựa lớn nhất của anh.

Nói chi tiết hơn, bây giờ, Phương Ngôn, có lẽ là tu sĩ duy nhất trên thế giới này, đừng nói là người cầm quân, lật cả bàn cờ cũng không chớp mắt.

Khuyết điểm duy nhất có lẽ là mỗi lần sử dụng linh thạch hay đan dược trong không gian thứ nguyên khác đều phải đối mặt với nguy cơ bị sét đánh, Phương Ngôn đoán có lẽ là do thời đại mạt pháp không cho phép linh khí xuất hiện ở nhân gian.

Nhưng thế cũng đủ rồi, ngày thường có kiếm ý bảo vệ, lúc quan trọng thì nuốt một viên đan dược, trong nháy mắt đăng nhập nick chính hành hạ đối thủ đến mức không thể không chịu thua.

Sau khi Phương Ngôn và mọi người rời đi, trên sân thượng của tòa nhà trong khu dân cư, một bóng người đang run rẩy bò ra.

“Tiểu đội Alpha toàn đội bị tiêu diệt, mức độ nguy hiểm của mục tiêu cần được đánh giá lại.” “FU******” Trong tai nghe vang lên một tràng chửi thề, đại khái là hỏi thăm thân bằng quyến thuộc của bộ phận tình báo, tiện thể ra lệnh cho anh ta xuống dưới tìm kiếm xem có thông tin gì giá trị không.

Nghe mệnh lệnh trong tai nghe, bóng người không khỏi run rẩy lần nữa, nhưng vẫn cắn răng nói ra hai chữ “tuân lệnh”.

Có thể thấy, trong mắt anh ta, căn phòng dưới lầu đã trở thành một hang ổ quái vật đầy rẫy nguy hiểm, cho dù chủ nhân của hang ổ đã rời đi, nhưng khí tức còn sót lại vẫn có thể khiến anh ta đầu lìa khỏi cổ.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, bóng người rón rén bước vào.

“Không thể nào!” Một tiếng kinh hô bị cố ý đè nén vang lên.

Căn phòng hơi bừa bộn, nhưng đó không phải là điểm chính, điểm chính là cả mười người đã biến mất không tăm tích, từ những dấu vết còn sót lại, trong nhà không hề xảy ra đánh nhau.

“Ai có thể cho tôi biết, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Bóng người có chút sụp đổ, hoảng loạn đưa tay vẽ dấu thánh giá trước ngực, miệng không ngừng lẩm bẩm những lời như “Chúa phù hộ”.

“Câm miệng đi thằng ngốc, mau nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không tôi sẽ lập tức cử người đến tiễn cậu đi gặp Chúa của cậu.” “Tất cả mọi người đều biến mất rồi, trời ơi, người đó là ác quỷ, tôi lại chọn một ác quỷ làm đối thủ, lạy Chúa toàn năng, Người có thấy không, tín đồ nhỏ bé này cầu xin Người hãy phái sứ giả xuống cứu rỗi đứa trẻ đáng thương này.” “Khốn nạn.” Giọng nói trong tai nghe biến mất, người trên kia biết, thuộc hạ này có lẽ đã điên rồi, nếu không sẽ không nói năng lộn xộn cầu xin sự che chở từ một vị thần hư vô mờ mịt nào đó.

Cánh cửa lại bị đẩy ra, Phương Ngôn bước vào, bóng người ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt khiến anh ta kinh hãi tột độ.

"Ác quỷ, nguồn gốc của mọi điều ác, kẻ gieo rắc tai ương, ta không sợ ngươi, Chúa đang dõi theo ta, ngươi cuối cùng sẽ bị ngọn lửa thiêng thiêu rụi..." "Xui xẻo." Phương Ngôn đưa tay đánh ngất anh ta, muốn hỏi được thông tin cần thiết từ miệng một kẻ ngốc, độ khó có lẽ cũng tương đương với việc thấy hắn lẩm bẩm gọi Chúa.

Người bình thường không thể nào phát điên được, đặc biệt là những lính đánh thuê đầu đội trời chân đạp đất, tâm lý ai nấy đều rất vững.

Nhưng đối thủ họ gặp phải lại không cùng đẳng cấp, phát điên có lẽ lại là kết cục tốt nhất.

Phương Ngôn tháo thiết bị liên lạc bên tai xuống, nhấn nút rồi kết nối.

"Nếu tiện, chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện được không?" Đầu dây bên kia im lặng một lúc, đối phương hoàn toàn không ngờ Phương Ngôn lại cả gan đề nghị gặp mặt.

"Cậu có tư cách, hy vọng những chuyện xảy ra trước đó sẽ không ảnh hưởng đến cuộc gặp mặt sắp tới của chúng ta, quán trà ở cổng khu dân cư, mười lăm phút sau gặp." Phương Ngôn không thích vòng vo, đặc biệt là với một thế lực lớn có bối cảnh sâu xa như đối phương, có thể đàm phán thì tốt nhất, không đàm phán được thì mới tính đến chuyện nhổ cỏ tận gốc.

Tốc độ của đối phương rất nhanh, nhân viên phục vụ vừa bưng trà lên, người phụ trách đàm phán với Phương Ngôn đã đến, Phương Ngôn lấy điện thoại ra xem, thời gian vừa tròn mười lăm phút.

Điều này khiến Phương Ngôn có chút không chắc chắn, đối

phương rốt cuộc đã bố trí bao nhiêu người ở đây, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể đưa người phụ trách đàm phán đến tận cửa nhà, ít nhất từ phương diện này có thể thấy, đối phương đã chuẩn bị rất chu đáo.

"Chào anh Phương, tôi là Lý Việt, anh có thể gọi tôi là Tiểu Lý cũng được." Phương Ngôn nghi ngờ phán đoán trước đó của mình, nếu thế lực của đối phương thật sự sâu không lường được, người phụ trách đàm phán không nên có thái độ hạ mình như vậy.

Quả thực, Lý Việt tỏ ra rất khiêm tốn, trên người anh ta hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo cáo mượn oai hùm.

Lý Việt cũng nhận ra sự nghi ngờ trong mắt Phương Ngôn, bèn giải thích: "Anh Phương đơn thương độc mã giải quyết cả một tiểu đội tinh nhuệ của chúng tôi, sự tôn trọng này là điều nên có, huống hồ tôi chỉ là một nhân viên đàm phán có cũng được không có cũng không sao trong công ty, nói khó nghe một chút, không có tôi công ty sẽ phái người khác đến." "Thôi đi, mục đích của các người là truy sát tôi." "Anh Phương có lẽ đã hiểu lầm, việc truy sát về cơ bản là không thể xảy ra, đặc biệt là ở một quốc gia pháp luật nghiêm minh như thế này, cái giá phải trả sẽ rất nặng nề, công ty cũng không thể vì chút tức giận mà đầu tư một lượng lớn tài nguyên vào một cái hố như vậy." "Vậy các người rốt cuộc muốn gì?" Phương Ngôn cảm thấy đã nắm được trọng điểm, điểm giao duy nhất của hai bên là ở trong cổ mộ, tức là, đối phương muốn thứ gì đó trong cổ mộ, nhưng thứ đó đã bị họ mang ra ngoài.

Nhưng trong mộ có thứ gì đáng chú ý nhỉ, phượng quan?

Vòng cổ trang sức?

"Tịch Tà Châu." Lý Việt đưa ra một tấm ảnh, trên ảnh là một viên châu tử phát ra ánh sáng màu tím, to bằng mắt rồng.

“Tôi nói tôi chưa từng thấy thứ này, anh có tin không.” Phương Ngôn bưng trà lên uống một ngụm, sau đó chuyển sự chú ý ra dòng xe cộ qua lại ngoài cửa sổ.

“Khó rồi đây, theo tư liệu tôi thu thập được, Tịch Tà Châu và Kim Ti Phỉ Thúy Thiên Phượng Quan được chôn cùng nhau trong mộ của Vương hoàng hậu, phượng quan đã xuất hiện trong tay anh, Tịch Tà Châu chín phần mười cũng ở đó.” “Tôi đã nói rồi, tôi chưa từng thấy thứ đó.” Phương Ngôn nhấn mạnh thêm một chút, khả năng đàm phán không thành công giữa hai bên đang dần tăng lên, điều này khiến anh khó chịu.

“Anh Phương đừng vội phủ định như vậy, trước tiên hãy xem cái này đã.” Lý Việt lấy ra một tờ chi phiếu từ trong cặp công văn đưa cho anh, “Theo tôi được biết, giá bán đấu giá của chiếc phượng quan chỉ là bảy trăm bốn mươi triệu nhân dân tệ, với tờ chi phiếu này anh Phương có thể đổi được mười tỷ đô la Mỹ tiền mặt tại ngân hàng Thụy Sĩ bất cứ lúc nào, tôi tin rằng như vậy là đủ rồi nhỉ.” “Đương nhiên, nếu anh thấy chưa đủ có thể thêm nữa, vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là vấn đề.” Phương Ngôn cuối cùng cũng nghe được một câu nói cứng rắn hơn từ đối phương, tuy có vẻ ra vẻ, nhưng vấn đề là Tịch Tà Châu thật sự không có trong tay anh, từ trong mộ mang ra chỉ có một chiếc phượng quan, thêm một chuỗi vòng cổ, vài cái vòng tay mà thôi.

Mấy thứ này đều đã được bán ở buổi đấu giá, tin rằng đối phương trong quá trình điều tra đã điều tra rõ ràng rồi.

“Đưa thứ trên tai anh cho tôi, tôi tự mình nói chuyện với người đứng sau sẽ tốt hơn.” Lý Việt do dự một lúc, sau đó đưa tai nghe ẩn hình cho anh.

“Nhân viên đàm phán của các người thật tệ, tôi thậm chí còn nghi

ngờ có phải là người của tôi cài vào không nữa." "Anh Phương thật hài hước, nói thật thì, anh ấy là chuyên gia có tỷ lệ đàm phán thành công cao nhất công ty chúng tôi, luôn có cách đáp ứng nhu cầu của đối phương, sau đó đạt được mục đích đôi bên cùng có lợi." Sau hai câu nói, hai bên tạm thời không nói gì, cuộc nói chuyện có vẻ tùy ý trước đó chỉ là một mẹo nhỏ, Phương Ngôn bề ngoài thì chê bai Lý Việt, thực tế là chuẩn bị dùng lời nói để gây áp lực, lại phái một nhân viên đàm phán tệ như vậy, rõ ràng là xem thường tôi.

Đối phương ứng đối cũng rất khéo léo, nhẹ nhàng hóa giải được nguy cơ.

Cuối cùng Phương Ngôn lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước, "Tôi rất tò mò, ở thời đại này tác dụng của Tịch Tà Châu cũng chẳng khác gì đồ trang trí, tại sao các người lại bỏ ra một cái giá lớn như vậy để mua nó." Người ở đầu dây bên kia lúc này chắc đang chửi thề trong lòng, không có Tịch Tà Châu mà nghiên cứu kỹ như vậy, đang diễn kịch với tôi à.

"Anh Phương đã biết Tịch Tà Châu chỉ là một món đồ trang trí, vậy tại sao không bán nó với một cái giá vừa ý chứ." "Tiền tôi nhìn cũng thèm lắm, nhưng tiếc là Tịch Tà Châu thật sự không có trong tay tôi." "Thật sự không có?" "Không có." Cốp ~ Bên kia truyền đến tiếng ném đồ, cũng không biết món đồ xui xẻo nào đã gặp nạn, cách tai nghe cũng có thể nghe thấy tiếng vỡ giòn tan.

Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Phương Ngôn, người ta có tiền thích làm gì thì làm, nghe cũng sướng tai.

Đợi đối phương xả giận gần xong, Phương Ngôn mới lên tiếng: "Tuy tôi không có Tịch Tà Châu, nhưng nếu các người gặp phải chuyện phiền phức như tà ma gì đó, tôi có cách khác giúp các người giải quyết, đương nhiên, giá cả không rẻ." "Tôi sẽ xem xét." Đối

phương nói xong liền ngắt liên lạc, nhưng Phương Ngôn không lo đối phương sẽ từ chối, giai đoạn đầu đã bỏ ra một cái giá lớn như vậy để tìm kiếm Tịch Tà Châu, không thể nào bỏ cuộc giữa chừng được.

"Có tin tức thì nhớ liên lạc với tôi." Phương Ngôn búng tay với Lý Việt, "Tiện thể thanh toán tiền trà luôn nhé." Về đến nhà, Phương Ngôn không vội để Bàn Tử và mọi người quay về, chuyện đã giải quyết được một nửa, nhưng cũng phải đề phòng đối phương chó cùng cắn giậu bắt Bàn Tử để uy hiếp, là một phản diện đủ tiêu chuẩn, mấy chuyện không biết xấu hổ như bắt cóc tuyệt đối là quen tay quen việc.

Phương Ngôn gửi tin nhắn báo bình an cho Bàn Tử, sau đó lái xe đến tiệm đồ cổ của Lão Kim, có một số chuyện phải giải quyết.

Khi đến nơi, cửa tiệm đóng chặt, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì, kiếm khí dễ dàng cắt đứt lõi khóa thành hai mảnh.

Vào trong mới phát hiện, trên quầy hàng và các vật dụng khác đã phủ một lớp bụi mỏng, xem ra Lão Kim cũng đã một thời gian không về tiệm.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Phương Ngôn vang lên, nhìn số điện thoại lại là cuộc gọi quốc tế đường dài.

"Chào anh Phương, sau khi nghiên cứu của công ty, nếu anh Phương thật sự có tài năng trừ tà, vậy thì hoan nghênh anh tham gia vào kế hoạch của chúng tôi." "Chuyện này không thành vấn đề, trong tay không có kim cương thì cũng không dám nhận việc gốm sứ." "Vậy thì chúng tôi xin cung hậu đại giá của anh Phương, địa chỉ lát nữa sẽ được gửi đến điện thoại của anh." Phương Ngôn cúp máy, lượng thông tin tiết lộ trong lời nói của đối phương không hề nhỏ, kết hợp với thông tin trước đó, đối phương không chỉ có tài lực hùng hậu, mà còn chuẩn bị làm chuyện lớn.

Nghe đến làm chuyện lớn, Phương Ngôn có vẻ phấn chấn hẳn lên,

đương nhiên, mọi tiền đề là phải làm chuyện ở nước ngoài, nếu không không cần đến cơ quan chính phủ ra mặt, Phương Ngôn sẽ là người đầu tiên tiêu diệt gọn đối phương.

"Ting." Điện thoại thông báo có mail mới, mở ra xem, địa điểm gặp mặt lại ở Ai Cập.

Chương 334

Suy nghĩ của Phương Ngôn lập tức bay đến những xác ướp quấn băng, tay cầm quyền trượng, mặt đeo mặt nạ vàng.

Nhắc đến xác ướp không thể không nhắc đến ba nhân vật nổi tiếng, một là Khufu, người có kim tự tháp lớn nhất; một là Cleopatra, một nhân vật huyền thoại đã chinh phục Ai Cập bằng vẻ đẹp của mình; cuối cùng là Akhenaten II, Pharaoh mạnh nhất Ai Cập.

"Kế hoạch cần phải trừ tà, chẳng lẽ họ đã tìm thấy kim tự tháp của Cleopatra?" Vô số thông tin trong đầu Phương Ngôn va chạm dữ dội.

Còn tại sao không phải là kim tự tháp của Khufu hay Akhenaten II, đó là vì kim tự tháp của hai người này đều đã thành khu du lịch, từng viên gạch bên trong lẫn bên ngoài đều đã được nghiên cứu kỹ lưỡng, đối phương về cơ bản không thể đặt kế hoạch ở đó được.

Cuối mail là lời mời Phương Ngôn lên chuyên cơ đã được chuẩn bị sẵn, Phương Ngôn không từ chối, máy bay khách làm sao thoải mái bằng chuyên cơ.

Còn về việc bên trong có bẫy hay không, Phương Ngôn hoàn toàn không quan tâm, thậm chí còn có chút mong chờ, đến lúc đó sẽ cho đối phương biết một người hễ không vừa ý là lật bàn đáng sợ đến mức nào.

Trước khi đi, Phương Ngôn lại gọi điện thoại cho Bàn Tử báo cho họ biết mình đi đâu, tránh để ba người họ nghĩ rằng anh gặp chuyện không may.

Có hai nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp phục vụ bên cạnh quả thực rất mãn nhãn.

Cũng rất thoải mái, đương nhiên là thoải mái về mặt tâm lý, Phương Ngôn chưa đến mức đói không kén ăn.

Có câu nói rất hay, thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, rõ ràng là chuyến bay mười một tiếng, nhưng Phương Ngôn cảm giác chỉ mới qua hai ba tiếng mà thôi.

Sau khi xuống máy bay, một người đàn ông cao lớn nhiệt tình chào đón.

"Anh Phương quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, chỉ riêng khí thế này cũng không phải người thường có được." "À, xem trí nhớ của tôi này, quên cả tự giới thiệu, tôi là Robert Johnson, nếu anh Phương thấy nhớ tên tôi phiền phức quá thì cứ gọi tôi là Mãnh thú Johnson cũng được." Phương Ngôn quan sát Johnson, quả thực xứng với danh xưng mãnh thú, nếu lông tóc rậm rạp hơn một chút thì càng giống.

"Không ngờ anh Johnson lại giỏi cách nói chuyện của người Hoa chúng tôi như vậy." "Ông ngoại tôi là người Hoa chính gốc, trên người tôi cũng có một phần tư dòng máu Hoa, nếu không tôi cũng không có được công việc tốt là tiếp đãi anh Phương đây." Mọi thứ đều có thể bị xuyên thủng, chỉ có nịnh nọt là không, nói chuyện với Johnson rất thoải mái, đặc biệt là kỹ năng nói chuyện của anh ta rất cao siêu, nói chuyện với anh ta thậm chí còn có cảm giác hưởng thụ.

Vừa nói chuyện, dưới sự dẫn dắt của Johnson, họ đã đến bên cạnh một chiếc Mercedes-Benz S600 bản kéo dài, Johnson tiến lên một bước mở cửa xe cho Phương Ngôn.

Nội thất trong xe cực kỳ xa hoa, thảm lông cừu thủ công hàng đầu phối với ghế hàng không cao cấp, thêm vào đó là thiết kế quầy bar bán ngăn, Phương Ngôn chỉ có thể nói, người có tiền đúng là biết hưởng thụ.

“Lát nữa đến nơi sẽ có nhân viên chuyên nghiệp kiểm tra năng lực trừ tà của anh Phương, không biết anh Phương có cần tôi chuẩn bị trước dược liệu đặc biệt không.” “Nửa cân thịt bò nhớ thái lát mỏng, một phần đậu phụ đông lạnh, một phần dạ dày bò lớn, hai mươi quả trứng cút...” Phương Ngôn bẻ ngón tay kể ra một tràng dài, Johnson càng nghe càng thấy không đúng, mấy thứ gọi là dược liệu này nghe sao giống...

đồ ăn kèm lẩu quá vậy.

“Không sai.” Phương Ngôn cho anh ta một ánh mắt khẳng định, “Đồ ăn trên máy bay tôi ăn không quen, lát nữa chuẩn bị cho tôi một nồi lẩu cay Tứ Xuyên yêu cầu này không quá đáng chứ, à đúng rồi, nhớ kèm theo hai bát cơm.” Johnson có chút dở khóc dở cười, cũng quá bình tĩnh rồi nhỉ, giống như một tiếng nữa thi đại học, kết quả lại không vội, để tôi ăn một nồi lẩu đã.

Yêu cầu nhỏ này đã được sắp xếp ổn thỏa trước khi Phương Ngôn xuống xe.

Trong một văn phòng rộng rãi trên tầng cao nhất, chiếc ghế xoay trước cửa sổ sát đất sáng sủa xoay nửa vòng, một ông lão tóc bạc trắng nhưng tinh thần vẫn minh mẫn đứng dậy.

Màn hình máy tính trên bàn làm việc đang hiển thị hình ảnh giám sát thời gian thực trong phòng của Phương Ngôn.

Tiếng lẩm bẩm phát ra từ miệng ông lão, “Phương Ngôn này rốt cuộc là kẻ ba hoa hay là cao nhân không lộ tướng, thật khiến người ta không đoán được, nhưng mọi chuyện sắp được vén màn rồi, hy vọng đừng làm ta thất vọng, nếu không...” Giọng ông lão dần dần không thể nghe thấy, sắc mặt cũng trở nên dữ tợn.

Ăn no uống đủ, Phương Ngôn bất chấp hình tượng mà ợ một cái.

Johnson cũng ăn đến mồ hôi đầm đìa, lẩu là thứ dễ kéo gần tình cảm giữa hai người, nhưng cũng không loại trừ hành vi cố ý kéo gần quan hệ của Johnson.

Một lá bài tình cảm, dùng tốt có thể giảm bớt phiền phức sau này, Phương Ngôn cũng có suy nghĩ tương tự, vì vậy trước đó mới rủ Johnson cùng ăn lẩu.

"Ẩm thực nước các anh quá hấp dẫn, tôi đã ăn liên tục bốn năm năm, bây giờ bắt tôi quay lại ăn đồ ăn của chúng tôi, tôi sẽ có cảm giác khó nuốt." Johnson không hề che giấu sự khao khát đối với ẩm thực, vừa mở miệng là không dừng lại được, từ món thịt bọc bột chiên giòn của phương Bắc đến món gà hầm nấm của phương Nam, đều có thể kể vanh vách, thậm chí cả những món ăn vặt trong các con hẻm nhỏ cũng có thể kể tên như thuộc lòng bàn tay.

Có thể nói, là một tín đồ ăn uống chính hiệu.

"Người ** ăn no thì buồn ngủ, anh Phương có muốn nghỉ ngơi rồi hãy làm bài kiểm tra không." Một bữa lẩu có tác dụng rõ rệt, cách xưng hô của Johnson cũng trở nên thân thiết hơn nhiều.

Phương Ngôn không nhớ đây là lần thứ mấy anh có cảm giác muốn nhìn kỹ hơn, Johnson làm rất tốt về mặt chi tiết, mỗi lần giao tiếp với anh ta đều có cảm giác như đang nói chuyện phiếm với người đồng hương.

"Không cần đâu, sớm xong việc thì tốt hơn, kẻo có người lo lắng." Phương Ngôn liếc nhìn camera ở góc tường, ông lão lập tức có cảm giác như anh đang ngồi ngay trước mặt nhìn mình, một luồng mồ hôi lạnh lặng lẽ thấm ướt lưng ông lão.

"Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi không gặp được ánh mắt sắc bén như vậy, thật mong chờ biểu hiện tiếp theo của cậu." Johnson đưa Phương Ngôn đi thang máy xuống lòng đất, địa điểm kiểm tra vì

lý do an toàn đã được đặt ở tầng hầm thứ chín, xung quanh đều được lát một lớp chì dày, khắp nơi đều viết những lá bùa không hiểu được.

Phương Ngôn nhìn mà có chút buồn cười, phần lớn các lá bùa hoàn toàn có thể bỏ qua, ngay cả khi coi là nghệ thuật graffiti cũng sẽ bị chê, tấm chì bên cạnh thì có thể có chút tác dụng, nhưng cũng chỉ là có còn hơn không.

"Anh Phương, tiếp theo tôi không tiện đi cùng anh vào trong, chúc may mắn." Johnson làm dấu thánh giá trước ngực.

Phương Ngôn muốn nói với anh ta, tôi hoàn toàn không tin vào thần của nước ngoài, nhưng thôi bỏ đi, dù sao người ta cũng có lòng tốt, cứ coi như không thấy là được.

"Anh Phương, mời đi đến trung tâm sân bãi." Chiếc loa gắn trong tường truyền ra một giọng nói xa lạ khác.

Ở trung tâm sân bãi có một cái bệ cao bằng nửa người, trên bệ ngay ngắn đặt hơn mười món trang sức đủ loại, cũng không biết đối phương định kiểm tra cái gì.

"Chẳng lẽ bắt mình giả gái tại trận?" Phương Ngôn có chút hoang mang.

"Trong số những vật phẩm anh nhìn thấy có tám món mang theo một loại chú thuật nhất định, mời anh chọn ra chính xác." "Hết cả hồn." Phương Ngôn có chút tự giễu cười cười, bài kiểm tra kinh dị trong dự đoán đã không xảy ra, đây là một chuyện tốt.

Tiếp đó anh đưa tay lấy một chuỗi vòng cổ gần nhất, thấy anh tiếp xúc với một vật phẩm có khả năng mang lời nguyền một cách cẩu thả như vậy, trong loa trên tường truyền ra một tràng âm thanh hoảng loạn.

"Phương tiên sinh, xin hãy chú ý đến hành vi của mình, vật phẩm

của tôi có chứa lời nguyền, có khả năng dẫn đến tử vong đấy…" Lời còn chưa dứt, sợi dây chuyền trong tay Phương Ngôn đột nhiên bốc cháy dù không có lửa, ngọn lửa có màu trắng bệch, tựa như đến từ địa ngục, những tiếng kêu than thảm thiết như có như không truyền ra từ trong ngọn lửa.

"Hình như cũng không nguy hiểm đến thế nhỉ." Phương Ngôn khẽ mỉm cười, cứ tưởng thế trận lớn lao lắm chứ.

Sợi dây chuyền chỉ mang theo một chút âm tà chi khí, đối với người thường có thể sẽ gây nhiễu loạn thần trí, làm ra những hành động thiếu sáng suốt.

Nhưng với kiếm ý vạn tà bất xâm hộ thân, chút âm tà chi khí ấy còn chưa kịp xâm nhập vào cơ thể Phương Ngôn đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Sau khi ngọn lửa tắt, sợi dây chuyền hoàn hảo không chút tổn hại lại xuất hiện trong tay Phương Ngôn.

"Xin lỗi nhé, vật phẩm có vấn đề bây giờ chỉ còn bảy món thôi." Chẳng thèm để ý đến mọi người, trên mặt Phương Ngôn chẳng có lấy nửa điểm áy náy.

May mà mọi người cũng biết đây chỉ là cách Phương Ngôn thể hiện năng lực của mình, nên cũng không ai dám nhảy ra chỉ trích.

Diễn biến tiếp theo không cần nói cũng biết, Phương Ngôn cứ như đang rút thăm trúng thưởng, lựa lựa chọn chọn, rồi đưa ra một kết luận: hôm nay ra đường không xem hoàng lịch, rút tám lần thì trúng thưởng cả tám, hai món cuối cùng không chọn mới là đồ an toàn không có lời nguyền.

Phương Ngôn bĩu môi, đặt đồ trong tay xuống, rồi ngẩng đầu hỏi vào một góc nào đó: "Tiếp theo nên làm gì đây?" Trong một tầng lầu

nào đó, hơn chục người đang chết trân nhìn vào màn hình, gương mặt Phương Ngôn khiến họ có chút không biết nói gì.

Trước đây, họ đã từng thử dùng đủ mọi cách để xua đi lời nguyền trong những món trang sức đó, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Lúc này, cách giải quyết nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng của Phương Ngôn khiến họ có cảm giác không thể tin nổi.

"E hèm, có ai đang nghe tôi nói không vậy?" "Có có có." Người phụ trách chỉ huy cuộc kiểm tra của Phương Ngôn cuối cùng cũng hoàn hồn.

"Phương tiên sinh, phần kiểm tra của ngài quá hoàn hảo, ngài là một cao nhân có thực tài, tiếp theo cũng không cần kiểm tra nữa, ngài đã hoàn thành tất cả các bài thử rồi.

Xin ngài đợi một lát, để đảm bảo an toàn, chúng tôi cần làm một bài kiểm tra nhỏ." Cánh cửa phòng kiểm tra bị mở ra, một người đàn ông thân hình vạm vỡ bị đẩy vào.

Có thể thấy, gã có chút phản kháng, nhưng vẻ mặt đờ đẫn cho thấy đó chỉ là sự phản kháng theo bản năng của cơ thể, thực tế tinh thần của cả con người gã đã buông xuôi rồi.

"Số hiệu 548 nghe lệnh, đi đến trước bàn kiểm tra, cầm lấy những vật phẩm nhìn thấy theo chỉ thị, mỗi món giữ trong một phút, sau khi hoàn thành kiểm tra có thể được tự do, cùng với một vạn đô la Mỹ tiền mặt." Nghe thấy hai từ tự do và đô la, trong mắt người đàn ông cuối cùng cũng lóe lên một tia hy vọng, vội vàng lao đến trước bàn kiểm tra, không do dự đưa tay cầm lấy một món đồ.

Chương 335

Một phút sau, loa phát thanh nhắc nhở cầm món trang sức khác.

Tám món trang sức không tốn quá nhiều thời gian, người đàn ông nhanh chóng hoàn thành động tác chỉ định.

May mắn là không có chuyện gì mà mọi người không mong đợi xảy ra, người đàn ông vẫn bình an vô sự đứng đó, có chút lúng túng nhìn những bức tường xung quanh.

"Phương tiên sinh, chúc mừng ngài, ngài có thể ra ngoài rồi." Cánh cửa trước mặt Phương Ngôn lặng lẽ mở ra, bên ngoài, Cường Sâm đã cầm sẵn một bó hoa tươi chờ đợi.

"Người bạn thân yêu của tôi, làm tốt lắm, cậu hoàn toàn không biết được biểu cảm của họ trước màn hình giám sát đâu, lẽ ra tôi nên chụp một tấm ảnh mới phải.

Đương nhiên, cũng không sợ cậu chê cười, thực ra tôi cũng đã ngẩn người trước màn hình rất lâu." Hai người cười nói rồi đi thang máy lên tầng trên.

Tiếp theo, Phương Ngôn cần phải mặt đối mặt nói chuyện hợp tác với một nhân vật có thực quyền đứng sau thế lực này.

Trong văn phòng rộng rãi đó, một ông lão đã đợi từ lâu.

Mặc dù không thể nhìn ra thông tin gì có giá trị từ nét mặt, nhưng khi hai người ngồi đối diện nhau, Phương Ngôn nghe thấy nhịp tim của ông lão có vẻ hơi dồn dập.

"Phương tiên sinh trông trẻ hơn trong ảnh nhiều, lão già này đoán chắc cậu chưa đến hai lăm tuổi đâu nhỉ." "Đúng rồi, cậu có thể gọi tôi là Lão Lý, Lý trong Mộc Tử.

Đó là họ mà cấp trên đặt cho tôi.” Không biết từ bao giờ đã thành thông lệ, tất cả mọi người đều thích chào hỏi dăm ba câu, rồi mới như sực tỉnh mà giới thiệu tên mình.

“Lão Lý cũng già mà vẫn dẻo dai, tôi thấy nhiều người bằng tuổi ông chẳng có được tinh thần này đâu.” Dù sao nịnh nọt cũng không mất tiền, Phương Ngôn thuận tay tâng bốc một câu, trong lòng thì thầm cảnh giác không biết trong bụng lão hồ ly này chứa nước vàng hay nước đen.

Hai người hàn huyên vài câu rồi bắt đầu vào vấn đề chính.

“Nếu cậu đã đồng ý hợp tác với chúng tôi, có một số thứ cũng nên chia sẻ với cậu.” Lão Lý lấy ra một túi tài liệu từ ngăn kéo.

Phương Ngôn mở ra xem, trời ạ, quả nhiên bị mình đoán trúng rồi, Lão Lý vậy mà lại tìm ra được kim tự tháp của Cleopatra.

Mặc dù chỉ là nghi ngờ, cần phải xác minh, nhưng đây đã là một tin tức chấn động rồi.

Phương Ngôn ngẩng đầu nhìn Lão Lý một cái, rồi tiếp tục xem tiếp.

Cửa lớn của kim tự tháp đã bị phá, nhưng sau đó, cứ mỗi một bước tiến vào đều đồng nghĩa với việc phải trả giá bằng mạng sống của hơn chục lính đặc chủng tinh nhuệ.

Thế lực đứng sau Lão Lý dù có giàu đến mấy cũng không thể phung phí như vậy được.

Qua phân tích của các chuyên gia, trong kim tự tháp đã bị bố trí lời nguyền độc ác nhất.

Lúc đầu khi đưa ra kết luận này, các nhà phân tích suýt chút nữa đã bị lôi ra tế trời.

Thời đại nào rồi mà còn tin vào mấy thứ thần thần quỷ quỷ đó.

Nhưng khi ngày càng nhiều bằng chứng được bày ra trước mắt, tất cả mọi người đều im lặng.

Cùng với nỗi sợ hãi trước những điều chưa biết, lòng tham lam dần chiếm thế thượng phong, vô số ghi chép lịch sử thậm chí cả những lời đồn đại đều được trình lên cấp cao.

Ai cũng biết, Cleopatra là vị pharaoh cuối cùng.

Sau khi bà qua đời, tất cả những truyền thuyết thần kỳ về pháp thuật, lời nguyền… đều đột ngột chấm dứt.

Thế là mọi người bắt đầu suy đoán, liệu trong kim tự tháp đó có chôn giấu manh mối về những sức mạnh thần kỳ chưa được biết đến kia không.

Đặc biệt là có lời đồn Cleopatra thực ra chưa chết, pháp thuật của bà đã chinh phục được cái chết, trở thành nữ thần của cái chết mới.

Những lời đồn tương tự nhiều không đếm xuể.

Tóm lại, Cleopatra là người gần với thần thánh nhất trên thế gian.

Bất kể những lời đồn đó là thật hay giả, khi lòng tham của con người chiếm thế thượng phong, lời đồn dù là giả cũng sẽ biến thành thật.

Phương Ngôn cũng thấy hứng thú, nhưng mối quan tâm của anh không phải là vấn đề có thành thần được hay không.

Theo anh biết, thời điểm thời Mạt Pháp bắt đầu gần với thời gian Cleopatra qua đời, có lẽ trong lăng mộ sẽ có manh mối liên quan.

Ngoài ra, Phương Ngôn nghĩ một cách nghiêm túc, hạ mộ mà, ai mà chẳng có chút sở thích riêng, anh tuyệt đối không phải vì muốn cày mấy điểm thuộc tính kia đâu… Phương Ngôn đọc lướt qua tài liệu

trong tay, sắc mặt lập tức trở nên kỳ quái.

“Chỉ mới phá được lối vào, rồi bị một đoạn đường hầm chưa đến mười mét chặn cứng suốt hai năm sao?” Lão Lý bất đắc dĩ thở dài.

“Trong lăng mộ Cleopatra có quá nhiều điều bí ẩn mà chúng tôi không thể hiểu được.

Cậu xem tài liệu cũng biết rồi đấy, dù là dùng nước ngâm lửa đốt, hay thậm chí trực tiếp dùng thuốc nổ, đoạn đường hầm đó dùng từ tường đồng vách sắt cũng không đủ để hình dung…” “Dừng lại.” Phương Ngôn xua tay ra hiệu Lão Lý không cần nói tiếp, ai có thời gian nghe ông ta kể khổ ở đây chứ.

“Về chuyện này tôi cũng không dám đảm bảo, cụ thể phải đợi tôi đến hiện trường xem xét mới có thể cho ông câu trả lời.” Phương Ngôn đặt tài liệu lại lên bàn rồi nói tiếp: “Vậy chúng ta bàn về vấn đề thù lao trước đi.” “Quyền lực, địa vị, hay là tiền bạc, những thứ này cậu cứ việc đưa ra.” Lão Lý ra vẻ ta đây nhà giàu, không thiếu tiền, “Đương nhiên, những thứ đó đều được xây dựng trên tiền đề cậu có thể phá giải được lời nguyền trong đoạn đường hầm đó.” Tiền, Phương Ngôn không thiếu; quyền lực địa vị, càng không cần đến.

Bây giờ anh có cảm giác như một người siêu nhiên thoát tục, dù sao tình hình hiện tại của anh cũng giống như Cleopatra năm xưa, một vị thần nhìn xuống thế gian sao lại cần đến những thứ phân tro đó chứ.

“Những thứ đó, tôi không cần, thứ tôi cần là tất cả thông tin được ghi chép trong kim tự tháp.” Ánh mắt Lão Lý lập tức trở nên âm trầm, yêu cầu của Phương Ngôn đã chạm đến giới hạn của ông ta.

Không ai thích có người nhìn chằm chằm vào quả ngọt của mình với ánh mắt tham lam, cho dù quả ngọt đó tạm thời không thuộc về mình.

“Đổi điều kiện khác đi.” “Chỉ có điều kiện này thôi.” Phương Ngôn không chút sợ hãi đối mặt với Lão Lý, không hề có ý định lùi bước, không khí trong văn phòng tức thì trở nên căng như dây đàn.

Lão Lý cuối cùng cũng khuất phục.

Tị Thủy Châu đến nay vẫn bặt vô âm tín, thế lực đứng sau ông ta có thể đợi, nhưng ông ta đã hơn bảy mươi tuổi, thời gian không còn nhiều nữa.

“Yêu cầu của cậu tôi không thể tự quyết được, dù sao cũng có người đang theo dõi tôi.” Phương Ngôn mặt không biểu cảm nhìn ông ta, chờ đợi những lời tiếp theo.

“Nhưng, không ai dám vỗ ngực đảm bảo rằng trong kim tự tháp ngoài đoạn đường hầm đó ra, những nơi khác có ẩn giấu những sức mạnh bí ẩn chết người hay không.

Vì vậy, tất cả mọi thứ trong toàn bộ lăng mộ, cậu sẽ là người đầu tiên tiếp xúc.

Cậu hiểu ý tôi chứ?” Phương Ngôn cuối cùng cũng nở một nụ cười hài lòng, anh biết lão hồ ly này có cách.

“Cũng được, coi như đây là giao kèo giữa chúng ta.” Lão Lý đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

“Tôi cần một trăm tỷ đô la Mỹ, trong đó chín mươi tỷ đô phải đổi thành vàng thỏi.” “Thằng quỷ hút máu chết tiệt này, mày có biết một trăm tỷ đô la là con số lớn đến mức nào không?

Hơn nữa không phải mày đã lấy được thứ mày muốn rồi sao?” Lão Lý gào thét nước bọt văng tứ tung, cả người như một con sư tử điên cuồng.

“Bình tĩnh, phải học cách kiểm soát cảm xúc của mình chứ.

Chút tiền này đối với ông chắc không phải vấn đề lớn đâu nhỉ, huống hồ chỉ cần nghiên cứu được những thứ trong kim tự tháp, chút tiền này chẳng phải là chuyện trong phút chốc sao.” Cánh tay đang vung vẩy loạn xạ của Lão Lý cứng đờ, ông ta hận không thể bổ đầu Phương Ngôn ra xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì, trên đời này sao lại có kẻ mặt dày vô sỉ đến thế, tưởng nghiên cứu không cần tiền à.

Học cách kiểm soát cảm xúc của mình á, thiếu đi một con số không thôi thì tôi cũng không đến nỗi kích động như vậy.

“Đừng quên giao kèo trước đó của chúng ta nhé.” “…” Lão Lý đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, sớm biết như vậy đã để Lý Việt đàm phán với tên này, đầu óc của nhân viên chuyên nghiệp dù sao cũng tốt hơn mình.

Chương 336

“Cậu thắng rồi, nhưng tôi cũng có một điều kiện, tôi cần cậu chia sẻ thông tin với tôi.” “Thế mới phải chứ.” Phương Ngôn cảm thấy từ lúc gặp Lão Lý đến giờ, Lão Lý lúc này là thuận mắt nhất.

Cả đời vất vả bán mạng cho thế lực sau lưng, mọi người cùng thắng không tốt sao.

“Vậy quyết định thế nhé, khi nào thì lên đường, tôi đợi không nổi nữa rồi.” “Bây giờ, ngay lập tức, chỉ cần cậu muốn, chúng ta có thể hành động bất cứ lúc nào.” Lão Lý bắt đầu phát huy như thường lệ, với tư cách là một nhà tư bản lòng dạ đen tối, việc bóc lột sức lao động của nhân viên đã trở thành bản năng khắc sâu trong xương tủy.

Nếu Phương Ngôn đã “tự giác” yêu cầu bắt đầu công việc, tự nhiên ông ta sẽ không từ chối.

“Đúng là nhà tư bản, quả nhiên, nhà tư bản nào cũng chỉ biết bóc lột nhân viên.

Ông chưa nghe câu ‘cơm no ấm cật’ à, tất cả tế bào trên người tôi đều đang lớn tiếng kháng nghị.

Nếu không được ngủ đủ giấc, có lẽ lúc làm việc tôi sẽ mắc phải một vài sai sót nhỏ không thể tránh khỏi đó nha.” Lão Lý ôm ngực ngồi xuống, thằng khốn da vàng trước mắt này thật quá đáng ghét, thật muốn một tát đập chết hắn.

Tức quá đi, nhìn thêm một cái nữa chắc bệnh tim của mình lại tái phát mất.

Nhưng ông ta không để ý, trong lòng bàn tay Phương Ngôn không biết từ lúc nào đã nắm một viên đá màu xanh ngọc bích cỡ ngón tay

cái.

Một lát sau, một gợn sóng nhỏ đến mức không thể nghe thấy lan ra trong không khí.

Không biết vì sao, Lão Lý đột nhiên cảm thấy Phương Ngôn trở nên thuận mắt hơn nhiều, thậm chí còn có một cảm giác thôi thúc muốn cùng Phương Ngôn tâm sự thâu đêm.

Nhưng ông ta đã dập tắt ý nghĩ đó, dù sao vị trí của mình cũng có người dòm ngó, đặc biệt là trong thời điểm then chốt sắp tiến vào kim tự tháp Cleopatra này, bất kỳ một sai sót nhỏ nào cũng không thể để lại, kẻo bị người ta nắm được thóp rồi mất cả chì lẫn chài.

"Thời gian không còn sớm nữa, Lão Lý nên nghỉ ngơi nhiều vào, thân thể mới là vốn liếng của cách mạng." "Ừ." Một câu trả lời có vẻ kỳ quặc phát ra từ miệng Lão Lý, nhưng ông ta hoàn toàn không ý thức được có gì không ổn, chỉ xua tay bảo Phương Ngôn mau đi đi.

Ra khỏi văn phòng, lưng Phương Ngôn đã ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng không phải vì khí thế của Lão Lý quá mạnh.

Phương Ngôn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm không biết từ lúc nào đã xuất hiện những đám mây đen, dường như có thứ gì đó khủng khiếp đang được thai nghén trong đó.

"Người anh em Phương thân yêu của tôi, chắc cậu mệt rồi, tôi đưa cậu đi nghỉ ngơi nhé." Ngoài cửa, Cường Sâm vẫn luôn chờ đợi, thấy Phương Ngôn ra ngoài liền nhiệt tình chào đón.

Hắn biết rõ, nếu không đàm phán thành công, thì lúc này Phương Ngôn tuyệt đối không thể đứng thẳng mà ra ngoài được.

Nếu Phương Ngôn đi ra được, vậy thì chỉ cần thể hiện nụ cười rạng rỡ nhất là được.

“Có muốn tôi tìm cho cậu một dịch vụ phục vụ tận tình không?” Cường Sâm nháy mắt, trên mặt lộ ra nụ cười mà đàn ông nào cũng hiểu.

“Thôi, ngày mai có việc chính cần làm, tối nay miễn đi.” Phương Ngôn vội vàng từ chối ý tốt của Cường Sâm.

Trước đó ở trong văn phòng Lão Lý, anh đã dùng một viên linh thạch nhỏ, bây giờ có chút di chứng cần phải xử lý kịp thời.

Cả đêm Phương Ngôn ngủ rất ngon, có thể nói, người có thể ngủ một giấc thoải mái như vậy là cực kỳ hiếm có, dù sao đó cũng là mười triệu đô la đang vẫy gọi, người thường mà không mất ngủ thì thật vô lý.

Đổi một góc nhìn khác, người thường cũng không thể dễ dàng đàm phán thành công một giao dịch mười triệu đô la được, cho nên, cứ lớn tiếng hét lên những lời tán thưởng mà mình có thể nghĩ ra là được.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa không nhẹ không mạnh vang lên, nhưng trong phòng không có bất kỳ tiếng trả lời nào.

Tiếng bước chân nhỏ đến mức không thể nghe thấy bên ngoài cửa dần xa, thái độ và phương thức phục vụ không có gì để chê, không giống như một số nơi, sợ người ta điếc hay sao mà tiếng gõ cửa đổi thành tiếng đập cửa có lẽ sẽ thích hợp hơn.

“Chưa dậy à?” Lão Lý dậy sớm, mới khoảng sáu giờ đã thay một bộ quần áo gọn nhẹ ngồi chờ.

“Chưa ạ.” Người hầu bên cạnh cung kính trả lời: “Có lẽ là do chênh lệch múi giờ, Phương tiên sinh chắc vẫn chưa tỉnh.” May mà Phương Ngôn không có ở đó, nếu không chắc chắn sẽ yêu cầu tăng lương.

Công ty nào mà sáu giờ sáng đã đi làm, có để cho người ta ngủ ngon không chứ.

Lão Lý lại đợi thêm hai tiếng nữa, cà phê cũng sắp uống no rồi, Phương Ngôn mới ngáp dài, duỗi lưng uể oải bò dậy khỏi giường.

"Giường ngủ thật thoải mái, lát nữa bảo Cường Sâm đặt cho mình một cái.

Để xem nào, Tiểu Hồ Ly, A Ninh… cái giường có thể cho sáu người ngủ chung chăn là thích hợp nhất." "Cốc cốc cốc." Phương Ngôn mở cửa phòng, những người hầu đã chờ từ lâu liền đẩy các loại dụng cụ rửa mặt vào như nước chảy.

Phương Ngôn chỉ cần yên tĩnh tận hưởng là được.

Sau khi tắm rửa xong, một bàn ăn sáng tinh xảo được đưa lên.

Tất cả những điều này khiến Phương Ngôn phải cảm thán, đúng là cuộc sống xa hoa mục nát mà.

Loay hoay một hồi lại mất thêm một tiếng đồng hồ, Lão Lý đợi đến mức có chút sốt ruột.

Theo lý mà nói, với địa vị và tuổi tác của ông ta, sự tu dưỡng về mặt tinh thần المفروض là rất cao, nhưng không biết vì sao, cứ dính đến Phương Ngôn là lại có chút không kìm được.

"Xuất phát." Một đoàn người ngồi trên máy bay vận tải quân sự bay về phía mục tiêu.

Kim tự tháp Cleopatra nằm sâu trong sa mạc, cho dù có định vị vệ tinh cũng sẽ xảy ra sai sót, cần phải đến một trạm tiếp tế rồi xuống máy bay, sau đó đi bộ đến đích.

"Lão Lý chắc chắn muốn đi cùng tôi sao?" Phương Ngôn nghi ngờ nhìn Lão Lý, mặt nạ dưỡng khí cũng đã đeo lên rồi, nếu còn chạy vào

sa mạc một chuyến nữa, e rằng sang năm cỏ trên mộ cũng đã cao ngang eo rồi.

"Yên tâm, cơ thể tôi vẫn còn cứng cáp lắm, khụ khụ khụ khụ ~" Lão Lý ho đến mặt đỏ bừng, bác sĩ đi cùng vội vàng massage giúp ông ta thuận khí.

Đợi khí đã thuận gần xong, Lão Lý lấy ra một cái hộp từ trong lòng, mở ra, bên trong là hơn mười viên thuốc.

Lão Lý tiện tay lấy một viên bóp nát, mùi thuốc thơm ngát dễ chịu lập tức lan tỏa trong không khí.

Phương Ngôn ngửi một cái liền xác định, viên thuốc này ít nhất cũng được bào chế từ hơn mười loại dược liệu Trung Quốc đã tuyệt tích.

Trời mới biết Lão Lý lấy đâu ra, một viên thuốc này nếu ít hơn sáu con số đô la thì đừng hòng nhìn thấy.

Từ thành phần của viên thuốc, có lẽ là dùng để kéo dài mạng sống, lần này Lão Lý tuyệt đối là mang theo tâm thái đánh cược mạng sống mà lên đường.

Phương Ngôn không nhịn được nghĩ: "Nếu mình lấy ra một viên Thương Thiên Tạo Hóa Đan từ không gian dị độ, lão già này có phản bội ngay tại chỗ không nhỉ." Nghĩ thì nghĩ vậy, chứ lãng phí một viên đan dược như vậy là không thể nào.

Mặc dù anh có loại đan dược này, nhưng Lão Lý với anh chẳng thân chẳng thích, xét từ một số phương diện, hai người còn có phần là kẻ thù nhiều hơn.

Vì vậy, ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Phương Ngôn một giây rồi bị vứt ra sau đầu.

Đoàn người xuống máy bay, ngồi trên lạc đà tiếp tục đi về một

hướng nào đó.

La bàn sau khi đi được một đoạn đường thì mất tác dụng, ngay cả con lạc đà dưới thân cũng trở nên có chút bồn chồn.

“Tiêm thuốc an thần.” Mũi kim to cắm vào cơ thể lạc đà, con lạc đà đang bồn chồn nhanh chóng yên tĩnh lại.

Phương Ngôn ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh nắng chói mắt, nhưng đó không phải là điểm chính.

Đoàn người cưỡi lạc đà đi được ba tiếng đồng hồ, nhưng góc độ của mặt trời không hề dịch chuyển chút nào, thật khác thường.

“Còn bao xa nữa?” “Sắp rồi, qua cái đụn cát phía trước, rồi đi ngược lại là đến.” “?” Phương Ngôn đầy dấu chấm hỏi, đi ngược lại là cái thao tác gì vậy.

Chương 337

Nhưng nếu Lão Lý đã nói nghiêm túc như vậy, thì cứ đi theo thôi, coi như đi du lịch giải khuây cũng tốt.

Có câu nói hay, nhìn núi chạy chết ngựa.

Rõ ràng đụn cát ở ngay trước mắt, vậy mà mất nửa ngày mới đến được chân đụn cát.

Rồi đến khoảnh khắc gian khổ nhất, phải trèo qua đụn cát cao gần trăm mét.

Liên tưởng đến lời nói trước đó của Lão Lý, trèo qua đụn cát rồi đi ngược lại là đến, Phương Ngôn tức thì mặc niệm cho Lão Lý.

"Lại đến lúc phải hack rồi." Phương Ngôn nhân lúc uống nước liền nhét một viên đan dược vào miệng.

Một dòng linh khí nhỏ như suối bắt đầu lưu chuyển trong kinh mạch, sau đó anh dùng pháp lực nâng con lạc đà dưới thân bắt đầu leo lên.

Có linh lực hỗ trợ, con lạc đà dưới thân Phương Ngôn đi như trên đất bằng, nhanh chóng từ giữa đội đi lên phía trước nhất.

Những con lạc đà khác đi lên một bước lại trượt xuống hai bước, muốn trèo lên đụn cát không biết phải đến năm nào tháng nào.

Còn bỏ lạc đà mà trèo, đừng đùa nữa, vác mấy chục cân đồ trèo lên cho tôi xem.

Lão Lý ghen tị nhìn con lạc đà dưới thân Phương Ngôn, có ý muốn mở miệng đổi lạc đà với anh, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Sắc mặt thay đổi mấy lần, Lão Lý cuối cùng cũng mở miệng.

“Phương tiên sinh, con lạc đà dưới thân cậu có thể đổi không, tôi dùng một viên Hồi Xuân Đan để đổi.” “Chắc chứ?” “Chắc chắn.” Phương Ngôn nhún vai, lật người nhảy xuống, rồi đưa dây cương qua, đồng thời nhận lấy viên thuốc mà Lão Lý đưa.

Sau đó, sau đó Lão Lý hối hận rồi.

Sau khi đổi lạc đà, nó vẫn trượt xuống như thường, thậm chí còn kéo theo cả mấy người giúp đẩy lạc đà xuống cùng, căn bản không phải vấn đề của con lạc đà.

“Phương huynh đệ, xem này, có thể giúp một tay không.” Lão Lý lúc này cũng nghĩ thoáng rồi, mặt mũi không cần nữa cũng được, nếu không chút Hồi Xuân Đan trong lòng cũng không đủ để trèo lên đụn cát.

Phương Ngôn đảo mắt một cái, lão già này thật không biết xấu hổ, “Phương huynh đệ” cũng gọi ra được.

Thôi thì nể mặt viên Hồi Xuân Đan lúc nãy giúp một tay vậy, dịch vụ hậu mãi phải làm cho tốt, kẻo lão già này cho đánh giá xấu.

Tiếp theo, Lão Lý thoải mái cưỡi trên lưng lạc đà, con lạc đà dưới thân cũng không trượt nữa, đi một cách vững vàng.

Không có gánh nặng là Lão Lý, những người còn lại cũng miễn cưỡng tiến hai bước lùi một bước mà trèo lên được đụn cát.

Khi mọi người bắt đầu đi ngược lại, mặt trời trên trời như đang vội về nhà nộp lương mà lặn xuống, chỉ hơn mười phút đã chỉ còn lại một tia sáng cuối cùng.

Khi tia sáng cuối cùng biến mất, một vầng trăng sáng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên đầu mọi người.

Một làn gió nhẹ thổi qua sa mạc, cái nóng oi bức do mặt trời gay gắt để lại tức thì tan biến hết.

Đi không bao xa, một kim tự tháp cao lớn hùng vĩ xuất hiện trước mắt mọi người.

"Đó là kim tự tháp Cleopatra." Giọng Lão Lý lộ ra vẻ hưng phấn.

Phương Ngôn không nhịn được thầm phàn nàn, bị người ta chặn ở cửa hơn hai năm trời, không biết có gì đáng vui mừng.

Lối vào kim tự tháp hoàn toàn mở rộng, nhưng kỳ lạ là bên trong hành lang lại sạch sẽ, nhìn vào không thấy một hạt cát nào.

Đối với một công trình nằm giữa sa mạc, điều này hoàn toàn không thể tin nổi.

Nhưng thôi, xét đến việc người ngủ bên trong có thể là vị pharaoh cuối cùng Cleopatra, dù có xảy ra chuyện gì không hợp lẽ thường cũng sẽ trở nên hợp tình hợp lý.

Đoàn người dừng lại trước lối vào, ngoài Phương Ngôn ra, những người khác không dám tiến thêm nửa bước.

"Phương huynh đệ, tiếp theo là xem cậu biểu diễn rồi." Mặt Lão Lý càng ngày càng dày, ba chữ "Phương huynh đệ" gọi ra một cách lưu loát.

Phương Ngôn lấy ra một thanh cổ kiếm bằng đồng từ hành lý.

Theo lời Lão Lý, đây là bội kiếm của một vị tướng quân thời Chiến Quốc, trời mới biết ông ta lấy ở đâu ra, chỉ nói một câu trước khi đi ngủ, lúc tỉnh dậy đồ đã được đóng gói chuẩn bị sẵn sàng.

Bên ngoài lối vào, một đám người nín thở nhìn Phương Ngôn từng bước tiến vào trong hành lang.

Do những nguyên nhân không rõ, tất cả các thiết bị tinh vi ở nơi này đều biến thành một đống sắt vụn, vì vậy chỉ có thể sử dụng một số thiết bị cơ khí thô sơ để theo dõi và thăm dò.

“Hú hú ~” Một trận tiếng quỷ khóc sói tru truyền ra từ hành lang, Lão Lý bất giác rùng mình một cái.

Bóng ma trước đó để lại quá lớn, cho dù có Phương Ngôn đứng chắn phía trước, ông ta vẫn không thể kìm nén được bản năng của cơ thể.

“Trừ tà, trấn ma.” Ánh sáng chói lòa như mặt trời phát ra từ thanh cổ kiếm trong tay Phương Ngôn, bên tai mọi người vang lên một trận tiếng “xì xì”, một mùi khét lẹt lan tỏa trong không khí.

“Cái gì vậy?” Lão Lý dựng tóc gáy, ông ta nhìn thấy vô số bóng người màu đen đang đau đớn giãy giụa trong ánh sáng, sau đó tan biến như sương tuyết gặp nắng gắt.

“Oán linh, cũng có thể hiểu là quỷ hồn, ác linh, tùy ông thích nghe loại nào thì là loại đó.” Phương Ngôn vừa phổ cập kiến thức vừa không quên tiêu diệt nốt mấy oán linh đang thoi thóp ở góc.

“Nguyên nhân trước đây không thể tiến thêm một bước nào chính là do những oán linh này, nhưng bây giờ chúng đều bị tôi tiêu diệt hết rồi.

Ai vào thử xem.” Mọi người mặt tái mét, xem náo nhiệt thì xem náo nhiệt, lỡ thử một cái mà chết thì đến chỗ khóc cũng không có.

“Số Một, vào trong thăm dò.” Người bị Lão Lý điểm danh sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nhưng không lựa chọn bỏ chạy.

Những người tham gia hành động lần này đều là những người cốt cán, đáng tin cậy nhất, cho dù nhận được mệnh lệnh đi chịu chết, họ cũng sẽ không chút do dự mà chấp hành.

Một bước, hai bước.

Từng bước chân chậm rãi tiến lên làm lay động trái tim của tất cả mọi người.

“Sợ cái gì, tôi đứng đây lâu như vậy cũng có thấy sao đâu, yên tâm đi.” Được Phương Ngôn an ủi, bước chân của Số Một có phần nhanh nhẹn hơn một chút, nhưng khoảnh khắc thực sự bước vào hành lang, gã vẫn loạng choạng.

Ngay sau đó, gã phát hiện mình vẫn bình an vô sự, không chết thảm như những kẻ làm bia đỡ đạn khác.

Thế là, trên mặt gã lộ ra một nụ cười như trút được gánh nặng.

“Đi thêm vài bước nữa thử xem.” Số Một nghe vậy liền đi sâu hơn vào trong hành lang, nhưng rất cẩn thận, chỉ đi đến sau lưng Phương Ngôn rồi dừng lại.

“Cũng cẩn thận đấy.” Phương Ngôn cười cười, không có ý trách cứ Số Một.

Sống sót là mục tiêu theo đuổi của đại đa số mọi người.

“Trạng thái sinh mệnh ổn định, không có gì bất thường xảy ra.” “Chắc chắn chứ?” Đôi mắt Lão Lý gắt gao nhìn chằm chằm vào bác sĩ đi cùng hỏi.

“Chắc chắn một trăm phần trăm, nhịp tim, huyết áp và các trạng thái khác đều trong phạm vi bình thường.

Nếu có sai sót, tôi nguyện trở thành người dò đường số hai.” Nhận được lời đảm bảo bằng cả tính mạng của bác sĩ, nhịp tim của Lão Lý không kìm được mà đập nhanh hơn một chút.

Chương 338

Trọn vẹn hai năm rưỡi, đã cử không dưới mười đội ngũ đi chinh phục đoạn đường hầm chỉ dài mười mét này, nhưng lần nào cũng thất bại thảm hại.

"Hay là giả chết thử xem." Phương Ngôn nháy mắt với Số Một, ra hiệu cho gã nằm xuống.

Lưng Số Một lại một lần nữa ướt đẫm mồ hôi lạnh, đúng là người với người khác nhau, trong tình huống này mà còn đùa được, cũng không sợ bị đánh chết.

Sau đó, gã quả quyết coi lời của Phương Ngôn như gió thoảng bên tai.

"Chậc, chán thật." Phương Ngôn thực sự không ưa thái độ không coi mạng người ra gì của Lão Lý.

Chỉ cần Số Một dám giả chết, anh tự có cách giải quyết êm đẹp chuyện này.

"Trong hành lang tạm thời an toàn, mọi người nghỉ ngơi trước, nửa tiếng sau tiếp tục khám phá." Tinh thần và thể lực của Lão Lý có chút không theo kịp.

Dù sao cũng đã có tuổi, ép mình đi theo đám thanh niên trai tráng của Phương Ngôn chơi trò thám hiểm trong sa mạc, không mất mạng già giữa đường đã là nhờ công hiệu của Hồi Xuân Đan rồi.

Đội ngũ có hơn một trăm người, tự nhiên không thể chen chúc hết trong hành lang được.

Vì vậy, phần lớn mọi người đều dựng trại tạm bợ trên cát vàng bên ngoài để nghỉ ngơi.

Lão Lý thì thoải mái tận hưởng nơi ở tốt hiếm có trong hành lang.

Phương Ngôn cắm thanh cổ kiếm xuống đất, ánh sáng từ thanh kiếm yếu đi, nhưng hiệu quả trừ tà trấn ma không giảm đi bao nhiêu.

Ủa, trên vách đá có thứ gì đó.

Mọi người vừa ngồi xuống nghỉ ngơi lại đứng dậy, ánh đèn pha chiếu sáng từng ngóc ngách của vách đá.

Lão Lý gần như dán mặt vào tường, mỗi một đường nét trên đó đều có thể ẩn chứa thông tin về sự trường sinh, ông ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Phương Ngôn đảo mắt một cái, trên đó chỉ ghi lại lời cảnh cáo của chủ nhân kim tự tháp đối với người đời sau thôi, có cần phải kích động đến vậy không.

Lão Lý xem một hồi lâu cũng bỏ cuộc, không phải vì không hiểu, mà vì hiểu rồi nên mới không có tâm trạng tiếp tục xem hết thông tin trên vách đá.

"Sao chép lại tất cả văn tự và hình ảnh trên đó, không được bỏ sót bất kỳ một dấu vết nào." Không thể sử dụng các thiết bị tinh vi, mọi người đành phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất này để sao chép lại thông tin trên vách đá.

Nếu không, chỉ cần dùng máy ảnh độ phân giải cao dí vào chụp vài cái là xong, đâu cần phải tốn thời gian tốn sức như vậy.

May mà đông người, khối lượng công việc tuy có hơi lớn nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được.

"A ~" Một tiếng hét thảm thiết vang lên từ cuối hành lang, Phương Ngôn quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy một vệt máu kéo dài về phía sâu bên trong kim tự tháp.

Thanh cổ kiếm dưới đất bay lên không trung vào tay Phương Ngôn, một luồng kiếm khí sắc bén xé gió lao đi.

Rầm ~ Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mọi người chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển, sợ rằng kim tự tháp sẽ sụp đổ.

Lão Lý thể hiện sự nhanh nhẹn không phù hợp với tuổi tác, chỉ thấy lão già hai tay chống xuống đất, vậy mà lại dùng một chiêu cá chép vượt vũ môn đứng bật dậy, sau đó không quay đầu lại mà chạy ra ngoài kim tự tháp.

Những người khác lúc này mới phản ứng lại, cũng chẳng còn tâm trí tiếp tục sao chép thông tin trên tường, từng người một vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài.

Phương Ngôn thầm giơ ngón tay cái cho Lão Lý, chỉ riêng chiêu cá chép vượt vũ môn này, lúc trẻ tuyệt đối là một lão tướng chinh chiến sa trường.

Trong hành lang lại trở lại yên tĩnh, giấy mực lộn xộn vương vãi khắp nơi.

Đan dược trong bụng vẫn đang tiếp tục giải phóng linh khí.

Có câu súng trong tay, eo mới thẳng, linh khí chính là súng trong tay Phương Ngôn.

Bất kể trong kim tự tháp ẩn chứa nguy hiểm gì, cứ một chữ "đối đầu" là xong.

Cũng không biết vì sao, trong phạm vi này sử dụng linh khí trên diện rộng hoàn toàn không bị trời đánh, khiến Phương Ngôn cảm thấy vô cùng thoải mái. *Keng! [Chặt đứt một sợi Huyết Đằng Thánh Thụ, nhận được một phần Thịnh Huy Chi Tẫn.]* "Ố là la, đánh quái rớt đồ rồi?" Phương Ngôn chỉ cảm thấy trong không gian dị độ có thêm một thứ gì đó, mở ra xem, một lọ đồ đen thui rơi ra.

“Vậy thứ này dùng để làm gì?” Hệ thống có chút không đáng tin cậy, cho đồ thì ít nhất cũng phải kèm theo hướng dẫn sử dụng chứ.

Dù sao thì Phương Ngôn lật qua lật lại cái lọ xem mãi vẫn không phát hiện ra thứ đó trông như thế nào.

Thôi được rồi, hệ thống cũng chẳng có nút khiếu nại, vậy thì dựa vào kinh nghiệm mà phán đoán thôi.

Phương Ngôn cẩn thận lấy ra một ít Thịnh Huy Chi Tẫn từ trong lọ, một luồng sinh mệnh khí tức nồng đậm tỏa ra từ đó.

“Đồ tốt nha, đây mới thực sự là bảo bối.” Mức độ quý giá của Thịnh Huy Chi Tẫn không cần nói cũng biết.

Đơn giản một chút, trong các loại linh dược kéo dài tuổi thọ, chỉ cần thêm một lượng thích hợp Thịnh Huy Chi Tẫn, hiệu quả của nó tăng gấp đôi không thành vấn đề.

Nhất thời, anh có chút chê bai viên Hồi Xuân Đan mà Lão Lý đưa, nhưng thôi kệ, dù sao cũng bán được vài trăm ngàn đô, về rồi xử lý sau.

May mà Hồi Xuân Đan không có linh tính, nếu không chắc phải xấu hổ chết mất.

Dù sao nó cũng là linh dược có giá sáu con số, vậy mà lại bị coi như phân tro.

Phương Ngôn cất cái lọ đi, tiếp tục đi sâu vào trong kim tự tháp.

Cuối hành lang là một bức tường dày, vệt máu xuất hiện từ đây, và cũng biến mất ở đây.

Phương Ngôn đưa tay gõ vào tường, bức tường dày vang lên một tiếng trầm đục, bên trong là đặc ruột.

Nhưng chút mánh khóe này không thể lừa được Phương Ngôn.

Chỉ thấy anh duỗi một ngón tay, ấn theo quy luật lên mấy viên gạch tường, ngay sau đó, bức tường lặng lẽ tách ra hai bên.

Không thể không khen một câu, kim tự tháp được mệnh danh là kỳ quan thế giới quả là có tài.

Chỉ riêng kỹ thuật ròng rọc khéo léo đoạt thiên công này, cho dù đặt ở thời hiện đại cũng thuộc hàng có số má.

Vút.

Mấy luồng kình phong ập đến, thanh trường kiếm trong tay Phương Ngôn vung lên kín như bưng.

Một trận tiếng kim loại va chạm vang lên, trong bóng tối truyền ra tiếng thở hổn hển tức giận.

"Chẳng lẽ có người sống?" Phương Ngôn ngạc nhiên, kim tự tháp đã có dấu vết của hàng ngàn năm thời gian, chẳng lẽ có người sống sao.

"Huỳnh Quang Thiểm Thước." Một hàng cầu lửa phun ra từ đầu ngón tay Phương Ngôn, không gian tối đen tức thì tràn ngập ánh sáng, sinh vật quỷ dị trốn trong bóng tối cũng lộ ra bộ mặt thật.

"Cây đa cổ thụ thành tinh rồi?" Phương Ngôn hít một hơi khí lạnh, phía sau bức tường không có vật che chắn nào khác, một cây cổ thụ cao mấy chục mét chiếm trọn không gian.

Chương 339

Thứ tấn công Phương Ngôn trước đó cũng đã nhìn rõ, đó là những rễ khí rủ xuống từ cành cây cổ thụ.

Ở vị trí trung tâm, hơi cao một chút của cây cổ thụ mọc ra một khuôn mặt của một nữ tử nghiêng nước nghiêng thành, chỉ là lúc này khuôn mặt của nữ tử có chút vặn vẹo, làm hỏng mất vẻ đẹp đó.

"Phương huynh đệ, không sao chứ." Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Lão Lý.

Nghe thấy giọng Lão Lý, khuôn mặt của nữ tử hoàn toàn trở nên dữ tợn khủng khiếp.

Phương Ngôn bị liếc một cái, tức thì cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương ập đến.

"Ực." Phương Ngôn nuốt nước bọt, rồi trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, cây này sau này họ Phương rồi.

Một cây lớn như vậy có thể tạo ra bao nhiêu Thịnh Huy Chi Tẫn, khiến Phương Ngôn có cảm giác máu nóng sôi trào.

"Vật tế, ta cần vật tế." Tiếng gầm khàn khàn phát ra từ miệng nữ tử, so với khuôn mặt của cô ta quả thực có chút không hợp, nhưng phối hợp với những cành cây đang quật khắp trời lại trở nên hài hòa.

"Cốc cốc cốc." Tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, Phương Ngôn hơi nghiêng đầu nhìn lại, ôi, người quen cũ Số Một lại làm bia đỡ đạn.

"Lui lại đi, bên trong nguy hiểm." Nhưng Số Một không nghe lời khuyên của Phương Ngôn, vẫn bước những bước run rẩy mà ngoan cường tiến lên.

Phương Ngôn nhíu mày, trên mặt Số Một biểu hiện ra một vẻ tuyệt vọng, nhưng nhiều hơn là sự kiên định.

Loại người này anh đã gặp nhiều rồi, ở thế giới trước, những tu sĩ mang theo quyết tâm tử chiến cùng Tà tộc đồng quy vu tận cũng có biểu cảm này.

"Lão Lý thật nhẫn tâm." Anh hiểu ra, Lão Lý đã hạ tử lệnh, Số Một phải mang theo quyết tâm tử chiến bước vào sâu trong kim tự tháp để thăm dò.

Khi Số Một nhìn thấy cây cổ thụ quỷ dị ở chính giữa kim tự tháp thì lập tức ngây người, còn về cái mệnh lệnh chết tiệt kia, cút mẹ nó đi.

"Máu, vật tế, mùi vị của cái chết." Nữ tử lại phát ra một tiếng thét chói tai, sắc mặt Số Một đột nhiên trở nên bình tĩnh, sau đó cả người bước những bước cứng nhắc đi về phía dưới gốc cây.

Phương Ngôn cũng cảm thấy đầu óc một trận mê man, nhưng đó chỉ là cảm giác trong chốc lát, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại.

Nhưng Số Một đã đi vào phạm vi tấn công của cây quái.

Từng cành cây như những con mãng xà ngửi thấy mùi máu tanh, khoảnh khắc tiếp theo liền hóa thành những mũi tên rời cung lao thẳng về phía Số Một.

"Lá gan lớn thật, dám trước mặt ta cướp trai." Ừm, hình như có gì đó không đúng, nhưng đừng để ý những chi tiết nhỏ này.

Phương Ngôn hét lớn một tiếng, thanh cổ kiếm trong tay phát ra tiếng kiếm minh ông ông, đó là biểu hiện của việc thúc đẩy linh khí đến cực hạn.

"Kiếm ý, Vạn Kiếm Quy Tông." Một loạt tiếng xé gió vang lên, vô số kiếm khí từ thanh cổ kiếm bắn ra, trong nháy mắt không gian trước

mặt Phương Ngôn đã bị bao phủ bởi kiếm khí dày đặc.

"Đi." Phương Ngôn tay bắt pháp quyết, ra dáng một kiếm tiên.

Khoảnh khắc đó, kiếm khí như rồng, nhìn đâu cũng là biển kiếm.

Cây quái cũng nhận ra mối đe dọa chí mạng, những rễ khí vốn thẳng tắp rủ xuống đều vươn lên, như những con rắn độc trong hang rắn ngẩng cao đầu.

Sự va chạm giữa kiếm khí và cây quái bùng nổ, vô số tia lửa tóe lên không trung, vô số rễ khí bị xé thành từng mảnh, cùng lúc đó cũng có kiếm khí tan biến trong không khí. *Keng! [Chặt đứt một sợi Huyết Đằng Thánh Thụ, nhận được một phần Thịnh Huy Chi Tẫn.]* … Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, Phương Ngôn vội vàng tắt nó đi, nếu không chắc chắn sẽ bị ù tai.

Khi bụi lắng xuống, chín phần mười cành và rễ khí trên thân cây yêu đã bị chặt đứt, nhìn từ xa có cảm giác như một con gà trụi lông.

"Chết tiệt." Miệng nữ tử phát ra tiếng gầm thê lương, sau đó dùng ánh mắt nhìn thức ăn gắt gao nhìn chằm chằm vào Phương Ngôn.

"Thật khiến người ta khó hiểu." Hành động tiếp theo của cây yêu đã giải thích vì sao nó lại tự tin như vậy, những cành cây còn sót lại từ từ vươn lên, số lượng không nhiều, nhưng cũng không ít.

Nhìn những cành cây đang bao vây mình, Phương Ngôn cười.

"Đây là sự tự tin của ngươi sao?" Thoạt nhìn, Phương Ngôn đang ở thế yếu, trước, sau, trái, phải đều bị cây yêu bao vây, dùng từ "chắp cánh khó bay" lúc này là thích hợp nhất.

"Là ngươi ép ta, kiếm ý, Vạn Kiếm Quy Tông." Chỉ là một kỹ năng thôi, hết thì lại bổ sung là được, có giỏi thì làm cho cành cây bị gãy mọc lại đi.

Cảnh tượng quen thuộc lại tái diễn, tâm thái của cây yêu tức thì sụp đổ.

Không ai bắt nạt người ta như vậy, những cành cây vốn hung hăng trong nháy mắt đã như những chú mèo con bị giật mình, cố gắng trốn vào bóng tối.

Thân cây to lớn cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, xem ra nếu không phải rễ cắm quá sâu, có lẽ cây yêu đã sớm nhổ chân chạy mất rồi.

"Luôn cảm thấy có gì đó không ổn." Phương Ngôn sờ cằm, không ra tay ngay lập tức.

Có thể trong thời Mạt Pháp sắp đến mà tạo ra được một con cây yêu như vậy, thủ đoạn phòng ngự chỉ có oán linh và cành cây quật, có vẻ cũng quá sơ sài.

Phải biết rằng, những vị pharaoh chơi giỏi nhất là các loại lời nguyền, bọ hung vàng, và cả triệu hồi những xác ướp chỉ còn lại bộ xương.

Nhưng những thủ đoạn này một cái cũng không thấy, oán linh thì miễn cưỡng dính một chút đến lời nguyền.

"Diễn kỹ không tệ nha, cố lên, ta sắp tin rồi đó." Cây yêu: "…" Hóa ra nãy giờ trêu mình à.

Cây yêu tức giận đến mức vung vẩy cành cây, vô số vật thể dạng hạt màu đen cỡ móng tay rơi xuống như mưa.

Cùng lúc đó, trên mặt đất liên tục xuất hiện từng cái ụ đất, những xác ướp cầm các loại vũ khí rỉ sét loang lổ bò ra từ đó.

Phương Ngôn thúc đẩy kiếm khí quét ngang, không ngờ những con bọ hung vàng rơi từ trên trời xuống lại cứng vô cùng, kiếm khí chém lên chỉ tóe ra một tia lửa.

Những con bọ hung vàng rơi xuống đất, sáu cái chân dài ngoe nguẩy vài cái, lật người lại đã hoàn toàn không hề hấn gì.

Tình hình bên phía xác ướp có vẻ tốt hơn một chút, kiếm khí nhẹ nhàng chém chúng thành hai mảnh, sau đó nhìn thấy những bộ xương khô dưới đất bắt đầu chơi trò xếp hình.

Bất kể là mảnh nào cũng cứ thế ghép vào người, sau đó lấy băng vải dưới đất quấn lên bộ xương, một xác ướp tươi mới ra lò.

Hình dạng có hơi kỳ quái, nhưng được cái có sáng tạo.

Còn về sức chiến đấu, có thể làm người ta cười chết có lẽ cũng là một thủ đoạn tấn công đáng gờm rồi.

"Hỏa Độn, Hào Hỏa Cầu Chi Thuật." Ừm, hành vi sao chép trắng trợn, nhưng thì sao chứ, dù sao cũng không ai gửi thư luật sư cho Phương Ngôn, chỉ mượn tên chiêu thức thôi, cũng coi như quảng cáo giúp họ.

Một quả cầu lửa xuất hiện trên không trung phía trên đầu Phương Ngôn, nhiệt độ cao khiến không khí xuất hiện cảnh tượng méo mó.

Những con bọ hung vàng đang nhe nanh múa vuốt lao về phía Phương Ngôn đồng loạt dừng lại, khoảnh khắc tiếp theo không quay đầu lại mà chạy trốn về hướng ngược lại.

Chỉ có những xác ướp ngốc nghếch kia trung thành thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân, vẫn cầm vũ khí bước những bước lớn tiến công.

Đáng tiếc, những dải băng vải làm từ vải lanh hoàn toàn không có đặc tính không sợ nước lửa, vừa đến gần Phương Ngôn đã tự bốc cháy, tức thì từng ngọn đuốc hình người xuất hiện trong kim tự tháp.

Cây yêu lúc này thật sự hoảng loạn.

Chương 340

Ban đầu khinh địch đã khiến nó mất đi phần lớn thực lực, lá bài tẩy cuối cùng cũng bị Phương Ngôn khắc chế.

Lúc này, ý nghĩ duy nhất của cây yêu là: cái quái gì mà thời Mạt Pháp, tên hack này từ đâu chui ra vậy.

"Cây yêu nhỏ, cao cao, đầy đầu cành cây lắc lư, chặt xong bên này chặt bên kia, không động đậy thật đáng yêu." Phương Ngôn miệng ngân nga bài hát "Thỏ con trắng" phiên bản chế, tay lại không chút nương tay, trong nháy mắt cây yêu đã bị chặt đến trơ trụi.

Tàn nhẫn sao?

Đối với loại cây yêu hung ác giảo hoạt và cần dùng người sống để tế lễ, có cần phải nói chuyện tinh thần nhân đạo không?

Vì vậy, Phương Ngôn với tinh thần trừ ma vệ đạo đã tàn nhẫn cướp bóc cây yêu một lượt, kết quả cuối cùng là trong không gian dị độ có thêm hơn một nghìn lọ Thịnh Huy Chi Tẫn.

Ngoài ra, dường như còn có thêm vài thứ khác.

Phương Ngôn lấy ra xem, phì, thật xui xẻo, lại là những dải băng quấn trên người đám xác ướp.

Chỉ là trước đó Phương Ngôn đã tắt thông báo của hệ thống, mới để cho mấy cuộn băng này may mắn xuất hiện trong không gian dị độ.

Vứt hay không vứt, Phương Ngôn hơi do dự.

Món đồ này nếu không biết xuất xứ thì cũng tốt, sạch sẽ, mềm mại, thoải mái, cầm trên tay còn có cảm giác ấm áp.

Nhưng khi liên tưởng đến việc thứ này có thể là sản phẩm từ trên

người đám xác ướp kia, thật sự rất ghê tởm.

Phương Ngôn nhìn quanh, phát hiện Số Một vậy mà lại thần kỳ giữ được nửa cái mạng.

Trong trận chiến trước đó không có sức lo cho gã, lúc này cứu chữa có lẽ vẫn còn kịp.

Đành phải phiền cậu làm chuột bạch nhé, nếu không đồng ý thì lắc đầu.

Tốt, không lắc đầu tức là đồng ý rồi." Số Một dù đang hôn mê cũng không nhịn được co giật.

Gặp được Phương Ngôn là may rồi, ít nhất cũng là một cái đùi lớn, ôm chặt vào thì chẳng có chuyện gì.

Một cuộn băng dùng hết, Số Một biến thành một xác ướp trông tĩnh lặng, hàng 9.9 tệ bao ship.

Dáng vẻ trông có vẻ buồn cười, nhưng ít nhất hơi thở đã trở nên ổn định hơn nhiều.

Phương Ngôn còn chu đáo chừa lại một khe hở ở phần mắt, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Cây yêu tủi thân nép vào góc kim tự tháp không dám thở mạnh, sợ thu hút sự chú ý của Phương Ngôn về phía mình.

Nhưng cái gì đến sẽ đến, Phương Ngôn sau khi làm xong việc lại quay ánh mắt về phía cây yêu.

"Một cây lớn như vậy không bổ ra làm củi đốt thật có chút lãng phí." Cây yêu nghe vậy run càng lợi hại hơn.

"Ngẩn ra đó làm gì, bây giờ là lúc cướp bóc, có bảo bối gì thì mau giao ra.

Chậm một bước ta chặt ngươi làm củi đốt." Phương Ngôn chỉ vào

mũi cây yêu mắng như hận sắt không thành thép: "Chẳng trách lúc người ta mắng người lại thích dùng từ 'đầu gỗ', ta thấy cũng không phải không có lý." Cây yêu bừng tỉnh ngộ, hóa ra đây mới là mục đích thực sự của hắn.

Nhưng mà, mình hình như không có bảo bối gì cả.

Nếu có một quả cũng được, nhưng mình là một cây sắt, vạn năm không ra hoa không kết quả, đi đâu tìm quả bây giờ.

Ánh mắt Phương Ngôn dần trở nên nguy hiểm, thanh trường kiếm trong tay huơ qua huơ lại trước mặt cây yêu, dường như đang cân nhắc nên ra tay từ chỗ nào thì thích hợp.

"Đợi đã, thứ mà pharaoh bảo ta bảo vệ, chắc là một món bảo bối." Cây yêu không dám chậm trễ, vội vàng đào một cái hòm từ dưới đất lên.

Vì đến gần, âm tà chi khí nồng đậm đã kích hoạt hiệu quả tự động hộ thể của kiếm ý.

Phương Ngôn khẽ nhíu mày, theo lời của cây yêu trước đó, thứ này là do pharaoh bảo nó quản.

Cùng một thời kỳ chỉ có thể tồn tại một pharaoh, đây là sự thật đã được định sẵn.

Nói cách khác, nữ tử dung hợp trên thân cây yêu này không phải là pharaoh Cleopatra.

"Cleopatra không được chôn trong kim tự tháp này?" "Lớn…" Cây yêu theo thói quen định mắng Phương Ngôn, nhưng khi vừa hét ra chữ đầu tiên đã hối hận.

Người đàn ông cầm kiếm trước mắt này thật đáng sợ, nó có một dự cảm, nếu dám nói ra chữ cuối cùng, Phương Ngôn có lẽ sẽ bổ nó ra làm củi đốt ngay tại chỗ.

“Sao có thể gọi thẳng tên của pharaoh được.” Giọng nó càng ngày càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng Phương Ngôn không nghe rõ nó nói gì.

“Đừng để ý những chi tiết nhỏ này, tiếp theo ta hỏi, ngươi trả lời, hiểu chưa?” Cây yêu vội vàng gật đầu, sống càng lâu càng sợ chết, câu nói này đặt lên người nó quả là không thể thích hợp hơn.

“Cleopatra được chôn ở đâu?” “Không biết.” Sau đó đợi nửa ngày cũng không thấy câu hỏi thứ hai, Phương Ngôn cũng không hỏi thêm gì nữa, tiếp tục nhìn cây yêu từ trên xuống dưới.

Một cây yêu lớn như vậy chặt đi thật có chút phí của trời, đặc biệt là còn có thể sản xuất ra Thịnh Huy Chi Tẫn, không coi nó như rau hẹ mà thu hoạch từng đợt thì quả là sẽ bị trời phạt.

“Có thể hóa hình không?” Ánh mắt cây yêu có chút trống rỗng, vì nó không hiểu Phương Ngôn đang nói gì.

“Đồ ngốc, ta hỏi ngươi có thể biến thành hình người không.” “Ta có thể khôi phục lại hình dạng con người sao?” Mắt cây yêu sáng rực, trong đầu toàn là ảo tưởng làm thế nào để lấy lòng Phương Ngôn, như vậy Phương Ngôn mới dạy nó cách hóa hình.

Nếu thêm hiệu ứng ngôi sao lấp lánh nữa thì còn hình tượng hơn.

Thấy tư duy của cây yêu càng ngày càng bay xa, Phương Ngôn ho một tiếng đổi câu hỏi khác.

“Có nguyện ý nhận ta làm chủ, đi theo ta không?” “Nguyện ý, nguyện ý.” Cây yêu trả lời một cách dứt khoát.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đã tôn hắn làm chủ rồi, truyền thụ bí quyết hóa hình chắc không thành vấn đề đâu nhỉ.

“Vậy hỏi câu cuối cùng, ngươi có thể nín thở được bao lâu?” Cây yêu: “???” Nhưng nó vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Cái này chưa thử, nhưng một ngày một đêm chắc không thành vấn đề.” “Tốt lắm.”

Phương Ngôn hài lòng gật đầu, nếu thời gian nín thở quá ngắn thì ngược lại sẽ phiền phức.

"Không gian dị độ, mở." Một lỗ hổng tối đen xuất hiện trước mặt cây yêu.

"Vào đi." Cây yêu thò đầu ngó nghiêng nhìn vào trong, không cảm nhận được hơi thở nguy hiểm liền bắt đầu vất vả rút rễ ra khỏi đất, sau đó lon ton bò vào không gian dị độ.

Phương Ngôn không yên tâm, lại xúc một đống đất lớn vào trong.

Tuy đã thành tinh, nhưng nó vẫn chỉ là một cây yêu tinh, rời khỏi đất đai sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Phương Ngôn không cần nhìn cũng biết, bia đỡ đạn số hai đáng thương đã online.

Nhưng gã vận khí tốt, cây yêu đã bị hàng phục, những thứ không nên thấy cũng không thấy, nhiều nhất là lúc vào bị dọa một phen khiến nhịp tim có chút tăng nhanh.

"Có thể rồi, giúp một tay đi, tên này nặng thật đấy." Số Hai như con chim sợ cành cong nhảy dựng lên, đồng thời chĩa họng súng đang nắm chặt trong tay về phía Phương Ngôn.

"Mẹ nó…" Phương Ngôn thầm hỏi thăm cả gia phả nhà Lão Lý, tâm lý của bia đỡ đạn lứa này kém quá.

Chương 341

Sóng to gió lớn đều đã qua, nếu lúc này bị người ta bắn một phát thì oan biết bao nhiêu.

Keng ~ Một luồng sáng lạnh lóe lên, khẩu súng trong tay Số Hai bị kiếm khí cắt thành hai mảnh.

Số Hai hét thảm một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Không lâu sau, bên ngoài động vang lên một tiếng súng giòn giã, có lẽ tên đó đã bị Lão Lý bắn hạ.

Không lâu sau, Lão Lý dẫn người vào, không đợi Phương Ngôn mở miệng, Lão Lý đã chủ động xin lỗi.

"Thật sự xin lỗi huynh đệ, tên ngốc vừa rồi bị tôi bắn rồi.

Giao dịch trước đó tôi sẽ tự ý tăng cho cậu thêm một phần mười." Phương Ngôn còn có thể nói gì nữa, người cũng đã bị bắn rồi, đành miễn cưỡng nhận thêm chút tiền để làm dịu đi nỗi tiếc nuối trong lòng thôi.

"Chậc chậc." Lão Lý chuyển sự chú ý vào bên trong kim tự tháp.

"Kết cấu kim tự tháp như thế này quả là chưa từng thấy, chưa từng nghe, cũng không biết bên trong có đồ tốt gì." Ừm, thật dung tục, mở miệng ngậm miệng đều dính đến lợi ích.

Phương Ngôn giả vờ không quen biết lão già này, đứng cùng một chỗ cảm giác khí thế của mình cũng yếu đi nhiều.

"Cẩn thận một chút, những nơi ánh đèn không chiếu tới ẩn giấu không ít bọ hung thánh, nếu không muốn chết thì có thể cân nhắc đứng sát vào tường hơn một chút." Phương Ngôn thiện ý nhắc nhở những nhà khảo cổ đang cầm kính lúp, cọ quét và các công cụ khác,

hận không thể dán mặt vào tường.

Cây yêu tuy đã bị đưa vào không gian dị độ, nhưng bọ hung thánh vẫn chưa kịp dọn dẹp.

Vừa nghe trong kim tự tháp có nguy hiểm, tất cả mọi người đều dựng tóc gáy, Lão Lý càng vội vàng đứng sát bên cạnh Phương Ngôn.

Cạch cạch cạch.

Tất cả các công cụ chiếu sáng đều được bật lên độ sáng tối đa.

Sau đó, họ phát hiện ra tro tàn còn vương hơi ấm trên mặt đất, đó là dấu vết cuối cùng mà những xác ướp kia để lại trên thế gian này.

Cùng lúc đó, những cành và rễ khí bị cây yêu chặt đứt cũng được phát hiện.

Một nhà nghiên cứu gan dạ nhặt một rễ khí lên, đưa đến gần mắt quan sát kỹ, kết quả lại bị rễ khí quấn chặt lấy cổ.

"Cứu mạng a." Tiếng hét thảm như heo bị chọc tiết phát ra từ miệng gã, những người bên cạnh sợ hãi chạy tán loạn.

Đùa à, trong kim tự tháp này không cẩn thận là mất mạng, có bao nhiêu người nguyện ý xả thân cứu người chứ.

Hoảng loạn tức thì bùng nổ, có người hoảng hốt chạy loạn đến rìa kim tự tháp, sau đó, không có sau đó nữa.

Những con bọ hung thánh đã đói không biết bao nhiêu năm có khẩu vị cực tốt, chỉ trong hơn mười giây, đám xui xẻo đó đã biến thành một đống xương trắng.

Cảnh tượng này khiến Phương Ngôn không khỏi liên tưởng đến những xác ướp chỉ còn lại bộ xương, có lẽ cũng có liên quan nhất định đến những con bọ hung thánh này.

"Trấn ma ~" Một tiếng hét lớn vang vọng trong kim tự tháp, rễ khí

đang siết chặt cổ người kia vô lực mềm nhũn ra, bầy bọ hung thánh tuôn ra như thác nước trong nháy mắt biến mất vào các khe tường.

Sắc mặt Phương Ngôn hơi tái đi, để kết thúc sự hỗn loạn này mà không làm ai bị thương, anh đã tiêu hao hết toàn bộ linh khí tích trữ trong cơ thể.

Cuộc hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc, nhưng chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi đã có hơn hai mươi người bỏ mạng tại đây.

Công việc khai quật kim tự tháp đang tiến hành một cách có trật tự.

Không có Thụ Yêu gây rối sau lưng, bọ thánh giáp trong kim tự tháp cũng chỉ hơi khó đối phó một chút.

Đặc biệt là sau khi chuyên gia sinh hóa trong đội điều chế xong thuốc, vị thế của thợ săn và con mồi lập tức đảo ngược.

Phương Ngôn sau khi giết vài con bọ thánh giáp thì mất hứng thú, vì chúng chẳng rớt ra thứ gì, không bằng xác ướp trước đó.

Lại nhắc đến Số 1, vốn trong tình trạng nửa sống nửa chết, sau khi bị Phương Ngôn dùng băng gạc quấn thành xác ướp ngủ một giấc, tỉnh dậy lại trở nên khỏe như vâm.

Hiện tượng này khiến Phương Ngôn không khỏi cảm khái, đúng là lính thí mạng thì thay đổi liên tục, nhưng Số 1 thì mãi trường tồn, những người khác chết thì chết, bị thương thì bị thương, ngược lại kẻ xông lên đầu tiên lại sống khỏe nhất.

Lão Lý sau khi bị dọa hai lần thì sống chết không chịu rời Phương Ngôn nửa bước, trong mắt ông ta, dù thế giới có sụp đổ, chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh Phương Ngôn thì sẽ chẳng có chuyện gì.

Phương Ngôn cũng không để tâm, lúc này anh đang thoải mái nằm trên ghế xếp ngắm sao, nhưng thực chất lại tập trung sự chú ý vào

giao diện hệ thống.

“Thông báo cập nhật hệ thống Đạo Mộ Chân Chính” “Do ký chủ đang ở trong thời đại mạt pháp ở dị thời không, trong khoảng thời gian này, mỗi lần thám hiểm cổ mộ, mỗi loại thuộc tính chỉ có thể nhận được một điểm thuộc tính.” “Dựa vào sức mạnh bóp méo thời không, ký chủ khi tiêu diệt quái vật trong cổ mộ có thể nhận được một số vật phẩm đặc biệt, công dụng cụ thể xin tự mình tìm hiểu.” Phương Ngôn đọc đi đọc lại hai dòng thông báo, rồi chìm vào im lặng.

Hệ thống không đề cập làm thế nào để quay về dòng thời gian bình thường, có lẽ anh sẽ bị kẹt lại ở thời đại này một thời gian dài nữa.

Đương nhiên, lợi ích cũng rất rõ ràng, Tẫn Tro Thịnh Huy là minh chứng tốt nhất, thứ đó dù ở thời đại nào cũng là hàng hot.

Điều tệ là không biết đến khi nào mới có thể gặp lại A Ninh, lâu không gặp, thật sự có chút nhớ nhung.

“Phương tiên sinh, tôi phát hiện một cánh cửa bí mật trong kim tự tháp, mời anh đến xem nên xử lý thế nào.” Phương Ngôn quay đầu nhìn Lão Lý, ý hỏi ông ta có đi không.

Lão Lý do dự một giây rồi từ chối, lúc này đi theo Phương Ngôn vào kim tự tháp chẳng khác nào tự tìm rắc rối, yên tĩnh chờ đợi kết quả khai quật không tốt hơn sao.

Vị trí cửa bí mật rất kín đáo, nếu không nhìn kỹ thì không tài nào phát hiện được, cũng chỉ có những nhà khai quật cổ mộ cầm kính lúp săm soi từng chút, từng tấc tường mới chú ý tới.

Phương Ngôn tiến lên gõ thử, cửa không dày lắm, nhưng bên cạnh có nhiều người đang nhìn nên cũng không tiện dùng một chưởng đập nát, nếu không đám người cuồng tín kia rất có thể sẽ lẩm bẩm đòi đưa anh lên bàn mổ.

Mở cửa bí mật là cả một nghệ thuật, không ít chủ nhân mộ huyệt sẽ nối cơ quan với cửa, một chút bất cẩn làm Đoạn Long Thạch hạ xuống thì phiền to.

"Giảm độ sáng đèn xuống một chút." Ánh sáng quá mạnh không phải là chuyện tốt, một số chi tiết nhỏ có thể bị bỏ qua do phản quang.

Phương Ngôn nghiên cứu một lúc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đây là một cánh cửa bí mật có thể mở từ hai phía.

Cửa bí mật chia làm loại có thể mở từ hai phía và loại chỉ mở được từ bên trong.

Có những chủ nhân mộ huyệt tin rằng một ngày nào đó mình sẽ hồi sinh, lại lo lắng di thể bị phá hoại trước khi hồi sinh, nên sẽ ngụy trang cửa thành loại chỉ mở từ bên trong.

Nhưng trong kim tự tháp này có oán linh, bọ thánh giáp, Thụ Yêu và những thứ đáng sợ khác bảo vệ, nên cũng không lo có người phá hoại, vì vậy họ đã lắp loại cửa có thể mở từ hai phía.

"Khiên chống bạo động." Người phía sau vội vàng đưa trang bị tới.

"Được rồi, lùi lại đi." Một đám người không ngoảnh đầu lại mà đi ra ngoài, nếu không phải có lệnh từ cấp trên, ma mới muốn ở lại đây trải nghiệm cảm giác sinh tử trong gang tấc.

Phương Ngôn nhấc thử tấm khiên, rồi cầm chắc nó, áp sát vào cửa bí mật và đẩy liên tục ba lần. *Cạch.* Tiếng cơ quan giòn tan vang lên từ sau cánh cửa, ngay sau đó vô số phi châm lông trâu bắn ra từ các khe hở.

Phải công nhận chất lượng tấm khiên cực tốt, hàng trăm cây phi châm có sức xuyên thấu mạnh mẽ chỉ găm vào được một đầu kim đã bị chặn lại.

Phương Ngôn tiếp tục giữ tư thế phòng thủ, hơn mười giây sau, một loạt phi châm mới lại bắn ra.

Người xây dựng kim tự tháp rất giỏi tâm lý học, từ việc dùng những thứ siêu linh để bảo vệ bên ngoài đến các cơ quan vật lý thuần túy bên trong, nếu cứ dùng tư duy quán tính để suy xét vấn đề thì sớm muộn cũng tiêu đời.

Chương 342

Sau ba loạt phi châm, sau cánh cửa cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Phương Ngôn ném tấm khiên chống bạo động đã biến thành con nhím xuống đất, kỹ thuật cơ quan dùng trong kim tự tháp này thật sự xảo đoạt thiên công.

Mỗi cơ quan đều có thể duy trì hoạt động bình thường suốt mấy nghìn năm, chỉ riêng điểm này đã không thua kém gì quốc gia cổ xưa xa vạn dặm.

Cửa bí mật lặng lẽ trượt ra, để lộ bí mật ẩn giấu sau nó.

Dưới ánh đèn, bí mật sau cánh cửa lấp lánh khiến người ta lóa mắt, vàng bạc châu báu đầy đất có thể lập tức kéo lòng tham của con người lên cực điểm.

Nhưng Phương Ngôn chỉ bĩu môi, tiền đối với anh chỉ là một con số, rời khỏi thời không này, cái gọi là tiền giấy còn không bằng một đống củi.

Sở dĩ anh đòi Lão Lý nhiều tiền như vậy trong quá trình hợp tác, thực chất là để lại toàn bộ cho Gia Cát Sinh và Bàn Tử.

Đương nhiên, nếu có thể giúp Gia Cát Sinh hoàn thành tâm nguyện trước khi rời đi thì tốt nhất.

Bàn Tử là kẻ không có chí tiến thủ nhất, chẳng theo đuổi cái gì, mỗi ngày ăn ngon uống say xong lại là một trạch nam vô hại.

Phương Ngôn kiểm tra một lượt căn phòng bí mật, xác nhận không có nguy hiểm mới gọi người vào dọn dẹp.

Lão Lý không yên tâm, sợ bên trong có thuốc trường sinh bất lão

trong truyền thuyết, bèn kéo Phương Ngôn chờ đến khi đồ đạc bên trong được dọn sạch mới có chút thất vọng rời đi.

Kết quả là Lão Lý lại phải lấy từ trong túi ra một viên Hồi Xuân Đan uống vào, dù sao hàm lượng oxy trong kim tự tháp không cao, tuổi lại lớn, ở dưới đó gần ba tiếng đồng hồ liền cảm thấy sức lực suy kiệt, hô hấp khó khăn, bên tai dường như còn vang lên tiếng gọi của thiên thần.

"Có chuyện gì thì gọi tôi." Phương Ngôn dặn dò một câu rồi chui vào lều.

Canh gác liên tục tám chín tiếng đồng hồ, tuy cơ thể được linh khí xua tan mệt mỏi, nhưng sự mệt mỏi về tinh thần là có thật.

Trong lều, Phương Ngôn tắt đèn rồi mở lối vào không gian dị thứ nguyên.

Thụ Yêu cẩn thận duỗi cành non mới mọc ra, trong không gian dị thứ nguyên không có không khí, bị nhốt cả ngày, dù đã thành tinh cũng có chút không chịu nổi.

Công việc khai quật kim tự tháp kéo dài rất lâu, may mà giai đoạn đầu không tốn nhiều thời gian, ba ngày chủ yếu là để nắm rõ cấu trúc kim tự tháp.

Giai đoạn hai, giai đoạn ba sau đó sẽ tốn nhiều thời gian hơn, mỗi giai đoạn ít nhất cũng phải nửa năm.

Phương Ngôn không định ở đây lãng phí thời gian, vì vậy sau khi hoàn thành giai đoạn đầu, anh đã đề đạt ý định muốn rời đi với Lão Lý.

Khi Phương Ngôn đề nghị rời đi, mặt Lão Lý hiện rõ vẻ "đừng đùa với tôi nữa".

"Nếu trong kim tự tháp lại xuất hiện chuyện quỷ dị thì sao?" "Chỉ

cần không động vào thanh cổ kiếm tôi cắm trên mặt đất thì mọi chuyện sẽ ổn cả." "Vậy giao kèo trước đây của chúng ta…" "Chia sẻ thông tin, là ông đề xuất." Lão Lý lập tức có cảm giác lấy đá ghè chân mình, thằng nhóc này quá ranh ma.

Nhưng nghĩ lại, chia sẻ thông tin cũng chỉ là một giao kèo miệng, chia sẻ bao nhiêu chẳng phải do mình quyết định sao, thế là tâm trạng ông ta lại tốt lên.

Trước khi đi, Lão Lý xa xỉ chuẩn bị cho Phương Ngôn một lần tắm nước nóng, ở cái nơi quỷ quái này được tắm một lần tuyệt đối là chuyện xa xỉ.

Bên cạnh kim tự tháp cũng không có ốc đảo, nước mang theo trước đó cũng đã dùng gần hết, nhưng Lão Lý quả là người có lòng, vẫn muốn chuẩn bị nước nóng cho Phương Ngôn tắm.

Phương Ngôn đương nhiên thẳng thắn từ chối, sau hai lần từ chối không thành công cũng phản ứng lại, túy ông chi ý bất tại tửu.

Bề ngoài là chuẩn bị cho anh một lần tắm nước nóng xa xỉ, thực chất là định nhân cơ hội này xem anh có lén mang thứ gì trong kim tự tháp ra không.

Thôi được, thế là Phương Ngôn thản nhiên chấp nhận, một người muốn đánh một người muốn chịu, chỉ cần Lão Lý không hối hận là được.

Dù sao thì cả một cây Thụ Yêu to như vậy anh đã ném vào không gian dị thứ nguyên rồi, có bản lĩnh thì cứ đập trời đập đất đập không khí, phá vỡ không gian dị thứ nguyên đi.

Phương Ngôn ngửi mùi chua trên người mình, ừ, đúng là nên tắm rửa sạch sẽ rồi.

Tắm nước nóng một trận phải nói là cực kỳ thoải mái, bên cạnh

còn có hai cô phục vụ xinh đẹp, Phương Ngôn cảm thấy, trong cả đội không ai tiêu sái bằng mình.

Trong lúc Phương Ngôn tắm rửa, tâm trạng Lão Lý bên ngoài lều thấp thỏm không yên.

Nếu không có chuyện gì thì mọi người tự nhiên vui vẻ hòa thuận, nếu có chuyện, lại phải xử lý thế nào để không làm mọi người phải vạch mặt nhau đây.

May mà nửa tiếng sau nhận được tín hiệu mọi việc thuận lợi, tinh thần căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

"Phương huynh đệ đi thong thả nhé." Lão Lý run rẩy chống gậy, ở sa mạc khoảng một tuần, dù có Hồi Xuân Đan chống đỡ, nhưng tình trạng cơ thể vẫn kém hơn trước rất nhiều.

Đường về không gian khổ như lúc đến, cứ đi thẳng về hướng mặt trời, khi la bàn hoạt động lại bình thường, điều đó có nghĩa là không còn xa trạm tiếp tế nữa.

Lúc về Phương Ngôn đi một mình, người dẫn đường đối với anh chẳng khác nào gánh nặng.

Đến khu vực có tín hiệu, Phương Ngôn gọi điện về báo bình an trước, đồng thời cũng xác nhận xem Lão Lý có vi phạm giao ước mà ra tay với Bàn Tử không.

Nhưng điện thoại mãi không có ai nghe, khiến lòng Phương Ngôn phủ một tầng mây u ám.

Sau khi ra khỏi khu vực quỷ dị đó, sử dụng linh thạch lại có khả năng thu hút sấm sét, khiến Phương Ngôn có chút bó tay bó chân.

May mà bây giờ Phương Ngôn đang mang thân phận đồng minh, chỉ một cuộc điện thoại là thế lực đứng sau Lão Lý đã chuẩn bị chuyên cơ, có thể bay về nước bất cứ lúc nào.

Một tin tốt là hai bên đều đang trong giai đoạn "trăng mật", khả năng đối phương động đến Bàn Tử không lớn.

Cũng có chút buồn cười, hợp tác lâu như vậy, Phương Ngôn thậm chí còn không biết thế lực của đối phương tên là gì, Lão Lý chưa bao giờ chủ động đề cập, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Lần đầu gặp mặt, Phương Ngôn đã mạo hiểm sử dụng một viên linh thạch nhỏ trong văn phòng của Lão Lý, nếu đối phương dám giở trò sau lưng thì chắc chắn sẽ hối hận đến mức cả đám phải lên sân thượng chơi nhảy cầu.

Xuống máy bay, Phương Ngôn đi thẳng đến nơi ở bí mật.

Mở cửa ra, không một bóng người.

Gia Cát Sinh để lại một tờ giấy nhắn, đại ý là đi tìm Lão Kim đòi nợ, cuối tờ giấy có để lại một phương thức liên lạc, được mã hóa bằng cách đặc biệt, phương pháp giải mã chỉ có ba người biết.

Không chắc Bàn Tử bây giờ có tiện nghe điện thoại không, Phương Ngôn gửi một tin nhắn ngắn đi.

Hơn mười giây sau, chuông điện thoại vang lên.

Không chào hỏi, Phương Ngôn đi thẳng vào vấn đề: "Bây giờ đang ở đâu, tôi đến giúp." Gia Cát Sinh nói ra một địa chỉ, nhưng giọng điệu có vẻ sa sút, đồng thời cũng không nghe thấy tiếng của Bàn Tử, đây là một tín hiệu không tốt.

"Nói ngắn gọn tình hình đi, tôi muộn nhất là một ngày sau sẽ đến." "Phương ca, lần này tôi và Bàn Tử bị lừa rồi, Bàn Tử trúng cổ, hôn mê bất tỉnh, bây giờ tình hình đã ổn định…" Phương Ngôn cố nén lửa giận trong lòng nghe Gia Cát Sinh nói xong, gạch lát dưới chân không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mảng vết nứt hình tổ ong.

"Tài Chính~" Bầu trời đang quang đãng bỗng nhiên xuất hiện từng

mảng mây đen, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là mây đen đến nhanh mà đi cũng nhanh, một số người già mê tín vội vàng về nhà đốt ít vàng mã cúng bái Bồ Tát.

Một ngày sau, Phương Ngôn gặp hai người Gia Cát Sinh tại một nơi ở tạm thời.

Tình hình của Bàn Tử hơi kỳ lạ, cứ hai tiếng lại tỉnh dậy một lần, tỉnh chưa đến mười phút lại đúng giờ chìm vào hôn mê.

Ngoài ra, trạng thái sinh mệnh không có chút sai sót nào.

Dù Gia Cát Sinh có một thân cổ y bí thuật cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Chương 343

Phương Ngôn truyền một tia linh khí vào cơ thể Bàn Tử, sau khi kiểm tra toàn thân đã tìm ra vị trí của cổ trùng.

Vị trí ẩn náu của cổ trùng rất khó giải quyết, nó lại nằm trong não.

Nếu ở chỗ khác thì còn đỡ, dù có cắm rễ trong tim, cùng lắm thì vứt quả tim đi, sau khi cắt bỏ uống một viên đan dược đảm bảo ngày hôm sau lại khỏe như vâm.

Nhưng nếu làm thế với não, Bàn Tử đang tỉnh táo sẽ lập tức biến thành kẻ ngốc, thậm chí khả năng tỉnh lại cũng không lớn.

"Tôi tạm thời cũng chưa có manh mối, để tôi nghĩ xem nên ra tay thế nào." "Đúng rồi, Cát Thanh Vân đâu, không phải đang ở cùng mọi người sao?" Phương Ngôn cuối cùng cũng nhớ đến tên "phó nhân" hời này, lẽ nào thằng nhóc thấy tình hình không ổn đã chuồn trước một mình.

"Cậu ta về gọi viện binh rồi, chắc ngày mai có thể đến." Nếu Cát Thanh Vân cứ thế bỏ đi, Phương Ngôn cũng sẽ không nói gì, người ta cũng là môn chủ tương lai, đi thì đi, sau này tìm cơ hội trả lại ân tình tặng kiếm là được.

"Hắt xì~" Tiếng ngáp vang lên từ phía sau, Bàn Tử đúng giờ tỉnh lại.

"Bàn gia tôi mà cứ ngủ thế này, cuối năm không cần mổ lợn nữa, mổ tôi luôn đi cho rồi." Ừm, đúng là con người lạc quan, tâm thái siêu ổn.

"Phương ca cuối cùng cũng đến rồi, có cách nào cứu tôi thoát khỏi bể khổ không, người tôi sắp mọc rêu đến nơi rồi." Phương Ngôn bất

lực nhún vai, cách thì có, nhưng tỷ lệ thành công không lớn.

Cách đơn giản nhất là truyền kiếm ý vào đầu Bàn Tử để chém giết cổ trùng trong não.

Khuyết điểm là kiếm ý quá sắc bén, một chút sơ sẩy là Bàn Tử biến thành kẻ ngốc.

"Thế phải làm sao?" Bàn Tử có chút ngây người, nếu có thể không chết, ai lại muốn từ biệt thế gian chứ.

Tình hình bây giờ cũng khá tốt, nhỉ?

Mười phút trôi qua, Bàn Tử như thể đang canh đồng hồ, chuẩn xác đến từng giây, mắt nhắm lại rồi ngủ thiếp đi.

"Có một cách." Phương Ngôn khẽ nheo mắt, "Người buộc chuông phải là người cởi chuông, tìm Tài Chính, ép hắn giao ra cổ trùng." Vẻ mặt Gia Cát Sinh lộ ra sự nguy hiểm.

"Vấn đề này không lớn, tôi đã cài virus vào thiết bị liên lạc của hắn, có thể định vị chính xác vị trí cụ thể bất cứ lúc nào.

Nếu Phương ca đã nói vậy, cũng đến lúc chúng ta ra tay rồi." "Khoan đã, đợi Cát Thanh Vân đến rồi nói, bên cạnh Bàn Tử cũng cần có người chăm sóc." Gia Cát Sinh giả vờ như Phương Ngôn không biết gì về công nghệ hacker.

Kể từ khi biết Phương Ngôn là một tu chân giả từ thế giới khác, cả hai đều cảm thấy chỉ cần Phương ca ra tay, trên đời không có chuyện gì mà anh không giải quyết được.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm, quá phụ thuộc vào Phương Ngôn không phải là chuyện tốt, giống như lần này, Phương Ngôn cũng không dám dễ dàng ra tay cứu chữa cho Bàn Tử.

Cát Thanh Vân về muộn, mãi đến khi mặt trời lặn ngày hôm sau

mới tất tả trở về.

"Lão môn chủ đâu?" Gia Cát Sinh nhìn sau lưng Cát Thanh Vân, trống không, đừng nói là người, bóng ma cũng không thấy.

"Sư phụ tôi đi mời Lê phu nhân rồi, cổ thuật của bà ấy không dám nói là hậu vô lai giả, nhưng ít nhất cũng dám vỗ ngực tự xưng tiền cổ vô nhân." "Khi nào đến?" Phương Ngôn gõ cho cậu ta một cái vào đầu, đến lúc nào rồi mà vẫn không nắm được trọng điểm.

"Cái này tôi cũng không rõ, Lê phu nhân đã hơn sáu mươi tuổi rồi, có đích thân đến hay không vẫn là một ẩn số." "..." Phương Ngôn cuối cùng cũng biết vì sao Lão môn chủ lại ném tên ngốc này ra ngoài rèn luyện, làm việc hoàn toàn không nắm được trọng điểm, thôi xong, sau này sao gánh vác được đại nghiệp môn phái đây.

"Cút sang một bên cho tôi, nhìn mà ngứa mắt." Cát Thanh Vân không biết vì sao "Phương tiền bối" bỗng dưng nổi giận, nhưng không dám cãi lệnh Phương Ngôn, đành ngoan ngoãn đứng sang một bên úp mặt vào tường suy ngẫm.

"Số điện thoại của Lão môn chủ…" Phương Ngôn nói được nửa câu thì dừng lại, Lão môn chủ quen sống nhàn vân dã hạc, cứ như một người cổ đại, điện thoại thứ đồ chơi này căn bản không biết dùng.

"Phương tiền bối, đây là số điện thoại của sư phụ tôi." Cát Thanh Vân hiếm khi lanh lợi một lần, thò tay vào túi lấy điện thoại ra, rồi tìm số của Lão môn chủ.

"Ồ, khi nào ông ấy biết dùng điện thoại vậy?" "Tôi mua sau khi xuống núi, bây giờ sư phụ đã biết nghe điện thoại rồi." Phương Ngôn không nhịn được thở dài một tiếng, đúng là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Lão môn chủ vì tên ngốc này mà hao tổn tâm trí.

"Alô, Cát Thanh Vân thằng ranh con kia mau lên, tao xuống máy

bay rồi, cho cái địa chỉ đi chứ, không lẽ bắt sư phụ bấm ngón tay tính xem mày ở đâu à?

Ba ngày không đánh là lật ngói trèo tường, xong việc này tao sẽ cho mày biết tay.” Nghe tiếng gào thét của Lão môn chủ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó.

Phương Ngôn không nói một lời, lặng lẽ đưa điện thoại cho Cát Thanh Vân, lẽ ra phải biết tên ngốc này không đáng tin cậy, sao không mau nghe điện thoại.

“Sư… sư phụ, người bớt giận, con đến ngay đây.” Cát Thanh Vân áp điện thoại vào tai, không ngừng gật đầu khom lưng, vẻ mặt rầu rĩ trông hệt như một đứa trẻ sắp bị ăn đòn.

“Tôi đi cùng cậu.” Thấy Cát Thanh Vân cúp điện thoại định đi một mình, Phương Ngôn không nhịn được đưa tay ôm trán.

“Tôi đi cùng cậu.” Chỉ số thông minh không ổn định, chỉ số tình cảm không đáng tin, thật không biết Lão môn chủ đã chịu đựng tên kỳ quặc Cát Thanh Vân này như thế nào.

Tại sân bay, Lão môn chủ vẫn phong độ như xưa, bên cạnh là một phu nhân khoảng ba mươi tuổi, trông ung dung hoa quý, nói sáu mươi tuổi hoàn toàn không ai dám tin.

“Chào sư phụ, chào Lê phu nhân.” “Chào cái quái gì, đợi nửa ngày rồi.” Lão môn chủ tính tình nóng nảy lạ thường, nhấc chân đá mạnh vào mông Cát Thanh Vân mấy cái.

“Vãn bối Phương Ngôn xin ra mắt môn chủ, Lê phu nhân.

Hai vị tiền bối không quản ngại đường xa vạn dặm đến đây tương trợ khiến vãn bối vô cùng áy náy, đây là chút tấm lòng thành, xin hãy nhận cho.” Phương Ngôn cung kính đưa hai lọ Tẫn Tro Thịnh Huy đã chuẩn bị sẵn.

“Phương tiểu…” Lão môn chủ liếc nhìn Lê phu nhân, cảm thấy không ổn, vội đổi giọng: “Phương tiểu tử cũng đến rồi, mấy ngày không gặp lại cao lên rồi đấy.” “Khụ khụ.” Phương Ngôn suýt bị sặc nước bọt, lời của Lão môn chủ thật là… thú vị.

“Hai vị lên xe trước đi, ở đây gió lớn.” Lê phu nhân mân mê chiếc lọ trong tay, cảm giác thứ này không tầm thường, cách lọ cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức dễ chịu.

“Thứ trong lọ gọi là Tinh túy sinh mệnh, có hiệu quả kỳ diệu trong việc chữa thương và dưỡng sinh.” Phương Ngôn giải thích đơn giản công dụng của Tẫn Tro Thịnh Huy, tiện thể đổi tên một chút, dù sao cái tên hệ thống đặt trước đó khiến người ta có chút khó hiểu.

“Ừm, không tồi, cậu bé có lòng rồi.” Lê phu nhân hài lòng, phụ nữ mà, rất coi trọng tuổi tác và dung mạo, món quà này của Phương Ngôn đúng là gãi đúng chỗ ngứa.

Lão môn chủ thì vuốt râu mỉm cười không nói, rồi nhìn Cát Thanh Vân đang lái xe ở hàng ghế trước, đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa người với người sao mà lớn thế.

Không lâu sau đã đến nơi ở tạm thời, xét thấy Lão môn chủ và Lê phu nhân đã mệt mỏi vì đi đường xa, lúc này chắc chắn rất buồn ngủ, Phương Ngôn bèn sắp xếp cho hai người đi nghỉ ngơi trước.

Tình hình của Bàn Tử cũng sẽ không xấu đi, nghỉ ngơi một đêm cũng không ảnh hưởng gì.

Trong phòng, Lê phu nhân cũng không vội nghỉ ngơi, món quà của Phương Ngôn đã hoàn toàn khơi dậy sự tò mò của bà, chỉ là trên đường đi không tiện mở ra trước mặt người khác, bây giờ không có ai chắc chắn phải xem kỹ bảo bối này.

Lê phu nhân lấy từ vali ra một chiếc thìa ngọc, chuẩn bị lấy một ít

Tẫn Tro Thịnh Huy ra thử thuốc.

Nhưng nắp lọ vừa hé ra một chút, một luồng khí tức sinh mệnh nồng đậm đã lan tỏa, Lê phu nhân hít một hơi, lập tức có cảm giác như trẻ ra hơn mười tuổi.

Bà không dám chậm trễ, lấy ra một ít Tẫn Tro Thịnh Huy rồi vội vàng đậy chặt nắp lọ lại, sợ dược tính bay mất, lại ấn mạnh nắp lọ mấy cái, rồi mới chuyển sự chú ý sang bột thuốc trong thìa ngọc.

Bột thuốc trắng muốt tỏa ra mùi hương sảng khoái, cộng thêm khí tức sinh mệnh nồng đậm, Lê phu nhân không nhịn được mở miệng đổ Tẫn Tro Thịnh Huy vào.

Vị ngọt thanh tao quẩn quanh nơi đầu lưỡi, Lê phu nhân nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

Một phút trôi qua, dường như không có gì thay đổi, mười phút trôi qua, vẫn không cảm thấy gì.

Nhưng Lê phu nhân vẫn kiên nhẫn chờ đợi, linh dược không phải cứ ăn vào là có hiệu quả ngay, cần một quá trình, một quá trình để dược hiệu lan tỏa khắp cơ thể.

Cuối cùng, Lê phu nhân cảm thấy một luồng khí ấm áp đang lưu chuyển khắp cơ thể, sự mệt mỏi do đi đường vất vả lập tức tan biến.

Không biết tự lúc nào, trời đã sáng.

Lê phu nhân vô tình liếc ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện mình đã ngồi yên lặng cả một đêm.

Chương 344

Theo quy luật sinh hoạt trước đây, Lê phu nhân đã gần hai mươi năm không thức khuya, càng đừng nói là ngồi cả đêm, nhưng quy luật sinh hoạt bao năm đã bị phá vỡ vào tối qua.

Lê phu nhân vội vàng ngồi trước bàn trang điểm, như lâm đại địch nhìn vào gương.

"Ừm, không có quầng thâm mắt, trạng thái tinh thần trông cũng rất tràn đầy." "Thật không thể tin được." Lê phu nhân cảm giác như đang mơ, đưa tay ra định véo mình để xác định không phải đang mơ, nhưng khi ngón tay chạm vào da thịt thì lập tức mê mẩn.

Làn da vốn hơi chùng nhão giờ lại trở nên săn chắc, bà lại không nỡ véo xuống nữa.

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên, Phương Ngôn ở ngoài cửa khẽ hỏi: "Xin hỏi Lê phu nhân đã dậy chưa ạ?" "A, à à, dậy rồi, cậu lui xuống trước đi." Lê phu nhân hơi hoảng loạn, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tất cả đều là thật.

Mười phút sau, Lê phu nhân có mặt ở phòng khách.

Bữa sáng đã được chuẩn bị, tuy không thịnh soạn nhưng cũng khá tinh tế, cháo gạo kê nấu với táo đỏ, một món ăn sáng quen thuộc của nhiều gia đình.

Phương Ngôn liếc nhìn Lê phu nhân và Lão môn chủ, biết rằng tối qua họ chắc chắn đã dùng Tẩn Tro Thịnh Huy, nếu không sao qua một đêm lại đột nhiên trẻ ra một cách khó giải thích như vậy.

Đặc biệt là Lão môn chủ, mái tóc vốn bạc trắng, giờ đã có gần một phần mười chuyển thành màu đen.

“Sư phụ, tóc của người.” Cát Thanh Vân kinh ngạc kêu lên, Lão môn chủ thì kinh hãi thất sắc, ở tuổi này tóc bạc thì không sao, chứ mà rụng nữa thì không xong.

“Đều tại thằng nghịch đồ nhà mày hại, mau lấy gương cho tao xem có phải tóc lại rụng không.” Cát Thanh Vân vô cớ bị vạ lây, trong lòng khóc thầm, ấm ức vô cùng.

“Môn chủ đừng lo, Thanh Vân muốn nói với người là tóc đã đen lại rồi.” Phương Ngôn đưa gương qua, Lão môn chủ giật lấy, rồi sung sướng ngắm mình trong gương.

“Cái lão già không biết xấu hổ này, trước mặt bọn trẻ mà cũng không có chút phong phạm trưởng bối nào, la lối om sòm còn ra thể thống gì nữa.” Lê phu nhân không nhịn được lườm một cái, rồi bưng bát lên bắt đầu ăn sáng.

Lão môn chủ tiếc nuối đặt gương xuống, rồi cuối cùng cũng chú ý đến sự thay đổi trên người Lê phu nhân.

“Ủa, Tiểu Lê cũng trẻ ra rồi.” Mặt Lê phu nhân đỏ bừng, bà đặt mạnh chiếc bát xuống bàn một tiếng “cạch”.

“Ăn cháo đi.” Lão môn chủ vừa giơ tay lên liền đứng hình giữa không trung, rồi lủi thủi cúi đầu, biến đau thương thành sức ăn.

Có nội tình.

Trong lúc ăn cháo, ánh mắt Phương Ngôn không ngừng liếc qua lại giữa Lê phu nhân và Lão môn chủ, nhưng Lão môn chủ không cho anh cơ hội, nhún nhường, ngoan ngoãn như một đứa trẻ vừa bị mắng.

Ăn sáng xong, Cát Thanh Vân bị Lão môn chủ quát đi dọn bàn.

Ừm, đứa trẻ bị vạ lây thật đáng thương.

Những người còn lại thì vây quanh giường Bàn Tử.

Lê phu nhân cẩn thận kiểm tra cho Bàn Tử, rồi từ một chiếc bình sứ đổ ra một ít bột màu nâu, bôi lên chóp mũi của anh.

"Chỉ là một loại cổ trùng tên Thiên Nhật Túy thôi, tác dụng của nó chỉ khiến người ta mê ngủ trong vòng một nghìn ngày, đối với cơ thể không có hại gì lớn, tỉnh lại một lát là được." Mười phút sau, mọi người trố mắt nhìn một vũng chất lỏng trong như nước chảy ra từ lỗ mũi Bàn Tử, ngay sau đó tiếng ngáy của Bàn Tử ngừng lại, và ngay lập tức anh bật người ngồi dậy.

"Hà~" Một tiếng ngáp dài vang lên, Bàn Tử dụi mắt nhìn đám người vây quanh.

"Phương ca, tôi đói bụng quá, lấy cho tôi ít đồ ăn đi, ăn xong lại phải ngủ rồi, thật là khổ quá, nuôi lợn cũng không nuôi kiểu này." "…" Mọi người im lặng một lúc, rồi phá lên cười ha hả.

Lê phu nhân tương đối giữ kẽ, không mở miệng cười lớn, nhưng nhìn đôi vai run run cũng biết bà đang cố nhịn vất vả thế nào.

Lão môn chủ cười một cách sảng khoái, miệng sắp rách đến tận mang tai.

"Không sao rồi, cổ trùng đã được lấy ra." "Ồ." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, rồi trở nên có chút ngượng ngùng.

"Lão già, đi dạo với tôi một lát." Lê phu nhân khẽ thúc Lão môn chủ, rồi hai người nhường lại không gian cho Phương Ngôn.

Có nội tình.

Phương Ngôn nhìn Lão môn chủ, cuối cùng cũng thu lại ánh mắt, thăm dò bí mật của trưởng bối không phải là thói quen tốt, tò mò sẽ hại thân.

Đương nhiên, tối nay cũng có thể hỏi riêng Lão môn chủ, dù sao người ta cũng gọi mình là Phương huynh đệ, anh em trêu chọc nhau có

vấn đề gì không, dĩ nhiên là không, một tiếng "lão già" kia ẩn chứa lượng thông tin cực lớn.

"Ăn gì nào, anh đây đích thân xuống bếp làm cho cậu." Gia Cát Sinh thấy Bàn Tử tỉnh lại tất nhiên là vui mừng khôn xiết.

"Dê hấp, tay gấu hấp, đuôi hươu hấp…" Bàn Tử môi trên môi dưới va vào nhau bắt đầu đọc tên món ăn, vừa nhanh vừa chuẩn, xem ra đã luyện tập nhiều.

"Nhìn khẩu hình của tôi này." Gia Cát Sinh đảo mắt, làm khẩu hình "cút".

"Chỉ cần không phải cơm rang trứng là được, cậu không biết đâu, mấy ngày nay tôi toàn ăn cơm rang trứng, ăn đến phát ói rồi." Cuộc đời Bàn Tử thật gian nan, mỗi lần tỉnh lại chỉ có mười phút, Gia Cát Sinh vì tiện lợi nên ngày nào cũng làm cơm rang trứng cho anh.

Một người béo như Bàn Tử, sao chịu nổi ngày nào cũng ăn cơm rang trứng.

Một tiếng sau, Bàn Tử hài lòng vỗ bụng, rồi ném cái chân giò chỉ còn trơ xương trong tay lên bàn la liệt đồ ăn.

"Theo tôi, đây mới là cuộc sống, ợ~" Phương Ngôn không nhịn được trêu chọc: "Với anh em ruột thịt mà cậu cũng xuống tay được, cuộc đời cậu quả là dữ dội." "…" Bàn Tử nhớ lại câu nói "nuôi lợn" trước đó, rồi hối hận không kịp, đáng tiếc đã trở thành vết nhơ cả đời không thể gột rửa, sau đó bắt đầu biến đau thương thành sức ăn.

"Chủ quán, cho thêm hai cái chân giò hầm, một cái mang về." "Ha ha." Không khí tràn ngập tiếng cười vui vẻ. … Trong khu rừng rậm rạp cao lớn, bốn bóng người không ngừng dò dẫm tiến về phía trước.

"Chắc chắn định vị không có vấn đề chứ?

Rừng sâu núi thẳm, tuyết rơi đầy trời, ma mới đến đây." "Không

sai được, tất cả thiết bị liên lạc của chúng đều bị tôi cài virus, có những thứ là hàng nhập khẩu từ nước ngoài, có tiền cũng không có cửa mua, không thể nào vứt đi được." Ba người chính là Phương Ngôn, sau khi Bàn Tử khỏi bệnh, ba người đã đuổi theo tín hiệu định vị đến nơi băng tuyết phủ đầy này.

Cát Thanh Vân không được đi cùng, tạm thời cậu ta chưa phải là thành viên trong vòng tròn cốt lõi của Phương Ngôn.

Đây là vùng cực bắc của đất nước, vị trí hiện tại là Đại Bạch Sơn nổi tiếng với nhân sâm.

"Tên khốn Tài Chính chạy đến đây làm gì, không sợ bị gấu bắt đi làm lương khô dự trữ à." Bàn Tử một chân cao một chân thấp vật lộn trong tuyết, nơi này đối với anh cực kỳ không thân thiện.

"Mười phần thì tám chín phần là vì Tịch Tà Châu." Phương Ngôn hiểu rõ tính cách của Tài Chính, "giàu sang tìm trong hiểm nguy" đã khắc sâu vào bản năng và thiên tính của hắn.

May mắn thoát khỏi tay Lão Lý, chắc chắn hắn sẽ không trốn chui trốn nhủi cả đời.

Vì vậy, tìm kiếm Tịch Tà Châu trở thành lựa chọn khả dĩ nhất.

Tìm được Tịch Tà Châu sẽ có vốn để nói chuyện với Lão Lý, có cơ hội kiếm một khoản lớn đô la Mỹ.

"Sắp đến rồi, ở ngay phía trước tôi, cách không đến mười cây số." Ba người tăng tốc độ.

Mười cây số dù ở trên đường bằng cũng phải đi một lúc lâu, huống chi là trong rừng sâu núi thẳm không có đường mòn.

May mà đối phương đã dừng lại vào sáng nay, nhưng dù vậy, Phương Ngôn cũng phải mất cả một ngày mới đuổi kịp.

“Đừng thả máy bay không người lái, thứ đó ồn lắm, lấy ống nhòm xem là được.” Bàn Tử bắt đầu thỏa sức thể hiện tài năng quân sự của mình.

“Thấy chưa, ở trong khe núi hướng một giờ ấy, quan sát sơ bộ có năm sáu người.

Chương 345

Người quen có Tài Chính, Nam Cung Bình, Triệu Thiên, cả tên pháp sư hạ cổ cho tôi cũng ở đó.

Có vũ khí nóng, nhưng phần lớn là súng săn hai nòng mà thợ săn dùng, sát thương ở cự ly gần rất cao." Bàn Tử báo cáo ngắn gọn.

"Tiếp theo nên làm gì?" Gia Cát Sinh và người kia đều nhìn về phía Phương Ngôn, người có sức chiến đấu mạnh nhất trong ba người.

"Không chơi thử hỏa lực mạnh à?" Mắt Bàn Tử sáng lên, "Có súng bắn tỉa chống tăng không?" "Ăn đòn đấy." Phương Ngôn muốn bổ não anh ra xem bên trong chứa cái gì, đó là súng dùng để bắn xe tăng, dùng ở đây thì có ý nghĩa gì.

"Lựu đạn cần không?" "Thật á?" Rồi Bàn Tử thấy Phương Ngôn lấy ra một khẩu súng phóng lựu từ không gian dị thứ nguyên.

"Để tôi bắn một phát thử xem sao." Bàn Tử thành thạo nạp lựu đạn vào súng, rồi nhắm vào một nơi cách khe núi một trăm mét và bóp cò.

Lựu đạn vẽ một đường cong rồi rơi xuống bãi tuyết ở xa. *BÙM~* Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, mặt đất bị khoét một hố sâu khoảng một mét, rộng ba mét.

Từ ống nhòm có thể thấy Tài Chính trong khe núi đang cuống cuồng tìm chỗ nấp, một phát lựu đạn "rung cây dọa khỉ" đã đạt được mục đích.

Đối với đàn ông, tiếng nổ có một sức hấp dẫn không thể chống cự, giống như pháo nổ hồi nhỏ, uy lực càng lớn, nổ càng to.

Thấy Bàn Tử vẫn còn chưa thỏa mãn, Phương Ngôn vẫy tay ngăn lại, "Nổ nữa cẩn thận thu hút nhân viên kiểm lâm đấy." "Tài Chính, còn nhớ Bàn gia không, có dám ra đây chào một tiếng không." Bàn Tử vênh váo, cậy có Phương Ngôn bên cạnh nên không lo bị bắn lén, cơn tức trước đó cũng phải được xả ra cho đã.

Tài Chính ngẩng đầu nhìn Bàn Tử đang đứng trên tảng đá, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

"Huynh đệ định tìm tôi tính sổ à?

Oan có đầu, nợ có chủ, có tức giận thì cứ nhắm vào tôi được không?" "Ai là huynh đệ với mày, lúc mày bán đứng tao đáng lẽ phải nghĩ đến ngày hôm nay." Bàn Tử càng nói càng tức, khẩu súng phóng lựu trong tay nhắm thẳng vào khe núi nơi Tài Chính đang ở.

"Phương huynh đệ, nếu đã đến rồi sao không ra đây nói chuyện, giữa chúng ta có lẽ có chút hiểu lầm." Mặt Tài Chính trắng bệch, nếu lựu đạn trong tay Bàn Tử nổ, e rằng đến xương cốt cũng không còn nguyên vẹn.

"Ông có một câu để giải thích." Phương Ngôn tâm trạng không tốt lắm, dám hạ cổ Bàn Tử mà còn mặt dày nói là hiểu lầm.

Tài Chính biết Phương Ngôn nói thật, chỉ có một câu để giải thích, nói sai là lựu đạn nổ, kiếp này coi như bỏ.

"Loại cổ hạ cho Bàn Tử chỉ khiến cậu ta trở nên đặc biệt ham ngủ trong vòng nửa tháng, tôi không có địch ý, cũng không bán đứng cậu ấy…" Nói xong, Tài Chính nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, sợ anh ta bóp cò một cái là mình thăng thiên.

"Phương ca, hay là nổ chết quách nó đi, tôi thấy lão già này trong lòng tức tối, Bàn gia tôi mấy ngày nay chịu khổ không phải là vô ích." Tài Chính ham sống mãnh liệt, vội nói: "Tôi nguyện dùng một nửa lợi

nhuận từ Tịch Tà Châu làm lễ tạ lỗi.” Tịch Tà Châu?

Ba người Phương Ngôn lộ ra nụ cười quái dị, có lẽ chỉ có Tài Chính là chẳng hay biết gì, cạm bẫy trong kim tự tháp đã bị gỡ bỏ hết, dù có oán linh nào lọt lưới cũng đã có cổ kiếm của Phương Ngôn trấn áp, cho nên Tịch Tà Châu bây giờ không đáng một xu.

Nhưng cuối cùng Phương Ngôn không để Bàn Tử tiễn hắn về với tổ tiên, vì anh hứng thú với ngôi mộ mà Tài Chính đề cập.

Trong kim tự tháp của nữ hoàng Kalis đã kiếm được hơn một nghìn lọ Tẫn Tro Thịnh Huy, thuận tiện thu phục một con Thụ Yêu, tiếp theo Phương Ngôn mong chờ sẽ có bảo bối thú vị nào đó được khai quật từ ngôi mộ trong lời Tài Chính.

“Ân oán trước đây tạm thời xóa bỏ, tôi mong chờ một lần hợp tác nữa.” Phương Ngôn đi đến bên cạnh Tài Chính, đưa ra bàn tay tượng trưng cho sự hữu nghị.

“Nhưng tôi không thích người này, gan hắn quá lớn.” Người đàn ông mặc áo đen đội mũ trùm bên cạnh lặng lẽ ngã xuống đất, ngay sau đó máu tươi từ thất khiếu tuôn ra.

Không sai, là tuôn ra, tất cả các mô trong não đã bị kiếm khí của Phương Ngôn nghiền thành một nồi cháo.

Cơ thể Tài Chính run lên, bàn tay đưa ra từ từ nâng cao, rồi dùng ngón tay run rẩy chỉ vào Phương Ngôn hỏi: “Không phải đã nói ân oán xóa bỏ hết rồi sao, ông có ý gì?” “Ồ, vậy ông nói cho tôi biết thứ trong lòng bàn tay hắn là gì.” Phương Ngôn nhấc chân đạp lên tay phải của người đàn ông áo đen, một con rết đen đang đau đớn giãy giụa dưới chân anh.

Môi Lão Kim mấp máy mấy lần, cuối cùng không dám nói thêm nửa lời.

Hắn không biết rằng, dù người đàn ông áo đen không có hành động tấn công lén lút, cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận chết ở đây, Phương Ngôn sẽ không tha cho bất kỳ ai dám ra tay với anh em của mình.

"Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai thăng quan phát tài." Không ai dám chống lại mệnh lệnh của Phương Ngôn, thực sự là vì thủ đoạn của anh quá quỷ dị, lặng lẽ giết chết một người, còn đáng sợ hơn cả cổ thuật của người đàn ông áo đen.

Ngày hôm sau, mọi người dậy từ sớm.

Dưới sự dẫn dắt của Lão Kim, cả nhóm đến trước một lòng sông khô cạn.

Lão Kim chỉ vào vách núi trước mặt nói: "Lối vào mộ huyệt hẳn là ở đây, theo tư liệu tôi khảo sát, nơi này trước kia là một thác nước, lối vào được mở ở phía sau thác, sau này dòng sông thay đổi, lối vào bị các loại dây leo, cỏ dại che lấp." Theo phong thủy, đây đúng là một nơi chôn cất tốt, dựa núi gần sông, là kiểu mà các bậc quan to quý nhân thích nhất.

Hơn nữa, những lời này đều là suy đoán có cơ sở của Tài Chính.

Hơn nữa bên cạnh còn có một Nam Cung Bình, gã này tinh thông bói toán và ngũ hành bát quái, những thứ này đều liên quan đến phong thủy, có hắn ở bên cạnh kiểm tra, khả năng sai sót không lớn.

Gia Cát Sinh điều khiển máy bay không người lái tìm kiếm lối vào mộ huyệt, những người còn lại tranh thủ thời gian này kiểm tra lại lần cuối những công cụ có thể dùng đến khi xuống mộ.

Phương Ngôn vỗ vai Tài Chính hỏi: "Có thể xác định được chủ nhân mộ huyệt là ai không?" Vấn đề này cũng không có gì đáng giấu, Tài Chính sắp xếp lại ngôn từ rồi trả lời: "Ghi chép gần nhất về Tịch

Tà Châu là vào thời Bắc Tống, nó được dùng làm đồ tùy táng cho Vương hoàng hậu.

Mộ của Vương hoàng hậu khi đó tôi đã đến, bên trong căn bản không có Tịch Tà Châu." "Ngôi mộ đó ngoài tôi và một nhóm người khác ra thì không có ai vào, vì vậy tôi nghi ngờ lúc hạ táng đã có người tráo đổi." "Hừ, cứ chém gió tiếp đi, đó là vợ của hoàng đế, ai mà to gan dám động thổ trên đầu thái tuế." Bàn Tử không biết từ lúc nào đã ghé vào, gã này rất thích hóng chuyện.

"Nếu là hoàng đế ra tay thì sao?" Một câu của Tài Chính khiến Bàn Tử cứng họng.

Đúng vậy, người khác không dám, nhưng không có nghĩa là hoàng đế không dám.

"Không đúng, lời của ông có mâu thuẫn.

Nếu hoàng đế không nỡ Tịch Tà Châu, trực tiếp hạ lệnh loại nó ra khỏi danh sách đồ tùy táng là được rồi, hà tất phải tốn công tốn sức chơi trò ly miêu hoán thái tử." "Nhu cầu chính trị, làm màu bề ngoài, thu phục lòng người, những lý do này đủ chưa?" Có người nghi ngờ tính chuyên nghiệp của mình khiến Tài Chính cảm thấy uy quyền bị uy hiếp nghiêm trọng, lập tức râu ria dựng đứng, mắt trợn trừng chuẩn bị cùng Bàn Tử bắt đầu một trận khẩu chiến.

Nhưng sau đó Bàn Tử vắt óc suy nghĩ cũng không đưa ra được quan điểm phản bác nào đứng vững.

"Nói tiếp chuyện vừa rồi đi." Phương Ngôn lên tiếng chuyển chủ đề.

"Vừa rồi tôi nói đến đâu rồi nhỉ?" Lão Kim bị Bàn Tử chen ngang làm quên mất mình đang nói gì.

"Ông nghi ngờ có người đã tráo đổi Tịch Tà Châu." "Đúng vậy,

nhưng lịch sử sau đó mọi người đều biết, hoàng thất Bắc Tống cơ bản bị một mẻ hốt gọn, rất nhiều bảo bối đều rơi vào túi của nước Kim, Tịch Tà Châu tự nhiên cũng nằm trong số đó." "Tôi đã lật tung hơn một trăm cuốn sách ghi chép về lịch sử nước Kim, cuối cùng cũng tìm ra chút manh mối…" Tài Chính bắt đầu chế độ giảng bài thao thao bất tuyệt, Phương Ngôn cũng không thấy phiền, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, coi như đang nghe kể chuyện vậy.

"… Dã sử có ghi, 'cháu của Khả Hãn thể chất yếu, dễ bị tà ma quấy nhiễu, Khả Hãn ban cho một viên châu, từ đó không còn lo lắng.' Tôi đoán viên châu được nhắc đến chính là Tịch Tà Châu." "Quả là lợi hại." Phương Ngôn giơ ngón tay cái với Tài Chính, chuyện như vậy mà cũng có thể liên kết lại được, không đi làm cảnh sát đúng là lãng phí tài năng của hắn.

Điều lợi hại hơn là lão già này chỉ mất vài ngày đã tìm ra được vị trí mộ huyệt, quả thực có thể khiến những chuyên gia học giả kia xấu hổ đến mức muốn tự treo cổ.

Suy nghĩ của Phương Ngôn có chút lan man, nếu là anh, không biết có thể tìm được lăng mộ của Long Đế không, đó là một nhân vật tàn nhẫn đã thống nhất đất nước lần đầu tiên trong lịch sử.

Đặc biệt là trước đó, trong thời đại trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng, các loại bí pháp, yếu thuật xuất hiện không ngừng, tuy sau này bị Long Đế dẹp sạch, nhưng ai dám chắc chúng đã thực sự bị hủy diệt.

Phải biết rằng, theo ghi chép sau này, trong lăng mộ của Long Đế có các vì sao điểm xuyết, sông ngòi làm từ thủy ngân, có thuyền rồng không bao giờ ngừng nghỉ tuần du trên những con sông quanh mộ huyệt.

"Phương ca, tìm thấy lối vào rồi." Có công nghệ hiện đại giúp đỡ

thật tiện lợi.

Một thanh niên tên Trương Đào bên phía Lão Kim buộc dây an toàn vào người, theo vách núi trèo xuống trước lối vào bắt đầu dọn dẹp bùn đất và các vật cản tích tụ.

Không lâu sau, bùn đất được dọn sạch, Trương Đào thông báo qua bộ đàm cho mọi người, lối vào bị một tấm đá chặn lại, cần dùng thuốc nổ liều lượng nhỏ để phá nó.

Bàn Tử giơ giơ quả lựu đạn trong tay, ý hỏi có cần dùng cái này không.

"Bàn gia đừng gây rối nữa, thứ này uy lực quá lớn, nếu làm sập lối vào, chỉ dựa vào mấy người chúng ta phải dọn đến bao giờ mới vào được mộ." Bàn Tử cười gượng một tiếng rồi đặt lựu đạn xuống.

Chương 346

Có Phương Ngôn bên cạnh, anh ta có chút lười động não, chuyện có thể giải quyết bằng bạo lực sao phải động não cho phiền.

Theo giới thiệu của Tài Chính, Trương Đào là anh em ruột với Lý Đào, cả hai đều giỏi phá nổ, trước đó Lý Đào đã chết trong lăng mộ của Vương hoàng hậu, lần này ra ngoài hắn đặc biệt mang theo người còn lại.

Một người họ Trương, một người họ Lý, thật không biết bố mẹ hai người nghĩ gì, nhưng nhìn kỹ, hai người quả thực rất giống nhau.

Theo một tiếng nổ "ầm", tấm đá ở lối vào bị nổ tan tành, vách đá bên cạnh lại không bị ảnh hưởng nhiều, xem ra Lý Đào cũng có vài phần bản lĩnh thật sự.

Tài Chính châm một cây que huỳnh quang ném vào trong, dưới ánh sáng xanh u ám, cảnh tượng ở lối vào mộ huyệt khiến người ta rợn tóc gáy.

Vô số hài cốt chất đống ở cửa động, video do máy bay không người lái quay lại cho thấy, trên hài cốt của những người này không có vết thương chí mạng, từ những vết cào trên tường và sàn nhà xung quanh, có thể suy đoán rằng họ rất có thể đã bị nhốt chết ở đây.

"Mẹ nó, quá tàn nhẫn." Bàn Tử cảm thấy trong lồng ngực có một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

Khi máy bay không người lái bay sâu hơn vào trong, ngày càng nhiều hài cốt xuất hiện trên màn hình, không có ngoại lệ, bên cạnh họ đều có thể thấy những vết tích tuyệt vọng do móng tay cào ra.

Sau khi xác nhận bên trong không có các sinh vật nguy hiểm như

rắn độc, côn trùng, Tài Chính lại ném con thỏ hoang bắt được từ trước vào.

Phải nói rằng, kinh nghiệm của lão già này thật sự phong phú, làm việc cũng đủ cẩn thận.

Con thỏ tung tăng trong đường hầm, vui vẻ vô cùng, rồi bị một phát súng gây mê hạ gục.

Sau này có thể nó sẽ hữu dụng, hoặc làm lương khô dự trữ cũng không tồi.

Điều này làm Phương Ngôn nhớ đến Số 1 trong kim tự tháp, không biết gã đó bây giờ còn sống không, hay lại bị Lão Lý, tên tư bản lòng dạ đen tối, cử đi thực hiện nhiệm vụ thí mạng nữa rồi.

Đến cuối đường hầm, một tảng Đoạn Long Thạch nặng ngàn cân đã chặn đường mọi người.

Đây là cơ quan thường thấy nhất trong mộ huyệt, cũng là cơ quan hung tàn và vô giải nhất.

Đương nhiên, đó là đối với người xưa, nhưng cũng không loại trừ những người hiện đại chuẩn bị không đầy đủ.

Gặp thứ này mà không có thuốc nổ hoặc máy móc hạng nặng thì tốt nhất nên đi ngủ sớm, ít nhất còn tiết kiệm được chút thể lực, sống thêm được một thời gian.

"Phá." Bàn Tử chủ động đảm nhận nhiệm vụ phá Đoạn Long Thạch, gã này có thiên phú về súng đạn, suy rộng ra, phá một tảng đá lớn cũng không thành vấn đề.

Phương Ngôn có lòng tin với Bàn Tử, hơn nữa bây giờ không phải lúc miễn cưỡng để lộ át chủ bài là kiếm ý trước mặt người khác, nếu không chỉ một đạo kiếm khí cũng đủ để Đoạn Long Thạch bằng gang thép không cản nổi.

Việc phá nổ được chia làm hai lần, lần đầu tiên là khoét một lỗ sâu trên Đoạn Long Thạch để tăng uy lực cho lần phá nổ thứ hai.

Khói thuốc súng mịt mù, đá vụn bay tứ tung, Bàn Tử tỏ ra phấn khích, hoàn toàn là bộ dạng của một kẻ cuồng bom.

Phía sau Đoạn Long Thạch, mặt đất sạch sẽ, ngoài đá vụn do vụ nổ tạo ra thì không có một chút bụi bặm nào, điều này không bình thường.

Con thỏ Số 1 dùng để dò đường trước đó giờ đang hôn mê bất tỉnh, Lão Kim bèn ném con thỏ Số 2 vào.

Trên núi Đại Bạch Sơn, thỏ hoang nhiều vô kể, Tài Chính đã chuẩn bị bốn năm con thỏ, tất cả đều dùng để dò đường.

"Kim gia, trong mộ có quỷ không?" Hai chân Vương Đào có chút run rẩy, trong cả nhóm hắn là người nhát gan nhất.

Theo lý thì không nên như vậy, người có thể chơi với thuốc nổ đều là người gan lớn.

"Không cần lo, nơi có Tịch Tà Châu thì không thể có quỷ." "Thế còn Tống Tử thì sao?" "Tống Tử?

Chưa đến Tết Đoan Ngọ ăn Tống Tử làm gì." Bàn Tử không hiểu lắm tiếng lóng của dân đạo mộ, buột miệng nói ra một câu đùa.

Tài Chính có chút dở khóc dở cười, vội vàng giải thích cho anh: "Tống Tử mà Vương Đào nói là chỉ cương thi, cũng tương tự như loại cương thi chỉ biết nhảy thẳng tắp trong phim ảnh." "Có thứ đó à, vậy tôi phải kiến thức một phen." Bàn Tử chưa nói hết câu đã bị Phương Ngôn tóm lấy cánh tay kéo lại.

"Cẩn thận sau lưng, có Tống Tử." Tài Chính quay đầu lại nhìn, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc.

Một sinh vật hình người mặc quần áo rách rưới, có hai chiếc răng nanh dài không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Bàn Tử, móng tay dài trên mười ngón chỉ còn cách cổ Bàn Tử chưa đầy một centimet.

Vương Đào rụt rè giơ khẩu súng săn trong tay lên. *BẰNG~* Nhưng lại bắn trượt.

Lúc này, Tài Chính thể hiện phẩm chất tâm lý vững vàng không nao núng của một dân trộm mộ chuyên nghiệp.

Chỉ thấy hắn ném con thỏ thí mạng Số 2 vào mặt Tống Tử, nhân lúc Tống Tử đang chú ý đến vật thể bay không xác định, tay trái hắn vòng ra sau, khẩu súng săn trên lưng lập tức nhắm vào Tống Tử.

Ngay sau đó, mở chốt an toàn, bóp cò, khẩu súng săn đã lên đạn sẵn phát ra một tiếng nổ vang, một viên đạn chính xác bắn vào khớp gối của Tống Tử.

Phản ứng của Phương Ngôn cũng không chậm, cùng lúc Lão Kim nổ súng, anh lăn một vòng trên đất, khi đứng dậy, chiếc xẻng công binh trong tay đã bổ mạnh vào khớp gối còn lại của Tống Tử.

Hai người tâm đầu ý hợp, Tống Tử toàn thân mình đồng da sắt, muốn một đòn hạ gục là chuyện khó, trước tiên hạn chế khả năng di chuyển của nó sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Trùng hợp là hai người mỗi người chọn một bên khớp gối, Tống Tử không kịp phản ứng đã ăn hai đòn chí mạng, rồi ngã quỵ xuống.

Đúng vậy, ngã quỵ xuống đất theo đúng nghĩa đen.

Uy lực của súng săn rất lớn, hoặc có lẽ con Tống Tử này chưa thành tinh, một phát súng đã làm nát khớp gối của nó.

Điều khiến Lão Kim kinh ngạc là sức tay của Phương Ngôn không hề nhỏ, một chiếc xẻng công binh mà lại bổ ra được uy lực như súng

săn, sự kính sợ đối với Phương Ngôn lại càng sâu thêm.

Mất đi khả năng di chuyển, Tống Tử hoàn toàn biến thành bia sống.

Bàn Tử cầm súng săn bắn hết công suất, sau hơn mười phát đạn, con Tống Tử này đã bị bắn thành cái sàng.

Con thỏ thí mạng Số 2 không may bị Tống Tử cắn một miếng, rồi trong lúc hỗn loạn lại bị ai đó bắn thêm một phát, mọi người đành phải ngậm ngùi chặt đầu thỏ đi, để tránh sau khi họ đi nó biến thành thỏ Tống Tử.

"Tiếc thật, bị Tống Tử cắn không ăn được, một con thỏ hoang béo thế này, làm món nhậu là hợp nhất còn gì." Bàn Tử lải nhải bày tỏ sự thương tiếc, à không, là sự thương tiếc giả tạo, dù nghe giống như đang càm ràm vì không được ăn thịt thỏ hơn.

"Sợ chết khiếp, chỉ nghe nói Tống Tử đáng sợ thế nào, hôm nay gặp rồi cũng không thấy nó biết bay lượn độn thổ gì cả.

Nếu chỉ có vậy, thêm mười con nữa tôi cũng không sợ." Vương Đào vỗ ngực, vẫn còn hơi hoảng hốt.

Nhưng lời vừa dứt, từ trong các phòng bên cạnh đã vang lên tiếng "phịch phịch" có nhịp điệu.

Phương Ngôn và Lão Kim nhìn nhau, rồi đồng thanh chỉ vào Vương Đào mắng: "Cậu đi xử lý đi." Cửa phòng bên bị phá tung một cách thô bạo, hơn mười con Tống Tử nối đuôi nhau nhảy ra.

Mặt Vương Đào sợ đến trắng bệch, đúng là cái miệng quạ đen, nói điều tốt thì không linh, nói điều xấu thì trúng hết.

Chẳng trách cùng biết phá nổ, mà Tài Chính trước đây không chọn hắn mà lại chọn Lý Đào.

“Lui vào trong đường hầm đi!” Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi giơ khẩu súng phóng lựu dưới chân lên.

Lần này, không chỉ có Vương Đào mặt trắng bệch, mà tất cả mọi người đều mặt trắng bệch.

Trong một căn phòng kín mà dùng lựu đạn, ngoài Phương Ngôn, kẻ gian lận, thì những người khác đều phải chết chắc.

Chương 347

Không cần thúc giục, tất cả mọi người chạy như bay, chưa đầy mười giây đã rút vào trong đường hầm.

Bàn Tử lộ ra nụ cười nham hiểm, không do dự bóp cò, rồi vội vàng ôm đầu né sang một bên. *BÙM~* Như thể có người gõ mạnh một cái chiêng đồng bên tai, mọi người chỉ cảm thấy tim mình sắp bị chấn động đến mức nhảy ra khỏi cổ họng, đồng thời kèm theo ù tai, hoa mắt và một loạt triệu chứng khó chịu khác.

Phương Ngôn không bị ảnh hưởng nhiều, anh đứng dậy, bám vào Đoạn Long Thạch nhìn vào trong mộ thất.

Tốt lắm, một phát súng không lỗ, hơn mười con Tống Tử không con nào sống sót.

Trong không gian kín, uy lực của một quả lựu đạn được khuếch đại lên ít nhất ba lần, tường đá của các phòng bên cạnh đều bị chấn sập.

Sau tường may mắn còn bốn năm con Tống Tử sống sót, nhưng đều bị Phương Ngôn dùng kiếm khí bắn xuyên qua mắt trong nháy mắt.

"Không sao rồi." Phương Ngôn hét lên một tiếng, nhưng không ai trả lời.

Lúc này tai mọi người đều đang ù đi, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Phương Ngôn đành làm một cử chỉ OK, mọi người đều hiểu.

Tài Chính phải mất một lúc lâu mới hồi phục lại bình thường, nhưng cũng không có ý trách Bàn Tử.

Một mặt là không dám, mặt khác cũng thực sự không thể trách Bàn Tử.

Nếu chỉ có hai ba con thì được, mọi người hai người đối phó một con cũng có thể giải quyết mà không gặp nguy hiểm gì, nhưng hơn mười con, dù có tham ăn đến mấy cũng không nuốt trôi được.

Thế là hắn trút giận lên người Vương Đào, dù sao khi xuống mộ cũng có những điều kiêng kỵ, ví dụ như không được nói từ "chết", không được nhắc đến tên húy của chủ nhân mộ huyệt, tóm lại là không được nói những điều không may mắn, cho nên cái nồi này Vương Đào phải gánh.

Quay lại mộ thất, mọi người cẩn thận kiểm tra các phòng bên cạnh.

Đồ sứ thì khỏi nói, Tống Tử còn vỡ nát thì sao có thể mong đồ sứ cứng hơn Tống Tử được.

Các đồ tùy táng bằng vàng bạc khác thì không bị ảnh hưởng nhiều, phủi bụi đi vẫn dùng được, các loại châu báu thì tổn thất hơi lớn, vỡ khá nhiều.

Vương Đào tự biết mình đuối lý, trong suốt quá trình dọn dẹp, hắn làm việc chăm chỉ không một lời oán thán, nửa câu cũng không dám nói, sợ lỡ lời lại chiêu dụ những thứ không sạch sẽ.

"Có khi nào suy đoán sai không?

Theo lý mà nói, có Tịch Tà Châu ở đây thì không thể xuất hiện những thứ không sạch sẽ này." Tài Chính cũng có chút không chắc chắn.

Dù sao thì Tống Tử là thứ nhảy ra khỏi Tam Giới, không thuộc Ngũ Hành, thật không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

"Cứ xem xét đã rồi nói, ít nhất lần này cũng không đi toi công." Tài

Chính tự an ủi mình bằng một nụ cười khổ, hắn không thiếu tiền sớm.

Lão Kim không thiếu tiền, đã có tuổi rồi, tâm nguyện lớn nhất không gì hơn là sống an ổn qua ngày.

Nhưng bây giờ nếu không tìm được Tịch Tà Châu, lấy gì để đàm phán với thế lực lớn mạnh trong bóng tối kia.

"Dọn dẹp xong thì tiếp tục, đây mới chỉ là tiền sảnh của mộ huyệt, phía sau còn có chính sảnh và hậu viện." Lão Kim hô một tiếng, rồi cầm súng săn mò vào chính sảnh.

Mộ huyệt này có lẽ được xây dựng theo kiến trúc nơi ở của chủ mộ lúc sinh thời.

Xét theo quy mô, về cơ bản là cả ngọn núi đã bị khoét rỗng.

Với sức sản xuất thời cổ đại, không biết đã tốn bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân chúng.

Điều đáng căm hận nhất là sau khi mộ huyệt xây xong, tất cả thợ thuyền đều bị nhốt sống đến chết trong một lối đi chỉ cách cửa ra một bước chân.

Những hành vi này lập tức châm lên ngọn lửa giận vô tận trong lòng Bàn Tử và mọi người.

Bàn Tử còn tuyên bố, chỉ cần Lão Kim dẫn đúng đường, sau khi tìm thấy chủ mộ sẽ cho bật nắp quan tài quất xác, mọi hiềm khích trước đó xóa sạch.

Lão Kim trong lòng cũng có chút an ủi.

Đừng thấy trước đó Phương Ngôn nói ân oán tạm thời xóa bỏ, chữ "tạm thời" này rất đáng để suy ngẫm.

Hơn nữa, Bàn Tử là loại người thẳng tính, nóng nảy như một quả

bom di động, lỡ không cẩn thận mất kiểm soát thì thật đáng sợ.

Nhưng loại người này cũng trọng lời hứa nhất, nói một là một, hai là hai, đã nói xóa bỏ là xóa bỏ.

Phương Ngôn nhìn mấy con thỏ trong lồng tre, không may thay, vụ nổ lúc trước lại làm chết thêm một con nữa.

Bây giờ, kể cả con số 1 còn chưa hồi phục, cũng chỉ còn lại ba con.

"Pháo hôi thì thay đổi liên tục, chỉ có số 1 là bền vững." "Hả?" Bàn Tử không hiểu ý Phương Ngôn.

"Không có gì, chỉ là cảm khái một chút thôi." Qua tiền sảnh đến chính sảnh, ai cũng phải thốt lên một câu: Giai cấp thống trị mục nát, chủ nhân ngôi mộ này thật tội lỗi.

Cả một bộ bàn ghế đúc bằng vàng ròng suýt nữa làm lóa mắt mọi người.

Cửa và cửa sổ được chạm khắc bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc càng khiến người ta hận không thể lôi chủ mộ ra đánh một trăm lần.

"Trời đất quỷ thần ơi." Nước miếng của Vương Đào chảy dài mà không biết lau, ánh mắt Nam Cung Bình cũng có chút đờ đẫn.

Triệu Thiên sau khi mất một tay lại càng thêm yêu tiền, bộ dạng của gã cũng chẳng khá hơn Vương Đào là bao.

Ngược lại, phía Phương Ngôn lại khác hẳn.

Trong thẻ có tiền, trong lòng không hoảng.

Bàn Tử và Gia Cát Sinh mỗi người đều có tiền tiết kiệm chín con số, Phương Ngôn lại vừa mới lấy được một trăm tỷ đô la Mỹ từ chỗ Lão Lý, chút đồ vật trước mắt này chỉ là muỗi, căn bản không thèm để vào mắt.

“Tìm Tịch Tà Châu là việc cấp bách, mấy thứ này chỉ đáng là số lẻ của Tịch Tà Châu thôi.” Lão Kim biết nhìn nhận vấn đề, biết rõ nặng nhẹ, trước sau.

Gã nói xong lại bồi thêm một câu: “Đúng rồi, chú ý an toàn, đừng đi quá xa nhau, tốt nhất là ba người một nhóm.” Mọi người đều hiểu ý của Lão Kim.

Tiền sảnh đã xuất hiện Tống tử, trong chính sảnh e rằng chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.

Nhóm Lão Kim bốn người đi về phía nam chính sảnh.

Nhóm Phương Ngôn ba người thì đi về phía bắc, hai bên tách ra cũng bớt đi nhiều lo ngại.

Lão Kim không cần phải lúc nào cũng phân tâm đề phòng Phương Ngôn, mà Phương Ngôn cũng có thể tùy ý sử dụng kiếm khí hơn, chỉ cần sau đó che giấu một chút là được.

Bàn Tử tìm kiếm mấy căn phòng mà không thu hoạch được gì, sau đó mắt có chút hoa lên, chủ yếu là do đồ đạc đúc bằng vàng bên trong quá chói mắt.

Không đúng, chính xác là dán lá vàng.

Chỉ có những đồ đạc ở chính sảnh mới được đúc hoàn toàn bằng vàng, còn đồ đạc trong các phòng bên cạnh chính sảnh đều chỉ dán lá vàng cho ra vẻ.

Chương 348

Nhưng dù vậy cũng không thể che giấu sự thật rằng hiệu ứng phản quang của lá vàng còn tốt hơn.

Ra khỏi phòng, Phương Ngôn áy náy lấy ra ba cặp kính râm từ không gian dị độ.

"Mua lâu rồi, vứt trong góc quên mất." "Không sao không sao, bây giờ lấy ra cũng không muộn, phía sau còn hơn chục căn phòng chưa tìm." Bàn Tử vội vàng lấy một cặp đeo lên.

Ừm, hơi tối, gã tạm gài lên đỉnh đầu, đợi vào phòng tìm kiếm rồi đeo sau.

Bên Phương Ngôn thì thoải mái rồi, còn bên Lão Kim thì ai nấy đều chảy nước mắt.

Quá chói mắt, mặt nạ phòng độc thì có, nhưng thứ đó chỉ chống độc chứ không chống sáng.

Vương Đào nước mắt lưng tròng mò mẫm trong phòng, rồi mơ hồ sờ phải một khuôn mặt.

Sờ xuống dưới nữa, ừm?

Sao người này lại có hai cái răng nanh dài thế?

Gã lập tức phản ứng, mẹ nó, là một con Tống tử lớn.

"Cứu mạng a ~" Tiếng hét xé lòng tuôn ra từ miệng gã, nhưng chỉ kịp hét ba chữ đã bị một đôi tay như vuốt gà tóm chặt lấy hai vai.

Giây tiếp theo, một cái miệng hôi thối cắn về phía cổ gã.

Thằng nhóc này phản ứng cũng nhanh, vội vàng nhét chiếc đèn pin mắt sói trong tay vào miệng Tống tử, sau đó dùng sức đẩy cổ nó, ra vẻ

như “tao bóp chết mày trước”.

Ba người Lão Kim cứu viện kịp thời nhưng cũng bất lực.

Con Tống tử này không biết ăn gì mà lớn, sức lực của nó sánh ngang với Hạng Vũ có thể nhấc đỉnh, hai người bẻ tay, một người ôm cổ kéo về sau mà không hề lay chuyển được chút nào.

Khoảng cách quá gần, dùng súng dễ gây thương tích cho đồng đội.

Con Tống tử dùng sức, chiếc đèn pin mắt sói “rắc” một tiếng bị cắn thành hai mảnh, rồi “phì” một tiếng nhổ ra đất.

Thấy cổ Vương Đào sắp có thêm hai cái lỗ, Nam Cung Bình vội vàng buông tay Tống tử ra, rồi bắt chước nhét chiếc đèn pin mắt sói của mình vào miệng nó.

Nhưng cũng không cầm cự được bao lâu, con Tống tử “cạch cạch” hai tiếng lại cắn nát chiếc đèn pin.

Có lẽ vì Nam Cung Bình dùng sức quá lớn, một nửa chiếc đèn bị kẹt lại không nhổ ra được.

Con Tống tử nhổ mấy lần vẫn bị kẹt trong miệng, dứt khoát không quan tâm nữa, lấp đầy cái bụng mới là vua.

Nó há to miệng lại cắn về phía cổ Vương Đào.

Không may, nó lại cắn phải một vật cứng, lần này là một nòng súng.

Nam Cung Bình không nghĩ ngợi gì thêm, chĩa nòng súng săn vào miệng Tống tử rồi bóp cò.

Pằng.

Con Tống tử hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay bất giác buông Vương Đào ra, sau đó dùng cánh tay cứng như dao găm mò vào miệng, lôi ra nửa chiếc đèn pin và một viên đạn đầu.

Nam Cung Bình trợn tròn mắt, đúng là cương thi, loại đao thương bất nhập trong truyền thuyết.

"Kim gia, súng bắn không thủng." "Rìu Vương Đào đi, đến chỗ Phương Ngôn cầu cứu, bọn họ có lựu đạn." Ba người dìu Vương Đào chạy trối chết về phía bắc chính sảnh, phía sau là một con Tống tử to lớn nhảy lò cò theo.

Nhưng khi đến nơi, họ hoàn toàn ngây người.

Bên Phương Ngôn còn phiền phức hơn, ba người bị vây trong một căn nhà đá, bên ngoài là hơn ba mươi con Tống tử.

Phương Ngôn cầm một thanh bảo kiếm không biết lấy từ đâu ra trấn giữ cửa lớn, Bàn Tử và Gia Cát Sinh cầm súng trường yểm trợ hai bên.

"Kim gia, làm sao bây giờ?" Lão Kim cũng bị dọa đến hồn bay phách lạc.

Một con và ba mươi con, cần phải chọn sao?

Cứ mặc kệ con Tống tử phía sau đã.

Nếu lỡ thu hút sự chú ý của đám Tống tử bên chỗ Phương Ngôn, bốn cái thân nhỏ bé này của họ còn không đủ cho chúng nó nhét kẽ răng.

Ngoài ra, bốn người họ còn có một chút tính toán riêng, nhỡ đâu con Tống tử phía sau này thích hóng chuyện thì sao?

Nếu có cách nào đó đẩy sự chú ý của nó sang phía Phương Ngôn thì chẳng phải quá tuyệt vời sao.

Đáng tiếc, ý định của họ chắc chắn không thể thực hiện được.

Con Tống tử phía sau cũng không ngốc, nó còn có chút thù dai.

Hơn ba mươi đồng loại chia nhau ba người thì được bao nhiêu,

một mình độc chiếm bốn người chẳng phải sướng hơn sao?

Huống chi cái tên khốn cầm cây gậy sắt kỳ quái kia, lúc trước đánh nó đau chết đi được, lát nữa nhất định phải "chiêu đãi" tử tế.

Với suy nghĩ đó, con Tống tử phía sau Lão Kim truy đuổi không ngừng, một mình địch bốn mà không hề nao núng.

À, có bản lĩnh thì đừng chạy, đối đầu trực diện đi, ai sợ người đó là cháu.

Thương thay Lão Kim đã có tuổi, chạy không được bao lâu đã ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển như kéo bễ.

Triệu Thiên ngược lại rất nghĩa khí, dùng cánh tay còn lại duy nhất kéo Lão Kim lên lưng, một tay đỡ mông Lão Kim rồi lại cắm đầu chạy.

Nam Cung Bình trong lúc bận rộn hỏi: "Tại sao Phương Ngôn không dùng lựu đạn?" Vương Đào chạy ở phía trước, thấy mối đe dọa không lớn liền tranh thủ giải thích: "Lối đi nối liền chính sảnh và tiền sảnh không rộng, cả chính sảnh gần như là một không gian kín.

Nếu dám dùng lựu đạn nổ, Tống tử có chết hay không thì không biết, nhưng chúng ta chắc chắn chết không nghi ngờ gì." Trong lúc nói chuyện, Nam Cung Bình đã thực hiện màn vượt mặt ngoạn mục.

Vương Đào không may rơi xuống vị trí thứ hai, tình hình biến thành thế này: người chạy đầu tiên là Nam Cung Bình kẹp la bàn dưới nách, theo sau là Vương Đào thở như chó, rồi đến Triệu Thiên cõng Lão Kim, cuối cùng là con Tống tử truy đuổi không ngừng.

Nhưng xem ra tình hình của Vương Đào không ổn.

Triệu Thiên tuy cõng một người nhưng là dân luyện võ, sức bền cực tốt.

Ngược lại Vương Đào, chạy đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa, chân cũng cảm thấy ngày càng mềm nhũn.

"Tôi không chạy nữa, ở lại bọc hậu câu giờ cho mọi người." Vương Đào chống súng săn, cúi người thở dốc.

Triệu Thiên lặng lẽ chạy qua bên cạnh gã, anh chỉ có thể cứu một người, lúc này lòng dạ thánh mẫu chỉ kéo cả đám cùng chết.

"A, ai sợ người đó là cháu, hôm nay ông đây có chết cũng phải chết oanh oanh liệt liệt." Vương Đào giơ súng nhắm, mang một khí thế bi tráng "gió hiu hiu chừ, Dịch Thủy lạnh ghê".

Nhưng cuối cùng gã không có cơ hội để tráng liệt.

Chương 349

Một thanh kiếm sắc bén bay từ phía sau con Tống tử, ghim chặt nó xuống đất.

Vương Đào phản ứng chậm nửa nhịp, "pằng" một tiếng, viên đạn bắn vào không khí.

"Này, tỉnh lại đi, uống miếng nước." Ý thức của Vương Đào lơ lửng trong không trung, cảm thấy có một giọng nói quen thuộc đang gọi tên mình bên tai, nhưng không nhận ra đó là ai.

"Hay là để tôi thử?" Một giọng nói quen thuộc khác vang lên.

Ngay sau đó là hai tiếng "bốp, bốp", Vương Đào chỉ cảm thấy mặt đau rát, nhưng có một tin tốt là cuối cùng gã cũng tỉnh lại.

"Bàn gia đánh tôi làm gì?" "Được rồi, không có việc của tôi nữa, tôi đi nướng thỏ đây." Bàn Tử vươn vai, kéo một con thỏ đã chết ra bên đống lửa bận rộn.

Ừm, lại một nhà tư bản mục nát sa đọa, dùng gỗ Kim Ti Nam Mộc để nướng thỏ, đúng là loại phá gia chi tử, giây tiếp theo không bị sét đánh cũng thấy trời đất khó dung.

Lần này con thỏ pháo hôi lại may mắn, con nhát gan nhất đã chết, tất nhiên, đó là con số 3 lúc trước.

Những con còn lại là số 1, số 4 và số 5 bây giờ vẫn còn sống, chỉ là tinh thần có chút uể oải.

"Kim gia, tôi còn sống." Vương Đào ôm bình nước, khó hiểu hỏi.

Gã chỉ nhớ lúc trước con Tống tử kia lao về phía mình, hình như mình đã bắn một phát.

Còn việc một phát súng có hạ được con Tống tử đó không, trong lòng gã tự biết rõ.

Bắn thẳng vào miệng nó ở cự ly gần còn không xuyên thủng, một phát súng mà có thể gây chí mạng được sao?

Lão Kim ngẩng đầu nhìn Phương Ngôn, thấy anh không có ý ngăn cản liền mở miệng nói: "Phương huynh đệ đại triển thần uy, tiêu diệt hết đám Tống tử, chúng ta mới được cứu." "Keng." Bình nước trong tay Vương Đào rơi xuống đất, gã cảm thấy mình chắc chắn đang mơ.

Chém gió vừa thôi chứ, kiếm mà lợi hại hơn súng được sao?

"Nhóc con tin hay không thì tùy." Bàn Tử xé một cái đùi thỏ nướng chín ném vào lòng Vương Đào.

Gã thấy thằng nhóc này cũng thuận mắt, có đảm đương, thời buổi này người biết xả thân vì người khác không còn nhiều, cho một cái đùi thỏ cũng đáng.

Tiếp đó, gã lại xé một cái đùi trước khác đưa cho Triệu Thiên.

Người này cũng là một hảo hán, đã tàn tật mà vẫn cố hết sức cứu người, cũng đáng được một cái đùi thỏ.

Sau đó, gã nướng thêm một lúc nữa, đến khi bề mặt phần thịt thỏ còn lại hơi cháy xém, lúc đó thịt thỏ mới là ngon nhất, giòn mà thơm, không chỉ ngửi mà nhìn cũng thấy thèm ăn.

Hai cái đùi sau được chia cho Gia Cát Sinh và Phương Ngôn, còn Bàn Tử ôm phần thân còn lại ngấu nghiến.

Lão Kim và Nam Cung Bình?

Ai quan tâm, gặm lương khô đi.

Vương Đào ăn hai miếng thịt thỏ, sau đó đi một vòng trong chính sảnh.

Trên đất đầy những con Tống tử đã lạnh ngắt, thân thủ một nơi, đầu một nẻo, vết cắt phẳng lì, khiến Vương Đào lại nhớ ra trước khi hôn mê dường như đã thấy một thanh phi kiếm từ trên trời giáng xuống.

Chắc là từ trên trời giáng xuống, Vương Đào cũng không rõ, nhưng trên đỉnh đầu là vách đá cứng rắn, chẳng lẽ là sơn thần ra tay tương trợ?

Khi đi một vòng trở về chỗ cũ, gã phát hiện một thanh trường kiếm đang dựa vào bên cạnh Phương Ngôn.

Liên hệ với những lời Lão Kim nói trước đó, cuối cùng gã không thể không thừa nhận một sự thật: Phương Ngôn là siêu nhân.

Hên là Phương Ngôn không biết đọc suy nghĩ, nếu không chắc chắn sẽ cho gã một bạt tai.

Giống cái tên biến thái mặc quần lót ngoài ở chỗ nào chứ, có không?

Biết kiếm pháp không?

Không biết thì im đi.

Mọi người ăn no uống đủ, dưỡng đủ tinh thần xong bắt đầu tìm kiếm hậu viện.

Lần này Lão Kim đã khôn ra, gần như không rời Phương Ngôn nửa bước, trông hệt như trường học tổ chức đi dã ngoại, mà Phương Ngôn thì dẫn theo một đám trẻ con líu ríu.

Hậu viện có vẻ an toàn hơn nhiều, ít nhất Phương Ngôn tìm kiếm gần hết một khu vực mà không thấy nửa con Tống tử nào nhảy ra thử kiếm.

Nhưng lông mày Phương Ngôn lại nhíu chặt, anh cảm thấy dưới

lòng đất có một luồng âm khí nồng nặc, một điềm báo không lành.

Vì vậy, anh dừng bước.

“Phương ca, có phát hiện gì sao?” “Bàn Tử, ông đến lối ra ngoài cùng đợi tôi trước, tôi có một dự cảm không lành.” Lão Kim không chút do dự đồng ý, gã hoàn toàn không lo Phương Ngôn sẽ nuốt riêng Tịch Tà Châu có thể giấu ở hậu viện, vì không cần thiết.

Nếu không có Phương Ngôn ra tay cứu giúp, họ đã sớm chết rồi.

Bàn Tử và nhóm Lão Kim đang lùi về phía lối ra.

Phương Ngôn dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay đầu hét lớn: “Cẩn thận, gần đây có thể có cơ quan.” Bàn Tử vừa định đáp lại “được”, nhưng chưa kịp nói xong chữ “được” đã nghe thấy vách đá bắt đầu rung chuyển.

Vương Đào ở phía sau rụt rè nói: “Xong rồi... hình như tôi giẫm phải cơ quan rồi.” Bàn Tử quay sang Vương Đào: “Mẹ kiếp, mày đúng là đồ vô dụng, làm gì cũng không xong, lần sau có bắt mày bọc hậu thì làm thế nào?” Lão Kim, với tư cách là một thổ phu tử, lại một lần nữa thể hiện sự bình tĩnh của mình.

Lão Kim nói: “Không sao, chúng ta cứ bình tĩnh quan sát đã.

Phương ca ở trong một mình cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.” Nhưng ngay khi Lão Kim vừa dứt lời, phiến đá nơi họ đứng đột nhiên sụp xuống.

Vì không biết chuyện gì đã xảy ra, mọi người chỉ có thể túm tụm lại với nhau.

Bàn Tử lúc này trông như một con quỷ nhát gan: “Đừng như vậy chứ, Bàn gia tôi còn chưa hưởng hết vinh hoa phú quý, sao có thể chết ở nơi này được?” Lúc này, Gia Cát Sinh nói với Bàn Tử: “Bàn gia, ông nói ít vài câu đi.

Đã đến lúc này rồi mà còn không quên vinh hoa phú quý sao?

Chúng ta đại nạn không chết, ắt có phúc về sau." Khi mấy người đang nơm nớp lo sợ, vách đá lại sụp xuống, đến tận đáy mới ngừng lại.

Lão Kim bật đèn pin chiếu về phía xa.

Dưới này âm u lạnh lẽo, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua.

Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Phương ca, anh có ở đó không?" Ai ngờ, xung quanh chỉ vang lên tiếng vọng của Bàn Tử.

Cả nhóm vốn đã sợ hãi, bây giờ lại càng cảm thấy kinh khủng hơn.

Hiện tại xem ra, trong mấy người thì Lão Kim là người có kinh nghiệm nhất.

Vì vậy, Gia Cát Sinh quay sang nói với Lão Kim: "Lão Kim, tình huống này chúng ta nên làm gì?" Lão Kim nhìn mấy người bên cạnh, nghĩ đến Phương Ngôn còn ở trên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chương 350

Bàn Tử nói: "Mẹ nó chứ, chúng ta cứ đi tiếp thôi, sống chết có số." Chỉ có Phương Ngôn ở trong lối đi, trơ mắt nhìn Bàn Tử và những người khác rơi xuống.

Nhưng anh cũng không có cách nào, dù sao anh cũng không phải thần tiên, không thể cứu được nhiều người như vậy.

Bây giờ điều anh có thể làm là tìm hiểu rõ tình hình trước mắt.

Anh cảm thấy từ lúc Bàn Tử và mấy người kia rơi xuống, hàn khí dưới chân càng lúc càng nặng.

Không biết tại sao, anh đành một mình mò mẫm đi về phía trước.

Phương Ngôn bật đèn pin trong tay chiếu về phía trước.

"Trời ạ!" Phương Ngôn cảm thán, "Thứ này không phải là thứ mà những người thợ tài hoa có thể thiết kế ra được." Chỉ thấy trước mặt Phương Ngôn là một vật.

Nó có góc có cạnh, nhưng sờ vào lại rất trơn nhẵn.

Phương Ngôn nhìn nó, trông giống như nút bấm thang máy trong thế giới hiện đại.

Phương Ngôn nghĩ: "Cái nơi quỷ quái này làm sao có thang máy được?

Chắc là một cái công tắc gì đó, nhưng đằng sau công tắc này lại là gì?" Ở một nơi như thế này, không khỏi khiến một người có năng lực mạnh mẽ như Phương Ngôn cũng sinh ra một chút sợ hãi.

Một nơi cất giấu Tịch Tà Châu, sao lại có nhiều chuyện kỳ quái như vậy?

Phía trước còn có gì đang chờ đợi Phương Ngôn?

Phương Ngôn nghĩ ngợi, tự lẩm bẩm: "Thôi kệ, không quan tâm nhiều nữa.

Mình đã thoát ra khỏi kim tự tháp quỷ dị như vậy, chẳng lẽ lại sợ cái nơi đổ nát này sao?" Không biết bên Bàn Tử thế nào rồi, lành ít dữ nhiều chăng?

"Lão Kim, lúc nãy sập lớn như vậy, Phương ca không thể nào bị đè chết rồi chứ?" Gia Cát Sinh nói: "Suốt ngày mong Phương ca chết.

Lúc Phương ca ở trước mặt thì lại mong anh ấy không ở đó.

Rốt cuộc cậu đang tính toán cái gì?" Bàn Tử nói: "Thế không phải là tôi quan tâm Phương ca sao?" Lão Kim và những người khác không tiếp lời, tiếp tục đi về phía trước.

Ngược lại, Nam Cung Bình lúc này lên tiếng: "Mọi người cẩn thận một chút, tôi cảm thấy nơi này không đơn giản, sẽ có chuyện xảy ra." Quả thực, tuy mấy người ở dưới không có thực lực lợi hại như Phương Ngôn, nhưng cũng có kinh nghiệm.

Từ vụ sập lúc nãy và đám Tống tử phía trước, có thể thấy nơi cất giấu Tịch Tà Châu có nhiều điều quỷ dị, chắc chắn không phải điềm lành.

Bàn Tử nói: "Thế thì có gì đâu, có chuyện thì sao?" Nam Cung Bình khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái: "Chẳng lẽ anh không sợ sao?

Lỡ có chuyện xảy ra thì sao?" Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, nhóc con mày ngứa đòn phải không?" "Lúc nãy Phương ca cứ cản tôi, bây giờ không có ai nghe lời tôi đâu." Lúc này, Triệu Thiên đang nghỉ ngơi bên cạnh với một cánh tay bị cụt lên tiếng: "Được rồi, mọi người nói ít vài câu đi.

Ở nơi này mà không đoàn kết thì chúng ta không ra được đâu.

Lão Kim, xem con đường phía trước thế nào?" Dù sao với tư cách là một thổ phu tử, Lão Kim khi đối mặt với tình huống này sẽ phán đoán theo kinh nghiệm của mình.

Lão Kim nói: "Tôi nghĩ phía trước có lẽ không xa chính sảnh." Bàn Tử nói: "Lúc nãy tôi ở trên lầu nhìn thấy, toàn là đồ tốt.

Nhiều vàng bạc châu báu như vậy, sớm biết thế, Bàn gia tôi đã lấy một ít về rồi." Thế nên Bàn Tử đúng là một người chỉ biết ăn uống vui chơi, mắt thấy vàng là sáng lên, trong tình huống này mà không biết lo.

Lão Kim nhìn về phía trước, nói với giọng điệu nặng trĩu: "Dù phía trước có gì, chúng ta đều phải đi tiếp.

Chỉ có đi thẳng về phía trước, chúng ta mới có cơ hội ra ngoài, nếu không..." Lão Kim nhìn nước và lương khô trong ba lô, tiếp tục nói: "Nếu không, chúng ta không bị quái vật cắn chết, cũng sẽ bị chết đói, chết khát ở đây." Bàn Tử nghe câu này có chút hoảng: "Thế thì không được, đi thôi, Lão Kim chúng ta đi thôi.

Triệu Thiên huynh đệ, tôi phục cậu rồi." A, Bàn Tử đúng là loại người giây trước còn cãi nhau trời đất, giây sau đã sợ chết khiếp.

Mấy người xếp thành hàng dài, men theo vách đá mò mẫm đi về phía trước.

Đi được một đoạn, họ thấy phía trước có ánh sáng chiếu vào.

Bàn Tử nói: "Này, nhìn xem đó có phải là lối ra không?

Có ánh sáng kìa!" Nói rồi liền chạy tới.

Lão Kim vừa định ngăn lại, ở nơi này thường sẽ không có ánh sáng, nơi có ánh sáng có thể là một cái bẫy.

Chưa kịp nói ra, đã nghe thấy tiếng la kinh hãi của Bàn Tử: "Trời

ơi, mau nhìn xem, mẹ nó, chúng ta ra khỏi cái cửa nào bây giờ?" Mọi người đi đến vị trí của Bàn Tử, thấy trước mặt là một hàng cửa, ánh sáng từ trên đỉnh chiếu xuống, không biết từ đâu tới.

Nam Cung Bình, người am hiểu bát quái, nói với mọi người: "Đây có thể là bí thuật đáng sợ nhất thời cổ đại.

Tám cửa, trong đó chỉ có một cửa sinh, bảy cửa còn lại đều là cửa tử.

Nếu chọn sai, kết cục của chúng ta... chỉ có thể là cái chết." Bàn Tử nghe xong lời Nam Cung Bình nói: "Đừng vậy chứ, huynh đệ, anh có biết chọn không?

Bàn gia tôi không muốn chết đâu!" Thực ra không chỉ Bàn Tử, mà bất kỳ ai đứng trước những cánh cửa này đều nghĩ như vậy.

Chỉ là Bàn Tử nói ra mà thôi.

Dù phía trước có vô số vàng bạc châu báu, nhưng đối mặt với hiểm nguy đến tính mạng, ai cũng chỉ biết trân trọng sinh mạng của mình.

Dù sao tiền hết có thể kiếm lại, sinh mạng chỉ có một.

Nam Cung Bình nói: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ có thể cố gắng hết sức thôi!" Lúc này, Vương Đào ở cuối hàng nói: "Hay là chúng ta đợi Phương ca cứu đi, dù sao anh ấy võ nghệ cao cường, chắc chắn sẽ có cách cứu chúng ta." Bàn Tử nói: "Liên quan gì đến mày?

Nếu có cứu, chắc chắn là cứu tao với huynh đệ của tao!

Mày xứng sao?" Vương Đào nghe Bàn Tử nói vậy liền tức giận.

Gã quay người lấy khẩu súng săn hai nòng trên lưng ra.

Chĩa vào Bàn Tử: "Có ngon thì nói lại câu vừa rồi một lần nữa xem, mấy anh em tôi đây mạng không phải là mạng à?" Bàn Tử thấy

Vương Đào lấy súng ra.

Bàn Tử nói: "Lấy súng ra dọa Bàn gia này à?

Lúc Bàn gia này chơi súng, mày còn chưa biết ở đâu đâu." Nói rồi gã cũng sờ ra sau lưng tìm súng.

Nhưng lúc rơi xuống lúc nãy, gã đã làm rơi súng ở đâu mất rồi.

Thế là sờ vào một khoảng không.

Nhưng Bàn Tử lúc này không chịu thua.

"Có giỏi thì bắn hai lỗ lên đầu Bàn gia này đi, nếu không lát nữa Bàn gia chắc chắn đánh cho mày không biết mình họ gì." Hai người một lời qua một lời lại, không khí nghiêm túc nguy hiểm ban đầu đều bị phá vỡ.

Lão Kim lúc này nói: "Được rồi, hai người bớt nóng đi.

Chương 351

Hay là để Nam Cung Bình thử xem, biết đâu lại giải được.” Bàn Tử thấy có người ra mặt hòa giải liền không nói tiếp.

Thế là Nam Cung Bình đi đến trước cửa đá.

Chỉ thấy trên cửa đá khắc những hoa văn cực kỳ phức tạp.

Từng đường, từng hàng, chằng chịt, phức tạp.

Có những đường giống như gợn sóng, từng vòng từng vòng lan ra ngoài; có những đường lại giống như dãy núi trập trùng, căn bản không thể nào đoán được huyền cơ trong đó.

Có thể là hoa văn đặc biệt do người xây mộ lúc đó thiết kế.

Hoặc cũng có thể là văn hóa lăng mộ của thời đại đó.

Nói tóm lại, hoa văn trên cửa đá này nhất định không đơn giản, nhất định không thể xem thường, tuyệt đối không được lơ là cảnh giác.

Nếu một cánh cửa đá đã xuất chúng và phức tạp như vậy, thì chắc chắn không thể là ngẫu nhiên, nhất định có ẩn ý sâu xa bên trong.

Nam Cung Bình ngẩng đầu nhìn lên, những tia sáng không biết từ đâu chiếu vào, rồi lại nhìn những cánh cửa đá này.

Trong bát quái, có một loại phương pháp dùng tia sáng để chỉ ra phương vị.

Vì vậy, gã bảo mọi người im lặng, bắt đầu lẩm nhẩm.

“Nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm.” Mọi người đều biết, đây là một khẩu quyết cần thiết khi Mạc Kim Giáo Úy phân kim định huyệt.

Đồng thời, Nam Cung Bình lấy la bàn từ trong ba lô ra.

Dựa vào vị trí la bàn chỉ ra, kết hợp với tia sáng, tay gã chỉ vào một cánh cửa: "Nếu tôi không nhầm, đây là cửa sinh duy nhất trong tám cửa, nhưng sau cánh cửa này có gì... thì tôi không chắc." Bàn Tử nói: "Được, huynh đệ, tôi tin anh một lần.

Cửa này, tôi mở.

Dù sao đằng nào cũng chết, không bằng làm anh hùng một lần." "Vừa hay, mọi người ra ngoài rồi sau này còn có cái để nhớ." Bàn Tử cởi trang bị trên người xuống.

Gã đi đến trước cánh cửa đá vừa được Nam Cung Bình chỉ, hít một hơi thật sâu.

Mẹ kiếp, Bàn gia ta liều mạng!

Thế là Bàn Tử đưa tay đẩy cánh cửa đá, nhưng ngoài dự đoán, cánh cửa này lại dễ dàng bị đẩy ra.

Bàn Tử quay đầu nói với Lão Kim: "Thấy chưa, ông trời cũng nể mặt Bàn gia ta, cửa này đẩy một cái là ra." Lão Kim luôn cảm thấy mọi chuyện quá đơn giản, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Vừa định nhắc nhở Bàn Tử cẩn thận, chuyện có thể không đơn giản, đã nghe thấy một tiếng hét thất thanh của Bàn Tử.

Gã chạy đến trước mặt mọi người rồi ngã xuống.

Nguyên lai, trên người Bàn Tử cắm một mũi tên cổ.

Vừa hay bắn trúng cái mông béo của gã.

Mọi người thấy Bàn Tử ngã xuống, nhất thời xúm lại.

Nhất thời không biết nên làm gì?

Gia Cát Sinh nói: "Gì vậy Bàn Tử, một mũi tên thôi, nếu không có

độc, bắn trúng cũng không chết được.

Thằng cháu này chắc đang giả vờ." Thế là anh ta lật người Bàn Tử lại.

Ngồi lên người Bàn Tử, dang hai tay ra, tát lia lịa vào mặt Bàn Tử.

Tát một lúc.

Bàn Tử: "Ái ui ui, đau chết Bàn gia ta rồi.

Mặt tôi có bị hủy dung không?

Sao đau thế?" Mọi người thấy Bàn Tử tỉnh lại thì không nói gì nữa.

Lúc nãy Bàn Tử trải qua chuyện gì, chỉ là bị cánh cửa đá đó đập trúng, sau đó bất tỉnh ngã xuống.

Cho gã uống chút nước là tỉnh lại.

Bàn Tử nói: "A, ra là vậy, thế thì tôi phúc lớn mạng lớn rồi!" Nhưng gã luôn cảm thấy có chút khát nước.

Nhìn mấy người bên cạnh cũng không có.

Thế là Lão Kim đề nghị: "Chúng ta đi vào trong đi, ở đây cũng không phải là chuyện hay!" Thế là mọi người đi vào cửa đá.

Vừa vào không bao lâu, cửa như có định luật, tự động đóng lại.

Bàn Tử nhìn cánh cửa bị đóng lại, mặt mày rầu rĩ.

"Xong rồi, phía trước không biết có gì, cửa lại bị đóng, đúng là không cho người ta đường lui mà!" Tất nhiên, lúc này trong lòng mấy người ai cũng nghĩ như vậy.

Đã không còn đường lui, vậy chỉ có thể nghiến răng tiếp tục tiến về phía trước, dù sao đánh cược một lần, xe máy biến thành xe đạp.

Phương Ngôn lúc này đang mò mẫm về phía trước.

Đi được một lúc, anh thấy phía trước xuất hiện một cỗ quan tài.

Phương Ngôn thầm nghĩ, không thể nào, Tịch Tà Châu lại dễ dàng bị mình tìm thấy như vậy sao?

Phương Ngôn đưa tay sờ vào cỗ quan tài có hình thù kỳ dị phía trước.

Hoa văn trên quan tài giống hệt hoa văn trên cửa đá mà Bàn Tử vừa thấy lúc nãy.

Cũng may Phương Ngôn lúc nãy không nhìn thấy cửa đá ở dưới.

Nếu không, Phương Ngôn nhất định sẽ chửi thầm: "Người thiết kế lăng mộ này cũng biết ăn bớt vật liệu quá nhỉ, không thể thay đổi một chút sao." Phương Ngôn dùng sức đẩy cỗ quan tài ra.

Nhưng sắc mặt anh biến đổi.

Mẹ nó, người nằm bên trong không phải là người của thời đại đó, cũng không phải Tịch Tà Châu.

Là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, xem ra đã chết từ lâu.

Trong tay người nước ngoài này cầm một thứ giống như một cuốn nhật ký.

Chương 352

Phương Ngôn phải mất rất nhiều sức mới lấy được cuốn nhật ký ra.

Phương Ngôn không xem nhật ký ngay.

Anh chỉ đang nghĩ, rốt cuộc điều gì đã khiến người nước ngoài này chết trong mộ huyệt này?

Hắn ta đã vào đây từ khi nào?

Ngôi mộ này rốt cuộc có bí mật gì?

Những nghi vấn chồng chất lặng lẽ dâng lên trong lòng.

Phương Ngôn không kiểm tra thi thể của người nước ngoài.

Anh lặng lẽ mở cuốn nhật ký ra, bắt đầu đọc.

Trong nhật ký ghi lại như sau: "Tôi và đồng đội của tôi đến từ một nơi xa xôi của Anh quốc.

Nghe nói nơi này tên là Công Chúa Mộ, bên trong chôn cất một vị tuyệt thế giai nhân của thời cổ đại Trung Quốc.

Chúng tôi hân hoan tiến vào ngôi mộ này.

Đêm đầu tiên, xung quanh khu cắm trại của chúng tôi vang lên tiếng gầm rú của một sinh vật không rõ.

Nhưng tôi ỷ vào trang bị tinh nhuệ, không hề nghi ngờ hay sợ hãi.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiến vào mộ huyệt để tìm hiểu.

Tôi dùng thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn để phá một cái lỗ, sau đó đi về phía trước, lúc đầu mọi chuyện đều thuận lợi.

Nhưng đi được một lúc, tôi gặp một người.

Không!

Không phải người!

Là một con quái vật mặt xanh răng nanh, giống như cương thi lưu truyền ở đất nước chúng tôi.

Nhưng hành động của nó rất nhanh, người đi cùng tôi dùng súng bắn cũng không làm nó bị thương.

Nó nhanh chóng lao về phía chúng tôi, điên cuồng cắn chết mấy người của tôi.

Nhưng có một người trước khi chết đã kéo kíp lựu đạn đồng quy vu tận với nó.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn, tôi trấn an tinh thần mọi người, tiếp tục dẫn dắt đội ngũ tiến sâu vào mộ huyệt.

Dọc đường, chúng tôi gặp rất nhiều thứ.

Ví dụ như bàn ghế hoàn toàn bằng vàng, và một số vàng bạc châu báu thời cổ đại.

Mọi người vui mừng khôn xiết, cảm thấy sắp phát tài rồi, điên cuồng nhét đồ vào ba lô.

Tôi không lấy, nhưng tôi cũng không ngăn cản.

Tôi cảm thấy đây là di sản của người Trung Quốc, tôi không nên nhân cơ hội này để phát tài.

Nhưng đột nhiên xảy ra một chuyện rất tồi tệ, có một đồng đội có lẽ đã chạm vào cơ quan cổ đại, chúng tôi đều rơi vào một cái hố.

Có mấy người bị gãy chân, mọi người dìu nhau tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên trước mặt chúng tôi xuất hiện mấy cánh cửa lớn.

Tôi nhất thời không biết nên chọn thế nào, thế là chỉ có thể đặt hy vọng vào một trong những cánh cửa đó.

Nhưng sau khi cửa mở ra, nó lại đóng lại, thế là tôi bị buộc phải tách ra khỏi mọi người.

Tôi một mình đi vào sau một cánh cửa, nhìn thấy một cỗ quan tài.

Bề mặt cỗ quan tài này chạm khắc rồng và phượng, nói chung là rất tinh xảo.

Tôi dùng hết sức bình sinh cũng không mở được cánh cửa này.

Thế là tôi ngồi một bên suy nghĩ, tôi nên ra ngoài như thế nào?

Nhìn nước và lương khô trong túi, tôi nảy sinh một ý nghĩ, chẳng lẽ mình sắp chết rồi sao?

Thế là tôi viết cuốn nhật ký này, hy vọng người hữu duyên vào trong mộ huyệt này có thể phát hiện ra nhật ký của tôi.

Và nếu tôi có thi thể, xin hãy giúp tôi tìm một nơi tốt để chôn cất.

Tôi không biết mình đã ở đây bao lâu rồi.

Xung quanh đôi khi có tiếng gầm rú, đôi khi lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Khi tôi chuẩn bị tự vẫn, một tia sáng chiếu lên nắp quan tài, quan tài mở ra.

Tôi tò mò bước tới, phát hiện bên trong nằm vị tuyệt thế giai nhân mà tôi đã tìm hiểu.

Trên tay bà ấy cầm một viên châu phát sáng.

Tôi nghĩ có lẽ đó là bảo vật giống như Dạ Minh Châu, nhưng tôi lại không ra ngoài được, tôi có được bảo vật như vậy thì có ích gì?

Phương Ngôn đọc đến đây, thầm nghĩ: Dạ Minh Châu sao?

Chắc không phải đâu, chắc là Tịch Tà Châu mà Lão Kim muốn tìm.

Nhưng mà, người này trong quan tài đã nhìn thấy vị công chúa đó!

Tại sao hắn ta lại nằm trong cỗ quan tài này?

Vậy công chúa trong quan tài đó đi đâu rồi?

Phương Ngôn nghĩ mà rợn tóc gáy, thế là lại tiếp tục mở nhật ký đọc tiếp.

"Khi tôi lấy viên châu từ tay công chúa, sau lưng tôi vang lên một tiếng động lớn, tôi không dám quay đầu lại, sự sợ hãi bao trùm lấy tôi.

Nhưng khi tôi đợi một lúc, cảm thấy sau lưng không có động tĩnh gì, tôi quay đầu lại, nhìn thấy một thứ vô cùng đáng sợ đang đứng sau lưng tôi.

Thôi được rồi, có lẽ tôi sắp chết rồi.

Chương 353

Cuốn sổ này xin để lại cho người hữu duyên." Phương Ngôn đọc xong cuốn nhật ký, phát hiện phía sau không còn gì nữa.

Thực ra khi lấy cuốn nhật ký này, nó đã rách nát không chịu nổi, chỉ có thể đọc được bấy nhiêu thông tin từ những mảnh vụn.

Phương Ngôn thầm nghĩ, con quái vật đó chẳng lẽ là một con Tống tử cực mạnh?

Trời ơi!

Nếu vậy thì chẳng phải trong ngôi mộ này có cả một đội quân Tống tử sao?

Công Chúa Mộ ư?

Tôi cũng không thấy đáng sợ lắm.

Còn về Tống tử...

Phương Ngôn mở không gian dị thứ nguyên, lấy ra rất nhiều móng lừa đen.

Người có kinh nghiệm đạo mộ đều biết, thứ như Tống tử sợ nhất là móng lừa đen.

Nhét vào miệng là con Tống tử đó không động đậy được nữa.

Phương Ngôn thầm nghĩ, Bàn Tử, ông đang ở đâu?

Khi Phương Ngôn đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện dưới đáy quan tài có một lối đi bí mật!

Thế là Phương Ngôn mở lối đi bí mật, đi vào trong.

Bàn Tử và mấy người kia có ở trong lối đi bí mật không?

Bàn Tử và nhóm của gã cứ đi mãi trong đường hầm, cũng không biết đã đi bao lâu, Bàn Tử nói: "Mệt chết tôi rồi, chúng ta nghỉ một lúc đi, cứ đi mãi thế này cũng không phải là cách." Lão Kim nói: "Cũng được, mọi người nghỉ ngơi điều chỉnh lại.

Phía trước không biết sẽ xảy ra chuyện gì." Thế là mấy người lấy ra thức ăn mang theo, đốt một đống lửa rồi ăn.

Nhất thời, mọi người cảm thấy có lẽ đã tối rồi, Lão Kim nói: "Thế này đi, Bàn Tử gác đêm trước, sau đó mọi người thay phiên nhau." Bàn Tử nói: "Được, coi thường tôi à, tháng này Bàn gia tôi gác trước." Mấy người cũng không nói thêm vài câu với Bàn Tử, ai cũng mệt rồi, thế là nằm xuống nghỉ ngơi.

Nhưng Bàn Tử không đợi được bao lâu, một cơn buồn ngủ ập đến, gã cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Có lẽ là bị lạnh tỉnh, Lão Kim và mấy người khác cùng lúc tỉnh lại, phát hiện đống lửa đã sớm tắt ngấm.

Thế là gã lay tỉnh Bàn Tử đang ngủ say: "Bàn Tử, ông gác đêm mà lửa tắt cũng không biết à?" Bàn Tử nói: "Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, sau đó không còn ý thức nữa." Lão Kim nghĩ ngợi, cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc.

Theo lý mà nói, trong tình huống này, người ta sẽ không ngủ thiếp đi mà không có ý thức, vậy thì gần đây chắc chắn có thứ gì đó gây mê.

Thế là Lão Kim nói với mọi người: "Đi thôi, chúng ta thu dọn đồ đạc tiếp tục tiến về phía trước, gần đây chắc có thứ gì đó không tốt, mọi người nhất định phải tập trung tinh thần cao độ." Mọi người tiếp tục đi về phía trước, chân trước vừa đi, chân sau từ khe hở của vách đá đã đi ra mấy con quái vật mặt xanh răng nanh đã gặp ở trên.

Rõ ràng những con quái vật này đã nảy sinh ý chí riêng.

Một ngôi mộ Công chúa nho nhỏ, không biết đã nảy sinh ra hàng loạt sự kiện như vậy, càng không biết phía trước còn có gì đang chờ đợi Phương Ngôn và nhóm của anh.

Lúc này Phương Ngôn đang đi trong một lối đi bí mật.

Lối đi bí mật này rất nhỏ, chỉ đủ cho một người cúi người đi qua.

Phương Ngôn thầm nghĩ, con đường này chẳng lẽ thông thẳng đến nơi thật sự sao?

Dù Phương Ngôn đoán rằng mình đã đi đúng đường, nhưng vẫn không yên tâm.

Dù sao Bàn Tử và Lão Kim cùng những người khác đều đã thất lạc với anh, những gì họ phải đối mặt là những thứ chưa biết.

Đúng vậy, những thứ chưa biết thường là đáng sợ nhất.

Phương Ngôn nghĩ vậy, rồi lắc đầu.

Thôi, kệ đi.

Mình cứ đi về phía trước đợi xem sao, biết đâu đi được nửa đường lại gặp nhau.

Bàn Tử và mấy người kia vẫn đi về phía trước, Vương Đào đi cuối cùng cảm thấy có ai đó đang vỗ vào mình.

Thế là gã nói: "Bàn Tử, trong tình huống này đừng đùa nữa.

Giả ma dọa tôi à?" Nhưng Bàn Tử đi đầu tiên quay lại nói: "Mẹ kiếp, nói gì thế?

Bàn gia tôi đi đầu tiên đây, nhát gan thì đừng đi cuối cùng được không?

Làm lỡ việc." Vương Đào vừa định nói: "Tôi không nhát gan đâu", nhưng lại nghĩ, không đúng!

Mọi người đều đi trước mình, vậy phía sau ai đang vỗ vào mình?

Nghĩ mà rợn tóc gáy, Vương Đào run rẩy quay đầu nhìn lại sau lưng.

Vương Đào hét lên một tiếng, cả đội đều bị dọa quay đầu lại nhìn.

Nguyên lai, mấy con Tống tử thân hình to lớn đang đi theo phía sau.

Lão Kim nói: "Không đúng, mấy thứ này theo chúng ta từ lúc nào?

Đi đường không có một chút tiếng động nào sao?" Bàn Tử nói: "Lão Kim, chúng ta có thể đừng quan tâm những chuyện đó được không?

Người ta đã dí đến tận mông rồi, còn suy nghĩ người ta đến lúc nào làm gì?

Tiêu diệt chúng nó trước đã." Lão Kim nói: "Nhưng chúng ta không thể dùng súng, ở nơi này tiếng súng chỉ thu hút thêm nhiều Tống tử hơn, chúng ta chỉ có thể tay không." Bàn Tử nói với Lão Kim: "Mấy cái xẻng của chúng ta, lúc rơi xuống lúc nãy đều không còn nữa, vậy làm sao bây giờ?

Tay không đánh với chúng nó à?" Vương Đào nói: "Chắc chắn không đánh lại được đâu, hay là chúng ta chạy đi." Bàn Tử đáp lại: "Mày ngu à?

Chúng ta chạy sao lại bọn nó, nhìn xem chân tay bọn nó khỏe khoắn thế kia." Vương Đào nghe xong, lập tức im bặt.

Vương Đào nói: "Vậy chạy cũng không được, đánh cũng không lại, chỉ có thể ngồi chờ chết thôi." Lão Kim nói: "Đừng nản lòng, huynh đệ, chúng ta cứ tìm xung quanh xem có đá hay thứ gì đó không.

Còn lại chỉ có thể cầu nguyện, xem vận mệnh của chúng ta tốt hay

không thôi.” Bàn Tử vừa tìm đá bên cạnh vừa lẩm bẩm: “Phương ca của tôi ơi, khi nào anh mới cứu tôi được đây?

Ra ngoài được tôi nhất định sẽ ăn ít đi.” Lúc này, Phương Ngôn đang đi trong lối đi bí mật dường như nghe thấy có ai đó đang chửi mình, hắt xì một cái.

Phương Ngôn thầm nghĩ, chẳng lẽ là Bàn Tử, gặp nguy hiểm lại đang chửi mình rồi?

Lúc này, mấy con Tống tử ngày càng đến gần mọi người.

Vương Đào nói với Triệu Thiên: “Huynh đệ, lùi về sau một chút đi.

Chương 354

Tuy cậu là dân luyện võ, nhưng dù sao cũng thiếu một cánh tay." Triệu Thiên nhìn Vương Đào, tuy gã là một người nhát gan, nhưng lại biết quan tâm đến mình, trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm.

"Tôi không sao, huynh đệ kề vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử, tôi mãn nguyện rồi." Lão Kim nhìn mấy người bên cạnh, ai cũng sợ hãi, gầm lên: "Chỉ là mấy con Tống tử thôi mà?

Lên!

Huynh đệ, liều mạng với chúng nó." Mấy người lao vào đánh nhau với Tống tử.

Nhưng cũng không biết mấy con Tống tử này ăn gì mà sống, con nào con nấy sức mạnh vô cùng.

Chỉ có Bàn Tử có thể dựa vào thể hình mà chống đỡ được một lúc, mấy người còn lại vừa giao chiến đã bị hất văng ra ngoài.

Vương Đào còn thảm hơn, bị một con Tống tử lớn đè xuống đất, chỉ có thể khổ sở dùng nòng súng chống vào đầu nó, sợ nó cắn xuống một miếng.

Vương Đào hét lớn với Bàn Tử: "Huynh đệ giúp tôi, tôi bên này không chống đỡ được nữa rồi." Nhưng Bàn Tử bên kia cũng phân thân không nổi, liền nói với Vương Đào: "Huynh đệ cố gắng chống đỡ, đợi Bàn gia tôi xử lý xong con này đã.

Mẹ kiếp, sao mấy thứ này khỏe thế?" Mấy người khổ sở chống đỡ, cuối cùng cũng có lúc sức lực không còn.

Người đầu tiên không chống đỡ được là Triệu Thiên đã mất một cánh tay, nhưng phải nói Triệu Thiên đã kiên trì đủ lâu.

Một quyền địch hai tay, không thể không khiến người ta khâm phục.

Triệu Thiên bị Tống tử đè xuống đất, bị Tống tử cắn một miếng vào vai, ngay sau đó Triệu Thiên một cước đá văng Tống tử ra.

Nhưng gã cũng không thể đứng dậy được nữa, chỉ có thể đau đớn nằm trên đất.

Lão Kim và những người khác thấy huynh đệ của mình bị Tống tử đánh thành trọng thương, liền vùng lên phản kích.

Gia Cát Sinh giống như nhìn ra điều gì, hét lớn với mọi người: "Nhất định phải đánh vào đầu, đó là nơi yếu nhất." Thế là mọi người cầm đá, như nhìn thấy hy vọng, điên cuồng đập vào đầu Tống tử.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra, khi những viên đá cứng đập vào đầu Tống tử, lại bị đầu nó va vào vỡ nát.

Bàn Tử bất lực nói một câu: "Mẹ kiếp, đầu mấy con súc sinh này cứng thế sao?

Đá hoa cương cũng có thể bị va vỡ nát.

Xem ra mấy anh em chúng ta hôm nay chắc chắn phải bỏ mạng nơi suối vàng, nhưng trên con đường xuống hoàng tuyền chắc chắn không cô đơn, ha ha, thật hiếm có." Bàn Tử luôn là một người lạc quan.

Dù Bàn Tử trở nên bi quan, nhưng cũng không làm mất đi lòng tin phản kháng của mấy người.

Khi mọi người đều cảm thấy sắp chết, họ nghe thấy một giọng nói cứu mạng.

"Bàn Tử, đừng sợ, ca cứu mày đây." Mọi người ngẩng đầu nhìn Phương Ngôn từ trên trời giáng xuống.

Thì ra Phương Ngôn vẫn luôn đi về phía trước trong lối đi bí mật.

Nhưng càng đi, con đường càng có xu hướng dốc thẳng xuống.

Phương Ngôn không chú ý, liền lăn xuống theo lối đi bí mật.

May mà Phương Ngôn thực lực cao cường, không bị thương, nhưng lại tình cờ đến được nơi Bàn Tử đang ở.

Bàn Tử thấy Phương Ngôn đến, trong lòng vui mừng nói: "Phương ca, cuối cùng anh cũng đến rồi, nếu không huynh đệ tôi sắp biến thành một tên béo chết rồi." Phương Ngôn nói với Bàn Tử và Lão Kim: "Nhanh lên, chúng ta cùng nhau tiêu diệt hết chúng nó." Thế là anh lấy ra hai thanh đại khảm đao từ không gian dị thứ nguyên.

Bàn Tử và Lão Kim thấy có vũ khí lợi hại trợ giúp, lập tức tinh thần phấn chấn.

Một lúc sau, ba người hợp lực tiêu diệt hết Tống tử, rồi nhìn về phía Triệu Thiên đang nằm trên đất bị Tống tử cắn một miếng.

Triệu Thiên cũng là một người tính tình trung nghĩa, không chút do dự nói: "Đi thôi, Phương ca, cho tôi một cái kết thống khoái.

Tôi biết như thế này tôi không sống được bao lâu, tôi không muốn biến thành giống như chúng nó.

Có thể chết dưới đao của anh cũng đáng." Phương Ngôn nói: "Huynh đệ, xin lỗi.

Tôi sẽ cho cậu một cái kết thống khoái." Dù mọi người đều rất không nỡ, cứ như vậy mất đi một người huynh đệ kề vai chiến đấu.

Nhưng Triệu Thiên đã nói, không muốn biến thành giống như những con quái vật đó.

Vì vậy, Phương Ngôn cũng không do dự.

Một nhát đao chém xuống đầu Triệu Thiên.

Kỳ lạ, sau khi bị chém đầu, Triệu Thiên không hề chảy máu.

Có lẽ đây là điểm quái dị của loại sinh vật này.

Bàn Tử thấy tình hình đã tốt hơn, liền hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, lúc nãy anh đi đâu thế?" Thế là Phương Ngôn kể lại toàn bộ kinh nghiệm lúc nãy và chuyện về cuốn nhật ký cho mọi người nghe.

Bây giờ chuyện đã xảy ra, cũng không thể che giấu được nữa, chỉ có thể cùng nhau đối mặt.

Lão Kim nói: "Gặp phải Công Chúa Mộ như thế này, cũng khó trách gặp phải nhiều chuyện quái lạ như vậy." Phương Ngôn nhìn Lão Kim: "Ồ?

Lão Kim, lời này có ý gì?" Lão Kim cũng giải thích cho mọi người: "Thông thường, loại Công Chúa Mộ này là để bồi táng cho đế vương thời cổ đại sau khi chết.

Họ sẽ chọn một hoàng thất tử nữ, chôn sống trong ngôi mộ này cho đến chết ngạt.

Có lẽ oán niệm của vị công chúa trong ngôi mộ này lúc đó quá lớn, dẫn đến những thi thể này xảy ra thi biến." Điều này cũng có thể giải thích tại sao Tịch Tà Châu lại ở trong Công Chúa Mộ này.

Nếu không có vật trấn tà, có lẽ năm đó đã xảy ra chuyện không hay.

Sau đó Bàn Tử nói: "Vậy Lão Kim, tại sao Phương ca ở trên lại gặp một cỗ quan tài bên trong nằm một người nước ngoài?

Chẳng lẽ công chúa trong Công Chúa Mộ có thể biến thành người sống đi ra ngoài sao?" Lão Kim giải thích: "Điều đó thì không thể, có lẽ chỉ là một phép che mắt.

Dù sao Công Chúa Mộ cũng không cho phép người khác tùy tiện

giày xéo.

Cỗ quan tài đó, có lẽ chỉ là một cách nói với bên ngoài, lừa gạt những người ngoại đạo mà thôi.

Nhưng nếu chúng ta tiến đến cỗ quan tài thật sự của Công Chúa Mộ, chúng ta nhất định phải chuẩn bị tâm lý.

Dù sao nguy hiểm thật sự còn ở phía sau, có thể chúng ta sẽ đối mặt với Tịch Tà Châu thật sự, cũng có thể chúng ta sẽ đối mặt với một nữ thi đã ngủ say ngàn năm." Bàn Tử nói: "Đã đi đến bước này rồi, cũng không có khả năng quay đầu lại.

Chúng ta không bằng tìm con nữ thi đó, giết nó đi, lấy Tịch Tà Châu, cũng là báo thù cho Triệu Thiên." Dù Bàn Tử là một người không đứng đắn, nhưng trong việc đối đãi với huynh đệ lại là một người trọng tình trọng nghĩa.

Mọi người cũng đều nhất trí tán thành ý kiến của Bàn Tử.

Thế là cả nhóm thu dọn trang bị, lại tiếp tục đi về phía trước.

Phải nói, con đường của cửa sinh này rất dễ đi.

Chương 355

Dọc đường không có ngã rẽ, không có cơ quan, một mạch thông đến mộ thất bình thường.

Ngay cả người cẩu thả như Bàn Tử cũng cẩn thận, không gây thêm chuyện gì.

Cả nhóm đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến được vị trí trung tâm của Công Chúa Mộ.

"Trời ạ," Bàn Tử cảm thán một câu.

Phải nói, Công Chúa Mộ dù chỉ là một nơi bồi táng cũng được trang trí khí phái, tráng lệ như vậy.

Phong cách tổng thể của mộ thất và những binh lính được trưng bày bên cạnh đều vô cùng khí phái.

Có thể thấy, chủ nhân xây dựng ngôi mộ này lúc đó nhất định rất có thực lực.

Nhưng đồng thời cũng là một bạo quân tàn nhẫn.

Dù sao không chỉ dùng một người sống bồi táng, mà còn giết tất cả công nhân ở nơi gần lối ra.

Phương Ngôn chỉ cho mọi người cỗ quan tài đặt ở chính giữa căn phòng này.

Nói với mọi người: "Trước mặt chúng ta đây có lẽ là nơi Công Chúa Mộ thật sự." "Nếu tôi không cảm giác sai, Tịch Tà Châu có lẽ ở trong cỗ quan tài này." Lão Kim nghe thấy Tịch Tà Châu ở ngay trước mắt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, tìm được Tịch Tà Châu ra ngoài, gã đã có vốn để đối đầu

với thế lực đứng sau Lão Lý.

Lúc này Phương Ngôn lại nói: "Nhưng mộ thất cuối cùng này có lẽ sẽ có rất nhiều cơ quan, mọi người nhất định phải cẩn thận, đừng chạm vào." Bàn Tử nói: "Yên tâm đi Phương ca, chúng tôi sẽ cẩn thận." Dù sao trong những người này, Bàn Tử là người cẩu thả nhất, dễ gây chuyện nhất.

Nhưng Phương Ngôn lại có một cảm giác khác.

Anh cảm thấy ở đây càng lâu, âm khí dưới chân càng nặng.

Luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Lúc này, Lão Kim đề nghị mọi người mở quan tài ra.

Thế là mấy người đồng lòng đẩy quan tài ra, quả nhiên nhìn thấy một cỗ nữ thi, trong tay ôm Tịch Tà Châu.

Nhưng mọi người cảm thấy kỳ lạ, Tịch Tà Châu cũng không lấy ra được.

Lúc này, Phương Ngôn kinh hô: "Mọi người mau lùi lại!

Tránh xa cỗ quan tài này một chút." Nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy nữ thi tuyệt mỹ vô cùng đó từ từ ngồi dậy.

Sau đó, cả vách đá bắt đầu vỡ nát, vô số Tống tử từ trong khe đá chui ra.

Dần dần, mấy người bị vô số Tống tử bao vây.

Bàn Tử khóc lóc: "Sao lại thành ra thế này?" Phương Ngôn nói: "Loại Trấn Quan Nữ Thi này thường sẽ hấp thu tinh khí của con người, sau đó biến thành một con Tống tử." "Tuy pháp lực không cao cường, nhưng sức tấn công của nó rất cao." Mấy người lo lắng hỏi Phương Ngôn: "Vậy chúng ta nên làm gì?" Phương Ngôn nói: "Không sao, con này giao cho tôi, nhưng các ông phải đảm bảo có thể xử lý

được đám Tống tử còn lại." Mấy người lấy lại lòng tin, nói: "Không vấn đề, Phương ca đi đi, còn lại giao cho chúng tôi." Thế là mấy người phân công rõ ràng, Phương Ngôn đi đối phó với nữ thi ngàn năm, Bàn Tử và Lão Kim cùng những người khác đi đối phó với đám Tống tử.

Phải nói, cũng không biết có bị ảnh hưởng bởi nữ thi đó không, đám Tống tử trong mộ thất này có sức tấn công cao hơn hẳn.

Tuy mấy người không bị cắn trúng, nhưng ít nhiều trên người cũng bị thương.

Phương Ngôn đối phó với nữ thi cũng khá vất vả, dù sao sức phòng ngự của nữ thi này thực sự quá cao.

Phương Ngôn dùng kiếm khí cũng không thể làm nó bị thương bao nhiêu.

Ừm, Phương Ngôn nghĩ vậy, đột nhiên từ không gian dị thứ nguyên lấy ra mấy cái móng lừa đen.

Không bằng nhét vào miệng nữ thi, cho nó nếm thử mùi vị xem sao.

Nói là làm, Phương Ngôn nhân lúc nữ thi đó không chú ý, há to miệng định cắn vào người anh, liền nhét năm sáu cái móng lừa đen vào miệng nó.

Cũng không biết có tác dụng không, nữ thi đó trong nháy mắt đứng yên tại chỗ không động đậy.

Thừa cơ hội, Phương Ngôn một kiếm đâm vào đầu lâu của nó.

Ngay sau đó, nữ thi đó biến thành bột phấn tiêu tan.

Đám Tống tử còn lại cũng phảng phất mất đi động lực, từng con từng con mềm nhũn ngã xuống.

Bàn Tử nhìn Phương Ngôn giết chết nữ thi, lấy được Tịch Tà Châu.

Hoan hô nhảy cẫng lên: "Phương ca đúng là quá ngầu, anh là nam thần của tôi." Phương Ngôn nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau." Thế là cả nhóm đi theo Phương Ngôn, dùng thuốc nổ phá ra một con đường khác, đi ra khỏi gian mộ thất.

Khi mấy người ra ngoài, phát hiện mình đang đứng trên đỉnh một ngọn núi tuyết.

Nhóm người của Phương Ngôn đứng trên đỉnh núi tuyết cao nhất, nhìn ra xa.

Năm người, trông giống như "Năm tráng sĩ núi Lang Nha" năm xưa.

"Cảm giác sống sót sau kiếp nạn thật tốt!" Bàn Tử u sầu nói.

Nhưng hiện tại, cảm giác của Lão Kim lại không tốt như vậy, dù sao người huynh đệ Triệu Thiên mà gã mang theo đã hy sinh để bảo vệ họ.

Phương Ngôn vỗ vai Lão Kim: "Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.

Chúng ta sống tốt, mới không phụ lòng kỳ vọng của huynh đệ Triệu Thiên đối với chúng ta." Lão Kim nói: "A, chỉ tiếc là, Triệu Thiên còn có vợ con gia đình, một chàng trai trẻ như vậy." Bàn Tử lúc này nói: "Lão Kim, được rồi." Không biết từ lúc nào, Bàn Tử không còn gọi thẳng tên Lão Kim nữa, mà dùng cách gọi "Lão Kim", nghe có vẻ thân thiết hơn nhiều.

"Huynh đệ Triệu Thiên đã chết, bây giờ chúng ta có thể làm là lo liệu hậu sự cho cậu ấy." "Đi thôi, chúng ta xây mộ cho huynh đệ Triệu Thiên trước đã." Mấy người huynh đệ một lời qua một lời lại.

Mấy người chọn một nơi phong thủy bảo địa, sau lưng là ngôi mộ họ vừa ra, phía trước là núi tuyết mênh mông.

Họ dùng loại gỗ Kim Ti Nam Mộc tốt nhất để lập bia mộ cho Triệu Thiên.

Mấy người từ trong túi móc ra mấy điếu thuốc lá, châm lên.

Cùng nói: "Huynh đệ Triệu Thiên ở trên, lên đường bình an." Phải nói, dù ở thời đại nào, tình nghĩa sinh tử vĩnh viễn là thứ đáng trân trọng nhất.

Phương Ngôn nhìn mấy người bên cạnh đang thương tiếc Triệu Thiên, thầm nghĩ, đúng là những người trọng tình trọng nghĩa.

Nếu mình đã ở thời đại này, vậy mình phải thành lập một đội ngũ của riêng mình, không bằng...

Phương Ngôn nghĩ vậy, hành động thực tế cũng làm như vậy.

Anh vỗ vai Lão Kim: "Tiếp theo có dự định gì?" Lão Kim nói: "Chưa biết nữa, tôi định về quê của Triệu Thiên.

Đến thăm mẹ già và vợ con cậu ấy." Phương Ngôn nói: "Vậy thế này đi, không bằng theo tôi làm việc.

Chương 356

Dù sao cũng là huynh đệ đã cùng nhau trải qua sinh tử, tôi cũng không thể nghi ngờ các anh." Lão Kim nhìn ngôi mộ của Triệu Thiên, lại nhìn Phương Ngôn đang mời mình, trong lòng có vẻ do dự.

Bàn Tử lúc này xen vào: "Lão Kim, đừng do dự nữa, chúng ta chẳng phải đã nói rồi sao?

Từ khi ra khỏi ngôi mộ này, chuyện của anh đã xóa bỏ rồi." Bàn Tử nói rồi tiếp tục: "Bàn gia tôi cũng là người thẳng tính.

Cứ quyết định vậy đi.

Hôm nay anh không theo chúng tôi rời đi, sau này gặp lại, tôi cũng sẽ cố hết sức giúp đỡ." Gia Cát Sinh nói: "Đúng vậy, đúng vậy.

Lão Kim huynh đệ, cùng chúng tôi đi đi." Lão Kim thấy mọi người nhiệt tình như vậy, thịnh tình khó từ chối, liền nói: "Có thể, có thể.

Nhưng tôi trước tiên phải xử lý xong chuyện Tịch Tà Châu.

Dù sao thế lực đứng sau Lão Lý tôi không đắc tội nổi." Bàn Tử nói: "Đúng vậy, Phương ca, Lê phu nhân và chưởng môn đang nghỉ ngơi ở trạm dịch." Phương Ngôn nói: "Vậy tốt, chúng ta không ở lâu nữa, trước tiên đi cùng Lão Kim giải quyết chuyện Tịch Tà Châu." Công việc bên kim tự tháp tiến triển rất thuận lợi.

Có sự bố trí của Phương Ngôn từ trước, nên không xảy ra chuyện quái lạ gì nữa.

Chỉ là thanh kiếm Phương Ngôn cắm trên mặt đất, mỗi ngày như treo lơ lửng trên đầu Lão Lý, sợ không cẩn thận sẽ rơi xuống, người chết đạo tiêu.

Thư ký bên cạnh Lão Lý nói: "Lý ca, hay là chúng ta rút thanh

kiếm của Phương Ngôn đi trước đi, nếu không anh em dưới tay ngày nào cũng làm việc, nhìn mà nơm nớp lo sợ." Lão Lý đập bàn mắng: "Mẹ nó, mày nghĩ tao không muốn à?

Nếu không phải Phương Ngôn nói bên dưới có tà ma.

Cần thanh kiếm đó trấn áp, tao đã sớm rút nó đi rồi, cần mày ở đây dạy tao làm việc sao?" Thư ký của Lão Lý cười làm lành, xin lỗi, đưa lên một điếu thuốc: "Lý ca, ngài xem chuyện này chúng ta nên làm thế nào?

Phương Ngôn người này cũng không thể ở lại giúp chúng ta mãi được." Lão Lý nghĩ ngợi: "Cậu ra ngoài trước đi." Thế là hắn bấm một cuộc điện thoại, rất nhanh, điện thoại đã được kết nối.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói khàn khàn: "Sao rồi?

Chuyện bên kim tự tháp làm xong chưa?" Lão Lý rõ ràng rất sợ giọng nói này, vội vàng nói: "Lão bản, làm xong rồi, gần xong rồi.

Chỉ là hiện tại có một tình huống khá khó giải quyết." Đầu dây bên kia lại truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Đừng nói nhảm, nói nhanh." Lão Lý thế là kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây cho lão bản của mình nghe.

Và nhấn mạnh về người tên Phương Ngôn.

Giọng nói bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó nói: "Vậy đi, tôi sẽ phái người đáng tin cậy bên cạnh tôi đến hỗ trợ cậu.

Nhớ kỹ, thứ tôi muốn tuyệt đối không được để ai làm mất." Lão Lý: "Được được, lão bản, tôi biết rồi." Nhưng Lão Lý đâu biết, thứ lão bản của hắn cần đã sớm bị Phương Ngôn lấy gần hết rồi.

Chỉ để lại những thứ rất ít, rất ít.

Lão Lý hiện tại vẫn còn chưa hề hay biết gì.

Nhưng Lão Lý lúc này nghe lão bản nói sẽ phái người đến giúp đỡ, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Thế là, Lão Lý quay sang nói với thư ký: "Bảo anh em dưới tay tối nay đừng làm nữa, mọi người cùng nhau uống một bữa rượu ăn mừng." Dù sao cũng là những chàng trai trẻ khỏe mạnh, mọi người nghe lão bản muốn mời uống rượu đều rất vui mừng.

Thế là mọi người đều rời khỏi công trường, không một ai ở lại trông coi.

Nào ngờ, tình hình ở kim tự tháp đang dần dần thay đổi.

Thanh kiếm mà Phương Ngôn để lại, từng chút từng chút một di chuyển khỏi nơi nó cắm.

Nhóm người của Phương Ngôn, lái xe trên đường trở về.

Phương Ngôn nói: "Đối với Tịch Tà Châu này, Lão Kim có dự định gì không?" Lão Kim nói: "Tôi không muốn giao cho Lão Lý, dù sao nó cũng được đổi bằng mạng của mấy anh em chúng ta." Phương Ngôn nói: "Theo tôi thì thế này, tôi có một cách hay.

Dù sao cũng chỉ là một viên châu thôi, hay là chúng ta đổi cho hắn một viên khác." Bàn Tử nói: "Phương ca, có hàng tốt à, mau lấy ra cho anh em xem một chút." Phương Ngôn nghe xong, từ không gian dị thứ nguyên lấy ra một viên Dạ Minh Châu, nói với mọi người: "Xem này, viên Dạ Minh Châu này trông bề ngoài có khác gì Tịch Tà Châu đâu?" Mọi người đều gật đầu.

"Chúng ta không bằng đưa cái này cho Lão Lý.

Dù sao, chúng ta vừa bảo vệ được tôn nghiêm của mình, đồng thời cũng có thể trừng phạt tên Lão Lý làm nhiều việc ác đó." Phương Ngôn tiếp tục.

Phương Ngôn miệng nói vậy, thực ra trong lòng sáng như gương.

Thứ quan trọng nhất của kim tự tháp đó đã nằm trong tay anh, lần này lại có được Tịch Tà Châu, đúng là chuyện vẹn cả đôi đường.

Lão Kim nhìn Phương Ngôn: "Phương ca, không thiệt đâu!" Bàn Tử nói: "Chắc chắn rồi, kẻ nào đắc tội với Phương ca của tôi thì không có kết cục tốt đẹp đâu!" Nhưng mấy người họ càng lái xe về phía trước, bầu trời càng trở nên u ám.

Phương Ngôn nhìn cảnh tượng này, bất giác liên tưởng đến lần đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lần đó cũng đi cùng Bàn Tử.

Lúc đó mấy người cũng lái xe như bây giờ, bầu trời dần dần tối sầm lại.

Phương Ngôn biết đó là bão cát đen.

Anh bèn nói với mọi người: "Mọi người mau xuống xe, tìm một tảng đá để nấp đằng sau." Sau chuyện vừa rồi, mọi người không hề nghi ngờ lời của Phương Ngôn chút nào.

Vì vậy, họ rất nghe lời, đều chạy ra sau tảng đá nấp.

Cơn bão cát đen kéo dài rất lâu.

Từng giây từng phút trôi qua, Phương Ngôn cũng dần nhớ lại chuyện năm đó cùng anh em tiến đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Anh thầm nghĩ, không biết Ngô Tam Tỉnh, Muộn Du Bình bây giờ thế nào rồi, có ổn không?

"Phương ca, xong rồi." Phương Ngôn bị cắt ngang dòng suy tư.

Hóa ra bão cát đã qua, Bàn Tử thấy Phương Ngôn không có động tĩnh gì nên vỗ vai anh.

Phương Ngôn: "Không có gì, chỉ đang nghĩ vài chuyện thôi." Bàn Tử rõ ràng là một kẻ không đứng đắn, nói những lời cũng không đứng

đắn: “Đàn bà à?

Hay là mấy anh em mình tìm một nơi trăng hoa tuyết nguyệt, hưởng thụ một phen.” Phương Ngôn nghe xong dở khóc dở cười, bực bội nói với Bàn Tử: “Gì chứ?

Tôi đang có việc chính sự, ông tưởng tôi cũng vô tâm vô phế như ông à?” Bàn Tử cười hì hì, gãi gãi đầu.

Hắn cũng không để bụng lời của Phương Ngôn, dù sao hắn cũng là người như vậy.

Cả nhóm vừa cười vừa nói, lái xe đi nhanh, đã có thể nhìn thấy đường nét của kim tự tháp.

Nhưng lúc này, Nam Cung Bình ngồi ở hàng ghế sau nói một câu: “Phương ca, tôi cảm thấy chuyện lần này có chút không ổn.” Mặc dù Phương Ngôn biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, nhưng anh cũng khá tin tưởng lời của Nam Cung Bình, người am hiểu ngũ hành bát quái.

Phương Ngôn không hỏi gì, chỉ nhìn chằm chằm về phía trước.

Lúc này Bàn Tử hỏi: “Sao vậy Nam huynh đệ?

Phía trước có chuyện gì à?” Nam Cung Bình: “Nhìn hoàn cảnh xung quanh kim tự tháp phía trước, không giống một long mạch, nhưng cũng không giống một lăng mộ bình thường.

Chương 357

Thế mà nơi này lại xây dựng một kim tự tháp, tôi cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ, có chuyện gì đó bất thường." Phương Ngôn: "Tôi nghĩ chắc không có gì đâu, dù sao tà vật bên trong kim tự tháp lần trước đã bị tôi trấn áp rồi." Phương Ngôn khá tự tin vào thủ đoạn của mình.

Dù sao thì vũ khí và trang bị mà hệ thống cung cấp cũng không thể có sai sót gì.

Nhưng Phương Ngôn không ngờ rằng bên dưới kim tự tháp này lại ẩn chứa huyền cơ lớn.

Sau một chặng đường dài, nhóm của Phương Ngôn cuối cùng cũng đến được doanh trại của Lão Lý vào lúc chạng vạng.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh ngạc.

Bên trong doanh trại là một mớ hỗn độn, khắp nơi đều là dấu vết của sự vội vàng.

Giống như vừa có một trận chiến, mọi người vội vã rời đi, đồ đạc cũng không kịp thu dọn.

Nhưng xung quanh lại không có vết máu, cũng không thấy hài cốt hay thi thể người chết.

Bàn Tử nhìn cảnh này, trong lòng có chút hoang mang.

Hắn nói với Phương Ngôn: "Ôi mẹ ơi, Phương ca, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không lẽ là động đất à?" Tài Chính không trả lời Bàn Tử, mà quay sang hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, bên Lão Lý rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu thật sự có chuyện, chúng ta nên làm gì?" Đương nhiên, chỉ dựa vào nhóm của Phương Ngôn thì không thể phán đoán được.

Người duy nhất biết chỉ có nhóm của Lão Lý lúc đó.

Nửa đêm hoàng hôn, Lão Lý tổ chức cho mọi người uống rượu cùng nhau.

Mọi người ca hát nhảy múa rất vui vẻ.

Vì Lão Lý biết đã hoàn thành nhiệm vụ ông chủ giao, chỉ cần giả vờ khai thác thêm vài ngày là có thể rút lui.

Đây không chỉ là tin vui đối với Lão Lý, mà còn là tin tốt đối với những anh em mà ông ta mang theo.

Vì họ có thể về nhà với vợ con, không cần phải chịu khổ ở nơi quỷ quái này nữa.

Đúng là nơi khỉ ho cò gáy, chẳng có gì cả.

Lúc ăn cơm, ông chủ của Lão Lý phái người đến, là một người phụ nữ.

Nếu Phương Ngôn có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, đó là A Ninh từng có quan hệ thân mật với anh.

A Ninh vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi thứ trước mắt.

Lão Lý hỏi: "Sao cô lại có vẻ mặt tâm sự nặng nề thế?" A Ninh: "Không có gì, tôi quen vậy rồi.

Chuyện ở đây càng sớm hoàn thành càng tốt, để tôi còn sớm về báo cáo với ông chủ." Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên, một công nhân hét lớn.

Lão Lý ban đầu tưởng công nhân uống say đang đùa giỡn, không để tâm.

Nhưng thư ký của ông ta đột nhiên chạy đến: "Ông chủ, hình như bên đó xuất hiện một số loại côn trùng không rõ, cắn một công nhân rồi, ông có muốn qua xem không?" A Ninh nghe thấy côn trùng không rõ xuất hiện trong sa mạc, liền nghĩ đến kiến hành quân sa mạc.

Lẽ nào lại trùng hợp đến vậy.

Thế là cô cùng Lão Lý đi xem.

Họ thấy người công nhân cơ bắp cuồn cuộn đang đau đớn quằn quại trên mặt đất, gào thét thảm thiết.

Lão Lý tiến lên hỏi công nhân: "Sao vậy?" Công nhân: "Tôi vừa cảm thấy bị cái gì đó cắn, sau đó trở nên vô cùng đau đớn." Lão Lý: "Không lẽ là bọ cạp trong sa mạc à?" Mọi người phân tích, đều cho rằng là bọ cạp.

Nhưng lúc này A Ninh dường như nhận ra có gì đó không ổn xung quanh, có thứ gì đó đang di chuyển dưới cát.

Tốc độ cực nhanh.

A Ninh: "Mau thông báo cho mọi người, mau lùi lại, dưới cát có thứ gì đó." Mặc dù Lão Lý biết A Ninh là người do ông chủ phái tới, nhưng vì cô là phụ nữ nên ông ta không để tâm đến lời cô nói: "Dưới cát thì có gì chứ?

Rắn sa mạc thôi mà, có gì mà phải làm ầm lên, đàn bà đúng là vậy." A Ninh thấy khuyên không được, đành một mình lùi lại.

Nhưng một lúc sau, lại có thêm vài nhân viên bị cắn, Lão Lý lúc này mới ý thức được tình hình có vẻ không ổn.

Ông ta liền ra lệnh cho mọi người mang theo mấy công nhân bị thương cùng lùi lại.

Vừa lùi lại, những kẻ ẩn nấp dưới sa mạc lập tức lao ra khỏi cát.

Giống như nhóm của Lão Lý đã sống quá thoải mái, Lão Lý đâu đã từng thấy cảnh này, lập tức sợ vỡ mật.

Ông ta hét lên với mọi người: "Mau chạy, mau chạy." Đúng vậy, phán đoán của A Ninh không sai, chính là kiến hành quân sa mạc.

Tốc độ của Lão Lý và những người khác làm sao bì được với kiến hành quân sa mạc.

Không lâu sau, mấy nhân viên bị thương đã bị đuổi kịp.

Dưới sự cắn xé của kiến hành quân sa mạc, trong nháy mắt ngay cả xương cũng không còn.

Có thể nói là chết không còn một mảnh vụn.

Lão Lý và những người khác liều mạng chạy về.

Khi sắp chạy đến doanh trại, A Ninh dùng xăng đổ xuống đất châm lửa, lúc này mới ngăn được đường tấn công của kiến hành quân sa mạc.

Sau đó A Ninh và Lão Lý dẫn mọi người sơ tán.

Nhóm người của Lão Lý ngồi trên xe, dựa vào bốn bánh xe chạy nhanh hơn hai chân nên thoát được một kiếp.

Mà không đúng, kiến hành quân sa mạc có bốn chân.

Ngồi trên xe, Lão Lý tức giận hỏi A Ninh: "Con mụ chết tiệt này, có phải mày biết thứ đó là gì, cố ý hại anh em của tao không." A Ninh: "Tôi đã cảnh báo ông ngay từ đầu, ông không nghe bây giờ lại quay sang trách tôi.

Chuyện này sau khi về công ty, tôi nhất định sẽ báo cáo với ông chủ." Lão Lý nghe đến ông chủ, rõ ràng trong lòng tràn đầy sợ hãi, nói với A Ninh: "Ấy, đừng mà, đừng mà!

Chị đại, chị xem chúng ta đều không dễ dàng gì, phải không..." A

Ninh hỏi Lão Lý: “Mấy người chết kia xử lý thế nào?” Lão Lý: “Cũng như cũ thôi, bồi thường chút chi phí y tế, phí tổn thất, phí tổn thất tinh thần là xong.” Xem ra chuyện này không phải xảy ra lần đầu.

A Ninh nghĩ, dù sao cũng là mấy mạng người, nhưng với phong cách làm việc của ông chủ, cô cũng không tiện nói thêm.

Lão Lý hỏi A Ninh: “Chúng ta cứ lái xe vô định thế này, rốt cuộc là đi đâu?” A Ninh: “Ít nhất chúng ta phải đến vùng rìa sa mạc, như vậy mới có thể đảm bảo kiến hành quân sa mạc không đuổi theo nữa.

Dù sao thì loại vật này chỉ hoạt động trong lãnh địa của chúng, sẽ không bước ra ngoài nửa bước.” Lão Lý: “Được, đều nghe cô, chỉ cần cô có thể dẫn mọi người ra ngoài là được.” A Ninh nhìn kẻ gió chiều nào theo chiều ấy như Lão Lý, không nói gì thêm.

Trong lòng cô khinh bỉ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra như không có chuyện gì.

Chương 358

Thực ra cũng không thể trách Lão Lý, dù sao những kẻ làm việc cho người khác như ông ta, điều quan trọng nhất là mạng sống của mình.

Bên này, sau khi Bàn Tử kiểm tra doanh trại của Lão Lý, nói: "Mẹ kiếp, đám khốn này không phải là phát hiện ra kho báu rồi, sau đó bỏ mặc mấy anh em mình chứ." Phương Ngôn: "Chắc là không phải đâu." Nói rồi anh nhặt thanh kiếm còn lại dưới cát lên.

Phương Ngôn biết nơi này chắc chắn vừa xảy ra biến cố.

Dù sao thanh kiếm này cắm ở đây, nếu không có tà vật xuất hiện, cũng không đến nỗi khiến người của Lão Lý phải rút lui toàn bộ.

Tài Chính nhìn Phương Ngôn: "Phương ca, vậy bây giờ chúng ta làm gì?" Phương Ngôn: "Đừng vội.

Mặc dù nơi này vừa xảy ra chuyện, nhưng tôi cảm thấy bên trong chắc chắn có huyền cơ lớn." Khi Phương Ngôn vừa dứt lời, bên cạnh lại vang lên tiếng sột soạt.

Bàn Tử: "Phương ca, nghe thấy động tĩnh gì không?

Không lẽ con Tống Tử lớn trong núi tuyết đó đuổi theo chúng ta rồi chứ?" Gia Cát Sinh lúc này vỗ vào sau gáy Bàn Tử: "Bàn gia à!

Đúng là béo đến mất não rồi, hai chân đi bộ sao nhanh bằng bốn bánh xe được?" Bàn Tử: "Cũng đúng." Nhưng vừa nói xong, Bàn Tử biến sắc, đưa tay chỉ về một cồn cát cách đó không xa.

"Phương, Phương ca, nhìn kia!" Mọi người nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ.

Tài Chính: "Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo thật." Hàng vạn con kiến

hành quân sa mạc đang tiến về phía mấy người họ.

Phương Ngôn thầm nghĩ, tại sao ở đây lại có kiến hành quân sa mạc?

Lẽ nào… mình lại quay về Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Bàn Tử lúc này lay lay Phương Ngôn: "Trời ơi, Phương ca đừng ngẩn người ra nữa!

Làm gì bây giờ?

Chúng ta không thể vừa thoát hang cọp lại vào hang rồng chứ?" Phương Ngôn: "Vội gì?

Có tôi ở đây, sao có thể để các người xảy ra chuyện được?" Thế là Phương Ngôn lấy con dao khai sơn từ tay Bàn Tử, rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Dù sao thì anh bây giờ cũng là người có huyết mạch Kỳ Lân.

Anh vẩy máu ra xung quanh chỗ mấy người đang đứng.

Quả nhiên, khi kiến hành quân đến gần liền không dám tiến lên nữa, đành phải lủi thủi rút lui.

Bàn Tử: "Phương ca trâu bò thật, nếu không có ngài đây, Bàn gia tôi có lẽ đã thành bữa ăn cuối cùng cho lũ kiến này rồi." Phương Ngôn: "Được rồi, được rồi, đừng nịnh nữa.

Nơi này có điều kỳ lạ, xem xung quanh có mộ huyệt nào không." Bàn Tử nghe Phương Ngôn nói gần đây có thể có mộ, lập tức phấn chấn hẳn lên, nói: "Được, để tôi xem xem.

Nhưng Phương ca nói trước nhé, lần này phải để anh em tôi vớt vát được chút gì mang về đấy." Phương Ngôn không trả lời, coi như ngầm đồng ý.

Thế là Bàn Tử lấy xẻng Lạc Dương, la bàn từ trong túi ra, bắt đầu tìm kiếm từng nơi một.

Tài Chính thắc mắc, thấy Bàn Tử đột nhiên lấy xẻng Lạc Dương ra liền hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, Bàn huynh đệ đang làm gì vậy?" Phương Ngôn: "Tôi nghĩ gần đây có thể có một ngôi mộ lớn, tôi bảo cậu ta tìm xem lối vào ở đâu." Tài Chính nghe có mộ, cũng phấn chấn lên: "Vậy tôi đi giúp cậu ấy một tay." Mặc dù cả hai đều không biết phân kim định huyệt, nhưng hai cái đầu đất cũng hơn một Gia Cát Lượng.

Khi hai người sắp lật tung cả sa mạc thành hang thỏ, cuối cùng cũng tìm thấy một cái đạo động do người khác để lại.

Nhưng Phương Ngôn không cho mọi người vào ngay, nói: "Mọi người nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai chúng ta chuẩn bị đầy đủ rồi xuất phát." A Ninh dẫn theo Lão Lý, cuối cùng cũng đến được rìa sa mạc, cắm trại nghỉ ngơi ở đó.

A Ninh hỏi Lão Lý: "Trước đây, ông chủ có nói với ông là gần đây có thể có mộ huyệt không?" Lão Lý nghe có mộ, hỏi A Ninh: "Mộ à, tôi không nghe ông chủ nói!" A Ninh nghĩ cũng đúng, chuyện như vậy ông chủ sao có thể nói với loại người này.

Thế là cô nói với Lão Lý: "Ông bảo anh em tìm xem gần đây có đạo động nào không, tôi nghi ngờ gần đây có thể có một mộ thất bị bỏ lại." Lão Lý: "Trong mộ thất đó có vàng bạc châu báu gì không?" A Ninh liếc ông ta một cái: "Đương nhiên là có, nếu không có, tôi bảo ông tìm đạo động làm gì?" Thực ra A Ninh làm vậy chỉ để che giấu, dù sao trước đây cô cũng là dân trộm mộ, gặp mộ huyệt chắc chắn sẽ có hứng thú, có một sức hút không thể cưỡng lại.

Thế là sau khi nghe có vàng bạc châu báu, Lão Lý liền ra lệnh cho mọi người nhanh chóng hành động.

Mọi người cũng tìm thấy một cái đạo động trước khi đào nát cả vùng rìa sa mạc này.

Thế là A Ninh không chút do dự, bảo Lão Lý tìm mấy người tinh anh, tháo vát đi cùng xuống hầm.

Lão Lý: "Vậy tôi không đi đâu." A Ninh nhìn Lão Lý một cái: "Nếu ông không đi, tôi không ngại báo cáo chuyện vừa xảy ra với ông chủ đâu." Lão Lý nghe đến hai từ "ông chủ" thì sợ hãi: "Vậy được rồi, vậy tôi đành đi cùng cô một chuyến.

Vừa hay tôi sợ một mình cô không an toàn, đông người sức mạnh lớn mà!" A Ninh nghĩ thầm, a, tôi sợ ông bất cẩn chết dưới mộ thì có.

Đúng là đối với những điều chưa biết, kẻ ngu dốt không biết sợ!

Trước khi vào đạo động, A Ninh dặn dò mấy người: "Sau khi vào trong, đừng có động chạm lung tung, nhất định phải nghe theo chỉ huy của tôi, nếu không chết ở trong đó cũng không biết vì sao đâu, hiểu chưa?" Rõ ràng mấy người đàn ông cảm thấy A Ninh chỉ là một phụ nữ, không để lời cô nói vào tai, chỉ trả lời qua loa: "Ừm, biết rồi." A Ninh thấy thái độ này cũng không nói gì thêm.

Dù sao sau khi vào mộ, sống chết không thể do một mình A Ninh quyết định được.

Nếu nghe lời, A Ninh nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa họ ra ngoài sống sót, còn nếu không nghe lời, chết ở trong đó cũng không thể trách A Ninh được.

Thế là một nhóm người hùng hổ tiến về phía lối vào.

Trước khi vào động, A Ninh châm một cây đuốc, rọi về phía trước.

Cả đạo động rất bằng phẳng, xem ra nhóm trộm mộ trước đây rất chuyên nghiệp, cũng không có ý đồ xấu.

Nhưng A Ninh luôn cảm thấy ngôi mộ này cho cô một cảm giác kỳ lạ, nhưng cũng không tiện làm loạn lòng quân nên không nói ra.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước bình yên vô sự.

Đi được gần nửa đường, Lão Lý nói với A Ninh: "Còn phải đi bao lâu nữa?

Hay là chúng ta nghỉ một lát đi." A Ninh vì tố chất cơ thể rất mạnh mẽ, lúc này không thở hổn hển, mặt không đổi sắc.

Nhưng nhìn lại Lão Lý và những người khác, có lẽ vì sống cuộc sống sa đọa quá lâu, đã thở hổn hển.

Thế là A Ninh nói: "Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đi." Thế là mấy người ngồi thành một vòng bắt đầu nghỉ ngơi.

A Ninh: "Bây giờ chắc là tối rồi, hay là chúng ta thay phiên nhau gác đêm đi." A Ninh nói với Lão Lý: "Ông tìm một người lanh lợi, gác ca đầu, sau đó mọi người thay phiên nhau nghỉ ngơi." Lão Lý nhanh chóng sắp xếp người, mọi người cũng không lề mề, đều tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Người Lão Lý chọn tên là Đại Tráng, thân thể rất khỏe mạnh, trông như dân luyện võ.

Ban đầu Đại Tráng rất cẩn thận quan sát xung quanh, nhưng theo thời gian trôi đi, cảm thấy hình như không đáng sợ như vậy, liền thả lỏng cảnh giác.

Nào ngờ chính sự thả lỏng cảnh giác này đã mang lại tai họa không thể xóa nhòa cho cả đội.

Đại Tráng thấy gác đêm nhàm chán, liền đi lang thang khắp nơi, cầm đuốc nhìn đông ngó tây.

Trên vách tường có những bức họa do người xưa để lại.

Đại Tráng tò mò, liền sờ đông sờ tây.

Chương 359

Nhưng bất cẩn hình như chạm phải cơ quan, cả bức tường đá lõm vào trong.

Đại Tráng lùi lại, nhưng chân trượt một cái liền ngã vào trong.

Kỳ lạ là sau khi Đại Tráng ngã vào, cánh cửa đá đó lại trở về hình dạng ban đầu, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

A Ninh là người có tính cảnh giác rất cao, mặc dù đang nghỉ ngơi nhưng cũng ngủ không sâu.

Thế là nằm chưa được bao lâu liền tỉnh dậy.

Nhưng không thấy Đại Tráng đang gác đêm đâu, cô liền gọi mọi người dậy, hỏi: "Có ai thấy Đại Tráng đi đâu không?" Không ai trả lời.

A Ninh thầm nghĩ không ổn, có thể đã xảy ra chuyện.

Lúc này có một người lanh lợi nói: "Chị, xem kìa, có một cây đuốc bị ai đó vứt lại." A Ninh nhìn xem, vị trí cây đuốc bị vứt lại đối diện với vách đá.

Nhưng bây giờ vách đá này dù mọi người có đẩy thế nào cũng không mở ra được.

Thế là A Ninh nói với mọi người: "Đại Tráng có thể đã phát hiện ra lối đi bí mật và vào trước rồi, đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước!" Nhưng khi mọi người vừa rời khỏi vách đá đó, máu tươi từ khe cửa chảy ra, không ai phát hiện.

Lúc này, sự đáng sợ của ngôi mộ này đang dần dần bị mọi người hé mở.

Ngủ một giấc xong, nhóm của Phương Ngôn thu dọn hành lý, cũng chuẩn bị hướng về đạo động đã tìm thấy.

Trước khi xuất phát, Phương Ngôn nói: "Quy tắc xuống mộ tôi không cần phải nhắc lại, hãy nhớ kỹ!

Ngôi mộ này không đơn giản, sau khi vào trong nhất định phải nghe theo chỉ huy của tôi." Phương Ngôn là hạt nhân của cả đội, không ai phản bác lời anh.

Thế là mọi người cẩn thận bắt đầu tiến vào đạo động.

Nhưng đạo động mà Phương Ngôn vào rõ ràng không giống với đạo động mà A Ninh vào.

Con đường này rất gồ ghề, mọi người phải dùng hai tay vịn vào vách đá để đi về phía trước.

Bàn Tử: "Cái nơi quái quỷ gì đây?

Nơi ở của người xưa sao mà đơn sơ thế này?

Chẳng giống như của công chúa lần trước, xem đường đi của người ta xây dựng lộng lẫy nguy nga biết bao." Tài Chính nói với Bàn Tử: "Thôi đi, bớt nói vài câu đi.

Cẩn thận lát nữa gặp thứ gì đó chạy không nổi đấy." Bàn Tử nhìn Tài Chính: "Phỉ phỉ phỉ, Lão Kim mau rút lại lời nói của ông đi, quên rồi à?

Trong lăng mộ không được nói những lời không may mắn, nếu không sẽ rước họa vào thân." Tài Chính rõ ràng đã ý thức được, liền nuốt lại những lời chưa nói hết vào bụng.

Một nhóm người đi đến một ngã ba đường.

Phương Ngôn hỏi Nam Cung Bình: "Cậu thấy nên đi đường nào?" Nam Cung Bình: "Phương ca, tôi cũng không rõ lắm.

Tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác để chọn, nhưng tôi cảm thấy ngôi mộ này tuy có ba ngã rẽ, nhưng đều có thể đi được." Phương Ngôn: "Vậy thế này đi, chúng ta đi đường giữa." Thế là cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Lần này không có chuyện đi qua cửa đá rồi cửa tự động đóng lại.

Bàn Tử: "Ừm, người thiết kế mộ thất này cũng có chút nhân tính, ít nhất chúng ta không vào nữa thì có thể quay về đường cũ." Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng *Rầm*, một tảng đá khổng lồ rơi từ trên đỉnh mộ thất xuống, chặn đứt con đường họ vừa đi qua.

Bàn Tử: "Mẹ kiếp, sao lần nào tôi cũng thảm thế này?" Không còn đường lui nữa.

Đứng bên cạnh, Gia Cát Sinh tiếp lời: "Đây là một loại cơ quan thời cổ, sau khi tất cả mọi người đi qua một khoảng cách nhất định, cơ quan này sẽ khởi động, chặn đứt hoàn toàn con đường lúc đó." Phương Ngôn: "Nếu đã không còn đường lui, vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Đi được một đoạn, mọi người nhìn thấy những bức tranh trên vách tường.

Phương Ngôn nhận ra ngay đó là những bức bích họa của người Ai Cập cổ đại, kể về câu chuyện thịnh suy của một vương triều.

Bàn Tử: "Haiz, đừng thấy đám người nhà quê này lạc hậu, nhưng tranh vẽ cũng khá tinh xảo đấy." Tài Chính tiếp lời: "Bàn Tử nói sai rồi, thực ra văn minh của người Ai Cập cổ đại rất tiên tiến.

Dù sao thì rất nhiều thứ hiện nay đều được cải tiến và lưu truyền từ thời đó, có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả!" Bàn Tử nghe xong liền im lặng, chăm chú quan sát bích họa.

Phương Ngôn lại phát hiện ra có điều gì đó không ổn từ những bức bích họa trên tường.

Theo lý mà nói, kim tự tháp thường chôn cất các pharaoh cổ đại và những người tùy táng, nhưng trên những bức bích họa này, không hề có dấu vết gì.

Phương Ngôn thầm nghĩ, nếu trong lăng mộ này không chôn cất pharaoh Ai Cập, vậy thì lăng mộ này chôn ai?

Người xưa đối mặt với thứ gì đáng sợ đến mức phải chọn trấn áp nó dưới kim tự tháp?

Tất cả đều là những chuyện không có cơ sở. *Keng, hệ thống thông báo, quan sát bích họa Ai Cập cổ đại, Động Sát Lực +1.* *Keng, suy ngẫm về bích họa Ai Cập cổ đại, Tư Duy Lực +1.* *Keng, hít thở không khí bên trong kim tự tháp, Kháng Tính +1....* Phương Ngôn xem những dòng thông báo, thầm nghĩ, hôm nay lại tăng kháng tính với không khí, vậy thì không khí này chắc chắn có độc.

Thế là Phương Ngôn nói với mọi người: "Mọi người lấy mặt nạ phòng độc ra đeo vào đi." Mọi người rất ngạc nhiên, tại sao phải đeo mặt nạ phòng độc?

Phương Ngôn không đợi họ hỏi đã giải thích: "Kim tự tháp này mới bắt đầu được khai quật cách đây không lâu, vậy thì mộ thất này chắc chắn chưa có ai vào.

Trải qua mấy nghìn năm biến đổi, không khí bên trong kim tự tháp chắc chắn sẽ thay đổi, không chừng sẽ có độc, nên chúng ta đeo vào để đề phòng, cẩn thận vẫn hơn." Mọi người nghe xong thấy có lý, liền làm theo.

Chỉ có một chút trục trặc nhỏ khi đeo, vì mặt Bàn Tử quá to, nên đeo mặt nạ phòng độc lên trông thực sự có chút hài hước, mỡ trên mặt bị ép chảy ra ngoài.

Bàn Tử ấp úng: “Phương ca, mỡ của tôi lòi ra ngoài thế này có bị trúng độc không?” Gia Cát Sinh trêu Bàn Tử: “Bàn Tử, không sao đâu, trừ khi chất độc đó chuyên ăn mòn mỡ.” Bàn Tử nghe vậy liền đá vào mông Gia Cát Sinh, nhưng tiếc là chân quá ngắn, đá hụt.

Thế là cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước trong tiếng cười đùa.

Không thể không nói, có lẽ hào quang nhân vật chính của Phương Ngôn quá mạnh, con đường này không có gì cả, chỉ là độ dài của nó hơi đáng sợ.

Lão Lý và A Ninh tiếp tục đi về phía trước, tốc độ có phần chậm lại.

Dù sao cũng mất một người là Đại Tráng, mấy người vừa đi vừa tìm kiếm.

Lúc này Lão Lý ngửi thấy một mùi hôi thối.

Ông ta hỏi A Ninh: “Mùi gì vậy?” A Ninh lập tức nhìn quanh.

Cô phát hiện một đống thứ kinh tởm trên mặt đất cách đó không xa.

Lấy đèn pin rọi vào xem, mọi người không khỏi nôn ra hết những thứ vừa ăn lúc nghỉ ngơi.

Một thi thể không đầu bị phân hủy nặng, xem ra mới chết không lâu.

Mọi người nghi ngờ đây là thi thể của Đại Tráng.

Đi đến xem, phát hiện quần áo trên người đó hoàn toàn không giống trang phục của họ, giống như trang phục thời Minh Thanh.

A Ninh thầm nghĩ, nếu là người thời Minh Thanh, tại sao lại chết ở đây?

Chương 360

Và tại sao thi thể trải qua nhiều năm như vậy chỉ bị phân hủy nặng mà không hóa thành xương trắng?

Một loạt câu hỏi vây quanh A Ninh, không còn cách nào khác, đi một bước tính một bước, A Ninh thúc giục mọi người tiếp tục tiến lên.

Ngồi trong văn phòng, ông chủ liên tục gọi điện cho A Ninh và Lão Lý.

Vì không liên lạc được với hai người, trong lòng ông ta có chút hoang mang, biết rằng nếu không lấy được tinh túy sinh mệnh đó, ngày tháng của mình không còn nhiều.

Vì vậy ông ta rất vội.

Nhưng không liên lạc được với A Ninh, thuộc hạ đắc lực này, cũng không còn cách nào khác.

Đương nhiên A Ninh đang ở trong đường hầm, không biết những gì đang xảy ra bên ngoài.

Cô tiếp tục dẫn dắt đội ngũ tiến lên.

Đi được một lúc, nhóm của A Ninh đi đến một nơi và dừng bước.

A Ninh: "Lão Lý, ông xem xem, ông có thấy chúng ta đang ở đâu không?" Lão Lý nhìn quanh rồi nói với A Ninh: "Nếu tôi không nhớ nhầm, đây là nơi chúng ta vừa nghỉ ngơi." Mọi người rất ngạc nhiên.

Đi lâu như vậy lại quay về nơi vừa nghỉ ngơi, thật là chuyện lạ?

A Ninh nói với mọi người: "Chúng ta có thể đã gặp phải quỷ đả tường, nhưng mọi người đừng vội, tôi nhất định sẽ có cách ra ngoài."

“A...” Chỉ nghe thấy một người trong đội hét lên một tiếng, mọi người lập tức chạy về hướng đó.

Chỉ thấy sắc mặt mọi người trong nháy mắt tái nhợt, khuôn mặt của Đại Tráng hiện ra từ vách đá.

Nhưng không có thân thể.

Dùng đèn pin rọi kỹ, phát hiện thân thể của Đại Tráng đã hòa làm một với vách đá, cả người không có dấu hiệu sinh mệnh.

Lão Lý lúc này sợ vỡ mật, hỏi A Ninh: “Sao lại thế này?

Đại Tráng rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Hay là chúng ta quay về đi!” A Ninh nhìn Lão Lý một cái: “Từ khi chúng ta vào con đường này, đã không còn đường lui nữa rồi, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi xuống mới có cơ hội ra ngoài.” Lão Lý nghe câu này, rút súng từ thắt lưng ra chĩa vào A Ninh: “Mẹ kiếp, không phải cô đang hại lão tử đây sao?

Mau nói rốt cuộc có cách nào ra ngoài không, nếu không tao bắn chết mày.” A Ninh nhìn Lão Lý: “Nếu ông bắn chết tôi, tôi đảm bảo, ông chắc chắn sẽ chết, cái chết còn thảm hơn tôi vạn lần.” Lão Lý nghe câu này: “Đừng dọa tao!

Tao không phải bị dọa mà lớn lên đâu.” A Ninh: “Tôi có dọa ông hay không, trong lòng ông tự biết.

Nếu muốn sống, tiếp tục đi theo tôi.” A Ninh quay người nói với mấy người còn lại, sau đó một mình đi về phía trước.

Cô không lo Lão Lý sẽ bắn lén sau lưng.

Dù sao cô cũng biết loại người như Lão Lý coi trọng mạng sống của mình hơn bất cứ thứ gì.

Thế là, cả nhóm tiếp tục đi theo A Ninh.

A Ninh dù sao trước đây cũng có kinh nghiệm đạo mộ, cũng biết một số phương pháp phán đoán phương hướng, loại quỷ đả tường này tự nhiên cũng không làm khó được cô.

Về phần tại sao vừa rồi lại trúng chiêu, chỉ là vì không chú ý mà thôi.

Lần này A Ninh cẩn thận, cuối cùng đã dẫn mọi người đi đến một con đường mới.

Lão Lý thấy A Ninh có tài, tạm thời cất súng vào thắt lưng, nói với A Ninh: "Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" A Ninh: "Nếu tôi đoán không sai, bên dưới hẳn là một ngôi mộ lớn, bây giờ chúng ta phải đến đó mới có khả năng ra ngoài." Lão Lý: "Vậy đi thôi, đã đâm lao thì phải theo lao, lấy vàng bạc châu báu rồi chúng ta ra ngoài, đỡ phải đi một chuyến công cốc.

Nhưng nếu cô dám lừa tôi..." Lão Lý lập tức làm một động tác cắt cổ với A Ninh, cảnh cáo cô đừng giở trò.

Đi rất lâu, Bàn Tử phá vỡ sự im lặng: "Phương ca, chúng ta nghỉ một lát đi, con đường này đi mãi không thấy điểm cuối vậy?" Tài Chính và Phương Ngôn cũng cảm thấy con đường này có chút không ổn.

"Phương ca, chúng ta có phải đã gặp quỷ đả tường rồi không?" "Có khả năng.

Nhưng nơi như kim tự tháp sao lại có quỷ đả tường chứ?

Lẽ nào..." Phương Ngôn không hiểu, nhất thời có chút ngập ngừng.

Bàn Tử xen vào: "Phương ca, không lẽ trong này có thi vương ngàn năm?" "Haiz, cũng thông minh đấy." Phương Ngôn trêu Bàn Tử.

Bàn Tử bất lực: "Đừng mà, Phương ca đừng đùa tôi!

Vừa mới thoát khỏi mộ của công chúa chết tiệt đó, thoát khỏi sự truy sát của lũ Tống Tử, Phương ca lại dẫn tôi đối mặt với thi vương ngàn năm.

Bàn Tử tôi đây hỏi lòng không thẹn, xin thề với trời, tôi chưa từng đắc tội với ngài, nhưng tại sao ngài lại đối xử với tôi như vậy?" Phương Ngôn nghe Bàn Tử lải nhải, trong lòng bực bội.

Anh quay người lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Bàn Tử: "Nếu còn giống đàn bà như vậy, tôi thề, tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên ném cậu vào miệng thi vương ngàn năm." Bàn Tử nghe Phương Ngôn nói vậy, đâu biết Phương Ngôn đang đùa, tưởng là thật, liền im bặt, không nói thêm lời nào.

Mấy người Tài Chính thấy Bàn Tử bị chọc tức, trong lòng cũng vui sướng.

Nhưng ngoài mặt cũng không dám biểu lộ ra.

Tài Chính hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Phương Ngôn chỉ vào Nam Cung Bình đang ở bên cạnh, giọng điệu hài lòng: "Xem kìa, đồng đội của tôi đã bắt đầu phá giải quỷ đả tường rồi, chúng ta vội gì chứ?

Hay là nghiên cứu bích họa đi." Thế là mọi người đi đến vách đá, cẩn thận quan sát bích họa. *Keng, quan sát bích họa, Động Sát Lực +1.* Phương Ngôn thầm nghĩ, suốt chặng đường này Động Sát Lực của mình đã tăng không ít rồi, vậy Động Sát Lực rốt cuộc có tác dụng gì?

Thế là anh tập trung toàn bộ sự chú ý vào bích họa.

Đột nhiên Phương Ngôn cảm thấy cơ thể mình như bị hút vào bức bích họa.

Anh gọi người bên cạnh, nhưng không thể phát ra tiếng.

Thế là anh tiến vào thế giới trong bích họa.

Đương nhiên không phải là thực sự tiến vào, mà giống như bật hack, có góc nhìn của thượng đế.

Anh nhìn thấy nội dung được ghi lại trong bức bích họa của người xưa.

Bích họa kể về người Ai Cập cổ đại, những chuyện xảy ra trong thời kỳ thống trị của pharaoh Aierfa.

Tương truyền, một số thổ dân địa phương đã phát hiện ra một người phụ nữ kỳ lạ trong rừng sâu.

Người phụ nữ này dung mạo không đặc biệt xuất chúng, nhưng giọng nói lại rất hay.

Mọi người sau khi nghe xong đều tin tưởng lời cô ta không chút nghi ngờ, thậm chí còn có cảm giác muốn quỳ xuống đất cúi đầu sùng bái.

Phương Ngôn xem đến đây biết đây là một loại phương pháp dùng âm luật để mê hoặc chúng nhân.

Pharaoh Aierfa nghe có một người phụ nữ như vậy, cũng ý thức được có điều không ổn, nhưng lòng hiếu kỳ thôi thúc ông ta đi xem thử.

Chương 361

Quả nhiên lòng hiếu kỳ giết chết con mèo.

Khi pharaoh Aierfa nhìn thấy người phụ nữ đó, liền bị giọng nói đầy âm luật đó khống chế.

Sau đó, người phụ nữ này trở thành nữ pharaoh đầu tiên của người Ai Cập cổ đại.

Dưới sự thống trị của người phụ nữ này, người Ai Cập cổ đại từ bỏ sự phát triển văn minh, ngược lại học theo thế giới phương Tây bắt đầu chinh chiến khắp nơi, cướp bóc.

Người phụ nữ này dường như đặc biệt thích bạo hành.

Mỗi khi có tù binh bị bắt, cô ta đều ngược đãi một phen, sau đó cắt tứ chi, mặc cho họ chảy máu đến chết.

Phương Ngôn xem đến đây cảm thấy người phụ nữ này quá tàn nhẫn, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Quả không ngoài dự đoán, cách làm của nữ yêu này nhanh chóng thu hút sự chú ý của mấy dân tộc hùng mạnh ở biên giới phía Tây.

Họ thành lập liên minh cùng nhau đối kháng với quân đội Ai Cập do nữ ma đầu này lãnh đạo.

Nhưng binh lính của cô ta cường tráng, cũng không thể thoát khỏi giọng nói mê hoặc lòng người của nữ ma đầu.

Binh sĩ sau khi nghe giọng nói của nữ ma đầu liền lần lượt quay giáo.

Vì vậy quân đội phương Tây thất bại thảm hại, liên tục bại lui.

Lúc này, một vị pháp sư ẩn cư trong rừng rậm phương Tây xuất

hiện: “Tôi sẽ giúp các người đối kháng với nữ ma đầu này.” Hóa ra vị pháp sư này thực ra đã sớm chú ý đến người phụ nữ này, nhưng vẫn luôn không có cách nào hay.

Nhưng thấy quê hương mình sắp bị hủy diệt, ông ta quyết định dùng thân thể máu thịt làm phong ấn, phong ấn người phụ nữ này ngàn vạn năm.

Thế là vị pháp sư này để lại di thư: “Khi ta và người phụ nữ này hòa làm một, hãy nhớ dùng thập tự giá cố định thân thể ta, và đặt dưới kim tự tháp để trấn áp.

Nhớ kỹ!

Bên trong kim tự tháp tuyệt đối không được chứa quá nhiều thi thể, nếu không sẽ hối hận.” Nhưng ai ngờ, sau khi pháp sư hy sinh, phong ấn nữ ma đầu, pharaoh Aierfa cũng khôi phục lại bình thường.

Ông ta phát hiện nữ pharaoh đã chết, tưởng là chết bình thường, liền ra lệnh cho người xây dựng kim tự tháp, cũng không cho người phương Tây tham gia, càng không chú ý đến thứ mà người phương Tây đưa cho.

Thế là, đã xảy ra cảnh tượng trên bích họa hôm nay, rất nhiều công nhân bị kẹt chết ở lối ra của kim tự tháp.

Nữ ma đầu chỉ dựa vào chút tu vi của pháp sư mà bị phong ấn đến bây giờ.

Phương Ngôn xem đến đây, mới hiểu tại sao thanh kiếm đó lại bị dời khỏi vị trí ban đầu.

Anh thầm nghĩ, lăng mộ này không thể vào được nữa.

Có nguy hiểm, phải lập tức tìm nơi rút lui.

Trong lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ, nghe thấy tiếng hét từ phía

Vương Đào.

"La hét cái gì vậy?" Vương Đào lắp bắp: "Tôi vừa rồi hình như nhìn thấy bóng người, nhưng vừa quay đầu lại thì không có." Bàn Tử vỗ vai cậu ta: "Huynh đệ, đừng sợ.

Nơi này khỉ ho cò gáy, ngoài đám chúng ta ra, có người khác mới lạ." Bàn Tử vừa dứt lời, đã hối hận.

Vì trước mặt hắn, trên vách đá, đột nhiên hiện ra một khuôn mặt nam giới trắng bệch.

Bàn Tử bị dọa đến ngã phịch xuống đất, tay run rẩy chỉ về phía trước.

"Phương ca, mau nhìn xem cái gì kia?" Phương Ngôn nhanh chóng đi đến vị trí của Bàn Tử.

Anh nhìn thi thể nam giới bị khảm trong vách đá: "Thi thể này chắc chắn mới chết không lâu.

Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta phải tập trung cao độ, lăng mộ này nguy hiểm hơn những gì tôi tưởng tượng ban đầu." "Ôi trời ơi, tại sao lão tổ tông lại cứ phải đặt những thứ hại người không thọ trong mộ thất chứ?" Bàn Tử lại sắp khóc.

"Lẽ nào, đợi những người như chúng ta vào lấy à?" Tài Chính không đồng tình với quan điểm của Bàn Tử.

"Lão Kim, nói thế không đúng rồi, người như chúng ta là người thế nào?" Bàn Tử lại tiếp lời.

"Bàn Tử, được rồi, bớt nói đi." Phương Ngôn lúc này trong lòng cũng phiền não, liền cắt ngang lời lải nhải của Bàn Tử.

Nhưng Phương Ngôn nghĩ, bây giờ mấy người họ cũng không còn đường lui.

Thế là anh nói với mọi người: “Anh em, bây giờ chúng ta chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, mới có khả năng giải khai bí ẩn này.

Dù sao...” Phương Ngôn chỉ vào tảng đá khổng lồ sau lưng.

“Dù sao chúng ta cũng không còn đường lui nữa.” Bàn Tử lúc này đứng dậy từ dưới đất: “Haiz!

Ăn được khổ trong khổ, mới thành người trên người!

Tôi hy vọng mộ trong kim tự tháp này có thể để lại nhiều vàng bạc châu báu cho Bàn gia tôi.” “Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước.” Phương Ngôn thúc giục mọi người lên đường.

Mấy người càng đi sâu vào trong, càng cảm thấy cấu trúc của ngôi mộ này quen quen.

Lúc này Nam Cung Bình đi cuối cùng trong đội hét lớn một tiếng.

“A, tôi biết rồi.” Bàn Tử bị dọa giật mình, ôm tim: “Ôi, dọa chết tôi rồi!

Cậu biết cái gì?” “Tôi đọc trong một cuốn sách có ghi chép, có một ngôi mộ cũng giống như vậy, xung quanh vẽ đầy bích họa, nhưng đi tiếp về phía trước, có thể sẽ có cung nỏ phục kích, loại có thể tự động bắn tên.

Nếu người trộm mộ vừa tiếp cận sẽ bị trúng tên.

Nên tôi nghĩ chúng ta nên cẩn thận một chút.” Bàn Tử lập tức biến sắc: “Lại có cung tên à, chỗ lần trước Bàn gia tôi bị bắn còn chưa lành hẳn đâu.

Không được không được, lần này tôi không thể bị bắn nữa.” Phương Ngôn cười cười.

Bàn Tử không hiểu tại sao Phương Ngôn lại cười, liền hỏi: “Phương ca, anh cười gì vậy?

Tôi sợ bị bắn thì sao?" "Nam Cung Bình vừa nói đúng, thực tế đúng là có ghi chép như vậy.

Nhưng cậu xem vị trí hiện tại của chúng ta là một kim tự tháp, có lịch sử mấy nghìn năm rồi.

Cung tên như vậy, cơ quan như vậy, trong tình huống này không bị gỉ sét sao?

Lâu ngày không sử dụng được à?" Phương Ngôn kiên nhẫn giải thích cho mọi người.

Bàn Tử vỗ đầu, bừng tỉnh ngộ: "Cũng đúng nhỉ!

Nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." Hắn dùng tay sờ sờ cái mông bị thương.

Mấy người tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 362

A Ninh và nhóm của Lão Lý cũng đồng thời tiếp tục tiến về phía trước.

Mấy người mỗi người một ý.

Lão Lý chỉ chăm chăm nghĩ đến việc lấy vàng bạc châu báu, ra ngoài phát tài.

A Ninh lại nghĩ, trong ngôi mộ lớn thế này có thứ gì khác không?

Xem ra đây là sự khác biệt giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư.

Đi được một đoạn, nghe thấy tiếng hét từ phía sau đội.

Nguyên là một người trong đội, chân bị kẹt vào một cái hố nhỏ, nhưng không rút ra được.

Mấy người tay chân luống cuống giúp đỡ cũng vô dụng, ngược lại còn khiến thân thể anh ta càng lún sâu hơn.

Lúc này Lão Lý vỗ vai A Ninh: "Mau đi xem có chuyện gì?" A Ninh đi đến trước mặt người đó, mới hiểu ra nguyên lý bên trong có cơ quan.

Chân người này đạp phải cát lún trong mộ, không biết bên dưới có bao nhiêu cát lún, nhưng càng giãy giụa càng nhanh chóng lún xuống.

A Ninh nói tình hình này cho Lão Lý.

Lão Lý hỏi A Ninh: "Vậy chúng ta nên làm gì?

Lẽ nào cứ nhìn anh ta chết sao?" A Ninh lúc này không quan tâm nhiều: "Chuyện như vậy ông không phải thường làm sao, đừng hỏi tôi quyết định nữa." Sau đó Lão Lý nhìn thuộc hạ đang đau đớn giãy giụa, phía trước là vô số vàng bạc châu báu đang chờ đợi, liền nghiến răng,

lòng dạ sắt đá: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục xuất phát.” Đi xa rồi, vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét của người đáng thương đó, bị cát lún kẹt lại không thể thoát ra.

Tiếng gào kéo dài không lâu, một lúc sau hoàn toàn không có âm thanh.

Mọi người đều biết người anh em này tám phần là không còn nữa.

Mấy thuộc hạ còn lại run rẩy sợ hãi nhìn A Ninh và Lão Lý đi đầu, biết được hậu quả, nhưng không từ bỏ, dù sao trước khối tài sản khổng lồ, dù là người nhát gan nhất cũng sẽ liều mạng để có được.

Tiếp tục đi về phía trước, mấy người trong đội không ngừng nói mệt, cảm thấy đi không nổi nữa.

A Ninh tuy tố chất cơ thể mạnh mẽ, lúc này cũng có cảm giác đó.

A Ninh thầm nghĩ không ổn, có thể đã hít phải thuốc độc không khí trong mộ huyệt.

Thế là A Ninh ra lệnh cho mọi người: “Thế này đi, mọi người dựa vào tường nghỉ ngơi, tuyệt đối không được cử động lung tung.” Lão Lý hỏi A Ninh: “Tại sao?” Đã có tuổi, Lão Lý lúc này có chút lực bất tòng tâm.

“Chúng ta có thể đã trúng độc rồi.” “Trúng độc rồi?

Cô không đùa tôi chứ?

Vậy chúng ta không phải chết chắc rồi à?” A Ninh khinh bỉ nhìn Lão Lý: “Vội gì, chúng ta sẽ chết sao?

Loại độc này chỉ khiến chúng ta tạm thời mất khả năng hành động, nhưng không có gì đáng ngại, chỉ là...” “Chỉ là gì?” A Ninh thở một hơi: “Chỉ sợ trong khoảng thời gian này đừng xảy ra biến cố gì khác.” “Tôi không quan tâm, dù sao nếu có biến cố gì, cô phải bảo vệ tôi ra

ngoài trước.” A Ninh nhìn Lão Lý, trong lòng có một kế hoạch.

Trong lúc mấy người đang nghỉ ngơi, đột nhiên một người ngồi cuối đội hét lên.

Mọi người quay đầu nhìn người đó, anh ta chỉ vào một nơi: “Ở đó, ở đó hình như có rắn.” Mấy người lo lắng bất an, dù sao bây giờ cũng không có nhiều sức lực, gặp phải rắn thì chạy cũng không chạy được.

Lão Lý hoảng hốt hét lớn: “Làm sao bây giờ?” “Nếu đã không trốn được, vậy chúng ta đối mặt trực tiếp đi.” Lão Lý chất vấn: “Đối mặt thế nào?” A Ninh tập trung tất cả nguồn lửa trong đội lại, đốt một đống lửa, tạm thời xua đuổi lũ rắn trong mộ thất.

Nhưng lại có một người trong đội, ha ha ha cười lớn.

Lão Lý lại hoảng: “Lại có chuyện gì nữa rồi?” A Ninh vẻ mặt nghiêm túc: “Xem ra loại độc chúng ta trúng trước đây gọi là Mê Huyễn Tán, sau khi bị đun nóng sẽ khiến người ta xuất hiện ảo giác, chúng ta tốt nhất nên tránh xa người này một chút, nếu không...” Chưa đợi A Ninh nói xong, Lão Lý đã rút súng ra, *Pằng*, một tiếng trực tiếp kết liễu tính mạng của người trúng độc đó.

Lão Lý nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người: “Đừng nhìn tôi như vậy, có lúc không tàn nhẫn, sẽ chết.

Tôi chỉ để bảo vệ mình thôi.” A Ninh không nói gì, liền dẫn đội ngũ tiếp tục khám phá về phía trước.

Trong lòng A Ninh, kế hoạch loại bỏ Lão Lý ngày càng trở nên cấp bách.

Dù sao loại người như Lão Lý, không biết lúc nào sẽ bùng nổ, nguy hiểm như một quả bom hẹn giờ.

Dù sao những người trong nghề đều biết, đạo mộ trộm cắp những chuyện này nhất định phải ở cùng người trọng tình trọng nghĩa, tuyệt

đối không thể ở cùng một số kẻ liều mạng hoặc nhát gan.

Dù sao trong một ngôi mộ chưa biết, bất kỳ tình huống nào cũng có thể cướp đi tính mạng của bạn.

Vì vậy đây là lý do tại sao những người Lão Cửu Môn thường chỉ muốn làm một mình, không muốn cùng người ngoài.

Đương nhiên bây giờ A Ninh đã đi trên con đường này, cũng không còn cách nào khác.

Cô chỉ có thể cứng rắn tiếp tục cùng Lão Lý đi về phía trước.

Lão Lý cất súng lại: "Đi thôi, tôi chắc chắn sẽ không làm hại cô, dù sao tôi cần dựa vào cô mới có thể ra khỏi nơi quỷ quái này." Ha, lão già thối tha này, nếu tôi nói cho ông biết lối ra, chắc chắn ông sẽ không do dự mà cho tôi một phát súng.

Thế là, A Ninh bề ngoài cười hì hì: "Như vậy tự nhiên là tốt nhất rồi, mỗi người được cái mình cần." Một nhóm người lại mỗi người một ý đi trên con đường tiến về phía trước.

Bên phía Phương Ngôn, vì mấy người đã sớm đeo mặt nạ phòng độc theo sự sắp xếp của anh, nên không bị ảnh hưởng bởi không khí có độc trong mộ huyệt như nhóm A Ninh.

Việc tiến lên của mấy người rất thuận lợi.

Tài Chính lúc này cảm thán: "Phương ca, tôi xuống mộ chưa bao giờ thuận lợi như hôm nay." "Cẩn thận vẫn hơn, chuyện bất thường ắt có yêu ma." Phương Ngôn lại một lần nữa nhắc nhở mọi người.

Bàn Tử lúc này tiếp lời: "Quan tâm yêu ma gì, có Bàn gia tôi đây, chỉ cần dám xuất hiện, Bàn gia tôi nhất định đánh cho mẹ nó cũng không nhận ra." Mấy người bị Bàn Tử chọc cho cười ha hả.

Nhưng lúc này, Phương Ngôn vỗ vai Bàn Tử: "Bàn Tử, nhìn bên

kia, cơ hội để cậu thể hiện đến rồi.” Mọi người nhìn theo hướng tay Phương Ngôn chỉ, một đám vật trắng xóa đang từ từ di chuyển về phía họ.

Bàn Tử kinh ngạc: “Mẹ kiếp không thể nào, nơi này cũng có Tống Tử à?” Tài Chính nhìn kỹ rồi nói nhỏ: “Bàn gia, đó không phải Tống Tử, là xác ướp trong kim tự tháp.” “Tao quan tâm nó là cái quái gì, xác ướp thì sao?

Chết mấy nghìn năm rồi, còn dám lượn lờ trước mặt Bàn gia tao, xem tao có đánh chết mày không.” Thế là, Bàn Tử vác xẻng Lạc Dương hùng hổ đi về phía xác ướp. *Rầm* một tiếng, chỉ thấy Bàn Tử bay ngược ra, đập vào vách đá.

Có lẽ Bàn Tử quá nặng, cú va chạm này khiến cả phòng đá bắt đầu rơi lả tả.

“Trời ơi, sức của xác ướp lớn thế sao?

Sắp bằng con Tống Tử chúng ta gặp ở núi tuyết rồi.” Phương Ngôn nghe Bàn Tử nói vậy, cảm thấy sự việc chắc chắn không đơn giản như thế.

Bàn Tử đứng dậy, phủi bụi trên người, tiếp tục tấn công xác ướp lần nữa.

Có lẽ tồn tại quá lâu rồi, lần này bị Bàn Tử đánh gãy một cánh tay.

Bàn Tử đắc ý hét lên với mọi người: “Thấy chưa, Bàn gia tôi lợi hại không.” Nhưng cảnh tượng kỳ lạ nhất xuất hiện, xác ướp đó nhặt cánh tay bị gãy trên đất lên lắp lại.

“Đậu má,” Bàn Tử hét lớn một tiếng, “không phải là nó hack game đấy chứ.” Xác ướp dường như đã tức giận, lao về phía Bàn Tử như vừa rồi.

Chương 363

Bàn Tử có chút không chống đỡ nổi, liền bắt đầu cầu cứu những người đang đứng xem: "Phương ca cứu tôi với, anh em, tôi không đỡ nổi nữa rồi." Phương Ngôn thấy Bàn Tử thực sự không trụ được nữa, liền tiến lên.

Trong nháy mắt, một đạo bạch quang lóe lên, giết chết con xác ướp đó. *Keng, trong kim tự tháp giết chết xác ướp, Sức Mạnh +5.* Phương Ngôn thầm nghĩ, xem ra đây cũng là một nơi tốt để farm quái, có thể có thêm vài con xác ướp nữa không?

Cùng lúc con xác ướp bị Phương Ngôn giết chết, thân thể nó dần dần hóa thành cát lún phiêu tán đi.

Phương Ngôn chú ý đến sự thay đổi này của xác ướp, liền nói: "Nếu lát nữa gặp phải một đám xác ướp, chúng ta nhất định phải chú ý một chút, dù sao loại cát lún này nếu bị gió thổi có thể sẽ trở nên rất đáng sợ, nếu chúng ta đi chậm có thể sẽ thi cốt vô tồn." Mấy người nghe xong liền ngoan ngoãn: "Được, chúng tôi biết rồi." Thế là mấy người thu dọn hành lý tiếp tục tiến về phía trước.

Phương Ngôn cảm thấy, không còn xa mục tiêu nữa.

Ngược lại, bên A Ninh và Lão Lý, vì những sự cố liên tiếp khiến cả đội bây giờ lòng người hoang mang.

Đi trong đường hầm, ai cũng sợ Lão Lý lại không vui, súng trong tay lại bắn đạn vào đầu ai đó.

Lúc này A Ninh dường như đã phát hiện ra gì đó, liền dặn dò Lão Lý: "Phía trước có thể là chủ mộ thất, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, tránh lại có chuyện ngoài ý muốn." Mọi người gật đầu, ra hiệu cho A Ninh biết.

“Đừng thấy bây giờ đang ở cửa chủ mộ thất, bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, đều không chắc chắn đâu.” A Ninh lại một lần nữa dặn dò mọi người.

Mọi người nghe A Ninh coi trọng như vậy, cũng trở nên nghiêm túc, dù sao cũng sắp nhìn thấy vàng bạc châu báu, ừm, cũng đồng thời sắp ra ngoài rồi, đều không muốn có chuyện không hay xảy ra, mọi người đều muốn giữ lại một mạng, sau đó ra ngoài phát tài.

Lúc này bên Phương Ngôn tiếp tục tiến về phía trước, Bàn Tử bị con xác ướp vừa rồi dọa cho sợ hãi, hỏi Phương Ngôn: “Phương ca, trong mộ thất sẽ có gì?” “Nếu tôi đoán không sai, hẳn là có một cỗ thi thể nữ ngàn năm, nhưng vẻ ngoài cũng bị quấn như xác ướp.” “Vậy trong kim tự tháp không phải thường chôn pharaoh sao?

Sao lại có một cỗ thi thể nữ?” Phương Ngôn có chút tức giận: “Phạt cậu quay lại xem kỹ bích họa đi.” Bàn Tử nghe Phương Ngôn nói, lập tức nhận thua: “Phương ca đừng mà, nơi nguy hiểm như vậy, để tôi một mình quay lại sao?

Xin ngài đại phát từ bi nói cho tôi biết đi.” Phương Ngôn bất đắc dĩ, đành đem nội dung trong bích họa kể lại một lần cho Bàn Tử và mọi người.

Tài Chính nghe xong câu chuyện: “Xem ra bên chủ mộ thất cũng không an toàn.” Phương Ngôn dặn dò mọi người: “Nếu chuyện này là thật, vậy chúng ta nhất định phải cẩn thận, dù sao chúng ta đều sẽ phải đối mặt với một thi vương ngàn năm, có thể sẽ thao túng tinh thần của chúng ta.” Bàn Tử tự tin bảo đảm chắc chắn sẽ không bị thi vương ngàn năm đó thao túng.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ai mà biết được khi thực sự đối mặt với thi vương ngàn năm đó, sẽ xảy ra chuyện gì?

Dù sao câu chuyện trong kim tự tháp này cũng không có cơ sở,

cũng không có văn hiến lịch sử, vì vậy, Phương Ngôn sắp phải đối mặt với một thử thách lớn chưa từng biết.

Theo thời gian trôi đi, nhóm của Phương Ngôn và nhóm của A Ninh dẫn đầu Lão Lý dần dần đều sắp đến gần chủ mộ thất.

Về phần hai nhóm người sau khi gặp nhau sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không rõ.

Lúc này trên một chiếc máy bay, ông chủ của A Ninh và Lão Lý đang điên cuồng gọi điện cho hai người họ.

Nhưng không có một hồi âm.

Lúc này thư ký của ông chủ nói: "Ông chủ đừng vội, có thể họ gặp chuyện gì đó?" Ông chủ mặt mày u ám nhìn thư ký một cái: "Thân thủ của A Ninh tôi hiểu rõ, nếu ngay cả cô ấy cũng không nhận điện thoại, e rằng..." Chữ "e rằng" trong miệng ông chủ có nghĩa là, nếu ngay cả A Ninh cũng mất liên lạc, e rằng chuyện này cũng không đơn giản như vậy.

Thư ký nghe lời ông chủ, hiểu ý ngay: "Sẽ không đâu ạ, cô A Ninh chưa bao giờ thất thủ, nếu gặp phải vấn đề không giải quyết được, vậy thì nhất định sẽ báo cáo cho ngài trước." Ông chủ cảm thấy thư ký của mình nói có lý, liền phất tay cho cô ta lui xuống.

Nhìn mây ngoài cửa sổ, ông ta muốn quên đi những phiền não trước mắt, nhưng không có cách nào, dù sao tinh túy sinh mệnh đó là thứ bắt buộc phải có.

Nếu có bất kỳ người nào hoặc vật nào cản đường, vậy thì nhất định phải trừ bỏ bằng mọi giá.

Thực ra từ góc độ đối xử với sự vật của ông chủ của Lão Lý, cách làm không do dự giết người bảo toàn của Lão Lý cũng không sai.

Đúng là ở gần người thế nào sẽ biến thành người như vậy.

Nhưng A Ninh có như vậy không?

Không hề.

Lúc này trong mộ, A Ninh nhìn thời gian, cảm thấy bên ông chủ chắc chắn cũng đã lo lắng, đang không ngừng gọi điện cho mình.

Nhưng không có cách nào, dù sao trong mộ huyệt này không có tín hiệu điện thoại, cũng không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

A Ninh chỉ có thể nghiến răng tiếp tục đi về phía trước, hy vọng từ sâu trong ngôi mộ này có thể mang về một số thứ khiến ông chủ vui mừng, như vậy mới có thể tránh được sự trừng phạt của ông chủ.

Đi được một đoạn, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa đá.

Hai bên cửa viết những văn tự cổ đại, chính giữa cửa có một cái rãnh đá, trông giống như dùng để chứa thứ gì đó.

Lão Lý bực bội hỏi A Ninh: "Bây giờ tình hình thế nào?" A Ninh nhìn văn tự hai bên cửa.

Phát hiện mình cũng không đọc được, liền giải thích với Lão Lý: "Hẳn là có cơ quan chúng ta mới có thể vào được cánh cửa này." Lúc này một thuộc hạ trong đội của Lão Lý đứng ra: "Cái này tôi có thể hiểu được một chút, hình như cần dùng máu tươi để tế vật ở sau cánh cửa này, chúng ta mới có thể vào được." Mọi người nghe cần dùng máu tươi để tế, lập tức hoảng sợ.

A Ninh nghe dùng máu tươi để tế, vậy thì huyết mạch này nhất định rất hiếm có, không thể tùy tiện dùng máu của bất kỳ ai cũng được.

Lão Lý lúc này thì bắt đầu bàn bạc dùng máu của ai để tế.

A Ninh thấy vậy vội vàng ngăn Lão Lý lại: "Đừng giết người nữa,

lần này dùng của tôi đi." Sau đó cô dùng một con dao nhỏ rạch một đường trên cổ tay, máu tươi lập tức chảy ra.

Mọi người từng chút từng chút nhìn máu tươi của A Ninh lấp đầy cái rãnh đá đó, nhưng cửa vẫn không có phản ứng.

A Ninh vội băng bó vết thương, rồi nói: "Xem ra cánh cửa này có cơ quan khác, chúng ta chia nhau ra tìm kiếm xung quanh đi." Bên Phương Ngôn cũng đến trước cửa chủ mộ thất.

Tình hình cũng giống như bên A Ninh, trên cửa cũng có một cái rãnh đá.

Phương Ngôn nhìn một cái đã nhận ra.

Đây là một loại thủ đoạn tế tự và trấn áp thời cổ đại, cần huyết mạch đặc biệt hiếm có mới có thể mở được cánh cửa đá này.

"Xem ra sau cánh cửa đá này chắc chắn có đồ tốt." Bàn Tử nghe có đồ tốt lập tức hai mắt sáng lên: "Phương ca, vậy chúng ta cần huyết mạch của ai?" Phương Ngôn nhìn Bàn Tử thầm nghĩ, xem cậu ta vội kìa.

Thế là anh nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Ừm, cần máu của một người béo." Bàn Tử nhìn mấy người xung quanh, rồi lại nghĩ, không thể nào.

Thế là hắn hỏi: "Phương ca, anh xem cái rãnh đá này lớn như vậy, có lấy hết máu của tôi cũng không đầy được đâu." "Vậy lấy hết máu của cậu đi, không đầy được thì tôi nghĩ cách khác." Bàn Tử: "Đừng, đừng, đừng, Phương ca, tôi sai rồi được chưa?" Mọi người nghe Bàn Tử nhận thua liền cười ha hả.

"Đưa dao đây." Thế là Bàn Tử ngoan ngoãn đưa con dao trong tay cho Phương Ngôn.

Phương Ngôn nhẹ nhàng rạch một đường giữa lòng bàn tay, huyết

mạch Kỳ Lân lập tức tí tách chảy vào rãnh đá.

Một lúc sau nghe thấy tiếng ầm ầm từ bên trong cửa đá, cửa dần dần được mở ra.

Bên A Ninh đang tìm kiếm cơ quan mở cửa, Lão Lý phát hiện, cánh cửa đá bên họ cũng từ từ được mở ra.

Thế là Lão Lý gọi những người đang chia nhau tìm kiếm cơ quan cùng vào.

Chủ mộ thất không lớn lắm, giữa phòng đặt một cỗ quan tài.

Phong cách trang trí hoàn toàn không thể so sánh với con đường hầm đơn sơ kia.

Trang trí lộng lẫy nguy nga, các loại vật phẩm tế tự của người Ai Cập cổ đại được bày biện xung quanh quan tài.

Chương 364

Nhóm của Phương Ngôn vào xem xét, phát hiện vị trí bày biện những vật này không giống như tế tự, mà giống như đang trấn áp.

Phương Ngôn càng thêm chắc chắn về phán đoán của mình đối với nội dung trong bích họa.

A Ninh sau khi vào mộ thất cũng quan sát tình hình xung quanh, luôn cảm thấy bên trong có gì đó kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Ngược lại, Lão Lý và những người khác thấy có nhiều đồ vật được bày ở đây, cảm thấy phát tài rồi, trong lòng vô cùng vui sướng, reo hò lên.

Tiếng reo hò lớn, khiến tiếng reo hò bên Lão Lý truyền qua không khí đến bên Phương Ngôn.

Nghe có chút rùng rợn.

Bàn Tử hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, anh nghe thấy tiếng gì không?

Cảm giác kỳ lạ quá." Vì có thể có tiếng vọng, tiếng reo hò bên Lão Lý lúc này nghe như tiếng một người phụ nữ đang khóc, lúc khóc, lúc lại cười ha hả.

Rất rùng rợn.

Bàn Tử bất giác đi ra sau lưng Phương Ngôn.

Phương Ngôn thấy cảnh này cũng không nói gì, dù sao anh cũng biết ngôi mộ này nguy hiểm.

Vì vậy đối với âm thanh truyền đến lúc này, anh cũng rất coi trọng.

Nhưng không ngờ rằng, âm thanh đó lại là do Lão Lý phát ra.

Nếu ban đầu biết được, Bàn Tử chắc chắn hận không thể xé Lão Lý ra làm tám mảnh.

"Chúng ta thắp nến trước đi, dù sao nếu nến tắt, chứng tỏ chủ nhân mộ thất không chào đón chúng ta, chúng ta nên rút lui." Đây là một quy tắc trong giới đạo mộ, phải thắp nến để hỏi chủ nhân ngôi mộ có đồng ý cho vào hay không.

Nếu cưỡng ép vào có thể sẽ gặp phải hậu quả không thể xóa nhòa.

Mấy người châm nến xong, ánh nến yếu ớt lưu lại trong mộ thất một lúc mà không tắt đi.

"Xem ra chủ nhân ngôi mộ này không có ác ý với chúng ta, nhưng sau khi vào nhất định phải cẩn thận, đừng động chạm lung tung." Phương Ngôn dặn dò lại mọi người lần cuối.

Ai nấy đều là dân chuyên nghiệp, nên cũng không hỏi đông hỏi tây, răm rắp nghe theo chỉ huy tiến vào trong mộ thất.

Vừa vào mộ thất đã nghe thấy tiếng thì thầm xì xào vọng lại.

Bàn Tử lén lút nói với Phương Ngôn: "Phương ca đừng vội, để em đi xem xét một phen." Dù Bàn Tử mập nhưng tổng thể lại rất linh hoạt.

Dùng cách nói bây giờ thì là một gã béo nhanh nhẹn.

Vài ba bước, gã đã luồn qua, nấp sau một tảng đá, chỉ hơi ló đầu ra quan sát tình hình bên kia.

Ai ngờ vừa nhìn đã giật nảy mình.

Gã buột miệng một câu "Mẹ nó!", khiến đám người Lão Lý và A Ninh giật mình.

Trong mộ thất lại có người khác.

Họ lập tức quay sang nhìn.

Lão Lý còn quá đáng hơn, trực tiếp rút súng bắn về phía tảng đá mà Bàn Tử đang nấp.

May mà Bàn Tử phản ứng nhanh, nếu không chỉ chậm một chút thôi là gã đã toi rồi.

Bàn Tử chạy về phía Phương Ngôn: "Đoán xem em vừa thấy ai ở bên kia." Phương Ngôn nhíu mày: "Đừng lề mề, nói mau." "Thôi được rồi, Bàn gia tôi cũng không giấu giếm nữa, tôi thấy đám người Lão Lý và một cô nàng." Phương Ngôn nghe thấy có phụ nữ thì trong lòng lấy làm lạ, nghĩ thầm đám người Lão Lý đâu biết đổ đấu, sao lại có thêm một người phụ nữ nữa?

Người đó là ai?

Phương Ngôn vạn lần không ngờ sẽ gặp lại A Ninh trong tình huống này.

Thế là, Tài Chính vốn có thù với Lão Lý, cùng với Bàn Tử và mấy người nữa, hùng hổ đi tới.

Lão Lý thấy Phương Ngôn và Bàn Tử thì trong lòng mừng như nở hoa: "Ấy, anh em Phương cũng ở đây à." Bàn Tử cướp lời: "Ai anh em với ông?

Mau giải thích cho rõ, tại sao lại ném mấy anh em tôi ở đó.

Nếu không…" Bàn Tử nhấc nhấc cây xẻng Lạc Dương trong tay: "Nếu không thì đây có thể là nơi chôn của ông đấy." Đừng thấy Bàn Tử trông có vẻ hiền lành, nhưng lúc nói lời cay độc thì ra gì phết.

Lão Lý nghe vậy, có lẽ cũng quên mất mình đang có súng, cười làm lành với Bàn Tử: "Đừng thế chứ anh Bàn, xem này, chuyện là thế này…" Phương Ngôn cũng không có kiên nhẫn, đứng một bên nghe Lão Lý kể lại chuyện mấy ngày qua.

Tài Chính không chịu bỏ qua: "Ồn ào nửa ngày trời, chẳng phải là

bỏ lại mấy anh em tôi rồi định cuỗm hết bảo vật sao?

Tiếc thật, hôm nay lại để chúng tôi bắt gặp rồi, chắc chắn là hết duyên rồi." Lão Lý nghe xong cũng hơi tức giận: "Tài Chính, cậu nói thế là không đúng rồi, tôi giao cho cậu việc tìm Tịch Tà Châu, cậu làm xong chưa?" Tài Chính nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Hừ!

Chuyện tôi đã hứa với người khác chưa bao giờ không làm được, đây, cầm lấy đi." Nói xong liền lấy từ trong túi ra viên Tịch Tà Châu đã bị đánh tráo ném cho Lão Lý.

Lão Lý nhận lấy xem qua, đúng là Tịch Tà Châu, cũng không kiểm tra kỹ, vui vẻ nói: "Được lắm anh em, đợi ra khỏi cái nơi quỷ quái này, chúng ta lại bàn chuyện khác." "Cũng đừng vội bàn chuyện khác, họ Lý kia tôi hỏi ông, người phụ nữ bên cạnh ông từ đâu ra vậy?" Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Phương Ngôn đã nhận ra A Ninh, nhưng cô ấy lại có vẻ không nhận ra anh.

"Đây là trợ thủ công ty cử đến cho tôi." Phương Ngôn nghe xong, buột miệng hỏi: "Là A Ninh phải không?" A Ninh nghe có người gọi tên mình, quay đầu lại thấy là Phương Ngôn, trong lòng ngạc nhiên, thầm nghĩ mình đâu có quen người này, sao anh ta lại biết tên mình?

Cô bèn nói với Phương Ngôn: "Tuy tôi tên A Ninh, nhưng chắc chắn không phải người mà anh quen, xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi." Phương Ngôn nghĩ thầm, không thể nào, mình không thể nhận nhầm được, chắc chắn có chuyện gì đó.

Dù sao cũng là người phụ nữ từng thân mật da thịt, sao Phương Ngôn có thể nhận nhầm được chứ?

Đúng lúc mấy người đang nói chuyện, cỗ quan tài bỗng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Bàn Tử huých tay Phương Ngôn: "Phương ca, mau nhìn quan tài

kìa?" Phương Ngôn thầm nghĩ, không ổn rồi, chắc là do trong mộ thất có quá nhiều người sống, thi thể hấp thụ quá nhiều dương khí, có thể sắp thi biến.

Anh liền dặn dò mọi người: "Mau chạy!

Chạy ra ngoài." Kết quả là khi mọi người định chạy về phía cửa động, đột nhiên phát hiện con đường lúc vào đã bị chặn lại từ lúc nào không hay.

Bàn Tử lại méo mặt: "Xong rồi Phương ca, chúng ta định sẵn phải chết cùng đám người này rồi." A Ninh ở bên cạnh lẩm bẩm một câu: "Gã béo chết tiệt, nói nhiều quá." Người ngoài nhìn vào có thể nghĩ A Ninh chỉ là bất mãn với Bàn Tử.

Nhưng Phương Ngôn nghe lại thấy có cảm giác A Ninh quen biết mình và Bàn Tử, chỉ là có vấn đề gì đó khiến cô không thể nói ra sự thật mà thôi.

Anh bèn nói với Bàn Tử: "Được rồi, nói ít vài câu đi." Bàn Tử lại không chịu thua: "Cô ả hôi hám này thì sao?

Sắp chết đến nơi rồi mà không cho Bàn gia tôi nói à?

Theo tôi thấy, trước khi chết nên cùng cô vui vẻ một phen." Nói câu này, Bàn Tử còn không quên nhìn A Ninh với ánh mắt dâm đãng.

A Ninh lạnh lùng đáp trả Bàn Tử: "Nếu ngươi dám tiến thêm một bước, ta đảm bảo ngươi sẽ chết trước tất cả mọi người." Hai người lời qua tiếng lại, dường như đã quên mất Thi Vương sắp xuất hiện.

Lúc này, Phương Ngôn đang đối mặt với cỗ quan tài như lâm đại địch, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chương 365

Anh điên cuồng suy nghĩ nên dùng cách nào để đối phó?

Dù sao cũng là Thi Vương ngàn năm, không thể xác định nó đã hấp thụ bao nhiêu dương khí của con người.

Mặc dù công pháp anh tu luyện rất mạnh mẽ, nhưng không có cách nào đảm bảo tất cả mọi người đều có thể sống sót.

Vì vậy, Phương Ngôn vẫn luôn suy nghĩ một phương pháp tốt hơn. *Keng, hệ thống thông báo, tình cờ gặp Thi Vương ngàn năm, nếu tiêu diệt sẽ được thưởng một bản công pháp tu luyện linh hồn.* Phương Ngôn nghĩ thầm, thứ này tốt đấy!

Lúc này A Ninh đi đến bên cạnh Phương Ngôn: "Tôi nhận ra rồi, anh mới là hạt nhân của đội ngũ năm người chúng ta, nói đi, đối phó với thứ này thế nào?" "Không giấu cô, tôi cũng không có cách nào hay.

Nhưng tôi luôn cảm thấy, Tịch Tà Châu có lẽ sẽ phát huy được chút tác dụng." Thế là A Ninh liền đi tới lấy Tịch Tà Châu từ tay Lão Lý, tiện tay đưa cho Phương Ngôn.

Cô cũng không để ý ánh mắt của Lão Lý lúc này như muốn giết người, có lẽ cô biết, chỉ có giải quyết được Thi Vương trước mắt mới có khả năng sống sót.

Phương Ngôn nhìn hành động của A Ninh, trong lòng ấm lên.

Dù sao lúc này A Ninh cũng không cùng một phe với Phương Ngôn, mà là cùng phe với Lão Lý.

Cho nên, Phương Ngôn cảm thấy A Ninh có thể lấy Tịch Tà Châu từ tay Lão Lý đưa cho mình, vậy nhất định có dụng ý khác.

Vẻ mặt anh cũng dịu đi một chút.

A Ninh dường như đoán được tâm tư của Phương Ngôn lúc này.

Cô lạnh lùng nhìn anh.

"Đừng nghĩ nhiều, vì thứ này có thể giải quyết được tình thế khó khăn hiện tại của chúng ta, nên tôi mới đưa cho anh." Phương Ngôn thầm nghĩ, lẽ nào thật sự là mình nghĩ nhiều sao?

Nhưng bên cạnh còn có một Thi Vương ngàn năm, nên Phương Ngôn cũng không tiếp tục dây dưa vào chuyện này.

Phương Ngôn bảo mọi người lùi lại, sau đó chuẩn bị một mình đặt Tịch Tà Châu lên cỗ quan tài đó.

Thật trùng hợp, không biết có phải trên nắp quan tài vốn đã chuẩn bị chỗ để đồ hay không, lại có một cái rãnh đá.

Có thể đặt Tịch Tà Châu vừa vặn lên trên.

Sau khi đặt thành công Tịch Tà Châu lên quan tài, Phương Ngôn dùng một bước nhảy, phi xuống dưới.

Anh cùng mọi người nấp sau tảng đá.

Bàn Tử lúc này hỏi Phương Ngôn: "Phương ca, có tác dụng không?" "Mặc kệ có tác dụng hay không, bây giờ còn cách nào tốt hơn sao?" Bàn Tử gãi đầu: "Đúng là không có cách nào hay hơn, chúng ta cứ chờ một lát xem sao." Vừa dứt lời, Tài Chính đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó, vỗ mạnh vào vai Phương Ngôn.

"Phương ca, thứ anh vừa đặt lên là Dạ Minh Châu mà!" Phương Ngôn nghe vậy, đồng tử co rút.

Sao lại quên mất chuyện này?

Rõ ràng là định dùng Tịch Tà Châu tráo lấy Dạ Minh Châu để lừa Lão Lý, ai ngờ bây giờ lại hại luôn cả nhóm mình.

Phương Ngôn bất lực: "Vậy thì bây giờ chúng ta thật sự chỉ có thể

tĩnh quan kỳ biến.

Hy vọng Thi Vương chỉ hoạt động gân cốt một chút chứ không có ý định ra ngoài." Ai ngờ Thi Vương này lại không nể mặt Phương Ngôn, ngược lại còn không ngừng va đập vào cả cỗ quan tài.

Dường như đang gào thét sự bất mãn của mình.

Ta dù gì cũng là Thi Vương ngàn năm, muốn trấn áp ta mà lại đặt một viên Dạ Minh Châu lên trên là có ý gì?

Cuối cùng, dưới sự va đập không ngừng của Thi Vương, viên Dạ Minh Châu từ trên rãnh đá lăn xuống, rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh vụn.

Lão Lý thấy vậy, lòng lạnh đi một nửa.

Thầm nghĩ, lần này xong rồi, chuyện ông chủ giao mình làm hỏng bét, về ông chủ chắc chắn sẽ giết mình.

Hắn bèn quay người trút giận lên A Ninh.

"Cô rảnh rỗi không có việc gì làm, đưa thứ đó cho nó làm gì?

Tôi biết về ăn nói với ông chủ thế nào đây?" Nói rồi hắn rút súng lục từ hông chĩa vào A Ninh.

A Ninh nhìn họng súng đen ngòm đang chĩa vào mình, không hề hoảng sợ.

"Trong súng của ông tổng cộng chỉ còn một viên đạn thôi phải không, tôi khuyên ông nên đợi thêm một lát, nếu không có cách nào tốt hơn thì giữ lại mà dùng đi.

Kẻo không chạy thoát được lại bị Thi Vương cắn xé, chịu đựng nỗi đau không phải của con người." Lão Lý nghe lời A Ninh, nhất thời không biết phải làm sao.

Ý niệm tham sống sợ chết không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Thế là A Ninh không thèm để ý đến Lão Lý nữa, quay đầu nhìn Phương Ngôn.

"Này, bây giờ phải làm sao?" Phương Ngôn nhún vai với A Ninh, tỏ vẻ mình cũng không biết làm thế nào.

A Ninh thầm nghĩ, đúng là đồ vô dụng, cho cơ hội cũng không biết nắm lấy.

Cô bèn đi sang một bên tiếp tục tìm xem trong mộ thất có cơ quan nào không, xem có thể tìm được lối thoát không.

Phương Ngôn thấy A Ninh không để ý đến mình nữa, bèn phân phó Bàn Tử và những người khác đi tìm xem có lối ra nào khác không.

Đúng lúc mấy người chia nhau hành động, cỗ quan tài đã được đặt ở đây ngàn năm bỗng nhiên bị mở ra.

Nắp quan tài trực tiếp bị đá bay ra, đập vào vách đá vỡ thành hai nửa.

Bàn Tử thấy cảnh này kinh ngạc: "Phương ca, sức của con mụ này cũng lớn quá rồi đấy?" Phương Ngôn dở khóc dở cười nhìn Bàn Tử: "Không cần cậu nói cho tôi biết, tôi đâu có mù, mau đi tìm xem có lối ra nào khác không đi." Lúc này trong lòng Phương Ngôn đang nghĩ mình nên giết Thi Vương ngàn năm này để nhận phần thưởng.

Dù sao công pháp tu luyện linh hồn cũng là thứ có thể ngộ mà không thể cầu, nên Phương Ngôn quyết tâm phải giết bằng được Thi Vương này.

Phương Ngôn trong đầu lướt qua những công pháp đã học và trang bị trong tay.

Anh tiện thể nghĩ xem có nên thả Thụ Yêu ra đối phó không, nhưng ngay lập tức đã dập tắt ý nghĩ này.

Dù sao một Thụ Yêu lớn như vậy bỗng dưng xuất hiện, có lẽ mọi người chưa bị Thi Vương ngàn năm giết chết đã bị Thụ Yêu to lớn dọa chết rồi.

Thế là Phương Ngôn không còn do dự nữa, thầm nghĩ cùng lắm thì dùng thuốc nổ cho nổ tung một lối ra khỏi mộ thất rồi chạy là xong.

Mặc dù Phương Ngôn cảm thấy Thi Vương ngàn năm này phải giết, nhưng do điều kiện hiện tại, tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, đã lên kế hoạch sẵn đường thoát thân.

Chỉ có A Ninh nghe thấy câu "đồ vô dụng" kia, trong lòng có chút không vui.

Lúc này A Ninh đang quần nhau với Thi Vương, có lẽ do nó ngủ say quá lâu, nên không lập tức tấn công mọi người, mà còn nhìn quanh đánh giá hoàn cảnh.

Chương 366

Cảm giác như đang hoạt động gân cốt trong mộ thất đã ngủ say ngàn năm.

Cũng không biết tại sao, có lẽ thời gian ngủ say quá lâu, cũng có thể năm đó xác ướp này bị phong ấn trực tiếp.

Khi xoay người, cơ thể phát ra tiếng "cót két", khiến mọi người nghe mà khó chịu.

"Một, hai, ba..." Bàn Tử nghe thấy những con số phát ra từ miệng Thi Vương, bèn dùng tay huých vào Tài Chính bên cạnh: "Này, nó đang làm gì thế?

Giống như thầy giáo điểm danh vậy nhỉ?" Tài Chính cũng ngạc nhiên lắc đầu với Bàn Tử, tỏ vẻ mình cũng không rõ lắm.

Lúc này Phương Ngôn ở một bên cũng chú ý đến từng cử động của Thi Vương.

Anh cũng ngạc nhiên không biết tại sao Thi Vương lại có hành động như vậy.

Lúc này, A Ninh ở một bên, mặt không đổi sắc nói: "Chắc là nó đang đếm xem có bao nhiêu người xâm nhập vào nơi yên nghỉ của nó, sau đó lên kế hoạch tiêu diệt chúng ta." Phương Ngôn nghe xong lời A Ninh, thầm nghĩ Thi Vương này xem ra thật sự có linh trí không thấp!

Mọi người lúc này cũng nghe thấy lời A Ninh vừa nói.

Thậm chí, Vương Đào nhát gan nhất ở phía sau đội ngũ, sợ đến sắp khóc.

"Vậy nó sẽ ăn ai trước?

Thi Vương đại nhân tại thượng, đừng ăn con, nhìn con gầy như que củi này, hay là, ngài ăn gã béo bên cạnh con đi.” Bàn Tử nghe Vương Đào nói với Thi Vương, tức giận đá cho hắn một cái.

“Mẹ kiếp, đồ con gấu, Thi Vương chắc chắn sẽ ăn mày đầu tiên, khóc lóc cũng vô dụng.” Vương Đào xoa xoa cái mông vừa bị đá, vẻ mặt đầy oan ức.

“Vậy Bàn ca, anh trắng trẻo mập mạp như vậy, Thi Vương không ăn anh thì ăn ai?

Chẳng lẽ ăn em à?

Em còn không đủ cho ngài ấy nhét kẽ răng.” Bàn Tử lườm Vương Đào một cái: “Cút, cút, cút, toàn nói mấy lời xui xẻo.

Bàn gia tôi cho ngài ăn đấy, xem ngài có nuốt nổi không?” Hai người lời qua tiếng lại, dường như đã làm dịu đi một chút không khí căng thẳng.

Nhưng đối mặt với thử thách sinh tử, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết giây tiếp theo mình sẽ làm gì.

Thế là, mọi người đều đổ dồn ánh mắt cầu cứu về phía Phương Ngôn.

Phương Ngôn cảm thấy mọi người đều đang nhìn mình, “Nhìn tôi làm gì?

Bây giờ tôi cũng không có cách nào hay đâu!” Lão Lý lúc này lại lên tinh thần.

“Phương Ngôn tiểu tử, có cách gì thì mau nói đi, Tịch Tà Châu cũng không ăn thua, trong này nếu có thể trấn được nó thì chỉ có...

Hay là cậu thi triển lại pháp thuật ở trên Kim Tự Tháp một lần nữa xem có tác dụng không.” Phương Ngôn nghe xong dở khóc dở

cười.

Tôi đến cả thanh bảo kiếm cắm trên Kim Tự Tháp còn phải vận công mới rút ra được, tôi có chiêu gì chứ?

"Theo tôi thấy, chúng ta bây giờ lấy thuốc nổ cho nổ một cái lỗ trên mộ thất, mọi người chạy là được." Bàn Tử nghe mấy lời của Phương Ngôn, cảm thấy đây là một cách khả thi.

Anh ta trực tiếp lấy ra từng cuộn thuốc nổ từ trong túi, ném cho Tài Chính và những người khác.

"Nhanh lên đi, Phương ca đã lên tiếng rồi, còn lề mề gì nữa?" Tài Chính và những người khác cầm thuốc nổ trong tay, nhất thời cũng không dám quyết định.

Phương Ngôn ra hiệu bằng mắt, mọi người hiểu ý, bèn đặt thuốc nổ lên tường mộ thất theo từng bước.

Phương Ngôn dặn dò mọi người, "Lát nữa tôi hô chạy, mọi người nhất định phải chạy không do dự, không cần quan tâm tôi có cùng ra ngoài không, đều không được do dự." Mọi người nghe Phương Ngôn yêu cầu như vậy, đều biết anh định ở lại cản hậu.

Mặc dù trong lòng có chút không nỡ, nhưng cũng không còn cách nào khác, đã là yêu cầu của Phương Ngôn thì sẽ không thay đổi, mọi người đành phải làm theo.

Lão Lý nghe vậy vô cùng vui mừng, "Anh em Phương nghĩa khí thật, sau khi tôi ra ngoài nhất định sẽ thắp hương bái Phật cho cậu, thắp cho cậu loại hương tốt nhất, đốt cho cậu loại giấy tốt nhất." Nhưng, Bàn Tử bên cạnh lại không vui, tay lại giơ xẻng Lạc Dương lên, "Mẹ kiếp, họ Lý kia, ông nói cái gì đấy?

Phương ca chắc chắn sẽ không sao, chỉ là để chúng ta ra ngoài trước thôi." A Ninh nhìn Phương Ngôn đang tỏ vẻ đại nghĩa lẫm liệt,

cũng không biết phải làm gì, nhưng luôn cảm thấy Phương Ngôn nhất định sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Cuối cùng, trong lúc mọi người lề mề, Thi Vương từ trạng thái mới tỉnh lại đã bị kích hoạt.

Một tiếng gầm giận dữ, gầm đến nỗi tai mọi người ù đi, mắt nổ đom đóm.

Phương Ngôn lúc này hét lớn về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, mau!

Mau kích nổ." Thế là Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt nhấn nút kích nổ.

Cùng với những tiếng nổ lớn, bức tường mộ thất kiên cố bị nổ tung một lỗ hổng.

Mọi người cũng chẳng quản ba bảy hai mốt, theo lỗ hổng đó chạy ra ngoài.

Bàn Tử và Tài Chính vừa chạy vừa hét: "Phương ca, nhất định phải bình an ra ngoài, mấy anh em ở ngoài cửa đợi anh.

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé." Phương Ngôn nghe những lời này của anh em, trong lòng cảm động, thầm nghĩ, mình sao có thể xảy ra chuyện gì được?

Bảo mọi người ra ngoài chỉ sợ lát nữa sẽ dọa họ sợ thôi.

A Ninh là người cuối cùng đi vào lỗ hổng, quay đầu lại nhìn Phương Ngôn với ánh mắt đầy ẩn ý.

Phương Ngôn nhìn A Ninh, nhớ lại những kỷ niệm trong mộ huyệt.

Anh hạ quyết tâm, chuẩn bị sau khi ra khỏi lăng mộ này sẽ đi tìm A Ninh hỏi cho rõ ràng.

Phương Ngôn thấy mọi người đã ra ngoài hết, bèn quay người một mình đối mặt với Thi Vương.

“Nói đi, để ta xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, lão quái vật ngàn năm.” Thi Vương dường như nghe hiểu lời Phương Ngôn, cũng có thể là thấy Phương Ngôn đã thả đi nhiều thức ăn như vậy, bèn lao về phía anh.

Phương Ngôn lấy từ trong túi ra một thứ đen sì ném vào cái miệng to như chậu máu của Thi Vương.

Thấy Thi Vương một miếng cắn nát, ừm, vị thịt gà giòn rụm.

Phương Ngôn thầm nghĩ, móng lừa đen đối với thứ này vô dụng à, không phải là khắc tinh của tất cả Tống Tử sao?

Vừa nghĩ xong, Phương Ngôn vỗ vỗ vào sau gáy.

Trời ạ, xem cái đầu của mình này, đó đâu phải Tống Tử?

Không phải là một xác ướp sống sờ sờ sao?

Thế là Phương Ngôn dựa vào thân pháp nhanh nhẹn ở thế giới này mà quần nhau với Thi Vương trong mộ thất.

Thi Vương thấy không bắt được Phương Ngôn, trong lòng tức giận.

Nó gầm lên một tiếng, chỉ thấy từ các góc trong mộ thất đi ra những xác ướp lớn nhỏ.

Chương 367

Phương Ngôn thấy nhiều xác ướp đi ra như vậy, thầm nghĩ giỏi thật, đánh không lại còn gọi hội.

Thế là Phương Ngôn lại lần nữa mở ra không gian dị độ.

Không phải là gọi hội sao?

Được, tôi cũng gọi.

Anh bèn lấy Thụ Yêu ra.

Thụ Yêu có lẽ đã lâu không ra khỏi không gian dị độ, vừa vào trong mộ thất có chút không quen.

Nó duỗi tay duỗi chân.

Nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh, nhìn Phương Ngôn trước mặt… "Sao lại nhìn tôi?

Nhìn cái con ở trước mặt kia kìa!" Thụ Yêu dường như hiểu lời Phương Ngôn nói, bèn tập trung tinh thần vào Thi Vương ngàn năm trước mặt.

Thụ Yêu to lớn biết bao, lúc này Thi Vương ở trước mặt nó nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.

Nhưng Thi Vương dựa vào việc có đội quân xác ướp nên không hề sợ hãi, cùng Thụ Yêu lao vào một trận chiến.

Chỉ thấy dây leo của Thụ Yêu bay lượn, giải quyết từng xác ướp một.

Phương Ngôn đã sớm đứng ở trên cao, nhìn trận chiến bên dưới.

Thầm nghĩ không được, lần này ra ngoài nhất định phải tu luyện thêm những công pháp trên người, nếu không lần sau gặp phải loại

quái vật này, mình cũng không thể lần nào cũng thả Thụ Yêu ra được.

Trải qua một thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, đại chiến giữa Thụ Yêu và đội quân xác ướp cuối cùng cũng hạ màn.

Lúc này Thi Vương đã sớm thương tích đầy mình, Thụ Yêu cũng mệt lử.

Thế là Phương Ngôn mở không gian dị độ, cho Thụ Yêu vào.

Sau đó cầm thanh bảo kiếm lên, một mình đối mặt với Thi Vương.

Thi Vương nhìn Phương Ngôn, Phương Ngôn cũng nhìn Thi Vương.

"Được rồi, sự kiện Kim Tự Tháp này, chúng ta nên có một kết thúc.

Mặc dù ngươi chắc hẳn có câu chuyện riêng mới biến thành bộ dạng hôm nay, nhưng ta không thể để ngươi tiếp tục làm càn được nữa." Sau một hồi lời lẽ chính nghĩa, Phương Ngôn cắm thanh bảo kiếm vào tim xác ướp.

Cùng với việc Phương Ngôn cắm bảo kiếm vào tim xác ướp, Thi Vương ngàn năm kêu lên một tiếng đau đớn.

Cơ thể nó liền cứng đờ không động đậy.

Trong tiếng kêu gào của Thi Vương, Phương Ngôn loáng thoáng nghe được "Trải qua ngàn năm, ta cuối cùng cũng được giải thoát, cảm ơn!" Phương Ngôn nghe được lời cuối cùng của Thi Vương, trong lòng không có gợn sóng, nghĩ rằng mình cũng đã làm được một việc tốt, tâm trạng vô cùng tốt.

Nhưng chúng ta cũng không biết tâm trạng tốt của Phương Ngôn lúc này, có liên quan đến âm thanh thông báo vang lên trong đầu hay không. *Keng, tiêu diệt Thi Vương ngàn năm, thưởng một bản công

pháp tu luyện linh hồn.* Phương Ngôn nhìn phần giới thiệu tu luyện công pháp linh hồn hiện lên trong đầu, vô cùng vui mừng.

Luyện thể thuật, công pháp tu luyện linh hồn đều có rồi, vậy tiếp theo nên tìm một số công pháp có thể dùng trong chiến đấu.

Phương Ngôn thầm tính toán, chuẩn bị sau khi xử lý xong chuyện này sẽ quay về Huyền Thiên Tông xem sao.

Thi Vương hóa thành cát bụi bay khắp trời rồi biến mất.

Phương Ngôn chuẩn bị rời khỏi lăng mộ từ lỗ hổng vừa bị thuốc nổ phá ra.

Nhưng đúng lúc này, cả lăng mộ bắt đầu rung chuyển.

Phương Ngôn hiểu ra, vì Thi Vương đã biến mất, cả lăng mộ cũng trở nên không ổn định, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thế là Phương Ngôn không đi theo con đường mà Bàn Tử vừa ra ngoài, mà men theo vách đá leo thẳng lên trên, ở điểm cao nhất dùng thuốc nổ phá một cái lỗ nhỏ, rồi trèo ra ngoài.

Ngay khi Phương Ngôn vừa đặt chân ra ngoài, cả mộ thất sụp đổ, từng tảng đá rơi xuống nơi Phương Ngôn vừa đứng.

Phương Ngôn thầm nghĩ, may mà lão tử chạy nhanh, nếu không không bị Thi Vương cắn chết, cũng bị đá đè chết rồi.

Đứng trên mặt đất bên ngoài, Phương Ngôn hít thở không khí trong lành, thầm nghĩ bao nhiêu chuyện đã xảy ra, cũng đến lúc nên cho mình một kỳ nghỉ dài.

Lúc này Phương Ngôn quay đầu lại nhìn, bên cạnh không có Bàn Tử và đám người, trong lòng ngạc nhiên, bèn một mình đi loanh quanh.

Bàn Tử, Tài Chính và Lão Lý men theo con đường bị thuốc nổ phá

ra trong mộ thất đi thẳng ra ngoài.

Mấy người nằm liệt trên mặt đất.

Tham lam hít thở không khí trong lành.

“Lão Kim, Phương ca có sao không?” Bàn Tử lo lắng cho tình hình của Phương Ngôn, không ngừng hỏi Tài Chính.

“Tôi cũng không rõ, nhưng thực lực của Phương ca cao cường như vậy, chắc hẳn cũng có cách thoát thân.” Lão Lý nằm một bên tự lẩm bẩm: “Ôi chao, e là Phương Ngôn đã chết ở trong đó rồi, cũng may mình đã thoát ra được.” A Ninh nghe lời Lão Lý, trong lòng khó chịu.

Bàn Tử và những người khác cũng không màng mệt mỏi, lập tức bật dậy từ mặt đất, đi đến bên Lão Lý, vây lấy hắn.

“Có giỏi thì nói lại câu vừa rồi xem nào.

Phương Ngôn tuyệt đối không thể có chuyện gì được.” Bàn Tử nói với Lão Lý một cách đầy chính nghĩa.

“Có chuyện hay không đâu phải tôi nói là được, phải xem ông trời có cho cậu ta sống không.” Lão Lý thản nhiên nói xong một câu, vừa dứt lời đã bị Bàn Tử đấm một phát ngã xuống đất.

“Mẹ kiếp, đáng lẽ nên để ông chết trong ngôi mộ đó.

Bây giờ thì sao?

Ông là kẻ giết người.” “Mẹ nó, tôi là kẻ giết người, vậy các người thì sao?

Không phải là trộm mộ à?

Nói trắng ra, chúng ta bây giờ là người cùng một thuyền.

Chẳng lẽ các người không cần dựa vào tôi để trở về cuộc sống

bình thường sao?" Bàn Tử nghe xong những lời lẽ chó má của Lão Lý, xông lên đá cho hắn một cái.

"Ông có biết không, vì cái Tịch Tà Châu rách nát của ông mà tôi đã mất một người anh em trong mộ." Lão Lý nghe xong lời Bàn Tử, "Tôi là thương nhân, tôi chỉ biết lấy tiền của tôi thì phải làm việc cho tôi, còn việc chết người hay không thì không liên quan đến tôi." Lúc này Tài Chính đã mặt xanh mày tím, hai tay nắm chặt nắm đấm mãi không buông.

Anh định xông lên đánh cho Lão Lý một trận, nhưng nghĩ đến thế lực sau lưng Lão Lý, bèn buông nắm đấm ra, "Họ Lý kia, tôi nói cho ông biết, Tịch Tà Châu tôi đã đưa cho ông, chuyện này, chúng ta có thể kết thúc ở đây được chưa?" Vốn tưởng sẽ nhận được câu trả lời hài lòng, ai ngờ.

"Tịch Tà Châu?

Chương 368

Tịch Tà Châu?

Ông xem nó có trong tay tôi không?

Một là ông không đưa Tịch Tà Châu cho tôi, hai là lại khiến tôi rơi vào tình thế khó khăn như vậy, vừa mới được giải cứu, chẳng lẽ không nên bồi thường tiền vi phạm hợp đồng sao?" "Ông đang nói lời lẽ vô lý gì vậy?" Bàn Tử là người thẳng tính, nghe những lời chó má của Lão Lý, không nhịn được lại xông lên đấm cho Lão Lý mấy phát.

Lão Lý ngã xuống đất kêu la oai oái.

"Cứ chờ đấy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người." Lão Lý uy hiếp Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử đâu có chiều theo thói hư tật xấu, "Bàn gia tôi ngồi không đổi tên, đi không đổi họ, tôi chờ ông tìm tôi, đến mấy người tôi đánh mấy người." Cuối cùng, dưới sự ép buộc của Lão Lý, hình tượng lưu manh của Bàn Tử và những người khác cuối cùng cũng lộ ra.

Người ta nói trộm mộ đều là những kẻ liều mạng, nhưng đồng thời họ cũng là những người trọng tình trọng nghĩa, lúc này Phương Ngôn ở trong mộ không biết tình hình thế nào, Lão Lý lại ở đây gây thêm phiền phức, nên tức giận không kìm được, ra tay đánh Lão Lý.

Lúc này Lão Lý bị đánh đến mức không còn ra hình người.

Chỉ có A Ninh đứng một bên không quản, nói một câu: "Được rồi, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ có án mạng đấy.

Nếu ông ta chết, các người cũng không yên ổn đâu." Mấy người cảm thấy lời A Ninh có lý, bèn dừng tay, ngồi một bên nghỉ ngơi.

Lão Lý thở phào nhẹ nhõm, thấy A Ninh giải vây cho mình, bèn

khó nhọc đứng dậy: “Cảm ơn cô đã giải vây cho tôi, tôi nhất định sẽ nói tốt cho cô vài câu trước mặt ông chủ.” A Ninh khinh bỉ nhìn Lão Lý, “Tôi cần sao?

Ông lo cho mình trước đi.” Sau đó không thèm để ý đến Lão Lý nữa, lấy điện thoại ra.

Phải nói chất lượng điện thoại thật tốt, trải qua bao nhiêu phen lăn lộn trong mộ, vẫn có thể sử dụng.

Thấy ông chủ có mấy chục cuộc gọi nhỡ, A Ninh cảm thấy tình hình có lẽ không ổn.

A Ninh vừa định đặt điện thoại xuống, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, A Ninh nhìn số điện thoại quen thuộc, nhận máy, “Alo, ông chủ, là tôi đây.” Ông chủ ngồi trên máy bay nghe thấy A Ninh cuối cùng cũng nhận điện thoại, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống được một nửa.

“Cô và Lão Lý bên đó tình hình thế nào rồi?

Vừa rồi sao lại không ai nhận điện thoại của tôi?” A Ninh tùy tiện bịa ra một lý do, qua loa giải thích với ông chủ.

Ông chủ nghe xong bán tín bán nghi, “Đúng rồi A Ninh, bây giờ gửi tọa độ vị trí cho tôi, tôi đang trên máy bay, một lát nữa sẽ đến.” A Ninh nghe xong lời ông chủ cũng không do dự, liền cúp máy.

Nhìn bầu trời xa xăm, cô thở dài một hơi.

Lão Lý lúc này đi đến bên A Ninh, “Vừa rồi ông chủ nói gì với cô?

Cô không nói với ông chủ chuyện khác chứ?” A Ninh liếc nhìn Lão Lý, “Ông chủ một lát nữa sẽ đến, bây giờ đang trên máy bay.

Tôi không nói gì với ông chủ, nhưng lát nữa ông chủ sẽ hỏi gì thì tôi không biết, tôi khuyên ông tốt nhất là mau chuẩn bị sẵn thứ ông

chủ cần đi, nếu không theo tính khí của ông chủ, lát nữa có thể…" A Ninh không nói hết câu, nhưng Lão Lý đã hiểu ngầm ý trong lời của cô.

Nếu không chuẩn bị sẵn thứ ông chủ cần, lại còn lâu như vậy không liên lạc với ông chủ, ông chủ nhất định sẽ trút giận lên đầu mình, lúc đó cũng không có kết quả tốt đẹp gì, có thể khó thoát khỏi cái chết.

Thế là Lão Lý gọi một tên thuộc hạ, "Thứ ta bảo ngươi bảo quản đâu, mau đưa cho ta." Tên thuộc hạ lục lọi trong ba lô một hồi, cuối cùng lấy ra được chai nhỏ chứa một ít sinh mệnh tinh túy.

Bàn Tử thấy thứ Lão Lý cầm trong tay, huých vào Tài Chính bên cạnh, "Thứ đó anh đã thấy bao giờ chưa?" Tài Chính lắc đầu, Bàn Tử tiếp tục: "Tôi đã thấy rồi, lúc đó Phương ca đã dùng cho chưởng môn và Lý phu nhân." Tài Chính nghe vậy kinh ngạc.

Thứ mà ông chủ của Lão Lý cần, Phương Ngôn cũng có, nhưng nghĩ đến bản tính không bao giờ chịu thiệt của Phương Ngôn, chắc chắn sau khi giúp Lão Lý phát hiện ra thứ này đã tống tiền một khoản lớn, lúc đó Lão Lý còn chưa hề hay biết gì.

Mà Tài Chính lại không cẩn thận bật cười.

Bàn Tử không hiểu tại sao Lão Kim lại cười, "Có chuyện gì vui à?

Nói cho tôi nghe với?

Không lẽ chai thuốc đó là xuân dược?" "Gì chứ?

Về chai thuốc đó, đợi Phương ca ra rồi, để anh ấy nói cho cậu biết." Thực ra mấy người lúc này cách nhau không xa, Lão Lý bên kia cũng có thể nghe rõ Bàn Tử và Tài Chính nói chuyện.

Hắn bèn đi tới hỏi hai người, "Các người đã thấy thứ này rồi à?

Phương Ngôn cũng có sao?" Bàn Tử và Tài Chính hai người vội vàng lắc đầu, xua tay, tỏ vẻ không biết, chưa thấy.

Lăn lộn trên thương trường, Lão Lý sao có thể không nhìn ra manh mối, chỉ là người ta không thừa nhận, hắn cũng không có cách nào ép hỏi mà thôi.

Lão Lý lúc này thầm nghĩ, không hổ là Phương Ngôn, thằng nhóc đó chắc lại lừa mình một vố rồi, lát nữa biết ăn nói với ông chủ thế nào đây?

Lúc này, Phương Ngôn men theo con đường mòn trong rừng, từng bước đi xuống.

Thỉnh thoảng hái một quả dại ven đường ăn, khát thì xuống suối vốc một ít nước uống, dù sao cũng là rừng sinh thái, không sợ có độc.

Hoàn cảnh của Phương Ngôn phải nói là tốt hơn Bàn Tử và những người khác không biết bao nhiêu lần.

Đột nhiên nghe thấy trên trời có tiếng ầm ầm, Phương Ngôn ngẩng đầu lên, một chiếc máy bay lướt qua trên đầu anh.

Phương Ngôn thầm nghĩ.

Nơi khỉ ho cò gáy này sao lại có máy bay?

Theo hướng máy bay bay đi, Phương Ngôn đến được con đường mà Bàn Tử vừa phá ra.

Anh bèn tăng tốc, chạy về phía máy bay.

Nếu là người bình thường, chạy trong núi rừng thế này chắc chắn sẽ tốn chút sức lực.

Nhưng với người có võ công cao cường như Phương Ngôn, thì chẳng khác nào đi trên đất bằng.

Chỉ thấy Phương Ngôn thi triển khinh công nhảy nhót trên cây,

hoạt bát như một con khỉ.

Nếu nhìn từ góc độ hiện tại, có thể gọi là phản phác quy chân.

Phương Ngôn vài ba bước đã đến gần nơi Bàn Tử đang nghỉ ngơi, nhưng không vội hiện thân.

Anh muốn xem người xuống từ máy bay là ai.

Máy bay ổn định hạ cánh trên một bãi đất trống, A Ninh và Lão Lý cung kính đứng bên cầu thang máy bay chờ ông chủ của mình xuống.

Một giây, hai giây, một phút, hai phút… Thời gian đã trôi qua gần một tiếng, người trên máy bay vẫn chưa bước ra.

A Ninh và Lão Lý tự nhiên cũng không có động tĩnh gì, tiếp tục đứng hai bên máy bay.

Bàn Tử và những người khác thấy cảnh này, trong lòng hả hê, "Không ngờ Lão Lý cũng có ngày hôm nay, cũng có người khiến ông ta sợ hãi!" Nói xong còn cười một cách hả hê.

Lão Lý lúc này không có thời gian để ý Bàn Tử đang nói gì, đầu óc quay cuồng, nghĩ xem nên giải thích với ông chủ những chuyện đã xảy ra như thế nào.

Một lát sau, người trên máy bay có lẽ là thư ký bước ra, tay cầm một bình xịt, xịt hai bên máy bay.

Chương 369

Nếu không có gì bất ngờ, bên trong chắc là nước khử trùng.

Bàn Tử và những người khác, vạn lần không ngờ người trên máy bay lại có chứng sạch sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nước khử trùng cũng không cẩn thận bắn vào người Lão Lý và A Ninh.

Nhưng hai người không dám động đậy, dù sao trước mặt ông chủ, thực lực của hai người quả thực không đáng kể.

"Hai người có đi cùng tôi không?" Lúc này giọng nói của ông chủ u ám truyền ra từ trong máy bay, nhưng không thấy bóng người.

"Những người này…" Lão Lý ấp úng với ông chủ, không biết nên mở lời thế nào.

"Ta đã cho ngươi nói trước chưa?

Câm miệng cút sang một bên đi." Giọng nói của ông chủ lại lần nữa truyền ra.

"A Ninh trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thế là A Ninh một năm một mười kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, về việc tại sao lại vào lăng mộ, A Ninh cũng không rõ lắm, cũng không đổ hết trách nhiệm lên Bàn Tử và nhóm người Phương Ngôn.

Đợi A Ninh nói xong, bóng người của ông chủ mới u ám bước xuống từ máy bay, một bộ đồ đen, mũ đen, hoàn toàn không nhìn rõ mặt ông chủ.

Lão Lý thấy ông chủ bước ra, bèn quỳ xuống đất lớn tiếng nói: "Ông chủ tha mạng, lần này tôi thật sự không làm hỏng chuyện, xem thứ ngài cần tôi đã tìm được rồi, chỉ là…" Ông chủ nghe Lão Lý nói

vậy, cũng quay đầu hỏi: “Chỉ là?” “Chỉ là Tịch Tà Châu không còn, sinh mệnh tinh túy chỉ còn lại một ít.” Lão Lý lúc này nghe ông chủ hỏi, vội vàng giải thích.

“Ông chủ, Tịch Tà Châu đó, bị thằng nhóc Phương Ngôn làm vỡ, sinh mệnh tinh túy cũng chỉ tìm được một ít, nếu tôi có một lời nói dối, ngài có thể lập tức dùng súng giết tôi, tôi dùng mạng sống của mình thề, tôi không nói dối.

Ông chủ, ngài phải tin tôi.” Ông chủ nhìn Lão Lý, lại nhìn Bàn Tử và những người khác đang ngồi nghỉ một bên, miệng lẩm bẩm một câu: “Phương Ngôn sao?

Cái tên này tôi nghe thật quen.” “Người như ông, cũng có thể nghe được đại danh của Phương ca tôi sao?” Bàn Tử lúc này không phân biệt được tình hình, nói với người mặc đồ đen xuống từ máy bay một câu như vậy.

Người mặc đồ đen không để ý Bàn Tử, tự lẩm bẩm tiếp tục, “Đúng vậy, tôi cũng lâu rồi không gặp thằng nhóc này, không biết bây giờ đã trưởng thành thế nào rồi.” Tài Chính và những người khác nghe xong câu nói của người mặc đồ đen, ngạc nhiên, chẳng lẽ Phương Ngôn và người này là bạn cũ sao?

Người này rốt cuộc là địch hay bạn, mặt mọi người một mớ bòng bong, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này Lão Lý như muốn kể công lĩnh thưởng, nói với ông chủ của mình: “Ông chủ, mấy người này, vừa rồi đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của tôi, khiến anh em thuộc hạ thương vong nặng nề.” “Vốn dĩ doanh trại của tôi ở Kim Tự Tháp sắp rút lui rồi, sau đó mấy người này lại dẫn dụ bầy kiến quân hành sa mạc đến.

Tôi cũng không kịp tổ chức anh em rút lui, rất nhiều người đã chết ở đó.” Người mặc đồ đen nghe xong một hồi lời của Lão Lý, mặt

không có biểu cảm gì cũng không nói gì.

Lão Lý định tiếp tục nói, nhưng nhìn phản ứng của ông chủ, liền ngậm miệng không nói nữa.

Đúng lúc này, A Ninh dường như đã nhớ ra điều gì đó, bèn quay người đối mặt với ông chủ: "Ông chủ, chuyện này không giống như ngài nghĩ, cũng không giống như Lão Lý nói…" Lời còn chưa nói xong, người mặc đồ đen xua tay với A Ninh, ý bảo không cần nói nữa.

Thực ra người mặc đồ đen đã có một phán đoán đại khái về tình hình hiện tại, nhưng, Phương Ngôn mãi không xuất hiện, khiến người mặc đồ đen trong lòng có chút không vui.

Sau đó hắn liền đi từng bước một về phía Bàn Tử và những người khác.

Mấy người thấy người mặc đồ đen đang đi về phía mình, căng thẳng.

Họ đứng dậy, tay cầm vũ khí, "Đừng đến đây!

Có chuyện gì chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Có thể không động thủ thì cố gắng đừng động thủ, nhưng nếu nhất định phải so tài, so tài, mấy anh em tôi cũng không sợ." Bàn Tử nói với người mặc đồ đen như vậy.

Người mặc đồ đen vẫn không nói gì, chỉ là khoảng cách đến vị trí của Bàn Tử ngày càng gần.

"Vị đại ca này nghe tôi nói, thực ra ý định ban đầu của tôi không phải như vậy, chỉ là Phương Ngôn vẫn luôn dẫn dắt chúng tôi.

Thực lực anh ta cao cường, tôi cũng không có cách nào không làm theo, nên xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho tôi." Vương Đào vẫn luôn nấp sau lưng mấy người, nhưng thấy tình hình ngày càng không ổn,

bèn nói ra một câu như vậy, cầu xin người mặc đồ đen tha cho mình.

“Tôi đi bà nội của mày!” Bàn Tử nghe xong câu nói của Vương Đào, buột miệng chửi một câu.

Sau đó một cước đá Vương Đào ngã xuống đất, “Đồ phản bội!

Phương ca vì bảo vệ chúng ta, một mình ở lại lăng mộ cản hậu, mày thì hay rồi, vì mạng sống mà bán đứng Phương ca?

Trước không nói mấy anh em đối xử với mày thế nào?

Phương ca đã cứu mày bao nhiêu lần?

Đồ vong ân bội nghĩa.” Nói xong còn định lấy xẻng Lạc Dương, một xẻng đập xuống.

Tài Chính kịp thời ngăn lại: “Đừng manh động.

Chúng ta không thể rối loạn được, chuyện của Vương Đào chúng ta tạm gác lại, trước tiên giải quyết xong chuyện trước mắt đã.

Tôi nghĩ Phương ca cũng sắp đến rồi, chúng ta câu giờ thêm một lát nữa.” Bàn Tử cảm thấy lời của Tài Chính có lý, không tiếp tục dây dưa với Vương Đào nữa.

Anh một mình đối mặt với người mặc đồ đen.

Khí thế của người mặc đồ đen rất mạnh, áp bức Bàn Tử và Tài Chính đến không thở nổi.

Mọi người đều cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè nặng lên mình.

Lúc này người mặc đồ đen lên tiếng, “Vậy không ai nói cho tôi biết thằng nhóc Phương Ngôn đang ở đâu à?

Kiên nhẫn của tôi không còn nhiều, nếu còn không nói, vậy thì, tôi không khách khí nữa đâu.” Giọng nói vừa dứt, người mặc đồ đen tiện

tay cách không đánh về phía một cái cây lớn.

Ban đầu chỉ có lá cây rơi lả tả, nhưng sau đó thân cây từ giữa gãy làm đôi.

Bàn Tử thấy vậy, thấy thực lực của người mặc đồ đen cao cường như vậy, bèn nói: "Giết tôi đi, tôi cũng không thể nói cho ông biết Phương ca đang ở đâu." Nhưng vạn lần không ngờ, Phương Ngôn lúc này đang quan sát tất cả từ một nơi không xa.

Phương Ngôn thầm nghĩ, anh em tốt, tình bạn sinh tử.

Lại nhìn Vương Đào kia, Phương Ngôn thầm nghĩ loại người này, hôm nay tôi không giết, sau này tôi cũng không thể có bất kỳ mối quan hệ nào nữa.

Đúng là lang tâm cẩu phế!

Người mặc đồ đen thấy Bàn Tử và những người khác không có bất kỳ động tĩnh gì, bèn xua tay, chuẩn bị cho thuộc hạ bắt Bàn Tử.

Nhanh như chớp, một hòn đá đột nhiên từ xa bay tới, đánh trúng tay của người đang tiến về phía Bàn Tử.

Thuộc hạ của người mặc đồ đen hét lên một tiếng đau đớn, ôm tay ngã xuống đất.

Chỉ thấy hòn đá đánh trúng thuộc hạ của người mặc đồ đen không hề vỡ, ngược lại tay của thuộc hạ lại bị đánh lõm vào.

Ai biết Phương Ngôn đã dùng bao nhiêu sức?

"Tôi không ở đây, các người dám đối xử với anh em của tôi như vậy sao?" Phương Ngôn vừa nói vừa từ trong rừng bước ra.

Bàn Tử và những người khác thấy Phương Ngôn đã trở về.

Chương 370

Mọi người vui mừng, "Phương ca, tôi biết anh không chết mà.

Mau giúp mấy anh em tôi trút giận đi, đối phương quá đáng lắm rồi." Phương Ngôn nhìn mấy anh em, "Đừng sợ, đã có tôi về rồi, tôi chắc chắn sẽ không để các cậu chịu thiệt.

Về phần Vương Đào, tôi khuyên cậu có bao xa thì cút bấy xa.

Đội của tôi không cần loại người như cậu.

Lương tâm của cậu đã bị chó ăn rồi." Vương Đào nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng không oán trách, dù sao những lời vừa rồi chắc chắn đã bị Phương Ngôn nghe thấy.

Anh ta bèn lủi thủi nấp sang một bên, cũng không biết người mặc đồ đen có tha cho mình không.

Phương Ngôn quay người đối mặt với người mặc đồ đen và Lão Lý, "Tôi ở đây.

Có chuyện gì thì nhắm vào tôi." Người mặc đồ đen nhìn Phương Ngôn, không nói gì, ngược lại Lão Lý ở bên cạnh dựa vào có ông chủ ở đây, cáo mượn oai hùm hét lớn với Phương Ngôn: "Mau giao ra thứ ông chủ tôi cần, nếu không đừng hòng có kết quả tốt đẹp." Phương Ngôn nghe Lão Lý uy hiếp như vậy.

Không khỏi bật cười, "Ha ha.

Xem tôi có sợ không, nếu tôi sợ, tôi cần gì phải bước ra?

Đã ra đây thì nhất định phải giải quyết đoạn nhân quả này." Trong lúc mọi người đang giằng co, người mặc đồ đen nói một câu khiến cả Phương Ngôn cũng kinh ngạc.

“Nếu tôi đoán không lầm, cậu hẳn là người của Huyền Thiên Tông.” Phương Ngôn thầm nghĩ, sao lại biết mình là người của Huyền Thiên Tông?

Chẳng lẽ quen mình sao?

Nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh, “Tôi không biết Huyền Thiên Tông gì cả, nhưng tôi chỉ biết nếu ông dám ra tay với anh em của tôi, hôm nay ông cũng đừng hòng yên ổn.” Người mặc đồ đen nghe Phương Ngôn nói vậy, lại cười một cách khác thường: “Ha ha!

Cũng ngông cuồng tự đại như nhau!” Phương Ngôn nghe xong lời của người mặc đồ đen, càng cảm thấy hai người chắc hẳn đã gặp nhau ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Người mặc đồ đen nói: “Chuyện hôm nay tôi tạm thời không tính toán với cậu nhiều, về phần những thứ cậu lấy đi của tôi, sau này tôi nhất định sẽ tìm cơ hội bắt cậu trả lại gấp bội, A Ninh, Lão Lý, chúng ta đi.” Nói xong, người mặc đồ đen không quay đầu lại mà bước lên máy bay.

Tài Chính và những người khác định ngăn lại, bị Phương Ngôn cản lại.

“Cũng vô dụng thôi, để họ đi đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Chỉ có A Ninh trước khi lên máy bay, lại lần nữa quay đầu lại nhìn Phương Ngôn.

Phương Ngôn chỉ cảm thấy tiếc vì không kịp hỏi rõ A Ninh một số chuyện, nhưng có duyên ắt sẽ gặp lại.

Phương Ngôn cũng không có động tác gì khác, chỉ vẫy tay với cô.

Cùng với tiếng gầm của máy bay, Lão Lý, A Ninh, người mặc đồ đen và sự kiện Kim Tự Tháp, cuối cùng cũng kết thúc trong màn kịch náo loạn cuối cùng.

Mấy người lại ngồi một bên nghỉ ngơi.

Bàn Tử lúc này lại gần Phương Ngôn: "Phương ca.

Vừa rồi anh làm thế nào đánh bại xác ướp đó vậy?" Phương Ngôn không muốn tiết lộ quá nhiều, bèn nói với Bàn Tử: "Tôi đánh bại xác ướp á, tôi suýt chết trong tay nó đấy." "May mà cuối cùng tôi dùng thuốc nổ phá một cái lỗ ở một nơi khác rồi thoát ra.

Phải trải qua một chặng đường dài mới đến được đây." "May mà tôi chạy nhanh, nếu không có lẽ các cậu không bao giờ gặp lại tôi nữa." Nói xong, Phương Ngôn làm ra một vẻ mặt đáng thương, bán thảm vô cùng.

Tài Chính và những người khác tin là thật, an ủi Phương Ngôn: "Được rồi Phương ca, dù sao chuyện cũng đã qua.

Bây giờ chúng ta đi đâu?" Phương Ngôn đã sớm có kế hoạch, bây giờ nên làm gì.

Phương Ngôn trực tiếp nói với mọi người: "Bây giờ việc chúng ta cần làm là cho mình một kỳ nghỉ dài.

Khoảng thời gian này thật sự quá mệt mỏi, vất vả cho mấy anh em." Nghe Phương Ngôn nói muốn nghỉ một kỳ nghỉ dài, mọi người vui mừng hớn hở.

Bàn luận xem nên đi đâu du lịch.

Chỉ có Vương Đào ở một bên trông vô cùng cô đơn.

Dù sao Vương Đào cũng đã bán đứng tin tức trước, cũng không trách Phương Ngôn và những người khác lúc này xem thường.

Vương Đào đành một mình thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc Vương Đào chuẩn bị lặng lẽ rời đi, Phương Ngôn vỗ vai anh ta: "Anh em, tôi khuyên cậu sau này đừng làm nghề này nữa, đi

làm ăn chân chính đi.” “Sống một cuộc sống thực tế, nếu không với tính cách như cậu sau này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.” Nói xong, Phương Ngôn từ trong túi lấy ra một cọc tiền, nhét vào tay Vương Đào.

Vương Đào nhìn hành động của Phương Ngôn, trong lòng cảm thấy áy náy.

Nước mắt lập tức trào ra khóe mắt: “Phương ca, thực ra em cũng không cố ý.

Tính em nhát gan, nhưng em thật sự không bán đứng mấy anh em.” Bàn Tử định nói gì đó, lại bị Tài Chính ngăn lại: “Được rồi, Bàn Tử, tất cả cứ để Phương Ngôn quyết định.” Phương Ngôn nhìn Vương Đào trước mặt, thở dài một hơi: “Đại trượng phu có lệ không khinh đạn, tôi biết cậu chắc chắn cũng có khó khăn nhất định, chuyện này tôi cũng không truy cứu nữa.” “Đi đi!

Đi tìm cuộc sống của cậu đi.

Nếu sau này chúng ta có duyên gặp lại, tôi hy vọng trạng thái lúc đó của cậu có thể khiến tôi hài lòng.” “Nếu không, lần sau gặp lại, tôi cũng sẽ không nhận cậu nữa.” Vương Đào nghe lời Phương Ngôn, cảm thấy sau này có cơ hội làm anh em với Phương Ngôn, trong lòng vui mừng.

Vương Đào hứa với Phương Ngôn: “Phương ca, yên tâm.

Em nhất định sẽ làm nên chuyện, sẽ không để anh thất vọng.” “Vậy em cũng không làm phiền mọi người nữa, mấy anh em, sau này chúng ta có duyên sẽ gặp lại.” Nói xong Vương Đào mang theo hành lý, không quay đầu lại mà đi về phía xa.

Bàn Tử thấy mọi chuyện đã kết thúc, đi đến bên Phương Ngôn.

“Phương ca, sao lại để cậu ta đi?” “Nếu không thì sao?

Chẳng lẽ tôi có thể lấy mạng cậu ta sao?

Vậy chẳng phải giống Lão Lý rồi à?" Phương Ngôn không hài lòng với lời nói vừa rồi của Bàn Tử, giọng điệu có chút nghiêm túc.

Bàn Tử ý thức được mình nói sai, một mình đi sang một bên, bắt đầu nhóm lửa nấu chút đồ ăn.

Lúc mọi người đang quây quần ăn cơm, Phương Ngôn nói cho mọi người biết lịch trình tiếp theo.

"Đầu tiên chúng ta đến trạm dịch tìm Lý phu nhân và chưởng môn, xem hai người họ thế nào rồi, sau đó tôi sẽ cùng Tài Chính về quê hương của anh em Triệu Thiên thăm một chuyến.

Mọi người không có ý kiến gì chứ?" Mọi người đương nhiên không có ý kiến gì, dù sao Triệu Thiên cũng hy sinh để bảo vệ mọi người, đến thăm gia đình người ta cũng là điều nên làm.

Mấy anh em ăn xong bữa tối, đều vào lều đã dựng sẵn nghỉ ngơi.

Phương Ngôn nằm trong lều trằn trọc không ngủ được, trong lòng nghĩ về người mặc đồ đen đã gặp.

Nhưng nhiều hơn lại là nghĩ về việc không kịp đối chất với A Ninh.

Phương Ngôn theo thói quen sờ vào túi quần, kinh ngạc lấy ra một mảnh giấy.

Phát hiện trên đó có viết: Nếu sau này có cơ hội, tôi sẽ tìm anh, nhưng hãy nhớ đừng chủ động liên lạc với tôi.

Phương Ngôn vừa nhìn đã biết là A Ninh viết cho mình.

Chương 371

Anh cũng không nghĩ nhiều, ngả đầu ngủ say sưa.

Phải nói tâm của Phương Ngôn thật lớn, giây trước còn đang buồn rầu vì người mặc đồ đen và A Ninh, giây sau xem xong mảnh giấy, trong lòng như trút được gánh nặng mà ngủ thiếp đi.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của mọi người đều đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Phương Ngôn, cả nhóm men theo con suối đi xuống, lại đến bờ sông.

Nhưng, điều bất ngờ là bên bờ sông không có một chiếc thuyền nào chờ đợi.

Bàn Tử nhìn trái nhìn phải hỏi: "Phương ca, không có thuyền, chúng ta làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ chúng ta phải bơi qua à?" Phương Ngôn vốn định lấy một chiếc thuyền nhỏ từ không gian dị độ ra, nhưng nghe lời Bàn Tử lúc này, bèn định trêu chọc một phen.

Thế là, Phương Ngôn một cước đá Bàn Tử xuống nước.

"Vậy thì bơi đi, mấy người chúng tôi ngồi thuyền đi." Nói xong, Phương Ngôn gọi Tài Chính và những người khác lên thuyền nhỏ, khởi động động cơ lái về phía trước.

Bàn Tử ở phía sau đuổi theo không ngừng, hét lớn: "Đừng mà, Phương ca!

Nước lạnh quá!

Em sẽ bị cảm mất." Mấy người quay đầu lại nhìn bộ dạng thảm

hại của Bàn Tử, cười ha hả.

Gia Cát Sinh còn đùa: "Mập như vậy mà còn bị cảm sao?

Như vậy vừa hay giúp cậu giảm cân rồi, tiêu hao mỡ thừa của cậu đi, bơi thêm một lát nữa." Bàn Tử ở trong nước nghe vậy, trong lòng cạn lời, tôi mập thì tôi đắc tội với ai chứ?

Phương Ngôn thấy Bàn Tử thật sự không chịu nổi nữa.

Anh bèn giảm tốc độ thuyền, đưa tay ra kéo Bàn Tử lên.

Nhưng Bàn Tử thật sự quá nặng, khiến Phương Ngôn suýt nữa cũng bị kéo xuống nước.

"Bàn Tử, tôi nói cậu nên giảm cân đi.

Cũng quá nặng rồi đấy?" Phương Ngôn châm chọc Bàn Tử.

"Hì hì, chờ em chờ em, về em sẽ giảm cân, Phương ca đừng vội." Bàn Tử cười ngượng ngùng, gãi đầu.

Nhưng cũng không thể trách Bàn Tử, có lẽ là do thể chất dễ béo, tùy tiện ăn một chút là lại béo lên, cũng không trách được.

Nhìn hướng đi hiện tại của thuyền, Phương Ngôn nói với mọi người: "Nếu không có gì bất ngờ, chạng vạng tối chúng ta sẽ đến được đích." "Mọi người tối nay muốn ăn gì nào." Bàn Tử vừa mới nói muốn giảm cân, lúc này nghe Phương Ngôn thảo luận xem tối nay ăn gì, nước miếng Bàn Tử sắp chảy ra.

"Hì hì, thịt kho tàu, chân giò hầm, cá chép kho tàu." Tóm lại những món Bàn Tử kể toàn là thịt.

Mấy người nghe Bàn Tử kể xong, lập tức mất hết cảm giác thèm ăn, mắt tròn mắt dẹt.

"Tôi nói này Bàn Tử, cậu giống như đói mấy trăm năm không được ăn cơm vậy, nhiều như vậy, không sợ ăn bội thực à." "Ây, cậu

quá coi thường tôi rồi, xin lỗi Bàn gia tôi ăn bao nhiêu cũng không bội thực đâu, đâu như cậu, khẩu vị nhỏ như vậy." Nói xong còn sờ sờ cái bụng béo phì của mình, tiếp tục: "Bàn gia tôi không có ưu điểm gì khác, chỉ được cái ăn khỏe." "Nhưng, tục ngữ nói có thực mới vực được đạo mà." Gia Cát Sinh tiếp lời: "Bàn Tử, cậu đừng tìm cớ cho việc ăn nhiều của mình, người xưa nói có thực mới vực được đạo, đúng là không sai, nhưng, ăn nhiều như vậy là phung phí của trời, là tội ác đấy!" Bàn Tử bực bội nhìn Gia Cát Sinh, tức giận ngồi xuống ghế, mấy người nhìn nhau cười.

Dường như những u ám mấy ngày trước đều đã tan biến trong lòng.

Chạng vạng tối, thuyền cập bến, mọi người đi xuống.

"Ôi chao, ngồi thuyền thật sự mệt chết Bàn gia tôi.

Ây da, có chút say sóng." Đừng thấy Bàn Tử trải qua bao nhiêu phen lăn lộn, nhưng Bàn Tử có một nhược điểm rõ ràng nhất là say thuyền.

Vừa nói xong, Bàn Tử đã vịn vào một cái cây lớn bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

Mọi người thấy thật kinh tởm, bèn quay đầu đi, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Phương Ngôn lúc này lấy điện thoại ra gọi cho chưởng môn: "Tút tút tút…" Chuông reo mấy tiếng mà không có ai nghe máy.

Phương Ngôn cười nhẹ: "Chưởng môn đang làm gì vậy?

Điện thoại cũng không nghe." Vừa định cúp máy, đột nhiên điện thoại được kết nối.

"Ôi chao, Phương tiểu tử cuối cùng cũng gọi cho ta rồi, không quên ta đấy chứ!" Chưởng môn ở đầu dây bên kia oán trách.

“Ôi chao, sao có thể quên ngài được, không phải vừa bận xong là gọi cho ngài ngay sao?

Ngài đang làm gì vậy?

Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?

Gần đây ngài và Lý phu nhân thế nào rồi?” Chưởng môn ở đầu dây bên kia không biết biểu cảm thế nào, ngược lại giọng nói có chút ngại ngùng: “Ta và Lý phu nhân có thể có chuyện gì, hai chúng ta ngày ngày nói chuyện nhân sinh, ăn cơm.

Không có việc gì thì ra ngoài đi dạo.” Phương Ngôn nghe chưởng môn nói vậy, thầm nghĩ: “Lão già dê này, chắc chắn không phải như vậy.” Nhưng, bề ngoài, “Vậy cuộc sống cũng khá vô vị nhỉ, bây giờ ngài đang ở đâu?

Tôi đến tìm ngài.” Chưởng môn suýt buột miệng nói: “À, ta đang ở trên giường đây.” “Không!” Chưởng môn ý thức được mình nói sai, lập tức đổi lời.

“Ta đang nghỉ ngơi ở khách sạn, mau đến đây.” Nói xong liền vội vàng cúp máy.

Phương Ngôn nghe được câu “Ta đang ở trên giường đây?” của chưởng môn, trong lòng thầm vui mừng, lớn tuổi như vậy cũng không dễ dàng gì!

Anh bèn gọi mọi người đi, “Chúng ta đi mua chút đồ cho chưởng môn và Lý phu nhân.

Không thể đi một chuyến tay không về được.” Sau đó phát hiện ra dường như đã bỏ sót điều gì đó, bèn gọi Bàn Tử lại.

“Đi hỏi thăm xem có loại viên thuốc nhỏ màu xanh lam nào không.” Bàn Tử nghe vậy tò mò nhìn Phương Ngôn: “Phương ca, là loại viên thuốc nhỏ màu xanh lam đó à?” Phương Ngôn trả lời: “Đúng

là loại đó." "Ồ, Phương ca, chuẩn bị cho chưởng môn một liều thuốc mạnh à!" Phương Ngôn nghe Bàn Tử nói vậy, vỗ vào sau gáy anh ta, "Tôi cho một liều thuốc mạnh gì chứ?

Tôi đang trợ giúp một tay thôi được không?" "Dù sao quyền chủ động cũng nằm trong tay chưởng môn, đâu phải tôi, mau đi đi." "Được rồi, vậy Bàn gia tôi đi trước một bước." Bàn Tử lon ton đi vào con phố nhỏ đèn hồng rượu lục.

Con phố đó làm gì?

Tự nhiên không cần phải nói với mọi người.

Tóm lại, nơi đàn ông tìm thú vui, tự nhiên sẽ có loại viên thuốc nhỏ màu xanh lam mà Phương Ngôn cần.

Phương Ngôn thầm nghĩ, chưởng môn à chưởng môn, tôi cũng chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi, về phần chuyện còn lại phải xem ngài.

Ây da, không được không được, không thể nghĩ nữa, sẽ có hình ảnh không hay.

Thế là Phương Ngôn dẫn Tài Chính và mấy người đi chuẩn bị mua một số vật phẩm cho Lý phu nhân.

Anh bước vào một cửa hàng mỹ phẩm, hỏi chủ tiệm: "Có thứ gì có thể giữ cho da dẻ mịn màng không." Chủ tiệm: "Vậy mua cho người ở độ tuổi nào?" Phương Ngôn thật sự không biết Lý phu nhân bao nhiêu tuổi, nhưng sau khi uống sinh mệnh tinh túy, Lý phu nhân đã trẻ ra không biết bao nhiêu.

Anh bèn nói với chủ tiệm: "Thế này đi, mỗi độ tuổi đều chuẩn bị cho tôi một phần, loại tốt nhất." Chủ tiệm nhìn trang phục giản dị của Phương Ngôn, thầm nghĩ, không lẽ là một thằng nhóc nghèo?

Chương 372

Giọng điệu liền trở nên khinh miệt hơn rất nhiều: “Đồ của tiệm chúng tôi đắt lắm đấy, nếu mỗi loại đều muốn thì có thể sẽ phải trả một khoản phí không nhỏ.” Tài Chính lúc này nghe vậy trong lòng khó chịu, đập bàn một cái: “Người làm ăn đừng có chó mắt nhìn người thấp!

Phương ca của tôi không phải loại người tùy tiện đâu.” Tài Chính định nói tiếp, Phương Ngôn xua tay, sau đó từ trong túi lấy ra một túi giấy, ném cho chủ tiệm: “Chừng này đủ không?

Không đủ tôi lấy thêm cho, nếu đủ thì không cần thối lại.” Chủ tiệm mở gói đồ Phương Ngôn ném ra, hai mắt lập tức sáng rực, “Ôi chao, thật ngại quá, có nhiều điều đắc tội, xem tôi đi chuẩn bị đồ ngài cần ngay.

Sau đó tôi sẽ tặng thêm một ít được không.” Phương Ngôn không nói gì, chủ tiệm biết mình vừa đắc tội với người ta, lon ton chạy đi chuẩn bị đồ cho Phương Ngôn.

Phương Ngôn lúc này vẫy tay với Tài Chính: “Sau này ở bên ngoài, chúng ta phải cố gắng khiêm tốn một chút, nếu không vạn bất đắc dĩ mới dùng đến cách đó.” Tài Chính gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó quay người ra ngoài chuẩn bị hút một điếu thuốc.

Phương Ngôn lúc này trong lòng đang nghĩ, có nên mua thêm chút đồ khác gửi cho chưởng môn và Lý phu nhân không nhỉ?

Ngay lúc Phương Ngôn đang suy tư, bên ngoài truyền đến một trận huyên náo. "Phương ca, Phương ca, tôi đã tìm được cái viên thuốc tiêu dao màu xanh mà anh cần rồi." "Tôi đã mua hết tất cả những gì trong tiệm họ có, xem có đủ không?" Hóa ra là Bàn Tử đã đi

mua sắm trở về.

Lúc nghe Phương Ngôn dặn đi mua thứ này, Bàn Tử liền đi thẳng đến con phố đèn đỏ rượu xanh.

Trên phố, mỹ nữ như mây, người qua kẻ lại đủ loại, nhìn đến Bàn Tử hoa cả mắt.

Một bà chủ tiệm đứng ở cửa vẫy tay với Bàn Tử, cửa tiệm đó còn có tấm biển "em gái bong bóng".

Bàn Tử gần như bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không biết phải làm sao.

Lúc này, một tú bà trong tiệm bước ra nói với Bàn Tử: "Vị gia này, ngài xem có muốn vào trong chơi một lát không?" Bàn Tử đáp: "Thôi khỏi, tôi... tôi phải mua đồ." Tú bà nghe xong liền tiếp lời: "Vậy không biết vị gia đây muốn mua gì?

Muốn mua một đêm tình, mua một cô gái về nhà hầu hạ ngài?

Hay muốn thứ gì khác?

Hay là hôm nay cứ vào xem thử đi." Bàn Tử nhất thời bị nói đến không phân biệt được đông tây nam bắc, dứt khoát đi theo bà chủ vào trong tiệm.

Bên trong tiệm, các cô gái đủ mọi dáng vẻ đều ăn mặc hở hang để thu hút khách nam.

Bàn Tử vừa bước vào đã có mấy mỹ nữ phong tình khác nhau áp sát vào người. "Vị gia, ngài xem tiểu nữ tử cũng không dễ dàng gì, hay là chiếu cố một chút đi." Bàn Tử nửa đẩy nửa nhận: "Tôi không phải đến đây chơi bời, tôi chỉ mua một ít đồ thôi." "Vị gia ngài thật biết đùa, nhìn là biết lần đầu đến đây rồi." "Nhiều người lần đầu cũng không chiếu cố, nhưng lâu dần cũng biết quy củ ở đây thôi." Bàn Tử trong lòng thật sự không biết phải làm sao. "Tôi thật sự không phải...

các cô nương, xin hãy tự trọng." Đừng nhìn Bàn Tử miệng lưỡi lợi hại, thường hay xúi giục Phương Ngôn và mọi người đến những nơi trăng hoa tuyết nguyệt, nhưng khi bản thân thật sự đối mặt với tình huống này, lại giống như một đứa trẻ làm sai việc, không biết phải làm gì. "Vậy rốt cuộc vị gia muốn mua thứ gì?" Bàn Tử "ừm" một tiếng, rồi ghé tai nói nhỏ vài câu với một mỹ nữ, cô ta nghe xong liền bật cười. "Ồ, vị gia, mua viên thuốc nhỏ màu xanh để làm gì vậy?

Chẳng lẽ phương diện đó không được sao?" Cô ta nói rồi định đưa tay sờ vào chỗ đó của Bàn Tử.

Bàn Tử né ra, "Cô nương, không phải như vậy, tôi mua giúp một người bạn.

Nếu thật sự không có thì tôi đi tiệm khác." Thế là, vị mỹ nữ kia cũng không đôi co với Bàn Tử nữa, "Được rồi, không trêu ngài nữa.

Tôi đi lấy cho ngài." Bàn Tử nghe nói trong tiệm có thứ mình cần thì vô cùng vui mừng. "Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, Bàn gia tôi mua nổi." Vô tình để lộ ra khí chất nhà giàu mới nổi.

Từ lúc Bàn Tử vào tiệm cho đến lúc ra ngoài, tổng cộng chưa đến mười phút.

Đi trên đường, người khác thấy dáng vẻ mãn nguyện của Bàn Tử, tưởng rằng gã vừa vui vẻ xong, liền bàn tán xôn xao: "Xem ra phải giảm béo thôi, nhìn gã béo kia vào chưa đến mười phút đã ra rồi, chắc chắn là phương diện đó không được." "Nhìn trên tay còn xách một cái túi lớn, bên trong chắc là đồ tráng dương phải không?" Người đi đường bàn tán về Bàn Tử, nhưng gã cũng không để ý nghe, dù sao thì cũng đã hoàn thành nhiệm vụ Phương Ngôn giao, chỉ cần về giao phó là xong, không quan tâm nhiều như vậy.

Gã đi về phía nơi Phương Ngôn và mọi người đang ở.

Lúc này, Phương Ngôn đang ngồi trong cửa hàng mỹ phẩm, nghe thấy Bàn Tử la lớn như vậy, mặt liền đầy vạch đen.

Hắn thầm nghĩ, tên béo chết tiệt này, đang làm cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ muốn cả thành phố này đều biết mình sai hắn đi mua thứ đó sao.

Đúng lúc này, chủ tiệm từ trên lầu lấy xuống tất cả những thứ Phương Ngôn cần, cũng nghe thấy lời Bàn Tử hét với Phương Ngôn.

Thế là, trong phút chốc không nhịn được, bà bật cười thành tiếng.

Phương Ngôn nghe thấy chủ tiệm bật cười, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng đi ra.

Vừa thấy Bàn Tử, Phương Ngôn liền đi tới đá cho một cước.

Bàn Tử uất ức đến mức sắp khóc: "Phương ca, sao lại đá tôi?

Đồ anh cần tôi đều mua về rồi, tôi cũng có làm gì sai đâu." Phương Ngôn bất lực: "Cậu không làm gì sai, nhưng thứ tôi bảo cậu mua, suýt chút nữa là cả thế giới đều biết rồi.

Mặt mũi của tôi để đâu bây giờ?" Bàn Tử nghĩ lại thấy đúng là như vậy, liền không giải thích với Phương Ngôn nữa.

Gã đi sang một bên tiếp tục xoa mông.

Cả nhóm Phương Ngôn sau đó đi về phía quán trọ nơi Chưởng môn và Lê phu nhân đang ở.

Chưa kịp vào quán trọ đã thấy dung nhan tuyệt thế của Lê phu nhân đang ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lê phu nhân dường như đã thấy Phương Ngôn, bà vẫy vẫy tay về phía này.

Phương Ngôn và mọi người cũng ngây người ra, không ngờ công

năng của Sinh Mệnh Tinh Túy lại mạnh mẽ đến vậy.

Nó khiến Lê phu nhân trở nên đẹp như hoa như ngọc, mấy người nhìn đến ngây cả người.

Trong phút chốc quên cả chào hỏi Lê phu nhân.

Lúc này, một giọng nói không hài hòa vang lên: "Nhìn cái gì đấy?" Hóa ra là Chưởng môn, cảm thấy thời gian cũng gần đủ, liền xuống lầu nghênh đón, lại vừa hay bắt gặp cảnh này của Phương Ngôn.

Cảnh tượng này quả thực quá xấu hổ, Phương Ngôn bất giác cười cười: "ích thân xuống nghênh đón tôi rồi à?

Không hổ là Chưởng môn, công năng của Sinh Mệnh Tinh Túy thật sự không tồi nha, nhìn ngài và Lê phu nhân cứ như tìm lại được mùa xuân thứ hai vậy!" Chưởng môn nghe ra được ý tứ trong lời nói của Phương Ngôn, bực bội nói: "Đừng tưởng ta không biết tiểu tử nhà cậu đang nghĩ gì, không phải như cậu nghĩ đâu, đừng nói nhiều nữa." Phương Ngôn lúc này cười nói: "Ồ, vậy Chưởng môn nghĩ tôi đang nghĩ thế nào?" Chưởng môn lúc này mới phản ứng lại mình đã rơi vào bẫy của Phương Ngôn, thế là không đáp lời nữa, tức giận quay người đi vào quán trọ.

Lúc này Lê phu nhân cũng vẫy tay với họ, ý bảo mau lên lầu.

Cả đám người cũng không chần chừ, đi thẳng vào phòng của Lê phu nhân và Chưởng môn.

Vào trong phòng, Bàn Tử và những người khác đều rất ngoan ngoãn, ngược lại Phương Ngôn lại nói đùa với Lê phu nhân.

Chương 373

"Gần đây Lê phu nhân trẻ ra không ít, nhưng tôi thấy Chưởng môn có vẻ hơi thiếu ngủ." Chưởng môn nghe lời Phương Ngôn, bực bội đáp lại: "Đi đi đi, cút sang một bên đi?

Ta và Lê phu nhân đều chưa làm gì hết, được chưa?" "Làm gì có chuyện đó." Vừa nói xong câu này, ông liền ý thức được có gì đó không đúng.

Thế là đổi lời: "Làm gì có chuyện như ngươi nghĩ?" "Được, được, được, không phải như tôi nghĩ, lần này trở về cũng mang quà cho hai vị, không biết hai vị có thích không." Chưởng môn nghe có quà, trong nháy mắt vui ra mặt: "Mau lấy ra cho ta xem, mua cái gì vậy, nếu ta không thích, ta đánh cho ngươi một trận." Phương Ngôn nghe lời Chưởng môn, cười hắc hắc: "Tuyệt đối sẽ khiến ngài thích.

Tôi chỉ sợ lúc đó ngài thích đến không chịu nổi, lại còn phải đòi thêm của tôi nữa đấy." Chưởng môn đã bị quà tặng làm cho mê muội, đâu còn để ý lời nói của Phương Ngôn có ẩn ý gì khác.

Thế là lại một lần nữa thúc giục Phương Ngôn mau lấy quà ra. "Bàn Tử, mau lấy món quà chúng ta chuẩn bị cho Chưởng môn ra đây." Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra túi đồ lớn kia, cười hì hì đưa cho Chưởng môn. "Chưởng môn à, thứ này dùng rất tốt, nhưng mà, tôi thấy với thân thể của ngài tốt nhất nên dùng có chừng mực, nếu không tôi sợ ngài chịu không nổi đâu!" Chưởng môn nghe lời Bàn Tử, bán tín bán nghi nhận lấy thứ trong tay gã. "Phương Ngôn, tiểu tử nhà ngươi chuẩn bị cái gì cho ta vậy?

Không phải thứ gì không tốt chứ?" Phương Ngôn nhìn Chưởng môn, rồi lại nhìn những người khác, tự mình nói: "Đâu có đâu có, sao

lại thế được?

Đây là món quà tôi đã cẩn thận lựa chọn cho ngài, đại bổ!

Đặc biệt thích hợp với thể chất của ngài, có thể tăng tiến công lực." Chưởng môn nghe Phương Ngôn nói là đan dược, cũng buông bỏ cảnh giác.

Ông trực tiếp lấy ra một ít từ bên trong, xòe ra trên lòng bàn tay. "Viên thuốc nhỏ màu xanh này chắc là để tăng tiến nội công phải không?" Mấy người nghe Chưởng môn phân tích như vậy, dở khóc dở cười. "Đúng đúng đúng, đúng là tăng tiến nội công, nhưng nhất định phải dùng có chừng mực, cẩn thận bạo thể mà chết đấy." Bàn Tử bổ sung. "Làm sao có thể bạo thể mà chết được?

Năm đó ta dù sao cũng là một cường giả, loại đan dược này đối với ta không là gì cả." Nói rồi, ông liền lấy hai viên ném vào miệng.

Phương Ngôn và mọi người gần như kinh ngạc đến ngây người, không ngờ Chưởng môn lại mạnh mẽ như vậy, trực tiếp ăn hai viên, cũng không biết lão nhân gia có chịu nổi không.

Lúc này, Chưởng môn đang nhai viên thuốc nhỏ màu xanh. "Ừm... không có mùi vị gì lạ, chỉ là ta cảm thấy vùng đan điền của ta ấm áp, từng luồng khí ấm đang kích thích ta?" Phương Ngôn giải thích: "Ồ, đó là hiện tượng bình thường.

Đó chính là công hiệu của đan dược này, kích thích đan điền.

Như vậy sẽ khiến ngài lúc vận công có thể tăng tần suất, tăng tốc độ, tăng chất lượng, khiến ngài tỏa ra sức sống mới." "Ừm, không tồi không tồi." Chưởng môn nghe Phương Ngôn nói một tràng, yên tâm hẳn, "Tiểu tử nhà ngươi có lòng quá." Nói xong, Chưởng môn tự mình đi sang một bên, bắt đầu săm soi viên đan dược.

Mấy người cũng không để ý nữa, Phương Ngôn lấy món quà đã

mua cho Lê phu nhân ra, đưa đến trước mặt bà. "Lê phu nhân, tôi cũng không biết ngài thích gì, nên dứt khoát mua cho ngài một ít mỹ phẩm trong cửa hàng." "Bởi vì ngài đã dùng Sinh Mệnh Tinh Túy, tôi cũng không biết da của ngài hiện tại đang ở độ tuổi nào." "Cho nên, tôi đều mua về hết rồi, ngài xem thích cái nào thì chọn, sau đó tôi lại đi mua thêm một ít." Lê phu nhân nhìn những thứ Phương Ngôn mua về, trong lòng cảm động, cưng chiều xoa đầu Phương Ngôn, "Ai, để con phải bận tâm rồi, cảm ơn con!

Chỉ là người luyện võ như ta, cũng không dùng những thứ mỹ phẩm này." "Cùng lắm là bôi một chút son phấn lên mặt, cho nên, cũng không cần phải tốn kém đi mua nữa, những thứ này là được rồi." Phương Ngôn nghe Lê phu nhân nói vậy, liền lấy chiếc điện thoại trong tay bà.

Mở điện thoại ra, Phương Ngôn gõ mấy chữ trên đó rồi đưa cho Lê phu nhân. "Cầm lấy đi Lê phu nhân, tôi vừa mới lên mạng tra cho ngài rồi, ngài bây giờ nên dùng những loại mỹ phẩm này, sau đó ngài học một chút là có thể thử dùng." "Sau này có gì không biết, cứ dùng điện thoại tra, như vậy sẽ tiện hơn." Lê phu nhân nhìn Phương Ngôn, trong lòng dâng lên một nỗi cảm động không nói nên lời, bà nói một tiếng: "Cảm ơn con." Rồi đi sang một bên nghiên cứu món quà Phương Ngôn mang đến.

Phương Ngôn hỏi Chưởng môn: "Tối nay chúng ta ăn gì đây?" Nhưng Chưởng môn không đáp lại, chỉ ngồi khoanh chân vận công.

Phương Ngôn thầm nghĩ, lão đầu tử này, ăn viên thuốc nhỏ màu xanh rồi mà còn có thể vận công sao?

Quả nhiên, người luyện võ không giống người thường.

Phương Ngôn lại đi đến bên cạnh Lê phu nhân: "Tối nay ăn gì ạ?" Lê phu nhân không chút do dự: "Các con đã về, tự nhiên phải chiêu đãi

một bữa thịnh soạn.

Các con xem muốn ăn gì thì cứ gọi, không cần lo cho ta và Chưởng môn, hai chúng ta ăn gì cũng được." Bàn Tử nghe câu này, liền hét lớn một tiếng: "Lê phu nhân vạn tuế." Rồi hớn hở chạy xuống lầu gọi món.

Phương Ngôn nhìn Bàn Tử, không biết làm gì hơn, đành cảm ơn Lê phu nhân rồi cũng xuống lầu gọi món.

Lúc ăn cơm, mấy người ngồi quây quần một chỗ, nhìn bàn ăn đầy ắp những món ngon vật lạ.

Chưởng môn nhướng mày. "Ta nói này Phương tiểu tử, thật sự không nghĩ cho túi tiền của ta chút nào à, ta xuống núi một chuyến, tuy có mang theo chút tích góp, nhưng cũng không chịu nổi các ngươi phung phí như vậy!" Lê phu nhân gắt lên: "Bọn trẻ vừa mới về, ăn chút đồ ngon thì đã sao, ăn nhiều như vậy mà cũng không bịt được cái miệng của ông." Chưởng môn thấy Lê phu nhân bênh vực Phương Ngôn, cũng không nói gì nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Mọi người thấy Chưởng môn bị một vố đau, ai nấy đều cười thầm.

Mấy người vừa uống rượu vừa ăn cơm, thuận tiện nói về những chuyện xảy ra trong lăng mộ gần đây.

Chưởng môn cảm thấy có chút không thể tin nổi: "Phải nói là, người xưa xây mộ thật sự có nhiều huyền cơ.

Lần sau có hoạt động như vậy cũng có thể mang theo bộ xương già này của ta đi, tuy không có tác dụng gì lớn, nhưng ta cũng đi theo để mở mang tầm mắt." Chưa đợi Phương Ngôn nói, Bàn Tử đã cướp lời: "Được được chứ!

Nếu sau này lại gặp phải loại Tống Tử lớn như vậy, tôi cũng

không cần phải chỉ biết lo chạy trốn nữa rồi." Chưởng môn nghe Bàn Tử tâng bốc mình như vậy, rất hài lòng: "Được, sau này nếu lại gặp loại Tống Tử lớn đó, cứ cầu cứu ta, ta bảo đảm chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì." "Được thôi!" Bàn Tử nói qua loa một câu, rồi lại cúi đầu tiếp tục tiêu diệt cái đùi heo lớn trước mặt.

Phương Ngôn rất tận hưởng không khí hiện tại này.

Bữa cơm này, mọi người uống không ít rượu, tuy rằng người biết võ công bình thường sẽ không say, nhưng hôm nay mọi người dường như đều không cố ý dùng tu vi để giải rượu.

Ai nấy đều uống đến hơi ngà ngà say, sau đó liền về phòng nghỉ ngơi.

Lúc sắp đi, Phương Ngôn ghé vào cửa phòng Chưởng môn: "Chưởng môn, tối nay nếu không nhịn được, có thể đi hỏi Bàn Tử, để Bàn Tử dẫn ngài đi tìm chút niềm vui." Chưởng môn lúc này đã say khướt, lơ mơ đáp một câu: "Được, nếu ta có nhu cầu, ta nhất định sẽ để tiểu tử đó dẫn ta đi, ngươi cũng đừng nói nữa, mau lên lầu nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải còn có việc phải làm sao?" Thế là, mọi người đều trở về phòng của mình bắt đầu nghỉ ngơi.

Cũng không biết Chưởng môn sau khi dùng hai viên thuốc nhỏ màu xanh, đêm nay có thể có một đêm ngon giấc không?

Đêm khuya thanh vắng, khi đèn đuốc vạn nhà đều đã tắt, Phương Ngôn đang ngồi khoanh chân trên giường.

Người trong nghề đều biết, Phương Ngôn lúc này đang trong trạng thái tu luyện.

Phương Ngôn không ngừng hồi tưởng lại các công pháp đã học ở thế giới này cũng như tình trạng cơ thể hiện tại.

Đương nhiên, Phương Ngôn hiện tại vẫn chưa đạt đến cảnh giới

của những cao nhân vô thượng.

Rốt cuộc, một Thi Vương ngàn năm nho nhỏ cũng đã khiến hắn cảm thấy áp lực cực lớn.

Phương Ngôn biết, nếu muốn tiếp tục sinh tồn ở thế giới này, thì nhất định phải khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Phương Ngôn mở ra quyển công pháp tu luyện linh hồn mà hệ thống tặng, tên là 《Đoán Hồn Thuật》.

Phương Ngôn nhìn cái tên này, thầm nghĩ, tên nghe cũng bá khí đấy, không biết tu luyện thế nào.

Dù sao, thứ mà hệ thống cho chắc cũng không phải đồ tồi.

Chương 374

Thế là, Phương Ngôn nhẹ nhàng dùng tinh thần lực của mình rót vào quyển công pháp.

Thông tin của công pháp từng chút một hiện ra trước mắt Phương Ngôn. 《Đoán Hồn Thuật》 chia làm bốn giai đoạn.

Giai đoạn hiện tại của Phương Ngôn là 0.

Thông qua việc đề thăng 《Đoán Hồn Thuật》, có thể trực tiếp đưa linh hồn lực lên giai đoạn thứ hai, cũng chính là Chú Nguyên Kỳ.

Ở giai đoạn này, công pháp linh hồn sẽ cho một môn pháp thuật công kích linh hồn gọi là Thần Hồn Kích.

Phương Ngôn thầm nghĩ, đây đúng là một thứ tốt.

Dù sao trong lúc đối chiến hoặc gặp tình huống khẩn cấp, người bình thường sẽ không chú trọng phòng ngự linh hồn.

Đá linh hồn lại cho một công pháp như vậy, trực tiếp công kích linh hồn đối phương, có thể khiến đối phương choáng váng thậm chí trực tiếp giết chết.

Phương Ngôn vội vàng mở công pháp ra tu luyện.

Đoán hồn đoán hồn, đúng như tên gọi, chính là dùng công pháp không ngừng rèn luyện linh hồn của mình, khiến nó đạt đến hiệu quả không gì phá nổi.

Quá trình tu luyện này cực kỳ đau đớn.

Mồ hôi trên người Phương Ngôn từng giọt từng giọt lăn xuống, không chỉ làm ướt đẫm quần áo của hắn, đồng thời cũng làm ướt cả ga giường.

Cùng lúc Phương Ngôn đang tu luyện, ngoài cửa sổ có một người mặc đồ đen đang quan sát tất cả.

Tuy bị y phục đen bao bọc, nhưng vóc dáng yêu kiều và đường cong quyến rũ kia vẫn thấp thoáng hiện ra.

Người này là ai? "Hắn đang làm gì vậy?

Đang tu luyện công pháp sao?

Trông có vẻ rất đau đớn." Người mặc đồ đen lúc này thầm nghĩ.

Cô ta gỡ khăn che mặt ra, hóa ra là A Ninh.

Còn tại sao cô ta biết Phương Ngôn ở đây.

Chuyện này vẫn chưa thể khảo chứng.

Trông có vẻ A Ninh không có ác ý với Phương Ngôn.

Cô ta lặng lẽ nhìn Phương Ngôn tu luyện xong, sau đó mới đi vào.

Lúc này, vì Phương Ngôn vừa mới tu luyện linh hồn, năng lực cảm tri đã tăng lên rất nhiều.

Chưa đợi A Ninh bước vào phòng, hắn đã nói: "Ở ngoài cửa sổ nhìn lâu như vậy, nhìn ra được manh mối gì chưa?

Sao không quang minh chính đại bước vào phòng?

Lén lén lút lút muốn làm gì?" A Ninh bị lời nói của Phương Ngôn làm cho đứng hình, cô ta do dự, chậm rãi bước vào phòng. "Tôi không sợ anh hại tôi." "Thân ngay không sợ bóng tà, nếu cô không có ác ý, vậy thì sợ tôi làm gì?" Phương Ngôn nhìn A Ninh, có điều muốn nói, nhưng nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

A Ninh không chút phòng bị với Phương Ngôn, cô đi đến bên giường ngồi xuống. "Thật ra tôi chỉ muốn xem xem, lần trước lúc anh đang trong trạng thái lĩnh ngộ, có phải có lời gì chưa nói hết với tôi

không." Phương Ngôn tò mò: "Sao cô biết tôi có lời muốn nói với cô?" "Tôi chỉ cảm thấy hai chúng ta hẳn là đã từng gặp nhau ở đâu đó, dù sao anh đã trực tiếp gọi tên tôi ra, một người bình thường cũng sẽ có cảm giác, tôi cũng có một chút kinh ngạc." Phương Ngôn nghĩ thầm "cũng đúng, cũng không có gì phải quanh co," thế là hắn hỏi A Ninh: "Ông chủ của cô rốt cuộc là ai?

Tại sao lại biết chúng tôi là người của Huyền Thiên Tông?" "Bây giờ tôi không thể nói được, dù sao thân phận của ông chủ tôi cũng rất tò mò, tôi chỉ là một người làm công dưới trướng ông ấy thôi." "Về những chuyện khác thì tôi có thể trả lời." "Được, vậy nói cho tôi biết, ông chủ của cô muốn Sinh Mệnh Tinh Túy để làm gì?" "Bởi vì ông chủ của tôi năm xưa từng bị thương, bây giờ cảm thấy ngày tháng không còn nhiều, sắp không qua khỏi.

Thế là, ông ấy phái Lão Lý đến kim tự tháp đó tìm kiếm Sinh Mệnh Tinh Túy có thể kéo dài sinh mệnh." "Nhưng, theo lời Lão Lý, nó hẳn đã bị người khác lấy đi rồi, cho nên về chuyện này, ông chủ có lẽ sẽ không bỏ qua đâu." "Anh và bạn bè của anh nhất định phải cẩn thận." Phương Ngôn nghe lời khuyên chân thành của A Ninh, trong lòng cảm kích, nhưng bề ngoài không biểu hiện gì: "Còn chuyện gì nữa không?

Nếu không có thì đi đi.

Dù sao bây giờ chúng ta là người hai phe, ở trong phòng tôi bị người khác nhìn thấy cũng không hay." A Ninh nghe Phương Ngôn hạ lệnh đuổi khách, cũng không quanh co nữa, thân hình lóe lên đã ra khỏi phòng Phương Ngôn.

Sau khi ra ngoài, A Ninh nghe thấy tiếng hỏi từ thiết bị liên lạc trong tai: "Thế nào rồi?

Có moi được tin tức gì từ Phương Ngôn không, bước tiếp theo

định đi đâu?" "Cứ như vậy đi." A Ninh trả lời ông chủ của mình, "Phương Ngôn rất cẩn thận, không tiết lộ cho tôi quá nhiều, vừa rồi lúc hắn tu luyện công pháp đã phát hiện ra tôi đang nhìn trộm ngoài cửa, cho nên tôi nghĩ mình đã bị lộ rồi." Bên kia ông chủ im lặng một hồi, sau đó lại u uất truyền đến giọng nói: "Được rồi, cô về trước đi.

Gần đây thất bại thật sự quá nhiều rồi, ta nghĩ nên nghỉ ngơi một thời gian, về phía Phương Ngôn ta sẽ phái người khác đi theo dõi." "Vâng." A Ninh nghe ông chủ nói vậy, cũng không tranh giành nữa, chỉ đơn giản trả lời một câu: "Vâng thưa ông chủ, tôi biết rồi, tôi sẽ về ngay." Rồi biến mất trong màn đêm.

Sáng sớm, mọi người ngủ dậy tự nhiên, tập trung ở phòng ăn dưới lầu. "Ồ, Chưởng môn đến rồi à?

Cả đêm không ngủ sao?

Sao quầng mắt lại thâm thế này?" Ánh mắt đầu tiên của mọi người khi xuống lầu đều chú ý đến hai quầng thâm mắt to đùng của Chưởng môn. "À, không sao, tối qua luyện công quá nhập tâm.

Thế là cả đêm không nghỉ ngơi." Nói xong câu này, Chưởng môn oán hận nhìn Phương Ngôn và Bàn Tử.

Phương Ngôn làm sao không biết vì sao Chưởng môn cả đêm không ngủ, trong lòng cố gắng nén cười.

Ngược lại Lê phu nhân, sau một đêm tìm hiểu về mỹ phẩm, hôm nay chỉ đơn giản thoa một ít sản phẩm chăm sóc da, đi xuống lầu mà cả làn da đều sáng bóng, mịn màng như da thiếu nữ.

Lê phu nhân có lẽ vì da đẹp lên, tâm trạng cũng rất tốt.

Bà rất vui vẻ chào hỏi nhóm Phương Ngôn, hoàn toàn trái ngược với Chưởng môn mắt đầy quầng thâm.

Mặc dù Chưởng môn có chút không hài lòng với món quà Phương

Ngôn mang đến hôm qua.

Nhưng, vì là bậc trưởng bối, cũng không thể nói gì với Phương Ngôn, chỉ có thể mời họ ngồi xuống.

Lê phu nhân bên cạnh nhìn cả nhóm người đã sẵn sàng lên đường, hỏi: "Tiếp theo các con có kế hoạch và dự định gì không?

Hay là, theo hai chúng ta về tông môn nghỉ ngơi một thời gian đi." Với tư cách là thủ lĩnh của đội, Phương Ngôn tự nhiên không nhận lời mời của Lê phu nhân. "Tiền bối, tông môn một thời gian nữa con sẽ đến bái phỏng, chỉ là, bây giờ con có một việc quan trọng hơn phải làm, con chuẩn bị..." nói rồi, hắn nhìn Tài Chính đang ngồi bên cạnh. "Con chuẩn bị đến nhà của huynh đệ Triệu Thiên xem sao.

Dù sao, cậu ấy cũng vì chúng con mới rời khỏi thế giới này.

Chương 375

Con nhất định phải đi lo liệu ổn thỏa công việc hậu sự cho cậu ấy và gia đình." "Đúng là một đám huynh đệ tốt có tình có nghĩa, được rồi, mau đi đi!

Trên đường phải chú ý an toàn." Lê phu nhân cũng không có ý kiến gì về quyết định tiếp theo của Phương Ngôn, chỉ giống như một bậc trưởng bối nên làm, dặn dò họ. "Phương tiểu tử, ta có một thứ muốn cho con." Chưởng môn lúc này gọi Phương Ngôn lại, và từ trong lòng lấy ra một quyển bí tịch. "Đây là?" Phương Ngôn nhìn quyển bí tịch Chưởng môn đưa, trên đó nổi bật ba chữ lớn 《U Minh Chưởng》. "Chưởng môn, thứ này quá quý giá, con không thể nhận." "Ai da, bảo con cầm thì cứ cầm đi, nói nhiều lời vô ích làm gì." "Tuy rằng, U Minh Chưởng là công pháp gia truyền của phái chúng ta, nhưng, xét trên tình giao hữu của chúng ta, để con tu luyện một phen cũng là một lựa chọn không tồi, ta cảm thấy con có thể đưa U Minh Chưởng lên một tầm cao mới." "Đừng từ chối nữa, vừa hay, còn một khoảng thời gian trước khi xuất phát, theo ta, ta sẽ giảng giải cho con về điểm độc đáo của U Minh Chưởng." Thế là, Phương Ngôn cũng không từ chối Chưởng môn nữa, hắn dặn dò Bàn Tử và Tài Chính, bảo họ đi mua sắm những thứ cần thiết cho mấy ngày tới.

Sau đó liền theo Chưởng môn đến hậu viên của quán trọ. "Nào, Phương tiểu ca, để ta xem công lực gần đây của con có tiến bộ không?

Đừng thấy ta là lão già, nhưng, không được nương tay đâu đấy.

Ta muốn kiểm tra xem thời gian gần đây con có tu luyện nghiêm túc không." "Ngoài ra, lát nữa nhất định phải nhớ xem ta thi triển U

Minh Chưởng, quan sát lộ tuyến vận công và kỹ xảo phát lực của nó." "Bây giờ, ta sẽ giảng giải về đặc tính của môn công pháp này, cái gọi là U Minh Chưởng, không chỉ là một bộ chưởng pháp, nó bao gồm cả quyền pháp, chỉ pháp, chưởng pháp và quan trọng nhất là thân pháp." "U Minh, đúng như tên gọi, giống như u linh, đến không ảnh đi không tung, giết người trong vô hình." "Đầu tiên, là nền tảng của môn công pháp này.

Phải đưa tốc độ thân pháp của con lên đến cực hạn." "Ví dụ như, thế này." Chưởng môn giây trước còn đang đứng tại chỗ giảng giải công pháp cho Phương Ngôn, giây sau đã biến mất trước mặt hắn.

Phương Ngôn kinh ngạc, lão đầu tử này chạy đi đâu rồi?

Chẳng lẽ để mình tự tìm hiểu sao? "Phương tiểu tử đang tìm ta phải không?" Giọng Chưởng môn lặng lẽ truyền đến từ sau lưng Phương Ngôn.

Phương Ngôn giật mình, "Ái chà, ông đến sau lưng tôi từ lúc nào vậy?

Dọa chết tôi rồi!" "Ha ha." Chưởng môn cười lớn, "U Minh Chưởng, thân pháp cơ bản nhất của bộ công pháp này là đến không ảnh đi không tung, phối hợp với tinh thần lực của con." "Ừm..." Chưởng môn vận dụng tu vi cảm nhận tinh thần lực của Phương Ngôn, phát hiện gần như không thể dò xét được. "Tiểu tử, xem ra chuyến đi này con thu hoạch không ít nhỉ, tinh thần lực tăng mạnh, tốt, tốt lắm, người khác tu luyện tinh thần lực cần phải khổ tu ngày đêm rất lâu, con thì hay rồi, xuống một ngôi mộ, lại có được kỳ ngộ lớn như vậy.

Thật là!

Khiến người ta ghen tị." "Được rồi, Chưởng môn!

Không cần nói nữa, bộ công pháp tu luyện linh hồn kia con cũng sẽ nói cho ngài, dù sao nếu lúc đó không có ngài, có lẽ con cũng không thể đi vào đi ra một cách toàn vẹn như vậy." "Được, tiểu tử có lòng, vậy chúng ta tiếp tục học U Minh Chưởng đi, luyện được rồi, thực lực của con lại tăng thêm một bước lớn." Suốt một buổi chiều sau đó, Phương Ngôn đều theo Chưởng môn học tập.

Phải nói rằng U Minh Chưởng không hổ là công pháp của một môn phái lưu truyền từ xưa đến nay, quả thực cao thâm khó lường, với thể lực của Phương Ngôn mà cũng không chịu nổi, mồ hôi đầm đìa. "Hộc hộc..." Phương Ngôn thở hổn hển một hơi. "Một U Minh Chưởng nho nhỏ đã khiến mình cảm thấy mệt mỏi như vậy, vậy mình muốn bước lên đỉnh cao của cường giả ở thế giới này, cần phải nỗ lực bao nhiêu đây?" Phương Ngôn cảm khái. "Tiểu tử, con đường con phải đi còn dài lắm, nhưng ta tin con nhất định không có vấn đề gì, chỉ cần có thời gian nhất định sẽ thành công bước lên đỉnh cao võ đạo.

Dù sao, tất cả những kỳ tài luyện võ đều không có được vận may của con." "Nếu năm đó lão phu ta có được vận may như vậy cũng không đến nỗi thực lực trì trệ ở đây nhiều năm!" Thấy trời đã không còn sớm, Phương Ngôn cúi đầu chào Chưởng môn một cái.

Tuy Chưởng môn không phải là sư phụ của hắn, nhưng, trên con đường luyện võ này cũng đã chỉ điểm ít nhiều, cũng coi như là nửa người thầy. "Đi thôi!

Chúng ta đi ăn cơm đi, sau đó tối nay nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, dù sao hôm nay cơ thể con đã đạt đến giới hạn chịu đựng.

Nếu cứ kéo dài tình trạng quá sức này, sẽ để lại di chứng lớn cho cơ thể sau này." Chưởng môn nói vậy, đồng thời cũng thúc giục Phương Ngôn đi về phía phòng ăn.

Đến phòng ăn mới phát hiện, Bàn Tử và những người khác đang

trò chuyện rất vui vẻ với Lê phu nhân. "Lê phu nhân, người như cháu thì đến lúc nào mới có thể cưới vợ sống những ngày yên ổn ạ?" Bàn Tử quan tâm đến tương lai của mình. "Ừm?

Ta thấy chỉ cần cháu muốn thì lúc nào cũng có thể, chỉ sợ cháu không nỡ từ bỏ cuộc sống đầy màu sắc huyền thoại này, cũng sợ cháu không nỡ rời xa những người anh em bên cạnh." Lời của Lê phu nhân rất có lý, Bàn Tử nghe xong cũng trầm mặc một lúc, không đáp lời nữa.

Mấy người thấy Phương Ngôn và Chưởng môn trở về, liền gọi chủ tiệm mang thức ăn lên.

Sau một hồi ăn uống no say, mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi về phòng, Phương Ngôn hồi tưởng lại U Minh Chưởng mà Chưởng môn đã dạy.

Hắn thầm nghĩ, nhất định sẽ có một ngày mình sẽ bước lên đỉnh cao của cường giả ở thế giới này. "Ai!

Thôi không nghĩ nữa, mệt cả một ngày rồi.

Mình phải nghỉ ngơi sớm thôi.

Cũng không biết những ngày sắp tới có bình yên không." Sau đó liền ngã đầu xuống giường ngủ say sưa.

Bầu trời đêm thật yên tĩnh, một hành trình mới vào ngày mai đang chờ đợi Phương Ngôn.

Bước vào phòng khách quý, Bàn Tử và những người khác tùy tiện tìm một chiếc sofa ngồi xuống.

Phải công nhận, không hổ là phòng đấu giá Thiên Tinh, việc trang hoàng phòng khách quý này cũng bằng thu nhập cả năm của nhiều đại

gia rồi.

Sofa da hổ, ghế ngồi da thật, còn có mùi trà hoa thoang thoảng khắp phòng, dịch vụ quả thực không thể tốt hơn.

Vị giám bảo sư kia nói vài câu với cô hầu gái ban đầu: "Cô lui ra đi, tôi sẽ đích thân ở đây phục vụ cho Phương Ngôn và mọi người." "Không biết vị công tử đây hôm nay món vật phẩm này chuẩn bị bán với giá bao nhiêu?" Phương Ngôn thấy giám bảo sư nói vậy.

Thế là, hắn giơ hai ngón tay lên. "Hai ngón tay?

Hai triệu không vấn đề gì, tuyệt đối bảo đảm ngài hài lòng." Phương Ngôn nghe câu này lại lắc đầu. "Hai mươi triệu?" Giám bảo sư thấy Phương Ngôn không đồng ý.

Thế là, ông ta lại nói: "Vậy hai trăm triệu sao?" Phương Ngôn nghe đến hai trăm triệu, cảm thấy nếu tăng thêm nữa, cũng sẽ vượt quá phạm vi chấp nhận của người bình thường, thế là, gật đầu biểu thị đồng ý.

Giám bảo sư lúc này khó xử, tuy rằng Tịch Tà Châu là thứ vô cùng hiếm có, bán mấy chục triệu cũng được, nhưng nếu là hai trăm triệu thì ít nhiều cũng có chút khó khăn.

Vừa định thương lượng lại với Phương Ngôn, lúc này Phương Ngôn lại nói trước: "Viên Tịch Tà Châu này, tôi lấy về từ lăng mộ của một công chúa nổi tiếng." "Về lăng mộ công chúa đó, ngài là một giám bảo sư chắc cũng đã nghe nói nó nguy hiểm đến mức nào, cấp bậc cao đến mức nào rồi phải không?" "Viên Tịch Tà Châu này là thứ có thể ngộ bất khả cầu." "Tôi cảm thấy, bất luận là bản thân Tịch Tà Châu hay nơi nó được sản xuất ra đều đáng giá hai trăm triệu, có vấn đề gì không?" Lúc này khí thế của Phương Ngôn trở nên cực kỳ mạnh mẽ, có lẽ là do mấy ngày trước đã tu luyện công pháp linh hồn.

Lúc này, không chỉ Bàn Tử, ngay cả vị giám bảo sư kia cũng có chút không thoải mái, cảm thấy áp lực xung quanh bỗng nhiên tăng lên rất nhiều.

Nghe xong lời Phương Ngôn, ông ta lập tức hiểu rõ lai lịch của nhóm người Phương Ngôn. "Các vị...

Chương 376

là Mạc Kim Giáo Úy sao?" Giám định sư lấy hết can đảm hỏi nhóm Phương Ngôn.

Phương Ngôn vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại, nếu nói không phải, thì chắc chắn sẽ bị ép giá xuống, vậy thì chẳng thà thừa nhận. "Chẳng lẽ, tôi cần phải lấy lệnh bài của tôi ra cho ông xem sao?

Một phòng đấu giá Thiên Tinh nho nhỏ không có gan đó để xem lệnh bài của tôi đâu." Phương Ngôn vô cùng nghiêm túc đập bàn, vẻ mặt không vui nói.

Giám bảo sư vội vàng: "Lão hủ đâu dám thỉnh ngài, xin đừng tức giận, tôi sẽ đi sắp xếp ngay." Thế là, giám bảo sư lui ra khỏi phòng khách quý nơi Phương Ngôn đang ở, và sắp xếp mấy cô gái ăn mặc hở hang, dung mạo tuyệt mỹ vào hầu hạ. "Này, Phương ca." "Lão đầu tử đó thật sự có thể bán Tịch Tà Châu được hai trăm triệu sao?

Vừa rồi cái danh xưng Mạc Kim gì đó là cái gì vậy?" Bàn Tử đợi giám bảo sư ra ngoài, liền mở miệng hỏi Phương Ngôn.

Phương Ngôn uống một ngụm trà, "Những chuyện này cậu không cần quan tâm, cứ chờ lát nữa ra ngoài đếm tiền là được rồi." "Còn nữa, Bàn Tử tôi nói cho cậu biết, có những lúc cần phô trương thì phải phô trương, dù sao có một số người, luôn có thói quen chó mắt nhìn người thấp." Nói xong, Phương Ngôn cách không một chưởng đóng sầm cánh cửa đang khép hờ lại.

Hóa ra vị giám bảo sư kia không thực sự rời đi, mà đang ghé vào khe cửa nghe lén Phương Ngôn nói chuyện.

Vốn còn chút nghi ngờ, giám bảo sư nhìn thấy một chưởng cách không của Phương Ngôn, lập tức không còn nghi ngờ gì về thân phận

của hắn nữa, vội vàng chạy xuống tìm hành trưởng của phòng đấu giá. "Hành trưởng, hôm nay có một nhóm Mạc Kim Giáo Úy đến, muốn đấu giá Tịch Tà Châu ở chỗ chúng ta, tôi đã giám định rồi, là hàng thật." "Hơn nữa, nó được mang ra từ lăng mộ công chúa nguy hiểm trong truyền thuyết." Ban đầu hành trưởng nghe đến Tịch Tà Châu, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Dù sao, với tư cách là hành trưởng của một phòng đấu giá, ông ta đã thấy qua rất nhiều vật phẩm kỳ lạ trên đời.

Nhưng, khi nghe đến ba chữ lăng mộ công chúa, sắc mặt đột nhiên thay đổi. "Cái gì?

Nhóm người này đã vào lăng mộ công chúa, và còn bình an vô sự ra ngoài?" "Mau truyền lệnh của ta xuống, nhóm người này nhất định phải được đối đãi theo tiêu chuẩn cao nhất của phòng đấu giá, tuyệt đối không được có chút chậm trễ!" Không phải là phòng đấu giá này chưa từng thấy qua chuyện đời.

Mạc Kim Giáo Úy có lai lịch lớn đến đâu, dù sao người có thể mở được phòng đấu giá thì sau lưng chắc chắn cũng có thế lực không tầm thường.

Nhưng ông ta chú ý đến việc nhóm người này lấy ra Tịch Tà Châu từ trong lăng mộ công chúa.

Lăng mộ công chúa nguy hiểm đến mức nào!

Người ở vùng này ai cũng từng nghe nói.

Tự nhiên sắp xếp cho nhóm người Phương Ngôn đãi ngộ tốt nhất cũng không có gì quá đáng.

Lúc này trong phòng khách quý, Bàn Tử đang ôm hai mỹ nữ trong lòng tận hưởng.

Người đút ăn, người dâng nước, thật là dễ chịu.

Phương Ngôn thì ở một bên lật xem mục lục đấu giá hôm nay.

Mấy trang đầu, hắn lướt qua rất nhanh.

Bởi vì những vật phẩm đấu giá phía trước đều là những thứ không quan trọng, với nhãn lực của hắn tự nhiên không lọt vào mắt.

Khi lật đến trang cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại ở trang đó rất lâu không thể rời đi.

Trang đó viết bốn chữ lớn 《Thiên Thư Tàn Quyển》.

Không có giới thiệu nhiều, chỉ có bốn chữ đơn giản.

Phương Ngôn rất có hứng thú với Thiên Thư Tàn Quyển.

Nhưng, hắn không phát hiện dưới đó có ghi chú giá cả như thế nào.

Thế là cũng không hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Một lúc sau, chỉ thấy đèn trong phòng khách quý cũng như toàn bộ phòng đấu giá đều tắt.

Một ngọn đèn chiếu rọi vào chính giữa sân khấu chính bên dưới.

Vị giám bảo sư kia bước lên sân khấu, bắt đầu chủ trì buổi đấu giá này. "Hoan nghênh quý vị bằng hữu đến với buổi đấu giá Thiên Tinh." "Tuy rằng phòng đấu giá của chúng tôi mười năm mới mở một lần, nhưng hôm nay có nhiều bạn bè đến ủng hộ, tôi một lần nữa thay mặt hành trưởng Phan Vĩ Hàng ở đây cảm tạ mọi người." Phải nói, giám bảo sư về vấn đề lễ nghi làm rất ra dáng, khiến mọi người vỗ tay hoan hô. "Hôm nay những bảo vật chúng tôi sẽ đấu giá có, đao kiếm, hộ giáp, đan dược." "Tiếp theo, chúng ta cùng chiêm ngưỡng món đấu giá đầu tiên." "Tây Bắc Kiếm Tông đã cung cấp cho chúng tôi một món bảo vật, là một thanh vũ khí do lão tông chủ năm xưa chế

tạo." "Giá khởi điểm, một triệu." Những người đến đây đa số đều là nhân vật có máu mặt, đều từng nghe nói về Tây Bắc Kiếm Tông, biết rằng vũ khí họ chế tạo ra đều vô cùng lợi hại.

Thế là, khung cảnh trở nên vô cùng náo nhiệt.

Phương Ngôn lúc này nghe thấy một giọng nói rất tiện, mấy người lập tức phản ứng lại, đó không phải là người lạ, người này họ quen đến không thể quen hơn, không phải là Lão Lý mấy lần ba lượt tìm đến gây phiền phức sao?

Tài Chính đương nhiên không có hảo cảm gì, nói với Lão Lý: "Ồ, lão già chết tiệt, ông vẫn luôn theo dõi chúng tôi à?

Giỏi thật đấy!

Tuổi tác đã cao như vậy rồi mà không sợ chết à!" Bàn Tử ở một bên phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, sao cái lão họ Lý này cứ âm hồn không tan vậy?

Chúng tôi đi đâu ông cũng đi theo đó à?

Chẳng lẽ là fan hâm mộ của Phương ca nhà chúng tôi sao?

Nhưng tuổi tác này, cùng lắm cũng chỉ là fan não tàn thôi." Mấy người nói xong còn cười ha hả, Lão Lý ở một bên nghe mà sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng, đối phương đông người, đánh cũng không lại, mắng cũng không xong, đành phải tự nhận xui xẻo.

Lão Lý cười hì hì: "Đâu có, đâu có, mấy vị ca ca, tôi đến lăng mộ này là để chấp hành nhiệm vụ mà ông chủ giao cho, không có theo dõi đâu, xem này tôi còn có bản đồ đây." Phương Ngôn vừa nghe Lão Lý có bản đồ lăng mộ trong tay cũng nổi hứng thú, liền nói với Lão Lý: "Này họ Lý, bây giờ mau giao bản đồ ra đây, chúng tôi có lẽ sẽ cho ông một con đường sống, nếu không, chúng tôi cũng đang ngứa tay, không ngại sửa ông một trận, sau đó cướp lấy bản đồ, ông là người

thông minh, nên biết lựa chọn thế nào, đúng không?" Lão Lý nghe lời uy hiếp trần trụi của Phương Ngôn, cũng đang do dự, nếu giao ra bản đồ, liệu có thể thuận lợi đến được tầng thứ năm không, thậm chí có thể sống sót ra ngoài không cũng là một vấn đề, nhưng tình hình trước mắt, không giao ra bản đồ, mấy người này ra tay cướp, mình cũng không chống đỡ nổi.

Thế là, Lão Lý giỏi tính kế liền nghĩ ra một kế, nói với Phương Ngôn: "Phương huynh đệ, bản đồ đã ở chỗ tôi, vậy chẳng phải tôi có một chút vốn để đàm phán sao?" Phương Ngôn gật đầu đồng ý, xem xem Lão Lý tiếp theo có thể giở trò gì.

Thấy Phương Ngôn đồng ý, Lão Lý tiếp tục: "Bản đồ đã ở chỗ tôi, tôi có thể cùng các vị chia sẻ bản đồ này, nhưng tiền đề là phải bảo đảm tôi có thể thuận lợi đến được tầng thứ năm, cũng phải bảo đảm tôi có thể sống sót ra khỏi lăng mộ này, còn về việc tôi đến tầng thứ năm lấy thứ gì, đó là chuyện các vị không thể quản được, nếu không, cứ như ruồi không đầu bay loạn trong mộ thất cũng sẽ gặp nguy hiểm." Không biết vụ mua bán này, Phương Ngôn thấy có lời không?" Phương Ngôn nghe lời của Lão Lý, thầm nghĩ họ Lý này không hổ là một con cáo già, trong tình huống này, lại có thể nghĩ ra diệu kế như vậy, vừa bảo toàn được tính mạng, lại có thể không đắc tội với Phương Ngôn.

Thế là Phương Ngôn liền nói với Lão Lý: "Được, họ Lý, không hổ là nhân vật lăn lộn trên thương trường nhiều năm!

Đưa bản đồ cho tôi đi, sau đó tôi sẽ đưa ông đến tầng thứ năm, nhưng đến được tầng thứ năm rồi muốn lấy thứ gì, và tôi muốn lấy thứ gì thì mỗi người tự dựa vào bản lĩnh của mình, nếu thứ ông muốn lấy bị tôi lấy trước, cũng đừng khóc lóc kêu gào bắt tôi nhường cho ông.

Đây là điều kiện tôi nói trước, nghe rõ chưa?" Lão Lý nghe điều kiện Phương Ngôn đưa ra, liền vui vẻ đồng ý, dù sao, đám nhà quê này cũng không biết thứ quý giá nhất trong lăng mộ là gì, ông ta đã sớm nắm rõ tình hình trong toàn bộ lăng mộ rồi.

Thế là Lão Lý cười hì hì đưa bản đồ cho Phương Ngôn đang dẫn đường phía trước, sau đó liền đến bên cạnh Bàn Tử nói. "Bàn huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi, lần này phải bảo vệ tôi cho tốt đấy nhé." Bàn Tử nhìn Lão Lý âm dương quái khí bên cạnh không đáp lời, rõ ràng nhóm người Phương Ngôn đều không ưa loại người như Lão Lý, chỉ là lúc này có giá trị lợi dụng mà thôi, nếu không mấy người họ cũng không cần phải phân ra một phần tinh lực để bảo vệ ông ta.

Quả nhiên có bản đồ khác hẳn, trên toàn bộ bản đồ dùng bút màu đỏ và các màu khác nhau đánh dấu nên đi đường nào, trên đường có những gì đều rõ ràng, rõ ràng bản đồ này là do một người từng ở trong lăng mộ này vẽ ra.

Chỉ là Phương Ngôn nhìn bản đồ, thầm nghĩ nhân vật như thế nào mới có thể tiến vào lăng mộ này và toàn thân trở ra?

Phần lớn chắc là ông chủ có thực lực sâu không lường được của Lão Lý!

Chương 377

Phương Ngôn vừa chuẩn bị cầm bản đồ dẫn đội ngũ tiến lên, đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, quay đầu chất vấn Lão Lý. "Họ Lý, A Ninh đâu?

Ông bỏ cô ấy lại rồi à?" Lão Lý nghe Phương Ngôn hỏi về tình hình của A Ninh, đột nhiên có chút hoảng hốt, những người khác cũng nhận ra không khí lúc này không đúng, đều đổ dồn ánh mắt về phía Lão Lý, ép ông ta nói ra sự thật.

Lão Lý lúc này hoảng rồi, nói năng cũng không còn lưu loát, ấp a ấp úng, "A Ninh, chúng tôi vừa rồi gặp bọ cạp, sau đó tôi, tôi chạy rồi, tôi... tôi cũng không biết." Phương Ngôn qua lời nói ấp a ấp úng của Lão Lý, đại khái cũng hiểu được một chút, biết rằng vừa rồi mấy người họ chắc đã gặp phải, cũng đã gặp phải đám bọ cạp ăn thịt người đó, nhưng Lão Lý trong lúc hoảng loạn đã bỏ lại A Ninh và thuộc hạ của cô ấy, một mình bỏ chạy.

Phương Ngôn càng nghĩ càng tức giận, xông lên đấm cho Lão Lý một quyền, Lão Lý thuận thế ngã xuống đất, cũng không phản kháng nhiều, dù sao lúc này Lão Lý đã bị giày vò một thời gian dài, mệt mỏi rồi.

Phương Ngôn xông lên đánh Lão Lý một trận, nhưng lại bị Bàn Tử và mấy người khác cản lại, dù sao nếu ở đây đánh chết Lão Lý, tuy mấy người họ cũng không sao, cũng sẽ không truyền ra ngoài, nhưng Phương Ngôn cũng sẽ mang tiếng giết người, như vậy không tốt lắm.

Lão Lý ngã trên đất ôm mặt, vẫn nói với Phương Ngôn: "Điều đó có thể trách tôi sao?

Tôi chỉ muốn sống sót, tôi làm vậy thì có gì sai?" Phương Ngôn nghe lời nói súc sinh của Lão Lý, liền lại nhân lúc mọi người không chú ý xông lên bồi cho Lão Lý một cước, nói: "Mẹ nó, đó là lời người nói sao?

Đó dù sao cũng là mấy mạng người đấy!

Người như ông chết một vạn lần cũng không đủ." Mấy người còn lại cũng biết Phương Ngôn lúc này thật sự tức giận rồi, nhưng cũng không thể để mặc Phương Ngôn đánh đập Lão Lý như vậy, lúc này trên người Lão Lý đã xuất hiện nhiều vết thương, bắt đầu chảy máu.

Thế là mấy người thấy Phương Ngôn cũng đã nguôi giận kha khá, liền kéo Phương Ngôn sang một bên nói: "Phương ca, loại người này, chúng ta cứ đưa hắn ra ngoài trước đã." "Sau đó, giao cho pháp luật xử lý, dù sao cũng đừng làm bẩn tay chúng ta." Phương Ngôn nghe lời khuyên của mấy huynh đệ, cũng ý thức được vừa rồi mình đã mất bình tĩnh, liền xua tay nói với huynh đệ của mình: "Được rồi, tôi không sao, đi xem ông ta thế nào rồi, để tôi một mình ở một bên bình tĩnh lại đã." Sau đó Phương Ngôn đi đến một tảng đá bên cạnh, bắt đầu bình tĩnh lại.

Mấy người thấy tình hình của Phương Ngôn như vậy cũng không lên hỏi nhiều, đi đến bên Lão Lý đỡ ông ta dậy, sau đó tiến hành băng bó sơ cứu vết thương cho ông ta, để tránh Lão Lý mất máu quá nhiều mà chết.

Lão Lý thấy mấy người này còn cứu mình, cũng nói một câu cảm ơn, vì ông ta biết nếu không phải mấy người này chịu băng bó cho mình, thậm chí cản Phương Ngôn lại, thì vừa rồi mình có lẽ đã thật sự chết trong cơn nóng giận của hắn.

Bàn Tử và những người khác nghe lời cảm ơn của Lão Lý, cảm thấy một trận ghê tởm, liền đưa tay ngắt lời Lão Lý định nói tiếp, nói

với ông ta: "Họ Lý, nghe đây, chúng tôi cứu ông không phải vì lý do gì khác, chúng tôi chỉ không muốn gặp thêm phiền phức, nhưng chúng tôi sẽ đưa ông ra ngoài và giao cho pháp luật xử lý.

Phương ca vừa rồi có một câu nói rất đúng, người như ông chết một vạn lần cũng không đủ, được rồi, cứ ở yên đó đi." Cuối cùng mấy người liền để Lão Lý ở một bên không quản nữa.

Phương Ngôn lúc này ngồi trên tảng đá bình tĩnh lại, vừa bình tĩnh, vừa suy nghĩ.

Mấy tiếng nổ lớn kia có phải là do A Ninh gây ra không?

Dù sao Lão Lý trang bị tinh vi, mấy tiếng nổ lớn kia không chừng là do A Ninh dùng thuốc nổ tạo ra, vậy tình hình của A Ninh bây giờ thế nào rồi?

Rốt cuộc có sao không?

Dù sao tuy Phương Ngôn ở thế giới này không nhận ra A Ninh, nhưng trong cuộc sống Phương Ngôn và A Ninh đã có quan hệ da thịt, nói không có chút tình cảm nào là không thể.

Phương Ngôn càng nghĩ càng tức giận, liền dùng nắm đấm đấm vào tường, đấm ra hai cái hố sâu trên vách tường.

Bàn Tử thấy vậy liền an ủi Phương Ngôn, "Phương ca đừng nghĩ nữa.

A Ninh, chắc sẽ có cách sống sót, dù sao cô ấy cũng không phải kẻ ngốc, không thể tự nhiên đi chịu chết được.

Hiện tại chúng ta nên nghĩ cách đưa lão Lý đáng chết này ra ngoài giao cho pháp luật xử lý!

Không thể cứ sa sút tinh thần như vậy được, đây không phải phong cách của anh, đội ngũ cần anh dẫn dắt mà." Phương Ngôn nghe

Bàn Tử nói vậy cũng lấy lại tinh thần, vỗ vai Bàn Tử, nói với mấy người còn lại: "Huynh đệ, vừa rồi tôi đã mất bình tĩnh.

Dù sao tôi và A Ninh đó cũng là chỗ quen biết cũ, xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng nhất thời không khống chế được cảm xúc, để mọi người lo lắng rồi.

Đi thôi, bây giờ chúng ta lại có bản đồ rồi, bước tiếp theo nên đi đâu, tôi cũng đều biết rồi, việc chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng đến tầng thứ năm, sau đó ra ngoài giao gã họ Lý này cho pháp luật xử lý." Nghe xong lời của Phương Ngôn, mấy người thu dọn hành lý, tiếp tục men theo chỉ dẫn của bản đồ tiến về tầng thứ năm của lăng mộ.

Về việc bên trong tầng thứ năm nên đi như thế nào, trên bản đồ không có đánh dấu, rõ ràng người vẽ bản đồ này ở tầng thứ năm cũng đã gặp phải khó khăn rất lớn, không biết dùng cách gì mới thoát thân được, cho nên mới dẫn đến tình hình bốn tầng trước chi tiết như vậy, còn tầng thứ năm một chút gợi ý cũng không có.

A Ninh và thuộc hạ kia sau khi bước vào cánh cửa đó, một cầu thang cứ thế dẫn thẳng xuống dưới, còn bên dưới rốt cuộc xa bao nhiêu sâu bao nhiêu, A Ninh và thuộc hạ đó đều không biết.

Nhưng không còn cách nào khác, hiện tại đây là lối thoát duy nhất của hai người, nếu muốn sống sót thì chỉ có thể men theo cầu thang đi thẳng xuống dưới.

Tục ngữ có câu đại nạn không chết tất có hậu phúc, A Ninh và thuộc hạ này lúc đi trên cầu thang, không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, dường như cái cầu thang này có ma lực gì đó, ngăn cản tất cả những thứ nguy hiểm.

Tuy rằng hiện tại mọi thứ đều bình tĩnh, nhưng nội tâm của A Ninh và thuộc hạ kia một chút cũng không dám thả lỏng, dù sao trong

tình huống này, nếu có một chút khinh địch sẽ khiến mình rơi vào nguy hiểm, điều này ở mấy tầng trên, hai người đã thấm thía sâu sắc.

Đi được một lúc, thuộc hạ kia nói với A Ninh: "A Ninh tỷ, nếu chúng ta gặp Lão Lý, chị định làm gì?

Em đã quyết tâm rồi, từ hôm nay trở đi em sẽ đi theo chị, em cũng không về công ty nữa, à đúng rồi, em tên là Nhị Ngưu." A Ninh lúc này nghe lời của Nhị Ngưu, cũng quay đầu nhìn Nhị Ngưu: "Nếu chị gặp lại Lão Lý, chị nhất định sẽ đánh cho hắn một trận.

Về chuyện có về công ty hay không, chị sẽ suy nghĩ lại.

Bây giờ chúng ta cần tiếp tục đi xuống, Nhị Ngưu, em nhất định phải chú ý môi trường xung quanh.

Nếu cảm thấy có tình huống không ổn nhất định phải báo cho chị biết ngay lập tức, đừng sợ sai." Nhị Ngưu nghe lời của A Ninh, hiểu chuyện gật đầu, rõ ràng người như cậu đã được huấn luyện có hệ thống, đối với mệnh lệnh của cấp trên tự nhiên răm rắp tuân theo.

Hai người cứ thế đi, bất tri bất giác đã đến cuối cầu thang.

Dưới cầu thang đối diện với một cánh cửa đá lớn, trên cửa đá viết: "Trùng động, giả tử." A Ninh và Nhị Ngưu nhìn thấy chữ viết trên đó, đều ý thức được sau cánh cửa này hẳn là lối ra, nhưng hiện tại sức lực của hai người hoàn toàn không thể mở được cánh cửa này, thế là hiện tại họ tìm một chỗ gần cửa ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Vì biết mục tiêu cuối cùng của Lão Lý cũng nên ở đây, cho nên hai người sẽ gặp phải Lão Lý, hiện tại cũng không lo lắng, dù sao tầng này không có nguy hiểm.

Nhóm người Phương Ngôn, theo bản đồ của Lão Lý, thuận lợi men theo tầng thứ tư tiến về tầng thứ năm, trên đường vì có bản đồ giúp đỡ cũng tránh được nguy hiểm, như gió giết người, những thứ

như rắn độc.

Có sự giúp đỡ của bản đồ, mấy người cũng thuận lợi tìm được lối vào từ tầng thứ tư thông đến tầng thứ năm, lại là một bậc thang thẳng đứng xuống dưới, mấy người cũng không nghĩ nhiều, men theo bậc thang đi thẳng đến tầng thứ năm.

Mấy người đến tầng thứ năm cảm thấy tầng này so với mấy tầng trên hoàn toàn khác biệt, tầng này vô cùng mát mẻ, trong toàn bộ không gian đều tràn ngập một cảm giác khác lạ.

Mấy người luôn cảm thấy sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Đúng lúc này, trong đầu Phương Ngôn lại truyền đến giọng nói của lão đạo sĩ, "Được lắm, Phương tiểu tử, đã đến đây rồi, cố lên, lối ra ở phía trước.

Nhưng nhất định phải cẩn thận đấy!" Phương Ngôn nghe lời lão đạo sĩ nói có chút nghi vấn, liền truyền âm cho lão đạo sĩ, "Tiền bối, ý của ngài cẩn thận là sao?

Tầng thứ năm chẳng lẽ có thứ gì không thể chống lại được sao?" Lão đạo sĩ nói với Phương Ngôn: "Ta vừa mới vào trong mộ thất này, yêu khí rất lớn, bây giờ trước mặt ngươi, toàn bộ yêu khí trong mộ thất đều hội tụ ở trong thạch thất phía trước, cái gọi là lối ra, không có gì bất ngờ thì cũng ở trong thạch thất phía trước đó." "Nếu ta đoán không sai, muốn ra khỏi mộ thất này, thì phải vào trong thạch thất đó đánh bại người canh giữ lăng mộ, còn là thứ gì thì ta không biết, tiểu tử, tự cầu đa phúc đi." Sau đó lão đạo sĩ lại biến mất, Phương Ngôn cũng đã quen với cảm giác đến không ảnh đi không tung của lão đạo sĩ này.

Thế là hắn liền quay sang Lão Lý đang ngồi nghỉ trên đất, "Họ Lý, ông chủ của ông có nói trong mộ thất này rốt cuộc có thứ gì đáng sợ không?

Hay là ông chủ của ông rốt cuộc bảo ông vào mộ thất này lấy thứ gì về?" Lão Lý lúc này nhìn Phương Ngôn, trong mắt đầy vẻ sợ hãi nói với hắn. "Huynh đệ, ông chủ của tôi cũng không phải chuyện gì cũng nói với tôi, chỉ đưa cho tôi tấm bản đồ này, nói với tôi đến tầng thứ năm của mộ thất này, tự nhiên sẽ có thứ ông ấy cần, còn bên trong có gì cũng không nói với tôi, tôi chỉ là một người chạy việc vặt, anh cũng đừng gây khó dễ cho tôi nữa, được không?" Phương Ngôn nghe lời của Lão Lý, tự động coi như lời nói nhảm, liền không để ý nữa.

Sau đó bảo đội ngũ của mình tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này A Ninh và Nhị Ngưu đang ngồi nghỉ ở cửa thạch thất, hai người nghe thấy từ xa truyền đến tiếng nói chuyện, hai người liền trốn đi, xem xem đến rốt cuộc là ai.

Một lúc sau, thấy Phương Ngôn, một nhóm người giơ đuốc, dẫn theo Lão Lý đi về phía thạch thất này.

Hai người không vội vàng xông ra, xem xem quan hệ của Phương Ngôn và Lão Lý lúc này thế nào?

Chương 378

Nếu hai nhóm người này liên minh với nhau, thì tình hình lúc này chắc chắn sẽ bất lợi cho hai người họ.

Nhưng giây tiếp theo đã chứng thực suy đoán của họ, nhóm người Phương Ngôn nhìn thấy thạch môn trước mắt, trực tiếp đi lên phía trước, ném Lão Lý sang một bên, không quan tâm hỏi han, lúc này trên người Lão Lý cũng đầy vết thương.

Chắc cũng đã bị nhóm người Phương Ngôn đánh đập, cho nên A Ninh và Nhị Ngưu không chút do dự đi ra, chào hỏi Phương Ngôn.

Phương Ngôn thấy đột nhiên từ sau tảng đá đi ra hai người cũng giật mình, sau đó nhận ra A Ninh, và một thuộc hạ của Lão Lý.

Thế là hắn hỏi, "Các cô vẫn còn sống à?" A Ninh kể lại chuyện vừa rồi đốt thuốc nổ, phá hủy tảng đá chặn đường, cũng như những chuyện gặp phải trong ảo cảnh và mật thất kia cho nhóm người Phương Ngôn nghe một lượt.

Sau đó nhìn thấy Lão Lý đang ngồi một bên, một bước nhanh chóng xông tới, "bốp", một tiếng tát tai giòn giã vang lên trên mặt Lão Lý, "Mẹ nó cái thằng khốn nạn," lúc này A Ninh cũng không còn giữ ý tứ, chửi thẳng vào mặt Lão Lý.

Nhị Ngưu còn mạnh mẽ hơn, xông lên một cước đá Lão Lý ngã xuống đất, nói với ông ta: "Mẹ nó cái thằng khốn nạn, bỏ lại chúng tôi ở đó rồi chạy trốn, loại người như ông thật không đáng sống." Lúc này Lão Lý vừa mới bị nhóm người Phương Ngôn đánh cho một trận, lại bị Nhị Ngưu và A Ninh đánh đập, lúc này thật sự khổ không nói nên lời, nhưng lại không dám kêu la lớn tiếng, chỉ có thể quỳ trên đất cầu xin A Ninh và Nhị Ngưu tha mạng, cho ông ta một con đường

sống.

Phương Ngôn thấy A Ninh và Nhị Ngưu cũng đã xả giận gần xong, liền kéo hai người ra, phòng khi không cẩn thận đánh chết Lão Lý.

Lúc này Lão Lý mặt mũi bầm dập, gần như không ra hình người, chắc ra ngoài rồi cũng thành phế nhân.

Thế là mấy người liền nghiên cứu thạch môn phía trước, nhóm người Phương Ngôn cũng nhìn thấy chữ viết trên thạch môn này, "Trùng động, giả giai tử." Càng chứng thực cho suy đoán ban đầu của Phương Ngôn, mộ thất này từng là mộ thất của nữ vương tộc Thú, còn tại sao lại gọi là "Trùng động" thì không biết, còn về "giả giai tử" (người giả dối đều chết), Phương Ngôn tự nhiên không tin. "Ngã mệnh do ngã bất do thiên" (số mệnh của ta do ta chứ không do trời), là đạo lý mà Phương Ngôn luôn tin tưởng.

Thế là, Phương Ngôn gọi Bàn Tử và mấy người khác dùng xẻng Lạc Dương chuẩn bị cạy mở thạch môn đó.

Bàn Tử và Tài Chính mấy người cùng hợp lực, cạy mở được một khe hở nhỏ trên cánh cửa đá dày nặng đó.

Mấy người cũng không ngạc nhiên, dù sao mộ thất tồn tại đã lâu, chắc cơ quan của thạch môn cũng đã sớm không còn dùng được, thế là mấy người hợp lực mở toang cả cánh cửa đá.

Lúc mở ra, một trận gió lạnh thổi về phía mấy người, biến cố cũng đột nhiên xảy ra vào lúc này. "A!" Nghe thấy Tiểu Thái hét lên một tiếng, sau đó liền không biết bị thứ gì đó kéo đi, Quan Đông Tây và Nam Cung Bình cũng vậy.

Phương Ngôn thấy xảy ra tình huống này, vô cùng cảnh giác, đột nhiên Phương Ngôn thấy một sợi tơ nhện nhỏ dính sau lưng Bàn Tử,

hắn hiểu ra, hóa ra mấy người không biết từ lúc nào đã bị dính tơ nhện trên người.

Hẳn là, Tiểu Thái và mấy người khác đã bị sợi tơ nhện đó mạnh mẽ kéo vào trong thạch môn.

Nhìn thấy sợi tơ nhện kia nhẹ nhàng kéo Bàn Tử, không kéo được, xem ra Bàn Tử quá nặng.

Thấy tình hình này, Phương Ngôn ra lệnh cho mọi người cùng xông vào thạch môn cứu người, mấy người ào ào chạy vào trong thạch môn.

Lão Lý vừa rồi còn đang thoi thóp, lúc này cũng lấy lại tinh thần, dù sao thứ mà ông chủ giao cho đang ở sau thạch môn, lấy được thứ đó là có thể ra ngoài rồi, tự nhiên cũng dấy lên hy vọng sống sót.

Dù sao không thể vô ích rơi vào tay mấy người này, như vậy sẽ xảy ra chuyện gì, không biết được.

Chỉ là khi người cuối cùng bước vào trong thạch môn, cơ quan mà mọi người tưởng đã hỏng lại một lần nữa khởi động, thạch môn bị đóng sầm lại.

Nghe thấy trong động truyền đến một âm thanh chói tai, "Mấy ngàn năm, cuối cùng lại có máu tươi mới xông vào nơi ta ngủ say." Ha ha, thật là một đám người không sợ chết, rõ ràng ta đã viết trên đó là 'giả giai tử', lại cứ phải đâm đầu vào, chuyện này không phải là tự tìm đường chết sao?" Nhóm người Phương Ngôn cẩn thận quan sát xung quanh, vì không biết âm thanh phát ra từ đâu trong thạch môn.

Đột nhiên Phương Ngôn đi đầu tiên xua tay, ý bảo mọi người dừng lại, hóa ra hắn thấy Tiểu Thái và Nam Cung Bình mấy người bị treo ngược ở phía trên cùng của thạch thất.

Sau lưng họ là một ngai vàng khổng lồ.

“Đừng trốn nữa, Nữ vương Thú tộc, mau hiện thân đi.

Tôi cũng không có nhiều thời gian để lãng phí ở đây đâu, có gì thì ra nói chuyện, đừng cứ trốn trong bóng tối như thể không dám gặp người khác vậy.” Phương Ngôn hét vào bóng tối trước mặt.

“Ồ!

Một con kiến hôi trong loài người mà lại biết được thân phận của ta, thật không đơn giản nha!

Cũng được, ta sẽ cho các ngươi xem thân thể thật sự của người Thú tộc ta.” Sau đó, chiếc ngai vàng khổng lồ chuyển động, cả mấy người đều chết lặng, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đó đâu phải ngai vàng?

Đâu phải nữ vương?

Rõ ràng là một con yêu tinh nhện với thân hình khổng lồ.

Trên người yêu tinh nhện có mười sáu cái chân, mỗi cái đều vô cùng thô tráng, trên cái đầu súc sinh lại mọc ra một khuôn mặt phụ nữ yêu diễm.

Con yêu tinh nhện vừa quay người, vừa nói với Phương Ngôn, người vừa lên tiếng: “Nhóc con, nhận ra thân phận thật của ta rồi à.

Xem ra ngươi đã tiến vào trong bức bích họa của Thú tộc ta rồi phải không?

Đúng vậy, trong ảo cảnh đó ngươi cũng thấy rồi, loài người các ngươi trước nay đều là cống phẩm cho Thú tộc ta.

Tổ tiên của các ngươi cũng từng ảo tưởng sẽ đánh bại và thuần phục Thú tộc ta, nhưng thì sao chứ?

Ta có được một chí bảo, một bước lên trời, tu vi tăng lên không biết bao nhiêu lần, đánh bại cả ba vị tổ tiên của loài người các ngươi,

thi thể của họ cũng trở thành đan dược cho ta tu luyện." "Phải công nhận, thần hồn của nhân loại đúng là một món đại bổ đối với ta!

Bây giờ, các ngươi cũng đã thành công đánh thức ta, ta sẽ ăn thịt các ngươi, rồi phá đất chui ra khỏi dãy núi này.

Khi đó, sẽ lại đến thời của Thú tộc ta thống nhất thiên hạ." Nói xong, Nữ vương yêu nhện phá lên cười ha hả.

Phương Ngôn nghe lời của Nữ vương yêu nhện mà chau mày.

Chưa nói đến việc có đánh lại Nữ vương yêu nhện hay không, chỉ riêng những gì ả miêu tả trước đó, công lực tu vi của ả đã vượt xa Phương Ngôn không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, Phương Ngôn cũng đang điên cuồng gọi lão đạo sĩ trong đầu, dù sao chỉ có lão đạo sĩ tỉnh lại, tạm thời mượn thân thể của anh, mới có thể đối đầu với yêu tinh nhện một phen.

Nếu không, chỉ dựa vào mấy người bọn họ mà đối đầu với con yêu tinh nhện đã thành tinh từ lâu này thì chẳng khác nào nộp mạng.

Đúng lúc này, nhân lúc mọi người còn đang sững sờ, lão Lý lặng lẽ bò sang một bên, đến trước một cái rương báu và mở nó ra.

Lập tức, chiếc rương tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ngay cả Nữ vương yêu nhện cũng phải quay đầu lại nhìn.

"Loài người đáng chết, dám động vào chí bảo của ta, tìm chết!" Ngay sau đó, một cái chân đá văng lão Lý ra xa.

Lão Lý vốn đã bị thương nặng, lúc này lại bị Nữ vương yêu nhện đá một cước vào tường, lập tức phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

Chiếc rương báu đã được mở ra, cả thạch thất cũng được thắp sáng.

Khi ánh sáng tan đi, mấy người phát hiện thứ bên trong rương báu đang lơ lửng giữa không trung.

Đó là gì?

Phương Ngôn quan sát kỹ, phát hiện đó chẳng phải là phôi thai Lôi Đình Chi Chủ sao?

Theo lời đồn, Lôi Đình Chi Chủ năm xưa từng một mình đánh lên thiên đình, muốn đòi lại công đạo cho tam giới.

Chương 379

Rốt cuộc ngài cảm thấy sự quản hạt của thiên đình quá phiền phức và vô vị, muốn thiết lập một trật tự mới, nhưng lại bị các vị thần hợp lực trấn áp, biến thành hình dạng một cái phôi thai.

Nữ vương yêu nhện vô tình có được bảo vật như vậy, thảo nào, thảo nào năm xưa có thể đánh bại cả ba vị tổ tiên của loài người.

Phương Ngôn nghĩ, ông chủ bí ẩn đứng sau lão Lý có lẽ cũng vì phôi thai Lôi Đình Chi Chủ này, nhưng đó không phải là chuyện mà Phương Ngôn có thể quản được.

Lúc này, Phương Ngôn nhìn chằm chằm vào phôi thai Lôi Đình, không hề nhúc nhích.

Nữ vương yêu nhện thấy chí bảo bay ra, liền muốn nắm nó trong tay một lần nữa.

Nhưng khi một chân của Nữ vương yêu nhện tiếp xúc với chí bảo, ả lại hét lên một tiếng thất thanh, rồi nhìn lại thì thấy cái chân đó đã nổ tung ra.

Rõ ràng, phôi thai Lôi Đình Chi Chủ đã hoàn toàn không còn chịu sự khống chế của Nữ vương yêu nhện nữa.

Lúc này, Nữ vương yêu nhện cũng tức giận ngút trời, hét lớn với mấy người Phương Ngôn: "Lũ kiến hôi các ngươi, đã mở chí bảo của ta ra, vậy thì chịu chết trước đi, sau đó ta sẽ thu phục lại chí bảo của mình, nhận chiêu đây." Ngay sau đó, Nữ vương yêu nhện phun tơ nhện về phía mấy người Phương Ngôn.

Những sợi tơ nhện trong suốt lấp lánh, rõ ràng trên đó có dính kịch độc.

Phương Ngôn xông lên, tay cầm Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, dùng Thất Tinh Kiếm Pháp giao đấu với Nữ vương yêu nhện, đồng thời dùng chút sức lực còn lại bảo A Ninh dẫn mấy người kia tìm chỗ trốn.

Phương Ngôn, nhờ nỗ lực tu luyện mấy ngày trước, lúc này thực lực đã ổn định ở cảnh giới Thái Tiên.

Ba vị tiền bối của loài người năm xưa cũng chỉ ở đỉnh phong Thiên Tiên Cảnh, thực lực của Phương Ngôn lúc này so với họ khi còn trẻ không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

Phương Ngôn thi triển Thất Tinh Kiếm Pháp, chém đứt từng sợi tơ nhện, không cho chúng đến gần A Ninh và những người khác.

Sắc mặt mấy người lo lắng nhìn Phương Ngôn và Nữ vương chiến đấu, trong lòng ai cũng thầm nghĩ, Phương Ngôn, nhất định phải thắng, nếu thua thì mấy người chúng ta không còn hy vọng sống sót nữa rồi.

Lúc này, Nữ vương yêu nhện thấy con người mà nó từng xem thường lại có thể giao đấu với nó lâu như vậy, càng tức giận hơn, lại gầm lên một tiếng, phân hóa ra vô số phân thân, những con nhện con từ dưới đất chui lên.

Chúng lao về phía A Ninh và mấy người kia.

Phương Ngôn lúc này muốn đến cứu viện, nhưng Nữ vương yêu nhện lại chặn đường của anh, Phương Ngôn chỉ có thể trơ mắt nhìn những con nhện con lao về phía Bàn Tử và những người khác.

Lúc này, A Ninh không muốn Phương Ngôn phân tâm, liền hét lớn với anh: “Mau chuyên tâm đối phó Nữ vương yêu nhện đi, nhện con cứ giao cho tôi.” Nghe vậy, mấy người kia cũng rút vũ khí mang theo bên mình ra chiến đấu với lũ nhện.

Phải nói rằng, ở thời khắc sinh tử cuối cùng, ý chí cầu sinh của mọi người đều rất mạnh mẽ, ai nấy đều bộc phát ra sức chiến đấu mạnh nhất của mình.

Ngay cả Bàn Tử, người từng tham sống sợ chết, cũng cầm chắc xẻng Lạc Dương, điên cuồng tấn công lũ nhện con.

Nữ vương yêu nhện thấy đám đàn em của mình chết thì chết, bị thương thì bị thương, cũng tức giận, lại dồn hết lửa giận lên một mình Phương Ngôn: "Con kiến hôi nhà ngươi có thể khiến ta lâm vào tình cảnh này, vậy thì hôm nay hãy để mạng lại đây đi." Ngay sau đó, Nữ vương yêu nhện thu nhỏ thân hình khổng lồ, hóa thành hình người.

Phương Ngôn biết rằng khi người Thú tộc hóa thành hình người là lúc sức chiến đấu của họ mạnh nhất, vì vậy Phương Ngôn cũng không còn giữ lại gì nữa mà chiến đấu với Nữ vương yêu nhện, đồng thời nâng tu vi của mình lên trạng thái đỉnh phong.

Nữ vương yêu nhện thấy Phương Ngôn cũng nâng tu vi lên trạng thái đỉnh phong thì không dám coi thường anh nữa.

Bởi vì, nó biết linh hồn lực của tên mà nó gọi là kiến hôi này không kém nó là bao, chỉ có thực lực là hơi yếu hơn một chút.

Nhưng, công pháp tu luyện và binh khí mà tên người này nắm giữ lại thuộc hàng thượng đẳng.

Lúc này, Nữ vương yêu nhện nói với Phương Ngôn: "Không ngờ!

Mấy nghìn năm sau, loài người nhỏ bé năm xưa lại xuất hiện một thiên tài như ngươi.

Phải công nhận, nếu cho ngươi thêm một thời gian tu luyện nữa, có lẽ ngươi sẽ dễ dàng đánh bại ta." "Nhưng, với thực lực hiện tại của ngươi, dù có binh khí và công pháp tốt hỗ trợ, tỷ lệ chiến thắng ta

cũng chỉ có thể bằng không.” Phương Ngôn không để những lời của Nữ vương yêu nhện vào lòng, chỉ không ngừng lóe lên trong đầu những công pháp mà mình tu luyện.

Lúc này, thân thể Phương Ngôn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ánh sáng đó một lần nữa chiếu sáng cả thạch thất.

Phôi thai Lôi Đình Chi Chủ đang lơ lửng giữa không trung cũng từ từ quay về phía Phương Ngôn.

Dù chỉ là một phôi thai, nhưng Lôi Đình Chi Chủ cũng đã có một chút ý thức, suy nghĩ rằng người đàn ông tên Phương Ngôn này có thể dùng thực lực yếu ớt như vậy mà chiến đấu với Nữ vương yêu nhện lâu đến thế, quả là một nhân tài có thể đào tạo.

Hay là, giúp nó một tay?

Nhưng lúc này không phải là lúc, phôi thai Lôi Đình Chi Chủ muốn xem giới hạn chiến đấu của Phương Ngôn đến đâu?

Phương Ngôn quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử và A Ninh đang khổ chiến, rồi lại nhìn ba người đang bị treo ngược trên không, ý chí chiến đấu trong lòng tăng vọt.

Bởi vì anh biết mình không thể ngã xuống, nếu anh ngã xuống, những người bên cạnh anh đều sẽ chết thảm dưới tay Nữ vương yêu nhện.

Lúc này, Nam Cung Bình đang bị treo ngược đột nhiên tỉnh lại, hét lớn với Phương Ngôn: “Phương ca, tôi vừa dùng bát quái tính toán cho chúng ta.

Kết cục đối đầu với Nữ vương yêu nhện có bốn trăm loại, nhưng chỉ có một loại có thể đánh bại được nó.” Phương Ngôn nghe Nam Cung Bình nói, vội hỏi: “Vậy có tính ra được đó là loại nào không?” Nam Cung Bình bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ ý: “Phương ca, tôi chỉ có thể

tính ra có bao nhiêu loại, nhưng muốn tôi nói cụ thể là loại nào thì tôi thật sự không có cách nào, dù sao cũng đã vượt quá phạm vi năng lực của tôi rồi." Nữ vương yêu nhện nghe Nam Cung Bình còn chút sức lực để nói với Phương Ngôn một tràng như vậy liền nổi giận, một sợi tơ nhện lại quất cho Nam Cung Bình ngất đi.

Nhìn Phương Ngôn, nó nói: "Con kiến hôi ồn ào, ngươi đưa ra mấy phương án đó thì có ích gì?

Chung quy cũng phải chôn thân trong mộ huyệt này.

Hay là, quy thuận ta đi.

Làm đầy tớ cho ta, như vậy ta có thể cân nhắc tha cho bạn bè ngươi một mạng." Lúc này, Nữ vương yêu nhện dù sao cũng vừa mới tỉnh lại, tu vi chưa đạt đến trạng thái đỉnh phong, nên cũng nảy sinh hứng thú với con kiến hôi loài người trước mắt, muốn thu phục Phương Ngôn.

Như vậy không những không cần tổn hao tu vi, mà còn có thể có được một thuộc hạ mạnh mẽ.

Phương Ngôn nghe Nữ vương yêu nhện nói vậy, ngược lại còn cười khẩy một cách khinh bỉ, nói với ả: "Buồn cười thật, lúc trước thì một câu kiến hôi, hai câu kiến hôi, bây giờ lại muốn ta quy thuận, có thể sao?

Rõ ràng là ngươi sợ rồi phải không?

Ha ha, không ngờ, Nữ vương của Thú tộc năm xưa cũng có một ngày lộ ra vẻ sợ hãi trước loài người, thật là trăm năm khó gặp." Nữ vương yêu nhện nghe Phương Ngôn nói vậy, lập tức nổi giận, một cú đá nữa làm cả thạch thất bắt đầu rung chuyển, đá rơi lả tả.

"Loài người nhỏ bé, có thể quy thuận dưới trướng ta là phúc phận tu ngàn năm của ngươi, bây giờ ngươi lại không biết điều, vậy thì

đừng trách ta vô tình.” Nữ vương yêu nhện liền thi triển công thế, lao vào tấn công Phương Ngôn.

Phương Ngôn cũng cầm Thất Tinh Trấn Ma Kiếm một lần nữa giao đấu với hình người do Nữ vương yêu nhện hóa thành.

Phải công nhận, lúc đầu Phương Ngôn có thể dây dưa với Nữ vương yêu nhện lâu như vậy, hoàn toàn là vì thân thể của ả quá khổng lồ, hành động không linh hoạt bằng Phương Ngôn.

Nhưng lúc này, Nữ vương yêu nhện hóa thành hình người, thân hình trở nên linh hoạt, cả bộ công pháp phiêu dật khiến Phương Ngôn bị xoay như chong chóng.

Đòn tấn công của Phương Ngôn lần lượt hụt, trong khi Nữ vương yêu nhện lại không ngừng để lại vết thương trên người anh.

Máu tươi từ người Phương Ngôn bắn ra, rơi xuống đất.

Lũ nhện con trên mặt đất ngửi thấy mùi máu tươi, dường như cũng hưng phấn, liều mạng lao về phía A Ninh và Bàn Tử.

Mấy người thấy làn sóng tấn công của lũ nhện sắp không chống đỡ nổi nữa, liền lấy ra chút thuốc nổ cuối cùng còn sót lại trong túi, ném về phía đội quân nhện đang xông tới.

Rất may, tuy lũ nhện này có sức phòng ngự kinh người, đao thương bất nhập, nhưng thuốc nổ lại rất hữu hiệu với chúng.

Nghe một tiếng “bùm”, lũ nhện đó bị nổ cho máu thịt be bét, cụt tay cụt chân.

Chương 380

Lũ nhện dường như cũng đã thành tinh, thấy phía trước có thuốc nổ cản trở xu thế tấn công liền dừng lại, không tiến thêm một bước nào nữa.

Ngược lại, chúng bao vây mấy người A Ninh và Bàn Tử lại.

Phương Ngôn thấy tình hình này cũng không có cách nào.

Dù sao lúc này Nữ vương yêu nhện cũng đang gây áp lực rất lớn cho anh, không thể phân tâm đi chi viện cho Bàn Tử và A Ninh được.

Nữ vương yêu nhện lúc này nhìn xuống tình hình trên mặt đất, nói với Phương Ngôn: "Ha ha, con kiến hôi, bây giờ chỉ còn một mình ngươi chiến đấu với ta.

Đừng nhìn bạn bè ngươi cản trở được xu thế tấn công của đội quân nhện của ta, chỉ cần ngươi chết.

Chúng nó trở thành bữa ăn trong miệng ta cũng chỉ là vấn đề thời gian, chịu chết đi." Nói xong, Nữ vương yêu nhện thi triển đòn tấn công mạnh nhất, Phương Ngôn lúc này cũng liều mạng chống đỡ.

Đúng lúc này, giọng nói của lão đạo sĩ lại một lần nữa vang lên trong đầu Phương Ngôn: "Nhóc Phương, làm tốt lắm, có thể kiên trì đến mức này không dễ dàng gì, tiếp theo giao thân thể của ngươi cho ta, để ta đấu với Nữ vương yêu nhện một trận." Thân thể Phương Ngôn đang ở trên không trung, đột nhiên dừng lại một lúc.

Chỉ thấy vô số lưỡi đao hình thành dưới tay Phương Ngôn, lao vào va chạm với đòn tấn công mạnh nhất của Nữ vương yêu nhện.

Hai luồng tấn công va chạm vào nhau trên không trung, may mà thạch thất này chắc chắn, nếu không, với va chạm lớn như vậy sớm

đã chôn vùi mấy người còn lại rồi.

Lúc này, Nữ vương yêu nhện thấy Phương Ngôn đỡ được một chiêu của mình, cảm thấy rất kỳ lạ.

Dù sao chiêu thức này của nó, dù không phát huy được trạng thái đỉnh phong, nhưng trong mắt Nữ vương yêu nhện, đây cũng không phải là chiêu mà một con kiến hôi nhỏ bé như Phương Ngôn có thể tùy ý đỡ được.

Lúc này, lão đạo sĩ dùng thân thể Phương Ngôn nói với Nữ vương yêu nhện: "Nhện con, không ngờ!

Ngàn năm rồi ngươi mới tỉnh lại, nhưng ta thấy thực lực của ngươi không có tiến bộ bao nhiêu nhỉ?

So với lúc ta giao thủ với ngươi năm xưa, ngược lại còn thụt lùi thì phải?" Một câu nói, khi được nói ra, không chỉ Nữ vương yêu nhện kinh ngạc, mà cả Bàn Tử và A Ninh cũng kinh ngạc.

Dù sao theo lời của Phương Ngôn lúc này, anh đáng lẽ đã gặp Nữ vương yêu nhện từ rất lâu rồi, nhưng, làm sao có thể?

Khi mấy người còn đang thắc mắc, một câu nói của Nữ vương yêu nhện đã giải thích nỗi băn khoăn của họ: "Ồ, ta còn tưởng là ai?

Hóa ra là lão đạo sĩ thối!

Thân thể của ngươi bị người khác đánh tan, nên mới ký gửi linh hồn vào người thằng nhóc này sao?

Không biết trạng thái này của ngươi có thể dùng được mấy lần tấn công như vậy nữa?

Bây giờ ta không sợ ngươi chút nào đâu!" Nghe Nữ vương yêu nhện nói vậy, mấy người mới phản ứng lại, hóa ra lão đạo sĩ năm xưa không chết, mà hóa thành trạng thái linh hồn, tạm thời tồn tại trong

linh hồn của Phương Ngôn.

Thấy Phương Ngôn lúc này gặp nạn, lão đạo sĩ cũng đứng ra, mấy người không khỏi thầm khen ngợi lão đạo sĩ trong lòng.

Lúc này, Phương Ngôn nói với Nữ vương yêu nhện: "Ha ha, nhện con, đừng quan tâm đến trạng thái của ta, dù sao ta biết.

Nếu hôm nay, ngươi nhất định phải giết ta, vậy thì tám phần mười ngươi cũng sẽ tu vi đại giảm, thậm chí cũng sẽ chết.

Kết cục như vậy, ngươi có muốn không?" Nữ vương yêu nhện nghe Phương Ngôn nói vậy, không hề để vào lòng: "Lão đạo sĩ thối, đừng nói nhiều nữa, đánh một trận dùng thực lực, xem ai hơn ai đi." Thế là, Nữ vương yêu nhện lại một lần nữa giao đấu với Phương Ngôn.

Dù cơ thể này là của Phương Ngôn, nhưng người điều khiển nó lúc này lại là lão đạo sĩ có thực lực cao thâm.

Chỉ thấy lão đạo sĩ lại một lần nữa dùng Thất Tinh Trấn Ma Kiếm thi triển Thất Tinh Kiếm Pháp, kiếm pháp này khác xa với lúc Phương Ngôn sử dụng trước đó.

Kiếm pháp của lão đạo sĩ nhu trung có cương, cương trung có kình.

Nó chặn đứng thế công điên cuồng của Nữ vương yêu nhện, ngược lại còn có phần áp chế.

Nữ vương yêu nhện vừa đánh vừa nói với lão đạo sĩ: "Được lắm, không ngờ, bây giờ ngươi còn có thể phát huy ra thực lực mạnh như vậy, không hổ là thiên hạ đệ nhất nhân năm xưa!" Lão đạo sĩ nghe danh xưng này cũng không hề để ý, vừa đánh vừa nói với Nữ vương yêu nhện: "Đó đều là chuyện quá khứ rồi, bây giờ thế giới này là của đám trẻ.

Theo ta, hai chúng ta cũng quen biết nhau lâu như vậy rồi, cho ta một chút mặt mũi, để đám trẻ này ra ngoài, rồi ngươi tiếp tục ở lại trong núi sâu này nghỉ ngơi, thấy sao?" Dù sao hai người trước đó ở trạng thái thế quân lực địch, nếu cứ đánh tiếp cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, thậm chí là đồng quy vu tận.

Nhưng Nữ vương yêu nhện lại không hề nể mặt, nói với lão đạo sĩ: "Ta biết trong lòng ngươi nghĩ gì, nhưng nếu ta giết ngươi, cho dù tu vi của ta có tổn hao.

Nhưng, ăn thịt mấy con kiến hôi này sẽ bồi bổ lại.

Cho nên đừng nói nữa, hôm nay hoặc là ngươi chết, hoặc là ta sống." Sau đó, Nữ vương yêu nhện tiếp tục triển khai thế công sắc bén, tấn công lão đạo sĩ.

Dần dần, vì thần hồn của lão đạo sĩ lúc này đang ở trạng thái bị tổn thương, nên cũng dần dần lực bất tòng tâm, dần dần không chống đỡ nổi.

Cuối cùng, nhân lúc lão đạo sĩ có một sơ hở trong phòng thủ, Nữ vương yêu nhện chém một nhát vào người Phương Ngôn.

Lập tức, Phương Ngôn từ trên không trung rơi xuống đất, máu tươi chảy ròng ròng.

Mấy người thấy Phương Ngôn bị thương nặng như vậy, ai cũng đau lòng khóc, đặc biệt là A Ninh.

A Ninh che mặt, không dám nhìn về phía Phương Ngôn, lúc này A Ninh sớm đã nước mắt lưng tròng.

"Phương Ngôn!

Phương ca!" Mấy người lo lắng hét về phía Phương Ngôn.

Lúc này Phương Ngôn vì lực va chạm quá lớn sớm đã ngất đi.

Nữ vương yêu nhện cũng từ trên không trung hạ xuống, từng bước từng bước đi về phía thân thể Phương Ngôn.

Mấy người nhìn ra lúc này Nữ vương yêu nhện, khí tức của nó cũng bắt đầu trở nên không đều, chưa kịp đi đến bên cạnh thân thể Phương Ngôn đã phun ra một ngụm lớn máu tươi màu xanh đen.

Có thể thấy được, đòn phản công của lão đạo sĩ trước đó đã làm Nữ vương yêu nhện bị thương.

Nhưng Nữ vương yêu nhện lúc này nhìn Phương Ngôn, cuối cùng lộ ra nụ cười: "Không ngờ!

Lần tái ngộ này của chúng ta, trong tình huống này, ta cuối cùng cũng đánh bại được ngươi.

Ha ha ha ha!

Thiên hạ sẽ là của Thú tộc ta!" Sau đó liền chuẩn bị đưa tay ra tóm lấy thân thể Phương Ngôn.

Đúng lúc này, phôi thai Lôi Đình Chi Chủ đã quan chiến từ lâu bay đến giữa Phương Ngôn và Nữ vương yêu nhện.

Nữ vương yêu nhện lúc này nhìn phôi thai Lôi Đình Chi Chủ trước mắt, không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao, lúc này nó không áp chế được phôi thai này.

Chỉ thấy phôi thai Lôi Đình Chi Chủ bay đến thân thể Phương Ngôn, tiến hành dung hợp với thân thể anh.

Nữ vương yêu nhện nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy không ổn, sắp có chuyện lớn xảy ra, liền cưỡng ép chuẩn bị bức phôi thai Lôi Đình Chi Chủ ra khỏi thân thể Phương Ngôn.

Nhưng nào có dễ dàng như nó tưởng?

Phôi thai Lôi Đình Chi Chủ phóng ra một lượng lớn sức mạnh

sấm sét, đánh bay Nữ vương yêu nhện ra xa.

Chương 381

Chỉ thấy vào khoảnh khắc phôi thai Lôi Đình Chi Chủ dung hợp với thân thể Phương Ngôn, cả người Phương Ngôn không tự chủ được bay lơ lửng trên không, tứ chi duỗi thẳng ra.

Vô số sấm sét, dưới sự triệu hồi của phôi thai Lôi Đình Chi Chủ, phá vỡ cả thạch thất, từ trên cao nhất đánh trúng vào thân thể Phương Ngôn.

Vết thương trên người Phương Ngôn, lúc này cũng dưới sự nuôi dưỡng của vô số sức mạnh sấm sét, từng chút, từng tấc một hồi phục lại.

Phương Ngôn lúc này cả người cũng được sấm sét bao bọc, vạn pháp bất xâm.

Nữ vương yêu nhện ở một bên nhìn Phương Ngôn lúc này, cũng không có cách nào.

Dù sao, nếu lại một lần nữa cưỡng ép xông lên cản trở sự dung hợp của phôi thai Lôi Đình Chi Chủ, Lôi Đình Chi Chủ tuy chỉ mới manh nha ý thức nông cạn, nhưng cũng sẽ trừng phạt nó, có thể sẽ triệu hồi sức mạnh sấm sét, tiêu diệt nó ngay tại đây.

Vì vậy, Nữ vương yêu nhện cũng ngồi xếp bằng sang một bên, vội vàng âm thầm hồi phục thực lực.

Bởi vì nó biết, tuy phôi thai Lôi Đình Chi Chủ chủ động dung hợp với Phương Ngôn, nhưng nếu Phương Ngôn không chịu được uy lực của sấm sét thì cũng vô ích.

Cho nên, không bằng ngồi một bên hồi phục thực lực, tĩnh quan kỳ biến.

Một nam một nữ, vào đêm khuya, hai người ở riêng trong một căn phòng, lại là khuê phòng của con gái.

Cô gái này thực ra có điều muốn nói với chàng trai, tự nhiên không tránh khỏi khiến người ta liên tưởng đến những chuyện kỳ lạ.

Tất nhiên, lúc này Phương Ngôn cũng không ngoại lệ.

Sau khi nghe A Ninh nói, anh liền vô thức lùi lại một bước, giữ khoảng cách nhất định với A Ninh.

Phương Ngôn nói với A Ninh một cách nghiêm túc: "À, A Ninh, cái đó, là thế này, nếu em định tỏ tình với anh thì thôi đi nhé, vì anh thấy tuy hai chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, tuy chúng ta có tiếp xúc da thịt, nhưng dù sao anh cũng không phải là người như vậy." "Làm như vậy, anh cảm thấy trong lòng có lỗi với em, sao lại vội vàng như vậy, bày tỏ lòng mình với anh, anh thấy tốc độ này nhanh quá, không…" Ở bên cạnh, A Ninh nghe Phương Ngôn nói, đang vội vàng luống cuống tay chân giải thích thì bỗng bật cười thành tiếng.

A Ninh đi đến ngồi xuống một bên, nhìn Phương Ngôn: "Ai da, trong đầu anh toàn nghĩ cái gì vậy, tưởng em tỏ tình với anh à?

Em có chuyện khác muốn nói với anh." "Không ngờ, lại để em nghe được một vài câu chuyện khác lạ, thật là thú vị." Phương Ngôn nghe A Ninh nói, lập tức nhận ra mình vừa rồi quá đường đột, đã đoán sai suy nghĩ của A Ninh, lúc này Phương Ngôn cũng một phen lúng túng.

Sau đó, Phương Ngôn kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện A Ninh, nhưng ánh mắt lại không nhìn về phía cô.

Dù sao lúc này mặt Phương Ngôn đã đỏ bừng như quả táo.

Thực ra, A Ninh cũng không còn so đo với Phương Ngôn nữa.

A Ninh tiếp tục nói một cách nghiêm túc với Phương Ngôn: "Thực

ra, hôm nay em gọi anh đến, là có một chuyện khác.

Anh còn nhớ lúc chúng ta vừa từ trong mộ huyệt ở hố sâu đó ra không, em và Nhị Ngưu đã tắt điện thoại ngay lập tức." "Chiều hôm nay, lúc hai chúng ta ở tiệm bản đồ, em không cẩn thận bật máy lên, thấy trên đó có mấy chục tin nhắn của ông chủ gửi, cùng với các cuộc gọi nhỡ.

Em lo không biết có chuyện gì xảy ra không?" Phương Ngôn nghe A Ninh vừa nói, lại liên tưởng đến những gì linh hồn lực của mình đã nhìn thấy.

Phương Ngôn cũng lập tức hiểu ra, tại sao chiều nay đám người áo đen lại xuất hiện ở cửa hàng đó.

Hóa ra ông chủ bí ẩn của A Ninh đã định vị điện thoại của cô.

Vì lúc đầu khi ra khỏi phía đông thành, họ đều đã tắt điện thoại, nên ông chủ của cô nhất thời không phát hiện được vị trí của họ.

Lúc này A Ninh cảm thấy không sao rồi, nên không phát hiện ra, ông chủ của cô đã cài đặt hệ thống định vị trong điện thoại.

Sau khi bật máy, bên ông chủ tự nhiên nhận được vị trí hiện tại của A Ninh.

Thậm chí Phương Ngôn còn đoán, ông chủ của A Ninh bây giờ có lẽ đã biết tin lão Lý đã chết.

Cho nên bây giờ mấy người họ đều trong trạng thái ngơ ngác.

A Ninh tiếp tục nói với Phương Ngôn: "Vậy em phải làm sao, có nên tiếp tục tắt máy không?" Phương Ngôn xua tay với A Ninh: "Bây giờ tắt máy cũng không cần thiết nữa, dù sao ông chủ của em cũng đã biết chúng ta đang ở Thuận Thành, không lâu nữa, có lẽ sẽ phái người khác đến tìm hai chúng ta và Nhị Ngưu.

Cho nên bây giờ chúng ta không cần phải để chuyện này trong lòng, đợi đến lúc người của ông chủ em phái đến tiếp xúc với chúng ta, chúng ta sẽ có đối sách khác." Rõ ràng Phương Ngôn không chuẩn bị, đem chuyện đám người áo đen chiều nay đến tiệm bản đồ đó, nói cho A Ninh biết.

A Ninh cũng rất ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ý đã biết.

Sau đó, Phương Ngôn cũng nói với A Ninh: "Được rồi, hôm nay đi dạo cả ngày rồi, cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi, anh không làm phiền em nữa." Thế là sau khi chúc nhau ngủ ngon, Phương Ngôn rời khỏi phòng A Ninh, trở về phòng của mình.

Lúc này lại phát hiện, Bàn Tử và mấy người kia đã sớm đợi trong phòng của anh.

Vừa vào phòng, Bàn Tử đã vội vàng hỏi: "Phương ca, Phương ca, anh với cô nàng kia phát triển đến mức nào rồi?

Tối nay không có chung giường chung gối chứ?" Phương Ngôn lúc này ý thức được, Bàn Tử và mấy người kia đã hiểu lầm mối quan hệ của anh và A Ninh, nhưng cũng không giải thích, vì chuyện này, càng giải thích càng không rõ ràng.

Cho nên Phương Ngôn bèn im lặng.

Nhưng vì Phương Ngôn im lặng, thế là hay rồi, mấy người kia đều cho rằng Phương Ngôn đã ngầm thừa nhận sự thật ở cùng A Ninh.

Thế là, mấy người vỗ vai Phương Ngôn: "Được lắm, Phương ca nhanh vậy đã thoát ế, mấy anh em đây còn độc thân, có chút không nể nang rồi đó." Phương Ngôn dở khóc dở cười nghe mấy người họ nói, cũng không biết giải thích thế nào, đành để họ hiểu lầm vậy, chứ không thể giải thích một hồi, làm cho cô gái nhà người ta mất mặt

được.

Phương Ngôn liền đẩy mấy người ra khỏi phòng: "Mau đi nghỉ đi, mệt cả ngày rồi, bây giờ còn rảnh rỗi đi hóng chuyện.

Nói cho mấy người biết, nếu không mau về nghỉ ngơi, sáng mai sáu giờ tôi gọi dậy, chúng ta chạy năm nghìn mét." Mấy người nghe Phương Ngôn nói vậy, vội vàng chào tạm biệt anh: "Phương ca, vậy thôi, mấy người tôi về nghỉ trước đây, mệt cả ngày rồi, buồn ngủ chết đi được, tôi phải mau đi ngủ một giấc cho ngon." Sau khi tiễn mấy vị tổ tông này đi, Phương Ngôn ngồi trên giường, nhưng không vội tu luyện.

Vì linh hồn lực của anh cảm nhận được, bên ngoài có mấy người áo đen, đã sớm đến bên ngoài cửa sổ, nhưng vừa rồi ngại trong phòng đông người, nên không vào thẳng.

Phương Ngôn lúc này nói với ra ngoài cửa sổ: "Được rồi, đứng lâu như vậy, không sợ bị muỗi đốt à.

Mau vào đi, có chuyện gì nói nhanh lên, đừng làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của tôi." Thế là, mấy người áo đen đó, trực tiếp đẩy cửa sổ ra đi vào.

Không ngoài dự đoán, chính là mấy người áo đen chiều nay đã ra tay với ông chủ ở tiệm bản đồ đó.

Không đợi người áo đen nói, Phương Ngôn đã nói: "Nếu tôi đoán không lầm, mấy người là do ông chủ của A Ninh phái đến phải không.

Haiz, nói thật, mấy người cộng lại cũng không đánh lại tôi, khuyên mấy người mau từ đâu đến thì về đó đi, tiện thể nhắn với ông chủ của các người một câu, thứ ông ta muốn không có ở chỗ tôi, cái chết của lão Lý cũng không liên quan đến tôi.

Có thời gian đó thì không bằng đi làm rõ mọi chuyện đi.” Mấy người áo đen đó nghe Phương Ngôn nói, cũng không có gì ngạc nhiên.

Dù sao nếu Phương Ngôn không đoán ra được, vào được trong sân này, thì đúng là ông chủ đã đánh giá cao Phương Ngôn rồi.

Thế là, người áo đen cầm đầu, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nói với Phương Ngôn: “Người hiểu chuyện cũng không cần ở đây chơi trò chữ nghĩa với tôi.

Lần này tôi phụng mệnh ông chủ, ông chủ bảo tôi làm gì, tôi làm nấy.

Bây giờ ông chủ chỉ bảo tôi đến chào hỏi anh một tiếng.” “Hành động tiếp theo, ông chủ không chỉ thị cho tôi, cho nên anh yên tâm, tối nay hai bên chúng ta cũng sẽ không xảy ra chuyện gì thực chất.” “Nhưng tôi khuyên anh, tốt nhất nên khiêm tốn một chút.

Với A Ninh và Nhị Ngưu, đừng đi quá gần.

Có một số chuyện, một số người không nên đụng vào.” Phương Ngôn nghe người áo đen này nói mấy lời đó, đặc biệt là câu “một số người không nên đụng vào”.

Phương Ngôn lập tức phản ứng lại, A Ninh này với ông chủ của cô ta quan hệ chắc chắn không đơn giản, nhưng thì sao chứ?

Chương 382

Phương Ngôn nhìn người áo đen cầm đầu, uống một ngụm trà: "Tôi là Phương Ngôn, làm người làm việc trước sau như một.

Mấy lời của ông chủ các người, tôi cũng không hiểu ý gì, tôi cũng không thấy mình đã cướp đồ của ông chủ các người." "Cho nên, nếu có chuyện gì khác, thì nói nhanh lên, nếu không có, thì mau cút đi." Phương Ngôn nói chuyện cũng dứt khoát, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách với mấy người áo đen đó.

Lúc này, đàn em của người áo đen cầm đầu, nghe Phương Ngôn nói với đại ca mình không kính trọng như vậy, liền chỉ vào Phương Ngôn mắng.

"Mẹ nó thằng nhãi con, mày là cái thá gì, cũng không nhìn xem trước mặt mày là ai.

Mày nói chuyện với đại ca tao như vậy, có xứng không?

Không sợ chết à?" Phương Ngôn nghe đàn em của người áo đen nói vậy, lưng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chỉ dùng ánh mắt lườm thuộc hạ của người áo đen đó.

Thuộc hạ của người áo đen đó, lập tức cảm thấy đầu mình vô cùng đau, sau đó ôm đầu quỳ xuống đất, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Người áo đen đó thấy Phương Ngôn, không động không tĩnh đã làm bị thương thuộc hạ của mình, cũng không dám coi thường Phương Ngôn.

Chỉ cười với Phương Ngôn: "Anh làm vậy trước mặt tôi, đánh bị thương huynh đệ của tôi, anh thấy có hợp quy củ không?" Phương Ngôn nghe người áo đen nói vậy, lại cười, hỏi ngược lại người áo

đen đó: “Anh nói chuyện quy củ với tôi, không thấy buồn cười à?

Mấy người các anh xông vào phòng tôi như vậy, tùy tiện uy hiếp tôi, rồi lại nói chuyện quy củ với tôi.

Không có não à, không có IQ à.” Người áo đen nghe Phương Ngôn nói vậy, lúc này không nhịn được nữa, tức giận đứng dậy, muốn đánh nhau với Phương Ngôn một trận.

Nhưng đúng lúc này, người áo đen đó đột nhiên dừng bước, trong thiết bị liên lạc anh ta đeo, không biết đầu dây bên kia đã truyền chỉ thị gì.

Người áo đen quay người, đi về phía cửa sổ, trước khi đi còn ném lại cho Phương Ngôn một câu: “Tôi khuyên anh có một số chuyện nên biết tự lượng sức mình, đừng lúc nào cũng không tự biết mình là ai.

Lần này tha cho anh, nếu có lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay.” Nói xong liền nhảy một cái, ra khỏi cửa sổ.

Đợi đến lúc Phương Ngôn đi ra, mấy người áo đen sớm đã biến mất không dấu vết.

Phương Ngôn cũng không ngạc nhiên, dù sao có thể được ông chủ sau lưng A Ninh phái đi thực hiện nhiệm vụ, không ai là kẻ vô dụng.

Trừ lão Lý không ra gì đó ra.

Phát hiện mấy người đã đi, anh cũng đóng cửa sổ lại.

Phương Ngôn đặt một ký hiệu cấm chế lên phòng của mấy người đang nghỉ ngơi, để đề phòng có người nửa đêm đột nhập, Phương Ngôn cũng có thể biết được ngay lập tức.

Sau đó, anh ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu tu luyện.

“Nhóc Phương, ta thấy, lần trước con bị thương nặng, thu hoạch không nhỏ nhỉ, thực lực, chậc chậc, tiến bộ nhanh thật đấy!” Phương

Ngôn vừa ngồi xếp bằng không bao lâu, trong đầu đã vang lên giọng của lão đạo sĩ.

Phương Ngôn lập tức nói với lão đạo sĩ: "Đâu có đâu có, tiền bối, chỉ là vận may của vãn bối tương đối tốt, vô tình nhận được truyền thừa thôi." Lão đạo sĩ nghe xong lời của Phương Ngôn, trực tiếp phủ định: "Truyền thừa cái con khỉ, vận may tốt hay không.

Cái phôi thai Lôi Đình Chi Chủ đó, trừ phi được nó công nhận, nếu không, giống như Nữ vương yêu nhện kia, tuy mang nó bên mình tu luyện mấy nghìn năm, nhưng thì sao chứ?

Không khống chế được, cuối cùng ngược lại còn chôn thân nơi ngủ say." "Nhưng mà nhóc Phương, ta thấy gần đây con chuẩn bị đi đến vị trí của Thiên Thư Tàn Quyển nhỉ." Phương Ngôn nghe lão đạo sĩ nói, cũng công nhận, dù sao lão đạo sĩ tồn tại trong đầu anh, anh làm gì, xảy ra chuyện gì, ông đều có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Lão đạo sĩ tiếp tục nói với Phương Ngôn: "Không tồi, Thiên Thư Tàn Quyển đó chắc chắn có tạo hóa lớn ở đó.

Nếu cơ duyên của con đủ, ta tin thực lực của con sẽ có một bước nhảy vọt nữa.

Nhưng mà, ta quan sát thiên tượng, ta phát hiện nhóc con gần đây đào hoa nở rộ nhỉ!" Phương Ngôn nghe câu cuối cùng không đứng đắn của lão đạo sĩ, cũng không nhịn được nữa, vội nói với lão đạo sĩ: "Tiền bối, ngài nói gì vậy?

Con làm gì có đào hoa nào, chỉ là bạn tốt thôi." Lão đạo sĩ nghe Phương Ngôn nói vậy, cười cười: "Nếu năm đó trên con đường tu hành của ta có mỹ nhân như vậy, làm bạn đồng hành với ta, chắc ta cũng không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh như hôm nay.

Thôi được rồi, không nói nữa, con tiếp tục tu luyện đi, lão già này

cũng phải đi nghỉ ngơi rồi." Thế là, lão đạo sĩ lại lặng lẽ biến mất, Phương Ngôn cũng lặng lẽ vận chuyển linh hồn lực tu luyện công pháp.

Qua những trận chiến gần đây, anh đột nhiên có chút cảm ngộ, phát hiện linh hồn lực mạnh mẽ quả thực rất tốt, có thể vô hình gây ra một số tổn thương cho kẻ địch.

Ví dụ như tối nay đứng yên tại chỗ, có thể gây tổn thương cho thuộc hạ của người áo đen kia.

Nếu vận dụng vào thực chiến, hiệu quả đó, chậc chậc, thật khó mà tưởng tượng.

Phương Ngôn một khi tu luyện, lại trực tiếp tu luyện cả một đêm.

Sáng hôm sau, Phương Ngôn ở trong phòng vươn vai một cái, cảm thấy tinh thần sảng khoái, linh hoạt.

Phương Ngôn nhìn những đám mây trắng trên bầu trời, tham lam hấp thụ tia nắng đầu tiên của buổi sáng, cùng với sự gia tăng công lực mà nó mang lại.

Đợi đến lúc Phương Ngôn cảm thấy thời gian gần đủ, anh liền đi xuống lầu một của khách sạn.

Ông chủ của A Ninh.

Lúc này, sau khi rời khỏi phủ thành chủ, anh ta đi một mạch về nơi nghỉ ngơi.

Đi vào tòa nhà tráng lệ, hưởng thụ sự đãi ngộ cao cấp của nhân viên phục vụ.

Anh ta sớm đã không còn rung động trước những chuyện này nữa, cũng đã quen với thái độ sống của người có tiền có thế.

Cuối cùng, ông chủ của A Ninh cũng về đến phòng của mình.

Anh ta không chút kiêng dè nằm dài trên giường, cởi bỏ lớp áo khoác bí ẩn che mắt người đời.

Dưới ánh đèn, anh ta lộ ra khuôn mặt thật của mình.

Nếu Phương Ngôn ở đây, nhất định sẽ không chút do dự nhận ra thiếu gia Trương gia từng bị anh sỉ nhục nặng nề.

Trương Tam Mộng.

Hóa ra không chỉ có Phương Ngôn và A Ninh xuyên không.

Trương Tam Mộng, kẻ phế vật từng bị Phương Ngôn sỉ nhục, cũng đã xuyên không đến thế giới này.

Chỉ là lúc mới đến thế giới này, anh ta phải ăn nhờ ở đậu, mỗi ngày không ngừng bị người ta đánh đập, hoàn toàn không có địa vị thiếu gia được nuông chiều từ bé ở thế giới ban đầu.

Vì vậy, Trương Tam Mộng quyết tâm, phải tu luyện thật tốt.

Để vươn lên.

Quả nhiên, người có áp lực luôn làm nên chuyện lớn.

Sau khi Trương Tam Mộng khổ tu, thực lực tổng thể hiện tại đã đạt đến đỉnh phong Thái Tiên Cảnh.

Anh ta đã ra tay dạy dỗ môn phái mà mình từng ăn nhờ ở đậu, cũng tự tay giết chết những kẻ từng sỉ nhục mình trong môn phái đó.

Sau đó liền đổi tên đổi họ, bình thường gặp người luôn giữ thái độ bí ẩn, hoàn toàn không để người khác biết bộ mặt thật của mình.

Lúc này, Trương Tam Mộng đứng trước gương trong khách sạn.

Chương 383

Hai tay vịn vào bệ rửa mặt, nhìn mình trong gương, Trương Tam Mộng luôn cảm thấy mình bây giờ sống ngày càng không giống con người mình trước đây.

Trước đây có thể sống một cuộc sống thiếu gia vô lo vô nghĩ mỗi ngày.

Trương Tam Mộng bây giờ, mỗi ngày đều phải đấu tranh để tồn tại.

Đúng vậy, Trương Tam Mộng lúc này, đã mắc bệnh nan y.

Vì lúc còn trẻ luyện công từng bị tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng được cao nhân ra tay tương trợ, cứu về một mạng.

Nhưng đồng thời, Trương Tam Mộng mỗi ngày cũng phải uống vô số loại thuốc, để duy trì sinh mệnh của mình.

Nhưng, đứng trước gương, Trương Tam Mộng lại một lần nữa ho ra máu.

Trương Tam Mộng thầm nghĩ, lần này cùng Phương Ngôn đi đến Thiên Thư Tàn Quyển, nhất định phải có được công pháp truyền thừa và bảo vật của ba vị cường giả chí cao của nhân tộc.

Chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi sự giày vò của bệnh tật, mới có khả năng sống tiếp.

Trương Tam Mộng nhìn mình trong gương lần cuối, sau đó liền đi đến giường nằm xuống nghỉ ngơi.

Lúc này, Phương Ngôn và mấy người A Ninh vẫn đang ở phủ thành chủ, cùng thành chủ dùng bữa tối.

Thành chủ lúc này đã say bí tỉ, kéo tay Phương Ngôn, say khướt nói: "Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi là hào kiệt trong thiên hạ, tuổi còn trẻ đã có tu vi như vậy, không biết có hứng thú để ta gả con gái cho ngươi, làm con rể của ta không.

Như vậy chúng ta cường cường liên hợp, ta tin Thuận Thành không bao lâu nữa sẽ trở thành một đế quốc." Dù lúc này Phương Ngôn cũng đã có chút say, nhưng vẫn giữ được lý trí tỉnh táo nhất nghe thành chủ nói vậy, đáp lại: "Thành chủ, ngài không cần phải như vậy.

Ta chỉ là một kẻ thảo phu tán tu, tự nhiên không có số phận kết duyên với con gái thành chủ.

Huống chi thành chủ, ta thấy ngài say rồi, những lời như trở thành một bá chủ đế quốc nên nói ít thì hơn, nếu không, ngài không sợ rước họa vào thân sao?" Lúc này, thành chủ nghe Phương Ngôn nói, phá lên cười ha hả.

Cao thủ ở cảnh giới này sao có thể nói những lời không có lý trí như vậy, những lời nói trước đó, chẳng phải cũng là đang thử thách Phương Ngôn sao?

Thành chủ tiếp tục nói với Phương Ngôn: "Nhóc con tốt, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, tuy thực lực cao cường, cũng có dã tâm, nhưng, lại là một người đi đường chính làm việc chính, không tồi, những người trẻ như vậy, không nhiều nữa." Phương Ngôn nghe thành chủ khen ngợi, cũng phá lên cười ha hả, lại cùng thành chủ uống một ly.

Đêm đã khuya, thành chủ cũng được tùy tùng dìu về phòng nghỉ ngơi.

Phương Ngôn và mấy người cũng không về khách sạn, mà ở lại nghỉ ngơi trong phủ thành chủ.

Nửa đêm, đêm khuya tĩnh lặng, Phương Ngôn đang tu luyện.

Dù sao mỗi tối tu luyện linh hồn lực đã trở thành cơm bữa của Phương Ngôn, tu luyện cả đêm không ngủ, ngày hôm sau Phương Ngôn cũng sẽ cảm thấy tinh thần sảng khoái, không hề có một chút mệt mỏi nào.

Đúng lúc này, cửa phòng Phương Ngôn "két" một tiếng bị đẩy ra.

Nghe có người nói với Phương Ngôn: "Muộn như vậy rồi, không ngủ à?" Lúc này, Phương Ngôn mở mắt ra nhìn A Ninh đã được trang điểm kỹ lưỡng trước mặt.

Thấy A Ninh ăn mặc như vậy, vội hỏi: "À, tôi đang có việc.

Muộn vậy rồi, có chuyện gì sao?" A Ninh lúc này hai má đỏ bừng, rõ ràng cũng đã say.

Cô đi đến bên cạnh Phương Ngôn ngồi xuống, đặt tay lên vai anh: "Anh còn nhớ chuyện xảy ra trong hang động đó không?

Cảm giác đó thật kỳ diệu.

Không biết mượn men say tối nay, có thể để em cảm nhận lại một lần nữa không?" Đêm khuya tĩnh lặng, một nam một nữ sau khi uống rượu ở riêng trong một phòng, không khí lúc này cũng được đẩy lên rất tốt.

Phương Ngôn nhìn A Ninh trước mắt, trong lòng một ngọn lửa vô danh cũng bùng cháy lên.

Chỉ là Phương Ngôn, lúc này đang dùng lý trí của mình để kìm nén ngọn lửa trong lòng đó.

Anh thản nhiên đối mặt với A Ninh: "Như vậy không tốt đâu, dù sao quan hệ của chúng ta chỉ là bạn bè thôi.

Chuyện xảy ra lần trước, chỉ là bất đắc dĩ.

Dù sao chúng ta đều biết tình huống lần trước nguy cấp, có thể đó là lần cuối cùng chúng ta tồn tại trên thế giới này.

Nhưng sau đó được người ta cứu ra, may mà chuyện đó tôi cũng không nhắc đến nữa." A Ninh đối với lời của Phương Ngôn lúc này, dùng một ngón tay chặn miệng Phương Ngôn lại.

A Ninh tiếp tục: "Vậy bây giờ thì sao?

Một mỹ nữ như em ngồi trước mặt anh, anh không động lòng chút nào sao?

Từ chối con gái như vậy là một việc không tốt đâu nhé." Phương Ngôn nghe xong câu nói của A Ninh, cuối cùng ngọn lửa trong lòng cũng không kìm nén được nữa, quay người đè A Ninh xuống dưới thân.

Anh thô bạo cởi bỏ quần áo trên người A Ninh, nhưng đúng lúc này, Phương Ngôn đột nhiên dừng lại, rời xa A Ninh.

Phương Ngôn nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Ngươi hoàn toàn không phải là A Ninh thật sự.

Ngươi vào phòng ta có ý đồ gì?" Lúc này, A Ninh trên giường nghe lời của Phương Ngôn, hờn dỗi hỏi: "Sao vậy, người ta là A Ninh mà, anh sao vậy?

Thôi, đừng ngại nữa mà.

Cảnh đẹp đêm nay như vậy, bỏ lỡ thời gian tốt đẹp thì không hay đâu." Từng gốc dược liệu theo động tác của Phương Ngôn bay lơ lửng trước mặt anh.

Mấy người kia đứng bên màn hình, cũng không dám lên tiếng, sợ hành động của mình sẽ ảnh hưởng đến Phương Ngôn, khiến anh phân tâm, làm cho việc vượt ải thất bại.

Cuối cùng, mọi người thấy Phương Ngôn, hai tay vung lên từ không trung, dùng sức mạnh sấm sét hình thành một cái lò luyện đan.

Phương Ngôn lúc này hỏi lão đạo sĩ: "Tiền bối, luyện đan sư cũng không có lò luyện đan sao?

Đều cần phải giống như con à?" Lão đạo sĩ lúc này vì chưa bắt đầu luyện đan nên tự nhiên có tinh thần trả lời câu hỏi của Phương Ngôn.

Ông nói với Phương Ngôn: "Nhóc ngốc, ta phát hiện từ khi con vào không gian đặc biệt này, chỉ số thông minh của con giảm thẳng tắp.

Mỗi một luyện đan sư giỏi tự nhiên đều sẽ được trang bị một lò luyện đan thượng hạng.

Trong nhà đấu giá, một lò luyện đan tốt có thể bán được giá trên trời, những người đấu giá đó đều sẽ tranh giành nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Tuy luyện đan sư có giỏi dở cao thấp, nhưng phẩm chất của lò luyện đan ở đó, hơn nữa rất nhiều lò luyện đan sẽ tăng tỷ lệ thành công của luyện đan sư." "Nói với con thế này đi, lò luyện đan tốt nhất trên thế giới này đang được nắm giữ chắc chắn trong tay cường giả thứ hai của nhân tộc, cũng là luyện đan sư đệ nhất được công nhận trên thế giới này.

Trong tay ông ta, những viên đan dược luyện ra từ lò đan đó, không có một viên nào là phế phẩm, đều là thành phẩm thượng hạng.

Hương thơm của đan dược luyện ra có thể bay xa hàng chục vạn dặm, khiến cho rất nhiều cường giả đều tìm đến." "Cho nên, lúc đó cường giả thứ hai của nhân tộc cũng có một ngoại hiệu là Đan Tiên.

Cho nên nhóc con, ta đoán bí tàng này có thể thật sự liên quan đến

cường giả thứ hai của nhân tộc, vì tộc trưởng Thiết Lê tộc cũng đã nói, người này là tiên tổ của cường giả thứ hai của nhân tộc." "Nếu vận may tốt, thậm chí có khả năng được cường giả thứ hai của nhân tộc công nhận, có thể sẽ truyền thụ tuyệt học cả đời cho con." Phương Ngôn nghe lão đạo sĩ nói vậy, cũng động lòng.

Anh vội vàng thúc giục lão đạo sĩ, bảo ông mau luyện đan, cũng để anh mở mang kiến thức.

Chương 384

Lão đạo sĩ lúc này lại liếc anh một cái không vui, nói: "Nhóc con!

Trở thành một luyện đan sư giỏi rất khó, cần phải đi một con đường dài.

Hôm nay ta dạy cho con bài học đầu tiên, hãy quan sát kỹ, học hỏi nghiêm túc.

Tuy kỹ thuật luyện đan của ta không bằng cường giả thứ hai của nhân tộc, nhưng năm xưa ta cũng là luyện đan sư chỉ đứng sau ông ta." Phương Ngôn nghe đến đây, không khỏi nghi ngờ lão đạo sĩ đang khoác lác, nhưng không nói nhiều.

Vì lúc này lão đạo sĩ, đã múa hai tay, bắt đầu luyện đan.

Chỉ thấy lão đạo sĩ lấy sấm sét làm lò đan, dùng sức mạnh bản nguyên mà Phương Ngôn vừa có được làm lửa trong lò đan, lần lượt bỏ những thảo dược đó vào lò luyện đan.

Ngọn lửa đó trực tiếp hóa thành từng giọt dịch thể.

Lão đạo sĩ tiếp tục dùng sức mạnh sấm sét hợp nhất những giọt dịch thể đó lại với nhau.

Thành chủ bên cạnh thấy động tác của Phương Ngôn cũng lại một lần nữa lo lắng.

Dù sao bây giờ đã gần đến cuối cùng, tuy chưa đến bước cuối cùng, nhưng bước này lại vô cùng quan trọng.

Chỉ có Vương lão bát ở một bên không hiểu Phương Ngôn, thằng nhóc này sao lại biết nhiều thứ như vậy?

Ngay cả luyện đan cũng biết, chẳng lẽ nó sẽ còn mang lại cho

mình nhiều bất ngờ hơn nữa sao?

Cũng không trách Vương lão bát thắc mắc như vậy, dù sao trên thế giới này trực tiếp có các nghề như thợ rèn, thợ mộc, võ tu giả, luyện đan sư, luyện khí giả, còn có cả tuần thú sư.

Nếu một người là võ tu, thì cũng không gây ngạc nhiên.

Nhưng nếu một võ tu, cảnh giới đặc biệt cao, lại biết luyện đan, thì sẽ rất gây chú ý.

Nếu lại biết cả luyện khí, thì người này có thể được xem là một thiên tài, hơn nữa là thiên tài đỉnh cao.

Dù sao ba hệ thống này, nếu muốn tu luyện đồng thời, không chỉ cần tốn rất nhiều tài lực, mà còn sẽ tiêu hao hết tất cả tài nguyên.

Lúc này cũng không trách Vương lão bát thắc mắc nhìn Phương Ngôn như vậy, chỉ là ông ta đâu biết, người luyện đan lúc này căn bản không phải là Phương Ngôn, mà là lão đạo sĩ tồn tại trong cơ thể Phương Ngôn.

Cho nên Phương Ngôn đối với thân phận năm xưa của lão đạo sĩ cũng càng thêm nghi ngờ.

Dù sao tộc trưởng Thiết Lê tộc năm xưa từng gọi lão đạo sĩ là Thiên Cơ đạo trưởng.

Nhưng với tình hình hiện tại, Phương Ngôn khẳng định không hỏi lão đạo sĩ thì chỉ có nước chết.

Chỉ thấy hai tay Phương Ngôn múa ngày càng nhanh, gần như đến mức người ta không thể nhìn rõ được.

Trong lò luyện đan, từng luồng hương thơm của đan dược cũng bay ra.

Rõ ràng, viên đan dược này sắp luyện chế thành công rồi.

Cuối cùng, thấy Phương Ngôn một tay vỗ lên lò luyện đan, nắp lò lập tức bay ra, viên đan dược tràn đầy linh tính đó cũng từ trong lò luyện đan bay ra.

Những viên đan dược tốt, một khi thành công, sẽ có linh tính, giống như viên trước mắt này.

Khi mấy người đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm cho Phương Ngôn, thì viên đan dược đó nổ tung trên không trung.

Ánh sáng chói lòa làm mấy người không mở nổi mắt.

Lão đạo sĩ lúc này nói với Phương Ngôn: "Không được, nhóc con, lần này thất bại rồi, nhưng, lần sau nhất định sẽ thành công.

Ta đại khái biết lần này thất bại ở đâu rồi.

Bây giờ con lập tức ngồi xếp bằng nghỉ ngơi một lát, hồi phục tinh thần lực và tu vi, chuẩn bị cho lần thử thứ hai.

Lần sau không thành công thì thành nhân." Ở phía bên kia màn hình, mấy người thấy Phương Ngôn luyện đan thất bại cũng thất vọng.

Dù sao khi kỳ vọng vào một người càng lớn, thì thất vọng tự nhiên càng lớn.

Lúc này, trong hố sâu lại vang lên âm thanh nhắc nhở, nói với mọi người: "Người khiêu chiến lần thử đầu tiên thất bại, bây giờ có cơ hội thứ hai, đừng thất vọng với cậu ấy nhé." Âm thanh nhắc nhở có chút kiêu ngạo, cũng làm cho không khí căng thẳng của mọi người dịu đi.

Bàn Tử nhìn màn hình nói với mọi người: "Mọi người đừng nản lòng, tôi tin Phương ca nhất định làm được.

Mỗi lần không phải đều mang lại kỳ tích cho chúng ta sao?

Chúng ta nhất định phải có lòng tin vào anh ấy, nếu chúng ta cũng thất vọng với anh ấy, thì còn ai có thể cứu chúng ta được." Nghe lời của Bàn Tử, mọi người cũng xua tan đi cảm xúc tiêu cực vừa rồi.

Đúng vậy, nếu ngay cả Phương Ngôn cũng không tin tưởng, thì lúc này còn có thể trông cậy vào ai nữa?

Thấy Phương Ngôn ngồi xếp bằng tu luyện một lát rồi lại đứng dậy, một lần nữa làm cho tất cả dược liệu bay lơ lửng trên không trung.

Dáng vẻ này rõ ràng là muốn tiến hành lần thử thứ hai.

Mấy người không khỏi lại một lần nữa vì anh mà toát mồ hôi hột, dù sao đây là cơ hội cuối cùng, nếu lần này lại thất bại, có lẽ mấy người họ cả đời thật sự bị nhốt trong không gian này.

Nhưng Mạnh đoàn trưởng lúc này lại xua tay, gọi một thuộc hạ đến, nói: "Một lát nữa nhân lúc không ai chú ý, mau đi đường tắt, đến Mị Ảnh Tông trước.

Sau khi đến đó, tìm một người họ Mạnh, bảo là tìm tông chủ của cậu ta." "Như vậy là có thể vào được rồi.

Sau khi vào được, nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ, lát nữa tôi sẽ đến, hy vọng lúc đó có thể cho tôi một chút mặt mũi, đừng làm tôi quá khó xử." Thuộc hạ của Mạnh đoàn trưởng nghe đoàn trưởng nói một tràng như vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao không ngờ đoàn trưởng bao nhiêu năm nay đều không hề tiết lộ mình có người thân, hôm nay lại là anh trai của Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Cũng không có gì lạ, dù sao Mị Ảnh Tông là một tông môn tai tiếng như vậy, sao có thể liên quan đến hình tượng cao lớn vĩ đại của đoàn trưởng được.

Nhưng thuộc hạ này đã nhận được mệnh lệnh của đoàn trưởng, cũng không thể kháng lệnh, vì vậy gật đầu, nhân lúc mọi người không chú ý, lẻn vào trong rừng cây.

Mị Ảnh Tông thực ra không xa nơi Phương Ngôn đang ở, nhưng dưới sự cố ý kìm hãm của Mạnh đoàn trưởng, tốc độ tiến quân của cả đội rất chậm.

Mạnh đoàn trưởng nhìn về phía Mị Ảnh Tông, trong lòng cảm xúc vô cùng phức tạp.

Dù sao bao nhiêu năm rồi, cũng không biết nên đối mặt với em trai mình như thế nào.

Chuyện xảy ra trong gia tộc năm đó thực sự quá khó nói.

Nhưng dù sao cũng đã đồng ý với Phương Ngôn, cũng không thể không làm.

Nếu không, kho báu mà cha để lại càng không có cách nào có được.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan này khiến Mạnh đoàn trưởng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Phương Ngôn, lúc này cũng thấy vẻ mặt khó xử của Mạnh đoàn trưởng, trong lòng có chút suy đoán, nhưng không nói ra.

Chương 385

Anh đến bên cạnh Mạnh đoàn trưởng, vỗ vai ông ta nói: "Mạnh huynh đệ, cơ thể có chỗ nào không thoải mái sao?

Hay là chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.

Như vậy, lát nữa đến Mị Ảnh Tông, cũng có thể có trạng thái tốt hơn.

Tôi đặt hết hy vọng vào anh đó, đừng đến lúc đó lại làm hỏng chuyện." Mạnh đoàn trưởng nghe lời của Phương Ngôn, trong lòng cũng một phen cạn lời, nói: "Yên tâm đi, Phương lão đệ, chuyện này tôi và anh đã định, tôi sẽ làm cho anh rõ ràng minh bạch.

Dù sao tôi, họ Mạnh, nói là làm, một lời nói ra như đinh đóng cột.

Chỉ cần là chuyện tôi đã đồng ý, tôi nhất định sẽ làm cho anh, cho dù phía trước có núi đao biển lửa hay khó khăn gì khác cũng không thể cản được tôi." Phương Ngôn đã nghe Mạnh đoàn trưởng nói vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, quay về bên cạnh cô bé.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng trực tiếp hạ lệnh, cho đội ngũ nghỉ ngơi một lát.

Dù sao mọi người cũng đã đi một quãng đường dài, nghỉ ngơi cũng là chuyện bình thường, không ai có ý kiến gì khác.

Chỉ có trong lòng Mạnh đoàn trưởng và Phương Ngôn là đang đoán già đoán non suy nghĩ của đối phương.

Phương Ngôn nói với cô bé: "Được rồi, xem ra suy đoán của tôi vừa rồi không sai.

Mạnh đoàn trưởng này và Mị Ảnh Tông chắc chắn có ít nhiều liên quan, nhưng cụ thể thì tôi không biết." "Dù sao đoạn đường tiếp theo,

hai chúng ta phải cẩn thận hơn một chút, đừng để đến lúc xảy ra vấn đề, hai chúng ta không ai phản ứng kịp, như vậy thì hỏng bét." Cô bé nghe lời của Phương Ngôn cũng gật đầu, nói: "Ai da, đừng lúc nào cũng lo lắng như vậy.

Xe đến trước núi ắt có đường.

Dù sao chúng ta cũng không còn xa Mị Ảnh Tông nữa, đến lúc đó chúng ta tùy cơ ứng biến thôi.

Dù sao thực lực của anh cao cường như vậy, lúc đó chắc không ai có thể dễ dàng đánh bại anh được." Cô bé vừa nói, vừa làm một động tác cổ vũ với Phương Ngôn.

Phương Ngôn nhìn cô bé hoạt bát đáng yêu trước mắt, tâm trạng cũng tốt lên không ít.

Dù sao gần đây chuyện phiền lòng thực sự quá nhiều, trước mặt có một cô bé lém lỉnh như vậy, cũng giúp anh chia sẻ không ít cảm xúc không vui.

Nhưng đối với chuyện sau này, Phương Ngôn thật sự không có đủ tự tin.

Trong lúc Phương Ngôn đang nghỉ ngơi trong rừng cây, thuộc hạ của Mạnh đoàn trưởng, men theo con đường nhỏ đến cổng núi Mị Ảnh Tông, nói với hai người gác cổng: "Tôi là người của lính đánh thuê thành Thủy Ngưu, Mạnh đoàn trưởng phái tôi đến, bảo tôi mang một lời nhắn, bảo tôi tìm em trai ông ấy." Nhưng điều khiến thuộc hạ này vô cùng bất ngờ là, hai người gác cổng của Mị Ảnh Tông sau khi nghe câu nói đó, không hỏi thêm gì nữa, trực tiếp đưa anh ta vào nghị sự sảnh của Mị Ảnh Tông.

Ngồi đợi trong nghị sự sảnh một lát, anh ta thấy Mị Ảnh Tông Tông Chủ bước vào, phát hiện Mị Ảnh Tông Tông Chủ và đoàn

trưởng có vài phần giống nhau.

Xem ra lời của đoàn trưởng là thật, Mị Ảnh Tông Tông Chủ chính là em trai ruột của đoàn trưởng.

Mị Ảnh Tông Tông Chủ nhìn thuộc hạ đó, nói: "Anh trai ta bảo ngươi đến, có chuyện muốn nói với ta, thì nói nhanh lên, xong việc thì mau về đi, đừng để người bên kia phát hiện thì khó giải thích." "À, là thế này, Mạnh đoàn trưởng của tôi bảo tôi nói với ngài, lát nữa ông ấy sẽ đích thân đến Mị Ảnh Tông, hy vọng đến lúc đó ngài đừng làm ông ấy quá khó xử.

Chỉ có vậy thôi, tôi xong việc rồi, vậy tôi đi trước." Thuộc hạ đó nói xong liền chuẩn bị quay người rời đi, nhưng vừa mới bước được một bước, lại phát hiện ngực mình đã cắm một thanh kiếm.

Chủ nhân của thanh kiếm đó chính là Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Trong lúc giết người không chớp mắt, Mị Ảnh Tông Tông Chủ tự lẩm bẩm: "Ha ha, anh trai, chuyện năm đó, anh làm tôi khó xử như vậy, chẳng lẽ hôm nay lại dễ dàng cứu những người đó ra khỏi tay tôi sao?

Tôi nhất định sẽ bắt anh phải trả giá cho chuyện năm đó." Mị Ảnh Tông Tông Chủ nói xong, liền ra lệnh cho thuộc hạ mau chóng xử lý đơn giản hiện trường, sau đó liền đi vào một căn phòng khác.

Còn về chuyện năm đó, Mị Ảnh Tông Tông Chủ và Mạnh đoàn trưởng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có hai người họ biết.

Mạnh đoàn trưởng lúc này ngồi nghỉ trong doanh trại, nhưng mãi không thấy tin tức của thuộc hạ mà mình phái đi trở về, suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy thuộc hạ đó có lẽ đã lành ít dữ nhiều.

Mạnh đoàn trưởng đã khẳng định suy đoán của tôi, cũng đứng dậy nói với tôi: "Được rồi, đừng nghỉ ngơi nữa, chúng ta mau lên đường

đến Mị Ảnh Tông giải quyết chuyện này cho sớm, đỡ phải lề mề lãng phí thời gian ở đây." Thuộc hạ của Mạnh đoàn trưởng nghe đoàn trưởng nhà mình nói vậy cũng lập tức đứng dậy, dù sao trong mắt họ, lời của Mạnh đoàn trưởng là mệnh lệnh, mà mệnh lệnh thì phải chấp hành.

Nhưng câu nói này theo góc độ của tôi lại nghe ra ý khác.

Xem ra vừa rồi Mạnh đoàn trưởng hẳn đã phái người đến Mị Ảnh Tông một chuyến, nhưng người đi không thấy về, chắc chắn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở Mị Ảnh Tông, nên Mạnh đoàn trưởng mới sốt ruột muốn đến đó như vậy.

May mà tôi cũng không gây thêm phiền phức gì cho Mạnh đoàn trưởng lúc này, tôi kéo cô bé tiếp tục đi theo đội ngũ, nói với cô bé: "Thấy không, vừa rồi Mạnh đoàn trưởng lén anh phái người đến Mị Ảnh Tông.

Xem ra bước giao thiệp ban đầu không có hiệu quả, ngược lại còn phản tác dụng.

Chắc Mạnh đoàn trưởng cũng sốt ruột rồi.

Lát nữa đến Mị Ảnh Tông, cứ chờ xem kịch hay đi, chắc chắn sẽ thú vị lắm." Cô bé tự nhiên không hiểu được ẩn ý trong lời tôi, hỏi lại: "Câu đó có ý gì vậy ạ?

Lát nữa trong Mị Ảnh Tông sẽ có hoạt động gì lạ sao?

Vậy em phải xem mới được, em lớn thế này rồi mà chưa thấy chuyện gì thú vị cả." Tôi nhìn vẻ mặt ngây thơ trong sáng của cô bé, thật sự vô cùng thương cảm, cũng càng thêm kiên định quyết tâm phải bảo vệ cô bé thật tốt.

Dù sao trên đời này, những cô bé ngây thơ trong sáng như vậy không còn nhiều nữa.

Nhưng chuyện sắp xảy ra trong Mị Ảnh Tông, tôi thật sự không biết nên xử lý thế nào, chỉ đành chờ xem thái độ của Mạnh đoàn trưởng ra sao thôi.

Dù sao đó cũng là chuyện của hai anh em nhà người ta, một người ngoài như tôi xen vào quả thực có chút không phải.

Nhưng nếu lát nữa Mị Ảnh Tông Tông chủ thật sự không chịu thả đồng đội của tôi ra, vậy thì tôi chắc chắn phải nhúng tay vào chuyện này.

Dù sao chuyện này cũng đã chạm đến giới hạn của tôi, mà trong những chuyện như vậy, tôi thường không chọn nhượng bộ.

Mạnh đoàn trưởng suốt đường đi đều tỏ ra tâm sự nặng nề, nên mọi người cũng không ai dại dột đi chọc giận ông ta lúc này.

Cả đội ngũ chìm trong im lặng, chỉ mải miết đi đường.

Sau khi đi được một lúc lâu, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy ngọn núi của Mị Ảnh Tông.

Chỉ thấy Mạnh đoàn trưởng sau khi nhìn thấy ngọn núi đó liền thở dài một hơi, mọi người đều không hiểu vì sao.

Chỉ có một mình tôi hiểu, trong lòng Mạnh đoàn trưởng lúc này đang vô cùng rối bời, không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt với em trai ruột của mình.

E rằng cách giải quyết chuyện hôm nay sẽ vô cùng tệ hại.

Khi còn cách Mị Ảnh Tông không xa, trên một sườn đồi nhỏ, Mạnh đoàn trưởng ra lệnh cho cả đội dừng lại, nói với mọi người: “Được rồi, phía trước là sơn môn Mị Ảnh Tông, chúng ta không tiện tiếp tục tiến vào đóng quân.

Chúng ta sẽ hạ trại ở đây.

Hôm nay tôi sẽ chọn vài người cùng tôi lên đó xem thái độ của người Mị Ảnh Tông thế nào, những người còn lại tại chỗ chờ lệnh, nghe theo sắp xếp của tôi là được." Phải công nhận đám thuộc hạ do Mạnh đoàn trưởng huấn luyện quả thực rất có kỷ luật.

Tất cả mọi người sau khi nghe lệnh của Mạnh đoàn trưởng đều bắt đầu phân công công việc, dựng trại hạ trại.

Chẳng bao lâu, cả khu doanh trại đã thành hình.

Tôi cũng chọn một chiếc lều tương đối gần trung tâm rồi vào ở.

Đương nhiên, chắc chắn là tôi và cô bé ở chung một lều.

Dù sao cũng không thể ở nơi hoang sơn dã lĩnh này lại để một cô bé ở một mình trong lều cả đêm, đó là vô trách nhiệm với cô bé.

Chương 386

Tuy rằng khi tôi và cô bé cùng bước vào một chiếc lều, mặt cô bé đỏ bừng lên, nhưng tôi lại chẳng hề để tâm.

Dù sao cũng là vì tốt cho cô bé, tự nhiên tôi cũng chẳng để ý đến mấy chuyện vặt vãnh trong lòng cô bé lúc này.

Đợi mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, Mạnh đoàn trưởng đứng giữa doanh trại nói với mọi người: "Được rồi, hôm nay cứ vậy đã.

Cậu Phương đi với tôi, để cô bé ở lại đây là được rồi.

Mọi người có thể nghỉ ngơi." Mạnh đoàn trưởng nói xong câu đó, lại từ trong đám thuộc hạ của mình chọn ra vài người thân hình cao lớn, trông có vẻ thông minh lanh lợi cùng tôi đi về phía sơn môn Mị Ảnh Tông.

Trên đường đi, mỗi bước chân của Mạnh đoàn trưởng đều vô cùng nặng nề.

Có thể thấy mỗi bước đi, ông ta đều đang suy nghĩ về những chuyện sắp xảy ra.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc này tôi nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ xảy ra nữa.

Đi một bước xem một bước thôi, chẳng lẽ mọi chuyện xảy ra đều sẽ theo đúng ý ông sao?" Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy cũng vô cùng kinh ngạc, dù sao trong lòng ông ta vừa rồi quả thực nghĩ như vậy.

Chỉ là không ngờ tôi có thể đoán chính xác suy nghĩ nội tâm của ông ta đến thế, khiến ông ta có chút bất ngờ.

Dù sao tôi chắc chắn không thể biết được mối quan hệ giữa ông ta

và Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Nếu vậy, con người tôi cũng quá đáng sợ rồi, sau này nhất định phải đề phòng hơn.

Nhưng Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng không phải dạng dễ đối phó, trong chốc lát Mạnh đoàn trưởng không biết nên làm gì.

Lúc này, tôi tiếp tục nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được rồi, tôi nói với ông này, lát nữa sau khi lên đó, cứ làm theo những cách đã bàn bạc trước.

Nhưng thái độ của đối phương thế nào thì tôi không dám đảm bảo đâu." "Nếu hắn không đồng ý thả đồng đội của tôi ra, vậy thì cũng đừng trách tôi ra tay vô tình.

Tôi không quan tâm hắn và ông có quan hệ gì, dù sao cũng đã chạm đến giới hạn của tôi.

Con người tôi thế nào, trong khoảng thời gian này ông cũng đã hiểu phần nào rồi, tôi hy vọng đến lúc đó ông sẽ không làm những chuyện khiến tôi đặc biệt khó xử." Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy, lại càng kinh ngạc hơn nữa.

Xem ra ông ta phải đánh giá lại con người tôi rồi.

Nếu tôi thật sự không biết chuyện bên trong, vậy thì người trẻ tuổi này quả thực quá thần kỳ, có thể liệu sự như thần.

Cả đời này ông ta chưa từng gặp người như vậy.

Tôi và Mạnh đoàn trưởng cứ thế vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc hai người đã đến sơn môn Mị Ảnh Tông.

Hai tên lính gác của Mị Ảnh Tông trước đó cũng đã thấy đám người đang đi tới, liền cảnh giác hỏi: "Kẻ nào đó, tại sao lại tự tiện xông vào sơn môn Mị Ảnh Tông chúng ta?" Lúc này Mạnh đoàn

trưởng nói với người đang gác ở đó: "Ta là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê số một Thành Thủy Ngưu.

Hôm nay đến bái kiến Mị Ảnh Tông Tông chủ, có đại sự cần thương lượng, hy vọng hai vị có thể dẫn đường giúp.

Đến lúc đó sẽ không thiếu phần hậu hĩnh." Mạnh đoàn trưởng nói xong, tiện tay lấy từ trong ba lô ra hai túi lớn không biết đựng thứ gì ném về phía hai tên lính gác.

Tôi nhìn kỹ, hẳn là hai túi lớn đá quý phụ trợ.

Không ngờ Mạnh đoàn trưởng cũng giàu sụ.

Nhưng nghĩ lại tôi cũng thấy bình thường, dù sao gia đình như nhà ông ta, nếu chút của cải này cũng không bỏ ra được thì mới khiến tôi thất vọng.

Quả nhiên, bất kể ở đâu, có một câu nói vẫn luôn đúng: có tiền sai khiến được cả ma quỷ.

Hai tên lính gác nhận lấy hai chiếc túi nặng trĩu, xem xét kỹ một lượt, vẻ mặt liền thay đổi, nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được thôi Mạnh đoàn trưởng, xin ngài chờ một lát.

Tôi lên trên xin chỉ thị của Tông chủ chúng tôi, lát nữa sẽ báo lại cho ngài sự sắp xếp của Tông chủ." Hai tên lính gác lon ton chạy vào trong sơn môn.

Chẳng bao lâu sau, hai người quay lại, nói với Mạnh đoàn trưởng: "Mạnh đoàn trưởng, ngài và thuộc hạ có thể vào được rồi.

Tông chủ chúng tôi bảo ngài đến phòng nghị sự." "Nhưng tôi nghĩ ngài biết đường đến phòng nghị sự mà.

Cho nên xin lỗi nhé, hai chúng tôi không dẫn đường nữa." Tôi nghe hai tên lính gác nói vậy, lại càng chắc chắn hơn về suy đoán

trong lòng, xem ra Mạnh đoàn trưởng và Mị Ảnh Tông Tông chủ quả thực có quan hệ anh em.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng nhìn vẻ mặt của mấy người xung quanh, cũng bất giác nhướng mày.

Ông ta không ngờ hai tên lính gác lại trực tiếp vạch trần mối quan hệ giữa ông ta và Mị Ảnh Tông Tông chủ ngay trước mặt nhiều người như vậy.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng chức đoàn trưởng lính đánh thuê này của ông ta cũng không giữ được lâu.

Dù sao nếu dính líu đến một tông môn tai tiếng như vậy, đối với nhân cách, phẩm hạnh đều là một chuyện xấu.

Mạnh đoàn trưởng đã được cho phép, liền dẫn theo tôi, men theo con đường núi đi về phía phòng nghị sự của Mị Ảnh Tông.

Đi được một đoạn, vừa đi vừa ngắm cảnh trong Mị Ảnh Tông, tôi phát hiện tuy Mị Ảnh Tông này tai tiếng lẫy lừng, nhưng bên trong tông môn lại có vẻ ngăn nắp trật tự, hoàn toàn không giống một tông môn bẩn thỉu, hỗn loạn.

Mỗi người đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong tông môn còn dán đủ các loại công pháp để đệ tử trong tông môn tu luyện.

Tôi chú ý đến một nơi đặc biệt, trên đó có ghi chữ "Nhà giam".

Xem ra đồng đội của tôi là Bàn Tử và Trương Tam Mộng hẳn là bị giam ở đó.

Tôi nhìn thấy liền nắm chặt nắm đấm, thề nhất định phải cứu họ ra khỏi nơi quái quỷ này, cho dù hôm nay có đắc tội với bao nhiêu người đi nữa.

Con đường núi này không dài cũng không ngắn, dưới sự dẫn dắt

của Mạnh đoàn trưởng, mọi người có kinh không hiểm đã đến được phòng nghị sự của Mị Ảnh Tông.

Phát hiện Mị Ảnh Tông Tông chủ cùng các cao tầng còn lại của Mị Ảnh Tông đã sớm đợi sẵn ở phòng nghị sự.

Chưa kịp vào cửa, Mị Ảnh Tông Tông chủ đã nói với Mạnh đoàn trưởng: "Ồ, anh trai yêu quý của ta, hôm nay sao lại hạ cố đến thăm người em này vậy?

Gió nào đưa anh đến đây thế?" Câu nói của Mị Ảnh Tông Tông chủ khiến hai thuộc hạ của Mạnh đoàn trưởng giật mình.

Ngược lại, tôi lại không thấy có gì lạ, dù sao cũng đã đoán được rồi, cần gì phải ngạc nhiên chứ?

Chỉ là lúc này sắc mặt Mạnh đoàn trưởng có vẻ vô cùng lúng túng.

Dù sao chuyện này vẫn luôn được giấu rất kỹ, bây giờ lại bị chính em trai ruột là Mị Ảnh Tông Tông chủ nói ra, trên mặt ông ta có chút mất mặt.

Dù sao trước giờ ông ta luôn xây dựng hình tượng cao to uy mãnh.

Nhưng em trai đã lên tiếng, người làm anh cũng không thể không nói gì.

Thế là Mạnh đoàn trưởng nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Hai chúng ta lâu như vậy không gặp, vừa gặp mặt đã nói những lời khó xử như vậy, không phải có chút mất hòa khí sao?

Thật ra hôm nay anh có chuyện muốn thương lượng với em." Nhưng chưa đợi Mạnh đoàn trưởng nói xong, Mị Ảnh Tông Tông chủ đã nói với Mạnh đoàn trưởng: "Ồ, anh trai yêu quý của ta, nếu ta đoán không lầm, mục đích của anh hôm nay hẳn là muốn đòi lại tất cả những người mà ta đã bắt đi từ ngôi mộ cổ đó, phải không?

Hay là, anh không phải muốn đòi lại mấy người đó, mà là đồng đội của một người tên Phương Ngôn?" Mạnh đoàn trưởng và tôi nghe đến đây đều vô cùng kinh ngạc.

Chương 387

Không ngờ Mị Ảnh Tông Tông chủ này lại có tâm tư cẩn trọng đến vậy, có thể điều tra đến mức này.

Xem ra trước đây đều đã xem thường Mị Ảnh Tông Tông chủ rồi.

Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ tiếp tục châm chọc Mạnh đoàn trưởng: "Ồ, anh trai yêu quý của ta, anh hẳn là cũng đã đạt được một số thỏa thuận với người tên Phương Ngôn đó rồi phải không?

Cứu được đồng đội của hắn ra, hắn có thể giúp anh lấy được bảo tàng mà cha chúng ta để lại phải không?

Anh đi một nước cờ hay thật đấy, anh trai của ta." Mị Ảnh Tông Tông chủ khi nói "cha chúng ta" đã đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "phụ thân".

Xem ra hắn đối với gia đình gốc, hoặc đối với cha và anh trai đều tràn ngập sự bất mãn tột độ.

Nếu không thì sẽ không có loại cảm xúc này.

Chuyện hôm nay cũng đang từng chút từng chút phát triển theo hướng xấu đi.

Lúc này Mạnh đoàn trưởng nói với em trai mình: "Anh nói cho em biết, hôm nay dù anh không đạt được thỏa thuận nào với cậu Phương, anh cũng sẽ đến cứu mấy người mà em đã bắt đi.

Em có biết không, mấy năm gần đây những chuyện em làm đều tai tiếng lẫy lừng.

Em định làm bậy đến mức nào nữa?

Chẳng lẽ thật sự muốn có một ngày hai anh em chúng ta phải động

binh đao với nhau sao?" Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Mạnh đoàn trưởng nói vậy cũng có chút tức giận, nói với Mạnh đoàn trưởng: "Ồ, anh trai của ta, nếu nói như vậy, vậy thì hôm nay ý của anh là gì?

Đưa binh mã của anh đến nơi cách sơn môn của em không xa, rốt cuộc anh có ý đồ gì?" Mạnh đoàn trưởng lúc này nghe người em trai ruột, cũng là Mị Ảnh Tông Tông chủ, nói ra những lời như vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ ông ta nghĩ rằng sắp xếp đám thuộc hạ của mình ở sườn đồi nhỏ đó sẽ không ai biết được.

Nhưng Mạnh đoàn trưởng không ngờ em trai ruột của mình đã sớm phát hiện ra sự sắp xếp của ông ta.

Mạnh đoàn trưởng lúc này có vẻ hơi hoảng hốt, dù sao ông ta cũng không biết em trai mình lúc này chủ động nói ra tin tức đó rốt cuộc có ý đồ gì.

Có lẽ em trai ông ta sẽ dùng cách này để đưa ra một số điều kiện.

Nhưng, là em trai ruột của mình, Mạnh đoàn trưởng thật sự không biết rốt cuộc hắn sẽ đưa ra điều kiện gì để khiến mình khuất phục hoặc thỏa hiệp.

Tương tự, lúc này Mạnh đoàn trưởng cũng không biết rốt cuộc nên thuyết phục em trai ruột của mình như thế nào để thả những người đã bị bắt.

Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được rồi, anh trai yêu quý của ta, anh đã nghe câu nói của ta mà vẫn không hề lay động, vậy thì chứng tỏ hôm nay anh đến đây không phải với thành ý đàm phán." "Vậy nên ta mời anh về đi.

Đợi anh về nghĩ cho kỹ xem nên làm thế nào, sau đó hẵng nói chuyện với ta.

Ta luôn hoan nghênh anh, nhưng phải nhớ, tuyệt đối đừng nghĩ đến việc dùng vũ lực cướp người từ tông môn của ta." "Dù sao như vậy thì anh cũng biết đấy, tính tình của ta tương đối nóng nảy, rốt cuộc ta sẽ làm ra chuyện gì thì ta cũng không biết đâu.

Dù sao trong mắt anh, ta cũng là một kẻ tai tiếng, làm chuyện thương thiên hại lý.

Thôi thì ta cũng không ngại khiến ấn tượng xấu này trở nên tồi tệ hơn một chút." Mị Ảnh Tông Tông chủ nói xong một tràng với Mạnh đoàn trưởng, liền trực tiếp xoay người rời đi, để lại Mạnh đoàn trưởng và tôi ở lại vô cùng lúng túng, không biết nên làm gì.

Lúc này, tôi nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được rồi, chuyện hôm nay xử lý thành ra thế này, chúng ta tiếp tục ở lại đây cũng vô ích.

Hay là chúng ta về trước một chuyến, rồi tính tiếp xem nên làm gì để bù đắp." Thật ra ẩn ý của tôi là, người làm anh như ông còn không biết nên thuyết phục em trai thế nào, vậy thì nếu chỉ dựa vào tôi thì càng không biết phải làm sao.

Nếu đã không thể dùng cách cứng, vậy thì chỉ có thể dùng cách mềm dẻo thôi.

Dù sao, xem ra em trai ruột của Mạnh đoàn trưởng này là người ăn mềm không ăn cứng.

Nhưng những lời này tôi không nói với Mạnh đoàn trưởng, dù sao tôi thật sự cũng không biết nên nói ra thế nào.

Dù sao là anh em, tình cảm vốn dĩ hẳn là rất sâu đậm, nhưng tại sao lại thành ra thế này, trong đó nhất định có một số nguyên nhân kỳ lạ khác.

Khi Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy, cũng bất đắc dĩ gãi đầu, nói với tôi: "Thật ra cậu nói cũng đúng.

Chuyện này cũng là thất bại của tôi với tư cách là một người anh.

Tôi hoàn toàn không biết nên dùng cách nào để thuyết phục em trai ruột của mình.

Có lẽ chuyện năm đó chính vì tính cách của tôi như vậy mới khiến nó có sự thay đổi như thế." "Nếu năm đó tôi có thể dùng cách ôn hòa hơn một chút để xử lý chuyện đó, e rằng em trai tôi hôm nay cũng sẽ không trở thành tình trạng như vậy.

Hai anh em tôi, cũng sẽ không phát triển đến mức binh đao tương kiến như hôm nay." Tôi nghe Mạnh đoàn trưởng nói vậy, cũng nhân lúc không ai chú ý, nhướng mày.

Dù sao, Mạnh đoàn trưởng cũng đã nói chuyện năm đó ông ta làm không đúng, vậy thì nếu làm rõ được chuyện năm đó, e rằng khi đối mặt với Mị Ảnh Tông Tông chủ một lần nữa, cũng sẽ có thêm một chút tự tin.

Nhưng Mạnh đoàn trưởng chắc chắn sẽ không dễ dàng nói ra rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Nếu thật sự đơn giản như vậy, vậy thì tôi cũng không cần phải tốn công tốn sức đi cùng Mạnh đoàn trưởng một chuyến.

Mấy người cũng men theo con đường lúc đến đi xuống sơn môn Mị Ảnh Tông.

Lúc sắp đi, tôi nhìn lại nhà giam vừa rồi giam giữ Trương Tam Mộng và Bàn Tử.

Nhưng tôi bây giờ rõ ràng không thể đưa mấy người họ ra khỏi nơi đó.

Cho nên tôi cũng chỉ có thể thầm mắng mình vô dụng.

Nhưng điều đó cũng không giải quyết được hiện trạng, chỉ có thể

giúp tôi giải tỏa cảm xúc phẫn nộ trong lòng.

Ừm, tốc độ mấy người trở về rõ ràng nhanh hơn lúc đi rất nhiều.

Nếu người bình thường không quan sát kỹ, hoàn toàn không phát hiện ra.

Nhưng người tỉ mỉ như tôi lại có thể cảm nhận được.

Xem ra Mạnh đoàn trưởng lần này thật sự sốt ruột rồi.

Không biết vì mục đích gì, dù sao tôi cảm thấy đó là một chuyện tốt.

Dù sao, tôi cũng chỉ vì cứu Trương Tam Mộng mấy người.

Chuyện này càng sớm kết thúc càng tốt.

Còn về chuyện nhà của Mạnh đoàn trưởng, cứ để hai người họ tự tính toán đi.

Chuyện này cũng không liên quan gì đến tôi.

Vừa về đến doanh trại, cô bé từ trong lều chạy ra, đến bên cạnh tôi, nói: "Thế nào rồi, hôm nay anh đến đàm phán với Mị Ảnh Tông ra sao?

Họ có chịu thả Trương Tam Mộng và Bàn Tử ra không?

Em thấy sắc mặt anh tệ quá, mau nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì đi." Tôi nghe cô bé nói vậy, cũng cảm thấy nếu nói cho cô bé những chuyện vừa xảy ra, cũng sẽ không có kết quả gì, không bằng không nói.

Chương 388

Thế là tôi nói với cô bé: "Cũng không có chuyện gì lạ.

Thái độ của Mị Ảnh Tông Tông chủ rất cứng rắn.

Chuyện còn lại đợi mấy người bọn anh thương lượng xong rồi giải quyết." Cô bé nghe tôi nói vậy cũng không hỏi tiếp nữa.

Nhưng rõ ràng, vẻ mặt cô bé có chút không vui.

Cũng đúng, tôi không nói cho cô bé biết, rõ ràng là không coi cô bé là bạn bè.

Cô bé không vui cũng là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ tôi hoàn toàn không có tâm trí nghĩ đến phương diện này.

Trong lòng tôi chỉ đang suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể thuyết phục được Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Lúc này, cô bé nói với tôi: "Vậy có khi nào không để Mạnh đoàn trưởng đích thân giao thiệp với Mị Ảnh Tông Tông chủ, mà chỉ có hai người các anh đi, đi giao thiệp với Mị Ảnh Tông Tông chủ một phen." "Như vậy có thể hiểu sâu hơn về suy nghĩ của Mị Ảnh Tông Tông chủ không?

Nếu vậy, không phải sẽ biết nên giải quyết thế nào sao?" Tôi nghe đề nghị của cô bé cũng kinh ngạc, vội vàng vỗ đùi mình, vì sao vừa rồi lại không nghĩ đến.

Dù sao Mị Ảnh Tông Tông chủ đối với anh trai ruột của mình có thể nói là hận đến tận xương tủy.

Bây giờ để anh trai ruột đi đàm phán, có thể đàm phán ra kết quả

mới là lạ.

Tôi vội vàng ôm lấy cô bé, bế cô bé xoay một vòng trên không.

Cô bé vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Cô bé vô cùng sợ hãi, dùng tay ôm chặt lấy cổ tôi.

Hai người như vậy ai cũng không để ý đến đối phương.

Dù sao trong lòng cô bé bây giờ đang tận hưởng khoảnh khắc này.

Khi ba mẹ còn sống, cô bé cũng thường được đối xử như vậy.

Một lúc sau, tôi đặt cô bé xuống, nói với cô bé: "Cô bé, lần này em thật sự đã giúp anh một việc lớn rồi.

Nếu không có câu nói của em, anh thật sự không biết nên làm thế nào để có thể nói chuyện tử tế với Mị Ảnh Tông Tông chủ." "Yên tâm, đợi anh cứu Bàn Tử và Trương Tam Mộng ra, anh nhất định sẽ mời em một bữa thịnh soạn.

Dù sao em mới là đại công thần trong chuyện này." Cô bé cũng bị tôi khen có chút ngại ngùng, nhưng cũng không nói gì với tôi.

Dù sao cô bé cũng không ngờ một câu nói tùy tiện lại có thể khơi dậy linh cảm của tôi.

Cô bé cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Dù sao, có thể từ những phương diện nhỏ giúp đỡ tôi, cô bé đã rất mãn nguyện rồi.

Cô bé vốn không mong cầu quá nhiều thứ, có thể giúp được tôi một chút, cô bé đã rất vui rồi.

Tôi nói với cô bé: "Được rồi, em mau về lều nghỉ ngơi một lát đi.

Anh bây giờ phải mau đi tìm Mạnh đoàn trưởng, đem cách em vừa đề xuất nói với ông ta, xem có khả thi không." "Nếu có thể, ngày mai

anh nhất định phải mau đi nói chuyện với Tông chủ của Mị Ảnh Tông một phen.

Dù sao, đã trì hoãn lâu như vậy rồi, anh cũng thật lòng cảm thấy có lỗi với Bàn Tử và Trương Tam Mộng." Mỗi một câu nói của tôi lúc này đều là sự thật.

Dù sao tôi chưa từng vì chuyện gì khác mà xa cách anh em mình lâu như vậy.

Hơn nữa, anh em tôi vì che chở cho tôi, để tôi có được truyền thừa của Diệp Cô Thành, nếu không, e rằng nếu lúc đó tôi có mặt, Bàn Tử sẽ không dễ dàng bị bắt đi như vậy.

Đương nhiên tôi cũng sẽ đối mặt với khả năng bị bắt đi.

Nhưng, tình huống như vậy và bây giờ có chút khác biệt.

Dù sao mấy anh em ở cùng nhau, có thể cùng nhau thương lượng làm những chuyện lớn.

Tôi đến cửa lều của Mạnh đoàn trưởng, không gõ cửa mà cứ thế đi vào.

Phát hiện Mạnh đoàn trưởng lúc này không có trong lều, tôi cũng không nghĩ nhiều, liền tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Tôi đang chờ Mạnh đoàn trưởng trở về.

Nếu tôi đoán không lầm, e rằng Mạnh đoàn trưởng lúc này lại đến Mị Ảnh Tông một chuyến nữa.

Chỉ là lần này Mạnh đoàn trưởng đi vì chuyện gì thì tôi không biết.

Hy vọng Mạnh đoàn trưởng có thể mang về một tin tốt nào đó.

Nếu không, e rằng tôi thật sự phải dùng đến cách mà cô bé vừa nói rồi.

Đợi một lát, Mạnh đoàn trưởng từ bên ngoài trở về, vẻ mặt mệt mỏi.

Thấy tôi ông ta cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng vẻ mặt đó chỉ thoáng qua.

Ông ta nói với tôi: "Ồ, cậu Phương, giờ này không ở trong lều nghỉ ngơi mà đến chỗ tôi làm gì vậy?

Không phải có chuyện gì muốn bàn với tôi chứ?

Không sao đâu, anh em chúng ta có gì cứ nói thẳng, đừng khách sáo." Tôi nghe Mạnh đoàn trưởng nói vậy, tự nhiên cũng đoán được đại khái.

Xem ra lần này Mạnh đoàn trưởng đến tìm Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng vô cùng không thuận lợi.

Nếu không, chắc chắn ông ta sẽ hớn hở nói với tôi chuyện này đã xong rồi.

Thế là tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, nói với Mạnh đoàn trưởng: "Nếu tôi đoán không lầm, quan hệ giữa ông và em trai ông không tốt lắm phải không?

Nếu không, hôm nay ông ta cũng sẽ không nói ra những lời như vậy." Mạnh đoàn trưởng nghe xong câu nói của tôi, vẻ mặt vô cùng cứng ngắc.

Xem ra đã bị tôi nói trúng tim đen.

Tôi nhìn vẻ mặt của Mạnh đoàn trưởng, tiếp tục nói: "Tôi biết giữa hai anh em ông chắc chắn vì một số chuyện trong gia tộc mà trở nên vô cùng không vui vẻ.

Nhưng bây giờ dù sao cũng là đại sự trước mắt, không thể vì những chuyện vụn vặt như vậy mà trì hoãn kế hoạch sau này của

chúng ta.” Mạnh đoàn trưởng nghe xong liền nói với tôi: “Được, cậu Phương, vậy cậu nói cho tôi biết, tôi nên dùng cách nào để em trai tôi thả hết đồng đội của cậu ra.” “Dù sao tôi vừa mới đến tìm nó một lần nữa, nó hoàn toàn không nể mặt tôi.

Lần này còn quá đáng hơn, hoàn toàn không cho tôi gặp mặt, ngược lại còn để một tên thuộc hạ mang đến cho tôi một câu, bảo tôi cút về đi.” Thật ra những lời này của Mạnh đoàn trưởng tôi đã sớm đoán được.

Tôi tiếp tục nói với Mạnh đoàn trưởng: “Thật ra chuyện này phát triển đến bước này, tôi cũng không thấy lạ.

Nhưng để giải quyết chuyện này, tôi đã nghĩ ra một cách hay.

Chương 389

Ngày mai tôi sẽ đến Mị Ảnh Tông một lần nữa." "Nhưng, không phải ông ra mặt nói chuyện, mà là do tôi đích thân nói chuyện với Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Không biết ý ông thế nào?" Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy cũng vô cùng thắc mắc, nói với tôi: "Cách thì hay đấy, nhưng cậu có thể đảm bảo em trai tôi chưa từng thấy mặt cậu không?

Nhưng cậu lại có thể đảm bảo đồng đội của cậu không bán đứng cậu cho em trai tôi không?

Tất cả đều là những yếu tố không ổn định." Tôi nói với Mạnh đoàn trưởng: "Thứ nhất, tôi dám chắc anh em của tôi tuyệt đối sẽ không bán đứng tôi.

Thứ hai, khi em trai ông đến bắt anh em tôi, tôi đang ở trong một không gian truyền thừa.

Tôi có thể đảm bảo hắn chưa từng thấy mặt tôi." "Bây giờ chuyện này tôi chỉ cần ông cho tôi một câu trả lời chắc chắn.

Còn về cách làm cụ thể, ngày mai cứ xem tôi đây." Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói xong, cúi đầu suy nghĩ kỹ một lúc, sau đó nói với tôi: "Được, cậu Phương, ngày mai chuyện này chúng ta cứ làm theo ý cậu.

Nếu nó vẫn không đồng ý, vậy thì hai chúng ta cũng hết cách, chỉ có thể dùng cách mạnh bạo chiếm lấy Mị Ảnh Tông này." "Nhưng kết quả đó cũng là điều tôi không muốn thấy nhất.

Tuy quan hệ giữa hai chúng tôi đã trở nên căng thẳng, nhưng dù sao đó cũng là em trai ruột của tôi." Tôi nghe được sự lo lắng của

Mạnh đoàn trưởng cũng gật đầu, nói: “Yên tâm đi, Mạnh đoàn trưởng, tôi tự nhiên biết mối quan hệ giữa ông và em trai ông.

Cuộc đàm phán ngày mai, tôi có thể đảm bảo với ông, tôi sẽ vừa cứu được đồng đội của tôi, vừa cố gắng hết sức hòa giải mối quan hệ khó xử giữa ông và em trai ông.” Rõ ràng, khi Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy, mắt ông ta gần như sắp rớt ra khỏi tròng.

Dù sao bao nhiêu năm nay, ông ta đã vô số lần cầu xin em trai mình tha thứ.

Dù sao chuyện năm đó cũng là do cha của hai người họ chỉ thị Mạnh Nha đi làm chuyện đó.

Nếu không, ông ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy với em trai mình.

Mạnh đoàn trưởng nói với tôi: “Cậu Phương, nếu cậu thật sự có thể giúp tôi và em trai tôi hòa giải mối quan hệ khó xử này, vậy thì tôi có thể đảm bảo với cậu, tôi tuyệt đối sẽ dốc sức ủng hộ cậu trong mọi hành động sau này trên mảnh đại lục này.” “Đoàn lính đánh thuê số một Thành Thủy Ngưu của tôi tuyệt đối sẽ trả mọi giá để đi trước mở đường cho cậu.

Dù sao nếu chuyện này thành công, cậu sẽ là ân nhân lớn nhất của tôi trên thế giới này.” Tôi nghe Mạnh đoàn trưởng nói vậy, cũng thầm tính toán trong lòng, cảm thấy vụ mua bán này vô cùng hời.

Lúc này, tính cách keo kiệt của tôi lại trỗi dậy.

Tôi nói với Mạnh đoàn trưởng: “Được, vậy chúng ta quyết định như vậy nhé.

Ngày mai tôi sẽ đến Mị Ảnh Tông một lần nữa.

Đến lúc đó cứ xem ám hiệu của tôi mà hành động.

Hy vọng hai chúng ta sẽ có một sự phối hợp hoàn hảo.” “Mau chóng giải quyết chuyện này cho sớm có kết quả.

Dù sao sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta không phải còn đi tìm kho báu mà cha ông để lại sao?

Nếu có thể, không phải có thể đưa em trai ông đi cùng sao?

Điều đó cũng sẽ đặt nền móng cho việc hòa giải quan hệ sau này.” Hai người sau khi xác định xong chuyện ngày mai, lại tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu trong lều của Mạnh đoàn trưởng, sau đó tôi rời đi.

Dù sao, tôi phải quay về nói với cô bé về chuyện ngày mai, nên cũng không cần ở lại chỗ Mạnh đoàn trưởng quá lâu.

Hơn nữa tôi muốn để lại cho Mạnh đoàn trưởng đủ không gian để suy nghĩ.

Chuyện ngày mai có thể quyết định con đường đời sau này của ông ta nên đi thế nào.

Tôi không hy vọng sau này Mạnh đoàn trưởng lại vì chuyện hôm nay mà ghi hận tôi.

Trở về lều của mình, tôi đơn giản kể lại kế hoạch ngày mai cho cô bé nghe, sau đó hai người liền nghỉ ngơi sớm.

Dù sao ngày mai là một chuyện vô cùng đau đầu, tôi phải giữ gìn thể lực sung mãn, như vậy mới có thể đối phó với tất cả những tình huống đột ngột vào ngày mai.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ hai.

Cùng với tia nắng đầu tiên của buổi sáng, tôi và Mạnh đoàn trưởng trực tiếp nhân lúc mọi người trong doanh trại chưa tỉnh, đi ra ngoài, thẳng tiến đến sơn môn Mị Ảnh Tông.

Hai người lần này tốc độ vô cùng nhanh, trên đường không hề có bất kỳ sự chậm trễ nào, chẳng mấy chốc đã đến vị trí do hai tên lính kia canh gác.

Hai tên lính hôm qua đã gặp Mạnh đoàn trưởng và tôi, lúc này cũng nói với hai người: "Ôi, lại là hai người à?

Hôm qua không phải vừa bị Tông chủ của chúng tôi đuổi đi sao?

Sao lại mặt dày thế?

Phiền chết đi được.

Tông chủ chúng tôi đã nói không gặp rồi, cứ năm lần bảy lượt đến Mị Ảnh Tông chúng tôi rốt cuộc muốn làm gì?" Nhưng khi Mạnh đoàn trưởng chuẩn bị nói gì đó với hai người gác cổng, từ trên núi Mị Ảnh Tông đi xuống một người phụ nữ cao gầy.

Cô ta nói với Mạnh đoàn trưởng và tôi: "Hai người đi theo tôi đi.

Tông chủ của chúng tôi có chuyện muốn nói với các người.

Tôi thật sự không biết hai người cứ năm lần bảy lượt tìm Tông chủ chúng tôi rốt cuộc muốn làm gì, thật khiến người ta kỳ lạ." Hai người đàn ông cứ thế đi theo người phụ nữ này lên núi.

Ba người trên đường trầm mặc không nói, không có bất kỳ giao tiếp nào.

Thật ra trong lòng ba người đều đang suy tính những chuyện sắp xảy ra.

Chẳng mấy chốc tôi lại một lần nữa đến trước mặt Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Mị Ảnh Tông Tông chủ nhìn tôi và Mạnh đoàn trưởng, nói với hai người: "Ôi, hai người phiền chết đi được, sáng sớm đã không để người ta ngủ.

Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà khiến hai người kiên trì không bỏ cuộc như vậy?" Lúc này tôi đứng ra, nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Mạnh tông chủ, tôi chính là người trẻ tuổi đã nhận được truyền thừa chí tôn trong mộ cổ hôm đó.

Tôi hy vọng ngài có thể trả lại đồng đội của tôi.

Nếu ngài đồng ý, tôi có thể dùng cái giá tương ứng để trao đổi.

Lần này tôi vô cùng có thành ý, hy vọng Mạnh tông chủ có thể cho tôi một câu trả lời hài lòng." Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy, quả thực kinh ngạc.

Không ngờ tôi lại giấu ông ta lâu như vậy.

Tiếp xúc với tôi lâu như vậy, ông ta đều không biết tôi thực ra mới là người nhận được truyền thừa chí tôn trong ngôi mộ cổ đó.

Mạnh đoàn trưởng vẫn luôn cho rằng người nhận được truyền thừa lúc này đang bị giam trong nhà giam.

Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe tôi nói vậy, cũng cười ha hả, nói với tôi: "Người trẻ tuổi, ta sớm đã biết truyền thừa chí tôn trong mộ cổ ở trên người ngươi, nhưng bây giờ món đồ chơi lớn nhất đó ta đã sớm không thèm để ý nữa rồi." "Không phải là đồng đội của ngươi sao, ta có thể xem xét trả lại cho ngươi.

Điều kiện tiên quyết là ngươi có thể đưa ra điều kiện khiến ta động lòng để trao đổi.

Nếu không, nếu ngươi khiến ta không vui, đồng đội của ngươi có thể bị ta không cẩn thận làm chết đấy." Lúc này, tôi lại vô cùng tự tin, nói với Mạnh đoàn trưởng: "Nếu đã như vậy, cũng đừng trách tôi vô tình.

Mị Ảnh Tông Tông chủ, cái giá tôi đưa ra để trao đổi đồng đội của mình là, tôi có thể đưa ngài đi tìm kho báu mà cha ngài năm đó để lại."

“Nhưng trước đó, tôi cần ngài có thể tha thứ cho những việc làm năm đó của anh trai ngài.

Chương 390

Chỉ có như vậy, ba chúng ta mới có thể cùng có lợi, kết quả như vậy không phải là điều mọi người đều hy vọng sao?

Ngài thấy thế nào?" Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe tôi nói vậy, kinh ngạc.

Không ngờ, thật ra lời của tôi đã trực tiếp chạm đến tâm can của hắn.

Thật vậy, đối với kho báu mà cha để lại, hắn vô cùng động lòng, thậm chí còn hơn cả truyền thừa chí tôn trong mộ cổ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, anh trai hắn có thể đồng ý chia đều kho báu đó cho hắn không?

Năm đó không phải vì chuyện này mà hai anh em họ trở mặt thành thù sao?

Khi Mị Ảnh Tông Tông chủ đang suy nghĩ vấn đề, Mạnh đoàn trưởng đứng ra nói với tôi và Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Tôi nói cho các người biết, tôi hoàn toàn không thể đồng ý để nó chia đều kho báu mà cha tôi để lại.

Tuy tôi rất muốn hòa giải tình cảm giữa hai anh em tôi, nhưng nếu dùng cách này thì đừng hòng.

Đúng là mơ mộng hão huyền." Mị Ảnh Tông Tông chủ dường như không hề ngạc nhiên trước lời nói của Mạnh đoàn trưởng, không thèm để ý đến Mạnh đoàn trưởng, quay đầu nói với tôi: "Cậu cũng thấy rồi đó.

Anh trai tôi là một người như vậy.

Cách của cậu theo cách nhìn của hắn hoàn toàn không thành lập.

Cho nên tôi thấy hôm nay cậu chắc chắn đã đi một chuyến vô ích.

Tôi biết bây giờ cậu rất muốn cứu anh em của cậu ra, tâm trạng này tôi có thể hiểu.

Nhưng, trở ngại lớn nhất không phải ở tôi, mà ở người bên cạnh cậu." Thật ra tôi cũng đã đoán được Mạnh đoàn trưởng chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản lời nói này, nhưng không ngờ thái độ của Mạnh đoàn trưởng lại cứng rắn như vậy.

Tôi nói với Mạnh đoàn trưởng: "Tại sao ông không đồng ý với cách tôi vừa nói?

Chẳng lẽ ông không muốn dùng kho báu đó để đổi lại tình cảm giữa ông và em trai ông sao?

Ông phải biết rằng, trên thế giới này, hắn là người thân duy nhất còn lại của ông.

Chẳng lẽ ông muốn sau này đến cả một người thân để dưỡng lão tống chung bên cạnh cũng không có sao?" Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy, thái độ cũng trở nên vô cùng gay gắt, nói với tôi: "Cậu không hiểu, cậu chỉ là một người ngoài.

Tôi nói cho cậu biết, nếu không phải vì để cậu giúp tôi lấy được kho báu mà cha tôi để lại, tôi hoàn toàn sẽ không đồng ý với cậu.

Bây giờ cậu lại muốn tôi, em trai tôi và tôi chia đều kho báu đó, đừng hòng.

Đúng là mơ mộng hão huyền.

Thôi được rồi, tôi không ở lại với hai người nữa, tôi có việc, hai người tự thương lượng đi." Khi Mạnh đoàn trưởng sắp rời đi, Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với Mạnh đoàn trưởng: "Anh trai yêu quý của ta, đã nhiều năm như vậy rồi, tính tình của anh vẫn không hề thay đổi.

Xem ra chuyện năm đó quả nhiên không phải do anh cố ý làm.

Thật ra chuyện năm đó ít nhiều tôi cũng đã biết gần hết rồi.

Bao nhiêu năm nay, tôi vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, chẳng lẽ hôm nay không phải là thời cơ tốt nhất sao?

Anh muốn từ bỏ việc hòa giải quan hệ với tôi sao?" Tôi nghe Mị Ảnh Tông Tông chủ nói vậy, cũng vội vàng nắm lấy cơ hội nói với Mạnh đoàn trưởng: "Đúng vậy, Mạnh đoàn trưởng, em trai ông đã nói như vậy rồi.

Chuyện năm đó, có gì mà ông không thể buông bỏ được?

Không bằng cứ nói hết những chuyện năm đó ra đi.

Dù sao em trai ông cũng có mặt ở đây, cũng không sợ nói dối?

Đại trượng phu dám làm dám chịu, chúng ta nói ra một lần, cùng nhau thảo luận chuyện này không phải là kết thúc rồi sao?

Cần gì phải như vậy?" Mạnh đoàn trưởng nhìn thái độ cứng rắn của tôi và Mị Ảnh Tông Tông chủ, cũng thở dài một hơi, nói với hai người: "Chuyện năm đó thật ra không giống như các người nghĩ.

Chỉ là tôi hoàn toàn không muốn nhớ lại chuyện ngày hôm đó, thật sự quá chấn động.

Tương tự, kho báu đó, tôi không chia cho người em trai đáng yêu nhất của tôi cũng là cùng một đạo lý.

Thật ra tôi không phải muốn xa lánh nó, tôi chỉ đang dùng một cách khác để bảo vệ nó." Mạnh đoàn trưởng bưng ly nước lên, uống một ngụm, tiếp tục nói với hai người: "Thật ra năm đó, sau khi tôi và cha tôi nhận được viên huyết ngọc đó, sức khỏe của cha tôi bắt đầu ngày một yếu đi.

Vào năm đó, sau khi em trai tôi vừa cử hành xong lễ thành nhân,

cha tôi đã gọi tôi đến, nói với tôi một tràng.

Chính vì những lời nói đó, mới có một loạt chuyện sau này.

Em trai, nhất định phải tha thứ cho anh, anh vẫn luôn bảo vệ em." Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với Mạnh đoàn trưởng: "Anh trai, nếu em đoán không lầm, viên huyết ngọc đó hẳn là nguyên nhân khiến sức khỏe của cha chúng ta ngày một yếu đi, phải không?

Viên huyết ngọc đó cũng sẽ trở thành nguyên nhân đưa chúng ta đến cái chết, phải không?" Mạnh đoàn trưởng nghe em trai mình nói ra sự thật, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Tôi nghe đến đây cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong ấn tượng của tôi, huyết ngọc luôn là một loại kỳ bảo đặc thù ôn dưỡng cơ thể người, không nên gây ra tình huống như vậy.

Xem ra viên huyết ngọc này nhất định có vấn đề lớn.

Hai anh em họ đi sang một bên thân thiết trao đổi.

Tôi cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, chỉ có thể ngồi trên ghế của Mị Ảnh Tông Tông chủ uống trà đợi hai anh em họ nói chuyện xong.

Một lúc sau, Mạnh đoàn trưởng dẫn Mị Ảnh Tông Tông chủ đến.

Trên mặt hai anh em họ cũng hiện lên nụ cười hiếm thấy.

Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với tôi: "Anh bạn, khoảng thời gian trước thật không phải, đã gây cho cậu nhiều phiền phức như vậy.

Bây giờ tôi đi đưa bạn bè của cậu đến, hy vọng đến lúc đó cậu sẽ giải thích giúp tôi trước mặt họ." Phải công nhận, hiệu suất làm việc của Mị Ảnh Tông Tông chủ quả thực rất cao.

Sau khi nói xong câu đó, không lâu sau, Bàn Tử và Trương Tam Mộng cùng lão đạo sĩ, ba người bị Mị Ảnh Tông Tông chủ đưa đến

căn phòng tôi đang ở.

Gặp mặt cũng vô cùng thân thiết.

Tình anh em nồng nàn lan tỏa khắp cả căn phòng.

Bốn người cũng ôm chặt lấy nhau.

Dù sao chuyện này đối với họ vừa là một chuyện tốt, cũng là một chuyện xấu.

Tôi vội vàng giải thích nguyên nhân và kết quả của sự việc cho Bàn Tử.

Dù sao Bàn Tử cũng là người được lý không tha người.

Nếu để hắn có cơ hội, không biết sẽ mắng Mị Ảnh Tông Tông chủ thành cái dạng gì nữa.

Chương 391

Dù sao công lực mắng người của Bàn Tử tôi đã được lĩnh giáo sâu sắc, chuyện này tránh được một chút thì tốt hơn.

Vì chuyện này đều đã kết thúc, tôi dẫn theo Trương Tam Mộng, cùng với Mạnh đoàn trưởng vội vàng chuẩn bị về doanh trại.

Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng nói mấy ngày nữa sẽ đích thân đến Thành Thủy Ngưu bái kiến anh trai mình, tiện thể thăm tôi.

Chuyện này đã có được một giải pháp hoàn hảo.

Mọi người trên đường trở về cũng tỏ ra vô cùng vui vẻ, chỉ có một mình Bàn Tử mặt mày xị ra.

Mạnh đoàn trưởng nói với Bàn Tử: "Ôi, anh bạn, đừng không vui nữa.

Đợi lát nữa chúng ta về đến Thành Thủy Ngưu, anh đây sẽ mở tiệc lớn cho các cậu, tẩy trần đón gió.

Đến lúc đó muốn ăn, muốn uống, muốn gái, cứ nói với anh một tiếng, anh tuyệt đối có thể sắp xếp ổn thỏa cho các cậu." Bàn Tử liếc nhìn một cái, hoàn toàn không thèm để ý.

Tôi thấy Bàn Tử đối với Mạnh đoàn trưởng thờ ơ như vậy, vội vàng ra mặt hòa giải, nói: "Ôi, được rồi được rồi.

Mạnh đoàn trưởng đã đồng ý, sau khi về Thành Thủy Ngưu sẽ sắp xếp ổn thỏa, hà tất phải làm quan hệ căng thẳng như vậy.

Thôi được rồi, mau dẹp cái tính trẻ con đó đi.

Dù sao người ta cũng đã giúp chúng ta mà.

Đối xử với người ta như vậy không tốt lắm đâu." Bàn Tử thật ra

trong lòng hoàn toàn không tha thứ cho Mạnh đoàn trưởng.

Dù sao đám người vừa bắt cóc hắn là em trai ruột của ông ta.

Nhưng bây giờ tôi đã đứng ra hòa giải, hắn cũng không thể không nể mặt tôi.

Thế là hắn nói với Mạnh đoàn trưởng: "Phương ca đã nói như vậy rồi, thì tôi cũng không thể không nể mặt anh.

Nhưng anh nhớ cho kỹ, hôm nay tôi chịu tha thứ cho anh, hoàn toàn là vì Phương ca, không phải vì chuyện gì khác.

Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi.

Mau đến Thành Thủy Ngưu đi.

Trên đường đừng có xảy ra chuyện gì nữa đấy." Mạnh đoàn trưởng nghe Bàn Tử nói vậy cũng vô cùng vui vẻ, vội vàng nói với mấy người Bàn Tử: "Ôi, các anh em đều có thể hiểu cho tôi, vậy là tốt nhất rồi." "Dù sao chuyện của tôi và em trai tôi quả thực đã gây ra rất nhiều khó xử, cũng liên lụy đến các anh em.

Là tôi không đúng.

Đợi sau khi về Thành Thủy Ngưu, tôi nhất định sẽ mở tiệc lớn để đón gió tẩy trần cho các anh em, coi như hoàn toàn bù đắp cho sai lầm của tôi và em trai tôi." Khi Mạnh đoàn trưởng nói xong câu đó, mấy người tiếp tục cúi đầu đi đường.

Dù sao từ đây đến Thành Thủy Ngưu còn một đoạn đường, mọi người cũng không muốn gây thêm chuyện, chuyên tâm đi đường, đối với mấy người đều có lợi.

Trở về doanh trại, tôi cũng đón cô bé từ trong lều ra.

Khi cô bé nhìn thấy Bàn Tử và Trương Tam Mộng đã thành công trở về bên cạnh tôi, cũng vô cùng vui vẻ, vội vàng đi đến bên cạnh, lần

lượt chào hỏi từng người.

Mọi người cũng vô cùng vui vẻ, lần nữa nhìn thấy cô bé cũng vô cùng nhiệt tình.

Thậm chí, Trương Tam Mộng còn bế cô bé xoay một vòng.

Hắn không biết cô bé thực ra rất nhút nhát, nhưng cô bé biết đó chỉ là một cách thể hiện thiện cảm của Trương Tam Mộng.

Khi Trương Tam Mộng đặt cô bé xuống đất, mặt cô bé đỏ bừng lên, vô cùng đáng yêu.

Lúc này tôi nói: "Anh em, chuyện xảy ra khoảng thời gian trước quả thực là tôi không đúng.

Các cậu cũng vì bảo vệ tôi, để tôi nhận được truyền thừa chí tôn, phải chịu nhiều khổ cực như vậy.

Cũng là tôi làm đại ca không có trách nhiệm với các cậu." "Ở đây tôi nói với các cậu một câu xin lỗi.

Sau này mấy anh em chúng ta nhất định sẽ mãi mãi không chia lìa.

Dù gặp phải chuyện gì, mọi người đều sẽ cùng nhau nắm tay đối mặt." Lúc này Trương Tam Mộng nghe xong lời của tôi, cũng vội vàng vỗ vỗ vai hắn, nói: "Ôi, được rồi, đều là đàn ông con trai cả, mấy người làm gì mà sến sẩm thế.

Mau lên đi, không phải Mạnh đoàn trưởng đã nói rồi sao?

Sau khi về Thành Thủy Ngưu sẽ vì chúng ta đón gió tẩy trần, mau lên, chúng ta mau lên đường đi!" "Tôi thật sự không thể chờ đợi được nữa rồi.

Khoảng thời gian này, thật sự quá khổ sở rồi.

Ăn cũng không ngon, uống cũng không ngon, nghỉ ngơi càng khỏi phải nói.

Đợi chúng ta về Thành Thủy Ngưu, tôi nhất định phải đánh chén một bữa no nê.” Mạnh đoàn trưởng bên kia cũng đơn giản thu dọn hành lý, hội hợp với tôi.

Một đoàn người cũng tiếp tục đi về hướng Thành Thủy Ngưu.

Đội ngũ này hùng hậu như vậy, trong rừng núi dù có thổ phỉ cũng không dám manh động.

Dù sao họ cũng biết, một đám người như vậy dám quang minh chính đại đi trên con đường mòn trong rừng, chắc chắn có bản lĩnh bảo mệnh, cho nên rất biết điều, không hề có ý định quấy rầy tôi.

Sau nửa ngày đi đường, một đám người cuối cùng cũng đã trở về Thành Thủy Ngưu.

Vừa vào cổng thành, Mạnh đoàn trưởng nói với tôi: “Được rồi, chúng ta bây giờ tạm thời chia tay.

Tôi phải quay về xử lý một số chuyện.

Đợi đến tối sau khi tôi chuẩn bị xong yến tiệc, tôi sẽ phái người đến mời các cậu.

Ở trong Thành Thủy Ngưu, mọi chi phí đều có thể ghi vào sổ của tôi.

Đó cũng là một phần nhỏ bù đắp của tôi, chiêu đãi không chu đáo, hy vọng mấy anh em thông cảm.” Tôi cũng biết những lời này của Mạnh đoàn trưởng thật sự phát ra từ nội tâm, cũng không tiếp tục làm khó ông ta, ngược lại nói: “Được rồi, ông mau về lo việc của mình đi.

Rời đi lâu như vậy, đoàn lính đánh thuê cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Về xem một chút cũng tốt.

Đợi có chuyện gì tôi sẽ cho người đi thông báo cho ông.

Chuyện còn lại đợi tối gặp mặt rồi nói sau.” Mạnh đoàn trưởng nghe tôi nói vậy, cũng không do dự nữa, vội vàng dẫn thuộc hạ đi về phía đại bản doanh.

Còn lại mấy người chúng tôi đứng trên đường phố Thành Thủy Ngưu, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Lúc này Bàn Tử nói với tôi: “Phương ca, anh xem, Mạnh đoàn trưởng đã đồng ý ghi hết chi phí của chúng ta ở Thành Thủy Ngưu vào sổ của ông ta rồi, vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau hành động đi!” Tuy rằng tôi nghe xong lời của Bàn Tử có chút ngại ngùng, nhưng chưa kịp phản bác gì, cô bé đã kéo tay tôi, đi vào các cửa hàng trong Thành Thủy Ngưu.

Còn lại mấy người nhìn hành động của cô bé, cũng không nhịn được cười.

Chương 392

Dù sao có một cô bé hoạt bát như vậy trong đội ngũ cũng có thể điều động không khí vui vẻ của mọi người.

Mấy người cũng đi theo.

Dù sao mua đồ không cần trả tiền, chuyện này lần đầu tiên gặp phải, cũng phải nắm lấy cơ hội.

Tôi vừa bị cô bé kéo đi mua sắm đủ thứ.

Dù sao cô bé cũng chưa từng có những ngày như vậy, nhìn thấy thứ gì cũng muốn, tôi cũng bất đắc dĩ.

Nhưng tôi không chọn ghi những khoản tiền này vào sổ của Mạnh đoàn trưởng.

Ngược lại tôi vẫn luôn móc ví trả tiền.

Tôi vẫn luôn giấu cô bé.

Nếu cô bé biết thật ra là tôi đang trả tiền, vậy thì tuyệt đối sẽ không vô cớ mua nhiều đồ như vậy.

Trong lúc tôi đang mua sắm, Bàn Tử, Trương Tam Mộng và lão đạo sĩ, ba người cũng đi vào một cửa hàng, bị tên của cửa hàng thu hút.

Nhưng họ cũng không biết bên trong cửa hàng này rốt cuộc bán thứ gì.

Tại sao ba người họ lại đi vào cửa hàng này?

Thật ra ban đầu họ cũng đang đi lang thang không mục đích trên đường phố Thành Thủy Ngưu.

Nhưng đi được một lúc, họ nhìn thấy một cửa hàng trước cửa tụ

tập rất đông người, cũng vì muốn hóng chuyện.

Đi đến đó phát hiện hoàn toàn không biết bên trong cửa hàng này rốt cuộc bán thứ gì.

Nhưng tại sao nơi này lại tụ tập nhiều người như vậy?

Điều đó cũng khơi dậy sự tò mò của ba người.

Đã có sự tò mò như vậy, ba người cũng đi theo dòng người vào cửa hàng.

Phát hiện thật ra đồ bán bên trong cửa hàng này cũng không khác nhiều so với các cửa hàng khác, chỉ là giá cả có hơi đắt một chút.

Vậy thì ba người càng không hiểu được tình hình như vậy, tại sao lại có nhiều người vào cửa hàng này mua đồ?

Chẳng lẽ vì tiền quá nhiều, không tiêu hết được sao?

Lý do này cũng quá vô lý.

Khi ba người vừa bước vào cửa hàng, một nhân viên phục vụ trong cửa hàng đi ra, nói với Trương Tam Mộng và Bàn Tử mấy người: "Xin hỏi ba vị tiên sinh, đến cửa hàng của chúng tôi, có muốn mua thứ gì không?

Cửa hàng của chúng tôi tên là 'Nhất Bản Phù Sinh'." Trương Tam Mộng nghe xong lời giới thiệu của nhân viên phục vụ, cũng như có điều suy nghĩ nói: "Tên là 'Nhất Bản Phù Sinh' à?

Tên cửa hàng này cũng không tệ.

Chỉ là không biết đồ trong cửa hàng này có thật sự giống như tên cửa hàng không." "Nhưng tôi thấy nhiều nơi khác bán đồ, ở đây cũng có mà.

Vậy thì điểm đặc biệt của cửa hàng này rốt cuộc là ở đâu?

Hay là cô nói cho tôi nghe xem.” Nhân viên phục vụ nghe Trương Tam Mộng hỏi, cũng không vội không vàng nói: “Thưa tiên sinh, tuy rằng, cửa hàng của chúng tôi và các cửa hàng còn lại trong Thành Thủy Ngưu bán ra những thứ không có gì khác biệt, nhưng ngài phải biết rằng, giữa đồ vật và đồ vật có sự khác biệt về chất lượng.” “Cho nên đồ bán trong cửa hàng của chúng tôi tự nhiên là chất lượng cao nhất trong cả Thành Thủy Ngưu.

Cho nên cũng là lý do tại sao giá cả đồ bán ra của chúng tôi sẽ cao hơn một chút so với nhà khác.

Thật ra đó cũng là một thủ đoạn kinh doanh của chúng tôi.

Cửa hàng của chúng tôi, đa số nhắm đến đối tượng khách hàng cao cấp, những người còn lại không bằng đi đến những nơi bán đồ rẻ mà mua.” Trương Tam Mộng nghe xong lời giới thiệu của nhân viên phục vụ, cũng hơi nhíu mày.

Trong lòng nghe xong lời của nhân viên phục vụ, có chút không vui.

Lời của nhân viên phục vụ, trong đó hình như có chút cảm giác kỳ thị người nghèo.

Chẳng lẽ người không có tiền không có tư cách theo đuổi chất lượng cuộc sống cao hơn sao?

Chắc chắn không phải như vậy.

Nhưng tại sao một nhân viên phục vụ nhỏ bé lại có cảm giác ưu việt như vậy?

Trương Tam Mộng tiếp tục nói với nhân viên phục vụ: “Cô vừa nói cửa hàng của cô đa số chỉ nhắm đến đối tượng khách hàng cao cấp.

Vậy thì tôi muốn biết, đối tượng khách hàng cao cấp mà cô nói rốt

cuộc là những người như thế nào?

Vậy cô xem tôi có giống đối tượng khách hàng cao cấp mà cô nói không?

Tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý cho câu hỏi này." Nhân viên phục vụ đó nghe xong lời của Trương Tam Mộng, từ trên xuống dưới đánh giá Trương Tam Mộng, Bàn Tử và lão đạo sĩ một lượt, như có điều suy nghĩ nói với Trương Tam Mộng: "Còn về việc ba người có phải là đối tượng khách hàng cao cấp hay không, từ vẻ ngoài và cách ăn mặc tôi hoàn toàn không phân biệt được.

Nhưng, thưa tiên sinh, nếu hôm nay ngài cố ý đến cửa hàng của tôi gây rối, vậy thì xin lỗi, tôi mời ngài mau chóng rời đi, đừng mang đến ảnh hưởng không tốt cho cửa hàng của tôi." Trương Tam Mộng nghe câu nói của nhân viên phục vụ, trong chốc lát cơn giận đã lên đến đỉnh điểm.

Hắn nói với nhân viên phục vụ: "Tôi nghe ý trong lời cô là đang đuổi khách à?

Chẳng lẽ trong mắt cô, khách hàng không phải là thượng đế sao?

Quản lý cửa hàng của cô đâu?

Gọi cô ta ra đây.

Tôi phải hỏi xem rốt cuộc cô ta đã đào tạo ra một nhân viên phục vụ như thế nào." Nhưng Trương Tam Mộng không ngờ, lại nghe nhân viên phục vụ nói: "Xin lỗi, thưa tiên sinh, quản lý của chúng tôi, bình thường sẽ không tiếp những người như ngài đâu.

Chỉ khi tiêu dùng mười vạn đồng trong cửa hàng của chúng tôi, quản lý của chúng tôi mới phá lệ gặp một lần.

E rằng kẻ nghèo hèn như ngài cả đời này cũng không gặp được quản lý của chúng tôi đâu.

Nếu ngài không đi, vậy thì xin lỗi, tôi phải gọi người rồi.” Trương Tam Mộng nghe câu nói của nhân viên phục vụ, nói: “Tôi cho cô một cơ hội nữa.

Tôi hy vọng cô có thể xin lỗi tôi về chuyện vừa rồi, nếu không thì đừng trách tôi không khách sáo.

Dù sao mọi người đều ở trong Thành Thủy Ngưu, tôi không hy vọng làm mọi chuyện trở nên quá khó xử.” “Chuyện hôm nay, gọi chủ của cô ra đây, cho tôi một lời giải thích hợp lý là có thể cho qua.

Nếu không, đừng trách tôi.” Trong khoảng thời gian Trương Tam Mộng và nhân viên phục vụ cãi nhau, ngày càng nhiều người trong cửa hàng vây lại.

Đa số mọi người đều mang tâm thái xem náo nhiệt.

Thật ra có một bộ phận người mang tâm thái xem Trương Tam Mộng xấu mặt.

Dù sao trong lòng họ đều không cho rằng Trương Tam Mộng là một người có tiền.

Chương 393

Bàn Tử nhìn những người vây xem xung quanh, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy, những người xem náo nhiệt này đều vô phương cứu chữa rồi.

Lúc này, tôi cũng bị cửa hàng này vây kín, bị nhiều người thu hút.

Vừa bước vào cửa hàng, tôi đã thấy Trương Tam Mộng đang đứng giữa đám đông, hình như đang tranh luận với nhân viên phục vụ đó.

Thấy tình hình như vậy, tôi cũng không thể ngồi yên không quản, thế là vội vàng đi lên, chen qua đám đông đến bên cạnh Trương Tam Mộng, nói: "Sao vậy, bên này xảy ra chuyện gì?" Chưa đợi Trương Tam Mộng nói, nhân viên phục vụ đã nhanh miệng nói trước một bước: "Kẻ nghèo hèn đều có thói quen đi thành từng đám à?

Sao vậy, một người chưa đi, lại đến thêm một người à?

Hôm nay các người đã mang đến ảnh hưởng không tốt như vậy cho cửa hàng của tôi, các người định bồi thường tổn thất cho cửa hàng của tôi như thế nào đây?" Lúc này, tôi có thể nói là nghe mà như lọt vào sương mù, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, sau đó lại bị nhân viên phục vụ này tạt cho một gáo nước lạnh như vậy.

Tôi cũng có chút tức giận, nói với nhân viên phục vụ đó: "Xin lỗi cô, cô có thể cho tôi biết rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?

Nếu là vấn đề của bạn tôi, tôi có thể để anh ấy xin lỗi cô, và tôi sẽ bồi thường tương ứng." Nhân viên phục vụ thấy thái độ của Phương Ngôn rất tốt, cũng không còn cao giọng như lúc nãy nữa, bèn kể lại sơ qua sự việc vừa xảy ra cho anh nghe, đương nhiên phần lớn đều là bịa đặt.

Nghe xong, Phương Ngôn không khỏi kinh ngạc nhìn Trương Tam Mộng, không thể ngờ trong mắt cô phục vụ, Trương Tam Mộng lại làm ra chuyện tồi tệ như vậy.

Đúng là kẻ ác đi kiện trước, Trương Tam Mộng vừa nghe cô phục vụ kể lể với Phương Ngôn, vừa tức giận nhìn chằm chằm.

Rõ ràng rất nhiều chuyện cô ta vừa kể đều không hề xảy ra, đa số là bịa đặt, nhưng lúc này xem ra Phương Ngôn đã tin lời cô ta, nhất thời cậu cũng không tiện biện giải gì thêm, chỉ có thể chờ đợi phán quyết cuối cùng của Phương Ngôn.

Nhưng cô phục vụ bên cạnh lại không nghĩ vậy, cô ta cho rằng hôm nay gã thanh niên trước mắt chắc chắn sẽ phải trả giá, vì cô ta cảm thấy những lời mình nói vừa rồi không có vấn đề gì, nắm chắc phần thắng trong tay.

Chờ chuyện này kết thúc, cô ta lại có thể đến chỗ ông chủ kể công lĩnh thưởng.

Nhưng đúng lúc này, Phương Ngôn lại nói với cô phục vụ: "Những lời cô vừa nói có lý có cứ, nếu là người khác nghe, nhất định sẽ tin những gì cô nói đều là thật." "Nhưng nhân vật chính trong câu chuyện của cô lại là huynh đệ bao năm của tôi, tình nghĩa vào sinh ra tử.

Cô nghĩ tôi có thể dễ dàng tin lời một người ngoài sao?

Chắc chắn là không thể.

Tôi tin với nhân phẩm của huynh đệ tôi, anh ấy tuyệt đối không thể làm ra những chuyện như cô vừa kể." Nghe Phương Ngôn nói xong, mặt cô phục vụ tức đến tái mét, nói với anh: "Hai người các người, hai tên lưu manh không biết xấu hổ, cùng nhau bắt nạt tôi.

Hôm nay trước mặt bao nhiêu người, tôi mặc kệ, hai người nhất

định phải cho tôi một lời giải thích, không thể vì tôi thế yếu sức cô mà cứ thế bỏ đi được." "Mọi người đều đang nhìn kia kìa, vừa rồi lời nào thật lời nào giả, trong lòng mọi người rõ nhất.

Hay là đi hỏi họ đi, như vậy cũng không cần đoán mò nữa, dù sao cây ngay không sợ chết đứng." Trương Tam Mộng quả thực sắp bị người phụ nữ trước mắt làm cho thay đổi tam quan, rõ ràng cô ta mới là người làm sai, bây giờ lại đi kiện trước.

Hơn nữa bây giờ nói dối còn không cần nháp, Trương Tam Mộng thật sự không biết phải làm sao để chứng minh sự trong sạch của mình, dù sao quyền quyết định chuyện này nằm trong tay Phương Ngôn, lúc này chỉ có thể xem Phương Ngôn làm gì.

Dù sao cậu cũng có niềm tin tuyệt đối vào anh.

Lúc này, Phương Ngôn đi đến trước mặt một ông bác lớn tuổi hơn, nói: "Bác à, chuyện vừa xảy ra chắc bác đều thấy cả rồi, có thể kể cho cháu nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" "Không sao đâu, bác đừng sợ, chúng ta có chuyện nói chuyện, sẽ không liên lụy đến bác.

Nhưng cháu hy vọng bác có thể nói thật, nếu không cháu cũng không muốn bạn mình phải chịu oan uổng." Ông bác đó nhìn mọi người xung quanh, rồi chậm rãi nói với Phương Ngôn: "Cậu trai trẻ, tôi lớn tuổi rồi, chuyện vừa xảy ra tôi thật sự không nhớ rõ nữa.

Nhưng tôi thấy bạn của cậu cứ gây sự với cô phục vụ này, giữa hai người rốt cuộc có mâu thuẫn gì thì tôi thật sự không biết.

Ai, cậu trai trẻ, đừng làm khó tôi nữa." Phương Ngôn thấy ông bác nói vậy cũng không ép nữa, quay người lại nói với một người phụ nữ trẻ tuổi khác: "Chị gái này, chuyện vừa xảy ra chắc chị không thể không nhớ rõ chứ, có thể kể cho tôi nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi chỉ muốn điều tra rõ sự thật, còn việc giải quyết cụ thể, tôi tuyệt đối đảm bảo sẽ không liên quan gì đến chị." Nhưng điều làm Phương Ngôn thất vọng là, dù anh hỏi bao nhiêu người, lời của mọi người đều không chút do dự chỉa mũi nhọn về phía Trương Tam Mộng.

Phương Ngôn thầm nghĩ trong lòng, lẽ nào mình thật sự sai rồi sao, Trương Tam Mộng thật sự sẽ làm những chuyện này ư?

Nhưng Phương Ngôn thực sự không dám tin vào phán đoán của mình.

Đúng lúc này, anh nghe thấy một trận xôn xao từ cửa tiệm, ánh mắt cũng nhìn về phía đó.

Vừa nhìn thì hay rồi, khóe miệng Phương Ngôn nhếch lên thành một nụ cười.

Người vừa bước vào chính là người quen cũ, chính là ông chủ sòng bạc mà hai hôm trước anh đã tha cho trước mặt Mạnh đoàn trưởng.

Lẽ nào cửa hàng này cũng do ông chủ sòng bạc mở?

Vậy thì chuyện này càng dễ giải quyết hơn, chỉ cần để ông chủ sòng bạc đích thân hỏi han là sự việc sẽ rõ ràng.

Ông chủ sòng bạc vốn đang ở trong một phòng mạt chược, vừa đánh mạt chược vừa uống trà, sống rất thoải mái, nhưng thủ hạ của gã báo có người đang gây sự trong cửa hàng nhà mình.

Gã vô cùng tức giận, dứt khoát không đánh mạt chược nữa, vội vàng chạy đến xem rốt cuộc là ai dám gây sự trên địa bàn của mình.

Chưa kịp tìm cô phục vụ kia, gã đã nhìn thấy Phương Ngôn từ xa.

Lúc này Phương Ngôn đang đứng giữa đám đông, trong lòng gã

không ngừng cầu nguyện, mong là cô phục vụ đừng có chọc giận Phương Ngôn, đến tôn gia còn không đắc tội nổi.

Khi đến bên cạnh cô phục vụ, cô ta chỉ vào Phương Ngôn và Trương Tam Mộng: "Ông chủ Thu, ông chủ, chính hai người này vừa rồi đã chỉ tay năm ngón với em, nói quán chúng ta là quán lừa đảo.

Em không phục, lý luận với họ vài câu thì họ liền định động tay động chân với em.

Ông chủ, ông phải làm chủ cho em đó!" Cô phục vụ vừa nói vừa cố ý ưỡn một vài bộ phận trên người về phía ông chủ, tất cả những điều này đều bị Phương Ngôn thu vào mắt.

Phương Ngôn thầm nghĩ, à, ra là vậy, một người như ông chủ sòng bạc này, xem ra hôm đó mình đã quá nhẹ tay với gã rồi.

Ông chủ sòng bạc đương nhiên chú ý đến ánh mắt của Phương Ngôn, gã liền đẩy cô phục vụ ra, nói: "Được rồi, còn ra thể thống gì nữa, chẳng lẽ cô không biết người đứng trước mặt là ai sao?

Ngài ấy có thể phạm sai lầm sao?

Tôi nói cho cô biết, đây là khách quý của thành Thủy Ngưu, là người chúng ta vĩnh viễn không thể đắc tội.

Còn không mau quỳ xuống xin lỗi, nếu không đợi vị này nổi giận, cô sẽ vĩnh viễn không ngóc đầu lên được đâu." Lời nói của ông chủ sòng bạc khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi, không ngờ thân phận của Phương Ngôn lại lớn đến vậy.

Rốt cuộc trong mắt đám người này, Phương Ngôn cũng chỉ là một thanh niên mới ngoài hai mươi, không thể ngờ thân phận của anh lại không thể đắc tội nổi.

Rõ ràng người không tin nhất chính là cô phục vụ bên cạnh ông chủ sòng bạc, cô ta nói với gã: "Anh ta trẻ như vậy, sao có thể có thân

phận như thế được, ông chủ, ông không lừa tôi đấy chứ?" Ông chủ sòng bạc nghe nhân viên của mình nói vậy, liếc nhìn Phương Ngôn rồi tát cô ta một cái, nói: "Mẹ kiếp, lão tử nói cô không hiểu sao?

Bảo cô mau xin lỗi người ta, chỉ cần nghe lời tôi là xong rồi, chẳng lẽ tôi làm ông chủ lại hại cô được sao?" Ngay khi cô phục vụ chuẩn bị cúi đầu xin lỗi Phương Ngôn, Phương Ngôn đã giữ cô ta lại, nói với ông chủ sòng bạc: "Mấy hôm trước tôi đã nói gì với anh trước mặt Mạnh đoàn trưởng, đúng là chó không đổi được thói ăn phân.

Hôm nay dám đắc tội tôi, vậy không có hậu quả gì sao?" Ông chủ sòng bạc nghe Phương Ngôn nói vậy, toát cả mồ hôi lạnh, gã biết rõ Phương Ngôn là người như thế nào, liền vội vàng quỳ xuống trước mặt anh, nói: "Đại nhân có đại lượng, xin hãy tha cho tôi một lần nữa.

Lần này tôi thật sự không ngờ nhân viên của mình lại dám ăn nói hỗn xược với ngài như vậy, sau này tôi nhất định sẽ chấn chỉnh lại, đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa." Phương Ngôn nghe xong lời của ông chủ sòng bạc, lắc đầu nói: "Anh vẫn không biết vấn đề nằm ở đâu, biết không?

Nhân viên của anh luôn có một cảm giác ưu việt, tôi cũng không biết là do anh bồi dưỡng hay là bẩm sinh đã có." "Cái thói mắt chó nhìn người thấp này chắc chắn không phải một hai ngày, tuyệt đối là do bị ảnh hưởng lâu dài.

Cho nên nguồn gốc vấn đề nằm ở anh, chẳng lẽ anh không hiểu chuyện này sao?" Ông chủ sòng bạc nghe mấy câu của Phương Ngôn liền biết đời này xong rồi.

Gã cũng không biết mình chập mạch ở đâu mà lại chọc phải nhân vật như Phương Ngôn, càng không ngờ cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này, bèn nói với Phương Ngôn: "Sự đã đến nước này, tôi không nói gì thêm nữa.

Dù sao tôi cũng hy vọng ngài có thể cho tôi một con đường sống.” “Bây giờ tôi có thể từ bỏ hết vinh hoa phú quý bên cạnh, tôi có thể chọn làm lại từ đầu.

Chỉ cần tôi còn sống, tôi còn có hy vọng.” Phương Ngôn thực ra vốn không có ý định đoạt đi những thứ mà ông chủ sòng bạc đang có, nhưng nghe gã nói một tràng như vậy, anh cũng có chút cảm xúc.

Chương 394

Anh nói với ông chủ sòng bạc: "Được rồi, nếu anh đã biết sai, tôi có thể cho anh thêm một cơ hội.

Nhưng, bắt đầu từ hôm nay, hàng hóa trong cửa hàng của anh phải đảm bảo chất lượng cao nhất, nhưng giá cả phải ngang bằng với các cửa hàng còn lại trong thành Thủy Ngưu.

Nếu tôi còn phát hiện anh làm không được, thì đừng trách tôi." Lời của Phương Ngôn chưa nói hết, nhưng ông chủ sòng bạc đang quỳ trên đất thực ra đã hiểu ý trong lời anh, gã nói với Phương Ngôn: "Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã bằng lòng cho tôi thêm một cơ hội.

Tôi hứa sau này trong thành Thủy Ngưu tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Nghe xong những lời của ông chủ sòng bạc, Phương Ngôn dẫn Trương Tam Mộng và cô bé rời khỏi cửa hàng.

Anh phát hiện ánh mắt của những người đang vây xem trong tiệm đều đã thay đổi.

Trong ánh mắt họ lộ ra sự kính trọng và sợ hãi.

Xem ra họ chưa từng tiếp xúc với người có thân phận như Phương Ngôn, có lẽ chuyện xảy ra hôm nay cũng sẽ làm thay đổi con đường đời sau này của họ, nhưng những chuyện đó, cũng không phải Phương Ngôn có thể tùy tiện quyết định.

Sau khi trở về quán trọ, nghỉ ngơi đơn giản một lát, anh nhận được lời mời của Mạnh đoàn trưởng.

Thực ra bữa tiệc tối này Phương Ngôn không muốn đi, nhưng nếu Mạnh đoàn trưởng đã nhiệt tình mời như vậy, không đi thì không nể mặt người ta, nên Phương Ngôn chỉ đơn giản thu dọn một chút, dẫn

theo cô bé và Trương Tam Mộng đi dự tiệc.

Phương Ngôn không biết bữa cơm này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Khi Phương Ngôn đến đại bản doanh của đoàn lính đánh thuê Mạnh đoàn trưởng, trời đã tối, vừa sẩm tối.

Trong đại sảnh của đại bản doanh đã đốt lên một đống lửa, ngồi quanh đống lửa, Phương Ngôn thấy Mạnh đoàn trưởng đã chuẩn bị rất chu đáo cho bữa tiệc tối lần này, còn có một vài chỗ ngồi để trống chắc là chuẩn bị cho em trai của ông ta.

Phương Ngôn cũng không dẫn Trương Tam Mộng đi đâu, mấy người họ tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Dù sao ngồi ở đâu Mạnh đoàn trưởng cũng sẽ không nói gì, dù sao bây giờ trong mắt Mạnh đoàn trưởng, Phương Ngôn là ân nhân của ông, hơn nữa mấy ngày nữa Mạnh đoàn trưởng còn có việc cần nhờ Phương Ngôn.

Quả nhiên, không lâu sau, Phương Ngôn thấy tông chủ Mị Ảnh Tông, cũng là em trai ruột của Mạnh đoàn trưởng, dẫn theo thủ hạ của mình đến hiện trường bữa tiệc.

Hai người gặp mặt cũng không còn gượng gạo như trước, ngược lại có vẻ khá nhiệt tình.

Phương Ngôn cảm thấy có chút vui mừng, dù sao cũng là anh em ruột, hà tất phải làm căng thẳng như vậy.

Có những chuyện khó nói, hai người ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện với nhau, chẳng phải mọi chuyện sẽ qua sao?

Bảy giờ tối, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Trước khi mọi người bắt đầu ăn, Mạnh đoàn trưởng đứng lên nói với mọi người: “Trong số tất cả những người có mặt hôm nay, có hai

người tôi phải kính một ly rượu.

Một người là em trai thất lạc nhiều năm của tôi, người còn lại là đại ân nhân của tôi, Phương Ngôn, có thể nói là người đã thay đổi nửa sau cuộc đời của tôi.

Vì vậy, theo đề nghị của tôi, mọi người hãy cùng kính một ly." Phương Ngôn có thể cảm nhận rõ ràng, thực ra tông chủ Mị Ảnh Tông đã sớm thay quần áo khác.

Cho nên tất cả những người có mặt đều không nhận ra đây là những người của Mị Ảnh Tông mà họ vô cùng căm ghét.

Nếu biết sự thật, e rằng bữa cơm này ăn vào cũng sẽ rất khó nuốt.

Sau khi uống rượu xong, Mạnh đoàn trưởng đang định nói gì đó thì bị em trai ruột của mình cản lại.

Phương Ngôn thấy tông chủ Mị Ảnh Tông đi ra giữa bữa tiệc, nói với những người tham gia: "Các vị, mọi người biết tôi là em trai ruột của Mạnh đoàn trưởng, vậy, mọi người có biết thân phận thật sự khác của tôi không?

Bây giờ tôi có thể nói cho mọi người biết, thực ra tôi chính là tông chủ Mị Ảnh Tông mà mọi người vẫn luôn tìm kiếm." Thực ra không chỉ Phương Ngôn, mỗi người có mặt ở đây nghe em trai Mạnh đoàn trưởng thừa nhận thân phận của mình, đều không dám tin vào tai mình.

Bởi vì dù thế nào cũng không thể liên hệ em trai ruột của Mạnh đoàn trưởng với tông chủ Mị Ảnh Tông khét tiếng được, chuyện này có phần vượt quá phạm vi nhận thức của mọi người.

Trong đó, một người lớn tuổi có quan hệ khá tốt với Mạnh đoàn trưởng đứng lên nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: "Chàng trai trẻ, nếu cậu là em trai ruột của Mạnh đoàn trưởng chúng ta, thân phận này

không ai nghi ngờ cả.

Nhưng nếu cậu nói đùa, dọa chúng tôi là tông chủ Mị Ảnh Tông, vậy thì tôi nói cho cậu biết, không một ai ở đây sẽ có bất kỳ sự đồng tình nào với cậu, dù sao cậu cũng biết những việc mà Mị Ảnh Tông làm thực sự quá tàn ác, Mạnh đoàn trưởng của chúng ta luôn thay trời hành đạo, làm sao có thể đánh đồng hai người được?" Vị lão nhân này xem ra là một người có tiếng nói ở thành Thủy Ngưu, sau khi ông nói xong, mỗi người có mặt đều gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời của ông.

Thực ra lời của lão nhân cũng có lý, dù sao Mạnh đoàn trưởng bao nhiêu năm nay vẫn luôn làm việc tốt cho thành Thủy Ngưu, nhưng tông chủ Mị Ảnh Tông lại luôn đi ngược lại với anh trai mình.

Cho nên mọi người đều không thể chấp nhận sự thật này, cũng khó trách họ sẽ đứng ra phản đối.

Phương Ngôn nhìn kỹ, phát hiện sắc mặt của Mạnh đoàn trưởng lúc này không được tốt lắm.

Cũng có thể hiểu được, đổi lại là người khác cũng sẽ có biểu cảm như vậy.

Lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông đứng ra tiếp tục nói với những người trong bữa tiệc: "Các vị, tuy tôi biết mọi người đều khó tin tôi vừa là em trai ruột của Mạnh đoàn trưởng, vừa là tông chủ Mị Ảnh Tông khét tiếng trong miệng các vị.

Nhưng, không thể phủ nhận rằng, cuối cùng các vị phải chấp nhận kết quả này, vì tất cả đều là sự thật, tôi không thể thay đổi sự thật này, điều duy nhất tôi có thể làm là khiến các vị chấp nhận nó.

Lời của tôi nói đến đây thôi, có ai có câu hỏi gì không?" Những người ở dưới bắt đầu bàn tán xôn xao, thực ra không khó đoán, đa số đều đang nghi ngờ thân phận tông chủ Mị Ảnh Tông của chàng trai trẻ

trước mắt này.

Nhưng nhiều người hơn lại chĩa mũi nhọn về phía Mạnh đoàn trưởng đang ngồi cúi đầu không nói một lời.

Dù sao bữa tiệc tối này do một tay Mạnh đoàn trưởng sắp đặt, ông ta phải cho tất cả mọi người có mặt một lời giải thích hợp lý, nếu không, e rằng chuyện tối nay, ngày mai truyền ra ngoài sẽ biến thành một trò cười, và khắc sâu vào lòng mỗi người dân thành Thủy Ngưu.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng, đứng lên nói với mọi người: "Các vị!

Những gì các vị vừa nghe không có gì sai cả, người trước mắt vừa là em trai tôi, vừa là tông chủ Mị Ảnh Tông mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm.

Nhưng tôi hy vọng các vị đừng kỳ thị nó từ tận đáy lòng, bởi vì nó trở thành như ngày hôm nay là do cha tôi và tôi gây ra.

Cho nên nếu có vấn đề gì, các vị có thể trút giận lên tôi, nhưng tôi hy vọng các vị đừng trút giận lên người em trai tôi, nó chỉ là một đứa trẻ." Lời nói của Mạnh đoàn trưởng như một mồi lửa, trực tiếp thổi bùng ngọn lửa giận trong lòng mỗi người có mặt, vô số lời chửi rủa lao về phía Mạnh đoàn trưởng.

"Mẹ kiếp, thảo nào!

Tốt bụng thế, mời cả đám chúng tôi ăn tối, hóa ra là để chúng tôi nhận giặc làm cha à.

Thật không ngờ bề ngoài ra vẻ đạo mạo, sau lưng lại có bộ mặt như vậy.

Chúng tôi đúng là nhìn nhầm ông rồi, ông không hề xứng đáng với sự kính trọng, yêu mến của chúng tôi, bao nhiêu năm qua, chúng tôi đúng là mắt mù." Phương Ngôn thấy lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông

vẫn bất động như núi, cứ ngồi đó nhìn anh trai mình bị chửi mắng.

Nghe những lời ác ý đó, tông chủ Mị Ảnh Tông không có bất kỳ hành động nào.

Phương Ngôn không hiểu, nếu Mạnh đoàn trưởng đã gánh chịu nhiều tổn thương như vậy, tại sao với tư cách là một người em trai, biểu cảm lại lạnh lùng đến thế, chẳng lẽ hôm nay chỉ để làm nhục Mạnh đoàn trưởng thôi sao?

Nhưng không phải quan hệ của họ đã dịu đi một thời gian rồi sao?

Nếu tất cả đều là một cái bẫy do tông chủ Mị Ảnh Tông giăng ra, vậy thì, tâm cơ của người này thật quá đáng sợ.

Đúng lúc Phương Ngôn đang suy nghĩ, tông chủ Mị Ảnh Tông "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, nói với những người vừa chửi mắng Mạnh đoàn trưởng: "Các vị phụ lão hương thân, tôi hy vọng các vị đừng tiếp tục chửi mắng anh trai tôi, dù sao những chuyện trước đây là do một mình tôi làm sai, một mình tôi gánh chịu.

Nhưng anh trai tôi, thực sự là một người tốt, nếu các vị có chỗ nào tức giận có thể đánh tôi mắng tôi, nhưng không thể hủy hoại anh trai tôi như vậy." Nhưng những người có mặt dường như đã bị lửa giận làm cho mụ mị đầu óc, quay người lại, chĩa mũi nhọn về phía tông chủ Mị Ảnh Tông.

Họ nói: "Mẹ kiếp, suýt nữa quên mất thằng nhãi này, gan lớn đến đâu mà dám phạm phải nhiều chuyện khét tiếng như vậy, còn dám quang minh chính đại xuất hiện ở đây, thật sự không sợ chúng tao giết mày sao?

Cũng không biết hai anh em các người rốt cuộc có ý đồ gì, không phải một người đóng vai mặt trắng, một người đóng vai mặt đỏ, rốt cuộc muốn biến thành Thủy Ngưu thành ra sao mới hài lòng?" Khi

tông chủ Mị Ảnh Tông quỳ trên đất chịu đựng vô số lời chửi rủa của những người có mặt, từ xa có người ném một quả trứng thối vào mặt y.

Chương 395

Lòng đỏ trứng chảy dọc theo tóc y, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Phương Ngôn nhìn thấy trong lòng cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Rốt cuộc, tuy tông chủ Mị Ảnh Tông có lỗi trước, nhưng thái độ nhận lỗi cũng tốt, không nên vì chuyện này mà...

Dù sao cũng nên nể mặt Mạnh đoàn trưởng một chút chứ, không đến nỗi quá đáng như vậy.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng dường như không thể nhịn được nữa, ông hét lớn với đám người đó: "Đủ rồi!

Mau dừng tay, các người không thấy bây giờ mình rất quá đáng sao?

Em trai tôi thái độ đã thành khẩn như vậy, tại sao không thể chọn tha thứ?

Chẳng lẽ vì nó từng làm những chuyện tàn ác đó sao?

Nhưng các người hãy tự hỏi lòng mình, trong đời ai mà chưa từng phạm sai lầm?

Chẳng lẽ các người sẽ trả giá cho sai lầm của mình sao?" Những người vừa rồi đang la hét, nghe lời của Mạnh đoàn trưởng xong liền lần lượt dừng tay.

Có lẽ họ đang suy nghĩ về lời của Mạnh đoàn trưởng, nhưng đa số chắc là đang nghĩ xem tiếp theo nên làm gì để dập tắt ngọn lửa giận trong lòng, dù sao đây mới là suy nghĩ của một người bình thường.

Con người à, luôn là vậy, khi mình phạm lỗi thì người khác không được nói.

Nhưng mỗi khi gặp người khác phạm lỗi, sẽ vô điều kiện chỉ trích đối phương, cho dù sai lầm mà đối phương phạm phải, mình cũng từng phạm.

Nhưng họ thường không chọn bao dung, mà sẽ chọn một phương thức cực đoan hơn.

Cũng chính vì vậy, mới khiến những người phạm lỗi cứ sai lầm nối tiếp sai lầm, dẫn đến gieo quả ác lớn hơn, đến lúc đó lại dùng những lời lẽ nghiêm khắc hơn để kích động người đó, sự việc thường cứ thế lặp đi lặp lại.

Người lớn tuổi vừa rồi đứng ra nói chuyện với Mạnh đoàn trưởng đầu tiên, lên tiếng: "Được rồi, Mạnh đoàn trưởng, chuyện hôm nay xảy ra đến mức này không ai lường trước được.

Nhưng cũng đừng trách chúng tôi, dù sao, em trai ông đã thừa nhận thân phận của nó, cũng không thể trách chúng tôi mắng nó được chứ?

Ông cũng biết mọi người đều có cảm giác bài xích với Mị Ảnh Tông, cho dù hôm nay chúng tôi có bị ông ảnh hưởng mà chấp nhận, nhưng sau này thì sao?

Chẳng lẽ ông có thể để nó sống cả đời dưới bóng ma của Mị Ảnh Tông sao?

Lời tôi nói đến đây thôi, Mạnh đoàn trưởng, tôi đi trước đây.

Chuyện tối nay, hy vọng ông đừng để trong lòng, chúng tôi đều nói lời thật lòng, dù sao ông cũng từng giúp chúng tôi nhiều việc như vậy, chúng tôi cũng không phải hạng vong ơn bội nghĩa." Cùng với sự rời đi của vị lão giả lớn tuổi, những người có mặt cũng lục tục rời đi.

Họ cũng lần lượt chào từ biệt Mạnh đoàn trưởng rồi rời khỏi.

Một lát sau, quanh đống lửa của cả doanh trại chỉ còn lại những người của Mị Ảnh Tông và Phương Ngôn mấy người.

Phương Ngôn hoàn toàn có thể thấy biểu cảm trên mặt Mạnh đoàn trưởng lúc này vô cùng không vui, nhưng còn cách nào khác đâu?

Ai cũng không ngờ, em trai của Mạnh đoàn trưởng lại trực tiếp thừa nhận thân phận của mình trong bữa tiệc tối hôm nay.

"Ai, thế sự khó lường." Bầu không khí của toàn bộ bữa tiệc trở nên vô cùng gượng gạo.

Một lúc sau, Mạnh đoàn trưởng cầm ly rượu bên cạnh uống một hơi cạn sạch, sau đó từ từ đi đến bên cạnh tông chủ Mị Ảnh Tông.

Ông nói với em trai mình: "Em có thể nói cho anh biết, tối nay tại sao lại làm vậy không?

Chẳng lẽ, em muốn anh thân bại danh liệt ở thành Thủy Ngưu này sao?

Dù anh đã làm chuyện gì có lỗi với em, bây giờ cũng không thể dùng cách này để báo thù anh chứ, như vậy sau này anh phải làm người thế nào?" Tông chủ Mị Ảnh Tông, lúc này ngồi trên ghế ngay cả động tác đứng dậy cũng không có, chỉ khẽ ngẩng đầu, nói với anh trai mình: "Nếu, anh đã chọn tha thứ cho em, nhưng, em cũng không thể để anh cứ mơ mơ hồ hồ dẫn em vào thành Thủy Ngưu được.

Thế lực do em thành lập, chẳng lẽ em cứ thế vứt bỏ sao?

Thực ra tối nay em thừa nhận thân phận, cũng không phải chuyện xấu.

Dù sao sau này em có thể quang minh chính đại xuất hiện trong thành Thủy Ngưu, vả lại với thực lực của em, em tin rằng, trên mảnh đại lục này thật sự không có nhiều người có thể đánh bại em, cho nên anh cũng không cần lo lắng cho an toàn của em, chi bằng nghĩ xem con

đường tiếp theo nên đi thế nào thì hơn.” Mạnh đoàn trưởng nghe em trai mình nói vậy cũng vô cùng tức giận, một quyền đấm nát một cái bàn bên cạnh.

Phương Ngôn có thể thấy cái bàn đó được làm bằng đá cẩm thạch, độ cứng tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Có thể thấy mức độ tức giận của Mạnh đoàn trưởng hiện tại là vô cùng cao.

Phương Ngôn lúc này cũng rất có chủ kiến, không tham gia vào chuyện giữa hai anh em, dù sao Phương Ngôn với tư cách là người ngoài cũng không thể nói nhiều.

Lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông từ trên ghế đứng dậy, nói với Mạnh đoàn trưởng và Phương Ngôn: “Được rồi.

Chuyện hôm nay đến đây là hết, anh trai, em hy vọng anh có thể cùng bạn bè suy nghĩ kỹ những lời em nói tối nay.

Ngày mai em sẽ ở Mị Ảnh Tông chờ câu trả lời của anh, em hy vọng lúc đó anh sẽ không làm em thất vọng.

Trời cũng không còn sớm nữa, mau thu dọn về nghỉ ngơi đi, em về trước đây.” Tông chủ Mị Ảnh Tông nói xong một tràng, liền dẫn thủ hạ của mình rời khỏi bên đống lửa của bữa tiệc.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng không còn chống đỡ nổi cơ thể nữa, yếu ớt ngã về phía sau.

May mà Phương Ngôn kịp thời phát hiện, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy ông, mới không để ông ngã xuống đất.

Nằm trong vòng tay của Phương Ngôn, Mạnh đoàn trưởng nói với anh: “Phương huynh đệ, tôi làm anh trai rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Tại sao nó lại báo thù tôi như vậy?

Thật sự không biết sau này tôi nên đối mặt với em trai mình thế nào, thậm chí tôi nên đối mặt với người dân thành Thủy Ngưu thế nào." Phương Ngôn nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi, chuyện này đợi ngày mai ngủ dậy rồi chúng ta bàn bạc lại, hôm nay tình trạng cơ thể anh quá tệ.

Nếu không điều chỉnh tốt, e rằng sẽ vì lo nghĩ quá sức trong thời gian dài mà khiến cơ thể lão hóa nhanh hơn.

Anh chắc không muốn quan hệ với em trai vừa mới hòa hoãn một thời gian đã bị bệnh nặng quấn thân chứ." Mạnh đoàn trưởng nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng gật đầu, nói với anh: "Được rồi, chuyện hôm nay cũng để cậu chê cười rồi.

Vốn là một bữa tiệc mừng công, nhân tiện để em trai tôi ra mắt mọi người, nhưng sự việc phát triển đến mức này tôi cũng không thể kiểm soát được nữa.

Như cậu nói, đợi ngày mai ngủ dậy rồi nói sau.

Phương huynh đệ, cũng giúp tôi một tay, những lời của em trai tôi rốt cuộc có ý gì?

Dù sao bây giờ người có thể giúp tôi cũng chỉ có cậu." Mạnh đoàn trưởng nói xong câu đó, liền để thủ hạ đỡ mình về phòng, Phương Ngôn cũng không chọn ở lại đây lâu, cũng trở về quán trọ.

Vừa vào cửa, Trương Tam Mộng dùng tay huých huých Phương Ngôn, nói: "Những lời của em trai Mạnh đoàn trưởng vừa rồi, rốt cuộc anh có nghe hiểu ý gì không?

Tôi nghe mà cứ như lọt vào sương mù vậy, tôi cứ có cảm giác nó đang gài bẫy Mạnh đoàn trưởng.

Ai da, hai anh em nhà họ thật là, tại sao cứ phải làm những chuyện đấu đá nhau như vậy.

Hai người hòa thuận không tốt sao?

Chương 396

Thật đau đầu.” Phương Ngôn nghe Trương Tam Mộng hỏi vậy cũng nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Anh nói với Trương Tam Mộng: “Ai da, chuyện nhà người ta mình đừng xen vào.

Được rồi, hôm nay cũng không còn sớm nữa, mau về nghỉ ngơi đi.

Ngày mai chúng ta phải đi tìm Mạnh đoàn trưởng, giúp ông ấy bàn bạc chuyện này, mọi chuyện đợi ngày mai rồi nói.

Tôi cũng mệt rồi, gần đây xảy ra nhiều chuyện quá.” Mấy người chúc nhau ngủ ngon xong liền về phòng của mình.

Phương Ngôn vào phòng, không như thường lệ trực tiếp mượn ánh trăng bắt đầu tu luyện, ngược lại ngồi trên ban công bắt đầu suy nghĩ.

Những lời mà tông chủ Mị Ảnh Tông để lại cho Mạnh đoàn trưởng, Phương Ngôn ngẫm nghĩ thế nào cũng cảm thấy trong những lời đó có ẩn ý gì đó, nhưng cụ thể là gì thì Phương Ngôn hoàn toàn không lĩnh ngộ được.

Lúc này, Phương Ngôn đột nhiên nghĩ đến những chuyện đã xảy ra khi ở cùng Hoắc Tú Tú.

Ngay sau đó Phương Ngôn lại liên kết với những lời mà tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Mạnh đoàn trưởng tối nay, Phương Ngôn bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra tông chủ Mị Ảnh Tông muốn Mạnh đoàn trưởng dẫn thủ hạ của mình cùng đến Mị Ảnh Tông, hai anh em liên thủ nắm giữ thế lực này.

Nếu như vậy, đó cũng không phải là kết quả tồi tệ nhất, dù sao hai người có thể dựa vào tài nguyên mà Mị Ảnh Tông nắm giữ để đông sơn tái khởi, đối với hai người cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu sự việc đã rõ ràng, Phương Ngôn cũng không định tiếp tục tu luyện, ngược lại một cú nhảy người nằm xuống giường.

Như Phương Ngôn đã nói, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, thân tâm mệt mỏi, cũng đến lúc nên cho mình thư giãn thật tốt.

Còn về việc đi giúp Mạnh đoàn trưởng tìm kiếm kho báu do cha ông để lại, để mấy ngày nữa rồi nói sau.

Dù sao ân tình mà Mạnh đoàn trưởng nợ anh, cũng không phải một hai ngày có thể trả hết, sau này còn nhiều lúc cần dùng đến Mạnh đoàn trưởng.

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn dậy sớm, ăn sáng xong liền đến căn cứ của Mạnh đoàn trưởng.

Phát hiện Mạnh đoàn trưởng lúc này cũng dậy sớm, nhưng nhìn kỹ có thể thấy hai quầng mắt của Mạnh đoàn trưởng rất rõ ràng.

Xem ra đêm qua chắc chắn không được nghỉ ngơi tốt, nhất định là đang suy nghĩ xem những lời mà tông chủ Mị Ảnh Tông để lại rốt cuộc có ý gì?

Tuy thực lực của Mạnh đoàn trưởng cao cường, nhưng chung quy cũng chỉ là một võ phu, không có trình độ văn hóa, tự nhiên không thể dựa vào thế lực của mình mà hiểu rõ ý tứ trong lời nói của em trai mình.

Mạnh đoàn trưởng thấy Phương Ngôn đến lãnh địa của mình, cũng như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chạy đến, nói với Phương Ngôn: “Ai da, Phương huynh đệ, cậu đến rồi.

Tôi nói cho cậu biết, tôi nghĩ cả đêm qua, tôi cũng không hiểu

được ý của em trai tôi rốt cuộc là gì.

Nếu cậu có cách, mau nói cho tôi biết, cảm giác này thật quá dày vò." Phương Ngôn thấy Mạnh đoàn trưởng nhìn thấy mình phấn khích như vậy, cũng không thể từ chối, nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được rồi, được rồi, chúng ta có chuyện vào nhà rồi nói.

Thủ hạ của anh đang ở ngoài kia, như vậy còn ra thể thống gì, không phải để người ta chê cười sao?" Mạnh đoàn trưởng nghĩ lời của Phương Ngôn cũng có lý, liền vội vàng dẫn Phương Ngôn vào phòng của mình.

Sau khi chắc chắn bên ngoài không có ai nghe lén, liền khóa cửa phòng lại, không để bất kỳ ai làm phiền anh và Phương Ngôn nói chuyện.

Làm xong tất cả, ông ngồi đối diện Phương Ngôn, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn anh.

Phương Ngôn nói với Mạnh đoàn trưởng: "Thực ra tôi nghĩ em trai anh muốn anh dẫn thủ hạ của mình cùng gia nhập Mị Ảnh Tông.

Như vậy, hai anh em cùng nhau quản lý Mị Ảnh Tông, e rằng việc đông sơn tái khởi cũng không phải là chuyện khó.

Không biết tôi nói vậy Mạnh đoàn trưởng có hiểu không?" Mạnh đoàn trưởng nghe câu nói của Phương Ngôn, trong đầu như nổ tung, hoàn toàn không dám tin em trai mình lại có ý định như vậy.

Nhưng, sao ông có thể đồng ý được?

Tuy đối phương là em trai ruột của mình, nhưng Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu cũng là do một tay ông sáng lập ra, hơn nữa, sao có thể bỏ sáng theo tối được?

Mạnh đoàn trưởng vội vàng nói với Phương Ngôn: "Phương huynh đệ, tôi nói cho cậu biết, nếu em trai tôi thật sự có ý này, vậy thì

tôi tuyệt đối không thể đồng ý.

Tôi không thừa nhận em trai tôi, tôi cũng không thể để nó dễ dàng lôi kéo tôi như vậy.

Có ai làm như thế không?

Sao nó không gia nhập Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu của tôi đi, dù sao đó cũng là một ngành nghề quang minh chính đại." Phương Ngôn nghe lời của Mạnh đoàn trưởng, vội vàng lắc đầu, nói với ông: "Tôi nói cho anh biết, anh sai rồi.

Thứ nhất, gia tộc của các anh từng là gia tộc đạo mộ, cho nên sau này anh và em trai anh nên sẽ tiếp tục làm trong ngành này.

Nếu đã là đạo mộ, vốn không thể quang minh chính đại tồn tại trên thế giới này, cho nên Mị Ảnh Tông là bước đầu tiên để đặt chân, là một nền tảng tốt.

Em trai anh cũng nên đã nghĩ đến điểm này.

Thứ hai, Mị Ảnh Tông bao nhiêu năm phát triển mạnh hơn Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu rất nhiều.

Cho nên, tổng hợp lại, tôi nghĩ chi bằng cứ đồng ý đề nghị này của em trai anh." Mạnh đoàn trưởng nghe lời của Phương Ngôn xong, suy nghĩ một lát, nói với anh: "Phương huynh đệ, nếu thật sự là như vậy, vậy thì tôi cũng nguyện ý thử.

Dù sao ở thành Thủy Ngưu sống nhiều năm như vậy, tôi cũng sống đủ rồi, chi bằng thử một cuộc sống mới, có lẽ cuộc đời sẽ có những cảm nhận khác." Mạnh đoàn trưởng nói xong câu đó với Phương Ngôn, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Ông nói với thủ hạ của mình: "Anh em tập hợp, hôm nay tôi muốn đưa các người đến một nơi mới.

Bắt đầu từ hôm nay, Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu của chúng ta sẽ thay đổi diện mạo.

Anh em nào muốn đi cùng tôi thì thu dọn hành lý, nếu không muốn thì có thể rời đi.

Trước khi đi, tôi có thể để lại cho các người một khoản sinh hoạt phí lớn, coi như là một sự bồi thường của tôi." Lời nói của Mạnh đoàn trưởng vừa dứt, dưới đài lập tức xôn xao.

Mọi người đều đang bàn tán, nhưng không lâu sau, một người dẫn đầu nói với Mạnh đoàn trưởng: "Đoàn trưởng, bao nhiêu năm nay, mấy anh em chúng tôi đều luôn ở bên nhau.

Cho nên, dù đi đâu, chúng tôi đều nguyện ý đi theo ngài.

Chỉ cần ngài hạ lệnh, chúng tôi vô điều kiện tuân theo.

Đoàn trưởng hãy hạ lệnh đi." Mạnh đoàn trưởng nhìn những anh em dưới đài cũng rưng rưng nước mắt.

Tuy cảnh tượng này cũng nằm trong dự liệu của ông, nhưng khi nó thật sự xảy ra, Mạnh đoàn trưởng cảm thấy vô cùng cảm động.

Họ biết tông chủ Mị Ảnh Tông là em trai ruột của ông, nhưng vẫn không chút do dự lựa chọn, kiên định đi theo ông.

Những người này là chỗ dựa lớn nhất trong đời Mạnh đoàn trưởng.

Mạnh đoàn trưởng nói: "Anh em, thực ra hôm nay tôi muốn đưa các người đi hợp nhất với thế lực của em trai tôi.

Nếu các người không chê, tôi hy vọng các người có thể luôn ở bên cạnh tôi như vậy.

Đương nhiên, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người, dù sao chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu sóng gió rồi." Dưới đài mọi

người im lặng một lúc, nhưng cũng không có ai đứng ra phản đối.

Tuy họ cũng cảm thấy sau khi gia nhập Mị Ảnh Tông có thể sẽ bị người khác khinh bỉ.

Chương 397

Nhưng, dù sao họ đều là người được Mạnh đoàn trưởng cứu, cho nên lúc này tự nhiên không có điều kiện phản đối.

Vẫn là người dẫn đầu kia đứng ra nói với Mạnh đoàn trưởng: "Đoàn trưởng, dù ngài đi đâu, chúng tôi theo đó, dù sao chúng ta mới là một gia đình.

Người một nhà không nói hai lời, được rồi, tôi đi thu dọn hành lý trước đây, lát nữa chúng ta xuất phát đến Mị Ảnh Tông." Dưới đài mọi người tan tác, chỉ còn lại Mạnh đoàn trưởng một mình đứng trên đài.

Lúc này trong lòng ông vô cùng xúc động, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Dù sao với tư cách là người lãnh đạo, ông phải kiểm soát toàn cục, cảnh tượng như vậy không thể làm ông dao động.

Phương Ngôn nói với Mạnh đoàn trưởng: "Được đấy, Mạnh đoàn trưởng, sức đoàn kết của quần chúng cũng được đấy chứ.

Thấy anh sắp đi đầu quân cho em trai mình rồi, đám anh em này của anh vẫn nguyện ý đi theo.

Cho nên à, đợi đến Mị Ảnh Tông rồi, anh phải đối xử tốt với họ, như vậy mới không khiến họ có suy nghĩ khác, dù sao đám anh em này đã cùng anh vào sinh ra tử bao lâu rồi." Mạnh đoàn trưởng nói với Phương Ngôn: "Đúng vậy, không vấn đề gì.

Quả thực, đám anh em này của tôi tôi chắc chắn không thể bạc đãi.

Đến lúc đó tôi nhất định sẽ cùng em trai tôi bàn bạc kỹ điều kiện.

Chúng tôi hợp nhất, nhưng cũng phải phân chia ra một phạm vi cụ thể, dù sao hai nhóm người hành sự và nhân cách làm người đều không giống nhau, chắc chắn không thể trộn lẫn được, như vậy không phải sẽ loạn sao." Phương Ngôn cười nói với Mạnh đoàn trưởng: "Thực ra anh nói cũng có lý, tôi nghĩ đám anh em của anh sau khi đi theo anh, cuộc sống sau này nhất định sẽ ngày càng tốt hơn." "Tuy trong việc đối xử với em trai, anh quả thực có một số chỗ không đúng, nhưng anh là một người lãnh đạo tốt, yên tâm đi, lát nữa chúng ta đến Mị Ảnh Tông, tôi nhất định sẽ giúp anh giành lấy quyền lợi lớn hơn, như vậy bất kể đối với anh hay đối với tôi đều có lợi." Mạnh đoàn trưởng nghe lời của Phương Ngôn xong cũng không nói gì thêm, dù sao ông cũng biết thực ra Phương Ngôn có ý gì, nhưng cũng không thể nói ra, dù sao Phương Ngôn đối với Mạnh đoàn trưởng cũng như một ân nhân, Mạnh đoàn trưởng tự nhiên cũng không thể bắt bẻ được.

Đợi tất cả mọi người thu dọn xong, Phương Ngôn cùng họ xuất phát đến Mị Ảnh Tông.

Lần này tất cả mọi người đều mang trong mình một mục tiêu giống nhau, dù sao mọi người đều biết khi đến Mị Ảnh Tông sẽ phải đối mặt với tình trạng như thế nào, nhưng không một ai nói ra một lời bất mãn, dù sao anh em đồng lòng, tát biển đông cũng cạn.

Rất nhanh, một đoàn người ngựa đông đảo của Phương Ngôn đã đến chân núi Mị Ảnh Tông.

Trên đường đi cũng thu hút vô số ánh mắt, dù sao người dân thành Thủy Ngưu chưa từng thấy Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu tất cả mọi người đều xuất động, cũng không biết đám người này rốt cuộc muốn làm gì.

Đến chân núi Mị Ảnh Tông, cũng không còn ai ngăn cản, họ thuận theo con đường đi vào đại sảnh của Mị Ảnh Tông, phát hiện tông chủ

Mị Ảnh Tông đã sớm ngồi ở chính giữa đại sảnh chờ đợi họ.

"Ai da, cũng quá chậm chạp rồi, không phải trước đó đã làm đại hội động viên chứ, tôi đã đợi lâu lắm rồi, thật là lề mề." "Nhưng tôi cũng có thể hiểu, dù sao để đưa ra quyết định này, những người này chắc chắn phải hạ quyết tâm lớn.

Chào mừng đến Mị Ảnh Tông." Tuy lời nói của tông chủ Mị Ảnh Tông có cảm giác cao cao tại thượng, nhưng những người còn lại nghe xong cũng không có suy nghĩ gì khác, dù sao mỗi câu nói của tông chủ Mị Ảnh Tông đều có lý, cũng không thể phản bác.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng nói với em trai mình: "Vậy nếu chúng ta đã hợp nhất, có nên có một cái tên mới không, không thể cứ tiếp tục gọi là Mị Ảnh Tông chứ, vậy không phải thành chuột chạy qua đường, người người kêu đánh sao?" Mạnh đoàn trưởng vừa nói xong câu đó, tông chủ Mị Ảnh Tông nói với ông: "Anh trai thân yêu, về chuyện này, em đã nghĩ xong rồi.

Sau khi hai chúng ta hợp nhất, thế lực của chúng ta chuẩn bị gọi là Mạnh Tông.

Về phần tại sao lại gọi như vậy, anh trong lòng chắc cũng có số rồi, không cần em nói toạc ra nữa." Mạnh đoàn trưởng thấy em trai mình cũng đã sớm chuẩn bị cho cái tên này, nói với em trai: "Trong lòng có chút vương vấn, cái tên này sớm đã bị anh quên đi rồi." "Nhưng hôm nay nghe em nhắc lại, anh cũng nhớ đến sự huy hoàng của gia tộc chúng ta.

Thấy gia tộc chúng ta đông sơn tái khởi, gánh nặng đặt trên vai hai anh em chúng ta.

Đương nhiên không thể quên công sức của những anh em này.

Từ nay về sau, chúng ta là một gia đình, người một nhà không nói

hai lời.” Câu nói của Mạnh đoàn trưởng đã cổ vũ rất nhiều cho không khí của mọi người, mọi người đều hoan hô.

Lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông tiếp tục nói với Phương Ngôn: “Nếu chuyện của hai anh em chúng tôi đã giải quyết xong, vậy Phương huynh đệ, chúng ta có nên nói chuyện giữa chúng ta không?

Chuyện lúc trước anh đã hứa với anh trai tôi, bây giờ có nên thực hiện lời hứa không?” Phương Ngôn rõ ràng đã sớm chuẩn bị xong, nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: “Vấn đề này của anh tôi đã nghĩ đến rồi, nhưng trước khi tôi đồng ý điều kiện của hai người, các người phải đồng ý trước một điều kiện của tôi.” “Trước tiên phải đảm bảo những người của Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu ở trong Mị Ảnh Tông sẽ không bị bắt nạt.

Thứ hai, anh và anh trai anh phải có một sự phân biệt rõ ràng, không thể một người độc chiếm quyền lực.” Câu nói của Phương Ngôn vừa dứt, tất cả những người có mặt đều kinh ngạc.

Tuy họ biết quan hệ giữa Phương Ngôn và Mạnh đoàn trưởng không bình thường, nhưng không thể ngờ Phương Ngôn lại dám nói ra những lời như vậy trước mặt tông chủ Mị Ảnh Tông.

Họ cũng rất khâm phục dũng khí của Phương Ngôn, tuy cũng biết thực lực của Phương Ngôn rất cao cường, nhưng nói những lời như vậy trong tổng bộ của người ta thật sự có chút không hợp lý.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tông chủ Mị Ảnh Tông nghe câu nói của Phương Ngôn xong, khuôn mặt vốn đang tươi cười, lộ ra vẻ âm u.

Y nói với Phương Ngôn: “Phương huynh đệ, không biết câu nói vừa rồi của cậu rốt cuộc có ý gì, tôi và anh trai tôi hôm nay vừa mới hòa hoãn quan hệ, hợp nhất, cậu nói những lời như vậy, tôi có thể cho rằng cậu đang khiêu khích quan hệ giữa hai anh em chúng tôi không?”

“Hơn nữa lúc trước cậu đã định điều kiện với anh trai tôi là anh ấy giúp cậu cứu đồng bạn của cậu, để báo đáp, cậu phải giúp anh trai tôi đi lấy kho báu mà cha tôi năm đó để lại cho hai chúng tôi.

Bây giờ sao lại có thể đưa ra điều kiện bổ sung chứ, chẳng lẽ Phương huynh đệ, đây là cách cậu làm người xử thế sao, thật sự quá đáng thất vọng.” Phương Ngôn nghe tông chủ Mị Ảnh Tông nói vậy cũng không có chút không vui nào, ngược lại Trương Tam Mộng bên cạnh đã cướp lời, nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: “Tôi nói cho anh biết, mấy anh em chúng tôi tuyệt đối không phải như anh vừa nói.” “Chúng tôi chỉ vì Mạnh đoàn trưởng và đám anh em sau lưng ông ấy mà lo lắng, tôi sợ các người, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sẽ đi vào vết xe đổ của các người, đừng tiếp tục gây họa cho người khác nữa.” Đám người kia nghe lời của Phương Ngôn xong đã rất không vui rồi, ai ngờ Trương Tam Mộng lúc này lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Câu nói này có thể nói là đã đốt lên ngọn lửa giận trong lòng tất cả những người của Mị Ảnh Tông, họ đứng dậy, chỉ vào Trương Tam Mộng chửi bới, ý trong lời nói rõ ràng là bảo Trương Tam Mộng mau cút khỏi Mị Ảnh Tông.

Đổi lại là ai nghe lời của Trương Tam Mộng và Phương Ngôn, trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái.

Nhưng không còn cách nào khác, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, đối mặt muộn một chút không bằng đối mặt sớm hơn, như vậy Phương Ngôn cũng có thể giúp Mạnh đoàn trưởng nghĩ cách.

“Vị huynh đệ này, tôi cũng không biết câu nói của cậu rốt cuộc có ý gì, theo tôi hiểu, chắc là đang chỉ dâu mắng hòe phải không, chẳng lẽ cậu cho rằng anh trai tôi, là một đám người tốt sao?” “Sau lưng làm những chuyện đó, cậu biết không, thật không biết rốt cuộc các người

phân biệt người tốt kẻ xấu như thế nào, có lẽ đều là một đám võ phu vô tri.” Tông chủ Mị Ảnh Tông ngồi ở chính giữa đài, cao cao tại thượng nói với Trương Tam Mộng một tràng, tiếp tục quay đầu, nói với anh trai mình: “Anh trai thân yêu của tôi, tôi biết hôm nay anh mang theo thành ý đến đầu quân cho tôi, đương nhiên trong đó chắc chắn không thể thiếu sự giúp đỡ của vị Phương huynh đệ này.” “Nhưng, tôi không hiểu lời nói hôm nay của cậu ta rốt cuộc có ý gì, hay là anh trai, anh giúp em đưa ra ý kiến, em rốt cuộc nên làm thế nào?” Mạnh đoàn trưởng nghe lời của em trai mình, có chút khó xử.

Dù sao một bên là em trai ruột thất lạc nhiều năm, một bên là đại ân nhân vừa mới giúp mình một việc lớn, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, giúp ai cũng không đúng.

Nhưng lúc này, Mạnh đoàn trưởng cũng không thể cứ im lặng như vậy được.

Sau một hồi lâu, Mạnh đoàn trưởng nói với Phương Ngôn và em trai mình: “Hai người ai nói cũng có lý, nhưng tôi nghĩ, giữa hai chúng ta quả thực nên bàn bạc kỹ chuyện này.

Nếu cứ theo cách hành sự của Mị Ảnh Tông mà tiếp tục sống trên thế giới này, tôi, tôi sẽ khó mà đứng vững trên thế giới này.” Nhưng chưa đợi Mạnh đoàn trưởng nói hết, tông chủ Mị Ảnh Tông đã cướp lời nói với anh trai mình: “A, tôi tưởng hôm nay anh thông suốt rồi mới tìm tôi chứ, hóa ra là vậy, xem ra anh cũng giống như đám người vô tri bên ngoài kia, không có cách nào thay đổi được suy nghĩ cũ kỹ.” “Anh cho rằng làm người tốt như anh, cướp của người giàu chia cho người nghèo là cách tốt nhất sao?

Vậy tôi hỏi anh, hai chúng ta có bao nhiêu anh em dưới trướng, chúng ta phải dựa vào đâu để nuôi sống họ?” “Giống như cha, luôn nói sống trên đời này không thể luôn làm chuyện xấu.

Nhưng tôi hỏi anh, lúc chúng ta làm chuyện tốt thì có ai thấy không?" "Người anh không dám đắc tội, Mị Ảnh Tông của tôi dám đắc tội, tôi thay họ trút giận xong thì tôi lại làm chuyện xấu.

Từ đó về sau, tôi không bao giờ làm chuyện tốt nữa, bây giờ biến thành chuột chạy qua đường trong mắt anh, người người kêu đánh.

Tôi cũng không biết cái gọi là chính nghĩa trong lòng anh rốt cuộc là gì." Mạnh đoàn trưởng bị em trai mình một tràng câu hỏi làm cho không nói nên lời, trong lòng cũng không ngừng tự hỏi, hóa ra những chuyện mình làm thật sự đúng sao?

Nhưng mình cũng chỉ là làm theo chỉ thị của cha thôi, chẳng lẽ cách làm của cha cũng sai sao?

"Tôi nói này, hai người cũng đừng cãi nhau nữa.

Hôm nay chúng ta tụ tập ở đây, không phải để giải quyết triệt để chuyện này sao?

Chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục cãi nhau ở đây, chuyện này có thể có kết quả sao?" "Nếu như vậy, tôi không cản nữa, dù sao cũng là chuyện của hai người, tôi là người ngoài.

Về việc rốt cuộc quyết định thế nào, hai người cho tôi một phương án là được rồi.

Dù sao việc tìm kiếm kho báu do cha các người để lại, tôi cũng không định đi ngay bây giờ, đợi các người giải quyết xong chuyện rồi đi cũng không muộn." Phương Ngôn lúc này kịp thời tìm đúng thời cơ, xen vào chủ đề của hai anh em.

Rốt cuộc, Phương Ngôn đã tính thời gian, ngày Thiên Thư Tàn Quyển mở ra cũng không còn xa nữa, không thể tiếp tục lãng phí thời gian vào chuyện này được nữa, tạo áp lực thích hợp cho hai anh em cũng có lợi.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng đứng ra nói với mọi người: "Được thôi, nếu mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, vậy chúng ta cũng đừng nói nhiều nữa.

Dùng cách nguyên thủy nhất, chúng ta tổ chức một cuộc tỷ võ, ai lợi hại hơn thì người đó sẽ là đại tổng lĩnh sau khi chúng ta hợp nhất." Đề nghị này của Mạnh đoàn trưởng rõ ràng nhận được sự ủng hộ của đa số mọi người, ngay cả tông chủ Mị Ảnh Tông cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Phương Ngôn thấy vậy cũng cảm thấy lát nữa có thể sẽ có một vở kịch hay để xem, liền lùi sang một bên để tránh lát nữa bị thương.

Hành động nhỏ này của Phương Ngôn rõ ràng đã sớm bị tông chủ Mị Ảnh Tông nhìn thấy, y trực tiếp nói với Phương Ngôn: "Phương huynh đệ, nếu cậu không ngại, tôi mời cậu cùng tham gia hoạt động này." "Nếu cậu thật sự có thể áp đảo quần hùng, vậy thì do cậu làm đại tổng lĩnh, tất cả mọi người chúng tôi cũng tâm phục khẩu phục.

Chương 398

Không biết Phương huynh đệ, có hứng thú không?" Không chỉ Phương Ngôn, nghe câu nói này xong đều ngơ ngác, ngay cả Mạnh đoàn trưởng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không hiểu tại sao em trai ruột của mình lại để một người ngoài như Phương Ngôn xen vào chuyện gia đình của hai anh em.

Ông liền nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: "Tôi không hiểu cậu để Phương huynh đệ tham gia vào chuyện của chúng ta rốt cuộc có ý đồ gì, chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng với thực lực của Phương Ngôn có thể đánh bại cả hai chúng ta sao?" Phương Ngôn lúc này nghe lời của Mạnh đoàn trưởng, trong lòng có chút không vui.

Tuy đây quả thực là chuyện gia đình giữa hai anh em, nhưng anh cũng không chủ động yêu cầu tham gia, là em trai ông mời.

Hơn nữa bây giờ anh còn chưa đồng ý, phản ứng của Mạnh đoàn trưởng không phải là hơi quá mạnh sao?

Thế là Phương Ngôn nói với Mạnh đoàn trưởng: "Mạnh đoàn trưởng yên tâm, chuyện gia đình của hai anh em anh tôi vốn cũng không định xen vào.

Hơn nữa anh xem tôi đã đứng sang một bên, rõ ràng là tôi định làm một khán giả, anh cứ yên tâm cùng em trai anh đấu một trận, bằng thực lực, tôi tin anh nhất định có thể thành công." Phương Ngôn nói xong một tràng, tiện tay làm một động tác cổ vũ với Mạnh đoàn trưởng, tất cả cũng là để xua tan những suy nghĩ nghi ngờ trong lòng Mạnh đoàn trưởng.

Rốt cuộc, Phương Ngôn cũng đã tiếp xúc với Mạnh đoàn trưởng một thời gian, tự nhiên cũng biết Mạnh đoàn trưởng rốt cuộc là người

như thế nào.

Nếu đối với lợi ích ông ta hoàn toàn không xem trọng, e rằng hôm nay cũng sẽ không nói ra những lời như vừa rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Mạnh đoàn trưởng nghe lời của Phương Ngôn xong, biểu cảm trên mặt trở nên dịu đi rất nhiều, nói với Phương Ngôn: "Ai da, Phương huynh đệ, tôi cũng vậy mà, sao người như cậu lại tham gia vào chuyện gia đình của người khác chứ.

Kê một cái ghế ngồi một bên uống trà là được rồi, chuyện giữa hai anh em chúng tôi một lát là có thể kết thúc." Mạnh đoàn trưởng nói xong câu đó liền xắn tay áo, bày ra tư thế, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng tông chủ Mị Ảnh Tông phân cao thấp.

Nhưng lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông lại nói với Phương Ngôn: "Phương huynh đệ, chuyện hôm nay nếu cậu không tham gia, e rằng tôi khó có thể tuân mệnh.

Tôi sẽ không cùng anh trai tôi phân cao thấp.

Thực ra tôi cũng có tư tâm, tôi muốn xem người được truyền thừa chí tôn của Diệp Cô Thành rốt cuộc có thực lực như thế nào." Tông chủ Mị Ảnh Tông nói xong đoạn đó, làm một động tác mời với Phương Ngôn.

Phương Ngôn lúc này quả thực ngồi không yên.

Giống như ngồi trên một cái hố lửa, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Suy nghĩ một lát, Phương Ngôn quyết định không nhìn sắc mặt Mạnh đoàn trưởng nữa, đường đường chính chính đi ra giữa võ đài, ba người hình thành một hình tam giác, nhìn nhau chằm chằm.

Một trận đại chiến sắp sửa diễn ra giữa ba người.

Lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông vỗ tay, từ sau rèm của đại sảnh Mị Ảnh Tông bước ra một vị lão giả đức cao vọng trọng.

Tất cả những người có mặt đều kinh ngạc.

Hóa ra vị lão giả này là thành chủ của thành Thủy Ngưu.

Không ngờ tông chủ Mị Ảnh Tông vì nghi thức hôm nay mà mời cả ông đến, xem ra là muốn để thành chủ thành Thủy Ngưu làm người chứng kiến cho nghi thức này.

Nếu như vậy, cuối cùng nếu Phương Ngôn thắng được trận đấu này, e rằng Mạnh đoàn trưởng cũng không thể ngăn cản Phương Ngôn trở thành người lãnh đạo của thế lực vừa mới thành lập này.

"Các vị yên tĩnh, chắc hẳn tất cả những người có mặt ở đây đều biết tại hạ, tôi là thành chủ của thành Thủy Ngưu.

Hôm nay được tông chủ Mị Ảnh Tông mời đến, làm người chứng kiến cho trận đấu này." "Ba người đều quen biết nhau, tôi hy vọng ba người ra tay có chừng mực, đừng làm những cuộc tranh đấu vô vị.

Tôi càng không hy vọng ba người có bất kỳ ai bị thương.

Tôi tuyên bố, bây giờ cuộc thi bắt đầu." Sau khi thành chủ thành Thủy Ngưu nói xong một tràng, Mạnh đoàn trưởng ra tay tấn công trước.

Nhưng ngoài dự đoán, ông không trực tiếp lao về phía tông chủ Mị Ảnh Tông, ngược lại vung nắm đấm lao về phía Phương Ngôn.

Xem ra bây giờ ông ta nhất định cho rằng sự xuất hiện của Phương Ngôn đã làm hỏng chuyện tốt của mình.

Nhưng Phương Ngôn hoàn toàn không hoảng hốt, dù sao thực lực gần đây cũng đã tăng lên rất nhiều, sao có thể sợ đoàn trưởng của cái gọi là Đoàn Lính Đánh Thuê Số Một Thành Thủy Ngưu chứ?

Chỉ thấy Phương Ngôn đứng yên tại chỗ, ngay cả vũ khí cũng không lấy ra, chỉ không ngừng né tránh những đòn tấn công mà Mạnh đoàn trưởng tung ra.

Chỉ thấy hai nắm đấm của Mạnh đoàn trưởng vung lên nhanh như gió, nhưng thân ảnh của Phương Ngôn cũng nhanh không kém.

Không một cú đấm nào của Mạnh đoàn trưởng trúng vào người Phương Ngôn, tất cả đều bị Phương Ngôn né được.

Điều này cũng khiến Mạnh đoàn trưởng cảm thấy có chút mất mặt, sau đó liền tăng thêm lực đạo trên nắm đấm.

Phương Ngôn cảm thấy nên giữ lại chút thể diện cho Mạnh đoàn trưởng, liền tiện tay triệu hồi ra Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Nhưng khi Thất Tinh Trấn Ma Kiếm xuất hiện trong tay Phương Ngôn, không khí trong toàn bộ đại sảnh Mị Ảnh Tông trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Hóa ra lúc đó Phương Ngôn ở trong cổ mộ tiếp nhận truyền thừa chí tôn của Diệp Cô Thành, Phương Ngôn không chọn học toàn bộ kiếm pháp mà Diệp Cô Thành để lại, ngược lại hợp nhất kiếm pháp của Diệp Cô Thành và kiếm pháp của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm làm một.

Phương Ngôn đã thành công sáng tạo ra một phương thức tu luyện độc đáo thuộc về mình, chính vì vậy, khí thế của Phương Ngôn mới trông càng thêm xuất chúng.

Mạnh đoàn trưởng cũng nhận ra sự thay đổi khí thế trên người Phương Ngôn, lập tức phanh gấp dừng lại trước mặt Phương Ngôn, nói với anh: “Phương huynh đệ, không tệ nha, hóa ra ẩn giấu sâu như vậy, xem ra tôi đã đánh giá thấp thực lực của cậu rồi.

Nhưng bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ coi cậu là một cao thủ ngang

hàng với tôi, cậu phải cẩn thận đấy, quyền cước không có mắt, đao kiếm vô tình.” Phương Ngôn nghe lời của Mạnh đoàn trưởng, cũng biết ông ta sắp dùng thực lực thật, cũng nói với Mạnh đoàn trưởng: “Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy rồi, cũng chưa từng thực sự giao đấu một lần, thôi, cứ xông lên đi, đừng làm tôi thất vọng.” Ngay khi Phương Ngôn chuẩn bị nghênh đón đòn tấn công mãnh liệt tiếp theo của Mạnh đoàn trưởng, hắn lại thấy Tông chủ Mị Ảnh Tông chen vào giữa hai người.

Lúc này, Mạnh đoàn trưởng cũng kịp thời thu tay lại để tránh làm bị thương em trai mình.

Mặc dù hành động này sẽ gây ra tổn thương nhất định cho bản thân, nhưng cũng may là gã không vì thế mà đấm một quyền vào người em trai.

“Ngươi đang làm gì vậy, tại sao lại cản trở ta tấn công Phương Ngôn?

Vừa rồi thành chủ thành Thủy Ngưu không phải đã nói rồi sao, trận đấu này phải công bằng công chính.” “Chẳng lẽ ngươi muốn giúp Phương Ngôn đánh bại ta trước ư?

Đừng quên, đây là chuyện của hai chúng ta, có Phương Ngôn, một người ngoài ở đây, ai mà biết được sẽ có bao nhiêu chuyện kỳ quái xảy ra, ngươi có thể tưởng tượng được không?” Mạnh đoàn trưởng lúc này tức đến hỏng cả người, ngay cả lời nói ra cũng không qua suy nghĩ.

Có lẽ gã đã sớm quên rằng quan hệ giữa hai anh em được hòa hoãn là nhờ Phương Ngôn xử lý.

Nếu không có Phương Ngôn, e rằng bây giờ quan hệ giữa gã và em trai vẫn còn đối địch, thậm chí sẽ ngày càng xấu đi.

Nhưng con người là vậy, đứng trước lợi ích to lớn, nhất định sẽ quên đi cội nguồn.

Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong những lời đó của anh trai, cũng rất kiên nhẫn nói: “Anh, nghe em nói này, nghe em trai khuyên một câu.

Nếu cứ đánh tiếp, anh sẽ không bao giờ là đối thủ của Phương Ngôn, trận đấu này đã định trước là anh không thể giành được thắng lợi.” “Đương nhiên em cũng không ngoại lệ, nhưng nếu để em và Phương Ngôn đối đầu, có lẽ sẽ có một tia hy vọng chiến thắng.

Cho nên anh à, em hy vọng anh có thể đồng ý với sự tùy hứng cuối cùng này của em.

Nếu lần này ngay cả em cũng thất bại, vậy chỉ có thể chứng minh rằng hai anh em chúng ta tài nghệ không bằng người, cũng không thể oán trách người ta được.” “Nói bậy!

Chuyện giữa hai anh em chúng ta từ khi nào đến lượt người khác xen vào?

Phương Ngôn dù có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không nên tham gia vào trận đấu này.” “Nếu không phải vừa rồi ngươi ép buộc mời hắn, e rằng hai chúng ta đã sớm phân ra thắng bại rồi.

Em trai à, nhiều năm không gặp, lòng nghi ngờ của em chẳng giảm đi chút nào.” “Ngay cả hôm nay anh đã có thành ý đến đầu quân như vậy, em vẫn giữ thái độ cảnh giác với anh.

Thà tin một người ngoài còn hơn tin anh trai ruột của mình.

Chương 399

Được, là anh thật sự đã nhìn lầm em rồi.

Nếu hôm nay em không đánh bại được Phương Ngôn, vậy thì đừng trách anh ra tay vô tình." Mạnh đoàn trưởng nói một tràng lời lẽ đanh thép xong, liền đi đến một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

Bầu không khí trong cả đại sảnh trở nên vô cùng gượng gạo.

Nhưng Tông chủ Mị Ảnh Tông hoàn toàn không để ý, hắn quay đầu lại nói với Phương Ngôn: "Phương huynh đệ, chuyện vừa rồi đừng để trong lòng, nhưng những lời tôi nói đều là thật.

Thực lực của anh tôi đã sớm nhìn ra, vô cùng cao cường." "Trong số những người cùng lứa tuổi, anh cũng là một người nổi bật.

Vì vậy tôi hy vọng hôm nay anh có thể dốc toàn lực đánh với tôi một trận ra trò.

Cũng hy vọng anh đừng để lại cho tôi tiếc nuối." Phương Ngôn bị màn tung hứng của hai anh em làm cho có chút ngơ ngác, nhưng nghe Tông chủ Mị Ảnh Tông nói vậy, hắn cũng nghiêm túc nhìn đối phương.

"Yên tâm đi, đã đưa ra yêu cầu như vậy, tôi cũng không thể qua loa cho xong chuyện.

Huống hồ dưới đài còn có một kẻ lòng lang dạ sói.

Không vì anh, tôi cũng phải cho gã thấy thực lực chân chính của mình, xem gã có xứng để nói chuyện với tôi như vậy không." Những người quen biết Phương Ngôn đều biết, lúc này hắn đã thật sự nổi giận.

Phương Ngôn tiếp tục nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thật ra

tôi vẫn luôn cảm thấy anh là một nhân tài có thể rèn giũa, nhưng vì những chuyện đã xảy ra mà anh đã đi vào một vài con đường lầm lạc.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Tôi hy vọng anh có thể mang theo tâm thái tích cực tiến lên này mà đi tiếp, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với một số kẻ nhặt được hạt vừng mà làm mất quả dưa hấu." Dưới đài, Mạnh đoàn trưởng nghe những lời Phương Ngôn nói, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Đương nhiên gã biết Phương Ngôn đang nói cho mình nghe, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Lời đã nói ra như bát nước hắt đi, căn bản không thể thu lại.

Vì vậy, quan hệ giữa Mạnh đoàn trưởng và Phương Ngôn đã hoàn toàn tan vỡ.

Bây giờ trong lòng gã không ngừng tính toán lát nữa nên xử lý Phương Ngôn thế nào, nhưng gã lại không hề nghĩ tới, đã đắc tội với Phương Ngôn rồi, thì làm sao có thể nhờ Phương Ngôn giúp mình đi lấy kho báu mà cha để lại được nữa?

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông, hai người đi đến hai đầu của lôi đài đối chiến.

Cả hai nhìn chằm chằm vào đối phương, khẽ cúi đầu tỏ vẻ kính trọng.

Giây tiếp theo, cả hai đồng thời rút vũ khí của mình ra.

Lúc này mọi người mới chú ý, hóa ra cả hai đều dùng một thanh kiếm.

Nhưng những người của Mị Ảnh Tông lại khá kinh ngạc, dù sao họ cũng chưa từng thấy tông chủ của mình sử dụng kiếm pháp, trước nay đều dùng thân pháp để giết người vô hình.

Hôm nay là lần đầu tiên, cũng mang đến cho người của Mị Ảnh Tông một bất ngờ.

Phương Ngôn nhìn Tông chủ Mị Ảnh Tông rút một thanh kiếm từ bên hông ra, hắn cũng hiểu ra rằng đối phương muốn đoạt lấy truyền thừa chí tôn của Diệp Cô Thành.

Dù sao đó cũng là một khối tài sản khổng lồ đối với người dùng kiếm.

Hắn cũng hiểu rõ hơn tại sao Tông chủ Mị Ảnh Tông lại cố chấp muốn đánh với mình một trận.

Có lẽ thông qua cách này để bù đắp cho sự tiếc nuối vì không nhận được truyền thừa chí tôn của Diệp Cô Thành, hoặc có lẽ là để kiểm tra xem mình rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Phương Ngôn: "Tôi sớm đã biết anh nhận được truyền thừa chí tôn của tiền bối Diệp Cô Thành.

Hôm nay tôi đưa ra lời mời này, mục đích là để cùng anh luận bàn kiếm pháp, tôi muốn biết kiếm pháp tổ truyền của Mạnh gia chúng tôi rốt cuộc có gì khác biệt so với kiếm pháp mà tiền bối Diệp Cô Thành để lại.

Xin chỉ giáo." Phương Ngôn nghe Tông chủ Mị Ảnh Tông nói vậy cũng đáp lại: "Kiếm pháp truyền thừa chí tôn mà tiền bối Diệp Cô Thành để lại tự nhiên là vô cùng cao cường, tôi cũng chỉ học được một phần da lông trong đó.

Nhưng thứ tôi dùng không hoàn toàn là kiếm pháp của tiền bối Diệp Cô Thành." "Tôi đã kết hợp kiếm pháp đó với kiếm pháp tôi tu luyện ban đầu, sáng tạo ra một loại kiếm pháp độc đáo thuộc về riêng mình.

Hôm nay tôi sẽ dùng nó để tỉ thí với anh, hy vọng chúng ta chỉ

dừng ở mức độ giao lưu.” Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy cũng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù hắn biết trước đây Phương Ngôn chắc chắn đã tu luyện một loại kiếm pháp cao cường khác, chỉ có như vậy mới có thể vượt qua khảo nghiệm của tiền bối Diệp Cô Thành.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ tới, Phương Ngôn có thể kết hợp hai loại kiếm pháp làm một, và sáng tạo ra một loại kiếm pháp thuộc về riêng mình, đi trên con đường của một “sáng pháp giả”.

Con đường tu luyện sau này của người như vậy, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Có thể nói thế này, trên thế giới này, những người lưu lại chiến công hiển hách trong dòng chảy lịch sử, không ai không phải là sáng pháp giả, đều có một loại công pháp tu luyện chí tôn thuộc về riêng mình.

Sau khi họ chết đi, công pháp của họ sẽ được truyền thừa cho thế hệ sau.

Nhưng người tu luyện công pháp của thế hệ sau sẽ không bao giờ đạt được đến tầm cao mà người đó đã đạt được khi còn sống.

Bởi vì họ đang đi trên con đường mà người khác để lại.

Còn Phương Ngôn thì lại đang đi trên cùng một con đường với những người có chiến công hiển hách đó.

Cũng chính vì vậy, ánh mắt của Tông chủ Mị Ảnh Tông nhìn Phương Ngôn mang theo một tia kính phục.

Tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Phương Ngôn: “Không ngờ anh còn trẻ như vậy mà đã bước trên con đường của một sáng pháp giả.

Có lẽ đây chính là khoảng cách giữa chúng ta.” “Cổ mộ đó tôi đã

từng vào vô số lần, nhưng mỗi lần khi tôi đi đến địa điểm truyền thừa của tiền bối Diệp Cô Thành, tôi đều bị từ chối ngoài cửa.

Mỗi lần lời nhắn để lại cho tôi đều là câu đó: 'Ngươi duyên phận còn nông cạn, sau này ắt có người nhận được truyền thừa chí tôn của ta'." "Tôi không phục, tôi ngày đêm khổ luyện kiếm pháp, hy vọng có một ngày có thể nhận được sự công nhận của tiền bối Diệp Cô Thành." "Nhưng khi tôi biết có một nhóm người đã vào trong cổ mộ, và có người đã nhận được sự tán thành của tiền bối Diệp Cô Thành, tâm trạng của tôi hoàn toàn sụp đổ.

Vì vậy tôi mới làm ra những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian trước.

Nhân lúc này tôi cũng xin lỗi anh một tiếng, dù sao lúc đó tôi cũng có chút tẩu hỏa nhập ma, đã làm ra một số chuyện thương thiên hại lý." Phương Ngôn nghe những lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông, trong lòng cũng có chút đồng cảm.

Dù sao hắn cũng biết trên con đường tu luyện này, không phải ai cũng có được kỳ ngộ như vậy.

Thông thường khi tu luyện đến một trình độ nhất định, sẽ không thể tu luyện lên cao hơn nữa.

Những người như vậy, có thể nói là hiếm như lông phượng sừng lân.

Vì vậy Phương Ngôn cũng rất hiểu tâm trạng của Tông chủ Mị Ảnh Tông, hắn nói: "Thực lực của anh cũng không kém, tuy tu luyện không đạt đến trình độ cao như tiền bối Diệp Cô Thành, nhưng chỉ cần anh nỗ lực tu luyện, tôi tin rằng sẽ có một ngày anh cũng sẽ đạt đến đỉnh cao." Hai người trao đổi ngắn gọn, rồi không nói thêm nữa.

Giây tiếp theo, cả hai cùng rút kiếm lao vào nhau.

Song phương đánh qua đánh lại không thể tách rời.

Những người dưới đài không một ai có thể nhìn rõ rốt cuộc họ đã giao đấu bao nhiêu chiêu.

Ngay cả Mạnh đoàn trưởng cũng không nhìn rõ, vì vậy lúc này gã cũng vô cùng kinh ngạc.

Một mặt, gã không ngờ thực lực của Phương Ngôn lại mạnh đến mức này.

Chương 400

Mặt khác, gã cũng vạn lần không ngờ thực lực của người em trai ruột mà mình đã nhiều năm không gặp cũng cao cường đến vậy.

Nếu vừa rồi không có người khuyên can, e rằng bây giờ Mạnh đoàn trưởng đã sớm ngã trên mặt đất rồi.

Dù sao thực lực của hai người này cũng không phải là thứ mà Mạnh đoàn trưởng có thể bì kịp.

Kiếm pháp mà Tông chủ Mị Ảnh Tông thi triển vô cùng phiêu dật, Phương Ngôn ban đầu chỉ có thể bị động phòng thủ.

Nhưng sau khi kết hợp Thất Tinh kiếm pháp và kiếm pháp của tiền bối Diệp Cô Thành, thực lực của Phương Ngôn đã có một bước nhảy vọt về chất.

Trong lúc không ngừng phòng thủ, hắn mơ hồ có thể phản công lại, áp chế kiếm pháp của Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Dần dần, Phương Ngôn dựa vào độ mạnh của kiếm pháp của mình, bắt đầu từng chút một áp chế đối phương.

Nhưng cả hai lại tỏ ra vô cùng ăn ý, chỉ giao lưu điểm đến là dừng, căn bản không có ý định làm tổn thương tính mạng của đối phương.

Mạnh đoàn trưởng lúc này xem vô cùng sốt ruột, cứ để hai người này đánh tiếp như vậy, phải đánh đến khi nào mới phân được thắng bại chứ.

Vì vậy gã cũng bắt đầu tính toán trong lòng, có lẽ nên nghĩ cách nào đó để đẩy nhanh tốc độ trận đấu này.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông đại chiến hơn trăm hiệp,

sau đó cả hai tách ra, đứng ở hai góc của lôi đài thở hổn hển.

Dù sao trong khoảng thời gian vừa rồi, cả hai đã giao thủ hàng trăm lần, bất phân thắng bại.

Đối với cả hai, đó cũng là một sự tiêu hao cực lớn về thực lực.

Phương Ngôn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thật ra tôi thấy thực lực của anh không hề kém.

Năm đó khi tôi đến cổ mộ đó, có lẽ đã xảy ra một số chuyện kỳ lạ khác, nên mới khiến tiền bối Diệp Cô Thành nói với anh những lời như vậy." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng suy nghĩ trong lòng rồi nói: "Thật ra năm đó khi tôi vào trong cổ mộ gặp tiền bối Diệp Cô Thành, tôi luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Dù sao cảm giác mà ngài ấy mang lại cho tôi không hề có loại áp bức mạnh mẽ đó, ngược lại luôn có một cảm giác quen thuộc, nhưng tôi lại không nói ra được." Phương Ngôn nghe xong những lời đó, liền cúi đầu suy nghĩ.

Nhưng đúng lúc này, hắn thấy một bóng đen lao về phía Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Cũng vào lúc đó, Phương Ngôn theo phản xạ ném thanh Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trong tay về hướng đó.

Dù sao, người đó cho hắn cảm giác là muốn giết Tông chủ Mị Ảnh Tông, và chuyện như vậy, Phương Ngôn không cho phép xảy ra ngay trước mắt mình.

Không ngoài dự đoán, Thất Tinh Trấn Ma Kiếm cắm thẳng vào lồng ngực của bóng người đó.

Nhưng khi bóng người đó ngã xuống đất, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Ai cũng không ngờ rằng người vừa bị thanh kiếm của Phương Ngôn đâm trúng lại là Mạnh đoàn trưởng.

Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng sững sờ, vội vàng chạy lên đỡ anh trai mình, nói: "Tại sao vừa rồi anh lại có ý đồ xấu muốn ám sát em?

Nếu không có cách nói đó, bây giờ cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Tại sao anh luôn có ý đồ như vậy?" Mạnh đoàn trưởng ho khan, nói với em trai mình: "Thật ra… anh không có ý đó.

Anh chỉ không muốn cơ nghiệp sau này của hai chúng ta rơi vào tay một người ngoài." "Anh cũng biết mình có thể sẽ chết, nhưng anh không ngờ mình lại không chết dưới tay em.

Sau khi anh chết, anh hy vọng em sẽ chôn cất anh cùng với cha." Mọi người nhìn Mạnh đoàn trưởng ngã vào lòng Tông chủ Mị Ảnh Tông, vẻ mặt đau đớn như vậy, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì.

Ngày thường, họ chỉ thấy Mạnh đoàn trưởng như một người đàn ông sắt đá, chưa bao giờ than mệt hay phàn nàn về bất cứ điều gì.

Nhưng biểu cảm như hôm nay là lần đầu tiên họ thấy.

Bao nhiêu năm qua, mọi người đều nghĩ gã là một người đàn ông cứng cỏi.

Tông chủ Mị Ảnh Tông ôm anh trai ruột của mình nói: "Tại sao anh lại làm ra hành động như vừa rồi?

Rõ ràng biết rằng em và Phương Ngôn cũng sẽ không thực sự phân cao thấp.

Tại sao trong lòng anh luôn có sự nghi kỵ lớn như vậy với người khác?

Nếu không phải như vậy, e rằng giữa hai anh em chúng ta cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế.

Rốt cuộc là vì sao?" Mạnh đoàn trưởng khẽ ho khan, nhưng cũng ho ra một chút máu tươi từ cổ họng, gã nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thật ra chuyện năm đó thật sự không thể trách anh.

Nhưng không còn cách nào khác, em cũng biết mệnh lệnh của cha anh luôn tuyệt đối tuân theo.

Em cũng không thể trách anh được." "Thật ra càng không thể trách cha chúng ta.

Nếu năm đó chuyện đó em cũng đi, e rằng em sẽ biết hai chúng ta sẽ bị đối xử như thế nào.

Thật ra anh làm như vậy đều là để bảo vệ em." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe anh trai nói vậy, cũng có chút tức giận.

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng đặt Mạnh đoàn trưởng xuống đất.

Hắn nói với anh trai ruột của mình: "Bây giờ anh sắp chết rồi mới nói với tôi những lời ôn tồn về chuyện năm đó, cũng không thể xoa dịu được ngọn lửa giận trong lòng tôi." "Anh có biết không, từ sau khi bị hai người đuổi ra khỏi nhà, mỗi ngày tôi sống khổ sở và mệt mỏi đến nhường nào không?

Hai người ngày ngày ăn chơi trác táng, có quan tâm đến sống chết của tôi ở bên ngoài không?" Mạnh đoàn trưởng nghe em trai kể lại cuộc sống trước đây, trên khuôn mặt già nua cũng chảy ra hai hàng lệ nóng.

Gã nói với em trai mình: "Được rồi, thời gian của anh không còn nhiều nữa.

Trước khi chết anh phải nói cho em biết, tuyệt đối đừng động đến kho báu mà cha để lại.

Nghe anh, đây là chuyện cuối cùng anh có thể làm cho em.” Không đợi Mạnh đoàn trưởng nói xong, cổ gã nghẹo sang một bên, sau đó không còn hơi thở nữa.

Tông chủ Mị Ảnh Tông nhìn thấy tình trạng của anh trai mình như vậy, cũng vội vàng chạy đến kiểm tra cẩn thận cơ thể của gã, bắt đầu tiến hành cứu chữa.

Nhưng cho dù Tông chủ Mị Ảnh Tông làm động tác gì cũng không thể cứu vãn được tính mạng của Mạnh đoàn trưởng.

Lúc này, Phương Ngôn nhìn thi thể của Mạnh đoàn trưởng nằm trên đất lại phát hiện ra điều khác thường.

Hắn vội vàng tiến lên kéo Tông chủ Mị Ảnh Tông ra.

Bất kể Tông chủ Mị Ảnh Tông giãy giụa thế nào, Phương Ngôn cũng quyết không buông tay.

Trong lúc hai người giằng co, cơ thể của Mạnh đoàn trưởng đột nhiên tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, một mùi hôi thối theo đó xuất hiện.

Sau đó, máu tươi của Mạnh đoàn trưởng bắt đầu chuyển sang màu đen.

Tất cả mọi người có mặt đều bất giác dùng tay bịt mũi lại, vì mùi vị này thực sự quá khó ngửi.

Tình hình này kéo dài khoảng mười phút.

Sau khi mọi thứ kết thúc, Phương Ngôn cẩn thận đi lên kiểm tra một lượt, phát hiện thi thể của Mạnh đoàn trưởng đã bị phân hủy nghiêm trọng, trông không giống như vừa mới chết.

Chương 401

Kết hợp với những lời Mạnh đoàn trưởng nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông trước khi chết, Phương Ngôn đứng dậy, nói: "Cái chết của anh trai anh hiện giờ có lẽ có liên quan trực tiếp đến khối huyết ngọc mà cha anh năm đó để lại.

Nếu anh không tin, tôi có thể tìm thi thể của cha anh.

Như vậy chúng ta có thể hiểu được tại sao anh trai anh lại chết thảm như vậy?" Tông chủ Mị Ảnh Tông, mặc dù vừa rồi trơ mắt nhìn anh trai mình chết thảm trước mặt, nhưng lúc này cũng không quá đau buồn.

Hắn nói với Phương Ngôn: "Anh nói thì nhẹ nhàng quá, nhưng chúng ta phải làm thế nào để tìm được thi thể của cha tôi chứ?" "Đã nhiều năm trôi qua, tôi và cha cũng không còn liên lạc, ngay cả nơi ông được chôn cất năm đó tôi cũng không biết.

Cũng tại tôi là đứa con bất hiếu, bây giờ càng không có cách nào để hoàn thành di nguyện của anh trai tôi." Phương Ngôn suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thôi nào, đừng có ủ rũ như vậy chứ.

Lúc đó anh trai anh không phải đã nói cho tôi biết vị trí cụ thể của kho báu mà cha anh để lại sao?" "Vậy bây giờ chúng ta chi bằng trực tiếp đi tìm kho báu đó.

Có thể thi thể của cha anh và kho báu đó được cất giấu cùng một nơi.

Nếu như vậy, chỉ cần tìm được kho báu đó, mọi chuyện không phải đều có thể giải thích được sao?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe đề nghị của Phương Ngôn cũng suy nghĩ kỹ, cảm thấy khả thi, nhưng rủi

ro trong đó thực sự quá lớn.

Hắn nói với Phương Ngôn: "Tôi thấy cũng được, nhưng trong số chúng ta không có ai biết về đạo mộ hay những thứ tương tự, vậy chúng ta nên đi tìm kho báu của cha tôi như thế nào?" Ngay khi Phương Ngôn chuẩn bị trả lời câu hỏi này, Bàn Tử ở bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đứng ra nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Ây da, các ngươi không biết, chẳng lẽ Bàn gia ta đây cũng không biết sao?

Năm đó Bàn gia ta đi nam về bắc, vào không ít các ngôi mộ cổ đại, huống chi là một cái mộ di dời của cha ngươi.

Đừng có coi thường người khác, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên.

Ta nói cho các ngươi biết, năm đó Bàn gia ta…" Phương Ngôn thấy Bàn Tử bước ra chủ động xen vào, biết rằng Bàn Tử lại sắp bắt đầu khoe khoang những kinh nghiệm của mình.

Nhưng lần này hắn không vạch trần, dù sao đây cũng là một trong số ít những khoảnh khắc tỏa sáng của Bàn Tử.

Là huynh đệ của cậu ta, cứ để cậu ta khoe khoang một chút vậy.

Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng nghe Bàn Tử thao thao bất tuyệt, ít nhiều có chút nhập tâm, dù sao lĩnh vực xa lạ này hắn chưa từng tiếp xúc.

Dù Bàn Tử nói có huyền ảo đến đâu, hắn cũng nghe một cách say sưa.

Đợi đến khi Bàn Tử nói đến khô cả miệng, Tông chủ Mị Ảnh Tông mới nói với Phương Ngôn: "Nếu thật sự giống như vị huynh đệ này nói, vậy tôi có thể khẩn khoản nhờ các vị đưa tôi đến nơi cất giấu kho báu mà cha tôi để lại không?

Tất cả những thứ còn lại tôi đều có thể không cần, nhưng tôi phải làm rõ năm đó cha và anh trai tôi rốt cuộc đã trải qua những gì.

Đó cũng là những việc cuối cùng mà tôi, với tư cách là một người con, có thể làm cho họ." Phương Ngôn nghe lời thỉnh cầu của Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng suy nghĩ một lát.

Dù sao hắn cũng chỉ mới nghe Mạnh đoàn trưởng nói về nơi cất giấu kho báu mà cha gã để lại.

Nhưng thời gian, địa điểm cụ thể đều không rõ.

Nếu cứ thế đồng ý với Tông chủ Mị Ảnh Tông, lỡ như đến lúc đó không thể giúp anh ta tìm được kho báu như đã hẹn, có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Nhưng Phương Ngôn dù sao cũng là một người hiếu thuận.

Mặc dù biết rằng có thể lúc này Tông chủ Mị Ảnh Tông chỉ đang lấy cớ làm tròn đạo hiếu, thực chất là vì muốn có được kho báu đó, nhưng Phương Ngôn không nỡ phụ tấm lòng của anh ta.

Hắn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Tôi có thể thử giúp anh tìm kho báu mà cha anh để lại.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, nếu anh đồng ý, chúng ta có thể bàn bạc cụ thể nên làm gì, sau đó có thể xuất phát." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy cũng rất vui mừng, nói: "Được, còn về điều kiện, anh cứ tùy ý đưa ra.

Dù sao tôi cũng là người như vậy, không có tham vọng gì đặc biệt lớn.

Tôi chỉ muốn để cha và anh trai tôi ra đi được trang trọng hơn một chút, hoàn thành di nguyện mà họ để lại khi còn sống." "Tôi cũng sớm biết rằng thời gian tới anh phải đến Thiên Thư Tàn Quyển.

Khi đó tôi có thể hỗ trợ anh một chút.

Dù sao ở nơi đất khách quê người, anh cũng không có người thân hay bạn bè.

Chỉ dựa vào bốn người các anh mà muốn đến Thiên Thư Tàn Quyển để lấy được bảo vật trong đó, quả thực là chuyện khó hơn lên trời." "Vừa hay lúc đó tôi cũng không có việc gì, tôi có thể đi cùng anh một chuyến.

Dù sao có một cao thủ như tôi, sau này có chuyện gì xảy ra cũng có thể yên tâm hơn một chút." Phương Ngôn cẩn thận nghe hết một tràng lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông, phân tích hợp lý rồi nói: "Được, người bạn này tôi kết giao chắc rồi.

Mặc dù trước đây anh đã làm một số chuyện không hợp lý, nhưng tôi cảm thấy bản chất anh không xấu, lại còn hết lòng vì bạn bè.

Thôi được, bây giờ chúng ta tìm cách tìm kho báu của cha anh trước đã, những chuyện còn lại để sau này hãy nói." "Lúc đó Mạnh đoàn trưởng nói với tôi, khi ông ấy và cha anh vào cổ mộ đó, nó ở một ngọn núi không xa đây.

Tôi nghĩ, dù địa tầng có hoạt động, cũng không thể dịch chuyển đi quá xa." "Tôi có thể triển khai phần lớn nhân lực vào núi tìm kiếm.

Dù sao với danh tiếng hiện tại của tôi, chỉ cần nói với đối phương là người của Mị Ảnh Tông, họ chắc chắn cũng không dám gây phiền phức gì lớn cho tôi.

Nếu như vậy, thì toàn bộ kế hoạch của chúng ta có thể tiến hành rất thuận lợi, cũng không có nỗi lo về sau.

Chỉ là thời gian có thể sẽ tốn khá lâu, không biết anh có cách nào hay hơn để giúp tôi rút ngắn thời gian này không?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng cúi đầu suy nghĩ kỹ.

Dù sao hắn và cha cùng anh trai đã mất liên lạc một thời gian dài, chuyện năm đó cũng chỉ có hai người họ biết.

Hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc bên trong có âm mưu gì.

Cho nên bây giờ bảo hắn nghĩ ra một vị trí cụ thể, đối với hắn cũng là chuyện khó hơn lên trời.

Nhưng lúc này hắn lại nói với Phương Ngôn: "Hay là chúng ta dán một cáo thị, xem có thể thu hút được vị quản gia nhà tôi không.

Theo tôi được biết, người đó hiện vẫn đang sống tốt trên thế giới này.

Ông ấy chắc chắn biết năm đó cha và anh trai tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu tôi tìm được ông ấy hỏi cho rõ, có lẽ mọi chuyện sẽ có một hướng đi mới.

Có thể mọi chuyện không đơn giản như chúng ta tưởng tượng." Phương Ngôn nghe phương án mà Tông chủ Mị Ảnh Tông đề xuất cũng gật đầu đồng ý.

Dù sao đây cũng là một phương pháp hợp tình hợp lý, hiệu quả trong thời gian ngắn.

Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng là người có năng lực hành động rất mạnh, hoàn toàn không muốn lề mề.

Hắn lập tức sắp xếp người đến thành Thủy Ngưu để đăng tin tìm người.

Đương nhiên, thù lao trên tờ tin tìm người cũng được viết rất hấp dẫn, chắc chắn sẽ không có ai không muốn giúp đỡ.

Khi huy động cả thành Thủy Ngưu đi tìm một ông lão lớn tuổi, chuyện này cũng trở nên đơn giản hơn.

Không ngoài dự đoán, khi Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông đang ngồi trong đại sảnh uống trà tán gẫu, thuộc hạ kia vội vã chạy vào, báo cáo: "Báo cáo tông chủ, hôm nay tôi đến thành Thủy Ngưu tìm ông lão đó thì phát hiện ra manh mối.

Nhưng ông lão đó từ chối gặp ngài, bảo ngài phải đích thân đến bái kiến.

Rốt cuộc bên trong có chuyện gì tôi không biết.

Tông chủ, ngài xem, rốt cuộc nên làm thế nào?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong lời của thuộc hạ, liền nhìn sang Phương Ngôn, nói: "Xem ra vị lão quản gia nhà tôi cũng luôn nhớ đến tôi nhỉ.

Chương 402

Nếu đổi lại là người khác, e rằng lão quản gia cũng sẽ không có cảnh giác cao như vậy." "Suy đoán như vậy, lão quản gia nhà tôi nhất định biết những chuyện mà cha và anh trai tôi đã làm năm đó.

Nếu đã vậy, tôi cũng nguyện đi một chuyến.

Tôi muốn xem trong hồ lô của ông ta rốt cuộc bán thuốc gì.

Phương huynh đệ, không biết anh có hứng thú không?" Phương Ngôn nghe lời mời của Tông chủ Mị Ảnh Tông, đáp: "Cũng không phải là không thể, tôi chỉ sợ sau khi đến đó lại là một bữa tiệc Hồng Môn Yến." "Dù sao, nếu lão tiên sinh đó biết chuyện xảy ra năm đó, liệu có sớm tìm người đến kho báu mà cha anh để lại, lấy hết ra rồi không?" "Lúc đó gọi anh đến để giết người diệt khẩu, từ đó về sau không ai biết ông ta đã lén lút lấy đi kho báu đó, cũng có thể dựa vào đó mà sống cuộc đời còn lại một cách tiêu dao khoái hoạt." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong suy đoán của Phương Ngôn, trong khoảnh khắc đó liền bóp nát chén trà trong tay, vô cùng tức giận tự lẩm bẩm: "Nếu thật sự là như vậy, thì tôi cũng không ngại trước khi rửa tay gác kiếm sẽ giết sạch cả nhà ông ta.

Dù sao đó cũng là thứ cha tôi để lại cho tôi, một tên quản gia mà cũng có gan thèm muốn tài sản không thuộc về mình, đúng là đồ lòng lang dạ sói." Phương Ngôn thấy Tông chủ Mị Ảnh Tông tức giận như vậy, vội nói: "Thôi được rồi, anh cũng đừng quá tức giận.

Chuyện rốt cuộc thế nào, tôi cũng không biết.

Có thể cha anh năm đó cũng chỉ nhờ lão quản gia đó trông coi hộ thôi." "Dù sao chuyện này rốt cuộc là thế nào, chúng ta chỉ cần đi gặp trực tiếp lão quản gia đó là có thể biết mà, hà tất phải ở đây tức giận

một mình.

Cha anh trên trời có linh thiêng cũng không muốn thấy anh như vậy đâu.” Khi Phương Ngôn nói xong câu đó, nhìn lại biểu cảm trên mặt Tông chủ Mị Ảnh Tông đã dịu đi rất nhiều.

Dù sao, tuy trước mặt người khác là một Tông chủ Mị Ảnh Tông cao cao tại thượng, nhưng cuối cùng hắn vẫn là con trai của cha mình.

Lời của cha luôn ảnh hưởng đến từng chút một.

Mặc dù hắn và cha đã xảy ra rất nhiều chuyện không vui, nhưng bây giờ hắn phải sống tốt theo ý nguyện của cha, vì chỉ có như vậy mới không phụ lòng mong đợi của ông.

Tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Phương Ngôn: “Được rồi, nếu đã vậy, chúng ta không nên chậm trễ nữa, bây giờ lập tức xuất phát đến nơi ở của lão quản gia đó đi.” “Nhưng hôm nay tôi phải nhận được một lời giải thích hợp lý từ đó.

Nếu không nhận được câu trả lời mà tôi muốn, hôm nay anh cũng đừng cản tôi.

Phương huynh đệ, anh biết tính khí của tôi mà.

Nếu lúc đó anh có cản trở tôi, tôi dù có liều mạng cũng phải giết sạch cả nhà lão quản gia.” Phương Ngôn nghe một tràng lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông, lắc đầu, tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Đương nhiên hắn hiểu rõ tính khí của người trước mắt, nhưng cũng chính vì vậy Phương Ngôn mới cảm thấy rất hợp với anh ta.

Thật ra Phương Ngôn cũng không hiểu rốt cuộc mình có giới hạn gì khi kết bạn.

Nếu đổi lại là đa số mọi người, tuyệt đối sẽ không chọn kết bạn với Tông chủ Mị Ảnh Tông, vì trong mắt họ, Tông chủ Mị Ảnh Tông

là một kẻ thập ác bất xá.

Nhưng Phương Ngôn lại đi ngược lại, cảm thấy người này sống thật với bản tính, có thể coi là một người bạn để phát triển lâu dài.

Nhưng là bạn bè, tự nhiên Phương Ngôn không thể để mặc Tông chủ Mị Ảnh Tông làm bậy như vậy.

Hắn nói: "Tôi thấy chuyện này hai chúng ta đi là được rồi.

Dù sao điều động một đội người lớn đến thành Thủy Ngưu, đối với anh cũng là một chuyện không tốt." "Huống hồ chuyện này vốn cũng không phải là chuyện lớn.

Nếu hiện trường xảy ra tình huống đặc biệt, dựa vào thực lực của hai chúng ta, cũng có thể dễ dàng ứng phó được, anh thấy sao?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong lời của Phương Ngôn, cũng cảm thấy có chút lý, nói với thuộc hạ kia: "Được rồi, hôm nay ta và Phương huynh đệ phải ra ngoài.

Mọi chuyện của Mị Ảnh Tông đều giao cho ngươi xử lý.

Nhớ kỹ, bất kỳ ai cũng không được phép tùy tiện ra ngoài, mọi quy củ đều phải tuân theo quy củ của Mị Ảnh Tông." "Những chuyện còn lại, đợi ta trở về chúng ta hãy bàn bạc tiếp.

Ta không hy vọng sau khi trở về thấy Mị Ảnh Tông hỗn loạn một mớ.

Nếu như vậy, đừng trách ta hỏi tội ngươi." Thuộc hạ của Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe mệnh lệnh như vậy, cũng quỳ một gối xuống nói: "Yên tâm đi tông chủ, ngài có việc cứ đi làm trực tiếp.

Tôi sẽ ở Mị Ảnh Tông quản lý tốt thay ngài.

Đợi ngài trở về, tôi sẽ giao lại Mị Ảnh Tông hoàn chỉnh cho ngài." Phương Ngôn thấy quyết tâm của thuộc hạ Tông chủ Mị Ảnh Tông

như vậy cũng khá kinh ngạc.

Dù sao, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ không có lực lượng đoàn kết mạnh mẽ như vậy.

Lê Phương Các, Phương Ngôn tự hỏi lòng mình cũng sẽ không xảy ra tình huống như thế, cho dù quan hệ giữa họ tốt hơn quan hệ giữa Tông chủ Mị Ảnh Tông và thuộc hạ của hắn.

Nhưng cuối cùng tất cả mọi người trong Lê Phương Các đều thuộc về tộc Thiết Lê, Phương Ngôn cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể cố gắng hết sức để đảm bảo không làm tộc trưởng tộc Thiết Lê thất vọng.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông làm xong mọi công tác chuẩn bị, hai người đi theo con đường nhỏ trên núi xuống.

Hai người rời đi, ngoài thuộc hạ của Tông chủ Mị Ảnh Tông ra không nói cho bất kỳ ai biết.

Sắp đến thành Thủy Ngưu, mặc dù đoạn đường này khá xa, nhưng dựa vào thực lực của hai người, cộng thêm việc cả hai hiện tại đều có chút vội vàng, nên tốc độ không khỏi nhanh hơn rất nhiều.

Hai người không chọn đi vào từ cổng chính của thành Thủy Ngưu, ngược lại chọn một nơi ít người, nhẹ nhàng nhảy một cái, lật qua tường thành.

Vào trong thành Thủy Ngưu, Tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Phương Ngôn: “Thành phố này tôi đã lâu lắm rồi không trở về.

Không ngờ từ một thị trấn nhỏ bé năm đó, đã phát triển thành một thành phố lớn phồn hoa như vậy.

Xem ra thật là vật đổi sao dời.” Phương Ngôn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: “Câu này anh nói đúng rồi, dù sao anh cũng đã rời nhà nhiều năm như vậy, luôn sống trong rừng sâu núi thẳm, thông tin dù

có phát triển, nhưng cũng đã xa rời phong thổ nhân tình." "Lần này trở về xem một chút cũng khá tốt.

Thôi được rồi, chúng ta cũng đừng nói nhiều nữa.

Nhanh chóng tìm chỗ ở của lão quản gia đó, hỏi rõ mọi chuyện, rồi chúng ta nhanh chóng trở về đi.

Dù sao bây giờ, người dân thành Thủy Ngưu không biết Mạnh đoàn trưởng đã chết trong Mị Ảnh Tông.

Nếu như vậy, tình hình đối với chúng ta vô cùng bất lợi." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe lời dặn dò của Phương Ngôn cũng gật đầu.

Hắn đã sớm biết được nơi ở của lão quản gia từ thuộc hạ của mình, lúc này cũng dẫn Phương Ngôn nhanh chóng đi đến đó.

Nhưng khi hai người đến nơi ở của lão quản gia, lại phát hiện cửa nhà ông ta mở toang.

Cả hai đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Nếu không có tình huống đặc biệt xảy ra, thì chứng tỏ lão quản gia đã sớm biết, hai người hôm nay nhất định sẽ đến tìm mình.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông, trong lòng cả hai đều nghĩ như vậy, nhưng cả hai lại không chút do dự nào, trực tiếp sải bước lớn đi vào nhà của lão quản gia.

Họ phát hiện lúc này lão quản gia đang ngồi ở một góc sân, uống trà, quạt quạt, sống một cuộc sống vô cùng thoải mái, hoàn toàn không phát hiện trong sân đã có hai người lạ mặt đi vào.

Tông chủ Mị Ảnh Tông hoàn toàn không khách sáo, nói với lão quản gia: "Này, lão già, lâu rồi không gặp.

Hôm nay tôi đến đây, ông không thấy có lời gì muốn nói với tôi sao?" "Những chuyện xảy ra năm đó, tôi thấy bây giờ đã qua một thời

gian dài như vậy rồi, cũng nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Năm đó ông không nói cho tôi biết, vì tôi còn nhỏ, không thích hợp tiếp xúc với những chuyện này." "Nhưng bây giờ tôi đã trưởng thành, có thực lực để tự mình đảm đương một phía.

Tôi hy vọng lão quản gia có thể nói cho tôi biết những chuyện đã xảy ra năm đó.

Cũng chính vì vậy, tôi mới có thể hoàn thành di nguyện mà cha tôi để lại, để ông và anh trai tôi được yên nghỉ." Nhưng lão quản gia sau khi nghe những lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông như vậy, lại không có bất kỳ hành động nào, vẫn ngồi ở góc sân làm theo ý mình, phảng phất như trong mắt ông ta hoàn toàn không có sự tồn tại của Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Tông chủ Mị Ảnh Tông thấy vậy vô cùng tức giận, tiện tay nhặt một viên đá trên đất định ném về phía lão quản gia.

Chương 403

May mà lúc này Phương Ngôn mắt nhanh tay lẹ, kịp thời ngăn lại, nói: "Hôm nay chúng ta đến đây cầu người ta làm việc, thái độ không thể quá cứng rắn.

Như vậy lão quản gia càng không thể nói ra chuyện năm đó được.

Thôi được rồi, để tôi, tôi thử xem, không chừng có khả năng." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng bóp nát viên đá vừa cầm trong tay thành bột mịn, sau đó đứng sang một bên, xem xem Phương Ngôn rốt cuộc có thể hỏi ra được gì không.

Phương Ngôn đi đến bên cạnh lão quản gia, nói: "Lão tiên sinh, hôm nay tôi và Tông chủ Mị Ảnh Tông đến đây, muốn hỏi ông một số chuyện.

Không biết ông có thể nói cho tôi biết năm đó cha và anh trai của ngài ấy rốt cuộc đã làm những gì không?" "Bởi vì chỉ có như vậy, tôi mới có thể giúp ngài ấy hoàn toàn hoàn thành tâm nguyện mà cha và anh trai để lại.

Dù sao người cũng đã mất rồi, lão tiên sinh, ông cứ coi như làm một việc tốt." Tại sao Phương Ngôn lại chủ động đề nghị đi giao tiếp với lão quản gia?

Bởi vì Phương Ngôn cảm thấy tính cách của mình, cộng thêm cách nói chuyện này dễ dàng khiến người khác đồng ý giúp đỡ nhất.

Nhưng lão quản gia sau khi nghe một tràng lời của Phương Ngôn, vẫn không có bất kỳ hành động nào.

Phương Ngôn vốn cảm thấy mình nắm chắc phần thắng, lúc này giống như một quả bóng xì hơi, lập tức mất hết tinh thần.

Tông chủ Mị Ảnh Tông đứng ở xa, nói với Phương Ngôn: "Thấy chưa, tôi đã nói với anh rồi, lão già này tuyệt đối coi trời bằng vung.

Tuyệt đối biết một số chuyện, có khả năng giống như anh nói, đã lấy được kho báu mà cha tôi để lại.

Bây giờ đang giả điếc giả câm, chỉ là không muốn chia cho tôi kho báu đó thôi.

Theo tôi thì cũng đừng có thương hại ông ta nữa, nên ra tay thì phải ra tay, không thì giữ lại làm gì?" Phương Ngôn vừa nghe Tông chủ Mị Ảnh Tông càu nhàu, vừa cẩn thận quan sát ông lão đang ngồi trước mặt.

Mặc dù ông ta vẫn luôn uống trà, quạt quạt, nhưng Phương Ngôn luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Hắn nhẹ nhàng sờ vào cơ thể ông lão, lại phát hiện cơ thể ông ta lạnh băng, hoàn toàn không giống nhiệt độ của một người bình thường.

Sau đó hắn đặt hai tay trước mũi ông lão, nhưng lúc này Phương Ngôn không cảm nhận được hơi thở của ông ta.

Phương Ngôn cúi người xuống, lại phát hiện trong đôi mắt đang mở của ông lão hoàn toàn không có sức sống.

Xem ra lão quản gia đang ngồi trước mặt hắn và Tông chủ Mị Ảnh Tông đã chết từ lâu rồi.

Tông chủ Mị Ảnh Tông thấy mình càu nhàu lâu như vậy mà Phương Ngôn không trả lời, liền cảm thấy có chút tò mò, đi đến bên cạnh Phương Ngôn, nói: "Anh đang xem cái gì vậy, một lão già có gì đẹp mà xem.

Theo tôi, nhanh chóng bắt về Mị Ảnh Tông, chúng ta tra khảo một trận, chắc chắn sẽ khai ra." Lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông chưa nói

hết, hắn đã phát hiện ông lão trước mắt hoàn toàn không giống một người sống.

Dù sao Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng đã giết vô số người, người sống và người chết trong mắt hắn liếc một cái là có thể phân biệt được.

Hắn vỗ vỗ vai Phương Ngôn bên cạnh, nói: "Phương huynh đệ, nếu tôi không nhìn lầm, lão quản gia trước mắt này là một người chết rồi.

Nhưng tại sao người chết lại có thể uống trà quạt quạt được chứ?

Chẳng lẽ chúng ta đã rơi vào bẫy của người khác rồi." Phương Ngôn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Anh đừng vội, tôi nói cho anh nghe, người trước mắt chúng ta chính là lão quản gia mà chúng ta đang tìm.

Nhưng, theo phán đoán của tôi, ông ta đã chết từ lâu rồi." "Nếu có người cố tình giăng bẫy, thì cũng không thể tính toán thời gian chính xác như vậy được.

Tôi đoán lão quản gia trước mắt chúng ta có lẽ đã tồn tại theo cách này một thời gian dài rồi." "Nhưng tại sao lại như vậy?

Tôi cũng không hiểu.

Có lẽ lão quản gia biến thành trạng thái trước mắt này có liên quan trực tiếp đến chuyện xảy ra năm đó.

Nói cách khác, khối huyết ngọc mà cha anh nhận được năm đó tuyệt đối có vấn đề." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy, tự nhiên cũng hiểu ra.

Xem ra hôm nay đến đây công cốc rồi.

Lão quản gia trước mắt đã biến thành bộ dạng này, còn có thể hy

vọng hỏi ra được chuyện xảy ra năm đó từ miệng ông ta sao?

Vì vậy Tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Phương Ngôn: "Thôi được rồi, nếu đã như vậy, hai chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa.

Kẻo người khác phát hiện có người chết sẽ đổ lên đầu hai chúng ta.

Chúng ta về trước, đợi sau khi về rồi tính tiếp." Hai người đang định đi ra ngoài cổng sân, nhưng cả hai vừa đi được hai bước, luôn cảm thấy sau lưng có người đang âm u nhìn chằm chằm.

Quay đầu lại nhìn, lại phát hiện lão quản gia đã đứng dậy khỏi ghế, đầu cũng ngẩng lên, hai con mắt trống rỗng nhìn thẳng vào họ.

Mặc dù cả hai đều đã trải qua trăm trận, nhưng cũng bị tình huống trước mắt dọa cho giật nảy mình.

Không đợi hai người kịp phản ứng, lão quản gia trước mắt phát ra một loại âm thanh nửa người nửa không từ cổ họng, nghe vô cùng khàn khàn, đặc biệt khiến người ta khó chịu.

Ông ta nói với Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Ta đã đợi các ngươi lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay mới đến.

Hậu duệ của Mạnh gia, không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì sao?

Đến bên cạnh ta, ta có thể nói cho các ngươi biết." Không biết tại sao, âm thanh phát ra từ miệng lão quản gia có xu hướng mê hoặc.

Tông chủ Mị Ảnh Tông thuận theo âm thanh đó, chỉ từ từ đi về phía lão quản gia.

Phương Ngôn cũng tìm đúng thời cơ, cố nén đau đớn, một tay kéo Tông chủ Mị Ảnh Tông lại.

Phương Ngôn thấy Tông chủ Mị Ảnh Tông bị lão quản gia dụ dỗ.

Lúc này, vì tinh thần lực của Phương Ngôn tương đối mạnh mẽ nên không bị lão quản gia dụ dỗ, vì vậy hiện tại hắn tương đối tỉnh táo.

Hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Tông chủ Mị Ảnh Tông cứ thế bị lão quản gia dụ dỗ đi.

Vì vậy Phương Ngôn cố nén đau đớn tiến lên, một tay kéo anh ta lại.

Nhưng Phương Ngôn lại phát hiện lão quản gia lúc này lại đang nhìn chằm chằm vào mình.

Phương Ngôn cũng thầm nghĩ trong lòng, hỏng rồi.

Nếu lão quản gia cứ nhìn chằm chằm vào mình, đối với hắn không phải là một chuyện tốt.

Dù sao thực lực thực sự của lão quản gia hiện tại cũng không biết, cứ để lão quản gia nhìn như vậy, e rằng lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì đó không lường trước được.

Hiện tại hắn có thể chống lại sự dụ dỗ của lão quản gia, hoàn toàn là vì tinh thần lực tương đối mạnh mẽ.

Nếu lão quản gia có cách khác, e rằng Phương Ngôn nhất thời cũng không có đối sách.

Nhưng Phương Ngôn chú ý, Tông chủ Mị Ảnh Tông ở bên cạnh, dưới sự kéo giật như vậy, lại không hề tỉnh táo, ngược lại vẫn cứ đi về phía lão quản gia.

Phương Ngôn thầm mắng trong lòng: "Tên ngốc này, một chút tự chủ cũng không có sao?

Chẳng lẽ không hiểu đây rõ ràng là một cái bẫy à.

Chương 404

Thôi được rồi, đợi ngươi tỉnh táo lại thoát khỏi hiểm cảnh này, rồi tính sổ với ngươi sau.

Bây giờ phải tìm cách thoát khỏi sự khống chế của lão quản gia trước.

Nếu không, mọi chuyện sẽ không còn nằm trong tầm kiểm soát của ta nữa." Phương Ngôn nghĩ như vậy trong lòng, tự nhiên tay cũng làm như vậy.

Hắn lại một lần nữa tăng lực kéo Tông chủ Mị Ảnh Tông, và kèm theo một chút sức mạnh sấm sét.

Cũng chính vì vậy, Phương Ngôn cuối cùng cũng thấy Tông chủ Mị Ảnh Tông toàn thân run rẩy.

Sau đó tông chủ liền vẻ mặt vô tội nhìn Phương Ngôn nói: "Huynh đệ của tôi ơi, tự dưng không có chuyện gì lại phóng điện vào tôi làm gì?

Anh có biết đau lắm không?" Phương Ngôn nghe lời phàn nàn của Tông chủ Mị Ảnh Tông, bất cẩn cười phá lên.

Hắn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Ông anh ơi, anh còn có mặt mũi mà nói câu đó à?

Anh không biết sao, vừa rồi anh quyết tâm muốn đi đến bên cạnh lão quản gia đó.

Tôi mà không làm như vậy, e rằng bây giờ anh đã bị lão quản gia đó khống chế chặt trong tay rồi.

Tôi đang cứu anh đó, anh hiểu cái quái gì chứ!" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng nhìn lão quản gia đang đứng

cách đó không xa.

Rồi lại nhìn Phương Ngôn đang đứng bên cạnh.

Hắn nói với Phương Ngôn: "Vậy bây giờ nên làm gì đây?

Xem ra đánh cũng không đánh được, hay là hai chúng ta tìm cách chạy đi.

Nếu không, lỡ như lát nữa cả hai chúng ta đều bị bắt, thì hỏng bét.

Chúng ta có một chiêu gọi là, đánh không lại thì trốn, đúng không?" Phương Ngôn nghe lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông, trong lòng suy nghĩ kỹ.

Dù sao Phương Ngôn cũng đã nghe một câu khác, trốn được mùng một, trốn không được mười lăm.

Hôm nay hai người may mắn thoát khỏi tay lão quản gia.

Hai người cũng không chắc có thể trốn được lần truy bắt tiếp theo của lão quản gia hay không.

Dù sao bây giờ xem ra lão quản gia vô cùng tinh tế, nhất thời sẽ không từ bỏ việc tiếp tục truy sát Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi trước mặt lão quản gia, giọng nói khàn khàn của lão quản gia lại một lần nữa truyền đến bên tai hai người.

"Hai người trẻ tuổi, tu vi của các ngươi quả thực tương đối cao thâm, nhưng trước mặt ta chỉ là món ăn nhỏ.

Hai người cũng đừng nghĩ làm thế nào để chạy trốn khỏi ta nữa.

Ta nói cho các ngươi biết, hôm nay ta không có kế hoạch giữ các ngươi lại.

Nhưng lần sau nếu còn chủ động chọc giận ta, thì đừng trách ta vô

tình vô nghĩa.

Được rồi, mau đi đi, đừng làm phiền ta ở đây an hưởng tuổi già.

Chàng trai trẻ, ta nhắc nhở ngươi, câu nói năm đó của cha ngươi không sai chút nào.

Hai người họ quả thực đang dùng một phương pháp khác để bảo vệ ngươi.

Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện động vào kho báu mà cha ngươi để lại.

Đây là lời khuyên cuối cùng mà ta, một người lớn, để lại cho ngươi.

Đương nhiên, nếu ngươi cố chấp muốn đi, ta cũng không ngăn cản.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra, ngươi cần phải tự gánh chịu hậu quả, đó là chuyện của ngươi rồi." Lão quản gia nói xong câu đó, cũng không quay đầu lại mà đi vào một trong các phòng, và đóng sầm cửa lại.

Xem ra cũng là hạ lệnh đuổi khách đối với Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Nhưng lại để lại một câu nói như vậy, chỉ để lại hai người đứng tại chỗ, mặt đối mặt ngơ ngác.

Hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của một tràng lời của lão quản gia.

Vậy rốt cuộc có nên đi tìm kho báu mà cha của Tông chủ Mị Ảnh Tông để lại không?

Lúc này, Tông chủ Mị Ảnh Tông dùng tay chọc vào người Phương Ngôn, nói: "Thôi được rồi, lão quản gia đã nói như vậy rồi, hai chúng ta cũng đừng đứng đây nữa.

Chúng ta về trước rồi bàn bạc kỹ lại.

Thực sự không được, chúng ta đi giúp ngươi giải quyết chuyện Thiên Thư Tàn Quyển trước.

Đợi sau này có thời gian, chúng ta hãy xử lý kho báu mà cha ta để lại.

Có lẽ trong đó, thật sự có một số chuyện kỳ lạ.

Đi thôi, đi thôi, cũng đừng đứng ngây ra đó nữa, không có ý nghĩa gì." Phương Ngôn nghe Tông chủ Mị Ảnh Tông quyết tâm muốn rời đi, cũng không lề mề nữa.

Mặc dù trong lòng hắn có chút muốn tìm lão quản gia hỏi lại, nhưng, đã Tông chủ Mị Ảnh Tông muốn đi, vậy hắn cũng không cản.

Thực sự không được, đợi đến tối tìm cơ hội lẻn vào hỏi cho rõ là được.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông trực tiếp đi ra khỏi sân nhà lão quản gia, tiện tay giúp ông ta đóng cổng sân lại.

Hai người trên đường trở về cũng nhìn thấy người qua lại, nhiều người chào hỏi Phương Ngôn, hỏi gần đây có thấy Mạnh đoàn trưởng không?

Phương Ngôn cũng chỉ có thể trả lời qua loa, nói rằng Mạnh đoàn trưởng gần đây đi xa, cũng không biết rốt cuộc đi đâu rồi.

Nhưng khi Phương Ngôn nói câu đó, hắn lén nhìn biểu cảm của Tông chủ Mị Ảnh Tông, phát hiện biểu cảm của anh ta bây giờ đầy vẻ gượng gạo.

Phương Ngôn cũng biết bây giờ Mạnh đoàn trưởng là một nỗi đau trong lòng Tông chủ Mị Ảnh Tông, có thể không nhắc đến thì không nhắc.

Nhưng, người khác cố ý hay vô ý nhắc đến chuyện liên quan đến Mạnh đoàn trưởng, cũng sẽ chạm đến nơi mềm yếu trong lòng Tông chủ Mị Ảnh Tông, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.

Phương Ngôn thấy Tông chủ Mị Ảnh Tông đau khổ như vậy.

Cũng vỗ vỗ vai anh ta nói: "Thôi được rồi, cũng đừng quá buồn, họ cũng không có ý gì.

Huống hồ họ cũng không biết thân phận của anh.

Có những chuyện đã qua rồi thì hãy để nó qua đi, đừng vì chuyện của anh ấy mà day dứt nữa.

Sau này phải sống thật tốt, mới có thể xứng đáng với sự hy sinh của cha và anh trai anh.

Chương 405

Anh thấy tôi nói có đúng không?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn an ủi như vậy, cũng nói với Phương Ngôn: "Lý lẽ của anh tôi đều hiểu.

Nhưng anh phải biết, chuyện này dù sao cũng xảy ra trên người tôi.

Có lẽ cảm giác mất đi người thân anh chưa bao giờ trải qua.

Nhưng, tôi thừa nhận tôi quả thực và cha cùng anh trai, không có quá nhiều tình cảm.

Nhưng anh phải biết, họ cũng là người thân duy nhất của tôi trên thế giới này.

Tôi và anh quan hệ dù có thân đến đâu, cũng không thể so sánh được với họ một chút nào.

Mặc dù câu nói này của tôi có chút làm tổn thương người khác, nhưng đều là những lời thật lòng, anh đừng để trong lòng." Phương Ngôn cũng chỉ đáp lại một cách qua loa.

Nhưng câu nói vừa rồi của Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng đã chạm đến một chuyện trong lòng Phương Ngôn.

Mặc dù hắn không trải qua nỗi đau mất người thân, nhưng, hắn lại luôn trải qua chuyện không thể đoàn tụ với người thân.

Hắn không khỏi nghĩ đến Hoắc Tú Tú của mình.

Nhưng chuyện như vậy thường sẽ mãi mãi được giấu kín trong lòng, bề ngoài không ai có thể nhìn ra, Phương Ngôn có một đoạn quá khứ như vậy.

Ngay cả với người thân cận nhất, Phương Ngôn cũng không chia sẻ, dù sao chuyện của mình hà tất phải để người khác cùng mình chịu khổ, Phương Ngôn không muốn làm phiền bất kỳ ai.

Phương Ngôn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thôi được rồi, đừng lề mề nữa.

Chúng ta nhanh chóng trở về Mị Ảnh Tông rồi tính tiếp.

Hỏi mọi người xem có cách nào không.

Nếu có, chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn.

Thực sự không được, giống như anh nói, chúng ta đi giúp tôi giải quyết chuyện Thiên Thư Tàn Quyển trước.

Sau này, chúng ta có đủ thời gian để xử lý di nguyện của cha và anh trai anh, anh thấy sao?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong lời của Phương Ngôn, không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

Hai người chỉ cúi đầu đi tiếp.

Tốc độ dưới chân không ngừng tăng nhanh.

Chẳng mấy chốc hai người lại một lần nữa rời khỏi thành Thủy Ngưu.

Ngọn núi của Mị Ảnh Tông cũng thấp thoáng hiện ra trước mắt hai người.

Cũng chính vì vậy, tâm trạng của Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng tốt hơn rất nhiều.

Dù sao bây giờ Mị Ảnh Tông là toàn bộ tâm huyết của hắn, là mối bận tâm duy nhất.

Chỉ ở đó hắn mới có thể cảm nhận được một chút hơi ấm của gia đình.

Sau khi trở về Mị Ảnh Tông, mọi người vội vàng vây quanh, điên cuồng hỏi Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông chuyện vừa rồi giải quyết thế nào rồi?

Mặc dù khi hai người rời đi không nói cho bất kỳ ai biết, nhưng đã lâu như vậy rồi.

Mọi người phát hiện cả hai đều không có ở trong Mị Ảnh Tông, tự nhiên cũng biết hai người đi làm gì rồi.

Nhưng, bây giờ nhìn biểu cảm của hai người, cũng biết chuyện đó tiến triển không được thuận lợi.

Tông chủ Mị Ảnh Tông lúc này tương đối có tầm nhìn đại cục.

Hắn nói với thuộc hạ của mình: "Thôi được rồi, đều đừng vây quanh nữa.

Việc cần làm thì mau đi làm đi.

Tiếp tục ở đây cũng sẽ không có kết quả gì, chi bằng làm một số chuyện khác trước.

Đi chuẩn bị đi, mấy ngày nữa chúng ta cùng Phương Ngôn đến Thiên Thư Tàn Quyển một chuyến.

Sau khi trở về rồi xử lý chuyện của cha ta." Những thuộc hạ của tông chủ nghe Tông chủ Mị Ảnh Tông nói vậy cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao họ cũng không biết từ khi nào quan hệ của hai người đã tốt đến mức này.

Nhưng dù sao cũng là mệnh lệnh mà Tông chủ Mị Ảnh Tông hạ đạt, mấy người cũng không tiện nói gì, liền nhanh chóng tản ra, mỗi người đi làm việc của mình.

Mặc dù Mị Ảnh Tông ở bên ngoài tiếng xấu lan xa, nhưng trên

ngọn núi này, công việc trong tay đều rất nhiều, mỗi người mỗi ngày gần như không có lúc nào rảnh rỗi.

Phương Ngôn cũng cùng Tông chủ Mị Ảnh Tông vào phòng của anh ta.

Vừa vào phòng, Tông chủ Mị Ảnh Tông hỏi Phương Ngôn: "Đối với Thiên Thư Tàn Quyển, anh có kế hoạch gì không?

Nơi đó như thế nào?

Nếu tôi nhớ không lầm, mỗi năm khi nó mở ra, cao thủ nhiều như mây.

Chỉ dựa vào mấy người các anh, cộng thêm tôi, chúng ta thật sự có thể lấy được bảo vật quý giá trong Thiên Thư Tàn Quyển sao?

Không phải có chút quá hão huyền sao?

Nói cho tôi biết kế hoạch của anh, như vậy tôi có thể có đủ thời gian để bàn bạc." Đã Tông chủ Mị Ảnh Tông quyết định giúp đỡ Phương Ngôn, Phương Ngôn tự nhiên cũng không thể giấu giếm anh ta.

Phương Ngôn nói: "Thật ra tôi đã sớm có được bản đồ đến Thiên Thư Tàn Quyển, nhưng cha mẹ của cô bé kia cũng để lại cho tôi một tấm bản đồ.

Những thứ được ghi trên bản đồ vô cùng chi tiết.

Nếu tôi không đoán sai, cha mẹ của cô bé đó chắc chắn đã từng vào trong Thiên Thư Tàn Quyển, và còn nguyên vẹn trở ra.

Nhưng về việc tại sao họ lại qua đời thì tôi không biết.

Tôi nghĩ tôi có thể dựa theo tấm bản đồ mà cha mẹ cô bé để lại để vào Thiên Thư Tàn Quyển.

Về những chuyện sẽ xảy ra bên trong, tôi chỉ có thể tùy cơ ứng

biến.” Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe lời của Phương Ngôn, cúi đầu suy nghĩ rồi nói: “Cha mẹ của cô bé đó không phải là di thể được tìm thấy trong cổ mộ sao?

Nếu họ có bản đồ Thiên Thư Tàn Quyển, tại sao lại tìm thấy cha mẹ của cô bé trong cổ mộ?

Chẳng lẽ Thiên Thư Tàn Quyển và cổ mộ mà tiền bối Diệp Cô Thành để lại, có một lối đi liên thông với nhau sao?

Nếu như vậy, tại sao chúng ta không cân nhắc đi hỏi ba người hộ vệ cổ mộ kia?” Phương Ngôn nghe lời của Tông chủ Mị Ảnh Tông, cũng tỏ vẻ đồng ý, sau đó liền rời khỏi phòng của Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Dù sao tối nay hắn phải làm một số chuyện khác.

Chương 406

Sớm trở về chuẩn bị vậy.

Phương Ngôn trở về phòng của mình, phát hiện Trương Tam Mộng mấy người đều không có ở đó.

Phương Ngôn nghĩ thầm, cũng không tệ, đỡ phải lúc đó phải mang họ theo, chuyện xảy ra như vậy, thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Nhưng, tối nay lại một lần nữa đến bái kiến lão quản gia, thật sự có thể hỏi ra được một số chuyện khác không?

Nhưng Phương Ngôn không nghĩ nhiều, đúng như câu nói đi một bước xem một bước.

Phương Ngôn thấy thời gian còn sớm, liền ngả đầu xuống giường, ngủ một lát, đợi đến tối, rồi đến sân nhà lão quản gia.

Vào mười hai giờ đêm, Phương Ngôn rón ra rón rén mặc quần áo, không hề kinh động bất kỳ ai.

Hắn lặng lẽ bước ra khỏi phòng, thấy Trương Manh đang ngủ say thì mới yên tâm rời đi.

Nếu như vậy, hành động tối nay sẽ không ai biết, cũng là một chuyện khiến người ta yên tâm hơn.

Dù sao thực lực của lão quản gia kia vẫn chưa rõ, nếu cô ấy đi theo, chỉ khiến hắn phân tâm.

Thế là Phương Ngôn rời khỏi ngọn núi của Mị Ảnh Tông, men theo con đường nhỏ ban ngày đã đi, bắt đầu tiến vào thành Thủy Ngưu.

Vốn dĩ Phương Ngôn dự đoán rằng sẽ không một ai phát hiện ra hành tung của mình.

Nhưng đúng lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ đang đứng bên cửa sổ, nhìn theo bóng Phương Ngôn đang dần đi xa.

Mị Ảnh Tông Tông chủ lẩm bẩm một mình: "Huynh đệ tốt, ta hy vọng lần này cậu có thể mang về cho ta một vài tin tức tốt.

Nếu thật sự như vậy, người bạn này ta kết giao cả đời, hy vọng cậu đừng làm ta thất vọng." Đương nhiên, lúc này Phương Ngôn không hề biết Mị Ảnh Tông Tông chủ đang đứng bên cửa sổ nhìn mọi việc hắn làm.

Dĩ nhiên, dù Phương Ngôn có biết thì cũng sẽ không thay đổi quyết định.

Bởi vì những gì Phương Ngôn làm, một mặt là vì chính mình, mặt khác, cũng thực sự là vì Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Nếu Phương Ngôn muốn hãm hại Mị Ảnh Tông Tông chủ, thì lúc lão quản gia khống chế y, Phương Ngôn đã không nên đứng ra.

Vì vậy, Mị Ảnh Tông Tông chủ nhìn thấy tất cả những điều này, tự nhiên cũng ghi tạc trong lòng.

Y nợ Phương Ngôn, bao gồm cả việc tối nay Phương Ngôn ra ngoài tìm lão quản gia.

Màn đêm trong rừng cây vô cùng mát mẻ.

Phương Ngôn đi không nhanh không chậm, dù sao sớm một chút hay muộn một chút cũng sẽ đến sân nhà lão quản gia.Thà đi chậm một chút, xem trên đường có gặp phải chuyện gì khác không.

Đúng lúc này, Phương Ngôn vô tình phát hiện trong rừng cây phía trước có hai đốm sáng màu xanh lục.

Phương Ngôn cũng không do dự, vội vàng đuổi theo, nhưng khi hắn đến gần thì lại phát hiện hai đốm sáng xanh đó đã chạy đi nơi khác.

Phương Ngôn dùng linh hồn lực dò xét kỹ lưỡng, phát hiện ra hai đốm sáng xanh đó vốn là một con chồn lông vàng!

Trong lòng Phương Ngôn có chút thắc mắc, nơi này cũng không có mộ huyệt, sao lại xuất hiện một con chồn lông vàng một cách khó hiểu như vậy?

Nếu có, thì cũng phải ở trong ngôi mộ cổ mà họ vào cách đây không lâu, nhưng hắn không hề cảm nhận được khí tức của chồn lông vàng.

Vậy con chồn này rốt cuộc từ đâu đến?

Phương Ngôn thấy con chồn đã đi xa, liền không chọn tiếp tục đuổi theo, dù sao hôm nay còn có việc khác phải làm.

Không thể vì một con chồn mà làm lỡ đại sự tối nay, như vậy thì được không bù mất.

Rất nhanh, Phương Ngôn lại một lần nữa trở về thành Thủy Ngưu, lúc này mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ say.

Trên đường phố thành Thủy Ngưu không một bóng người, Phương Ngôn cũng không cần cố ý che giấu thân hình.

Chẳng mấy chốc đã đến sân nhà lão quản gia, lại phát hiện lúc này cửa sân vẫn mở toang.

Dù sao cũng đã tiếp xúc với lão quản gia một lần, nên Phương Ngôn không do dự, trực tiếp đi thẳng vào sân nhà qua cánh cửa đang mở.

Sau khi vào sân, Phương Ngôn phát hiện cả ba cửa phòng trong sân

của lão quản gia đều đang mở, hắn không trực tiếp chọn đi vào, mà đứng trong sân, im lặng quan sát một vòng.

Phương Ngôn nói với lão quản gia: "Tiền bối, cháu lại đến thăm, tuy thời gian có hơi muộn, nhưng cháu biết ngài chắc chắn chưa ngủ.

Không biết ngài ở phòng nào, cháu không vào nữa, nếu ngài nghe thấy, hy vọng có thể ra gặp cháu một lần, có vài chuyện, cháu muốn hỏi ngài cho rõ." Phương Ngôn nói xong, liền đứng im trong sân chờ đợi câu trả lời của lão quản gia.

Một lúc sau, lão quản gia chậm rãi bước ra từ một trong các phòng.

Phương Ngôn có chút tò mò, bởi vì hắn không hề nghe thấy tiếng bước chân của lão quản gia.

Nếu vậy, lão quản gia trước mắt này rốt cuộc là thứ gì?

Phương Ngôn hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh lại.

"Ồ, là cậu à!

Muộn thế này tìm ta có chuyện gì không?

Cậu thanh niên ban ngày đâu, không đi cùng cậu à?

Hai người không phải đều có chuyện muốn hỏi ta sao?

Được rồi, nói nhanh lên, ta có tuổi rồi, nghỉ ngơi đối với ta vô cùng quan trọng, đừng lãng phí thời gian của ta nữa." Phương Ngôn nghe lão quản gia đã nói vậy, cũng không do dự nữa, nói với ông ta: "Tiền bối, là thế này.

Cháu muốn hỏi một chút, năm đó cha và anh trai của Mị Ảnh Tông Tông chủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kho báu mà cha cậu ấy để lại rốt cuộc ở đâu, đó đều là di nguyện cha cậu ấy để lại, cậu ấy hy vọng có thể hoàn thành nguyện vọng của

cha mình, như vậy cũng là làm tròn một phần hiếu thảo.” Lão quản gia nghe lời Phương Ngôn cũng không trả lời ngay, mà nói với hắn: “Cậu thanh niên, có những chuyện, cậu có thể hỏi, nhưng ta không thể trả lời.

Trừ khi để cậu ấy tự mình hỏi ta, nếu không, ta sẽ không nói cho bất kỳ ai.

Còn nữa, gần đây hai người hãy cân nhắc giải quyết chuyện Thiên Thư Tàn Quyển trước đã, sau đó hẵng đến tìm ta, bởi vì chuyện năm đó của cha cậu ấy, liên quan đến quá nhiều thứ.

Dựa vào thực lực của hai người, không có cách nào tự bảo vệ mình, vì vậy ta hy vọng các cậu thông qua lịch luyện ở Thiên Thư Tàn Quyển, tăng cường thực lực bản thân.

Chỉ có như vậy, mới có khả năng hoàn thành di nguyện mà cha cậu ấy để lại.” Phương Ngôn nghe lão quản gia nói vậy, dù sao cũng đã có được câu trả lời mình muốn, liền nói với ông ta: “Được rồi, tiền bối.

Vậy cháu xin cáo từ trước.

Ngài nghỉ ngơi sớm đi, đợi hai chúng cháu từ Thiên Thư Tàn Quyển trở về, sẽ đến thăm ngài đầu tiên.” Phương Ngôn nói xong liền trực tiếp rời khỏi sân nhà lão quản gia.

Nhưng khi hắn vừa đi không xa, quay đầu lại thì phát hiện trong sân nhà lão quản gia tỏa ra một luồng ánh sáng màu đỏ kỳ dị.

Chương 407

Phương Ngôn không chọn quay lại xem xét, dù sao chuyện gì cũng đã đoán được đại khái, quay lại cũng không có cách nào thay đổi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Vì Phương Ngôn đã quyết tâm không quản chuyện của lão quản gia nữa, không quan tâm bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nên hắn cũng như bôi dầu vào chân, nhanh chóng chạy về ngọn núi của Mị Ảnh Tông.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng, vì Phương Ngôn không muốn bất kỳ ai biết tối nay hắn đã một mình đi tìm lão quản gia.

Cho nên hắn chắc chắn phải quay về Mị Ảnh Tông trước khi mọi người thức dậy, chỉ có như vậy mọi hành vi của hắn mới có thể giải thích rõ ràng.

Nhưng ai mà biết được, khi Phương Ngôn vừa đến chân núi Mị Ảnh Tông, đã thấy hai người lính gác hôm nay của Mị Ảnh Tông đã sớm có mặt tại vị trí.

Hai người thấy Phương Ngôn, tự nhiên không hề cảm thấy xa lạ, nói với hắn: "Phương tiên sinh, sao sớm vậy, vừa đi đâu về thế, một đêm không về, không phải lén chúng tôi ra ngoài tìm vui đấy chứ?" Phương Ngôn nghe một trong hai người lính gác nói vậy, tự nhiên cũng yên tâm.

Xem ra họ không nghĩ đi đâu xa, thế là Phương Ngôn nói với hai người: "Ây da, huynh đệ, chuyện giữa đàn ông với nhau đều hiểu cả mà, trên núi chúng ta phụ nữ thật sự quá ít.

Thông cảm nhé, được rồi, tôi lên trước đây, có chuyện gì đợi gặp lại rồi nói sau, hai người cũng vất vả rồi." Phương Ngôn vội vã nói

vài câu với họ, rồi tiếp tục chạy về phòng.

Dù sao nếu hai người lính gác cổng đã đến vị trí, thì những người còn lại chắc cũng sắp dậy rồi.

Đúng lúc Phương Ngôn sắp bước vào cửa phòng mình, thì nghe có người gọi sau lưng, hắn đành phải dừng bước.

"Phương huynh đệ của tôi, sáng sớm đi đâu về thế?

Chắc không phải hôm qua cả đêm không về chứ?

Như vậy là hơi phá vỡ quy củ rồi, tuy cậu không phải người của Mị Ảnh Tông chúng tôi, nhưng dù sao hiện tại cũng đang ở tạm trong Mị Ảnh Tông, nên mọi quy củ cũng nên tuân theo chứ.

Không định cho tôi một lời giải thích sao?

Nếu không để người khác thấy, tôi là tông chủ cũng khó xử lắm.

Chẳng lẽ vì quan hệ tốt với cậu mà tôi đi cửa sau cho cậu à, như vậy sau này làm sao để người khác phục tôi." Người nói những lời này tự nhiên là Mị Ảnh Tông Tông chủ, dĩ nhiên y không thể nói cho Phương Ngôn biết, thực ra tối qua y đã phát hiện chuyện hắn rời khỏi Mị Ảnh Tông.

Bây giờ, y chỉ đang trêu Phương Ngôn cho vui, dù sao những lúc thế này cũng không nhiều, nhìn thấy bước chân ngập ngừng của Phương Ngôn, trong lòng y phải nói là sướng nở hoa.

Nhưng Mị Ảnh Tông Tông chủ vạn lần không ngờ, Phương Ngôn dám làm dám chịu.

Phương Ngôn trực tiếp quay đầu nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Ồ, cậu còn có ý tốt hỏi tôi à, tối qua tôi lại một mình đi tìm lão quản gia nhà cậu rồi.

Dù sao người ta cũng nói với tôi, bây giờ chuyện gì cũng sẽ không

nói với cậu, đề nghị cậu cùng tôi đến Thiên Thư Tàn Quyển nâng cao thực lực, sau đó hẵng đi tìm ông ta.

Còn tin hay không, thì tùy cậu, dù sao lời của lão quản gia tôi đã truyền đạt rồi, làm thế nào thì cậu tự sắp xếp." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn nói vậy cũng có chút bán tín bán nghi, tuy y biết tối qua Phương Ngôn chắc chắn đã đi tìm lão quản gia.

Nhưng tại sao lão quản gia lại muốn y cùng Phương Ngôn đến Thiên Thư Tàn Quyển chứ.

Trong đó chắc chắn có chuyện gì đó.

Nhưng lời nói của Phương Ngôn trước giờ đều là một lời không hai, Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng không cần phải nghi ngờ.

Thế là Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với Phương Ngôn: "Vừa hay hôm nay tôi tìm cậu, là muốn thương lượng chuyện đến Thiên Thư Tàn Quyển.

Theo thời gian, chúng ta hôm nay nên xuất phát rồi, nếu muộn hơn một chút, e rằng chúng ta không thể đến kịp lúc Thiên Thư Tàn Quyển mở ra.

Đợi lát nữa mọi người đều tỉnh dậy, chúng ta gọi họ đến họp, đơn giản thương lượng là có thể xuất phát rồi.

Được rồi, cậu về nghỉ ngơi một lát đi, đến lúc đó tôi sẽ cho người gọi cậu." Mị Ảnh Tông Tông chủ nói một tràng dài với Phương Ngôn xong rồi rời đi, Phương Ngôn cũng thở phào một hơi, vốn dĩ mình không làm chuyện gì khuất tất.

Sao khi đối mặt với Mị Ảnh Tông Tông chủ, lại luôn cảm thấy như đã làm chuyện gì đó mờ ám nhỉ, thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, dù sao thời gian cũng không còn sớm.

Thế là, Phương Ngôn vội vàng đến cửa phòng Trương Manh, gọi

mọi người dậy.

Dù sao hôm nay, chắc chắn phải lên đường đến Thiên Thư Tàn Quyển rồi, Trương Manh cũng đặc biệt kích động, từng người một nghe xong đều như được tiêm máu gà.

Mấy người đến đại sảnh của Mị Ảnh Tông, thấy Mị Ảnh Tông Tông chủ đã sớm gọi mấy vị cao tầng đến.

Mị Ảnh Tông Tông chủ ngồi ở vị trí chính giữa, nói với mấy người: "Mấy ngày tới tôi phải cùng Phương huynh đệ mấy người, đi đến một nơi khác.

Sau khi tôi đi, mấy người nhất định phải trông coi Mị Ảnh Tông của chúng ta cho tốt, trong thời gian này, mọi hành động đều hủy bỏ, đợi tôi trở về rồi tính tiếp.

Được rồi Phương huynh đệ, nói về hành động cụ thể của chúng ta đi, cũng không sợ có người mật báo." "Là thế này, trong tay tôi có hai bản đồ đến Thiên Thư Tàn Quyển, thông qua đối chiếu hai bản đồ, chỉ có một con đường duy nhất dẫn đến Thiên Thư Tàn Quyển.

Chúng ta có thể lấy Mị Ảnh Tông làm điểm xuất phát, đi thẳng về phía nam, vị trí của Thiên Thư Tàn Quyển ở cực nam của đại lục này, toàn bộ hành trình khoảng chừng cần gần bảy mươi ngày.

Về phần trên đường sẽ xảy ra chuyện gì, trên bản đồ chỉ đánh dấu sơ lược, không có ghi chú chi tiết.

Đến lúc đó gặp chuyện gì thì chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến, tôi chỉ muốn nói bấy nhiêu thôi." Mọi người nghe xong đều không có thắc mắc, mỗi người rời khỏi đại sảnh Mị Ảnh Tông, tự về thu dọn đồ đạc.

Hẹn mười hai giờ trưa, dưới cổng núi Mị Ảnh Tông, mọi người sẽ xuất phát.

Chỉ là lúc này Mị Ảnh Tông Tông chủ lại một lần nữa tìm đến Phương Ngôn.

Y nói với Phương Ngôn: "Phương huynh đệ, chuyện tối qua cậu đến gặp lão quản gia, tôi có thể không truy cứu.

Nhưng lần này chúng ta đến Thiên Thư Tàn Quyển, sau khi đến nơi thành công, bảo vật kiếm được bên trong chúng ta sẽ dựa vào bản lĩnh của mỗi người, không thể vì cậu có bản đồ hay tôi có công lao mà tất cả đều thuộc về một người, không biết Phương huynh đệ thấy thế nào." Phương Ngôn nghe lời Mị Ảnh Tông Tông chủ, tự nhiên biết, hóa ra cậu nhóc này đang chờ mình ở đây.

May mắn thay, hắn nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Được thôi, tôi không có vấn đề gì." "Nhưng cậu phải biết một điều, trong đội của tôi, bất kể ai nhận được bảo vật, mọi người đều sẽ không chiếm làm của riêng.

Khi đó, mọi người sẽ chọn cách chia đều cho nhau, bởi vì mọi người đều biết, đội của chúng tôi có thể nhận được một món bảo vật, không chỉ dựa vào thực lực của một người, mà là sự hợp tác của cả đội.

Tôi hy vọng khi chúng ta ở Thiên Thư Tàn Quyển, cậu hãy cố gắng từ bỏ chủ nghĩa cá nhân đó." Thực ra Phương Ngôn vốn không định nói những lời này với Mị Ảnh Tông Tông chủ, nhưng xem ý của y, có vẻ như y nghĩ rằng bảo vật nhận được nên thuộc về người sở hữu nó.

Những người giúp đỡ không có quyền thưởng thức, hay quan sát bảo vật đó.

Nhưng cách làm này lại đi ngược với quan niệm của Phương Ngôn, vì vậy hắn tự nhiên cũng phải nói trước với Mị Ảnh Tông Tông chủ trước khi xuất phát.

Để tránh lúc đó vì một vấn đề bảo vật nhỏ nhặt mà khiến mọi người đều không vui.

Đây cũng là điều mà một đội cần tránh nhất khi ra ngoài thám hiểm.

Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn dặn dò, cũng vội vàng tự chứng minh trong sạch: "Điều này tôi đương nhiên biết, đội của các cậu chắc chắn khác với cách làm của tôi." "Yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ tuân thủ nguyên tắc của các cậu, dù sao lão quản gia cũng đã nói với tôi, để tôi đi cùng các cậu, ở Thiên Thư Tàn Quyển đó cố gắng nâng cao thực lực." "Lúc đó tôi cũng sẽ không để các cậu chịu thiệt, dù sao trên đường sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không chắc, không chừng tôi cũng có thể giúp các cậu giải quyết vấn đề khó khăn." Phương Ngôn nghe xong một tràng lời của Mị Ảnh Tông Tông chủ, liền tiện tay lấy từ trong ba lô ra một túi lớn bảo thạch loại phụ trợ, ném cho y.

Phương Ngôn nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Được rồi, những viên bảo thạch loại phụ trợ này cậu cầm lấy dùng trước đi, cố gắng nâng cao thực lực.

Tôi cảm thấy bây giờ cậu có thể có thực lực như hôm nay, một mặt là dựa vào thiên phú tu hành của bản thân, mặt khác có lẽ là đã dùng quá nhiều ngoại vật để ép tăng lên.

Cách làm này dẫn đến nền tảng trong cơ thể không ổn định, khí tức trồi sụt bất định, đây là một yếu tố không ổn định đối với việc nâng cao thực lực sau này.

Cậu có thể dùng bảo thạch loại phụ trợ để củng cố nền tảng cơ bản của mình, như vậy cũng có lợi cho cậu.

Được rồi, tôi phải quay lại chuẩn bị thêm một số thứ khác, đến giờ chúng ta tập hợp ở cổng núi." Phương Ngôn nói xong liền trực

tiếp rời đi, cũng không quay đầu lại, chỉ để lại Mị Ảnh Tông Tông chủ ngây người tại chỗ, tay cầm túi bảo thạch phụ trợ đó.

Chương 408

Y nhìn theo bóng lưng rời đi của Phương Ngôn, lẩm bẩm một mình: "Được lắm, tên này thật sự thâm tàng bất lộ à!

Xem ra, cậu ta cũng nên có quan hệ gì đó với thành Bảo Cách Lệ, con người này ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Ta nhất định phải từ trên người cậu ta nhận được những lợi ích khác, đương nhiên, ta chỉ vì muốn cường đại bản thân.

Thôi, không nghĩ nữa, ta về nghiên cứu bảo thạch loại phụ trợ trước đã, nghe nói về thứ này lâu như vậy rồi mà chưa từng dùng." Phương Ngôn từ biệt Mị Ảnh Tông Tông chủ xong, liền đến phòng nghỉ ngơi của Trương Tam Mộng.

Vừa vào phòng, Phương Ngôn đã nói với Trương Tam Mộng: "Lần này chúng ta phải cùng Mị Ảnh Tông Tông chủ đến Thiên Thư Tàn Quyển.

Trên đường có thể sẽ xảy ra một số chuyện khác, nhưng có cao thủ thực lực cao cường như Mị Ảnh Tông Tông chủ gia nhập, tôi nghĩ chúng ta nhất định sẽ có sự bảo đảm lớn hơn.

Nhưng trên đường chúng ta tuyệt đối không được lơ là cảnh giác, dù sao những lần chịu thiệt trước đây, chúng ta đều nên ghi nhớ kỹ.

Được rồi, chúng ta mau thu dọn đồ đạc đi, theo thời gian đã hẹn, chúng ta cũng nên đến cổng núi Mị Ảnh Tông hội hợp rồi." Mấy người đơn giản thu dọn hành lý xong, những thứ còn lại không dùng đến đều tạm thời cất giữ trong Mị Ảnh Tông, rồi sớm đến cổng núi, chờ đợi Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Không lâu sau, Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng đeo một chiếc ba lô

đến cổng núi, mấy người nhìn nhau rồi rời khỏi Mị Ảnh Tông.

Điều này cũng có nghĩa là, Phương Ngôn cuối cùng cũng có thể chính thức bước lên hành trình đến Thiên Thư Tàn Quyển.

Thời gian này có thể nói là đã bị trì hoãn khá lâu, nếu không, Phương Ngôn bây giờ đã sớm đến gần vị trí của Thiên Thư Tàn Quyển rồi.

Nhưng trên đường rốt cuộc sẽ có những thứ gì khác, Phương Ngôn không biết.

Nhưng mấy người Phương Ngôn là ai chứ, dù gặp phải đối thủ mạnh đến đâu, theo tính cách của hắn cũng dám xông lên so tài.

Dù sao trong đội vừa có cô bé quen thuộc đường đi, lại có người bản địa thực lực cao cường là Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Hơn nữa thực lực của mấy người Phương Ngôn cũng không kém, một đội nhỏ được thành lập vô cùng thú vị.

Có thể nói, nếu không gặp phải đội ngũ thực lực đặc biệt biến thái, mấy người Phương Ngôn gần như có thể đi ngang trong Thiên Thư Tàn Quyển rồi.

Đương nhiên đây cũng chỉ là tình huống lý tưởng, dù sao khoảng cách đến Thiên Thư Tàn Quyển còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Trên đường, cô bé một tay khoác tay Phương Ngôn, vừa đi, mấy người đàn ông như Trương Tam Mộng thì đi sau hai người.

Bàn Tử lúc này nói với Trương Tam Mộng: "Xem Phương ca thật hạnh phúc, đi đâu cũng có mỹ nữ tự tìm đến ôm ấp.

Ai da, chúng ta thì không được rồi, cũng không biết sau khi trở về A Ninh thấy cô bé này có nghĩ là con của Phương ca không, e rằng lúc đó, sẽ có chuyện hay để xem." Trương Tam Mộng nghe xong một

tràng nói bừa của Bàn Tử, nói với gã: "Được rồi, bớt lo chuyện bao đồng đi.

Cậu cũng không xem lại mình, đợi sau khi trở về bên phía Tiểu Hoa nên giải thích thế nào, thân thể của cậu bây giờ đều biến thành như vậy.

Dù sao thì, cậu cũng nên là trong họa có phúc, tôi nghĩ Tiểu Hoa sẽ hiểu thôi." Mị Ảnh Tông Tông chủ, một mình cô đơn đi bên cạnh, nhìn Phương Ngôn mấy người nói nói cười cười, cũng cảm thấy thực ra như vậy.

Một đời đơn giản cũng tốt, có việc để làm, có một nhóm bạn đồng hành đáng tin cậy, cộng thêm có một người mình yêu, đời người không phải như vậy sao?

Nhưng đúng lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ lại cảm nhận được một chút dấu vết kỳ lạ.

Y bước lên trước, vỗ vai Phương Ngôn, nói: "Cậu không cảm thấy môi trường xung quanh chúng ta có chút kỳ lạ sao?

Nếu tôi đoán không sai, chúng ta có lẽ đã bị người khác theo dõi rồi.

Hay là chúng ta ra tay trước đi, để tránh lúc đó bị người khác chiếm tiên cơ sẽ rất bị động." Phương Ngôn nghe Mị Ảnh Tông Tông chủ nói vậy cũng khẳng định phán đoán của mình, dù sao thực lực của y cũng vô cùng cao cường.

Đối với những thay đổi xảy ra xung quanh, y cũng có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Thế là hắn quay đầu nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Được rồi, cũng đừng làm quá lộ liễu, như vậy sẽ bứt dây động rừng.

Chúng ta bây giờ cứ giả vờ không biết, xem bọn chúng bước tiếp

theo sẽ làm gì, nếu quá đáng quá, tôi cũng không ngại cho chúng một bài học.” Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng nảy ra kế trong lòng, xem ra Phương Ngôn bao nhiêu năm lăn lộn giang hồ cũng không phải là vô ích.

Không hổ là một lão giang hồ, kế sách như vậy ngày thường y cũng thường dùng.

Vốn dĩ định nói với Phương Ngôn, nhưng Phương Ngôn lại nói trước y, lúc này y cũng không nói gì nữa.

Cùng Phương Ngôn chờ đợi, xem lát nữa bọn chúng có thể làm ra chuyện gì quá đáng không.

Phương Ngôn vẫn nói nói cười cười, tiếp tục đi trong khu rừng này, hoàn toàn không biết, đã sớm có một đám người như lang như hổ đứng trong rừng, chuẩn bị biến hắn thành con mồi.

Người cầm đầu nói với thuộc hạ của mình: “Thấy bọn chúng không, điển hình của loại người ngốc nhiều tiền, đi trong rừng như vậy không có một chút phòng bị nào.

Anh em, xem ra, chúng ta hôm nay lại chuẩn bị khai trương rồi, trên người bọn chúng chắc chắn có một số đồ đáng tiền, được rồi, mọi người chuẩn bị đi.” Ở trong rừng này, bọn chúng thực ra đã sớm quen với những ngày như vậy, vốn dĩ vẫn luôn ở trong khu vực này, cướp của người giàu để duy trì cuộc sống.

Chỉ là dạo gần đây, từ khi Mị Ảnh Tông xuất hiện, việc làm ăn của bọn chúng trước nay không được tốt lắm.

Dù sao những người giàu có đã sớm bị người của Mị Ảnh Tông cướp rồi, cũng không còn nhiều dầu mỡ.

Nhưng hôm nay may mắn không thấy người của Mị Ảnh Tông xuất hiện, nếu không một lần làm ăn nữa lại công cốc.

Chỉ là, nếu chúng biết Mị Ảnh Tông Tông chủ đang ở ngay trong đám người trước mắt, thì lúc đó sẽ có phản ứng gì?

Mị Ảnh Tông Tông chủ bước lên nói với Phương Ngôn: "Thấy không, tôi cảm thấy, bọn chúng kiên trì không được bao lâu nữa đâu, e rằng lát nữa sẽ có động tĩnh.

Không cần nói cho đồng đội của cậu, chuẩn bị sẵn sàng à?

Nếu như vậy, bị đánh một cách bất ngờ thì làm sao?" Tuy lời nói này bề ngoài nghe có vẻ như Mị Ảnh Tông Tông chủ đang quan tâm đến an toàn của mấy người Phương Ngôn.

Nhưng thực tế Mị Ảnh Tông Tông chủ không tin tưởng vào thực lực của Trương Tam Mộng.

Dù sao Phương Ngôn cũng biết tốc độ phản ứng của bọn họ, nhanh hơn nhiều so với những gì Mị Ảnh Tông Tông chủ tưởng tượng.

Thế là Phương Ngôn nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Được rồi, yên tâm đi, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không làm cậu mất mặt đâu.

Chúng ta hãy xem bọn thổ phỉ này rốt cuộc sẽ làm ra những chuyện gì bất ngờ.

Cũng không biết khi biết Mị Ảnh Tông Tông chủ như cậu ở trong đội của tôi, trên mặt chúng sẽ có biểu cảm gì, e rằng răng cũng nên rụng hết rồi." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe lời nói này của Phương Ngôn, trên mặt cũng có chút mất mặt.

Tuy y biết những việc mình làm được lưu truyền rộng rãi, nhưng cũng không đến mức ở trong tình huống này lại nói ra.

Đương nhiên Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng biết Phương Ngôn, lúc này cũng chỉ nói đùa.

Quả thực, y cũng biết, khi bọn chúng biết Mị Ảnh Tông Tông chủ, có còn gan cướp nhóm người này không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phương Ngôn chưa đi được bao xa, bọn chúng đã từ trong rừng nhảy ra.

Lão đại cầm đầu nói với Phương Ngôn: "Cây này do ta trồng, đường này do ta mở, muốn qua đây, để lại tiền mãi lộ.

Nói cho các ngươi biết, ta là Mị Ảnh Tông Tông chủ vang danh khắp đại lục này, nếu không muốn bị thương, ta khuyên các ngươi ngoan ngoãn giao tiền ra.

Như vậy ta có thể cân nhắc tha cho các ngươi một con đường sống, nếu không, hắc hắc, sang năm ngày này là ngày giỗ của các ngươi." Lão đại thổ phỉ nói xong một tràng mở đầu, cảm thấy vô cùng có khí thế, dù sao sau lưng gã cũng có một đám tiểu đệ.

Chương 409

Ngày thường, mượn danh Mị Ảnh Tông, làm những việc đốt giết cướp bóc, tự nhiên cũng không ai dám quản, cũng không sợ đám người trước mắt không ngoan ngoãn giao ra bảo vật.

Nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra, đám người trước mắt sau khi nghe một tràng lời này, vẫn không hề động đậy, như thể hoàn toàn không hề sợ hãi.

Thậm chí Phương Ngôn, lúc này còn nói với lão đại thổ phỉ: "Đại ca, có thể cho tôi biết Mị Ảnh Tông là cái gì không?

Chúng tôi đều là người ngoại tỉnh, thật sự không hiểu rõ phong tục tập quán ở đây, chẳng lẽ các người đang tổ chức tiệc chào mừng cho chúng tôi à?" Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng khẽ nhíu mày, đại ca, người ta dù sao cũng mượn danh Mị Ảnh Tông của tôi, không thể hủy hoại tôi như vậy chứ.

Đương nhiên, đây đều là hoạt động tâm lý của Mị Ảnh Tông Tông chủ, bề ngoài y cũng giả vờ một vẻ mặt bối rối như Phương Ngôn.

Lão đại thổ phỉ cũng bị câu nói này của Phương Ngôn làm cho có chút tức giận, rút ra con dao mang theo bên mình.

Chỉ vào Phương Ngôn: "Đừng có ở đó mà cười cợt với hai chúng ta, nói cho các ngươi biết, mau giao tiền ra.

Nếu không, ta sẽ cho các ngươi nếm mùi đau khổ, Mị Ảnh Tông chưa nghe qua sao?

Ta giết người không chớp mắt đâu." Sau khi lão đại thổ phỉ nói xong câu đó, Mị Ảnh Tông Tông chủ chậm rãi bước ra khỏi đội ngũ, đến trước mặt gã, nói: "Ngươi vừa nói Mị Ảnh Tông giết người

không chớp mắt sao?

Vậy tốt, ta bây giờ đứng trước mặt ngươi, có bản lĩnh thì chặt đầu ta xuống, đừng để ta coi thường ngươi." Lão đại thổ phỉ ngày thường tuy tự xưng là tinh thông đốt giết cướp bóc, nhưng thực tế, gã chưa từng thực sự giết người.

Lúc này đối mặt với câu hỏi của Mị Ảnh Tông Tông chủ, tay cầm dao, con dao đó đều bắt đầu run rẩy.

Gã nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Ta nói cho ngươi biết, đừng, kích động ta, ta không cẩn thận có thể lấy mạng ngươi đó." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe xong lời của lão đại thổ phỉ, cũng nói với gã: "Nếu hôm nay ngươi không giết ta, vậy thì đừng trách ta giết ngươi.

Dù sao cũng có hai con đường, chọn một trong hai, còn chọn thế nào, quyền quyết định ở trong tay ngươi, ta cũng không ép, cứ từ từ suy nghĩ đi." Mị Ảnh Tông Tông chủ nói xong một tràng, liền quay về bên cạnh Phương Ngôn, chỉ để lại lão đại thổ phỉ đứng tại chỗ, tay cầm con dao, run lẩy bẩy.

Cảm giác mà Mị Ảnh Tông Tông chủ vừa mang lại cho gã giống như một ác ma đang đè nén, đến cả hít thở cũng không thông, nhưng lúc này huynh đệ phía sau cũng đang nhìn, với tư cách là một lão đại, không thể nào cúi đầu nhận thua được.

Thế là lão đại thổ phỉ chỉ có thể dùng hạ sách này, nói với Phương Ngôn: "Thực ra, hôm nay là ngày giỗ một năm của cha mẹ ta, ta cũng đã hứa với họ, vào mỗi ngày giỗ, ta đều không thể giết người, vì vậy hôm nay các ngươi chỉ cần để lại tiền tài là có thể đi, những chuyện còn lại ta cũng không nói nhiều, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện." Phương Ngôn, lúc này đứng ra nói với lão đại thổ phỉ: "Vừa rồi người đó là Mị Ảnh Tông Tông chủ, nhưng, ta nói cho ngươi biết, ta mới là Mị Ảnh Tông Tông chủ, ta không biết ngươi có bản lĩnh gì

để chứng minh mình là Mị Ảnh Tông Tông chủ." "Dù sao, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không đưa tiền cho ngươi, có bản lĩnh thì từ tay ta cướp tiền đi." Phương Ngôn nói xong, từ trong ba lô lấy ra một túi lớn bảo thạch loại phụ trợ, trông có vẻ nặng trịch, bên trong nhất định có không ít, bọn thổ phỉ nhìn thấy cũng hai mắt sáng rực.

Ngay cả lão đại thổ phỉ cũng nuốt một ngụm nước bọt, dù sao đã lâu như vậy rồi, chưa từng gặp người có tiền như Phương Ngôn.

Bảo thạch loại phụ trợ là thứ quý giá đến mức nào, tiện tay lấy ra cả một túi lớn, nhưng lão đại thổ phỉ cũng biết, muốn có được số tiền này cũng không phải là một chuyện dễ dàng, dù sao nhìn Phương Ngôn, thực lực của đội ngũ này vô cùng mạnh mẽ, nếu mạo muội động thủ, e rằng người chịu thiệt cũng là bên mình, tuy thuộc hạ của gã cũng đặc biệt đông, nhưng đại đa số đều là đồ trang trí, đánh nhau thì chỉ được cái mã chứ không được việc.

Lão đại thổ phỉ suy nghĩ kỹ một lúc, nói với Phương Ngôn: "Hôm nay thôi đi, ta thấy các ngươi cũng là một đám thư sinh nghèo, ta tuy là người Mị Ảnh Tông làm việc từ trước đến nay đều hung ác." "Nhưng ta cũng là một người có đạo nghĩa, hôm nay các ngươi có thể đi rồi, chỉ là sau này, đừng dễ dàng khoe của, nếu không, gặp lại, có thể sẽ không phải là người hiền lành như ta, đi đi." Lão đại thổ phỉ nói xong, không để Phương Ngôn rời đi trước, mà dẫn đầu đội ngũ chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ nhẹ nhàng nhảy một cái đứng trước đội ngũ của gã, nói với lão đại thổ phỉ: "Đi, đi đâu, coi ta là không khí à, ta nói cho ngươi biết, ta mới là Mị Ảnh Tông Tông chủ, nói đi, hôm nay chuyện này giải thích thế nào cho ta." Mị Ảnh Tông Tông chủ nói xong, từ thắt lưng lấy xuống một tấm lệnh bài, trên đó chứng minh rõ ràng thân phận Mị Ảnh Tông Tông chủ của y.

Đám thổ phỉ đó thấy Mị Ảnh Tông Tông chủ đứng trước mặt mình, cũng từng người một sợ đến run lẩy bẩy, vội vàng quỳ xuống đất liên tục cầu xin tha thứ.

Chúng nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Đại nhân, ngài cao cao tại thượng, hôm nay chúng tôi cũng không cố ý mạo phạm ngài, hy vọng ngài tha cho chúng tôi một mạng, nếu ngài có gì muốn biết, chúng tôi chắc chắn sẽ nói hết." "Chúng tôi chỉ hy vọng ngài có thể tha cho chúng tôi một lần, dù sao chúng tôi cũng chỉ dựa vào việc này để nuôi sống gia đình, danh tiếng của Mị Ảnh Tông thực sự quá lớn, thật sự chỉ là vô ý mạo phạm." Phương Ngôn, lúc này bước lên, nói với đám thổ phỉ: "Được rồi, vậy nói cho ta biết, gần đây có nhiều người đến Thiên Thư Tàn Quyển không, nếu các ngươi nói thật ta có thể cân nhắc xin tha cho các ngươi, nhưng các ngươi phải biết, cái giá của việc nói dối là rất lớn." Đám thổ phỉ đó nghe lời Phương Ngôn, cũng vội vàng đứng dậy, nói với hắn: "Vị đại nhân này, gần đây chúng tôi gặp những người đó đại đa số đều đến Thiên Thư Tàn Quyển, nhưng tôi cảm thấy áp lực họ mang lại cho chúng tôi không mạnh bằng ngài." "Vì vậy tôi cảm thấy thực lực của họ nhất định không bằng ngài, phía trước có một thị trấn, tôi nghĩ tối nay các ngài có thể chọn đến thị trấn đó nghỉ ngơi một đêm, rồi hẵng lên đường, nơi đó cũng không xa vị trí của Thiên Thư Tàn Quyển, đại nhân, tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi, không biết tôi có thể đi được không." Phương Ngôn đã có được câu trả lời mình muốn, liền xua tay, vội vàng để bọn thổ phỉ rời đi, nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Được rồi, cũng đừng quá tức giận, tối nay chúng ta đến thị trấn đó xem trước, nếu họ đã nói vậy, thì những người muốn đến Thiên Thư Tàn Quyển cũng nhất định sẽ chọn nghỉ ngơi ở thị trấn đó, như vậy chúng ta cũng có thể biết trước đối thủ của mình có thực lực như thế nào." Mấy người cuối cùng thương lượng xong, liền bắt đầu đi đến thị trấn nhỏ đó, đương nhiên, thị trấn này cũng đã sớm được đánh dấu trên bản đồ mà cha mẹ cô bé

để lại, chỉ là, Phương Ngôn không chú ý rằng thị trấn đó trên bản đồ bị dùng bút đánh dấu màu đỏ vẽ một vòng tròn lớn, cụ thể có ý gì Phương Ngôn cũng không rõ lắm.

Cuối cùng cũng đến được thị trấn nhỏ đó trước khi mặt trời lặn, lại phát hiện thị trấn vô cùng náo nhiệt, toàn bộ đều là người muốn đến Thiên Thư Tàn Quyển, chen chúc đầy cả thị trấn.

Phương Ngôn cũng khó khăn lắm mới tìm được một nhà trọ để ở.

Nhưng đúng lúc này, Trương Tam Mộng vỗ vỗ lưng Phương Ngôn, nói: "Nhìn xem, người đó không phải Lão Lưu sao, bây giờ không phải nên ở thành Bảo Cách Lệ sao, sao lại xuất hiện ở đây, có muốn lên hỏi không." Phương Ngôn, nghe lời của Trương Tam Mộng, nói: "Thôi, chúng ta nghỉ ngơi trước đã, đợi sau khi nghỉ ngơi xong, chúng ta hẵng đi tìm Lão Lưu hoặc lén lút theo dõi, xem ông ta rốt cuộc muốn làm gì." "Tôi luôn cảm thấy hội trưởng của nhà đấu giá bảo thạch và Lão Lưu có chuyện gì đó đang giấu chúng ta, có lẽ lúc đó tôi giúp hai người họ giành được quyền kiểm soát thành Bảo Cách Lệ là một lựa chọn sai lầm." Trương Tam Mộng nghe xong lời của Phương Ngôn, cũng quay về phòng mình, đợi trong phòng chỉ còn lại một mình Phương Ngôn, hắn cẩn thận suy nghĩ lại toàn bộ đầu đuôi sự việc, trong ngôi mộ cổ đó cũng thấy bóng dáng Lão Lưu, ở Thiên Thư Tàn Quyển cũng thấy Lão Lưu, vậy hai chuyện này kết hợp lại, liệu có phát hiện gì không.

Có lẽ giữa Lão Lưu và hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch có một số chuyện khác đang che giấu, nhưng Phương Ngôn cũng không hiểu, hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch muốn ổn định quyền kế thừa thành chủ mà dùng hạ sách này, cũng nên nói trước với mình một tiếng chứ.

Hơn nữa Phương Ngôn mới là người đáng tin cậy nhất, nhưng, tình hình hiện tại xem ra có phần phức tạp hơn, không biết Lão Lưu

rốt cuộc đóng vai trò gì trong kế hoạch này.

Phương Ngôn, luôn cảm thấy hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch có lẽ có một số chuyện khác đang che giấu, nhưng lại không có manh mối để điều tra, dù sao bây giờ Phương Ngôn cũng không có thời gian rảnh để quản, dù sao Thiên Thư Tàn Quyển đang ở trước mắt, không thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy vì một người không quan trọng, nếu hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch thật sự có ý đồ xấu với Phương Ngôn, thì lúc đó Phương Ngôn nhất định sẽ cho y một bài học nhớ đời.

Mấy người cũng nghỉ ngơi đơn giản trong nhà trọ, chẳng mấy chốc màn đêm buông xuống, mọi người cũng chuẩn bị đến phòng ăn, ăn một bữa cơm đơn giản, dù sao đi cả ngày đường, thành ra mọi người không có gì vào bụng.

Phải nói, thức ăn ở thị trấn này quả thực có chút khác biệt, hợp khẩu vị của tất cả mọi người, Phương Ngôn và nhóm của hắn cũng ăn rất ngon miệng.

Ngay cả Mị Ảnh Tông Tông chủ có khẩu vị khá kén chọn, ăn cũng khá vui vẻ, trên bàn ăn mấy người nói chuyện cũng khá vui vẻ, đương nhiên mọi người đều không nói chuyện gì khác, thường là những câu chuyện phiếm đơn giản, một vài chuyện gia đình là kết thúc.

Đúng lúc này, Phương Ngôn vừa quay người đã chú ý đến một bóng người quen thuộc bước vào nhà hàng.

Không phải ai khác, chính là Lão Lưu vừa gặp, cũng không biết rốt cuộc ông ta muốn gặp ai, hay có chuyện gì khác không.

Lão Lưu đi đến một chiếc bàn không xa ngồi xuống, dường như không hề phát hiện ra mấy người Phương Ngôn, may mà Phương Ngôn cũng tạm thời không chủ động gây sự với Lão Lưu, xem xem rốt cuộc ai có thể đến tiếp xúc với Lão Lưu.

Nhưng Phương Ngôn quan sát kỹ một lúc lâu, phát hiện Lão Lưu chỉ ngồi ăn một mình từ đầu đến cuối, không hề tiếp xúc với bất kỳ ai.

Đợi ăn cơm xong, Lão Lưu liền để lại tiền cơm rồi rời đi, Phương Ngôn đến chiếc bàn Lão Lưu vừa ăn cơm, kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện không có gì đáng ngờ, trong lòng Phương Ngôn kỳ lạ, Lão Lưu đến đây, chắc chắn là muốn nói chuyện gì đó với ai đó, nhưng tại sao lại không để lại bất kỳ dấu vết nào?

Chuyện này không khiến Phương Ngôn để tâm, đợi ăn cơm xong, mấy người liền quay về nhà trọ.

Phương Ngôn đến phòng Trương Tam Mộng, nói: "Thế này đi, tối nay hai chúng ta đi tìm Lão Lưu, hỏi xem rốt cuộc ông ta muốn làm gì, tôi luôn cảm thấy Lão Lưu và hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch chắc chắn có một người đã phản bội chúng ta." Trương Tam Mộng đối với đề nghị của Phương Ngôn tự nhiên sẽ không có bất kỳ phản bác nào, chẳng mấy chốc hai người nhân lúc đêm tối thay dạ hành y, rón rén đi ra ngoài, Phương Ngôn khuếch tán linh hồn lực ra toàn bộ thị trấn.

Về phần tại sao Phương Ngôn lại phóng túng như vậy, tự nhiên là vì linh hồn lực của Phương Ngôn lúc này đã đạt đến một cảnh giới cao hơn, vì vậy cũng không thể có ai cảm nhận được dao động linh hồn của Phương Ngôn.

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của linh hồn lực, Phương Ngôn đã tìm thấy nơi ở của Lão Lưu, hai người cũng không chần chừ, thẳng tiến đến nơi ở của ông ta.

Hành động của Trương Tam Mộng và Phương Ngôn vô cùng nhanh chóng và kín đáo, trên toàn bộ thị trấn có người đi dạo bên ngoài, cũng không một ai phát hiện ra hành tung của hai người, đợi hai người đến trước cửa nơi ở của Lão Lưu, lại phát hiện đèn trong nhà Lão Lưu đang sáng, rõ ràng bên trong có người và chưa ngủ.

Lắng nghe kỹ, phát hiện Lão Lưu lúc này đang nói chuyện với người khác, Phương Ngôn, lúc này cũng nảy sinh lòng tò mò, rốt cuộc muốn xem xem Lão Lưu lúc này tìm ai?

Thế là, dưới sự thúc đẩy của lòng tò mò, Phương Ngôn lặng lẽ trèo lên cửa sổ phòng Lão Lưu, rốt cuộc muốn xem xem, người cuối cùng trong phòng Lão Lưu là ai, nhưng vừa nhìn thì lại khiến Phương Ngôn kinh ngạc, người ngồi trong phòng Lão Lưu Phương Ngôn không hề xa lạ, đối với Mị Ảnh Tông Tông chủ, cũng không hề xa lạ.

Hóa ra người ngồi trong phòng chính là lão quản gia của cha Mị Ảnh Tông Tông chủ lúc sinh thời, nhưng hai người họ rốt cuộc có liên hệ gì, chẳng lẽ đang lén lút làm những hành động mờ ám sau lưng sao?

Nhưng Phương Ngôn không lâu trước đây vừa mới tìm lão quản gia đó, rõ ràng lão quản gia, bảo hắn dẫn Mị Ảnh Tông Tông chủ đến nơi này để nâng cao thực lực, nhưng tại sao lúc này lại có liên hệ với Lão Lưu thuộc hạ của hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch thành Bảo Cách Lệ, trong đó rốt cuộc có ý gì khác?

Phương Ngôn loáng thoáng nghe thấy hình như lão quản gia tìm Lão Lưu muốn làm một số hành động nhỏ trong Thiên Thư Tàn Quyển này.

Phương Ngôn không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch đối với bảo vật trong Thiên Thư Tàn Quyển này cũng có ý đồ khác?

Nếu như vậy, thì không ổn rồi, mình giúp y thành công có được vị trí thành chủ thành Bảo Cách Lệ, bây giờ biết rõ mình nhất định phải đến Thiên Thư Tàn Quyển, lại vội vàng gài bẫy.

Phương Ngôn nói với Trương Tam Mộng: "Được rồi, hôm nay chúng ta đừng nghe lén nữa, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi

trước, đợi sau khi trở về hai chúng ta từ từ thương lượng, xem hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch lại giở trò gì với hai chúng ta." "Không biết y đã bố trí những gì ở nơi này, e rằng lần Thiên Thư Tàn Quyển này sẽ gây ra động tĩnh đặc biệt lớn, dù sao chúng ta ở nơi này lạ nước lạ cái, xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không có cách nào liên lạc với viện trợ ngay lập tức." Đợi Phương Ngôn và hai người Trương trở về nhà trọ, lại phát hiện Mị Ảnh Tông Tông chủ đã sớm ngồi trong phòng hai người chờ đợi, vừa vào cửa đã hỏi hai người: "Hai người vừa đi đâu về, tôi ngồi đây, đợi lâu như vậy, hai người đều không về, nói đi, có chuyện gì đang giấu tôi phải không?" Phương Ngôn cúi đầu suy nghĩ kỹ, không biết rốt cuộc có nên nói chuyện vừa thấy với Mị Ảnh Tông Tông chủ không, tuy bây giờ đang ở trên cùng một con thuyền, nhưng Phương Ngôn cũng không dám đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì khác.

Mị Ảnh Tông Tông chủ thấy Phương Ngôn do dự như vậy, liền nói với hắn: "Huynh đệ à, chúng ta bây giờ đã là quan hệ như vậy, có chuyện gì nhất định phải giấu ta, không thể cho ta biết sao?" "Ây da, đừng chần chừ nữa, nói nhanh đi, không chừng nói cho ta biết rồi ta có thể giúp cậu nghĩ cách.

Cứ như vậy, cũng sẽ khiến ta cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, chi bằng có gì thì cứ nói thẳng ra, mọi người ngồi lại phân tích." Mị Ảnh Tông Tông chủ nói rồi tiện tay dùng ngón tay chọc chọc Phương Ngôn, tiện thể thúc giục, Phương Ngôn thấy cách làm của Mị Ảnh Tông Tông chủ, sau khi do dự nhiều lần, nói với y: "Chuyện này, ta nói cho cậu cũng không phải không thể, nhưng cậu phải đảm bảo với ta, sau khi biết đầu đuôi sự việc, phải nghe theo chỉ huy của ta, không được hành động hấp tấp, nếu cậu không thể đảm bảo, thì ta chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết chuyện này, nếu cậu đồng ý, thì ta sẽ nói cho cậu biết vô điều kiện." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe

Phương Ngôn nói thần bí như vậy cũng nảy sinh hứng thú, nói với hắn: "Được rồi, được rồi, ta đồng ý không được sao, bất kể lát nữa xảy ra chuyện gì, ta đều đảm bảo không hấp tấp." "Ây da, nhanh lên đi, để cậu nói, ta đều cảm thấy chuyện này khá thú vị đấy, còn không nói nữa, ta đợi đến hoa cũng sắp tàn rồi." Phương Ngôn nghe lời của Mị Ảnh Tông Tông chủ, suýt nữa thì cười phá lên, chuyện này không phải thú vị sao, ta đều cảm thấy không thể tin nổi.

Thế là Phương Ngôn ngồi xuống, cố ý ngồi bên cạnh Mị Ảnh Tông Tông chủ, dùng tay vịn vào đùi y nói với y: "Ta vừa thấy một người bạn của ta và lão quản gia ở cùng nhau, hai người họ đang nói chuyện ta không nghe rõ, nhưng ta luôn cảm thấy chuyện này kỳ lạ." Chưa đợi Phương Ngôn, nói xong, Mị Ảnh Tông Tông chủ đã nói với hắn: "Ây da, huynh đệ, chuyện này có gì đáng kỳ lạ đâu, hai người họ có thể là bạn cũ nhiều năm không gặp, ở nơi này gặp nhau, nói chuyện, tán gẫu, không phải cậu có chút quá đa nghi sao?

Lòng dạ rộng rãi một chút đi huynh đệ, nếu không, sau này gặp phải chuyện lớn thì làm sao?" "Đừng vội vàng kết luận, chuyện này không đơn giản như cậu nghĩ đâu, người bạn mà lão quản gia gặp, là bạn của một người bạn của ta ở thành Bảo Cách Lệ, ta và người bạn đó, chúng ta từng làm một số chuyện khác, người này cũng có tham gia." "Nhưng hôm nay xuất hiện ở đây, khiến ta cảm thấy kỳ lạ, lần trước ở ngôi mộ cổ đó nhớ không, ông ta đã sớm đi rồi, vì vậy, ta mới theo dõi chuyện này, ta sợ lão quản gia và ông ta có mối quan hệ mờ ám gì đó." Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phương Ngôn chưa nói xong, Mị Ảnh Tông Tông chủ đã định đứng dậy rời đi, may mà Phương Ngôn đã sớm ấn vào đùi y, nếu không, tên này thật sự không kiềm chế được.

Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với Phương Ngôn: "Mau thả chân ta ra, ta phải đi xem hai người họ rốt cuộc đang làm gì sau lưng ta,

những chuyện mờ ám, nếu như vậy, ta cảm thấy chuyện năm đó chắc chắn là do lão quản gia này làm rồi, để hai chúng ta đến Thiên Thư Tàn Quyển nâng cao thực lực chắc chắn có ý đồ khác." Phương Ngôn thấy lúc này Mị Ảnh Tông Tông chủ đang nổi nóng, vội vàng nói với y: "Được rồi, được rồi, cũng đừng quá tức giận, chuyện này chắc chắn không đơn giản như bề ngoài đâu." "Ta nói cho cậu biết, hay là chúng ta nhân mấy ngày Thiên Thư Tàn Quyển chưa mở, điều tra kỹ mối quan hệ của hai người họ, như vậy nếu thật sự có chuyện, chúng ta cũng có sự chuẩn bị, nếu không, cứ đường đột đi như vậy, bằng chứng cũng không có, nói gì với người ta?" Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với Phương Ngôn: "Mẹ nó, lão tử lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ phải có bằng chứng mới có thể đối chất với người ta." "Ta nói cho cậu biết, bây giờ đi tìm họ, chúng ta chắc chắn có thể hỏi ra ngô ra khoai, đừng thấy nơi này không phải sân nhà của chúng ta, nhưng chỉ cần làm, ta chắc chắn sẽ phụng bồi đến cùng." "Ây da, ta nói, huynh đệ à, đừng nghĩ chuyện này đơn giản như vậy được không, nơi này cách thành Thủy Ngưu xa như vậy, cũng không phải gần căn cứ của Mị Ảnh Tông, chúng ta ở đây động thủ, một khi đối phương thật sự có chuẩn bị, dựa vào mấy người chúng ta, cậu cảm thấy có thể đánh thắng người ta không, phải nghe ta, từ từ, vừa rồi không phải đã đồng ý với ta rồi sao?

Được rồi, ngồi xuống hạ hỏa trước đã." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn nói vậy, phân tích lý trí cũng như một quả bóng xì hơi, một phát ngồi xuống ghế.

Y nói với Phương Ngôn: "Được rồi, vậy mau nói cho ta biết đi, chuyện này tiếp theo làm thế nào, chúng ta không thể cứ ngồi chờ như vậy, còn mấy ngày nữa mới đến thời gian mở cửa Thiên Thư Tàn Quyển, không phải cũng lãng phí sao, phải nhân cơ hội này điều tra kỹ một phen, vậy ta nên bắt đầu từ đâu?" Phương Ngôn, nghe lời của Mị

Ảnh Tông Tông chủ, trên mặt lộ ra nụ cười.

Chương 410

Kết quả này, Phương Ngôn đã sớm dự liệu, hắn tự tin nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Ta nói cho cậu biết, chúng ta trước tiên bắt đầu điều tra từ Lão Lưu này." "Ta nói cho cậu biết nhé, lúc đó ở trong ngôi mộ cổ đó, Lão Lưu có liên hệ với ba người phụ nữ dưới quyền, hay là cậu thử nhớ lại xem ba người phụ nữ đó rốt cuộc có chuyện gì khác mà cậu không biết không." "Phụ nữ?

Phụ nữ?

Mị Ảnh Tông của ta trên dưới tổng cộng chỉ có một người phụ nữ tiếp đón ngày đó, ba người, nếu thật sự như vậy, bọn người trong Mị Ảnh Tông của ta đâu cần phải thấy phụ nữ là như phát điên." Phương Ngôn, nghe Mị Ảnh Tông Tông chủ nói vậy, cũng trầm ngâm suy nghĩ, nếu theo lời của Mị Ảnh Tông Tông chủ, thì ba người phụ nữ đó không phải người của Mị Ảnh Tông, vậy thân phận của ba người họ rốt cuộc là gì?

Lão Lưu và họ lại có quan hệ gì?

Chuyện này trước mắt Phương Ngôn trở nên ngày càng rối rắm, Phương Ngôn cũng nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Đúng lúc này, Trương Tam Mộng nói với Phương Ngôn: "Hay là chúng ta làm thế này, tối nay hai chúng ta đi tìm Lão Lưu, xem xem rốt cuộc ông ta nói thế nào." "Như vậy không phải có thể tạm thời xua tan nghi ngờ trong lòng sao, hơn nữa, như vậy cũng tốt hơn là chúng ta ngồi đây đoán mò vô căn cứ, được rồi, đừng chần chừ nữa." Trương Tam Mộng vừa nói xong một tràng, lại tiếp tục nói với Phương Ngôn: "Cậu xem, hơn nữa, tôi đã tiếp xúc với Lão Lưu lâu như vậy, Lão Lưu rốt cuộc là người như thế nào, tôi đều hiểu rất rõ." "Người này

hễ nói dối là đỏ mặt, thực ra tôi đang nghi ngờ có người giả mạo Lão Lưu, nếu như vậy, tôi phải làm rõ rốt cuộc là thế nào, nếu không chuyện này, tôi có hơi bị động rồi." Phương Ngôn, nghe lời của Trương Tam Mộng xong, không trả lời ngay, hắn cảm thấy tuy đây là một cách hay, nhưng cách làm này có phần quá mạo hiểm.

Dù sao bây giờ đã ở trong tình huống bị động rồi, nếu lại chọn chủ động đi tiếp xúc với Lão Lưu, thì liệu có rơi vào một cái bẫy khác mà kẻ địch đã giăng sẵn không, nhưng nếu không làm vậy, cứ đoán già đoán non vô căn cứ mãi như vậy, cũng không phải là cách.

Phương Ngôn, suy nghĩ kỹ một lúc, vỗ bàn, nói với Trương Tam Mộng và Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Được rồi.

Tôi quyết định tối nay tôi và Trương Tam Mộng hai người sẽ đi gặp Lão Lưu." "Mị Ảnh Tông Tông chủ tiếp tục canh giữ đại bản doanh của chúng ta, nhớ kỹ, buổi tối nhất định phải cẩn thận hơn, tôi sợ tối nay có một số người sẽ gây bất lợi cho chúng ta, nếu như vậy, những người đồng đội còn lại phải giao cho cậu bảo vệ rồi, nhớ kỹ, cô bé đó nhất định không được để bị thương, có lẽ cô bé mới là chìa khóa để chúng ta vào Thiên Thư Tàn Quyển." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe lệnh của Phương Ngôn cũng không có gì phản cảm, nói với hắn: "Được rồi, tôi biết rồi, tối nay hai người cứ yên tâm đi, những người còn lại tôi sẽ bảo vệ họ thật tốt." "Nhưng cậu phải biết, nếu thật sự có người muốn giăng bẫy đối phó với mấy chúng ta, thì tối nay hành động của hai người nhất định phải cẩn thận." Mấy người ngồi đó, hàn huyên vài câu đơn giản, Mị Ảnh Tông Tông chủ rời đi.

Đợi trong phòng chỉ còn lại hai người Phương Ngôn, Trương Tam Mộng nói với hắn: "Cậu cảm thấy chuyện này thật sự là do hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch giở trò sao, tôi cảm thấy có lẽ không phải vậy, trực giác của tôi nói cho tôi biết, Lão Lưu này nhất định là có người giả mạo, nhưng mục đích thì tôi không biết, có lẽ là để ly

gián quan hệ giữa tôi và hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch." Phương Ngôn lắc đầu, nói với Trương Tam Mộng: "Chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, ta nghĩ, tất cả mọi chuyện nhất định đều có liên quan đến miếng huyết ngọc mà cha của Mị Ảnh Tông Tông chủ năm đó để lại." "Và người giăng bẫy cho chúng ta cũng nhất định biết cách luyện chế bảo thạch loại phụ trợ, nếu như vậy, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được, đầu tiên là muốn giết chúng ta, chỉ có một người biết cách này." "Thứ hai, có được miếng huyết ngọc đó, có thể dùng để luyện chế một số thứ khác, như vậy, có thể giúp hắn hoàn thành một số mục tiêu." Khi Phương Ngôn vừa nói xong, Trương Tam Mộng đột nhiên đứng dậy, nói với hắn: "Nếu thật sự như cậu nói, thì chú trong thành Bảo Cách Lệ bây giờ không phải rất nguy hiểm sao?" "Nhưng bây giờ tôi lại không có cách nào liên lạc với hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch, tôi cảm thấy việc không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ nên lập tức hành động rồi, nếu còn kéo dài nữa, e rằng tình hình sẽ bất lợi cho chúng ta." Phương Ngôn nhìn thời gian, hóa ra trong lúc ba người vừa nói chuyện, trời đã dần tối.

Thế là Phương Ngôn nói với Trương Tam Mộng: "Được, việc không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ xuất phát, đi xem xem Lão Lưu này rốt cuộc có phải là thật không, nếu không phải thật, thì ta chắc chắn phải tiếp đãi ông ta một phen rồi." Hai người nhân lúc đêm tối lại một lần nữa bước ra khỏi cửa phòng trọ, rất quen thuộc đến nơi ở của Lão Lưu, phát hiện lúc này đèn trong phòng vẫn sáng, xem ra Lão Lưu chắc chắn đang ở trong phòng.

Thế là Phương Ngôn và Trương Tam Mộng hai người một chân đá văng cửa phòng, thấy Lão Lưu ngồi trên giường kinh hoảng thất thố, dường như không hề nghĩ rằng Phương Ngôn và Trương Tam Mộng hai người sẽ đến phòng mình.

Ông ta nói với hai người: "Hai người là ai, sao lại xuất hiện trong

phòng của tôi muộn thế này, rốt cuộc muốn làm gì?

Tôi nói cho các người biết, nếu còn không rời đi, tôi sẽ gọi người đó." Phương Ngôn và Trương Tam Mộng hai người nghe lời Lão Lưu nói chắc chắn có chút kỳ lạ, bây giờ có kinh hoảng thất thố, cũng không đến mức không nhận ra ai là ai chứ.

Thế là Phương Ngôn nói với ông ta: "Được rồi, Lão Lưu, đừng giả vờ nữa, chúng ta đều quen biết nhau lâu như vậy rồi, hà tất phải như vậy, ở đây giả điên giả dại, nói đi, đến nơi này rốt cuộc muốn làm gì, cách đây không lâu cũng đã đến ngôi mộ cổ rồi, rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với tôi cùng hội trưởng nhà đấu giá bảo thạch, hay có ý đồ gì khác?" "Người này rốt cuộc là ai vậy, đêm hôm khuya khoắt xông vào phòng tôi, quen biết nhau lâu như vậy, tôi còn không biết anh là ai." "Còn nữa, tôi cũng chưa từng đến ngôi mộ cổ, tôi khuyên anh mau rời khỏi chỗ tôi, tôi là người làm ăn đàng hoàng." "Đại ca, muộn thế này rồi đừng làm như quen thuộc lắm, nếu hai người vì không có chỗ ở mà đến làm quen với tôi, thì có thể ngủ ở phòng khách của tôi, nhưng những lời nói khó hiểu của anh, tôi thật sự không thể hiểu được." Trương Tam Mộng nghe những lời này của Lão Lưu xong, tức không chịu nổi, định xông lên đấm ông ta một trận.

Cậu ta nói với Lão Lưu: "Họ Lưu kia đừng quá đáng, hai chúng tôi hôm nay, vốn dĩ đến để nói chuyện đàng hoàng với ông, có chuyện gì chúng ta nói rõ ràng là được rồi, bây giờ ông ở đây giở trò với hai chúng tôi, vậy thì đừng trách tôi không khách khí, tính khí của tôi ông không phải không biết." Đúng lúc này, trong phòng Lão Lưu đột nhiên, tỏa ra một làn sương mù kỳ dị, khiến Phương Ngôn và hai người Trương liên tục lùi lại.

Cảm giác trong làn sương mù này mang lại một luồng áp lực mạnh mẽ, đợi sương mù tan đi.

Lão Lưu ngồi trên giường đã biến mất, dù Phương Ngôn và hai người Trương tìm kiếm thế nào cũng không tìm thấy dấu vết của Lão Lưu.

Trương Tam Mộng nói với Phương Ngôn: "Trời ơi, gặp ma rồi, một người sống sờ sờ sao lại biến mất không khí như vậy, tôi nói cho cậu biết, Lão Lưu này chắc chắn có vấn đề, nhưng từ biểu cảm của ông ta xem ra, thật sự không có nói dối, dường như chúng ta chưa từng gặp nhau." Loại sương mù dày đặc này thực ra không hề xa lạ với Phương Ngôn và Trương Tam Mộng, khi ra ngoài thám hiểm những vùng đất chưa biết, họ thường xuyên gặp phải vấn đề tương tự.

Trước đây họ thường tránh xa loại sương mù này, nhưng bây giờ sương mù xuất hiện ngay trước mặt hai người, họ cũng không hề sợ hãi.

Dù sao thì thực lực của cả hai đã được nâng cao đáng kể, nhưng việc sương mù xuất hiện lúc này quả thật có chút kỳ quái.

Mọi chuyện vốn đã đến giai đoạn then chốt, một màn sương mù bỗng xuất hiện khiến cho nhân vật quan trọng là lão Lưu biến mất, không khỏi khiến Phương Ngôn và Trương Tam Mộng phải suy nghĩ.

Phương Ngôn nói với Trương Tam Mộng: "Tôi có thể cảm nhận được, trong màn sương này không hề có chút uy hiếp nào.

Tác dụng của nó chỉ đơn thuần là giúp lão Lưu bỏ chạy." "Xem ra, lão Lưu mà chúng ta biết quả thật có vấn đề, e rằng không phải là cùng một người với lão Lưu ở thành Bảo Cách Lệ.

Tôi đoán, nếu phán đoán của tôi không sai, lão Lưu xuất hiện ở thành Bảo Cách Lệ hẳn là do có người giả mạo, còn người trước mặt chúng ta hiện tại mới là lão Lưu thật sự." Trương Tam Mộng nghe xong phân tích của Phương Ngôn thì đầu óc mù mịt, nói với anh:

“Thôi được rồi, cũng đừng quan tâm thật hay giả nữa, chúng ta cứ giải quyết xong chuyện của Thiên Thư Tàn Quyển đã, đợi khi về thành Bảo Cách Lệ, chẳng phải mọi chuyện sẽ được giải thích rõ ràng sao?” “Tôi thấy dạo này nhiều lúc cậu làm việc có chút không phân biệt được chính phụ.

Tôi cũng không biết tại sao, nhưng từ khi có cô bé đó đi theo chúng ta, tình huống này càng lúc càng nhiều đấy.” “Cậu có ý kiến gì với con bé à?

Cũng phải, dù sao cũng lâu như vậy rồi, chẳng thấy cô gái nào xuất hiện bên cạnh cậu.

Nhìn Bàn Tử người ta bên cạnh còn có Tiểu Hoa bầu bạn, nói thật thì cậu cũng không còn nhỏ nữa rồi…” Chưa đợi Trương Tam Mộng nói xong câu vô dụng đó, Phương Ngôn vội vã xua tay ngắt lời: “Tôi nói cho cậu biết, bây giờ đừng nói với tôi những chuyện này.

Cậu không phải không biết tình cảm của tôi dành cho Hoắc Tú Tú.” “Tuy rằng ở thế giới này, tôi không biết cô ấy ra sao, nhưng mà, tôi chỉ yêu một mình Hoắc Tú Tú.

Cô bé trước mắt, tôi chỉ xem như em gái thôi.” “Thôi được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta cứ lề mề ở đây cũng không phải cách.

Mau về trước đi, lỡ như bên phía Mị Ảnh Tông Tông chủ lại xảy ra chuyện gì, nếu đám người đó nhân cơ hội này đánh úp chúng ta một trận thì thật sự không kịp trở tay đâu.” Trương Tam Mộng cảm thấy lời của Phương Ngôn có lý, dù sao có thể qua mặt hai cao thủ mà thần không biết quỷ không hay bắt một người sống đi, thủ đoạn quả thật có chút cao cường.

Nếu lúc này chúng lựa chọn tấn công Mị Ảnh Tông Tông chủ, sự việc sẽ thật sự phát triển theo chiều hướng xấu, huống hồ cô bé lúc

này còn đang ở trong quán trọ, Phương Ngôn làm sao có thể yên tâm được chứ?

Vì vậy, hai người cũng không ở lại đây lâu, vội vã quay về hướng quán trọ.

Đợi Phương Ngôn về đến quán trọ, anh phát hiện không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, Mị Ảnh Tông Tông chủ lúc này đang ngồi trong sân chờ hai người họ quay về.

Vừa gặp mặt, Mị Ảnh Tông Tông chủ đã hỏi hai người: "Thế nào rồi, chuyện tối nay có kết quả gì không?

Lão Lưu đó rốt cuộc có liên hệ gì khác với lão quản gia không?

Này, hai người nói gì đi chứ, đừng có như khúc gỗ vậy." "Thôi được, không giấu cô, tối nay hai chúng tôi vốn sắp hỏi được chút chuyện từ miệng lão Lưu rồi, nhưng đúng lúc đó, có một cao thủ thần bí xuất hiện bắt ông ta đi." "Đợi đến khi chúng tôi phản ứng lại thì người đã biến mất không thấy tăm hơi, vì vậy chúng tôi cũng không tiếp tục tìm thêm manh mối gì ở đó mà về thẳng đây, sợ các người đột nhiên bị tấn công.

Mục đích của đám người đó hẳn là nhắm vào cô, à không, là nhắm vào chúng ta, nhưng cụ thể có suy nghĩ gì thì tôi cũng không rõ lắm, e là có liên quan đến những thứ mà phụ thân cô để lại năm đó." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn nói vậy cũng lắc đầu: "Gần đây mọi chuyện xảy ra đều liên quan đến những thứ cha tôi để lại, nhưng bao nhiêu năm rồi, tôi và cha tôi cũng chưa từng gặp mặt, tại sao cứ chĩa mũi dùi vào tôi chứ." "Nếu thật sự là như vậy, chúng ta nhất định phải đi trước một bước để có được những thứ cha tôi để lại.

Nếu không, lỡ như bị đám người đó đạt được mục đích, e rằng thế giới này sắp phải đối mặt với một trận đại kiếp.

Dù sao thì gần đây tôi cũng đã tìm mọi cách để tìm hiểu kiến thức liên quan đến huyết ngọc." "Nghe nói nếu có người lấy được huyết ngọc và nắm giữ một loại công pháp tu luyện đặc biệt, người đó có thể một bước lên mây, thực lực sẽ vượt qua Nhân tộc chí tôn thời đó, nếu thật sự như vậy, chúng ta ở trước mặt hắn cũng sẽ trở thành những con kiến hôi." Phương Ngôn nghe xong lời của Mị Ảnh Tông Tông chủ, cũng vội nói: "Thôi được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, bây giờ mau đi nghỉ ngơi đi.

Nhân lúc gần đây không có chuyện gì khác xảy ra, hãy dưỡng đủ tinh thần, có lẽ một thời gian nữa chúng ta sẽ không có cơ hội tốt như vậy đâu." Mấy người vội vã trở về phòng của mình bắt đầu nghỉ ngơi, Phương Ngôn nằm trên giường, vốn đang suy nghĩ về những chuyện kỳ lạ xảy ra gần đây.

Nhưng anh cảm thấy đầu óc choáng váng, dù Phương Ngôn dùng linh hồn lực chống cự thế nào cũng không thể ngăn được cơn buồn ngủ ập đến, không còn cách nào khác, Phương Ngôn đành phải lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn ngủ một mạch đến mười một giờ trưa, vừa tỉnh dậy đã nghe thấy tiếng ồn ào cãi vã từ trên đường truyền đến.

Phương Ngôn dụi dụi mắt thì phát hiện Bàn Tử đang tranh luận gì đó với người ta.

Thấy tình cảnh này, Phương Ngôn cũng vội vàng mặc quần áo chạy ra ngoài, cũng sợ Bàn Tử chịu thiệt, dù sao ở nơi này ai cũng không phục ai, ai cũng có chút bản lĩnh.

Vừa ra khỏi cửa, Phương Ngôn đã gặp Trương Tam Mộng cũng đang trong tình trạng ngủ mê mệt.

Thấy tình huống này, Phương Ngôn cũng cảm thấy màn sương mù

ngày hôm qua nhất định có thành phần đặc biệt nào đó, nếu không hai người họ tuyệt đối sẽ không trùng hợp như vậy.

Nhưng hai người cũng không nói gì nhiều, vừa gặp mặt đã chạy thẳng ra ngoài cửa, vì Trương Tam Mộng cũng phát hiện Bàn Tử đang cãi nhau với người khác.

Hai người ra ngoài cửa thì phát hiện Mị Ảnh Tông Tông chủ đã sớm đứng bên cạnh Bàn Tử, trước mặt hai người là một gã đàn ông vạm vỡ, đang chỉ tay múa chân vào Bàn Tử.

Bàn Tử đương nhiên cũng không thể dễ dàng chịu thua.

Nghe Bàn Tử nói với gã vạm vỡ đó: "Mẹ nó, mày là thằng nào?

Bàn gia tao đây hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm chưa từng có ai dám nói chuyện với tao như vậy, mày là người đầu tiên đấy, có dám báo danh không, rốt cuộc mày từ đâu tới?

Tao nói cho mày biết, chỗ dựa của tao lớn lắm đấy, đừng có dễ dàng chọc vào, nếu không tao cho mày biết tay." Gã vạm vỡ kia rõ ràng cũng không phải dạng hiền lành, nói với Bàn Tử: "Lão tử ở đây lăn lộn lâu như vậy rồi, mày cứ hỏi bất kỳ ai xem, có ai không biết biệt danh của tao không?" "Tao nói cho mày biết, hôm nay chuyện này nếu không cho tao một lời giải thích hợp lý thì đừng hòng rời đi.

Tao thấy cô bé mày dắt theo bên cạnh trông cũng xinh xắn đấy, hay là cho anh đây mượn chơi vài hôm, như vậy chuyện này tao cho qua, nếu không, đừng trách tao nói lời khó nghe, tao sẽ cho mày biết tay." Phương Ngôn lúc này nghe thấy gã vạm vỡ kia nói lời bất kính với cô bé cũng có chút tức giận, chưa đợi Bàn Tử nói tiếp, Phương Ngôn đã đứng vào giữa hai người.

Anh nói với gã vạm vỡ: "Này anh bạn, nói chuyện nên hướng vào sự việc, chứ không phải con người.

Chương 411

Chuyện vốn là của hai người các anh, lôi một cô bé vào làm gì, lẽ nào ông già nhà anh đánh nhau cũng phải để bà già nhà anh đứng nhìn à?" Nhưng gã vạm vỡ kia rõ ràng không nể mặt, đưa tay đẩy Phương Ngôn ra rồi nói: "Mẹ nó, thằng mặt trắng mày lại ở đâu ra?

Lão tử làm việc không cần mày chỉ trỏ." "Tao nói cho mày biết, hôm nay con bé này lão tử muốn chắc rồi, hai đứa chúng mày còn phải trả một cái giá không nhỏ đâu.

Thời gian của tao rất quý báu, không có rảnh mà tán gẫu với chúng mày." Mọi người vốn tưởng rằng sau khi gã vạm vỡ nói ra câu đó, Phương Ngôn và Bàn Tử sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng lúc này, mọi người lại kinh ngạc phát hiện Phương Ngôn đã đá bay gã vạm vỡ kia đi.

Chuyện này thực sự khiến mọi người sững sờ, không ai ngờ một người đàn ông gầy gò như vậy lại có thể bộc phát ra sức mạnh kinh người, quả thực không tương xứng với ngoại hình chút nào.

Gã vạm vỡ kia làm sao chịu được sự nhục nhã này, đứng dậy nói với Phương Ngôn: "Thằng ranh con, bao nhiêu năm rồi, chưa có ai dám đối xử với tao như vậy.

Mày có biết không, tao là người của một tông môn thuộc Mị Ảnh Tông đấy.

Tao nói cho mày biết, hôm nay mày đắc tội với tao, cũng có nghĩa là mày đắc tội với Mị Ảnh Tông." "Thôi được, tao nói thẳng ở đây, nếu mày cho tao một khoản bồi thường hợp lý, chuyện vừa rồi tao coi như chưa từng xảy ra.

Dù sao thì, Mị Ảnh Tông không phải là thứ mà ai cũng có thể đắc

tội được đâu.” Phương Ngôn nghe lời của gã vạm vỡ trước mặt có chút buồn cười, anh kín đáo liếc nhìn Mị Ảnh Tông Tông chủ đang đứng bên cạnh.

Phương Ngôn nói với gã vạm vỡ: “Anh bạn, Mị Ảnh Tông à, thật trùng hợp, tôi cũng là người của Mị Ảnh Tông.

Vậy thì chuyện của chúng ta hay là giải quyết cho xong đi, lỡ như sau này ầm ĩ đến chỗ Tông chủ, e rằng cả hai chúng ta đều khó xử.

Anh thấy đề nghị của tôi thế nào?” Rõ ràng, khi gã vạm vỡ nghe Phương Ngôn nói mình là người của Mị Ảnh Tông, khí thế lập tức giảm đi một nửa.

Hắn nói với Phương Ngôn: “Nếu vậy, làm sao mày chứng minh được mình là người của Mị Ảnh Tông?

Tao nói cho mày biết, tao đây không phải lớn lên bằng cách bị dọa đâu, có bản lĩnh thì làm tao tâm phục khẩu phục thừa nhận mày là người trong đó, nếu không tao tuyệt đối cho mày biết tay.” Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt bước ra, giơ lệnh bài trong tay ra trước mặt gã vạm vỡ rồi nói: “Thấy chưa?

Ta là Mị Ảnh Tông Tông chủ, đây là bạn của ta.

Chuyện hôm nay ngươi định giải thích với ta thế nào?

Đã dám mượn danh hiệu của ta đi lừa bịp khắp nơi, vậy ngươi cũng nên biết phong cách hành sự của Mị Ảnh Tông ta rốt cuộc là như thế nào rồi chứ.” Gã vạm vỡ nhìn thấy lệnh bài kia, lập tức quay người bỏ chạy, hoàn toàn không còn khí thế như lúc nãy.

Mấy người Phương Ngôn căn bản không có ý định đuổi theo, đám người xem náo nhiệt còn lại thấy Mị Ảnh Tông Tông chủ giơ ra lệnh bài cũng tan tác bỏ đi, dù sao danh tiếng của Mị Ảnh Tông quả thật có chút khiến người ta nghe mà khiếp sợ.

Đợi những người đó đi rồi, Phương Ngôn lại phát hiện ở góc phố có một người quen đang mua đồ.

Nhìn kỹ lại, Phương Ngôn phát hiện đó chẳng phải là lão Lưu đã biến mất một cách khó hiểu tối qua sao?

Lúc này, lão Lưu quay đầu lại, ánh mắt chạm phải Phương Ngôn, rồi thuận theo con hẻm nhỏ dần dần biến mất.

Phương Ngôn lúc này cũng không kịp giải thích gì, liền co giò chạy theo hướng lão Lưu rời đi.

Để lại Trương Tam Mộng và mấy người không biết nên làm gì, nhưng họ cũng không ngăn cản Phương Ngôn, chắc chắn anh đã phát hiện ra điều gì đó khác thường, nhưng không kịp nói với họ, vì vậy họ cũng chọn cách quay về quán trọ, chờ đợi Phương Ngôn trở về.

Phương Ngôn đuổi theo lão Lưu đến một góc nhỏ hoang vắng, anh quan sát kỹ xung quanh, phát hiện trước sau trái phải đều không có người, liền cẩn thận men theo bức tường đi trong con hẻm đó.

Đột nhiên, Phương Ngôn nghe thấy một tiếng động phía sau lưng, anh giật mình quay đầu lại thì phát hiện chỉ có một con mèo nhỏ nhảy từ trên tường xuống.

Nhưng khi Phương Ngôn hoàn hồn trở lại, anh lại thấy lão Lưu đang đứng đối diện mình.

Phương Ngôn cảm thấy có thể sẽ có chút nguy hiểm, liền rút ngay Thất Tinh Trấn Ma Kiếm ra.

Lão Lưu không nói một lời, trực tiếp lao vào giao đấu với Phương Ngôn.

Hai người giao thủ vô số hiệp trong con hẻm chật hẹp, không ai làm gì được ai.

Đến lúc nghỉ giữa chừng, Phương Ngôn hỏi lão Lưu: "Rốt cuộc ông là ai?

Có thể cho tôi biết lúc ở thành Bảo Cách Lệ, rốt cuộc có ý đồ gì không?

Hôm nay đến đây lại vì mục đích gì?" Lão Lưu nghe lời của Phương Ngôn, cũng đáp lại: "Chàng trai trẻ à, ta nói cho ngươi biết, có những lúc không thể tin vào những gì mắt thấy, rất nhiều chuyện không nằm trong phạm vi năng lực của ngươi có thể giải quyết được." "Ta nói cho ngươi biết, dù ta có nói cho ngươi biết ta là ai, ngươi cũng không thể hiểu được chúng ta đang lên kế hoạch gì.

Ta có thể thừa nhận lão Lưu ở thành Bảo Cách Lệ đúng là lão Lưu thật, ta chỉ giả dạng thành ông ta thôi.

Nhưng về mục đích, ta không thể nói cho ngươi biết, có những chuyện cần ngươi phải từ từ khám phá." Phương Ngôn thực ra lúc này không thể hiểu được ý nghĩa cụ thể trong những lời mà người này nói.

Vì vậy anh nói với lão Lưu giả trước mặt: "Vậy ông có thể cho tôi biết, ông giả dạng thành lão Lưu xuất hiện ở đây là vì cái gì không?

Lẽ nào chỉ để gây cho tôi một chút hoang mang sao?

Tôi nghĩ đó không phải là mục đích thật sự của ông đâu.

E rằng kế điệu hổ ly sơn mới là ý đồ thực sự, bây giờ chắc ông đã phái người đi gây khó dễ cho bạn bè của tôi rồi phải không." Tuy rằng bây giờ, những lời Phương Ngôn nói với lão Lưu trước mặt đều là suy đoán của cá nhân, nhưng không phải là không có cơ sở.

Phương Ngôn luôn cảm thấy nhóm của lão Lưu này đã sớm biết tầm quan trọng của cô bé đối với nhóm người Phương Ngôn.

E rằng bây giờ họ đã phái những thành viên mạnh hơn đi gây khó

dễ cho Mị Ảnh Tông Tông chủ.

Nếu thật sự là như vậy, Phương Ngôn bây giờ phải tìm cách thoát thân nhanh chóng để quay về chi viện.

Lão Lưu nghe xong phân tích của Phương Ngôn, liền vỗ tay tán thưởng.

"Không tồi nha, chàng trai trẻ phải như vậy chứ, thế giới này sau này là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Đầu óc phản ứng nhanh, không sai.

Ta có thể không ngượng ngùng mà nói cho ngươi biết, bây giờ đám thuộc hạ của ta đã tìm đến quán trọ mà các ngươi đang nghỉ ngơi.

Có lẽ lúc này à, đã thành công rồi, cô bé đó chắc chắn đang nằm trong tay ta.

Lúc này ta không cản ngươi, ngươi có vội về cũng vô ích, chỉ có thể quay về dọn dẹp tàn cuộc thôi, đại sự đã định, không cần phải phản kháng vô ích nữa." Phương Ngôn nghe xong lời của lão Lưu, không quay đầu lại, điên cuồng chạy về phía quán trọ.

Anh cũng không tiếp tục thảo luận những vấn đề chưa được giải đáp với lão Lưu này.

Những điều đó đối với anh bây giờ đều không có ý nghĩa, an toàn tính mạng của cô bé và Mị Ảnh Tông Tông chủ mới là điều Phương Ngôn quan tâm nhất lúc này.

Dù sao Phương Ngôn cũng từng thề, sẽ không để bất kỳ ai bị thương tổn nữa.

Sau một hồi chạy nước rút, Phương Ngôn cuối cùng cũng đến được cổng quán trọ, nhưng lại phát hiện quán trọ lúc này đã sớm trở thành một đống đổ nát, cổng quán trọ bị phá hủy không ra hình dạng.

Đi vào bên trong càng là một cảnh hỗn loạn, Phương Ngôn lúc này trong lòng có chút hoảng loạn, anh hét lớn vào đống phế tích trước mặt.

“Trương Tam Mộng, Bàn Tử, mọi người ở đâu, mau ra đây, đừng dọa tôi, trò đùa như vậy không vui đâu.” Nhưng, ngoài tiếng vọng trống rỗng trên khắp đống phế tích, hoàn toàn không có ai đáp lại Phương Ngôn.

Nhưng Phương Ngôn lúc này không bỏ cuộc, tiếp tục hét vào khoảng không: “Anh em, mau ra đây, nói cho tôi biết mọi người không sao.

Đều tại tôi, nếu lúc đó tôi đi cùng mọi người, sẽ không xảy ra tình huống như bây giờ.

Tôi cầu xin mọi người mau ra đây, cho tôi một cơ hội bù đắp sai lầm.” Phương Ngôn vừa nói, vừa thậm chí dùng hai tay bắt đầu đào bới đống phế tích trước mặt.

Chương 412

Nếu anh đoán không sai, họ hẳn đã gặp chuyện không may.

Bây giờ, họ đang nằm dưới đống phế tích này, dù hôm nay tay Phương Ngôn có phế đi, anh cũng phải tìm ra thi cốt của họ.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, đó là suy nghĩ trong lòng Phương Ngôn lúc này.

Phương Ngôn không ngừng dùng hai tay lật tung đống phế tích trước mặt, những giọt nước mắt lớn lăn dài trên má anh.

Chưa từng có ai thấy Phương Ngôn trong tình cảnh thảm hại như vậy.

Trong ấn tượng của họ, Phương Ngôn từ trước đến nay là một người đau không kêu, chảy máu không chớp mắt.

Nhưng bây giờ Phương Ngôn cũng sẽ rơi lệ, dù sao anh cũng cảm thấy sai lầm của mình đã hại cả một đám người.

Đúng lúc này, Trương Tam Mộng từ ngoài cửa bước vào, thấy Phương Ngôn quỳ trên đất lật tung đống phế tích trước mặt, tưởng đã xảy ra chuyện gì khác.

Cậu ta vội vàng bước tới nói với Phương Ngôn: "Này, cậu sao vậy?

Đang lật đống phế tích làm gì thế?

Có chuyện gì à, trong lúc tôi không ở đây, quán trọ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Vậy tối nay chúng ta ở đâu?" Nhưng Phương Ngôn lúc này nghe

thấy lời của Trương Tam Mộng, giống như người gặp phải ma vậy.

Anh quay đầu lại xác nhận mọi thứ trước mắt đều là thật, sau đó đột ngột ôm chầm lấy Trương Tam Mộng.

"Anh em, mọi người không sao là tốt rồi, vừa rồi thật sự dọa tôi chết khiếp, tôi tưởng sẽ không bao giờ gặp lại mọi người nữa.

Hay là cậu tát tôi một cái đi, tôi sợ mình đang nằm mơ." Trương Tam Mộng nghe yêu cầu vô lý như vậy của Phương Ngôn cũng thẳng tay tát cho anh một cái, dù sao ngày thường cũng không có cơ hội ra tay với Phương Ngôn, đây là anh tự yêu cầu.

Đợi một lát nữa anh hoàn hồn, cũng không sợ bị oán trách.

Trương Tam Mộng tát xong Phương Ngôn, liền nói: "Này, hôm nay cậu không có chuyện gì làm nên phát điên à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho chúng tôi biết đi, bộ dạng này của cậu làm tôi thấy hơi sợ đấy." Phương Ngôn sờ sờ mặt, cảm thấy bị tát có chút đau, nhưng không nói ra.

Anh nói với mấy người Trương Tam Mộng: "Tôi vừa nhìn thấy lão Lưu, nhưng không kịp nói cho mọi người, thế là tôi đuổi theo ông ta vào một con hẻm không người.

Ông ta nói với tôi một số lời kỳ quái, trong đó tôi nghe được là ông ta đang lên kế hoạch gây bất lợi cho mọi người, tôi vội vàng chạy về.

Nhưng khi tôi trở về, tôi phát hiện quán trọ đã biến thành một đống phế tích, tôi sợ mọi người xảy ra chuyện.

Tôi bắt đầu tìm kiếm, kết quả mọi người lại ở sau lưng tôi, tôi không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mấy người Trương Tam Mộng nghe lời của Phương Ngôn, vội vàng nói: "Không có gì đâu, sau khi cậu đi, chúng tôi vốn định về quán trọ nghỉ ngơi chờ cậu.

Nhưng cô bé nói muốn đi dạo trong thị trấn này, thế là chúng tôi

không về quán trọ.

Cũng chính vì vậy, chúng tôi mới thoát được một kiếp nạn, nếu không thì bây giờ sẽ xảy ra chuyện gì cũng không nói trước được." Phương Ngôn xác nhận mấy người Trương Tam Mộng không có việc gì, cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó dẫn họ đi tìm một quán trọ khác, làm xong mọi thủ tục, bắt đầu nghỉ ngơi trong phòng.

Trải qua chuyện hôm nay, Phương Ngôn chuẩn bị dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời nửa bước, nhất định phải bảo vệ tốt đồng đội của mình.

Nhưng tất cả những chuyện xảy ra gần đây khiến Phương Ngôn cảm thấy toàn bộ sự việc bắt đầu trở nên rối rắm, không biết phía sau còn có điều gì đang chờ đợi mình.

Lẽ ra nên nghỉ ngơi thật tốt một đêm, nhưng những chuyện này lại khiến Phương Ngôn trằn trọc không ngủ được.

Thôi thì Phương Ngôn cũng không ép mình nghỉ ngơi nữa.

Anh mở cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài, bắt đầu ngồi khoanh chân tu luyện, đây là bài học bắt buộc mỗi tối của Phương Ngôn trước đây.

Dưới sự gột rửa của ánh trăng, Phương Ngôn bắt đầu chậm rãi vận chuyển công pháp của bản thân, nhờ ánh trăng, Phương Ngôn bây giờ trông như cả người đang tắm mình trong đó, vô cùng thuần khiết.

Đúng lúc này, một tiếng đẩy cửa đột ngột vang lên, phá vỡ khung cảnh đẹp đẽ lúc này.

Phương Ngôn từ từ quay đầu lại, phát hiện cô bé lúc này đã bước vào phòng anh, anh vội vàng từ trên cửa sổ nhảy xuống.

Phương Ngôn dịu dàng nói với cô bé: "Muộn thế này rồi, sao em không nghỉ ngơi, có chuyện gì sao, có tâm sự gì à, không sao đâu, ngồi

xuống từ từ nói." "Vừa rồi dáng vẻ anh ngồi khoanh chân luyện công thật sự rất đẹp, ba mẹ em cũng thường làm như vậy, họ nói với em điều đó rất tốt cho cơ thể.

Thực ra tối nay em không ngủ được, em đến tìm anh nói chuyện, em cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Gần đây em luôn cảm thấy trong lòng hoảng hốt, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra vậy, gần đây nằm mơ luôn mơ thấy ba mẹ nói chuyện với em mấy lần.

Em vốn sắp đưa tay ôm họ rồi, kết quả lại tỉnh giấc, em không dám ngủ nữa, em sợ khi lại mơ thấy ba mẹ em sẽ khóc.

Họ không thích nhất là dáng vẻ em khóc, lúc đó em xấu nhất." Phương Ngôn nhìn dáng vẻ nói chuyện của cô bé, trong lòng vô cùng đau xót, anh cưng chiều xoa đầu cô bé.

"Ai da, chúng ta sắp vào Thiên Thư Tàn Quyển rồi, bí mật mà ba mẹ em để lại trong đó cũng sắp được hé lộ rồi.

Gần đây khi mơ thấy ba mẹ, hai người có nói gì với em không?

Anh nghĩ, có lẽ họ đang nhắc nhở em, trong Thiên Thư Tàn Quyển sẽ có một số nơi đặc biệt, lần sau gặp ba mẹ, em nhất định phải hỏi cho kỹ." Cô bé gật đầu: "Vâng, anh trai, em biết rồi, nhưng gần đây anh không cảm thấy thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện sao?

Em cảm thấy, Mị Ảnh Tông Tông chủ, gần đây tính tình đặc biệt xấu, tối nay lúc em và anh Trương Tam Mộng cùng anh Bàn Tử đi dạo phố, cô ấy cứ không cho em đi.

Lúc em nói em nhất định phải đi, cô ấy còn mắng em, em thật sự càng ngày càng ghét cô ấy." Thực ra lúc này Phương Ngôn tự nhiên biết Mị Ảnh Tông Tông chủ vì sao không cho ba người họ tự ý rời đi, nhưng lại không thể nói lý lẽ trước mặt cô bé.

Anh chỉ có thể tiếp tục xoa đầu cô bé, nói với cô bé: "Thôi được rồi, chị ấy cũng không cố ý đâu, chỉ là đang dùng một cách khác để bảo vệ em thôi.

Đừng nghĩ nhiều quá, mau đi ngủ đi, nếu sợ thì nằm trên giường của anh, anh phải tiếp tục luyện công, ngày mai chúng ta còn có việc khác nữa." Cô bé nghe lời của Phương Ngôn, cũng ngoan ngoãn đi đến bên giường Phương Ngôn, đắp chăn lại.

Không bao lâu sau, cô bé đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Phương Ngôn ngồi bên giường nhìn cô bé đang ngủ say trước mặt: "Con bé ngốc, những chuyện con phải trải qua còn ở phía sau, ta hy vọng khi chuyện thật sự xảy ra, con có thể kiên cường một chút.

Có lẽ tất cả những gì ta đang làm bây giờ, chính là do ba mẹ con đã sắp đặt từ năm đó, nhưng không còn cách nào khác, ta chỉ có thể cùng con đối mặt." Phương Ngôn cũng không biết những lời này cô bé có nghe lọt tai không, dù sao sau khi nói xong, anh lại quay về bệ cửa sổ, tiếp tục mượn ánh trăng bắt đầu tu luyện.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, khi vệt sáng đầu tiên của bình minh xuất hiện trên bầu trời ngày thứ hai, Phương Ngôn từ bệ cửa sổ nhảy xuống, vươn vai một cái, cảm thấy cả người sảng khoái.

Nhìn lại cô bé, lúc này cũng đã từ từ tỉnh giấc, hai người chào buổi sáng nhau một tiếng rồi đến nhà ăn của quán trọ, chuẩn bị ăn sáng.

Nhưng chưa đợi hai người đến nhà ăn, đã nghe thấy tiếng cãi vã từ trong nhà ăn vọng ra.

Rõ ràng, một trong hai bên tự nhiên là Mị Ảnh Tông Tông chủ, còn mấy người kia là ai, Phương Ngôn không biết.

Từ cuộc cãi vã, Phương Ngôn có thể đại khái đoán được, xem ra

là đối phương đang tìm Mị Ảnh Tông Tông chủ gây phiền phức.

Vì vậy lúc này Phương Ngôn tự nhiên cũng không thể ngồi chờ chết, vội vàng tăng tốc bước tới.

"Mẹ nó, rõ ràng chỗ này là lão tử nhìn trúng trước, đám người chúng mày dựa vào đâu mà ngồi vào?" "Phì!

Một đám rác rưởi Mị Ảnh Tông chuyên làm những chuyện thương thiên hại lý, còn có mặt dày ngồi đây ăn cơm, nếu là tao thì đã không còn mặt mũi nào nhìn tổ tông rồi." Người đang nói chuyện, phía sau lưng đứng bảy tám người đàn ông thân hình cường tráng dị thường.

Chương 413

Xem ra cũng là một tông phái khá có thực lực, đến đây để thám hiểm Thiên Thư Tàn Quyển, nhưng lúc này, tại sao lại chĩa mũi dùi vào mấy người Mị Ảnh Tông Tông chủ?

Xem ra là vì chuyện ngày hôm qua, có kẻ đứng sau lưng nói xấu, dẫn đến Bàn Tử bị hiểu lầm.

Phương Ngôn bước tới, nói với người đàn ông vừa mới chỉ trỏ: "Vị huynh đệ này, lời của anh có chút quá đáng rồi đấy, nhóm chúng tôi cũng không chọc giận anh, cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý với anh.

Tại sao lại ngồi đây chỉ trỏ chúng tôi, trong nhà ăn này có bao nhiêu chỗ ngồi, anh cứ nhất quyết phải ngồi đây, vậy tôi có thể hiểu là anh cố ý tìm chúng tôi gây phiền phức không?" Mấy câu nói của Phương Ngôn có đầu có đuôi, mạch lạc rõ ràng, người đàn ông cầm đầu đối diện nghe xong, trên mặt cũng có chút không được tự nhiên.

Nhưng dù sao cũng vừa mới làm ra hành động như vậy, lúc này đột nhiên nhận thua, trên mặt cũng quá mất mặt.

Vì vậy hắn tiếp tục nói với Phương Ngôn: "Thằng mặt trắng ở đâu ra vậy, đừng quản chuyện không phải của mình.

Tao nói cho mày biết.

Nếu hôm nay đám người Mị Ảnh Tông này không đi, sẽ gặp phải phiền phức lớn đấy, tao chỉ tốt bụng nhắc nhở thôi." Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ đang ngồi trên bàn nãy giờ không nói gì lên tiếng với người cầm đầu đó: "Ồ, hóa ra là tốt bụng nhắc nhở ta à.

Vậy vừa rồi ngươi hất nước lên mặt huynh đệ của ta, hành vi này

lại giải thích thế nào?

Nếu chỉ để nhắc nhở ta, thì có phải hơi quá đáng, quá bắt nạt người khác rồi không?

Lẽ nào ngươi coi mấy người chúng ta đều là quả hồng mềm sao?

Thật là nực cười!" Phương Ngôn vốn tưởng Mị Ảnh Tông Tông chủ nói như vậy đối phương sẽ dừng lại, nhưng không ngờ đối phương lại như ăn phải gan hùm mật gấu vậy.

Hắn hét lớn với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Cái thá gì?

Thiên Lang Thương Hội chúng ta ở khu vực này cũng lăn lộn lâu như vậy rồi, chưa từng thấy mấy người các ngươi.

Lẽ nào ngươi chưa nghe câu nói, rồng mạnh không áp được rắn địa đầu sao?

Chuyện hôm nay ngươi xin lỗi ta, rồi kết thúc, tiện thể cút khỏi mắt ta ngay lập tức." Phương Ngôn lúc này đi đến một bên, vừa hay bên cạnh có một người cũng đang đứng xem náo nhiệt.

Phương Ngôn nói với anh ta: "Huynh đệ, anh có biết cái gọi là Thiên Lang Thương Hội rốt cuộc có lai lịch gì không, xem ra ghê gớm lắm nhỉ.

Không lẽ chỗ dựa rất vững chắc sao, nếu vậy, hôm nay đám người này có gặp phiền phức không?" Có thể vì Phương Ngôn, người bên cạnh hôm nay tâm trạng khá tốt, hoặc cũng vì Phương Ngôn trông khá thân thiện.

Người đó nói với Phương Ngôn: "Ai da, tiểu huynh đệ, nghe em hỏi vậy, anh đây cũng đơn giản nói cho em nghe một chút.

Cái gọi là Thiên Lang Thương Hội trước mặt chúng ta này, có thể nói ở khu vực này, họ dám xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ

nhất đâu.

Đương nhiên không phải nói Mị Ảnh Tông kia không được, nhưng dù sao cũng là người ngoài, làm sao có thể so sánh được với Thiên Lang Thương Hội chứ.

Tiếng xấu của Thiên Lang Thương Hội, xa xa không kém gì cái gọi là Mị Ảnh Tông đâu.

Thiên Lang Thương Hội, có thể nói là kinh doanh đủ thứ, lừa bịp, trộm cắp.

Thậm chí một số việc kinh doanh bất hợp pháp, họ đều làm, miễn là kiếm được tiền là được.

Người trước mặt kia, nếu anh đoán không sai, có thể là Trí Đa Tinh của Thiên Lang Thương Hội.

Rất nhiều mưu mẹo quỷ quái đều do hắn hoạch định, xem ra Thiên Lang Thương Hội đến thị trấn nhỏ của chúng ta, cũng là vì muốn chia một chén canh trong Thiên Thư Tàn Quyển sắp mở ra." Phương Ngôn nghe người anh trai bên cạnh miêu tả như vậy cũng hiểu ra.

Sau đó anh tiếp tục hỏi người anh trai đó: "Vậy anh trai, đã nói đến đây rồi, em có vài vấn đề cứ hỏi thẳng luôn.

Vậy, nếu hôm nay Mị Ảnh Tông Tông chủ không cúi đầu xin lỗi, sau này Thiên Lang Thương Hội sẽ làm ra những chuyện gì." "Ai da, tiểu huynh đệ, anh thấy quan hệ của em với Tông chủ Mị Ảnh Tông kia cũng không tầm thường, hôm nay anh mạo hiểm đắc tội với Thiên Lang Thương Hội nói thêm với em vài câu.

Thiên Lang Thương Hội, ghét nhất là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, nếu Tông chủ Mị Ảnh Tông kia không xin lỗi, không cho họ mặt mũi.

E rằng à, đám người đó khó mà bước ra khỏi quán ăn này, tiểu huynh đệ, anh khuyên em, mau đi đi.

Rũ sạch quan hệ, như vậy cũng tốt cho em, anh là người tốt, không cần phải lừa em." Người anh trai bên cạnh nói với Phương Ngôn như vậy, rồi đưa một cánh tay ra.

Phương Ngôn quan sát kỹ, phát hiện cánh tay của người anh trai bên cạnh là một cánh tay giả, xem ra, hẳn là bị Thiên Lang Thương Hội gây ra thương tổn nghiêm trọng như vậy.

Phương Ngôn thầm nghĩ, làm thế nào mới có thể ngăn chặn sự tồn tại của một tổ chức thương thiên hại lý như vậy?

Lúc này, Mị Ảnh Tông Tông chủ đứng dậy, đập bàn.

Cô nói với Trí Đa Tinh của Thiên Lang Thương Hội: "Không cần phải ra vẻ với ta nữa.

Nếu ngươi thấy ta không vừa mắt, chúng ta hẹn một chỗ đấu một trận ra trò.

Nếu không, đừng có ở đây vênh váo.

Ta nói cho ngươi biết, ta cũng không dễ chọc đâu, đã biết danh hiệu Mị Ảnh Tông của ta.

Vậy tự nhiên cũng biết phong cách hành sự của Mị Ảnh Tông ta thế nào, huống hồ ta còn là Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Thân phận như ngươi căn bản không xứng để giao tiếp với ta, nếu không được, gọi Hội trưởng thương hội của ngươi ra đây đi." Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói kỳ lạ: "Ồ, ta nghe có người tìm ta à, cũng không biết là thằng nhóc nào không biết trời cao đất dày.

Trên mặt đất này chưa có ai dám không cho Thiên Lang Thương

Hội ta mặt mũi đâu, ngươi là người đầu tiên.

Tông chủ Mị Ảnh Tông, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người thật, quả nhiên người thật so với những lời đồn đại trên giang hồ cao lớn anh tuấn hơn nhiều." Cùng với câu nói đó, Phương Ngôn nhìn thấy một người đàn ông trung niên thân hình thấp bé được nhiều người vây quanh bước vào quán ăn.

Xem ra chính là Hội trưởng của Thiên Lang Thương Hội.

Hắn ngồi xuống trước mặt Mị Ảnh Tông Tông chủ, nói: "Cậu nhóc, khí phách và lòng dũng cảm của cậu, ta thực sự bội phục, như vậy đi, hôm nay chúng ta cũng coi như không đánh không quen biết.

Nếu cậu từ bỏ thân phận Tông chủ Mị Ảnh Tông, gia nhập Thiên Lang Thương Hội của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu, bao gồm cả những người bạn bên cạnh cậu.

Nhưng, nếu hôm nay cậu đưa ra lựa chọn khác… Ai u uy!

Ta không dám đảm bảo à, mấy người các cậu có thể bình an bước ra khỏi quán ăn này không." Mị Ảnh Tông Tông chủ, ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Huống hồ, Phương Ngôn còn đang đứng bên cạnh, Mị Ảnh Tông Tông chủ làm sao có thể để Phương Ngôn thất vọng được?

Cô nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Nghe ý của Hội trưởng ngài, xem ra chuyện hôm nay không dễ dàng cho qua.

Vậy thì để ta xem thử Thiên Lang Thương Hội rốt cuộc có bản lĩnh gì có thể làm gì được ta.

Huống hồ cái gọi là Thiên Lang Thương Hội này, ta căn bản chưa từng nghe qua.

Ở chỗ ta, không phải chỉ là hữu danh vô thực chứ?

Nhưng danh hiệu Mị Ảnh Tông của ta lại vang dội, nếu hôm nay ngươi muốn đấu với ta một trận, vậy ta nói cho ngươi biết, ta phụng bồi đến cùng, nhưng tiền đề là đừng chạm vào điểm mấu chốt của ta." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe xong một phen lời nói của Mị Ảnh Tông Tông chủ, trên mặt quả thực một lúc xanh một lúc trắng.

Hắn vạn lần không ngờ, có người không biết điều như vậy, nhưng lời đã nói đến nước này, cũng không thể dễ dàng xuống nước được.

Vì vậy hắn nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Được thôi, đã nói đến thế rồi, vậy đừng trách ta, hôm nay coi như ta dạy cho ngươi một bài học, cho ngươi biết ở bên ngoài phải làm người khiêm tốn như thế nào." Lời của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội vừa dứt, những thuộc hạ của hắn liền đi đến đóng cửa nhà ăn lại.

Chương 414

Bất kể những người có mặt có liên quan trực tiếp đến chuyện này hay không, không một ai được phép bước ra khỏi quán ăn.

Làm xong những việc này, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội hung hăng nhìn chằm chằm mấy người họ.

Cả nhà ăn im lặng một lúc lâu, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói với tất cả mọi người có mặt: "Các vị, hôm nay thật sự xin lỗi, chỉ vì một chút chuyện nhỏ của tôi mà làm lỡ thời gian một ngày của mọi người." "Nhưng chuyện này tôi cũng mong mọi người làm chủ cho tôi, lẽ nào Thiên Lang Thương Hội chúng tôi bây giờ bị người khác cưỡi lên đầu đại tiện mà còn phải nhỏ nhẹ sao?" "Nếu có ai có thể chỉ ra Thiên Lang Thương Hội chúng tôi không đúng, vậy tôi lập tức xin lỗi người trẻ tuổi trước mặt tôi, đồng thời, bồi thường cho mỗi người một phần đặc biệt." Những lời này của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, có thể nói mỗi người có mặt đều không phải kẻ ngốc, mọi người đều có thể nghe ra cảm giác uy hiếp toát ra từ trong lời nói.

Nhưng lúc này, Phương Ngôn đứng ra, nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Thực ra tôi cảm thấy chuyện này cả hai bên đều có lỗi, hoàn toàn không cần thiết lãng phí thời gian của mọi người, hay là tôi có một cách, nếu Hội trưởng có thể chấp nhận, vậy chuyện này chẳng phải giải quyết dễ dàng rồi sao?" Mị Ảnh Tông Tông chủ thấy Phương Ngôn lúc này đứng ra, cũng vội vàng ra hiệu bằng mắt, nhưng Phương Ngôn hoàn toàn không để ý.

Anh ngầm dùng linh hồn lực nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Thôi được rồi, yên tâm đi, chuyện này tuyệt đối sẽ không bị lộ, hắn

bắt nạt cô lâu như vậy, tôi đứng bên cạnh nhìn cũng không chịu nổi nữa." "Hôm nay tôi nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá trước mặt bao nhiêu người, cô cứ tin tôi, cùng tôi diễn tốt vở kịch này, mọi chuyện cứ giao cho tôi." Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng có đủ tự tin, cô đột ngột đập bàn, chỉ vào Phương Ngôn nói: "Mẹ nó thằng nhóc ở đâu ra, sao lại ngông cuồng như vậy, hai bên chúng ta đang nói chuyện, mày là cái thá gì, dám đề xuất ý kiến và cách giải quyết cho chúng tao.

Nếu mày không nói, thì cũng có thể cân nhắc, nếu mày có gan, thì nói ra cho tao nghe thử." "Dù sao ở đây cũng có bao nhiêu người, nếu mày không sợ mất mặt, có thể nói ra những lời vô dụng đó, nhưng tao khuyên mày tốt nhất nên suy nghĩ kỹ hậu quả, dù sao Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng đang ngồi đây, đừng để lúc nói ra khiến người ta cảm thấy buồn cười, như vậy sẽ mất mặt lắm đấy." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe những lời này, bề ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng càng ngẫm lại, càng cảm thấy trong lời nói dường như có ẩn ý.

Hắn luôn cảm thấy như đang bị chửi xéo, nhưng lại không hiểu ý tứ gì, không còn cách nào khác đành nửa hiểu nửa không nói với Phương Ngôn: "Được thôi, chàng trai trẻ, đã Mị Ảnh Tông Tông chủ nói vậy, hay là cậu nói ra cách của mình, để mọi người cùng phẩm bình." "Nếu có thể, chúng tôi đều có thể làm theo phương pháp của cậu, nhưng, nếu cậu dám giễu cợt tôi, tôi tuyệt đối sẽ khiến cậu chết không còn một mảnh vụn." "Ai u, Hội trưởng đại nhân, tiểu nhân đâu dám, hai vị đại nhân vật đều đang ngồi đây, tôi nhiều nhất cũng chỉ giúp đưa ra ý kiến thôi." "Dù sao buổi chiều tôi còn có việc khác, ở đây cùng mọi người lãng phí thời gian, tôi không lãng phí nổi.

Xem này, đã cả hai bên đều có lỗi, hay là lên lôi đài đấu một trận, như vậy, ai thắng nghe theo người đó, không phải là công bằng hơn

cho cả hai bên sao?" Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe Phương Ngôn đề xuất như vậy, trong lòng gần như nở hoa.

Kết quả như vậy nếu Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đồng ý, đối với bên Phương Ngôn quả thực không thể tốt hơn.

E rằng không cần cô ra tay, một mình Phương Ngôn đã có thể đánh bại toàn bộ đối phương, xem lúc đó, cái gọi là Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, mặt mũi của hắn để ở đâu?

"Ừm, chàng trai trẻ, đề nghị này rất hợp ý tôi.

Xem ra tất cả mọi người ở đây đều biết, Thiên Lang Thương Hội chúng tôi là tổ chức có thực lực nhất trong cả khu vực." "E rằng Tông chủ Mị Ảnh Tông à, sẽ phải chịu thiệt rồi, chiến sĩ của Thiên Lang Thương Hội chúng tôi ai cũng có thể một chọi trăm, tuy rằng nói vậy có chút khoa trương, nhưng, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, nếu muốn so đấu võ lực, e rằng mấy người các cô căn bản không phải là đối thủ của tôi." "Đợi đã, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, tôi nói, để hai bên lên lôi đài thi đấu một trận, chứ không phải để các ông hoàn toàn dùng thuốc, chỉ dựa vào võ lực đâu!" "Không chỉ có võ đấu, còn có văn đấu, như vậy mới công bằng chứ.

Xem kìa, Mị Ảnh Tông tổng cộng có mấy người, làm sao mà đánh lại chứ, hay là chúng ta thêm vào một số hạng mục khác, chúng ta áp dụng chế độ ba trận thắng hai, như vậy không chỉ có nhiều thứ để xem hơn." "Đồng thời có thể khiến cuộc thi đấu này có vẻ công bằng hơn một chút, ngoài ra, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, ngài có thể mở một bàn cược, như vậy, có thể kiếm được một số tiền cược, cũng là thu nhập ngoài lề, sao lại không làm chứ?" Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe xong những lời bổ sung của Phương Ngôn, trong lòng cẩn thận tính toán.

Chàng trai trẻ này tuy tuổi không lớn, nhưng tâm kế lại vô cùng già

dặn.

Những lời nói của cậu ta quả thực rất hấp dẫn, nếu vậy, chi bằng mình cứ cân nhắc nghe theo đề nghị của cậu ta.

Tuy rằng thế lực của mình đa số là võ tu giả, nhưng, người tu luyện những thứ khác cũng không ít, hay là cứ cược một ván, thua thì cũng thua một cách quang minh chính đại.

"Chàng trai trẻ, đề nghị này rất tốt, vậy Tông chủ Mị Ảnh Tông, hay là hai bên chúng ta nghe theo đề nghị của chàng trai trẻ này, thi đấu một trận?" "Tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả người trong cả thị trấn đều có thể đến xem trận đấu, như vậy cũng có thể đảm bảo sự công bằng tối thiểu nhất.

Về việc thi đấu cái gì, Tông chủ Mị Ảnh Tông, tôi là chủ nhà, để cô quyết định đi, như vậy cũng có thể tỏ ra công bằng hơn, tránh để có người nói ra nói vào, cảm thấy tôi bắt nạt cô." Mị Ảnh Tông Tông chủ, nghe Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói vậy, gần như không cần suy nghĩ đã buột miệng nói: "Được thôi, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, vậy trận đầu tiên và trận thứ ba chúng ta thi võ, trận thứ hai chúng ta thi luyện chế bảo thạch phụ trợ, ngài thấy thế nào?

Thiên Lang Thương Hội tổ chức lớn như vậy, chắc không có ai không biết luyện chế bảo thạch phụ trợ chứ." Điều này thực sự làm khó Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, Thiên Lang Thương Hội tuy bề ngoài là một tổ chức vô cùng lớn mạnh, nhưng, về phương diện nhân tài lại vô cùng thiếu thốn, lần này quả thực bị đánh trúng điểm yếu.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe Mị Ảnh Tông Tông chủ đưa ra yêu cầu như vậy, cũng không ngừng tính toán trong lòng.

Phải làm thế nào để từ chối một cách hợp tình hợp lý, dù sao mình

cũng đã đồng ý trận đấu này.

Nhưng, bây giờ Mị Ảnh Tông Tông chủ lại đề xuất thi luyện chế bảo thạch phụ trợ, rõ ràng là điểm yếu của mình.

Nhưng như vậy, rốt cuộc phải từ chối thế nào mới không mất mặt đây?

Trong lúc Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đang phân vân, Mị Ảnh Tông Tông chủ nói với hắn: "Không lẽ ngài không dám thi đấu chứ.

Nếu vậy, hôm nay ngài xin lỗi tôi, chuyện này không phải cũng kết thúc rồi sao?

Hơn nữa, thi đấu một trận, cũng chưa chắc sẽ thua, vừa rồi không phải ngài cũng nói rồi sao, Thiên Lang Thương Hội, người luyện võ ai cũng có thể một chọi trăm.

Vậy thì dốc toàn lực thắng trận đầu tiên và trận thứ ba không phải là được rồi sao?

Xem này, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, ngài thấy tôi nói vậy có lý không?" Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe xong một phen lời nói của Mị Ảnh Tông Tông chủ, trong lòng thầm mắng: "Mẹ nó, tưởng tao thật sự không có não à?

Nếu tao thật sự có thể dễ dàng thắng trận đầu tiên và trận thứ ba như vậy, e rằng cũng không cần đứng đây nói nhiều lời vô ích như vậy." Nhưng bề ngoài hắn vẫn tươi cười nói với Mị Ảnh Tông Tông chủ: "Ai da, lời của cô cũng không phải không có lý, vậy thì trận đấu này ta nhận.

Nếu vậy, chúng ta chọn thời gian địa điểm đi, hay là ngày mai đi, tối nay ta sẽ cho thuộc hạ của ta dựng một lôi đài ở chính giữa thị trấn." "Tốt!

Không hổ là Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, nói chuyện làm việc dứt khoát.

Đã ngài nói vậy, tôi cũng không có ý kiến gì, vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh.

Trưa mai chúng ta gặp nhau trên lôi đài, được rồi, mau mở cửa đi, cũng làm lỡ thời gian của mọi người lâu như vậy rồi, thật ngại quá." Sau khi cửa lớn được mở ra, tất cả mọi người trong quán ăn xem xong náo nhiệt vội vàng rời đi, dù sao ở lại những nơi như vậy quá lâu cũng không tốt, tránh bị hai vị đại lão ghi hận trong lòng.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lại hàn huyên vài câu đơn giản với Mị Ảnh Tông Tông chủ rồi cũng rời đi.

Trong chốc lát, trong nhà ăn chỉ còn lại Mị Ảnh Tông Tông chủ và mấy người Phương Ngôn.

Mị Ảnh Tông Tông chủ thấy xung quanh không còn ai, liền nói với Phương Ngôn: "Bây giờ theo kế hoạch, bước đầu tiên đã thành công, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đó cũng đã cắn câu, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy, e rằng đến ngày mai, vừa lên sân khấu, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đó tuyệt đối sẽ nhận ra cậu.

Dù sao người ta cũng không phải kẻ ngốc, có cách nào tốt hơn không?" Phương Ngôn nghe xong sự lo lắng của Mị Ảnh Tông Tông chủ, cũng không hoảng không vội nói: "Ai da, cô nói vậy là không đúng rồi, tôi đã nói với cô, để cô hoàn toàn tin tưởng tôi mà?

Mối lo sau này như vậy tôi lại không cân nhắc đến sao?

Tối nay tôi sẽ đi tìm Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, hai chúng ta sẽ cùng hắn diễn một vở kịch phản gián.

Tôi sẽ đi lấy được lòng tin của hắn trước, đến lúc thi đấu ngày mai tôi sẽ giả vờ lộ ra sơ hở.

Đến lúc cuối cùng, tôi sẽ ra tay cứu vãn tình thế, như vậy, ngày mai chúng ta không phải sẽ đại thắng sao?" Mị Ảnh Tông Tông chủ nghe kế hoạch của Phương Ngôn, cũng vỗ tay nói: "Được thôi, quả nhiên là cậu.

Xem ra lúc đầu thua dưới tay cậu, tôi cũng tâm phục khẩu phục.

Cách hay như vậy, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Vậy thì không nên chậm trễ, mau đi tìm Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đó thương lượng chuyện này đi, còn đợi gì nữa?

Mấy người chúng tôi cũng chuẩn bị để ngày mai dạy cho Thiên Lang Thương Hội đó một bài học, cho hắn biết thế nào là coi trời bằng vung." "Được, vậy mấy người chuẩn bị trước đi, tôi đi đến chỗ Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội dò la một phen, chờ tôi quay về mang tin tốt cho mọi người." Phương Ngôn nói xong câu đó liền đẩy cửa nhà ăn đi ra ngoài, lên đường lớn.

Tuy biết phải đến Thiên Lang Thương Hội tìm Hội trưởng đó nói chuyện, nhưng dù sao ở nơi này cũng lạ nước lạ cái, vị trí cụ thể của Thiên Lang Thương Hội ở đâu, anh cũng không biết.

Vì vậy anh tiện thể tìm một người qua đường bên cạnh hỏi: "Tiểu huynh đệ, anh có biết Thiên Lang Thương Hội đi đường nào không?" Nhưng người này lại tỏ ra vô cùng kinh hãi, vội vàng lắc đầu, thậm chí không nói một lời với Phương Ngôn đã bỏ đi.

Phương Ngôn cảm thấy kỳ lạ, nhưng liên tiếp năm sáu người qua đường sau đó đều có tình huống tương tự, Phương Ngôn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng trời không phụ lòng người, Phương Ngôn cuối cùng

cũng nhận được câu trả lời, đó là một ông lão tuổi tác khá lớn.

Ông nói với Phương Ngôn: "Chàng trai trẻ, tuy tôi không biết cậu hỏi thăm Thiên Lang Thương Hội để làm gì, nhưng, tôi khuyên cậu nên ít đến Thiên Lang Thương Hội đó.

Nó ở phía nam nhất của thị trấn chúng ta, đi đến đó là có thể nhìn thấy, rất dễ nhận ra.

Nghe tôi một lời khuyên, nếu không phải chuyện đặc biệt quan trọng thì đừng đến." Ông lão nói xong liền tự mình rời đi, Phương Ngôn cũng không do dự quá lâu, thẳng tiến về hướng Thiên Lang Thương Hội.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chưa đến cổng Thiên Lang Thương Hội, đã từ xa nhìn thấy trang trí bá khí của Thiên Lang Thương Hội.

Đến cổng Thiên Lang Thương Hội, Phương Ngôn nói với hai người gác cổng: "Tôi tìm Hội trưởng thương hội, hôm nay ở nhà ăn, có một người trẻ tuổi có duyên gặp mặt một lần, đến tìm ông ấy bàn chút chuyện." Hai người lính gác đó rõ ràng không tiếp tục dây dưa với Phương Ngôn, mà trực tiếp đi vào đến cửa văn phòng của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, gõ cửa.

Chương 415

"Vừa rồi ngoài cửa có một người trẻ tuổi, nói buổi trưa có duyên gặp ngài một lần, đến tìm ngài bàn chút chuyện, không biết chúng tôi có nên dẫn vào không." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe thuộc hạ nói vậy, cẩn thận suy nghĩ lại chuyện xảy ra hôm nay, liền liên tưởng đến Phương Ngôn.

Hắn nói với hai tên lính gác: "Được rồi, mau đi đi, ta quả thực có chút việc quan trọng muốn tìm cậu ta thương lượng, đừng làm lỡ việc của người ta." Được sự cho phép của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, hai tên lính gác nhanh chóng dẫn Phương Ngôn đến cửa văn phòng của Hội trưởng.

Phương Ngôn đứng ngoài cửa nhẹ nhàng hít một hơi, rồi đẩy cửa bước vào.

Anh phát hiện Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, lúc này đang ngồi trên ghế sofa chờ đợi, vẻ mặt của hắn trông vô cùng lo lắng.

Phương Ngôn lúc này cũng nảy ra một kế, anh nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Hội trưởng, xem vẻ mặt của ngài, tâm sự nặng nề quá.

Lẽ nào, ngài không có đủ tự tin cho trận đấu ngày mai sao, tôi cảm thấy chắc không đến mức đó chứ, như ngài gia nghiệp lớn như vậy, lại không tìm ra được người cho ba trận đấu sao?

Tôi nghĩ chắc ngài đang nghĩ cách để Mị Ảnh Tông thua một cách thể diện hơn thôi." Câu nói này nghe vào tai Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội vô cùng châm chọc.

Nhưng không còn cách nào khác, hắn cũng không thể thừa nhận sự thật này trực tiếp với Phương Ngôn, hắn nói với anh: "Không có

không có, thực ra tôi có chút phân vân về người ra sân ngày mai.

Không giấu gì cậu, Thiên Lang Thương Hội chúng tôi thiếu nhất là cao thủ luyện chế bảo thạch phụ trợ.

Yêu cầu của Tông chủ Mị Ảnh Tông đó cũng quá khắt khe, nếu đổi thành cái khác, tôi đều có đủ tự tin đấu một trận.

Nhưng để dập tắt khí thế kiêu ngạo của cô ta, tôi nhất định phải tranh thủ thắng cả ba trận.

Nhưng, cái món luyện chế bảo thạch phụ trợ này, quả thực không phải sở trường của tôi, thật khiến tôi đau đầu." Phương Ngôn cẩn thận nghe hết đoạn nói dài của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng xác nhận được suy đoán trong lòng.

Anh nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Ai da!

Nếu đã vậy, mục đích tôi đến đây hôm nay là đúng rồi.

Không biết, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, rốt cuộc có nhìn ra tôi thuộc tổ chức nào không?

Vậy ngài có thể đoán thử xem, hôm nay tôi đến đây rốt cuộc có mục đích gì?" Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội trong lòng lặp đi lặp lại suy đoán, về cơ bản có thể xác định Phương Ngôn chắc chắn thuộc thế lực của Mị Ảnh Tông.

Nhưng hắn không thể xác định được Phương Ngôn, hôm nay đến văn phòng của hắn rốt cuộc là vì chuyện gì?

Nếu thật sự chỉ để khoe khoang một phen, thì có phải quá mạo hiểm rồi không, đây chính là đại bản doanh của Thiên Lang Thương Hội đấy.

"Nếu tôi không đoán sai, cậu chắc chắn là người của Mị Ảnh Tông, nhưng mục đích cậu đến đây hôm nay tôi thật sự không biết.

Nếu chỉ để chế giễu tôi một phen, e rằng hôm nay cậu khó thoát.

Cậu cũng nên biết, nơi này là đại bản doanh của Thiên Lang Thương Hội chúng tôi, tôi là người không thích vòng vo, có chuyện gì chúng ta nói thẳng đi." "Tốt, không hổ là Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, quả nhiên hào sảng!

Mục đích tôi đến đây hôm nay là để đạt được sự đồng thuận với ngài.

Tôi nói cho ngài biết, tuy tôi xuất thân từ Mị Ảnh Tông, nhưng mà, tôi thấy, những việc làm của họ quả thực không thể chịu đựng được nữa.

Không giấu gì ngài, trong trận đấu thứ hai, họ chuẩn bị cử tôi ra sân, tôi cũng có chút thành tựu trong việc luyện chế bảo thạch phụ trợ.

Nếu Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, bằng lòng tin tưởng tôi, vậy thì, lúc thi đấu ngày mai tôi sẽ cân nhắc cố ý gây ra một số sự cố nhỏ, để ngài thắng trận đấu thứ hai.

Nhưng tiền đề, ngài phải cho tôi một số lợi ích, nếu không, tôi dựa vào đâu mà mạo hiểm đắc tội với Mị Ảnh Tông?

Để ngài thắng trận đấu chứ?" Không hổ là Phương Ngôn, dù đi đâu, làm gì, đều phải phát huy tính cách keo kiệt đến cực điểm.

Rõ ràng, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe Phương Ngôn bằng lòng giúp đỡ, trong lòng đã động, bây giờ có lẽ đang tính toán nên cho Phương Ngôn lợi ích gì rồi.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cẩn thận suy nghĩ sau đó nói với Phương Ngôn: "Nếu thật như những gì cậu nói, trong trận đấu ngày mai, cậu bằng lòng giúp tôi thắng Mị Ảnh Tông, vậy thì bây giờ tôi có thể dẫn cậu đến kho hàng của Thiên Lang Thương Hội.

Trong kho hàng cậu có thể tùy ý chọn hai món đồ mình thích,

những chuyện này tôi đều có thể làm chủ.

Nếu cậu đồng ý, vậy thì bây giờ có thể cùng tôi đến kho hàng của Thiên Lang Thương Hội, tôi muốn nói cho cậu biết, kho hàng của Thiên Lang Thương Hội chúng tôi phong phú lắm đấy." Phương Ngôn nghe Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội trả lời, suýt nữa đã cười thành tiếng.

Nhưng anh cố nén nụ cười, nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Được thôi, đã Hội trưởng có thành ý như vậy, vậy thì lúc thi đấu ngày mai tôi tự nhiên sẽ cố ý nhường nước để ngài thắng trận đấu.

Thôi được rồi, bây giờ mau dẫn tôi đến kho hàng của Thiên Lang Thương Hội đi, tôi muốn xem thử xem Thiên Lang Thương Hội rốt cuộc có nội tình phong phú đến đâu." Nhanh chóng, Phương Ngôn được Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội dẫn đến kho hàng.

Sau khi xác nhận với người gác kho hàng, Phương Ngôn cuối cùng cũng bước vào, nhưng lại phát hiện thực ra trong kho hàng của Thiên Lang Thương Hội không có quá nhiều thứ đáng để Phương Ngôn chú ý.

Phương Ngôn chỉ tùy tiện đi dạo trong kho hàng.

Đột nhiên anh phát hiện trong góc có một vật màu đen giống như cái cốc lông.

Phương Ngôn vội vàng bước nhanh tới, cầm nó lên tay, cẩn thận dùng linh hồn lực xem xét, nhưng lại phát hiện dù dùng bao nhiêu linh hồn lực, cũng không thể dò ra bất kỳ thông tin nào trong cái cốc lông màu đen này.

Phương Ngôn cảm thấy vật này chắc chắn có giá trị, chỉ là bị Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội vứt vào góc coi như đồ không đáng

tiền thôi.

Phương Ngôn sau khi lấy được cái cốc lông màu đen, lại cẩn thận nhìn xung quanh, xác nhận không còn thứ gì đáng để mang về.

Anh đến trước mặt Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, nói: "Thôi được rồi, bên trong tôi chỉ hứng thú với món đồ này, cụ thể để làm gì tôi cũng không biết.

Vậy đi, những thứ còn lại tôi cũng không cần nữa, vậy hôm nay tôi về trước, đợi chúng ta ngày mai trên sân đấu gặp lại, tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cẩn thận nhìn cái cốc lông màu đen trong tay Phương Ngôn, xác nhận đó chỉ là một vật không có giá trị sử dụng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nói với Phương Ngôn: "Được rồi, chàng trai trẻ, mau về đi, tránh đi quá lâu, để Tông chủ Mị Ảnh Tông đó nghi ngờ, như vậy không tốt, ngày mai tôi mong đợi biểu hiện của cậu." Phương Ngôn men theo con đường nhanh chóng trở về quán trọ, Mị Ảnh Tông Tông chủ cũng vội vàng bước tới.

"Thế nào?

Kế hoạch vừa rồi thành công chưa?

Cậu đang cầm cái gì màu đen trong tay vậy?" Phương Ngôn đắc ý giơ miếng da lông màu đen lên, nói: "Vật này tự nhiên là lợi ích mà Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cho tôi.

Tôi đã nói rồi, điều đó chứng tỏ kế hoạch chắc chắn đã thành công, ngày mai chúng ta cứ chờ xem kịch hay là được rồi." Mấy người đơn giản hàn huyên vài câu, thấy trời đã không còn sớm, vội vàng trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phương Ngôn lại ngủ nướng một cách bất

thường, không có bất kỳ ai dậy sớm ăn sáng hay luyện công.

Dù sao thì hôm nay cũng không có chuyện gì khác, chỉ có trận đấu với Thiên Lang Thương Hội vào buổi trưa mà thôi.

Trận đấu đó theo lời Phương Ngôn thì thắng bại đã sớm được định đoạt, hoàn toàn không cần để trong lòng.

Nhưng lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã sớm rời khỏi giường.

Hắn đang đi qua đi lại trong văn phòng, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, bởi vì trưa nay sẽ phải thi đấu với Mị Ảnh Tông.

Nhưng hiện tại ngay cả tuyển thủ tham gia cũng chưa tìm đủ, đương nhiên trận đầu và trận thứ ba đều là luận võ.

Về điểm này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội không có gì phải lo sợ, cũng đã sớm sắp xếp xong, nhưng trận thứ hai là luyện chế bảo thạch phụ trợ.

Điều này khiến hội trưởng Thiên Lang Thương Hội rầu rĩ không thôi, trong số thuộc hạ của hắn căn bản không có ai biết làm thứ này.

Mà nếu mời viện trợ từ bên ngoài thì thời gian cũng không còn kịp.

Chương 416

Đúng lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn vô cùng thắc mắc, sớm thế này ai lại đến tìm mình?

Chắc chắn không phải là gã thanh niên hôm qua, dù sao hai người cũng đã ngầm đạt được thỏa thuận, trước trận đấu mà tìm nhau, hành vi như vậy chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Thế là hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nửa tin nửa ngờ mở cửa ra, lại thấy một gương mặt vô cùng xa lạ ngoài cửa.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lập tức dấy lên cảnh giác, nói: "Ngươi là ai?

Sao lại đến văn phòng của ta sớm như vậy, rốt cuộc có chuyện gì?" Nhưng ngoài dự liệu của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, người lạ mặt đối diện lại lấy ra từ trong túi một huy hiệu thân phận chuyên thuộc về Thiên Lang Thương Hội.

Sau đó, gã thanh niên nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Báo cáo hội trưởng, tôi vừa mới gia nhập Thiên Lang Thương Hội gần đây, tôi nghe nói trưa nay chúng ta có một trận đấu đang thiếu người.

Tôi đến để tự đề cử, không biết hội trưởng có thể cho tôi một cơ hội không?" Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cảm thấy có chút khó hiểu, thuộc hạ của hắn đâu có báo cáo về việc tuyển chọn người mới gần đây.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, cũng không có cách nào tốt hơn.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói với người thanh niên trước mặt: "Trận đấu trưa nay vô cùng quan trọng, ngươi chắc chắn

mình biết luyện chế bảo thạch phụ trợ chứ?

Không phải ta không tin ngươi, nhưng chuyện này liên quan đến thể diện của Thiên Lang Thương Hội, ta không hy vọng bất kỳ khâu nào xảy ra sai sót, hiểu chưa?" "Yên tâm đi, hội trưởng, về việc luyện chế bảo thạch phụ trợ, tôi rất thành thạo, đối phương có cử ai ra, tôi cũng không hề sợ hãi.

Tôi chính vì có sở trường này mới được tuyển vào Thiên Lang Thương Hội chúng ta, hy vọng hội trưởng có thể tin tưởng tôi một trăm phần trăm." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe xong cũng chỉ qua loa vài câu rồi cho hắn đi.

Dù sao hiện tại cũng thực sự không tìm được ai để thay thế vị trí này, tham gia trận đấu này, cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng hắn.

Sau khi người thanh niên đó rời đi, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội liền gọi thuộc hạ thân tín nhất của mình tới.

"Gần đây, chúng ta có người mới gia nhập thương hội sao?

Sao ta lại không biết chuyện này?

Lại sau lưng ta tự mình quyết định rồi à?

Tật cũ lại tái phát rồi, phải không?" Nhưng tên thuộc hạ đó lại tỏ ra vô cùng oan ức, nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Không có ạ, gần đây tôi cũng đâu có cho ai gia nhập thương hội đâu.

Gần đây nhiều chuyện như vậy, nào dám tùy tiện tuyển người vào, lỡ xảy ra chuyện gì, chẳng phải ngài sẽ lột da tôi ra sao." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe tên thuộc hạ nói vậy, cũng không nói thêm gì khác.

Hắn chỉ cho người đó đi, rồi một mình châm một điếu thuốc, ngồi trước cửa sổ, lặng lẽ chờ đợi đến giờ trưa.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa, xung quanh lôi đài mà Thiên Lang Thương Hội dựng lên hôm qua đã có rất nhiều quần chúng vây xem.

Họ đều đến xem trận đấu giữa Mị Ảnh Tông và Thiên Lang Thương Hội, thực ra đa số mọi người đều đến xem Mị Ảnh Tông làm trò cười.

Dù sao trong mắt họ, tuy thực lực của Mị Ảnh Tông cũng rất mạnh, nhưng đối mặt với Thiên Lang Thương Hội, một thế lực hạng nhất như vậy, e là không đủ tầm.

Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, tông chủ Mị Ảnh Tông dẫn theo Bàn Tử và Phương Ngôn, từ một hướng khác của lôi đài đi tới.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này cũng dẫn thuộc hạ của mình đến đầu kia của lôi đài, hai bên ngồi xuống theo cách đã hẹn.

Lần này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội quả thực đã chi mạnh tay, mời cả lão nhân đức cao vọng trọng nhất trong thị trấn đến.

Phương Ngôn lúc này mới phát hiện, hóa ra người chỉ đường cho hắn đến Thiên Lang Thương Hội hôm đó chính là vị lão nhân này.

Ông ta đứng trên lôi đài, nói với tất cả mọi người có mặt: "Hôm nay ta có vinh hạnh được chứng kiến trận đấu giữa Mị Ảnh Tông và Thiên Lang Thương Hội.

Với tư cách là người chứng kiến cũng như người chủ trì, ta hy vọng các vị chỉ dừng lại ở mức giao lưu, không được làm tổn hại đến tính mạng của nhau, bây giờ ta tuyên bố trận đấu đầu tiên chính thức bắt đầu." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cử một tuyển thủ cao to lực lưỡng ra sân, còn phía tông chủ Mị Ảnh Tông đương nhiên để Trương Tam Mộng lên sàn đầu tiên.

Hai người đứng ở hai phía lôi đài tạo thành một sự chênh lệch rõ

rệt.

Trương Tam Mộng có dáng người khá nhỏ nhắn, còn người bên kia lại cao to vạm vỡ, mọi người đều không mấy lạc quan về Trương Tam Mộng.

Nhưng khi trận đấu bắt đầu, mọi người lại phát hiện Trương Tam Mộng dựa vào thân pháp linh hoạt, hết lần này đến lần khác né tránh được các đòn tấn công của đối phương.

Thậm chí còn có thể tận dụng những khoảng trống đó để phản công liên tục.

Tuyển thủ cao to của đối phương chỉ có thể bị động chịu đòn, cũng may là da dày thịt béo, nếu đổi lại là người khác, e rằng bây giờ đã sớm thua trong tay Trương Tam Mộng.

Thời gian trôi qua từng giây, Trương Tam Mộng phát hiện người đối diện dần dần đuối sức.

Cậu cảm thấy trận đấu này không cần thiết phải tiếp tục nữa, vì vậy Trương Tam Mộng cũng ra tay rất dứt khoát.

Cậu dùng một chiêu quét chân, thành công đánh bay tuyển thủ của Thiên Lang Thương Hội ra ngoài lôi đài.

Chiến thắng rõ ràng thuộc về Trương Tam Mộng, trận đấu đầu tiên cũng kết thúc như vậy.

Nhưng điều mà mọi người không biết là, màn kịch hay thật sự chỉ mới bắt đầu.

Phương Ngôn và gã thanh niên tự ứng cử vào buổi sáng của Thiên Lang Thương Hội đồng thời bước lên lôi đài.

Điều này cũng có nghĩa là trận đấu thứ hai sắp bắt đầu, mọi người cũng vô cùng tò mò.

Dù sao đây cũng là một thị trấn nhỏ hẻo lánh, những người sống ở đây cả đời cũng không có cơ hội đến những thành phố lớn như thành Thủy Ngưu, vì vậy những thứ như bảo thạch phụ trợ ở nơi này là một vật phẩm hiếm có.

Huống chi hôm nay họ sắp được chứng kiến quá trình luyện chế bảo thạch phụ trợ, làm sao không khơi dậy sự tò mò của họ được chứ?

Đúng như câu nói, xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, dù sao hôm nay trận đấu này càng đặc sắc, mọi người càng cảm thấy thời gian không bị lãng phí, dù gì ngày ngày rảnh rỗi cũng không có việc gì khác để làm.

Phương Ngôn bước lên lôi đài, dùng linh hồn lực cẩn thận xem xét tuyển thủ đối diện, lại phát hiện có vài điểm kỳ lạ.

Trên người hắn không có quá nhiều khí tức của Thiên Lang Thương Hội, nhưng tính theo thời gian, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội không có đủ thời gian để đi nơi khác tìm viện trợ, vậy người này rốt cuộc là ai?

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này đang ở dưới đài nói chuyện với tên thuộc hạ kia: "Người này sáng nay ta hỏi có phải là người mới tuyển không, hắn tự đề cử muốn tham gia trận đấu này, ta cũng thực sự hết cách rồi, mới để hắn lên sàn." "Bây giờ ngươi xem kỹ lại đi, người này rốt cuộc có phải là người của Thiên Lang Thương Hội chúng ta không, nếu không phải, e rằng hôm nay tham gia trận đấu này là có ý đồ khác." Tên thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội quan sát kỹ người đang đứng trên đài đại diện cho Thiên Lang Thương Hội xuất chiến.

Một lúc sau, hắn nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Hội trưởng, tôi chắc chắn người trên đài đó thực sự không phải

người trong thương hội chúng ta." "Xem ra chuyện này có chút phức tạp, đợi trận đấu này kết thúc rồi tính sau, nếu bây giờ lên đài vạch trần hắn, chúng ta không chỉ thua trận đấu này, mà e rằng cách làm người của Thiên Lang Thương Hội chúng ta cũng sẽ bị mọi người nghi ngờ, dù sao cũng có dính líu đến nghi vấn gian lận." Trong lúc trận đấu đang diễn ra sôi nổi, tại một góc nhỏ của Thiên Lang Thương Hội, một người bị trói chân tay đã tỉnh lại.

Miệng hắn bị nhét một miếng giẻ, chỉ có thể phát ra những tiếng "ư ư", nhưng đáng tiếc âm thanh này quá nhỏ, căn bản không ai phát hiện hắn bị trói ở góc này, xem ra người đang trên đài chính là kẻ đã đánh ngất hắn rồi lấy đi huy hiệu thân phận của Thiên Lang Thương Hội, thay thế thân phận của hắn.

Lúc này, Phương Ngôn đứng trên đài, dùng linh hồn lực nói với người kia: "Cậu bạn, nếu tôi không đoán sai, cậu hẳn không phải là người của Thiên Lang Thương Hội, vậy hôm nay đứng trên đài này thi đấu với tôi rốt cuộc là có ý đồ gì?" "E rằng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng đã nhìn ra, cậu không thuộc về thương hội.

Cậu có thể thắng được tôi, nhưng sau khi xuống đài cậu sẽ phải đối mặt với sự chất vấn của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Huống chi cậu cũng căn bản không có cơ hội thắng được tôi, hà tất phải tự rước lấy nhục?" Nhưng gã thanh niên kia hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Phương Ngôn, trực tiếp lấy từ trong ba lô ra các loại dược liệu cần thiết để luyện chế bảo thạch phụ trợ.

Phương Ngôn nhìn động tác của hắn, rõ ràng biết đây là một người trong nghề, thực lực không hề yếu hơn mình, Phương Ngôn lúc này mới cảm thấy trận đấu có chút thú vị.

Kế phản gián tuy đã thành công một nửa, nhưng lại bị hủy hoại bởi người này, nhất định phải cho người này một bài học, nếu không,

lỡ thua trận đấu, không biết sẽ bị mấy người Trương Tam Mộng chế nhạo thế nào đây?

Trận đấu lần này luyện chế bảo thạch phụ trợ vô cùng đơn giản, là luyện chế bảo thạch phụ trợ tăng cường sức mạnh, phương pháp cũng giống hệt nhau.

Phân loại bảo thạch phụ trợ đại khái có mấy loại: tăng cường sức mạnh, tăng cường linh hồn lực, tăng cường tốc độ, tăng cường phòng ngự, khó nhất tự nhiên là tăng cường linh hồn lực.

Chương 417

Nhưng mọi người đều cân nhắc nơi hẻo lánh này chắc chắn không có ai biết thủ pháp luyện chế cao cấp như vậy, nên cũng đã thiết lập loại đơn giản nhất là luyện chế bảo thạch phụ trợ tăng cường sức mạnh, vậy nếu hai bên đều là người trong nghề, kết quả phán định cuối cùng chắc chắn sẽ dựa vào việc ai luyện chế ra phẩm chất cao nhất, người đó sẽ thắng.

Nhưng khi Phương Ngôn và người lạ mặt đối diện đồng thời bắt tay vào luyện chế bảo thạch phụ trợ, Phương Ngôn lại kinh ngạc phát hiện phương thức đối phương sử dụng giống hệt mình.

Phương Ngôn có chút nghi ngờ, liền từ từ giảm tốc độ luyện chế, cẩn thận quan sát phương pháp luyện chế của người đối diện, lại phát hiện không có một chút sai sót nào so với mình.

Nếu vậy, người này không có vấn đề gì, vậy chỉ có thể chứng minh, phương pháp luyện chế bảo thạch phụ trợ mà mình học được căn bản không phải là độc nhất.

Trong khoảnh khắc người đối diện xoay người, Phương Ngôn đột nhiên chú ý thấy sau tai hắn có một vết bớt màu đen.

Phương Ngôn cẩn thận lục tìm trong đầu, mơ hồ nhớ rằng sau đầu chú Lý cũng có một vết bớt màu đen, vị trí vết bớt của hai người giống hệt nhau.

Phương Ngôn bất giác liên kết chú Lý với người trước mặt, nhưng lại phát hiện hai người trông không hề giống nhau, Phương Ngôn lập tức vứt bỏ ý nghĩ này, bắt đầu tăng tốc độ luyện chế bảo thạch phụ trợ trong tay.

Ban đầu hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thấy Phương Ngôn

luyện chế bảo thạch phụ trợ một cách chậm rãi, thật sự tưởng rằng hắn bắt đầu nương tay, cảm thấy trận đấu này thắng chắc rồi.

Nhưng khi hắn phát hiện Phương Ngôn bắt đầu tăng tốc luyện chế bảo thạch phụ trợ, mới nhận ra tất cả đều là một âm mưu, Phương Ngôn nào phải là một tay mơ mới vào nghề, nhìn thủ pháp điêu luyện đó, rõ ràng là có nghiên cứu rất sâu về việc luyện chế bảo thạch phụ trợ.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này ở dưới đài nắm chặt nắm đấm, nghĩ xem lát nữa sau khi trận đấu kết thúc sẽ phải tìm Phương Ngôn đòi một lời giải thích như thế nào.

Rất nhanh, hai người trên đài đều đã luyện chế thành công bảo thạch phụ trợ.

Người giám định bảo thạch phụ trợ căn bản không có cách nào phân biệt được ai luyện chế ra phẩm chất cao hơn một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ tuyên bố trận đấu này hai bên hòa nhau, nhưng trước khi xuống đài, Phương Ngôn nói với người kia: "Cậu có thể cho tôi biết, cậu và chú Lý ở thành Bảo Cách Lệ rốt cuộc có mối liên hệ gì không?" Chỉ thấy người kia nghe lời Phương Ngôn xong, chỉ đơn giản dừng bước, sau đó liền tăng tốc bước xuống đài, nhưng lại không đi về phía Thiên Lang Thương Hội, ngược lại quay đầu rời đi không ngoảnh lại, không ai biết hắn đi đâu.

Phương Ngôn bây giờ, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn người kia đi ngày càng xa, cũng không có cách nào gọi người kia ở lại.

Trên người người kia, Phương Ngôn chỉ có thể nhìn thấy nhiều hơn nữa những hình bóng liên quan đến chú Lý.

Nhưng hắn cũng không hiểu, người này rốt cuộc có quan hệ gì với chú Lý.

Ở mức độ lớn hơn, Phương Ngôn nghi ngờ mối quan hệ giữa họ là cha con, nhưng hắn quen biết chú Lý lâu như vậy, chưa bao giờ nghe ông nói có con cái.

Tất cả những gì xảy ra khiến Phương Ngôn không khỏi cảm thấy vô cùng đáng ngờ.

Nhưng nghĩ một lúc, Phương Ngôn không tiếp tục vướng bận vấn đề này nữa.

Phương Ngôn thầm nghĩ, thôi bỏ đi, chuyện này cứ để nó qua đi, nếu sau này có cơ hội, sẽ lại gặp nhau, cũng không vội lần này.

Nếu thực sự không được, đợi lần sau gặp mặt lại hỏi cho rõ ràng.

Hoặc là, đợi chuyện này kết thúc, khi trở về thành Bảo Cách Lệ đích thân tìm chú Lý hỏi một chút, như vậy, tất cả nghi vấn chẳng phải đều có thể giải thích rõ ràng sao?

Đúng lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đứng ra.

Hắn chỉ vào người vừa thay mình lên đài tham gia trận đấu: "Cậu kia!

Bây giờ tốt nhất đừng đi thêm một bước nào nữa, ta có vài lời muốn hỏi cậu cho rõ ràng.

Nếu cậu có thể hiểu được ý trong lời ta nói, vậy thì ngoan ngoãn đứng yên ở đó, nếu không, đừng trách ta không khách khí." Xem ra tại hiện trường, không chỉ có một mình Phương Ngôn nghi ngờ thân phận của người này, ngay cả hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng vô cùng nghi ngờ.

Vốn dĩ, hắn không định vạch trần sự thật mời viện trợ sớm như vậy, dù sao cũng phải giữ lại chút thể diện cho Thiên Lang Thương Hội.

Nhưng lúc này, thấy người này sắp rời đi, hắn cũng không thể tiếp tục chờ đợi được nữa.

Nếu không, đợi trận đấu này kết thúc, biết tìm một người sống sờ sờ ở đâu, chuyện này thực sự quá khó.

Vì vậy hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng đành nén lại nỗi nhục mất mặt mà ngăn người này lại.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, người này sau khi nghe lời hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói, không hề dừng bước ngay lập tức, ngược lại còn tiếp tục tăng tốc rời đi.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thấy hành động của người này, liền gọi hai tên thuộc hạ chặn đường đi của hắn.

Bị vây chặn như vậy, người này mới từ từ xoay người lại.

Hắn nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Ta vừa mới giúp các ngươi!

Bây giờ ngược lại đối xử với ta như vậy?

Lấy oán báo ân như thế, ta thực sự không thể chấp nhận được.

Ta cho ngươi thêm một cơ hội, mau bảo hai người kia rời đi, nếu không, ta thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa đâu." "Thật là nực cười, bạn à, vốn là ngươi làm việc bất nhân bất nghĩa trước, bây giờ lại cắn ngược lại ta một miếng.

Huống chi đây là địa bàn của ta, ngươi lại bắt đầu uy hiếp ta, ta cũng không biết trong đầu ngươi rốt cuộc chứa thứ gì.

Lão Tam, Lão Tứ, cho hắn nếm mùi một chút, để tên nhóc này biết, đắc tội với Thiên Lang Thương Hội chúng ta rốt cuộc sẽ có hậu quả gì." Hai người được gọi là Lão Tam và Lão Tứ, thực lực trong Thiên Lang Thương Hội cũng giống như con số trong tên của họ.

Lão đại của Thiên Lang Thương Hội vẫn luôn là một sự tồn tại vô cùng bí ẩn, không ai từng thấy dung mạo thật của hắn, cũng không ai từng thấy thực lực thật của hắn.

Tương truyền, những người thấy được dung mạo và thực lực thật của hắn đều đã chết dưới tay hắn.

Lão nhị của Thiên Lang Thương Hội chính là người đang ngồi bên cạnh hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Bình thường hội trưởng Thiên Lang Thương Hội muốn làm những chuyện không thể để người khác biết đều giao cho hắn xử lý.

Vì vậy những người có mặt ở đây sau khi nghe câu nói của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, đều cảm thấy có chút tiếc nuối cho người bí ẩn kia.

Bởi vì họ biết phong cách làm việc của Thiên Lang Thương Hội như thế nào, e rằng kết cục hôm nay của gã thanh niên này sẽ vô cùng thảm.

Lão Tam và Lão Tứ hai người xoa tay, từ từ tiến về phía người bí ẩn trước mặt.

Nhưng chưa kịp đến gần người hắn, Lão Tam và Lão Tứ hai người đã không thể đi thêm một bước nào nữa.

Nhìn lại, lại phát hiện người bí ẩn kia đã đến trước mặt hai người, dùng tay bóp chặt yết hầu vận mệnh của cả hai.

Giây tiếp theo hai người cảm thấy trước mắt tối sầm, ngất đi.

Nhưng trong mắt người ngoài, cảm giác như người bí ẩn kia chỉ xuyên qua giữa Lão Tam và Lão Tứ, sau đó hai người liền ngất đi.

Không ai nhìn rõ chiêu thức của hắn?

Nhưng Phương Ngôn đứng trên lôi đài lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Xem ra người bí ẩn trước mắt này, thực lực cũng thuộc hàng đầu.

Sau khi người bí ẩn làm xong tất cả, không hề nhìn về phía hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, ngược lại nhìn về phía Phương Ngôn đang đứng trên đài.

Hắn nói với Phương Ngôn: "Cậu bạn, ta biết bây giờ trong lòng cậu nhất định có rất nhiều thắc mắc, nhưng có một số chuyện ta không thể nói cho cậu biết ngay bây giờ.

Đợi sau này có cơ hội chúng ta gặp lại, ta có thể kể hết mọi chuyện cho cậu nghe.

Chương 418

Bây giờ cậu cần làm là mục tiêu đã định ra mấy hôm trước, những chuyện còn lại căn bản không cần phải phân tâm suy nghĩ.” Lúc này Phương Ngôn nghe mà đầu óc mơ hồ, cái gì với cái gì vậy, rõ ràng trước đây mình không hề quen biết hắn, tại sao lại nói với mình những lời này?

Bây giờ không chỉ Phương Ngôn có thắc mắc như vậy, mà tất cả mọi người có mặt đều có thắc mắc như vậy, họ đều cho rằng Phương Ngôn và người bí ẩn này đã sớm quen biết nhau.

Chỉ là, hôm nay cố ý giăng bẫy Thiên Lang Thương Hội, mọi người lúc này ngược lại cảm thấy Thiên Lang Thương Hội có chút đáng thương.

Đúng lúc Phương Ngôn định hỏi thêm vài câu, lại phát hiện người bí ẩn kia không biết đã biến mất từ lúc nào.

Bất kể Phương Ngôn dùng linh hồn lực, tìm kiếm thế nào, đều không thể tìm thấy tung tích của người bí ẩn kia.

Giống như người đó chưa từng xuất hiện vậy, nhưng sự thật lại bày ra trước mắt.

Phương Ngôn nhìn lại vào tay mình, lại phát hiện có thêm một viên bảo thạch phụ trợ.

Từ thông tin trên đó có thể phán đoán, đây chính là viên mà người kia đã luyện chế trong trận đấu.

Sau khi so sánh viên bảo thạch phụ trợ này với viên mà mình luyện chế, Phương Ngôn có thể phát hiện rõ ràng, thủ pháp luyện chế hai viên bảo thạch phụ trợ này quả thực giống hệt nhau.

Điều này không khỏi lại khiến Phương Ngôn nảy sinh nghi ngờ, nhất định phải làm rõ chuyện này, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, vì còn có một số việc khác phải làm.

Dù sao bây giờ trận đấu trước mắt Phương Ngôn là quan trọng nhất, huống chi mấy ngày nữa Thiên Thư Tàn Quyển sẽ mở ra, đây mới là tâm sự duy nhất của Phương Ngôn trong khoảng thời gian này.

Phương Ngôn biết rõ, không thể vì những chuyện vặt vãnh này mà làm lỡ việc chính, dù sao khoảng thời gian này Phương Ngôn cũng đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi.

Tuy Phương Ngôn cảm thấy những chuyện này đều không quan trọng, nhưng hắn cũng từ những chuyện này mà có được một số cơ duyên trùng hợp, cũng khiến thực lực của hắn từ từ tăng lên từng chút một.

Lúc này, vị lão giả đức cao vọng trọng của thị trấn cuối cùng lại một lần nữa đứng ra.

Ông nói với tất cả mọi người đang đứng bên cạnh lôi đài: "Được rồi, vừa rồi chỉ là một tình tiết xen ngang của trận đấu, bây giờ chúng ta quay lại chủ đề chính.

Trận đấu thứ hai này, hai bên đã hòa nhau, vậy chúng ta sẽ bước vào vòng thứ ba của trận đấu.

Nếu vòng này ai giành được thắng lợi, thì ta có thể tuyên bố trận đấu này bên đó sẽ giành được toàn bộ thắng lợi.

Bây giờ xin mời tuyển thủ của vòng thứ ba hai bên lên sàn." Phía tông chủ Mị Ảnh Tông đương nhiên rất nhanh chóng, cử Bàn Tử bước về phía lôi đài.

Về phần tại sao không để lão đạo sĩ đi, một mặt là vì thực lực của lão đạo sĩ thực sự quá mạnh, sẽ giành được chiến thắng áp đảo.

Mặt khác mọi người cũng muốn để Bàn Tử tham gia nhiều hoạt động như vậy, để cậu ta rèn luyện thêm thân thể.

Nhưng ngược lại phía hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, lại vô cùng không vui, dù sao chuyện vừa rồi đã khiến Thiên Lang Thương Hội mất hết thể diện.

Nhưng trận đấu phải tiếp tục, thế là hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, mặt mày sa sầm cử ra một tên thuộc hạ khác, dù sao trong danh sách tuyển thủ của hắn, Lão Tam và Lão Tứ mới là người đáng lẽ phải lên sàn ở trận thứ ba.

Nhưng lúc này, hai người đã sớm ngất trên mặt đất, gọi cũng không tỉnh, hết cách mới phải dùng hạ sách này.

Dù sao kết quả trận đấu bây giờ, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng không còn quá quan tâm.

Ngược lại hắn có chút mong đợi trận đấu nhanh chóng kết thúc, như vậy mới có cơ hội tìm Phương Ngôn, hỏi rõ một số chuyện.

Dù sao bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng, Phương Ngôn và người bí ẩn kia trước đó chắc chắn quen biết nhau, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng không ngoại lệ.

Hắn hạ quyết tâm, nếu lát nữa Phương Ngôn trong lúc bị hỏi mà không nói thật, tuyệt đối phải cho hắn nếm mùi.

Tuy thực lực luyện chế bảo thạch phụ trợ rất cao cường, nhưng những người như vậy thường không có thực lực cao thâm trong phương diện tu luyện.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghĩ như vậy, nhưng sự thật tuyệt đối sẽ không đơn giản như hắn nghĩ.

Phương Ngôn sao lại là người nông cạn như vậy được?

Đương nhiên đó đều là chuyện sau này, trước mắt cứ tiếp tục xem trận đấu này đã.

Bàn Tử bước đi với dáng vẻ vênh váo đó đến giữa lôi đài.

Nhìn tuyển thủ của Thiên Lang Thương Hội đối diện, cậu nói: "Thôi được rồi, ta khuyên cậu mau xuống đi, đừng để lát nữa đánh nhau, Bàn gia ta đây lỡ tay ra đòn quá nặng, đánh cho ngươi khóc cha gọi mẹ, như vậy mất mặt lắm!

Nếu không được thì lát nữa cứ giả vờ thực lực không đủ, trực tiếp nhận thua là được rồi, như vậy Bàn gia ta cũng có thể tiết kiệm chút sức lực, thuận tiện giữ lại chút thể diện cho ngươi, ngươi thấy thế nào, được không?" Nhưng điều Bàn Tử không ngờ là, tuyển thủ đối phương không nói một lời, vung vũ khí xông tới.

Nhưng Bàn Tử cũng đã thay da đổi thịt, khác xưa rất nhiều, cậu cũng trực tiếp bày ra thế phòng ngự, cứng rắn chống đỡ được đòn tấn công đầu tiên của đối phương.

Khán giả dưới đài đều thích xem những trận cận chiến căng thẳng, kích thích như vậy, liền vỗ tay reo hò, cổ vũ cho Bàn Tử.

Thân thể của Bàn Tử sau khi bị tang thi biến dị cắn, đã bắt đầu dần dần xảy ra biến hóa.

Thêm vào đó là nguyên nhân tu luyện công pháp trong cổ mộ, Bàn Tử bây giờ có thể tiếp cận trình độ cao thủ hạng nhất.

Bất kể là phương diện tấn công hay phòng thủ, đều không phải là tuyển thủ của Thiên Lang Thương Hội có thể so sánh được, bây giờ hai người trên đài tuy có vẻ hơi ngang tài ngang sức, đó cũng là do Bàn Tử nương tay.

Trong giai đoạn trận đấu đang diễn ra gay cấn, tuyển thủ của Thiên Lang Thương Hội lén lút nhét một viên thuốc vào miệng.

Cảnh này cũng bị Bàn Tử nhìn thấy, cậu vội vàng nói với vị lão nhân đức cao vọng trọng kia: "Tiền bối, người này gian lận, vừa rồi đã ăn thứ gì đó." Nhưng vị lão nhân đức cao vọng trọng kia căn bản không để tâm đến những điều này, ông nói với Bàn Tử: "Ta chỉ bảo các ngươi ra tay nhẹ một chút, ta có nói là không được mượn ngoại lực để thi đấu đâu.

Chàng trai trẻ, hãy tập trung vào trận đấu đi, những chuyện không quan trọng đó không cần phải suy nghĩ." Điều này thì hay rồi, lời nói của vị lão nhân đức cao vọng trọng ngược lại đã kích thích lòng hiếu thắng của Bàn Tử.

Vốn dĩ cậu cũng không nghĩ mình sẽ thua người của Thiên Lang Thương Hội cử ra, bây giờ đối phương đã uống một viên thuốc, lúc này càng không thể che giấu thực lực.

Thế là Bàn Tử thi triển bộ công pháp mà ba người hộ vệ cổ mộ đã đưa cho trong cổ mộ.

Hắn phát hiện thân thể mình đang dần dần to lớn hơn, lúc này, tuyển thủ đối phương dù đã ăn viên thuốc kia, cũng không còn là đối thủ của Bàn Tử nữa.

Chỉ thấy Bàn Tử một vòng xoay người đá tuyển thủ kia ra ngoài sân.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử vốn cho rằng đã nắm chắc phần thắng, lại phát hiện tuyển thủ kia đột nhiên xuất hiện sau lưng mình.

Bàn Tử cũng không kịp phòng thủ, chỉ có thể rất bất đắc dĩ ôm lấy tuyển thủ kia cùng nhảy xuống lôi đài.

Chỉ như vậy, tuy Bàn Tử cũng không bị thương tổn thực chất, nhưng kết quả trận đấu này lại thực sự khiến người ta không thể tin nổi.

Hai bên hòa nhau, điều này cũng làm khó vị lão nhân đức cao vọng trọng kia, nên tuyên bố thắng bại của trận đấu như thế nào đây?

Đúng lúc này, Phương Ngôn đứng ra, nói với vị lão nhân đức cao vọng trọng kia: "Tiền bối, hay là thế này đi.

Ngài xem, nếu tuyển thủ hai bên đều đã rơi ra ngoài lôi đài, vậy chúng ta không bằng để người đứng đầu hai tổ chức lên lôi đài đấu một trận.

Như vậy, nếu ai thắng, chứng tỏ tổ chức đó mạnh hơn một bậc." Những người còn lại dưới lôi đài nghe đề nghị của Phương Ngôn cũng cảm thấy đây là một ý hay.

Như vậy bên thua cũng có thể thua tâm phục khẩu phục, không đến mức ăn vạ, hoặc dùng những lời lẽ khác để làm ảnh hưởng đến tâm trạng đối phương.

Lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông đến bên cạnh Phương Ngôn, nói với hắn: "Cậu nhóc trong lòng lại có ý đồ xấu gì đây?

Chương 419

Rõ ràng biết hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đối diện không phải là đối thủ của ta, ta cũng không biết ý nghĩa của việc làm như vậy rốt cuộc là gì.

Chẳng lẽ muốn sỉ nhục hắn thêm một lần nữa sao?

Làm vậy thực sự có chút quá đáng rồi." Khi Phương Ngôn nghe xong những lo lắng của tông chủ Mị Ảnh Tông, không cần suy nghĩ liền nói với ông ta: "Thực ra tôi không phải muốn sỉ nhục hội trưởng Thiên Lang Thương Hội một phen.

Tôi biết lát nữa, ông ta chắc chắn sẽ trực tiếp từ chối thi đấu.

Nhưng tôi chỉ làm vậy để bảo vệ người vừa đứng trên đài thi đấu với tôi.

Bởi vì tôi cảm thấy, giữa tôi và hắn hẳn là có một số chuyện khác, tôi không muốn bất kỳ ai trước khi tôi xử lý xong chuyện này, lại có bất kỳ suy nghĩ nào về hắn." Nếu Phương Ngôn đã nói vậy, tông chủ Mị Ảnh Tông cũng không phải là kẻ ngốc, hiểu được ý trong lời Phương Ngôn.

Rõ ràng, Phương Ngôn đang bảo vệ người vừa thi đấu với hắn.

Trong đó cụ thể có chuyện gì, tông chủ Mị Ảnh Tông không hỏi kỹ thêm Phương Ngôn, chỉ tôn trọng lựa chọn của hắn.

Rất nhanh, giống như Phương Ngôn dự đoán, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói với vị lão nhân đức cao vọng trọng kia: "Tiền bối, trận đấu hôm nay có thể trực tiếp phán cho Mị Ảnh Tông thắng.

Tôi có chuyện khác phải đi giải quyết, hy vọng sau khi tôi giải quyết xong chuyện này, có cơ hội mời hai bên ăn một bữa tối, chúng

ta lại ngồi xuống nói chuyện, tại hạ xin cáo từ trước." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói vội một tràng, chuẩn bị dẫn thuộc hạ rời khỏi hiện trường trận đấu.

Nhưng đúng lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông rất đúng lúc đứng trước mặt hắn, nói: "Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, ngài định đi đâu vậy, hai bên chúng ta còn chưa phân thắng bại mà.

Xem trong quy tắc thi đấu cũng đâu có ghi rõ bên nào tự động nhận thua thì trận đấu kết thúc, cho nên bây giờ hai chúng ta cũng nên lên lôi đài đấu một trận.

Như vậy mới có thể đặt dấu chấm tròn cho trận đấu này, mọi người nói có phải không?" Tông chủ Mị Ảnh Tông vô cùng thông minh, trực tiếp đá quả bóng này cho đám đông đang vây xem.

Mọi người sau khi nghe lời tông chủ Mị Ảnh Tông nói cũng đều rất vui vẻ, liền hò hét, đều hy vọng người đứng đầu hai bên lên lôi đài đấu một trận, như vậy sẽ càng có điểm nhấn hơn.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thấy vậy, mặt gần như đen lại, không ngờ tông chủ Mị Ảnh Tông lại không biết điều như vậy, hết cách cũng chỉ có thể cứng rắn bước lên đài.

Hắn định trên lôi đài này cho tông chủ Mị Ảnh Tông một bài học nhớ đời, ai bảo ông ta làm lỡ chuyện tốt của mình chứ?

Lên lôi đài, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội chỉ vào tông chủ Mị Ảnh Tông nói: "Cậu nhóc giỏi lắm, biết không, việc cậu nhất quyết muốn đấu với ta một trận đã làm lỡ một chuyện vô cùng quan trọng đối với ta.

Tiếp theo ta chắc chắn sẽ không nương tay, hy vọng cậu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, ta nhất định sẽ khiến cậu mất mặt trước mặt mọi người." Tông chủ Mị Ảnh Tông đối với lời đe dọa của hội trưởng

Thiên Lang Thương Hội, căn bản không để trong lòng.

Ông nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Được thôi, vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh, để tôi xem lúc đó rốt cuộc ai sẽ khiến tôi mất mặt.

Đừng để lúc đó lời nói mạnh miệng đã nói ra rồi, mà chuyện còn lại lại không làm được, như vậy, e rằng người mất mặt là ngài đó." Theo sau lời tuyên bố bắt đầu trận đấu của vị lão nhân đức cao vọng trọng, tông chủ Mị Ảnh Tông và hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã lao vào nhau.

Có thể thấy, hai người ra tay đều rất nặng, căn bản không chừa lại cho đối phương chút mặt mũi nào.

Đặc biệt là hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, gần như chiêu nào cũng là chiêu chí mạng, nhưng vạn lần không ngờ, thực lực của tông chủ Mị Ảnh Tông cũng vô cùng cao cường, có thể hết lần này đến lần khác hóa giải những đòn tấn công chí mạng.

Theo thời gian trôi đi, nhịp điệu tấn công của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng tăng lên dồn dập, hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến này.

Như vậy mới có cơ hội đuổi theo tên nhóc vừa thay mình thi đấu, dù sao cũng có một số chuyện cần hỏi hắn.

Nhưng hắn cũng vạn lần không ngờ, tông chủ của Mị Ảnh Tông cũng không phải là đối thủ dễ xơi.

Tông chủ Mị Ảnh Tông mỗi lần đều có thể đoán trước được đòn tấn công tiếp theo của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, và đưa ra đối sách tương ứng.

Điều này cũng dẫn đến việc hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, bây giờ mỗi lần tấn công đều không mấy thuận lợi.

Chính trong những cuộc đối đầu dồn dập như vậy, sai lầm của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội ngày càng nhiều, cuối cùng trong một cuộc đối kháng với tông chủ Mị Ảnh Tông, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội bị một cước đá trúng ngực, bay ngược ra ngoài.

Đợi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội từ dưới đất bò dậy, nhìn tông chủ Mị Ảnh Tông nói: "Được lắm, xem ra ta đã xem thường ngươi rồi.

Nhưng từ bây giờ, ta tuyệt đối sẽ không lơ là nữa, chuẩn bị sẵn sàng đi, ta chuẩn bị đánh bại ngươi trong vòng ba chiêu." Đám người của Thiên Lang Thương Hội nghe hội trưởng nhà mình nói ra những lời như vậy, cũng biết xem ra hội trưởng thật sự chuẩn bị ra tay thật.

Tuy hội trưởng Thiên Lang Thương Hội bề ngoài trông có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng thực tế thực lực cũng vô cùng thâm hậu.

Thời kỳ đầu thành danh, hắn nổi tiếng với việc phân thắng bại trong vòng ba chiêu.

Thấy tông chủ Mị Ảnh Tông hôm nay sắp phải đối mặt với chiêu thức thành danh năm xưa của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng không biết tông chủ Mị Ảnh Tông có thể thành công chống đỡ được không.

Rất nhanh hai người lại một lần nữa giao đấu, nhưng mọi người phát hiện mỗi lần tấn công của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội gần như đều đánh vào tàn ảnh mà tông chủ Mị Ảnh Tông để lại.

Phương Ngôn lúc này khẽ nheo mắt, bởi vì hắn biết tông chủ Mị Ảnh Tông vẫn chưa phát huy thực lực thật sự.

Ông ta vẫn luôn dựa vào thân pháp cao siêu để né tránh các đòn tấn công của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Phương Ngôn nào không biết ý đồ của tông chủ Mị Ảnh Tông,

chẳng qua là để che giấu thực lực, không để Phương Ngôn biết rốt cuộc bây giờ mình đã mạnh đến mức nào.

Nhưng ông ta lại hoàn toàn sai rồi, Phương Ngôn sao có thể dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Phương Ngôn đã sớm dựa vào linh hồn lực hùng hậu, nhận ra được công lực mà tông chủ Mị Ảnh Tông thi triển mỗi lần, đại khái cũng đã có một sự hiểu biết về thực lực của ông ta.

Đương nhiên Phương Ngôn không để chuyện này trong lòng, vì Phương Ngôn biết, so với mình, tông chủ Mị Ảnh Tông còn kém xa.

Tuy Phương Ngôn không nhất thiết phải biết, tông chủ Mị Ảnh Tông bây giờ rốt cuộc có thực lực như thế nào.

Nhưng bây giờ tông chủ Mị Ảnh Tông đang ở cùng vị trí với hắn, đối với người bên cạnh nhất định phải có một sự hiểu biết ở mức độ đại khái.

Nguyên nhân Phương Ngôn không để thực lực của tông chủ Mị Ảnh Tông trong lòng, một mặt là vì quan hệ tin tưởng lẫn nhau giữa hai người hiện tại, mặt khác là vì Phương Ngôn có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình.

Cho nên, đối mặt với tông chủ Mị Ảnh Tông, tự nhiên không hề để ý.

Phương Ngôn ngược lại cảm thấy thực lực của tông chủ Mị Ảnh Tông bây giờ càng mạnh, đợi sau này đi Thiên Thư Tàn Quyển đoạt bảo vật sẽ càng dễ dàng hơn.

Vì Phương Ngôn cũng không biết, lúc đó rốt cuộc sẽ có bao nhiêu yêu ma quỷ quái từ đâu xuất hiện, chỉ để tranh đoạt bảo vật quý giá cuối cùng.

Tuy Phương Ngôn cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho Thiên Thư Tàn

Quyển, nhưng biến hóa luôn nhanh hơn kế hoạch, Phương Ngôn cũng phải chuẩn bị đầy đủ mọi phương án, chỉ có như vậy mới có thể vạn vô nhất thất đoạt được món bảo bối mà mình hằng mong ước.

Đợi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội sử dụng hết ba chiêu, trận chiến của hai người cũng triệt để kết thúc.

Tông chủ Mị Ảnh Tông với ưu thế tuyệt đối đã trực tiếp áp đảo hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Cũng chính lúc này, vị lão nhân đức cao vọng trọng kia kịp thời đứng ra, tách hai người ra.

Ông nói với tất cả mọi người dưới đài: "Ta tuyên bố trận đấu hôm nay Mị Ảnh Tông chiến thắng, Thiên Lang Thương Hội ngày mai, phải đích thân bồi thường cho tất cả mọi người của Mị Ảnh Tông những khoản bồi thường tương ứng.

Dù sao hai người trước trận đấu đã định ra quy tắc, nếu hôm nay có lão phu làm chứng, vậy khoản bồi thường này tự nhiên không thể thiếu được, dù sao mọi người cũng đều lớn cả rồi, dám cược dám chịu." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này nằm bệt trên lôi đài, mắt hắn trợn trừng, vạn lần không ngờ mình sẽ thua trong tay tông chủ Mị Ảnh Tông.

Bởi vì theo hắn thấy, tông chủ Mị Ảnh Tông tuy có danh tiếng bên ngoài, nhưng thực lực có thể không cao cường đến thế.

Nhưng không ngờ, hôm nay lại sẩy chân trước ngựa, thua trong tay ông ta, khiến hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cảm thấy mất hết thể diện.

Hai tên thuộc hạ thấy hội trưởng nhà mình trong tình trạng như vậy cũng vội vàng chạy lên lôi đài, chuẩn bị đỡ hắn dậy.

Chương 420

Nhưng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội hất tay đẩy hai tên thuộc hạ đó xuống, chống đỡ thân thể đứng dậy.

Hắn đến trước mặt tông chủ Mị Ảnh Tông, nói: "Chàng trai trẻ, giỏi lắm nha, không ngờ lại giả heo ăn thịt hổ.

Cả tên Phương Ngôn kia nữa, hai người liên thủ lừa dối ta!

Món nợ hôm nay ta ghi nhớ rồi, ngày mai ta hy vọng các ngươi đến Thiên Lang Thương Hội sớm một chút, lấy đi phần bồi thường thuộc về các ngươi, những chuyện còn lại chúng ta sau này từ từ tính, dù sao ngày tháng còn dài mà." Một tràng lời nói của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội tự nhiên để lại ý vị sâu xa.

Đương nhiên tông chủ Mị Ảnh Tông cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết trong lời nói có ẩn ý.

Nhưng, ở nơi đông người như vậy, căn bản không tiện nói thẳng ra.

Cho nên ông cũng khẽ gật đầu với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, nói: "Trận đấu hôm nay, Thiên Lang Thương Hội cũng để lại cho ta ký ức khó phai mờ.

Ta tin rằng sau này tuyệt đối sẽ không quên trận đối quyết đặc sắc hôm nay.

Thôi được rồi, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, thời gian cũng không còn sớm, ngài không phải có việc sao?

Mau đi làm đi, tôi không làm lỡ nữa." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe lời tông chủ Mị Ảnh Tông xong, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền dẫn thuộc hạ rời khỏi hiện trường.

Đợi hắn rời đi, Phương Ngôn vội vàng bước lên đài, nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: "Vừa rồi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội rốt cuộc đã nói gì với ông?

Có uy hiếp không, nếu có thật, vậy tối nay chúng ta trực tiếp đi tìm hắn tính sổ." Tông chủ Mị Ảnh Tông, nhìn những người quan tâm mình xung quanh, cũng có chút ngại ngùng.

Dù sao một mình quen đi quen lại, nhất thời có nhiều người nhiệt tình quan tâm như vậy, cũng là một chuyện tốt.

Đương nhiên những lời này tông chủ Mị Ảnh Tông tự nhiên không thể nói với Phương Ngôn, chỉ nói: "Thôi được rồi, có chuyện gì về quán trọ rồi nói sau.

Người đông mắt nhiều, lỡ có lời không hay nào truyền đến tai người khác, cũng ảnh hưởng đến hình tượng của chúng ta." Thế là Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông trước mặt bao nhiêu người, nghênh ngang rời khỏi hiện trường lôi đài.

Dù sao vừa mới đánh bại Thiên Lang Thương Hội mạnh nhất khu vực này, cho nên lúc này tự nhiên không có kẻ không có mắt nào đến gây hấn.

Mấy người cũng rất thuận lợi trở về quán trọ.

Vừa vào phòng, Phương Ngôn trực tiếp hỏi tông chủ Mị Ảnh Tông: "Đều về cả rồi, có chuyện gì cũng đừng giấu giếm nữa.

Tôi tin vừa rồi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã nói với ông một số lời kỳ lạ, nói ra đi, mọi người cùng nhau phân tích." Lúc này, tông chủ Mị Ảnh Tông không trực tiếp trả lời câu hỏi của Phương Ngôn.

Ngược lại ông nói với Phương Ngôn: "Trước khi ta trả lời câu hỏi này, cậu phải trả lời câu hỏi của ta trước.

Cậu và người bí ẩn vừa rồi thi đấu với cậu trên sân, hai người rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao ta thấy hai người lại quen thuộc nhau như vậy.

Có phải trước đây có chuyện gì giấu ta không nói, ta hy vọng tối nay cậu có thể thành thật với ta." Phương Ngôn khi nghe tông chủ Mị Ảnh Tông có câu hỏi muốn hỏi, đã sớm đoán được ông ta nhất định sẽ hỏi chuyện liên quan đến người bí ẩn kia.

Lúc này hắn nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thực ra nói cho ông cũng không sao, tôi chỉ cảm thấy người bí ẩn kia trông rất giống một người bạn của tôi.

Nhưng hắn không nói cho tôi biết quan hệ giữa hắn và người kia, hai chúng tôi không hề quen biết nhau, vậy bây giờ có thể nói cho tôi biết được chưa?

Tôi cũng đã trả lời xong câu hỏi của ông rồi." Tông chủ Mị Ảnh Tông lúc này nghe xong câu trả lời qua loa của Phương Ngôn, tuy cảm thấy có chút không đúng, nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Ông nói với Phương Ngôn: "Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội không nói gì khác với ta, chỉ nói món nợ này đã ghi nhớ rồi, đợi sau này có cơ hội, sẽ từ từ tìm ta.

Và bảo ta sáng mai, đến Thiên Lang Thương Hội sớm một chút lấy phần bồi thường thuộc về ta." Lúc này Phương Ngôn nghe xong những lời đó của tông chủ Mị Ảnh Tông, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hắn nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: "Nếu hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã kết thù với ngài, vậy tại sao hôm nay lại để ngài rời đi dễ dàng như vậy.

Trong đó chắc chắn có vấn đề gì đó, hắn có nói với ngài những lời kỳ lạ nào khác không, tôi luôn cảm thấy bên trong có gì đó kỳ quặc,

nhưng cụ thể là gì thì tôi lại không nói ra được." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe lời Phương Ngôn xong, cẩn thận suy nghĩ lại những lời mà hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã nói trước và sau đó.

Sau khi suy đi tính lại, ông nói với Phương Ngôn: "Nếu nói như vậy, thì đúng là có một số lời đáng ngờ.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội dường như giống như cậu, đều rất hứng thú với người bí ẩn đột nhiên xuất hiện kia.

Hắn nói với ta, là ta đã làm lỡ thời gian hắn đi tìm người bí ẩn kia hỏi một số vấn đề, có lẽ, người bí ẩn đột nhiên xuất hiện hôm nay, là điểm đột phá của mọi chuyện.

Nếu phân tích của ta không sai, e rằng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng không quen biết người bí ẩn đột nhiên xuất hiện hôm nay.

Nhưng ta vẫn luôn có nghi vấn về những lời hắn nói, cho nên mới ba lần năm lượt chất vấn cậu rốt cuộc có liên hệ gì với người bí ẩn kia không.

Chuyện này ta cũng là vì muốn tốt cho cậu, cho nên đối với thái độ vừa rồi của ta, cũng đừng để trong lòng quá." Phương Ngôn nghe lời tông chủ Mị Ảnh Tông xong cũng nói: "Thực ra, những lời vừa rồi của ông, tôi thật sự không đặc biệt tức giận.

Tôi cũng rất hứng thú với người bí ẩn kia, nếu vậy, tôi nghĩ mình có thể chủ động đi tìm hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, xem xem có phát hiện gì mới không.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của hắn, muốn hỏi thăm vấn đề gì, cũng có một số kênh nhất định, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian, đúng không." Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông hai người cũng không chần chừ, trực tiếp từ quán trọ đi đến tổng bộ của Thiên Lang

Thương Hội.

Lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng dẫn thuộc hạ trở về đại bản doanh.

Vừa mới về văn phòng không bao lâu, một người của Thiên Lang Thương Hội vội vã chạy đến bên cạnh hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thấy bộ dạng vội vàng hấp tấp của hắn, cũng trách mắng: "Hấp ta hấp tấp như vậy, nếu để người khác nhìn thấy, còn ra thể thống gì nữa.

Nói đi, có chuyện gì mà khiến ngươi vội vàng như vậy?" Người kia cũng rõ ràng nhận ra dáng vẻ vừa rồi của mình rất thảm hại, nhưng cũng không để ý đến hình tượng của mình nữa.

Hắn nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Không hay rồi hội trưởng, vừa rồi trong một căn phòng của chúng ta, phát hiện một người bị đánh ngất.

Người đó tôi nhận ra, chính là một thành viên của Thiên Lang Thương Hội chúng ta.

Cho nên tôi nghi ngờ có người đã lẻn vào nội bộ Thiên Lang Thương Hội, tôi vội vàng chạy đến báo cáo chuyện này, hội trưởng, ngài mau đưa ra quyết định đi." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe thuộc hạ báo cáo chuyện này, vội vàng liên tưởng đến người bí ẩn đột nhiên xuất hiện ở hiện trường trận đấu hôm nay.

Hắn vội vàng bảo tên thuộc hạ đó, dẫn mình đến căn phòng phát hiện người bị đánh ngất.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nhìn người kia nói: "Ngươi có nhớ rõ, người đánh ngất ngươi rốt cuộc trông như thế nào không?" Thành viên của Thiên Lang Thương Hội kia rõ ràng vẫn chưa hoàn

toàn hồi phục ý thức.

Hắn ấp úng nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Hội trưởng, là thế này, tôi có chút không nhớ rõ nữa.

Nhưng nếu người đó bây giờ dám đứng trước mặt tôi, tôi nhất định có thể nhận ra hắn ngay lập tức." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe tên thuộc hạ nói vậy, biết xem ra chuyện này trong thời gian ngắn sẽ không điều tra ra kết quả.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, người bí ẩn đột nhiên xuất hiện hôm nay, tuyệt đối đã đánh ngất thuộc hạ của mình, mới có thể trà trộn vào nội bộ.

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ khác chạy vào nói: "Hội trưởng, hai người hôm nay thi đấu với ngài trên lôi đài có việc muốn tìm ngài, không biết ý ngài thế nào." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội tự nhiên biết người đến tuyệt đối là tông chủ Mị Ảnh Tông và Phương Ngôn, nhưng không hiểu tại sao hai người lại tìm đến vào lúc này.

Hắn nói với tên thuộc hạ đó: "Được rồi, dẫn hai người họ vào đây đi, có chuyện gì, ta đợi gặp mặt rồi nói." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thực sự không đoán ra được, hai người này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng có thể khẳng định, hai người này tuyệt đối không có ý tốt.

Nếu không, hai người họ cũng sẽ không chọn đến thăm vào lúc này.

Rất nhanh, tên thuộc hạ đó đã dẫn tông chủ Mị Ảnh Tông và Phương Ngôn đến trước mặt hắn.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này cũng đầy tự tin nói với hai người: "Hai vị chọn đến đại bản doanh của ta vào lúc này, nói đi, rốt cuộc muốn làm gì?" Phương Ngôn đứng ra, ra hiệu cho tông

chủ Mị Ảnh Tông, ý bảo ông đừng nói gì.

Sau đó hắn quay đầu lại, nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: “Hôm nay hai chúng tôi có một việc muốn nhờ, chúng tôi cũng rất hứng thú với người bí ẩn đột nhiên xuất hiện hôm nay.

Chương 421

Dù sao đây cũng là địa bàn ngài quản lý, tôi nghĩ nếu muốn điều tra thông tin của một người trong thời gian ngắn, cũng không phải là chuyện khó, cho nên hôm nay tôi muốn tìm ngài hợp tác." "Ha ha, ta với các ngươi có thể hợp tác gì, hôm nay nói những lời nịnh nọt ta như vậy, chẳng qua là muốn ta giúp các ngươi đi tìm người bí ẩn đột nhiên xuất hiện kia.

Ta nói cho các ngươi biết, tuy bây giờ ta cũng rất hứng thú với thân phận của hắn, nhưng ta tuyệt đối sẽ không giúp đỡ các ngươi, chuyện hôm nay miễn bàn, các ngươi từ đâu đến thì về đó đi, đừng làm lãng phí thời gian nữa." Lúc này, tên thuộc hạ vừa bị đánh ngất cũng loạng choạng từ trong phòng đi ra.

Vừa định nói gì đó với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, hắn nhìn thấy Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông đang đứng đối diện hội trưởng nhà mình, vẻ mặt trên mặt lập tức thay đổi.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng nhìn thấy sự thay đổi trên vẻ mặt của hắn.

Hắn vội vàng nói với tên thuộc hạ đó: "Sao vậy, chuyện gì khiến ngươi sợ hãi như vậy?

Không sao đâu, nói ra đi, có ta ở đây.

Bất kể đã xảy ra chuyện gì, ta đều có thể làm chủ cho ngươi, hiểu chưa?" Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thực sự không hiểu, tại sao tên thuộc hạ này lại đột nhiên có biểu cảm như vậy vào lúc này.

Chẳng lẽ, là vì nhìn thấy người hoặc vật gì đó mới biến thành như vậy, hắn cũng nhất thời đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông.

Nếu là vì nhìn thấy vật gì đó hoặc người, vậy thì vào thời điểm này có lẽ chỉ có Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông mới có nghi ngờ lớn nhất.

Lúc này, Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông không chú ý đến, tên thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội có biểu cảm như vậy.

Họ đang chờ đợi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cho một câu trả lời hoàn hảo.

Họ rất hy vọng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đồng ý yêu cầu hợp tác, bởi vì chỉ có như vậy, cường cường liên hợp mới có thể nhanh chóng tìm ra người bí ẩn đột nhiên xuất hiện hôm nay.

Lúc này, tên thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đột nhiên chỉ về phía Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông.

Hắn nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Hội trưởng, tôi dám chắc kẻ đã đánh ngất tôi để trà trộn vào Thiên Lang Thương Hội chúng ta chính là một trong hai người đang đứng trước mặt.

Nhưng cụ thể là ai, tôi không nhớ rõ lắm, hy vọng hội trưởng có thể làm chủ cho tôi." Lúc này không chỉ hội trưởng Thiên Lang Thương Hội kinh ngạc, mà Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao họ cũng không biết, nguyên nhân gì có thể khiến tên thuộc hạ của Thiên Lang Thương Hội có thể khẳng định như vậy, người đánh ngất hắn là một trong hai người họ.

Dù sao hai người họ chưa từng vào Thiên Lang Thương Hội mà.

Nếu có, thì cũng chỉ có một mình Phương Ngôn, nhưng hôm đó, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cả quá trình đều ở bên cạnh hắn, cũng căn bản không có thời gian để ra tay.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thấy xảy ra chuyện như vậy, cũng vội vàng nói với Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông: "Hai người rốt cuộc đã làm gì với tên thuộc hạ của ta?

Tại sao hắn có thể khẳng định như vậy người đánh ngất hắn là một trong hai người các ngươi?

Phương Ngôn, ngươi không có gì muốn nói với ta sao?

Hôm đó ngươi tìm ta, nói muốn giúp ta giành chiến thắng trong trận đấu, ta cũng đã đồng ý, nhưng tại sao cuối cùng lại nuốt lời?

Lại còn đánh ngất tên thuộc hạ này của ta, tất cả mọi chuyện, không phải nên cho ta một lời giải thích hợp lý sao?

Huống chi, hôm đó sau khi chúng ta đạt được thỏa thuận, ta đã dẫn ngươi đến kho của Thiên Lang Thương Hội chọn mấy món đồ ngươi thích nhất mang đi.

Tuy ngươi không tham lam, nhưng ta nghĩ món đồ ngươi lấy đi là chiếc cốc lông màu đen, cũng là một vật vô giá.

Ta đối xử với ngươi tốt như vậy, ngươi lại thiết kế hãm hại ta, rốt cuộc có ý đồ gì?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong một tràng lời nói của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng có chút ngơ ngác.

Dù sao ông cũng biết, tối hôm đó Phương Ngôn tìm hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, để thương lượng kế phản gián.

Nhưng sau khi Phương Ngôn trở về, không hề nói với ông, đã nhận được một số lợi ích từ hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Tuy chuyện này không quan trọng, nhưng tông chủ Mị Ảnh Tông nghe vào tai, luôn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng tông chủ Mị Ảnh Tông biết, đây không phải là lúc vướng bận chuyện này, vội vàng giúp Phương Ngôn rửa sạch nghi ngờ mới

là quan trọng.

Ông cũng vội vàng nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Hôm đó khi Phương Ngôn tìm ngài, chuyện này tôi đều biết cả.

Cậu ấy cũng đã nói với tôi, hôm đó cậu ấy và ngài cùng đến kho của Thiên Lang Thương Hội, và ngài đã đi cùng cậu ấy suốt quá trình.

Vậy thì chắc chắn không có thời gian gây án, tối hôm đó tôi vẫn luôn ở trong quán trọ, căn bản không đến Thiên Lang Thương Hội, cho nên chắc chắn không phải hai chúng tôi ra tay.

Tuyệt đối là có người khác, bây giờ ngài không nên chất vấn chúng tôi, mà nên tìm cách tìm ra người đó.

Mục tiêu của chúng ta giống nhau, xem ra người đánh ngất tên thuộc hạ này của ngài chính là người bí ẩn đột nhiên xuất hiện trên sân đấu hôm nay.

Nếu tìm được hắn, có lẽ mọi chuyện đều sẽ có một lời giải thích hợp lý." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội tự nhiên biết Phương Ngôn không có cơ hội ra tay.

Nhưng hắn nói với tông chủ Mị Ảnh Tông: "Phương Ngôn trong sạch tự nhiên không cần phải nói, nhưng ai có thể chứng minh tối hôm đó ông vẫn luôn ở trong quán trọ.

Biết đâu, ông lén lút theo dõi Phương Ngôn đến Thiên Lang Thương Hội của ta, sau đó nhân cơ hội ra tay.

Nếu như vậy, vậy tôi hỏi ông, người bí ẩn mà ông thấy trên sân đấu hôm nay chắc chắn là do ông cử đến nhỉ.

Nếu vậy, vậy ông có thể cho tôi biết bây giờ ông lại giấu người đó ở đâu không?" Trong lúc hai bên tranh cãi không dứt, tên thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói với hội trưởng: "Hội trưởng, tôi hình như lại tỉnh táo hơn một chút rồi.

Người hôm đó đánh ngất tôi, hình như không phải là hai người đang đứng trước mặt, hẳn là có người khác, có lẽ tôi đã oan uổng người tốt rồi.” Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe thuộc hạ nói câu này, quả thực đầu óc quay cuồng.

Hắn không hiểu sao chuyện quan trọng như vậy lại có thể nhầm lẫn được, bây giờ cục diện đã trở thành như vậy, biết giải thích chuyện này với Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông thế nào đây?

Xem ra chỉ có thể sai lại càng sai, phải một mực cắn chết Phương Ngôn và tông chủ Mị Ảnh Tông, một trong hai người đã đánh ngất thuộc hạ của mình.

Hắn lặng lẽ nói với tên thuộc hạ đó: “Lát nữa, ngươi cứ một mực cắn chết tuyệt đối là hai người họ, một trong hai người đã đánh ngất ngươi, tuyệt đối không được nói khác.

Nếu ngươi dám nói sai, ta nói cho ngươi biết, cả nhà già trẻ của ngươi tuyệt đối không yên đâu, không vì ngươi, thì vì vợ con ngươi, nếu hiểu rồi thì lát nữa cứ làm theo lời ta.” Tên thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội tự nhiên không dám không làm theo yêu cầu của hắn.

Dù sao, con người của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lòng dạ độc ác, nếu nói sai bất kỳ một từ nào, tuyệt đối sẽ bị trả thù điên cuồng.

Cho nên lúc này hắn chỉ vào tông chủ Mị Ảnh Tông: “Tối hôm đó chính ngươi đã đánh ngất ta, và trói ta trong phòng của ngươi, lấy đi lệnh bài thân phận của ta, mau khai thật ra, mục đích thật sự của việc đánh ngất ta là gì?” Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe tên thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói vậy, quả thực trăm miệng khó cãi.

Ông căn bản không làm những chuyện này, lại bị đổ oan một cách

vô cớ, cũng khiến ông cảm thấy khó chịu.

Ông nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: “Tuy danh tiếng của Mị Ảnh Tông ta không tốt, nhưng ta làm việc quang minh lỗi lạc.” Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: “Thôi được rồi, cũng đừng ngụy biện nữa.

Thuộc hạ của tôi đã xác nhận chính là ông đã đánh ngất cậu ta.

Bây giờ ông có gì để nói không?

Thôi, trận đấu hôm nay đã kết thúc, vậy bây giờ tôi nên nói về chuyện đánh bị thương thuộc hạ của tôi rồi nhỉ?

Đối với tôi, đây không phải chuyện nhỏ đâu.

Nhất là ngay trước khi hai bên chúng ta chuẩn bị thi đấu.

Ông đánh ngất thuộc hạ của tôi, lấy đi lệnh bài thân phận, rồi tìm một người ngoài không rõ lai lịch thay thế tham gia trận đấu.” Phương Ngôn trước đó đã nói với tôi, chuẩn bị giúp tôi thắng trận đấu và một loạt chuyện khác.

Chương 422

Chuyện này không khỏi khiến tôi cảm thấy hai người các ông đang liên thủ để đẩy tôi vào chỗ chết.

Như vậy thì tôi không thể dễ dàng bỏ qua cho hai người được.

Nói đi, chuyện này giải quyết thế nào đây?" Lúc này, Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông nhìn nhau, cả hai đều biết chuyện hôm nay e là không dễ xử lý rồi.

Nếu người thần bí kia không chủ động xuất hiện, thì hai người Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông chắc chắn có thể rời khỏi đây, nhưng tất yếu sẽ phải trải qua một trận ác chiến.

Kết cục như vậy là điều cả Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông đều không muốn xảy ra.

Phương Ngôn lúc này nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Tôi tuyệt đối tin tưởng ông, ông không thể nào làm ra chuyện như vậy được.

Điều đó cũng đi ngược lại với nguyên tắc làm người của ông.

Nhưng bây giờ sự việc đã đến mức này, thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng một mực khẳng định là ông đã đánh ngất cậu ta.

Tôi cũng không biết nên giải quyết chuyện này thế nào.

Hay là, hôm nay chúng ta tạm chịu ấm ức một chút, đợi sau này chúng ta điều tra rõ ràng rồi lại tìm hội trưởng Thiên Lang Thương Hội tính sổ, ông thấy sao?" Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe Phương Ngôn đề nghị như vậy, dù trong lòng vô cùng ấm ức, nhưng cũng cảm thấy đây có lẽ là cách tốt nhất hiện giờ.

Thế là ông bước lên phía trước, nói với hội trưởng Thiên Lang

Thương Hội: “Không sai, người đánh ngất thuộc hạ của ông là tôi, không liên quan gì đến Phương Ngôn cả.

Hôm đó cậu ta đề nghị với tôi muốn tìm ông, diễn một màn phản gián kế.

Ban đầu tôi không đồng ý, nhưng cậu ta cứ nhất quyết muốn đi.

Hết cách, tôi đành tạm thời đồng ý, nhưng tôi càng nghĩ càng thấy chuyện này không ổn, thế là tôi lẳng lặng đi theo sau cậu ta.

Tôi cũng đã thấy cậu ta đi theo ông vào kho hàng của Thiên Lang Thương Hội.

Tôi tức không chịu nổi, vừa hay thuộc hạ của ông phát hiện ra tôi, tôi liền thuận thế đánh ngất cậu ta.

Chuyện còn lại ông đều biết cả rồi, tất cả đều là do tôi làm, nói đi, ông muốn giải quyết thế nào?” Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe xong lời trần thuật của Tông chủ Mị Ảnh Tông, liền nói: “Tôi thật không ngờ, vốn tưởng ông là người hành sự quang minh lỗi lạc, vậy mà cũng làm ra chuyện lén lút sau lưng thế này.

Xem ra tôi đã nhìn lầm ông rồi.

Về cách xử lý chuyện này, đương nhiên là phải bắt ông lại, dùng hình phạt nghiêm khắc nhất của Thiên Lang Thương Hội chúng tôi để trừng phạt ông.

Nhưng nếu sáng mai người trong trấn nhỏ này không thấy ông đi lại lành lặn trên đường, e là họ sẽ nghi ngờ tôi.

Họ sẽ cho rằng tôi đã làm gì đó với ông, điều đó cũng rất bất lợi cho tôi.

Bây giờ tôi có một cách, sau khi vào Thiên Thư Tàn Quyển, bảo bối mà ông có được phải chia cho tôi một nửa.

Nếu ông đồng ý, chuyện này coi như xong.” Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong phương án giải quyết của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng cảm thấy về cơ bản không có gì sai.

Hai người vừa định đồng ý thì thấy một bóng đen từ ngoài cửa lóe lên.

Đợi mấy người nhìn rõ diện mạo thật của người đó mới phát hiện, hóa ra đó là người đã xuất hiện trên lôi đài thi đấu sáng nay.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, mỗi người đều có những suy tính riêng đối với người thần bí đột nhiên xuất hiện này.

Người thần bí đột nhiên xuất hiện, thấy mọi người đều ở cùng một chỗ liền nói: “Thật không ngờ, hóa ra quan hệ riêng tư của các người lại tốt đến vậy, có thể ngồi lại nói chuyện bình tĩnh với nhau.

Xem ra tối nay tôi đến đúng lúc rồi, như vậy cũng đỡ cho tôi phải đi tìm từng người một.

Chắc hẳn mọi người đều rất tò mò về thân phận của tôi nhỉ?

Nhưng tôi không thể nói cho các người biết tôi rốt cuộc là ai.

Có vài lời các người có thể hỏi thẳng, tôi sẽ lựa chọn trả lời hoặc không trả lời.

Được rồi, thời gian còn lại dành cho các người, hy vọng các người nắm bắt cơ hội, đừng lãng phí, thời gian của tôi quý báu lắm đấy.” Lúc này, Phương Ngôn là người đầu tiên giành hỏi người thần bí: “Anh và Đỗ thúc trong thành Bảo Cách Lệ rốt cuộc có quan hệ gì?

Chuyện này vô cùng quan trọng đối với tôi.” Nhưng người thần bí kia nghe câu hỏi của Phương Ngôn xong, dường như không nghe thấy, vẫn ngồi đó làm việc của mình.

Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe câu hỏi của Phương Ngôn, cũng cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi nói với người thần bí kia: "Tối hôm đó ở Thiên Lang Thương Hội, người đánh ngất thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội có phải là anh không?

Vậy tại sao anh lại làm vậy?" Vốn tưởng người thần bí sẽ không trả lời câu hỏi này.

Nhưng lúc này, người thần bí lại nói với Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Rõ ràng ông đã đoán đúng đáp án rồi, tại sao còn cố tình hỏi?

Không sai, người đánh ngất thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội chính là tôi.

Còn về lý do, là để tôi có được một suất, lên đài thi đấu một trận với Phương Ngôn chứ sao.

Vấn đề đơn giản như vậy mà các người cũng không nghĩ ra đáp án à?

Người tiếp theo, chỉ còn một cơ hội hỏi cuối cùng thôi." Tông chủ Mị Ảnh Tông nghe xong câu trả lời của người thần bí cũng thở phào một hơi, dù sao anh ta cũng đã thừa nhận những việc mình làm, cũng gián tiếp rửa sạch nghi ngờ cho Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Cùng lúc đó, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng nghe được câu trả lời của người thần bí.

Gã cũng xua tan nghi ngờ đối với Tông chủ Mị Ảnh Tông, nhưng lại giữ thái độ hoài nghi với câu trả lời của người thần bí.

Lúc này, người thần bí nói với Phương Ngôn: "Câu hỏi của cậu tôi đã nói rồi, sau này tôi sẽ tìm cơ hội trả lời cậu, bây giờ không phải lúc.

Huống hồ có nhiều người như vậy, sao tôi có thể nói cho cậu đáp án thật sự được?

Đợi sau này có duyên, tự nhiên cậu sẽ biết." Phương Ngôn nghe câu trả lời của người thần bí, đầu óc quay cuồng, cái gì gọi là duyên phận, đến lúc đó tự nhiên sẽ trả lời, chẳng lẽ bây giờ không có duyên phận sao?

Mọi người đều tưởng người thần bí sẽ không chủ động hiện thân, lúc này lại chạy ra, nếu lúc này không gọi là duyên phận, vậy thì Phương Ngôn thật sự không biết rốt cuộc lúc nào người thần bí mới trả lời câu hỏi của mình.

Lúc này, người thần bí tiếp tục nhắc nhở: "Tôi vừa nói với các người rồi, thời gian của tôi rất quý báu, hy vọng các người đừng lãng phí thời gian, chỉ còn một cơ hội hỏi cuối cùng, nếu mọi người đều không có câu hỏi gì, vậy tôi xin cáo từ trước." "Nguyên nhân chính tôi đến hôm nay là sợ các người vì mấy chuyện vớ vẩn mà cãi nhau, đó là điều tôi không muốn thấy nhất.

Nhưng bây giờ các người lại không trân trọng cơ hội đặt câu hỏi mà tôi đưa ra, nên tôi cũng định rút lui đây.

Vẫn câu nói cũ, đợi khi nào chúng ta có duyên thì gặp lại." Lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đứng ra, nói với người thần bí: "Tôi hỏi, có phải anh có ít nhiều liên hệ gì đó với Thiên Thư Tàn Quyển không, hay nói cách khác, tôi có thể hiểu rằng anh là người từ trong Thiên Thư Tàn Quyển bước ra không?" Mọi người đều không ngờ, sau khi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội hỏi xong câu này, người thần bí kia lại im lặng.

Một lúc sau, người thần bí nói với mọi người: "Tôi biết mục đích của các người đều là đến Thiên Thư Tàn Quyển để lấy bảo vật thuộc về mình, nhưng tôi nói cho các người biết, Thiên Thư Tàn Quyển không phải là một nơi đơn giản như vậy.

Tôi hy vọng trước khi vào các người đều chuẩn bị chu toàn.

Tôi có thể trả lời câu hỏi của ông, không sai, tôi từ trong Thiên Thư Tàn Quyển ra, nhưng mục đích tôi ra ngoài thì tôi không thể nói cho các người biết." Lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đột nhiên dẫn thuộc hạ bao vây người thần bí, nói với anh ta: "Được lắm, đã biết anh từ trong Thiên Thư Tàn Quyển ra, vậy tôi sẽ hoàn thành mục đích của mình." "Bây giờ tôi phải bắt anh lại.

Đợi tôi bắt được anh rồi, vậy sau khi tôi vào Thiên Thư Tàn Quyển, tất cả bảo bối bên trong chẳng phải sẽ thuộc về tôi hết sao, chắc chắn sẽ không còn dính dáng gì đến mấy người này nữa, khi đó tôi mới là người thắng cuộc cuối cùng." Người thần bí nghe những lời ngông cuồng của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội xong, chỉ khẽ lắc đầu, nói với gã: "Tôi nói cho ông biết, dù có bắt được tôi thành công thì tất cả bảo vật trong Thiên Thư Tàn Quyển cũng sẽ không thuộc về ông đâu." "Tôi đã nói rồi, Thiên Thư Tàn Quyển không phải là một nơi đơn giản như ông tưởng tượng, bên trong đầy rẫy thử thách, mỗi một cửa ải đều có một người bảo vệ.

Chỉ khi thực lực được công nhận, mới có thể lấy đi bảo bối mình muốn từ trong Thiên Thư Tàn Quyển." Nhưng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội bây giờ đã như tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ tiến lên chuẩn bị bắt người thần bí kia.

Phương Ngôn thấy vậy, tự nhiên sẽ không để hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thành công, cũng vội vàng tiến lên giúp người thần bí thoát khỏi sự truy bắt của Thiên Lang Thương Hội.

Chương 423

Ba bên cứ thế giằng co với nhau.

Thân pháp của người thần bí vô cùng lợi hại, né tránh khắp nơi, hoàn toàn không để người của Thiên Lang Thương Hội chạm vào bất kỳ góc nào trên cơ thể, cũng khiến người của Thiên Lang Thương Hội cảm thấy vô cùng đau đầu.

Dù sao thân pháp của người ta linh hoạt như vậy, phải mất bao lâu mới bắt được?

Phương Ngôn sớm đã đánh nhau với mấy người của Thiên Lang Thương Hội.

Mặc dù ban ngày mấy người mới giao thủ, nhưng bây giờ vì chuyện khác mà hai bên lại ra tay lần nữa, mọi người sớm đã biết rõ thực lực của nhau.

Nhưng đó chỉ là đối với Phương Ngôn.

Thiên Lang Thương Hội đối với thực lực của Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông thì hoàn toàn không biết gì.

Lúc này, sức chiến đấu mạnh mẽ mà Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông bộc phát ra khiến tất cả mọi người của Thiên Lang Thương Hội phải kinh ngạc.

Họ không thể ngờ rằng, hai người trông có vẻ yếu ớt lại có sức chiến đấu mạnh mẽ đến vậy.

Trong phút chốc, Thiên Lang Thương Hội cũng bị Phương Ngôn đánh cho tan tác, chỉ còn lại hội trưởng Thiên Lang Thương Hội dẫn theo mấy người còn lại đang khổ sở chống đỡ.

Phương Ngôn tranh thủ cơ hội nói với hội trưởng Thiên Lang

Thương Hội: “Thôi đi, từ bỏ đi.

Người từ trong Thiên Thư Tàn Quyển bước ra sao có thể dễ dàng bị bắt đi như vậy?

Hai bên chúng ta cứ tiếp tục đánh nhau thế này chỉ khiến người thần bí kia xem trò cười mà thôi.” “Chẳng bằng chúng ta dừng tay tại đây.

Đợi mọi chuyện, sau khi vào Thiên Thư Tàn Quyển, chúng ta lại tính kế khác.

Dù sao theo cách nghĩ của tôi, cuối cùng khi vào Thiên Thư Tàn Quyển, cuộc tranh giành bảo bối cũng chỉ có hai tổ chức chúng ta, những người còn lại vào cũng chỉ là chạy nền thôi.

Ông thấy thế nào?” Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cảm thấy lời của Phương Ngôn có chút lý, quả thực nếu cứ tiếp tục đánh nhau thế này, chỉ xuất hiện thêm những thương vong không cần thiết, chẳng bằng dừng tay tại đây.

Vì vậy, gã cũng vung tay, ra lệnh cho thuộc hạ ngừng tấn công Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông, nói với Phương Ngôn: “Mặc dù cậu lừa tôi, nhưng lúc này tôi chọn tin cậu.

Hy vọng lần tin tưởng này của tôi có thể đổi lại sự cạnh tranh công bằng trong Thiên Thư Tàn Quyển.

Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, mau rời đi đi.” Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông lúc này quay đầu lại thì phát hiện người thần bí kia sớm đã không còn ở trong Thiên Lang Thương Hội nữa.

Hai người cũng không nói thêm gì với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, mà trực tiếp rời khỏi Thiên Lang Thương Hội, chuẩn bị về quán trọ của mình.

Đúng lúc Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông đang đi trên đường về quán trọ thì người thần bí kia lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hai người.

Người thần bí nói với Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Thực lực của hai người, tôi thấy vượt ải trong Thiên Thư Tàn Quyển thừa sức, nhưng có vài lời tôi phải nhắc nhở các vị." "Đặc biệt là cậu, Phương Ngôn, gần đây thực lực tăng tiến quá nhanh, nên tranh thủ thời gian ổn định lại tu vi cơ sở.

Cùng với đó, Tông chủ Mị Ảnh Tông, tôi hy vọng sau khi ông vào Thiên Thư Tàn Quyển, tìm được một bộ công pháp thuộc về mình rồi thì hãy thay đổi toàn bộ nền tảng đã tu luyện trước đây." Nói xong một tràng, người thần bí liền rời đi, để lại hai người Phương Ngôn đứng tại chỗ nhìn nhau, không hiểu lời của người thần bí rốt cuộc có ý gì.

Nhưng lúc này anh ta có thể xuất hiện để nói chuyện với hai người một đoạn, chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt, hai người cũng ghi nhớ trong lòng.

Người thần bí này chặn riêng Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông lại là để truyền đạt riêng cho hai người.

Vừa nói xong những lời đó, mục đích của anh ta cũng đã đạt được, liền dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi thị phi này.

Dù sao thân phận của anh ta bây giờ có chút nhạy cảm, không phải lúc để xuất hiện trước mặt những người này.

Lần này cũng là một lần mạo hiểm phá lệ, bởi vì có vài lời, nếu lúc này không nói, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Sau khi người thần bí rời đi, Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng không đứng ngây ra tại chỗ nữa.

Dù sao hai người vừa rồi cũng đã hiểu được ý tứ trong lời mà người thần bí nói với họ.

Vì vậy lúc này, hai người quyết định tiếp tục đi về phía quán trọ.

Còn về hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, hai người cũng không để trong lòng.

Họ cảm thấy đợi đến lúc vào Thiên Thư Tàn Quyển rồi tùy cơ ứng biến, dù sao gã cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Trên đường đi, Tông chủ Mị Ảnh Tông nói với Phương Ngôn: "Thực ra gần đây tôi cũng nhận ra, thực lực của cậu tăng tiến quả thực rất nhanh.

So với lần đầu chúng ta gặp mặt, bây giờ cậu đã mạnh hơn rất nhiều.

Mặc dù tôi không biết cậu tu luyện thế nào, nhưng đôi lúc tôi rất ngưỡng mộ cậu.

Ai, có lẽ cả đời này thực lực của tôi cũng chỉ dừng lại ở đây, nhưng cậu thì khác, tôi nhìn thấy ở cậu một tương lai không thể đoán trước được.

Con đường sau này của cậu nhất định sẽ đi được xa hơn.

Đương nhiên, những lời này của tôi không phải là nịnh hót, chỉ là cảm khái từ tận đáy lòng mà thôi." "Thôi được rồi, xem ông nói mấy lời vô dụng đó làm gì?

Chẳng phải bây giờ hai chúng ta đang kề vai chiến đấu cùng nhau sao?

Phân biệt của ông của tôi làm gì?

Dù sao sau này, đợi chúng ta thành công ra khỏi Thiên Thư Tàn Quyển, tôi nhất định sẽ có cách giúp thực lực của ông cũng tăng lên.

Chỉ có như vậy, chúng ta mới có nhiều cơ hội hơn để giúp ông tìm lại kho báu mà cha ông để lại.

Yên tâm đi, chuyện tôi đã hứa tôi nhất định sẽ làm được.

Bây giờ việc chúng ta cần làm là mau chóng về quán trọ, dù sao ngày mai là ngày Thiên Thư Tàn Quyển mở ra rồi.

Dưỡng đủ tinh thần mới có thể ứng phó tốt với mọi chuyện sắp xảy ra vào ngày mai." Nhưng khi hai người cúi đầu chuẩn bị tiếp tục đi thì trước mặt họ đột nhiên xuất hiện hai người.

Dưới ánh trăng, Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng hoàn toàn không nhìn rõ hình dạng cụ thể của hai người đó.

Phương Ngôn chủ động lên tiếng hỏi hai người kia: "Xin hỏi hai vị bằng hữu từ đâu tới?

Nếu tìm chúng tôi không có việc gì, phiền hai vị nhường đường, chúng tôi có việc phải làm." Những lời này của Phương Ngôn có thể nói là có lý có tình, động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý, đổi lại là ai cũng không thể bắt bẻ được bất kỳ lỗi nào.

Nhưng hai người đột nhiên xuất hiện ở đối diện lại không nói một lời, trực tiếp rút vũ khí, xông về phía Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Hai người họ phản ứng cũng vô cùng nhanh chóng, trực tiếp bày ra thế trận đánh nhau với hai người kia.

Vào thời khắc sinh tử, Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông ra tay cũng hoàn toàn không có nặng nhẹ.

Nhưng họ lại kinh ngạc phát hiện, bất kể là đòn tấn công nghiêm trọng đến mức nào, đánh vào người hai kẻ đối diện cũng hoàn toàn không có cảm giác gì.

Ngược lại, chúng càng hung hãn phản công hơn.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông trong lòng cũng dấy lên một tia cảnh giác.

Chương 424

Dù sao đối thủ như vậy cũng là lần đầu họ gặp phải, đúng là còn khó đối phó hơn cả đại tống tử trong mộ cổ.

Có thể nói, trừ phi một đòn chí mạng, nếu không cứ kéo dài thế này, thì Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông có thể sẽ rơi vào một tình cảnh vô cùng khó xử.

Đúng lúc bốn người đang đánh nhau kịch liệt thì hội trưởng Thiên Lang Thương Hội dẫn theo thuộc hạ của mình đến.

Ban đầu Phương Ngôn còn nghi ngờ hai người đối diện là do hội trưởng Thiên Lang Thương Hội mời đến, nhưng sự xuất hiện của gã cũng đã đánh tan nghi ngờ trong lòng Phương Ngôn.

Hai người kia thấy hội trưởng Thiên Lang Thương Hội hùng hổ kéo đến, cũng tìm đúng thời cơ, trực tiếp rút khỏi trận chiến, sau đó dựa vào thân pháp nhanh nhẹn, biến mất trong màn đêm mịt mùng.

Đợi đến khi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đến nơi, hai người kia sớm đã biến mất không còn tăm hơi.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lắc đầu, nói với Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông: "Xem ra các người ở nơi này cũng gây thù chuốc oán không ít nhỉ.

Vừa ra khỏi cửa đã gặp phải kẻ thù truy sát, cũng không biết hai người rốt cuộc đã làm những chuyện gì." Câu nói của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng gợi lên sự nghi ngờ của Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông.

Mặc dù hành động trong thời gian này của họ vô cùng rõ ràng, nhưng cũng không đắc tội với ai.

Đối phương có thể phái ra cao thủ như vậy để truy sát, có thể thấy Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông trong lòng đối phương nhất định là một sự tồn tại đặc biệt.

Nhưng Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông dù thế nào cũng không nghĩ ra, trong thời gian này rốt cuộc đã đắc tội với một nhân vật tàn nhẫn như vậy khi nào?

Cũng may hai người không suy nghĩ nữa, thay vì tiếp tục ở đây vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc đã đắc tội với ai, chẳng bằng dồn hết tinh lực vào Thiên Thư Tàn Quyển ngày mai.

Thế là Phương Ngôn nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Thôi được rồi, chuyện này cũng đừng để trong lòng nữa, đợi đến lúc nên biết, chúng ta tự nhiên sẽ biết.

Mọi người mau về nghỉ ngơi đi, ngày mai Thiên Thư Tàn Quyển sắp mở rồi, chúng ta không thể bỏ lỡ thời khắc quan trọng như vậy." Mọi người đều cảm thấy lời của Phương Ngôn có lý, không nói gì thêm, ai về nhà nấy bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông cũng đã về đến quán trọ, hai người trực tiếp về phòng của mình.

Phương Ngôn nằm trên giường nhưng không suy nghĩ kỹ về hai người gặp phải tối nay, mà dồn hết sự chú ý vào những lời mà người thần bí nói với mình.

Nhưng thực sự không hiểu, chỉ có thể nhân lúc ngủ mà chậm rãi vận chuyển công pháp của mình, thực ra đây cũng là việc mà Phương Ngôn nhất định sẽ làm mỗi ngày.

Rất nhanh, một đêm đã trôi qua.

Cùng với buổi sáng ngày hôm sau, mọi người đều đã dậy từ sớm.

Người trong trấn nhỏ này đều biết hôm nay là ngày Thiên Thư Tàn

Quyển mở ra.

Bất kể là ai, người trong trấn này chỉ có một mục đích, đó là vào Thiên Thư Tàn Quyển để lấy bảo bối bên trong.

Phương Ngôn cũng không ngoại lệ, mấy người họ đã dậy từ sớm, thu dọn hành lý, đi theo đoàn người đông đúc đến nơi Thiên Thư Tàn Quyển mở ra.

Họ phát hiện hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã đến từ sớm, thấy Phương Ngôn cũng chỉ đơn giản vẫy vẫy tay.

Lúc này, Bàn Tử cũng chú ý đến hành động của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Anh ta nói với Phương Ngôn: "Phương ca, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội kia cũng quá không ra gì rồi.

Hôm qua còn tranh giành với chúng ta một mất một còn, hôm nay đã tươi cười chào đón.

Thật không biết gã rốt cuộc là loại người gì, tôi thấy sau này chúng ta nên tránh xa gã một chút, có thể trong đầu có vấn đề." Bàn Tử nói xong câu đó, còn dùng tay chỉ chỉ vào đầu mình.

Mấy người Phương Ngôn thấy hành động của Bàn Tử cũng chỉ khẽ cười.

Phương Ngôn và Tông chủ Mị Ảnh Tông đều vô cùng ăn ý, hai người không nói cho Bàn Tử biết, thực ra họ sớm đã đạt được thỏa thuận với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Nếu nói ra, e rằng Bàn Tử sẽ mất cảnh giác trong Thiên Thư Tàn Quyển.

Dù sao nơi cất giấu bảo bối tuyệt thế như vậy luôn có vô vàn nguy hiểm.

Nếu ở bên trong, một chút bất cẩn mất cảnh giác, e rằng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, Phương Ngôn tự nhiên cũng không muốn tình huống đó xảy ra.

Phương Ngôn nhìn về phía vị trí của Thiên Thư Tàn Quyển, sức mạnh trên tay dần dần tăng lên, nắm chặt thành một quả đấm.

Anh thầm lẩm bẩm trong lòng: "Thiên Thư Tàn Quyển à, lâu như vậy rồi, cuối cùng ta cũng đã đến trước mặt ngươi.

Bất kể bên trong có đao sơn biển lửa gì, ta cũng phải xông vào một lần, để ta xem thử trong Thiên Thư Tàn Quyển này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì." Trong lúc Phương Ngôn đang đứng bên ngoài Thiên Thư Tàn Quyển, chờ đợi nó mở ra, trên một con phố tối tăm, một người cũng đang chậm rãi bước đi.

Nhìn bước chân vô cùng thong dong, dường như rất quen thuộc với nơi này.

Anh ta từ từ đi vào một sân viện, sau đó đóng cửa lớn lại, đợi cởi áo khoác ngoài, thắp đèn dầu lên rồi đứng trước gương.

Vừa ngẩng đầu nhìn vào trong gương, nếu Phương Ngôn ở đây, chắc chắn có thể nhận ra, đó chính là người thần bí có duyên gặp một lần tối qua.

Nhưng tại sao anh ta lại ở đây, nơi này rốt cuộc là đâu?

Người thần bí vẫn luôn nhìn mình trong gương, cũng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đột nhiên, sau lưng anh ta có người nói: "Trương Manh, tối qua cậu đã đi đâu?

Tại sao lúc tôi tìm cậu lại không có ở nhà?

Nói thật cho tôi biết, có phải tối qua cậu lén lút ra ngoài rồi không?

Tôi đã nói với cậu rồi mà, thế giới của đám người bên ngoài đó đừng quan tâm, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ thống trị thế giới bên ngoài.” Trương Manh nghe người sau lưng nói vậy cũng chậm rãi quay đầu lại.

Quay người, trước mặt anh ta đang đứng một người đàn ông thân hình gầy gò nhưng ngoại hình vô cùng tuấn tú.

Trương Manh nói: “Bớt lo chuyện của tôi đi, tối qua tôi chẳng đi đâu cả.

Nhưng tôi có thể nói cho anh biết, kế hoạch của những kẻ bên trên sẽ không bao giờ thành công.

Dù sao Thiên Thư Tàn Quyển cũng sắp mở rồi, bên chúng ta cũng nên phái người vào rồi chứ.

Anh không đi cùng sao?

Chẳng lẽ những kẻ bên trên không cho anh đi, điều đó không hợp lý.” Người đàn ông có ngoại hình tuấn tú kia dùng chiếc quạt mang theo bên mình che mặt.

Anh ta nói với Trương Manh: “Những kẻ bên trên đương nhiên phái tôi đi rồi, chỉ là trước khi đi bảo tôi tìm anh một chuyến.

Nói là, bất kể dùng thủ đoạn gì, cũng nhất định phải đưa anh đến nơi Thiên Thư Tàn Quyển.

Vì vậy nếu anh không muốn động thủ với tôi, thì ngoan ngoãn đi với tôi một chuyến đi.

Dù sao, hai chúng ta thật sự đánh nhau, anh cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi.” Trương Manh nghe người đàn ông tuấn tú kia nói xong, chỉ bất lực nhún vai.

Anh ta quả thực nói thật, nếu động thủ với anh ta, cơ hội thắng

chỉ có một phần mười.

Chương 425

Nếu thật sự như vậy, vậy thì tiết kiệm sức lực đi, chỉ là có chút thắc mắc: "Những kẻ bên trên chẳng phải từ trước đến giờ đều không tin tưởng tôi sao?

Tại sao lần này lại muốn anh đưa tôi đi cùng?

Không sợ tôi sẽ làm gì đó, phá hỏng bố cục bao nhiêu năm qua của họ sao?" "Những kẻ bên trên tự có sắp xếp của họ, chúng ta chỉ là quân cờ thôi.

Tôi nói cho anh biết, Trương Manh, đôi lúc cũng đừng quá tự cho mình là đúng.

Bao nhiêu năm nay anh đều bị những kẻ bên trên theo dõi, nhưng chỉ bằng sức một mình anh, căn bản không thể lật đổ được.

Chẳng bằng giống tôi, ngoan ngoãn làm việc cho họ, tuy rằng tiếng tăm không ra sao, nhưng cả đời tôi lại sống vô cùng tiêu sái.

Anh xem lại mình đi, nhà không có gì, thật không biết anh đang cố chấp vì cái gì?" Trương Manh nghe người đàn ông tuấn tú nói xong vội vàng vẫy tay với anh ta, trực tiếp cắt ngang lời tiếp theo.

Trương Manh nói: "Được rồi, được rồi, đi hay không, đừng lề mề nữa." Người đàn ông tuấn tú nghe Trương Manh nói xong cũng tỏ ra bất lực, nhưng cũng chỉ quay đầu đi trước, Trương Manh theo sát phía sau, rời khỏi sân viện.

Hai người đi trên đường, nơi họ đang ở là một thế giới vô cùng tăm tối.

So với nơi Phương Ngôn đang ở thì hoàn toàn không phải là một khu vực.

Hai người đi trên đường, không có một chút giao lưu nào, chỉ tự mình đi.

Sau đó, Trương Manh được người đàn ông tuấn tú kia dẫn đến một cổng dịch chuyển phát sáng.

Anh ta nói với Trương Manh: "Từ đây ra ngoài chính là nơi Thiên Thư Tàn Quyển mở ra.

Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng tùy tiện để lộ mục đích của mình.

Bao nhiêu năm nay, tuy rằng tôi thấy anh rất không thuận mắt, nhưng tôi cũng biết anh đang mưu tính một số chuyện, hy vọng lần này, anh có thể thành công." Trương Manh nghe người đàn ông tuấn tú nói xong vô cùng kinh ngạc.

Anh ta vừa định nói gì đó với người đàn ông tuấn tú thì lại bị người đàn ông đó một cước đá vào cổng dịch chuyển phát sáng, bị dịch chuyển ra ngoài.

Nhưng trong lúc đó, anh ta cũng nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào từ phía cổng dịch chuyển, xem ra người đàn ông tuấn tú kia đã gặp phải chuyện gì đó.

Người đàn ông tuấn tú kia, sau khi Trương Manh vào cổng dịch chuyển, đã ngã xuống trong vũng máu của mình.

Anh ta dùng hết chút sức lực cuối cùng nói với Trương Manh: "Huynh đệ, cả đời ta không cầu mong gì, cuối cùng cũng làm được một việc mà ta cho là đúng đắn.

Ta hy vọng ngươi có thể hoàn thành kế hoạch, lật đổ sự thống trị của những kẻ bên trên.

Chỉ có như vậy, sự hy sinh hôm nay của ta mới không vô nghĩa.

Có duyên, kiếp sau chúng ta gặp lại." Cuối cùng, sau khi người

đàn ông nói xong câu đó, cổng dịch chuyển kia cũng dần dần đóng lại, anh ta mỉm cười ngã xuống trong vũng máu của mình.

Anh ta nghe thấy một người bên cạnh cầm vũ khí nói với mình: "Được lắm, không ngờ vào lúc cuối cùng lại chọn phản bội, ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy.

Bây giờ ta sẽ đưa ngươi đi gặp thống lĩnh tối cao, đến lúc đó xử quyết thế nào do thống lĩnh quyết định.

Kẻ phản bội không có kết cục tốt đẹp." Chỉ là lúc này, khóe miệng của người thanh niên tuấn tú kia vẫn luôn nở một nụ cười, không nói gì.

Bởi vì vết thương của anh ta thực sự quá nghiêm trọng, căn bản không còn chút sức lực nào để nói bất kỳ lời nào.

Anh ta cũng chỉ mặc cho những người đàn ông đó kéo mình trên mặt đất, đi về phía thống lĩnh tối cao.

Có lẽ, đối với anh ta đây cũng là một kết cục tốt nhất.

Một thế giới đầy hỗn độn và tăm tối, hoàn toàn khác với thế giới mà Phương Ngôn đang ở.

Vì vậy, nơi này là một khu vực tồn tại độc lập trong thế giới của Phương Ngôn.

Đương nhiên, hai thế giới không hề giao thoa với nhau, lối ra duy nhất là dựa vào cổng dịch chuyển mà Trương Manh vừa đi ra.

Nhưng người nắm giữ cổng dịch chuyển chỉ có thống lĩnh tối cao của thế giới này.

Không ai biết, người đàn ông tuấn tú kia đã mở cổng dịch chuyển đó như thế nào.

Thế giới hỗn độn và tăm tối này vô cùng sùng bái bạo lực và thống

trị, trong mắt họ, loài người vô cùng nhỏ bé.

Đa số đều là người của Ma tộc hoặc Thú tộc.

Loài người trong mắt họ chỉ xứng làm nô lệ.

Trong trận đại chiến mấy trăm năm trước, Thú tộc đã chủ động xâm lược thế giới mà Phương Ngôn đang sống, mặc dù cuối cùng Nhân tộc đã phải trả một cái giá thảm khốc để tiêu diệt đám Thú tộc đó.

Nhưng đám Thú tộc đó cũng chỉ là một nhánh trong thế giới này.

Từ sau trận đại chiến đó, thế giới đầy hỗn độn và tăm tối này bắt đầu nghiên cứu cửa dịch chuyển, rất nhiều người của Nhân tộc bỗng dưng biến mất khỏi nơi họ sinh sống.

Thực ra đa số trường hợp đều bị những Ma tộc và Thú tộc này bắt đi, nuôi dưỡng như thú cưng của họ.

Trương Manh chính là được sinh ra trong thế giới hỗn độn và tăm tối này, khi đó anh ta và mẹ mình cùng bị bắt đi.

Mẹ anh ta cũng ở trong thế giới này, đã sinh ra Trương Manh.

Trương Manh cũng chính vì cơ duyên trùng hợp như vậy mà có được một số năng lực vốn không thuộc về mình.

Vì vậy, thống lĩnh tối cao của thế giới này cũng vô cùng coi trọng Trương Manh, những đứa trẻ được sinh ra giống như Trương Manh cũng rất nhiều.

Chỉ là Trương Manh từ nhỏ đã được mẹ mình truyền cho tư tưởng đúng đắn, luôn nghĩ cách làm thế nào để trở về thế giới thuộc về mình, và dẫn dắt loài người của thế giới đó tấn công, lật đổ sự thống trị của thống lĩnh tối cao.

Vì vậy những năm này anh ta cũng luôn âm thầm đấu tranh với

thống lĩnh tối cao, nhưng chỉ dựa vào sức một mình Trương Manh thì vô cùng nhỏ bé.

Hết cách, nhân cơ hội này, anh ta đã tìm đến Phương Ngôn.

Đương nhiên, Phương Ngôn bây giờ không biết nhiều chuyện như vậy.

Anh một lòng một dạ, chỉ chuyên chú vào Thiên Thư Tàn Quyển sắp mở ra.

Nhưng anh ta hoàn toàn không biết, Thiên Thư Tàn Quyển này cũng chỉ là một bố cục của thống lĩnh tối cao mà thôi.

Đợi đến khi Trương Manh tỉnh lại, anh ta phát hiện mình đã ở thế giới của Phương Ngôn.

Nhưng nhìn phương hướng, cách Phương Ngôn còn một đoạn đường dài, vì vậy anh ta cũng không trì hoãn quá lâu.

Trương Manh chỉ đơn giản khôi phục lại khả năng hành động của mình, rồi phi như bay về phía Phương Ngôn.

Lúc này, Phương Ngôn đang cùng Tông chủ Mị Ảnh Tông chờ đợi Thiên Thư Tàn Quyển mở ra.

Cuối cùng đã đến mười hai giờ trưa, Thiên Thư Tàn Quyển từ từ mở ra, kèm theo tiếng cơ quan ầm ầm, toàn bộ Thiên Thư Tàn Quyển tỏa ra một luồng khí tức màu đen.

Chương 426

Nhưng may mắn là, nó chỉ xuất hiện trong chốc lát và không gây ra sự nghi ngờ của Phương Ngôn.

Sau đó từ trong Thiên Thư Tàn Quyển bước ra một người trẻ tuổi, trông cũng chỉ mười mấy tuổi.

Nhưng Phương Ngôn và không một ai dám coi thường, dù sao dựa vào linh hồn lực mạnh mẽ của Phương Ngôn cũng không thể thăm dò được thực lực thực sự của cậu ta.

Đứa trẻ đó cứ thế đứng trên đài cao.

Cậu ta nhìn xuống tất cả mọi người dưới đài, nói: "Thiên Thư Tàn Quyển năm nay cuối cùng cũng đã mở ra, chúc mừng các vị đã thành công thu thập đủ bản đồ để đến Thiên Thư Tàn Quyển.

Bản đồ trong tay các vị sau khi vào Thiên Thư Tàn Quyển chính là chìa khóa.

Nhưng tất cả mọi người hãy nhớ, sau khi vào Thiên Thư Tàn Quyển, đại bộ phận mọi người sẽ bị phân phối ngẫu nhiên, vì vậy hãy chuẩn bị tinh thần bị tách ra.

Bên trong Thiên Thư Tàn Quyển là một thế giới tồn tại độc lập, Thiên Thư Tàn Quyển là một nơi nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại.

Ta hy vọng tất cả các dũng sĩ có thể thành công có được bảo bối mình muốn, đồng thời ta cũng không hy vọng bất kỳ ai bị thương tổn trong Thiên Thư Tàn Quyển.

Bây giờ ta tuyên bố, Thiên Thư Tàn Quyển chính thức mở ra, tất cả mọi người hãy lấy ra chìa khóa đã ghép lại, chờ đợi sự triệu hoán của Thiên Thư Tàn Quyển." Tất cả mọi người nghe lời của người trẻ

tuổi kia xong, đều từ trong ba lô lấy ra tấm bản đồ mà mình đã phải vất vả lắm mới ghép đủ.

Phương Ngôn cũng không ngoại lệ, chỉ là trong tay Phương Ngôn có hai tấm bản đồ mà thôi.

Anh cầm bản đồ trong tay, cuối cùng nhìn thấy bản đồ hóa thành những đốm sáng lấp lánh, từ từ tan ra, đi vào cơ thể mình.

Sau đó, anh cảm giác như cơ thể không còn chịu sự khống chế của mình, từ từ bắt đầu bay về phía vị trí của Thiên Thư Tàn Quyển.

Phương Ngôn vội vàng nói với mấy người Bàn Tử: "Bất kể sau khi vào trong, mấy người chúng ta có bị dịch chuyển đến cùng nhau hay không.

Nhớ kỹ, nếu gặp phải nguy hiểm, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ.

Tôi đã để lại ấn ký linh hồn trên người mỗi người, tôi sẽ đến tìm các người hội hợp trong thời gian sớm nhất." Cùng với lời nói của Phương Ngôn vừa dứt, tất cả mọi người đều bị dịch chuyển vào Thiên Thư Tàn Quyển.

Sau một luồng sáng trắng chói lòa, Phương Ngôn cũng từ từ mở mắt ra.

Anh phát hiện bên cạnh mình không có một ai, trước mặt anh là một khu rừng hoang vu.

Đúng lúc anh chuẩn bị đi vào thì cô bé con từ phía sau anh chạy tới, nói: "Phương Ngôn ca ca, những người khác đâu rồi?

Chỉ có hai chúng ta thôi à!" Phương Ngôn cũng không hiểu, tại sao cô bé lại bị dịch chuyển cùng mình, nhưng như vậy cũng là một chuyện tốt.

Dù sao Phương Ngôn vừa rồi cũng định đi tìm cô bé đầu tiên, như

vậy cũng tiết kiệm được thời gian.

Dù sao anh cũng biết cô bé không có tu vi, vì vậy trong Thiên Thư Tàn Quyển đầy nguy hiểm này, anh định đi tìm cô bé đầu tiên cũng là để bảo đảm an toàn tính mạng cho cô bé.

Huống hồ, bây giờ cô bé dường như đã trở thành một nơi ký thác tinh thần của anh.

Bây giờ nhìn thấy cô bé hoạt bát xuất hiện trước mặt mình như vậy, tảng đá lớn trong lòng Phương Ngôn cũng đã hạ xuống.

Phương Ngôn nắm tay cô bé, vội vàng dùng linh hồn lực cảm nhận linh hồn lực trong cơ thể mấy người còn lại.

Phương Ngôn lại phát hiện, họ cách nơi anh đang ở rất xa, vì vậy Phương Ngôn cũng không vội, định tìm Tông chủ Mị Ảnh Tông trước rồi nói sau.

Theo phương vị mà ấn ký linh hồn chỉ dẫn, Phương Ngôn dẫn cô bé đi về hướng đó.

Chỉ là hai người đi rất chậm, cũng không biết ở nơi này sẽ đột nhiên xuất hiện thứ gì.

Để tránh nguy hiểm bất ngờ, Phương Ngôn cũng luôn phóng thích linh hồn lực ra bên ngoài cơ thể.

Là để có thể cảm giác được nguy hiểm trong thời gian sớm nhất.

Hai người đi một lúc lâu, đột nhiên Phương Ngôn phát hiện phía trước mình, trong bụi cỏ có chút tình huống đặc biệt.

Anh cũng bảo cô bé trốn sau một tảng đá.

Phương Ngôn thấy cô bé đã trốn kỹ, liền lớn tiếng nói về phía trước: “Người phía trước, đừng trốn nữa, tôi phát hiện ra rồi, mau ra đi, kẻo đến lúc động thủ lại không hay.” Kể từ khi Phương Ngôn vào

Thiên Thư Tàn Quyển, anh không còn che giấu thực lực nữa.

Dù sao ở nơi nguy hiểm như vậy, đa số mọi người đều tin vào thực lực vi tôn.

Đi lâu như vậy, Phương Ngôn vẫn luôn thể hiện thực lực thực sự của mình, tuy rằng cũng có vài người mang tâm thái thăm dò, đơn giản đối kháng với Phương Ngôn.

Nhưng đều kết thúc bằng thất bại, vì vậy Phương Ngôn và cô bé cũng rất thuận lợi đi đến nơi này.

Sau khi Phương Ngôn hét xong câu đó, từ bụi cỏ phía trước đi ra hai người phụ nữ.

Nhìn cách ăn mặc của họ, có lẽ là từ một tổ chức ra, giống như Phương Ngôn, sau khi bị dịch chuyển vào thì đã lạc mất đội ngũ.

Hai người phụ nữ vô cùng nhút nhát, thấy Phương Ngôn liền nói: "Vị đại ca này, xin ngàn vạn lần đừng làm hại chúng tôi, hai chúng tôi tay không tấc sắt.

Chúng tôi cũng hy vọng anh có thể giúp chúng tôi tìm đội ngũ của mình, đợi tìm được rồi, chúng tôi nhất định sẽ báo đáp anh rất hậu hĩnh." Ban đầu Phương Ngôn định từ chối hai người họ, nhưng lúc này, cô bé đột nhiên từ sau tảng đá nhảy ra.

Cô bé nói với Phương Ngôn: "Phương Ngôn ca ca, anh xem hai chị gái này đáng thương biết bao, đừng từ chối nữa.

Chúng ta đưa họ đi cùng đi, như vậy cũng không còn cô đơn nữa, dù sao xem trên bản đồ phía trước là một nơi tụ tập rồi, biết đâu đồng bạn của họ đang đợi ở đó thì sao." Phương Ngôn cũng không muốn làm tổn thương trái tim lương thiện của cô bé, liền đồng ý với yêu cầu của hai cô gái.

Nhưng trước khi đi, Phương Ngôn đã giao ước ba điều với hai

người họ, phải giao nộp vũ khí, đồng thời phải để Phương Ngôn gieo cấm chế linh hồn vào cơ thể họ.

Chỉ có như vậy, Phương Ngôn mới có thể yên tâm.

Hai người họ cũng rất ngoan ngoãn làm theo, xem ra hai người họ thật sự rất sợ hãi.

Sau đó, bốn người tạm thời trở thành một đội, tiếp tục đi về phía nơi tụ tập đó.

Đợi Phương Ngôn rời đi một lúc, có bốn gã đàn ông cũng đến vị trí mà họ vừa rời đi.

Trong đó có một gã có tướng mạo bỉ ổi cẩn thận ngửi ngửi trong không khí.

Hắn nói với một người khác: "Đại ca, vừa rồi ở đây có hai người phụ nữ rất thơm.

Hay là, chúng ta men theo mùi này đi lên, biết đâu trước khi chúng ta có được bảo bối có thể có một bữa ăn ngon, anh thấy thế nào?" Gã có tướng mạo bỉ ổi kia nói xong còn dùng lưỡi liếm liếm môi, trông vô cùng ghê tởm.

Đại ca kia nghe xong đề nghị của tiểu đệ, cũng vô cùng vui vẻ.

Hắn vội vàng gọi mấy đồng bạn còn lại, đuổi theo hướng Phương Ngôn rời đi.

Xem ra Phương Ngôn, vừa vào Thiên Thư Tàn Quyển, không lâu sau trận chiến đầu tiên sắp bắt đầu rồi.

Đối mặt với loại người này, Phương Ngôn trước giờ đều không hề nương tay.

Dù sao tuy rằng ở trong một thế giới đặc biệt, nhưng lại hoàn toàn không bị quy tắc bên ngoài ràng buộc.

Chương 427

Ở bên trong, nếu muốn có được bảo bối, trừ phi thực lực vô cùng cao cường.

Hoặc là, có thể làm một số chuyện trái với lẽ thường của con người, ví dụ như giết người cướp của.

Tương tự, phụ nữ trong thế giới này cũng là một loại tiền tệ vô cùng lưu thông.

Có rất nhiều đàn ông dẫn theo bạn đời của mình vào một nơi cơ duyên, để có được bảo bối mình yêu thích, thậm chí không tiếc dùng bạn đời của mình làm con bài giao dịch, chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Bên cạnh Phương Ngôn tuy rằng có hai người phụ nữ, nhưng tốc độ đi lại lại không hề chậm.

Rất nhanh, theo chỉ dẫn của bản đồ, họ đã đến nơi tụ tập được đánh dấu đó.

Họ phát hiện có rất nhiều người đã đến nơi này từ sớm, thậm chí đã bắt đầu kinh doanh.

Thực ra những người trong Thiên Thư Tàn Quyển, có thể nói đại bộ phận đều vì bảo bối, nhưng có một bộ phận người chỉ vào để làm một số mua bán đặc biệt.

Dù sao chỉ cần có người là có cơ hội kinh doanh.

Phương Ngôn dẫn cô bé và hai người phụ nữ kia đi trong khu tụ tập tạm thời này, phát hiện nơi này loại người nào cũng có.

Hàng hóa trao đổi cũng vô cùng đầy đủ, ngay cả những loại bảo thạch phụ trợ hiếm có cũng có đủ cả.

Trong lúc Phương Ngôn đang cẩn thận quan sát những vật phẩm được bày bán trên sạp hàng thì anh đột nhiên cảm giác có người vỗ vào lưng mình, quay đầu lại thì phát hiện bốn người có tướng mạo vô cùng kỳ lạ.

Không sai, chính là bốn gã vừa rồi muốn nếm thử phụ nữ.

Chúng đứng sau lưng Phương Ngôn, nói với Phương Ngôn: "Nhóc con, hôm nay bọn ta không làm hại ngươi, giao hai mỹ nữ bên cạnh ngươi cho bọn ta, ngươi có thể đi, đừng không biết điều." Phương Ngôn nghe gã trông có vẻ bỉ ổi kia nói vậy, cũng cảm thấy hứng thú.

Anh đặt vật phẩm vừa xem trong tay xuống, nói với gã kia: "Vậy nếu tôi không làm theo lời ông, muốn làm thế nào với tôi?

Không phải là muốn đánh tôi một trận chứ?" "Nhóc con, ta nói cho ngươi biết, ở nơi này có nhiều mỹ nữ đi cùng bên cạnh không phải là chuyện tốt đâu, ta cũng là xuất phát từ lòng tốt thôi." Phương Ngôn nghe mấy gã có tướng mạo bỉ ổi kia nói xong, tự nhiên cũng hiểu được họ rốt cuộc đang có tâm tư gì.

Nếu đổi lại là người bình thường, e rằng lúc này sớm đã khuất phục trước thế lực tà ác này rồi.

Nhưng bây giờ đứng trước mặt bốn người họ lại là Phương Ngôn, sao có thể dễ dàng giao mấy người phụ nữ ra được?

Tuy rằng chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng theo tính cách của Phương Ngôn, anh tuyệt đối sẽ bảo vệ họ đến cùng.

Từ từ, khóe miệng Phương Ngôn hiện lên một nụ cười khiến người ta không thể đoán được, anh nói với mấy gã có tướng mạo bỉ ổi kia: "Mấy vị đại ca, nếu thật sự như vậy, vậy thì tốt quá rồi, vốn dĩ tôi và mấy người phụ nữ này không quen biết nhau, tôi có thể tặng các người làm đồ chơi." "Nhưng cô bé bên cạnh tôi đây là em gái ruột của

tôi, nếu có thể, để cô bé ở lại bên cạnh tôi đi.

Sau đó để đổi lại, tôi hy vọng các người có thể đưa tôi đến một nơi an toàn hơn, không biết các người thấy thế nào?" Một tràng lời của Phương Ngôn tự nhiên đã đi vào lòng mấy gã có tướng mạo bỉ ổi kia, mấy người họ tươi cười chào đón Phương Ngôn: "Tiểu huynh đệ, có thể như vậy sao, vậy thì tốt quá rồi." "Không vấn đề gì, bây giờ mấy người chúng ta sẽ dẫn cậu đến một nơi an toàn, chúng ta nói rồi nhé, đợi đến nơi rồi, cậu phải giao hai người phụ nữ đó cho mấy huynh đệ chúng ta, đây là quân tử hiệp nghị, một lời đã định nhé." Bên này mấy người đàn ông cười ha hả, nhưng hai người phụ nữ kia nghe lời của Phương Ngôn, sau đó cũng có chút sợ hãi, tự nhiên biết lúc này mấy người họ đã lên nhầm thuyền giặc.

Nhưng hai người họ căn bản không dám bỏ chạy, dù sao trong đầu họ đã bị Phương Ngôn gieo cấm chế linh hồn, nếu lỡ làm Phương Ngôn không vui, e rằng từ nay về sau cũng sẽ hồn bay phách lạc.

Nội tâm của hai người phụ nữ bây giờ có thể nói là vô cùng dày vò, cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc này, Phương Ngôn lặng lẽ dùng linh hồn lực nói với hai người phụ nữ kia: "Đừng sợ, tôi chỉ là kế hoãn binh thôi.

Đợi họ đưa chúng ta đến một nơi an toàn rồi, tôi tự nhiên có cách để họ không làm hại các cô được.

Nhưng bây giờ xin hãy giả vờ như rất sợ hãi, nếu không, một khi để mấy người họ phát hiện có gì đó bất thường, e rằng chuyện này sẽ phiền phức lắm." Hai người phụ nữ nghe lời khuyên của Phương Ngôn cũng hiểu ý của anh.

Sau đó, hai người họ liền rụt rè đi theo sau Phương Ngôn, từ từ đi về phía trước.

Bốn người đàn ông kia thì đi ở phía trước nhất, phụ trách dẫn đường cho Phương Ngôn.

Họ nào biết rằng, mấy người họ, vốn tưởng mình chiếm được lợi lớn, lại sớm đã bị Phương Ngôn coi như một quân cờ.

Trên đường đi, Phương Ngôn cũng không thấy những người còn lại, có lẽ thế giới trong Thiên Thư Tàn Quyển này vô cùng lớn, mọi người đều bị dịch chuyển đến các nơi khác nhau.

Nhưng Phương Ngôn cảm thấy đợi đến khu vực an toàn, nếu mấy người Trương Tam Mộng dựa vào bản đồ cũng sẽ đến được nơi đó, như vậy mấy người họ tụ tập lại một chỗ, mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Ở một nơi cỏ dại mọc um tùm, Trương Tam Mộng từ từ mở mắt ra.

Vừa rồi lúc dịch chuyển có thể nói là một sự dày vò đối với anh, không biết bị thứ gì đó không rõ lai lịch va phải, sau đó liền mất đi tri giác.

Đợi đến khi tỉnh lại, đã đến thế giới này.

Trương Tam Mộng biết bây giờ mình đã thành công vào trong Thiên Thư Tàn Quyển, nhưng dù thế nào cũng không thể cử động được cơ thể, chỉ có thể nằm bất động tại chỗ, quay đầu lại cũng hoàn toàn không nhìn thấy trên người mình rốt cuộc đang bị thứ gì đè lên.

Trương Tam Mộng cảm thấy vô cùng bất lực, có thể nói là xuất sư bất lợi.

Trương Tam Mộng nằm sấp trên mặt đất, sắp phải dùng hết sức bình sinh rồi mà cũng không thể nhúc nhích được nửa phân.

Lúc này, Trương Tam Mộng nghe thấy bên tai mình một giọng nói vô cùng quen thuộc: “Ái da, đây là đâu vậy?

Suýt nữa thì ngã chết Bàn gia ta rồi.” Qua phán đoán từ giọng nói này, Trương Tam Mộng cũng cảm thấy một trận bất lực, xem ra lúc dịch chuyển đã bị Bàn Tử nặng nề đè đến ngất đi.

Anh cũng lúc này nói với Bàn Tử: “Mau cút khỏi người tôi, nặng bao nhiêu trong lòng không có số à?

Sắp đè chết tôi rồi, tôi nói cho cậu biết, nếu cậu còn nằm ỳ trên người tôi không dậy thì lát nữa đừng trách tôi dạy dỗ cậu một trận ra trò.” Bàn Tử lúc này tự nhiên vừa vui mừng vừa kích thích.

Ngày thường căn bản không đánh lại được Trương Tam Mộng, lúc này lại bị đè dưới thân thể, cũng có chút phấn khích.

Huống hồ ở nơi dịch chuyển ngẫu nhiên này, có thể dịch chuyển cùng với cao thủ như Trương Tam Mộng, vậy thì tính mạng của anh ta càng có thêm một lớp bảo đảm.

Bàn Tử cũng không do dự nữa, trực tiếp một cái lộn người từ trên người Trương Tam Mộng nhảy xuống, nhưng lại khiến Trương Tam Mộng khổ sở không thôi.

Thể trọng lớn như vậy lại làm một cú nhảy 180 độ trên người Trương Tam Mộng, thật không biết nói gì.

Trương Tam Mộng chậm rãi đứng dậy, phủi bụi trên người, nói với Bàn Tử: “Tên béo chết tiệt, vừa rồi cậu làm gì vậy, không biết à, eo già của tôi suýt nữa bị cậu đè gãy rồi.

Thôi được rồi, mau lấy bản đồ ra đi.” “Xem xem hai chúng ta bây giờ rốt cuộc đang ở đâu, xác định được phương hướng rồi, chúng ta mau đi tìm Phương Ngôn hội hợp, dù sao ở nơi này mọi người tụ tập lại một chỗ là một lựa chọn sáng suốt nhất.” Bàn Tử nghe lời của Trương Tam Mộng xong cũng vội vàng lục lọi trên người mình.

Nhưng mà, anh ta lục soát khắp nơi rồi cũng không tìm thấy bản

đồ đâu.

Anh ta nói với Trương Tam Mộng: "Tôi, tôi hình như làm mất bản đồ rồi, vậy hai chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Trương Tam Mộng nghe lời của Bàn Tử xong tức đến muốn nổ tung, anh ta mắng Bàn Tử: "Thứ quan trọng như vậy mà cậu cũng làm mất được à?

Lại nói, trước khi dịch chuyển không phải cậu đã để trong túi áo trên sao, mẹ nó chắc chắn là lúc hai chúng ta hôn mê bị người ta lấy mất rồi.

Thôi được rồi, đừng than phiền nữa, hai chúng ta cứ dựa vào cảm giác mà đi về phía Phương Ngôn đi." Trương Tam Mộng và Bàn Tử hai người cũng không tiếp tục do dự, xác định phương hướng xong, liền phong trần mệt mỏi đi về phía vị trí của Phương Ngôn.

Phải nói giác quan thứ sáu của Trương Tam Mộng thật sự rất chuẩn xác.

Hướng mà Trương Tam Mộng xác định đi thẳng qua chính là vị trí hiện tại của Phương Ngôn, cũng không biết là do Trương Tam Mộng và Phương Ngôn tâm hữu linh tê hay là do một số thủ đoạn đặc biệt khác, tóm lại là Trương Tam Mộng đã xác định thành công phương hướng.

Đương nhiên lúc này Trương Tam Mộng không biết, chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình dẫn Bàn Tử đi lung tung trong nơi xa lạ này.

Cũng may là Trương Tam Mộng ỷ vào thực lực của mình tương đối cao cường, nếu đổi lại là người khác, e rằng Trương Tam Mộng phải cụp đuôi làm người.

Chương 428

Hai người đi trên đường, tốc độ không nhanh không chậm, vừa đi vừa quan sát thế giới xa lạ này.

Lúc này, Bàn Tử nói với Trương Tam Mộng: "Tôi phát hiện nơi này hoang vắng thật đấy, chẳng giống như nơi được mở ra mỗi năm.

Tôi luôn cảm thấy nơi này có gì đó kỳ lạ, tất cả cây cối đều không có chút phản ứng nào với tôi, nhưng lúc ở trong cổ mộ, công pháp mà tôi tu luyện là Vạn Mộc Chi Linh cơ mà, chẳng lẽ công pháp mà tôi tu luyện là giả sao?

Nếu như vậy, đợi chúng ta ra ngoài rồi, tôi nhất định phải tìm ba lão già đó đòi một lời giải thích." Trương Tam Mộng nghe lời của Bàn Tử xong, cũng đi sang một bên, đưa tay chạm vào cái cây duy nhất bên đường lúc này, phát hiện trên cái cây này sớm đã không còn sinh khí.

Nhưng không biết vì lý do gì khác, nó vẫn đứng thẳng hiên ngang ở đó như bình thường.

Thế là Trương Tam Mộng nói với Bàn Tử: "Thôi được rồi, cũng đừng nói bừa nữa, nơi như thế này chắc chắn có một số vấn đề kỳ lạ.

Chúng ta bây giờ chuyên tâm đi đường đi, cố gắng tìm được Phương Ngôn trước khi trời tối." Hai người lại tiếp tục cúi đầu bắt đầu đi đường.

Trên đường đi, thỉnh thoảng cũng gặp phải những người lẻ tẻ vào tìm bảo vật, nhưng hai bên đều không chào hỏi nhau.

Dù sao ở nơi này, giữa người với người không tồn tại bất kỳ sự tin tưởng nào, vì vậy đa số mọi người để tránh một số phiền phức không cần thiết, cũng sẽ chọn hành động một mình.

Trương Tam Mộng và Bàn Tử hai người cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đến một nơi trông có vẻ đông người hơn.

Hai người tìm một nơi ăn uống ngồi xuống.

Bàn Tử thì vô cùng hào phóng, gọi một bàn thức ăn, nói với Trương Tam Mộng: "Hai chúng ta cũng đã đi cả ngày rồi, hôm nay vừa vào Thiên Thư Tàn Quyển tôi mời khách, chúng ta hãy nếm thử xem cơm trong Thiên Thư Tàn Quyển có vị gì?" Trương Tam Mộng thì cũng không khách sáo, đợi thức ăn lên đủ, cùng Bàn Tử hai người gọi một bình rượu, hai người vừa ăn vừa uống rượu, vô cùng hòa hợp.

Đợi hai người ăn gần xong, chuẩn bị thanh toán rồi đi thì Trương Tam Mộng nói với phục vụ viên: "Này, thanh toán hết bao nhiêu tiền, tên béo đối diện tôi trả." Trời ạ, Trương Tam Mộng thật không khách khí, quả nhiên trực tiếp để Bàn Tử thanh toán.

Nhưng Bàn Tử lúc này cũng không nói nhiều, dù sao ban đầu đã nói sẽ mời Trương Tam Mộng ăn cơm, vì vậy lúc này tự nhiên hào phóng lấy ví ra chuẩn bị thanh toán.

Một bàn thức ăn trong dự tính của anh ta cũng chỉ ba năm trăm, không thể đắt hơn được nữa.

Nhưng khi phục vụ viên nói cho Bàn Tử biết rốt cuộc bao nhiêu tiền, Bàn Tử kinh ngạc, nói với phục vụ viên: "Cậu nói lại lần nữa xem, rốt cuộc là bao nhiêu tiền?

Một bàn thức ăn thế này mà đòi tôi một nghìn tệ, cậu đang đùa tôi đấy à?" Trương Tam Mộng lúc này cũng cảm thấy hai người họ đã vào nhầm một quán ăn lừa đảo, anh đứng dậy nói với phục vụ viên kia: "Thôi được rồi, cũng đừng đứng đó nữa, gọi chủ quán của các người ra đây.

Chuyện này, chủ quán của các ngươi phải cho tôi một lời giải thích hợp lý." Lúc này, từ trong quán ăn lại đi ra hai người, ba người đứng cùng nhau nói với Trương Tam Mộng: "Quán của chúng tôi không có chủ.

Chỉ có ba anh em chúng tôi duy trì kinh doanh quán này.

Nói đi, có chỗ nào không hài lòng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để sửa chữa cho anh, nhưng cũng đừng hy vọng quá nhiều." "Những người đến đây ăn cơm, từ trước đến giờ chưa ai kén cá chọn canh cả.

Cũng không biết hôm nay sao lại thế, anh thấy đồ ăn đắt à, không có tiền thì đừng đến đây ăn.

Nói cho anh biết, đồ trong Thiên Thư Tàn Quyển đắt như vậy đấy, đồ nhà nghèo mà cũng đòi ăn cơm à?" Trương Tam Mộng nghe lời của ba người đối diện, cảm thấy có chút không thể tin được.

Ở bên ngoài dù gì cũng là một nhân vật có máu mặt, vào trong Thiên Thư Tàn Quyển chưa đầy một ngày đã bị người ta nói là thấp hèn như vậy sao?

Thế là anh ta nói với ba người đối diện: "Tôi nói cho các anh nghe, ba người các anh không cần phải ở đây nói chuyện ngang ngược với tôi như vậy.

Đồ ăn của các anh vốn dĩ quá đắt, đây là quán ăn lừa đảo, không cho phép người khác nói à?

Nếu các anh cảm thấy không phục, hôm nay chúng ta so tài một phen, nếu không thì cút đi đâu mát mẻ thì cút." Ba anh em đối diện nghe lời của Trương Tam Mộng xong tự nhiên cũng cảm thấy hứng thú, nói với Trương Tam Mộng: "Đương nhiên là được rồi, vừa hay lâu lắm rồi, ba anh em chúng tôi cũng không có cơ hội động thủ, loại tự dâng đến cửa như hôm nay, không lấy thì phí." Câu nói vừa dứt,

Trương Tam Mộng và Bàn Tử hai người không cho họ cơ hội nói nữa, trực tiếp đánh nhau với ba người đó.

Mặc dù ba người đối diện trông có vẻ có chút thực lực, nhưng khi Trương Tam Mộng và Bàn Tử vừa giao thủ với họ mới biết, hóa ra ba người đối diện hoàn toàn là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Không ngoài dự đoán, sau khi bị Trương Tam Mộng và Bàn Tử đánh cho một trận, ba người họ cũng ngoan ngoãn ngồi xổm ở góc tường nói với Trương Tam Mộng và Bàn Tử: "Hai vị đại ca, hai vị ăn no chưa, nếu chưa no, sau bếp chúng tôi vẫn còn, không sao đâu, hôm nay đồ ăn bao đủ." Trương Tam Mộng lúc này tự nhiên cũng biết mình đã dạy cho họ một bài học, vì vậy Trương Tam Mộng cũng không làm quá, nói với ba người họ: "Thôi được rồi, chúng tôi ăn cũng gần xong rồi, chuẩn bị đi đây.

Trước khi đi hỏi các anh một chuyện nữa, có biết nơi an toàn nhất gần đây đi như thế nào không, chỉ cho tôi một lộ trình rõ ràng đi." "Ái da, đại ca, anh hỏi chuyện này sao không nói sớm, nơi đó ba anh em chúng tôi là rành nhất.

Hay là thế này, bây giờ chúng tôi đi thu dọn đồ đạc, đóng cửa quán, ba người chúng tôi hộ tống hai vị đến nơi an toàn nhất đó, đại ca, anh thấy thế nào?" Trương Tam Mộng nghe lời của ba người họ xong, trong lòng nghĩ mấy người này có phải thiểu năng không, mình vừa đánh họ một trận, sao lại vui vẻ giúp mình như vậy.

Bàn Tử ngồi bên cạnh cũng không hiểu ba người này đang làm gì, có lẽ trong lòng họ có mục đích khác.

Nhưng Bàn Tử là người thẳng tính, nói thẳng với ba anh em kia: "Ba cậu, giờ lại có ý đồ xấu xa gì nữa đây?

Tôi nói cho mà biết, hai bọn tôi không cần đâu, chỉ cần chỉ cho bọn tôi một hướng là được rồi.

Dẫn theo ba cái bình dầu hết hơi các cậu, trên đường sẽ xảy ra chuyện gì, tôi lại không biết sao." Khi Bàn Tử vừa dứt lời, ba anh em kia đồng thanh nói với hai người: "Đại ca, xin đừng ghét bỏ ba chúng tôi.

Tuy rằng ba chúng tôi vừa làm một vài chuyện sai trái, nhưng bây giờ chúng tôi thật sự chân thành muốn đưa các vị đi." "Các vị không biết đó thôi, bên trong Thiên Thư Tàn Quyển rất hỗn loạn, người thế nào cũng có, thậm chí có một vài tông môn quanh năm cư trú ở trong đó để khai tông lập phái.

Vì vậy để tránh gặp phải họ, ba chúng tôi chủ động đề nghị hộ tống các vị đi, cũng là vì muốn tốt cho các vị thôi." Trời ạ, Trương Tam Mộng nghe ba anh em nói xong mà kinh ngạc đến ngây người.

Thiên Thư Tàn Quyển một năm mới mở một lần, vậy mà có tông môn lại chọn khai tông lập phái ở trong đó, thật không biết trong đầu họ chứa cái gì nữa.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Trương Tam Mộng nói với ba anh em: "Vậy cũng được, nếu các cậu thật lòng muốn giúp tôi, vậy tôi tự nhiên cũng sẽ thể hiện thành ý lớn nhất để đối xử với các cậu.

Đây là một túi bảo thạch phụ trợ, tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho ba anh em các cậu phân chia.

Thôi được rồi, mau đi thu dọn đồ đạc đi, đừng làm lỡ thời gian nữa." Từ trước khi tiến vào Thiên Thư Tàn Quyển, Phương Ngôn đã chuẩn bị sẵn cho mỗi người một ít bảo thạch phụ trợ, để phòng khi bị tách ra sau khi vào Thiên Thư Tàn Quyển thì dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Không ngờ bảo thạch phụ trợ của Trương Tam Mộng lại có tác dụng ngay khi vừa vào.

Ba anh em hiển nhiên cũng không ngốc đến mức nào, nhìn thấy túi bảo thạch phụ trợ thì hiểu rằng thân phận của Trương Tam Mộng không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Họ cũng vội vàng đi thu dọn hành lý, không dám làm lỡ thêm thời gian của Trương Tam Mộng nữa.

Thật trùng hợp, ngay khi Trương Tam Mộng và ba anh em chuẩn bị rời khỏi quán ăn, lão đạo sĩ và Mị Ảnh Tông Tông chủ từ xa đi tới.

Nhìn thấy Trương Tam Mộng, hai người cũng vô cùng vui mừng.

Họ vội vàng đi tới và nói: "Khá lắm, mới vào đã thu nhận được ba tiểu đệ, thật không đơn giản.

Bây giờ cậu định đi đâu?

Chúng ta đã hội hợp rồi, tự nhiên phải đi tìm Phương Ngôn và cô bé kia, cũng không biết hai người họ bây giờ đang làm gì nữa?" "Ây da, cần các vị nhắc sao, tôi vốn định đến một nơi an toàn.

Phương Ngôn thông minh như vậy, chắc chắn cũng sẽ chọn đến nơi an toàn nhất, không chừng chúng ta sẽ gặp được cậu ấy ở đó." "Dù sao chúng ta cũng đã hội hợp rồi, dù ở đó không gặp được Phương Ngôn cũng không cần lo lắng.

Một mình Phương Ngôn dẫn theo cô bé kia chắc chắn không có vấn đề gì.

Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau lên đường thôi.

Nghe ba người kia nói, từ đây đến nơi an toàn đó còn một khoảng cách nhất định, chúng ta cố gắng đến nơi trước khi trời tối." Sau đó, Trương Tam Mộng giới thiệu sơ qua cho mọi người làm quen với nhau, rồi cả nhóm lên đường tìm kiếm Phương Ngôn.

Lúc này, Phương Ngôn và cô bé đã được bốn gã đại thúc bỉ ổi dẫn

đến khu vực an toàn.

Phải nói rằng, nơi này phồn hoa chẳng khác gì một thành phố quy mô như Thủy Ngưu thành.

Vừa vào khu vực an toàn, bốn gã đại thúc bỉ ổi không dẫn đường nữa, quay lại nói với Phương Ngôn: "Tiểu huynh đệ, chuyện tôi đã hứa tôi cũng đã làm rồi.

Chương 429

Vậy bây giờ chẳng phải cậu cũng nên thực hiện lời hứa của mình sao?" Phương Ngôn nghe bốn gã đại thúc nói xong, tự nhiên cũng đã lường trước được điều này, bèn nói với bốn người: "Các đại thúc, lời tôi vừa nói với các ông, hình như các ông nghe chưa rõ thì phải.

Mấy cô gái kia đều là em gái của tôi, tôi có thể dễ dàng giao em gái mình cho các ông sao?" "Nhưng dù sao các ông cũng đã phụ trách dẫn đường cho tôi, thế này đi, tôi lấy vài viên bảo thạch phụ trợ ra coi như phí dẫn đường cho các ông, món hời này chắc chắn không lỗ đâu nhỉ." "Mẹ kiếp, thằng nhóc này dám chơi tao à!

Mày không biết mấy anh em tao ở đây là những kẻ khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật sao?

Mày chán sống rồi phải không?

Cũng không sao, sau khi tao giết mày, đàn bà cũng là của tao, bảo bối trên người mày cũng là của tao." Phương Ngôn nghe bốn gã đại thúc bỉ ổi đối diện nói vậy, cũng vội vàng vận chuyển tu vi của mình.

Với Phương Ngôn hiện tại, một chọi bốn căn bản không phải là chuyện khó.

Nhưng đúng lúc này, một nhóm người xuất hiện từ phía sau, bao vây bốn gã đại thúc bỉ ổi.

Phương Ngôn thấy vậy cũng thả lỏng, từ dấu hiệu trên quần áo có thể nhận ra, những người đối diện thuộc về Thiên Lang Thương Hội.

Xem ra Thiên Lang Thương Hội đã sớm chiếm lĩnh khu vực an toàn này.

Bốn gã đại thúc bỉ ổi kia cũng đã nghe danh Thiên Lang Thương

Hội, thấy mình bị bao vây, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lúc này tự nhiên không thể tiếp tục tham lam được nữa.

Dù sao nếu tiếp tục ra tay với Phương Ngôn, có thể sẽ mất nhiều hơn được.

Bọn người này có thể sống sót trong Thiên Thư Tàn Quyển, tự nhiên cũng biết cách lựa chọn lợi hại.

"Ha ha, Phương lão đệ, mới không gặp bao lâu mà bên cạnh đã mỹ nữ như mây.

Nếu lúc này không phải tôi kịp thời đến, e rằng hôm nay cậu cũng khó thoát thân.

Nhưng không sao, dù sao chúng ta bây giờ chẳng phải là đồng minh sao, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm." Phương Ngôn nghe Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói với mình như vậy, trong lòng thấy buồn nôn, nhưng bề ngoài chỉ có thể giả vờ rất vui vẻ, nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Đó là lẽ dĩ nhiên rồi.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội ra mặt giúp tôi giải quyết vấn đề, cũng tiết kiệm cho tôi rất nhiều sức lực.

Thôi được rồi, chúng ta đừng nói chuyện nữa, mau tìm một nơi ở trước đã, đi cả ngày đường, cũng mệt rồi." Nói xong, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội dẫn Phương Ngôn đến nơi ở tạm thời của họ.

Khi Phương Ngôn theo Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đến nơi ở tạm thời, anh phát hiện Thiên Lang Thương Hội quả thực có thực lực, đã sớm xây dựng được một khu nhà ở thuộc về mình trong Thiên Thư Tàn Quyển.

Ngoài cửa có người chuyên canh gác, xem ra Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đã chuẩn bị rất chu đáo cho việc Thiên Thư Tàn

Quyển mở ra.

Dù sao Phương Ngôn cũng là người mặt dày, nơi tốt như vậy không ở thì phí.

Chỉ có điều anh hơi không yên tâm, vì không biết Trương Tam Mộng và Mị Ảnh Tông Tông Chủ đang ở đâu.

“Phương lão đệ, đã đến đây rồi thì cứ coi như nhà mình.

Cậu để hai cô gái kia và cô bé này ở phòng giữa đi, còn cậu thì cứ tùy tiện tìm một phòng mà ở.” “À đúng rồi, Mị Ảnh Tông Tông Chủ đâu?

Sao không thấy đi cùng cậu, mấy người bị lạc nhau à?

Ây da, sớm biết vậy trước khi vào tôi nên nói cho cậu một tiếng.

Mấy người chỉ cần cầm một tấm bản đồ trong tay trước khi truyền tống thì sẽ không bị tách ra.

Cũng tại tôi có tuổi rồi, trí nhớ không tốt.” Đúng là vuốt đuôi ngựa, lời này còn cần ông nhắc tôi sao.

Phương Ngôn nghe Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói vậy, trong lòng thầm mắng, nhưng bề ngoài chỉ có thể giả vờ tiếc nuối, dù sao chuyện này đối với anh cũng không quan trọng.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở cho mấy cô gái, Phương Ngôn đến phòng của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Vừa vào cửa, Phương Ngôn đã đi thẳng vào vấn đề.

“Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, nếu các vị đã chuẩn bị chu đáo như vậy trong Thiên Thư Tàn Quyển, tại sao những lần Thiên Thư Tàn Quyển mở ra trước đây, các vị không trực tiếp vào lấy bảo bối?

Có phải có chuyện gì kỳ lạ mà ông chưa nói cho tôi biết không?

Chúng ta bây giờ đều cùng một thuyền, có tin tức gì nên chia sẻ cho nhau, nếu không lỡ như đột nhiên xảy ra chuyện gì cũng sẽ khiến tôi trở tay không kịp." Nghe những lời này của Phương Ngôn, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội trong lòng thầm bội phục trí thông minh của anh.

Thằng nhóc này có thể nắm bắt được trọng điểm của vấn đề, khiến Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội có chút phiền muộn, vì sao bên cạnh mình lại không có cao thủ như vậy.

"Huynh đệ, nếu cậu đã nói đến nước này, tôi cũng không thể tiếp tục giấu giếm.

Thực ra, Thiên Thư Tàn Quyển là một thế giới tồn tại độc lập, cũng có một hệ thống và quy tắc hoàn chỉnh." "Tuy rằng Thiên Lang Thương Hội chúng tôi đã xây dựng nền móng ở đây nhiều năm, nhưng trong nhiều trường hợp, chúng tôi vẫn phải làm việc theo quy củ đã định trong Thiên Thư Tàn Quyển." "Trong Thiên Thư Tàn Quyển, tôi tin cậu cũng đã nghe nói, có rất nhiều người chọn khai tông lập phái ở đây, vì vậy tôi có thể nói rõ cho cậu biết, thế giới Thiên Thư Tàn Quyển này cũng vô cùng phức tạp." "Mỗi năm khi Thiên Thư Tàn Quyển mở ra, rất nhiều tông môn vốn thuộc về nơi này cũng sẽ cử đệ tử của mình đến đây để rèn luyện.

Tu vi của đại đa số người trong này đều cao hơn thế giới chúng ta đang sống." "Vì vậy, khi người ở đây gặp phải người ngoài như chúng ta, họ đều sẽ chọn săn giết chúng ta trước.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao tỷ lệ tử vong trong Thiên Thư Tàn Quyển mỗi năm đều cao như vậy." Phương Ngôn nghe Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói vậy, trong lòng cũng suy nghĩ kỹ.

Nếu thật sự như vậy, e rằng chuyến đi Thiên Thư Tàn Quyển lần này không dễ dàng như anh tưởng.

Nhưng đó không phải là lý do để Phương Ngôn dễ dàng từ bỏ.

Đã đi đến bước này rồi, thành công gần trong gang tấc, sao có thể vì một chút khó khăn mà dễ dàng nói bỏ cuộc được?

Phương Ngôn tiếp tục trao đổi đơn giản với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội một lúc, sau đó đề nghị muốn đi dạo quanh đây một chút.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cho rằng thực lực của Phương Ngôn đủ mạnh, tự nhiên không ngăn cản.

Ra đến đường phố, Phương Ngôn phát hiện trong khu vực an toàn này có đủ loại người, đủ mọi hình dáng.

Nhưng không một ngoại lệ, vẻ mặt của mỗi người đều viết đầy vẻ nghiêm nghị và nghiêm túc, tay lúc nào cũng đặt trên vũ khí bên hông, để đối phó với mọi tình huống bất ngờ.

Đột nhiên, Phương Ngôn nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước không xa, anh cũng đi theo hướng đó.

Phương Ngôn thấy ở một góc không xa có bốn năm gã tráng hán đang vây đánh một người trẻ tuổi.

Phương Ngôn nhanh chóng đi tới, kéo mấy gã tráng hán kia ra, che chắn cho người trẻ tuổi đó sau lưng mình.

Phương Ngôn nói với mấy người kia: "Các vị huynh đệ, tôi khuyên các vị nên nương tay một chút.

Nếu còn đánh nữa, có thể sẽ có án mạng đấy.

Hôm nay cho tôi một chút mặt mũi, tạm thời tha cho cậu ta đi." Trong Thiên Thư Tàn Quyển, mọi thứ đều tôn trọng thực lực.

Mấy gã tráng hán trẻ tuổi kia cũng cảm nhận được dao động linh hồn mạnh mẽ từ trên người Phương Ngôn, tự nhiên cũng nể mặt

Phương Ngôn lúc này.

Phương Ngôn thấy vậy, vội vàng kéo người trẻ tuổi kia từ dưới đất dậy, nói với cậu ta: “Chàng trai trẻ, không sao thì mau về đi.

Nơi này không thể tùy tiện đi lung tung được, lỡ như lại bị thương thì không hay đâu.

Chương 430

Tôi có việc đi trước đây.” Lúc này Phương Ngôn không nhận ra, người trẻ tuổi mà anh vừa cứu chính là người thần bí đã nói chuyện với anh mấy hôm trước.

Trương Manh nhìn bóng lưng rời đi của Phương Ngôn, nhanh chóng chạy tới, nói với Phương Ngôn: “Vị đại ca này, tôi một mình bị truyền tống vào đây.

Không biết có thể cho tôi một cơ hội đi theo anh không?

Yên tâm, việc gì tôi cũng làm được, tuyệt đối không làm gánh nặng cho anh đâu.” Phương Ngôn nghe người trẻ tuổi nói xong, suy đi nghĩ lại rồi nói với cậu ta: “Được thôi, nhưng giữa chúng ta phải có giao ước ba điều.

Bất kể làm gì cũng phải nghe lời tôi, không được tự ý hành động, và cuối cùng, phải để tôi đặt một cấm chế linh hồn trong đầu cậu.

Nếu cậu có thể chấp nhận tất cả, vậy thì có thể theo tôi rèn luyện trong Thiên Thư Tàn Quyển.” Trương Manh nghe xong lời của Phương Ngôn, có chút suy tư.

Nếu để Phương Ngôn đặt cấm chế linh hồn, e rằng thân phận của cậu ta sẽ bị bại lộ, nhưng cậu ta cũng không muốn từ bỏ cơ hội tiếp cận Phương Ngôn lần này.

Trong lúc Trương Manh đang phân vân không biết nên che giấu thân phận thế nào để có thể thuận lợi ẩn nấp bên cạnh Phương Ngôn, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng đi tới, nói với Phương Ngôn: “Phương huynh đệ, cậu nhóc mà cậu cứu là ai vậy, trông lạ thế?

Bạn của cậu à?

Nếu không được thì có thể đưa cậu ta về doanh trại của chúng ta ở, như vậy thêm một người cũng thêm một sự quan tâm mà." Phương Ngôn thấy Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đến nhanh như vậy, trong lòng cũng có chút nghi ngờ, nhưng không lâu sau đã hiểu ra tất cả.

Xem ra Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đang giám sát anh mọi lúc mọi nơi.

Nhưng Phương Ngôn không vạch trần chuyện này ngay trước mặt nhiều người, anh nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Ồ, người trẻ tuổi này tôi cũng không quen.

Chỉ là vừa nãy thấy có người đang bắt nạt cậu ta, tôi ra tay cứu giúp, bảo vệ cậu ta một chút thôi." "Dù sao bây giờ cũng không có việc gì, chúng ta tiếp tục lo việc của chúng ta.

Người trẻ tuổi này nếu muốn theo tôi, điều kiện tôi cũng đã nói với cậu ta rồi, nếu không muốn thì cứ thuận theo tự nhiên thôi." Trương Manh thấy Phương Ngôn nói xong định rời đi, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Cứ để Phương Ngôn đi trước, thực sự không được thì đợi tối đến tìm Phương Ngôn một lần nữa cũng được.

Tuy tình huống như vậy không nhiều, nhưng chỉ cần muốn thì luôn có thể tạo ra điều kiện.

Vì vậy lúc này Trương Manh nói với Phương Ngôn: "Vị đại ca, cảm ơn anh vừa ra tay cứu giúp, tôi mới may mắn thoát nạn.

Nhưng tôi cũng không đi theo anh để gây thêm phiền phức nữa.

Dù sao mọi người đều ở trong Thiên Thư Tàn Quyển, điều kiện ở đây thế nào mọi người đều rõ.

Tôi cũng không muốn gây thêm phiền phức cho anh.

Hy vọng chúng ta sau này còn gặp lại, lần sau gặp lại nếu tôi có thể giúp được anh, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình.” Trương Manh nói xong, không quay đầu lại mà đi một cách phóng khoáng.

Phương Ngôn nhìn bóng lưng xa dần của Trương Manh, trong lòng có một cái nhìn khác về người này.

Anh cảm thấy trên người người này có một cái gì đó không thể nhìn thấu, cụ thể là gì thì không nói được.

Dù sao người cũng đã đi rồi, níu kéo cũng vô ích, cũng không có gì đáng tiếc.

Bây giờ Phương Ngôn đang lo lắng cho Mị Ảnh Tông Tông Chủ và Trương Tam Mộng.

Dù sao cũng đã lâu như vậy rồi, nếu theo chỉ dẫn trên bản đồ, e rằng họ cũng đã sớm đến nơi này rồi.

Chậm trễ lâu như vậy, e rằng trên đường đã gặp phải chuyện gì kỳ lạ.

Trong lúc Phương Ngôn đang lo lắng cho mấy người họ, thực ra Mị Ảnh Tông Tông Chủ đang cùng ba anh em ngốc mà họ gặp trong quán ăn đi trong rừng.

Ba anh em vừa đi vừa giải thích về phong cảnh xung quanh, xem ra đối với ba người họ, tình hình trong Thiên Thư Tàn Quyển không hề xa lạ.

Đi được một lúc, Trương Tam Mộng nói với ba anh em ngốc: “Chúng ta phải đi bao lâu nữa mới đến được nơi chúng ta muốn đến?

Ba cậu sẽ không dẫn tôi đi lòng vòng chứ?

Tôi thấy cùng một cái cây, tôi đã nhìn thấy ít nhất hai lần rồi.

Ba cậu rốt cuộc có mục đích gì vậy?" "Ây da, đại ca này, chúng tôi thật sự không cố ý dẫn anh đi lòng vòng đâu, chúng tôi đang đi theo lộ trình trên bản đồ mà." "Anh không biết đó thôi, đường đi trong Thiên Thư Tàn Quyển cứ vài phút lại thay đổi, không phải lúc nào cũng bất biến.

Có lẽ do hôm nay chúng ta không may mắn, cứ gặp phải lúc đường thay đổi, nên mới tạo ra ảo giác là cứ đi vòng quanh một chỗ." "Nhưng anh đừng lo, có ba anh em chúng tôi ở đây tuyệt đối sẽ không để anh xảy ra vấn đề gì đâu.

Đi theo chúng tôi tuyệt đối không sai, thật sự chỉ là không may mắn thôi.

Đại ca, anh phải tin tôi, nhiều cao thủ như vậy, ba anh em chúng tôi đâu dám có ý đồ xấu gì chứ?" Trương Tam Mộng nghe ba anh em ngốc nói xong, cảm thấy cũng có lý, nên không nói gì nữa, mà đi cùng Mị Ảnh Tông Tông Chủ ở cuối đội hình.

Nhưng Trương Tam Mộng và mấy người kia càng đi càng thấy không ổn.

Ba anh em ngốc ban đầu giải thích là do không may mắn, gặp phải lúc đường trong Thiên Thư Tàn Quyển thay đổi, nhưng đã đi lâu như vậy rồi, với tu vi của mấy người họ, tốc độ đi đường cũng rất nhanh, ít nhất cũng đã đi được cả trăm dặm.

Bàn Tử tính tình nóng nảy, lúc này đi đến trước mặt ba anh em ngốc, chỉ vào mũi họ nói: "Ba người các cậu không phải đang lừa Bàn gia tôi chơi chứ?

Đoạn đường ngắn như vậy, đi lâu thế, không phải coi mấy người chúng tôi là kẻ ngốc cả sao?

Tôi hy vọng lần này các cậu đừng lại giải thích là do không may

mắn hay mấy lời lừa trẻ con ba tuổi nữa nhé." "Ây da, Bàn gia, ngài thật quá thông minh.

Lần này thật sự là do không may mắn.

Ngài xem, chúng tôi vẫn luôn đi theo hướng quy định trên bản đồ, ba chúng tôi cũng không có gan đắc tội với các vị." "Cho nên, không may mắn thì tôi cũng không có cách nào.

Mấy vị gia kiên nhẫn một chút, chúng ta đi thêm một lúc nữa, không chừng có thể tránh được vấn đề đường cứ thay đổi này." Lúc này Trương Tam Mộng nghe có chút không kiên nhẫn, lấy bản đồ ra, nói với ba anh em ngốc: "Thôi được rồi, các cậu cũng không cần dẫn đường nữa, cứ đi theo sau tôi là được.

Dù sao chẳng phải là không may mắn sao, vậy tôi cứ đi theo một hướng trên bản đồ, sẽ không bao giờ sai được." Đội ngũ cứ thế tiến lên dưới sự dẫn dắt của Trương Tam Mộng.

Đi được khoảng hơn hai mươi phút, đã có thể nhìn thấy một khu tập trung đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này Trương Tam Mộng quay đầu nói với ba anh em ngốc: "Xem ra vận may của tôi không tệ, tôi đã tìm được đường đúng.

Ba cậu không định cho tôi một lời giải thích hợp lý sao?

Nếu không, quyền cước không có mắt đâu." Ba anh em ngốc nghe lời nói mang tính uy hiếp của Trương Tam Mộng, liền quỳ xuống đất, nói với Trương Tam Mộng: "Vị đại nhân này, xin tha cho ba anh em chúng tôi." "Ba chúng tôi chỉ vì không phân biệt được đông tây nam bắc, nên đã dẫn sai đường.

Sợ các vị đổ hết trách nhiệm lên đầu chúng tôi, chúng tôi mới nói như vậy, chúng tôi thật sự không có ý đồ gì khác." Trương Tam Mộng và mấy người kia nghe lời giải thích yếu ớt, nhợt nhạt của ba anh em

ngốc, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Họ luôn cảm thấy ba anh em ngốc này không hề đơn thuần như vẻ bề ngoài, nhưng lại không có bằng chứng để trực tiếp phản bác người ta, nên lúc này cũng không ai đứng ra nghi ngờ lời giải thích vừa rồi của ba anh em ngốc.

Trương Tam Mộng đứng trên sườn dốc, nhìn khu tập trung đèn đuốc sáng trưng phía trước, cũng không biết con đường mình tìm được là do may mắn hay là do ba anh em ngốc vừa rồi đang lừa gạt họ.

Nhưng anh cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa, dù sao khu tập trung cũng ở phía trước rồi.

Hôm nay dù không tìm được Phương Ngôn, mấy người họ cũng có một nơi để nghỉ ngơi tạm thời.

Trương Tam Mộng quay người, nói với những người còn lại: "Xem ra thắng lợi của chúng ta hôm nay ở không xa.

Chương 431

Chúng ta cố gắng thêm chút nữa, mau đến khu tập trung kia đi.

Hôm nay dù không gặp được Phương Ngôn, mấy người chúng ta cũng có một nơi để ở." "Nếu không, nếu nửa đêm chúng ta phải dừng lại trong khu rừng này, e rằng chỉ có thể chọn cảnh màn trời chiếu đất.

Như vậy không chỉ chúng ta nghỉ ngơi không tốt, mà còn phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Mọi người đều đã trải nghiệm rồi đấy, rừng sâu đêm khuya là một nơi đáng sợ đến thế nào." Mấy người tự nhiên đều hiểu ý trong lời của Trương Tam Mộng, mọi người cũng không nói gì thêm.

Ngay cả ba anh em ngốc ngốc nghếch, lúc này cũng giữ động tác nhất trí với mọi người, mấy người tiếp tục cúi đầu lên đường.

Thực ra lời của Trương Tam Mộng vẫn chưa nói hết.

Rất nhiều lúc, nguy hiểm không đến từ những sự vật xung quanh, mà lại đến từ những người luôn ở bên cạnh mình.

Trong số những người ở đây, ngoài Mị Ảnh Tông Tông Chủ ra, người khiến anh cảm thấy nguy hiểm nhất chính là ba anh em ngốc vừa gặp.

Khi rèn luyện ở bên ngoài, lòng phòng người không thể không có.

Lúc này, khi Trương Tam Mộng đang đi trong rừng để đến vị trí của Phương Ngôn, thì Phương Ngôn đang ngồi trong phòng của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Thiên Lang Thương Hội gia nghiệp lớn như vậy, thật không biết lúc đó chúng ta ở thị trấn nhỏ kia tranh cãi như vậy là vì cái

gì.” “Phương huynh đệ, cậu không biết đó thôi.

Thực ra, nếu ở một nơi khác, tôi cũng sẽ không đến mức phải ra tay với cậu như vậy.

Nhưng thị trấn nhỏ đó cũng là địa bàn của Thiên Lang Thương Hội chúng tôi.

Là một người ngoài, cậu khiến Thiên Lang Thương Hội chúng tôi mất mặt trên địa bàn của mình, tôi làm hội trưởng sao có thể không ra mặt tranh giành lại chút thể diện chứ?” “Nếu tôi không làm vậy, e rằng một số kẻ có ý đồ xấu trong Thiên Lang Thương Hội cũng sẽ tìm cách nhắm vào tôi.

Đừng thấy tôi mỗi ngày đều vẻ vang, thực ra đấu tranh nội bộ trong Thiên Lang Thương Hội chúng tôi căn bản không kém gì thế giới bên ngoài.” Phương Ngôn nghe xong lời của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng vội vàng gật đầu.

Quả thực, nếu là Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, dù về tình hay về lý, anh cũng sẽ làm như vậy.

May mà cuối cùng không xảy ra chuyện gì đặc biệt tồi tệ, nếu không, mọi người cũng không biết nên kết thúc thế nào.

Lúc này, cửa phòng của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội bị gõ vang.

Người bước vào là một cán sự của Thiên Lang Thương Hội, Phương Ngôn cũng đã gặp người này một lần.

Vị cán sự vào cửa liền nói với Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: “Hội trưởng, bên ngoài có một số tình huống đặc biệt xảy ra, không biết ngài và Phương huynh đệ có muốn ra ngoài xem không.” Ngày thường, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội rất trọng dụng vị thuộc hạ này, nên đối với lời nói hiện tại của anh ta, ông hoàn toàn tin

tưởng.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội quay đầu về phía Phương Ngôn, nói: "Thế này đi, Phương huynh đệ có hứng thú cùng tôi ra ngoài xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Dù sao chúng ta ở trong phòng cũng chán, chi bằng ra ngoài đi lại nhiều hơn, còn có thể tìm hiểu thêm một số tình hình mới." Phương Ngôn nghe lời đề nghị như vậy của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng vui vẻ đồng ý.

Đúng như Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói, dù sao ở không cũng là ở không, rảnh rỗi không có việc gì thì ra ngoài đi dạo một chút.

Hai người cùng vị thuộc hạ của Thiên Lang Thương Hội đi ra ngoài, phát hiện trên đường phố bên ngoài có rất nhiều người vây thành một vòng tròn.

Giữa vòng tròn chính là điểm bùng phát mâu thuẫn.

Phương Ngôn và Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội không chen vào hàng đầu, hai người chỉ đứng xa xa quan sát sự việc đang xảy ra trước mắt.

Hóa ra chỉ là hai nhóm người vì một chút mâu thuẫn nhỏ mà xảy ra tranh cãi.

Lúc này, một ông lão đứng bên cạnh Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội và Phương Ngôn nói với hai người: "Chàng trai trẻ, có biết hai bên đang tranh cãi giữa vòng tròn là ai không?

Tôi nói cho cậu biết, lai lịch của hai bên đều lớn lắm đấy, nếu không, ở vị trí này của Thiên Thư Tàn Quyển, thật sự không có mấy người dám gây ra tranh cãi quy mô lớn như vậy." Phương Ngôn nghe xong lời của vị lão tiên sinh này, quay đầu lại, nói với ông: "Ồ, vậy

sao?

Vậy tiền bối xem, hai bên xung đột là ai vậy?

Dù sao tôi cũng mới vào không lâu, đối với Thiên Thư Tàn Quyển, một số chuyện ở đây không rõ lắm." "Chàng trai trẻ, thấy thái độ thành khẩn của cậu, tôi nói cho cậu biết vậy, nếu không, người bình thường tôi thật sự lười quản chuyện bao đồng này." "Nhìn xem, bên đông người hơn là một tông môn tên là Cửu Hoa Môn, bên còn lại thì tôi không cần nói nhiều, là người rèn luyện của một thế lực lâu đời trong Thiên Thư Tàn Quyển chúng ta." "Được rồi, mấy người họ bây giờ đang xảy ra tranh cãi, có nghĩa là đợi đến khi Thiên Thư Tàn Quyển mở ra hoàn toàn, Cửu Hoa Môn và thế lực lâu đời kia của Thiên Thư Tàn Quyển nhất định sẽ xảy ra xung đột.

Lúc đó thì đúng là thần tiên đánh nhau rồi." Phương Ngôn nghe xong lời của lão tiên sinh, cũng có chút hứng thú.

"Tiền bối, theo như ngài nói, Cửu Hoa Môn và thế lực lâu đời kia của Thiên Thư Tàn Quyển không phải đều là tổ chức lớn sao?

Tại sao lại chọn một nơi hẻo lánh như vậy để xảy ra tranh cãi?

Theo lẽ thường, những môn phái lớn như vậy bề ngoài đều rất hòa thuận, lẽ nào giữa hai thế lực có mâu thuẫn gì khác sao?" "Hầy, chàng trai trẻ, cậu không biết rồi.

Từ nhiều năm trước, thế lực lâu đời trong Thiên Thư Tàn Quyển này cũng thuộc về thế giới bên ngoài.

Nhưng mà, lại bị Cửu Hoa Môn ép vào trong Thiên Thư Tàn Quyển." Phương Ngôn nghe xong câu nói này của lão tiên sinh, kinh ngạc đến ngây người.

Chẳng trách từ trên người những người trẻ tuổi của thế lực lâu đời trong Thiên Thư Tàn Quyển kia, anh cảm nhận được một chút khí

tức thuộc về thế giới bên ngoài.

Hóa ra trong đó ẩn giấu một tầng quan hệ như vậy, thật sự không hỏi thì không biết, hỏi một cái giật mình.

“Năm đó, thế lực lâu đời thuộc về Thiên Thư Tàn Quyển này, ở thế giới bên ngoài cũng rất có địa vị.

So với Cửu Hoa Môn, hai bên không có ai yếu ai mạnh, ở trong một mối quan hệ bình đẳng.” “Nhưng cậu cũng biết trận đại chiến mấy trăm năm trước, tất cả cao thủ nhân tộc đều dẫn dắt thuộc hạ của mình đi tham chiến.

Sau trận chiến đó, lão tổ của Cửu Hoa Môn sống sót, ngược lại, lão tổ của thế lực lâu đời Thiên Thư Tàn Quyển lại đạo tiêu hồn tán.” “Vì vậy từ đó về sau, Cửu Hoa Môn bắt đầu ngang nhiên cướp đoạt sản nghiệp thuộc về thế lực lâu đời Thiên Thư Tàn Quyển này, thậm chí một số tông môn thuộc về họ cũng bị Cửu Hoa Môn chiếm đoạt.” “Cuối cùng có một ngày, thế lực lâu đời trong Thiên Thư Tàn Quyển này không thể nhịn được nữa, chủ động thách đấu với Cửu Hoa Môn, cược rằng nếu ai thua thì toàn bộ tông môn không được xuất hiện trong thế giới ban đầu nữa.” “Kết quả có thể biết được, trận cược năm đó đã mời rất nhiều người có thực lực cao cường làm chứng, Cửu Hoa Môn lại tỏa sáng rực rỡ trong trận cược đó.

Nhưng từ đó về sau, Cửu Hoa Môn lại tỏ ra đặc biệt kín tiếng, mọi người đều không biết nguyên nhân là gì.

Dù sao lão tổ Cửu Hoa Môn đã trực tiếp đứng ra tuyên bố Cửu Hoa Môn bế tông ẩn phái.” Phương Ngôn nghe xong một hồi giải thích của ông lão bên cạnh, cũng bừng tỉnh ngộ.

Nhưng khi anh định hỏi thêm một số thứ khác, lại phát hiện ông lão đứng bên cạnh đã biến mất không thấy.

Anh vội vàng vỗ vỗ Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đứng bên cạnh, nói: “Ông có thấy ông lão đứng bên cạnh tôi vừa rồi đi đâu không?

Tôi có một số vấn đề muốn thỉnh giáo ông ấy.” “Cậu có bệnh không vậy?

Bên cạnh cậu làm gì có ông lão nào, vừa rồi bên cạnh cậu không có một ai.

Hơn nữa, tôi đứng bên cạnh cậu đây, có người dám đứng bên cạnh cậu mà cậu không biết sao?

Cả ngày cứ thần kinh.” “Thôi được rồi, mau xem náo nhiệt đi.

Tôi nói cho cậu biết, Cửu Hoa Môn và tông môn đối diện chắc chắn sắp đánh nhau rồi.

Không thấy sao, càng cãi càng kịch liệt, bọn trẻ tuổi này chắc chắn không kìm được lửa giận đâu.” Phương Ngôn nghe xong một câu của Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng tạm thời gác lại ý định tìm kiếm ông lão, mà chuyển ánh mắt về phía hai bên đang ở giữa đám đông.

Anh cũng muốn xem xem Cửu Hoa Môn, tông môn lâu đời đã chiến thắng thế lực kia năm đó, rốt cuộc có thực lực thế nào.

“Tao nói cho chúng mày biết, lũ chó săn của Cửu Hoa Môn, đừng có không biết điều.

Hôm nay nếu dám làm gia gia không vui, tao sẽ khiến chúng mày không thể sống sót bước ra khỏi đây.” “Năm đó chúng tao chọn ẩn náu trong Thiên Thư Tàn Quyển, là để dưỡng sức chờ thời, đợi có một ngày triệt để đánh bại chúng mày, danh chính ngôn thuận trở về thế giới bên ngoài.

Không ngờ chúng mày lại tự tìm đến cửa, thật không biết sống

chết.” “Đừng có đánh rắm nữa, Thiên Đao Tông, năm đó thua Cửu Hoa Môn chúng tao mà còn ở đây giả vờ sói đuôi to à?

Chương 432

Tao nói cho chúng mày biết, lão tổ Cửu Hoa Môn chúng tao đã nói, cho chúng tao vào Thiên Thư Tàn Quyển là để mang cho chúng mày một lời nhắn: Sớm muộn gì Cửu Hoa Môn chúng tao cũng sẽ từ thế giới bên ngoài đánh vào, triệt để tiêu diệt cái Thiên Đao Tông chó má này trên thế giới này, nghe hiểu chưa?" "Thôi được rồi, cũng không cần mang lời nhắn nữa.

Mấy người chúng mày hôm nay chắc chắn không đi được đâu.

Dù sao mấy người chúng tao cũng rảnh rỗi, vừa hay còn mấy ngày nữa mới đến lúc thử luyện Thiên Thư Tàn Quyển mở ra.

Tao cũng không trực tiếp giết chúng mày, tao sẽ bắt chúng mày trước, rồi giam cầm, dùng vô số thủ đoạn tàn nhẫn để hành hạ chúng mày.

E rằng đến lúc đó, chúng mày sẽ cầu xin gia gia tao thả chúng mày đi." Bọn người Cửu Hoa Môn nghe Thiên Đao Tông nói những lời ngông cuồng, tức giận đến mức mặt mày tái mét.

Cuối cùng, khi không thể nhịn được nữa, họ rút vũ khí trong tay ra, xông về phía người của Thiên Đao Tông.

Hôm nay, những người của Thiên Đao Tông tự nhiên cũng không phải dạng vừa.

Họ đã ẩn nhẫn trong thế giới Thiên Thư Tàn Quyển này nhiều năm như vậy, chắc chắn muốn báo thù Cửu Hoa Môn.

Lúc này tự nhiên là hòn đá mài dao tốt nhất.

Hai bên lập tức lao vào nhau, đao quang kiếm ảnh, các loại hiệu ứng đặc biệt của công pháp vang dội khắp quảng trường nhỏ của khu

tập trung.

Phương Ngôn chăm chú nhìn hai bên đang giao đấu, qua quan sát kỹ lưỡng, anh cũng nhận ra, Thiên Đao Tông dựa vào đao pháp và luyện thể thuật, còn những đệ tử Cửu Hoa Môn này tự nhiên dựa vào một số công pháp cao cường.

Nhưng những đệ tử Cửu Hoa Môn này rõ ràng không đánh lại được Thiên Đao Tông.

Ngay khi những người của Thiên Đao Tông sắp nắm chắc đệ tử Cửu Hoa Môn trong tay, một trận cuồng phong thổi qua, mọi người phát hiện đệ tử Thiên Đao Tông đều đã ngã xuống đất.

Từ trên trời, một bóng người từ từ hạ xuống.

Lúc này, Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội kinh ngạc, nói với Phương Ngôn: "Trời ơi, Môn chủ Cửu Hoa Môn đến rồi?

Không phải Thiên Thư Tàn Quyển không bao giờ thu hút sự quan tâm của những người đứng đầu các thế lực lớn này sao?

Xem ra Thiên Thư Tàn Quyển năm nay sắp có biến rồi." Môn chủ Cửu Hoa Môn che chắn đệ tử của mình sau lưng, nói với những người của Thiên Đao Tông: "Về nói với Tông chủ Thiên Đao Tông, Môn chủ Cửu Hoa Môn tha cho các ngươi, hy vọng các ngươi tự biết điều.

Ngoài ra, đại chiến sắp đến, hy vọng hai bên nương tay, giao đấu bình thường thì được, nhưng tuyệt đối đừng làm tổn thương người vô tội." Môn chủ Cửu Hoa Môn nói xong liền đưa đệ tử của mình đi.

Những người còn lại thấy sự việc đã kết thúc, cũng không tiếp tục vây quanh nữa, để tránh lúc đó người của Thiên Đao Tông muốn tìm người trút giận mà không tìm được, lại rước họa vào thân.

Phương Ngôn thấy Môn chủ Cửu Hoa Môn cũng xuất hiện ở đây,

trong lòng tự nhiên lại có thêm một số lo lắng.

Cộng thêm Mị Ảnh Tông Tông Chủ vẫn chưa đến nơi này, trong lòng anh không khỏi lo lắng cho họ, cũng không biết hiện tại trên đường họ đã gặp phải chuyện gì.

Nhưng Phương Ngôn lại không thể chủ động đi tìm, nếu không, nếu hai nhóm người đi lướt qua nhau thì sẽ rất khó xử.

Hóa ra, khi Phương Ngôn giả làm lính gác nói câu đầu tiên, Trương Tam Mộng đã nghi ngờ thân phận của anh.

Khi Phương Ngôn lại nói chỉ có Phương Ngôn mới được vào, Trương Tam Mộng đã hoàn toàn xác nhận người lính gác ở cửa là do Phương Ngôn giả mạo, đang trêu chọc bọn họ.

Sự việc là thế này, Phương Ngôn ngồi trong phòng đi đi lại lại như kiến bò trên chảo nóng, không có cách nào, đành phải ra ngoài đi dạo.

Đến cửa, anh phát hiện có lính gác.

Thế là Phương Ngôn bảo họ đi nghỉ, anh đứng gác thay một lúc, thực ra là để đợi Trương Tam Mộng.

Quả nhiên, hoàng thiên không phụ lòng người, thật sự để Phương Ngôn đợi được.

Phương Ngôn nhìn thấy đám huynh đệ trước mặt cũng vô cùng vui mừng.

Sau một ngày chờ đợi lo lắng, cuối cùng họ cũng đã đến được khu tập trung này trước khi trời tối hẳn.

Như vậy, mọi người đều đã hội hợp, đây là một chuyện đáng để vui mừng.

Phương Ngôn nói với Trương Tam Mộng: “Trên đường rốt cuộc

đã làm gì vậy, chậm trễ lâu thế, có biết tôi đã đợi ở đây gần một ngày rồi không?" Trương Tam Mộng và mấy người kia nghe câu hỏi của Phương Ngôn, nhất thời cũng không biết nên mở lời giải thích chuyện này với Phương Ngôn thế nào.

Chẳng lẽ lại nói bị ba kẻ ngốc dẫn sai đường, rồi chậm trễ mất nửa ngày sao?

Như vậy chẳng phải chỉ số thông minh của họ cũng giống như ba kẻ ngốc kia sao?

Nhưng đúng lúc này, ba anh em ngốc đứng ra nói với Phương Ngôn: "Vị đại ca này, xin lỗi, ba anh em chúng tôi lúc dẫn đường trong rừng không may mắn đã dẫn sai đường cho mấy người họ.

Đại ca đừng giận, chúng tôi cũng không cố ý." Phương Ngôn ban đầu không chú ý đến ba anh em ngốc đi theo sau Trương Tam Mộng.

Thấy họ lưng đeo túi lớn túi nhỏ nhảy ra nói chuyện với mình, suýt nữa thì giật mình.

Nhưng Phương Ngôn lại phát hiện những thứ ba anh em ngốc đeo trên lưng đều là hành lý của Trương Tam Mộng và mấy người kia.

Phương Ngôn bèn hỏi ba anh em ngốc: "Trên lưng các cậu đeo đều là hành lý của họ à?

Nặng thế, có mệt không?" Trương Tam Mộng nghe Phương Ngôn hỏi vậy, đầu óc tê dại, vốn định giải thích gì đó với Phương Ngôn, nhưng ba anh em ngốc đã cướp lời nói với Phương Ngôn: "Không có, không có, cũng không nặng.

Dù sao chúng tôi đã dẫn sai đường, nên chúng tôi xách hộ một ít hành lý, đều không có gì cả.

Đại ca đừng giận, cũng đừng trách họ, đều là lỗi của ba chúng tôi." Nếu ba anh em ngốc đã nói như vậy, Phương Ngôn và mấy

người kia cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Thế là Phương Ngôn dẫn Trương Tam Mộng và mấy người kia vào nơi ở tạm thời của Thiên Lang Thương Hội, sau khi phân phòng xong, Phương Ngôn gọi Trương Tam Mộng vào phòng mình.

Tuy Trương Tam Mộng không hiểu Phương Ngôn lúc này gọi mình có ý gì, nhưng cũng không nói thêm lời thừa nào, đi theo Phương Ngôn vào phòng.

Vừa vào phòng, chưa đợi Trương Tam Mộng ngồi xuống, Phương Ngôn đã quay lại nói với Trương Tam Mộng: "Ba người kia cậu gặp ở đâu?

Không thấy kỳ lạ sao?

Nếu cậu trả lời là không, vậy tôi hỏi cậu, tại sao lại phải mang họ đến đây?" Trương Tam Mộng nghe một loạt câu hỏi của Phương Ngôn, cuối cùng cũng hiểu ra Phương Ngôn gọi mình vào phòng có ý gì.

Anh cũng nói với Phương Ngôn: "Ba người đó tôi gặp trong một quán ăn trong rừng, là ba ông chủ nhỏ.

Nhưng lúc đó họ có ý đồ xấu với tôi, sau khi tôi trực tiếp dùng vũ lực chinh phục họ, mấy người họ liền trở nên ngoan ngoãn.

Nhưng tôi cũng không hề lơ là cảnh giác với họ.

Nếu nói kỳ lạ, tôi thật sự cảm thấy có một chút đặc biệt kỳ lạ." "Ban đầu ba người họ nói quen đường gần đây, muốn đi trước dẫn đường cho chúng tôi.

Nhưng đi mấy vòng, tôi phát hiện họ cứ dẫn chúng tôi đi lòng vòng tại chỗ.

Tôi lên hỏi thì họ nói do không may mắn, địa thế trong Thiên Thư

Tàn Quyển sẽ thay đổi, không phải bất biến, mà thay đổi từng phút từng giây.” “Ban đầu tôi cũng tin, sau đó tôi thấy hơi sốt ruột, tôi lấy bản đồ ra, đi trước dẫn đường.

Cũng không biết tại sao, tôi nhanh chóng tìm được phương hướng đúng.

Chắc là do có yếu tố may mắn, tôi nửa tin nửa ngờ.” Phương Ngôn nghe xong lời của Trương Tam Mộng, nói với anh: “Huynh đệ, ba người đó tuyệt đối có vấn đề.

Chương 433

Không chừng, có thể là người của một thế lực nào đó trong Thiên Thư Tàn Quyển.

Từ bây giờ, phải theo dõi họ từng phút từng giây, tuyệt đối đừng để họ gây ra chuyện gì trong nơi ở tạm thời này của Thiên Lang Thương Hội." "Nếu như vậy, e rằng mối quan hệ đồng minh giữa chúng ta và Thiên Lang Thương Hội cũng sẽ kết thúc.

Đó không phải là chuyện tôi muốn xảy ra.

Tuy cuối cùng hai bên chúng ta rồi cũng sẽ trở thành quan hệ đối địch, nhưng trước mắt chúng ta phải liên thủ nhất trí đối ngoại." Trương Tam Mộng gật đầu với Phương Ngôn, cũng tỏ ra đã biết sự nghiêm trọng trong đó.

Nhưng khi Trương Tam Mộng vừa chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ở cửa phòng có một người thần bí mặc áo đen đứng đó.

Phương Ngôn cũng nheo mắt lại, nhìn một lúc lâu mới phát hiện ra người này chính là người thần bí đã gặp đêm đó.

Phương Ngôn nói với người đó: "Xin hỏi tối nay tìm tôi có việc gì không?" Người thần bí nói với Phương Ngôn: "Hôm nay tôi đến để cho cậu một lời khuyên.

Rất nhiều chuyện trong Thiên Thư Tàn Quyển, chuyện nên quản thì quản, chuyện không nên quản thì đừng tùy tiện lún sâu vào." "Trong đội ngũ của cậu hiện tại, có một số yếu tố không ổn định, tôi hy vọng cậu nên cẩn thận hơn.

Những chuyện còn lại tôi không thể nói thêm.

Nếu cậu có thắc mắc, tôi chỉ có thể nói tôi đang giúp cậu.

Lời của tôi cậu có thể chọn tin hoặc không tin, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu.” Người thần bí nói xong, liền bay đi như một cơn gió.

Phương Ngôn căn bản không bắt được bóng dáng của người đó, giống như một sự tồn tại đặc biệt, đến đi trong gió mưa không để lại một chút dấu vết.

Phương Ngôn cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Xem ra những yếu tố không ổn định mà người thần bí vừa nói có lẽ là hai cô gái anh mang về và ba anh em ngốc mà Trương Tam Mộng dẫn theo.

Dù sao từ bây giờ, nhất định phải tập trung tinh thần từng phút từng giây, nếu không, chắc chắn sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Tuy trọng tâm của Phương Ngôn đặt vào bảo bối cuối cùng của Thiên Thư Tàn Quyển, nhưng tất cả công tác chuẩn bị trước đó cũng không thể bị anh bỏ qua.

Nếu trong đội ngũ thật sự xuất hiện một số yếu tố không ổn định, vậy thì bất kể phải trả giá thế nào cũng phải giải quyết chúng, nếu không, vấn đề này sau này chỉ càng ngày càng nghiêm trọng, dẫn đến việc phải từ bỏ bảo bối của Thiên Thư Tàn Quyển.

Sau khi Trương Tam Mộng rời đi, Phương Ngôn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, luôn cảm thấy đêm nay không tầm thường, sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Thế là Phương Ngôn cũng không nằm trên giường, mà trực tiếp ngồi xếp bằng trên bệ cửa sổ, mượn ánh trăng, bắt đầu bài tập tu luyện bắt buộc mỗi tối.

Trăng đêm nay rất sáng và rất tròn.

Vì vậy trên đường phố cũng đầy ắp bóng người qua lại.

Ở thị trấn nhỏ này, mọi người khó có thể yên ổn ngủ say, mỗi người đều đề phòng lẫn nhau, đề phòng người bên cạnh và sự tấn công của các tổ chức khác.

Nhưng đồng thời, đối với thế giới đặc thù Thiên Thư Tàn Quyển này, những người ngoài này đối với họ cũng là một mối đe dọa cực lớn.

Vì vậy cũng có rất nhiều người vốn sống trong thế giới Thiên Thư Tàn Quyển này tự phát chống lại những người ngoài như Phương Ngôn.

Những tình huống tranh chấp như hôm nay đã xảy ra không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, mối thù sinh tử như của Cửu Hoa Môn và Thiên Đao Tông chắc chắn không nằm trong số đó.

Những chuyện này thực ra đều ổn, nhưng Thiên Thư Tàn Quyển là một thế giới đặc thù, không chỉ giúp những người sống trong thế giới này sở hữu thực lực mạnh hơn, mà còn gây ra một số thay đổi đối với hoa cỏ cây cối và sinh vật trong thế giới này, khiến chúng có linh trí.

Đồng thời, có một số người có thủ đoạn đen tối đã thay đổi linh trí của sinh vật, bắt chúng đi săn giết những người đến từ thế giới bên ngoài Thiên Thư Tàn Quyển.

Phương Ngôn không biết rằng bên cạnh mình chính là ba người như vậy, ba anh em ngốc đã bị thay đổi linh trí từ động vật hóa thành người.

Đêm khuya, ba người họ nhận thấy mọi người đều đã ngủ say, chỉ có Phương Ngôn ở trên lầu hai đang tu luyện.

Nhưng ba người họ nghệ cao gan lớn, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài

tường.

Họ biết không thể chọn giết người trong nơi ở tạm thời của Thiên Lang Thương Hội, như vậy sẽ gây ra nghi ngờ trực tiếp.

Dưới ánh trăng, ba anh em ngốc trực tiếp hóa thành lang nhân.

Quy tắc săn mồi không có giới hạn, thấy ai thì giết người đó, hoặc cảm thấy ai trông ngon miệng thì trực tiếp giết đi.

Vì vậy đêm nay họ cũng đang âm thầm quan sát đối tượng đầu tiên cần ra tay.

Cuối cùng, sau một thời gian dài chờ đợi của ba anh em ngốc, một người phụ nữ một mình đi trên đường phố.

Đồng thời cô ta cũng trở thành đối tượng săn mồi đầu tiên của ba anh em ngốc.

Ba anh em ngốc từ từ tiếp cận sau lưng cô ta.

Nhưng ngay khoảnh khắc ba người sắp ra tay, người phụ nữ đó đột nhiên rút vũ khí bên hông ra, trực tiếp quay người đối mặt với ba anh em ngốc.

Xem ra thân phận của thợ săn và con mồi đã đột nhiên thay đổi.

Nhưng ba anh em ngốc không hề hoảng hốt, dùng mắt của mình chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt.

Bàn tay cầm kiếm của người phụ nữ bắt đầu không kìm được mà run rẩy.

Chân của cô ta cũng bắt đầu từ từ mềm nhũn, cuối cùng người phụ nữ như một đống bùn nhão ngã xuống đất.

Xem ra ba anh em ngốc có công năng đặc biệt.

Nếu đã giải quyết được con mồi, vậy thì ba anh em ngốc tự nhiên

phải ăn một bữa no nê.

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn cũng kết thúc tu luyện.

Cả một đêm, anh không nhận thấy tình huống bất thường nào.

Đến phòng của ba anh em ngốc, phát hiện ba anh em cũng đang nằm ngủ trong đó.

Ngoài việc trong phòng có một mùi vị kỳ lạ, không có gì bất thường khác, Phương Ngôn cũng không để tâm.

Phương Ngôn đến phòng ăn cùng mọi người ăn sáng, nhưng lúc này lại nghe thấy tiếng "Có người chết, có người chết" từ ngoài cửa sổ.

Mấy người nghe xong cũng kinh ngạc, dù sao dám công khai giết người ở nơi này thật sự không có mấy người.

Mấy người vội vàng giải quyết bữa sáng, theo dòng người đến nơi xảy ra chuyện.

Bàn Tử xem xong suýt nữa thì nôn cả bữa sáng ra.

Người nằm trên đất chết một cách đặc biệt thê thảm, ruột chỉ còn lại một nửa lòi ra ngoài.

Ngũ tạng lục phủ đều bị người ta moi sạch, đầu cũng chỉ còn lại một nửa.

Chương 434

Cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy cũng cảm thấy buồn nôn.

Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội lúc này nói với Phương Ngôn: "Thật không biết ai ra tay độc ác như vậy.

Nếu để tôi bắt được, tôi nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Thực ra mỗi người có mặt ở đây đều có suy nghĩ như vậy, nhưng không ai dám nói ra, không nghi ngờ gì vì biết người phụ nữ này cũng là một đệ tử của một tông môn có thực lực cao cường từ thế giới bên ngoài.

Người có thể giết được cô ta, vậy thì thực lực ít nhất cũng phải cao hơn cô ta.

Vì vậy muốn bắt được, khiến hắn sống không bằng chết, mục tiêu như vậy e rằng không dễ thực hiện.

Lúc này, ba anh em ngốc từ một hướng khác của đám đông xông tới, nhìn lướt qua thi thể nằm trên đất, rồi la hét bỏ chạy, vừa chạy vừa la lớn: "Có người chết, có người chết, thật ghê tởm!" Nhiều người cho rằng ba người này điên rồi, nên không để ý.

Nhưng Phương Ngôn nhìn hành động của ba người họ, trong lòng lại có một suy nghĩ khác.

Chỉ là không có đủ bằng chứng, Phương Ngôn cũng không thể đi kiểm chứng suy đoán của mình mà thôi.

Lúc này, Trương Tam Mộng nhìn Phương Ngôn một cái, nói: "Sao rồi?

Không thấy chuyện này có gì kỳ lạ à?

Không sao, nói ra chúng ta cũng không sợ tên khốn đó báo thù.

Dù sao chúng ta nhiều cao thủ như vậy, sao phải sợ một mình hắn.” “Thôi đi, chuyện này cũng không nằm trong phạm vi quản lý của tôi.

Chúng ta làm tốt việc của mình là được rồi.

Tôi bây giờ cũng không muốn quản quá nhiều chuyện như vậy, dù sao rồi cũng sẽ có người đứng ra, tôi cần gì phải làm chim đầu đàn chứ?” Trương Tam Mộng nghe xong lời của Phương Ngôn, cảm thấy cũng có lý.

Đúng vậy, cần gì phải chủ động rước lấy nhân quả phiền phức như vậy vào người, cả ngày đã đủ mệt rồi.

Nhưng ngay khi sắp rời đi, lại xảy ra một chuyện đặc biệt khiến người ta khó tin, khiến cả Trương Tam Mộng và Phương Ngôn đều trở tay không kịp, nhất thời không biết nên giải quyết thế nào, mấy người chỉ có thể đứng ngây tại chỗ.

Vốn dĩ Phương Ngôn, Mị Ảnh Tông Tông Chủ và Trương Tam Mộng, sau khi xem xong thi thể chết thảm kia đã chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc này, trong đám đông đột nhiên có một người ném một quả trứng thối về phía Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Sau đó liền chỉ vào mũi anh ta hét lên: “Tôi nói cho các người biết, là Mị Ảnh Tông Tông Chủ này làm.

Mị Ảnh Tông từ trước đến nay đều không làm chuyện tốt, chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến hắn.” Có câu nói xưa rất hay, xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Có một người đi đầu hô hào, mọi người đều bắt đầu chỉ trỏ vào Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Chuyện này không phải Mị Ảnh Tông Tông Chủ làm, bây giờ nhất thời cũng giải thích không rõ.

Phương Ngôn vốn định dẫn Mị Ảnh Tông Tông Chủ mạnh mẽ chen ra khỏi đám đông, nhưng căn bản không làm được.

Không còn cách nào khác, mọi người chỉ có thể vây quanh Mị Ảnh Tông Tông Chủ ở giữa để bảo vệ anh ta.

Thực ra một mặt khác cũng là để ngăn cản, không để anh ta trút giận lên những người tay không tấc sắt này.

Nhưng những người cứ hùa theo hô hào kia căn bản không có ý định dừng lại, giống như hôm nay không để Mị Ảnh Tông Tông Chủ cho một lời giải thích thì sẽ không tha cho anh ta vậy.

Việc này cũng đã chọc giận Mị Ảnh Tông Tông Chủ, anh ta vùng thoát khỏi sự kìm kẹp của Phương Ngôn, từ dưới đất nhảy lên không trung, dùng công pháp lơ lửng giữa không trung, nói với những người đang chỉ trích mình: "Tuy tôi là Mị Ảnh Tông Tông Chủ, nhưng tôi chưa bao giờ làm những chuyện hung ác như vậy.

Những người mù quáng hùa theo này cũng không biết đầu óc các người chứa cái gì.

Nếu là tôi làm, hôm nay tôi sẽ xuất hiện ở đây sao?" "Mọi người hãy nhìn xem, tất cả những chỗ bị thương trên thi thể này đều có dấu vết của động vật cắn xé.

Các người nghĩ rằng một con người đường đường như tôi sẽ có hành động như vậy sao?

Chẳng lẽ bao nhiêu năm nay đều lớn lên vô ích sao?

Có một người đi đầu, các người liền mù quáng hùa theo phía sau, đó là chính nghĩa mà các người nói sao?

Thật khiến người ta cười rụng răng." Một câu nói của Mị Ảnh Tông Tông Chủ khiến tất cả mọi người lập tức câm nín, mọi người đều không biết nên nói gì để phản đối những lời vừa rồi của Mị Ảnh

Tông Tông Chủ.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng có một người nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Vậy được, nếu anh không phải hung thủ, vậy anh có thể chứng minh cho chúng tôi xem không?

Hoặc là, anh có thể bắt được hung thủ không?

Nếu như vậy, tất cả chúng tôi nguyện ý quỳ xuống, xin lỗi anh." Phương Ngôn nghe xong câu nói này của người đó, trong lòng thầm kêu không hay, hỏng rồi.

Bởi vì anh biết Mị Ảnh Tông Tông Chủ là người không chịu được phép khích tướng nhất.

Nhưng bây giờ ngăn cản cũng không kịp, Mị Ảnh Tông Tông Chủ từ trên trời từ từ đáp xuống đất, nói với người đó: "Được, tôi lấy danh dự của Mị Ảnh Tông Tông Chủ ra thề, nếu trong một ngày tôi không bắt được hung thủ, vậy tôi sẽ giao cho các người tùy ý xử trí." Vở kịch cuối cùng cũng kết thúc với lời hứa của Mị Ảnh Tông Tông Chủ sẽ bắt được hung thủ.

Nhưng Phương Ngôn nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Huynh đệ, sao cậu dám đảm bảo chúng ta trong một ngày tuyệt đối có thể tìm được hung thủ?

Khu tập trung này lớn như vậy, huống hồ xung quanh đều là rừng rậm, nếu chúng ta thật sự muốn tìm, e rằng độ khó không nhỏ đâu." "Không sao, Trương Tam Mộng không phải đã có được một cuốn Thời Không Kiếm Pháp trong ngôi mộ cổ đó sao?

Nếu có thể thông qua một chút sức mạnh thời không để tái hiện lại cảnh án phát tối hôm qua, vậy chúng ta đại khái có thể phán đoán được vụ án mạng này là do ai làm." "Chỉ có như vậy, tôi mới có thêm manh mối để điều tra tiếp.

Tôi tin rằng trong một ngày chúng ta tuyệt đối sẽ có manh mối mới.

Tôi nghĩ trong lòng cậu cũng đã có một số mục tiêu nghi ngờ rồi, tôi nói không đúng sao?" Phương Ngôn nghe xong câu nói của Mị Ảnh Tông Tông Chủ, cũng không phủ nhận.

Quả thực anh phát hiện trong lòng mình đã có một đối tượng nghi ngờ.

Nhưng chỉ là chưa có đủ bằng chứng để chứng minh mà thôi.

Phương Ngôn cũng không vội, nếu Trương Tam Mộng có thể sử dụng Thời Không Kiếm Pháp để tái hiện lại cảnh án phát tối hôm qua, vậy thì mấy người họ tuyệt đối có tự tin tìm ra hung thủ của vụ án mạng này.

Mấy người tụ tập lại một chỗ.

Khi Trương Tam Mộng thi triển xong Thời Không Kiếm Pháp, mọi người phát hiện trước mặt xuất hiện một con vật có hình dạng đặc biệt kỳ lạ, trông có chút giống lang nhân trong truyền thuyết.

Bàn Tử lúc này có chút kinh ngạc, nói với Phương Ngôn: "Phương ca, thật hay giả vậy?

Trong Thiên Thư Tàn Quyển này có thể có sinh vật như lang nhân sao?

Không phải nhân tộc và thú tộc không được phép lai tạp sao?

Nhưng xem ra cũng không phải như vậy." Chỉ là Phương Ngôn không để ý đến Bàn Tử.

Đối với câu hỏi của cậu ta, mắt anh chỉ chăm chú nhìn vào sức mạnh thời không, vào cảnh án tình tối hôm qua được tái hiện, nhìn tất cả những gì con lang nhân đó đã làm, rồi liên tưởng đến những mùi vị

đặc biệt mà anh ngửi thấy ở cửa phòng ba anh em ngốc ban ngày.

Anh cảm thấy phán đoán trong lòng mình đã đúng đến tám chín phần mười rồi.

Nhưng có một vấn đề cần phải đi kiểm chứng, chỉ là làm như vậy cần phải tìm một người giúp đỡ.

Chương 435

Phương Ngôn lúc này nói với Trương Tam Mộng và mấy người kia: "Thôi được rồi, chúng ta ở đây xem cũng không xem ra được gì đâu.

Về phòng trước, rồi chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi thương lượng tiếp.

Dù sao xem những thứ được thể hiện bằng Thời Không Kiếm Pháp như thế này, đối với Trương Tam Mộng hay đối với chúng ta đều có tiêu hao rất lớn." Về đến phòng, Phương Ngôn trực tiếp đến phòng của hai cô gái đi theo mình.

Vừa vào cửa, anh đã nói với hai người: "Bây giờ tôi có một việc đặc biệt cần nhờ các cô giúp đỡ, nhưng có một mức độ nguy hiểm nhất định.

Các cô yên tâm, tôi sẽ ở gần đó bảo vệ các cô.

Chuyện này liên quan đến danh dự của bạn tôi, tôi hy vọng các cô có thể giúp tôi." Vốn dĩ Phương Ngôn nghĩ hai cô gái sẽ do dự hoặc cân nhắc, anh đã chuẩn bị tiếp tục khuyên nhủ.

Nhưng không ngờ, hai cô gái trực tiếp đồng ý không chút do dự, và nói với Phương Ngôn: "Bất kể anh bảo chúng tôi làm gì, chúng tôi đều sẽ đồng ý vô điều kiện." Nhưng Phương Ngôn dù sao cũng là một thẳng nam, nghe hai cô gái đồng ý xong, vui đến mức sắp bay lên được, vội vàng lao tới, ôm chầm lấy hai người.

Dù sao có sự giúp đỡ của hai người, anh cũng có thể chứng thực suy nghĩ trong lòng mình rồi.

Phương Ngôn thầm vui mừng, vì cuối cùng cũng có thể giúp Mị

Ảnh Tông Tông Chủ hóa giải sự nghi ngờ của người khác.

Nhưng lúc này, hai người phụ nữ đang được Phương Ngôn ôm trong lòng lại có chút bối rối.

Dù đã quyết định theo Phương Ngôn cả đời ở một phương diện nào đó, nhưng đột nhiên bị anh ôm vào lòng, cả hai đều cảm thấy quá đường đột, nhất thời không biết nên làm gì, chỉ đành đứng ngây ra như gà con.

Sau khi Phương Ngôn qua cơn phấn khích, anh chỉ đơn giản dặn dò hai cô gái một vài điều cần chú ý cho tối nay.

Cả hai đều rất thông minh.

Hơn nữa, những gì Phương Ngôn nói cũng đặc biệt dễ hiểu, nên vấn đề phối hợp cho tối nay nhanh chóng được giải quyết.

Sau khi mọi công tác chuẩn bị hoàn tất, Phương Ngôn rời khỏi phòng của hai cô gái, cho họ chút thời gian chuẩn bị cuối cùng.

Cùng lúc đó, Phương Ngôn cũng trở về phòng mình, lại phát hiện Mị Ảnh Tông Tông Chủ đã sớm chờ sẵn bên trong.

Mị Ảnh Tông Tông Chủ thấy Phương Ngôn vừa vào cửa liền nói: "Vừa rồi cậu đi đâu vậy?

Tôi đang định quay về bàn với cậu, chuyện tối nay tôi cứ có cảm giác hung thủ sẽ lại ra tay lần nữa." "Nhưng tôi thực sự không hiểu, tôi nên dùng cách nào để bắt quả tang hắn.

Có lẽ thực lực của hung thủ cần cả hai chúng ta, thậm chí cộng thêm cả Trương Tam Mộng nữa mới có thể liên thủ khống chế." Phương Ngôn nghe xong lời của Mị Ảnh Tông Tông Chủ chỉ mỉm cười, thuận tiện đưa cho anh ta một tách trà rồi nói: "Được rồi, cứ yên tâm đi, mọi chuyện tôi đều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, chỉ chờ hung thủ tối nay đến thôi." "Thực ra tôi nói cho cậu biết, đối tượng tôi

nghi ngờ chính là ba tên ngốc hôm qua đi theo cậu về.

Nhưng bây giờ tôi không thể nói cho cậu biết tại sao, tôi cần đợi tối nay nghiệm chứng xong suy đoán của mình mới có thể giải thích cho cậu.

Vì vậy, hai chúng ta hãy kiên nhẫn chờ đợi, tối nay mọi chuyện sẽ sáng tỏ." Lúc này, ba anh em ngốc nghếch cũng đang ở trong căn phòng mà Phương Ngôn sắp xếp cho họ.

Một người trong số đó nói với đại ca: "Đại ca, con mồi tối qua ăn vẫn chưa đã.

Hay là tối nay chúng ta ra ngoài tìm thêm vài người nữa ăn cho sướng đi, huynh đệ thật sự vẫn còn thèm." "Dù sao nhất thời cũng không ai biết rốt cuộc là ai giết người, hay là chúng ta nhân cơ hội này kiếm thêm chút hời, sau đó tìm cơ hội chuồn lẹ đi, nếu không sẽ bị người ta nghi ngờ mất." "Lão tam à lão tam, cả ngày trong đầu mày ngoài ăn ra còn có gì khác không?

Mày không thấy tên Phương Ngôn kia đã bắt đầu nghi ngờ ba chúng ta rồi sao?" "Nếu tối nay chúng ta còn hành động, tên Phương Ngôn đó tuyệt đối sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Tao thấy tối nay chúng ta cứ trực tiếp tìm cơ hội chạy đi, dù sao giữ được núi xanh thì không sợ không có củi đốt." Hai người còn lại nghe đại ca nói vậy cũng hiểu ra, cuối cùng cả ba không nói gì nữa, chỉ im lặng chờ đợi.

Cùng lúc đó, Phương Ngôn cũng đang chờ đêm xuống.

Hai bên đều đang chờ đợi, chỉ là tâm tư mỗi bên lại khác nhau.

Cuối cùng, màn đêm cũng buông xuống.

Phương Ngôn nhìn vầng trăng tròn vành vạnh tối nay, dẫn hai cô gái ra đường.

Sau khi dặn dò lại một vài điều cần chú ý, anh liền đi sang một bên, ẩn giấu khí tức của mình.

Anh bắt đầu âm thầm đi theo hai người, đề phòng hung thủ xuất hiện thì có thể kịp thời giúp đỡ, bảo vệ an toàn tính mạng cho họ.

Cùng lúc đó, ba anh em ngốc nghếch cũng nhẹ nhàng nhảy ra khỏi phòng mà Phương Ngôn đã sắp xếp, đi ra đường.

Họ đi từng bước theo lộ trình bỏ trốn đã ghi nhớ ban ngày.

Nhưng lúc này, lão tam lại nói với đại ca: "Đại ca, nhìn xem chỗ này chẳng có ai cả.

Hay là chúng ta ăn thêm vài người nữa rồi hẵng đi, nếu không cơ hội thế này trăm năm khó gặp đó." Đại ca nghe lời của đệ đệ, ban đầu cũng không từ chối, dù sao cơ hội tốt như vậy đặt trước mắt cũng không nỡ bỏ qua.

Thế là hắn quay người nói với hai người còn lại: "Vậy chúng ta vừa đi vừa tìm con mồi, nếu có đối tượng thích hợp thì ăn luôn, sau đó tiếp tục lên đường.

Nếu không có thì chúng ta chạy thẳng ra ngoài." Nhưng làm sao mọi chuyện có thể thoát khỏi sự sắp đặt của Phương Ngôn?

Đúng lúc ba anh em đang bàn bạc, hai cô gái đi cùng Phương Ngôn cũng chầm chậm bước đến con phố họ đang đứng.

Mắt của lão tam rất tinh, từ xa đã thấy hai người phụ nữ yêu kiều, vội vàng vỗ vỗ vào vai lão đại bên cạnh.

Ba anh em nhìn thấy hai mỹ nữ, mắt đều sáng rực lên.

Đối với chúng, đây chính là vật đại bổ.

Nội tâm của cả ba không kìm được sự náo động, kẻ nào kẻ nấy đều xoa tay, chuẩn bị lao lên thưởng thức một bữa no nê.

Sau khi quan sát kỹ một lượt, chúng phát hiện xung quanh ngoài hai cô gái ra không còn ai khác, liền đi vào một góc nhỏ bên cạnh, chuẩn bị vồ lấy hai người.

Phương Ngôn nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng cắn câu rồi, không uổng công mình đợi cả một đêm." Hai cô gái càng lúc càng đến gần ba anh em ngốc nghếch.

Cả ba không nhịn được nữa, trực tiếp biến thân, lao về phía hai cô gái.

Hai cô gái đương nhiên bị dọa cho chết khiếp.

Phương Ngôn cũng đúng lúc này hiện thân, lao về phía ba anh em ngốc nghếch.

Giờ phút này, thợ săn cuối cùng đã trở thành con mồi của người khác.

Ba anh em ngốc nghếch dùng khóe mắt cũng thấy được tốc độ của Phương Ngôn đang lao đến, chúng lập tức quyết định từ bỏ hai cô gái, định chạy trốn.

Nhưng làm sao Phương Ngôn có thể bỏ qua cơ hội như vậy?

Phương Ngôn đã sớm sắp xếp ổn thỏa.

Trương Tam Mộng và Mị Ảnh Tông Tông Chủ đã chặn ở phía trước.

Lần này, ba anh em ngốc nghếch đã bị ba người bao vây.

Ba anh em ngốc nghếch thấy không còn đường thoát, cũng không chọn chạy trốn nữa, ngược lại bình tĩnh nhìn Phương Ngôn và Trương Tam Mộng, nói: "Huynh đệ, làm người nên chừa một đường sống, lần này tạm thời tha cho chúng tôi đi." Thực ra lúc này, Phương

Ngôn đứng đối diện ba anh em, không, phải là đứng đối diện ba người sói, trong lòng cũng vô cùng rối rắm.

Một mặt, đối với Phương Ngôn, anh không phải là người thích giết chóc bừa bãi.

Chương 436

Nhưng nếu tối nay không bắt ba tên này quy án, e rằng ngày mai mặt mũi của Mị Ảnh Tông Tông Chủ sẽ mất hết.

Rõ ràng, Phương Ngôn hiện tại đang bị ép phải lựa chọn giữa chút lương thiện còn sót lại và tín nghĩa huynh đệ.

Lúc này, đại ca của ba anh em lại lên tiếng.

"Thực ra, tôi có thể nhìn ra nội tâm của cậu bây giờ rất rối bời.

Nếu đã như vậy, hay là thả ba anh em chúng tôi đi.

Tôi có thể đảm bảo, ba chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa.

Nếu vậy, cũng coi như cậu đã cứu chúng tôi một mạng, ân tình này chúng tôi nhất định sẽ tìm cách báo đáp.

Không biết, tôi đưa ra điều kiện như vậy, cậu có chấp nhận không?" Nếu là người bình thường, e rằng đã sớm đồng ý với điều kiện của ba anh em.

Nhưng lúc này, Mị Ảnh Tông Tông Chủ lại nói với Phương Ngôn: "Huynh đệ, không thể đồng ý được.

Nếu hôm nay để chúng nó đi, ngày mai trước mặt tất cả mọi người trong khu an toàn này, người mất mặt chính là tôi.

Tuy danh tiếng của tôi không tốt, nhưng tôi cũng không thể vô duyên vô cớ mang cái danh hung thủ giết người được.

Coi như vì tôi mà suy nghĩ đi, được không, Phương Ngôn?" Phương Ngôn nghe xong lời của Mị Ảnh Tông Tông Chủ, quả thực không biết nên nói gì cho phải.

Thực ra anh cũng rất rối rắm, dù sao ba anh em này đã lừa gạt Trương Tam Mộng trước.

Nhưng nếu nói theo cách khác, đó cũng là cách sinh tồn của ba anh em chúng, việc họ làm như vậy cũng không có gì sai.

Nhưng một bài toán lựa chọn sống còn như vậy đặt ngay trước mặt, cũng khiến Phương Ngôn vô cùng khổ não.

Nhất thời, Phương Ngôn trở nên im lặng, cũng khiến Trương Tam Mộng và những người khác chờ đợi vô cùng sốt ruột.

Bởi vì họ không biết, ba anh em nói những lời mê hoặc Phương Ngôn như vậy, rốt cuộc là đang có âm mưu gì.

Cho nên Trương Tam Mộng và Mị Ảnh Tông Tông Chủ, hai người nhất thời cũng không dám lơ là cảnh giác.

Tất cả đều đặt tay lên vũ khí bên hông, nếu ba anh em đối diện có bất kỳ hành động nhỏ nào, e rằng Trương Tam Mộng và Mị Ảnh Tông Tông Chủ sẽ không chút do dự ra tay, bắt gọn cả ba.

Trong lúc mấy người lại rơi vào tình thế khó xử, đại ca của ba anh em đứng ra.

Hắn nói với Phương Ngôn cùng Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Thế này đi, tôi lại nhượng bộ một bước.

Tôi là đại ca sẽ gánh vác vấn đề này.

Mọi trách nhiệm đều đổ hết lên đầu tôi, tôi sẽ theo các người về, như vậy cũng dễ để cậu ăn nói với những người còn lại.

Nhưng tôi hy vọng các người sẽ thả hai đệ đệ còn lại của tôi.

Không biết yêu cầu như vậy của tôi có thể chấp nhận được không?

Cậu cũng là đại ca, có thể thông cảm cho tôi không?" Phương

Ngôn nghe lời của đại ca ba anh em, liền quay đầu đi.

Anh dùng linh hồn lực nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Cậu thấy cách giải quyết này có được không?

Ngày mai chúng ta đưa tên này ra quảng trường, nói với mọi người là chúng ta đã tìm thấy hung thủ.

Như vậy không chỉ có thể giải oan cho cậu, đồng thời có thể thả hai tên còn lại, làm một việc tốt.

Dù sao chúng cũng đã hứa sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chúng ta nữa, nên sau này chúng có phạm tội gì cũng không liên quan đến chúng ta." Mị Ảnh Tông Tông Chủ suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó nói với Phương Ngôn: "Nếu thật sự như vậy, thì phương án này cũng không phải là không được.

Nhưng tôi hy vọng sau khi hắn theo chúng ta về, đừng giở trò gì nữa, nếu không, tôi cũng không biết trong lúc nóng giận mình sẽ làm ra chuyện kỳ quái gì đâu." Khi tất cả đều đã đồng ý với phương án giải quyết mà lão đại của ba anh em đưa ra, Phương Ngôn và mọi người đương nhiên không tiếp tục dây dưa nữa.

Họ liền dẫn lão đại của ba anh em rời khỏi hiện trường, hai người còn lại cũng không do dự, trực tiếp men theo con đường ra khỏi thành mà rời đi.

Trở lại nơi ở tạm thời của Thiên Lang Thương Hội, Mị Ảnh Tông Tông Chủ và Trương Tam Mộng đích thân trông coi đại ca của ba anh em, còn Phương Ngôn thì ngồi trong phòng mình.

Anh cứ cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, và kể từ khi đưa đại ca của ba anh em về căn cứ tạm thời, anh luôn nghe thấy tiếng sói tru ai oán từ trong rừng vọng lại.

Âm thanh đó nghe rất chói tai, vì vậy không một ai ngủ được, tất

cả đều chờ đợi rạng sáng ngày mai.

Chỉ cần đến ngày mai, chuyện này kết thúc, mọi người sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Trương Tam Mộng và Phương Ngôn dẫn đại ca của ba anh em bị bắt tối qua ra quảng trường.

Lúc này, quảng trường đã tụ tập rất đông người, thực ra đa số đều đến xem trò cười của Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Nhưng khi thấy phía sau Phương Ngôn và mọi người còn dẫn theo một người, họ đều kinh ngạc.

Trong lòng ai cũng nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự bắt được hung thủ rồi sao?

Mị Ảnh Tông Tông Chủ dẫn đại ca của ba anh em đi thẳng lên sân khấu nhỏ trên quảng trường, nói với những người bên dưới: "Hôm qua tôi đã đảm bảo với mọi người trong vòng một ngày sẽ bắt được hung thủ.

Bây giờ, tôi đã đưa hắn đến đây, tôi hy vọng hắn có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý về chuyện ngày hôm qua." Nhưng có người ở dưới khán đài căn bản không tin lời của Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Họ hét lên với Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Có giỏi thì bảo hắn tự thanh minh những tội ác tối qua đi.

Chỉ có mình ngươi nói thì có ích gì, làm sao chúng tôi biết ngươi có tìm một kẻ chết thay hay không." Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía đại ca của ba anh em.

Nhưng hắn ta lúc này lại nói với mọi người một lời nói dối trắng trợn: "Đúng vậy, các bạn, tôi chỉ là một người bình thường.

Hôm qua tông chủ của Mị Ảnh Tông tìm tôi, bảo tôi thay hắn thừa

nhận một tội ác, sau đó sẽ cho tôi một khoản bồi thường.

Lúc đó tôi cũng bị tiền bạc làm mờ mắt.

Bây giờ tôi hy vọng mọi người có thể soi xét kỹ càng, trả lại cho tôi sự trong sạch." Khi đại ca của ba anh em nói xong những lời đó với tất cả mọi người dưới đài, vô số lời chửi rủa, cùng với đủ thứ đồ vật đều ném về phía Mị Ảnh Tông Tông Chủ đang đứng trên sân khấu.

Trong phút chốc, Mị Ảnh Tông Tông Chủ sững sờ tại chỗ, cũng không biết nên giải thích thế nào.

Không chỉ Mị Ảnh Tông Tông Chủ, Phương Ngôn cũng sững sờ tại chỗ.

Anh không bao giờ ngờ rằng, đại ca của ba anh em, người tối qua đã nói chuyện rất rõ ràng và đồng ý rành mạch, lại đột nhiên trở mặt thành thù vào thời điểm quan trọng này.

Chẳng lẽ, những hành động tối qua của đại ca ba anh em chỉ là để cho hai đệ đệ của hắn trốn thoát thành công?

Rồi hôm nay lại muốn đổ vạ cho Mị Ảnh Tông Tông Chủ trước mặt mọi người sao?

Nếu như vậy, cục diện hiện tại chẳng phải là kết quả mà hắn muốn sao?

Trong lúc Phương Ngôn và mọi người đang đứng ngây ra, đột nhiên một quả trứng thối bay tới, nhắm thẳng vào đầu Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Chương 437

Quả trứng thối không lệch một li, vừa vặn đập trúng giữa trán của Mị Ảnh Tông Tông Chủ, khiến anh ta tức điên lên.

Anh ta hét lớn một tiếng: "Mẹ kiếp, chúng mày bị bệnh hết rồi à?

Hung thủ giết người thật sự đang đứng ngay bên cạnh tao.

Chẳng lẽ chỉ vì một câu nói sai lầm của hắn mà tất cả chúng mày đều bị lừa sao?

Tao nói cho chúng mày biết, người đứng bên cạnh tao, tuy bề ngoài trông giống con người, nhưng thực chất là một người sói, hiểu chưa?

Chúng mày chẳng hiểu gì cả, một lũ ngu ngốc mù quáng hùa theo." Nhưng đám người dưới đài chỉ dừng lại trong một khoảnh khắc, sau khi tiếng chửi rủa của Mị Ảnh Tông Tông Chủ dứt, lại dấy lên một làn sóng phản kháng còn dữ dội hơn.

Tất cả đều cho rằng đại ca của ba anh em bị Mị Ảnh Tông Tông Chủ kéo ra làm kẻ chịu tội thay.

Mọi người lúc này đều đang đồng thanh lên án Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Lúc này, hội trưởng của Thiên Lang Thương Hội từ bên cạnh bước ra, cho thuộc hạ của mình tách đám người đó ra, giữ một khoảng cách nhất định với Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Bởi vì chỉ có như vậy, mọi chuyện mới có thể tạm lắng xuống.

Nhưng lúc này, Phương Ngôn phát hiện đại ca của ba anh em, người vừa mới đứng trên sân khấu kề vai sát cánh với Mị Ảnh Tông Tông Chủ, đã biến mất không dấu vết.

Phương Ngôn dùng linh hồn lực tìm kiếm trong phạm vi trăm dặm cũng không tìm thấy.

Xem ra hắn ta nhất định đã nhân lúc hỗn loạn mà lén lút trốn đi rồi.

Nhưng Phương Ngôn cũng không hoảng sợ, dù sao anh cũng có vạn cách để tìm ra hắn.

Bây giờ cứ xử lý chuyện phiền phức trước mắt đã.

Dù sao chăm sóc cảm xúc của Mị Ảnh Tông Tông Chủ là việc cấp bách.

Nếu không thì thật không biết, con người này sẽ làm ra những chuyện vô lý gì.

Phương Ngôn bước tới, dùng tay đặt lên vai Mị Ảnh Tông Tông Chủ, nói: "Được rồi, xem ra chúng ta đều bị tên người sói đó lừa rồi.

Không sao đâu, đợi chuyện này xử lý xong, chúng ta cùng nhau đi diệt cả ổ của lũ người sói đó, thuận tiện tìm luôn hang ổ của chúng.

Chúng ta sẽ khiến cho chủng tộc người sói tuyệt diệt hoàn toàn trên thế giới này.

Tôi biết bây giờ cậu đang tức giận, nhưng chuyện này không liên quan gì đến những người vô tội dưới đài, họ hoàn toàn bị hận thù làm cho mờ mắt thôi." Nhưng Mị Ảnh Tông Tông Chủ nghe xong những lời đó của Phương Ngôn, cũng không nói gì với anh, ngược lại tự mình bỏ đi.

Xem ra chuyện xảy ra hôm nay, thực sự khiến Mị Ảnh Tông Tông Chủ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Dù sao tất cả mọi người đều không ngờ, đại ca của ba anh em lại diễn một màn kịch như vậy, thật sự có chút bất ngờ.

Thiên Lang Thương Hội quả không hổ danh là một tổ chức rất có

thực lực.

Vụ náo loạn vừa rồi sau khi hội trưởng Thiên Lang Thương Hội ra mặt đã được giải quyết một cách hoàn hảo.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đến bên cạnh Phương Ngôn, nói: "Huynh đệ à, chuyện này rốt cuộc là sao vậy?

Tối qua không phải đã bàn bạc đối sách rồi sao, sao lại tìm nhầm người thế?

Không lẽ thật sự là do Mị Ảnh Tông Tông Chủ làm à?

Tôi thấy không giống." "Nói nhảm, dĩ nhiên là không rồi.

Huynh đệ của tôi có phải là người làm những chuyện tội ác tày trời như vậy không?

Tên kia chính là hung thủ của vụ án mạng tối qua, thân phận thật của hắn là một người sói.

Nhưng tôi cũng không ngờ hôm nay hắn lại nói với mọi người như vậy.

Xem ra chúng ta đều bị vẻ ngoài vô tội của hắn lừa rồi.

Cậu có biết không, thực ra có ba kẻ giết người, đều là những người hôm đó đi theo Trương Tam Mộng về.

Xem ra lũ người sói này rất giỏi mê hoặc lòng người." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe lời Phương Ngôn nói xong, mặt liền biến sắc.

Anh ta nói với Phương Ngôn: "Vậy phải làm sao đây?

Mấy tên đó đã ở căn cứ tạm thời của chúng ta hai đêm rồi, tình hình bên trong của chúng ta chúng cũng biết cả rồi.

Nếu chúng trả thù, chúng ta quả thực phòng không xuể.

Không được, bây giờ chúng ta phải chủ động tấn công, nếu không sẽ quá bị động." Phương Ngôn nghe xong câu nói của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, cũng không nói gì.

Ngược lại anh nói: "Được rồi, mọi chuyện, đợi chúng ta về rồi hãy nói.

Bây giờ chúng ta về phòng trước đi, dù sao chỗ này bây giờ đông người phức tạp, không chừng ba tên người sói đó đang trốn ở đâu đó quan sát chúng ta." Khi Phương Ngôn và hội trưởng Thiên Lang Thương Hội trở về căn cứ tạm thời, họ phát hiện phòng của Mị Ảnh Tông Tông Chủ đã bị khóa chặt từ bên trong.

Dù có gọi thế nào bên ngoài, cũng không có bất kỳ tiếng trả lời nào.

Phương Ngôn biết, bây giờ Mị Ảnh Tông Tông Chủ nhất định đang rất tức giận.

Như vậy cũng tốt, để anh ta một mình ở trong đó bình tĩnh lại.

Phương Ngôn định trở về phòng, sắp xếp lại toàn bộ diễn biến sự việc, xem có thể tìm ra một cách tốt hơn để giải quyết chuyện này không.

Nếu thực sự không được, thì làm như hôm nay anh nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ, tìm ra hang ổ của người sói rồi diệt cả ổ.

Nhưng lúc này, Bàn Tử từ ngoài cửa đi vào nói với Phương Ngôn: "Phương ca.

Ngoài cổng có mấy người tìm anh, nói là muốn nói với anh một vài chuyện.

Hình như có liên quan đến hai cô gái anh dẫn về, anh xem có thời

gian thì ra đó một chuyến đi, trông họ có vẻ đã đợi ở ngoài khá lâu rồi.” Phương Ngôn nghe lời Bàn Tử, ngay lập tức đến chỗ ở của hai cô gái, phát hiện cả hai đều không có trong phòng.

Xem ra họ đã ra cổng rồi.

Phương Ngôn cũng không do dự, trực tiếp đi về hướng đó.

Dù sao hai cô gái cũng đã tìm được bạn đồng hành, nên cũng không tiện giữ họ lại bên mình.

Hơn nữa tối qua, người ta đã giúp anh một việc lớn như vậy.

Dù về tình hay về lý, Phương Ngôn đều nên ra đó một chuyến, nói rõ mọi chuyện trước mặt.

Khi Phương Ngôn chuẩn bị ra ngoài tìm hai cô gái và bạn đồng hành của họ, cô bé từ một hướng khác đi tới.

Chương 438

Cô bé nói với Phương Ngôn: "Phương Ngôn ca ca, anh định tiễn hai chị kia đi sao?

Em thấy họ vừa rồi ở ngoài cổng nói chuyện với mấy người lạ.

Không phải đâu, là bạn của họ tìm đến đó, nhưng em không muốn hai chị ấy đi.

Mỗi ngày anh bận như vậy, cũng là hai chị ấy chơi với em, có thể để hai chị ấy ở lại không ạ?" Phương Ngôn cưng chiều xoa đầu cô bé, nói với cô bé: "E là không được rồi, em xem bạn của hai chị ấy hôm nay đến, chắc chắn là để đón họ đi.

Dù sao họ cũng đã xa nhau nhiều ngày như vậy rồi, hơn nữa hai chị ấy vốn thuộc về bạn của họ.

Vốn dĩ họ cũng không quen biết chúng ta từ đầu, dù em có thích họ đến mấy cũng đành chịu thôi.

Ngoan, đợi chuyện lần này kết thúc, ca ca sẽ dành thời gian chơi với em." Cô bé đành ngoan ngoãn gật đầu, sau đó để Phương Ngôn dắt tay đi ra ngoài cổng.

Còn chưa đến cổng, Phương Ngôn đã nghe thấy tiếng hai cô gái đang nói chuyện với bạn đồng hành.

Nhưng cụ thể họ nói gì thì Phương Ngôn không nghe rõ, anh cũng không dùng linh hồn lực để nghe lén xem họ rốt cuộc nói chuyện gì.

Dù sao đó cũng là chuyện riêng tư của người ta, Phương Ngôn không có quyền, càng không có nghĩa vụ phải xen vào.

Đến cổng, chưa kịp để hai cô gái phản ứng.

Phương Ngôn đã chủ động nói với bạn của hai cô gái: “Chào!

Hôm nay các vị đến để đón hai người họ đi đúng không?

Tốt quá rồi, tôi cũng yên tâm rồi.

Nếu không, hai người họ ở chỗ tôi, tôi mỗi ngày bận như vậy, cũng không có thời gian chăm sóc.” Nhưng Phương Ngôn lại phát hiện mấy người đối diện dường như không hề cảm kích.

Một lúc sau, một người cầm đầu trong số họ nói với Phương Ngôn: “Thật không biết, cậu đã gặp hai người bạn của tôi ở đâu.

Thôi không sao, tôi cũng đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được họ.

Tôi nghe nói cậu đã đặt cấm chế linh hồn trong cơ thể họ.

Nói đi, rốt cuộc cậu muốn làm gì, không phải là muốn giam cầm hai người bạn của tôi chứ?

Thật là, những người có tiền như cậu, tôi biết thừa tuyệt đối không có ý tốt.

Thôi được, cũng không nói nhảm với cậu nữa, mau giải trừ cấm chế linh hồn trong cơ thể họ đi, tôi muốn đưa họ đi, chúng ta vốn không phải là người cùng một thế giới.” Những lời này lọt vào tai Phương Ngôn, nghe có chút chói tai.

Cái gì mà tuyệt đối không có ý tốt?

Lúc đó anh đặt cấm chế linh hồn chỉ là để tránh xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng điều mà hai cô gái không biết là, lúc Phương Ngôn đưa cho họ công pháp, anh đã sớm giải trừ cấm chế linh hồn rồi.

Nhưng hiện tại, bạn của họ lại cho rằng anh là người xấu, những lời này khiến Phương Ngôn nghe cảm thấy vô cùng khó chịu.

Anh nói với đám người đó: “Một lời cảm ơn cũng không có, vừa đến đã không phân biệt phải trái mắng tôi một trận.

Các người có thấy làm vậy với ân nhân cứu mạng của hai người họ có thích hợp không?

Hơn nữa, các người xem hai người họ ở chỗ tôi, có bị tổn hại chút nào không, mỗi ngày ăn ngon uống ngon, lại được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Theo các người, chẳng lẽ là ăn gió nằm sương sao?

Xem ra, theo lời của các người, đáng lẽ tôi phải đòi các người một ít phí bồi thường mới đúng.

Không sao, tôi đều có thể cho, tôi hy vọng sau khi tôi đưa cho các người khoản bồi thường nên có, từ nay về sau chúng ta coi như không quen biết.” Hai cô gái nghe Phương Ngôn nói vậy, dù sao cũng đã tiếp xúc một thời gian dài, tự nhiên biết Phương Ngôn lúc này chắc chắn đang tức giận.

Cả hai vội vàng nói với Phương Ngôn: “Anh đừng giận, chúng tôi cũng không có ý đó, bạn của chúng tôi tính cách có chút thẳng thắn, anh cũng đừng để trong lòng.” “Yo, mới quen biết có mấy ngày mà đã bắt đầu liếc mắt đưa tình trước mặt tôi rồi.

Thật không biết tên nhóc này đã cho các cô uống thuốc mê gì.

Thôi được, không thấy sao, người ta cũng không muốn tiếp các người, đừng nói nhảm nữa.

Mau đưa cho tôi khoản bồi thường đi, tôi phải đi rồi, cũng không ở lại đây nữa.” Phương Ngôn nghe xong những lời đó của mấy người đối diện, quay người định vào trong lấy một ít đồ ra cho họ.

Nhưng lúc này, hai cô gái đột nhiên gọi Phương Ngôn lại, nói: “Đứng lại!

Anh đã thấy hết người chúng tôi rồi, chẳng lẽ định cứ thế mà không chịu trách nhiệm với chúng tôi sao?

Hôm nay anh nói một lời, rốt cuộc có muốn chúng tôi không?

Nếu anh muốn, chúng tôi có thể từ nay về sau cắt đứt quan hệ với họ, nếu anh không muốn, hôm nay chúng tôi sẽ chết cho anh xem." Lời nói của hai cô gái vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Đặc biệt là Phương Ngôn, anh vạn lần không ngờ hai cô gái lại gan dạ đến vậy.

Nhưng điều đó cũng khiến Phương Ngôn thấy rõ, hai cô gái rốt cuộc là người thế nào.

Phương Ngôn nói với hai người: "Nếu các cô đã thực sự quyết định rồi, vậy thì hai người hãy đứng sau lưng tôi, lát nữa dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng quan tâm, mọi chuyện cứ giao cho tôi xử lý." Hai cô gái nghe Phương Ngôn nói vậy, cũng vội vàng thoát khỏi sự trói buộc của bạn bè, đứng ra sau lưng Phương Ngôn.

Mấy người đàn ông kia thấy hành động như vậy, cũng định tiến lên, nhưng lại bị Phương Ngôn cản lại.

Phương Ngôn nói với họ: "Đây là một viên bảo thạch phụ trợ loại lớn, cầm lấy rồi cút mau.

Chỗ này không chào đón các người, hai người họ từ nay về sau là người của tôi, tôi cũng hy vọng sau này gặp lại, các người cũng đừng dây dưa nữa." Mấy người đối diện tự nhiên cũng biết nơi này rốt cuộc là địa bàn của ai.

Dù sao cũng đã nhận được lợi ích, mấy người cũng không ở lại thêm một giây nào, sau khi ném lại cho Phương Ngôn vài câu nói cay độc thì rời đi.

Đợi họ đi rồi, Phương Ngôn quay người nói với hai cô gái: "Thật

không biết phải nói gì với hai người nữa.

Dù sao các cô cũng không có nơi nào để đi, cứ ở lại chỗ tôi đi.

Vừa hay em gái nhỏ cũng muốn hai người ở lại chơi với nó, ba người các cô a!

Haiz, tôi không nói nữa, đi thôi, vào nhà đi." Ba người phụ nữ thì cười khúc khích đi theo sau Phương Ngôn, cô bé thì vui mừng từ tận đáy lòng.

Hai cô gái kia rốt cuộc vì sao lại làm vậy, có lẽ chỉ có hai người họ mới rõ.

Dù sao thì Phương Ngôn đi ở phía trước cũng không quan tâm nhiều như vậy, cứ để mọi chuyện tự nhiên.

Phương Ngôn đi ở phía trước, tự nhiên không biết ba người phụ nữ phía sau đang cười đến nghiêng ngả, nhưng những chuyện này Phương Ngôn cũng không để tâm.

Dù sao ba người ở cùng nhau, ít nhất an toàn của cô bé cũng có bảo đảm.

Hai người phụ nữ kia cứ theo công pháp anh cho mà tiếp tục tu luyện, thực lực cũng sẽ không kém đi đâu, huống chi anh đã giúp họ hóa giải triệt để sức mạnh của hai khối bảo thạch phụ trợ, cũng có lợi cho việc tu luyện sau này.

Chương 439

Đối với bạn bè bên cạnh, Phương Ngôn tự nhiên có thể giúp thì sẽ giúp, đương nhiên cũng sẽ không suy nghĩ xem việc giúp đỡ như vậy có gây ra những suy nghĩ khác của người khác hay không.

Mấy người họ vừa lên cầu thang, thì tình cờ gặp Mị Ảnh Tông Tông Chủ định ra ngoài.

Phương Ngôn định chào hỏi anh ta, nhưng Mị Ảnh Tông Tông Chủ lại trực tiếp quay đầu đi, dường như không thèm nói chuyện với Phương Ngôn, khiến Phương Ngôn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thôi thì đợi lát nữa có cơ hội, hỏi riêng vậy, Phương Ngôn cũng không để bụng chuyện này.

Mị Ảnh Tông Tông Chủ lúc này men theo cầu thang đi thẳng xuống, trong lòng anh ta thầm nghĩ, mình đã ra nông nỗi này, mà Phương Ngôn còn có tâm trạng đi cùng phụ nữ tán gẫu.

Được, cậu không giúp tôi, chuyện này tôi tự mình giải quyết.

Nhưng lúc này, Mị Ảnh Tông Tông Chủ phát hiện có người đang vỗ vai mình, quay đầu lại nhìn, là Trương Tam Mộng và Phương Ngôn.

Vốn dĩ Mị Ảnh Tông Tông Chủ định không thèm để ý đến hai người, nhưng vì nể mặt nên đành phải dừng bước.

Phương Ngôn nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Huynh đệ sao vậy, vừa rồi thấy tôi cũng không chào hỏi, không phải là vẫn còn để bụng chuyện hôm nay xảy ra chứ?" "Thôi nào, đừng để trong lòng nữa, tôi không phải đang giúp cậu giải quyết sao?

Hôm nay chúng ta cứ đi hỏi thăm một số người, dò la một vài thông tin liên quan đến người sói, như vậy chúng ta cũng có thể xác định được hướng phát triển tiếp theo của sự việc, cậu thấy thế nào?

Đừng nói huynh đệ không giúp nhé, đã cho cậu bậc thang rồi, có xuống hay không là tùy cậu đó." Mị Ảnh Tông Tông Chủ nghe Phương Ngôn đã nói đến nước này, tự nhiên không thể tiếp tục giữ bộ mặt đưa đám, bèn nói với Phương Ngôn: "Được thôi, nếu cậu đã nói vậy, thì chúng ta cứ làm thế đi.

Dù sao tôi cũng đã ra nông nỗi này rồi, cùng lắm thì liều một phen.

Nhưng lũ người sói đáng chết đó, tôi nhất định phải khiến chúng trả giá thích đáng, dám vu oan cho tôi." Tình bạn giữa những người đàn ông thực ra là như vậy, đơn giản mà thẳng thừng.

Mấy người họ cười cười nói nói, rồi lại như thường lệ, ba người cùng nhau đi dạo trên phố.

Nhưng nhiều người sau khi thấy Mị Ảnh Tông Tông Chủ, đều tránh đi từ xa, khiến họ nhất thời không biết nên tìm ai để hỏi.

Thế là mấy người cảm thấy vô cùng bất lực, liền đi vào một nhà hàng, gọi vài món ăn nhỏ, vài bình rượu, ngồi lại chuẩn bị giải sầu trước.

Lúc này, một ông lão kỳ lạ đi đến bên bàn của họ, nói: "Các chàng trai trẻ, ta thấy trong lòng các cậu có tâm sự, không ngại nói với lão già này một chút, xem ta có thể giúp được gì không." "Lão nhân gia, ngài thấy tôi ngồi ở đây, tại sao không ngồi xa tôi ra một chút, ngược lại còn đến gần như vậy, chẳng lẽ ngài không quan tâm đến thân phận của tôi sao?" Mị Ảnh Tông Tông Chủ bây giờ tự nhiên không thể nguôi ngoai chuyện này, nên cũng rất tò mò tại sao ông lão này sau khi thấy mình lại không hề né tránh.

“Aiya, chàng trai trẻ, nói gì vậy.

Lão già ta đã có tuổi rồi, sao có thể giống như đám thanh niên kia được?

Chuyện đó rõ ràng, vừa nhìn là biết do người sói làm.” “Nhưng, ta cũng không biết hôm nay các cậu đang phiền não vì chuyện gì, chẳng lẽ là tìm hang ổ của người sói sao?

Chuyện này, lão già ta có thể giúp một tay, dù sao ta cũng đã sống ở khu này mấy chục năm rồi, rất quen thuộc.” Mấy người nghe xong câu nói của ông lão, quả thực đều phấn khích muốn chết.

Chuyện vốn đang bế tắc lại có một hướng đi mới trong một cơ duyên tình cờ.

Mấy người vội vàng rót cho ông lão một bát rượu, nói: “Lão tiền bối, ngài có thể kể cho chúng tôi nghe, chúng tôi rốt cuộc nên tìm người sói ở đâu không?

Chúng tôi đã thề, lần này nhất định phải khiến chúng trả một cái giá thảm khốc.

Dù là vì chúng tôi, hay vì những người đã chết thảm dưới tay chúng, nhất định phải đòi lại một công đạo.” “Thực ra, người sói thứ này không dễ phân biệt cho lắm.

Đa số chúng sẽ nhân đêm trăng tròn để ra ngoài săn mồi, những lúc khác thì không có gì khác biệt với con người bình thường chúng ta.” “Nhưng trên người người sói có một mùi đặc biệt, nếu các cậu đã từng tiếp xúc thì đều nên có cảm nhận.

Nếu như vậy, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Các cậu có thể lần theo mùi đặc biệt đó, tuy khả năng tìm được hang ổ là nhỏ, nhưng bắt được một hai con người sói riêng lẻ thì chắc không thành vấn đề.” Ông lão vừa uống rượu, vừa phổ cập cho

Phương Ngôn và mọi người những kiến thức liên quan đến người sói, thuận tiện kể lại một vài chi tiết về cách bắt người sói.

Mấy người càng nghe càng cảm thấy rất thú vị, cũng cảm thấy thân phận của ông lão trước mặt nhất định không đơn giản, nếu không thì sao lại hiểu rõ về người sói đến vậy?

"Thôi được rồi, các cậu cũng đừng cứ hỏi tôi tại sao lại hiểu rõ về người sói như vậy.

Nhiều năm trước, một người bạn, người bạn thân nhất của tôi đã bị người sói giết chết và ăn thịt.

Cho nên từ đó về sau tôi vẫn luôn tìm cách truy sát người sói.

Nhưng không có cách nào, đa số thời gian chúng đều hành động theo nhóm hai ba con, tôi căn bản không tìm được cơ hội ra tay." "Nhưng bây giờ nếu các cậu muốn đi săn người sói, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Xem ra thân thủ của ba cậu cũng không tệ.

Thôi được, lão già ta hôm nay nói nhảm hơi nhiều rồi, ta đi trước đây, các cậu cứ từ từ tiêu hóa những gì ta vừa nói đi." Phương Ngôn, nhìn chăm chú vào bóng lưng xa dần của ông lão, phát hiện ông đã sắp biến mất trong biển người mênh mông.

Mọi người từ từ ngẫm lại những lời ông lão vừa nói, sau đó một phương án chưa hoàn thiện hiện ra trong đầu Phương Ngôn.

Phương Ngôn nói với Mị Ảnh Tông Tông Chủ và Trương Tam Mộng: "Nếu cách nghĩ của tôi không sai, e rằng tối nay chúng ta có thể bắt được mấy con người sói đó." Lúc này Mị Ảnh Tông Tông Chủ nghe Phương Ngôn nói chắc nịch như vậy, cũng có chút hoài nghi, anh ta nói với Phương Ngôn: "Huynh đệ, sao cậu lại chắc chắn tối nay chúng ta có thể bắt được mấy tên người sói đó chứ?

Nếu lỡ tối nay xảy ra chuyện gì khác, thì toàn bộ kế hoạch đều đổ bể hết.

Chúng ta không thể đặt hết hy vọng vào việc mấy tên người sói đó sẽ chủ động xuất hiện được, huynh đệ, chuyện này liên quan đến danh dự của tôi đó." Phương Ngôn nghe thấy sự nghi ngờ của Mị Ảnh Tông Tông Chủ, cũng vội vàng nói: "Huynh đệ, cứ yên tâm đi.

Lần này tôi cảm thấy có trăm phần trăm chắc chắn sẽ giúp cậu bắt được ba con người sói, và có khả năng chúng ta sẽ tìm được hang ổ của chúng, diệt cả ổ.

Bây giờ cậu cứ ngồi xuống, tôi sẽ từ từ phân tích cho cậu." Mãi mới dỗ được Mị Ảnh Tông Tông Chủ bình tĩnh lại, Phương Ngôn cũng vã mồ hôi hột, nhưng không kịp nghỉ ngơi, vội vàng nói tiếp với Mị Ảnh Tông Tông Chủ: "Cậu xem, hai hôm trước chúng ta không phải đã thả đi hai con người sói, để đại ca của chúng nhận tội sao?" "Nhưng, đại ca của chúng lại nuốt lời, và đã nhân lúc hỗn loạn hôm đó mà trốn thoát.

Tôi chắc chắn chúng sẽ không nuốt trôi cục tức này, tám chín phần là sẽ quay lại trả thù chúng ta.

Đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta bắt gọn cả ba.

Cậu thấy như vậy có phải là tự tin hơn rồi không?" Mị Ảnh Tông Tông Chủ nghe Phương Ngôn nói những lời này xong, cảm thấy có chút đạo lý, nhưng trong đó hình như có điểm gì đó không ổn, anh ta nói với Phương Ngôn: "Huynh đệ, những phân tích vừa rồi của cậu quả thực không có vấn đề gì, nhưng làm sao cậu có thể đảm bảo ba con người sói đó nhất định sẽ tìm tôi trả thù, tại sao chúng không thể trả thù những người dân thường vô cớ xem náo nhiệt kia chứ?" "Aiya, huynh đệ, cậu không biết sao, tính cách của người sói là loại có thù tất báo.

Bây giờ chúng ta đã đắc tội với chúng, nên chắc chắn sẽ là mục tiêu trả thù hàng đầu." "Nếu chúng không chiếm được chút lợi thế nào từ chúng ta, e rằng lúc đó mới đi xem xét những người khác.

Nhưng, nếu chúng tìm đến gây sự với chúng ta, thì chúng còn có cơ hội sao?

Trực tiếp bị chúng ta tóm gọn rồi.

Cứ yên tâm đi, huynh đệ, chuyện này chắc chắn ổn thỏa." Phương Ngôn cuối cùng giải thích thêm vài câu với Mị Ảnh Tông Tông Chủ rồi rời khỏi phòng anh ta, đi thẳng đến phòng của hai cô gái kia.

Còn chưa vào cửa, Phương Ngôn đã nghe thấy tiếng cô bé bị hai người phụ nữ chọc cười khúc khích.

Khóe miệng Phương Ngôn cũng khẽ nhếch lên, tình huống như vậy chính là điều Phương Ngôn thích nhất.

Mọi người ngồi cùng nhau vui vẻ hòa thuận chẳng phải tốt sao?

Nhưng mỗi ngày đều có những chuyện vặt vãnh làm phiền những người như vậy, nhưng không còn cách nào khác, đó là những chuyện mà Phương Ngôn phải trải qua trên con đường thành công.

May mắn là mấy anh em Phương Ngôn đồng lòng, cũng không gặp phải quá nhiều chuyện không vui.

Mỗi lần gặp khó khăn, mọi người đều đồng lòng đối mặt, và những vấn đề nan giải như vậy thường được giải quyết dễ dàng dưới sự nỗ lực chung của mấy anh em.

Nhưng rõ ràng, chuyện tối nay không chỉ cần nỗ lực của mấy người, mà còn cần cả một chút may mắn.

Chương 440

Phương Ngôn đẩy cửa bước vào phòng của hai cô gái.

Hai người vốn đang chơi đùa rất vui vẻ với cô bé trên giường, thấy Phương Ngôn lúc này bước vào.

Cả hai cũng vội vàng chỉnh lại tư thế lôi thôi vừa rồi, mỉm cười đối diện với Phương Ngôn.

Sự thay đổi đột ngột như vậy, cũng khiến Phương Ngôn nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

"À, hai người đừng quá căng thẳng.

Hôm nay tôi đến là muốn nói với các cô một chuyện khác, cứ thả lỏng đi.

Hôm qua chúng ta không phải đã bắt được một con người sói sao, nhưng trong lúc hỗn loạn hôm qua hắn đã trốn thoát rồi.

Tôi đoán tối nay hắn nhất định sẽ quay lại trả thù chúng ta." "Nếu tôi đoán không sai, hắn chắc chắn sẽ ra tay với hai người trước, cho nên tối nay tôi phải ở lại phòng của các cô." Hai người phụ nữ lúc này nghe lời Phương Ngôn nói, trong đầu như nổ tung.

Tình tiết câu chuyện có phải tiến triển hơi nhanh quá không, nhất thời họ cũng không thể tiếp thu được.

Nhưng lúc này, cô bé lại ở bên cạnh rất vui vẻ nói với Phương Ngôn: "Hay quá hay quá, Phương Ngôn ca ca, vừa hay tối nay anh đến, vậy phòng của chúng ta càng thêm náo nhiệt, anh có thể chơi game với em nữa." Phương Ngôn nghe lời cô bé nói, tự nhiên vô cùng cưng chiều xoa đầu cô bé, tiếp tục quay người nói với hai người phụ nữ kia: "Còn về hai cô cứ yên tâm, tôi đã nói rồi, nếu đã là người của

tôi, tôi tự nhiên phải đảm bảo an toàn tính mạng cho các cô.

Tối nay tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." "Được rồi, tôi còn có một vài việc khác phải làm, đợi tối muộn một chút, tôi sẽ mang bữa tối đến tìm các cô.

Các cô cứ tiếp tục giao tiếp, bồi đắp tình cảm đi." Phương Ngôn nói xong câu đó, đẩy cửa rời khỏi phòng.

Trong phòng lại một lần nữa chỉ còn lại ba người phụ nữ.

Hai cô gái đợi Phương Ngôn đi rồi, quả thực vui mừng nhảy cẫng lên.

Cô bé ở bên cạnh nhìn thấy cũng vô cùng kinh ngạc.

Đợi hai người bình tĩnh lại, cô bé nói với hai người: "Chị ơi, hai chị sao vậy?

Chẳng lẽ Phương Ngôn ca ca tối nay ở lại phòng chúng ta, khiến hai chị đặc biệt phấn khích sao?" Lời nói của cô bé, lại một lần nữa khơi dậy sự ngại ngùng trong lòng hai người phụ nữ.

Cả hai vội vàng xua tay với cô bé, nói: "Trẻ con nói bậy gì vậy?

Phương Ngôn đối với chúng ta như ân nhân cứu mạng, tối nay anh ấy có thể đến, tự nhiên là vinh hạnh của hai chúng ta.

Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, nào, chúng ta tiếp tục chơi game đi." Dù sao hai người phụ nữ bây giờ cũng không tranh giành nhau xem Phương Ngôn rốt cuộc thuộc về ai.

Dù sao có thể ở bên cạnh Phương Ngôn như vậy, đối với họ đã là một chuyện may mắn nhất.

Nhưng cô bé ở bên cạnh căn bản không nhận ra hai người phụ nữ trước mặt có tâm tư như vậy.

Cũng phải thôi, dù sao con bé còn nhỏ, làm sao hiểu được những

chuyện tình cảm nam nữ như thế.

Đúng lúc này, bên ngoài nơi ở tạm thời của Thiên Lang Thương Hội đã ồn ào tụ tập một đám đông người, không biết rốt cuộc họ định làm gì.

Đương nhiên, Phương Ngôn lúc này không hề chú ý đến bất kỳ tình hình nào bên ngoài nơi tập trung.

Nếu Phương Ngôn và hai người phụ nữ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất định có thể nhận ra người đang dẫn đầu đám đông bên ngoài chính là bạn đồng hành của hai cô gái.

Hôm nay họ đến không ngoài mục đích, một là cướp hai cô gái khỏi tay Phương Ngôn, hai là đến đòi một khoản bồi thường giá cao.

Nếu thực sự như vậy, e rằng Phương Ngôn thật sự sẽ khiến họ ăn không ngon ngủ không yên, nhưng tất cả phải xem ý của hai cô gái.

Phương Ngôn men theo chỉ dẫn trong hành lang đến phòng ở của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, nhẹ nhàng đẩy cửa phát hiện phòng không khóa.

Lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội đang nằm trên giường, phát ra tiếng ngáy nhẹ, xem ra vừa mới ngủ không lâu.

Phương Ngôn nhẹ nhàng bước đến bên giường anh ta, từ từ ngồi xổm xuống, sau đó dùng tay dí vào cổ hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

“Không được động đậy!

Ta biết tất cả mọi chuyện của ngươi.

Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, một là ta giết ngươi, hai là bỏ ra một số tiền lớn để mua lại cái mạng chó của ngươi.” “Để ta xem thử người như ngươi, rốt cuộc sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

Trong mắt ngươi rốt cuộc mạng quan trọng hơn hay tiền quan trọng hơn?" Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, dù ngủ say đến mấy, lúc này cũng bị kinh động tỉnh giấc.

Anh ta căn bản không dám mở mắt, vì biết rằng nếu mở mắt nhìn thấy diện mạo của kẻ đang uy hiếp mình, cũng không có cơ hội phản kháng.

Dứt khoát, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nhắm mắt nói với Phương Ngôn: "Huynh đệ, đừng manh động, nếu ngươi đã biết ta là người thế nào, thì chắc chắn cũng biết tính khí của ta.

Hôm nay không phải muốn tiền sao?

Ta cho ngươi, bây giờ ngươi cứ bỏ con dao khỏi cổ ta trước đã." Phương Ngôn nhìn thấy bộ dạng tham sống sợ chết của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội trước mặt, quả thực sắp cười chết mất.

Nhưng Phương Ngôn định tiếp tục trêu chọc hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, dù sao cảnh tượng như vậy cũng không thường thấy.

Phương Ngôn lại dùng sức ấn mạnh con dao trong tay một chút, hạ giọng nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Đừng giở trò với ta, đưa tiền cho ta trước, nếu không, dao không có mắt đâu, đến lúc đó không biết sẽ bay đi đâu." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe kẻ trước mặt đã nói đến nước này, tự nhiên biết đối phương đã ra tay thật, chắc chắn không thể dễ dàng lừa gạt qua được.

Thế là anh ta lớn tiếng hét lên với Phương Ngôn: "Được, ta nói cho ngươi biết, ta nhận thua.

Tiền ở trong tủ bên tay phải của ta, có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu đi.

Nhưng ngươi tuyệt đối đừng để ta bắt được, nếu không ngươi

chết chắc.” Phương Ngôn một bên dùng linh hồn lực điều khiển con dao, một bên chạy đến trước cái tủ kia mở ra xem, quả thực khiến Phương Ngôn kinh ngạc đến ngẩn người.

Phương Ngôn nào đã từng thấy nhiều tiền như vậy, quả thực còn nhiều hơn cả tiền trong kho của thành chủ thành Bảo Cách Lệ.

Cho nên Phương Ngôn tự nhiên không bỏ sót một đồng nào, toàn bộ nhét vào túi của mình, sau đó liền nhảy cửa sổ bỏ chạy.

Thực ra Phương Ngôn cũng không đi xa, chỉ vòng một vòng rồi lại đến cửa phòng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội.

Phương Ngôn ghé mắt qua khe cửa nhìn hội trưởng Thiên Lang Thương Hội hoảng hốt đứng dậy từ trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ tứ phía.

Khi đã thấy bộ dạng thảm hại của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, Phương Ngôn chắc chắn không thể làm thêm chuyện gì khác được nữa, liền trực tiếp đẩy cửa bước vào, nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: “Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì mà hoảng hốt thế?” Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội thấy Phương Ngôn vào phòng, trong lòng lập tức có chỗ dựa, nói với Phương Ngôn: “Vừa rồi tôi bị một kẻ không biết từ đâu đến uy hiếp, tiền trong tủ của tôi đều bị lấy đi hết rồi.

Tên đó trong nháy mắt đã chạy mất không thấy tăm hơi, tôi nghĩ nhất định là cao thủ.

Thôi được, tôi cũng không quan tâm nhiều nữa, nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Phương Ngôn nghe hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói những lời này, suýt nữa không nhịn được mà bật cười, nhưng may mà khả năng kiềm chế của Phương Ngôn khá mạnh.

Anh đơn giản sắp xếp lại suy nghĩ, vừa định nói với hội trưởng

Thiên Lang Thương Hội về chuyện tối nay, thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ ngoài cửa truyền đến.

Một thuộc hạ của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội chạy vào, nói với hai người: "Không hay rồi, bên ngoài có một đám người đến.

Họ muốn tìm Phương Ngôn, cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì, xem cái thế trận đó chắc là đến gây sự.

Chương 441

Hội trưởng và Phương Ngôn, mau ra ngoài xem thử đi, tôi sợ lát nữa sẽ xảy ra chuyện lớn." Hai người nghe ngoài cửa xảy ra chuyện như vậy, đặc biệt là Phương Ngôn, không thể ngồi yên được nữa, vội vàng đi theo thuộc hạ kia ra cổng lớn.

Phương Ngôn từ xa đã nhìn thấy những người ban ngày.

Bạn đồng hành của hai cô gái đứng ở phía trước, miệng hét lên những gì đó không rõ, nhưng Phương Ngôn tự nhiên biết chắc chắn không phải là lời hay ý đẹp.

Khi mấy người đó thấy Phương Ngôn đi ra, tiếng chửi mắng lập tức lớn hơn một chút.

Họ đến trước mặt Phương Ngôn, nói: "Mấy người dẫn người đến đây, nơi này rốt cuộc là của ai?

Chẳng lẽ chuyện ban ngày tôi chưa nói rõ với cậu sao?" "Quyết định đó là do hai người họ tự đưa ra, cũng không phải do tôi ép buộc.

Lần trước cãi nhau với tôi cũng không có ý nghĩa gì, hay là mau giải tán đi, nếu không, lát nữa Thiên Lang Thương Hội sẽ giải quyết, lúc đó tôi không biết đâu đấy." "Đừng có nói nhảm nữa, đồ mặt trắng!

Tuyệt đối là cậu đã cho hai người bạn nữ của tôi uống thuốc mê, nếu không, quan hệ của họ với tôi tốt như vậy, sao đột nhiên lại không đi theo tôi.

Tuyệt đối là lừa gạt, huynh đệ xông lên cho tao!

Tao không tin Thiên Lang Thương Hội thì có thể làm gì, chẳng lẽ có thể cướp gái nhà lành sao?" Phương Ngôn thấy đối phương có ý định xông vào, đương nhiên cũng không chiều theo, trực tiếp phóng ra

tu vi của mình.

Những người bình thường thực lực không cao đó trực tiếp bị chấn bay ra ngoài.

Bạn của mấy cô gái thấy Phương Ngôn như vậy, tuy trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn cáo mượn oai hùm nói: "Hay lắm!

Bây giờ không định bắt đầu ra tay rồi sao, tôi thật không biết thế giới này có còn công đạo không." Lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói với mấy người đó: "Tôi không quan tâm công đạo hay không, đừng gây sự ở cửa nhà tôi, nếu không, cẩn thận tôi cho các người ăn không ngon ngủ không yên." Mấy người đối diện nghe hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói vậy tự nhiên hiểu ra, xem ra hội trưởng Thiên Lang Thương Hội vì hành động hôm nay của họ mà có chút tức giận.

Nếu còn tiếp tục không biết điều, e rằng thật sự sẽ như lời hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nói, mấy người họ sắp phải đối mặt với một số chuyện không thể miêu tả được.

May mà đều là dân giang hồ lâu năm, tự nhiên biết lúc nào nên lui, lúc nào nên cứng rắn.

Một người bạn của cô gái chỉ vào Phương Ngôn và hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Được, hai người các người ỷ vào thực lực cao cường, bắt nạt đám dân thường chúng tôi." "Không sao, tôi sẽ chờ xem sau Thiên Thư Tàn Quyển các người còn bắt nạt tôi được không.

Yên tâm đi, trong thời gian ngắn tôi tuyệt đối không thể gây sự nữa, mọi chuyện chúng ta cứ đợi sau khi Thiên Thư Tàn Quyển kết thúc rồi hãy nói." Người bạn của cô gái đó sau khi nói xong một câu cay độc, liền dẫn theo đám người gây sự rời đi.

Cũng không biết đám người đó có phải là thuộc hạ của hắn không,

dù sao nếu không phải thì một khoản chi tiêu cũng tuyệt đối không nhỏ.

Những chuyện này căn bản không phải là việc Phương Ngôn cần suy nghĩ, dù sao chuyện này cũng đã kết thúc.

Phương Ngôn đi theo hội trưởng Thiên Lang Thương Hội trở về phòng của anh ta, dù sao hai người còn phải bàn bạc chuyện tối nay.

Vừa vào phòng, Phương Ngôn đã nói với hội trưởng Thiên Lang Thương Hội: "Tôi nghĩ tối nay mấy tên người sói đó nhất định sẽ chọn cách trả thù chúng ta." "Địa điểm chúng chọn tuyệt đối sẽ là nơi ở tạm thời của Thiên Lang Thương Hội.

Cho nên tối nay tôi nghĩ anh nên thông báo cho các huynh đệ thuộc hạ phải cảnh giác cao độ." "Như vậy nếu có chuyện gì xảy ra, cũng có thể phản ứng kịp thời.

Nếu không, chúng ta ở ngoài sáng, chúng ở trong tối, như vậy chúng ta quá bị động." Hội trưởng Thiên Lang Thương Hội nghe xong lời của Phương Ngôn, suy nghĩ kỹ lưỡng, rồi trực tiếp nói với Phương Ngôn: "Được, cứ làm theo lời cậu đi.

Tôi sẽ ra lệnh ngay bây giờ, từ giờ trở đi, tất cả nhân lực đều giao cho cậu điều phối, sắp xếp làm gì thì làm đó.

Nếu có ai không phục tùng, cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm xử phạt." "Dù sao, bây giờ cậu và tôi đang đứng trên cùng một con thuyền, một người vinh thì cả hai cùng vinh, một người thiệt thì cả hai cùng thiệt.

Tôi tin đạo lý này cậu cũng hiểu.

Nếu tối nay chúng ta thật sự có thể bắt được ba con người sói bỏ trốn đó, vậy thì thời gian qua của tôi cũng không uổng phí, đồng thời cũng có thể trả lại sự trong sạch cho huynh đệ Mị Ảnh Tông Tông

Chủ.” Phương Ngôn nghe xong một tràng lời của hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, trực tiếp đứng dậy bày tỏ lòng cảm kích, sau đó liền đi ra khỏi phòng hội trưởng Thiên Lang Thương Hội, tìm tất cả những người phụ trách thuộc hạ.

Anh tập hợp tất cả thuộc hạ của Thiên Lang Thương Hội lại, lần lượt nói cho từng người biết tối nay ai nên đứng ở đâu, phụ trách việc gì.

Khi tất cả mọi người đã xác nhận xong nhiệm vụ của mình, Phương Ngôn nói: “Các huynh đệ, chuyện tối nay liên quan đến tất cả chúng ta, tôi hy vọng mọi người sẽ tập trung cao độ.” “Mỗi người đều cần phải chú ý đến bất kỳ tình huống nào xung quanh mình.

Nếu phát hiện tình huống đáng ngờ, nhất định phải thông báo cho nhau ngay lập tức, đừng cố gắng đơn độc chiến đấu với người sói đó.

Tôi không hy vọng bất kỳ ai bị thương, tuy các bạn không phải là thuộc hạ của tôi, nhưng bây giờ chúng ta dù sao cũng là huynh đệ.” Mấy câu cuối cùng của Phương Ngôn có thể nói đã chạm đến tận đáy lòng của mọi người.

Dù sao hội trưởng Thiên Lang Thương Hội từ trước đến nay đều coi những người này là thuộc hạ, chưa từng xưng huynh gọi đệ với họ.

Phương Ngôn thì lại khác, mới tiếp xúc bao lâu đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ rồi.

Tuy hôm nay Phương Ngôn cần lợi dụng họ, nhưng đám người này dù có khổ cực mệt mỏi thế nào, nghe xong những lời của Phương Ngôn, cũng cảm thấy vô cùng xứng đáng.

Phương Ngôn sắp xếp xong mọi việc, cầm theo bữa tối đến phòng của hai cô gái và cô bé.

Vừa vào phòng đã phát hiện mấy người họ đều đã sớm ngủ say, xem ra buổi chiều chơi quá mệt.

Phương Ngôn thấy tình hình như vậy cũng không né tránh, trực tiếp tìm một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh, đặt thức ăn sang một bên.

Dù sao nhiệm vụ tối nay của anh là bảo vệ an toàn tính mạng cho ba người họ.

Dù sao ba người cũng đã ngủ rồi, cũng có thể tránh được sự ngại ngùng như ban ngày.

Dù sao hai người phụ nữ bây giờ trong lòng đối với Phương Ngôn ra sao, anh cũng đoán được rõ ràng.

Chuyện tình cảm nam nữ, Phương Ngôn hiện tại không đặt nặng trong lòng.

Nhưng người như anh, việc thu hút ong bướm là không thể tránh khỏi.

May mà Phương Ngôn có một trái tim dũng cảm tiến về phía trước, trừ phi anh muốn, nếu không, dù có người ép buộc Phương Ngôn, anh cũng có một trăm cách để né tránh.

Thời gian nhanh chóng trôi đến đêm khuya, Phương Ngôn từ cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện tất cả mọi người tham gia cuộc họp chiều nay đều đang kiên trì ở vị trí của mình.

Mỗi ngọn đèn đều sáng trưng, chiếu sáng toàn bộ khu vực tạm thời của Thiên Lang Thương Hội.

Nếu có bất kỳ động tĩnh khác thường nào bên trong, Phương Ngôn đều có thể biết được ngay lập tức.

Phương Ngôn tính toán thời gian, mỗi phút mỗi giây trôi qua, anh

đều cảm thấy vô cùng lo lắng.

Chỉ cần bên ngoài không có bất kỳ tiếng động nào, chứng tỏ ba tên người sói tối nay không có bất kỳ hành động trả thù nào.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Phương Ngôn lại càng hoảng loạn.

Nếu tối nay, chúng không trả thù mấy người họ, vậy thì hiện tại chúng rốt cuộc đang làm gì?

Chẳng lẽ thật sự như lời anh nói, vô cớ rời đi rồi sao?

Chắc chắn là không thể.

Nhưng ngoài dự đoán, một đêm trôi qua trong yên bình như vậy, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra trong khu tập trung tạm thời của Thiên Lang Thương Hội.

Sáng sớm hôm sau, Phương Ngôn thấy tất cả mọi người đều mệt lả trên vị trí mà họ đã kiên trì suốt đêm qua.

Phương Ngôn nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng có chút áy náy, dù sao hành động tối qua cũng là do một tay anh lên kế hoạch, xem ra phán đoán của anh đã sai lầm.

Chương 442

Lúc này, hội trưởng Thiên Lang Thương Hội cũng tìm đến Phương Ngôn nói: "Huynh đệ, phán đoán tối qua của cậu tuy sai rồi, nhưng bây giờ tôi có một chuyện nghiêm trọng hơn muốn nói với cậu." "Sáng nay tôi mới biết tối qua lại xảy ra một vụ án mạng, thủ pháp giống hệt vụ án mấy ngày trước.

Cậu có muốn cùng tôi đến hiện trường xem thử không?" Phương Ngôn nghe thấy tin tức như vậy, tự nhiên vô cùng hứng thú, vội vàng gọi cả Mị Ảnh Tông Tông Chủ và Trương Tam Mộng đi cùng.

Sáng sớm, Phương Ngôn còn chưa kịp ăn sáng đã vội vã đến hiện trường vụ án mạng.

Len qua đám đông dày đặc, hắn đã tới trước thi thể nạn nhân.

Nhưng khi nhìn thấy người chết trước mắt, Phương Ngôn sững sờ.

Đó chính là những người bạn đồng hành của hai cô gái ngày hôm qua.

Hắn không hiểu tại sao mấy tên người sói đó lại chọn họ để ra tay, chẳng lẽ là để vu oan giá họa cho mình sao?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Phương Ngôn, cảnh tượng hắn và mấy người kia cãi vã ở cửa Thiên Lang Thương Hội hôm qua đã có người nhìn thấy.

Nhiều người trong số đó cũng có mặt tại hiện trường, và họ đã nhận ra Phương Ngôn.

Có người nói: "Thấy chưa, chắc chắn là do tên đó ra tay độc ác.

Nghe nói hắn có quan hệ rất tốt với Mị Ảnh Tông Tông Chủ dạo

gần đây.

Nói không chừng, cả hai đều là hạng người hung ác tàn nhẫn đấy.

Bề ngoài thì ra vẻ con người, chứ thực ra nội tâm là súc sinh.” “Thật vậy sao?

Chuyện hôm qua tôi không biết rõ.

Nếu đúng như vậy thì e rằng chuyện này có khả năng là do tên Phương Ngôn và Mị Ảnh Tông Tông Chủ kia liên thủ làm.

Nếu nói hai tên đó là súc sinh thì e là còn xúc phạm từ này, bọn họ đơn giản là còn không bằng súc sinh.” Nghe những lời đồn thổi ác ý này, Phương Ngôn siết chặt nắm đấm.

Nếu không mau tìm ra mấy tên người sói đó, e rằng những người này sẽ tiếp tục bị dắt mũi, đến lúc vào Thiên Thư Tàn Quyển sẽ trở thành mối họa lớn.

Phương Ngôn không muốn thấy tình huống này xảy ra.

Mị Ảnh Tông Tông Chủ nghe người ngoài bình luận về Phương Ngôn như vậy cũng bất giác nhìn sang.

Xem ra chuyện hắn trải qua mấy hôm trước giờ cũng đổ lên đầu Phương Ngôn.

Mị Ảnh Tông Tông Chủ đương nhiên biết cảm giác bị người khác hiểu lầm là thế nào.

Hắn đến bên cạnh Phương Ngôn, đặt tay lên vai hắn, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của người khác nhìn hai người họ.

Hắn nói với Phương Ngôn: “Huynh đệ, yên tâm, chúng ta nhất định sẽ có cách bắt được mấy tên người sói đó, cho mọi người một lời giải thích.

Nhưng bây giờ không phải lúc tức giận.

Đi thôi, chúng ta đừng chấp nhặt với những người này.” Phương Ngôn rời khỏi hiện trường dưới sự hộ tống của tất cả mọi người ở Thiên Lang Thương Hội.

May mà Thiên Lang Thương Hội bây giờ canh phòng nghiêm ngặt, không một ai vào được, nên việc rời đi của mấy người Phương Ngôn cũng rất thuận lợi.

Vừa vào phòng, Phương Ngôn đã thấy hai cô gái hôm qua đang đứng đợi sẵn ở cửa.

Hắn biết mình sắp phải đối mặt với tình huống gì.

Vì vậy, hắn gỡ tay Mị Ảnh Tông Tông Chủ ra, muốn một mình đối diện với hai cô gái.

Thấy Phương Ngôn trở về, vẻ mặt của hai cô gái cho thấy họ đã biết tin bạn mình bị sát hại.

Họ run rẩy bước đến trước mặt Phương Ngôn, nói: “Nói cho tôi biết chuyện đó tuyệt đối không phải do anh làm.

Cầu xin anh, hãy cho chúng tôi biết sự thật, tôi không muốn mọi chuyện đã xảy ra rồi mà anh còn lừa dối chúng tôi.” Nghe lời của cô gái, Phương Ngôn chỉ có thể nói một cách bất đắc dĩ, mang theo chút áy náy: “Thật sự không phải tôi làm.

Giữa tôi và bạn của cô chỉ xảy ra tranh cãi, tôi hoàn toàn không có lý do gì để giết họ.

Chuyện này là do ba tên người sói kia làm, cô phải tin tôi.” Nghe lời Phương Ngôn nói, cô gái như mất hết sức lực chống đỡ, ngã quỵ xuống đất.

Cô túm lấy người Phương Ngôn, nói: “Nếu chúng tôi đã chọn tin anh, vậy chúng tôi có một yêu cầu nhỏ.

Hy vọng anh nhất định phải bắt mấy con người sói đó về, giao cho chúng tôi xử trí.

Hai chúng tôi nhất định phải tự tay giết chúng để báo thù cho bạn mình.

Được không?" Phương Ngôn nhìn người phụ nữ nhỏ bé mà kiên cường trước mắt, đáp: "Điều kiện này tôi đồng ý.

Yên tâm, cho tôi một ngày, tôi nhất định sẽ bắt toàn bộ mấy con người sói đó về.

Đến lúc đó giao cho cô xử trí." "Bây giờ các cô mau về phòng nghỉ ngơi đi.

Tôi có chuyện cần nói với họ, chuyện này xem ra không dễ xử lý như vậy đâu." Tạm thời giải quyết xong mọi việc, Phương Ngôn một mình vào phòng, mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế.

Hắn day day thái dương, lúc này đầu óc vô cùng đau nhức, hoàn toàn không biết phải tìm tung tích của mấy tên người sói đó như thế nào.

Hắn đã ghi nhớ mùi đặc biệt trên người chúng, nhưng hôm nay đã dùng hết sức tìm kiếm mà không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Lẽ nào mấy tên người sói đó biết cách che giấu hơi thở?

Nếu vậy thì lần này đã gặp phải đối thủ khó nhằn rồi.

Đúng lúc này, Phương Ngôn nghe thấy có tiếng gõ cửa phòng mình.

Hắn lười ngẩng đầu, chỉ cúi mặt nói vọng ra cửa: "Cửa không khóa, cứ đẩy vào là được.

Có chuyện thì nói thẳng, không có gì thì đừng làm phiền tôi, để tôi yên một mình một lát." Nhưng Phương Ngôn đợi một lúc lâu mà

không nghe ai nói gì.

Chẳng lẽ mình nghe nhầm?

Hắn khó tin ngẩng đầu lên, lại phát hiện Trương Manh, người đã biến mất mấy hôm trước, đang đứng ngay trước mặt.

Phương Ngôn vội hỏi: "Cậu vào bằng cách nào?" Nghe câu hỏi của Phương Ngôn, Trương Manh ấp úng đáp: "Tôi nghe chuyện xảy ra sáng nay, sợ anh sẽ nghĩ quẩn nên tôi đã trèo tường vào." "Về chuyện người sói, tôi có vài ý tưởng, tôi nghĩ có thể giúp được anh.

Nếu anh thấy phiền quá thì tôi đi đây, anh cứ ở lại một mình đi." Phương Ngôn vội bước tới, nắm lấy cánh tay hắn, nói: "Được rồi, đã đến rồi thì ngồi một lát rồi hẵng đi.

Cậu vừa nói có cách truy tìm người sói, vậy chi bằng cứ nói ra xem, biết đâu tôi có thể có thêm chút cảm hứng." "Thật ra tôi nghĩ việc bắt ba con người sói đó không nhất thiết phải bắt đầu từ bản thân chúng.

Nhưng mà... cách này của tôi có chút mạo hiểm.

Chương 443

Mấy hôm trước tôi có vào một hang động, tôi nghĩ đó là đại bản doanh của người sói.” Nghe lời của chàng trai trẻ tên Trương Manh này, Phương Ngôn có chút kinh ngạc.

Nếu là người khác nói, có lẽ Phương Ngôn sẽ tin, nhưng chàng trai trẻ trước mắt này trông cũng chỉ mới ngoài hai mươi, làm sao có thực lực mạnh đến mức vào được hang ổ của người sói rồi còn bình an vô sự trở ra?

Chắc chắn trong đó có điều gì đó kỳ lạ, nhưng đây không phải là chuyện Phương Ngôn cần xem xét lúc này.

Phương Ngôn vội nói với Trương Manh: “Huynh đệ, đừng úp mở nữa, mau nói cho tôi biết, làm thế nào mới tìm được hang ổ của người sói?

Bây giờ ngày nào cũng sống trong lo sợ chờ chúng tìm đến cửa, thật sự quá khó chịu.Chi bằng tôi chủ động tấn công, tìm chúng tính sổ, anh thấy có lý không?” Trương Manh nghe lời Phương Ngôn, biết ngay là hắn đã cắn câu.

Dù sao thì trong hang ổ người sói kia cũng ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa, nếu Phương Ngôn có thể giành được chút lợi ích trong đó, e rằng cũng tốt cho những sắp xếp sau này.

Nhưng liệu Phương Ngôn có thể thành công lấy được bảo bối bên trong không?

Trương Manh thực sự có chút hoài nghi.

Tuy hắn cảm thấy chàng trai trẻ trước mắt này thực lực có vẻ không tồi, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào thì khó mà nói được.

Vì vậy, Trương Manh ấp úng nói với Phương Ngôn: “Đại ca, hang động đó tôi cũng từng may mắn vào được một lần.

Lúc đó mấy người chúng tôi lập nhóm vào đó thám hiểm, nghe nói bên trong có một kho báu.” “Nhưng giữa đường thì gặp phải sự truy sát của người sói, bạn đồng hành của tôi đều chết cả rồi.

Cuối cùng chỉ còn mình tôi sống sót đến giờ.

Nếu anh bằng lòng đi tranh một phen nữa, tôi có thể làm người dẫn đường đi cùng anh.

Tình hình địa thế bên trong tôi đã gần như thuộc nằm lòng.” Nghe xong lời của Trương Manh, tuy trong lòng có chút nghi ngờ, đồng thời cũng có chút coi thường hắn.

Dù sao trong quan niệm của Phương Ngôn, khi xảy ra chuyện lớn như vậy, huynh đệ nên kề vai sát cánh cùng nhau gánh vác, nhưng Trương Manh này lại một mình sống sót.

Đương nhiên, cũng không thể trách hắn, dù sao ở thời khắc sinh tử đó, phải đặt tính mạng của mình lên hàng đầu.

Vì vậy, Phương Ngôn nói với Trương Manh: “Đương nhiên là được, nếu cậu bằng lòng đi cùng tôi một lần nữa.” “Nhưng tôi có một điều kiện tiên quyết phải nói rõ với cậu.

Nếu lần này lại xảy ra tình huống đặc biệt, cậu không được phép lâm trận bỏ chạy nữa.

Nếu như vậy, đợi tôi từ hang động đó thành công trở ra, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu đâu.

Dù cậu có trốn đến chân trời góc bể, tôi cũng nhất định sẽ tìm ra.” Nhưng lúc này Trương Manh nghe những lời Phương Ngôn nói lại cảm thấy có chút buồn cười.

Tên nhóc này cũng quá ngây thơ, quá dễ lừa rồi.

Làm gì có chuyện vào hang động đột nhiên gặp người sói rồi huynh đệ đều chết hết chứ, câu chuyện đó hoàn toàn là bịa đặt.

Nhưng cũng chính vì vậy, Trương Manh mới thấy Phương Ngôn là một người đặc biệt đáng tin cậy.

Trong khoảnh khắc đầu tiên, hắn không nghĩ đến an nguy của bản thân mà lại nghĩ đến huynh đệ và bạn bè.

Điểm này cũng là một nguyên nhân quan trọng nhất khiến Trương Manh quyết định giúp đỡ Phương Ngôn.

Thấy đã bàn bạc xong xuôi, Trương Manh nói với Phương Ngôn: "Được rồi, đại ca, hôm nay hai chúng ta tạm nói đến đây thôi.

Đợi đến ngày hành động cụ thể, tôi sẽ tìm anh trước.

Bây giờ anh hãy đi tìm bạn bè của mình, nói sơ qua tình hình lần này cho họ." "Có người nếu không muốn đi thì không cần ép buộc.

Dù sao thì kho báu cuối cùng về cơ bản cũng thuộc về anh.

Nếu để bạn bè đi mà không được gì, e rằng trong lòng họ cũng sẽ hụt hẫng.

Tôi nhắc nhở anh, cuộc nói chuyện hôm nay của chúng ta phải hoàn toàn giữ bí mật với Thiên Lang Thương Hội Hội Trưởng.

Cụ thể vì sao thì tôi tạm thời chưa thể nói cho anh biết." Sau khi dặn dò Phương Ngôn xong, Trương Manh liền đẩy cửa rời đi.

Đợi Trương Manh đi rồi, Phương Ngôn ngồi trên ghế cẩn thận tiêu hóa những thông tin hắn vừa nói.

Tuy lượng thông tin có chút lớn, nhưng đầu óc Phương Ngôn cũng xoay chuyển rất nhanh, thoáng chốc đã hiểu ra vấn đề.

Xem ra chàng trai trẻ tên Trương Manh này cũng có chút thú vị.

Sau đó, Phương Ngôn liền đẩy cửa vào phòng của Mị Ảnh Tông Tông Chủ.

Lúc này, Trương Tam Mộng và Bàn Tử cũng đang ở đó, hiển nhiên là đang ngồi cùng nhau bàn bạc cách đối phó với người sói.

Mấy người thấy Phương Ngôn đẩy cửa vào, cũng vội gọi hắn ngồi xuống.

Phương Ngôn nói: "Bây giờ tôi có một tin tức nội bộ, không biết mọi người có hứng thú không." "Vừa rồi có một người lén chạy đến báo cho tôi biết đại bản doanh của người sói ở đâu.

Nhưng nơi đó về cơ bản là vô cùng hiểm ác.

Vì vậy, bây giờ tôi trưng cầu ý kiến của mọi người.

Nếu ai bằng lòng đi cùng tôi thám hiểm đại bản doanh của người sói thì giơ tay phải lên.

Nếu không muốn đi, tôi cũng không ép buộc." Nghe xong lời của Phương Ngôn, mấy người không chút do dự, trực tiếp giơ tay phải lên, nói với hắn: "Phương ca, sau này có chuyện như vậy không cần phải trưng cầu ý kiến của bọn tôi đâu.

Chỉ cần nói cho chúng tôi biết nên làm gì là được rồi.

Anh nghĩ trong chúng tôi có ai là kẻ tham sống sợ chết sao?

Nói như vậy chẳng phải là đang mắng bọn tôi à?" Phương Ngôn thấy mấy người huynh đệ của mình có hành động như vậy, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, mặc dù hắn đã đoán được tình hình sẽ gần như thế này.

Lúc này, Trương Tam Mộng nói với Phương Ngôn: "Được rồi, mau nói đi.

Mấy người chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào mới tìm được đại bản doanh của bọn người sói đó?

Tôi không đợi được nữa rồi.

Tôi thật sự rất muốn đè bọn người sói đó xuống đất mà chà đạp.

Đừng úp mở với tôi nữa, mau nói đi." "Mấy người huynh đệ thì không có vấn đề gì.

Nhưng chuyện này chúng ta phải hoàn toàn giữ bí mật với Thiên Lang Thương Hội Hội Trưởng.

Vì theo tin tức nội bộ, nơi ở của người sói là một nơi cất giấu kho báu vô cùng thần bí.

Đề phòng vạn nhất, đừng nói cho Thiên Lang Thương Hội Hội Trưởng biết tin này.

Lỡ như ông ta đặc biệt quan tâm đến bảo bối, e rằng giữa chúng ta sẽ xảy ra những bất đồng kỳ lạ, như vậy cũng không có lợi cho liên minh của chúng ta."